

Giới thiệu Huyền Môn Phong Thần

Dịch giả: ktxd

Ngẫu nhiên bị đưa đến một thế giới khác, đoạt xá sống lại trong một thân thể mới, hắn từng bước đấu tranh sinh tồn, tăng tiến tu vi.

Khi đã đứng trên đỉnh cao, hắn mới phát hiện ra rằng, sự "tái sinh" của mình không chỉ là một chuyện đơn giản như vậy.

Lời dẫn

Trong bóng tối, một người đi tới từng bước một, nhắm hướng một mảnh ánh sáng yếu ớt xa xôi kia, tại phía sau hắn là tiếng bước chân càng thêm trầm trọng đi theo.

Một bước, hai bước...

Khoảng cách tới vùng sáng kia gần hơn rồi, người trong bóng tối kia hiện ra hình dáng, là một người mặc pháp bào màu lam, đầu đội tử kim đạo quan, trong tay hắn có một cây phát trần, trên cán phát trần dày đặc phù văn, chúng kết vào nhau hình thành một cái hình ảnh từ điểm bốc cháy.

Một trận âm phong thổi tới, tơ phát trần lay động, chỉ thấy trên từng sợi tơ thật nhỏ kia theo gió lay động mà nổi lên từ sắc điểm quang.

Ám hoa văn trên lam bào của hắn tại trong quang hoa như ẩn như hiện, từ xa nhìn lại giống như là pháp y do sóng lớn biển rộng ngưng kết thành, một sóng một sóng đem tất cả không tịnh chi ý cuốn đi.

Chân hắn mang một đôi giày, vân văn trên đó như sen, nơi đi qua, khói lam bốc lên như đóa đóa sen trắng.

Một nam tử đi theo phía sau hắn. Mặt nam tử tím đen, một đôi mắt vẫn đục nhìn phía sau lưng lam bào đạo nhân, đi theo từng bước một, tuyệt không sai lầm.

Nhìn kỹ mặt nam tử sẽ nhìn thấy trên mặt hắn đồng dạng có đồ án nhân nhạ, cùng miệng mũi hắn kết hợp vào nhau, đúng là hình thành một bức hình ảnh địa ngục quỷ môn quan.

Đi tới dưới thành, lam bào đạo nhân ngẩng đầu nhìn.

Trên cửa thành kia có ba cái chữ cổ, âm trầm khí phách.

Đạo nhân tiến vào trong thành, trong thành, dòng người như nước thủy triều, nhưng có một cỗ âm trầm tĩnh mịch chi ý tràn ngập.

Hắn chỉ là nhìn nhìn, liền hướng phía đại điện trong thành kia mà đi tới.

...

"Ta muốn mang một người đi."

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 1: Âm Hồn cốc

Lời dẫn

Trong bóng tối, một người đi tới từng bước một, nhắm hướng một mảnh ánh sáng yếu ớt xa xôi kia, tại phía sau hắn là tiếng bước chân càng thêm trầm trọng đi theo.

Một bước, hai bước...

Khoảng cách tới vùng sáng kia gần hơn rồi, người trong bóng tối kia hiện ra hình dáng, là một người mặc pháp bào màu lam, đầu đội tử kim đạo quan, trong tay hắn có một cây phát trần, trên cán phát trần dày đặc phù văn, chúng kết vào nhau hình thành một cái hình ảnh từ điểm bốc cháy.

Một trận âm phong thổi tới, tơ phát trần lay động, chỉ thấy trên từng sợi tơ thật nhỏ kia theo gió lay động mà nổi lên từ sắc điểm quang.

Ám hoa văn trên lam bào của hắn tại trong quang hoa như ẩn như hiện, từ xa nhìn lại giống như là pháp y do sóng lớn biển rộng ngưng kết thành, một sóng một sóng đem tất cả không tịnh chi ý cuốn đi.

Chân hắn mang một đôi giày, vân văn trên đó như sen, nơi đi qua, khói lam bốc lên như đóa đóa sen trắng.

Một nam tử đi theo phía sau hắn. Mặt nam tử tím đen, một đôi mắt vẫn đục nhìn phía sau lưng lam bào đạo nhân, đi theo từng bước một, tuyệt không sai lầm.

Nhìn kỹ mặt nam tử sẽ nhìn thấy trên mặt hắn đồng dạng có đồ án nhân nhật, cùng miệng mũi hắn kết hợp vào nhau, đúng là hình thành một bức hình ảnh địa ngục quỷ môn quan.

Đi tới dưới thành, lam bào đạo nhân ngẩng đầu nhìn.

Trên cửa thành kia có ba cái chữ cổ, âm trầm khí phách.

Đạo nhân tiến vào trong thành, trong thành, dòng người như nước thủy triều, nhưng có một cổ âm trầm tĩnh mịch chi ý tràn ngập.

Hắn chỉ là nhìn nhìn, liền hướng phía đại điện trong thành kia mà đi tới.

...

"Ta muốn mang một người đi."

Ầm, ầm...

Từng tia chớp từng trên bầu trời hắc ám đánh xuống.

Chính là cơn mưa đầu tiên từ trong lập xuân, sấm mùa xuân cuộn cuộn.

Đồ Nguyên cảm một cái kính lúp, ngồi ở dưới ánh đèn trước bàn, tỉ mỉ nhìn khối tàn thạch ẩn mình vừa mới mua từ trong thị trường đồ cổ về.

Hắn là một cô nhi, được chính sách quốc gia chăm sóc, thông qua bản thân nỗ lực, một mực học lên cao với thành tích đặc biệt tốt, cũng thi đậu vào đại học Bắc Kinh, chỉ là ngành hắn theo lại là khảo cổ học.

Sau khi tốt nghiệp, hắn vào làm trong công ty đồ cổ lớn, trở thành một giám định sơ cấp.

Hắn tỉ mỉ nhìn dưới đáy tàn ấn trên tay, muốn nhận rõ đồ án dưới đáy ấn kia, hắn có thể khẳng định, cái ấn này tuyệt đối sẽ không là quan ấn thời cổ, mà hẳn phải là phù ấn đạo gia. Nghe cái người bán cái khối tàn ấn này nói, cái này là hấn nhật được từ trong thần miếu trên một ngọn núi.

Nếu là phù ấn đạo gia thời cổ thì có khả năng hiệu lệnh thần linh, ngự quỷ khu ma.

Nơi sứt mẻ có chút bén nhọn, hắn dùng ngón tay nhẹ nhàng cọ cọ qua, muốn cảm nhận một cái đó là đá hay là kim loại.

Đầu ngón tay hơi hơi đau xót, chỗ sứt mẻ bén nhọn kia đúng là đã cứa đứt ngón tay.

"Đùng..."

Đột nhiên, tiếng sấm như là nổ tung tại bên tai, Đồ Nguyên hoảng sợ, cái lỗ tai vang vọng ong ong, một điểm hỏa quang không biết khi nào xuất hiện tại trước mắt, cảm giác sợ hãi khó giải thích tuôn ra trong lòng.

"Lôi hỏa..."

Chỉ là cảm giác sợ hãi thủy triều vừa mới sinh ra trong lòng, hỏa quang liền đã rơi xuống trên người, trong nháy mắt, mắt hắn cảm giác thấy một vùng hỏa quang che phủ bầu trời, trong hỏa quang lại có điện mang nhẹ nhẹ chớp động.

Thân thể hắn thì là trong nháy mắt tại trong đám hỏa quang này hóa thành tro tàn, một khối tàn ấn ở trong tay kia đồng dạng tại trong lôi hỏa biến thành một đám bụi đen, rải rác một vùng.

...

Khi Đồ Nguyên khôi phục lại ý thức thì thấy toàn thân nhừ nhừ vô cùng.

Hắn gian nan mở mắt ra, nhìn thấy chính là một mảnh bầu trời xám xịt mờ, trong trời tuyết bay tán loạn. Mà mình thì đang nằm tại trên tuyết, từng đám hoa tuyết rơi vào trên mặt, lạnh lẽo thấu xương.

"Còn sống, sống là được rồi, lập tức sẽ có người đến, phải nhớ được thân phận mình, không nên nói sai lời đó." Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên xuất

hiện.

Đồ Nguyên trong lòng giật mình, nghiêng đầu nhìn, thấy một nam tử mặc một bộ bạch y đứng ở bên cạnh. Bạch y mà hắn mặc là loại quần áo mà chỉ người cổ xưa mới sẽ mặc, chỗ cửa ống tay áo có tơ bạc hoa văn, tóc đen dài, đội lam quan, cả người lộ ra một loại khí tức tùy ý đậm mạc.

Hắn có chút mê man, vị nam tử bạch y đứng ở nơi đó kia con mắt hơi hơi nhíu, hình như có nhân nhật đùa cợt.

"Phụ thân ngươi thỉnh cầu để cho ngươi làm việc này, ngươi rất không nên làm hồng việc, nếu như ngươi làm hồng việc, người nhà của ngươi đều sẽ vì ngươi mà chết."

Nam tử bạch y kia cười lạnh một tiếng, cả khuôn mặt đột nhiên bắt đầu mơ hồ, sau đó cả người đứng là hóa thành một bãi nước chảy tại trên một mảnh tuyết phủ này, nhanh chóng chìm vào trong lòng đất.

Đồ Nguyên trong lòng giật nảy mình.

"Cái này, đây là cái gì?"

"Áo giáp, nằm mơ, hay là pháp thuật."

Trong lòng hắn lạnh lẽo, cái này là sợ hãi, sợ hãi đối với những thứ không biết.

Khó khăn ngồi lên, phát hiện tại chỗ không xa còn nằm một người, da đầu tê rần, trực giác nói cho hắn biết người kia đã chết rồi.

Ý nghĩ đầu tiên của hắn chính là ly khai nơi đây, quản nó cái gì hồng hay không hồng chuyện, quản nó cái gì mà người nhà hay không người nhà, ta cái gì cũng không biết a.

Thế nhưng là đưa mắt nhìn bốn phía, chỉ có một mảnh trắng xóa, tuyết lớn bay tán loạn, vụn dậm xám trắng, gió lạnh thấu xương.

Mặt sau là một mảnh núi non bị tuyết che phủ, kéo dài không biết mấy trăm dặm, phía trước là một con sông, dọc theo dòng sông, tuyết trắng kết băng phủ kín hai bên bờ, chỉ có ở giữa nước sông đang tại chậm rãi chảy xuôi.

Chạy hướng nào?

Đồ Nguyên không biết.

Cúi đầu, phát hiện quần áo trên người không đứng rồi, đồng dạng là loại y phục màu xám tro của người cổ. Đưa tay sờ tóc mình, là một đầu tóc dài đen.

"Ta thế nào lại ở nơi đây, đây là đâu?" Trong lòng hắn mờ mịt cùng sợ hãi, không biết làm sao.

Tại nguyên chỗ quay một vòng, trong lòng hồi, há miệng, một đoàn gió lạnh cuốn theo tuyết dừng mảnh chui vào trong miệng mũi hắn.

Tại lúc hắn đang mờ mịt, không biết làm sao thì trong tuyết lớn mịt mờ đột nhiên vang lên một tiếng chim hót, ngẩng đầu nhìn, thấy một con hắc ưng hướng phía mặt mình hạ xuống, vội vàng lui về phía sau, hắc ưng kia trực tiếp tại trước mặt hắn tuôn ra một đoàn thanh quang, trong thanh quang con hắc ưng kia đúng là hóa thành một con người.

Một trung niên nam tử mặc màu đen y bào rơi xuống trên tuyết, trong mắt tràn đầy phẫn nộ.

"Người nào giết sư phụ ngươi."

Đồ Nguyên lắc đầu theo phản xạ, trong lòng lại nghĩ: "Người chết nào phải sư phụ ta?"

"Ngay cả người nào giết chết sư phụ ngươi cũng không biết sao?"

Đồ Nguyên lại một lần nữa theo bản năng lắc đầu.

Dưới loại tình huống này, hắn không dám nói tới cái nam tử bạch y kia, không phải là sợ những lời uy hiếp của bạch y nam tử kia, mà là hắn cảm thấy nói ra, khẳng định sẽ xuất hiện một loạt chất vấn, có vị cái gì chỉ giết sư phụ mình, lại lưu mình lại không có giết, vấn đề này thế nào trả lời.

Cái này cũng không phải lựa chọn sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, mà là một loại cách làm từ phản xạ có điều kiện trong lòng hắn.

"Sư phụ ngươi chết rồi, sao ngươi lại không có việc gì? Ngươi nhìn thấy người giết chết sư phụ ngươi không?"

Đồ Nguyên lại một lần nữa lắc đầu, nói ra: "Khi ta tỉnh lại, sư phụ đã chết rồi."

Hắc bào nam tử lạnh lùng nghiêm nghị nhìn chăm chăm Đồ Nguyên, Đồ Nguyên cúi đầu, không dám đối diện, trong lòng nhưng là thấp thòm bất an, tim đập càng ghê gớm.

Qua một lát, nam tử hừ lạnh một tiếng, xoay người, trong tay đột nhiên nhiều ra một con xà mà hôi(nhám xám), quảng sáng xám chột lóc, xà đạn rơi vào

trên tuyết, uốn lượn trườn tới bên cạnh thi thể kia, xà miệng nhỏ nhỏ đột nhiên mở ra, một trận cuồng phong tuôn sinh, thi thể kia cùng một mảnh phong tuyết trực tiếp bị nuốt vào trong bụng xà, mà miệng xà đột nhiên trở nên thật lớn kia khép lại, xà vẫn cứ là nhỏ nhỏ.

Nam tử đưa tay vẫy một cái, con xà ma hôi sắc xoay một cái trong hư không, lại như là luồn xuyên hư không, xuất hiện tại trên tay nam tử, quần chui vào trong tay áo hắc tiêu thất không thấy.

"Cái này là pháp thuật? Lẽ nào, cái này là một cái thế giới có pháp thuật? Ta đi tới một cái thế giới thần ma!"

Trong lòng Đồ Nguyên đột nhiên trở nên kích động, trong kích động lại có sự sợ hãi đối với những điều không biết, cả người đều bắt đầu rung động.

Nam tử kia nhìn thấy chỉ là nói ra: "Cùng ta về Âm Hồn cốc."

Dứt lời, vung tay lên, một mảnh hắc vụ theo đó sinh ra, quần lên Đồ Nguyên, tại trong tiếng thét kinh hãi của Đồ Nguyên, hắc vụ kia bọc lấy Đồ Nguyên tại trong gió tuyết gào thét bay lên, hướng phía một cái phương hướng cuốn bay đi.

Đồ Nguyên tại trong hắc vụ không nhìn rõ cái gì, chỉ nhìn thấy một mảnh mông lung, đối với có chút sợ độ cao như hắc mà nói, loại cảm giác lơ lửng giữa không trung bị gió xoáy thổi lên không trọng lực này là cực kỳ kinh khủng.

Tại thời điểm khi chân hắc đạp lên mặt đất thì cả người không khỏi lao đảo nhào lên trước mấy bước.

Cái này là một cái lối vào sơn cốc, trong bầu trời tuyết vẫn cứ rơi.

Cốc khẩu có một tòa bia đá thật lớn màu nâu đen, hắc phát hiện mình vậy mà lại vừa nhìn liền nhận ra chữ ở mặt trên, hơn nữa có thể nghe hiểu được lời nói trên thế giới này, thế nhưng là lại không có chút ký ức nào từ thân thể này của mình.

Hướng cốc bên trong nhìn qua, chỉ nhìn đến một mảnh hắc vụ mông lung, cũng không có nhìn thấy cái gì khác.

Lại nhìn hắc bào nam tử kia, hắc chính là nhìn chăm chăm mình.

Vội vàng cúi đầu, không dám đối diện, hắc biết rõ biểu hiện của mình, phỏng chừng là không đúng. Nhưng mà nam tử kia lại cũng không có nói cái gì nữa, mà mang theo hắc tiến vào trong Âm Hồn cốc.

Đi theo phía sau nam tử, tiến vào trong Âm Hồn cốc, ngẩng đầu lên, phát hiện tuyết đúng là căn bản rơi không vào được.

Âm Hồn cốc cũng không nhỏ, một mảnh gian nhà, nhà nhà liên thông, nhưng mà trong toàn bộ bầu trời lại tràn ngập một tầng nhàn nhạt như hắc vụ, tuy rằng cũng không ảnh hưởng tới thị lực, nhưng vừa tiến đến nơi đây, sắc trời tức thì tối đi không ít.

Hắc được đưa đến trong một gian phòng, sau đó hắc bào nam tử nói hắc tại nơi đó chờ.

Trong lòng nghĩ, đợi lát nữa khả năng có rất nhiều thẩm vấn, mình phải trả lời thế nào. Trong lòng thấp thỏm bất an.

Theo đột nhiên đi tới thế giới này, ngay cả quá trình thích ứng cũng không có, Đồ Nguyên cảm thấy mình bị quán vào trong một cái âm mưu.

Đến tột cùng là cái âm mưu gì, hắc không biết, bởi vì tin tức mà hắc lý giải được quá ít rồi.

Cái âm mưu này là nhằm vào người nào? Trực giác cho hắc biết là nhằm vào cái Âm Hồn cốc này.

"Lẽ nào, thân thể này của ta lúc trước bởi vì người nhà bị uy hiếp, cho nên bán đứng sự phụ hắc, tiếp theo còn phải bán đứng sự môn hắc? Tại trong quá trình giết chết sự phụ, hắc bị giết ngược rồi, sau đó linh hồn ta chiếm cứ nhục thân?"

Trong lòng thấp thỏm bất an đi lui đi tới, miên man suy nghĩ, suy nghĩ mỗi cái loại khả năng, một hồi suy nghĩ tới bạch y nhân có thể hóa thành một bãi nước kia, một hồi lại suy nghĩ về cái kia mang theo mình tới nơi này.

Đột nhiên, cửa bị mở ra rồi.

"Đi theo ta." Là cái hắc bào nam tử mũi ưng kia trở về, nói xong xoay người liền đi, Đồ Nguyên vội vàng đuổi theo.

Đi tới trước một cái đại các thất, phía trên có một bảng hiệu, mặt trên viết Bí Lục Thất.

"Đi, đem tình huống của ngươi nói một chút, ghi vào hồ sơ, về sau ngươi chính thức trở thành nội môn đệ tử Âm Hồn cốc rồi." Nam tử kia nói ra.

Đồ Nguyên trong lòng chấn động, kinh hãi.

Tình huống, tình huống gì, ta tuyệt không biết rõ a.

Hắc tiến vào trong Bí Lục Thất, đối diện đang ngồi một vị hắc y nữ tử, tướng mạo bình thường. Trông thấy mũi ưng nam tử kia tiến vào, vội vàng đứng dậy hô: "Cửu sư huynh."

"Ừ, giúp hấn ghi lại một cái." Cừu sư huynh nói ra.

"Vâng." Hắc y nữ tử kia ngồi xuống, cầm lấy bút hỏi hấn: "Tên?"

Đồ Nguyên chần chừ, không dám trả lời, nhìn thoáng qua Cừu sư huynh kia, Cừu sư huynh mặt không biểu tình tại nơi đó thả bộ bước chân.

Hấn đương nhiên không biết tên của cái thân thể này, chỉ đành cố gắng kiên trì nói ra: "Đồ Nguyên."

Khi hấn nói xong Đồ Nguyên thì Cừu sư huynh vốn đang thả bộ bước chân mặt không biểu tình ở bên cạnh đột nhiên ngừng lại, sau đó xoay người, dùng một loại ánh mắt băng lãnh như kiếm nhìn qua.

Đồ Nguyên trong lòng giật nảy mình, thầm nghĩ: "Hết rồi, hết rồi."

Nhưng mà cái nữ tử ngồi ở chỗ đăng ký đối diện kia lại cúi đầu viết, cũng hỏi: "Có phải là Nguyên trong nhất nguyên hội sơ?"

"âng." Đồ Nguyên lại lần nữa cố gắng kiên trì nói ra.

"Cái Nhân thị(họ tộc con người) nào."

Tâm Đồ Nguyên giật thót co lại, hấn không dám nhìn ánh mắt băng lãnh khốc như phán xét kia của Cừu sư huynh, chỉ đành cố gắng kiên trì lần nữa hàm hồ nói ra: "Hà Tây đồng nông thôn."

Cái hắc y nữ tử kia hơi hơi sững sốt, nhũ nhũ trán, cũng không có hạ bút, nhìn Đồ Nguyên, Đồ Nguyên không dám nhìn nàng.

Trong tai lại nghe nàng hỏi: "Có phải là ở cái Minh Châu này, phía tây Thương Hà?"

Đồ Nguyên lại một lần nữa cứng đầu trả lời: "Vâng."

Mặt sau còn có một chút vấn đề, cũng là tình huống về gia đình, Đồ Nguyên đều là nói thẳng về tình huống của mình tại cái thế giới kia, trong lúc cấp thiết bảo hấn làm thế nào có thể lập ra một thân phận.

...

Khi hấn đi ra gian Bí Lục Thất kinh khủng kia thì cả người có cảm giác như hư thoát.

Lúc này, ánh mắt hắc bào nam tử họ Cừu ở bên cạnh không còn là như kiếm nữa, mà là một loại xem kỹ, một loại xa cách.

"Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là đệ tử Âm Hồn cốc, ta họ Cừu, ngươi có thể gọi ta là Cừu sư thúc, cái này là minh bài của ngươi, tự ngươi căn cứ vào cái minh bài này mà đi tìm nơi ở, chờ sắp xếp xong, có thể đi tới Truyền Pháp Thất học pháp môn tu hành."

Cừu sư huynh đưa một khối minh bài không phải sắt không phải gỗ giao cho Đồ Nguyên liền xoay người rời đi, trực tiếp đem hấn ném tại nơi đây.

Đồ Nguyên nhìn Cừu sư thúc tiêu thất, trong lòng kích động vô cùng, cứ như thế quá quan rồi sao? Lẽ nào bọn họ cũng không biết thân phận chân thực của cái thân thể này?

Lại đưa mắt nhìn bốn phía, trong một mảnh vụ khí xám mờ mịt, kiến trúc đồng đúc liên thông, mình đứng ở trong đó, tất cả dường như cõi mộng.

Trước đó, hấn thực sự không dám tưởng tượng, mình vậy mà tại trong khoảng thời gian ngắn ngủi này đã trải qua nhiều chuyện như vậy.

"Ta như vậy liền thành đệ tử Âm Hồn cốc rồi? Ta xuyên qua rồi? Ta có thể tu luyện pháp thuật rồi?"

Sau khi hấn thu hồi tâm tư bất an, đề lại tâm tình rung động, cầm lấy minh bài tỉ mỉ nhìn, hấn quyết định trước tiên tìm ra nơi mình ở.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Đoạt đan

Cầm thẻ bài lớn cỡ bàn tay trên tay, nó hình chữ nhật, tựa hồ là làm bằng gỗ, nhưng mà lại rất trầm, chính diện khắc ba chữ Âm Hồn cốc, khác chìm hình vẽ một cái sơn cốc. Lật nhìn, mặt sau khắc 'Đồ Nguyên', sau đó lại có 'Tâm túc bảy mươi tám giường'.

Cái này là chỉ số giường sao?

Đồ Nguyên không biết phương hướng, chỉ là nhìn khắp nơi, sau đó dựa vào cảm giác đi tìm. Tìm là những nơi có một ít công trình, loại địa phương này rất khả năng chính là nơi cấp cho các đệ tử trong cốc ở lại.

Cũng may Âm Hồn cốc cũng không tính quá lớn, chỉ bất quá lớn cỡ một cái trường cao đẳng ở thị trấn. Không sai biệt lắm khoảng hơn hai mươi phút liền tìm đến một hàng phòng đơn, đi tới kia trước phòng, quả nhiên nhìn thấy trên cạnh cửa có mộc bài, mặt trên có chữ viết, viết vừa đến bốn giường.

Hắn theo phương hướng đi, đi tới gian phòng giường bảy mươi tám kia.

Cửa phòng đang mở, có một người ngồi ở trên giường, ngồi khoanh chân nhắm mắt, tựa hồ đang tu luyện.

Đồ Nguyên Nhất đi vào, hắn liền mở mắt.

Quan sát Đồ Nguyên một cái, cũng không nói gì thêm, Đồ Nguyên hơi gật đầu chào một cái, lại thêm hắn cũng không phải loại người giỏi nói chuyện, cho nên cũng không chủ động đi nói chuyện, tìm đến giường của mình, sau đó bắt đầu đánh giá gian nhà này.

Gian nhà bốn mặt tường đều là tảng đá, giường cũng là giường đá, tia sáng rất mù mờ, lại lộ ra cảm giác âm lãnh, điều này làm cho hắn rất không thích ứng.

Trên giường không có chăn mền, chỉ là một cái giường đá, cũng không có cái gì khác, cái giường khác cũng vậy, lại nhìn cái giường có người ngồi tu luyện kia, cũng là không có cái gì, bất quá phía dưới hắn ngồi lại có một cái bồ đoàn.

Đêm nay thế nào ngủ? Đồ Nguyên trầm nghĩ.

Muốn hỏi người kia, thế nhưng là đối phương lại là nhắm mắt như tại nơi đó tu luyện, khiến hắn nhất thời không dám mở miệng, sợ quấy rầy người ta.

Lại ngồi một hồi, đứng dậy đi ra ngoài, đi tới cửa gian nhà khác nhìn nhìn vào, có cái đóng chặt cửa nhìn không thấy, có cái không đóng, bên trong cũng đều là như thế.

Lẽ nào cũng không cần ngủ sao?

Sau khi trở lại, người kia lại một lần nữa mở mắt nhìn nhìn, Đồ Nguyên nhân cơ hội liền hỏi: "Xin hỏi một cái, lẽ nào nơi đây không có chăn mền sao?"

Đối phương tựa hồ sớm biết Đồ Nguyên có nghi hoặc như vậy, lại hoặc là chính hắn từng có nghi vấn như vậy, rất bình thản nói ra: "Không có."

"Vậy thế nào ngủ được, rất lạnh."

"Qua một đêm ngủ liền sẽ biết."

Nói xong, hắn lại nhắm hai mắt lại. Đồ Nguyên còn muốn hỏi tiếp, nhưng mà đối phương nhắm mắt lại, như là không muốn nói chuyện rồi.

Nhìn gian nhà trống không, lại nhìn bên ngoài thỉnh thoảng có người đi qua, tâm thấp thỏm bất an, có lẽ từ cái này thân phận này của mình mang đến, lại có sự mê man đối với tương lai.

Tại nơi đây, hắn tổng có một loại cảm giác âm trầm, cảm thấy nơi đây không là cái địa phương chính khí gì.

Cái nam tử ngồi ở trên giường tu luyện kia đột nhiên mở mắt, mang theo một chút tức giận quát lớn: "Không nên đi tới đi lui quấy rầy người khác tu hành, ngủi có chuyện gì, có thể đến phòng tạp dịch mà hỏi."

Đồ Nguyên nghe lời này cũng không có tức giận, trái lại hỏi: "Phòng Tạp dịch ở nơi nào?"

"Ra cửa quẹo phải, thẳng một mạch." Nói xong hắn lại nhắm lại hai mắt.

Đồ Nguyên ra cửa, đi tới phòng Tạp dịch, phát hiện là tại phần cuối dãy nhà nghỉ lại này, một đồng phòng ốc khá lớn, có không ít người vào vào ra ra, khiến cái Âm Hồn cốc âm lãnh này nhiều ra mấy phần sinh khí.

Cái gian nhà này bị một cái bàn rất dài như quầy hàng chia làm hai bên, bên trong có ba người, hai người trong đó, trước mặt có mấy người xếp hàng đang chờ đợi cái gì.

"Ta đã tại trong được vườn làm xong một tháng, cái này là minh bài cùng sự bài của ta."

Đồ Nguyên nghe đến cái này, sau đó nhìn thấy người bên trong tiếp nhận hai cái thẻ bài, tiếp theo ở trên một cái giá sách thật lớn phía sau lấy ra một quyển sách, mở ra nhìn nhìn, sau đó nói ra: "Khen thưởng là một hạt Hoàng Nha đan, cầm."

Người kia vui vẻ ra mặt, nhận lấy một hạt đan dược hoàng sắc liền đi ra cửa.

Mặt sau lại có người tiến lên báo ra chuyện mình đã làm, sau đó giao ra thẻ bài, rồi lấy khen thưởng.

Đồ Nguyên tại nơi đó chờ, tuy rằng bên trong ngồi ba người, nhưng mà trong đó có một người là ngồi ở một bên đọc sách, không có ai tại trước mặt

nàng, cho nên Đồ Nguyên cũng không dám đến hỏi nàng cái gì.

Đến lúc mọi người đều đi hết, hắc đi tới phụ cận, cẩn thận nói ra: "Ta là hôm nay mới vừa vào Âm Hồn cốc, rất nhiều chuyện không rõ ràng lắm, ..."

Còn không có chờ hắc nói xong, người kia liền đưa tay chỉ hắc bào nữ tử vẫn luôn ngồi đọc sách ở chỗ cách đó không xa kia, cũng không có nói chuyện.

Đồ Nguyên minh bạch ý hắc, lại đến phía hắc bào nữ tử kia.

Nữ tử này luôn luôn cúi đầu, đi tới gần nhìn thấy tuổi nàng cũng không trẻ.

"Quấy rầy một cái."

Hắc bào nữ tử ngẩng đầu, con mắt có một chút hẹp dài, nhãn thần lợi hại, nhưng mà phía nửa mặt phải từ trán trở xuống đúng là một mảnh màu đen, khô, như là vỏ cây. Đồ Nguyên trong lòng bị dọa sợ, hắc vội chuyển dời ánh mắt nói ra: "Ta, là hôm nay mới vừa vào Âm Hồn cốc, rất nhiều chuyện không rõ ràng lắm, không biết phải làm chút cái gì."

"Đưa Minh bài cho ta, tìm đến nơi ở lại chưa?" Hắc bào nữ tử kia trực tiếp hỏi.

"Tìm được rồi."

"Người nào dẫn ngươi vào?" Hắc bào nữ tử hỏi tiếp.

Đồ Nguyên hơi hơi lưỡng lự, tâm trạng có chút bất an, hắc sợ nhất người khác hỏi mấy thứ này.

"Cừu sư thúc."

Hắc bào nữ tử ngẩng đầu đánh giá Đồ Nguyên, khóe miệng tựa hồ nở nụ cười một cái: "Cừu Bách Tiết? Hắc thế nào không có mang ngươi tới."

Đồ Nguyên không biết trả lời thế nào, cũng may hắc bào nữ tử cũng không cần hắc phải trả lời, quay mặt nói với hai người ở chỗ kia: "Chuẩn bị một phần nhập cốc vật phẩm"

Trong hai người kia lập tức có một người đứng dậy.

"Ngươi hôm nay mới vừa vào cốc, có thứ có thể lĩnh, về sau dùng hết rồi thì phải tự mình kiếm lấy."

"Thế nào kiếm?" Đồ Nguyên hỏi.

"Làm việc trong cốc, tới nơi này lĩnh sự bài."

Chính là nàng không nói, Đồ Nguyên xem qua những người lúc trước cũng đại khái đoán được.

"Pháp môn tu luyện, ngươi có thể đến Truyền Pháp thất để học."

Lúc này, một người trong tay bưng một cái khay bình bình lọ lại đây, đặt lên bàn. Hắc bào nữ tử kéo đến trước người, cầm lấy một cái bình nhỏ nói ra: "Cái này là Trừ Uế thủy, có thể thanh trừ uế khí trong khoang miệng."

"Cái này là Thịnh thủy hồ lô, tại phía tây cốc có một con suối, ngươi có thể đến đó lấy một hồ lô nước, hằng ngày dùng để uống."

"Bên trong này là mười hạt TTích cốc đan, một hạt có thể giúp ngươi ba ngày không đói bụng."

"Cái này là một phần bản đồ địa hình trong cốc..."

...

Những thứ lĩnh từ Tập Dịch phòng đều là thứ cần phải dùng trong sinh hoạt, nhưng mà về sau tất cả đều cần phải tự mình đi kiếm.

Đồ Nguyên rất muốn hỏi còn có về chuyện không có chán闷 để ngủ, hắc đương nhiên là hỏi, kết quả được đến vẫn là không có.

Nói là ngủ ở trên giường đá kia, đối với thân thể mới có lợi, lúc đầu sẽ cảm thấy lạnh, đến lúc âm linh khí nhập thể, ngũ tạng lục phủ trái lại sẽ ấm áp, có tác dụng phạt tủy tẩy mạch.

Trở lại nơi ở, người kia vẫn cứ là ngồi ở trên giường tu luyện. Nói lên, đối phương cũng không lớn, nhìn qua cũng chỉ là mười sáu bảy tuổi, phong chững tuổi tác lớn một chút so với thân thể hiện tại của mình này, nhìn qua rất chăm chỉ dụng công. Nhưng mà theo tướng mạo hắc đến xem, tựa hồ đã trải qua rất nhiều chuyện, cả người đều là lạnh lùng.

Đối phương chỉ là mở mắt ra nhìn thoáng qua, Đồ Nguyên cười cười với hắc, tính là chào hỏi, cũng cảm tạ đối phương chỉ điểm mình đi Tập Dịch phòng.

Trong tay ôm một đồng thứ đặt ở trên giường đá, nhìn nhìn sắc trời, cũng không biết bây giờ là lúc nào, hắc muốn đi lấy nước suối, sau đó lại đi lĩnh một

môn công pháp tu hành, thuận tiện đi WC một cái.

Nhưng mà ôm một đồng đồ, lại không tiện, để tại nơi đây lại sợ bị người cầm đi.

Qua một lát, hấn còn là quyết định mở miệng, nhờ người ngồi ở chỗ kia trông nom một cái.

Đối phương nhàn nhạt đáp một tiếng, Đồ Nguyên cũng không có nghe quá rõ, cảm tạ rồi cầm đĩa đồ ra cửa.

Đầu tiên là đi nhà xí một chuyến, cũng may bên trong nhà xí có giấy. Lại đi chỗ sơn tuyền phía tây lấy một hồ lô nước suối.

Sau cùng đến cái Truyền Pháp thất kia thì lại phát hiện nơi đó cửa đóng chặt, chỉ đành bất đắc dĩ trở về.

Thế nhưng là sau khi trở về lại phát hiện trước gian phòng mình ở đứng mấy người, đang tại tranh chấp cái gì.

Đến gần, mới nhìn ra là người cùng phòng với mình kia đang tranh chấp với người khác cái gì đó.

"Hấn trở về rồi."

Đồ Nguyên vừa tới gần, liền nghe đến người cùng phòng kia nói ra, tức thì ba người khác đều quay đầu nhìn Đồ Nguyên. Điều này làm cho Đồ Nguyên tức thì có một loại dự cảm không tốt.

Ba người đều là ăn mặc áo choàng hơi sắc, nhìn kỹ Đồ Nguyên. Tại trong ba người, trong đó có một người cao lớn, rất khỏe mạnh.

"Mới tới?" Cái người cao to khỏe mạnh kia hỏi.

"Ừ."

"Linh đan rồi?" Cái người cao to khỏe mạnh kia lạnh lùng hỏi.

Bất nạt?

Đồ Nguyên trước tiên nghĩ đến cái này.

"Cái này là đồ của ngươi." Cái người cùng phòng kia cầm một cái bình nhỏ trong tay ném về phía Đồ Nguyên, Đồ Nguyên bắt lấy, nhìn một cái chính là cái bình chứa Tịch cốc đan.

Bọn họ vừa rồi là muốn Tịch cốc đan, bị hấn ngăn cản sao?

Đồ Nguyên quay nhìn cái người cùng phòng chưa có nói qua mấy câu với mình kia, chỉ nhìn thấy hấn đứng ở cửa vào nhìn, cũng không có chút ý tứ nào muốn xen vào việc này.

"Giao ra đi!" Người cao to kia vươn tay lạnh lùng nói ra.

Đồ Nguyên bị vây ở chính giữa, lòng hấn có chút hoảng.

Vô luận ở cái thế giới nào, chuyện đã phát sinh, tất sẽ có lặp lại. Đồ Nguyên lui lui, lại đạp vào bàn chân một người.

Còn không đợi hấn xoay người nói cái gì, sau cổ bị người nắm bắt rồi.

Trong nháy mắt, một cổ đau đớn tràn ngập, toàn thân bất động.

Đồ Nguyên quyết định nam tử không ăn lỗ trước mắt, hấn không biết loại chuyện này tại nơi đây có người quản hay không, thế nhưng là xem bọn hấn không kiêng nể gì cả như thế, giống như sẽ không có việc gì, hơn nữa mình ngay cả tìm ai ra mặt cũng không biết.

"Giao cái gì?" Đồ Nguyên tuy rằng đoán được, nhưng còn là cố gắng kiên trì hỏi.

Người cầm đầu sờ sờ đầu mình, cười nói: "Mỗi một người linh liễu đan đều phải giao tới cho ta, cái này là quy củ."

"Giao bao nhiêu?"

"Chín hạt."

Đồ Nguyên trong lòng cả kinh, mình tổng cộng chỉ có mười hạt, nếu giao ra chín hạt, vậy mình chỉ còn có một hạt. Còn không đợi hấn muốn nói gì, cái bình trong tay đã bị đoạt đi rồi, cái cổ bị người từ phía sau kéo lại kẹp một cái, cả người liền không thể hô hấp rồi, sau đó bị đẩy mạnh té lăn trên đất.

Không đợi hấn bò lên tới, một hạt Tịch cốc đan xanh lá mạ sắc liền ném tới trên mặt đất trước mặt hấn, chín hạt khác bị đoạt đi rồi.

"Sớm giao lên trên thì tốt rồi, lãng phí thời gian."

Ba người nghênh ngang rời đi.

Đồ Nguyên theo trên mặt đất bò dậy, phần nộ nhìn bọn họ, thế nhưng là lại không có biện pháp gì.

Đứng một hồi, Đồ Nguyên bất đắc dĩ hỏi người cùng phòng vẫn luôn đứng ở bên cạnh nhìn, hỏi: "Bọn họ đoạt đồ vật, lẽ nào không có người quản sao?"

"Có."

"Người nào?"

"Người có thể đi Chấp Pháp đường tố cáo bọn họ, chỉ cần có chứng cứ chứng minh bọn họ đoạt đồ, bọn họ liền sẽ bị nghiêm phạt." Người cùng phòng kia nói ra.

Đồ Nguyên Nhất vừa nghe liền biết then chốt ở chỗ chứng cứ, ai nguyện ý làm chứng cho mình? Hi vọng duy nhất cũng chỉ có người cùng phòng trước mặt này rồi.

"Ta khuyên ngươi không nên đi, bọn họ vị tất sẽ bị phạt, nhưng mà ngươi về sau muốn đi làm nhiệm vụ, khẳng định sẽ bị bọn họ hại chết." Người cùng phòng nói ra.

"Hại chết? Người chết không có người quản sao?" Đồ Nguyên có chút sợ hãi hỏi.

"Khôn sống mong chết, vật cạnh thiên trạch, có người quản, nhưng mà ngươi chết rồi, người nào sẽ nguyện ý ra mặt giúp ngươi." Người cùng phòng kia lại một lần nữa lạnh lùng nói ra.

Nói xong hắn liền trở vào phòng, ngồi ở trên giường bắt đầu tu luyện.

Mà Đồ Nguyên chỉ có thể bất đắc dĩ nhặt lên hạt Tích cốc đan xanh lá mạ sắc trên mặt đất kia, nhìn phương hướng ba người kia nghênh ngang mà đi, rất lâu sau, đem nó cùng một ít bùn đất dính phía trên nhét vào trong miệng, nhai phải một cái hạt cát nhỏ trong miệng cắn vang khanh khách.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Chu Cáp Thôn Nguyệt pháp

Sắc trời càng ngày càng hôn ám, trăng đến đưa tay không thấy năm ngón, Đồ Nguyên nằm ở trên giường đá kia, hắn căn bản là ngủ không được, trong lòng hắn còn đang suy nghĩ việc bị đoạt Tích cốc đan, đó là phần cơm của ba mươi ngày, nhưng mà bây giờ không còn rồi, hắn còn không biết làm thế nào kiếm lại Tích cốc đan.

Cũng không biết nơi này có cơm để ăn hay không, dù cho là có cơm ăn, phòng chùng cũng không có khả năng là miễn phí đi.

Tâm tư hỗn loạn, suy nghĩ lung tung, một hồi thì nghĩ về cái thế giới kia, một hồi lại suy nghĩ các thứ về thế giới này, rồi lại suy nghĩ tới cái Âm Hồn cốc này cùng với cái sư phụ đã chết đi của mình kia, cái này thân phận này cả mình rốt cuộc có chuyện gì?

Sau cùng, trong mơ mơ màng màng tựa hồ là ngủ rồi, nhưng mà lại quá lạnh, thật sự là ngủ không được, loại cảm giác này phi thường khó chịu, là cảm giác hàn khí thấu xương. Cuối cùng hắn chỉ có thể là trong lòng không ngừng rự rừ đó là Âm Linh khí rót vào trong cơ thể, có thể phạt mạch tẩy tủy, có lợi với thân thể, qua không bao lâu liền sẽ ấm áp.

Cũng không biết có phải tự mình thôi miên đã có tác dụng hay không, thân thể đúng là thật bắt đầu thấy ấm áp.

Chậm rãi, cơn buồn ngủ kéo tới, hắn đúng là ngủ đi lúc nào không biết, cái này cũng là bởi vì thân thể hắn đã thích ứng rồi, cho nên mới sẽ ngủ được.

Ngày thứ hai tỉnh lại, vừa mở mắt thì thấy được người cùng phòng kia, hắn vẫn cứ là ngồi ở chỗ đó, không chút động dậy, chỉ là tại lúc Đồ Nguyên tỉnh lại thì hắn mở mắt một cái.

Đồ Nguyên ngồi tại trên giường, phát hiện mình cũng không có cảm mạo, ngoại trừ da tay chân có chút lạnh, cũng không có cái gì không khỏe.

Dùng nước trong hồ lô kia làm vệ sinh mặt mũi, răng miệng xong, hắn lại ngồi ở chỗ kia ngồi một hồi, nhìn hắn, đối phương tựa hồ cảm thụ được ánh mắt, mở mắt nhìn qua.

"Ngày hôm qua cảm tạ ngươi." Đồ Nguyên nói ra.

Ngày hôm qua, hắn nói người cùng phòng này trông nom đồ vật dùm mình một cái, chỉ là để phòng vạn nhất, không nghĩ tới thật có người tới đoạt, nhưng

mà đối phương lại chống áp lực, cho đến tận lúc mình trở về đưa trả cho mình, tuy rằng sau cùng còn là bị đoạt rồi, nhưng mà đối phương nhưng là rất thủ tín.

"Cảm tạ cái gì?" Đối phương hỏi.

"Tạ người ngày hôm qua giúp ta trông coi đồ vật, còn liên lụy người cùng bọn họ nổi lên xung đột." Đồ Nguyên nói ra.

Đối phương lại hừ lạnh một tiếng nói ra: "Ngày hôm qua ta nói người mang theo đi, người liền trực tiếp để tại nơi đây, nếu không phải lúc bọn họ vào cửa thì nói chuyện quá mức không coi ai ra gì, ta cũng sẽ không quản đồ của người."

Đồ Nguyên sững sờ, nghĩ thầm lúc đó đối phương là nói mình mang theo đồ vật sao? Hắn nghĩ lại, xác thực là không có nghe đến, có lẽ là không nghe rõ ràng.

"Vậy cũng vẫn là cảm tạ người, ta gọi là Đồ Nguyên, người tên gì?"

Đối phương trầm mặc một cái, nói ra: "Trương Mặc."

Hắn nói xong thì nhắm mắt lại, vẻ mặt lãnh đạm. Đồ Nguyên cũng không phải cái loại thích bám lấy người đã làm mặt lạnh, tuy rằng hắn cũng muốn hỏi về chuyện pháp môn tu luyện, nhưng nhìn thấy đối phương nhắm mắt lại, rõ ràng không muốn nói chuyện nữa, vì vậy liền ra cửa, hướng Truyền Pháp thất mà đi.

Hắn quyết định phải nhanh lên một chút học được công pháp tu hành, nếu đã đi tới trên cái đời này, đã tới vậy thì chấp nhận nó, cái này là một cái thể giới huyền bí, khẳng định sẽ là một cái thể giới thực lực vi tồn.

Một mạch đi tới Truyền Pháp thất.

Trong Truyền Pháp thất chỉ có một người ngồi ở chỗ kia, là một người tuổi trẻ mặc áo bào tro ngồi ở chỗ kia đọc sách.

Đồ Nguyên đi đến, hắn ngừng đầu, Đồ Nguyên nói ra: "Ta mới vừa vào Âm Hồn cốc ngày hôm qua, hiện tại là tới nơi này học tập công pháp tu luyện."

Là một người hiện đại, nếu như là tới nơi này nói lĩnh thư sẽ rất tự nhiên, nhưng mà nói đến tới nơi này học tập công pháp tu luyện, thì khó tránh khỏi có chút cảm giác quái dị.

"Đưa mình bài của người cho ta nhìn một cái."

Đồ Nguyên đưa mình bài qua, đối phương tiếp nhận mình bài nhìn nhìn liền hướng phía trong phòng rồi đi, qua một lát đi ra, nói: "Ngô trưởng lão ở bên trong, người đi vào đi, quẹo trái cái cửa thứ nhất."

Đồ Nguyên nói lời cảm tạ, sau đó đi vào, bên trong tổng cộng có ba cái gian phòng, hắn gõ cái cửa thứ nhất, đập gõ vào lại phát hiện cửa này vô cùng dày nặng cứng rắn, căn bản sẽ không có phát ra âm thanh, nhưng mà cửa kia lại đột nhiên mở ra rồi.

Đi vào trong, một cái người diện mạo như trung niên ở chỗ kia, chỉ là phần thân dưới của hắn ở tại trong một mảnh hắc vụ, thấy không rõ, hơn nữa trong toàn bộ thạch thất đều có một cỗ mùi máu tươi nhàn nhạt.

Đột nhiên có một loại ảo giác, ngồi trong cái thạch thất này không phải một con người, mà là một con rắn chiếm giữ ở trong đó, đi tới gần, xem kỹ phần thân dưới đối phương, đúng là thật mơ hồ nhìn thấy một con cự xà cuộn tại nơi đó.

Trong lòng Đồ Nguyên tuôn sinh sợ hãi, suy nghĩ mình có phải đi nhầm rồi hay không.

Nhưng mà nhìn thấy trên bàn nhỏ bên cạnh đối phương có mình bài của mình ở đó liền vội vàng tiến lên nói: "Bái kiến Ngô trưởng lão."

Dù cho là không thích ứng cũng phải thích ứng những thứ này, trong lòng hắn đã làm tốt dự định tại thể giới này hảo hảo tu luyện một phen.

"Ân."

Ngô trưởng lão mở mắt, trực tiếp hỏi: "Người muốn học cái gì?"

Đồ Nguyên nào biết học cái gì a, hắn còn muốn hỏi một cái mình có thể học cái gì chứ. Lập tức liền nói ra: "Đệ tử mới tới, không biết có thể được học cái gì?"

Ngô trưởng lão nửa híp mắt, nói ra: "Phù, chú, luyện khí, luyện đan, dược lý, bậc tính, tuần thú, phương pháp thực khí, những tri thức này người đều có thể học trước."

Đồ Nguyên đầu tiên là nghe đến những thứ được đề cập phía trước kia, còn đang suy nghĩ có đúng hay không nên học phù, chú phương pháp trước, khi nghe đến sau cùng phương pháp thực khí thì lập tức mình bạch mình muốn học cái gì.

"Đệ tử muốn học phương pháp thực khí." Đồ Nguyên nói ra.

"Ta nơi này có ba môn thực khí pháp, phân biệt là Huyền Quy Thực Linh pháp, Chu Cáp Thôn Nguyệt pháp, Thanh Xà Thái(lấy) Khí pháp."

Ba cái pháp môn thực khí mà Ngô trưởng lão nói ra này, khiến Đồ Nguyên thoáng cái không biết nên chọn cái gì. Nhìn nhìn phần thân thể ở vào trong hắc vụ của Ngô trưởng lão nửa ẩn nửa hiện, lại một lần nữa cố gắng kiên trì hỏi: "Đệ tử không biết ba loại pháp môn thực khí này có khác biệt gì."

"Tại phương diện thực khí mạnh yếu mà nói thì cũng không khác biệt bao nhiêu, bất quá quan tưởng chi tướng bất đồng mà thôi. Thực khí luyện thân là nhất trí, giữa ba cái luyện thân có bất đồng. Huyền Quy Thực Linh pháp luyện chính là một cái thâm u, Chu Cáp Thôn Nguyệt pháp luyện chính là một cái nuốt nguyệt chi ý, mà Thanh Xà Thái Khí pháp luyện chính là một cái tinh vi, cái này quan tưởng sẽ bất đồng, về sau khi người đan khí ngưng thân thì thứ linh ngộ được đến cũng sẽ bất đồng."

Ngô trưởng lão nói xong, Đồ Nguyên có chút minh bạch rồi, nhưng mà còn không quá rõ ràng.

Ngô trưởng lão mí mắt nhấc lên, trong lòng Đồ Nguyên hoảng hốt, bởi vì hắn cảm giác được một cỗ sát ý, toàn thân băng lãnh, giống như là bị một con độc xà theo dõi vậy, đáy mắt hắn đúng là phủ đầy tơ máu, trời nổi băng lãnh quang mang, giống như là mắt xà.

"Nhìn đến người còn là không rõ lắm, vậy người nhìn xem ba bức họa này đi." Theo tay Ngô trưởng lão chỉ một cái, Đồ Nguyên hướng nhìn lên ba mặt vách tường, phát hiện mặt trên có ba bức họa, hắn cũng không biết là ngay từ đầu mình không có chú ý, hay là mặt sau mới hiện lộ ra.

Bức thứ nhất ở trên vách tường phía sau Ngô trưởng lão là Thanh Xà Thái Khí đồ, chỉ thấy trong một mảnh thâm sơn, một con thanh xà cuộn tại trên một khối đá xanh, hướng lên ngôi sao khắp trời thái thực tinh khí, một bức vẽ này phi thường tinh tế tỉ mỉ, tinh tế tỉ mỉ tỉ mỉ, sơn trung mỗi một phiến lá cây đều là như vậy đích rõ ràng tinh tế tỉ mỉ, thanh xà đích lân phiến cùng bầu trời đích ngôi sao đều rất rõ ràng.

Bức thứ hai là ở trên vách tường bên trái, bức vẽ là trong một mảnh sóng lớn đen tối, một con huyền quy màu đen lẳng lặng ẩn phục tại nơi đó, tùy ý sóng nước cuộn cuộn quay vòng, hắn chừng chừng bất động, như ẩn như hiện, thoát nhìn qua giống như là một tảng đá màu đen.

Bức thứ ba thì là một con chu cáp(cóc đỏ son) thật lớn tại trên đỉnh một ngọn núi, đối diện một vầng trăng sáng, mở miệng ra, tựa hồ muốn nuốt trắng sáng kia vào miệng, góc độ tranh này là từ dưới hướng lên, giống như trăng sáng kia ở trước miệng chu cáp không xa.

Ngô trưởng lão cũng không thúc giục, tùy ý Đồ Nguyên nhìn, Đồ Nguyên hiện tại tính là nhìn minh bạch ba bức vẽ này đại biểu sự khác biệt về ý cảnh của các pháp môn thực khí, nhưng mà hắn vẫn cứ không biết mình nên là tuyển cái gì mới tốt.

Nhưng mà tại trong phòng này khiến hắn cảm thấy kiềm chế cùng quỹ dị, hắn rất không muốn tiếp tục nán lại cho nên bằng tốc độ nhanh nhất đưa ra quyết đoán.

"Trưởng lão, đệ tử muốn học Chu Cáp Thôn Nguyệt pháp."

Ngô trưởng lão không có biểu thị gì, hơn nữa nói thẳng: "Nhìn bức vẽ kia."

Đồ Nguyên theo lời mà làm, Ngô trưởng lão lại đột nhiên một ngón tay điểm một cái, một đạo linh quang từ đầu ngón tay hắn tràn ra, rải rác tại trên bức vẽ kia, trong chớp mắt, Đồ Nguyên nhìn thấy một cái miệng thật lớn nhắm phía mình nuốt tới, ý thức tối sầm, sau đó hắn phát hiện mình đứng ở đỉnh núi, hóa thân làm một con chu cáp, đứng tại đỉnh núi, muốn đem trăng sáng kia nuốt vào trong bụng.

Trong mê sương mù mông, hắn không biết mình là người hay là cáp, quên tận trước kia, hậu sự không biết, chỉ biết từ khi tỉnh lại từ trong mộng mọi mình liền có thể nuốt chừng thiên địa linh khí.

Miệng há ra, hút một cái, miệng đầy tinh khí theo cổ họng tiến nhập trong bụng, sau đó nhập đan điền, lại tán hóa trong tứ chi bách mạch, cái loại cảm giác này phi thường đặc biệt, phi thường rõ ràng.

Chính lúc hắn nuốt chừng thiên địa linh khí, không biết tự thân, đột nhiên trong lúc đó ý thức lại vô hạn kéo ra xa cách, một vầng trăng sáng kia chậm rãi biến thành trăng trong họa, mình vẫn cứ tại trong cái nhà đá này.

"Cảm giác như thế nào?"

"Cảm giác mình trở thành một con chu cáp nuốt chừng thiên địa tinh hoa." Đồ Nguyên như thực chất nói ra.

"Nhớ kỹ cái loại cảm giác này, đó chính là Chu Cáp Thôn Nguyệt pháp, về sau người mỗi ngày quan tưởng tự thân làm chu cáp nuốt chừng thiên địa tinh hoa, tự nhiên là có thể thực khí thành công." Ngô trưởng lão nói ra.

Đồ Nguyên vội vàng vâng dạ, dù cho là còn muốn hỏi nếu như còn là không thể thực khí thành công thì sẽ thế nào, nhưng cũng không dám hỏi.

"Người đi đi."

"Đệ tử xin cáo lui."

Cửa mở ra, Đồ Nguyên rời đi.

Trở lại bên ngoài, chỉ cảm giác dù cho là cái sắc trời âm đạm bị âm vụ bao phủ bên ngoài này, cũng còn là sáng ngời hơn.

Đệ tử kia còn tại, hần vừa lúc nhìn qua, Đồ Nguyên hỏi: "Hỏi một cái, có đúng hay không chỉ có thể học một loại?"

"Đúng, chỉ có thể học một loại, nếu muốn học cái khác, cần phải có công tích mới được."

"Công tích là cái gì?" Trong lòng lại nghĩ, hần là các loại cống hiến đi.

Nhìn ra Đồ Nguyên nghi hoặc, đối phương nói ra: "Công tích là công lao do làm việc trong cốc, chậm rãi tích lũy, dựa vào những công lao này để học tập đồ vật. Tu hành vốn là việc cá nhân, người đã không phải thân truyền, vậy vì cái gì có thể học những pháp môn này?"

Đồ Nguyên trong lòng suy nghĩ, cũng đúng, dù cho là tại một cái thế giới khác, đã là cao độ văn minh rồi, nhưng mà học tập các loại tri thức cũng là phải giao tiền, không có đạo lý người khác cho người học không, cũng không phải là con mình.

"Đa tạ sư huynh cho biết."

Bản lĩnh về cổ văn của Đồ Nguyên vốn là rất tốt, sau khi tới nơi này lâu như vậy, trong lòng làm ra quyết định đã tới thì chấp nhận, nói chuyện cùng tự thân cũng liền càng ngày càng nhất quán viên dung rồi, không còn có cái loại cảm giác kỳ quặc.

Nhất là vừa rồi nhìn Chu Cáp Thôn Nguyệt đồ kia thì thiết thân thể hội một cái sự huyền diệu của pháp thuật.

Người kia quan sát Đồ Nguyên trên dưới một cái, Đồ Nguyên cười cười liền muốn ly khai, đối phương đột nhiên lại mở miệng nói ra: "Tại trong cái Âm Hồn cốc này, trông thấy người mặc áo bảo tro, gọi sư huynh là được, người mặc hắc bào, gọi sư thúc sẽ không có sai, thấy người mặc tử bào, nhất định là trưởng lão."

Đồ Nguyên nghe xong, vội vàng nói tạ, hần cái này là thật cảm tạ đối phương nói cho mình những thứ này, có lẽ đối với bọn họ mà nói là thường thức, nhưng mà đối với hần loại đệ tử mới vào này nhưng là một cái thiện ý.

"Đa tạ sư huynh, không biết sư huynh xưng hô thế nào." Đồ Nguyên hỏi.

"Ta họ Vương, Vương Giác." Đối phương cười cười nói ra.

Đồ Nguyên cảm thấy cái Vương Giác này có chút thoải mái, khó có được gặp gỡ một cái sư huynh như vậy, vì vậy lại một lần nữa hỏi: "Vương sư huynh, cái công tích này có đúng hay không đi tiếp nhận nhiệm vụ tại Tập Dịch phòng?"

"Không sai, đó là nhiệm vụ của môn phái. Bất quá, ngoại trừ nhiệm vụ môn phái ra, chờ tu vi người cao rồi, có thể tiếp nhận nhiệm vụ tư nhân, trực tiếp thu được đan dược, hoặc là pháp thuật, nhìn đối phương cấp cái khen thưởng gì."

"Tư nhân?"

"Tỷ như nói ta, muốn một loại thảo dược, không rảnh đi lấy, cho nên muốn thỉnh người đi lấy trở về giúp ta." Vương Giác nói đến đây liền không có nói tiếp, tuy rằng chỉ nói phân nửa, nhưng mà Đồ Nguyên đã hoàn toàn minh bạch rồi, sở dĩ còn hỏi như thế chỉ bất quá là xác định một cái mà thôi, nghe đến hai chữ tư nhân hần đã đoán được tám chín phần mười rồi.

"Thật sự là cảm tạ Vương sư huynh, vậy sư huynh người xem sách, ta cáo lui trước." Đồ Nguyên nói ra.

"Ừ, đi thôi đi thôi." Vương Giác phát phát tay, nhìn Đồ Nguyên ly khai, lẩm bẩm "Còn là người mới vào có lễ phép, cũng không biết qua bao lâu, hần cũng sẽ biến thành lạnh như băng rồi."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Chép sách

Rời Truyền Pháp thất, Đồ Nguyên cho dù hưng phấn nhưng mà trong lòng vẫn cứ suy nghĩ rất nhiều, về bí mật liên quan tới cái thân thể này của mình cùng chân chính thân phận là đến từ chỗ nào, còn có ba ngày sau đi đâu kiếm cơm ăn.

Trước khi tới Truyền Pháp thất thì hần đại khái đã đi một vòng quanh Âm Hồn cốc, cũng không có nhìn thấy nơi nào giống như căn tin, lại nghĩ đến mười khóa Tích cốc đan dược phát lúc đó, đại khái là không có cơm ăn rồi.

Hiện tại tuy rằng hần không đói bụng, nhưng mà nghĩ đến tiếp qua hai ba ngày, mình liền sẽ không có cơm ăn, điều này làm cho hần có chút nóng lòng.

Tuy nóng lòng nhưng hần còn là không có đến Tập Dịch phòng tìm việc làm kiếm Tích cốc đan, mà là trở lại trong phòng để tu luyện Chu Cáp Thôn Nguyệt pháp.

Giống như Trương Mặc người cùng phòng duy nhất ngồi ở trên giường đá kia, hắn bắt đầu hồi tưởng lại bức Chu Cáp Thôn Nguyệt đồ kia, hắn sợ mình sẽ quên cái loại cảm giác này, cho nên cấp gấp trở về, nhưng khi hắn ngồi xuống, vừa hồi tưởng thì đúng là rất tự nhiên tiến nhập trong cái loại cảm giác đó, cảm giác mình hóa thân thành một con chu cáp, nuốt chửng thiên địa tinh hoa.

Một ngụm một ngụm nuốt ăn, người cùng phòng Trương Mặc mờ mắt, nhìn nhìn Đồ Nguyên, chỉ thấy miệng Đồ Nguyên vừa mở ra liền hợp lại, yết hầu còn có động tác nuốt xuống, đáy mắt hắn nổi lên một tia u quang nhàn nhạt, có thể nhìn thấy âm linh khí trong gian phòng đang bị Đồ Nguyên từng ngụm từng ngụm nuốt vào trong bụng.

Hắn mình bạch Đồ Nguyên học khẳng định là Chu Cáp Thôn Nguyệt pháp, cũng chỉ có Chu Cáp Thôn Nguyệt pháp mới sẽ là loại động tĩnh này, thế nhưng là, hắn hôm qua mới tới, hôm nay mới đi học thực khí pháp môn, bây giờ trở về là có thể nuốt chửng linh khí như vậy, có thể làm được một điểm này, chỉ có người đã quan đồ nhập thần mới có thể làm được.

Lẽ nào hắn làm được rồi, nếu như hắn có thể làm được, vì sao tại lúc trước không có được thu làm thân truyền đệ tử.

...

Khi Đồ Nguyên lại một lần nữa mờ mắt thì không phải bởi vì mệt mỏi mà là bởi vì đã đói bụng rồi.

Bao tử sẽ đói, cái này cho hắn biết mình tu hành đã hai ngày, bởi vì lúc ăn khóa Tích cốc đan kia là đêm tối ngày hôm trước, thời điểm này tính lại vừa lúc là ba ngày.

Loại cảm giác quá đói này hắn đã thật lâu không có cảm nhận qua rồi, tại trong cái thế giới trước đây kia, lúc nhỏ còn chưa có vào cô nhi viện, trái lại thường đói toàn thân không có khí lực, lúc đói được quá chừng thì sẽ không cảm thấy đói, trái lại sẽ có một loại cảm giác lười biếng, chỉ là toàn thân vô lực, ngay cả sức nói chuyện cũng không có.

Đứng dậy, Trương Mặc đúng là đã không tại rồi, tỉ mỉ cảm giác thân thể mình có cái gì khác biệt.

Dốc sức nắm quyền, cũng không có cảm thấy sức lực biến lớn, sau đó nhìn bên ngoài, cảm thấy thị lực biến tốt hơn một chút, sau đó trong bóng tối, mơ hồ trong lúc đó nhiều ra một loại cảm giác phương vị. Hắn không biết có phải là ảo giác hay không.

Tại trước đây, trong bóng tối là lực thức tận bề, mà hiện tại tuy rằng cũng nhìn không rõ lắm, nhưng mà lại sẽ mơ hồ lung cảm ứng nơi đó có cái gì, sẽ không đâm đầu đụng vào.

"Rột rột rột..."

Trong bụng phát ra một chuỗi tiếng vang.

Quá đói khiến hắn sự vui sướng từ tu hành mang đến liền rất nhanh tán đi, trong lòng càng là hận ba người kia rồi.

Ra cửa, hắn muốn tìm tìm nhìn xem trong Tạp Dịch phòng kia có người hay không. Ánh đèn tại trong cái Âm Hồn cốc này là chiếu không được bao xa, chỉ có đèn gần mới có thể biết rõ được, trong bóng tối, tuy rằng thấy không rõ, nhưng mà hắn lại có mơ hồ cảm giác, chỗ nào có bậc thang, chỗ nào chuyển hướng, gió thay đổi cũng rất nhạy cảm nhận thấy được.

Đi tới trước Tạp Dịch phòng, phát hiện đại môn đóng chặt, thất vọng trở về, đột nhiên trong lúc đó, mơ hồ nghe đến trong bóng tối tựa hồ có người đang nói chuyện.

Hắn đứng ở nơi đó bất động, tỉ mỉ nghe, thanh âm kia theo gió lại đây, lại rõ ràng mấy phần.

"Hắn đêm nay trở về, . . . Cần phải chết. . ."

Thanh âm lại rất nhanh đi xa, trong lòng Đồ Nguyên lại có cảm giác kinh khủng hiện lên, tuy rằng hắn đã gặp qua tử vong, nhưng mà khi trong cái đêm khuya này nghe được có người muốn giết người, lại vẫn cứ là cảm thấy kinh sợ, hơn nữa thanh âm người kia hắn nhớ kỹ, chính là người đoạt Tích cốc đan của mình.

...

Lần nữa trở lại trong phòng, ngồi trở lại trên giường đá, cho dù trong bụng rất đói nhưng vẫn cứ là chịu đựng, suy nghĩ một hồi mới mới nghe được một câu nói, tâm tư có chút hỗn loạn. Nhưng mà lại nghĩ đến mình ngày cả ngày mai muốn ăn cơm cũng không biết phải đến đâu, lại thế nào quản được chuyện người khác, cười khổ một tiếng, lại bắt đầu quan tưởng Chu Cáp Thôn Nguyệt đồ kia, lần nữa thực linh khí.

Chỉ là lúc này đây, khi hắn tu hành thì là có cảm giác, cảm giác mình có một phần ý thức phân li tại ngoài, không có như lúc trước như vậy quá chú tâm qua hai ngày cũng không biết.

Nuốt vào một ngụm, nhẹ nhẹ cảm giác mát lạnh theo yết hầu mà xuống, rót vào ngũ tạng lục phủ.

Một ngụm một ngụm, cảm giác mát lạnh kéo dài tiến nhập trong cơ thể, nhưng mà lại không cảm thấy lạnh, chậm rãi, trái lại người dâng lên một cỗ cảm giác ấm áp, hơi hơi giảm bớt cảm giác quá đói.

Trong bất tri bất giác, trời đã sáng.

Bên ngoài bắt đầu có người đi lại.

Đồ Nguyên tỉnh rồi, ý nghĩ đầu tiên của hắn chính là đi tới Tập Dịch phòng, đi vào Tập Dịch phòng, bên trong đã có người.

"Đêm qua, Tôn Vệ Hồng chết rồi."

"Biết rõ biết rõ, Tôn Vệ Hồng đắc tội người ta, lúc này đẩy hắn đi ra ngoài làm nhiệm vụ, người khác canh chuẩn lúc hắn trở về giết chết hắn."

"Không thể trách người khác, muốn trách thì trách chính hắn quá cương rồi, không chịu nổi lỗ trước mắt, chết là rất bình thường."

Trong lòng Đồ Nguyên xao động, hắn nghĩ đến những thanh âm đêm qua nghe được kia.

Thật có người đã chết! Cái này là ý nghĩ duy nhất của Đồ Nguyên lúc này.

Sát nhân không chỗ không tại, tại nơi đây, mạng người tựa hồ cùng dã thú cũng không có khác biệt gì, cũng không có đáng giá bao nhiêu.

Không tiếp tục nghe, nghe chi vô dụng, hiện tại chuyện cần làm nhất chính là tiếp nhận cái nhiệm vụ để kiếm Tích cốc đan.

Đồ Nguyên hít sâu một hơi bình ổn tâm tư, sau đó liền đi tiếp nhận nhiệm vụ, tìm hỏi có cái nhiệm vụ gì nhưng tiếp, thế nhưng là hỏi một hỏi, hắn cái gì cũng không biết, đã không hiểu tri thức trồng được, lại không hiểu phương pháp dưỡng thú, những cái này tính là nhiệm vụ bình thường nhất, không ra Âm Hồn cốc là có thể làm, về phần những nhiệm vụ phải ra Âm Hồn cốc, đi nơi xa hái thuốc kia, hắn căn bản làm không được, dù cho là nói hắn đi làm, hắn cũng sẽ không đi, thế giới bên ngoài, ai biết là có bộ dáng gì.

Sau cùng, chỉ có một cái nhiệm vụ là hắn có thể tiếp, đó chính là mỗi ngày quét tước nhà xí, cũng đem phân và nước tiểu bên trong nhà xí đưa đến một chỗ đi.

Quét tước nhà xí loại chuyện này, Đồ Nguyên cũng không phải không thể làm, trong lòng lại có một cái nghi vấn hiện lên, mọi người đều là ăn Tích cốc đan, nhà xí hắn là rất thanh tịnh.

Hắn vừa hỏi cái này, lại rước lấy một chuỗi tiếng cười, chính là cái hắc bào nữ tử từ ngời ở một bên kia, bên người nàng vẫn cứ không có người.

Nàng cười cũng không có người dám ra một tiếng.

"Đó chỉ là người ăn Tích cốc đan, người khác còn phải là ăn đồ ăn." Hắc bào nữ tử có chút trào phúng nói ra.

Bên cạnh có một người trả lời: "Tích cốc đan tuy rằng có thể giúp người không đói bụng, nhưng mà đối với tu hành cũng không có chút nào xúc tiến."

Đồ Nguyên lúc này mới hiểu được, nghĩ đến cái Tích cốc đan này bất quá là cho loại tiểu đệ tử mới nhập môn như mình ăn.

Quần bách có thừa, đang nghĩ ngợi mình ngay cả Tích cốc đan đều không được ăn, vừa định nhận lấy cái nhiệm vụ quét nhà xí kia thì hắc bào nữ tử nói ra: "Người muốn tiếp nhận nhiệm vụ?"

Đồ Nguyên liền tục gật đầu.

"Có biết viết chữ?"

"Biết." Đồ Nguyên trong lòng nổi lên một chút kinh hi.

"Ta có một cái việc chép sách, ngươi muốn làm hay không?"

"Muốn."

"Đi theo ta."

Hắc bào nữ tử trực tiếp đứng dậy đi ra cửa, Đồ Nguyên vội vàng theo sau. Hắn trong lòng kinh hi vô cùng, so với quét nhà xí, cái việc chép sách này thể diện hơn nhiều, dù cho là không có khen thưởng gì, chỉ cần có cơm ăn là được.

Hắc bào nữ tử mang Đồ Nguyên đi tới trong một tòa tiểu viện, trên tường cửa vào tiểu viện có đá khắc chữ —— Tăng Kinh viện.

"Nơi này là chỗ giấu kinh trong cốc, nơi đây một thảo một mộc đều là một bộ phận của phù trận, ngươi rất không nên loạn đụng, ta sẽ ngụ ở trong hậu viện, về sau ngươi ban ngày liền tại nơi đây chép sách."

Đồ Nguyên nhìn trái nhìn phải, phát hiện hắc bào nữ tử đang nhìn mình, vội vàng gật đầu.

"Người có thể tại nơi đây ăn cơm, không cần tiếp tục ăn Tích cốc đan rồi, về phần khen thưởng a, những tri thức trong sách chính là khen thưởng của ngươi rồi, ngươi đồng ý không?" Hắc y nữ tử mang Đồ Nguyên tiến nhập trong viện, Đồ Nguyên theo sát ở phía sau, không dám đạp sai một bước.

"Đồng ý, đồng ý." Đồ Nguyên thế nào sẽ không đồng ý.

"Bất quá, nội dung trong sách, nếu ngươi dám tiết lộ nửa phần, ngươi sẽ biết thủ đoạn của ta." Hắc bào nữ tử nói xong lời cuối cùng thì xoay người lại, trong mắt nhưng là một mảnh nghiêm túc.

Da dưới cổ áo phía nửa bên khô đen đến cái cổ của nàng khiến Đồ Nguyên cảm thấy nàng cũng không phải là cái người lương thiện.

"Tuyệt đối sẽ không tiết lộ."

Đồ Nguyên vội vàng nói ra, dù cho là cảm giác được đối phương không phải người lương thiện, nhưng cũng không có cách nào, đã đối bụng, có thể làm gì.

Tại cái thế giới trước đây kia, dù cho là đại nhân vật nhiều nhất là uy nghiêm, nhưng mà trên cái đời này, người thân phận không đơn giản lại thường thường cấp người một loại cảm giác thâm trầm quý dị, tính cách quái dị.

Đồ Nguyên được mang vào trong một cái phòng, trong hư không đúng là có một khối bạch sắc bảo thạch thật lớn lơ lửng tại nơi đó, tản ra bạch quang óng ánh. Trong hư không dường như có vô số sợi tơ liên thông cùng cái bảo thạch này.

Có một cái giá sách, trên giá sách là từng loạt từng loạt sách, trước giá sách có một cái bàn, trên bàn có giấy và bút mực.

Hắc bào nữ tử chỉ chỉ một quyển sách đặt trên bàn nói ra: "Ngươi sao chép quyển này, cái này là một người trước chưa có sao chép xong."

"Vì cái gì?"

"Chết rồi, đem nội dung trong sách đi bán, bị ta cho linh trùng ăn rồi."

Đồ Nguyên chỉ cảm giác nhẹ nhàng nổi lên trên sống lưng, thân thể một trận phát lạnh.

Hắc bào nữ tử lại chỉ chỉ chỗ bút mực, sau đó liền đi ra cửa. Nàng vừa đi, Đồ Nguyên mới thả lỏng lại, tuy rằng cái quá trình này có chút kinh sợ, kết quả nhưng là rất tốt, hẳn chỉ muốn có ăn cơm, sau đó rất tốt tu luyện là được rồi, bây giờ còn có thể vừa chép sách vừa học tập tri thức trong sách, đó là không thể tốt hơn.

Về phần phạm sai lầm, Đồ Nguyên nghĩ thầm chỉ cần không tiết lộ tri thức trong sách, hẳn là sẽ không có chuyện gì đi.

Tự tại như vậy, Đồ Nguyên ban ngày bắt đầu tại chỗ hắc y nữ tử chép sách, đêm tối trở lại trong phòng của mình tu luyện Chu Cáp Thôn Nguyệt pháp.

Ban ngày khi sao chép sách mệt mỏi cũng sẽ tu luyện Chu Cáp Thôn Nguyệt pháp một đoạn thời gian.

Từ ngày kia người cùng phòng Trương Mặc ra ngoài, đúng là vẫn luôn không có thấy hắn trở về, Đồ Nguyên cũng không biết hắn đi làm gì rồi, không biết phải đi làm nhiệm vụ, hay là chết rồi.

Nếu như là địa phương khác, hẳn tuyệt đối sẽ không nghĩ như vậy, nhưng mà trong khoảng thời gian này, hắn lại nghe cùng trông thấy ba lần tử vong. Điều này làm cho hắn càng phát ra khẳng định, nơi đây bất thiện, nếu như có thể có cơ hội ly khai, nhất định phải ly khai nơi đây, đồng thời thúc đẩy hắn tu luyện càng thêm nghiêm túc.

Trong cái ký túc xá kia lại tới một người, hắn vốn định ngủ luôn trên cái giường của Trương Mặc, Đồ Nguyên nói cho hắn giường đó đã có người, đối phương suy nghĩ một chút liền chuyển đến một cái giường khác.

Người trong Âm Hồn cốc tiến tiến xuất xuất, vận mệnh mỗi người đều đang phát sinh biến hóa, qua hai ngày sau, khi đêm tối Đồ Nguyên trở về, nhìn thấy vị mới tới kia mặt mũi bầm dập, hỏi qua mới biết được Tích cốc đan của hắn bị đoạt rồi.

Ngày thứ hai, Đồ Nguyên phát hiện hắn đang quét tước nhà xí, nhìn thấy Đồ Nguyên, hắn vội vàng xoay người sang chỗ khác, cúi đầu, giả bộ không có nhìn thấy.

Đồ Nguyên đương nhiên sẽ không đi gọi ra, nhân gia cảm thấy mất mặt, coi như không có nhìn thấy, vậy mình cũng coi như không có nhìn thấy, loại sự tình này hắn cũng quản không được, từ trên người đối phương, hắn tựa hồ thấy được đã từng là mình, lại như phải mà không phải.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Sát thân

"Người ở nơi đây chép sách năm ngày rồi, nửa quyển sách này đã sao chép hết rồi, bắt quá người sao chép cũng không đúng."

Hắc bào nữ tử lật lật quyển sách mà Đồ Nguyên sao chép tiếp kia nhàn nhạt nói.

Đồ Nguyên không biết chỗ nào không hợp cách.

"Ta dạy cho người phương thức viết chính xác, người cứ theo phương thức ta nói mà sao chép, tuy rằng sẽ chậm một chút nhưng mà đối với người tu hành cũng là có lợi. Cầm phư bút, ý niệm chỉ tại trên bút, buông thả tâm tư, ..."

...

Đồ Nguyên tại ngày thứ hai sau khi hắc bào nữ tử chỉ dạy, cuối cùng tại một lần tâm tư trống không, viết ra một nhóm tự, chính hắc bào đều có một loại cảm giác bất khả tư nghị, bởi vì trong nháy mắt vừa rồi kia, đúng là có một loại cảm giác thần thức tán đến ở ngoài thân thể, tiến nhập trong bút kia.

Nhìn một nhóm chữ kia, tựa hồ có linh ý đặc biệt nào đó.

Trong nháy mắt, tại trong cái Âm Hồn cốc này đúng là đã qua đi ba tháng.

Đồ Nguyên đã sắp quên mình đã từng từng có một đoạn nhân sinh khác, đã thích ứng sinh hoạt hiện tại, nếu như không phải sự sợ hãi lúc nào cũng tồn tại kia ăn mòn hắc bào nói, hắc bào còn sẽ cảm thấy loại sinh hoạt này cũng không tệ.

Ba tháng này tới nay, hắc bào tuy là thường chép sách tại trong phòng hắc bào nữ tử, sinh hoạt chỉ một đường hai nơi, nhưng mà đối với chuyện của Âm Hồn cốc cũng lý giải không ít.

Tại nơi đây, ngoại trừ lúc mới tiến tới, có một nhóm đồ được lĩnh ra, về sau cái đồ vật khác đều là cần phải dùng đồ vật đổi lấy.

Trong ba tháng, Đồ Nguyên cũng biết được tên của hắc bào nữ tử, nàng tên là Mục Cô, về phần cái này là một cái trên hoàn chính hay chỉ là một cái xưng hào, Đồ Nguyên tự vô pháp xác định rồi, thỉnh thoảng lúc nói chuyện phiếm với đệ tử trong cốc, hỏi thân phận Mục Cô này, đối phương cũng là lập tức cảnh giác mọi nơi nhìn nhìn, cũng sẽ không nhiều thêm bất luận một câu gì.

Trong toàn bộ cốc, ngoại trừ nội môn đệ tử áo bào tro, còn có cực ít một bộ phận đệ tử là thân truyền đệ tử, bọn họ là những đồ đệ chân chính của các trưởng lão kia, cực ít qua lại với bọn họ, pháp thuật đều do các trưởng lão tự mình truyền thụ, cũng không cần như bọn họ vì một chút đan dược cùng tri thức tu hành mà nỗ lực, thậm chí có thể nói, Đồ Nguyên những nội môn đệ tử bọn họ này làm ra công hiến đại bộ phận là để dưỡng bọn họ rồi.

Nội môn đệ tử tại trong cốc có một loại cảm giác tự sinh tự diệt, sinh tử không chỗ dựa, toàn bộ dựa vào chính mình.

"Phàm là người tu hành, tất nhiên trước thực khí, thực khí có chút thành tựu, mới có thể tu tập phù, chú thuật; có thể cảm ứng quanh thân chi khí, mà khi niệm như lưỡi liềm thực thiên địa linh khí thì đó là thực khí tiểu thành..."

Nhìn thấy một đoạn lời này, Đồ Nguyên tâm tư động rồi, những ngày này, hắc bào có loại cảm giác mà trong sách miêu tả này. So với trước đây tu hành thì luôn luôn cần phải quan tưởng mình là chủ, cả người tâm, chín phần ý thức đều là đặt tại một loại trạng thái nhập định, hiện tại cả người thanh tỉnh hơn nhiều, thậm chí hắc bào cảm thấy mình chưa có nhập định, nhưng mà lại cảm ứng được nhẹ nhàng âm linh khí quanh thân.

Giống như là trống rỗng nhiều ra một cái đầu lưỡi vô hình, đem những Âm linh khí này cuốn vào trong miệng mình, hóa nhập thân thể.

"Nói như vậy, ta có thể học tập phù chú thuật rồi?"

Tuy rằng, tại trong Âm Hồn cốc, rất ít nhìn thấy người khác thi pháp, nhưng mà tại trước lúc nhập Âm Hồn cốc, vô luận là tình hình cái bạch y nhân kia hóa thân làm một bãi nước tiêu thất tại trong tuyết, còn là Cừu sư thúc hóa thân làm ung điều hạ xuống đều còn rõ ràng tại mắt.

Đó mới là ở sâu trong nội tâm hắc bào chân chính hướng tới.

Hiện tại hắc bào đã biết rõ, cái bạch y nhân hóa thân làm nước kia, đó là thủy độn phương pháp rất cao minh, Cừu sư thúc hóa thân làm ung điều hạ xuống thì là một loại biến hóa thuật, về phần hai người người nào lợi hại hơn, Đồ Nguyên cũng không biết.

Thế nhưng là nơi đây sách tuy nhiều, nhưng mà sách Đồ Nguyên Nhất đang tại sao chép kỳ thực chỉ là một ít sách cơ sở, phân biệt là 《 đạo kinh 》《 phù chú minh tích 》, 《 được lý 》, 《 linh thú huấn dưỡng phương pháp 》, 《 dị linh sách tranh 》 vân vân. Những sách này đều là bán cho cái nội môn đệ tử khác.

Cái sách khác đều tại trên giá sách, nhìn qua chỉ là yên tĩnh ngay tại nơi đó, nhưng mà nếu như tùy tiện đi lấy nhất định sẽ khiến người thống khổ.

Đồ Nguyên tự có một lần định cầm một quyển tên là 《 thủy độn thuật 》 lên xem, lại bị một đạo lôi quang nhỏ như tơ kích lên ngón tay, cả người trong nháy mắt ngã xuống đất, nửa ngày bò không lên nổi.

"Ta có thể học tập phù, chú, thế nhưng là cái phù, chú thuật này là cần phải đến Truyền Pháp thất để học, không còn là có thể học miễn phí rồi."

Một ngày này, tự tại Đồ Nguyên trong suy tư vượt qua, đêm tối, trở lại nơi ở, rất xa nhìn thấy cái tân cùng phòng kia của mình đứng ở ngoài cửa bởi vì, không có đi vào.

Trong lòng nghi hoặc, đi tới cạnh cửa, nhưng là nhìn thấy ba người, tức thì, trong lòng cả kinh, bởi vì ba người này không phải người khác, chính là ba người đã đoạt Tích cốc đan của hắn.

Hiện tại hắn đã biết rõ tên ba người bọn họ, trong đó cường tráng cao to nhất tên là Cao Hồ. Một người gầy teo, nhưng mà nhìn qua rất khôn khéo gọi là Ngô Nhất Minh, còn có một người luôn luôn trầm mặc một tiếng không phát, chỉ là một đôi con mắt như dã thú nhìn chăm chăm người gọi là Hùng Cửu.

Cao Hồ có một ca ca là thân truyền đệ tử của một vị trưởng lão, cho nên nội môn đệ tử không có ai dám chọc hắn. Bọn chúng nương theo thể ca ca mình, ức hiếp phổ thông đệ tử trong cốc, bất quá, bọn họ cũng là biết chừng mực, đối với những tu hành tương đối lâu kia, cũng sẽ không đi trêu chọc, dù cho là trêu chọc cũng là chọn dùng phương thức thích hợp.

Tự như lần kia đoạt Tích cốc đan của Đồ Nguyên, Tích cốc đan cầm tại trên tay Trương Mặc thì bọn họ cũng không cưỡng ép.

Bọn họ cướp giật Tích cốc đan, cũng không phải mình muốn ăn, mà là xuất ra cốc đi bán, bán cho người thường, giá cả còn là rất cao.

Đa số thời gian bọn họ đều không tại trong cốc, thường tại trong Thương Hà thành cách cốc cũng không xa, làm một cái người bê trên tại trong cuộc sống người thường.

Hắn tới nơi này làm gì? Lễ nào muốn ta chép sách cho hắn.

Đồ Nguyên trước tiên nghĩ giá trị duy nhất trên người mình. Bởi vì mấy ngày nay tới giờ, có người hoặc sáng hoặc tối tìm hiểu hỏi qua hắn, có nguyện ý hay không bán ra tri thức trong sách, hắn đều trực tiếp cự tuyệt rồi.

Hiện tại trên cái đời này, một loại đạo thư này tuy rằng không trân quý như những đồ phổ phong ấn pháp ý kia, nhưng cũng không phải tùy tiện là có thể được đến.

Đạo thư hiện tại hắn sao chép là Khiếu Linh thư, khi người tu hành thông qua thần niệm tự thân đi cảm ứng thì, những văn tự kia sẽ khắc in vào trong lòng, không cần phải đi phí thời gian đọc thuộc lòng. Cho nên, loại sách này kỳ thực là tiêu hao phẩm.

Cao Hồ đại mã kim đao ngồi ở chỗ đó, nhìn thấy Đồ Nguyên trở về, trên mặt xuất hiện tiếu ý, nhưng mà hắn cười tại Đồ Nguyên nhìn đến chính là nham hiểm.

Hung ác giấu ở mặt sau, kia cổ cảm giác tùy thời sẽ cắn người thể nào cũng giấu không được.

"Nghe nói người tại chỗ Mục Cô chép sách?" Cao Hồ ngồi ở chỗ kia hỏi, cũng không có đứng dậy, hắn cười xong liền chỉnh lại sắc mặt, càng có một loại cảm giác bức người.

"Phải."

Đồ Nguyên trong lòng máy động, cho dù đã đoán được, nhưng trong lòng vẫn cứ là khó tránh khỏi có một loại cảm giác sợ cái gì đó tới.

"Không sai, không sai, vận khí tốt, biết rõ vì cái gì tới tìm người không?" Cao Hồ hỏi rất trực tiếp, không cần phải Đồ Nguyên trả lời: "Người về sau sao nhiều một ít sách ra, có thể chia lãi cho người một thành."

Hắn tựa hồ tuyệt không sợ Đồ Nguyên cự tuyệt.

Đồ Nguyên trầm mặc, hắn không có nhìn Cao Hồ, nhưng mà rằng hắn lại cắn chặt, loại thái độ này khiến Đồ Nguyên phi thường phần nộ, hắn muốn Đồ Nguyên chép sách cầm ra bán, chỉ phân Đồ Nguyên một thành lợi nhuận, còn như là ban ân lớn lao một dạng.

Cao Hồ cất tiếng cười, hắn như là đã sớm không nhớ rõ mình đoạt lấy Tích cốc đan của Đồ Nguyên.

Hắn vỗ vỗ vai Đồ Nguyên, nói ra: "Ba ngày sau ta tới lấy, ngoại trừ Đạo kinh, cái sách gì đều có thể, đừng cho ta thất vọng."

Nói xong, trực tiếp ra cửa, hai người khác, trong đó một cái còn muốn đưa tay vỗ mặt Đồ Nguyên, một người khác thì là đứng ở trước mặt Đồ Nguyên, nhìn chăm chăm Đồ Nguyên mấy tức thời gian, ý uy hiếp cực kỳ rõ ràng.

Nhìn thân ảnh bọn họ rời đi, trong lòng Đồ Nguyên cuộn cuộn nộ hỏa, nắm đấm nắm chặt, thế nhưng là lại có biện pháp nào, ba người này uy hiếp, Mục Cô nơi đó đáng sợ, vô luận là một phương nào đều là hiện tại hắn vô lực phản kháng.

Trong bóng tối im ắng, chỉ có thể đủ nghe đến hai tiếng hít thở.

"Nếu như người không nghe bọn hắn, bọn họ đầu tiên là sẽ đánh người, ... Còn sẽ đánh gãy chân gãy tay."

Luôn luôn đứng ở phòng ngoài nghe, tận cùng phòng đột nhiên mở miệng nói ra, hắn là từng có thiết thân thể hội.

Đồ Nguyên chậm rãi ngồi trở lại trên giường mình, yên tĩnh, không chút động đậy, vị cùng phòng kia cũng tới ngồi xuống, hắn nhìn Đồ Nguyên, nhìn kĩ, hắn muốn nhìn một chút cái gia hỏa đối với hắn mà nói là phi thường tốt vận này sẽ làm thể nào.

... . .

Cao Hồ cùng Ngô Nhất Minh, Hùng Cửu ba người trở lại nơi ở của mình, đóng cửa lại, Ngô Nhất Minh đột nhiên hỏi: "Cái Đồ Nguyên này, cảm giác oán khí trọng một chút."

Cao Hồ cười cười, nói: "Cái này rất bình thường, bắt quá oán khí lớn thì thế nào, trừ phi hấn muốn chết."

"Vậy hấn có khả năng nói cho Mục Cô hay không."

"Trước không nói Mục Cô có quản chuyện hấn hay không, coi như là quản thì thế nào, ca ta tại kia, Mục Cô cũng không có thể làm gì ta, cùng lắm thì bị phạt, phạt xong thì sao chứ? Hơn nữa, chúng ta có làm cái gì sao? Chúng ta cái gì cũng không có làm" Cao Hồ nói ra.

"Đúng, có biện pháp khiến người như hấn chết im ắng, Dù sao nếu ngoan ngoãn nghe chúng ta còn là mới có lợi, hơn nữa chỉ cần chính hấn cẩn thận một chút Mục Cô lại thế nào phát hiện được. Coi như là hấn muốn đi tố cáo chúng ta, có thể tố cáo chúng ta cái gì chứ?" Ngô Nhất Minh nói.

Cái này là cách làm nhất quán của bọn hấn, dù cho là có người có can đảm cự tuyệt, hấn cũng có thể đủ khiến đối phương lặng yên chết đi.

Nhưng mà hai người Ngô Nhất Minh cùng Hùng Cửu không biết chính là, lúc này đây, là ý của Cao Long, ca ca Cao Hồ.

Trong lòng Cao Hồ suy nghĩ: "Trước đây ca ca luôn luôn muốn ta thu liễm một ít, lúc này đây lại muốn ta tìm cơ hội giết chết cái Đồ Nguyên này, vì cái gì?"

Bên trong Âm Hồn cốc chủ yếu chia làm hai phái, có tranh đấu là rất bình thường, nhưng mà cái Đồ Nguyên này chỉ là một cái tân nhập môn mà thôi, giết hấn là vì cái gì, Cao Hồ không rõ ràng lắm, trong lòng hấn có nghi hoặc này, nhưng cũng không có nghĩ nhiều, dù sao cái này là chuyện ca ca giao cho mình làm, vậy làm tốt là được rồi, ba ngày sau, không quản đối phương sao chép hay không sao chép linh thư, hấn đều là sẽ giết chết cái Đồ Nguyên kia.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Nội đấu

Đồ Nguyên tỉnh lại từ trong trạng thái tu hành, sau đó tại trong ánh mắt nhìn kỹ của vị cùng phòng kia đứng dậy ly khai, vị cùng phòng kia rất muốn biết trong lòng Đồ Nguyên đang nghĩ là cái gì.

Trở lại trong tiểu viện của Mục Cô chép sách, mỗi bữa cơm đều sẽ có người đưa tới, ăn chính là cơm, nhưng mà đó hiển nhiên không phải gạo bình thường, hời hợt nhân đưa cơm, hấn nói cái này là gạo Long Nha, là gạo chuyên cung cấp cho người tu hành ăn, bên trong ẩn chứa phong phú linh khí.

Mục Cô xuất hiện là không có quy luật, có lúc sẽ đột nhiên xuất hiện, có lúc lại qua rất nhiều ngày cũng sẽ không tới một lần.

Đồ Nguyên bỏ bút xuống, đi lui đi tới trong phòng. Hấn suy nghĩ như thế nào giải quyết chuyện kia, ngay từ đầu, Mục Cô đã cảnh cáo hấn, cho nên cho tới bây giờ hấn đều cự tuyệt lên lút sao chép linh thư, hướng chỉ là Cao Hồ, hấn càng không nguyện ý rồi.

Nhưng mà Cao Hồ là một đại bàng trong đám nội môn đệ tử này, có ca ca là thân truyền đệ tử. Nội môn đệ tử tuy rằng tại trong mắt người thường là cao cao tại thượng, nhưng mà đã tới nơi này lâu như vậy, Đồ Nguyên rất rõ ràng, mình chết rồi cũng sẽ không có người ra mặt cho mình, chết thì cũng đã chết rồi.

Như vậy cũng chỉ có hai cái biện pháp có thể thử một chút rồi, một là nói cho Mục Cô, nhìn xem nàng nói như thế nào, một cái khác là đến chỗ Cửu Bách Tiết thử xem, nếu như hai người bọn họ nguyện ý đứng ra nói một câu cho mình, vậy thì mình sẽ an toàn rồi. Nhưng mà bản thân Đồ Nguyên lại có thể khẳng định bọn họ sẽ không ra mặt cho mình. Chỉ là còn muốn là đi thử xem.

Đến ngày thứ hai, Mục Cô xuất hiện rồi.

Nàng tại trước giá sách cầm một quyển sách lật xem, qua một hồi, cầm lấy sách Đồ Nguyên đã sao chép xong liền định ly khai.

"Sur thúc."

Mục Cô dừng lại quay đầu hỏi: "Chuyện gì?"

Cho dù đã lâu như vậy rồi, nhưng mà tại Mục Cô nhìn kỹ, Đồ Nguyên còn là có một loại cảm giác áp bách, cái này không phải loại áp bách bởi vì địa vị như người thường đem lại, mà là đến từ tại thần hồn trần nhiep.

"Có người muốn đệ tử chép sách đưa cho hấn." Đồ Nguyên nói, vừa cẩn thận nhìn sắc mặt Mục Cô.

"Không sợ chết người cứ sao." Mục Cô nhìn kĩ Đồ Nguyên, tựa hồ muốn theo trên mặt Đồ Nguyên nhìn thấy suy nghĩ trong lòng.

Cười lạnh một tiếng, nói xong liền đi rồi, căn bản tự không cho Đồ Nguyên có cơ hội nói cái gì nữa, càng không cần nói giúp Đồ Nguyên làm cái chủ gì.

Tuy rằng hắn đã sớm đoán được sẽ là kết quả như vậy, nhưng mà vẫn cứ là thật sâu thất vọng.

Vượt qua một ngày tại trong nồm nóng bất an, hắn quyết định đi một chỗ, nơi đó gọi là Linh Thú các.

Đó là một cái nơi chuyên môn thuần dưỡng linh thú, đương nhiên, cũng dưỡng linh trùng. Người hắn muốn tìm gọi là Cừu Bách Tiết, cũng chính là Cừu sư thúc, người mang hắn vào cái Âm Hồn cốc này.

Tại nơi đây ba tháng, hắn đã không còn là cái gì cũng đều không biết như lúc vừa tiến tới nơi này, hắn biết rõ, một cái người muốn thành đệ tử Âm Hồn cốc cũng không phải là đơn giản như lúc mình tiến đến như vậy.

Trong đó có một cái phân đoạn là 'Vấn linh', mình hoàn toàn không có trải qua.

Vấn Linh là một loại pháp thuật, loại pháp thuật này có thể khiến người vô ý thức nói ra đáp án vấn đề. Cái này là Đồ Nguyên sợ nhất.

Nhưng mà mình cũng không có trải qua những thứ kia, chỉ là bị Cừu Bách Tiết đưa đến trong một cái phòng nhỏ chờ rất dài một đoạn thời gian mà thôi. Bây giờ nhớ lại, tất cả cái này tựa hồ đều cùng Cừu Bách Tiết thoát không được quan hệ, hơn nữa, nếu như cái người đã chết kia thật là sư phụ của mình, như vậy thế nào sẽ không có người đến thăm vấn mình, dù cho là không thăm vấn, như vậy cũng nhất định sẽ có dò hỏi theo lệ thường.

Tựa hồ, Cừu Bách Tiết đem tất cả chuyện này đều chôn bên ngoài.

Nhưng mà, khi mình nói ra cái tên Đồ Nguyên thì ánh mắt Cừu Bách Tiết lại là khác lạ như vậy.

Đồ Nguyên đối với ánh mắt của Cừu Bách Tiết tại một khắc kia có khác sâu ấn tượng, cái này cũng cho hắn biết, Cừu Bách Tiết lúc trước khẳng định đã biết rõ tên thật cái thân phận này của mình.

Nếu như thân thể này của mình nguyên bản tới trong cái Âm Hồn cốc này là áp ủ mục đích, như vậy Cừu sư thúc lại sắm vai gì ở trong đó chứ.

Có lẽ nguyên bản tiếp nối có thể là cái Cừu Bách Tiết này, nhưng mà tại mình đột nhiên báo ra tên 'Đồ Nguyên' này liền làm xáo trộn nguyên bản kế hoạch, cho nên hắn đột nhiên lạnh lùng với mình không để ý tới rồi.

Bây giờ nghĩ lại, tại lúc mình báo ra tên 'Đồ Nguyên' này, Cừu Bách Tiết trực tiếp đưa Minh bài cho mình rồi trực tiếp rời đi, lúc ly khai, nhãn thần càng là lạnh lùng, trong lạnh lùng lại có một loại xem kĩ.

Khi Đồ Nguyên đi tới nơi Cừu Bách Tiết ở, gặp được Cừu Bách Tiết, hắn ngồi ở chỗ đó bưng một ly trà uống, đã không có nói Đồ Nguyên ngồi, cũng không có hỏi hắn tới làm cái gì, chỉ là uống một ngụm trà, sau đó mí mắt nhẹ mờ nhìn nhìn Đồ Nguyên.

"Nghe nói người gần nhất chép sách cho Mục Cô, thực sự là không sai a!" Cừu Bách Tiết tựa hồ tán thưởng lại như châm chọc nói ra.

"Sư thúc, hôm nay đệ tử tới đây, chính là muốn cầu sư thúc có thể cứu đệ tử một cái." Đồ Nguyên đã quyết định rồi, không quản là cái thân phận này nguyên bản có quan hệ như thế nào với Cừu sư thúc, đều đã nhận thức rồi.

"Ha ha, cứu mạng, người chỗ nào cần phải ta tới cứu mạng a." Cừu Bách Tiết vừa cười lạnh vừa nói.

Đồ Nguyên cắn răng, vẫn cứ là cố gắng kiên trì nói ra: "Cao Hồ bức đệ tử trong vòng 3 ngày sao chép ra một quyển linh thư, đệ tử vô pháp làm được, còn thỉnh sư thúc cứu đệ tử một cái."

"A, người thế nào không đi tìm Mục Cô, tới nơi ta làm cái gì, tìm Mục Cô giúp người a, chính người không phải rất có chủ ý sao? Tới nơi này làm cái gì? Cút đi, Đồ Nguyên, không nên lại xuất hiện tại nơi chỗ ta."

Đồ Nguyên chỉ cảm giác trong hai chữ 'Đồ Nguyên' của hắn phá lệ chói tai, tựa hồ có cái gì đặc biệt ám chỉ một dạng, nhưng mà đối phương căn bản không có hiển lộ ra cái gì, càng là biểu hiện cùng mình không có chút nào dây dưa.

Tại ánh mắt lạnh lùng như nhìn người chết của Cừu Bách Tiết, Đồ Nguyên lui ra ngoài.

...

Một đường trở lại nơi ở, phát hiện lão cùng phòng đúng là trở về rồi.

Trương Mặc nhìn Đồ Nguyên, gật gật đầu, cũng không nói gì thêm, hắn vốn là như vậy. Đồ Nguyên cũng không có nói chuyện, tâm tình của hắn rất kém cỏi.

Cái thế giới cá nhân thực lực vô hạn cường đại này, cái thế giới trật tự cùng pháp luật thế tục hoàn toàn không có này, mạng người như cỏ, hắn tại cái thế giới kia sinh sống hơn hai mươi năm, đã quen cái thế giới kia, sau khi tới thế giới này ba tháng, vẫn cứ vô pháp thích ứng.

"Nghe nói Cao Hồ muốn người sao chép linh thư đưa cho hắn?" Trương Mặc đột nhiên hỏi.

"Ừ." Đồ Nguyên gật gật đầu.

Trong ánh mắt Trương Mặc có một thứ gì đó khó giải thích, tựa hồ là đồng cảm, lại tựa hồ là cái gì khác.

"Nếu thật là như vậy, vậy người phải sớm làm chuẩn bị cho kịp."

Đồ Nguyên biết rõ hắn phải làm chuẩn bị là cái gì, hắn biết rõ Cao Hồ là cái người dạng gì, cũng biết tại trong cái Âm Hồn cốc này, tranh đấu giữa nội môn đệ tử, kỳ thực Âm Hồn cốc cũng không thể nào quản, nếu chết, cũng là chết rồi.

"Ta có một đạo phù, người có muốn hay không?" Trương Mặc nhìn Đồ Nguyên cúi đầu suy nghĩ sâu xa đột nhiên nói ra.

"Phù gì?"

"Liệt Viêm phù."

Đồ Nguyên trầm ngâm một cái, nói ra: "Ta không có gì đổi."

Hắn biết rõ, mỗi một đạo phù đều là người khác tiêu hao lượng lớn tinh lực vẽ ra, tinh lực trái lại còn dễ nói, chính yếu là tài liệu kia đều không phải dễ dàng có thể được đến. Mỗi một loại phù đều phải tài liệu tương ứng mới có thể họa được ra phù đúng đầu cường đại.

"Coi như là ta cho người mượn, đồng môn một hội, người người này cũng không tệ lắm, không muốn nhìn thấy người cứ như thế chết đi, cảm nó hộ thân đi." Trương Mặc nói ra.

Trong lòng Đồ Nguyên tuôn sinh một cỗ cảm kích, chỉ thấy Trương Mặc đã từ trong lòng xuất ra một đạo phù lớn cỡ bàn tay, như là vẩy cá một dạng,

Đưa tới trước mặt Đồ Nguyên, Đồ Nguyên nhận lấy, vào tay có ấm áp, rất nhẹ, cũng có chút cứng. Mặt trên có một mảnh phù văn như hỏa diễm đang bốc cháy, huyền ảo mà phức tạp.

Đồ Nguyên lật xem, hỏi: "Cái phù này dùng như thế nào?"

"Dùng như là viết linh văn vậy." Trương Mặc nói ra.

Đồ Nguyên không biết uy lực cái phù pháp này lớn cỡ nào, hắn chưa có dùng qua, cũng không có nghĩ tới có nên dùng cái Liệt Viêm phù này tới phản kháng hay không, bởi vì hắn biết rõ, nếu dùng cái phù này, đó hoặc là hắn chết, hoặc là mình chết.

Đêm nay, Đồ Nguyên vẫn cứ là nỗ lực khiến mình trở nên yên tĩnh thực khí tu luyện.

Ngày thứ hai tỉnh lại, sau khi cáo biệt cùng phòng Trương Mặc, hắn lại tới Tàng Kinh viện chép sách.

Vừa tiến vào trong thư phòng kia, phát hiện Mục Cô đúng là đã tại nơi đó, nàng ngồi ở bên cạnh bàn lật xem linh văn mình sao chép.

"Ngày hôm qua, người sao nhưng không quá hợp cách, linh ý tán, phù phiếm không ngưng." Mục Cô nói ra.

Đồ Nguyên không nói gì thêm, chỉ là đứng ở bên cạnh, hắn rất muốn nói cái này là bởi vì có người bức ép mình, tâm tình thật không tốt mới sẽ như vậy, nhưng hắn cũng không có nói, ngày hôm qua nói qua chuyện kia với nàng, nhưng nàng căn bản không có ý muốn xen vào, hắn không muốn nói tiếp.

"Nghe nói Cốc Tự Thanh thu một vị đệ tử, nhưng chính hắn lại tại trên đường về Âm Hồn cốc thì chết rồi, người là được Cừu Bách Tiết tiếp về trong cốc, hắn nói người là đệ tử Cốc Tự Thanh chuẩn bị mang vào môn."

Mục Cô chợt chuyển đề tài, lời nói đột nhiên khiến Đồ Nguyên rất ngoài ý muốn, nếu là đổi làm lúc trước, hắn khẳng định rất khẩn trương, nhưng mà hiện tại cái loại khẩn trương này nhưng không còn rồi, đột nhiên có ý nghĩ nói ra những điều mình phỏng đoán, nhưng mà lý trí nói cho hắn cũng không thể làm như vậy, bởi vì mình căn bản nói không ra được cái gì.

Căn bản nhất chính là mình căn bản vô pháp nói ra thân phận cùng lai lịch thân thể hiện tại này của mình.

Mục Cô tiếp tục nói ra: "Tuy rằng cuối cùng người cũng không có trở thành thân truyền đệ tử, nhưng vì sao Cừu Bách Tiết không có giúp người an bài tốt tất cả, trái lại không quản không hỏi người? Người còn phải đi Táp Dịch phòng tự mình tìm việc đề, dựa vào quan hệ giữa Cừu Bách Tiết cùng Cốc Tự Thanh, dù cho là không có tiếp tục thu người làm thân truyền đệ tử, cũng nhất định sẽ chiếu cố tốt người, thế nhưng là hắn không quản không hỏi người, mà mấy tháng nay, người cũng không có một lần đi tìm Cừu Bách Tiết, cái này là vì cái gì? Người có thể nói cho ta biết, cái này là vì cái gì không?"

"Nàng lẽ nào giám thị ta?" Đồ Nguyên trong lòng tuôn ra sinh ý niệm này.

Thanh âm Mục Cô tựa như cây roi băng lãnh quật tại trong lòng hắn, mỗi một cái vấn đề đều không phải hắn có thể trả lời, bất quá, trong đoạn lời nói này của nàng lại khiến hượng Đồ Nguyên minh bạch cái sự phụ mà mình cũng chưa từng thấy mặt kia tên là Cốc Tự Thanh.

Mà Cừu Bách Tiết Cừu sư thúc tựa hồ quan hệ rất tốt với sư phụ Cốc Tự Thanh đã chết kia của mình, không riêng gì như thế, hắn còn cảm giác được,

cái sự phụ kia của mình cùng Cửu Bách Tiết tựa hồ đều có quan hệ thật không tốt với Mục Cô này.

"Lẽ nào mình quán vào trong ân oán giữa bọn họ?" Trong lòng Đồ Nguyên suy nghĩ, nếu có thể nói, hẳn khẳng định sẽ nói ra, nhưng mà hẳn cái gì đều không thể nói, chính hẳn không phải người trên cái đời này, nói không được cái gì, hơn nữa chiếm cứ thân thể này đi tới cái Âm Hồn cốc này, lại là mang theo bí mật mà đến, làm sao có thể nói, nói ra chỉ sợ chờ đợi chính là trừu hồn thăm vấn rồi.

"Đệ tử, không biết." Đồ Nguyên chỉ đành nói như vậy.

"Rất tốt, không biết người có từng đi thỉnh cầu Cửu Bách Tiết hay chưa, chỉ cần hẳn nói một câu, Cao Hồ lại thế nào sẽ tiếp tục làm khó dễ người." Mục Cô cũng không có nói thêm cái gì, mà là đứng dậy rồi đi.

Đồ Nguyên đứng ở nơi đó, trên người có một loại cảm giác không biết là lạnh hay là nóng, có chút cứng ngắc. Hẳn có thể khẳng định, mình phỏng chừng là rơi vào nội đấu trong Âm Hồn cốc rồi.

Muốn thoát khỏi, lại bất lực, từ khi tới đây ba tháng, chưa từng có muốn có được cường đại thực lực như hiện tại vậy.

Hắn hít sâu không khí trong hư không, trong lòng suy nghĩ một đoạn lời nói nhìn thấy ở kiếp trước: người chỉ cần sống, sẽ có hi vọng. Hôm nay đối diện các loại gian nan, ngày khác quay đầu nhìn lại, cũng không bỏ lỡ một phần mỹ cảnh trên con đường đời.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Liệt Viêm phù

Rất nhiều người đều cho rằng, trên thế gian cuộc sống tốt đẹp nhất là vàng ngọc đầy nhà, toàn gia an khang, đối với Đồ Nguyên hiện tại mà nói, hẳn rất muốn chính là có thể yên ổn bình lặng thực khí luyện thân, không cần quan tâm tới cái khác, nhưng chính là một cái nguyện vọng đơn giản như vậy hẳn cũng không thể thực hiện được.

Sắc trời đen tối xuống, đi ra Tầng Kinh viện, hắn đưa tay tại vuốt một đạo Liệt Viêm phù trong ngực kia, ảm áp nhàn nhạt theo giữa ngón tay truyền vào nội tâm, khiến lòng hắn nhiều ra một tia sức lực.

Trên đường quay về, lạnh lạnh tanh.

Nội môn đệ tử cũng không phải tùy tiện có thể ly khai Âm Hồn cốc, nhất định cần phải có Sự bài, nhất định cần phải có tiếp nhiệm vụ mới có thể ly khai, nếu không như thế, hẳn khẳng định đã sớm ly khai không bao giờ trở về nữa.

Một đường đi về phía nơi ở, xa nhìn một phiến cửa kia, trống trơn mở ra tại nơi đó, hẳn rất không muốn trở lại nhưng mà không chỗ có thể đến, có một loại cảm giác thiên địa tuy lớn lại không chỗ dung thân.

Hắn hít sâu một hơi, bước dài trở lại nơi ở, trong hôn ám, im ắng tĩnh mịch, vô luận là cái lão cùng phòng Trương Mặc kia còn là vị tân cùng phòng Đinh Dương kia đều không tại, tựa hồ bọn họ đều thoát ra một đoạn thời gian này.

Hắn ngồi ở trên giường của mình, đưa tay vuốt một đạo Liệt Viêm phù kia, nếu như Trương Mặc không cho hắn Liệt Viêm phù mà nói, hẳn cũng sẽ tự mình kiếm tới một cái. Sao chép linh thư cố nhiên là một chuyện phi thường tiêu hao tinh lực, nhưng mà hắn còn là có thể tranh thủ thời gian sao chép ra nhiều một ít, sau đó lại cầm đi mua, trước đây không có làm như vậy, là hắn cảm thấy không cần phải như vậy.

Một quyển sách trái lại tiếp cận có thể đổi được đến một tấm Liệt Viêm phù, bất quá tại trong cái Âm Hồn cốc này là chuyện vi phạm lệnh cấm.

Trong phòng tĩnh hít thở không thông, u lãnh nhập tâm.

Hắn đang đợi, giống như là chờ đợi phản xử một dạng.

Trong nháy mắt khi Cao Hồ xuất hiện kia, tim hắn hơi hơi co giật nhưng mà lại rất nhanh đứng lên.

"Sách đâu?"

Cao Hồ dẫn đầu đi đến, trực tiếp đi tới trước mặt Đồ Nguyên, thân thể hắn ta cao to, bề ngễ nhìn chăm chăm.

Đồ Nguyên lui ra phía sau một bước, vốn hẳn là chuẩn bị một quyển linh thư tự mình bình thường tích lũy được, suy nghĩ nếu như thực sự không qua được, trước hết đưa hắn ta một quyển rồi nói tiếp, nhưng mà giờ khắc này, sợ hãi trong lòng hắn đột nhiên tiêu thất, một cỗ phản nộ chỉ ý cuộn cuộn bốc lên.

Nam tử không ăn lỗ trước mắt, hẳn so với ai khác đều rõ ràng, nhưng mà lúc này bộ dáng không coi ai ra gì kia của Cao Hồ khiến hắn phần nộ. Năm

chặt Liệt Viêm phù trong ống tay áo.

"Thế nào?" Cao Hồ lại tiến gần một bước: "Còn muốn lật trời."

Hùng Cửu tại bên cạnh phía sau hắn ta thỉnh thoảng một cước đạp lên.

"Phanh..."

Một cước này rắn chắc đá vào bụng hắn, hắn căn bản vô pháp né tránh, cả người rời mặt đất bay lên trời.

Đánh vào trên giường đá, ngã nhào tại đất.

Một cổ đau đớn như tê tâm liệt phế tràn ra, một cổ phần nội tạng liệt từ trái tim tuôn sinh.

Giãy dụa, đúng là nhất thời bỏ dẫy không được.

Cao Hồ đứng dậy, đi tới trước mặt Đồ Nguyên, dùng chân đạp lên mặt Đồ Nguyên.

"Rượu mời không uống muốn rượu phạt, tại nơi đây, ta giết chết người tựa như giết một con chó."

Cao Hồ mặt không biểu tình, nghe vào trong tai Đồ Nguyên, thật là trêu tức. Liệt Viêm phù nắm chặt trong tay hắn.

Hắn chỉ muốn rất tốt tu luyện, hi vọng có thể ly khai nơi đây, nhưng mà đối phương không buông tha mình.

Hắn chịu đựng.

"Đóng cửa lại." Cao Hồ lạnh lùng nói ra, hắn ta tuy rằng không biết vì cái gì ca ca muốn mình giết chết Đồ Nguyên này, nhưng mà tại hắn ta nhìn đến, giết chết Đồ Nguyên này cũng tựa như giết một con chó, không cần phải minh bạch.

Lời Cao Hồ nói khiến sợ hãi dâng lên như nước thủy triều trong lòng Đồ Nguyên, cuối cùng nhấn chìm một tia lý trí sau cùng của hắn.

Dù cho không thể sống thoải mái, vậy thì cùng chết đi.

Tại một khắc cửa được đóng lại kia.

Một đoàn hỏa diễm đỏ tươi lại đột nhiên dâng lên từ trong tay Đồ Nguyên, từ phía dưới dâng lên trên.

Cao Hồ kinh hãi, cấp tốc lui về phía sau, nhưng mà lại không kịp tốc độ hỏa diễm kia bốc lên, hơn nữa cửa phía sau hắn ta đã đóng lại, hỏa diễm trong nháy mắt nhào cuốn lên người Cao Hồ, tại trên người Cao Hồ có một khối ngọc, linh quang chợt lóe trên ngọc rồi lại trong chớp mắt bị hỏa diễm thôn tính tiêu diệt.

Trong mắt hắn ta dâng lên sợ hãi, giết Đồ Nguyên, hắn không có nghĩ tới sẽ bị Đồ Nguyên giết chết.

"Không.. Người dám..."

Thân thể hắn ta trong nháy mắt bị hỏa diễm bao phủ, cả người bị hỏa diễm trùm lên, đúng là toàn thân đen kịt, như than cháy.

Hơn nữa hỏa diễm kia không ngừng lại, như là có sinh mệnh đập xuống phía Hùng Cửu, ngọn lửa cấp tốc, trong nháy mắt lại nhấn chìm Hùng Cửu.

Đồ Nguyên chỉ cảm giác cả người mình đều hóa thân làm hỏa diễm, hỏa diễm kia chính là mình, là lửa giận của mình, là ý thức của mình, nơi nào ý thức đến, hỏa diễm liền đến nơi đó.

Chỉ là sau khi hỏa diễm vọt tới trên người Hùng Cửu, một sự đau đớn cùng suy yếu đến từ thần hồn dâng lên, cũng vô lực tiếp tục điều khiển hỏa diễm giết chết người thứ 3 rồi, sự suy yếu tuôn ra trong lòng, hỏa diễm kia cấp tốc từ đậm trở thành nhạt, cuối cùng biến mất tại hư không, tiêu thất không thấy.

Mà trong nháy mắt khi hỏa diễm biến mất, Đồ Nguyên nhìn thấy hỏa diễm kia đúng là cuốn ngược lại, theo ý thức của mình đốt ngược về thần hồn mình.

Trong mắt hắn chỉ có một mảnh hỏa quang, tình hình mơ hồ giống như lúc một đời trước bị lôi quang kích ở trên người, hỏa quang đem ý thức hắn mang nhập trong một mảnh đen kịt, thế giới đen kịt lại đột nhiên xuất hiện một đạo đồ án kim sắc nhân nhạt, trong nháy mắt đồ án kia xuất hiện, đem hỏa diễm thiêu đốt kia trấn diệt.

Ngô Nhất Minh đứng ở phía sau, nếu như là đứng gần một ít, khẳng định sẽ đồng thời bị chết cháy.

Trong lòng gã kinh sợ.

"Đây là Liệt Viêm phù, người thế nào sẽ có Liệt Viêm phù..."

Ngô Nhất Minh kinh sợ hỏi, nhưng mà Đồ Nguyên căn bản sẽ không có trả lời, hắn đang chờ đối phương tới giết chết mình.

"Hết rồi, Cao Hồ chết rồi, nguoi xong rồi..." Trong thanh âm Ngô Nhất Minh đúng là tràn đầy kinh hoàng.

Hắn căn bản không có giết Đồ Nguyên,, mà là kéo mở cửa, rất nhanh chạy đi xa.

Đồ Nguyên nằm trên mặt đất, cả người không có một tia khí lực, tinh khí thần tại vừa rồi sử dụng Liệt Viêm phù kia, tất cả đều thiêu đốt hết rồi.

Kim quang đồ án vừa mới trấn diệt hỏa diễm thiêu đốt tiến trái tim kia, hắn nhận ra được, đó chính là phù văn trên cái tàn án mà mình mua ở kiếp trước.

Vì cái gì sẽ lại nhìn thấy, Đồ Nguyên không biết, hắn đã vô lực lại nhìn đến những thứ này, hắn hỗn loạn nhắm mắt lại.

...

Bên người Trương Mặc có ba người đứng lên, bọn họ nhìn Đồ Nguyên bị khiêng ra ở bên trong phòng xa xa.

"Có chết hay không?"

"Không biết, bất quá hắn phải là chết rồi, hắn chưa có học qua thi phù pháp, tùy tiện thi phù, nhất định sẽ có phản phệ, đáng tiếc ba tên bọn chúng chỉ chết hai còn một chạy thoát."

"Không quan hệ, Cao Hồ chết là được rồi."

"Vạn nhất cái Đồ Nguyên kia không có chết, có bị hỏi ra Trương Mặc sư đệ hay không?"

Người nói chuyện nhìn thoáng qua Trương Mặc đứng ở nơi đó một mực yên lặng không ra tiếng.

"Hỏi ra tới thì thế nào, Trương Mặc sư đệ đưa hắn một tấm Liệt Viêm phù mà thôi, là chính hắn giết Cao Hồ, cũng không phải Trương Mặc sư đệ giết, trong cốc sẽ không làm khó Trương Mặc sư đệ, về phần Cao Long kia, có Bồ sư huynh tại, sợ cái gì." Người kia nói đến đây, lại cười nói với Trương Mặc: "Chiều thức暮 ạo giết người này của Trương Mặc sư đệ làm thật xinh đẹp a."

"Chủ yếu còn là Loạn Thần hương mà Bồ sư huynh đưa cho hữu dụng." Trương Mặc nói ra.

Tại trong gian phòng kia, một đoạn tiểu hương nhỏ nhỏ đã tắt đi, nếu là không tỉ mỉ ngửi mà nói, căn bản là phát hiện không ra mùi hương.

Loạn Thần hương, có thể loạn thần trí người, dù cho là tốt lành, cũng sẽ làm người tâm phiền ý loạn, nếu là tâm tính trong lòng pháp phồng, vậy sẽ càng khiến người không khống chế được.

...

Khi Đồ Nguyên tỉnh lại thì hắn phát hiện mình đang nằm trên mặt đất, không phải nơi mình ở, xung quanh có mấy người vây quanh, một người trong đó không phải ai khác, chính là Cừu Bách Tiết.

Hắn vừa nhìn liền phát hiện sắc mặt Cừu Bách Tiết phi thường không tốt, lạnh lùng nhìn chăm chăm mình, như là muốn ăn mình một dạng.

"Đồ Nguyên, nguoi có biết tội?"

Bên cạnh đột nhiên có một cái thanh âm trang nghiêm lạnh tanh truyền đến.

Người nói chuyện là một trung niên, có một lú râu đen, ăn mặc hắc bào.

Đồ Nguyên ngồi dậy, hắn phát hiện mình tựa hồ tốt hơn không ít.

"Đệ tử biết tội." Đồ Nguyên quỳ xuống đất, cúi đầu thấp giọng nói, vì sinh mệnh, hắn không thể phục tùng quỳ xuống.

"Liệt Viêm phù của nguoi là từ đâu mà có?" Trung niên nhân lại một lần nữa hỏi đạo.

Đồ Nguyên hơi hơi nghĩ một cái, nói ra: "Là đệ tử mượn từ Trương Mặc sư huynh cùng phòng đệ phòng thân."

"Vậy vì sao nguoi giết chết Cao Hồ cùng Hùng Cừu?"

"Bọn họ muốn đệ tử sao chép linh thư đưa cho họ, Mục Cô không cho phép, đệ tử không dám sao, bọn họ liền muốn giết chết đệ tử, đệ tử bị buộc bắt đắc dĩ chỉ đành dùng Liệt Viêm phù kia." Đồ Nguyên nói ra.

"Có người nào có thể làm chứng?"

"Lúc đó Cao Hồ muốn đệ tử sao chép linh thư thì, Đinh Dương cùng phòng tại đó." Đồ Nguyên nói ra.

Trung niên nhân kia hướng một vị đệ tử áo xám bên cạnh nói ra: "Đi đưa Đinh Dương đến."

Nói xong không tiếp tục quản Đồ Nguyên, lại nói với Cừu Bách Tiết ra: "Cừu sư đệ, hần là đệ tử của Cốc sư đệ, nhưng mà Cốc sư đệ chết rồi, là người mang vào cốc, người nói nên xử trí như thế nào a?"

"Sư huynh người là chấp pháp trong cốc, đương nhiên là do sư huynh định đoạt." Cừu Bách Tiết nói ra.

"Ha ha, Cừu sư đệ người nhưng nói sai rồi, không phải ta định đoạt, mà là Cốc quy định đoạt. Tại trong cốc giết người, nhẹ thì phạt dịch, nặng thì xử tử."

Đồ Nguyên nghe đến xử tử, trong lòng run lên.

Cừu Bách Tiết cười nói: "Sư huynh nói đúng, tất cả đều án theo Cốc quy mà làm."

Trung niên nhân kia gật đầu nói ra: "Đúng là vẫn còn phải hỏi qua một lần."

Không qua bao lâu, Đinh Dương được mang lại đây, trung niên nhân hỏi hần Cao Hồ có bức Đồ Nguyên sao linh thư hay không, khiến Đồ Nguyên ngoài ý muốn chính là Đinh Dương lại nói không biết.

Trung niên nhân có một lỗ râu đen trang nghiêm kia hừ lạnh một tiếng, thanh âm đột nhiên thay đổi, trở nên trống rỗng mà phiêu hốt, sau đó Đinh Dương toàn bộ lại như là thất thần, trở nên ngây dại ra, hỏi cái gì trả lời cái đó.

"Đây là Văn linh."

Đồ Nguyên trong lòng suy nghĩ, bên kia trung niên nhân đã hỏi xong rồi, sau khi Đinh Dương được tha đi, đột nhiên mở miệng hỏi: "Người tên gì."

Đồ Nguyên chỉ cảm giác toàn bộ đầu nặng nề, như là bị người đánh một quyền, một quyền này trực tiếp đánh vào trong linh hồn, trong nháy mắt cả người có chút mộng rồi.

Cừu Bách Tiết ở bên cạnh con mắt khẽ nhú, nhìn chăm chăm Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên nghe đến thanh âm trống rỗng kia, trong mắt tựa hồ nhìn thấy một cái vòng xoáy, mà cái gian nhà này cùng người trước mặt đều vụn vụn tại trong vòng xoáy. Nhưng hần lại ngoài ý muốn phát hiện mình đứng là vẫn cứ thanh tỉnh, chỉ là cả người phi thường khó chịu.

"Đồ Nguyên." Đồ Nguyên cất lực trả lời.

"Người là thế nào được sư phụ người thu làm đệ tử."

Cừu Bách Tiết sắc mặt lại một lần nữa thay đổi, bất quá lúc này đây hần nhưng là nhìn về phía trung niên nhân trang nghiêm kia, trung niên nhân cũng không nhìn hần, chỉ là ngồi ở chỗ kia nhìn Đồ Nguyên, chờ Đồ Nguyên trả lời.

Đồ Nguyên không có trả lời. Hần hỏi tiếp một câu, Đồ Nguyên mới nói: "Nhớ không rõ rồi."

Trung niên nhân nhướng mày, hỏi tiếp quá trình giết chết Cao Hồ, Đồ Nguyên theo lúc trước mình đã trả lời mà đáp, sau khi tất cả đều chấm dứt, Đồ Nguyên chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, vô cùng khó chịu muốn nôn.

Cừu Bách Tiết ở bên cạnh sau khi nghe Đồ Nguyên trả lời, sắc mặt tốt hơn một chút, nhưng mà rồi lại hơi hơi nhíu mày, tựa hồ nghĩ đến cái gì.

"Người tuy là bị bức bách, nhưng tội giết người khó thoát, phạt người cường bức lao động mười năm, người nhưng có nhận?" Trung niên nhân trang nghiêm hỏi.

"Nhận." Đồ Nguyên toàn thân vô lực, ngồi bệt dưới đất, suy yếu trả lời.

Lúc này hần chỉ cần mình có thể sống sót, cái gì cũng nhận rồi.

"Tốt, Đinh Dương đáp trái mệnh lệnh, phạt dịch ba năm." Trung niên nhân lại một lần nữa nói ra.

Đồ Nguyên đã bị hai cái đệ tử áo xám kéo lên một nửa kéo đi.

Hần không biết về sau vận mệnh sẽ là dạng gì, nhưng mà chí ít mình bạch giờ khắc này mình là còn sống tiếp. Về phần chuyện người khác, hần căn bản vô pháp lại đi cân nhắc rồi.

Khi một người tại lúc rơi xuống đáy cốc tự thân khó bảo toàn, duy nhất có thể làm chính là lo tốt cho chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Trước Bách Thảo đường trồng linh mễ

Người tu hành nuốt lấy thiên địa linh khí, dung hợp vào máu huyết bản thân để lớn mạnh bản thân. Phương thức nuốt thiên địa linh khí không chỉ có thực khí, còn có luyện đan thực đan, cùng với mỗi ngày ăn những thực vật linh khí dư thừa trong thường ngày kia.

Trong đó Long Nha Cốc mễ(gạo), Kim Tuệ Hương mễ, Ngân Xác linh mễ, Huyết Sắc Trùng mễ đều là loại cây môn phái tu hành chuyên môn phái người trồng trọt.

Âm Hồn cốc trồng trọt Long Nha cốc mễ cũng không phải trồng tại trong cốc, mà là trồng tại một mảnh linh điền sau cốc, gần sông lớn, một vùng lớn, dùng ánh mắt Đồ Nguyên để nhìn, chỉ ít phải có ba mươi mẫu.

Long Nha cốc mễ tinh quý, trong đó ẩn chứa rất linh khí phong phú, dùng ăn hàng ngày, có thể gia tăng rõ rệt linh khí ẩn chứa trong đan điền.

Chính bởi vì như vậy, cũng rất khó trồng trọt.

Đồ Nguyên được mang đến nơi đây tới làm lao dịch, trong nháy mắt cũng đã qua một tháng rồi.

Trong mễ điền hơi khô không ẩm ướt, một con ếch lớn như chân trâu đột nhiên nhảy lên, lưỡi đỏ cuốn một cái, đem một con thanh trùng cỡ ngón cái cuốn vào trong miệng, nuốt xuống.

Trên Long Nha cốc mễ cũng là có côn trùng sinh trưởng, nhất là khi sắp chín, các loại côn trùng liền bắt đầu sinh sôi, lớn có nhỏ có, đủ loại, còn có những điều thú vị kia, đều bị mùi thơm do Long Nha mễ sắp chín phát ra thu hút lại đây.

"Gần nhất khí trời có phần khô hanh, đi làm mưa xuống tưới một cái, mỗi một khối mễ điền(ruộng lúa) đều phải được tưới."

Người nói chuyện là một lão già, hẳn là Khuất chấp sự chuyên môn quản lý cái linh sơn khoảng ba mươi mẫu này đã năm mươi năm rồi.

"Khuất sư thúc, đệ tử tu vi thấp kém, vô pháp một lần thi triển nhiều mây mưa phù pháp như vậy." Đồ Nguyên giải bày với Khuất chấp sự.

"Người có thể tưới bao nhiêu thì tưới bấy nhiêu, đừng để ta biết ngươi lưỡi biếng, nếu lưỡi biếng, ta có thể khiến ngươi mười năm sau vẫn đi không được." Khuất chấp sự nói ra.

"Đệ tử không dám."

Đồ Nguyên lĩnh một khối ngọc bài rồi lui ra.

Cái ngọc bài này tên là Mây Mưa linh phù, là loại phù khí có thể dùng liên tục, có thể thông qua cái phù khí này, mà làm mưa xuống trong phạm vi nhỏ, đương nhiên, thi phù pháp chỉ cần tu vi càng cao như vậy phạm vi lại càng lớn.

Đồ Nguyên bởi vì đã từng phóng ra Liệt Viêm phù, cho nên vừa tới nơi này, một ít việc tối cần phải phóng ra phù pháp liền giao cho Đồ Nguyên làm rồi.

Cầm cái Mây Mưa ngọc phù lớn cỡ bàn tay đi ra Bách Thảo đường, trên đường gặp gỡ Đinh Dương, hẳn chính là làm cỏ bên trong điền, thân Long Nha mễ cao khoảng nửa người, khoảng cách giữa các cây rộng cỡ một bước.

Đinh Dương nhìn thấy Đồ Nguyên đi qua ven đường, lại cúi đầu nhỏ cỏ. Hẳn coi như là bị Đồ Nguyên liên lụy đến, đối với Đồ Nguyên tự nhiên là có oán khí, hai ngày đầu Đồ Nguyên trái lại còn xin lỗi hắn, chủ động nói chuyện với hắn. Nhưng mà đối phương căn bản không có cảm kích, Đồ Nguyên liền cũng không tiếp tục xấp lại rồi.

Đi tới đồng ruộng, cúi đầu nhìn bạch sắc ngọc phù kia, chỉ thấy mặt trên có phiến vân hoa văn, tầng tầng lớp lớp, như là tích đầy nước, tùy lúc đều sẽ tràn ra tới.

Đứng ở nơi đó, hít sâu một hơi, bình tĩnh tâm tình, sau đó dùng loại phương thức như khi Tả linh tự, đem linh khí bản thân sung nhập vào trong ngọc phù kia, tức thì, ngọc phù trên dâng lên một mảnh linh quang, trong linh quang một mảnh vân hoa văn hiện ra, trong chớp mắt, vân hoa văn kia hóa thành một mảnh mây đen nhỏ.

Mây đen tại phía trên đỉnh đầu, Đồ Nguyên chỉ cảm giác ý thức của mình tựa hồ đã vuron dài đến trong bầu trời, đang nhìn xuống chính mình.

Rất nhanh, hẳn cảm thấy trong thần niệm càng ngày càng trọng, cuối cùng không chịu nổi rồi, tán đi, mưa to lách tách rơi xuống, mà ngọc phù trên tay hắn cấp tốc tiêu tán linh quang.

Cách đó không xa Đinh Dương nhìn thấy Đồ Nguyên đứng ở nơi đó khu động ngọc phù thi pháp, trong mắt một mảnh ước ao.

Đồ Nguyên nghỉ ngơi một lúc lâu sau, cảm thấy tinh lực khôi phục một ít, lại lần thứ hai khu động mây mưa ngọc phù kia, chỉ là lúc này đây, vân hoa văn mới vừa hiện trong hư không liền lại tán đi, không có điểm điểm giọt mưa xuất hiện.

Hiện tại lúc này đây hẳn cảm thấy khu ngự một lần mây mưa ngọc phù còn có chút cảm giác dư lực, liền lại thử một lần, tuy rằng lúc này đây so với toàn thân suy yếu ở một lần trước phải tốt hơn một chút, nhưng cũng vẫn cứ vô pháp thực hiện lần thứ hai.

Hắn liền ngồi ở chỗ kia bắt đầu tu hành, chuyện này cũng không phải cần trong một ngày là tưới mưa xong, mà là trong ba ngày có thể tưới bao nhiêu thì tưới bấy nhiêu, nếu như tưới không xong, vậy thì tự nhiên sẽ có một chút đệ tử tiếp nhận nhiệm vụ đến đây làm.

Cứ như vậy, mỗi ngày hắn rảnh rỗi thì thực khí, xuân đi thu tới, đảo mắt chính là trôi qua ba năm rồi, tuy rằng hắn không có học bất cứ phù chú phương pháp gì, cũng không có học được chút nào luyện đan chi diệu, nhưng mà thực khí lại cũng không kém rồi.

Bởi vì nhất tâm tại nơi đây thực khí tu hành, không phân tâm, cơ sở ngược lại là rất vững chắc. Mà thường thường khu sử phù khí, cũng giúp hắn minh bạch khi khu ngự phù khí, kỳ thực cũng là có kỹ xảo.

Trong bầu trời một vầng trăng sáng treo cao.

Đồ Nguyên cầm một cái chuông đồng trong tay đi ở trên đường đồng ruộng, chớp mũi nghe Long Nha cốc mẽ kia phát ra trận trận hương khí, chuông đồng trong tay đi ba bước thì lay động, khi lay động, trên chuông đồng có linh quang nổi lên, theo đó là từng tiếng chuông âm lạnh lạnh vang lên, cái này là khu ma chuông, Long Nha cốc mẽ sắp chín rồi, loại hương khí này không chỉ sẽ thu hút những dã thú vô tri đến đây, càng là sẽ hấp dẫn một ít oan hồn, tà linh du đãng tại trong cái thiên địa này đến đây.

Oan hồn, tà linh vô hình, cho nên cần phải tại buổi chiều không ngừng dùng âm thanh cái Khu Ma chuông này xua đuổi đi.

Mỗi khi lắc cái Khu Ma chuông này vang một lần thì Đồ Nguyên đều cảm thấy thần thức mình theo cái tiếng chuông này hướng bốn phương tám hướng chấn tán, mà nơi tiếng chuông lướt qua, tựa hồ những cảnh tượng hư không kia cũng hiện ra tại trong đầu óc mình.

Nhưng mà loại cảm giác này chỉ là chợt lóe lướt qua, tuy là như thế, cũng khiến hắn thích thú.

Đi một vòng linh điền, vừa lúc gặp gỡ Đinh Dương cầm trong tay một mặt mảnh hồ phiến, cái này là dùng để xua đuổi dã thú, ba năm sau, hắn cũng là có thể khu sử pháp khí rồi.

Tuy rằng Đinh Dương cho tới nay đều oán trách Đồ Nguyên, nhưng mà ba năm tới nay, hàng ngày hàng đêm đều là đi qua gặp nhau như thế này, một phần oán hận kia cũng tan đi rồi.

"Đồ sư huynh, ngày mai ta sẽ ly khai rồi."

"Ừ, ngươi có thể giải thoát rồi, chỉ là đi học những tu hành pháp môn kia là cần phải có công tích, ngươi nhưng phải nỗ lực rồi." Đồ Nguyên nói ra.

"Ừ, ta biết rõ, sư huynh ngươi còn có bảy năm, đến lúc đó đi ra, ta nhưng sẽ vượt lên trước sư huynh ngươi rồi." Đinh Dương nói ra.

"Vậy thì không nhất định, có lẽ trong bảy năm này ta sẽ có cái kỳ ngộ gì đó thì sao." Đồ Nguyên vừa cười vừa nói.

"Ha ha, Đồ sư huynh ngươi cũng thật khéo tưởng tượng, nơi đây chính là một cái lồng, kỳ ngộ từ đâu mà tới."

Đồ Nguyên cười cười, nói: "Sau khi ra ngoài, ngươi phải cẩn thận một ít a."

"Ta biết rõ, bất quá, Cao Hồ chết nhưng không liên đến ta a."

"Cẩn thận ca ca hắn giận cá chém thớt đẩy lên người ngươi." Đồ Nguyên nói.

Đinh Dương trầm mặc, nếu như Cao Long chính là muốn đẩy tức giận lên người hắn, hắn cũng không có cách nào, so với là đệ tử thân truyền Cao Long mà nói, vô luận là Đinh Dương hay là Đồ Nguyên, đều chỉ là như con kiến hôi.

Kỳ thực, Đồ Nguyên còn muốn nhắc hắn cẩn thận Trương Mặc, nhưng mà lời nói đến miệng liền lại nuốt trở vào.

Ba năm này, hắn ngẫm nghĩ lại, cảm thấy Trương Mặc kia nguyên bản là một cái người lạnh như băng, không nên trong lúc đột nhiên chủ động nhiệt tâm đưa Liệt Viêm phù cho mình, hơn nữa, hiện tại hắn rõ ràng hơn, giá trị tấm Liệt Viêm phù kia cũng không nhỏ.

Ngày hôm sau, Đồ Nguyên nhìn Đinh Dương rời đi, nhìn bộ dáng Đinh Dương cao hứng, tâm hắn cũng dao động rồi, còn có bảy năm, nếu nói không muốn ly khai nơi đây đi học những tri thức pháp thuật kia, đó là giả, nhưng mà hắn còn có bảy năm dịch hình, hơn nữa, đối với sau khi ra ngoài sẽ phát sinh chuyện gì, hắn cũng không có nắm chặt.

Thời gian cực nhanh, lại là mấy tháng trôi qua. Rất nhiều đệ tử tới nơi này làm nhiệm vụ, xong rồi lại đi, Đồ Nguyên tuy rằng quen biết rất nhiều người, nhưng mà không có một người nào có thâm giao, đối với cái đệ tử bị phạt tại nơi đây như hắn, người khác cũng khuyết thiếu hứng thú thâm giao với hắn.

Trong một năm này, thời gian đầu, Đinh Dương thường sẽ tiếp một ít nhiệm vụ trở lại, đến sau, chậm rãi cũng không thường tới rồi, bởi vì bản thân hắn có thể đi làm một ít nhiệm vụ càng lớn bên ngoài rồi.

"Sư thúc, ngày kia ngươi vườn tay liền chụp được một cái tà linh vào trong tay, đó là pháp thuật gì a."

Trong Bách Thảo đường, Đồ Nguyên đem một chén linh trà ngâm xong, bưng đến trước mặt Khuất Thành sư thúc.

Những năm gần đây, tuy rằng hán vô pháp đi học những pháp thuật muốn học kia, nhưng cũng học được không ít tạp học, tỷ như việc ngâm Thanh Hà trà này, từ hái lá trà đến chế thành lá trà, đều là một mình Đồ Nguyên hoàn thành, Khuất Thành bắt quả là ở bên cạnh chỉ điểm một cái mà thôi.

Còn lý giải được rất nhiều quái sự cùng thú sự trong cái thiên địa này, không có việc gì hán liền sẽ tới chỗ Khuất Thành nói chuyện.

"Thế nào, muốn học?" Khuất Thành nhàn nhạt nhắc mí mắt một cái, nâng chung trà lên, nhẹ nhàng uống một ngụm, sau đó nhắm mắt lại, thưởng thức.

Đồ Nguyên liên tục gật đầu, hán đương nhiên muốn học.

"Cái trà ngâm này có mấy phần hóa hầu rồi, bắt quá, vẫn cứ già một chút." Khuất Thành đáp không phải là lời đã hỏi.

"So với sư thúc đương nhiên là kém xa rồi."

Tại nơi đây ba năm, Đồ Nguyên cùng Khuất Thành cũng là quen thuộc rồi.

"Người biết pháp thuật phân bao nhiêu loại không?" Khuất Thành đột nhiên hỏi.

Đồ Nguyên lắc đầu, hán xác thực không rõ ràng lắm.

"Cái pháp thuật này là một loại gọi chung, đêm ngày hôm qua thủ pháp ta chụp tà linh kia gọi là Nhiếp Linh Cầm Nã thủ, là một loại tiểu thần thông. Trong thường ngày người khu động Khu Ma chuồng, cái đồ tính là Ngự Bảo thuật, còn có phù pháp, chú pháp, đại pháp thuật chân chính, Âm Hồn cốc chúng ta còn không có, mà đại thần thông ta cũng càng là không có gặp qua."

Điều này làm cho Đồ Nguyên kinh ngạc rồi, theo hán biết, tuy rằng tu vi Khuất Thành sư thúc không biết như thế nào, nhưng mà hán chỉ ít tuổi lớn, biết rõ nhiều.

"Cái gì mới gọi là đại pháp thuật, đại thần thông?"

"Tiểu tử, nói ra hù chết người a." Khuất Thành nhắm mắt, tựa ra ghế thái sư.

Đồ Nguyên vội vàng quật.

"Sư thúc, người để cho ta được thêm kiến thức đi, vạn nhất ta về sau đi ra ngoài nghe đến người khác nói mà bị hù chết, vậy chẳng phải là quá ném mặt mũi Âm Hồn cốc rồi." Đồ Nguyên vừa cười vừa nói.

Ba năm tới, hán coi như là thăm dò rõ ràng tính tình Khuất Thành, tuy rằng ngay từ đầu hán là cũng không khác gì những người Âm Hồn cốc khác, là lạnh như băng, nhưng mà lâu như vậy rồi, hán biết rõ kỳ thực nội tâm ông ta rất trống vắng, mình cùng ông ta vui đùa chút cũng không có sao, trái lại ông ta sẽ cao hứng.

"Ha ha, mặt mũi Âm Hồn cốc nhưng không tới phiên người ném mặt." Khuất Thành cười nói: "Người đã muốn nghe, ta đây liền nói với người một chút, ở ngoài Minh Châu chúng ta này, có một cái đại phái tên là Côn Ngô phái, mỗi người bên trong phái đều là đại tu sĩ, nhưng mà không biết bắt đầu từ khi nào, trong đó có vị trưởng lão nghe nói là có cơ hội chạm đến thiên nhân đại đạo, trong lúc đột nhiên bắt đầu già yếu, vừa mới bắt đầu còn nhìn không ra, về sau lại phi thường rõ ràng rồi, theo nhục thân đến linh hồn, căn bản tự không biết là nguyên nhân gì."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Thân thổ

Khuất Thành lại uống một ngụm Thanh Hà linh trà.

"Sau cùng thế nào rồi?"

"Đương nhiên là chết rồi."

"Có phải là thọ nguyên đến rồi hay không?" Đồ Nguyên hỏi.

Khuất Thành trừng hán một cái, nói ra: "Cái loại người này, dù cho là thọ nguyên đến rồi, kéo dài vài cái thập niên cũng không chết được, huống chi trong Côn Ngô phái hán là người có cơ hội nhất chạm đến thiên nhân đại đạo, thế nào khả năng tại trong một tháng liền già yếu mà chết."

"Vậy thì vì nguyên nhân gì?"

"Có đồn đãi nói là đối phương bị người làm một loại pháp thuật tên là 'Hoa héo'."

"Hoa héo, cái tên thật kỳ quái." Đồ Nguyên ni non một tiếng, lại hỏi: "Vậy cái gì là đại thần thông?"

"Đại thần thông ta từng có may mắn trông thấy một lần." Khuất Thành nhìn về phía bầu trời, tựa hồ đang tại hồi: "Năm đó ta luyện khí thành công, lòng dạ mộng tưởng du lịch bên ngoài, lại khiến ta may mắn trông thấy một người thi triển đại thần thông, cảnh tượng kia, cả đời đều quên không được."

"Cái thần thông gì?"

"Há mồm hút một cái, linh khí ngàn dặm nhập hết vào trong bụng nó, từ đó cái nơi này trở thành một mảnh cát vàng, người cảm thấy cái thần thông này thế nào? Có tính là đại thần thông hay không?"

Đồ Nguyên có chút mờ mịt, trên đời này thật có đại thần thông như vậy sao?

Nhìn Đồ Nguyên bị chấn động rồi, Khuất Thành cười nói: "Người yên tâm, loại người có được đại thần thông này, người nào mà không phải là nhân vật tuyệt đỉnh thiên hạ, người là gặp không được."

Đồ Nguyên chụm đầu, trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

"Người muốn học hay không?"

"Cái gì?"

"Nhiep Linh Cầm Nã pháp."

"Muốn." Đồ Nguyên rất vui.

"Muốn học người cũng học không được." Khuất Thành nói ra.

Ông ta đẩy chén trà trong tay, nói ra: "Trà lạnh, thêm trà."

Đồ Nguyên vội vàng đi rót lại một chén trà nóng, nhìn Khuất Thành sư thúc ngồi ở chỗ kia nhấp lên uống, hẳn cảm thấy hiện tại Khuất Thành sư thúc so với trước kia tựa hồ càng thân thiết một ít.

Khuất Thành cũng không nói lời nào, chỉ là nửa híp mắt ngồi ở chỗ đó, như là nhắm mắt dưỡng thần một dạng, như đã quên sự tồn tại của Đồ Nguyên.

"Sư thúc." Đồ Nguyên nhẹ giọng gọi một tiếng.

"Àn."

"Sư thúc, ta nghĩ bái ngài làm sư, có thể hay không?" Đồ Nguyên khẩn trương hỏi.

Khuất Thành y nguyên nửa híp mắt, trong miệng nhàn nhạt nói ra: "Sư phụ người không phải Cốc Tự Thanh sao?"

Trong lòng Đồ Nguyên đột nhiên trôi nổi lên một cỗ rung động, hẳn cảm thấy có hi vọng. Nhưng mà hẳn lại nhất thời không biết phải trả lời thế nào mới tốt, trầm mặc một cái nói ra: "Ân tình tại trong lòng, không dám quên, nhưng mà đệ tử muốn học pháp thuật."

"Ừm." Khuất Thành nhàn nhạt lên tiếng, nói: "Người thế nhưng là người phạt dịch, ta thu người làm đồ đệ, chẳng phải là khiến người chê cười."

"Đệ tử sát nhân cũng chỉ là bị buộc bắt đắc dĩ, không phải thất đức vô nghĩa, mặc dù bị phạt tại đây lao động cưỡng bức, nhưng đệ tử không thẹn trong lòng."

Lúc này đây, con mắt Khuất Thành nhưng là mở ra rồi, trong ánh mắt lộ ra lợi hại, nhìn thẳng con mắt Đồ Nguyên, Đồ Nguyên cũng không tránh né, nghênh đón nhìn.

Khuất Thành lại một lần nữa uống một ngụm trà, nhàn nhạt nói ra: "Người hiện tại đang là lao dịch, ta không thể thu người làm đệ tử, chờ người làm xong rồi nói tiếp."

"Vâng, sư phụ." Đồ Nguyên rất vui.

Khuất Thành đúng là không có phủ nhận cách Đồ Nguyên gọi, điều này làm cho Đồ Nguyên càng là rất vui.

"Người học chính là Chu Cáp Thôn Nguyệt thực khí pháp?" Khuất Thành nói ra.

"Vâng."

"Người thực khí ba năm, để ta xem đến loại trình độ nào rồi."

"Như thế nào nhìn?" Đồ Nguyên hỏi.

"Khí nhập trong phù, nếu như có thể ngưng mà không tiêu tan, thu phóng tự nhiên, liền tính là thực khí có chút thành tựu." Khuất Thành nói ra.

Nói xong, tay ông ta dò tìm bên hông, xuất hiện một đạo phù đỏ đậm. Hắn vừa nhìn, sắc mặt hơi biến, bởi vì đó chính là Liệt Viêm phù hắn đã từng dùng qua.

Lúc đó lần đầu tiên hắn dùng cái Liệt Viêm phù này thì khí vừa vào trong phù, liền lao ra hóa thành hỏa diễm, vừa tiết là ngàn dặm, lúc đó cảm giác vui sướng khi liệt viêm đốt cháy chết hai người y nguyên trong lòng.

Chỉ là sau lại viêm hỏa cuốn ngược vào trái tim khiến hắn cảm thấy khiếp đảm.

Hắn tiếp nhận Liệt Viêm phù mà Khuất Thành đưa qua. Khuất Thành nói ra: "Dẫn nhập mà không phát, nếu có thể khống chế, đó là tu vi đến rồi."

Chân truyền một câu nói, có thể lĩnh hội, có thể làm đến, vậy đó là tu vi ngộ tính đều đến rồi.

Đồ Nguyên cảm Liệt Viêm phù kia, tâm niệm vừa động, linh khí từ trong tay chậm rãi tiến nhập trong Liệt Viêm phù kia, hắn cẩn thận khống chế tốc độ, chậm rãi, Liệt Viêm phù kia bắt đầu tản ra hỏa quang, như một ngọn lửa bốc cháy, nhưng mà lại cũng không có như lần đầu tiên bốc lên thiêu đốt một mảnh.

Đồ Nguyên cảm thấy mình như là đang tại duy trì một cái lưới tơ nhện, không để chúng tán đoạn.

Liệt Viêm phù đúng là chậm rãi bay lên, Đồ Nguyên nhắm mắt, nhìn Liệt Viêm phù tản ra hồng sắc quang hoa kia, trong lòng kinh hãi, hắn cho tới bây giờ chưa từng nghĩ qua mình có thể làm được.

"Tốt, thu hồi lại đi, tựa như chính ngươi thực khí thường ngày vậy, đem cái linh khí này nuốt trở lại." Khuất Thành ở bên cạnh nói ra.

Đồ Nguyên nhắm mắt lại, hắn trong thường ngày thực khí là quan tướng tự thân là một con chu cạp, liếm thực linh khí giữa trong thiên địa.

Trong lòng động niệm, đem linh khí trong phù kia thu về, hỏa quang trên Liệt Viêm phù kia đúng là rất nhanh rút đi, rơi trở lại lòng bàn tay hắn.

"Không tệ."

Đồ Nguyên thật cao hứng, cảm Liệt Viêm phù trong tay kia.

"Ngươi có thể bắt đầu thôn thổ linh khí, nội quan(nhìn vào bên trong) đan điền rồi." Khuất Thành nói ra.

"Thôn thổ linh khí? Ta hiện tại thực khí không tính sao?" Đồ Nguyên hỏi.

"Ngươi hiện tại chỉ là đem thiên địa linh khí thực nhập trong thân thể, mà thôn thổ là đem linh khí ngươi đã nuốt vào trong đan điền phun ra, lại nuốt trở lại, cái này là một loại pháp môn luyện thần luyện khí hợp nhất, thần - khí - tinh, cho tới bây giờ đều không phải tách ra tu hành. Linh khí nhập trong thân thể, vận chuyển tại trong thân thể, cuối cùng tiến nhập trong đan điền, đó là cùng dung hợp máu huyết bản thân, lại phun ra nuốt trở lại, quán mang thiên địa linh khí, dần dà, có thể lớn mạnh linh khí bản thân, đồng thời lại có thể luyện thần, về sau ngự sử pháp bảo cùng hư không về bùa, đó là lúc bắt đầu hoàn thiện căn cơ."

"Tạ sư phụ."

Đồ Nguyên rất vui.

Nhìn Đồ Nguyên cao hứng, trong lòng Khuất Thành hơi hơi xúc động, thầm nghĩ: "Năm đó ta không phải là cái dạng này sao? Sư phụ cho ta một lần cơ hội, ta đây cũng cho ngươi một một cơ hội."

Trong nháy mắt, lại là mấy tháng trôi qua.

Trong cảnh đêm, Đồ Nguyên ngồi ở trên một khối đá xanh bên cạnh ruộng Long Nha cốc mẽ, đối diện bầu trời trăng khuyết, há mồm phun ra, theo trong miệng của hắn phun ra một đoàn bạch khí, bạch sắc tại trước mặt hắn cũng không tán đi, trong lúc quay cuồng giống như vật còn sống vậy, một hồi, hắn mở miệng ra, một ngum bạch khí kia lại được hắn nuốt trở vào.

Một hồi sau, lại phun ra một ngum bạch khí, quay cuồng tại trong hư không trước mặt ba tấc, lại nuốt trở vào.

Cái này đó là thôn thổ linh khí, linh khí tại trong cơ thể vận chuyển chu thiên, lại phun ra, bọc lấy thiên địa linh khí đồng thời nuốt vào trong đan điền.

Trăng nghiêng về tây.

Trời dần sáng.

Nhưng mà tại thời điểm này Đồ Nguyên lại định chỉ tu hành, hiện tại chính là thời điểm mỗi năm một lần Long Nha cốc mẽ sắp chín, những nơi khác đều có những đệ tử tiếp nhận nhiệm vụ đến đây tuần tra.

"Đỉnh..."

Nhẹ nhàng lay động chuông đồng phong cách cổ xưa trong tay, linh lực dừng hẳn vào trong chuông đồng kia, theo tiếng chuông kia tản vào hắc ám không bờ bến mà thần thức cũng là khuếch tán theo tiếng chuông này, chuyện này đã được Đồ Nguyên coi như một loại phương thức xem xét tình huống xung quanh rồi.

Đột nhiên Đồ Nguyên hướng một phương hướng nhìn qua, vừa rồi tại nơi kia, có cái gì kích đứt thần thức hắn dung nhập trong sóng âm rồi.

Trong tay cầm mảnh hồ phiến, chậm rãi tiến qua.

Nơi đó cũng không phải chỗ linh điện, mà là trong rừng cây dưới chân núi, chỉ là bởi vì nơi đó cách linh điện rất gần, nếu là có dã thú hoặc là tà linh xuất hiện như vậy cũng là cần xua đuổi đi.

Khi đi đến gần, liền nghe bên trong có thanh âm lục đục cộp cộp, tựa hồ có thứ gì đang đào đất vậy. Lại đi gần hơn một ít, thấy rõ ràng là một con hỏa trĩ kê đang tại nơi đó dùng hai trảo cào đất.

Khi Đồ Nguyên nhìn nó thì nó vẫn cứ là tại nơi đó phấn khích cào bới, đó là một gốc cây Long Nha cốt mẽ rải rác bên ngoài, bởi vì không người chăm sóc nó, tuy rằng nó nhìn qua cao lớn không tệ, nhưng mà cũng không có ra hạt Long Nha mẽ, tuy là như thế, rễ của nó cũng là thức ăn mà một ít dã thú thích.

Con hỏa trĩ kê này hiển nhiên chính là muốn ăn rễ nó, cuối cùng, nó tựa hồ phát hiện ra cái gì không đúng, ngừng mạnh đầu, thấy được Đồ Nguyên đứng ở cách đó không xa.

Nó đầu tiên là sừng sột, sau đó phát ra một tiếng thét chói tai kinh hoàng, hướng phía ở chỗ sâu trong cánh rừng chạy đi.

Đồ Nguyên cũng ngây ngẩn cả người, tại vừa rồi trong nháy mắt khi hỏa trĩ kê kia nhìn mình, hắn cảm thấy con hỏa trĩ kê này là có linh tính, không phải thú đơn thuần, tựa hồ đã khai linh rồi.

Suy nghĩ một chút, trên đời này có người tu chân vẫn đạo, có oan hồn tà linh phát triển làm đại ma, tự nhiên cũng có thú khai linh thành yêu, là chuyện rất bình thường.

Cầm Khu Ma chuông trong tay, đi dọc theo linh điện, Khu Ma chuông trong tay không ngừng vang lên, trên đường có gặp gỡ những đệ tử tới nơi này làm nhiệm vụ, đa số đều là vượt qua nhau, cũng không có nói chuyện với nhau.

Đồ Nguyên không quen biết bọn họ, bọn họ lại lý giải Đồ Nguyên, bởi vì ba năm trước đây, Cao Hồ chết cũng không phải việc nhỏ, tuy rằng hắn cái đương sự này bị phạt tới nơi này, nhưng là bởi vì chuyện của Cao Hồ, tại trong tòa thành trì bị Âm Hồn cốc khống chế kia là có rung chuyển không nhỏ, tất cả đều bởi vì Cao Hồ có một vị ca ca Cao Long là thân truyền đệ tử.

Đối với Đồ Nguyên, có hiếu kỳ, có không quan tâm, cũng có thương cảm, thương cảm chính là cho rằng hắn tại nơi đây mười năm, làm lỡ thời gian tu hành tốt nhất, thương cảm hắn mười năm sau thoát ra, thì phải đối diện lửa giận của Cao Long.

Đồ Nguyên dạo qua một vòng, sắc trời bắt đầu sáng lên.

Đã đến lúc chuẩn bị điểm tâm cho sư phụ Khuất Thành của mình, hắn muốn đi chuẩn bị được thiện cho sư phụ của mình, hiện tại hắn mới biết được, trên người sư phụ của mình luôn luôn có thương tích tại thân.

Không biết vì nguyên nhân gì mà bị thương bốn nguyên, cho tới tận bây giờ cũng không có khỏi, tu vi tự nhiên là cũng vô pháp tiến bộ.

Làm xong tất cả chuyện này, hắn bắt đầu làm bài tập.

Thân truyền đệ tử và nội môn đệ tử có khác biệt lớn nhất chính là thân truyền đệ tử học công pháp, chỉ cần là sư phụ của mình biết đều có thể truyền cho người, mà nội môn đệ tử tuy rằng là mỗi tháng cũng có thể đi nghe một lần giảng pháp, tại sau giảng pháp cũng không có cơ hội để hỏi, muốn học cái công pháp mới gì đều là phải có trả giá.

Đồ Nguyên bắt đầu luyện phù.

Pháp phù cũng là phân đẳng cấp, đẳng cấp tối cao tên là Thiên Cương thần phù, trong một đạo phù ẩn chứa một lũ thiên đạo khí tức, vô cùng cường đại. Dưới một tầng đó là Địa Sát cấm phù, rồi xuống liền có thể làm trận, lại xuống một cấp liền là Chân Linh pháp phù, loại pháp phù này là dung nhập một đạo bốn nguyên của người chế phù. Trong nháy mắt Phù thành kia, thần niệm câu thông thiên địa, cơ hồ tương đương với một kích toàn lực của người chế phù.

Sau cùng tự nhiên chính là pháp phù phổ thông, Đồ Nguyên hiện tại họa chính là pháp phù phổ thông, tên là Thanh Thủy phù.

Một đạo phù thành, Thanh Thủy phù kia tại giữa tay hắn tuôn sinh ra một mảnh thanh quang, thanh quang sáng ra một đoàn nước, chuyển động trong lòng bàn tay hắn, cũng không tan vỡ ra, tay lật chuyển, tay buông ra, một đoàn nước trong kia mất đi lực lượng khống chế, rơi tán trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 10: Phù pháp

Từ khi Khuất Thành thừa nhận thu Đồ Nguyên làm đồ đệ tới nay, ông ta liền bắt đầu có hệ thống dạy Đồ Nguyên tri thức tu hành. Muốn về sau đan khí ngưng thần, chủng hóa, kết phù đan, cũng không phải hàng ngày hàng đêm phun ra nuốt vào thiên địa linh khí là được. Muốn thi pháp thuật, cũng không phải xem mấy quyển đạo thư là có thể làm.

Bất luận một dạng pháp thuật gì đều là có truyền thừa, mà phù pháp là cơ sở của tất cả. Nếu như cầm một vài thứ ở kiếp trước tới làm tham chiếu thì cái phù pháp này giống như là từng cái số hiệu chỉ lệnh trong chương trình máy vi tính, mà toàn bộ cái thiên địa này chính là một cái máy tính, chúng ta tại bên trong này tự do biên soạn ra từng cái chương trình phần mềm, vậy thì thành pháp thuật.

Mỗi người đều phải có một loại phương thức lý giải của mình, theo địa cầu xuyên qua lại đây, Đồ Nguyên là lý giải như thế, điều này làm cho hán đối với cái thiên địa này có một loại định vị cùng nhận thức rõ ràng.

Hắn mỗi ngày đều sẽ học tập phù pháp, học tập phù lý. Pháp phù từng cái hoặc là huyền ảo, hoặc là phức tạp, có chút là có tính công kích, có chút thì không có, có chút thậm chí là một ít pháp phù tối nghĩa như vô dụng. Nhưng mà những thứ này đều là cần phải học.

Phù pháp rất nhiều chủng loại, phân ngũ hành phù, tượng hình phù, tự phù, họa phù, âm dương tạp phù.

Những phù có tính cơ sở này, có thể tùy ý tổ hợp thành tân pháp phù, kết thành các loại phù pháp uy lực cường đại, những phù pháp cường đại này lại được gọi là Chân Linh pháp phù, Địa Sát cấm phù, Thiên Cương thần phù.

Vô luận là Địa Sát cấm phù còn là Thiên Cương thần phù, đều là gốc rễ lập phái của một cái môn phái, Đồ Nguyên hỏi Khuất Thành ở Âm Hồn cốc có Địa Sát cấm phù cùng Thiên Cương thần phù hay không, hắn nói Thiên Cương thần phù chỉ có những đại phái kia mới có, môn phái nhỏ như Âm Hồn cốc là không có khả năng có, mà Địa Sát cấm phù tại Âm Hồn cốc là có một đạo, nhưng mà cụ thể là cái dạng gì, tại người trên tay nào cũng không có nói.

Đồ Nguyên trong lòng tự nhiên là nhận định tại trên tay cốc chủ Âm Hồn cốc, chỉ có cốc chủ Âm Hồn cốc mới có tư cách có được cái Địa Sát cấm phù này. Bất quá, Chân Linh pháp phù trái lại có ba đạo, chính là ba tấm hình vẽ mà Đồ Nguyên nhìn thấy tại trong Truyền Pháp thất kia, phân biệt là Chu Cáp Thôn Nguyệt, Thanh Xà Thái Khí, Huyền Quy Thực Linh, nghe Khuất Thành nói ba tấm đồ kia là Chân Linh pháp phù, hắn phi thường kinh ngạc.

Bất quá, hồi tưởng lại cảm giác lúc mình học tập Chu Cáp Thôn Nguyệt pháp thì ý thức thần hồn bị chu cấp một ngụm nuốt vào trong miệng, trong lòng liền có chút minh bạch tám Chân Linh pháp phù này khi sử dụng thì là có cái gì dạng.

Nhưng mà khiến hắn cảm giác được bất khả tư nghị nhất chính là, ba tấm đồ kia mặc dù là Chân Linh pháp phù nhưng mà nếu như không nói ra thì không chút nào nhìn ra đó là pháp phù, mà như ba bức họa ý cảnh hoàn toàn bất đồng.

Mà hiện tại Đồ Nguyên học là đủ loại pháp phù, từng đạo hoặc đơn giản hoặc phức tạp, nhưng không có một điểm mỹ cảm, thậm chí chỉ nhìn đã khiến người khó chịu kỳ quặc, đường nét vụn vặt.

Hắn rất muốn lại nhìn đến nhìn ba tấm đồ kia, muốn nhìn một chút đồ kia có đúng hay không thật do những phù văn cơ sở này cấu thành.

Ngoại trừ mỗi ngày đều phải học tập cũng vẽ ra một ít tân pháp phù thì hắn còn cần học tập phù lý, chỉ cần tinh thông phù lý, có được lý giải của mình mới có thể đủ vẽ ra Chân Linh pháp phù, mới có thể đủ căn cứ ý niệm của mình vẽ ra Chân Linh pháp phù thuộc về chính mình.

Mà ngoại trừ vẽ bùa, hắn còn phải học chế phù, phối phù sa, cùng với phân biệt cách dùng phù sa cùng các loại chất liệu vẽ bùa, nhưng mà những thứ chú pháp, quyền thuật vô đạo, thần thông, luyện đan, luyện khí, thuần dưỡng linh thú này, Khuất Thành toàn bộ cũng không có dạy.

Thời gian thoáng qua, trong nháy mắt liền lại là hai năm.

Thần phong nhẹ nhàng, ánh mặt trời điểm điểm.

Trong núi từng lớp cây xanh, chợt có hoa đỏ trắng điểm điểm, có vẻ phá lệ mỹ lệ.

"Đồ Nguyên, người lại đây."

Khuất Thành gọi Đồ Nguyên lại, tại cái Bách Thảo đường này, tại một mảnh địa phương này, tất cả đều do hắn định đoạt, cho nên, kỳ thực Đồ Nguyên phải làm cái gì, đều là do Khuất Thành định đoạt.

"Bắt đầu từ ngày mai, người không cần thủ tại cái linh điền này nữa." Khuất Thành nói.

"Sư phụ, thế nào rồi?" Đồ Nguyên kỳ quái hỏi.

"Ta có việc giao cho người đi làm." Khuất Thành nói ra: "Tại bên kia núi, có một cái linh hầu tộc, hướng Âm Hồn cốc chúng ta cầu một vị tụng kinh tây tịch (khách ngồi ở đối diện chủ nhà), một chúng thân truyền đệ tử không có người nguyện ý đi, ta tiếp nhận, người chuẩn bị đi, đêm tối nay khả năng sẽ có linh hầu tới đón."

Đồ Nguyên nghe, tổng cảm thấy quái, đi trong hầu tộc làm tây tịch, nghĩ như thế nào cũng thấy kỳ quặc.

Hắn biết rõ cái này là đi làm lão sư, nhưng hắn không biết sư phụ mình vì cái gì lại bảo mình đi, bất quá cũng may chỉ là tụng kinh, cũng không cần dạy cái gì.

"Người còn đang tại thời kì lao dịch, chuyện này không được tính công tích, nhưng mà lại có thể tính là người tại trong phái tư lịch, tu hành, không riêng gì tinh tu, còn phải thấy nhiều nhìn nhiều, kiến thức sự tình khắp thế gian, xem khắp linh trên thế gian, trong lòng tự có pháp lưu chuyển."

"Vâng, sư phụ."

Đã tọa tu hành một ngày, vào lúc ban đêm, khi ánh trăng mới lên thì có một con tiểu hầu đi tới phụ cận linh điện, phát ra từng tiếng 'Hú hú' hầu mình.

Vì vậy, Đồ Nguyên liền đi theo con hầu này hướng phía trong núi mà đi.

Nơi này là phụ cận Âm Hồn cốc, đương nhiên không có cái đại yêu gì, dù cho là tiểu yêu cũng không có, nếu có cũng sẽ bị Âm Hồn cốc đệ tử chụp sạch rồi.

Con hầu từ này có chút nhỏ gầy, ở phía trước một nhảy một đu, có khi nhảy đến trên cây, có khi lại dừng lại giao tiếp cùng con kiến trên mặt đất. Một hồi chui vào trong cánh rừng không thấy, chính lúc Đồ Nguyên không biết chạy đi đâu thì nó lại đột nhiên chui ra, phát ra thanh âm hú hú, đưa tay chỉ vào phương hướng, sau đó lại vừa đu vừa nhảy ở phía trước dẫn đường.

Trong rừng u ám, Đồ Nguyên cầm Khu Ma chuông trong tay, đi vài bước lắc một cái, cái này là sư phụ Khuất Thành nói mang theo.

Tại trong lòng hắn còn có một tấm Liệt Viêm phù cùng một quyển đạo thư, về phần cái khác, cũng chỉ có một tấm phù do chính hắn họa mà còn chưa biết có ích lợi gì rồi.

Nói đến cái linh phù không biết có ích lợi gì kia, không phải chính hắn đột nhiên giác ngộ được tới, mà là Khuất Thành dạy hắn khi quan tướng chu cấp chi tướng thì tại lúc tinh thần nhập định ở chỗ sâu trong, hắn có thể nhìn thấy một đạo đồ án, cái đồ án này phù tại trên lưng chu cấp, giống như hoa văn của chu cấp, chính là cái đồ án phía dưới cái ấn trước khi hắn đi tới thế giới này.

Cái đồ án này đã từng trấn diệt viêm hỏa sinh ra khi hắn bị phản phệ bởi vì thi triển Liệt Viêm phù, khi đó kim quang dâng lên từ đồ án kia là như vậy cường liệt, có một loại cảm giác trấn áp vạn vật, thế nhưng là hiện tại vẽ ra lại một điểm cảm giác cũng không có.

Căn bản sẽ không thể phóng ra như cái pháp phù khác, vô luận là đối dùng cái tài liệu gì để họa đều không có phản ánh gì.

Tiểu hầu kia đi ở phía trước, Đồ Nguyên phát hiện cái mông tiểu hầu kia dĩ nhiên là trắng.

Hắn không biết con tiểu hầu này có thể nghe hiểu được người nói chuyện hay không, nhưng mà biết rõ tới thỉnh người, biết rõ dẫn đường, con tiểu hầu này hiển nhiên là có linh tính.

"Tộc quần các người còn có bao xa a?"

Đi đến nửa đêm, vượt hai ngọn núi, Đồ Nguyên nhin không được mở miệng hỏi.

Tiểu hầu kia dừng lại, nhìn Đồ Nguyên, gãi gãi cái mông trắng, lại gãi gãi đầu, tựa hồ tại suy nghĩ lời Đồ Nguyên nói, suy nghĩ một hồi, nó đột nhiên khếch khếch chỉ vào một bên núi kia, khoa tay múa chân, cũng không biết nó nói cái gì.

Đến phiên Đồ Nguyên đoán.

"Còn có một ngọn núi sao?"

Tiểu hầu lại khếch khếch nói một hồi, Đồ Nguyên căn bản tự không biết nó nói cái gì đó.

Lại vượt qua một ngọn núi, tiểu hầu đột nhiên kêu khếch khếch, sau đó âm thanh một đám hầu tại trong sơn cốc vang lên.

Đồ Nguyên biết rõ khẳng định là đến rồi.

Tiểu hầu kia đã chui vào trong rừng không thấy rồi, nhưng mà theo tiếng hầu kêu, hắn về phía trước đi tới, tới trước chỗ bức tường đồ, ở đó có một gốc cây che trời đại thụ, trên cây đứng đầy hầu tử, dưới tàng cây có một con lão hầu, so người trưởng thành còn phải cao hơn, chỉ là nhìn qua có chút già nua, lông mày nó đều là trắng.

Tuy rằng là ban đêm, nhưng mà thị lực Đồ Nguyên đã có thể làm được tại dưới bầu trời đêm thấy rõ đồ vật rồi.

Khiến Đồ Nguyên cảm thấy kinh ngạc nhất chính là trên người lão hầu kia cư nhiên là ăn mặc y phục, một thân áo choàng màu đen, cái hầu tử khác đều

là thân thể ở trần.

Khuất Thành cũng không có dạy Đồ Nguyên nên làm như thế nào, tại trong tuổi tác hữu hạn của hắn, vô luận là kiếp trước còn là kiếp này, cũng không có người dạy hắn nên đối với một tộc trưởng hầu tộc làm cái dạng gì lễ tiết.

Hắn tại quần hầu nhìn kỹ phía dưới, cùng trong âm thanh khếch khếch, trong lòng thay đổi thật nhanh, làm một cái thi lễ đối với trưởng giả nhân loại, khom lưng khom người.

"Âm Hồn cốc đệ tử Đồ Nguyên, bái kiến tộc trưởng." Thanh âm Đồ Nguyên vang lên, chúng hầu âm tức thì dừng tiếng kêu lại, sau khi âm thanh hạ xuống, những hầu kia đều như sôi trào nhảy a gọi, hắn cũng không biết có phải không có làm tốt hay không, đã chọc giận những này hầu.

Lão hầu kia há miệng, tựa hồ là đang cười, nhưng mà cười rất đáng sợ.

"Âm Hồn cốc đệ tử, sư phụ của ngươi là Khuất Thành?"

Thanh âm đột nhiên của lão hầu kia khiến Đồ Nguyên giật mình hoảng sợ, hắn không phải không có chuẩn bị sẵn tinh thần là lão hầu này có thể nói, dù sao thế giới này bất đồng, nhưng mà chuyện tới đâu, nhìn thấy một cái lão hầu nói chuyện với mình, vẫn cứ là trong lòng sợ hãi.

Dưới bóng cây u ám, trong chúng hầu vây quanh, lão hầu giống như là một cái lão quái vật một dạng.

"Vâng." Đồ Nguyên hoàn toàn đem nó coi như là nhân loại tới giao lưu, hơn nữa tận lực cẩn thận không làm tức giận đối phương.

"Vậy thì bắt đầu đi."

Thanh âm lão hầu cũng không phải là thanh âm rất thuần khiết của nhân loại, trong cổ họng nó như là bị kẹp chặt một dạng, rất vắn đục, nghe khiến người khó chịu.

Đồ Nguyên từ trong lòng xuất ra bản đạo kinh kia, cái đạo kinh này tên đầy đủ gọi là 《vạn linh bản ngã tính nguyên đạo kinh》, là một quyển giảng vạn vật có linh, giữa vạn vật trong lúc đó, hắn là đầy đủ nhận rõ bản thân, mỗi hàng mỗi lời nói trong sách, trong đó có rất nhiều đối với thiên địa trình bày cũng rất tinh diệu, nhưng mà tuy là tinh diệu, lại bởi vì cái sách này truyền lưu cực lớn, thành một quyển sách nhập môn đệ tử đều phải đọc một lượt.

Hắn cũng không biết những hầu tử kia có thể nghe hiểu được hay không, cũng không biết phải dạy thế nào, dù sao sư phụ chỉ là bảo mình tới nơi này tụng đạo kinh.

Hắn mở ra《đạo kinh》kia rồi bắt đầu đọc, lúc ban đầu, tốc độ cũng không nhanh, một câu một câu, đọc nhấn rõ từng chữ tận lực rõ ràng một ít.

Hắn tại nơi này đọc, những hầu kia đều là yên tĩnh, hoặc là ngồi ở trên cây, hoặc là chòm hóm tại trên đá. Bất quá có chút thì là sẽ đi làm việc khác, bắt quá lại tận lực không phát ra âm thanh.

Khi Đồ Nguyên mệt mỏi dừng lại, phát hiện bên cạnh có một con khi đứng là dùng chén đá bưng lên một chén dịch thể không biết rõ, hắn không biết có sạch sẽ hay không, tại chúng hầu nhìn kỹ còn là lựa chọn uống xuống.

Chưa chua ngọt ngọt, còn có một cỗ nhàn nhạt từ vị, uống vào trong bụng, trên người liền có một luồng dòng nước ấm dâng lên, tán nhập các nơi thân thể, phi thường thoải mái, vốn tính thân vốn có chút uể oải cũng vì đó phần chấn.

Cái này là linh tửu.

Đồ Nguyên trong nháy mắt minh bạch rồi. Sau đó hắn đối với lão hầu kia nói một tiếng tạ, lão hầu cũng không có trả lời.

Đồ Nguyên lại đọc tiếp, mãi cho đến bình minh, bản đạo thư kia vẫn cứ là chưa có đọc xong.

Nhưng mà trong nháy mắt thái dương hiện lên, những hầu này liền bắt đầu trở nên rối loạn, mà lão hầu kia cũng rời đi. Đồ Nguyên liền cũng ngừng lại, sau đó có hầu không biết từ nơi nào hái về một ít son quả đưa đến trước mặt Đồ Nguyên, chính là cái hầu tửu mộng trắng đi tiếp mình kia.

Nó đưa son quả đến trước mặt Đồ Nguyên, trong con mắt nháy nháy, đúng là trôi nổi lam quang.

Đồ Nguyên cười cười, nhận lấy, xoa xoa rồi một ngụm cắn vào, nhập miệng hương vị ngọt ngào, thủy phần sung túc, con tiểu hầu tửu mộng trắng nhìn thấy Đồ Nguyên xoa xoa, nó đúng là cũng đem một trái cây trên tay mình xoa xoa, tuy rằng tại Đồ Nguyên nhìn đến, nó lau cũng không lau cũng không có gì khác biệt, nhưng mà cái hành vi kia của nó lại khiến Đồ Nguyên minh bạch, nó khác biệt với những thú loại ngu muội kia.

Hơn nữa, lam quang trôi nổi trong mắt nó sung mãn linh tính.

Sau khi ăn qua son quả, tiểu hầu liền lại mang Đồ Nguyên trở lại, cứ như vậy, Đồ Nguyên bắt đầu cuộc sống tụng kinh của hắn, bất quá nghe hắn tụng kinh chính là một đám hầu tửu.

Ban ngày hắn tại Bách Thảo đường từ Khuất Thành học tập phù pháp, cùng với những phương pháp chế phù phối sa kia, cùng với tri thức tu hành cơ bản, hoặc là tinh tọa thôn thổ thực khí luyện thân.

Về phương diện cá nhân yêu thích cùng thiên phú mà nói, tu hành chủ yếu có bốn đại loại, phân biệt là phù pháp, luyện khí, luyện đan, ngự thú,

Cái này chỉ là cá nhân yêu thích mà nói, tu hành căn bản gì đó, mọi người đều còn là sẽ muốn học.

Hiện tại Đồ Nguyên chủ học chính là phù pháp, nhưng mà về sau luyện khí, luyện đan, ngự thú khả năng cũng đều phải có đọc lướt qua một chút. Mỗi cái người đều phải luyện chế bản mạng linh bảo của mình, cái này là không thể người khác hỗ trợ luyện, cho nên chính mình cũng là cần phải biết được luyện khí.

Ngự thú tuy rằng nhìn qua phổ thông, nhưng mà kỳ thực cái này là có thêm chi nhánh cực kỳ quý dị, có thể đem những thú loại kia luyện thành hóa thân của mình, có thể khu sử tà linh quỷ mị, thậm chí khu người, khiến người khó lòng phòng bị.

Thỉnh thoảng luyện một lò đan dược, bắt luận là cầm đi cùng người trao đổi, còn là tự mình ăn, đều được.

Bất quá, lâu như vậy tới nay, Đồ Nguyên phát hiện thứ Khuất Thành biết được kỳ thực cũng không nhiều, hắn chủ tu chính là phù pháp cùng một môn Nhiếp Linh Cầm Nã pháp kia.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Hữu nghị

Thời gian cực nhanh.

Đồ Nguyên học được Thanh Thủy phù, Liệt Hỏa phù, Phong phù, Tịch Trần phù, Tịch Thủy phù, Tịch Hỏa phù, ... , phù luật học được không ít, nhưng mà Đồ Nguyên rất rõ ràng, trong đó không có một dạng phù pháp là có thể khiến mình tại cái trên đời này tự bảo vệ mình.

Liệt Hỏa phù uy lực rất nhỏ, kém xa Liệt Viêm phù, giấy phù bình thường, căn bản vô pháp vẽ ra Liệt Viêm phù.

Về phần Phong phù kia thì là có thể hình thành một làn thanh phong, thổi đi trọc khí trong phòng còn được, thổi người thì là kém đến xa rồi.

Những cái này coi như là pháp phù cơ sở rồi, bởi vì nếu muốn vẽ ra Liệt Viêm phù thì cần phải có thể họa Liệt Hỏa phù, mà sau Phong phù thì là có thể họa Cuồng Phong phù, tuy chỉ nhiều thêm một cái chữ cuồng, nhưng mà uy lực lại có khác biệt cực lớn, cũng như Liệt Hỏa phù cùng Liệt Viêm phù vậy.

...

"Đồ sư huynh, thì ra ngươi tại nơi đây, tìm ngươi đã lâu cũng không có tìm đến."

Đinh Dương đầy mặt tươi cười đi tới, từ khi rời cái Bách Thảo đường này, Đinh Dương lúc đầu còn sẽ thường trở về, dù cho là không làm nhiệm vụ cũng sẽ về nhìn xem, về sau thì không có trở về rồi.

Mấy năm trôi qua rồi, Đinh Dương vô luận là tướng mạo hay là khí tức đều thay đổi rất nhiều, hắn không còn như lúc đầu cái người biểu lộ ra một phần quật cường lại có phần mềm yếu cùng sợ phiền phức sau khi bị đánh vỡ quật cường rồi.

Hiện tại trong nét cười của hắn lộ ra sự tự tin.

Khi Đồ Nguyên tu luyện phù pháp thì đều là trốn ở nơi không có người nhìn thấy, dù sao hắn còn là tại trong thời kì phạt dịch, còn chưa có bái sư, không thể quá phô trương.

"Nga, Đinh sư đệ, có chuyện gì sao?" Đồ Nguyên cười hỏi.

Tại trên cái thế giới này, hắn không có bằng hữu gì, nếu như nói có thì tại trong lòng hắn cái Đinh Dương này miễn cưỡng tính là một người, trong ba năm cùng một chỗ, ngay từ đầu giữa hai người, Đinh Dương có oán giận Đồ Nguyên, sau khi tiêu tan oán giận, hai người coi như là đồng bệnh tương liên.

Về Trương Mặc, tại trong lòng Đồ Nguyên vốn là có cảm kích, nhưng mà về sau, hắn biết rõ sử dụng loại pháp phù uy lực lớn như Liệt Viêm phù, nếu không biết khống chế thì mình cũng sẽ bị phản phệ chết cháy, trong lòng hắn liền có một vết hằn, hắn cảm thấy trên khuôn mặt luôn luôn nhắm mắt tu hành kia, Trương Mặc có dạng tâm cơ khác.

Về phần người khác, tuy rằng quen biết không ít, nhưng bọn hắn tới nơi này chỉ để làm nhiệm vụ, tới vội vàng, đi vội vàng, cũng không có người nào quá chú ý tới Đồ Nguyên, một người tại nơi đây chịu phạt mười năm.

"Không có gì, chỉ là rất lâu không có gặp sư huynh, muốn quay lại thăm sư huynh." Đinh Dương nói ra.

"Nga, nhìn dáng vẻ của ngươi, hắn là rất không tệ đi." Đồ Nguyên nói.

"Cũng được." Đinh Dương cúi đầu trả lời: "Nga đúng rồi, sư huynh, Trương Mặc sư huynh biết rõ ta tới gặp ngươi, nhờ ta tiện thể nhắn lời là cũng muốn gặp ngươi."

"Gặp ta, gặp ta làm cái gì?" Đồ Nguyên cau mày hỏi.

"Ta cũng không quá rõ ràng, hình như là nói muốn xin lỗi ngươi gì gì đó." Đinh Dương nói ra.

"Xin lỗi, xin lỗi cái gì?" Đồ Nguyên hỏi.

"Ta cũng không biết." Đinh Dương nói ra.

Trong lòng Đồ Nguyên lại nghĩ đến, chẳng lẽ là muốn nói về chuyện Liệt Viêm phù kia.

"Ta lại không vào được cốc." Đồ Nguyên nói ra.

"Trương sư huynh nói ở bên kia chờ ngươi?" Đinh Dương nói, lấy tay chỉ chỉ, cũng không phải trong Âm Hồn cốc, mà là chỉ hướng phía trước cái linh điền Bách Thảo đường này, nơi đó có sông lớn chảy xiết qua, vòng qua chân núi nơi đó chính là chính phía trước Âm Hồn cốc, mà vị trí cái linh điền này là mặt sau Âm Hồn cốc.

"Nga."

"Ta dẫn ngươi qua." Đinh Dương nói ra.

Đồ Nguyên suy nghĩ một cái, nói: "Vậy thì đi."

Đinh Dương ở phía trước dẫn đường, đi rất vội vàng, Đồ Nguyên dọc theo đường đi hỏi hần mấy năm nay tại trong cốc như thế nào.

Đinh Dương đáp: "Trong cốc chẳng phải vẫn là như vậy, tích lũy công tích, sau đó học phù pháp cùng tri thức các loại pháp môn."

"Cái Cao Long kia có đi tìm ngươi hay không?" Đồ Nguyên hỏi.

"Không, không." Đinh Dương vừa đi, thanh âm trả lời không lớn.

Hai người cứ như vậy câu được câu không trò chuyện, đa số là Đồ Nguyên hỏi, Đinh Dương trả lời.

Cuối cùng đến bên bờ sông kia.

"Tại nơi đó." Đinh Dương đưa tay chỉ.

Quả nhiên, tại bên cạnh rừng cây dưới chân núi kia, Trương Mặc cùng mấy người đứng ở nơi đó.

Nhìn thấy Trương Mặc cùng mấy người đứng ở nơi đó, trong lòng Đồ Nguyên không có lí do mà máy động, cảm thấy có phần không thích hợp, nhưng suy nghĩ một chút, lại cảm thấy hẳn là không có gì.

Liên theo Đinh Dương đi qua.

"Trương Mặc sư huynh." Đồ Nguyên trước hô.

"Đồ sư đệ ngươi tới." Trương Mặc nói.

"Ân, Trương sư huynh có chuyện gì sao?" Đồ Nguyên hỏi, con mắt hần nhìn qua mấy người phía sau hần ta, lại nhìn nhìn Đinh Dương, Đinh Dương đứng ở một bên, cúi đầu.

Hắn cảm thấy có chút không đúng, trong lòng có cảm giác căng thẳng.

Là bởi vì có người lạ tại nơi đây mà khẩn trương sao? Bản thân Đồ Nguyên cũng không rõ ràng lắm.

"Nga, kỳ thực cũng không phải ta tìm ngươi, là có người muốn tìm ngươi." Trương Mặc nói ra.

"Người nào?"

Đồ Nguyên giật nảy mình.

Theo Trương Mặc tránh ra, ánh mắt hần rơi xuống trên thân một người vóc dáng thon cao phía sau hần. Người kia vẫn luôn đứng ở nơi đó, nhưng mà từ khi Đồ Nguyên đến đây đã nói nhiều lời như vậy, gã cũng không có nhìn qua Đồ Nguyên một cái, Đồ Nguyên tuy rằng chủ yếu nói chuyện cùng Trương Mặc, nhưng mà ánh mắt hần lại chú ý tới người kia.

Ngay từ đầu, hấn cảm giác được người này không phải bình thường.

"Hấn là ca ca của Cao Hồ, Cao Long sư huynh."

Nghe lời Trương Mặc nói, trong lòng Đồ Nguyên dùng một tiếng, sắc mặt tức thì trắng rồi, hấn quay mạnh đầu lại nhìn về phía Đinh Dương. Đinh Dương vội vàng cúi đầu, tránh khỏi ánh mắt Đồ Nguyên, không dám nhìn hấn.

Đồ Nguyên lại nhìn về phía Trương Mặc, Trương Mặc cũng không có nhìn hấn, chỉ là quay lưng đứng ở nơi đó, nhìn xa xa, trên mặt không có bất cứ biểu tình gì.

Người khác, Đồ Nguyên căn bản sẽ không có nhìn, bởi vì Cao Long đã xoay người lại.

"Chính là người đã giết chết đệ đệ ta?"

Thanh âm Cao Long rất lạnh, ánh mắt cũng lạnh, trong thần sắc có một loại bề ngỗ và kiêu căng.

"Là hấn muốn giết ta trước." Đồ Nguyên giải thích.

"Có phải muốn giết người hay không, ta không quản, nhưng mà người giết chết hấn." Cao Long tới gần: "Như vậy, người sẽ đền mạng cho hấn."

Hấn không chút nào phân rõ phải trái, trong lòng Đồ Nguyên giận dữ, nhưng không biết làm sao, hơn nữa, hấn biết rõ, hiện tại chỉ sợ là không thể thiện rồi, đối phương phỏng chừng thật là nổi sát tâm, thật là muốn giết chết mình rồi.

Nhiều năm như vậy rồi, gã không có xuất hiện lần nào, tại lúc mình cho rằng chuyện này sẽ chậm rãi nhạt đi thì đối phương xuất hiện rồi, vừa xuất hiện liền dẫn mình ra, hơn nữa là dùng người mình trăm triệu không ngờ đến dẫn mình đi ra.

"Trong cốc đã phạt ta rồi." Đồ Nguyên vừa lui về phía sau, vừa nói.

Con mắt hấn là nhìn chăm chăm Cao Long, khỏe mắt lại nhìn thấy hai người Trương Mặc cùng Đinh Dương đứng ở hai bên, đều tựa hồ dự liệu đến kết quả này. Tay hấn đã vói vào trong lòng.

Cao Long cười lạnh một tiếng, tùy ý hấn nắm bắt tám Liệt Viêm phù kia.

Đột nhiên, gã động rồi, tựa hồ muốn tới bắt Đồ Nguyên, Đồ Nguyên luôn cảnh giác, tại trong nháy mắt gã di động kia, tay đang vững vàng cầm lấy Liệt Viêm phù liền lấy ra, vung ra, một mảnh liệt viêm cuộn trào mảnh liệt lao về phía Cao Long, so với năm ấy giết Cao Hồ thì uy lực càng thêm lớn.

Nhưng mà Cao Long lại cười lạnh một tiếng, tay áo vung lên, khê quát một tiếng, một mảnh linh quang tự trong tay hấn tuôn ra, tay khua vạch qua liệt viêm, một mảnh hỏa diễm đang tràn tới kia đứng là cứ như vậy trống rỗng tan mất.

"Chỉ là Liệt Viêm phù cũng dám sử dụng tại trước mặt ta, để người sử dụng Liệt Viêm phù, người hiện tại có thể chết được nhắm mắt rồi, hơn nữa, tại nơi đây bọn họ đều thấy là người động thủ trước với ta, bất kính với sư huynh, tập kích đệ tử thân truyền, giết chết người, trong cốc cũng sẽ không nói cái gì."

Cao Long vừa mới nói xong, ngón tay như kiếm, một đoàn hồng diễm đầu ngón tay diễm tới phía Đồ Nguyên.

Một ngón tay diễm tới này, toàn bộ hư không đều tựa như ngưng kết, Đồ Nguyên chỉ cảm giác mình như là bị cố định lại, vô pháp né tránh, một ngón tay kia phá lệ trầm trọng, thế có thể xuyên thủng kim thạch.

Cảm giác sợ hãi cường liệt tuôn ra trong lòng.

Hấn không cam lòng, không cam lòng mình bị người lừa gạt tới cái chân núi hoang dã này, không cam lòng bị người dễ dàng giết chết như giết một con chó tại trong nơi rừng hoang này.

Hấn ra sức tránh né, thứ gì đó trong hư không vây khốn hấn bị vấy ra, hấn rất nhanh thối lui ra sau, xoay người chạy trốn.

"Hừ."

Lại là một tiếng hừ nhẹ, Đồ Nguyên tại trong âm thanh hừ này, trong đầu óc lại như là có cái gì đó nổ tung.

Ông một tiếng, trời đất quay cuồng, đầu đầu muốn nứt.

Đồ Nguyên giấy dựa vẫn cứ chạy về phía trước, nhưng mà mới bước một bước, liền đổ nhào té trên mặt đất.

"Một cái người còn tại thực khí cũng muốn đào tẩu tại trước mặt ta." Thanh âm Cao Long lạnh lùng như là từ phía chân trời thổi xuống, mang theo gió tuyết hàn băng.

Đồ Nguyên nằm trên mặt đất, hấn biết rõ mình trốn không thoát, không cam lòng cũng vô ích, hấn mở to con mắt mông lung, nhìn khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị kia của Cao Long, lại nhìn ở bên cạnh Trương Mặc biểu tình lạnh lùng cùng Đinh Dương ánh mắt lóe lên sợ hãi,

Đột nhiên, một vệt linh quang lục sắc từ xa xa bắn nhanh đến, hướng phía mi tâm Cao Long đâm tới. Cao Long cả kinh, y nguyên là ngón tay như kiếm, đầu ngón tay hồng quang đại thịnh, hướng phía lục sắc linh quang kia đâm vào.

"Hô..."

Gió vô hình dâng lên tại trong nháy mắt kiếm chỉ giao đụng với lục quang, lục quang bay ra, đúng là một mảnh lá cây lục sắc, lá cây chịu không nổi lực tấn công tại trong hư không rách thành nhiều mảnh.

"Người nào?"

Cao Long quát lạnh một tiếng.

Theo một tiếng quát này, một người từ phía linh điện chậm rãi đi tới.

"Người tới nơi này giết người đã hỏi qua ta hay chưa."

Thân ảnh Khuất Thành từ sau bóng cây di chuyển lại đây, từng bước một, cũng không nhanh, nhưng mà nhìn tại trong mắt Cao Long, lại cảm thấy khí thế nghiêm trọng, từng bước một như là đập trong lòng, như là đập gió lại, gió trong một phiến hư không này đều ngừng lại.

Hắn biết rõ, thủ đoạn đối phương dùng chính là như mình vừa mới đối phó Đồ Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Giảng pháp

"Khuất sư thúc, nơi này cũng không phải là Bách Thảo đường của người, tay người không khỏi vuron quá dài rồi đi." Cao Long nói ra.

"Hắn là đệ tử của ta, không quản ở nơi nào, ta đều quản được." Khuất Thành đưa tay nâng Đồ Nguyên dậy.

Cao Long con mắt hơi nhíu, nhưng mà sắc mặt Đinh Dương cùng Trương Mặc nhưng là thay đổi. Vốn có trong lòng bọn họ là hổ thẹn với Đồ Nguyên, nhưng cảm giác này trong nháy mắt tiêu thất, thay vào đó là một loại sợ hãi.

Nguyên bản Đồ Nguyên chết cũng thôi đi, trên đời này người như hắn chết nhiều một cái không nhiều, thiếu hắn một cái cũng không thiếu, nhưng mà hiện tại Đồ Nguyên không chết, không chết cũng được rồi, hắn đúng là đã thành thần truyền đệ tử.

"Sư thúc, hắn thế nhưng là còn tại trong thời kì mười năm hình dịch, người cũng không thể thu hắn làm thân truyền." Cao Long y nguyên là không thoái nhượng nói ra.

"Thế nào, người nhất định muốn hắn đền mạng?" Trong thanh âm Khuất Thành cũng lộ ra sự giận dữ.

Cao Long nhưng không có trả lời một câu nói này, mà là nói ra: "Nếu hắn còn chưa phải là đệ tử thân truyền của ngài, vậy nếu sư thúc muốn dẫn đi hắn, xin mời sư thúc lưu lại cái thần thông quyết cho đệ tử nhìn xem, lấy làm niệm tưởng."

"Hắc hắc, thì ra là cảm thấy ta cái lão nhân này thực lực không được rồi."

Hắn dứt lời, vung tay lên, một mảnh hỏa diễm như là theo giữa bàn tay hắn vung ra ngoài, hỏa diễm kia đậm đặc còn so ra kém hỏa diễm phóng ra từ Liệt Viêm phù của Đồ Nguyên, sau đó Cao Long lại rất nhanh lui về phía sau.

Mà không có khua tay áo đuổi đi giống như đuổi đi liệt viêm của Đồ Nguyên lúc trước, tại trong nháy mắt hắn lui về phía sau, hỏa diễm kia tại trong hư không đứng là hóa thành một cái cự trảo.

Hỏa diễm cự trảo chụp xuống phía Cao Long.

Cao Long mặt biến sắc, tay phải tại bên hông quẹt một cái, trong tay đã nhiều ra một khối ngọc khuê, một vòng một vòng vân hoa văn trên mặt ngọc khuê kia dâng lên linh quang nồng nặc, quang vận như đám mây, trùm hóng hỏa diễm kia.

Hỏa diễm cự trảo đúng là nhất thời vô pháp hạ xuống, linh quang của ngọc khuê ánh sáng cuộn cuộn dập dờn nổi lên.

Khuất Thành râu tóc tung bay, hét lớn một tiếng 'Buông tay'.

Hỏa diễm cự trảo hóa sinh màu đen, chụp mạnh tới, linh quang trên ngọc khuê vỡ tan. Cao Long biến sắc, đem ngọc khuê kia khua kích ra, chính hắn thì hốt hoảng triệt thoái phía sau.

Ngọc khuê trong nháy mắt bị Khuất Thành nhiếp vào trong tay.

"Ha ha, sư thúc thọ nguyên không nhiều, lại còn cưỡng bức quản việc người khác, cái ngọc khuê này tạm thời ký gửi tại sư thúc, năm năm sau, đệ tử lại đến đòi lại."

Cao Long nói ra, thần sắc hần vẫn cứ là cao ngạo kiêu căng, ý tứ trong lời hần nói tự nhiên là nói hiện tại ta thua rồi, năm năm sau, ta là có thể thắng ngươi, đoạt lại đồ vật.

Khuất Thành là sư thúc của hần, nếu như là cùng đẳng cấp, trái lại không có gì, nhưng mà nói như vậy với sư thúc, đó chính là một loại miệt thị.

"Hắc hắc, tiểu tử khẩu khí trái lại lớn."

Cao Long không nói cái gì nữa, mà là xoay người liền đi, vẫn cứ là mang theo cái loại thần sắc kiêu căng này.

Hai người Đinh Dương cùng Trương Mặc cũng đi theo, chỉ là khi đi vẫn cứ là nhìn lại Đồ Nguyên suy yếu vô lực té trên mặt đất kia. Ánh mắt Đinh Dương có chút lấp lánh, mà Trương Mặc tại sau kính ngạc, khi nhìn về phía Đồ Nguyên thì càng phát ra lạnh lùng rồi.

Đồ Nguyên được Khuất Thành mang về trong Bách Thảo đường, trong đầu hần cái loại này ông ông tác hưởng cùng đau đớn cũng đã đỡ rất nhiều.

"Ngươi nhưng có biết Cao Long là cái người gì?" Khuất Thành ngồi ở chỗ kia, mình thì rót một ly trà hỏi.

"Đệ tử không biết."

"Tại trong cái Âm Hồn cốc này, tông cộng chia làm hai hệ, một hệ là cốc chủ một hệ, một hệ khác thì là Đại trưởng lão một hệ, Cao Long chính là đệ tam thân truyền đệ tử của Đại trưởng lão, thiên tư trác tuyệt, nhập môn mười lăm năm, đại khái sáu bảy năm trước, thực khí đại thành rồi đan khí ngưng thần. Tại trong toàn bộ một đời đệ tử Âm Hồn cốc này, được coi là người nổi bật."

Nghe lời Khuất Thành nói, trong lòng Đồ Nguyên âm thầm kinh hãi, tuy rằng hần biết rõ Cao Long là thân truyền đệ tử, nhưng mà cũng không biết Cao Long thì ra lợi hại như thế.

"Hần nói năm năm sau sẽ tới lấy lại cái ngọc khuê này." Khuất Thành nói ra: "Ngươi biết hần sẽ thế nào cầm lại không?"

Đồ Nguyên đã đoán được, nhưng mà hần vẫn cứ là lắc đầu.

"Hần sẽ khiêu chiến ta, sau đó chiến bại ta." Khuất Thành nói ra.

"Hai mươi năm trước, ta thụ một lần trọng thương, bị người đánh tan đan điền kết phù chủng, bây giờ bắt quá một tên tiểu bối Ngưng thần cũng dám dương oai ở trước mặt ta rồi."

Khuất Thành nói như là không thêm đề ý, nhưng mà Đồ Nguyên tổng cảm thấy ông ta có một loại bất đắc dĩ của anh hùng tuổi xế chiều.

Đồ Nguyên tựa hồ đã nhìn thấy hình dáng năm năm sau, ông ta bị một tên hậu bối chiến bại ô nhục, mặt mũi mất hết.

Tâm hần bị hưng hăng xúc động rồi, trong lòng đột nhiên tuôn sinh một cái ý nghĩ, cái ý nghĩ này vừa mới ra liền càng ngày càng mãnh liệt.

Năm năm sau, ta phải thay sư phụ xuất chiến, lúc đó ta đã chính thức nhập môn, thay sư phụ xuất chiến đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa, dù cho là ta có thua, thua cũng chỉ là ta mà không phải sư phụ.

Nhưng mà hần cũng không có nói ra ý nghĩ của mình, chỉ là trong lòng âm thầm làm ra quyết định.

Hần chưa có nói gì, Khuất Thành lại đột nhiên cười nói: "Ta một cái lão nhân mà thôi, năm năm sau hần muốn khiêu chiến chính là ta, sắc mặt của ngươi thế nào như là ta đã chết rồi vậy."

"Đều là đệ tử sai, tự dung rước lấy họa cho sư phụ." Đồ Nguyên nói ra.

"Lúc đó, khi ngươi muốn bái ta làm thầy ta cũng đã nghĩ đến, lại nói đến năm năm sau, cũng không phải ta xuất chiến, lúc đó ta cũng đã chính thức thụ sư nhập môn, đương nhiên là ngươi thay sư phụ xuất chiến. Ta như thế một xấp tuổi đây, bối phận tại nơi đây, thắng lại như thế nào? Bại thì mặt mũi mất hết, thành tựu danh tiếng cho Cao Long kia."

Nhìn khuôn mặt Khuất Thành lãnh đạm, Đồ Nguyên nghiêm túc đáp: "Vâng, năm năm sau, đệ tử nhất định phải rất tốt bồi Cao Long một hồi."

...

Cứ như vậy, mỗi ngày đi tới chỗ đầu đường kia dưới đại thụ, một đám hầu tử chòm hóm tại trên cây hoặc là trên tảng đá dưới cây, Đồ Nguyên tại nơi đó giảng tụng đạo kinh, hần đã tại nơi đây liên tục tụng đạo kinh hai tháng.

Mỗi ngày có một chén hầu tử uống rượu, mỗi một lần uống xong, thần thanh khí爽, vốn tinh thần có chút ẻo oải đều sẽ khôi phục, hơn nữa trong đan

điền cũng sẽ có một loại cảm giác ấm áp.

Từ sau ngày đó, hai người cũng không có đề cập về chuyện Cao Long, giống như là chưa từng có phát sinh, nhưng mà Đồ Nguyên tu hành càng thêm nỗ lực rồi, ngoại trừ chuyện cần phải làm ra, đều là tại tu hành.

Mà Khuất Thành cũng day càng thêm đích ti mỉ rồi.

"Pháp thuật là cái gì dạng nguoi rõ ràng không?"

"Lúc đó sư phụ thi triển chính là pháp thuật, một đạo hóa điểm hóa thành một cái cự trảo, Cao Long kia tay cầm pháp bảo đều đỡ không được."

Khuất Thành không có gật đầu, cũng không có phủ nhận, sau đó lại hỏi: "Vậy nguoi biết làm thế nào thi triển pháp thuật không?"

Trên đạo kinh mà Đồ Nguyên xem kia có nói, trong đó có một câu nói là như thế này: "Pháp thuật là bởi vì hình mà động, bởi vì thế mà sinh, vạn pháp do tâm, ngũ hành làm bản."

"Vậy nguoi biết ý tứ chân chính của những lời này là cái gì?" Khuất Thành hỏi.

Đồ Nguyên theo trên mặt chữ có thể lý giải bảy bảy tám tám, nhưng thực sự là đang nói cái gì, hắn cũng không rõ ràng lắm.

"Nguoi theo ta tới, ta dẫn nguoi đi xem nhìn cái gì gọi là hình, cái gì gọi là thế."

Khuất Thành mang theo Đồ Nguyên ra Bách Thảo đường, đi về phía dòng sông kia, tại trên thượng du sông có một cái thác nước, độ cao rất lớn.

Khuất Thành mang theo Đồ Nguyên đi tới chỗ thác nước kia, chỉ vào thác nước nói ra: "Một nguoi có thể tu hành, nhưng mà cũng không có nghĩa là hắn có thể tiến xa, cái này xác thực là cần phải thiên phú. Không tại trên nhục thân, thiên phú là chết, cũng khả dĩ nói là có thể thông qua hậu thiên thủ đoạn mà cải biến, hiện tại đan dược tẩy tủy phạt mạch không ít, các phái đều có bí truyền, hơn nữa theo tu vi tăng lên, nhục thân được linh lực tẩy rửa, nguyên bản một ít thiếu sót cũng sẽ tiêu thất."

"Cho nên, chân chính quyết định một cái nguoi có thể đi bao xa, toàn bộ nhìn vào tâm nguoi rồi, nguoi nhìn cái thác nước này có cảm giác gì?"

Trong bầu trời có trăng khuyết, chiếu xuống một mảnh đại địa u ám này, một con sông chảy xiết, cuộn cuộn chạy đi, đá hai bên vách núi nâu đen, dạ trùng nhẹ mình, đã thú đang cẩn thận xuyên qua.

Cái này là cảnh trí mỹ lệ.

"Có một loại cảm giác bất cứ thứ gì đều không thể chống lại thác nước lao ra."

Đồ Nguyên nhìn nước sông xung kích mà xuống, lại lao nhanh mà đi nói ra. Nhưng mà trong lòng hắn lại nhớ tới một câu thơ kiếp trước: phi lưu thẳng hạ ba nghìn xích, hư hư thực thực ngân hà lạc cửu thiên.

Khuất Thành không có biểu thị cái gì với lời hắn nói, mà là nói ra: "Năm đó sư tổ nguoi, hẳn vì giảng pháp cho ta thì cũng là mang ta đến nơi đây nhìn xem, chúng ta trước lên đỉnh thác nước kia xem đi."

Hai người tới trên thác nước, nhìn về hạ du, chỉ thấy nguyên bản là sông ngòi lao nhanh, lúc này nhìn tổng thể, giống như là một con ngân long nằm tại trên đại địa, yên tĩnh, trầm ngủ trong cảnh đêm.

"Nguoi nhìn thấy gì?"

"Son hà tráng lệ."

Khuất Thành y nguyên là không có lời bình về lời hắn đã nói, mà là chuyển đề tài: "Tại đầu nguồn con sông này có một cái môn phái, tên là Long Trì Thiên Cung, bởi vì trong dãy núi nơi môn phái kia có một cái hồ nước thật lớn, mà cung điện cái môn phái này kiến lập tại trên núi vây quanh hồ nước."

"Có ghi chép, trong Long Trì Thiên Cung kia từng có một vị đệ tử, tại lúc hắn còn tuổi nhỏ thì sư phụ hắn vì giảng pháp cho hắn, dẫn hắn lên đỉnh núi nhìn con sông này, hỏi hắn nhìn thấy cái gì, vị đệ tử kia nói hắn nhìn thấy một con ngân long muốn chạy ra long trì. Sau lại rất nhiều năm sau, Long Trì Thiên Cung gặp đại nạn, bị người đánh lên sơn môn, lúc đỡ không được thì vị đệ tử kia thấy các vị đồng môn cùng sư phụ tử thương, trong lòng bi thống."

"Hắn khóc hô với con sông chảy xiết này, nói long trì tuy rằng khôn đồn, nhưng chung quy là nhà của nguoi, hiện tại nhà của nguoi sắp bị người hủy hoại, nguoi vì cái gì còn không trở về. Theo lời hắn vừa dứt, toàn bộ con sông này nước cuộn ngược, hóa thành một con ngân long, bay vút lên mà quay về Long Trì Thiên Cung, tục truyền, lúc đó sông nước này biến thành ngân long, lân giáp long trảo, con mắt thân thể nơi nơi phân rõ, long ngâm rồng giận rung trời, đẩy lùi tất cả địch nhân tới phạm."

Khuất Thành nói xong, trong lúc nhất thời, chỉ có thanh âm thác nước.

"Đó là pháp thuật sao?"

"Không sai, đó là pháp thuật, hơn nữa còn là một loại đại pháp thuật đường đường chính chính." Khuất Thành nói ra.

"Sau cùng vị đệ tử kia thế nào?" Đồ Nguyên hỏi.

"Chết rồi, lưu lại một quyển Ngân Long Về Tổ Đồ rồi chết đi, đồ kia chính là cái pháp thuật Ngân Long Về Tổ này, nhưng mà trong hậu bối đệ tử, không có một người có thể học được, dù cho là trong sự trường của dòng lửa năm đó đi lĩnh ngộ pháp thuật này, cũng chỉ được da lông, mà không có cái loại khí thể nước sông hóa Ngân long giận nhảy cừu tiêu đại sát tứ phương đó."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Thần linh đã tiêu thất

Đồ Nguyên vẫn có chút rất không minh bạch, hỏi: "Sự phụ, người là nói, pháp thuật toàn bộ nhìn vào chính mình lĩnh ngộ sao?"

"Đúng, vị đệ tử Long Trì Thiên Cung kia, thấy con sông này, liền cho rằng nó là Ngân Long từ trong Thiên Trì chạy ra, cái này là thấy hình cùng thể của nó mà tâm động, tâm động rồi sinh ra ý. Sau lại Long Trì Thiên Cung thụ đại nạn, mà tâm ý thần niệm đến một cái cực hạn, cho nên liền có pháp thuật Ngân Long Nộ Cuốn Về Tổ, đại sát tứ phương xuất hiện."

Đồ Nguyên liền minh bạch rồi.

Hắn đó là lấy tình thế của thiên địa sơn hà dung hợp với tâm ý của mình mới hình thành ra đại pháp thuật, là cá nhân hắn tại trong một loại tình huống cực hạn mà lĩnh ngộ ra, cho nên người khác học không được.

"Bất quá, trước lúc hắn thi triển ra pháp thuật này, đầu tiên là học rất nhiều thứ, tỷ như Long Ngâm chú nổi danh trong Long Trì Thiên Cung, Ngự Nước Hóa Long thuật, Thanh Long giờ vuốt, Long Vĩ kích, những thứ này đều là pháp nổi danh trong Long Trì Thiên Cung."

"Một cái đại pháp thuật hình thành không phải ngẫu nhiên, là cần phải có tích lũy phía trước." Đồ Nguyên nói ra.

"Cho nên, thực khí, cái này là căn bản nhất, mà phù pháp là có thể học tập, chỉ có pháp thuật là cần phải tự mình đi ngộ, trong Âm Hồn cốc chúng ta có ba tấm đồ ẩn chứa pháp ý, người hắn là đều gặp qua." Khuất Thành nói ra.

Đồ Nguyên nghĩ đến ba tấm đồ mình trông thấy lúc học thực khí pháp kia.

"Hiện tại nói về cái ngũ hành làm căn bản này, người từng trông thấy ta lấy hỏa điểm hóa trào, như vậy hiện tại người lại nhìn cái này."

Khuất Thành nói đến đây, đột nhiên ngồi xổm xuống, tại bên cạnh thác nước, đưa tay vào trong sông, ấn tại trên mặt sông, cũng tại trong nháy mắt hắn đưa tay ấn tại mặt sông, trong sông nước chảy xiết kia có một đóa hóa thành một cái thủy trào, thủy trào chợt lóe biến mất, không bao lâu, lại xuất hiện rồi, trên thủy trào kia đúng là chụp một con tôm.

Khuất Thành tiếp nhận con tôm kia, ném về lại trong nước.

"Thấy rõ ràng rồi chưa? Vô luận là một lần kia còn là vừa rồi, ta dùng đều chỉ là Nhiếp Linh Cảm Nã pháp. Nhiếp Linh Cảm Nã pháp là thần thông, thần thông kéo dài ra ngoài làm pháp thuật, giữa nhau là có thể chuyển hóa, điểm then chốt là ở chỗ thông minh(thông suốt) pháp ý, lĩnh ngộ một lũ pháp ý như có như không kia, vậy thì một pháp hóa vạn pháp, vạn pháp do tâm rồi."

Sóng lớn âm thanh ừ ừ, tâm tư Đồ Nguyên ý dường như bay lên, phảng phất mình thành một người có thể cưỡi mây đạp gió, ngao du tứ hải.

"Bắt đầu từ ngày mai, ta truyền cho người Nhiếp Linh Cảm Nã pháp."

...

Một con hầu tử cái mông trắng ở phía trước sôi nổi dẫn đường, một người đi theo phía sau nó, vừa đi, vừa phát ra thanh âm khếch khếch, đã có một tháng rồi, con hầu tử mông trắng này đều sẽ đón hắn, đưa hắn trở về, hắn đã thói quen rồi, trái lại con hầu tử mông trắng này tựa hồ tại trong quá trình một tháng này đã có chút bất đồng, nó tựa hồ càng có linh tính hơn những hầu tử khác một ít.

Hôm nay là một lần sau cùng hắn tới tụng kinh, sau khi trở về sẽ không lại đến rồi.

Hắn vừa đi, mà tay hắn đưa ra tại trước người, bàn tay thành trào, một mảnh lá cây tại lòng bàn tay hắn phập phều lên xuống, hắn cái này là đang tại ngự lá cây, đang luyện Nhiếp Linh Cảm Nã pháp.

Đột nhiên, Tiểu Bạch hầu kia níu kéo y phục Đồ Nguyên, khèn khếch chỉ vào một cái phương hướng, tựa hồ muốn dẫn hắn đi nơi nào một dạng.

Tiểu hầu kia trong con mắt lam lung trông tựa hồ có sự mong đợi nào đó, Đồ Nguyên suy nghĩ một chút, mình tại con đường này lui tới ba tháng rồi, cũng

không có gặp qua chuyện gì nguy hiểm, hẳn là sẽ không có chuyện gì, nếu như đến lúc đó quá xa thì không đi nữa.

Hắn cùng theo tiểu hầu từ cái môn trắng hướng một cái phương hướng mà đi, xuyên qua rừng rậm, cũng không biết có phải hay không bởi vì phụ cận nơi này có Âm Hồn cốc tại, cho nên cũng không có dã thú hung ác gì đặc biệt, lại hoặc là vùng này kỳ thực tính là địa bàn đám hầu kia.

Còn có một cái khả năng là bởi vì có tiểu hầu từ môn trắng này dẫn đường, cho nên dọc theo đường đi cũng không có gặp gỡ nguy hiểm gì, nếu không như thế, linh điền của Âm Hồn cốc cũng không cần phải người trông coi, bởi vì mỗi ngày đêm tối đều sẽ hoặc nhiều hoặc ít có một chút tà linh xuất hiện tại phụ cận.

Khi tiểu hầu từ mang theo Đồ Nguyên đi tới trước một tòa tàn miếu thần miếu giấu ở trong núi thì hắn kinh ngạc rồi.

"Bảo ân? Cơ duyên?"

Đồ Nguyên là một cái người không phải trên thế giới này, hẳn đương nhiên sẽ có loại ý nghĩ này, nhưng mà loại ý nghĩ này vẫn là chột lóe mà qua, cũng sẽ không thật có mong đợi cái gì, bởi vì hắn biết rõ, trên cái đời này, dù cho nơi đây thật có cái gì, đã sớm bị không biết bao nhiêu đời những đệ tử Âm Hồn cốc kia lấy không biết bao nhiêu lần rồi, có cái gì cũng sẽ không lưu đến hắn.

Theo đi chỉ trên mặt đất có thể nhìn ra được, một tòa thần miếu này tại lúc trước hẳn là cũng không lớn, cùng theo tiểu hầu từ tiến vào trong nửa tọa chủ miếu thần miếu duy nhất còn không có hoàn toàn đổ sụp kia, chỉ thấy một thần tượng thiếu nửa bên đầu, không biết là cái thần gì.

Y phục thần tượng kia có chút hoa lệ, không biết cái này là sơn thần hay là cái gì, bên cạnh còn có hai tòa thần tượng nhỏ, bất quá đã vỡ rồi.

Tiểu hầu từ kia đi tới trước thần tượng, trực tiếp quỳ gối nơi kia, sau đó vung tay múa chân, tựa hồ là muốn Đồ Nguyên cũng giống như hắn tới bái thần tượng kia.

Nhìn thấy Đồ Nguyên đứng ở nơi đó bất động, tiểu hầu có chút gấp gáp rồi, đứng lên kéo y phục Đồ Nguyên đi qua. Đồ Nguyên bất đắc dĩ, đi qua, đối với một tòa thần tượng hoang phế như vậy, hắn cũng không muốn đi bái.

"Tự ngươi bái đi, ta là người tu đạo, không bái thần linh." Đồ Nguyên nói ra.

Nhưng mà tiểu hầu lại càng nôn nóng rồi, trong ánh mắt trôi nổi lam lung trông sáng bóng, níu kéo y phục Đồ Nguyên không thả.

Toàn bộ thân thể đều phải treo tại trên người Đồ Nguyên rồi, Đồ Nguyên bất đắc dĩ chỉ đành cùng nó đồng thời quỳ trên mặt đất lạy bái, bái xong cũng không có chuyện gì phát sinh.

Tiểu hầu từ tựa hồ cảm thấy mình đã làm một chuyện rất rất giỏi, khi trở lại dọc theo đường đi đều khèn khếch nói chuyện, đáng tiếc Đồ Nguyên căn bản tự nghe không hiểu, chỉ do một mình tiểu hầu tại nơi đó tự mình vui mừng.

Ba tháng này tới nay, tiểu hầu đã đối với hắn cực kỳ thân cận, bất quá, hắn rất bất mãn với việc tiểu hầu ép buộc người khác quỳ xuống bái thần của chính nó, cũng không phải có ý không để ý tới nó, chủ yếu là lời nó nói hắn căn bản nghe không hiểu.

Không hiểu hầu ngữ.

Bất quá, nghe nói trong một số môn phái là có 'Linh ngữ' có thể học, nhưng mà Âm Hồn cốc không có.

Sau khi trở lại Bách Thảo đường, đem việc mình trông thấy một tòa thần miếu không trọn vẹn như vậy nói với Khuất Thành, Khuất Thành thì là nói cho hắn, tòa thần miếu kia là một tòa Sơn thần miếu thật lâu trước đây, mà đám hầu kia có thể là linh hầu huyết mạch di truyền của Tọa hạ sơn thần kia.

Đồ Nguyên lại hỏi, lẽ nào trên cái đời này từng có sơn thần sao?

Đáp án lại khiến Đồ Nguyên phi thường kinh ngạc, bởi vì Khuất Thành nói cho hắn, tại trước đây, trên cái đời này là có thần linh, thế giới này là do đủ loại thần linh thống ngự, người tu đạo đều phải nghe lệnh những thần linh này.

Về phần sau lại đến tốt cùng là cái nguyên nhân gì làm cho những thần linh này đều ngã xuống rồi, Khuất Thành cũng không phải rất rõ ràng, hắn chỉ biết, những thần linh kia không phải ngã xuống tại trong tranh đấu với nhau mà là chết ở trong tay những người tu đạo kia.

Một điểm này khiến Đồ Nguyên rất ngoài ý muốn.

Hắn từ nơi Khuất Thành tìm tới một quyển sách, sách tên là 《Thần quyền》, cái này là một quyển sách cấm, hiện nay giữa trong thiên địa là không cho phép có sách như vậy.

Bởi vì một quyển sách này đều là viết trong thiên địa này đã từng là các phương thần linh thống trị, viết bọn họ cường đại, ca tụng bọn họ cường đại cùng nhân từ, ơn trạch.

Tại lúc các phương thần linh thống trị thế giới này thì người tu hành đều là cần phải được một phương thần linh tán thành, nếu như không, bị bắt lại thì phải bị xử tử, khi giữa thần linh xuất hiện thần chiến vì đèn nhang thì như vậy các phương tu sĩ liền phải tham gia đại chiến rồi.

Đồ Nguyên không quan trọng ủng hộ hay không ủng hộ thần quyền thống trị, hắn biết rõ sự phụ của mình đương nhiên cũng không phải người ủng hộ thần

quyền thống trị, có một quyển sách như vậy bất quá là muốn lý giải nhiều hơn một cái thiên địa trước đây là cái dạng gì, phần ca tụng trong sách kia, Đồ Nguyên trực tiếp lướt qua rồi.

Tu tập Nhiếp Linh Cầm Nã pháp đương nhiên không phải gấp rút là được, là cần phải thời gian tích lũy.

Hiện tại hắn đã rất rõ ràng sự khác biệt giữa thần thông cùng pháp thuật rồi. Thần thông luyện thành rồi, giống như là tay chân của mình, có thể dùng để đi có thể sử dụng tay ăn cơm, cái này là không bị bên ngoài ảnh hưởng, trừ phi đứt tay chân. Mà pháp thuật thì như là kiếm trong tay người, là tất cả những thứ ngoại trừ tự thân.

Khi người tại trong một cái đại thế giới nhiều về nhiều màu thì tất cả ngoại tại như vậy có thể khiến pháp thuật của người thiên biến vạn hóa, vô cùng vô tận.

Mà khi người bị cấm đoán tại trong một cái lao lung thì, đoạn ngũ hành căn bản, cấm tất cả ngoại tại, như vậy, cái thời điểm này, cũng chỉ có thần thông do tự thân tu tập có thể thi triển rồi.

Mà Nhiếp Linh Cầm Nã pháp thì là một loại thần thông, là cần phải từng bước một tu hành.

Mấy ngày nay tới giờ, hắn đều là tại tu hành nhiếp cầm, trước từ những thứ nhỏ nhất, lúc đầu nhiếp cầm sợi tóc, chậm rãi gia tăng nhiếp cầm vật, hiện tại hắn đã là có thể nhiếp cầm một mảnh lá cây, khiến lá cây tại trong bàn tay lật chuyển không rơi.

Trong quá trình luyện tập nhiếp cầm, lúc đầu hắn không có thể làm được cái gì, chỉ có thể nhất tâm tại mặt trên, sau lại hắn có thể phân tâm đọc sách, có thể bước đi, có thể cùng người bình thường nói chuyện giao lưu.

...

"Sư huynh hảo, ta, ta gọi là Mục Tích Nhược, ta, tại Tịch Dịch phòng lĩnh Sự bài, nhận nhiệm vụ tới nơi này làm cỏ."

Một cái tiểu cô nương nhìn qua chỉ có mười ba bốn tuổi, ăn mặc một thân áo bào tro rộng thùng thình, có chút hơi sợ nói với Đồ Nguyên, Đồ Nguyên nhìn thấy nàng, cảm giác đầu tiên chính là gầy, không phải như người thường khi lớn lên thì nhìn gầy, mà là do y phục nàng ăn mặc, cảm giác như là cán bút nhỏ chống đỡ một kiện y phục vậy.

Hiện tại Khuất Thành đem những chuyện này đại bộ phận đều giao cho Đồ Nguyên quản rồi, tỷ như hiện tại có người tại Dịch phòng tiếp Sự bài tới nơi này làm việc, như vậy thì muốn hắn phân công, sau đó đăng ký, đến lúc đối phương làm xong rồi lại cho điểm.

Hắn tiếp nhận thẻ bài mà đối phương cẩn thận từng li từng tí giao lên, nhìn nhìn, sau đó thu vào trong một cái hộp chuyên dùng để xếp đặt những Sự bài này ở trong phòng.

Khi trở lại ngoài phòng thì tiểu cô nương kia đang hiếu kì nhìn khắp nơi, tại lúc Đồ Nguyên đi ra liền lập tức cung kính cúi đầu đứng yên.

"Đi theo ta." Đồ Nguyên nói ra.

"Vâng, sư huynh." Tiểu cô nương vội vàng đáp lời, nhanh chóng theo ở sau người.

Một đường mang theo tiểu cô nương gọi là Mục Tích Nhược này đi tới trong linh điện, lúc này trong linh điện Long Nha cốc mẽ còn rất nhỏ, một gốc cây một gốc cây, xanh xanh lục lục, mới cao dài đến mắt cá chân, mà ở giữa lại có cỏ dại mọc chen vào.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Câu thần triệu lệnh phù trận

Làm cỏ đương nhiên là cũng không cần tri thức trồng trọt gì, lúc đó hắn nhận không được loại nhiệm vụ này là bởi vì loại chuyện khá thoải mái lại có thể được đến môn phái công tích này đều bị chia cắt rồi, cho tới bây giờ hắn đều không rõ ràng lắm, những thẻ bài sự tình này là tại trên tay người nào nắm giữ.

"Cái thẻ bài này là ai đưa cho người?"

Đi ở trên đường, Đồ Nguyên đột nhiên mở miệng hỏi, tiểu cô nương tựa hồ bị làm cho hoảng sợ, ngừng lại một chút nói ra là Mục sư thúc cho ta.

Đồ Nguyên có chút ngoài ý muốn, vì xác định nên lại hỏi: "Mục Cô sư thúc?"

"Đúng." Tiểu cô nương theo ở phía sau yếu yếu trả lời. Nàng tựa hồ rất sợ hãi.

"Nàng là gì của ngươi?" Đồ Nguyên lại một lần nữa hỏi.

Tiểu cô nương dừng lại một lúc lâu, tựa hồ nghĩ đến có nên trả lời hay không, hoặc là có nên trả lời thực hay không.

Đồ Nguyên quay đầu nhìn nàng một cái, nàng vội vàng cúi đầu, cơ hồ muốn khóc hỏi đáp: "Nàng là đại cô của ta."

Nhìn bộ dạng nàng lo sợ cực kỳ, không khỏi hỏi: "Ngươi rất sợ ta?"

"Không, không phải..." Tiểu cô nương ngay cả đầu cũng không dám nhắc lên.

Đồ Nguyên rất ngoài ý muốn, nàng có một vị cô cô hung hãn như vậy, thế nào lại sợ mình, uy danh của Mục Cô tại trong toàn bộ Âm Hồn cốc cũng là rất thịnh, thế nhưng là nàng ta lại có một vị chất nữ nhát gan như thế, nếu như nói nàng ta chán ghét tiểu cô nương gọi là Mục Tích Nhược này, trái lại còn nói được, nhưng mà nhìn bộ dáng nàng, khẳng định là Mục Cô chủ động đưa Sự bài cho nàng.

Đồ Nguyên cũng không có hỏi tiếp, chỉ vào cổ trong đồng ruộng nói ra: "Biết làm cỏ như thế nào đi?"

"Biết, biết rồi."

"Một khối ruộng này chính là nhiệm vụ của ngươi, thời gian là bảy ngày, nếu như trong bảy ngày không có làm hết, ảnh hưởng tới Linh nha nở sinh trưởng sẽ phải chịu phạt, biết không?" Nói đến mặt sau chịu phạt, Đồ Nguyên tận lực thả nhẹ giọng điệu, sợ lại hù dọa nàng rồi.

"Vâng, vâng, biết, biết rồi..."

Cho dù như thế, nàng y nguyên còn là sợ hãi.

"Tốt, đi làm đi." Đồ Nguyên nói xong, cũng không dừng lại nơi đây, mà là bắt đầu tại trong linh điền bắt đầu dò xét.

Mục Tích Nhược chồm hồm tại đồng ruộng, nhìn Đồ Nguyên đã chậm rãi rời xa, thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực, nghĩ thầm: "Đồ sư huynh Bách Thảo đường quả nhiên giống như các sư tỷ nói vậy, thật đáng sợ a."

Sau khi xem qua một vòng, Đồ Nguyên trở lại bên cạnh chỗ linh điền có Mục Tích Nhược, Mục Tích Nhược đại khái là cũng đã sớm chuẩn bị, trực tiếp đưa lưng về phía đường, căn bản không dám nhìn Đồ Nguyên, Đồ Nguyên nhìn nhìn, nguyên bản muốn nàng chú ý tại thời điểm này đồng ruộng thường sẽ có rắn thường lui tới, phải cẩn thận một ít, nhưng mà nghĩ đến bộ dáng nàng e ngại mình kia, còn là thôi.

Sau khi trở lại, hắn không khỏi cảm gương đồng chiếu chiếu, bộ dáng người trong gương đồng tuy nói không anh tuấn bức người bao nhiêu, nhưng cũng tính là thanh tú, hơn nữa bởi vì tu hành cùng tính cách có một tia xuất trần chi khí nhân nhạ.

Tại trong Bách Thảo đường có một cái giá sách, tuy rằng nhỏ hơn rất nhiều so với cái giá sách trong Tàng Thư Viện kia, nhưng mà sách cũng không ít, bất quá chủng loại sách khác nhau, trong cái Tàng Thư Viện kia có một bộ phù trận dày đặc, hiện tại Đồ Nguyên đã rõ ràng, phù trận bên trong đó là 'Thiên Khải chiếu thần mật phù trận'.

Nơi đây đương nhiên không có phù trận, bởi vì sách trên cái giá sách này đa số đều là một ít sách giảng giải pháp lý phù lý, còn có rất nhiều tạp thư.

Từ trên giá sách một quyển một quyển xem qua, đột nhiên, hắn nhìn thấy một quyển đặt ở góc vách sát biên giới, không có bìa, hắn xác định mình chưa có xem qua, rút ra, mở ra nhìn, đúng là một quyển phù trận, tuy rằng không có bìa nhưng mà nội dung bên trong cũng không có khuyết thiếu.

Phù trận gọi là 'Câu thần triệu lệnh phù trận', đây là một quyển phù trận bất giữ tà linh hoặc là thần linh vô hình, sau đó tại trong phạm vi một cái phù trận triệu hoán ra chiến đấu, cái này bình thường đều là dùng để thủ hộ sơn môn. Đồ Nguyên nghĩ đến lúc kiếp trước lưu truyền nhiều phù pháp triệu thiên binh thiên tướng hạ phàm như vậy, cảm thấy cái phù trận này rất có ý tứ.

Liên tiếp mấy ngày, hắn rảnh rỗi liền xem cuốn phù trận này, pháp phù cần phải biết nêu trong sách, hắn không sai biệt lắm biết phân nửa, chính yếu còn là từng đạo phù pháp lẫn nhau kết nối, dung hợp với nhau, mỗi một đạo phù văn phức tạp đều là có chú ý, phải hợp thiên địa, hoàn cảnh hợp với điểm bố trí phù trận.

"Ngươi có hứng thú đối với phù trận?" Khuất Thành nhìn thấy Đồ Nguyên mỗi ngày ôm bản Câu Thần Triệu Lệnh Phù trận kia nhìn xem, đồng thời không ngừng họa, tuy rằng không thành trận, có vẻ hỗn loạn, nhưng mà mỗi một cái đơn độc pháp phù đều có hình như dạng.

"Ân." Đồ Nguyên nói ra: "Đệ tử cảm thấy phù trận rất có ý tứ, giống như là tại trong cái thiên địa này tự mình sáng tạo ra một cái thiên địa thuộc về chính mình."

Khuất Thành nhìn Đồ Nguyên, trầm mặc một hồi, nói ra: "Ta đối với phù trận cũng không phải rất lý giải, ngày mai ta giúp ngươi từ trong Tàng Thư Viện mượn bản phù trận thư tới, tự ngươi nhìn xem."

"Tạ sư phụ." Đồ Nguyên cao hứng nói ra.

Hắn phát hiện mình đối với phù trận xác thực rất cảm thấy hứng thú, cảm thấy phù trận tại ý nghĩa nào đó mà nói, kỳ thực là cũng giống như những Chân Linh phù pháp, Địa Sát cấm phù kia, chỉ là một cái là thành lập tại trên một cái mặt bằng, một cái thì lập trên các mặt bằng khác nhau, nhưng mà vô luận là một cái mặt bằng còn là bất đồng mặt bằng, đều là phải bảo trì một cái dung hợp thống nhất, là phải hình thành một cái chỉnh thể.

Ngày hôm sau, Khuất Thành mang về một quyển phù trận thư cho Đồ Nguyên, sách tên là 'Âm phù trận kinh', là một quyển kinh thư chuyên giảng giải phù trận. Phi thường tinh tế tỉ mỉ, rất thích hợp người mới vừa nhập môn tu tập phù trận.

Từ đó về sau, Đồ Nguyên bắt đầu vừa tu hành Nhiếp Linh Cầm Nã pháp, vừa tự mình đọc 'Âm phù trận kinh', đồng thời bình thường luyện một ít đơn độc phù pháp.

Đột nhiên, có người chạy vào trong viện Bách Thảo đường, gấp gấp nói ra: "Sur huynh, bọn họ sắp đánh nhau rồi."

"Đánh nhau?" Chạy vào báo tin là một cái nam hài, một cái nam hài rất cơ trí, đương nhiên cũng là làm việc tại cái này linh điện.

Đồ Nguyên nhướng mày, tại nơi đây là sẽ có tranh chấp, nhưng tình huống chân chính đánh nhau còn là chưa từng có phát sinh. Hắn định về phòng báo cho sư phụ nghe, nhưng mà nghĩ lại, dựa vào tu vi sư phụ khẳng định là đã nghe được, nếu như mình xử lý không được, như vậy sư phụ khẳng định là sẽ đi ra.

Hắn đang định xuất môn, suy nghĩ một cái, cầm hai tấm phù do chính mình họa sau đó mới xuất môn.

Khi Đồ Nguyên đi tới linh điện thì nhìn thấy một đám người vây tại nơi đó, trong đó người bị vây ở chính giữa chính là cái Mục Tích Nhược kia, mà trong số người vây bắt nàng cũng có một cái nữ tử.

Rất xa liền nghe đến cái nữ tử kia lớn tiếng nói: "Người không phải thân truyền sao? Thế nào cũng tới nơi này? Cái phế vật này, làm gì còn phải uống phí chiếm một cái danh ngạch."

Vừa nghe cái giọng điệu cùng lời nói này, Đồ Nguyên đại khái cũng đã minh bạch có thể là ân oán gia đình, thoát nhìn, Mục Tích Nhược cũng là thân truyền, nhưng mà địa vị trái lại cũng không cao.

Vốn ân oán gia tộc chính là rắc rối phức tạp, tuy rằng Mục Tích Nhược là thân truyền, nhưng mà sớm như vậy đã phải đi làm nhiệm vụ, cũng là hiếm thấy, lúc trước Đồ Nguyên liền có chút kỳ quái.

Hắn đương nhiên không muốn quản ân oán gia tộc người khác, nhưng các nàng nếu như đánh nhau tại nơi đây, như vậy Bách Thảo đường là có quyền lực cùng nghĩa vụ ngăn bọn họ lại.

Trong đó cái nữ tử cường thế kia ước chừng mười bảy tám tuổi, thoát nhìn đã nhập môn nhiều năm, nhưng mà nghe giọng điệu thì nàng cùng Mục Tích Nhược cùng một tộc, nhưng lại chỉ là nội môn đệ tử, mà Mục Tích Nhược thì là thân truyền, cái thân truyền này đại khái là đến từ danh ngạch định ra tại trong gia tộc.

Mục Tích Nhược khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng đứng ở nơi đó, một tiếng không phát, tùy ý cái nữ tử kia la hét.

"Ba..."

Cái nữ tử kia nhắc tay liền tát Mục Tích Nhược một cái, trong nháy mắt, trên mặt Mục Tích Nhược liền có năm cái vết ngón tay rõ ràng.

"Dừng tay."

Đồ Nguyên nhìn nàng kia còn muốn đánh tiếp, vội vàng hô, nàng kia cũng không có đánh tiếp mà là nhìn về phía Đồ Nguyên, tay vung lên thay đổi làm néo mặt Mục Tích Nhược, Mục Tích Nhược tựa hồ không dám trốn, tùy ý để nàng ta néo.

Người tại tràng đều nhìn Đồ Nguyên đang đi tới, bọn họ đương nhiên nhận biết Đồ Nguyên, biết rõ Đồ Nguyên tuy rằng không phải thân truyền, nhưng cũng là một cái chuẩn thân truyền rồi, nội môn đệ tử phổ thông đương nhiên không dám trêu chọc.

"Ui, thì ra là có nhân tình rồi a, là đang đợi người đến a." Nàng kia nói ra.

Nữ tử này tuy rằng cũng là ăn mặc áo bào tro, nhưng mà trên mặt nhưng là có trang điểm, vóc người tại trong áo bào tro rộng thùng thình, vẫn cứ có thể nhìn ra được tới là rất đầy đặn.

"Nếu như các người có ân oán, không nên giải quyết ở nơi đây." Đồ Nguyên nghiêm túc nói ra, trên mặt không có chút vẻ tươi cười nào, hắn không dự định quản chuyện của bọn họ, bởi vì cái này là chuyện gia tộc Mục Cô, nhưng mà lời nàng kia nói lại khiến hắn rất khó chịu.

"Chuyện nhà Mục gia chúng ta, cần gì người tới quản?" Nàng kia nhìn Đồ Nguyên, đánh giá.

"Chuyện nhà ai đều không thể nháo sự tại cái Bách Thảo đường này." Đồ Nguyên nói ra.

"Ui, người nhìn trúng nàng ta cái gì a, như cũi gỗ a." Nói xong, nàng ta xoay ngoặt người, đi tới trước mặt Đồ Nguyên, một con gió thổi tới, mùi thơm nhàn nhạt thổi vào trong mũi Đồ Nguyên.

"Nàng ta chẳng qua là một tiểu cô nương mà thôi, khi dễ người như vậy có gì hay chứ." Đồ Nguyên nói ra.

Hắn vốn có thể nói một cách rất công thức nơi này là Bách Thảo đường, không cho phép đánh nhau gây chuyện, nhưng mà hắn nhìn thấy Mục Tích

Nhược cái loại bộ dáng thương cảm đau xót cũng không dám khóc ra này, trong lòng sinh ra đồng cảm, nhịn không được nói như vậy.

"Phi..." Nữ tử ôm tay cười lạnh một tiếng, nói: "Tu chân không năm tháng, tiên gia không trẻ nhỏ, nếu như đã bước lên con đường này, đó chính là đang tại tranh, cùng trời tranh mệnh, cùng người tranh đạo, cái gì mà tiểu cô nương, nếu như ngươi không phải được Khuất Thành sư thúc nhìn trúng, ngươi có tư cách gì tại nơi đây nói chuyện."

Đồ Nguyên chỉ là nhìn chăm chú vào nàng, nàng ta thì là ôm tay nhìn về phía nơi khác.

"Tuy rằng ngươi thoát nhìn nói rất có đạo lý, nhưng cũng không thể phủ nhận lời ngươi nói là sai, mời ngươi rời đi, nếu không như thế, chờ Mục sư thúc tới nơi này?" Đồ Nguyên lạnh lùng nói ra.

Sắc mặt nàng kia trong nháy mắt biến thành rất khó nhìn, khóe mắt nàng nhìn nhìn người ở phía sau, thấy người ở phía sau không có ý ra mặt vì nàng, trong lòng thầm mắng một tiếng đời mềm yếu, rồi xoay người rời đi.

Đồ Nguyên nhìn nàng rời đi, sau đó lại nhìn người xung quanh, từng người đều trở lại trong linh điện của mình tiếp tục làm việc, Mục Tích Nhược yếu yếu nói một tiếng cảm tạ, Đồ Nguyên cũng không để ý đến, mà là về trong Bách Thảo đường tu hành.

Khi trở lại Bách Thảo đường, Khuất Thành đứng ở nơi đó, hắn nói cho Đồ Nguyên: "Mục gia coi như là đại gia tộc trong Thương Hà thành, nhưng mà năm gần đây chỉ có một mình Mục Cô chủng hỏa thành công, hơn nữa lúc chủng hỏa thì đan hỏa cháy ra bên ngoài cơ thể, đốt nửa người, cũng không sống lâu như những người chủng hỏa khác, cho nên hiện tại Mục gia đang nỗ lực bồi dưỡng một đời tiếp theo, hi vọng có thể lại ra cái người từ chủng hỏa trở lên, như vậy mới có thể đủ miễn cưỡng duy trì được gia tộc trong Thương Hà thành."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Nhiếp thủy

Lúc này Đồ Nguyên mới biết, thì ra mặt sau Mục Cô kia nhưng cũng là có gánh vác cùng nguy cơ lớn như vậy. Nghĩ đến cái này, hắn đột nhiên lại nghĩ đến Cừu Bách Tiết, hỏi: "Sư phụ, Cừu Bách Tiết sư thúc là người như thế nào?"

"Cốc Tự Thanh không có nói qua về Cừu Bách Tiết với ngươi sao?" Khuất Thành hỏi.

"Cốc sư không nói với đệ tử về chuyện bên trong cốc." Đồ Nguyên nói ra.

"Hắn trái lại tuân thủ cốc quy, Cừu Bách Tiết cùng cốc Tự Thanh là nhập môn cùng lúc, hai người vốn đều là nội môn đệ tử, nhưng mà sau lại đều được đại trưởng lão thu làm ký danh đệ tử." Khuất Thành nói ra.

"Vậy Cừu sư thúc tính là sư huynh của Cao Long?" Đồ Nguyên nói ra.

"Ừ, không sai."

Trên mặt Đồ Nguyên tuy rằng bình tĩnh, trong lòng lại như gương sáng minh bạch một sự kiện, Cao Hồ là đệ đệ của Cao Long, Cao Long là sư đệ của Cừu Bách Tiết, Cao Hồ đột nhiên tìm đến mình như vậy, có hay không là xuất phát từ Cừu Bách Tiết bày mưu đặt kế chứ? Hắn vô pháp chứng minh, nhưng mà trong lòng hắn đã nhận định chuyện này chính là Cừu bách Tiết muốn giết chết mình.

Sát nhân diệt khẩu, trên người hắn nhất định có cái bí mật gì đó, bí mật kia cũng chính là bí mật trên người cái thân phận vốn có của cái thân thể mình đang chiếm giữ này.

Một lần trước Cao Long tới giết mình, sau lại thất bại, như vậy tiếp theo lại sẽ là lúc nào.

Đồ Nguyên không biết, nhưng mà hắn lại càng thêm cẩn thận.

"Thế nào?" Khuất Thành tựa hồ nhìn ra sắc mặt Đồ Nguyên không tốt lắm.

"Nga, ta là đang nghĩ, ta đây hắn là gọi Cao Long làm sư huynh hay là sư thúc?" Đồ Nguyên hỏi.

"Mặc áo bào tro đó là đồng lứa với ngươi, người hắc bào là cao hơn ngươi một bậc, tử bào là trưởng lão, nhớ kỹ cái này là được, chờ tu vi ngươi chủng hỏa rồi, trong cốc hội ban người hắc bào." Khuất Thành nói ra.

Đồ Nguyên cúi đầu suy tư về mình mấy năm trước, cũng chỉ là mười lăm sáu tuổi bộ dáng, đến trong cái cốc này lại có ích lợi gì chứ?

Những nghi vấn này nổi lên, nhưng lại rất nhanh bị hắn đuổi đi, bởi vì hắn đã suy nghĩ rõ ràng, mình đã không còn là cái người nguyên bản cái thân phận này, phải làm là chính mình, không cần dây dưa tại trong ân oán của cái thân phận nguyên bản kia.

"Rất tốt tu hành đi, chỉ cần tu vi cao rồi, cái gì đều không sợ rồi." Cái này là ý nghĩ trong lòng hắn.

Vội vã thời gian như chảy xiết, một đi không trở lại.

Người tới linh điền trước Bách Thảo đường làm việc tới rồi lại đi, đi rồi lại tới, mỗi một năm đều có một nhóm người nương theo cái Long Nha cốc mẽ này mà phát triển.

Nhiếp Linh Cẩm Nã pháp theo thời gian trôi qua, hắn đã tu hành đến một cái giai đoạn mới rồi.

Không còn là dùng linh khí ngưng lá cây, mà là cần Đồ Nguyên đi nhiếp cầm nước sông rồi.

Khuất Thành giao cho Đồ Nguyên một cái nhiệm vụ, mỗi ngày đi trong Thương Hà nhiếp cầm nước sông trở về tưới Tử Anh Linh Quả thụ.

Tử Anh Linh Quả thụ là trồng tại trong viện Bách Thảo đường, một năm mọc một lá, mười năm nở một hoa, phi thường khó trồng sống, phi thường tình quý, chỉ nơi linh khí dư thừa mới có thể mọc tốt, mới sẽ nở hoa kết quả, nơi đây tuy rằng cũng là một khối linh địa, nhưng mà còn kém một ít, cho nên cần phải mỗi ngày dùng linh khí tới tưới.

Vô luận là lúc trước khu ngưng lá cây, còn là hiện tại nhiếp cầm nước sông, đều là một loại tu hành, thông qua phương thức này giúp thần thức Đồ Nguyên lớn mạnh, thần thức lớn mạnh rồi, như vậy khi thôn thổ thiên địa linh khí thì mỗi một ngưng là có thể cuốn càng nhiều linh khí vào trong thân thể.

Từ Bách Thảo đường đến Thương Hà, bởi vì linh điền là hình dạng mảnh dài cho nên đại khái có khoảng hai dặm đường. Đồ Nguyên đứng bên bờ Thương Hà, nhìn con sông nước lao nhanh này, nhớ tới cái cổ sự lần kia sự phụ giảng cho mình giảng.

Con sông này đã từng hóa thành một con ngân long cuộn lên mà quay về Long Trì Thiên Cung, đại sát tứ phương, cái loại cảnh tượng tráng lệ này, chỉ sợ là người hậu thế chỉ có thể từ trong cổ sự mới tưởng tượng ra rồi.

Thật sâu hít một hơi, không quản tiền nhân cường đại đại sát tứ phương như thế nào, chung quy đã là lịch sử, mình đi tới trên cái đời này chỉ là tiểu nhân vật, tu hành cần phải đi từng bước một, không thể có nửa điểm giả tạo cùng lừa dối, vị đệ tử Long Trì Thiên Cung kia cũng nhất định là tại nỗ lực chăm chỉ trong quá trình tu hành lâu dài, cuối cùng mới có pháp thuật Ngăn Long Về Tổ, giặc sát tứ phương kinh thiên kia xuất hiện.

Hắn ngồi xuống, đưa tay thò vào trong nước, nước sông hơi lạnh, dòng nước xông qua kẽ ngón tay, có thể rõ ràng cảm giác được cái loại lực xung kích này. Sau đó chậm rãi đưa tay nhấc lên, toàn bộ tay phải tại thời điểm thoát ly mặt nước kia, giữa năm ngón của hắn đúng là cầm lấy một cái quả cầu nước, khi bọt nước thoát ly mặt nước, Đồ Nguyên chậm rãi đứng lên.

"Xôn xao..."

Thế nhưng là ngay khi Đồ Nguyên xoay người, quả cầu nước kia bởi vì khí tức hắn bất ổn, thoáng không có khống chế tốt, tất cả đều vỡ rồi, rải rác trên đất.

Nhưng mà hắn cũng không có uest oải, trái lại thật cao hứng, vô luận là cảm giác phù pháp, hay là lay động Khu Ma chuông lúc trước cũng không có làm hắn thoải mái hiện tại, bởi vì hắn cảm thấy cái này là chân chính dựa vào năng lực của mình để làm được một chuyện bất khả tư nghị.

Tuyệt đối là lực lượng của bản thân mình, tại hắn nhìn đến, phù pháp, pháp khí những thứ có khả năng đạt được các loại huyền diệu kia đều không phải bản lĩnh của chính mình, đều là sử dụng quy tắc do tiền nhân tổng kết ra, mà cái này mới là thứ thực sự thuộc về mình.

Hắn nhìn son hà liên miên ở xa xa, trong lòng suy nghĩ, một ngày nào đó phải ly khai nơi này, đi tìm cuộc sống tự tại mà mình mong muốn.

Đương nhiên, tại trước khi rời đi, nhất định cần phải giải quyết xong những ân oán trong cái Âm Hồn cốc này.

Hắn từng có một đoạn thời gian muốn dứt áo ra đi, rồi bỏ nơi này, nhưng mà cuối cùng hắn lựa chọn lưu lại, chỉ là chính hắn cũng may mắn lúc đó không có ra đi, bởi vì hiện tại hắn đã minh bạch, mình bị phạt dịch tại nơi đây, nếu như chạy trốn vậy Khuất Thành sẽ phải chịu trách nhiệm.

Chính yếu đó là căn bản sẽ trốn không thoát, bởi vì người tiến vào một gian Truyền Pháp thất kia đều đã lưu lại bên trong đó một lũ khí tức, tuy rằng hắn không biết loại pháp thuật gì có thể tìm ra mình khi chạy trốn, nhưng mà đối với cái thế giới thần kỳ này, hắn cũng không muốn đi thử.

Hắn lại một lần nữa cúi người đưa tay vào nước sông, nắm lên một quả cầu nước, nhắm phía Bách Thảo đường mà đi, cho dù lúc này hắn phi thường cẩn thận, y nguyên là đi đến bước thứ mười, quả cầu nước kia lại vỡ tan trong tay hắn rồi.

Hắn lại quay lui, nắm tiếp lên một quả cầu nước, cứ như vậy, nguyên cả ngày, thẳng đến lúc bầu trời tối đen, cuối cùng hắn đi được nửa đường quả cầu nước mới vỡ nát.

Ba ngày sau, khi hắn có thể đưa một quả cầu nước về đến trong viện Bách Thảo đường thì Khuất Thành đang đứng ở nơi đó chờ hắn.

"Người trong ba ngày có thể mang về tới một quả cầu nước, rất không tệ, tưới cho cây Tử Anh này đi, quả cầu nước mang về theo phương thức này sẽ ẩn chứa càng nhiều linh khí, chính là Tử Anh cần phải."

Khí sắc Khuất Thành tựa hồ tại sau lần động thủ ngày đó, tinh khí thần cả người liền hạ xuống rất nhiều, trong thường ngày cũng càng ít nói rồi.

Bất quá, Đồ Nguyên y nguyên là mỗi ngày đều nhiếp nước đem về, khi mệt mỏi thỉm tỉnh tu phun ra nuốt vào, cảm giác thôn thổ linh khí này có thể giúp hắn rất nhanh khôi phục uể oải.

Trong lúc thôn thổ (phun ra nuốt vào), khí phun ra đúng là đạt được một trọng xa, cả phiến không gian một trọng vuông trên đỉnh đầu đều bị bao phủ, từ xa nhìn lại, giống như là đang tại nuốt vắn thổ vụ.

Một đợt nhiếp nước này, hắn liền nhiếp nửa năm, nửa năm sau, tại một buổi tối, Đồ Nguyên chui vào trong rừng.

Trong bầu trời có một vầng trăng sáng.

Hắn xuyên qua lá rừng ngẩng đầu nhìn, tại trong cái thế giới kia, khi trăng tròn, luôn theo đó là sum họp và tương tư, tuy rằng, một lần trước hắn là cô nhi, cuộc sống hàng ngày luôn là một mình cô độc, nhưng tại trên cái thế giới này hắn vẫn là như thế.

Buổi tối trong rừng, ánh sáng mờ mờ, trong rừng thanh âm độc xà, các loại dã thú vọng lại liên tục không ngừng.

Hắn rất cẩn thận đi ở trong rừng, đột nhiên, xoay người, một tay phát tay, một đạo kim quang tuôn ra.

Kim quang tại trong bóng tối này là vô cùng chói mắt, tại dưới ánh kim quang này soi sáng, một con báo màu đen vốn định nhào tới liền ngừng lại rồi, tựa hồ bị cái kim quang đột nhiên xuất hiện này hù dọa, xoay người liền chui vào ở chỗ sâu trong sơn lâm.

Đây là lần thứ ba hắn gặp phải dã thú đánh lén, điều này làm cho hắn hoài nghi, lúc đó con đường mình đi theo tiểu hầu tử kia cùng hiện tại không phải là cùng một cái.

Vừa rồi, cái kim quang phù kia không có hiệu quả công kích gì, nhưng mà tại trong bóng tối có thể làm những dã thú kia kinh sợ bỏ chạy.

Hắn muốn bắt một con tà linh trở về để sử dụng cho việc tu hành Nhiếp Linh Cầm Nã pháp phần sau.

Hiện tại, hắn đã có thể rất dễ dàng nhiếp cầm một quả cầu nước trở về,

Trong bát trí bát giác, đúng là đã đi tới nơi tòa sơn thần miếu sứt mẻ từng được tiểu hầu tử kia đưa đến.

Nếu đã đi tới nơi đây, như vậy hắn quyết định trước tiên tại nơi đây tu hành một hồi, dù sao đi đường lâu như vậy, cũng cần thích ứng với núi rừng trước một cái.

Nhặt về chút cành khô, đốt lên một đồng lửa tại tron miếu đồ nát.

Tuy rằng nếu ở trong bóng tối, hắn cũng không quan tâm, huống chi một khu vực nhỏ này cũng không có cây, ánh trăng rơi thẳng xuống, có chút sáng rộng.

Ngồi xuống bên cạnh đồng lửa, Đồ Nguyên phun ra một đoàn bạch sắc yên hà, yên hà ở tại trong hư không nhưng là có hình dáng như một con cóc, chỉ là chậm rãi khuếch tán, giống như mọc ra từng cái xúc tua, dò xét vào trong hư không cái tòa thần miếu sứt mẻ này.

Nhưng mà, một cỗ cảm giác khác thường nổi lên trong lòng, phun ra nuốt vào thiên địa linh khí luôn luôn đều có một cái cảm xúc cố định, tựa như người cảm thụ gió, có lạnh nóng mát mẻ, nhưng mà lúc này đây, hắn cảm giác có điểm khác biệt so với những lần thôn thổ linh khí trước đây, khi hắn nuốt một ngụm linh khí kia trở lại trong đan điền thì ý thức hắn đồng dạng chìm vào trong đan điền.

Hắn đúng là tại trong đan điền thấy trong linh khí vốn màu trắng sữa kia có một lũ hồng tơ nhàn nhạt, hồng tơ kia dung nhập vào trong vòng xoáy linh khí màu trắng sữa rồi cấp tốc nhạt đi.

Đó là cái gì?

Tại trên người mình, nơi có sự khác lạ chính là trong thần hồn, ở đó có bức đồ án dưới đáy ấn kia, dùng ánh mắt hắn hiện tại đến xem, đó hắn cũng là một đạo phù, chỉ không biết là cái phù gì mà thôi. Ngoại trừ một lần kia trần diệt liệt viêm cuốn ngược về thiêu đốt thần hồn mình ra, cũng không có hiển hiện cái gì kì lạ khác thường.

Mà hôm nay, tại trong cái sơn thần miếu cũ nát này, khi thôn thổ thiên địa linh khí thì lại xuất hiện một lũ hồng khí không giống như trước đây, điều này làm cho hắn có chút khẩn trương.

Nói lên tới, hắn là một người thích an ổn, đã thích ứng hiện tại thì không muốn có biến số gì, vô luận là ngoại tại người khác mang đến, còn là nội tại mình mang đến.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Đại sơn pháp ý

Khi xuất hiện biến số thì đương nhiên muốn biết rõ ràng biến số từ đâu mà đến.

Đồ Nguyên lại một lần nữa phun ra một ngụm linh khí, linh khí như xúc tu dò xét vào trong hư không, lại cuốn ngược nuốt về, trong linh khí kia y nguyên là có một lỗ hồng to, bất quá y nguyên rất nhanh dung nhập vào trong linh khí màu trắng sữa.

Hắn tỉnh tở tại trong cơ thể vận chuyển thể hội, cảm giác có một chút trúc trắc, tỉnh tở cảm nhận, sau mấy cái chu thiên, khi một chút xiu cảm giác trắc trở kia tiêu thất, hắn có một loại cảm giác khó giải thích, một loại cảm giác nói không rõ kể không ra.

Hắn không có tiếp tục thôn thổ linh khí mà là đột nhiên lấy tám phù trong lòng người ra, cái đạo phù ấn này đến từ chính cái thể giới trước đây, tồn tại tại trong thần hồn, được hắn vẽ ra. Lúc trước, vô luận hắn dùng linh lực làm cách nào điều khiển cũng chỉ như là điều khiển một mảnh giấy phổ thông, không có chút phản ứng nào.

Nhưng mà lúc này đây, trong lòng hắn có một chút cảm giác, khi tâm niệm vừa động, linh khí rót vào trong đạo phù kia, phù văn đồ án trên giấy phù đúng là lần đầu tiên xuất hiện linh vận quang hoa. Linh quang trời nổi trên Phù văn đồ án là thần bí như vậy.

Linh hoa trên phù văn đồ án tuy rằng rất nhạt, nhưng mà đã có phản ứng.

Thần thức của Đồ Nguyên quán quanh tại trên giấy phù, trong lòng đột nhiên có một loại cảm giác khác thường tuôn ra trong lòng, giống như đối diện một tòa núi cao, đối diện một mảnh biển rộng, chỉ thấy nó cao to cùng bao la hùng vĩ, nhưng không cách nào nhìn thấu nó, như là trong phù kia ẩn chứa một cái thế giới bao la.

Như phúc chí tâm linh, Đồ Nguyên minh bạch hồng khí kia hẳn là đèn nhang nguyện lực.

Trong tòa thần miếu sứt mẻ này là có nguyện lực, cho nên sẽ có nguyện lực ngưng kết, có thể là có tiểu hầu kia quỳ lạy, có lẽ tộc quần kia của nó vẫn thường quay về nơi này lễ bái.

Bất quá, sơn thần nơi đây khẳng định đã không còn rồi, nguyện lực không có người thu lấy cuối cùng sẽ tiêu tán, nhưng là bởi vì luôn luôn có người bái tế, cho nên nguyện lực nơi đây mới không có tán sạch sẽ.

Hắn nhìn tám phù tán ra linh quang kia, có một loại cảm giác rất đặc biệt, tựa hồ điều động tám phù này đặc biệt thoải mái, hắn thử điều động tám phù kia hướng ra xa xa mà đi, trong gió, tám phù tán ra linh quang kia đúng là có thể không bị gió thổi động chút nào.

Trong lúc niệm động, bay ra ngoài thần miếu, thần thức luôn luôn duy trì phía trên, nơi đi qua, gió đêm liền đình chỉ, hư không tĩnh ngung.

Đúng là bay đến ước chừng có hơn mười trượng mới cảm giác có chút lực bất tòng tâm, tâm niệm vừa động, lá phù kia lại chậm rãi bay trở về, trở xuống tới trong tay.

Hắn lật tới lật lui nhìn đạo phù không biết tên này, trong lòng vừa kính vừa mừng, kính chính là không biết nguyện lực theo trong linh khí dung nhập vào đan điền là tốt hay là xấu, vui mừng chính là cuối cùng biết rõ cái đạo phù này cũng không phải phế, hơn nữa tựa hồ huyền diệu vô cùng.

Hơn nữa, hắn biết rõ, Thần linh tại trên đời này là cấm kỵ, là không cho phép tồn tại, cũng không biết mình thu lấy nguyện lực, nếu bị người biết rõ sẽ có hậu quả gì.

Đồ Nguyên đi tới trước thần tượng không trọn vẹn kia, nhìn cái thần tượng này, phát hiện mình đúng là có thể rõ ràng cảm giác được trên thần tượng này quán quanh một tầng nguyện lực, như là mạng nhện bọc chặt thần tượng.

Hắn cảm giác một tòa thần tượng không đầu tại trước mặt này giống như là một ngọn núi, trầm trọng vô cùng, trấn áp một mảnh đại địa này, loại cảm giác này rất nhạt nhưng mà lại khiến hắn có một ý nghĩ cường liệt, muốn chân chân thật thật cảm thụ cái loại ý cảnh trấn áp tất cả này.

"Nếu như đem những nguyện lực này đều thu vào trong đan điền, dung nhập trong linh khí, sẽ thế nào?"

Nghĩ đến đây, hắn lại tiến gần một ít, há mồm phun ra một ngụm linh khí, linh khí màu trắng sữa kia quán lên trên thần tượng, quán quanh một cái, một hồi sau được Đồ Nguyên hút về, qua một lúc lâu sau, lại một lần nữa phun ra, lại nuốt trở về.

Linh khí trong đan điền Đồ Nguyên chậm rãi thay đổi màu sắc, theo màu trắng sữa vốn có biến thành màu đỏ nhạt. Tia tia sợi sợi đỏ nhạt hỗn tạp quán tại trong linh khí.

Hắn phát hiện những nguyện lực màu đỏ kia tại trong linh khí đúng là chậm rãi ngưng tụ thành một đạo phù, chính là đạo ấn phù tồn tại trong thần hồn kia.

Tu hành là đem thần hồn dung hợp cùng linh khí đan điền, cuối cùng cô đọng thành hình, đây là đan khí ngưng thần. Đồ án của phù kia cũng không có hoàn toàn hiện ra, chỉ là xuất hiện một cái hình dáng đại khái, như là dùng chu sa phác họa ra đường nét bao ngoài, mà đồ án phức tạp bên trong căn bản sẽ không có thành hình.

Mà tại cái đạo ấn phù này được nguyện lực hồng sắc trong đan điền ngưng sinh ra thì trong lòng hắn cảm thấy mình đã hóa thân làm một tòa núi lớn, giờ tay nhắc chân đều tựa hồ ẩn chứa nghìn cân trọng lực.

Lại giống như, cái núi lớn này là chính mình, toàn bộ linh lực trong một mảnh núi lớn này tùy mình dùng.

Cái này là pháp ý.

Đồ Nguyên trong nháy mắt minh bạch rồi.

Cái này là son thần pháp ý trên thần tượng son thần. Tại thời điểm cảm thụ được kia, cũng liền minh bạch pháp ý là cái gì rồi.

Pháp ý là căn bản để hình thành pháp thuật, nếu là trong lòng không có pháp ý, như vậy dù cho là có Chân Linh pháp phù tại tay cũng vô pháp phát huy ra uy lực thích đáng, cũng vô pháp thể hiện ra người tu hành thân giữa trong thiên địa, thiên địa thể thái tận có thể thành pháp thuật tung bay.

Dùng lý giải của Đồ Nguyên, mỗi một đạo phù pháp đều là một loại biểu hiện của thiên địa quy tắc, cũng như mấy thứ đạo kiếm, thạch, mộc vậy, là công cụ, chỉ là phù pháp càng thêm thần bí một ít, mà linh lực chính là lực lượng có thể sử dụng pháp phù, còn pháp ý thì là một loại tâm linh cảm ngộ chỉ có thể dùng ý mà hiểu, không thể dùng lời để nói.

Tự tỷ như một cái người thường huy động một thanh búa dùng sức chém gỗ, có người phí nhiều sức lực, nhưng không cách nào bỏ ra, có người lại có thể dùng lực nhỏ hơn nhưng rất nhanh là bỏ ra.

Người bình thường dùng búa chém gỗ, cùng tu hành người ngự pháp phù giết địch hoặc làm cái gì đó khác theo ý nghĩa nào đó mà nói đều là như nhau, đều là sử dụng lực lượng tự thân sử dụng thứ trong thiên địa đi làm một ít chuyện nguyên bản vô pháp làm được.

Đồ Nguyên lại một lần nữa xuất ra lá phù kia, lá phù ở trên tay hắn nổi lên linh quang, sau đó tung bay, rơi hướng một khối gạch thạch nằm chổng chơ trên mặt đất cách đó không xa.

Lá phù tuy rằng chỉ là một tờ giấy, nhưng mà tại trong hư không lại có vẻ vô cùng ngưng trọng, san bằng cảm giác cứng rắn, không nhanh không chậm rơi vào trên khối gạch thạch kia.

"Ca" một tiếng vang nhỏ, lá phù hạ xuống, gạch thạch kia đúng là bị đập vụn rồi, giống như là bị búa tạ từ trên cao đập xuống.

Trong lòng hắn rất vui, cổ ý cánh kia tức thì tán đi, linh quang trên lá phù tiêu thất, hóa thành một tấm phù phổ thông, mềm mại nằm trên mặt đất. Hắn đến gần nhặt lên, phát hiện lá phù này đã có dấu vết rạn vỡ như mạng nhện, tùy lúc sẽ vỡ tan.

Hắn cũng không thêm để ý, dù sao chỉ cần có thời gian là có thể vẽ ra cái khác, tay vung lên, lá phù kia tan thành từng miếng giấy vụn. Giấy rách thành từng mảnh rơi trên mặt đất, tâm tình của hắn lại cực kỳ thư sướng.

Nếu là linh ngộ một loại pháp ý nào đó, như vậy vô luận là điều khiển pháp phù tương ứng với nó hay là tương lai điều khiển pháp bảo, đều sẽ càng cường đại hơn so với người khác. Tại giữa trong cái thiên địa quý bí khó lường này, nhiều một phần lực tự bảo vệ mình thế nào sẽ không khiến tâm tình hắn cảm thấy rất tốt chứ.

...

"Di, nơi này có người."

Đột nhiên, có một cái thanh âm theo ở ngoài thần miếu sút mẻ truyền đến.

Đồ Nguyên vừa mới suy nghĩ quá mức nhập thần rồi, mà không có nhận thấy được có người đã sắp đi vào tới trong cái thần miếu này.

Nhìn lại, có ba người tiến đến mà một người trong đó thì là Đồ Nguyên không nghĩ tới lại gặp gỡ ở chỗ này. Người kia không phải ai khác, chính là Đinh Dương.

Cái người lừa gạt mình đến chỗ Cao Long, thiếu một chút khiến mình mất mạng mệnh - Đinh Dương.

Nhưng mà, khi lại một người tiến đến, con mắt Đồ Nguyên khẽ nhú, bởi vì người tiến vào sau đó gọi là Ngô Nhất Minh, là người năm đó cùng theo Cao Hồ.

Trong nháy mắt khi Đinh Dương nhìn thấy Đồ Nguyên, hắn cúi đầu, thân thể dừng lại, tựa hồ muốn lui ra ngoài, sau đó rồi lại rất nhanh dừng lại, hắn đại khái nghĩ đến mình không cần sợ.

Mà Ngô Nhất Minh khi nhìn thấy Đồ Nguyên trong tàn miếu, tức thì nở nụ cười.

"Ông trời thực sự là đãi ta không tệ, cư nhiên để ta gặp người tại nơi đây." Ngô Nhất Minh cười lãnh khốc.

Hai người khác rất ngoài ý muốn hỏi: "Thế nào rồi?"

"Người này chính là người đã giết chết Cao Hồ, làm hại ta bị Cao Long xem một chút đánh chết, hiện tại thực sự là ông trời có mắt, để ta tại trong cái hoang dã sơn lâm này gặp phải người."

Ngô Nhất Minh dứt lời, hai người khác nhìn sắc mặt Đồ Nguyên liền có chút thay đổi, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, bọn họ những năm gần đây, đều nghe qua tên Đồ Nguyên này, Cao Hồ chết ở trên tay Đồ Nguyên, thế nhưng là cũng chưa có gặp qua.

Ngô Nhất Minh từng bước một tới gần, Đồ Nguyên cảm thụ được sát ý trong lòng gã. Một cái người tu hành có chuẩn bị, kỳ thực sẽ rất cường đại, nhưng mà nếu như là một cái người tu hành không có chuẩn bị, còn chỉ là dựa vào pháp phù tới hộ thân mà nói, như vậy sức chiến đấu của hắn cũng không cường.

Ngô Nhất Minh từ trong lòng lấy ra một đạo phù, khi Đồ Nguyên nhìn thấy một đạo phù kia thì trong lòng giật nảy mình, bởi vì đó chính là Liệt Viêm phù, chính hắn đã dùng qua, uy lực cực lớn.

Nhưng mà, sau khi lấy ra, Ngô Nhất Minh lại thu vào, nói ra: "Dùng cái Liệt Viêm phù này giết ngươi thật sự là quá lãng phí rồi, tuy rằng ta cũng rất muốn."

Đồ Nguyên hít sâu một hơi, nói ra: "Năm đó là các ngươi bức ta quá mức, ta cũng là không có cách nào, huống chi hiện tại Cao Hồ chết rồi, Cao Long lại xem một chút đánh chết ngươi, giữa chúng ta kỳ thực cũng không có cừu hận gì, hà tất như thế."

Đồ Nguyên muốn nỗ lực coi bỏ một đoạn thù hận này. Hắn có thể tiếp thu quy tắc cường giả vì tôn trên thế giới này, chính mình nhất định cần phải cường đại, nhưng mà cũng không phải là nhất định người khác phải theo mình, nếu như có ân oán, có thể giải thì giải.

"Lúc đó ngươi thế nào không chết đi, ngươi chết rồi, vạn sự kết thúc, ngươi không chết lại dẫn ra nhiều rắc rối như vậy." Ngô Nhất Minh giận dữ nói ra: "Đây đều là bởi vì ngươi, ngươi lúc đó nếu như ngoan ngoãn chếp sách, ngoan ngoãn nghe lời, thì sao có nhiều chuyện như vậy, tất cả đều là do ngươi, đều là ngươi sai."

Đồ Nguyên trong lòng giận dữ, đồng dạng sờ tay vào ngực, nắm lấy pháp khí Trấn Hồn Đỉnh mà sư phụ giao cho mình khi mình rời Bách Thảo đường.

Cái Trấn Hồn Đỉnh này là khi Khuất Thành tuổi còn trẻ du lịch bên ngoài, tại trong quan tài ở một tòa cổ mộ quý dị mà được đến.

Ngô Nhất Minh từ bên hông đồng dạng rút ra một cây đao, từng bước một hướng phía Đồ Nguyên tới gần.

Đỉnh Dương ở bên cạnh nhìn chăm chăm, cũng không có ngăn cản, trái lại có một loại cảm giác tựa hồ sắp giải thoát rồi.

Tu sĩ tu pháp tu thần thông khi thành công tất nhiên là cường đại, nhưng mà tại lúc chưa thành thì chỉ có thể dựa vào bùa chú chi pháp cùng ngự sử pháp khí làm thủ đoạn, cho nên, rất nhiều tu sĩ liền tu cận chiến chi đạo, cũng có rất nhiều pháp khí là vì cận chiến hoặc điều khiển đều được.

Ngô Nhất Minh cầm trong tay tên là Đoạn Hồn đao, đao này có thể trấn âm linh quý mị, mà Ngô Nhất Minh lại học một bộ quyền thuật đao pháp, xuất ra đao này, đó là không muốn lãng phí một đạo bùa chú mà muốn dùng đao chém Đồ Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Sát sinh cùng phóng sinh

Đồ Nguyên không có học qua quyền thuật, tại lúc Ngô Nhất Minh tới gần thì hắn không có nói thêm lời nào nữa, chỉ là gắt gao nhìn chăm chăm Ngô Nhất Minh.

Năm đó, Ngô Nhất Minh bởi vì Cao Hồ chết bị hoảng loạn mà không có quay lại giết Đồ Nguyên, còn có một nguyên nhân chính là sợ mình giết chết Đồ Nguyên, Cao Long không người trút giận, mình trái lại thành người sống duy nhất để trút giận, sợ mình sẽ chết, nhưng rồi về sau quả nhiên như hắn suy nghĩ, tuy rằng bị Cao Long đánh nhưng mà giữ được một cái mạng.

Thế nhưng Đồ Nguyên cũng vẫn sống rất tốt, cho nên hắn hận trong lòng, hận Đồ Nguyên hủy hoại cuộc sống vốn có của hắn.

Ngô Nhất Minh nhìn Đồ Nguyên đưa tay tại ngực, đã đoán tới nơi đó khẳng định có pháp phù, thậm chí khả năng có pháp khí, nhưng mà trong lòng hắn tuyệt không lo lắng.

Ở trong lòng hắn, Đồ Nguyên mới tu hành bao lâu, mình đã tu hành bao lâu, tại hắn nhìn đến, dù cho là có pháp khí cũng không tổn thương được mình, đao trong tay mình đủ để hộ thân. Hơn nữa dù cho là có pháp phù, đao trong tay đủ để trấn phá phù pháp.

Đi tới trước Đồ Nguyên năm sáu bước, đột nhiên tung người lên, thân như mãnh hổ, đao trong tay vung lên cao ngất, hắn tựa hồ đã nhìn thấy cảnh tượng một đao của mình chém Đồ Nguyên thành hai đoạn, mà thân hồn thì bị đao thôn phệ.

Hắn kích phát linh khí trên thân đao, khói đen như điểm, hình như có âm thanh quỷ khóc xuất hiện.

Mà khi Đồ Nguyên vung tay lên, một đạo ô quang từ trên tay hắn bay đi, ô quang mau lẹ vô cùng, chợt lóe rồi không thấy, trong nháy mắt liền đã đến

trước ngực Ngô Nhất Minh.

Ngô Nhất Minh cả kinh, đao trong tay nhưng là chém tại trên Trần Hồn Đình, một cổ cự lực đánh tới, thân thể nhảy tại không trung của hắn tức thì mất đi cân đối, rơi xuống mặt đất, sau đó, Trần Hồn Đình kia lại vòng lại, hóa thành một đạo ô quang đâm xuống phía Ngô Nhất Minh.

"Đình..."

Ngô Nhất Minh luyện một bộ Đoạn Hồn đao pháp này đã hơn mười năm, pháp khí bình thường đều chịu không nổi mấy đao, pháp phù càng là phần lớn bị một đao trăm tán. Nhưng mà khi đao lại một lần nữa trăm lên Trần Hồn Đình thì một cổ chấn động xông lên thân hồn, khiến tay nắm đao của hắn rung động.

Linh quang trên Trần Hồn Đình xộc ra như hoa, vừa va chạm thì văng lên lên, linh quang tối sầm, rồi lại rất nhanh nổi lên, lại đâm thẳng xuống.

"Đình..."

Ngô Nhất Minh một bước một lui về phía sau, Trần Hồn Đình kia lần lượt đâm xuống.

Tay Ngô Nhất Minh đã tê dại, linh khí vận chuyển trong cơ thể đã có chút cứng ngắc.

"Thế nào sẽ như vậy? Hắn thế nào có thể điều khiển pháp khí lâu như vậy? Hắn tu hành muộn hơn ta nhiều, thế nào sẽ như vậy?"

"Đình..."

Đoạn Hồn đao tại một lần va chạm vào Trần Hồn Đình thì thoát tay bay đi, sắc mặt hắn xám xịt, trong lòng hoảng hốt, một đạo ô quang đã lao nhanh xuống, hắn hoảng sợ đưa tay đi bắt lấy, muốn né tránh, nhưng mà Trần Hồn Đình kia đâm quá mau lẹ, tay hắn mới vươn ra, Trần Hồn Đình liền đã xuyên thủng ngực Ngô Nhất Minh.

"Phanh..."

Ngô Nhất Minh đang nhảy lên 'phịch' một tiếng ngã trên mặt đất, trong mắt chỉ có vẻ khó có thể tin.

"Người, ngự pháp khí thế nào lại lâu như thế."

Ngô Nhất Minh khó mà lý giải, khu vực một kiện pháp khí cũng không phải mỗi người đều giống nhau.

Ý nghĩ sau cùng trước khi chết chính là một cái nghi vấn như thế, còn có không cam lòng cùng hối hận.

Thần niệm một người càng mạnh, như vậy ngự khí tự nhiên là sẽ càng thêm lâu và nhanh, hắn không riêng gì mỗi ngày thôn thổ thiên địa linh khí luyện thân, còn tu tập Nhiếp Linh Cầm Nã pháp, giúp thần niệm hắn càng thêm cường đại rồi.

Đồ Nguyên ngự khí cực nhanh, ô quang xuyên thủng ngực Ngô Nhất Minh kia tại trong hư không xoay quanh một cái rồi lại được Đồ Nguyên chụp về trong tay.

Đồ Nguyên không có trả lời, nhún xuống rung động sau khi sát nhân, nhìn ánh mắt Ngô Nhất Minh rất nhanh âm đạm xuống, lại nhìn hướng ba người khác.

Trong đó Đình Dương càng là vẻ mặt khiếp sợ, hai người khác thì là liên tục lui về phía sau.

Bọn họ nhìn thấy Ngô Nhất Minh chết rồi, sợ Đồ Nguyên cũng sẽ giết bọn họ, vừa lui, vừa đưa tay tại ngực, không biết là cảm pháp khí hay là pháp phù, đồng thời vừa nói: "Việc hôm nay, chúng ta nhất định sẽ giữ kín như bưng, coi như không biết gì hết."

Hai người bọn họ từng bước một lui ra ngoài, thẳng đến một khắc sau cùng khi tiêu thất tại trước tầm mắt Đồ Nguyên kia, tay bọn họ vẫn còn là để tại ngực, con mắt nhìn chằm chằm Đồ Nguyên.

Nhìn bọn họ tiêu thất, cuối cùng Đồ Nguyên vẫn cứ là không có hạ quyết tâm giết người diệt khẩu. Phản kháng mà giết người là một chuyện, chủ động giết một người vô tội lại là một loại tâm tình khác.

Chỉ có Đình Dương đứng ở nơi đó không chút động đậy, khi Đồ Nguyên nhìn qua thì hắn phụng một tiếng quỳ xuống.

"Sur huynh, lúc trước ta đều là bị ép buộc, người buông tha ta đi, ta tại trong cái cốc này thật quá khổ a, người cũng biết, những ngày ở đây là như thế nào, đều là bọn hắn bức ta dẫn người tới, nếu không như thế sẽ đánh chết ta."

Đồ Nguyên hít sâu một hơi, vừa bình phục lại tâm tình sau khi sát nhân, vừa nghĩ đến phải đối xử như thế nào đối với Đình Dương này, khi đó hắn dẫn mình tới chỗ Cao Long, lúc đó, ý nghĩ đầu tiên của mình chính là nếu như mình không chết thì nhất định phải khiến hắn hối hận.

Một ngày này cuối cùng đã tới, đối phương cũng quỳ gối tại trước mặt mình.

Đồ Nguyên đương nhiên biết rõ hắn tại trong cốc khẳng định không dễ sống, lúc trước là quét WC.

"Người không không dễ, ta đây là dễ sống sao? Người đưa ta đến chỗ Cao Long, ta sẽ chết, ta sẽ chết." Đồ Nguyên tới gần Đinh Dương cơ hồ như rống giận mà nói ra.

"Sư huynh, nhìn tại chúng ta cùng phục dịch hình ba năm, bỏ qua cho ta đi." Đinh Dương quỳ trên mặt đất, tiến tới trước cầm lấy y phục Đồ Nguyên, khóc rống mà nói.

"Sư huynh người không biết, bọn họ bức ta ăn cứt, bọn họ đánh ta, ta thật sự là không có cách nào a, sư huynh, người có sư thúc thu làm thân truyền đệ tử, người có người dạy, ta không có a, ta vì tiền cái Âm Hồn cốc này, phụ thân ta phải đem muội muội ta bán vào kỹ viện, ta không thể chết được, ta nhất định cần phải học giỏi pháp thuật, cầu sư huynh bỏ qua cho ta đi."

Đinh Dương úp sấp trên mặt đất khóc rống nước mắt chảy dài nói ra.

Nguyên bản sát niệm trong lòng Đồ Nguyên cũng chậm chậm tán đi rồi.

"Cũng đều là người thương cảm, người đi đi, việc hôm nay tốt nhất thủ khẩu như bình." Đồ Nguyên nói ra: "Ta không muốn lại có lần nữa rồi."

"Tạ sư huynh, ta nhất định thủ khẩu như bình, tuyệt đối không đem việc hôm nay nói cho người khác." Đinh Dương nói, sau đó đứng dậy, cúi đầu, rất nhanh rời đi.

Nhìn cảnh tượng Đinh Dương chạy đi xa, Đồ Nguyên hít một hơi thật sâu, tâm tình lại thật lâu không thể bình phục.

Có lẽ, lần này sau khi trở về, Đinh Dương sẽ lập tức đem việc mình giết đệ tử đồng môn báo cáo trong cốc, nhưng mà, hắn lại bỏ qua rồi, bây giờ thì thân phận song phương chênh lệch, gã bắt quả là nội môn đệ tử phổ thông, mà mình đã là thân truyền, có sư thừa, không phải một cái nội môn đệ tử phổ thông như gã có thể động được.

Hắn không phải một cái người trời sinh lãnh khốc, cũng không phải một cái người lòng dạ tự bi, hắn cho rằng mình cũng như mọi người, sẽ có phần nộ, sẽ có đồng cảm cùng thương hại, cũng sẽ tại lúc tính mạng mình bị uy hiếp thì không chút do dự lựa chọn giết chết người khác, nhưng sau khi đã trải qua một ít chuyện, người luôn luôn sẽ có một chút thay đổi.

Đồ Nguyên chồm hóm tại trước mặt Ngô Nhất Minh, nhìn con mắt gã chết không nhắm mắt, cố nén lại cảm giác buồn nôn, lau mí mắt gã xuống, sau đó lại qua một lát, lật chuyển thân thể gã, đưa tay vào trong ngực gã, lấy ra một tấm phù. Chính là Liệt Viêm phù lúc trước gã từng lấy ra.

Trừ cái đó ra, hắn còn theo trong người Ngô Nhất Minh tìm đến một ít pháp phù linh tinh, đều là một ít thứ uy lực cũng không lớn, còn có một chút tạp vật, có chút nhận biết, có chút không biết, đều cất vào trong một cái túi.

Đồ Nguyên chỉ lấy Liệt Viêm phù, những thứ khác đều cùng thi thể Ngô Nhất Minh đồng thời kéo tới mặt sau thân miếu chôn xuống.

Lúc này đây đi ra, hắn là muốn bắt một cái tà linh đem về, dùng để luyện Nhiếp Linh Cầm Nã pháp.

Khuất Thành không có muốn hắn bắt tại phụ cận linh điện, tới nơi đó đều là một ít loại cấp thấp nhất, như thiêu thân chi biết nhào vào ánh lửa, hắn muốn bắt chính là cái loại đã biết rõ nguy hiểm kia.

Rời một tòa sơn thần miếu tàn phế, đi tới ở chỗ sâu trong sơn lâm.

Lại là ban đêm, trong bầu trời đầy sao điểm điểm, Đồ Nguyên tìm đến một chỗ hơi trống trải một chút, nhóm lửa lên.

Từ trên bầu trời nhìn xuống, trong một mảnh núi lớn mịt mờ này, một đống lửa giống như là một ngọn đèn. Người ngồi ở bên cạnh đống lửa kia, một thân áo bào tro, nhìn qua tuổi còn trẻ nhưng mà con mắt hắn nhìn ánh lửa kia, tựa như cất giấu vô số tâm sự.

Một mình ngồi tại trong dãy núi, ngẩng đầu nhìn thiên địa, nghiêng tai nghe côn trùng kêu vang, cái này là biểu tượng một loại cô độc, loại biểu tượng này cũng không có nghĩa tâm là cô độc, một mình một người nhập sơn lâm, nguyên bản Đồ Nguyên hơi có cảm giác sợ hãi, bây giờ hắn không có rồi, trái lại có một tia hưởng thụ.

Tại hắn nhìn đến, nếu như có thể cứ như vậy bình tĩnh sinh hoạt cũng có thể xem là một chuyện tuyệt diệu.

Nguyên bản trong lòng bởi vì sát nhân mà khả năng có hậu quả, lo lắng đều tại giờ khắc này quên mất rồi.

Hắn ngồi ở chỗ kia không chút động đậy, tựa hồ đã ngủ rồi.

Một cái người sống sờ sờ, ngồi ở trong hoang dã, đây là mỗi nhữ tốt nhất.

Trong bóng tối, một cái bóng chậm rãi tới gần, cái bóng kia tại trong bóng tối phía dưới ánh sao đúng là tản ra nhàn nhạt ửng đỏ huyết quang.

Tà linh là không có nhục thân, là linh thể, sau khi thôn phệ sinh linh, trên người mới có huyết quang.

Đồ Nguyên ngồi ở chỗ kia, trên người không có phát ra chút nào khí tức người tu hành. Tà linh kia đang tại nhìn trộm, nó đã biết tránh né nguy hiểm, không còn là hành sự dựa theo bản năng, nó đã biết phán đoán, nhưng mà phán đoán cùng xem kỹ của nó còn là dừng lại tại tầng thứ rất thô thiển.

Nó không biết suy nghĩ trong cái hoang sơn dã lĩnh này một người thường là không thể ngồi ở chỗ này, người ngồi ở chỗ này tuyệt đối sẽ không là người thường. Nó chỉ biết, trên thân người này không có cái loại khí tức khiến mình cảm thấy sợ hãi.

Vì vậy nó động ròi, nó độn về phía cái người ngồi ở chỗ kia, thân thể nó tại trong hư không chột ần chột hiện.

Thế nhưng là mới được không bao xa, nó liền cảm giác được một cổ nguy hiểm, theo đó nó nhìn thấy đồng loại của mình, nó kinh sợ muốn chạy trốn, cũng đã bị bắt lại rồi, trong cái nháy mắt này, nó chỉ nghe đến một trận cười quái dị khiếp đảm, sau đó nó cảm giác mình bị xé rách, bị thôn phệ, cũng như mình thôn phệ tà linh khác một dạng.

Một cái lão ầu trên người đồng dạng trôi nổi huyết quang, nhưng mà trong huyết quang lại có một mảnh lục sắc đang ngửa đầu, về mặt sáng khoải, mặt nắng đã có thể hơi hơi nhìn ra hiển hóa biểu tình.

Đây là một cái tà linh cường đại, là mị, nhìn trên thân nó ngoại trừ huyết quang ra, lục y kia đại biểu nàng là thụ mị.

Thụ mị hình thành là có người mai táng dưới cây, linh hồn người không có tán, dung nhập trong cây, hóa mà làm mị. Nếu nàng đã xuất hiện tại nơi đây, như vậy bản thể của nàng khẳng định sẽ cách nơi này không quá xa, bởi vì tại trước lúc chưa thoát ly được bản thể, thụ mị là vô pháp ly khai cây kia quá xa.

Thụ mị hơi ngửa đầu, tựa hồ đang nghe trong không khí truyền đến hương vị linh thịt, cái này đối với nàng mà nói là mê hoặc cực lớn.

Tại một khối địa phương này, nàng là vương giả, nàng không biết bên ngoài có bộ dáng gì, không biết nơi càng xa có đúng hay không có thứ cường đại, nàng cũng chưa có gặp qua.

Nàng từng bước một đi qua, gió núi thổi qua, trên người nàng trong lục mang theo huyết sắc váy y không chút nào tung bay.

Khi nàng đi lại, tại phía dưới ánh sao, đi lại lay động, mềm mại vô thanh, lại quý dị vô cùng, bởi vì nàng vừa động, thân thể liền tại trong hư không biến mất, bỗng nhiên tại phía trước, bỗng nhiên ở phía sau, một chỗ cách Đồ Nguyên gần, lại đột nhiên tiêu thất, xuất hiện tại xa xa, nàng đang tại thăm dò.

So với cái tà linh lúc trước kia, nàng hiển nhiên càng có linh trí hơn một ít, thế nhưng là cho dù có, cũng chung quy là không có thể nhận được ham muốn được ăn trong lòng, nàng đột nhiên ở xa xa tiêu thất, lại xuất hiện thì đã đến phía sau Đồ Nguyên, chỉ cần bị nàng quấn lên người, không cần nhất thời nửa khắc, liền có thể thôn phệ thân hồn Đồ Nguyên, hút hết máu huyết trên người hắn.

Nhưng mà, tựa tại trong cái nháy mắt này, cái người nguyên bản ngồi ở chỗ kia không chút động đậy, đột nhiên xoay người, trong tay nhiều ra một cái ngọc hồ lô nhỏ nhỏ lớn cỡ ngón cái.

Ngọc hồ lô nhỏ nhỏ mặt trên ghi khắc phù văn, trong nháy mắt đối diện thụ mị kia, trên mặt ngọc hồ lô dâng lên một mảnh thanh quang, trong thanh quang, trên miệng ngọc hồ lô hình thành một cái vòng xoáy.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Hiểm ác đáng sợ

Thụ mị thấy kinh sợ muốn thoát đi, nhưng đã bị quấn vào trong vòng xoáy, muốn gãy dựa, lại rất nhanh bị kéo vào trong ngọc hồ lô, đúng là không có gãy dựa được chút nào.

Cái tiểu ngọc hồ lô này cũng là Khuất Thành nói hắn mang ở trên người, chuyên dùng để thu nhiếp tà linh.

Ngọc hồ lô là do một khối ngọc tủy luyện thành, bất quá, một khối ngọc tủy này khác với ngọc tủy khác, đó là nó có hình dạng như hồ lô, hơn nữa bên trong nó ẩn chứa hoa văn vòng xoáy tự nhiên.

Tại trong mắt người tu hành, đó là đạo hoa văn, chỉ là, cái ngọc tủy này nếu như có thể tiếp tục dụng dưỡng trăm nghìn năm, hắn sẽ trở thành một kiện linh bảo khiến người động tâm.

Nhưng là bị người sớm đào móc ra, chỉ có thể hậu thiên luyện thành một cái ngọc hồ lô này rồi, bất quá đối phó loại linh thể không có nhục thân này vẫn cứ là cực kỳ hữu hiệu.

Đồ Nguyên tại ánh lửa, nhìn ngọc hồ lô lớn cỡ ngón cái, chỉ thấy bên trong đã nhiều ra một tia huyết sắc cùng lục dịch nồng nặc, trong lục dịch lại quấn quanh từng sợi hắc khí nhẹ nhẹ.

Hắn thật cao hứng, quyết định ngày mai sẽ trở về, về Âm Hồn cốc Bách Thảo đường, đêm nay trái lại có thể hưởng thụ sự yên tĩnh một cái.

Hắn quyết định đêm nay không tu hành, mà nằm tại nơi đây nhìn bầu trời đầy sao, nghe một chút tiếng côn trùng kêu vang điệu gọi trong rừng.

Trong rừng u tĩnh, một mảnh an tường, thiên địa tĩnh lặng.

Trong lúc như ngủ không phải ngủ, hắn đột nhiên nghe được có người đến gần, trong lòng cảnh giác, hắn nhìn thấy trong rừng có một nam một nữ đi tới. Nam kia tóc đã có chút hoa râm, mà nữ thì còn là một cái thiếu nữ, đại khái khoảng mười lăm mười sáu tuổi.

"Bọn họ đến đây lúc nào?" Trong lòng Đồ Nguyên trước tiên hiện lên nghi hoặc như vậy: "Có hay không nhìn thấy mình dùng nhiếp cảm thụ mị chứ?"

Hắn đi tới trên cái đồi này, thay đổi lớn nhất chính là luôn luôn cảnh giác, lo lắng có người đối với mình gây bất lợi, mà tại trong cái hoang dã này, nếu như đối phương giết chết mình, lại sẽ có ai biết được?

"Tiểu huynh đệ là đệ tử Âm Hồn cốc?"

Lão giả kia còn chưa có tới gần cũng đã mở miệng nói ra, y phục hắn ăn mặc cũng không phải là pháp y gì, nhưng mà tại đêm tối lại xuất hiện tại trong rừng hoang dã như vậy, khẳng định sẽ không là người phổ thông.

"Vâng."

Tay hắn đã vươn nhập trong ngực, cầm Trần Hồn Đình kia.

"Tiểu huynh đệ không cần khẩn trương, gặp nhau chính là hữu duyên, người đã nhóm lửa, hai tổ tôn chúng ta tại nơi đây gia nhập một cái, tiểu huynh đệ sẽ không cự tuyệt đi."

Lão giả nói, thiếu nữ bên cạnh kia chỉ là nhìn Đồ Nguyên, lại nhìn gia gia mình. Nghe đến lời gia gia nói, đột nhiên mở miệng: "Gia gia, chúng ta còn là đi nơi khác đi."

Lão giả nhưng là con mắt hơi hơi trừng tôn nữ, nói ra: "Khó có được gặp gỡ Âm Hồn cốc đệ tử, tại trong núi rừng lúc đêm tối này rất nguy hiểm, nhiều người làm bạn cũng an toàn một ít."

Thiếu nữ lại nhìn nhìn Đồ Nguyên, Đồ Nguyên không có lưu bọn họ, cũng không có cự tuyệt bọn họ gia nhập.

Lão giả có chút tự nhiên thân mật ngồi xuống, nói: "Tiểu huynh đệ đã ăn chưa."

Đồ Nguyên nhìn nhìn lão, hắn nhìn chăm chú một hồi mới chậm chậm nói: "Ăn qua rồi."

Đồ Nguyên trả lời xong, lão từ bên trong một cái túi treo bên hông đúng là móc ra một con thỏ, thỏ kia hiển nhiên đã chết rồi. Đồ Nguyên nhìn cái túi màu trắng vàng kia mấy lần, chỉ thấy cái túi kia dùng tơ vàng quấn lấy miệng túi, mặt trên cái túi phủ đầy phù văn, đó là túi Càn Khôn, nhưng chỉ là cái loại cấp thấp nhất.

Theo Đồ Nguyên biết, túi Càn Khôn kỳ thực là một kiện linh bảo phi thường cường đại, trên một quyển linh bảo sách tranh hắn có thấy miêu tả túi Càn Khôn như sau: một túi chứa Càn Khôn.

Cái túi Càn Khôn kia mới là chân chính cường đại, trên linh bảo sách tranh kia có nói, từng có một cái hòa thượng hành tẩu thiên hạ, nơi đi qua, hễ là gặp địch, vô luận là yêu ma còn là người tu đạo, không một người có thể bỏ chạy khi túi trong tay hắn mở ra.

Cái hòa thượng kia được xưng là Túi Hòa thượng, lại khai mở Càn Khôn phái, lấy tu đạo làm chủ.

Sau đó, những túi Càn Khôn này đều tính là vật phủng chế, chỉ là không phải linh bảo dùng để tranh đấu mà là dùng để chứa đồ vật.

Lão giả chính tự mình ở bên cạnh lột da thỏ, sau đó bắt đầu nướng thỏ, sai thiếu nữ đi nhặt chút củi trở về, thiếu nữ nhìn Đồ Nguyên một cái, nhưng là miệng nguyền một cái, nói: "Không đi."

"Cái nha đầu chết tiết này, lại không nghe lời rồi, nhanh đi." Lão giả có chút tức giận nói ra.

Thiếu nữ tức giận đi nhặt củi đốt, nhưng mà cũng không có đi xa, mà là tại phụ cận, như là sợ hãi hắc ám trong rừng.

Thỉnh thoảng còn hướng phía đồng lửa bên này nhìn tới.

Chẳng bao lâu, thỏ kia liền bắt đầu tản ra mùi vị, lão giả lại từ trong túi Càn Khôn lấy ra một ít bình lọ tưới rót gì đó, theo bên trong vẩy ra một ít bột phấn cùng muối ăn lên trên, nói: "Tương phùng chính là hữu duyên, mượn lửa của người nướng con thỏ, đợi chút nữa tiểu huynh đệ người cũng ném một chút, ta cái tuổi này, tu hành không làm nổi, trái lại bản lĩnh nướng thịt này có thể nói là thiên hạ nhất tuyệt."

Lão đầu chính tự mình tại nơi đó nói, Đồ Nguyên thỉnh thoảng đáp một hai câu.

Thiếu nữ đã nhặt một đồng củi trở về, ngồi ở đồng lửa, lửa chiếu lên khuôn mặt nhỏ gầy kia của nàng tựa hồ bởi vì tức giận, ánh mắt tức giận trái lại có chút xinh đẹp.

"Tối, tiểu huynh đệ, thử một chút."

Lão giả nói, xé ra một cái chân thỏ liền định đưa cho Đồ Nguyên, nhưng còn không có chờ Đồ Nguyên tiếp nhận, cái thiếu nữ kia đã đoạt lấy, nói ra: "Muốn ăn cũng là ta ăn trước, ta nhặt nhiều củi như vậy, thỏ kia còn là ta bắt a."

Nàng cũng không nhìn Đồ Nguyên, chỉ là trừng mắt nhìn gia gia mình, cũng không sợ bóng, từng ngum từng ngum cắn xé thịt thỏ kia, lão giả giận đồng dạng trừng mắt thiếu nữ, qua một lúc lâu sau mới có chút như chỉ tiếc rên sắt không thành thép mà nói ra: "Gia gia cực khổ nuôi người lớn, người không giúp gia gia cũng được rồi, còn tại nơi đây giận gia gia, người xứng đáng với gia gia sao?"

Theo lão giả dứt lời, thân thể thiếu nữ nhưng là lung lay lắc lắc đổ nhào xuống, sau đó phát ra tiếng ngáy ngủ say nhẹ.

Đồ Nguyên trong lòng cả kinh.

Không ai có thể tại lúc ăn cái gì liền ngủ được, chỉ có một cái khả năng.

Tay Đồ Nguyên nắm Trần Hồn Đình kia lại nắm chặt hơn. Sau đó đứng dậy, ly khai, từng bước một lui nhập trong bóng tối.

Lão giả nhìn Đồ Nguyên rời đi, về bình dị gần gũi tiêu thất, có chỉ là cái loại lãnh khốc đã trải qua vô số thế sự, nhưng mà thẳng đến khi Đồ Nguyên lui vào trong bóng tối tiêu thất không thấy, lão cũng không có động.

Vốn muốn tại nơi đó tĩnh lặng qua một đêm, Đồ Nguyên bị kinh sợ bỏ chạy rồi, chỉ đành theo đường trở về Bách Thảo đường.

Trong lòng hắn rất cảm kích thiếu nữ kia, nàng hiển nhiên là không đồng ý cách gia gia mình làm, mới sẽ đoạt lấy thịt thỏ kia ăn rồi, sau đó bị mê đồ.

Theo ngay từ đầu, nàng đã biết gia gia mình muốn làm cái gì, cho nên tại ngay từ đầu nàng mới nói đổi nơi khác, không cùng ngồi chung.

Tuy rằng, dù cho là nàng không ngăn cản, Đồ Nguyên cũng sẽ không đi nhận thịt thỏ kia, bởi vì cảnh giác trong lòng hắn luôn luôn không có tán đi.

Trong sơn lâm hắc ám, một tiếng một tiếng tiếng chuông vang lên, phiêu phiêu mù mịt rồi lại như vậy trong suốt, tại trong cái sơn lâm u ám này giống như là một đạo thanh tuyến tán ra bốn phương tám hướng.

Đồ Nguyên xuyên rừng, ba ngày sau, hắn trở lại trong Bách Thảo đường.

Một mảnh linh điền trước Bách Thảo đường y kia như trước, trên đồng ruộng có đệ tử Âm Hồn cốc làm nhiệm vụ, tích lũy môn phái công tích.

Nguyên bản tại trong lòng Đồ Nguyên, người tu đạo đều hắn phải là cái loại ngồi tại thâm sơn, nhân trồng hoa thảo, ngồi xem phong nguyệt, nhưng mà khi đi tới trên cái đời có người tu chân luyện pháp chân chính này thì nhìn thấy nhưng là một cái con đường cầu trường sinh triền miên máu tanh, trên đường cầu trường sinh, hải cốt vô số người trải đầy đất, lại có càng nhiều người kiên nhẫn, dù chết không hối hận.

Vô luận là trên cái đời này hiện tại, còn là trên cái đời đã từng kia, nguyện ý vì trở nên nổi bật cùng thăng chức rất nhanh, mà đi làm một ít chuyện mình không nguyện ý làm.

Nói đến cùng, vô luận là cái thế giới kia hay là thế giới này, nhân tâm là một dạng, chưa từng có biến đổi.

Đi ngang qua linh sơn, hắn nhìn thấy một người —— Đinh Dương. Cái người cùng phòng mình đã bỏ qua cho hắn một mạng kia, lúc này hắn đang cảm cuộc sôi sục cho Long Nha cốc mẽ tại trong linh điền.

Hắn đã không cần phải tới cái linh điền này làm việc rồi, dựa vào hắn mấy năm nay tu tập, là có thể làm chút việc có càng nhiều công tích môn phái rồi, thế nào lại tới nơi này.

Đinh Dương nhìn thấy Đồ Nguyên, vội vàng cúi đầu, về mặt e sợ.

Đồ Nguyên có chút trầm ngâm đi qua, cũng không nói gì thêm.

Khuất Thành ngồi ở trong Bách Thảo đường, trên bàn có một ly trà, tựa hồ từng có người vừa mới đến.

Mái tóc hoa râm của ông ta tựa hồ lại trắng thêm một ít, bất quá tinh thần lại có cảm giác không căng thẳng giống như trước đó vài ngày, trái lại như được nói lòng, Đồ Nguyên cũng không biết cái này là tốt hay là không tốt.

"Trở về rồi, để ta xem người bắt được cái tà linh gì." Khuất Thành hỏi.

Đồ Nguyên đem Ngọc hồ lô kia cùng Trần Hồn Đình lấy ra, đưa qua, Khuất Thành chỉ chỉ bàn, Đồ Nguyên đặt lên bàn.

Khuất Thành cầm lấy Ngọc hồ lô kia tỉ mỉ nhìn nhìn nói ra: "Không tệ, là một cái thụ mị, đến lúc đó phong nhập trong tay của người, ngoại trừ có thể giúp người thể hội cảm giác thôn phệ linh thể ra, còn có thể giúp người đối với một linh khí càng thêm miễn cảm."

Đồ Nguyên nghe đến sư phụ tán thưởng, trong lòng cũng phi thường cao hứng.

"Ngồi."

"Vâng."

Khuất Thành uống một ngụm trà, mở miệng: "Ngươi biết vì sao ta đột nhiên lại đáp ứng thu ngươi làm đồ đệ không?"

Đồ Nguyên đương nhiên là nghĩ tới có phải ở phương diện nào đó mình thể hiện đúng ý Khuất Thành hay không, nên ông ta mới chịu đáp ứng thu mình làm đồ đệ. Tuy rằng trong lòng hắn nghĩ như vậy, nhưng mà vẫn còn là lắc đầu biểu thị không biết.

Rất hiển nhiên, Khuất Thành cũng không có cần hắn phải trả lời.

"Ta vốn là không dự định thu đệ tử, một bộ xương cốt cũ kỹ này của ta cũng không còn sống mấy năm, chờ không được người nào lâu, bất quá, nhìn ngươi tại nơi đây nhiều năm nỗ lực tu luyện như vậy, lại nghĩ đến ta khi còn bé, lúc đó ta cũng là chịu phạt đến nơi đây tới làm việc, cuối cùng được sư phụ thu làm đệ tử."

"Ngươi đã mở miệng cầu ta thu ngươi làm đệ tử, ta đây liền thu rồi, thứ hai cũng là không muốn nhìn nhất mạch Bách Thảo đường Âm Hồn cốc này đứt đoạn tại trong tay ta."

Lời Khuất Thành nói cảm giác không có chút cảm xúc gì, chỉ như là kể lại một sự thực. Nhưng mà Đồ Nguyên có thể nghe được, trong đó có hoài niệm về thời niên thiếu thì khẳng định ông ta đã từng là một cái người phi thường nỗ lực tu hành, trong lòng sư tổ trước đây của Bách Thảo đường này đại khái là có kỳ vọng nào đó với ông ta.

"Hiện tại ngươi là đệ tử của ta, là thân truyền của ta, hi vọng về sau, ngươi có thể giúp nhất mạch Bách Thảo đường này không đến mức đứt đoạn rồi. Ngày mai, ngươi đi nghỉ ngơi điều chỉnh một cái, ngày mai ta sẽ vì ngươi khắc ghi phù văn."

Khắc ghi phù văn là một loại phương thức tu luyện thần thông ngoại tại, mà phương thức nội tại chính là đan điền trong gieo chủng ngưng kết pháp phù, đầu tiên là pháp phù phổ thông, do chính mình lựa chọn, chậm rãi đem những pháp phù kia kết hóa thành Chân Linh pháp phù, rồi kết kim đan.

Sau khi Kim đan thành, trong kim đan liền có đạo văn, những pháp phù đã kết kia liền hóa thành thần thông rồi.

Mà thủ đoạn ngoại tại đó là như Đồ Nguyên hiện tại vậy, ngưng khắc phù văn trên bàn tay, cái phù văn này tính là truyền thừa hạch tâm nhất của cái nhất mạch Bách Thảo đường này rồi.

Người khác trong Âm Hồn cốc không biết, dù cho là Cốc chủ cùng đại trưởng lão kia cũng không biết loại thần thông này.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Sinh tử đấu

Phía dưới cảnh đêm, trong viện Bách Thảo đường.

Khuất Thành bày ra từng vật từng vật, đồng thời nhất nhất giới thiệu cho Đồ Nguyên, đồng thời nói cho hắn cái nào có thể lấy, nói xong một lần mới bắt đầu điều phối nước thuốc khắc ghi phù văn cho hắn.

Họa phù bắt đầu thì phải dùng tài liệu bất đồng để điều chế Sa mực, khắc ghi phù văn càng là như thế.

Hơn nữa, khắc ghi phù văn tại trên thân người là khác biệt với vẽ phù trên giấy phù.

"Cái đạo phù này gọi là Phong Linh phù, là chuyên môn dùng để đem thụ mị kia phong ấn tại trong tay của ngươi, khi phong thụ mị kia ở trong tay ngươi lâu, tay ngươi liền cùng thụ mị kia hòa hợp nhất thể, cuối cùng thiên phú thần thông của thụ mị này liền sẽ hình thành đạo văn tại trong bàn tay của ngươi, cùng cái đạo Phong Linh phù này dung hợp thành một đạo Địa Sát cấm phù, tên là Nhíp Hồn Phong Linh cấm văn, tuy là hạ phẩm, nhưng đủ để cho ngươi thể ngộ trong một đoạn thời gian rất dài rồi, về phần ngươi có thể sử dụng như thế nào, thì nhìn vào cơ duyên và ngộ tính của bản thân ngươi."

Đồ Nguyên ngồi ở chỗ kia, nhìn sư phụ đang tại chăm chú khắc họa hoa văn Phong Linh phù lên lòng bàn tay mình, hắn có thể cảm giác được, tuy rằng bộ dáng sư phụ có vẻ rất bình tĩnh cũng rất nhẹ nhàng, nhưng mà hắn cảm thấy sư phụ tựa hồ có tâm sự gì một dạng.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Đồ Nguyên ngồi ở trên ghế, tay đặt lên bàn, không chút động đậy, cả một đêm, sự đau đớn khi vẽ khắc khiến thân thể hắn có chút rung động.

Sau khi khắc xong Phong Linh phù, Đồ Nguyên nhìn bàn tay mình, mặt trên theo chi tay xuất hiện đạo phù cổ quái, như một cái mặt người, màu xanh, khiến Đồ Nguyên vừa nhìn liền có chút cảm giác sợ hãi.

"Kỳ thực cái Phong Linh phù này còn có một cái tên là gọi là Quỷ Diện Phệ Hồn phù, là có thể dùng để bố trí phù trận, bất quá tổ sư cảm thấy Quỷ Diện Phệ Hồn phù nghe không hay, liền đổi thành Phong Linh phù." Khuất Thành nói ra.

Ông ta nói đến đây, lấy ra cái ngọc hồ lô kia, nói ra: "Chuẩn bị một cái, chờ khi ta thả thụ mị này ra thì ngươi dùng phương thức nhiếp cầm nước sông nhiếp lấy cái thụ mị này vào trong bàn tay."

"Vâng."

Đồ Nguyên trả lời, hần chờ giờ khắc này rất lâu rồi.

Mặt trên Ngọc hồ lô linh quang tuôn ra, rõ ràng miệng hồ lô không có lỗ lại phun ra một cái vòng xoáy linh khí, trong vòng xoáy một cái lục y lão ầu rất nhanh biến hóa, phát ra tiếng thét chói tai, muốn trở lại nơi chỗ bản thể của nó, nhưng mà ở bên cạnh, bàn tay Đồ Nguyên đã mông lung lên một mảnh linh quang, đạo phù như mặt quỷ trên lòng bàn tay nuốt hướng thụ mị kia.

Thụ mị kêu sợ hãi, nhưng mà lại giống như bị mặt quỷ trong lòng bàn tay Đồ Nguyên một ngụm nuốt vào.

Đồ Nguyên mở bàn tay mình ra, phát hiện hoa văn mặt quỷ trên bàn tay kia nhưng như là sống lại, rõ ràng có một khuôn mặt lão ầu, đồng thời ngay cả mắt cũng có.

"Mấy ngày tới ngươi trước mang cái găng tay này." Khuất Thành nói xong cầm qua một cái găng tay đã chuẩn bị sẵn đưa cho Đồ Nguyên: "Cái găng tay này có thể ngăn cách dương khí từ mặt trời chói chang, không đến mức khiến thụ ầu kia chết đi, chờ qua mấy ngày nó dung nhập vào trong huyết nhục ngươi thì không cần đeo nữa."

Đồ Nguyên lui tới lật xem bàn tay, trong lòng mặc dù có một loại cảm giác quái dị, nhưng vẫn thật là cao hứng, bởi vì cái thần thông thứ nhất của mình nhìn chung là luyện thành rồi.

Đeo lên găng tay, vội vàng đi giúp Khuất Thành thu thập mấy thứ kia, sau khi xong, lại vì Khuất Thành rót dâng trà.

Khuất Thành uống một ngụm, sau đó bỏ chén xuống, nói ra: "Hiện tại Phong Linh phù văn đều khắc ghi xong rồi, ta có một việc hỏi ngươi."

Giọng điệu Khuất Thành đột nhiên nghiêm trọng khiến Đồ Nguyên có chút thấp thỏm trong lòng.

"Ngươi có phải hay không đã giết người."

Đồ Nguyên tuy rằng sớm đã có nghĩ tới có khả năng sẽ bị người biết rõ, nhưng mà không có nghĩ đến nhanh như vậy. Khi Khuất Thành hỏi ra những lời này, thâm nghĩ: "Quả nhiên là chuyện này, là ai nói ra bí mật, hai người kia, hay là Đinh Dương."

"Vâng." Đồ Nguyên hồi đáp, đối với sự phụ của mình, hần không có khả năng phủ nhận, đây là một loại tâm tính, tại hần nhìn đến, sự phụ đối với mình là tận tâm tận lực dạy bảo rồi.

"Sát nhân không có gì, tại trên cái đời này, thế nào có thể không giết người, bất quá về sau sát nhân nhớ kỹ lưu loát một chút, không nên lưu lại đầu mối, để người trở về tố cáo." Khuất Thành nói ra.

"Vâng, không biết sự phụ có biết là người nào nói ra." Đồ Nguyên hỏi.

"Là Đinh Dương nói."

"Đinh Dương."

Đồ Nguyên trong lòng ngũ vị lật chuyển, hần vốn tưởng rằng là mặt khác hai người kia, nhưng dĩ nhiên là cái Đinh Dương tại trước mặt mình khóc xin nước mắt nước mũi giàn dụa kia.

Trong lòng hần đột nhiên tuôn sinh một cỗ lửa giận cường liệt.

"Là một mình hần sao?"

"Hần trái lại nói còn có hai người khác tại trảng, bất quá hai người kia vừa trở về liền tiếp nhận nhiệm vụ ly khai trong môn, tìm không được người, phòng chừng là không muốn tham gia vào trong việc này."

Trong lòng Đồ Nguyên càng là ngoài ý muốn, hai người kia trái lại tuân thủ lời hứa cũng không có nói ra, mà Đinh Dương lại vừa trở về liền tố cáo mình.

"Vậy trong cốc là nói như thế nào." Đồ Nguyên hỏi. Nếu sự phụ đã biết rõ việc này, như vậy trong cốc xử trí khẳng định đã định ra rồi.

Khuất Thành nhàn nhạt nói ra: "Trong cốc, trong cốc nói cái gì, Đinh Dương nói ngươi sát nhân là sát nhân sao? Hần nói xấu đệ tử thân truyền, có ý gây rối, đã bị phán phạt mười năm cường bức lao động."

Đồ Nguyên nghĩ đến lúc trở về trông thấy Đinh Dương làm việc trong linh điện, hiểu được là chuyện gì xảy ra rồi.

"Sư phụ, có thể trở thành đệ tử của người là may mắn lớn nhất của ta."

Đồ Nguyên lời này là phát ra từ nội tâm, không có nửa điểm khoa trương hoặc là lấy lòng.

"Nga, phải không? Hi vọng cái này là lời nói chân tình của người. Trước đó vài ngày tôn nhi của Cốc chủ ở bên ngoài mang về một người, người kia gọi là Đồ Thị." Nói đến đây, Khuất Thành nhìn chăm chăm trên mặt Đồ Nguyên, Đồ Nguyên ngoại trừ lắng nghe ra, cũng không có biểu tình đặc biệt gì.

"Cái Đồ Thị kia tại trước khi chết từng nói ra một chuyện muốn đổi lấy tính mạng." Khuất Thành nói ra.

Trong lòng Đồ Nguyên căng thẳng, hẳn có một loại dự cảm bất hảo.

"Hắn nói Đồ gia bọn họ có người tiến nhập Âm Hồn cốc rồi." Khuất Thành nói ra.

"Người nào?" Đồ Nguyên nhanh chóng hỏi.

"Đệ tử của Cốc Tự Thanh." Khuất Thành nói đến đây lại một lần nữa nhìn chăm chăm Đồ Nguyên, Đồ Nguyên thất kinh, lại cũng không có phản bác. Những năm gần đây, hẳn tại lúc đêm khuya người tỉnh, cũng sẽ nghĩ đến bí mật tứ cái thân thể này của mình bị người phát hiện, đến lúc đó mình nên làm cái gì bây giờ, hẳn chưa có nghĩ ra kế sách ứng đối, cho tới bây giờ bị Khuất Thành ngay mặt nói như vậy.

Hoa quang xuất hiện ở xa vời, nhưng mà trong thiên địa vẫn là một mảnh hôn ám, trong Bách Thảo đường trong sáng mát mẻ bầu không khí lại nghiêm trọng.

"Sư phụ, người tin sao?" Đồ Nguyên chậm rãi hỏi, hẳn nhìn Khuất Thành.

Khuôn mặt vốn hiền lành của Khuất Thành giờ khắc này giống như trở nên lãnh khốc, nếp nhăn do năm tháng tạo ra, mỗi một cái đều tản ra một loại tang thương.

"Ta tin hay không quan hệ không lớn, then chốt là phải hỏi trong cốc tin hay không, Đồ Thị kia có một vị ca ca ruột tu hành tại Ma Vân phong, cũng là một vị thân truyền đệ tử, không buông không bỏ, đề xuất muốn sinh tử đầu với đệ tử Âm Hồn cốc, ta đáp ứng thay người rồi."

Cho dù Đồ Nguyên tại lời Khuất Thành nói đến phân nửa thì đã đoán được, nghe đến Khuất Thành trả lời, vẫn cứ là hít vào một hơi. Nghe đến ba chữ sinh tử đầu này, liền biết là không chết không gót.

"Đầu như thế nào? Ở nơi nào, lúc nào?" Đồ Nguyên trầm mặc một hồi, rồi liền tiếp hỏi ba cái vấn đề.

"Sinh tử đầu, là không dùng bảo vật pháp phù, một tháng sau, tại trong Thương Hà thành."

Tất cả quả nhiên đều đã định xong rồi.

Hắn biết rõ, nếu như không phải là bởi vì có cái sinh tử đầu này, như vậy khẳng định sẽ có cách xử trí khác, có thể là trực tiếp suu hồn vẫn linh rồi.

"Nếu như người không muốn đi, người có thể bỏ, bất quá, ta sẽ thu hồi lại những gì người đã học." Khuất Thành nhàn nhạt nói ra.

Đồ Nguyên sững sờ, hẳn đã từng xác thực muốn dứt áo ra đi, nhưng mà giờ khắc này hẳn lại không dám, hẳn không biết sư phụ có phải đang thăm dò mình hay không, dù cho thật là nguyện ý thả mình rồi đi, nhưng mà mình bỏ được những gì đã học sao? Rất hiển nhiên, hẳn luyến tiếc.

Hơn nữa, Đồ gia cùng mình lại có quan hệ gì?

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Đan khí ngưng thần

Âm Hồn cốc là một cái môn phái, vô luận là môn phái dạng gì đều sẽ có bằng hữu, cũng sẽ có địch nhân, bởi vì bên trong một cái môn phái đầu tiên là phải có người, có người sẽ có ân oán.

Nhưng là có chút cừu hận sẽ theo thời gian mà phai nhạt đi, có chút cừu nhưng là truyền kiếp, là huyết cừu.

Âm Hồn cốc cùng Đồ gia chính là như thế, bởi vì Âm Hồn cốc trước đây cũng không phải là Âm Hồn cốc hiện tại, nơi này từng là của Đồ gia, bị Âm Hồn cốc đoạt lấy, Đồ gia nguyên khí đại thương, không thể không đi xa, buông tha tất cả trong cái Thương Hà thành này. Nhưng mà người mặc dù rồi xa, nhưng mà cái cừu này lại cũng không có tan đi.

Bởi vì Đồ gia vốn đã từng hưng thịnh tại lúc mất đi Âm Hồn cốc thì chết quá nhiều người, hơn nữa tại trong quá trình rồi xa, Âm Hồn cốc từng phái người

truy sát, lúc đó gia chủ Đồ gia từng phát thệ, Đồ gia thế đại không quên huyết cừu, nhất định phải đoạt lại Âm Hồn cốc.

Một đoạn lịch sử không hay ho gì này của Âm Hồn cốc, Đồ Nguyên đương nhiên vô pháp theo trong Âm Hồn cốc mà biết được, lão nhân trong cốc càng là không có khả năng nói cho một cái đệ tử như hắn.

Khuất Thành rất rõ ràng, chỉ cần lúc đó mình đáp ứng chậm, bây giờ chờ đợi Đồ Nguyên chỉ có suu hồn khảo vấn rồi.

Toàn bộ Âm Hồn cốc đối với Đồ gia đều là phi thường cảnh giác, bởi vì quanh năm sẽ có đệ tử Âm Hồn cốc ở bên ngoài bị giết, trong đó là có bị Đồ gia giết.

Nhưng mà Khuất Thành lại đối với Âm Hồn cốc cũng không có đại cừu gì, xác thực mà nói là cái nhất mạch Bách Thảo đường này của hắn, bởi vì Bách Thảo đường là hảo hữu của Cốc chủ năm đó khai mở, là tại sau khi Âm Hồn cốc thành lập, cốc chủ Âm Hồn cốc năm đó mời sư tôn Khuất Thành tới nơi này định cư, đến bây giờ cũng phát triển trở thành nhất mạch của Âm Hồn cốc rồi.

Cho nên, vô luận là Khuất Thành hay là sư phụ của Khuất Thành năm đó đều là không có tham gia huyết chiến cùng Đồ gia.

"Nếu như, chỉ có như vậy mới có thể đủ chứng minh ta, sư phụ, ta nguyện ý đi tham gia sinh tử đấu." Đồ Nguyên nghiêm túc nói ra.

Khuất Thành nhìn chằm chằm Đồ Nguyên, tựa hồ muốn xem đến chỗ sâu nhất trong tâm linh Đồ Nguyên.

"Rất tốt, chỉ cần ngươi sống trở về, chuyện sau đó, ngươi không cần lo lắng." Khuất Thành nói ra.

Đồ Nguyên biết rõ hắn nói là về việc mình có khả năng là người của Đồ gia, cũng may là tên mà hắn báo ra chính là tên vốn có của hắn, hắn suy đoán, tên do vị Đồ Thị kia báo ra, khẳng định khác tên của mình.

"Ta đã nghe ngóng rõ ràng rồi, cái Đồ tu kia hắn đã đan khí ngưng thần rồi, ngươi tu hành sắp sỉ bảy năm, cũng đã đến lúc có thể đan khí ngưng thần rồi, ngày mai ta truyền cho ngươi phương pháp đan khí ngưng thần."

Sau khi Đan khí ngưng thần, liền có thể hư không vẽ bùa, mà sinh tử đấu, là không cho phép sử dụng phù đã họa sẵn hoặc pháp khí.

Cho nên, Đồ Nguyên muốn sống sót, vậy thì nhất định phải Đan khí ngưng thần.

"Tới, theo ta đi bái sư tổ Bách Thảo đường nhất mạch chúng ta." Khuất Thành đi ở phía trước, mang theo Đồ Nguyên đi tới bên trong Bách Thảo đường, nơi đó có một cái lư hương, trong đó có hương đang tại cháy, tại mặt trên có một bức họa, trong họa là một cái lão đạo, tóc tuyết trắng, nhưng mà sắc mặt lại hồng nhuận.

Đồ Nguyên dâng hương, quỳ lạy.

Nhưng mà hắn lại cảm ứng được trên cái bức chân dung này có nhân loại nguyên lực quán quanh.

Ngày thứ hai, Khuất Thành lại mang theo hắn đi tới trong Âm Hồn cốc đi bái kiến cốc chủ cùng tổ sư của cốc chủ đã mất.

Đi lạy khai sơn tổ sư, như vậy coi như là chính thức nhập Bách Thảo đường làm thân truyền đệ tử rồi, lưu lại tên trong Âm Hồn cốc, hắn mười năm hình dịch tính là không giải quyết được gì rồi. Dọc theo đường đi thỉnh thoảng gặp được người, cũng không quen biết, dù cho là quen biết cũng không có bao nhiêu giao tình.

Cũng không có đệ tử biết rõ Đồ Nguyên sẽ sinh tử đấu với người khác, dù cho là có biết, cũng là thân truyền, cũng sẽ không nói với hắn cái gì.

Đồ Nguyên theo Khuất Thành cùng trở lại, dọc theo đường đi đều nghĩ, nếu như mình chết đi, có chút người sẽ cảm thấy cao hứng, có chút người sẽ tâm an, mà người đau khổ thì sao chứ? Sư phụ, hắn là vậy đi.

...

Quá trình thực khí chính là đang tại luyện thần, tổng cộng có ba cái giai đoạn, cái giai đoạn thứ nhất đương nhiên chính là như có một cái đầu lưỡi hư vô liềm liềm thiên địa linh khí, cái giai đoạn thứ hai chính là có thể thôn thổ(phun ra nuốt vào), linh khí thần niệm hòa hợp nhất thể, cái giai đoạn thứ ba đó là có thể ngự pháp khí, tại sau giai đoạn này liền có thể Đan khí ngưng thần.

Ngưng thần là đem thần hồn bản thân cùng linh khí trong đan điền lại một lần nữa dung hợp, như vậy mới có thể làm được hư không vẽ bùa, bởi vì trong mỗi một lư linh khí đều có thần hồn ẩn chứa, có thể bảo trì một đoạn thời gian không diệt không tiêu tan.

Mà tương lai, nếu là thi pháp, một ngưng linh khí phun ra, hóa thành khắp trời mưa gió, cũng là tự thân cần phải từ thần hồn ngoại tại hiển hóa.

Có chút người sẽ tại cái giai đoạn ngưng thần này rất lâu cũng vô pháp đột phá, có chút người thì là nước chảy thành sông, có chút người thì là tại sau khi được chỉ điểm một cái, một đêm liền thành.

Mà phương pháp trong đó nói lên mỗi cái có bất đồng, nhưng mà kết quả lại đều một dạng, Bách Thảo đường tự nhiên có phương thức của riêng mình để dạy bảo các đệ tử hậu bối ngưng thần.

Phương thức này gọi là Thiên Thủy ngưng thần chú pháp, nếu như là tán tu không có truyền thừa, dù cho là ngưng thần thành công, cũng là rất ngưng thần phổ thông mà vô pháp thu được thần thông thêm vào, chân chính ngưng thần khó là khó tại thu được một dạng thần thông.

Mà cái Thiên Thủy ngưng thần chú pháp này, then chốt là tại cái chú pháp kia, chú phân âm dương, cũng không phải là người người đều có thể tu thành, cái này cần chính kà thiên phú, tối then chốt chính là lần đầu tiên tu tập, nếu là lần đầu tiên không có tu thành, như vậy về sau rất có khả năng tổn hao thời gian cùng tâm lực gấp mấy lần người khác cũng vô pháp tu thành, dù cho là tu thành rồi, cũng khả năng không có uy lực lớn như chú pháp của người khác.

Mà Thiên Thủy ngưng thần đó là khiến linh khí vào trong nước, lấy nước ngưng kết ra thần hình mình muốn, nếu là có thể dùng nước ngưng kết ra thần hình, như vậy tự nhiên chính là thành công rồi, mà chú pháp kia thì chỉ có thể là nhìn cảm ngộ cùng cơ duyên của bản thân.

...

Trong linh điền trước Bách Thảo đường, âm thanh ếch kêu rầm rĩ, một con cóc xanh lớn cỡ chân trâu nằm úp sấp tại nơi đó, hai gò má cổ động, dốc sức kêu.

"Ôp... Ôp... Ôp..."

Đột nhiên nhảy lên, lưỡi dài phun ra cuốn lại, liền quấn một con côn trùng vào trong miệng.

Đồ Nguyên trong lòng chợt động, chỉ cảm giác lưỡi dài của con cóc xanh này trong lúc phun ra cuốn lại, giống như là một loại thần thông vậy.

Một lần xem này chính là ba ngày, tới ngày thứ tư thì hẩn ngồi ở bên bờ Thương Hà.

Nửa vầng trăng sáng, vàng nhạt như ngọc, ngôi sao xung quanh như bảo thạch long lánh tô điểm.

Đồ Nguyên ngồi ở bên bờ Thương Hà, trên một khối đá nâu, một đạo linh khí màu trắng sữa từ trong miệng hẩn phun thổ ra, một đoàn linh khí kia như có sinh mệnh, lật chuyển tại trên mặt sông, nhìn kỹ, giống như một con cóc thật lớn, tại trên mặt nước nghịch nước chơi đùa.

Sau một hồi, một đoàn linh khí kia được Đồ Nguyên nuốt vào trong miệng, rất lâu sau, lại có một đoàn linh khí phun ra, tại trên mặt nước lật chuyển, quấn cuốn thủy linh khí trong sông vào đan điền.

Mỗi một lần phun ra, linh khí kia đều kịch liệt lật chuyển, hóa thành từng cái hình thái, nhưng mà cuối cùng cũng không có ngưng kết thành hình.

Một ngày, hai ngày, ba ngày...

Một ngày này y nguyên như thế, một ngưng linh khí phun thổ ra, nhưng mà linh khí lật chuyển kia lại không giống thường ngày chính là trôi trên mặt nước, qua một lát, bên bờ sông nước không ngừng chảy xiết kia có một đoàn cóc đội lên.

Giờ khắc này, Đồ Nguyên đã quên tất cả, quên bản thân, thần niệm theo linh khí đã hoàn toàn dung nhập vào trong một đoàn nước sông kia.

Người muốn đan khí ngưng thần vốn có cũng đã đến một bước sau cùng này rồi, chỉ cần đột phá một cái giới tuyến kia đó là con đường bằng phẳng, đó là một phiên thiên địa cảnh tượng khác, mà phương thức chính là làm được một chuyện vốn là không làm được.

Đan khí ngưng thần chính yếu cảm giác chính là vong ngã, từ khi Đồ Nguyên tu hành tới nay, chân chính vong ngã chỉ có thời điểm lần đầu tiên học Chu Cáp Thôn Nguyệt pháp, mà lần thứ hai chính là lúc này đây, thần niệm hoàn toàn dung nhập trong một mảnh nước sông này, tựa như mình trở thành thiên địa này, âm thanh chảy xiết kia, tất cả những tiếng vang rất nhỏ theo trong nước sông truyền đến là tí mĩ như vậy, rõ ràng như vậy.

Nguyên bản giữa thiên địa ban đêm an tĩnh, đúng là ồn ào náo động âm ỹ như thế.

Một quả cầu nước kia tại mặt nước hiện lên, đúng là chậm rãi sinh ra biến hóa, đầu tiên là đầu, đầu con ếch.

Tiếp đến là lưng, lưng con ếch.

Nhưng mà bốn chân đều còn là nằm tại trong nước nhìn không thấy. Khó khăn nhất cũng chính là phần mặt tứ chi rồi.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Đồ Nguyên chỉ cảm giác mình tựa như một sợi tơ nhện treo thiên kim trọng vật, tùy lúc sẽ bị đứt đi. Mà trong thiên địa, gió không ngừng thổi lên vật nặng kia, hẩn gian nan duy trì.

"Oa..."

Đột nhiên, giữa trong thiên địa vang lên một tiếng ếch kêu, tiếng ếch kêu này giống như là thứ tồn tại duy nhất trong thiên địa, trùng trùng điệp điệp truyền vang tại trong thiên địa, đè ép xuống tất cả thanh âm u nhỏ truyền đến từ nước sông.

Toàn bộ tâm thần Đồ Nguyên đột nhiên rung động, cái tuyến gian nan duy trì kia đột nhiên đứt đi, cả người đều thả lỏng xuống, ý thức tán ra, cả người giống như tung bay, có một loại cảm thoải mái lay động theo gió.

Giờ khắc này, hẩn chân chính quên đi tất cả.

Thần ý dung hợp vào cái thiên địa này, hần nghe được tiếng gió thổi, nghe được âm thanh nước sông, nghe đến tiếng côn trùng trong núi kêu vang, nghe được âm thanh cá bơi lội dưới nước sông.

Trên mặt sông đột nhiên lại một lần nữa kết lên một đoàn nước sông, đoàn nước sông kia vặn vẹo, phát triển như là có sinh mệnh, hóa sinh ra một con cóc, đột nhiên, cóc kia nhảy lên, nhảy hướng trên bờ, tại trong không trung, nước sông tán loạn kia đúng là kết hóa thành bốn chân, rơi vào trên bờ đúng là không có vỡ tan.

Trong linh điền xa xa tiếng ếch kêu traten traten, con cóc nước kia nằm úp sấp tại nơi đó không chút động đậy.

Ước chừng nửa nén hương sau, đột nhiên, con cóc nước kia há miệng ra, đồng dạng kêu lên 'Oa' một tiếng, theo một tiếng kêu to này, con cóc nước trong nháy mắt vỡ tan, hóa thành một bãi nước, thấm xuống mặt đất.

Một đoàn linh khí tán nhập không trung, một con gió thổi tới, lại thổi không tiêu tan.

Mà ngồi tại trên tảng đá nâu, Đồ Nguyên há mồm hút một cái, linh khí vào bụng, dung nhập trong đan điền, rất nhanh kết lại, cuối cùng đúng là hóa thành một con cóc, tứ chi rõ ràng.

Trong miệng cóc kia còn có thể nhìn thấy được một đạo hồng sắc, hồng sắc kia không phải thứ gì khác, đó chính là đạo thần phù tồn tại trong thần hồn Đồ Nguyên có thể hấp thụ nguyên lực kia, lúc này đúng là kết hóa thành đầu lưỡi cóc.

Hần mở mắt, trong mắt tràn đầy kinh hi.

Hần không chỉ đã Đan khí ngưng thần, còn cảm ngộ được một loại pháp chú.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Đồ phong

"Phanh..."

Một lão nhân vỗ mạnh lên mặt bàn gỗ lim.

"Đồ Thị là xảy ra chuyện gì, vì cái gì hần biết được gia tộc phái người vào Âm Hồn cốc?"

Chuyện này vốn cần phải là bí mật cao nhất trong gia tộc, vậy mà bị một cái đời thứ ba trong gia tộc biết rõ rồi.

Trong nghị sự đường nghiêm trang, những người ngồi tại đây đều lặng lẽ không lên tiếng, trong đó có người nhìn nhìn người ngồi đầu tiên bên tay trái lão nhân. Hần chính là phụ thân của Đồ Thị.

"Phụ thân, đều là ta sai, ta không cẩn thận để hần biết." Lão nhân kia ước chừng năm mươi tuổi tại trước mặt gia chủ cũng là như tiểu hài tử nhanh chóng nhận sai. Bởi vì nếu đã sai, mà có người giải thích thì như vậy sẽ nghênh đón lửa giận như cuồng phong bão táp của gia chủ.

"Quân không giữ bí mật, thì mất bề tôi, chuyện không giữ bí mật thì mất người thân, người cũng đã bằng đó tuổi rồi, thế nào còn sẽ cho nó biết, Đồ Thị có tính cách gì, người lẽ nào lại không biết? Tùy tiện không nguyên tắc, nói thì hay, làm thì dở, loại chuyện này thế nào lại để cho nó biết rồi, nếu nó đã biết rõ, vậy người nên cấm túc nó, hoặc là phái đến phía nam làm việc, mà không thể để nó đi phía bắc."

Thanh âm lão thái gia Đồ gia gấp gáp mà vang dội, trung khí mười phần, trong toàn bộ nghị sự đường đều chỉ có tiếng hần gầm gừ.

"Chính nó chết chưa hết tội, người cũng là hồ đồ. Thật vất vả chọn lựa được một cái đệ tử thích hợp đưa vào Âm Hồn cốc, cứ như thế bị người hủy hoại." Khi Đồ lão gia từ đã mắng cho tới bây giờ không lưu tình cảm.

Đồ lão thái gia mắng xong uống một ngụm trà, một vị trung niên nhân hơn bốn mươi tuổi ở bên tay phải nói ra: "Phụ thân, ngày hôm qua có thư tới, nói là Đồ Tu biết Đồ Thị chết, liền muốn sinh tử đầu với đệ tử thân truyền của Âm Hồn cốc, Âm Hồn cốc quyết định phái Đồ Phong đối chiến Đồ Tu."

"Choang..." Đồ lão thái gia trực tiếp cầm chén trà trong tay ném xuống đất.

"Tùng tên ngu." Đồ lão thái gia gầm lên: "Đưa hần đến Ma Vân phong học pháp, chính là vì hần có thể tại trong Ma Vân phong phát triển, hi vọng hần tại trong Ma Vân phong về sau có thể có tiếng nói, bây giờ nhảy ra làm cái gì, ngu xuẩn, ..."

"Phụ thân, cái này cũng không có thể trách Tu Nhi, Tu Nhi cũng không biết trong Âm Hồn cốc có người của chúng ta. Hơn nữa hần cũng là có ý tốt, là vì khiến quan hệ giữa Ma Vân phong cùng Âm Hồn cốc biến ác mới làm như vậy."

"Hắn biết rõ cái gì, còn nhỏ tuổi, tu hành mới là bổn phận của hắn, chút tính kế này của hắn có thể lừa gạt được người nào." Đồ lão thái gia phần nộ nói.

"Vậy, phải làm sao bây giờ, năm đó Đồ Phong tự chủ trương sửa lại tên cùng nơi sinh, thông qua tin tức truyền đến, chúng ta đã giúp hắn bù đắp lỗ hổng, chỉ cần hắn kiên quyết phủ nhận, cũng không có chứng cứ gì."

"Không cần phải chứng cứ, lúc này đây Đồ Tu nhảy ra, Đồ Tu cùng Đồ Phong sinh tử đầu, Âm Hồn Cốc ở đó nhìn, sau lần này, vô luận Đồ Phong chết hay sống, chúng ta đều coi như không có người này." Đồ lão thái gia lãnh khốc nói ra.

Ngay sau đó các vị trong Nghị sự đường lại lại một lần nữa bẩm báo một ít chuyện, bao quát lão thái gia ở bên trong, tổng cộng sáu người, quyết định sinh tử của toàn bộ Đồ gia.

Thẳng đến có người đến thấp đèn lên mới biết được, bầu trời đã tối rồi.

"Hôm nay đến đây thôi." Lão thái gia ngồi ở chỗ kia hơi hơi nhắm mắt lại nói.

Năm người khác đều đứng dậy muốn đi, lão thái gia lại đột nhiên gọi: "Huyền Nhi lưu lại."

"Vâng, gia gia."

Người trẻ tuổi duy nhất trong năm người đáp lời, nếu như Đồ Nguyên tại nơi đây vừa nhìn sẽ nhận ra hắn ta, đó chính là người đầu tiên hắn nhìn thấy khi đi tới trên cái đồi này – vị bạch y nhân kia, người đã cảnh cáo hắn không nên nói lung tung, sau cùng hóa thành một bãi nước chảy nhập trong tuyết.

Hắn tên là Đồ Huyền, là một vị tôn nhi mà lão thái gia thích nhất, rất nhiều chuyện bí ẩn đều giao cho hắn đi làm, tại Đồ gia mơ hồ có một cái thuyết pháp, nói lão thái gia định cách đời truyền ngôi, đem vị trí gia chủ truyền cho vị tôn tử này.

"Lúc đầu là người đi giết Cốc Tự Thanh, cũng là người sau cùng trông thấy Đồ Phong, người cảm thấy hắn là một cái người dạng gì?" Lão thái gia hỏi.

Đồ Huyền suy nghĩ một chút, nói ra: "Thời gian tiếp xúc quá mức ngắn, tôn nhi cũng không tiện vọng ngôn." Đồ Huyền nói ra.

"Sự tình đã như thế, người cứ việc nói." Lão thái gia nói ra.

"Tại thời điểm gặp mặt sau cùng, cảm thấy hắn rất không thích hợp, tại lúc đối mặt đại biến thì khuyết thiếu ứng biến, nhưng mà về sau theo tin tức truyền quay lại, nói hắn tự ý sửa lại tên cùng thân phận đã định ra trước đó, không chút nào liên hệ cùng bọn họ, tôn nhi cảm giác, chỉ sợ hắn sớm đã có ý nghĩ của riêng mình, hoặc là nói hắn khuyết thiếu tín nhiệm đối với sự an bài của gia tộc."

"Nhưng hắn một mình một người, có thể trở thành thân truyền đệ tử của Âm Hồn cốc Bách Thảo đường, cái này là như thế nào?" Lão thái gia hỏi.

"Nếu như tất cả đều là đã nghĩ sẵn trước khi vào cốc, như vậy hắn chính là một người can đảm can trọng, nếu như chỉ là trùng hợp, đó chính là vận khí." Đồ Huyền nói ra.

Lão thái gia gật gù đầu, nói ra: "Vốn có chỉ là định phái một người liên lạc vào trong, không nghĩ tới đã thành thân truyền, đáng tiếc chính là, hiện tại giữa hắn và Đồ Tu, chỉ có thể lưu một người, người qua bên kia nhìn xem, nhìn xem có biện pháp gì bảo vệ được người hay không, bản thân phải cẩn thận một ít, không nên để người của Âm Hồn cốc biết rõ người."

"Vâng, gia gia, tôn nhi xin cáo lui."

Đồ lão thái gia một cái người ngồi ở chỗ kia, chỉ cảm giác tâm quá mệt mỏi, cừ hận khiến tính tình lão hiện tại vẫn cứ như liệt hỏa, nhưng mà những năm gần đây lão càng ngày càng cảm giác có chút lực bất tòng tâm rồi.

Trước đó vài ngày có tin tức truyền tới, nói cái đệ tử phái đến Âm Hồn cốc kia đúng là đã thành thân truyền, điều này làm cho hắn thật cao hứng, điều này làm cho hắn tựa hồ nhìn thấy kết cục Đồ gia đoạt lại Âm Hồn cốc rồi, nhưng mà lúc này đây xuất hiện biến số như vậy, tuy nói không có ảnh hưởng kế hoạch đại cục, nhưng mà lại khiến trong lòng lão nhiều ra một ít đau buồn cùng ti vết.

Đột nhiên nhớ tới, từ sau khi cái Đồ Phong này đi Âm Hồn cốc, người trong nhà hắn đều bị cấm túc tại phía nam xa xôi đảo quặng mỏ rồi, cũng không biết hiện tại thế nào rồi.

Nhưng cái ý nghĩ này cũng chỉ là thoáng lướt qua trong đầu lão, có quá nhiều đại sự cần phải lão đi suy nghĩ cùng cân nhắc rồi.

...

Theo ngày quyết đấu tới gần, tin tức Đồ Nguyên sẽ sinh tử đầu với đệ tử của Ma Vân phong cũng chậm chậm truyền mở rồi.

Rất nhiều người tới linh điện tích lũy môn phái công tích, đều sẽ dùng ánh mắt khác thường nhìn hắn, nhưng vô luận là ngoại giới nhìn như thế nào, ở sau lưng nghị luận hắn không biết trời cao đất rộng như thế nào, nói hắn nhất định sẽ thua cũng được, hắn hoàn toàn không biết, bởi vì hắn đang tại nỗ lực tu hành.

Đối với hắn mà nói, cái gì vinh quang, cái gì sứ mệnh gia tộc, cái gì nhiệm vụ, đều là huyền ảnh, hắn chỉ muốn thoải mái tu hành, cuộc sống tốt, kiến thức

được phong cảnh đẹp nhất trong cái thiên địa này.

Về phần, tại trong cái quá trình này có gặp phải gian nan khổ khó, chỉ có thể là đem hết toàn lực đi phá hủy.

Sau khi Đan khí ngưng thần, có thể hư không vẽ bùa.

Trong rất nhiều điển tịch đều có miêu tả về hư không vẽ bùa.

Có người nói, hư không vẽ bùa là vạch động quy tắc tuyến trong thiên địa.

Có người nói, hư không vẽ bùa là đem ngũ hành trong chữ không kia bó buộc thành bình khí.

Có người nói, hư không vẽ bùa là thần hồn diễn biến nhiều lần tại trong cái thiên địa này.

Đồ Nguyên tại trong rừng ở chếch một bên Bách Thảo đường luyện phù pháp, hư không họa phù pháp trong Đan khí ngưng thần, đa số đều là pháp phù tinh giản, cầu chính là dùng tốc độ nhanh nhất mà vẽ ra.

Hư không vẽ phù cùng lá vẽ phù trên giấy phù là hai loại cảm giác hoàn toàn bất đồng, hư không vẽ phù chú ý nhất là cảm giác hai thời điểm khi lên thế và lúc phù thành.

Lên thế dẫn linh.

Dẫn động thiên địa linh khí, quán quanh tại đầu ngón tay, tựa như ngón tay làm bút phù.

Đầu ngón tay điểm tại trong hư không, có linh quang tràn đầy nhiễm tại khoảng không, giống như mực sa lúc vẽ phù, chỉ thấy hần rất nhanh phác họa tại trong hư không, giống như họa hai cái vòng ngón ngang, khi trong nháy mắt phù thành kia, tay hướng phía trước vung lên.

Thần niệm mãnh bạo lên, theo phù ý hướng phía trước xông cuốn dựng lên, một mảnh cuồng phong chọt nổi, cuốn đi về phía trước, cuốn cuộn cuốn lên một vùng lá cây.

Nhưng mà cứ như vậy, cũng không thể đủ khắc địch chế thắng, càng không muốn nói hàng yêu trừ ma rồi.

Cái này là phong phù tối giản, nhưng có truyền thuyết nói từng có một người danh hào Phong Thần, chỉ với một đạo phong phù đơn giản nhất này thổi tán hết mây đen khắp trời, thổi đến nổi tu sĩ cả một châu chỉ có thể đóng chặt sơn môn.

Ngay sau đó, Đồ Nguyên lại hư không vẽ ra hỏa phù, thủy phù những loại phù pháp đơn giản này, nhưng mà những pháp phù này uy lực đều rất nhỏ yếu. Còn có một chút phù pháp tương đối phức tạp hơn một ít thì có Định Nguyên phù, Huyền Quang ẩn thân phù, Kim Tiến phù, về phần những pháp phù có tác dụng đặc biệt kia thì càng nhiều, nhưng mà pháp phù trực tiếp dùng để công kích cũng không có mấy cái.

Tác dụng chân chính của Phù pháp không phải ở tại từng cái pháp phù đơn độc, mà tại tại sau khi tổ hợp ngưng hợp cùng một chỗ hình thành ra Chân Linh pháp phù, Địa Sát cấm phù, Thiên Cương thần phù.

Chính hần cũng rất rõ ràng, nếu đấu phù pháp, khẳng định đấu không lại Đồ Tu kia, Đồ Tu kia dù sao cũng ngưng thần sớm hơn mình, năng lực hư không vẽ phù cường hơn mình, mà mình thì cường hơn hần ở chỗ có được Niếp Linh Cầm Nã pháp.

Niếp Linh Cầm Nã pháp không chỉ có thể cầm nã tất cả vật vô hình, còn có thể phá phù pháp, nhưng mà đó cũng phải là nhìn phá cái phù pháp gì.

Bất quá, Khuất Thành cũng nói hần cho rồi, tuy rằng Đồ Tu đan khí ngưng thần tương đối sớm, nhưng mà hư không vẽ phù là lấy ngũ hành phù pháp làm chủ, ngũ hành phù kỳ thực cũng không đủ tạo ra sợ hãi, nhưng nếu là hần mượn nhờ ngoại vật để vẽ phù thì đó mới là uy hiếp chân chính.

Không thể sử dụng phù đã họa sẵn, nhưng mà lại có thể tại chỗ họa, tỷ như lấy lá cây làm phù, hoa cỏ làm phù, lấy thạch mộc làm phù.

Đột nhiên, hần hái xuống một đám lá cây ở bên cạnh, ném hướng một đám bụi cây ở xa xa, chỉ thấy một mảnh lá cây kia cực nhanh bay ra, mơ hồ có linh quang bám vào, khi xẹt qua một cái cành cây, đúng là đem cành cây kia chặt đứt rồi.

Phía mặt sau cây lẩn ra một cái đại nam hài, cái này Đồ Nguyên đã gặp qua, là lúc trước, khi hai nữ nhân Mục gia tranh đấu thì là do hần chạy tới báo tin, Đồ Nguyên biết rõ tên của hần, gọi là Hầu Thông.

"Người trốn ở nơi đó làm gì?" Đồ Nguyên hỏi.

Hần đại khái là nhìn thấy Đồ Nguyên cũng không có rất tức giận, vì vậy cười như lấy lòng nói: "Nghe nói người sắp sinh tử đấu với người của Ma Vân phong, ta tới trợ uy cho người."

"Người trợ cái gì uy." Đồ Nguyên vừa cười vừa nói.

"Bọn họ đều nói người khẳng định thất bại, ta cảm thấy người sẽ không, người nhất định sẽ thắng." Hầu Thông nói ra.

"Ha ha, người vì cái gì xác định như thế." Đồ Nguyên hỏi.

"Ta cảm thấy ngươi rất lợi hại a, hơn nữa, ngươi không giống người khác, không biết khi dễ người, cho nên khẳng định sẽ thắng." Hầu Thông nói ra.

Đồ Nguyên cười cười, hắn cũng không có trả lời. Hắn đột nhiên đưa tay tại trong hư không điểm điểm vạch vạch, linh quang mạnh động, đột nhiên tay bấm quyết thu vào trước ngực, một đoàn quang hoa đen tối đột nhiên tuôn sinh, từ tay hắn đem cả người đều nuốt hết.

Thần niệm quán tại trong linh khí, hình thành một đạo Ân Thân phù, diễn biến làm huyền quang bao vây lấy bản thân.

Sau đó tại trước mắt Hầu Thông, Đồ Nguyên tiêu thất, tiêu thất tại trong mảnh Huyền quang kia, lúc đầu hắn ta còn có thể nhìn ra kia một mảnh sáng kia có khác biệt với nơi khác, nhưng mà rất nhanh, hắn không thể xác định, cũng phân không rõ rồi.

Hắn bước nhanh tiến lên, đưa tay chụp tại nơi hắn cho rằng Đồ Nguyên có khả năng ở đó, cái gì cũng không có chụp được.

Cái này là Huyền Quang Ân Thân phù, người ở cái giai đoạn này nếu như không dùng họa phù đã họa sẵn, như vậy chỗ đáng sợ lớn nhất của bọn họ chính là ứng dụng các loại pháp phù một cách thuần thục.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Đào sơn

Đồ Tu cũng không biết Đồ Phong là người như thế nào, là hệ chính Đồ gia, từ nhỏ hắn ta đã được lão sư trong gia tộc trọng điểm bồi dưỡng, tuy rằng Đồ Phong có học qua tại trong học đường của Đồ gia, nhưng mà cũng không thể khiến cho Đồ Tu chú ý, loại người như Đồ Phong chỉ tương đương với nội môn đệ tử phổ thông trong các môn phái, không quân thể nào, đều chỉ là sống mà tận trung vì hắn.

"Có cần ta giúp ngươi đi giết chết tên Đồ Nguyên kia trước không? Hoặc là khiến hắn thụ thương."

Đồ Huyền tại gặp được Đồ Tu thì chưa nói mấy câu liền hỏi ra vấn đề như vậy.

Đồ Tu hơi hơi sùng sốt, theo đó tại trong lòng dâng lên một cỗ lửa giận, nhưng mà lại rất nhanh bị hắn đè ép xuống. Cái Đồ Huyền ở trước mặt nhìn qua đậm đặc, lộ ra cảm giác tài trí hơn người này, tại trong Đồ gia là có thêm thanh danh thiên tài. Thiên tài tại nhiều địa phương đều có, nhưng là có chút thiên tài của tiểu gia tộc tại trong đại gia tộc lại chỉ là người thường, mà thiên tài của đại gia tộc tại trong một ít đại môn phái cũng chỉ là người thường.

Nhưng mà Đồ Huyền là thiên tài chân chính, hắn bắt quá ba mươi tuổi, đã kết phù rồi, hơn nữa Đồ Tu không biết hắn đã kết bao nhiêu tầng bao nhiêu đạo. Có lẽ, hắn sẽ trở thành tu sĩ Đồ gia kết đan đầu tiên.

Cái này cũng là một nguyên nhân vì cái gì Đồ Tu chủ động tiến nhập Ma Vân Phong học pháp, bởi vì hắn tại trong gia tộc nhận đến áp lực thật sự là quá lớn.

Hắn tại Ma Vân Phong phi thường nỗ lực, được đến trưởng lão yêu thích. Lúc này đây, hắn lấy đệ đệ bị giết làm cố, muốn sinh tử đấu cùng một vị thân truyền đệ tử Âm Hồn cốc, cũng là muốn chứng minh chính mình. Hắn biết rõ mình không tại trong gia tộc, nhiều năm qua như vậy, không có nửa điểm danh tiếng, cho nên hắn muốn giết chết thân truyền của Âm Hồn cốc, khiến người trong gia tộc lần nữa nhận thức mình, nếu như vậy, khi có một ngày mình về trong gia tộc thì mới có thể được đến địa vị tương ứng.

Cái này là xây dựng cơ sở cho việc cạnh tranh vị trí gia chủ về sau, tuy rằng việc cạnh tranh gia chủ vị với hắn mà nói còn rất xa, nhưng mà sớm làm chuẩn bị luôn không phải chuyện tệ.

"Cảm tạ Huyền ca quan tâm, không cần phiền phức." Đồ Tu đồng cứng hồi đáp.

Đồ Huyền ngồi ở chỗ kia, nhàn nhạt cười cười, hắn cũng không có nói cách làm của Đồ Tu khiến Đồ lão thái gia rất tức giận, cũng không có nói cho hắn biết cái người sẽ đấu pháp cùng hắn kia cũng là thuộc Đồ gia.

Năm đó hắn là không đồng ý phái một người đến trong Âm Hồn cốc làm người liên lạc.

"Cái Đồ Nguyên kia là thân truyền của Bách Thảo đường Âm Hồn cốc, Bách Thảo đường có một thần thông gọi là Nhiep Linh Cầm Nã pháp." Đồ Huyền nói ra.

"Nhiep Linh Cầm Nã pháp không có mười năm là rất khó đại thành, hơn nữa, tại Ma Vân Phong ta cũng học được không ít phù pháp, đến lúc đó hi vọng Huyền ca có thể tại tràng, nhìn xem người của Đồ gia là làm sao giết chết thân truyền của Âm Hồn cốc." Đồ Tu nói ra.

"Vậy thì, chúc ngươi khai trận đắc thắng."

Đồ Huyền không dự định nán lâu tại chỗ Đồ Tu, hắn suy nghĩ mình có hay không nên đi gặp Đồ Phong kia một lần, cái người không nghe lời này.

...

Trong nháy mắt, liền đã đến ngày hai người Âm Hồn cốc Đồ Nguyên cùng Ma Vân Phong Đồ Tu sinh tử đầu rồi.

Thương Hà thành ở tại vị trí trung gian Ma Vân Phong cùng Âm Hồn cốc, tuy rằng thế lực Ma Vân Phong cùng Âm Hồn cốc tại trong Thương Hà thành không khác lắm mỗi bên chiếm phân nửa, nhưng mà không có phái nào trong hai phái có thể không chế cái Thương Hà thành này, bởi vì tại trong Thương Hà thành này có một vị thành chủ.

Vị thành chủ này là người từ ngoài đến, nhưng mà tu vi cao thâm, đúng là không thua phong chủ Ma Vân Phong cùng cốc chủ Âm Hồn cốc, bất quá hẳn chỉ là lẻ loi một mình, tại trong cái Thương Hà thành này duy trì cân đối giữa ba bên như vậy.

Ở ngoài Thương Hà thành có một ngọn Đào Sơn, cây đào trên Đào Sơn đều là do thành chủ Thương Hà thành trồng trọt, tổng cộng có ba nghìn chín trăm cây.

Đào sơn trải rộng, kéo dài đến Thương Hà.

Toàn bộ Đào Sơn này hình thành một cái trận pháp, tên là Tam Cửu Đào Hoa Kiếp trận.

Mà thành chủ Thương Hà thành liền quanh năm ở lại tại trên ngọn đào sơn này, trừ phi có chuyện trọng yếu gì cần xử lý mới sẽ đi trong thành.

Sinh tử đầu lúc này đây nếu đã là dùng để kết liễu ân oán, như vậy hai phái liền thỉnh thành chủ Thương Hà thành tới chủ trì.

Mà thành chủ Thương Hà thành liền đem bọn họ an bài tại trên Đào Sơn.

Tuy nói không cho phép sử dụng pháp bảo, cũng không được mặc pháp y, chỉ có thể dựa vào bản thân sở học phù pháp của mình để đấu pháp, nhưng mà lại có thể sử dụng vật bên người, như hoa cỏ lá cây, thổ thạch nước lửa.

Cái này là đứng đầu khảo nghiệm tu vi một cái người tu hành, cũng chính ứng với một câu kia, vạn pháp từ tâm, ngũ hành làm căn bản.

Tuy nói, mọi người đều cho rằng Ma Vân Phong Đồ Tu khẳng định sẽ thắng, nhưng mà vẫn cứ là hấp dẫn rất nhiều người tới Đào Sơn quan khán.

Dù sao sinh tử đầu là rất khó nhìn thấy, dù cho chỉ là sinh tử đầu giữa Ngưng thần đệ tử cũng là đồng dạng hiếm thấy.

Trên Đào Sơn có một tòa cung điện cũng không lớn, cung điện tên là Đào Sơn Cư, dọc theo đỉnh núi nhấp nhô lên xuống của Đào Sơn có từng cái đình, trong thường ngày, tại trên Đào Sơn này thường thường sẽ cử hành một ít pháp hội, vô luận là đệ tử Âm Hồn cốc còn là Ma Vân Phong may mắn gặp dịp thì đều sẽ đến xem, bất quá phần lớn thời gian đều là những tán tu kia chiếm đa số.

"Cảnh sắc Đào Sơn thực sự là đẹp, với thời tiết hiện tại, đầy núi đào hoa nở rộ, người ở trong đó, gió nhẹ phon phớt, đào hoa khắp trời như bông tuyết."

Có cái công tử tuổi còn trẻ nhẹ lay động chiết phiến nói ra, tại bên cạnh hẳn có ba người nữ tử, hai người giống như là nha hoàn, một người thì là dáng vẻ tiểu thư khuê các.

Cái nữ tử như tiểu thư khuê các kia nhìn cảnh hoa đào khắp núi nói ra: "Nghĩ không ra bên ngoài cái Thương Hà thành nho nhỏ này lại có cảnh trí như vậy, đáng tiếc, lại trở thành nơi sinh cường, khiến cho khung cảnh hoa đào khắp núi này cũng nhiễm phải một phần sát khí."

...

So sánh với Đồ Nguyên, danh tiếng Đồ Tu tuy rằng không nổi danh như đệ tử đứng đầu Âm Hồn cốc cùng Ma Vân Phong, nhưng mà tại trong một cảnh giới ngưng thần này, cũng rất là nổi danh.

Mỗi một tầng thứ đều sẽ có các cái tầng thứ giao lưu, Đồ Tu tại trong cái tầng thứ này được tính là nhất lưu.

Một đoàn người từ dưới núi đi tới, chỉ ít có hơn hai mươi người, trùng trùng điệp điệp, trong đó một người dẫn đầu là một vị trung niên nhân, lão là sư phụ của Đồ Tu, một vị trưởng lão trên Ma Vân Phong, tên là Phương Thanh Đồng, mặt sau thì là đệ tử Đồ Tu của lão. Những đệ tử theo ở mặt sau kia thì là các đệ tử khác của Ma Vân Phong.

Một đoàn người bọn họ trực tiếp lên Đào Sơn, bất quá cũng không có đến Đào Viên Cư trên đỉnh Đào Sơn, mà là ngừng lại tại một cái đình giữa sườn núi, tại nơi đây, có ba tòa đình, một ở tại chỗ cao, hai cái ở tại chỗ thấp hơn một chút, tại giữa chỗ cái đình phía dưới có một mảnh đất trống.

Nơi đây chính là địa phương thường cử hành pháp hội, cũng chính là nơi cử hành sinh tử đầu hôm nay.

Không có gì Lôi đài, nhưng mà người đến đây quan sát rất nhiều.

Phương Thanh Đồng trực tiếp vào trong toàn đình cao nhất kia, tại nơi đó, đã có một người chờ tại nơi đó rồi. Người kia đương nhiên sẽ không là chủ nhân của cái Đào Sơn này, mà là đệ tử thân truyền của chủ nhân Đào Sơn, tên là Chung Xuyên, bất quá, hẳn tuy rằng là đệ tử thân truyền của thành chủ, nhưng coi như là người chủ sự của Thương Hà thành, bởi vì trong thường ngày khi thành chủ không tại trong thành, đều là do hắn chủ sự.

"Phương trưởng lão, ngài tự mình tới a." Chung Xuyên nói ra.

"Tiểu đồ cùng người sinh tử đầu, không thể không tới." Phương Thanh Đồng vừa cười vừa nói.

"Tuy nói là sinh tử đầu, nhưng mà đối với Đồ huynh đệ mà nói, đó cũng chỉ là chuyện đưa tay lấy được liền mà thôi." Chung Xuyên nói ra.

"Ha ha, vậy cũng không có thể sợ ý."

Phương Thanh Đồng tuy là nói như vậy, về mặt lại thoải mái, những đệ tử cùng theo lão lên đây cũng là đầy mặt tiểu ý, tại nơi đây tùy ý nói chuyện.

Rất nhiều người đều đang nghị luận về sinh tử đầu sắp tới, đương nhiên không có người xem trọng Đồ Nguyên, ngay cả Đồ Nguyên đến tốt cùng là người nào, cũng rất nhiều người không biết.

Việc Đồ Nguyên giết chết Cao Hồ năm đó chỉ là hơi hơi truyền lưu tại trong nội môn đệ tử Âm Hồn cốc một cái, đối với toàn bộ Thương Hà thành này mà nói, bất quá là một điểm bọt nước mà thôi, đã không biết bị cuốn đi đâu rồi.

...

"Thế nào cái Đồ Nguyên kia còn chưa có tới."

"Sẽ không là không dám tới đi."

"Nói mò, sinh tử đầu sao là một cái đệ tử nho nhỏ có thể nói không tới thì không tới, cho dù chết, cũng phải chết ở chỗ này, chết ở dưới tay Ma Vân Phong Đồ Tu."

"Cũng thật là thương cảm."

"Cũng không có thể nói như vậy, hắn có cơ hội bái nhập Âm Hồn cốc, nghe nói còn là đệ tử thân truyền, chỉ có thể trách chính hắn không chí tiến thủ, có cơ hội tuyệt hảo lại không hảo hảo tu hành, nếu như hắn là một cái đệ tử tiến cảnh tu hành cực cao, Âm Hồn cốc nỡ để hắn đi tìm cái chết sao?"

"Ta nghe nói a, cái Đồ Nguyên này phạm môn quy, vốn là phải bị xử tử, là sư phụ hắn cầu người bên trong cốc, mới giúp hắn có cơ hội làm cái sinh tử đầu này."

"Muốn chết thì an tĩnh chết đi, hà tất tới nơi này mất mặt xấu hổ." Nói chuyện chính là một vị đệ tử Âm Hồn cốc.

Đệ tử Âm Hồn cốc cũng có không ít người đến, nhưng mà đều là tốp năm tốp ba, bởi vì không xem trọng Đồ Nguyên.

Một lát sau, dưới núi có hai người đi lên, người dẫn đầu tóc trắng xóa, không giống người tu đạo, trái lại như lão nông. Người theo phía sau ông ta, trang phục màu xám, vóc người thon dài, diện mạo thanh tú, một đường đi theo phía sau lão nhân.

"Đây là Đồ Nguyên sắp sinh tử đầu với Đồ Tu sao?"

"Thực sự là khác biệt như đom đóm với trăng sáng."

Đom đóm trong lời bọn họ đương nhiên là chỉ Đồ Nguyên, trăng sáng thì là chỉ Đồ Tu.

Khuất Thành tiến vào trong cái đình trên cao kia.

Chung Xuyên đồng dạng đứng lên, ôm tay hướng phía Khuất Thành nói: "Khuất sư huynh tới rồi."

Ma Vân Phong Phương Thanh Đồng ngồi ở bên kia nhưng là không chút nào có ý đứng dậy. Trái lại nhắc ly trà lên chậm rãi uống một ngụm: "Âm Hồn cốc các người nếu đã phái người đi tìm chết, vậy thì sáng khoái một chút, hà tất lồi lõm kéo kéo như thế, sớm muộn cũng là chết, muộn nhất thời nửa khuya cũng chỉ đây vò thêm mà thôi."

Thanh âm lão không lớn, nhưng mà lại đủ để cho người tại đây nghe được.

"Sinh tử đầu, ai sống ai chết vẫn còn chưa biết. Tới, gặp qua Chung phó thành chủ, hôm nay Chung phó thành chủ là nhân chứng tràng sinh tử đầu này."

Đồ Nguyên tiến lên đây, hắn vô luận là kiếp trước còn là kiếp này, cũng không có bị người chú ý như vậy, hắn có một chút cảm giác không thích ứng. Cho dù như thế, hắn vẫn cứ là tại trong đám người Ma Vân Phong tìm kiếm người sắp sinh tử đầu với mình kia.

Trong lòng hắn đối với người này cũng không có hận gì.

Không quản đối phương có biết mình hay không, nếu như đã đến nơi đây rồi, như vậy thì chỉ có thể có một người sống ly khai. Trong lòng Đồ Nguyên cũng không có gánh nặng cùng áp lực gì, bởi vì linh hồn hắn không phải nguyên bản người kia, hắn không nhận thức Đồ Tu này, đối với Đồ gia cũng không có chút cảm tình nào.

Trong lòng hắn chỉ có một cái mục đích, đó chính là có thể tự do tự tại tu hành, làm việc mình muốn làm, đi nơi mình muốn đi. Không hề bị người mệnh

lệnh, không hề bị người uy hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Mộc sinh hỏa

"Sinh từ đầu, ký sinh từ ước, không cho phép dùng bất cứ pháp phù, pháp khí, pháp y gì." Chung Xuyên nói ra: "Có thể dùng tất cả những vật có sẵn trong thiên địa."

Vật có sẵn chính là chỉ mấy thứ như hoa cỏ cây cối, núi đá ngưng trùng, chỉ cần người có thể dùng được.

Đồ Nguyên không có trả lời, chỉ là gật gật đầu, Đồ Tu ở bên cạnh vẫn luôn nhìn chăm chú vào hắn.

Là sinh từ đầu, không có gì để khách sáo.

"Tu nhi, đi thôi, không thể sợ ý." Phương Thanh Đồng nói ra, tuy rằng hắn nói không nên sợ ý, nhưng mà về mặt hắn vẫn thoải mái.

"Vâng, sư phụ." Đồ Tu nhìn Đồ Nguyên.

Nhìn cái Đồ Nguyên trước mặt này, Đồ Tu đột nhiên cảm thấy có chút quen mặt, nhưng cái ý nghĩ này cũng chỉ là chợt lóe qua trong lòng.

Đồ Nguyên đồng dạng đánh giá cái Đồ Tu trước mặt này, chính hắn cũng không rõ ràng lắm mình có thật là người của Đồ gia hay không, nhưng mà hiện tại đã như vậy, vô luận có đúng hay không đều đã không trọng yếu rồi.

...

Một ngọn Đào Sơn, trên Đào Sơn hoa đào nở đầy núi, cảnh sắc ưu mỹ.

Tại chỗ giữa sườn núi, trên một khu đất bằng phẳng, phía dưới một gốc cây đào phân ra đứng hai người, tại phía trên bọn họ là có hơn mười người đang nhìn.

Trương Mặc đứng ở nơi đó nhìn Đồ Nguyên, trong lòng rất không thoải mái, cái người này nhập môn còn muộn hơn mình, lúc này đứng là đã Đan khí ngưng thần.

Mà mình vẫn còn tại thực khí, trong lòng cảm thán đồng thời lại suy nghĩ, nếu là mình có thể có một người sư phụ dạy bảo thì nhất định sẽ không kém hơn bất cứ một người nào trong bọn hắn, hiện tại khẳng định cũng đã sớm ngưng thần thành công rồi.

"Hôm nay, Âm Hồn cốc, Ma Vân phong bởi vì ân oán mà định ra sinh tử đầu, ... , sau hôm nay, vô luận ai sống ai chết, ân oán đều tiêu."

Tiếng Chung Xuyên vang lên, Đồ Nguyên mặt không biểu tình, hắn không có nhìn người xung quanh, không có đi nghe lời bọn họ nói, chỉ là lẳng lặng nhìn Đồ Tu ở trước mặt mình.

Đồ Tu thân hình cao to, mặt vuông mày kiếm, lưng hùm vai gấu,

"Âm Hồn cốc không có người sao? Ta không biết, người vì cái gì lại muốn tới, là bị Âm Hồn cốc bức bách, hay là có chỗ tốt gì khiến người tình nguyện bỏ mạng mình cũng muốn tới."

Tự tại lúc mọi người đều cho rằng chiến đấu lập tức bùng phát thì Đồ Tu đột nhiên mở miệng nói chuyện rồi.

"Thế nhưng là vô luận có chỗ tốt gì, lại thế nào so được với mạng của mình chứ, còn mạng, tất cả cái khác mới có khả năng có, hay là, người cảm thấy có thể thắng được ta, ta nghe nói ngày gần đây người đã Đan khí ngưng thần, ăn theo tốc độ tu hành của người mà nói, kỳ thực tuyệt không chậm, đáng tiếc, thời điểm này người lại gặp gỡ ta."

"Nếu như ta là người, ta tình nguyện tự sát, cũng không nguyện ý đến nơi đây, bởi vì đến nơi đây không chỉ riêng ném mặt mũi của người, cũng là ném mặt mũi sư phụ người, người nhìn sư phụ người xem, thoát nhìn hắn đã không còn bao nhiêu thọ nguyên rồi, người lại còn khiến hắn mất mặt tại trước mặt nhiều người như vậy."

Đồ Nguyên nhìn thoáng qua sư phụ của mình, chỉ thấy sư phụ ngồi ở bên cạnh cái Phương Thanh Đồng cùng Chung Xuyên kia, có vẻ vô cùng già nua, phía sau hai người bọn họ đều có đệ tử bảo vệ xung quanh, mà sư phụ chỉ là cô độc một mình ngồi ở chỗ kia.

Hắn hít sâu một hơi, trong lòng suy nghĩ: "Ta tới trên cái đời này, là vận mệnh, ta đây tuyệt đối không thể để mình đơn giản chết ở chỗ này, chết tại trong tay loại người này."

Nghĩ tới đây, lạnh lùng nói ra: "Đến đi, hà tất nhiều lời."

Xa xa dưới một gốc cây đào có người cảm thán: "Một bên là được mọi người xem trọng, đồng môn bảo vệ xung quanh, một bên là không được xem trọng, cô đơn chiếc bóng."

...

Một mảnh hoa đào rơi theo gió, như là không biết đến nơi đây sắp sửa có máu chảy, lại tựa hồ không đành lòng thấy có sinh tử mất đi, mà rơi vào giữa hai người, bay xuống trước mặt Đồ Tu.

Đồ Tu vươn người ra theo một mảnh hoa đào kia.

Trong nháy mắt khi kéo theo hoa đào kia, trong đào hoa đã mông lung một mảnh linh quang.

Vung ra.

Một mảnh hoa đào kia đúng là cực nhanh bay ra, xẹt qua hư không, cạnh hoa đào cắt phá hư không tựa như dao sắc.

Cái này là thủ đoạn đơn giản nhất mà trực tiếp nhất của người tu hành——khu vật, lấy linh khí tự thân phụ tại trên vật thể khác để kích sát địch thủ.

Uy lực thì phải xem cường độ linh khí cùng thần niệm của người kia rồi.

Trong mắt Đồ Nguyên, hoa đào mềm mại kia tại giờ khắc này biến thành dao sắc đoạt mệnh, xẹt qua hư không, tại trong nháy mắt hoa đào sắp cắt ngang yết hầu mình, đột nhiên nghiêng người một cái né tránh.

Khi hoa đào xẹt qua bên tai thì hắn nghe được cả tiếng rít.

Đồ Nguyên có thể tránh thoát cũng không khiến người ngoài ý muốn, chỉ là hắn tránh thoát mà không có chút chặt vật nào lại khiến có chút người vốn không xem trọng Đồ Nguyên cảm thấy đáng tiếc, bọn họ muốn nhìn thấy Đồ Nguyên chặt vật.

Hoa đào lướt qua cổ Đồ Nguyên, xẹt qua một cái cành đào, đúng là trong nháy mắt cắt đứt cành cây kia, vết cắt bằng phẳng như là bị dao sắc cắt qua.

Mà một mảnh hoa đào kia lại y nguyên không vỡ, theo gió bay xuống.

Có thể thấy mức độ ngưng luyện linh khí của Đồ Tu. Gã tiện tay hái xuống một đóa hoa đào, quăng ra.

Hoa đào xoay quanh một cái trong hư không, đi tới phía trên Đồ Nguyên lại đột nhiên chậm lại, như là linh lực trên hoa đào kia bị tán đi, không còn bị Đồ Tu điều khiển.

Hoa đào tại phong trung phiêu phiêu dập dờn hạ xuống, trực tiếp rơi hướng đỉnh đầu Đồ Nguyên, không có chút sai lệch nào.

Tại đây đều là người tu hành, đều biết rõ Ma Vân phong có một loại pháp tên là 'Sơn Nhạc Trấn Thần pháp'. Cái này là một loại pháp ý, nếu linh ngộ được, tự nhiên là có thể tùy tâm sở dục dùng cho tranh đấu.

Mà trong linh lực phụ trên trên đóa hoa đào từ chỗ cao bay xuống này ẩn chứa pháp ý của cái Sơn Nhạc Trấn Thần phù pháp đó.

Pháp ý có bốn cái cảnh giới, phân biệt làm ý, thế, tướng, chân.

Tuy rằng, ở tuổi của Đồ Tu nhiều nhất còn chỉ là linh ngộ một chút pháp ý Sơn Nhạc Trấn Thần pháp, nhưng mà chỉ một chút pháp ý này, lại đủ giúp thủ đoạn của gã trở nên càng thêm cường đại.

Đó đã không còn là một đóa hoa đào phổ thông mà là một đóa hoa đào có thể chế ngự tà linh quỷ mị, người có thần hồn, khi hạ xuống đỉnh đầu, nếu vô pháp phản kháng cũng sẽ bị chế ngự, không nhúc nhích được.

Đồ Nguyên cũng thông qua nguyện lực từ thần tượng sơn thần linh ngộ được pháp ý của núi, thi triển thông qua một đạo thần phù kia thì một cái lá phù nhẹ nhàng có thể đập vụn một tảng đá.

Mà pháp ý trong Sơn Nhạc Trấn Thần pháp một tầng pháp ý sơ khởi kia chính là một cái chữ 'Trấn'—— trấn thần, trấn thần hồn người, mà 'Sơn Nhạc(Núi cao)' ở mặt sau, là tầng thứ pháp ý càng cao thâm rồi.

Một mảnh hoa đào này hạ xuống, Đồ Nguyên không thể để nó rơi vào trên người mình. Hắn không biết trong một mảnh hoa đào này rốt cuộc ẩn chứa cái gì, tuy rằng đoán được, nhưng cũng phải thận trọng tỉ mỉ một ít.

Vì vậy hắn di chuyển sang một bên, cái này là muốn tránh thoát đi.

Chỉ là lúc này đây, hoa đào kia mặc dù rơi chậm, lại như là đã tỏa định hắn, như là có sinh mệnh vẫn cứ là nhằm đỉnh đầu hắn mà bay xuống, như một con hồ điệp đỏ nhạt đích.

Hành động tránh né của Đồ Nguyên khiến cho người xem ở xung quanh cười khề, hiển nhiên phương thức này là trốn không được.

Khỏe miệng Đồ Tu cũng có mỉm cười, cái này vốn chính là gã muốn thử Đồ Nguyên một lần, trong linh khí phủ trên hoa đào hạ xuống kia ẩn chứa Trần Thần phù ý, cũng không thể làm khó dễ gì được Đồ Nguyên, chính hắn rất rõ ràng, một cái tu sĩ ngưng thần không có khả năng bị chế ngự.

Cái này bất quá là người trong lúc đầu pháp làm thăm dò, thử độ mạnh yếu củ thần niệm giữa nhau, nếu là linh ngộ pháp ý, như vậy thần niệm ẩn chứa trong linh khí khi va chạm là có cảm giác không giống nhau.

Chung Xuyên nhìn nhìn Khuất Thành, Phương Thanh Đồng bụng chén trà nhấp một ngụm, giống như hồn nhiên không thêm đề ý.

Khuất Thành chỉ là nhìn chăm chăm trong sân, lúc này, trong mắt hắn thần quang sinh động.

Đồ Nguyên phát hiện vô pháp né tránh liền dừng lại, nhấc tay, trực tiếp chộp lấy hoa đào kia, Nhiếp Linh Cầm Nã pháp rất dễ dàng liền bắt lấy đóa hoa đào kia vào trong tay, tại trong nháy mắt hoa đào bị bắt vào lòng bàn tay, linh quang trên hoa đào chợt lóe rồi diệt, vỡ thành vụn hoa.

Đồ Nguyên cũng không có hiển lộ sơn chi pháp ý của mình, chỉ là dùng Nhiếp Linh Cầm Nã pháp mà thôi.

Đồ Tu cười cười, hiển nhiên đã sớm biết rõ Đồ Nguyên có môn thần thông này, hắn cũng không thêm đề ý, nói ra: "Nghe nói Âm Hồn cốc Bách Thảo đường có một môn thần thông, vừa rồi hắn là nó đi, chỉ bất quá như thế. Tiếp theo, là chân chính bắt đầu rồi, tốc chiến tốc thắng."

Khi Đồ Tu vừa dứt lời thì người đã động rồi, hắn đưa tay tại trước người, tại lúc hắn vươn tay ra thì đầu ngón tay đã là linh quang ẩn chứa. Ngón trỏ điểm tại trong hư không, linh khí tại trong hư không trôi nổi sinh quang vận.

Đó là linh vận.

Điểm không sinh linh vận, đó là biểu hiện một loại cảnh giới cực cao của hư không vẽ bùa.

Đồ Tu không hề động, gã nhìn Đồ Nguyên, muốn theo trong ánh mắt Đồ Nguyên nhìn ra sợ hãi hoặc là kinh hoàng. Thế nhưng là gã cũng không có nhìn thấy cái gì, lần đầu tiên phát hiện cái người sinh tử đầu với mình này tựa hồ có một điểm đặc biệt.

Gã muốn hư không vẽ bùa rồi, liền lên thủ thế.

Dẫn linh.

Ở chỗ sâu trong hư vô có lực sắc nhân nhạ theo ngón tay gã vạch động mà xuất hiện, tụ tập.

Đó là một linh khí.

Trên một mảnh Đào Sơn này, Một linh khí nồng nặc, trong ngũ hành phù pháp, Một linh phù pháp quý dị nhất.

Gã muốn họa cái phù gì?

Chỉ thấy trong lúc ngón tay hắn điểm vạch tại trong hư không, một mảnh linh hoa lực sắc càng ngày càng đậm, cuối cùng hình thành một mảnh sương mù lực sắc, sương mù hóa thành một khuôn mặt, bay về phía Đồ Nguyên, tốc độ cũng không nhanh.

Đây chỉ là một đạo Tự Linh phù rất đơn giản, tự chính là Một linh khí, nhưng mà Đồ Tu đem thần niệm của mình dung nhập vào trong cái Một linh khí này, trùm tới Đồ Nguyên, cái này là muốn làm cái gì.

Một mảnh sương vụ lực nhạ bao phủ trong sân, người bên ngoài đã nhìn không rõ mặt Đồ Nguyên lắm rồi, mọi người cũng tin tưởng Đồ Nguyên cũng thấy không rõ người bên ngoài.

Đúng lúc này, có người che miệng kinh hô, bởi vì hắn thấy được Đồ Tu rất nhanh vẽ ra một đạo phù, trong nháy mắt khi phù thành hình, một điểm hóa quang theo tay mà sinh, hóa quang kia tại trong lực vụ như rơi vào trong dầu, trong nháy mắt cuộn trào mãnh liệt, hóa thành liệt điểm ngập trời lao về phía Đồ Nguyên.

Phạm vi Một linh khí rộng lớn bao nhiêu thì hóa điểm này liền cuộn trào mãnh liệt bấy nhiêu.

Một sinh hóa.

Hai đạo pháp phù cũng không cường đại, lại hiển hiện ra uy lực cường đại như thế, khiến người tại đây chấn kinh rồi.

Khả năng lý giải cùng ứng dụng phù pháp của Đồ Tu đã khiến rất nhiều người tại đây ngạc nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 24: Sinh tử

Nhưng mà ngay tại thời điểm mọi người ngạc nhiên về sự lý giải cùng ứng dụng của Đồ Tu đối với phù pháp thì ánh mắt mọi người tự nhiên là theo hóa điểm đột nhiên dâng lên kia nhìn về phía Đồ Nguyên.

Hóa điểm giống như là một con ác thú, nhào xuống.

Không người chú ý tới, Đồ Nguyên tại trước người rất nhanh về ra một đạo phù, một mảnh cuồng phong chợt nổi lên, theo tay Đồ Nguyên mà lên, cuồng phong cuộn cuộn nổi lên, liệt điểm khắp trời cuốn ngược lại, giống như là sóng biển đung vào vách núi, cuốn ngược về trong biển.

Mà cái liệt điểm này là cuốn ngược về phía Đồ Tu, Đồ Tu cùng những người kia thấy một màn như vậy, có chút kinh ngạc. Nhưng mà cái hóa điểm này cũng không thể thương tổn được gã, chỉ cần gã tán pháp phù kia đi, hóa điểm liền tự biến mất, chỉ là điều này làm cho trong lòng gã có chút khó chịu, chính mình làm ra hai cái phù pháp, lại bị người một đạo phù pháp liền bức lui rồi.

Gã lạnh lùng nhìn Đồ Nguyên vốn vẫn không ra tiếng, chỉ cảm giác trong mắt Đồ Nguyên đứng ở nơi đó không ra tiếng nhưng có nét cười.

"Hắn đang cười ta."

Trong lòng Đồ Tu trào dâng lửa giận, nhắc tay liền đã tại trong hư không họa lên phù, linh như tơ cường tuyến, cấp tốc họa ra.

Pháp phù chính là dấu ấn của thiên địa, ấn đại biểu cho quyền, khi cái ấn này xuất hiện thì đó là có thể hiệu lệnh thiên địa.

Một đạo hoa văn công màu lam xuất hiện tại trong hư không, cái này là hình phù.

Trong thiên hạ rất nhiều chủng loại phù pháp, các loại phù pháp cách dùng đều khác nhau, 'Tiền nguyên phù' trong hình phù là một loại phù pháp phi thường thích hợp cho tranh đấu.

Theo một đạo 'Tiền' hình sau cùng được Đồ Tu phác họa ra, chỗ mũi tiền trôi nổi lên kim sắc, đó là kim linh khí trong thiên địa hội tụ lại.

Mũi tiền là chỉ hướng Đồ Nguyên, phương hướng vạch ra tự nhiên là phía trước.

Đồ Tu hung hăng vạch hướng Đồ Nguyên, chỉ thẳng Đồ Nguyên.

"Anh..." Giữa lúc mơ hồ, đứng là có xuất hiện thanh âm kim loại phá không.

Trong hư không, 'Tiền nguyên phù' giống như là một cái cung nhỏ giương lên. Tại trong nháy mắt sau cùng từ tĩnh chuyển sang động, linh quang cuộn cuộn, kim mang cực nhanh nhắm phía Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên tại trong nháy mắt Đồ Tu chỉ hướng chính mình, liền đã nhào về phía bên cạnh, nhào trên mặt đất đồng thời cấp tốc lăn vòng một cái.

Cạnh tai truyền đến tiếng rít, một cảm giác đau đón vọt tới, hần chồm hồm trên mặt đất, sờ sờ bên mặt, một tay đầy máu tươi, theo đó một cơn đau nhức dâng lên trong lòng.

Nếu là hần tránh không kịp nhanh, hiện tại đã bị Tiền Nguyên phù kia xuyên thủng mặt rồi.

Hoi ho quay đầu lại nhìn phía sau mình, ở sau người có một khối giả sơn, mặt trên đã có một cái lỗ nhỏ rồi.

'Tiền nguyên phù' là một loại phù pháp lực công kích cực cường, tốc độ cực nhanh, nếu như không thể nắm chặt đúng thời gian để né tránh, như vậy là tránh không thoát rồi, bất quá loại phù pháp này tại sau khi kích phát, bởi vì tốc độ quá nhanh, cho nên rất khó tọa định mục tiêu như cái phù pháp khác, cho nên là có thể né tránh.

Khuất Thành tự nhiên là có nói cho hần cái phù pháp nào là chí mạng nhất nguy hiểm nhất, cái Tiền Nguyên phù này chính là một trong số đó. Cho nên hần biết rõ thức mở đầu của một đạo phù này, cùng với chỉ có tại trong nháy mắt đối phương xuất thủ mà né tránh thì mới tránh được, bằng không đối phương dẫn hướng mà không phát, né tránh chỉ uống phí, khi thân thể ngừng thì đối phương lại phát ra, vậy cũng chỉ có chết rồi.

Đồ Nguyên tuy rằng chặt vật, nhưng mà vẫn cứ là sinh mạng không ngại.

Tuy rằng thời gian đấu pháp cũng chưa dài, nhưng mà mọi người đều cảm thụ được nguy hiểm trong đó, cũng nhìn ra được cái Đồ Nguyên này kỳ thực đã làm rất nhiều chuẩn bị, chỉ ít đại bộ phận người tại đây đều cảm thấy mình không nhất định có thể tránh được đạo Tiền Nguyên phù kia, biết rõ lúc nào tránh đi là một chuyện, có thể tránh được hay không lại là chuyện khác, nhất là người thi triển phù pháp cũng biết người khác sẽ trốn, khẳng định sẽ chú ý một điểm này.

Sờ dĩ, Đồ Nguyên có thể né tránh, đó là trải qua rất nhiều huấn luyện, đồng thời, thuyết minh nhãn lực của hần cực kỳ nhạy cảm cùng chuẩn xác, nhìn ra trong nháy mắt kia Đồ Tu sẽ dẫn phát Tiền Nguyên phù.

"Hừ..." Đồ Tu nhìn thấy máu trên mặt Đồ Nguyên, thâm nghĩ kém một chút đã giết chết được Đồ Nguyên rồi, lại làm một lần Tiền Nguyên phù nữa, ta cũng không tin vận khí của ngươi còn có thể né tránh.

Đồ Nguyên chậm rãi đứng dậy, hần không có hư không vẽ bùa để công kích đối phương.

Đồ Tu lại một lần nữa hóa ra phù, y nguyên là Tiền Nguyên phù, linh quang chớp động, trong hư không vẽ ra một cái tiểu cung.

Tiền Nguyên phù thành hình, lúc này đây Đồ Tu cẩn thận, không có vội vã dẫn phát như trước, gã nhìn chăm chăm Đồ Nguyên, đột nhiên ngón tay khẽ động, đầu ngón tay nổi lên linh quang, thân thể Đồ Nguyên đồng dạng cùng động theo rồi.

Trên mặt Đồ Tu hiện lên một tia cười gằn, cái này là nụ cười sắp sát nhân. Cái này là gã cố ý làm ra bộ dáng dẫn động Tiền Nguyên phù, nhưng mà kỳ thực cũng không có dẫn động, chờ sau khi Đồ Nguyên động, một cái tiếng rít từ ngón tay gã vạch ra, lóe lên nhắm phía Đồ Nguyên.

Nhưng mà, tựu tại trong nháy mắt một điểm tiền mang kia cực nhanh bay ra, thân thể Đồ Nguyên vốn đã nhào ra lại đứng khựng lại, rồi hướng một phía khác né tránh đi.

Một điểm kim mang lại một lần nữa chìm vào trong tảng đá ở mặt sau.

Lúc này đây, sắc mặt Đồ Tu có chút khó coi rồi, lần đầu tiên có thể nói là Đồ Nguyên gặp may, như vậy lại một lần nữa thì không thể nói vậy rồi, hơn nữa, gã có một loại cảm giác bị nhục nhã.

Gã nhìn thấy tiểu ý mặt trên Đồ Nguyên, gã nổi giận rồi.

"Nghe nói, Ma Vân phong có một đạo Sơn Nhạc Trấn Thần phù, rất muốn kiến thức một cái." Đồ Nguyên đột nhiên mở miệng nói ra.

Cái này là từ khi bắt đầu đấu pháp tới giờ, lần đầu tiên hần mở miệng, vừa mở miệng liền là nói như vậy, là khiêu khích.

Đồ Tu càng là giận dữ, vốn gã cũng không có để Đồ Nguyên này vào mắt, mà bây giờ, gã chỉ muốn khiến tên Đồ Nguyên này nhanh chóng chết đi.

"Như ngươi mong muốn." Đồ Tu trầm thấp nói ra, sát ý lăm lăm.

Tại trong đình kia, sắc mặt Phương Thanh Đồng đồng dạng có chút trầm thấp, cái này không phải là kết quả mà lão tướng, trong lòng lão, Đồ Tu hần là sẽ chiến thắng rất nhẹ nhàng, nhưng mà hiện tại lại cần phải hóa Sơn Nhạc Trấn Thần phù để tìm kiếm chiến thắng.

"Cũng được, để cho hần chết tâm phục khẩu phục." Phương Thanh Đồng hướng Khuất Thành ở bên cạnh nói ra: "Đệ tử của Khuất sư huynh xác thực có mấy phần tính cách, đáng tiếc, dắc ý liên hí hửng rồi, Khuất sư huynh về sau phải dạy bảo tốt a, nga, không đúng, sợ rằng về sau Khuất sư huynh phải thu đệ tử khác rồi."

Âm Hồn cốc cùng Ma Vân phong hai phái này mặc dù không có huyết cừu truyền kiếp giống như Âm Hồn cốc cùng Đồ gia, nhưng cũng là quan hệ cạnh tranh, hai phái tranh đoạt Thương Hà thành, xung đột tranh đấu giữa nhau cũng là chuyện thường ngày.

Khuất Thành cũng không có trả lời, chỉ là nhìn trong sân.

Trong sân, Đồ Tu lại một lần nữa đưa tay tiếp lấy một mảnh hoa đào, sau đó trực tiếp cắn đứt đầu ngón tay, tại trên đào hoa kia bắt đầu bố trí phù.

Gã muốn trong một lần giải quyết Đồ Nguyên.

Gã chuẩn bị tại mặt trên phiến hoa đào lấy máu vẽ ra Sơn Nhạc Trấn Thần phù, nơi đây không có phù bút không có chu sa dùng để vẽ phù, không có giấy phù, vậy thì dùng hoa đào thay thế giấy phù, máu tươi thay thế sa phù.

Cái này là lựa chọn tốt nhất khi một người cần phải hóa pháp phù cao thâm nhưng không có công cụ.

Gã hóa chính là Sơn Nhạc Trấn Thần phù, Sơn Nhạc Trấn Thần phù cũng không phải là pháp phù phổ thông, mà là một đạo Chân Linh pháp phù, có chút người cả đời về không ra Chân Linh pháp phù, có chút người thì rất sớm là có thể vẽ được, cái này toàn bộ nhìn vào ngộ tính cá nhân.

Đồ Tu cầm trong tay một mảnh đào hoa tại lòng bàn tay, máu tươi từ đầu ngón tay như sợi tơ nhỏ xoay chuyển, phác họa lên trên hoa đào đỏ nhạt, một đồ án pháp phù hình ngọn núi chậm rãi thành hình.

Sơn Nhạc Trấn Thần phù màu huyết sắc.

Đồ Nguyên tại trong lòng đếm thầm, hần biết để vẽ ra một đạo Sơn Nhạc Trấn Thần phù này, nếu như thuận lợi Đồ Tu cần thời gian cũng khá dài, dùng giấy ở kiếp trước làm đơn vị đo lường thì hần là khoảng mười giây.

Khuất Thành từng nói cho hần, thời gian mà Đồ Tu cần để hóa ra Sơn Nhạc Trấn Thần phù.

Hần tại trong lòng đếm thầm, khi đếm tới con số năm, hần liền động rồi, ngón tay tại trước người phác họa, tốc độ cũng không nhanh, theo phù pháp kia chậm rãi thành hình, linh quang nổi lên từ trên phù, đột nhiên cổ tay hần chuyển động, khép lại nặn một cái, một đạo phù kia liền được bắt vào trên tay.

Sau đó đưa tay thu tại trước ngực, một điểm huyền quang cấp tốc khuếch tán trên đầu ngón tay, rất nhanh, huyền quang kia liền nuốt hết cả người hắn, tiêu thất tại trong mắt mọi người.

Mà lúc này Đồ đúng là Tu còn chưa có họa xong Sơn Nhạc Trấn Thần phù, tuy là gã tập trung tâm thần tại việc họa Sơn Nhạc Trấn Thần phù, lại vẫn cứ quan tâm Đồ Nguyên, nguyên bản lúc Đồ Nguyên hư không vẽ bùa thì trong lòng còn muốn nhìn một chút Đồ Nguyên có pháp phù gì có thể ngăn cản được Sơn Nhạc Trấn Thần phù của mình, nhưng mà thẳng đến khi thân hình Đồ Nguyên ẩn tại trong huyền quang, gã mới biết được Đồ Nguyên là muốn ẩn nấp, mà không phải muốn chống lại.

Trong lòng cười nhạo, đang muốn hoàn thành Sơn Nhạc Trấn Thần phù của mình thì trong lòng máy động, hắn có một loại dự cảm không tốt.

Loại huyền quang ẩn thân phù này cũng không tính cao thâm cỡ nào, muốn bại cũng không khó, chỉ cần một đạo kim quang phù liền có thể phá vỡ, nhưng mà hiện tại hắn đang tại họa Sơn Nhạc Trấn Thần phù, vô pháp phân thần làm cái khác.

Trong lòng ý nghĩ xoay chuyển, là họa xong đạo Sơn Nhạc Trấn Thần phù này hay là buông bỏ.

Cẩn rằng một cái, gã còn là quyết định họa xong, chỉ cần cái Sơn Nhạc Trấn Thần phù này vừa xong, một phù tại tay, còn sợ gì cái khác.

Gã lại một lần nữa tập trung tâm ý, trong nháy mắt đạo phù văn sau cùng sẽ phác họa xong, đột nhiên, trong hư không tại phía sau gã, một cái tay quần quanh xanh đen chỉ khí chụp về phía cái ót gã.

Gã xoay mạnh người, phù ý trên Sơn Nhạc Trấn Thần phù pháp trong tay trong nháy mắt tán đi, một đạo phù này đã hỏng. Trong nháy mắt xoay người, cái tay quần quanh mặc lục khối đen liền chụp tới trên mặt mình, khối đen như lửa, lửa ở lòng bàn tay lại như khuôn mặt một lão ầu, vận vẹo, nhào tới tới.

Trong tai gã nghe được thanh âm như quỷ khóc, tất cả thanh âm khác đều như đã tiêu thất, trở nên xa xôi, trống không, một cổ đau đớn nói không rõ kẻ không ra kéo tới, gã cảm giác thân hồn mình bị người bắt lấy kéo thẳng ra ngoài, tựa như gân trên người mình bị người nắm giữ, đang kéo ra bên ngoài.

Trừu hồn.

Cả người gã đã không còn sức lực, nhưng mà ý thức còn tại, gã biết làm sao để thoát khỏi cái Nhiếp Linh cầm nã pháp này. Ngưng tụ bản ngã ý chí, quan tượng Sơn Nhạc Trấn Thần phù, đó là Chân Linh pháp phù, phù ý kia có thể chế ngự thần hồn của mình không bị nhiếp chụp ra thần hồn.

Nhưng mà tại trong sát na tâm thần gã ngưng tụ, trong âm thanh đột nhiên nghe được một tiếng cóc kêu.

"Ộp..." Một điểm ý chí vừa ngưng tụ ra kia đúng là trực tiếp bị tách ra, một trận hoảng hốt, theo đó là cảm giác đau nhức, trong mình mình tựa như cái gì cũng bị kéo đứt rồi.

"Rầm!" Ngồi ở chỗ kia, Phương Thanh Đồng vỗ bàn một tiếng, bàn đá tứ phân ngũ liệt vỡ ra, lão phản nộ đứng lên, nhìn Đồ Tu yếu đuối ngã tại dưới chân Đồ Nguyên, sắc mặt tái mét.

"Phế vật."

Lão tức giận mắng một tiếng, hướng phía ngoài đình mà đi, một bước vượt đập tại trong hư không, đúng là pháp phệ không rơi xuống mặt đất, lại một bước như lên thang trời, thẳng lên hư không, ba bước đã đến độ cao đình. Trong tay đột nhiên có một đạo phù, linh quang chớp động, một con bạch hạc hư huyền từ bay ra từ trong tay lão, xoay quanh tại trước người, lão một bước vượt lên ngồi ở phía trên, hai cánh bạch hạc giang ra, hướng phía ngoài núi nhanh chóng bay đi.

Lão nhưng là trực tiếp bỏ đi như thế rồi, căn bản tự không quản Đồ Tu nằm tại nơi đó sinh tử không biết.

Đệ tử của Ma Vân phong lúc trước trùng trùng điệp điệp mà đến, đa số đều cũng không quay đầu lại bỏ đi rồi, sắc mặt từng người đều rất khó nhìn, chỉ có số ít mấy người nán lại, khiêng Đồ Tu rời đi.

Đồ Nguyên nhìn sư phụ Khuất Thành của mình, trên sắc mặt cuối cùng có nét cười.

Khuất Thành nhìn về phía Chung Xuyên.

Chung Xuyên cười chấp tay nói ra: "Khuất Thành huynh quả nhiên dạy được đệ tử giỏi, hôm nay một trận ân oán này đã tan biến, Chung mỗ là người chứng kiến, lời đã nói liền đại biểu cho thành chủ."

Khuất Thành đi về phía Đồ Nguyên, nói ra: "Trở về đi, hôm nay đánh một trận sinh tử, đó là người tân sinh."

"Vâng, sư phụ." Đồ Nguyên đáp lời.

Trên núi im ắng, nhìn Đồ Nguyên đi theo phía sau Khuất Thành từng bước một đi xuống núi, vô luận là lúc tới hay là lúc rời đi, đều là an tĩnh như thế, không hiện uy thế, nhưng mà lại giết chết Đồ Tu, một người phi thường cường đại trong mắt bọn họ.

Tĩnh thì, như hoa đêm lặng yên nở ra, động thì, lại như liệt hỏa theo gió cuốn cuộn thiêu đốt.

Quyển 2 - Chương 1: Gánh vác

Trong rừng rậm hắc ám, Đinh Dương chạy trời chết.

Tại khi Khuất Thành mang theo Đồ Nguyên đi quyết đấu thì, hắn ta liền thoát khỏi Bách Thảo đường, hắn không nguyện ý nhận hình phạt mười năm tại nơi đó, hắn phải ly khai, phải đi nơi khác học pháp.

Hắn bơi qua Thương Hà, tiến vào trong một mảnh núi rừng này.

Không biết vì cái gì, hắn luôn cảm thấy phía sau mình có người đang đuổi theo, hắn biết rõ nhất định sẽ có người đuổi theo mình, nhưng mà hắn không biết lúc nào sẽ đuổi theo, lại sẽ là người nào đến truy đuổi mình.

Hắn bắt một con thỏ rừng, sau đó lấy một bộ y phục mình thường mặc buộc vào trên người con thỏ rừng kia, mình thì tiến vào trong một cái hốc cây lớn, chỉ vừa đủ để có thể chứa được một người hắn, nhưng mà chỉ cần có người tới gần cái cây này, thì rất dễ dàng có thể nhìn thấy hắn.

Hắn từ trong bao quần áo lấy ra một thứ gì đó lớn cỡ bàn tay giống như là vỏ cây, chỉ thấy hắn đem che ở trên người, một mảnh linh quang mù mờ nổi lên.

Chỉ thấy thân thể hắn rất nhanh được che giấu, một tầng vỏ cây từ trên người hắn lan tràn ra, chỉ một hồi sau, toàn bộ người hắn đã được một tầng vỏ cây che phủ, hóa thành giống như vỏ cây vốn có vậy, sần sùi, phủ đầy nứt nẻ. Vốn là một gốc cây lớn có hốc rỗng, bây giờ đã không còn rồi.

Trong bóng tối, có một cái bóng như ẩn như hiện hành tẩu trong rừng, trên người hắn là một kiện áo choàng màu đen, phía dưới áo choàng, cả người hắn đều như là muốn ẩn vào trong hư không.

Hắn tại nguyên chỗ nhìn nhìn, mũi hơi phập phồng, sau khi ngửi ngửi, đột nhiên hướng một cái phương hướng rất nhanh rời đi, thân thể hắn mềm mại như khói, rất nhanh tiêu thất tại trong rừng.

Không qua bao lâu, người kia lại một lần nữa quay về rồi, hắn tìm kiếm khắp nơi, sau đó lại hướng một cái phương hướng đuổi theo, qua rất lâu, trong bóng tối, thân ảnh hắn lại lặng lẽ xuất hiện, tựa như một lũ hắc sa, đứng ở trong rừng u ám.

Cuối cùng hắn rời đi, không còn lại xuất hiện rồi.

Khi Đinh Dương từ trong hốc cây kia đi ra thì mặt trên có vẻ vui mừng, sau đó rất nhanh đi xa.

Hắn một đường đi tới một tòa tiểu thành, đó là nơi hắn sinh ra, tên là Cổ(cái trống) Thành, bởi vì địa hình như cái trống, nên theo đó mà đặt tên.

Hắn đi tới một tòa Xuân Lệ viện, một chỗ phồn hoa nhất trong Cổ Thành này, đây là một cái kỹ viện, muội muội hắn bị phụ thân hắn bán vào nơi đây. Trước khi hắn tiến vào Âm Hồn cốc trở thành nội môn đệ tử là phải trước đưa cho người trung gian một khoản tiền, nếu không như thế hắn căn bản vô pháp trông thấy người tuyển chọn nội môn đệ tử cho Âm Hồn cốc, khoản tiền kia là đến từ tại muội muội hắn bán mình kiếm tiền.

Hắn đầu tiên là dùng ẩn thân phủ tìm đến muội muội mình, sau đó lại đem muội muội rời đi.

Cũng không có trở lại, mà là mang theo muội muội mình nhắm phía ngoài thành, ra khỏi thành, một mực hướng phía nam, hắn muốn thoát ly phạm vi thế lực Âm Hồn cốc.

Liên tiếp đi vội bốn ngày, đi tới một cái ngã ba đường, có mấy cái lều trà, nơi đây phía trước không có thôn, phía sau không có điểm, cho nên nơi đây một cái trà lều tuy rằng đơn sơ, đó là vẫn cứ sẽ có người qua lại hoặc thương đội dừng nghỉ chân tại nơi đây.

Càng đi về phía nam, lại càng xa phạm vi thế lực Âm Hồn cốc rồi.

Đinh Dương trong lòng thở ra một hơi, bây giờ đại khái là tính thoát khỏi Âm Hồn cốc rồi.

"Tiểu Mai, chúng ta vào nghỉ ngơi một cái, uống nước, ăn một chút gì rồi lại đi." Đinh Dương nói ra.

"Được, đều nghe ca ca." Đinh Mai hồi đáp.

Chỉ là khi nàng cùng theo ca ca mình vừa vào trong lều trà thì phát hiện ca ca mình đột nhiên đứng ở nơi đó bất động. Đinh Dương nhìn thấy được một người.

"Người là tới giết ta?" Đinh Dương hỏi, hắn ta không cho là đối phương sẽ bỏ qua cơ hội giết mình.

Bởi vì người kia không phải ai khác, chính là Đồ Nguyên.

"Người cho rằng sao chứ?" Đồ Nguyên hỏi.

Đinh Dương không có trả lời, hắn ta quay đầu lại nhìn nhìn muội muội mình, nói ra: "Đề muội muội ta đi."

Đồ Nguyên nhìn nhìn muội muội hắn ta, một nữ tử cũng không tính xinh đẹp, nhưng đại khái là ở tại loại địa phương kia lâu, có một dầy dạn chi khí, so với sự mộc mạc của nữ tử phổ thông, đáng về nàng có chút kêu gọi.

"Người là không có tư cách đưa ra yêu cầu." Đồ Nguyên nói ra.

Đinh Dương cắn răng, đột nhiên vùng tay lên, một đạo phù quang theo trong lúc hấn phát tay liền đã lóng lánh nổi lên, một đạo phù quang kia lóe lên bay về phía Đồ Nguyên, Đồ Nguyên lật tay, nhấc tay chụp một cái, một đạo phù quang kia đã bị hấn bắt vào trong tay, dùng sức miết một cái, liền đã tán đi.

Đó là một đạo Loạn Thần phù, sẽ khiến thần hồn hỗn loạn, có hiệu quả giống như Trấn thần, chỉ là uy lực nhỏ hơn không ít, cho nên Đồ Nguyên có thể trực tiếp dùng Nhiếp Linh Cầm Nã thủ bắt vào trong tay.

Đối với một loại âm dương tạp phù này, Nhiếp Linh Cầm Nã pháp của hắn có chút khắc chế.

Đinh Dương biến sắc, hấn nghĩ đến mình không phải đối thủ của Đồ Nguyên, nhưng mà cũng không biết chênh lệch lớn cỡ nào. Hai người cơ hồ là nhập môn cùng lúc, hiện tại Đồ Nguyên đã Đan khí ngưng thần, mà mình còn không biết lúc nào mới có thể đến một bước kia, hấn không cam lòng.

Nhưng mà lại bất đắc dĩ.

"Ta tự hỏi, không có điều gì có lỗi với người, còn một lần tha cho người một mạng, người vừa xoay người liền muốn đẩy ta vào chỗ chết? Cái này là vì cái gì?" Đồ Nguyên hỏi.

Con mắt Đinh Dương có chút đỏ, không biết là giận, còn là hận, hay là xấu hổ.

"Không sai, người tại trong Sơn thần miếu kia xác thực là tha cho ta một lần, nhưng mà, người có nghĩ tới không, ban đầu là bởi vì sao?" Nói đến đây, Đinh Dương dùng một chút, đưa tay chỉ vào Đồ Nguyên, lớn tiếng nói ra: "Là người, nếu như không phải người nói ta biết rõ Cao Hồ bức người sao chép linh thư, ta sẽ chịu phạt sao? Ta sẽ không, ta cũng sẽ không tại sau khi bị phạt ba năm, vừa trở lại trong môn liền bị Cao Long uy hiếp, tất cả đều là người, ta chỉ là muốn rất tốt tu hành, an tĩnh tu hành, không muốn tham dự đến tranh đấu giữa các người, thế nhưng là chính là người làm xáo trộn việc ta tu hành, người bức ta không thể không làm như vậy."

Nói đến đây, con mắt Đinh Dương đỏ bừng, nhưng mà thanh âm hấn ta lại kiên định trước nay chưa từng có.

Đồ Nguyên không ra tiếng rồi, hấn nghĩ đến bộ dáng Đinh Dương tại sau khi cũng bị đoạt đi Tích cốc đan, nén giận đi nhận cái nhiệm vụ quét tước nhà xí.

Muội muội Đinh Mai của Đinh Dương lúc này cuối cùng đã rõ người trước mặt này là tới bắt ca ca mình trở lại, nàng thùm thụp một tiếng quỳ trên mặt đất, nói ra: "Người bắt ca ca ta trở lại trước tiên hãy giết ta đi, người không giết ta, ta cũng sẽ tự sát khi người mang ca ca đi, nếu như, người nguyện ý tin tưởng lời một cái nữ tử phong trần thì, ta có thể phát thệ, nếu như ca ca tiếp tục hại người, ta nhất định chết ở trước mặt người, người đã biểu hiện qua lòng nhân từ của người, vậy xin người lại thể hiện một lần nữa đi."

Nhìn Đinh Mai quỳ trên mặt đất, thân thể nằm rạp trên đất, Đồ Nguyên không cất tiếng, Đinh Dương ở bên cạnh lúc này đây cũng không có nói ra một câu cầu xin tha thứ, cùng lúc đó tại trong thần miếu quỳ xuống đất khóc rống cầu xin tha thứ thì hoàn toàn bất đồng.

Bây giờ hấn ta quật cường, đôi môi mím chặt.

Trên mặt Đồ Nguyên cũng có biểu lộ ra rằng cắn chặt, hấn đột nhiên hô: "Cầm một bầu rượu tới."

Có người hầu trà vội vàng đưa rượu lên, nơi đây tuy rằng là tiệm trà, nhưng mà rượu là không thiếu được.

Đồ Nguyên rót ra ba chén, sau đó chính mình cầm lên một chén, ngửa đầu uống xong, nói ra: "Chỉ ít trong vòng mười năm không nên trở lại." Xoay người đi ra tiệm trà, sai bước rồi đi.

Đinh Dương nhìn Đồ Nguyên đi xa, cơ hồ không thể tin được hai mắt của mình, Đinh Mai đứng dậy, nhìn ca ca mình thì phát hiện ca ca đã khóc không ra tiếng rồi.

"Ca ca..."

"Tiểu Mai, có phải ca ca rất vô dụng hay không?"

"Không, ca ca, người là lợi hại nhất."

Đinh Dương ôm lấy muội muội, khóc rống.

...

Trong lòng Đồ Nguyên có một loại cảm giác nói không rõ, hắn không biết mềm lòng như vậy tính là cái gì, nhưng mà chính hắn rất rõ ràng, nếu như giết chết Đinh Dương rồi, lại nhìn đến muội muội hắn ta tự sát ngay tại trước mặt mình, như vậy mình cả đời cũng sẽ không thoải mái.

Thả hắn đi, đã không quan trọng Đinh Dương có hay không sẽ lại một lần nữa ghi hận mình, nguyên nhân buông tha hắn là do muội muội của hắn, một cái nữ hài có can đảm nói như vậy, từ một phen lời nói kia, hắn là nguyện ý lại tha cho Đinh Dương một lần nữa.

Tại sau khi đấu pháp xong, trở về Bách Thảo đường, biết rõ Đinh Dương đã đào tẩu, hắn cũng trước tiên đuổi theo, hắn đồng dạng cũng không có đuổi kịp, nhưng mà hắn nhận định muội muội của Đinh Dương bị bán trong cái tiểu thành này, hắn biết rõ trong cốc cũng có người đi trong Cổ Thành kia rồi, nhưng bọn họ là chờ tại trong nhà hắn ta, thế nhưng Đinh Dương không có về nhà mà là trực tiếp đến nhà Lệ Xuân Viện kia, trực tiếp mang muội muội mình ra khỏi thành, căn bản không có về nhà.

Hắn thành công rồi, cho nên tại sát biên giới phạm vi thế lực Âm Hồn cốc chặn lại được Đinh Dương.

Nơi đây cách Âm Hồn cốc còn có một ngày đường, ngồi ở một bên hồ, nhắm mắt tĩnh tọa, há mồm thôn thổ thiên địa linh khí. Linh khí tại trong ánh trăng như khói, bốc lên cuộn cuộn trên mặt hồ, như mông như xà, khí cuốn ra bị Đồ Nguyên nuốt trở lại trong miệng, một lúc lâu sau lại phun ra một ngụm.

Mỗi một lần hút về thì trên mặt hồ sẽ có gió tuôn sinh.

Đột nhiên, hắn mở bừng mắt, đứng thẳng lên, bởi vì hắn nhìn thấy trong mặt hồ kia có một cái bóng, ánh trăng như sương, hình ảnh trong hồ kia càng ngày càng rõ ràng.

Là một cái người.

Một cái người hoàn toàn dung nhập trong nước, nhưng mà diện mạo thân hình y rồi lại có thể rõ ràng nhìn thấy, đồng thời càng ngày càng rõ ràng, giống như là vẽ một hình người trên lụa trắng, sau đó trải tấm lụa trắng này vào trong nước, mà cái người trong nước này giống như là người trong bức họa kia.

Hồ nước gợn sóng, nhưng mà người kia dù bị dao động, lại không có bị đẩy đi chút nào.

Sống lưng Đồ Nguyên có chút mồ hôi lạnh, trong lòng hắn có phần sợ hãi.

"Ha ha..."

Hắn nghe được tiếng cười, chính là người trong nước phát ra, bởi vì thanh âm kia giống như là truyền qua một lớp nước dày đặc, nhưng mà hắn cũng không có nhìn thấy miệng người trong nước chuyển động, có lẽ là sóng che giấu lại rồi.

"Người là ai?"

Theo Đồ Nguyên chất vấn, người trong nước kia đột nhiên ngồi dậy, là một cái bạch y nhân. Khi hắn ngồi dậy, đồng thời đứng ở trên mặt nước thì Đồ Nguyên vừa nhìn liền nhận ra đối phương.

Đó chính là người đầu tiên mình trông thấy khi đi tới trên cái đời này, lần đầu tiên trông thấy, cũng chính là cái người giết chết sư phụ của cái thân phận này. Năm đó hắn chính là hóa thành một bãi nước chảy vào tuyết rồi tiêu thất.

"Nhớ kỹ ta là ai không?" Bạch y nhân kia hỏi, hắn vẫn cứ là đạm mạc như vậy, ánh mắt lạnh lùng, tại trên mặt hắn không có chút dấu vết năm tháng nào.

Đồ Nguyên trầm mặc, hắn nghĩ đến lời mình nên nói.

"Người giết chết Đồ Tu, trái lại hạ thủ được." Bạch y nhân nói ra.

"Luôn luôn sẽ có một người phải chết." Đồ Nguyên nói ra.

"Nói rất hay, thế giới này, vốn có là cường giả sống, người yếu chết, hai người các ngươi sinh từ đầu, hắn đã chết, vậy thuyết minh hắn yếu, bất quá, ngươi không được quên phụ mẫu người nhà của ngươi, ngươi giết chết Đồ Tu, không sợ bọn họ bị người giết chết sao?" Bạch y nhân nói ra.

Đồ Nguyên khẽ nhủ thầm, không có trả lời.

"Ha ha, yên tâm, tại sau khi ngươi giết chết Đồ Tu, ta đã đưa phụ mẫu ngươi đến một chỗ an toàn rồi, không có người sẽ tìm được họ, hiện tại, ngươi tại trong Âm Hồn cốc, không cần ngươi phải làm cái gì, chỉ cần rất tốt tu hành, chờ lúc cần ngươi làm việc, gia tộc sẽ đến thông tri cho ngươi."

Nói xong những lời này, hắn cũng không chờ Đồ Nguyên trả lời cái gì, cả người như tượng nước đột nhiên vỡ tan tán nhập trong hồ, tiêu thất không thấy rồi.

Đồ Nguyên đứng ở nơi đó, nhìn mặt hồ, cuối cùng xoay người đáp ánh trăng hướng Bách Thảo đường Âm Hồn cốc mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 2: Gặp trên đường

Sau khi đi tới thế giới này nhiều năm như vậy, Đồ Nguyên luôn như đập trên phiến băng mỏng, nhưng mà cho tới bây giờ, phần cảm giác đó đã nhạt đi rất nhiều, theo tu vi tăng lên, hần càng ngày càng dung nhập vào thế giới này, cũng càng ngày càng tự tin.

Lúc đầu cơ hồ nhập môn gần như cùng lúc với Đinh Dương, hiện tại Đinh Dương thoát khỏi Âm Hồn cốc, vô luận tương lai hần ta như thế nào, Đồ Nguyên đều không cho là mình sẽ yếu hơn hần. Hơn nữa, tại hần nhìn đến, trên cái đời này, kỳ thực ác nhân phân thành mấy loại, có một loại là khi dễ nhỏ yếu, cũng coi đây là trò vui trong cuộc sống, mà có một loại thì là bị ngoại giới bức bách, Đinh Dương không thể nghi ngờ là loại người sau.

Mà cái bạch y nhân kia, hần cũng tin tưởng, chỉ cần cho mình thời gian, như vậy sớm tối có một ngày sẽ siêu việt đối phương, về phần Đồ gia, hần không có nghĩ tới.

Gió nhẹ thoảng qua, rung động những mầm non trên ngọn cây.

Núi xanh, nước biếc, mây trắng, đều ở trong mắt.

Nhìn tất cả cái này, tâm tình Đồ Nguyên thoải mái dị thường.

Từ khi sinh tử đầu đến giờ đã qua nửa năm, trong nửa năm này, có thể nói là những ngày sống thoải mái nhất trong lòng hần.

Bất quá, cuộc sống thoải mái là nhất thời, vốn có mười năm xử phạt giờ đã không còn rồi, thân là thân truyền đệ tử, lại đã Đan khí ngưng thần, như vậy hần liền cần phải làm việc vì Âm Hồn cốc rồi.

Hần được phân công đến Hắc Chi Linh(dãy núi linh chi đen) làm nhiệm vụ.

Hắc Chi Linh có nhiều một loại hắc chi, là chủ dược luyện Bồ Khí đan, mà nhiệm vụ của Đồ Nguyên là không để những người khác hái Hắc Chi trên núi này, đồng thời cần phải bảo vệ người ở phụ cận cái Hắc Chi Linh này.

Bởi vì trên Hắc Chi Linh không chỉ có Hắc Chi, còn có những thảo dược khác, người ở phụ cận núi này lấy được Hắc Chi cùng một ít thảo dược đều sẽ nộp lên trên, sau đó đổi lấy một ít đan dược hoặc là pháp phù.

Trong thiên địa hiện nay, mọi người sinh tồn không dễ.

Tà linh, yêu mỵ, ma tu trải rộng đại địa, mọi người phụ thuộc vào môn phái tu hành mà sinh tồn.

Đồng thời, những tu sĩ bọn họ còn cần phải giám sát phạm nhân, không để có người thù phụng thần linh.

Nếu là phát hiện có người ở nhà cung phụng thần tượng, như vậy nhất định phải trực tiếp giết chết.

Khi Đồ Nguyên nghe đến một điểm này thì phi thường kinh ngạc, nhưng mà hần cũng không có tư cách phủ định, bởi vì cái này là quy củ các môn các phái trong thiên hạ đều tuân thủ.

Đồ Nguyên hỏi qua sư phụ Khuất Thành của mình, biết rõ cái này là bởi vì trước đây toàn bộ tu sĩ đều bị thần linh điều khiển, nhưng mà tại một vạn năm trước, một ít tu sĩ có được đại thần thông, đại pháp thuật liên thủ giết chết hoặc là đuổi thần linh đi khỏi một mảnh đại địa này.

Linh tu trong thiên hạ sợ những thần linh kia lại phủ xuống, cho nên không cho phép mọi người té tự bất cứ thần linh gì.

Đồ Nguyên đập gió, nghênh đón mùi hoa thỉnh thoảng từ trong sơn lâm bay tới đi về phía trước.

Hắc Chi Linh cách Âm Hồn cốc hơn hai trăm dặm, tính là một chỗ xa nhất trong phạm vi thế lực Âm Hồn cốc, có thể xưng được tới là một khối đất lệ thuộc.

Nghe nói vì chiếm cứ cái Hắc Chi Linh này, Âm Hồn cốc cùng Tinh Tú môn ở đối diện Hắc Chi Linh từng có một trận đại chiến, cuối cùng là Âm Hồn cốc chiến thắng, cho nên có được cái Hắc Chi Linh này.

Vốn cái Hắc Chi Linh này là có ít nhất hai vị tu sĩ Đan khí ngưng thần trấn thủ, nhưng mà về sau lại luôn luôn bình tĩnh vô sự, chậm rãi chỉ cần một cái người.

Hai trăm dặm đường, Đồ Nguyên bộ hành mà đi.

Hiện tại hần còn không biết loại phi hành thuật gì, cũng không biết cái độn thuật gì, cho nên chỉ có thể như vậy đi tới, vừa đi vừa luyện tập thuật Chấn huyết.

Chấn huyết là làm chấn động linh huyết trong đại địa, khiến linh khí trong đại địa kích phát ra, tỏa khắp tại trong hư không, cái này có thể giúp người hành pháp càng thêm thuận buồm xuôi gió, làm cho linh khí nơi mình ở càng thêm nồng nặc.

Mà loại thuật Chấn Huyết này cũng là bước đầu để tu hành công pháp Niếp Không Đạp Vân Trục Vụ (đạp vào khoảng không, bước lên mây, theo mây mà đi), từng có một người khi tranh đấu với người khác thì, một cước đạp xuống, ba trăm dặm mặt đất rạn nứt, người dùng phương pháp thổ động động tại trong mặt đất muốn đánh lên người kia liền bị đánh chết rồi.

Hắn một bước một đạp, nhưng cũng không phải lúc nào cũng có thể cảm ứng được điểm linh khí tụ tập trong địa mạch. Pháp cần phải ngộ, nhưng mà tại trước lúc ngộ cũng là cần phải luyện tập rất nhiều, hiện tại hắn cần phải làm là đạp đi trên con đường núi non hai trăm dặm này, tự nhiên sẽ có đoạt được.

Từ sáng sớm đến đêm tối, từ khi chim còn bay lượn bầu trời, đến bầu trời đầy sao, thanh âm đã thủ trong hai bên núi truyền ra.

Đồ Nguyên ngồi ở trước đồng lửa, nướng một con thỏ rừng.

Suy nghĩ của hắn cũng đã tung bay đến một tháng sau sinh tử đấu, đối với hắn mà nói, đó xác thực là tân sinh, không chỉ là tân sinh như miệng sư phụ Khuất Thành nói, càng là từ sau một trận sinh tử đấu kia, hắn có một loại cảm giác như thoát thai hoán cốt, đó là đến từ tâm linh.

Cái thời điểm này, tâm tình bất an sợ hãi mới tính là an ổn lại, mới chân chính dung nhập thế giới này.

Trong bóng tối đột nhiên truyền đến một tiếng tiếng chuông.

Tiếng chuông thanh thúy, như sóng gợn tản ra, tán vào trong sơn lâm u ám thâm thúy kia.

Tâm tư đang tung bay của Đồ Nguyên tức thì thu trở về, nhìn về phía đầu đường, phía dưới ánh sáng trăng sao có hai người đang hành tẩu trên sơn đạo.

"Di, đằng kia có người."

Là thanh âm một cái nữ hài, hơn nữa còn hắn là thanh âm của nữ hài vị thành niên.

Nơi Đồ Nguyên lựa chọn chính là một chỗ kín gió, nhưng là lưng hướng ra phía đường, mặt hướng vào sơn lâm u ám. Hắn là xoay đầu lại nhìn xem người đang đi tới trên sơn đạo, khi hai người kia đi tới gần một chút, hắn thấy rõ diện mạo hai người, trong lòng kinh ngạc.

Bởi vì hai người kia là đôi ông cháu mà hắn đã từng gặp khi đi bắt Thụ mị.

"Gia gia, là hắn." Cái nữ hài kia nói với gia gia ở bên cạnh mình.

Đồ Nguyên đã đứng lên, hắn đến nay còn nhớ rõ lúc đó vị lão nhân này ở dưới sự bình tĩnh là che giấu sát cơ.

"Đồ Nguyên đi, không cần khẩn trương, lão nhân ta cũng không có thể làm gì được ngươi. Ngươi hiện tại thế nhưng là Đan khí ngưng thần, giết chết đệ tử thân truyền đặc ý của Phương Thanh Đồng Ma Vân phong." Lão nhân kia nói ra.

Đồ Nguyên lại vẫn cứ tay cầm Trần Hồn Đình, hắn cũng sẽ không tin tưởng lời đối phương nói, khi xuất môn thì sư phụ có dặn dò, như gặp phải tán tu, nhất định phải cẩn thận.

"Tiền bối thủ đoạn quỷ dị, khiến người không thể không phòng." Đồ Nguyên đáp lại.

"Ha ha... , hôm nay khí trời thật không sai, gặp lại chính là hữu duyên, ừm, cái nơi này cũng thật không tệ." Lão nhân cười ha ha nói ra.

"Ngày kia, ngươi sinh tử đấu với Ma Vân phong Đồ Tu tại trên Đào Sơn, ta cùng gia gia đều thấy được, ngươi thật lợi hại." Vị cô nương kia nói ra.

Đối với nữ hài này, Đồ Nguyên còn là rất có hảo cảm, lúc đó nàng cũng là kiệt lực ngăn cản gia gia nàng hại mình.

"Đó chỉ là bởi vì không thể vận dụng pháp khí pháp phù mà thôi, nếu như dùng những thứ này, ta phỏng chừng sẽ không thắng được." Đồ Nguyên nói ra.

"Dùng pháp khí tính gì là bản lĩnh." Cô nương nói ra: "Đêm nay, chúng ta có thể qua đêm tại nơi đây không, ta không muốn tiếp tục đi rồi."

Đồ Nguyên nhìn cặp con mắt linh động rồi lại có vẻ thuần tĩnh kia, suy nghĩ một chút cuối cùng gật đầu. Nàng không thể nghi ngờ là rất thông minh, nàng biết rõ mình phi thường kiêng kỵ gia gia nàng, đầu tiên là nói với mình một câu nói, sau đó phát hiện mình không có ác cảm gì với nàng ta, lúc này mới mở miệng nói muốn cùng qua đêm tại nơi đây.

Nàng biết rõ gia gia mình mở miệng khẳng định sẽ bị cự tuyệt.

Ba người lại lần nữa ngồi xuống bên cạnh đồng lửa, lúc này đây tình hình tuy rằng không khác biệt lắm, nhưng mà tâm tình nhưng là có bất đồng rất lớn. Tuy rằng lúc này đây Đồ Nguyên y nguyên cảnh giác, nhưng mà cũng không còn e sợ.

"Ngươi cái này là đi đâu a?" Lão nhân tựa hồ cũng biết Đồ Nguyên phòng bị mình, không có nói chuyện, nói chuyện là nữ hài kia.

Đồ Nguyên nhìn nhìn nàng, lại nhìn nhìn lão nhân kia, cũng không có trả lời, mà là hỏi: "Các người thế nào lại đi theo sau ta?"

"Hắc hắc, người cảm thấy chúng ta theo người?" Lão nhân hỏi.

"Gia gia, sao nói như vậy chứ, đừng để ý đến hắn, ta gọi Dao Dao, người hẳn phải là đi làm nhiệm vụ trông coi đi." Kia nữ hài nói ra.

Đồ Nguyên không hỏi 'Người thế nào biết rõ' như vậy, hỏi chẳng khác nào nói cho biết là như vậy. Hắn trái lại hỏi: "Các người là tán tu?"

"Thế nào, khinh thường chúng ta?" Dao Dao đột nhiên có chút nổi giận đứng đứng hỏi ngược lại.

Đồ Nguyên cũng không phải thật muốn hỏi bọn hắn cái này, chỉ là không muốn nàng ta tiếp tục truy vấn mình mà thôi.

Lão nhân kia cười 'Hắc hắc', nói ra: "Tiểu tử người trái lại rất cẩn thận, được, lão nhân ta cũng không tiếp tục ngồi ở đây, tránh cho người một đêm nay không dám nhắm mắt, Dao Dao, đi thôi."

Hắn đứng dậy, cô nương tên là Dao Dao kia cũng tức giận đứng dậy, Đồ Nguyên chỉ là nhìn bọn họ đi xa, một câu nói cũng không có nói. Theo trong gió truyền đến lời lão nhân kia nói: "Người nhìn người, hay a, nhất tâm thể hiện hữu hảo, ngay cả tên cũng nói cho hắn, hắn cũng không có cảm kích, ..."

Đồ Nguyên ngồi ở chỗ kia, hắn cũng không có bởi vì hai ông cháu kia ly khai mà giảm thiểu cảnh giác, tại cái hoang sơn dã lĩnh này, cái gì đều có thể xuất hiện.

Hắn từ trong lòng lấy ra một cái chuông nhỏ, trực tiếp treo lên cành cây ở bên cạnh, đó là Khu Ma chuông, lập tức rót vào linh lực, thanh âm phát ra có hiệu quả tinh thần đuổi ma.

Theo Đồ Nguyên treo Khu Ma chuông lên, gió núi thổi lên, cành cây lung lay khiến Khu Ma chuông không ngừng vang lên, hoặc nhẹ hoặc mạnh, thanh thúy dễ nghe, đồng thời làm cho một khu vực nhỏ nhỏ này đều trở nên thanh tĩnh.

Lại lần nữa ngồi xuống, Đồ Nguyên bắt đầu đem con thỏ chưa nướng xong kia bắt đầu nướng tiếp, sau khi ăn xong, hắn lấy ra một cái chén lớn cỡ bàn tay, cái hắc đỉnh cỡ ngón cái. Mặt trên Hắc đỉnh có khắc lõm dày đặc chỉ chít phù văn, tại trong hòa quang có một cổ tức sát chỉ khí.

Đầu mũi là bén nhọn, đầu đáy thì là hình vuông, mặt trên có bát quái đồ án.

Ngồi ở đồng lửa, trở nên yên tĩnh, hắn bắt đầu thôn thổ. Há mồm phun ra, một mảnh linh khí bay ra, một mảnh linh quang như mũi tên bắn ra mấy trượng xa, sau đó lại cuốn ngược mà quay về, mang theo một mảnh cuồng phong, khi cuốn ngược quay về thì cuốn qua Khu Ma chuông, kích động làm linh quang trên Khu Ma chuông mơ hồ, tiếng chuông cũng truyền được càng thêm xa xưa.

Khí phun ra giống như là đầu lưỡi cóc khi bắt côn trùng, đem thiên địa linh khí cuốn vào trong bụng.

Mà lúc này, Đồ Nguyên nhưng là đang tại tự quan(xem) đan điền.

Trong đan điền một con cóc do linh khí rời rạc ngưng kết thành ở tại nơi đó, lưng cóc là thành hình núi. Đan khí ngưng kết thành cóc là bởi vì hắn tu hành Chu Cáp Thôn Nguyệt pháp, quan tương bức hình ảnh kia, Đan khí kết thành chu cáp là vô cùng bình thường rồi.

Chỉ là trên lưng có u lồi như núi kia thì là bởi vì bản thân hắn cảm ngộ được một chút pháp ý trên thần tượng sơn thần mới sẽ như vậy.

Mà tại trong miệng cái đan khí cóc này có một cái lưỡi đỏ, đó là ấn phù do nguyên lực ngưng kết thành biến thành, ngoại trừ có thể hấp thu nguyên lực, giúp người theo trong nguyên lực kia cảm thụ được pháp ý ra, hắn còn không có phát hiện được có cái tác dụng đặc biệt gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Cổ chấn

Hai ông cháu kia cũng không có đi xa, hoặc là nói đã đi được quãng đường không ngắn rồi quay lại rồi, nhìn Đồ Nguyên đang tại bên cạnh đồng lửa, phun ra nuốt vào thiên địa linh khí, lão nhân kia thở dài nói: "Tuy rằng tuổi không lớn, kinh nghiệm hành tẩu thiên địa cũng ít nhưng thật sự là cẩn thận."

Bởi vì lão phát hiện Đồ Nguyên không chỉ đem Khu Ma chuông treo tại trên cành cây để linh khí đi về đều có thể kích động đến, hơn nữa tại trên tay hắn còn cầm một kiện pháp khí. Mặc dù lão không biết đó là pháp khí gì, nhưng mà có cái pháp khí này ở đó, bất cứ một cái người nào muốn đánh lén đều phải cân nhắc kỹ rồi.

"Được rồi không có nhằm vào hắn rồi, liệu tới ngọc hồ lô kia cũng hẳn là không tại trên người hắn." Lão nhân nói ra.

Nữ hài ở bên cạnh thì là cười nói: "Ta đã nói rồi, gia gia người nhất định không có cơ hội hạ thủ."

"Hừ, dù cho gia gia có cơ hội hạ thủ, người cũng sẽ làm hỏng chuyện, mấy năm nay không biết người đã làm hỏng biết bao nhiêu chuyện của gia gia rồi, dường như không được vô tình vô nghĩa." Lão nhân oán hận nói, tuy là giọng điệu oán hận, nhưng mà nữ hài kia cũng không sợ hãi, cũng không tức giận.

"Trước đây là ta nhỏ, không hiểu chuyện, giúp đỡ gia gia hại người, bây giờ ta lớn rồi, thế nào lại đi làm chuyện như vậy được chứ? Gia gia, chúng ta tìm một chỗ rất tốt sống qua ngày có được hay không, Dao Dao không muốn hồi hải ngược xuôi như vậy nữa rồi." Nữ hài nói ra.

"Cái gì mà rất tốt sống qua ngày, đó là phạm nhân, chúng ta là tu sĩ, phải cùng trời tranh mệnh, đi, lần này có người thỉnh gia gia ta giúp bọn hắn cùng nhau nhập bí cảnh, gia gia ta nhất định phải kiếm được một ít thứ tốt đem ra, để cho người sau khi chủng hóa lấy dùng luyện bản mạng pháp bảo."

Dao Dao nghe được lão nhân lời như vậy thì đột nhiên trầm mặc xuống, sau đó nói ra: "Gia gia, cái Vương gia kia mời chúng ta hỗ trợ, khẳng định là bởi vì trong bí cảnh quá nguy hiểm rồi, chúng ta phải cẩn thận."

"Yên tâm, gia gia của người có loại gió to sóng lớn gì mà chưa từng gặp qua, người khác đều đã chết, mà gia gia của người vẫn không chết được." Lão nhân vừa cười vừa nói.

Dao Dao miệng giật giật không có lên tiếng, kỳ thực nàng biết rõ gia gia mình sở dĩ nôn nóng như thế, mỗi khi trông thấy một ít tu sĩ đơn độc, liền muốn giết người đoạt bảo, là bởi vì lão biết rõ mình không còn sống bao lâu rồi, muốn vì mình mà kiếm nhiều vài thứ, trước đây khi không hiểu chuyện, nàng giúp gia gia làm không ít chuyện, hai năm này nàng cảm thấy những tu sĩ khác cũng thương cảm, sống không dễ, liền không có giúp gia gia hại người nữa.

Gia gia tuy rằng ngoài miệng nói mình bất hiếu, chuyên giúp người ngoài nhưng cũng tại khi mình phản đối thì sẽ không thật cường ngạnh đi sát nhân đoạt bảo, cho nên mới sẽ có chuyện đi giúp người tìm tòi bí cảnh để đổi lấy một ít thứ mình cần.

"Đáng tiếc gia gia không thể lại chủng hóa rồi, nếu như có thể chủng hóa, đạo hóa đốt tận tạp uế trong cơ thể, vậy còn có khả năng kết phù, nếu kết phù thành, vậy thì thọ nguyên liền tăng nhiều, nói vậy thậm chí có thể kết đan, dù cho là hạ phẩm kim đan cũng là người có thể khai tông lập phái."

Cái này bất quá là ý nghĩ tốt đẹp trong lòng Dao Dao, chính cô ta cũng biết là không có khả năng, trên đời này biết bao nhiêu tu sĩ, chân chính tu sĩ kim đan lại có mấy người chứ.

Nàng rất rõ ràng mình có thể làm chính là mau chóng chủng được đạo hóa, như vậy dù cho là gia gia ly khai, ông ấy cũng sẽ rất hài lòng.

Có thể tại trong mười năm tu hành là Đan khí ngưng thần, dù cho trong môn phái như Âm Hồn cốc vậy cũng là rất ít, mà Dao Dao năm nay bất quá mười sáu tuổi, liền đã Đan khí ngưng thần rồi, nếu là để người biết rõ, nhất định sẽ rất là kinh ngạc.

...

Đồ Nguyên mãi cho đến sáng sớm ngày hôm sau mới bắt đầu khởi hành, tu hành ở mỗi tối là ắt không thể thiếu. Tĩnh tọa thì luyện khí, hành tẩu thì luyện Chấn huyết thuật.

Mà trên tay, thì là thỉnh thoảng vạch động, lúc vạch động thì dẫn dắt Ất Mộc linh khí trong rừng.

Linh khí trong thiên hạ, lớn thì phân là âm dương, nhỏ hơn thì là phân ngũ hành. Lúc thôn thổ linh khí, bất luận linh khí loại ngũ hành gì đều là cuốn vào đan điền để luyện hóa, nếu khi hành(làm/thực hiện) phù mà có thể tinh tế phân ra các loại linh khí khác nhau, như vậy lúc hành phù thì uy lực sẽ cường đại hơn rất nhiều.

Tu sĩ bình thường căn bản vô pháp tinh tế dẫn dắt các loại linh khí khác nhau trong thiên hạ, nhưng mà trong tay Đồ Nguyên có phong ấn thụ mị, cho nên hẳn đối với Ất Mộc linh khí liền đặc biệt mẫn cảm rồi.

Chỉ thấy hắn đi ở trên đường, tiện tay một trao, ngón tay lướt qua, trong hư không có thanh khí hiện lên, thanh khí theo tay mà động, bị bắt vào trong tay, giữa năm ngón có một đoàn thanh khí quán quanh.

Một đoàn mộc linh khí này có thể làm cái gì, bản thân Đồ Nguyên cũng không biết.

Pháp thuật không có xu hướng cố định, rất nhiều đều đến từ chính người tu hành cảm ngộ cùng tưởng tượng.

Buông ra, mộc linh khí trong nhảy mắt tán nhập trong hư không tiêu thất không thấy.

Lại đưa tay kéo một cái, theo trong hư không kéo tới mộc linh khí, loại cảm giác này phi thường kỳ diệu. Con mắt hắn rõ ràng không thể nhìn thấy, thần thức cũng vô pháp cảm ứng được nhưng mà thông qua cái tay này lại có thể làm được.

Tại lúc này đây lại một lần kéo dẫn, cái tay kia của hắn thực hiện Nhiếp Linh Cầm Nã pháp cũng càng thêm thuần熟 rồi, mà loại cảm xúc này cũng khiến hắn đối với mộc linh khí dần dần có cảm xúc, giống như là dần quen thuộc một người rồi, như vậy dù cho là tại trong đám đông cũng rất dễ dàng là có thể nhận ra đối phương.

Một đường đi, hơn hai trăm dặm.

Qua một đoạn đường này, tu vi căn cơ của Đồ Nguyên bắt đầu vững chắc và thành hình.

Một cái tu sĩ tu hành tất nhiên là lấy trường sinh làm mục tiêu. Người tu hành thường nói một câu nói gọi là thọ cùng trời đất, một câu cùng trời đất kia kỳ thực nói chính là một cái quá trình tu hành.

Giảng chính là phải đồng hành cùng cái thiên địa này, phải tại trong quá trình này chậm rãi từng bước một giao hòa cùng thiên địa, như vậy mới có thể giúp bản thân mình trở thành một bộ phận của thiên địa.

Tu hành pháp thuật, phân phối linh khí thiên địa đều là một cái quá trình nhận thức cùng cảm ngộ cái thiên địa này.

Lộ trình hơn hai trăm dặm, Đồ Nguyên nhìn thấy đều là thôn trại tụ tập tại giữa trong sơn dã, sát theo nước mà cư ngụ, lớn thì khoảng ngàn người, ít thì hơn mười người, thậm chí có trông thấy ba hai hộ nhà ở một chỗ.

Bất quá Đồ Nguyên phát hiện trước mỗi nhà mỗi hộ bọn họ đều có treo phù trừ tà, có chút là thạch phù, có chút là ngọc phù, còn có chút sẽ là đào phù.

Hơn nữa rất nhiều người kỳ thực cũng biết thực khí, chỉ là bọn họ tu hành đều rất thấp mà thôi.

...

"Ca, người trông giữ mới sắp tới rồi, ngươi làm sao bây giờ?"

Trong một gian nhà trên Hắc Chi Linh, Cổ Thanh có chút hoang mang hỏi Cổ Chấn.

Cổ Thanh cùng Cổ Chấn là hai huynh đệ, hơn nữa đều là người trong Cổ gia trại dưới Hắc Chi Linh, bất quá Cổ Chấn bởi vì bái nhập trong Âm Hồn cốc, mặc dù không phải thân truyền nhưng bởi vì thời gian tu hành lâu, lại là người dưới cái Hắc Chi Linh này, cho nên mới sẽ được phái tới nơi này trông giữ, hơn nữa một lần làm chính là hơn mười năm.

"Lúc đầu khi làm ra việc đó, là nên nghĩ đến một ngày này, sợ là sợ liên lụy các thân tộc trong trại." Cổ Chấn nhìn qua trẻ tuổi hơn đệ đệ Cổ Thanh của gã rất nhiều.

Cổ Thanh lúc này nhìn qua đã năm mươi tuổi, tóc đã có hoa râu. Hắn nghe Cổ Chấn nói như vậy, một đôi lông mày nhú chặt đến mức sắp đụng vào nhau.

"Cái Đồ Nguyên này trẻ tuổi, nghe nói là đệ tử Bách Thảo đường nhất mạch, không biết có thể giấu giếm được hắn hay không." Cổ Thanh nói ra.

Cổ Chấn không có nói chuyện.

Trong lòng gã cũng có chút nôn nóng, tuy nói là đã có dự định đề phòng vạn nhất, nếu bị phát hiện thì trực tiếp nhắm hướng tây bỏ chạy, nhưng mà thật đến một ngày này, trong lòng gã vẫn là áp lực nặng nề, những năm gần đây, gã thường ra vào một tòa Vụ Hạp phùng thị tại mặt phía bắc kia, nên rất rõ ràng sự thống khổ cùng nỗi nguy hiểm làm tán tu.

Chỉ là cái này cũng không có cách nào, tám năm trước, lúc gã chủng hỏa, kém một chút bị sát hỏa đốt sạch linh lực, đan khí kém một chút tận tán, rơi vào đường cùng gã đem một gốc cây Hắc Chi vẫn một mực trông nom kia hái xuống một phiến trực tiếp ăn rồi, lúc này mới ổn định được đan khí, chỉ là chủng hỏa cũng thất bại rồi.

Mà mấy năm nay, gã lại không ngừng cắt cây Hắc Chi để ăn, bổ túc đan khí, đồng thời cũng cầm những Hắc Chi này đi tới Vụ Hạp phùng thị đổi lấy một ít pháp bảo cùng một phần sát hỏa càng thêm tinh thuần trở về, dự định lại chủng hỏa lần nữa.

Sát hỏa nhập đan điền luyện hóa, đó là đạo hỏa.

Mà trước lúc không vào đan điền đó là sát hỏa trong thiên hạ, cũng không phải là khắp nơi đều có, tại trong Âm Hồn cốc có một cái khe đất, qua một đoạn thời gian trong khe đất sẽ bốc lên từng đóa sát hỏa.

Mỗi một năm, âm hồn cốc đều sẽ xuất ra một ít sát hỏa khen thưởng cho những đệ tử công tích cao trong môn. Một đạo sát hỏa lúc trước của Cổ Chấn là được Âm Hồn cốc khen thưởng.

"Có thể giấu giếm được hay không, thì phải xem tu vi của hắn." Cổ Chấn nhìn dưới núi, nhú nhú mày, trong lòng gã đang tại suy nghĩ, vạn nhất bị người mới tới thay mình kia phát hiện tại chỗ thì đối phương có lập tức động thủ bắt mình hay không. Nếu như đối phương động thủ, vậy mình có có thể thuận lợi thoát thân hay không?

Những thứ này lướt qua trong lòng, gã thở ra một hơi.

"Ca, nếu không, hôm nay ngươi liền đi luôn cho rồi." Cổ Thanh nói ra.

"Trước hết phải thử một lần, chỉ cần giấu giếm được hắn, sau khi bàn giao, tất cả trách nhiệm liền đẩy đến trên người hắn rồi." Cổ Chấn nói ra. Nếu là không đến cuối cùng, gã còn là không nguyện ý thoát ly Âm Hồn cốc, một là bởi vì Âm Hồn cốc sẽ tuyên bố nhiệm vụ truy sát gã, thứ hai sau khi trở thành tán tu, cuộc sống cũng không dễ vượt qua.

Cổ Thanh vẫn cứ là cau mày, hắn luôn cảm thấy ca ca mình có hay không nghĩ quá đơn giản rồi, tuy nói có thể lừa gạt được nhất thời, nhưng mà đến lúc thật bị vạch trần đến trong cốc, sau đó điều tra, còn là thoát không được bị hiềm nghi.

Hắn lại không biết rõ, Cổ Chấn đã liên hệ xong mấy vị tán tu, chuẩn bị vào chính đêm tối lúc gã ly khai thì đánh tới Hắc Chi Lĩnh, nếu là như vậy, tất cả đều chuyển tới trên người mấy vị tán tu kia rồi.

Nhìn ra phương xa, dãy núi trùng điệp, xanh um tươi tốt.

Có chim nhỏ xoay quanh, mây trắng nhẹ trôi, nhưng mà tâm Cổ Chấn nhưng không được an ổn.

"Tu hành vốn là tranh mệnh cùng trời, dám tranh cùng trời, càng là phải tranh với người."

...

Đồ Nguyên nhìn một con sông nhỏ trước mặt, trên mặt sông trống không, không có nhìn thấy bất cứ bóng con thuyền nào, nếu như tu vi hắn cao hơn một chút, như vậy liền có thể đứng vượt sông, nhưng hiện tại hắn là vô pháp làm được.

Bất quá, tại nơi đầu đường có một cái bến đò đơn sơ, bên tuy rằng cũ, nhưng cũng không hư hỏng, thuyết minh là có thuyền ngừng.

Hắn ngồi ở trên bờ sông, cũng không có thôn thổ linh khí mà là luyện phù pháp tại mặt sông.

Hư không vẽ phù là cần phải ổn định và rất nhanh, cho nên một cái biện pháp rất tốt để luyện tập hư không vẽ phù chính là vẽ phù tại trên mặt sông.

Đương nhiên tại trước đó để có thể vẽ phù tại trên mặt nước bình tĩnh, Đồ Nguyên đã có thể vẽ ra phù tại trên mặt nước bình tĩnh trong một cái chén.

Hắn họa chính là 'Nhĩ thức phù', chỉ thấy theo tay hắn cấp tốc họa động trên mặt sông, thủy linh khí trên một đóa cuộn sóng kia rất nhanh mạnh động, linh quang nhàn nhạt tại trên sóng nước rất nhanh hình thành từng đạo phù văn cũng không phức tạp, phù văn có hình dáng như là một cái lỗ tai, nhưng mà tại lúc còn chưa hình thành thì lại một lớp vọt tới, khiến 'Nhĩ thức phù' kia cấp tốc tán loạn.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Hắc chi lĩnh

Khi 'Nhĩ thức phù' kết thành ở trong nước thì là sẽ không tán, vô luận sóng lớn có cuộn trào mãnh liệt cỡ nào.

Tại trong lúc hắn một lần lại một lần kết phù trong sóng nước, một con thuyền từ bờ bên kia lướt tới. Thuyền cũng không lớn, ở mũi thuyền là một lão nhân cường tráng dùng gậy trúc đẩy thuyền, mặt sau là một nữ tử tuổi còn trẻ đang dao động mái chèo.

Trên thuyền có ba hành khách, không qua bao lâu bọn họ liền đã đến bến thuyền.

Ba vị hành khách xuống thuyền, rời khỏi. Chiếc thuyền kia đứng là được buộc lại, có vẻ như không có dự định tiếp tục chờ khách qua sông. Đồ Nguyên tiến lên hỏi, vị lão nhân kia mới nói cho Đồ Nguyên biết bọn họ phải dùng com xong rồi mới sẽ lại chèo thuyền, hơn nữa thời gian hoạt động là có gián đoạn, bởi vì người ở phụ cận này muốn qua sông đều sẽ tới vào thời điểm kia.

Tuy rằng mỗi ngày cũng không có mấy người qua sông, nhưng cũng luôn sẽ có mấy người như vậy.

Đồ Nguyên cũng không nói thêm gì, chỉ ở dưới gốc cây bên cạnh chờ đợi. Hắn y nguyên tại nơi đó luyện phù trên mặt sông.

Hắn luyện luyện, đột nhiên, cái thuyền nữ kia đi tới bên cạnh hắn, nhìn hắn luyện phù pháp tại trên mặt, mặt đầy kinh ngạc hỏi: "Ngươi là linh tu?"

Các nơi khác nhau cách gọi tu sĩ là khác nhau, mười khác biệt phong (phong tục), trăm dặm bất đồng tục (phong tục). Có nơi gọi là linh tu, cũng có nơi gọi là tu sĩ hoặc là pháp sư, càng có chút gọi là vu hoặc tế ti, đều là chỉ người tu hành.

Nữ tử nhìn qua tuổi cũng không lớn, nhưng mà có thể là bởi thường xuyên tại trên mặt sông, gió thổi mưa dầm, cho nên da rất thô ráp.

Đồ Nguyên gật gật đầu.

Nàng thấy Đồ Nguyên tựa hồ cũng không phải loại linh tu lạnh lùng, cao hứng nói: "Trước đây mấy ngày ta nhặt được một khối mộc phù, ngươi có thể giúp ta nhìn một cái đây là cái phù gì hay không?"

"Ta xem nhìn?" Đồ Nguyên nói ra.

Nàng tỉ mỉ nhìn nhìn Đồ Nguyên, sau đó từ trong lòng lấy ra một khối gỗ lớn cỡ bàn tay.

Khi nàng lấy khối mộc phù kia thì trong nháy mắt Đồ Nguyên liền biết, đó là một khối phù đã không có linh lực ngưng kết. Nhưng đồng dạng là một khối phù chưa có người dùng qua, nếu như đã dùng qua thì một khối mộc phù này liền sẽ bởi vì linh lực kích động mà có tồn tại.

Linh lực trên Mộc phù hẳn phải là tiêu tán một cách tự nhiên.

"Cái này hẳn là Đào mộc trừ tà phù, bất quá linh lực phía trên đã tán rồi, phù vẫn trái lại còn hoàn chỉnh." Đồ Nguyên nói ra.

"Vậy cái phù này không thể dùng nữa sao?" Nữ tử thất vọng nói ra, Đồ Nguyên suy đoán khả năng là nàng không chỉ để mình xem qua.

"Theo lý mà nói là không thể dùng rồi, bất quá, đạo trừ tà phù này có chút đặc biệt, cái này là Tì Hư Trừ Tà phù, người có thể ngày đêm lấy đèn nhang cúng phụng, qua một hai năm, cái Trừ tà phù này còn là có thể dùng lại." Đồ Nguyên nói ra.

"Thật sao?" Nữ tử có chút kinh hi hoi.

"Đúng vậy." Đồ Nguyên trả Đào mộc phù lại cho nàng.

Nàng trong lòng kinh hi, một đạo Trừ tà phù hữu dụng, đối với nàng mà nói là thứ rất có giá trị.

Loại cách làm này người tu hành đương nhiên sẽ không làm, hơn nữa, cũng không phải cái phù gì đều có thể làm được như vậy.

Nữ tử thật cao hứng trở về, đi nói với phụ thân, phụ thân nàng cũng không có đi tới chỗ Đồ Nguyên. Bất quá, tại sau khi qua sông, hẳn cũng đã cảm tạ Đồ Nguyên, đồng thời không có thu tiền chớ Đồ Nguyên qua sông.

Đó là cách duy nhất để bọn họ có thể cảm tạ rồi.

Vàng bạc nguyên là tiền trên cái thế gian này, bởi vì người tu hành luyện khí hoặc là luyện chế một ít đồ vật sẽ dùng đến lượng lớn vàng bạc. Nhưng mà mỗi một tọa Đại thành đều có loại tiền riêng của chính họ, do nơi đây còn thuộc về phạm vi thế lực Âm Hồn cốc, tuy rằng là phía ngoài cùng, nhưng mà tại tiền tệ của Thương Hà thành cũng là dùng được tại nơi đây.

Qua con sông này, thì đã cách Hắc Chi Linh không xa rồi.

Trên Hắc Chi Linh có nhiều Hắc Chi, cho nên gọi là Hắc Chi Linh, người trông giữ tại nơi đó không chỉ trông coi một gốc cây Hắc Chi ba trăm năm, càng phải phòng bị không để những tán tu đến trên núi hái thuốc kia lấy đi Hắc Chi.

Khi hắn đi tới dưới chân Hắc Chi Linh thì nhìn thấy một mảnh núi non, lấy ra một tấm địa đồ đối chiếu, tìm thấy ngọn núi Hắc Chi Linh được đánh dấu trên bản đồ kia, phát hiện so với những ngọn khác, Hắc Chi Linh là một ngọn thuộc loại cao nhất.

Hắn đi qua một cái bộ tộc ở lối lên núi, bộ tộc này tên là Chi Tiên tộc, trong truyền thuyết trên Hắc Chi Linh này từng xuất hiện một vị chi tiên, lúc đó bộ tộc này được vị chi tiên kia che chở, cho nên đặt tên cho mình là Chi Tiên tộc. Chi là nghe nói về sau chi tiên kia bị người chém giết, luyện thành một lò đan dược.

Hắn đi thẳng tiến vào trong núi, có một cái đường nhỏ lên sơn, đi qua con dốc thoải dưới chân núi, đến lúc thực sự sắp đặt chân lên đường lên núi thì chỉ thấy một tòa bia đá cao cỡ một người đứng tại nơi đó.

Đồ Nguyên đứng ở trước tảng đá không có tiếp tục đi tới trước.

Nhìn kỹ tấm bia đá kia.

Tấm bia đá cũng không có ngay ngắn, mặt trên có hai hàng chữ dựng thẳng—— Âm Hồn cốc, Hắc Chi Linh.

Ngoại trừ mấy chữ này ra, những đường vân trên tảng đá là phù vẫn dùng cát xanh họa lên, người không biết còn tưởng rằng là trên tảng đá mọc rêu xanh.

Loại cát xanh này là đặc biệt phối chế dùng để bố trí phù trận, có thể thấm vào trong đá, mãi không tiêu tán.

Ngọn núi này là có một tòa phù trận, phù trận khác pháp trận ở chỗ, phù trận là một loại trận pháp hoàn toàn sử dụng phù pháp, kết hợp núi non chi thể mà hình thành. Pháp trận thì là lợi dụng pháp khí cấp tốc bố trí thành, đương nhiên, cũng có thể kết hợp thiên địa chi thể, hợp tại phù pháp, cuối cùng hình thành một loại đại trận, hộ sơn trận của mỗi cái môn phái đều là như vậy.

Hộ cốc đại trận của Âm Hồn cốc tên là Âm Sát Liệt Viêm trận, là kết hợp với cái khe đạo sát hỏa trong Âm Hồn cốc kia mà bố trí thành.

Đồ Nguyên đi tới bên cạnh bia đá kia, khi gió tay lên, trên tay đã có linh quang nhàn nhạt tỏa lên, sau đó nhẹ nhàng vỗ ba cái lên tấm bia đá kia.

Theo hắn đập vỗ, toàn bộ trong núi đều vang vọng âm thanh hắn vỗ kia. Rõ ràng thanh âm hắn vỗ rất nhỏ, nhưng mà toàn bộ trong núi đều có vọng lại.

Chỉ chốc lát sau, từ trên núi liền có một người đi xuống.

Tại trong mắt Đồ Nguyên, người này nhìn qua là ước chừng tại hơn ba mươi tuổi, nhưng mà khi ra Âm Hồn cốc, hẳn đã tìm hiểu tư liệu về Cổ Chấn này.

Mười lăm tuổi nhập Âm Hồn cốc, làm nội môn đệ tử, từng có một lần cơ hội kém một chút thành thân truyền. Tu hành đến nay đã bốn mươi năm, tu vi là ngưng thần đỉnh cao, tùy thời có thể chủng nhập đạo hóa. Tại mười năm trước là từ trong cốc dùng công tích đổi lấy một đạo 'Âm sát linh hỏa', nhiều năm như vậy, cũng không biết có chủng hóa thành công hay không.

Nhìn kỹ cái người mặt như trăng niên này, Đồ Nguyên phát hiện khóe mắt hắc kỳ thực là có thêm nhân nhạ vết tích năm tháng lưu lại.

"Đồ sư đệ sao?"

Cổ Chấn còn không có đến gần liền đã vừa cười vừa nói: "Ngươi nhưng tính là tới rồi, tới tới tới, theo ta lên núi."

Nói xong liền dẫn Đồ Nguyên đi lên núi.

Đồ Nguyên tự nhiên là lại báo ra tên mình một lần, tính là chào, tuy rằng hắc là thân truyền, nhưng mà đối phương lại có thể tính là trưởng bối trên đường tu hành, người đã nhập môn hơn bốn mươi năm.

"Cuộc sống đơn độc thủ cái ngọn núi mệnh mông này có thể tính là kết thúc rồi, đợi lát nữa đem cái Hắc Chi Linh này giao cho sư đệ ngươi, ta liền phải ly khai trở về trong cốc rồi, rất lâu không về cốc, không biết trong cốc nhưng có biến hóa gì, tuổi trẻ lại tài giỏi như sư đệ như thế không biết có bao nhiêu?"

Cổ Chấn dọc theo đường đi đều rất nhiệt tình, thật cao hứng vì Đồ Nguyên đến.

Đồ Nguyên cảm thấy thà lòng xuống tới, không phải là một người giỏi bắt chuyện, nhưng mà nếu là đã tới nơi đây, giữa hai người lạnh lùng nói chút lời khách sáo khô khan thì hắc cũng sẽ cảm thấy rất khó chịu.

Dọc theo đường đi, đều là Cổ Chấn hỏi Đồ Nguyên một chút chuyện trong Âm Hồn cốc, trong đó cũng chen lẫn một ít hỏi chuyện cá nhân Đồ Nguyên, tỷ như hắc là người nơi nào, lúc nào nhập cốc, tu là cái pháp gì, thích cái phù pháp gì nhất các loại.

Khi Đồ Nguyên theo Cổ Chấn đi tới một chỗ sườn núi, trước một tòa quái lâu xây dựng dựa vào vách núi thì, Cổ Chấn nói ra: nếu hiện tại ngươi đã tới rồi, vậy chúng ta liền bàn giao nhiệm vụ trông giữ nơi đây một cái đi."

Nói xong liền ở phía trước dẫn đường, trực tiếp mang Đồ Nguyên đi tới trong lâu quan kia.

Tại trong viện phía sau lâu quan kia, Đồ Nguyên nhìn thấy một cây Hắc Chi, đây là một cây Hắc Chi phân ba nhánh, có hơn ba trăm năm, Hắc Chi tuy rằng không tính là cái thiên tài địa bảo gì, nhưng Hắc Chi đã có ba trăm năm tự nhiên là cực kỳ trân quý, chân chính biết rõ trong cái Hắc Chi Linh này có một gốc cây Hắc Chi ba trăm năm cũng không có bao nhiêu người, hơn nữa Hắc Chi tác dụng rộng rãi, có thể nhập trong rất nhiều đan dược làm bổ trợ.

Một ngọn núi có thể không ngừng sinh trưởng Hắc Chi là rất quý giá.

Toàn bộ Hắc Chi kia đại khái lớn cỡ mộc bồn giặt quần áo, phân làm ba nhánh, mỗi một nhánh đều là tầng tầng lớp lớp, phân ba tầng, tổng cộng chín tầng, nhìn kỹ cũng không phải thuần màu đen, mà là trong đen có hồng, thuộc về cái loại màu âm hồng, cực kỳ xinh đẹp.

Tại gốc Hắc Chi kia là một khối hắc mộc nhìn như đá đen, tại xa một chút là phiến quái thạch, cỡ đại ở phụ cận đều bị dọn sạch sẽ.

"Một gốc cây này chính là cây Hắc Chi ba trăm năm kia, Đồ sư đệ nhìn xem, nếu không có sai sót gì, ta liền trở về trong cốc rồi."

Đồ Nguyên nghe, con mắt lại đang tại đánh giá cây Hắc Chi kia, phát hiện mặt trên quái thạch ở bên cạnh đều có họa phù văn, hắc biết rõ cái này là một bộ phận thuộc về cái Hắc Chi Linh phù trận này.

Kỳ thực bàn giao rất đơn giản, chỉ cần xác định cây Hắc Chi ba trăm năm này không có vấn đề gì, như vậy có thể tính là thuận lợi bàn giao, những thứ khác đều là việc nhỏ.

Nguyên bản trước đây chưa có trông thấy Đồ Nguyên thì Cổ Chấn phi thường thấp thòm, nhưng mà trông thấy Đồ Nguyên, nói một trận lời nói sau, trái lại an lòng không ít. Tại hắc nhìn đến, cái Đồ Nguyên trước mặt mình này cũng không có điểm gì đặc biệt, tuy là thân truyền đệ tử, nhưng mà được Bách Thảo đường Khuất Thành thu làm thân truyền cũng không được tốt lắm.

Dọc theo một đường đi tới này, hắc hỏi rất nhiều, phát hiện cái Đồ Nguyên này cũng không có gì lòng cảnh giác, những thứ đã học tựa hồ cũng không có gì có thể rất tốt bài trừ phù pháp ảo giác do mình bố trí.

"Ừ, được." Đồ Nguyên trả lời, hắc từ trong lòng lấy ra một cái chuông đồng phong cách cổ xưa.

Cổ Chấn đột nhiên có một loại dự cảm không tốt lắm.

Đó là Khu Ma chuông, hắc vừa nhìn phù văn mặt trên chuông đồng kia liền biết cái này là Khu Ma chuông, chỉ là thứ này sử dụng để khu ma, lẽ nào có thể thông qua âm thanh của Khu Ma chuông để nhận ra sinh linh tồn tại?

Hắc là biết rõ có người quanh năm sử dụng Khu Ma chuông là có thể làm được một điểm này, nhưng mà cái này cũng không phải người khác có thể truyền thụ, không phải sư phụ có thể dạy bảo được, rất nhiều thứ là sư phụ lĩnh vào cửa, tu hành thì tại mỗi người, có thể càng thâm nhập linh hội một ít

điều dụng hay không, toàn bộ nhìn vào chính mình.

Lẽ nào hấn có thể?

Cổ Chấn có chút không tin.

Đồ Nguyên cười cười với Cổ Chấn, cũng không có giải thích cái gì.

Khu Ma chuông trong tay nổi lên linh quang, nhẹ nhàng lay động.

"Đỉnh..."

Thần thức Đồ Nguyên khuếch tán theo tiếng chuông.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Đại chiến

Tại xung quanh linh điện ở trước Bách Thảo đường dò xét nhiều năm, mỗi đêm hấn đều cầm Khu Ma chuông đi vài vòng, có thể nói là đối với việc đem thần thức dung nhập trong chuông âm, chấn động ra giữa thiên địa có cảm giác cực sâu.

Khi thần thức dung nhập trong tiếng chuông tán ra giữa thiên địa, chấn động lên mỗi loại đồ vật sẽ đem lại những cảm giác khác nhau cho Đồ Nguyên. Nhất là khi tiếng chuông va chạm tại trên thứ có linh khí nồng nặc thì, cái loại cảm giác này hoàn toàn bất đồng.

Đồ Nguyên nhắm mắt lại, tiếng chuông thanh thúy du dương tản ra, hấn mở mắt nghi hoặc.

Cổ Chấn trong lòng căng thẳng.

Nhưng mà Đồ Nguyên cũng rất nhanh lại nhắm mắt, sau đó dao động Khu Ma chuông trong tay, Cổ Chấn đứng ở bên cạnh, tay đã vuron vào trong ống tay áo nắm giữ một kiện pháp khí.

Đồ Nguyên trong lòng máy động, cảm giác nói cho hấn, nơi đó cũng không có một gốc cây Hắc Chi ba trăm năm, thế nhưng là con mắt rõ ràng thấy được một gốc cây Hắc Chi ba trăm năm.

Vậy thì chỉ có một cái khả năng, con mắt mình nhìn thấy là không đúng, hoặc là thần niệm của mình cảm thụ sai lầm rồi.

Trong lòng hấn máy động mạnh, không có vấn đề gì đi, nếu thật là như thế, vậy thì Cổ Chấn có vấn đề rồi. Hấn có vấn đề, vậy nếu mình là ngay tại chỗ vạch trần hấn chẳng phải là có nguy hiểm.

Tại tòa Hắc Chi Lĩnh này, đối phương đã thủ mười năm, vậy đối với phù trận nơi này là rất quen thuộc, nếu mình đấu với hấn ngay tại nơi đây, chẳng phải là sẽ thiệt thòi lớn, thậm chí có khả năng bị đối phương diệt khẩu.

Trong nháy mắt hấn liền nghĩ đến rất xa, nghĩ đến hậu quả xấu nhất, nếu là trước đây hấn sẽ không nghĩ như vậy, nhưng mà sau khi đến thế giới này, tại trong lòng hấn là từng bước kinh tâm, nếu gặp gỡ vấn đề, trước tiên liền nghĩ đến tính mạng mình sẽ bị kết thúc nơi này.

"Tại trên cái đời này, con mắt nhìn thấy vị tất là thật." Cái này là một câu nói mà Khuất Thành luôn luôn nhắc nhở hấn.

Bất quá bây giờ hấn còn không thể xác định, con mắt cũng không có mở ra, hấn sợ mình vừa mở mắt, sẽ bộc lộ ý nghĩ trong lòng.

Nhưng mà hấn cũng không có chờ bao lâu, liền lại mở mắt, chỉ là tại trong nháy mắt mở mắt, hấn đột nhiên há mồm.

"Oa..."

Một tiếng con ếch mình tuôn ra từ lồng ngực Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên hạ quyết tâm, nếu cây Hắc Chi kia là có ảo giác pháp phù tồn tại, như vậy tại phía dưới con ếch mình của mình nhất định sẽ xuất hiện dị tượng.

Chú phân âm dương, loại chú pháp Con Ếch Minh mà Đồ Nguyên lĩnh ngộ được thuộc về dương chú, có lay động tâm thần cùng khả năng phá hủy khá nhỏ. Tu hành chú pháp, toàn bộ dựa vào tự ngộ cùng cảm giác, không vết tích có thể theo.

Chỉ thấy cái Hắc Chi kia nguyên bản là có ba nhánh tại trong một tiếng con ếch mình, đúng là có hai nhánh xuất hiện một mảnh mông lung, mông lung chỉ

là hoảng động trong thời gian ngắn ngủi liền lại khôi phục bình thường, nhưng mà sắc mặt Đồ Nguyên tức thì thay đổi, biến rất khó nhìn.

Hắn là tới nơi này trông giữ, Hắc Chi nơi đây cũng đã bị người trông giữ trước lấy trộm rồi, nếu mình không có phát hiện, vậy đến lúc đó chính mình nhưng là nói không rõ rồi, mà hiện tại mình đã phát hiện được, như vậy tại tình huống ở ngay trước mặt Cổ Chấn này, như vậy còn có thể có cái lựa chọn gì khác chứ?

Hắn một câu nói cũng không có nói tiếp, cho dù lúc trước trò chuyện rất không tệ, nhưng vào lúc này, hắn chỉ có thể làm một cái lựa chọn, Trần Hồn Đình đã được hắn cầm tại trên tay. Trong tay trái đã có một đạo phù, cái phù này không phải phù gì khác, mà là Phong Linh phù.

Cùng Sơn Nhạc Trần Thần phù có hiệu quả như nhau, chỉ là, muốn vẽ ra Sơn Nhạc Trần Thần phù, nhất định cần phải lĩnh ngộ cổ pháp ý Sơn nhạc trần thần kia, chủ yếu tại một cái chữ trần.

Mà Phong Linh phù chủ ý chính là một cái chữ phong, cái này là một loại phù pháp Đồ Nguyên luyện được nhiều nhất kể từ khi luyện thành Nhiếp Linh Cầm Nã pháp tới nay.

Cổ Chấn vốn dự định tại Đồ Nguyên phát hiện ra bí mật của mình thì sẽ động thủ trước, thế nhưng là một tiếng Con ếch mình chấn động linh hồn khiến cả người gã thoáng hoảng hốt.

Tuy rằng rất nhanh liền tỉnh táo lại, nhìn thấy chính là một đạo kim quang cực nhanh lao đến phía mặt mình, gã muốn né tránh, muốn chống lại đã không còn kịp rồi, trong nháy mắt, mắt chợt tối đen, trong bóng tối một mảnh kim quang như lưới chụp xuống, gã chỉ cảm giác mình bị một cổ lực lượng cường đại gắt gao quấn lấy, vô pháp nhúc nhích.

Tuy rằng vô pháp nhúc nhích, nhưng mà ý thức cũng không có hoàn toàn bị phong lại, gã biết rõ cái này là bởi vì Phong Linh phù của đối phương còn chưa đủ cường đại, bằng không mình sẽ không còn có một tia ý thức.

Hắn tu hành hơn bốn mươi năm, tuy rằng trong lúc nhất thời bị Đồ Nguyên đánh lên đắc thủ, nhưng mà gã biết làm sao để phá loại phong ấn thần hồn phù pháp này.

Trong nháy mắt đó, nguyên bản nổi thấp thỏm trong lòng bởi vì lo lắng bí mật bị phát hiện trái lại tiêu thất, lúc này chỉ có một con đường có thể đi rồi.

Tại trái tim gã đột nhiên tuôn sinh một cỗ hỏa diễm, cái hỏa diễm này không phải đạo hỏa, nếu là người đã chủng hỏa là không thể bị một đạo Phong Linh phù này của Đồ Nguyên phong ấn lại thần hồn.

Mặc dù, lúc đó Cổ Chấn không có chủng được đạo hỏa, nhưng mà cảm giác sát hỏa thiêu đốt tại trong đan điền lại khiến gã nhớ kỹ cái loại cảm giác này, cũng giúp gã lĩnh ngộ được một môn pháp thuật bài trừ phong ấn, tên là Thủ Hồn Tâm Đẳng.

Chỉ thấy cái trán Cổ Chấn như có một điểm điểm quang xuất hiện, sau đó kim quang của linh phù phong ấn tại trong điểm quang kia đúng là rất nhanh vỡ tan.

Con mắt Cổ Chấn nguyên bản có chút chết lạng trong nháy mắt thanh tỉnh lại.

Gã nhìn thấy Trần Hồn Đình đen mờ trên tay Đồ Nguyên, tuy rằng gã không biết đó là cái pháp khí gì, nhưng là nó phát ra lãnh lẽo sát khí lại khiến gã mình bạch mình tuyết đối là vô pháp chịu nổi. Trong lòng gã thấy may mắn, lại không có nghĩ tới chút nào lưu thủ, tại gã nhìn đến, đây chỉ là bởi vì đối phương kinh nghiệm không đủ mà thôi.

Pháp khí mà gã vốn vẫn luôn nắm chặt trong lòng bàn tay liền đưa lên.

Là một cái thạch ngọc như ý dài cỡ bàn tay.

Thạch ngọc như ý mặt trước là hình dạng đám mây, hoa văn mây dày đặc, đuôi ngọc như ý uốn lượn như sóng.

Theo cái ngọc như ý trời nổi linh quang của gã vung lên, cả tòa Hắc Chi Lĩnh vốn an tĩnh ôn hòa liền đột nhiên sôi trào lên, linh khí mạnh động, toàn bộ hư không trong nháy mắt tuôn sinh một mảnh sương mù.

Đồ Nguyên tuy rằng không có gặp qua cái thạch ngọc như ý này, nhưng mà lại biết, cái ngọc như ý này chính là kiện pháp khí kết hợp với tòa phù trận Hắc Chi Lĩnh kia.

Là pháp khí có thể trong nháy mắt điều động cái phù trận Hắc Chi Lĩnh này, là hộ sơn chi khí của người trông giữ.

Ngay lập tức Đồ Nguyên cảm giác được nguy hiểm, nhìn thấy Cổ Chấn xuất thủ, hắn không có nghĩ tới đối phương sẽ bỏ qua mình, đối phương nếu đã dám lấy trộm Hắc Chi, như vậy khẳng định đã sớm làm tốt các loại chuẩn bị.

Trong nháy mắt hắn cảm giác hối hận vì mình không có tại trong thời gian phong ấn ngắn ngủi kia mà điều khiển Trần Hồn Đình kích sát gã.

Nhưng cái ý nghĩ này chỉ là thoáng qua trong nháy mắt, tay hắn đã động rồi.

Một đạo linh phù chìm vào trong hư không.

Vẫn là Phong Linh phù, chỉ là lúc này đây lại cũng không phải đối với Cổ Chấn mà là đối với phiên hư không này.

Trong nháy mắt, một phiên hư không này như là bị cái gì cô đọng lại, không có một chút gió.

Cũng tựa tại giờ khắc này, Trần Hồn Đình trong tay Đồ Nguyên xuất thủ rồi.

Hóa thành một đạo Ô Quang, cắm thẳng về phía mặt Cổ Chấn.

Ngọc như ý trong tay Cổ Chấn cũng không có ném ra, mà là nắm tại trên tay, linh khí dừng mãnh vào trong như ý, nhưng mà lại khiến trong lòng hắn hoảng hốt.

Thạch ngọc như ý này không phải phù khí phổ thông mà là một kiện trận phù khí, là dùng để khu động toàn bộ Hắc Chi Linh phù trận, trước đây, tại khi gã điều động cái ngọc như ý này thì, toàn bộ linh khí trong núi tuôn ra như nước suối, tụ tập tại trên như ý, mà lần này lại cũng không có phản ứng gì.

"Cái Đồ Nguyên này thế nào sẽ có chuẩn bị nhiều pháp phù như vậy."

Trong nháy mắt này, như ý điều động không được linh khí trong núi. Nhưng mà ô quang kia đã tới, gã không thể không nghênh đón, như ý cùng ô quang chạm vào nhau.

Một cỗ lực lượng thật lớn chấn động truyền vào trái tim, đó là Trần Hồn Phù ý đến từ Trần Hồn Đình. Thân thể gã lão đảo lui liên tục, mà cũng tại lúc gã bị đẩy lui, cảm giác cấm phong trong hư không liên tiêu thất, nơi như ý trong tay gã đi qua, linh khí hiện lên như nước suối, hóa thành một cái vòng xoáy.

Nhưng còn không đợi gã ổn định tâm thần, lại một vệt ô quang lao hướng mặt gã, ngọc như ý trong tay gã liền nghênh đón, va chạm.

Nhưng cái ngọc như ý này tuy rằng dẫn động linh khí một núi, lại cũng không có giúp gã sử dụng tất cả linh khí, bởi vì tâm thần gã vẫn cứ là một mảnh hỗn loạn, chỉ là miễn cưỡng chống lại.

Cho dù như thế, trong nháy mắt như ý huy động đón đánh ô quang, linh quang vẫn cứ là mạnh động, biến hóa ra như mây khí.

"Ông..."

Trong nháy mắt Trần Hồn Đình đụng vào ngọc như ý, toàn bộ hư không đều chấn động.

Trong hư không dâng lên một mảnh cuồng phong.

Trần Hồn Đình bị chấn động, trong nháy mắt mất đi khống chế, linh quang yếu ớt ở phía trên trở nên âm đạm, bất quá, còn không có chờ Trần Hồn Đình rơi xuống, Đồ Nguyên liền đã thu liễm lại thần niệm, lần nữa điều động Trần Hồn Đình. Mà Cổ Chấn thì là lui mạnh liền ba bước, sắc mặt một trận thanh bạch.

Trong lòng gã kinh dị tại việc Đồ Nguyên tuổi còn trẻ như thế, tu vi tuyệt không kém hơn mình, đồng thời trong lòng cũng nghĩ đến rốt cuộc là mình chủng hóa không thành, bị thương thần hồn quá nặng, nhiều năm như vậy không có tiến thêm.

"Cái nơi này không thể ở lâu, lại đến một đạo Phong Linh phù, ta vô pháp điều động linh khí trong núi này, không phải đối thủ của hắn." Trong lòng nghĩ đến cái này, cũng không nói nhiều, ngọc như ý trong tay lại rất nhanh quấy nhiễu hư không.

Theo ngọc như ý quấy nhiễu, linh khí trên ngọn núi này nhanh chóng trở nên hỗn loạn, cuồng phong gào thét, giống như là nước sông bị quấy lên rồi, mạch nước ngầm mạnh động. Trong nháy mắt, thân ảnh Cổ Chấn liền mơ hồ không rõ rồi.

Trong mơ hồ, Đồ Nguyên nhìn thấy gã đúng là xoay người muốn chạy trốn, sao có thể để gã chạy thoát, nếu là gã thoát rồi, cây Hắc Chi ba trăm năm bị trộm ăn này do ai chịu trách nhiệm.

Ô quang trên Trần Hồn Đình yếu ớt, xẹt qua hư không lao nhanh đâm tới lưng Cổ Chấn, mang theo tiếng rít sắc nhọn.

Cổ Chấn lại như là đã đoán được, cũng không quay đầu lại, tại trong một mảnh linh khí hỗn loạn kia, thân hình Cổ Chấn đột nhiên một hóa hai, hai hóa bốn.

Trong nháy mắt Trần Hồn Đình đâm vào trong vòng xoáy linh khí hỗn loạn kia, Đồ Nguyên cảm giác có một cỗ trở lực cường liệt, tựa như trong vòng xoáy nước một dạng, đồng thời cũng phân không rõ cái nào mới là chân thân, theo cảm giác đâm vào một cái nhân ảnh gần nhất, nhân ảnh nọ trong nháy mắt tán loạn.

Hắn tức thì minh bạch đối phương có thể là dùng hóa ảnh phân thân phù, nếu là tại tình huống bình thường, loại này rất dễ dàng nhìn ra tới, nhưng mà lúc này linh khí tại một mảnh địa phương này bị quấy nhiễu hỗn loạn vô cùng, chân thân cũng có chút mơ hồ rồi, Cổ Chấn nhân cơ hội dùng hóa ảnh phân thân phù, là thích hợp vô cùng.

Tuy rằng, tu vi gã không được, nhưng mà ánh mắt xem thời cơ thi pháp lại cực kỳ tinh tế.

Đồ Nguyên đưa tay gọi Trần Hồn Đình kia trở về trong tay, rất nhanh đuổi theo, xuyên qua một cái cửa ở phía sau, một đoàn cuồng phong nhào vào trên mặt, một mảnh đường cụt xuất hiện tại nơi đó, hắn nhìn thấy chính là bóng lưng Cổ Chấn nhảy xuống phía dưới đường cụt kia.

Chỉ thấy hai tay Cổ Chấn giang ra, giống như chim.

Ngay cả chủng hỏa gã cũng không thành, đương nhiên không biết ngự không phi hành, nhưng mà nơi này là Hắc Chi Lĩnh, chỉ thấy ngọc như ý trong tay gã vạch động tại trong hư không, một đoàn linh phong theo ngọc như ý mà nổi lên, nhanh chóng bao lấy gã, sau đó bay xuống phía dưới chân núi giống như chim hướng.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Bày trận

Sắc mặt Đồ Nguyên có chút không tốt lắm, hắn vốn tưởng rằng đi tới Hắc Chi Lĩnh, một nơi hoang vắng tại trong mắt người khác này thì có thể yên ổn tu hành.

Không nghĩ tới vậy mà lại gặp gỡ người trông coi tự ẩn trốn, hơn nữa còn đem trận khí có thể điều khiển linh khí của cả cái Hắc Chi lĩnh này mang đi rồi. Nếu là có người lại đến đây ẩn trốn, Đồ Nguyên tự nhận mình rất khó phòng bị được.

Nhìn Cổ Chấn hạ xuống trong khu rừng dưới chân núi rồi biến mất không thấy, căn bản cũng không có khả năng đuổi theo rồi. Hắn trở lại trong tòa Hắc Chi viện kia, hắn muốn tìm kiếm Tấn nga(bướm truyền tin) có thể truyền tin trở về.

Nhưng mà khi hắn nhìn thấy từng cái bình trống trơn thì trong lòng bỗng lạnh rồi. Nơi đây cách Âm Hồn cốc rất xa, truyền tin tức lui tới là dựa vào Tấn nga, thế nhưng là bây giờ Tấn nga cũng không có rồi, cái tin tức này của hắn là truyền không về được Âm Hồn cốc rồi.

Chuyện đột nhiên phát sinh khiến hắn có chút trở tay không kịp, rất hiển nhiên, cái Cổ Chấn này đã sớm làm tốt chuẩn bị.

Như vậy kế tiếp sẽ phát sinh cái gì? Hắn không biết, nhưng mà hắn cho rằng mình cần phải chuẩn bị sẵn sàng, người đã làm tốt chuẩn bị về sau như Cổ Chấn là không có khả năng sẽ không có động tác gì khác sau khi chuyện này đã xảy ra.

Có lẽ, gã sẽ ở tới nay quay lại núi cướp giật phần Hắc Chi còn lại cũng không chừng.

Ta phải làm sao bây giờ?

Về Âm Hồn cốc sao?

Đồ Nguyên cũng không cảm thấy đó là một cái ý kiến hay, hơn nữa hắn cảm thấy nếu như mình chết ở chỗ này rồi, đó là chuyện rất tốt cho Cổ Chấn. Tình huống nơi này thế nào là sẽ do gã tùy ý bịa đặt.

Nhìn cây Hắc Chi vốn là ba nhánh sinh trưởng chi chít, lúc này chỉ còn lại một cành đơn độc, hắn suy nghĩ một chút, cảm thấy muốn cố thủ Hắc Chi Lĩnh thì còn phải dựa vào phù trận trên cái Hắc Chi Lĩnh này.

Phù trận trên Hắc Chi Lĩnh tên là Kim Mộc Tự Linh phù trận, bản thân loại phù trận này cũng không có năng lực công kích gì, chủ yếu là nhìn vào người thao túng cái phù trận này.

Thạch ngọc như ý trong tay Cổ Chấn kia chính là một miếng ngọc thạch đào ra trong cái núi này, tương hợp cùng với linh khí trong cả ngọn núi, đồng thời phù pháp phía trên cũng là đồng nhất với cái tự linh phù trận này.

Đồ Nguyên nghĩ thầm, nếu như Cổ Chấn quay lại, như vậy khẳng định cũng sẽ không là một mình, rất khả năng còn mang theo người khác, lúc đó, gã cầm phù trận chi khí trong tay, lại có người khác theo bên cạnh hỗ trợ, mình sẽ không phải là đối thủ.

Hắn nghĩ lại những gì đã học được, phù luật học không ít, sách liên quan với phù lý cũng xem rất nhiều. Trong tình huống bình thường, chỉ cần làm một ít thay đổi với phù trận trên cả ngọn núi, sau đó làm lại một kiện phù trận pháp khí tương hợp cùng cái ngọn núi này. Nhưng mà một kiện phù khí như vậy là không phải dễ dàng, không phải trong thời gian ngắn có thể làm được.

Hắn bắt đầu tại nơi này lui tới. Xuất phát từ tòa nhà xây dựng dựa núi vây quanh cây Hắc Chi mấy trăm năm kia, đầu tiên là hướng đỉnh núi mà đi. Từ đỉnh núi nhìn về phía tây, dãy núi liên miên này rõ ràng có một cái phay đứt gãy, phía tây là một mảnh đồi núi, mà dưới chân núi ở phía nam thì nơi đó có một cái sơn trại, trong trại có khói bếp lượn lờ bốc lên.

Trong cả dãy núi, sương mù mờ mờ, cây rừng tươi tốt.

Hắn lại xuống núi, theo con đường, một đường đi tới dưới núi, dọc theo đường đi nhìn thấy trong không ít núi đá có bố trí phù văn, đi theo chân núi, đi tới bên cạnh sơn trại kia, hắn biết rõ, đây hẳn là Cổ Gia trại, mà Cổ Chấn kia chính là người từ Cổ Gia trại này đi ra.

Tại chỗ vào núi có Chi Tiên bộ tộc, mà tại bên kia núi thì có Cổ Gia trại, chỉ là Cổ trại nhỏ hơn rất nhiều.

Chờ đem tin tức Cổ Chấn khi trông coi thì ăn trộm báo cáo về, người của Cổ Gia trại này tất phải gánh chịu trách nhiệm, người trong toàn bộ một trại này đều phải bị nghiêm phạt, nếu như Đồ Nguyên không liệu sai mà nói, hẳn là hàng năm đều phải giao lên thảo được các loại gì đó nhiều hơn.

Còn có khi Âm Hồn cốc cần người phục dịch thì người trong Cổ Gia trại khả năng sẽ bị phân làm một ít chuyên tề hơn, hoặc là sẽ cần phải phái nhiều người đi.

Nhưng nếu Cổ Chấn vẫn luôn tại trong Âm Hồn cốc thì trại này sẽ tốt hơn các thôn trại khác không ít.

Hắn cũng không có vào Cổ Gia trại mà là theo đường mòn ở bên cạnh chuyển vào trong núi, đi theo một cái đường mòn này, đi tới trên một chỗ núi nhỏ kéo dài ra từ núi lớn, đứng là nhìn thấy một cái miếu nhỏ, miếu nhỏ bất quá nửa người cao mà thôi, cùng với núi là miếu không bằng núi là am thờ lộ thiên, bên trong có một cái thần tượng do hồng nham thạch trên núi này điêu khắc thành.

Diện mạo thần tượng quái dị, thân ngắn mà cường tráng, uốn cái bụng, trong tay cầm một cây búa.

Bị mưa gió ăn mòn, cái thần tượng cùng cái am này đều có chút loang lổ rồi. Nhưng mà trong lòng Đồ Nguyên lại động rồi, trên một mảnh đất trống nhỏ trước cái thần tượng này vẫn còn có vết tích hương nến đốt cháy.

Cái này là có người tế tự sơn thần.

Tuy nói, tại trong thiên địa hiện nay, tế thần là tội, nhưng cũng không có nghiêm trọng như vậy, giữa trong sơn dã vẫn có không ít người sẽ tế thần, cái này là một loại tín ngưỡng cùng tín niệm.

Hắn cảm ứng một cái, nguyên lực trên sơn thần tượng này có chút ngưng thực, so với thần tượng sứt mẻ trong tòa sơn thần miếu tàn phế mà hắn gặp qua trước kia là tốt hơn không ít.

Nhìn vết tích cái điện thờ cùng thần tượng này, thần tượng chỉ sợ chỉ ít có hơn trăm năm rồi, trong lòng hắn nghĩ đến một cái phù trận, phù trận kia gọi là Câu Thần Ứng Lệnh phù trận.

Loại phù trận này, nhất định cần phải có thần linh đem cầm giữ nạp vào trong một cái phù trận, tại trong một cái phạm vi nhất định, thông qua phù pháp triệu nó ra, dùng tác chiến cùng người.

Không phải bất cứ nơi nào đều có thể sử dụng Phù pháp triệu thần. Cho nên rất nhiều người sẽ không không lãng phí tinh lực đi học loại phù pháp này, nhưng mà Đồ Nguyên thì đã học, đồng thời còn học cách bố trí cái Câu Thần Phù Trận này.

Hiện tại cả ngọn núi này đều bố trí Tụ linh trận, từ ý nghĩa nào đó mà nói, là có thể dung hợp với bất cứ phù trận gì. Chỉ cần thần tượng có nguyên lực ngưng kết, có ẩn chứa thần tính đều là có thể triệu ra thần linh, về phần mạnh hay yếu thì phải xem thần tính ẩn chứa trong cái thần tượng này mạnh hay không mạnh, hai là phải xem người thi pháp.

Hắn đầu tiên là nhìn nhìn bốn phía, sau đó lại bắt đầu điều phối cát phù. Đầu tiên là tìm nước suối trong núi này, lại tìm chút đảng thụ có hàm lượng nước sung túc, lấy chút nhựa cây, rồi cùng chu sa và tro hương lưu lại trên mặt đất phối vào với nhau.

Sau đó bắt đầu họa Câu Thần Triệu Lệnh phù trận lên trên cái am thờ này, sau khi bố trí xong cái phù trận này, nó sẽ cùng cái Tụ Linh phù trận trong núi hòa hợp nhất thể, như vậy khi triệu sơn thần này ra thì sơn thần là do linh khí một núi này tụ tập mà thành, phù trận chỉ khí của đối phương sẽ không thể đủ điều động linh khí một núi này rồi.

Mặt trời cao chiếu, sau khi động bút thì hắn không có dừng lại, hắn sợ phản ý cùng cảm giác trong lòng kia mất đi thì sẽ thất bại rồi.

Tại trong sơn động ở một ngọn núi cách cái Hắc Chi Lĩnh này ngoài ba mươi dặm, có ba người ngồi ở đó, trong sơn động u ám, một ngọn đèn xanh nhạt treo tại nơi đó, khiến toàn bộ sơn động có chút âm trầm.

Đèn này không phải đèn phổ thông, mà là một ngọn đèn hồng đăng có thể phá pháp ảnh hưởng, phương thức chế tác loại hồng đăng này rất phức tạp, cũng rất tàn nhẫn, cần phải hồn người hoặc là hồn thú làm nguyên liệu chế tác, hơn nữa, thấp đèn cũng không phải là dầu mà là máu, máu cũng không phải máu phổ thông, mà là tinh huyết, bất cứ loại tinh huyết gì cũng được, sơn tinh quý mị, hoặc là người tu hành.

Cái sơn động này không có tên, chủ nhân của động là hai huynh đệ, cũng là tán tu, không môn không phái, giao hảo cùng Cổ Chấn. Tại chút năm qua, trong quá trình trông coi và ăn trộm thì Cổ Chấn kết bạn hai huynh đệ này. Bọn họ phân biệt gọi là Lương Ngân, Lương Cộng, đều đã dừng lại tại cảnh giới đan khí ngưng thần này rất lâu.

"Nói như vậy, hiện tại phù trận trên Hắc Chi Lĩnh là thùng rỗng kêu to rồi?" Lương Ngân hưng phấn nói ra.

"Không sai, chỉ một mình hắn, cái trận khí điều động phù trận là ở chỗ ta." Cổ Chấn nói ra.

Lương Cộng ở bên cạnh hưng phấn xoa xoa tay, đối với Hắc Chi trên Hắc Chi Lĩnh y vẫn luôn trông thấy mà thèm, chỉ là trước đây tuy rằng giao hảo với Cổ Chấn, nhưng cũng vô pháp nhúng chân Hắc Chi.

Bất quá nhãn thần y có chút quái dị, tại trong mắt y, trước đây nhìn cái Cổ Chấn này, vô luận là hắn nói chuyện còn là diễn xuất, đều tự xưng mình là Âm

Hồn cốc đệ tử, nghĩ không ra vậy mà lại trông coi tự ăn trộm

Cổ Chấn cũng không có gạt bọn họ, mà là đem nguyên nhân bởi vì mình chủng hỏa không thành, không thể không ăn vụng Hắc Chi mình đang trông coi nói ra.

Muốn người khác cùng đi làm việc, không có khả năng cái gì cũng không nói cho người khác, bất quá, mục đích cuối cùng thì thế nào cũng không có thể nói ra. Hắn thế nhưng là rất rõ ràng cuộc sống tán tu, tuy rằng nhìn như tiêu dao, nhưng mà nhưng cũng như dã cầu, ngày nào đó chết ở vùng hoang vu đã ngoại cũng không có người nhất xác.

Mục đích của hắn là muốn để hai người này theo mình cùng đi giết Đồ Nguyên, cũng đoạt lấy Hắc Chi trong núi, như vậy chuyện hắn ăn trộm đồ mình trông coi sẽ không có người biết rõ rồi, sau cùng lại đồng thời giết chết hai huynh đệ này, mà hắn thì có thể giả bộ cái gì cũng không biết trở về Âm Hồn cốc.

Cái này là hắn đã nghĩ sẵn ngay từ đầu.

"Y như đạo huynh nói thì tên Đồ Nguyên này trái lại là người tinh tế, hắn còn sẽ tại trên núi kia sao?"

"Đương nhiên, cây Hắc Chi ba trăm năm kia vẫn còn, hắn sao dám bỏ núi mà đi, trừ phi hắn mang theo cây Hắc Chi kia ly khai Âm Hồn cốc." Cổ Chấn nói ra.

Lương Ngân nhìn Cổ Chấn từ trên xuống dưới, nói ra: "Đạo huynh thế nào bỏ được buông tha thân phận đệ tử Âm Hồn cốc?"

"Luyện tức cũng phải vứt bỏ, ta càng là muốn sống, bất quá, về sau là còn phải dựa vào hai vị huynh đệ chiếu cố rồi." Cổ Chấn nói ra.

"Ai... Nói cái gì chiếu cố hay không chiếu cố, đều là bằng hữu, cần gì khách khí như thế, nâng đỡ lẫn nhau, tranh thủ sớm ngày chủng hỏa thành công." Lương Ngân nói ra.

Cổ Chấn nghĩ đến mình chủng hỏa thất bại, trong lòng có chút buồn ngủi, cắn răng nói: "Hi vọng có thể lại lần nữa chủng hỏa, hiện tại sắc trời còn sớm, chúng ta chuẩn bị sớm một chút, Đồ Nguyên kia tuy rằng tuổi còn trẻ, nhưng mà trên tay có một dạng pháp khí, uy lực cực lớn, khi ta tại trên núi thì dù dựa vào phù trận chi khí cũng không thể chiếm được tiện nghi."

Tại tình huống thông thường, những thứ trải qua đan hỏa túy luyện kia được xưng là pháp khí, mà những thứ không cần đan hỏa túy luyện thì xưng là phù khí. Ngọc thạch như ý trên tay Cổ Chấn rời Hắc Chi Linh liền không có tác dụng gì, dù cho là dùng linh khí bản thân đi điều khiển cũng chỉ như vật chết.

"Hắn ngoại trừ kiện pháp khí uy lực lớn kia ra, còn có chỗ gì hơn người không?"

"Biết một loại phù pháp phong giữ lại thiên địa linh khí." Cổ Chấn nói ra.

"Cái phù pháp phong lại thiên địa linh khí này, đối phó phù trận khí trong tay ngươi thì được, với cái khác cũng không có tác dụng gì lớn." Lương Ngân có vẻ bình tĩnh hơn nhiều so với đệ đệ Lương Cộng của y.

"Nhưng mà tại Hắc Chi sơn bày ra Kim Mộc tụ linh trận kia, cầm lại được linh khí trong nhất thời cũng là cực kỳ thần diệu."

Cổ Chấn cái này là đang tại giải thích nguyên nhân hắn vì cái gì lại bị đánh bại, phải trốn xuống núi.

Lương Ngân lại nghĩ thầm: "Uổng phí là đệ tử Âm Hồn cốc, lại vô dụng như thế, nhìn đến, đệ tử trong những môn phái này đều là từng người không biết tranh đấu, thường ngày được môn phái che chở, nào so được với tán tu chúng ta, từng người theo trong đạo kiếm máu lửa tranh giành mạng sống, chờ xong chuyện giết luôn hắn cho rồi, vậy thì khi Âm Hồn cốc có truy tra, như thế nào cũng sẽ không tra tới trên người hai huynh đệ chúng ta rồi."

"Kiện pháp khí kia của hắn nhìn như thế nào, ngươi có thấy rõ ràng không?" Lương Ngân hỏi.

Cổ Chấn sắc mặt hơi hơi có chút thay đổi, trở nên có chút cứng ngắc, hắn nói ra: "Màu xanh đen, như đinh, khi tấn công thì trầm trọng vô cùng." Trong lòng hắn lại nghĩ: tên Lương Ngân này trước kia đều là gọi ta là đạo huynh, hiện tại lại đột nhiên thẳng hô 'Ngươi', không hề có ý tôn kính, hừ, một giới tán tu, dạn trừ khử tên Đồ Nguyên kia xong, cho hai các ngươi biết rõ sự lợi hại của ta."

"Vậy kiện pháp khí kia của hắn hẳn phải là loại pháp khí Trấn Hồn Đinh, chỉ có loại pháp khí này mới sẽ khiến người cảm giác trầm trọng, lúc tấn công thì phù ý xông thẳng thần hồn. Hắn còn có thủ đoạn gì không?" Lương Ngân lại hỏi.

Nguyên bản Cổ Chấn còn muốn nói Đồ Nguyên ngự sử Khu Ma chuông có thể phá ảo giác. Nhưng mà cảm thấy thái độ tên Lương Ngân này không tốt, vì vậy thăm hừ một tiếng, nói 'Không còn'.

"Chờ trời tối chúng ta liền đi, đừng cho hắn chạy trốn, Trấn Hồn Đinh kia nhất định là thứ tốt, hắn là rất thích hợp ta dùng." Lương Cộng ở bên cạnh xoa tay nói ra.

Cổ Chấn nhìn hắn một cái, cũng không có nói chuyện, Lương Ngân vừa cười vừa nói: "Đúng vậy, chúng ta trước chuẩn bị một cái đi."

"Hắn chỉ là một mình, có gì mà phải chuẩn bị." Lương Cộng không thèm để ý nói ra.

"Nên có đi, dù sao cũng là đệ tử Âm Hồn cốc." Lương Ngân nhìn nhìn Cổ Chấn, trong mắt có chút khinh thị.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Dẫn linh mệnh thần

...

Đầu Đồ Nguyên đầy mồ hôi, người hư thoát nằm trên mặt đất, trong mắt nhìn thấy mấy con chim đủ mọi màu sắc đang bay quanh truy đuổi, kêu hót nhưng không còn sức lực để thường thức.

Kém một chút thì thất bại rồi, cái này là cảm giác của hắn, về phù cần chính là một loại ý, là một loại cảm giác, phù trận càng là cần thần ý bền bỉ duy trì liên tục, loại cảm giác này rất vi diệu. Pháp phù còn đồ, vừa nhìn liền có thể nhìn ra được thành hay không thành, mà phù trận nhưng sẽ không thể xác định được, có lẽ người vừa nhìn qua, thấy mỗi một cái đường nét đều là tràn đầy linh ý, nhưng mà có chút nơi lại đứt đoạn rồi.

Đồ Nguyên cảm thấy mình cũng không có chỗ nào bị đứt đoạn, cái này là hắn lần đầu tiên bày ra phù trận trên cơ sở Tự Linh phù trận của người khác, trong lòng hắn có chút hưng phấn, ngay cả cảm giác khẩn trương vì đêm tối có thể xảy ra nguy hiểm cũng yếu bớt rất nhiều.

Sắc trời từ từ tối lại, đột nhiên, hắn nhìn thấy một cái người lên lút băng đi trong núi.

"Núi có đường lên đường xuống thì không đi, thế nào lại lượn lách ở trong núi, trên người hắn lại không có mang theo công cụ săn thú, làm cái gì?" Đồ Nguyên có chút nghi hoặc.

"Lão nhân gia." Thanh âm của Đồ Nguyên đột nhiên vang lên khiến lão nhân kia giật nảy mình, khi hắn thấy rõ Đồ Nguyên thì sắc mặt biến đổi mấy lần, cuối cùng có chút trấn định nói ra: "Thì ra là người trông coi mới, Cổ Gia trại Cổ Thanh tham kiến trị thủ."

Lời Cổ Thanh nói lại một lần nữa khiến cho Đồ Nguyên hoài nghi, hắn nhưng chưa có gặp qua mình, nếu như chỉ là một cái người phổ thông của Cổ Gia trại là không có khả năng biết rõ mình là tân trị thủ, hơn nữa trong nháy mắt lão ta nhận ra mình thì trên mặt có phần sợ hãi.

Hắn quen biết Cổ Chấn, đồng thời có quan hệ không cạn với Cổ Chấn.

Trong lòng Đồ Nguyên hiện lên cái ý nghĩ này.

"Lão nhân gia, đã trẻ thế này người còn vào núi săn thú à?" Đồ Nguyên hỏi.

"Ách, đúng vậy, đi xem cạm bẫy." Cổ Thanh nói ra.

Đồ Nguyên nở nụ cười, nói: "Ha ha, lão nhân gia, người biết Cổ Chấn đi?"

"Cổ Chấn? Đương đương nhiên biết, hắn là người của Cổ Gia trại chúng ta, chỉ là, sau khi hắn nhập huyền môn, thật nhiều năm không có về trại rồi."

"Vậy lão nhân gia có muốn gặp hắn hay không?" Đồ Nguyên hỏi.

"Muốn thì muốn, nhưng mà, trong nhà còn chờ lão nhân trở về, trời sắp tối rồi, về muộn, trong nhà sẽ lo lắng." Lão nhân nói ra.

"Lão nhân gia, người còn là chờ chút đi, chờ một chút là có thể gặp được Cổ Chấn rồi." Đồ Nguyên nói ra.

Sắc mặt Cổ Thanh trong nháy mắt thay đổi.

Lão tới nơi này là dò xét Đồ Nguyên hư thực, là phụng mệnh lệnh của Cổ Chấn, nhưng mà đến trên núi thì căn bản không có nhìn thấy Đồ Nguyên, một đường cẩn thận xuống tới, lại ngoài ý muốn gặp phải rồi. nếu không làm chuyện thẹn với lòng, lão tuyệt sẽ không sợ hãi Đồ Nguyên, nhưng mà bây giờ lại đối diện Đồ Nguyên, trước tiên lão liền nghĩ đến tâm tư của mình bị đoán được.

Lão lặng lẽ mở một cái túi phù nhỏ buộc trên cổ tay ta mình ra, tại trong túi phù kia có một con bướm truyền tin, chỉ cần thả ra, nó liền sẽ bay đến chỗ Cổ Chấn, cái này là hai người đã quy ước sẵn.

Một con bướm nhỏ xám trắng bay ra khỏi ống tay áo của Cổ Thanh, trong rừng trời đã hôn ám này là rất khó phát hiện, nhưng mà cái này cũng là Cổ Thanh không phải người tu hành, lão quá coi thường một tu sĩ rồi, nhất là trước mặt tu sĩ đã phi thường cảnh giác với lão.

Trong nháy mắt bướm truyền tin bay ra ngoài kia, Đồ Nguyên lại nở nụ cười, hắn không có nghĩ đến trên người Cổ Thanh này lại mang theo bướm truyền tin, thực sự là được đến lại chẳng phí chút công phu, hắn đang lo không biết làm thế nào truyền tin về Âm Hồn cốc a.

Chỉ thấy hấn đưa tay tại trên đai lưng bên hông rất nhanh rút ra một tấm phù, trong quá trình rút ra một đạo phù đã hóa thành một đạo linh quang quán tại đầu ngón tay hấn, chém ra, phù quang cực nhanh bay ra, trong khu rừng u ám hiện lên một vệt sáng mờ mờ, một đạo linh quang kia hóa thành một tấm lưới vô hình, bao lại bướm truyền tin kia.

Bướm truyền tin lập tức mất đi năng lực bay lượn, rớt trên mặt đất, đạo phù này tên là Phong Linh phù, chính là một đạo phù khắc trên bàn tay hấn, đạo phù phong này huyền diệu mà đặc biệt, là có thể tác dụng lên người, cũng có thể tác dụng lên thiên địa, bướm truyền tin kia là một loại hồn nga do Âm Hồn cốc luyện chế thành, cũng không tính là sinh linh thuần túy, có thể truyền tin, không hãi sợ mưa gió mặt trời chói chang sấm sét, nhưng mà tại dưới Phong Linh phù thì rất dễ dàng bị phong cầm lại.

Cổ Thanh ngay cả ý nghĩ đào tẩu cũng biến mất rồi, lão phi thường rõ ràng một cái tu sĩ đối với phạm nhân mà nói là đáng sợ cỡ nào.

Đồ Nguyên nhặt con bướm truyền tin kia lên, cẩn thận thu vào.

Hấn đưa Cổ Thanh lên trên núi, thấp đèn lên.

Một tòa cô sơn, hai cái vận mệnh đều có khả năng từ cái này rơi vào vực sâu. Đồ Nguyên đối với Cổ Thanh này cũng không có hận hoặc oán gì, hấn có thể lý giải tâm tình Cổ Thanh, Cổ Chấn là người tu hành, lão là vô pháp ngăn cản Cổ Chấn, lão chỉ có thể tận lực đi giúp.

"Nếu như ta dùng người tới uy hiếp Cổ Chấn, hấn có lý khai không?"

Cổ Thanh lắc đầu. Đồ Nguyên cũng không có không chế hấn, nói ra: "Hấn làm như vậy là sẽ liên lụy toàn bộ trại các người."

"Nếu như có thể trợ giúp hấn càng tiến một tầng, coi như là chôn vùi toàn bộ Cổ Gia trại, cũng không có gì." Cổ Thanh nói ra.

Đồ Nguyên trầm mặc, hấn có chút ngoài ý muốn với ý nghĩ của Cổ Thanh, nhưng mà suy đi nghĩ lại tựa hồ rất bình thường.

Nơi đại yêu đại ma xuất thế, trăm dặm hoang vu, mà gia tộc do đại tu sĩ phát triển lên cũng có thể tại trong quá trình đó bị hủy diệt.

Cổ Thanh nhìn Đồ Nguyên tại ngoài viện bày ra một cái bàn.

Một tòa lầu viện như lầu không phải lầu, như quán không phải quán này là dựa núi mà xây dựng, bao quanh cây Hắc Chi kia, cũng không có cái biến địa hình địa mạo, cho nên ở ngoài lầu viện chính là sơn đạo gồ ghề.

Một cái bàn đặt tại nơi đó không sai biệt lắm chiếm đầy vị trí, sau đó lại nhìn thấy Đồ Nguyên từ trong bao quần áo lấy ra rất nhiều đồ vật, tất cả đều bày ra, lão nhìn ra được tới, kia đều về bùa dùng gì đó.

"Hấn muốn vẽ phù sao?"

Cổ Thanh trong lòng suy nghĩ, tại trong ấn tượng của lão, Cổ Chấn là chưa bao giờ họa phù ở dưới tình huống như vậy, mỗi một lần đều là một mình một người nhốt tại trong phòng, đồng thời phải làm chuẩn bị thật lâu.

Đồ Nguyên điều chế xong cát phù, bày ra giấy phù mang theo từ Âm Hồn cốc, nhìn nhìn bầu trời, không có ánh trăng, cũng không có mấy ngôi sao, tầng mây khá dày khiến ngọn núi trên mặt đất này có vẻ càng thêm đen tối.

Hấn muốn họa Triệu Thần lệnh phù, muốn triệu ra cái sơn thần này, nhất định cần phải tạo ra vật dẫn, mà một đạo phù này chính là vật dẫn. Chỉ là, hiện tại thần linh đã không tồn tại trong thiên địa, căn bản sẽ không có thần danh, tuy rằng trong núi này có một tòa thần tượng, có nguyện lực đèn nhang ngưng tụ, có một chút thần tính tồn tại tại trong núi này, nhưng mà đầu tiên Đồ Nguyên cần phải làm là đặt tên cho sơn thần này.

Khó nhất chính là một bước này.

Trong thiên đại đã từng kia, triệu thần hiển hóa, đó là bởi vì hàng ngày bản thân tế tự cúng bái, trong lòng có thần linh, trong thiên hạ có thần linh, mà hiện tại, thần linh không còn, chỉ có một chút thần tính tồn tại ở trong cái núi này, muốn triệu ra thì trước tiên phải định danh cho thần.

Cái này cũng có thể nói là phong thần rồi, chỉ là cái thần này không tồn tại trong ý thức bản thân.

Đồ Nguyên nhắc tay chấp bút, một bộ công cụ vẽ phù này đều là Khuất Thành cho hấn.

Tại thời điểm bút giờ lên kia, Cổ Thanh nhìn thấy Đồ Nguyên giống như đã thành một bộ phận trong núi này, mà khi Đồ Nguyên hạ bút viết thì dù cho với con mắt phạm nhân của lão cũng dường như thấy được trong bóng tối có quang vận như nước từ ngòi bút chảy xuống, gió trong núi tựa như tại giờ khắc này đều tụ tập tới tay hấn.

Vẽ phù có hai loại cách họa, một loại là thuần dùng linh lực bản thân để họa, một loại là dẫn động thiên địa linh lực để họa, hai loại mỗi cái có ưu điểm, tỷ như hiện tại họa một đạo 'Dẫn linh mệnh thần phù' này chính là cần phải dẫn động linh khí trong núi.

Lúc họa cái phù này thì cần phải thành tâm, cần phải tâm cảm thần linh.

Cổ Thanh cảm thấy giờ khắc này trên người Đồ Nguyên có một loại cảm giác nói không rõ kể không ra, hấn lại một lần nữa vì huynh đệ của mình mà cảm thấy lo lắng, hấn cảm thấy ca ca mình quá coi thường vị tu sĩ tuổi còn trẻ này.

Phù dưới ngòi bút của Đồ Nguyên phức tạp mà huyền ảo, tại chính giữa phù thì có một hàng chữ dựng thẳng: "Hắc Chi Linh sơn thần."

Hắn bỏ phù bút xuống, lại nhắm mắt đứng yên một lúc lâu rồi đột nhiên, hắn động rồi, chỉ thấy hắn cảm lấy phù đã họa xong, ngón tay kẹp theo, vung lên trong hư không, giống như dán vào trong hư vô rồi, một đạo phù kia hóa thành một vệt kim quang, chui vào trong hư không.

Trong núi đột nhiên gió nổi lên, kim sắc phù quang kia cũng không phải hướng tới xa xa, linh hoa như sóng, hoa sinh vòng xoáy, đem phù quang của một đạo phù kia cuốn vào chỗ sâu trong hư vô.

Ở chỗ sâu trong hư vô, một cái nhân ảnh đại ra đứng ở nơi đó, không quần áo không tướng mạo, chỉ là một cái bóng.

Phù quang kim sắc kia chui vào mi tâm cái nhân ảnh kia, cái nhân ảnh kia tán đi, lại hiện lộ ra một tòa thần tượng.

Hai mắt Đồ Nguyên theo Dẫn Linh Mệnh Thần phù nhìn thấy thần ảnh kia, cảm giác được phù kia là chìm vào trong thần tượng ở dưới chân núi cách đây không xa rồi.

Một trận trống rỗng kéo tới, trong lòng hắn cuối cùng thả lỏng xuống rồi, bởi vì hắn biết rõ, giờ khắc này cái Câu Thần Triệu Lệnh phù trận này mới tính là thật sự thành rồi.

Trên trời xa vời, không biết khi nào đã xuất hiện một vầng trăng non.

Cổ Chấn cùng hai huynh đệ Lương thị hiện ra thân ảnh tại dưới chân Hắc Chi Linh.

Trong lòng Cổ Chấn có một chút thấp thỏm, bởi vì Cổ Thanh còn không có trở về, gã không có nói cho Lương thị huynh đệ biết mình đã phái đệ đệ của mình đi tới Hắc Chi Linh trước để tìm hiểu tình huống.

Cổ Thanh không trở về thì cũng thôi đi, thế nhưng là ngay cả bướm truyền tin cũng không có thả về tới, điều này làm cho gã cảm thấy kỳ quái rồi.

Nếu như đệ đệ bị tên Đồ Nguyên kia phát hiện, sau đó không cho xuống núi, cái này là có khả năng, nhưng mà khiến đệ đệ ngay cả thả bướm truyền tin đi cũng không được, vậy Đồ Nguyên cũng không khỏi quá cẩn thận rồi.

Bất quá, nhớ tới quá trình huyền phù do mình bày ra bị Đồ Nguyên phá rớt, không khỏi tại trong lòng thừa nhận, người này xác thực là một cái người cẩn thận.

"Thế nào, lên đi?" Lương Cộng tại chỗ đá đá đất, trong hưng phấn chen lẫn một chút kích động nói không rõ kể không ra.

Y làm tán tu lâu như vậy, trong lòng có một cái giới hạn, đó chính là không thể nổi lên xung đột cùng đệ tử môn phái, thường ngày thật không có cảm thấy thế nào, nhưng mà khi nghe nói có thể đoạt đỉnh núi của một cái môn phái, đồng thời có thể giết chết một cái đệ tử môn phái thì y đột nhiên trở nên vô cùng hưng phấn.

Lương Ngân ở bên cạnh nhìn nhìn Cổ Chấn nói ra: "Người quen thuộc cái núi này, người nhìn thấy có thay đổi gì đặc biệt hay không?"

Cổ Chấn tỉ mỉ nhìn, gã không cảm giác thấy có cái gì bất đồng, núi vẫn là núi kia, gió vẫn là mát mẽ như vậy, trong lòng thầm mắng tên Lương Ngân này không có kiến thức, đúng là không biết trong núi bày ra phù trận, chỉ có lúc phát động phù trận mới có thể cảm giác được đến.

"Mới một ngày thời gian, lại có thể có cái biến gì, chúng ta vào núi đi, nếu như hắn còn tại trên núi thì trực tiếp chém là được rồi, sau khi ba người chúng ta phân chia xong thì ly khai." Cổ Chấn nói ra.

Lương Ngân suy nghĩ lại một lần nữa tu vi giữa nhau, bốn người tu vi tương đương, mà mình là ba người, đối phương chỉ là một người, có thể nào cũng không là thất bại.

"Vậy thì lên đi, làm xong, ngay đêm nay rời xa nơi này." Lương Ngân nói ra.

Lương Cộng hưng phấn đáp lời, sải bước nhắm phía đỉnh Hắc Chi Linh mà đi. Lương Ngân thì là cất bước sau cùng nhất, y đi theo phía sau Cổ Chấn, ba người tiến vào trong núi, sau đó hướng phía Hắc Chi biệt viện ở chỗ sườn núi mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Triệu thần

Trong núi gió đêm hơi lạnh, khí trời vốn mát mẽ, nhưng mà Cổ Chấn lại cảm thấy nóng nẩy.

Không phải vì khí trời, mà là tâm không tĩnh.

Ngẩng đầu nhìn qua sắc trời, lớp mây dày đặc trên bầu trời đã tán đi, vầng trăng lộ ra sau mây giống như đang nhìn chăm chú vào hành vi của mình.

Đi tới được phân nửa, Cổ Chấn nhìn không được dùng ngọc thạch như ý trong tay mình xem thử linh khí trong núi này thế nào, đúng là phát hiện vô pháp điều động, mặt trên thạch ngọc như ý tuy rằng vẫn cứ có sinh ra quang vận, lại không giống trước đây vừa huy động, linh khí liền sinh ra như sóng triều, điều khiển thoải mái như điều khiển cánh tay.

Gã như rồng mây, thâm nghĩ, cái Đồ Nguyên này là thế nào làm được, lẽ nào hắn hủy hoại hết phù trận?

Nhưng mà gã chỉ là cảnh giác trong lòng, cũng không có đem tình huống này nói cho huynh đệ Lương thị nghe.

Khi bọn họ cẩn thận mà rất nhanh đi tới trước cái lầu viện kia thì thấy được Đồ Nguyên ngồi ở sau một cái bàn, buổi tối tuy rằng có ảnh hưởng tới người tu hành, nhưng mà tại phía dưới một vầng trăng non cùng ánh sao thưa thớt vẫn cứ là có thể nhìn thấy rõ ràng Đồ Nguyên phía sau bàn, cùng với Cổ Thanh đứng ở phía sau Đồ Nguyên.

Sắc mặt Cổ Chấn có chút khó coi, Lương thị huynh đệ cũng không nhận biết Cổ Thanh, nhưng mà bọn họ nhìn ra được tới Cổ Thanh cũng không có tu vi tại thân. Chỉ là thoát nhìn, Đồ Nguyên tựa hồ đã chuẩn bị sẵn chờ đám người mình, điều này làm cho trong lòng Lương thị huynh đệ cảm thấy có chút khó chịu.

"Hắc Chi Linh là được sơn của Âm Hồn cốc, hai vị không xin phép mà xông lên núi, hẳn cho là Âm Hồn cốc không người!" Thanh âm Đồ Nguyên không lớn, nhưng mà tại trong núi này lại leng keng hữu lực, không hề sợ hãi.

"Vật trong thiên hạ, người trong thiên hạ có thể lấy, Âm Hồn cốc chiếm lấy Hắc Chi Linh nhiều năm như vậy, không hề có đạo nghĩa." Lương Ngân lớn tiếng nói ra.

"Nói như vậy, các người là tới thay trời hành đạo rồi." Đồ Nguyên quát hỏi.

Lương Cộng cứng đầu, nói ra: "Không sai, chúng ta chính là tới thay trời hành đạo."

Đồ Nguyên cũng không lý hắn, mà là nhìn về phía Cổ Chấn, nói ra: "Cổ Chấn sư huynh, chỉ cần người hiện tại cùng ta liên thủ bắt lấy họ, ta có thể bảo đảm người vô sự? Trên núi khuyết thiếu Hắc Chi cũng có thể nói là do hai người bọn họ, người vẫn cứ là đệ tử trung nghĩa của Âm Hồn cốc."

Hắn vừa nói ra lời này, sắc mặt Lương thị huynh đệ tức thì thay đổi, Lương Cộng càng là oa một tiếng, xuất ra một đạo phù định tấn công Cổ Chấn, bất quá lại bị Lương Ngân đưa tay ngăn cản.

"Đừng khinh xuất hành động bậy bạ, Cổ Chấn huynh không phải là người như vậy, đúng không." Nói đến hai chữ sau thì nhìn chăm chăm Cổ Chấn.

Cổ Chấn hít sâu một hơi, nhìn Đồ Nguyên, oán hận nói ra: "Cái người này gian trá, chớ có bị hắn đánh lừa, nhanh chóng giết chết hắn, sau đó ly khai nơi đây."

Lương Ngân quay đầu lại nhìn Đồ Nguyên, nghiêm túc đánh giá, đột nhiên mở miệng nói ra: "Giết chết hắn."

Ý nghĩ không rõ Đồ Nguyên có cái gì mê hoặc, cho nên quyết định tốc chiến.

Lương Cộng không nói hai lời, một đạo ngọc phù trong tay trực tiếp chém ra, trong ngọc phù có một vết màu đen, một vết màu đen kia như là đột nhiên thoát ra trói buộc, nứt vỡ ngọc phù, tại một tiếng tê mình, trong bầu trời xuất hiện một con cự mãng.

Cái này là một loại chân linh pháp phù, tuy là loại thấp cấp nhất, nhưng mà lại không phải phù pháp bình thường có thể so, uy lực cực lớn.

Tu sĩ đã Đan khí ngưng thần khi tranh đấu, trên người đều sẽ có một hai loại chân linh pháp phù dùng hộ thân giết địch, hơn nữa, trên thế gian chân linh pháp phù là nhiều chủng loại nhất, nhiều không kể xiết, không có người dám nói mình đã gặp qua tất cả.

Cự mãng giấy dựa trong hư không, linh khí mạnh động, hội tụ ngưng kết, cuộn cuộn trong hư không, hướng phía Đồ Nguyên nhào xuống mà cản, giống như là xà nuốt ếch.

Đồ Nguyên cười lạnh một tiếng, trực tiếp vum nghênh hướng hư huyền cự mãng đang nhào xuống kia, chỉ thấy tay hắn mông lung một tầng khói màu mực lục, sương khói như lửa.

Trong lúc mơ hồ, hư không dưới phạm vi tay bao phủ liền ngưng đọng, cự mãng hư huyền đứng là trực tiếp bị Đồ Nguyên bắt vào trong tay.

Chỉ thấy một con cự mãng hư huyền điên cuồng giấy dựa trong tay Đồ Nguyên, rít gào, muốn giấy dựa, lại căn bản vô pháp làm được.

Trên tay Đồ Nguyên lại dâng lên linh quang, đoàn sương khói màu mực lục kia hóa thành một khuôn mặt lão ầu, tại trong miệng của khuôn mặt, mơ hồ có một đạo phong linh phù xuất hiện, trực tiếp đem cự mãng kia theo trong linh khí nuốt vào, một ngưng liền nuốt vào.

Đạo phù mà Lương Cộng thi triển ra kia gọi là Câu Linh phù, xác thực mà nói là Câu Linh Hóa Mãng phù, là cần phải câu hồn một con mãng xà nhiều năm cùng dùng máu huyết của nó mới làm ra được.

Hơn nữa, chủ tài liệu của tấm phù kia cũng là lân phiến của măng xà.

Một cái xà lân phù phiến từ trong hư không rút ra, Lương Cộng rống giận: "Người thế nào không nói hấn có thủ đoạn như vậy!"

Sắc mặt Cổ Chấn cũng rất khó nhìn, đồng dạng lớn tiếng: "Ta thế nào biết rõ."

Thạch như ý phù trận khí trong tay vung lên, nguyên bản trước đây nhất định linh khí cuộn cuộn, lúc này nhưng cũng không có biến hóa gì, tuy rằng đã đoán được, nhưng còn là không cam lòng, không biết Đồ Nguyên là thế nào làm được, lúc đi lên, gã cố ý xem xét chỗ có bố trí phù trận, cũng không có nhìn thấy bị phá hủy.

Gã đưa tay dò tìm bên hông, một thanh tiểu đao sáng như tuyết xuất hiện ở trên tay, cái này là gã dùng một phần ba cây Hắc Chi đổi lấy, tên là Thiên Dực(cánh ve) phi đao, sau khi tế ra, phi hành tuyệt tích, mắt thường khó thấy, càng là mau lẹ vô cùng.

Thanh đao này lúc trước gã không có dùng là bởi vì cần phải có thời gian mới tế ra được thanh đao này.

Chỉ thấy thanh tiểu đao sáng như tuyết mà không có chuôi đao kia tại trong linh quang ở lòng bàn tay gã chậm rãi trở thành nhát, hoa văn trên thân đao sâu xa quý dị. Tâm thần Cổ Chấn hoàn toàn chìm đắm tại trong thân đao này, giờ khắc này, cái tiểu đao này chính là gã, gã chính là tiểu đao.

Thần niệm vốn vô hình vô chất, cái loại cảm giác hư huyền không rõ không thật này tại trong nháy mắt này chợt trở nên cứng cỏi, gã cảm thấy thần niệm của mình có thể trăm phá tất cả.

Thần niệm đã hoàn toàn dung nhập trong Thiên Dực phi đao, khi niệm vừa lên, phi đao lướt qua hư không.

Một vệt ánh đao sáng như tuyết xẹt qua yết hầu Đồ Nguyên.

Nhưng mà Cổ Chấn cũng không có chút kinh hãi nào, bởi vì cảm giác thấy hoàn toàn không đúng, hơn nữa, tại trong cái nháy mắt này, cái thân thể bị cắt đứt yết hầu kia của Đồ Nguyên liền tán đi, một mảnh lá bùa bị cắt thành hai đoạn từ trong hư không nhẹ nhàng hiện ra.

Mà chân thân Đồ Nguyên đã không thấy tung tích.

Phân thân hóa ảnh phù cùng ẩn thân phù.

Trong nháy mắt Cổ Chấn liền nhận ra cái phù này, phân thân hóa ảnh rất dễ dàng là có thể nhìn ra được, nhưng mà vừa rồi khi gã tế Thiên Dực phi đao ra, tâm niệm toàn bộ tại trên tế đao, cũng không có chú ý tới Đồ Nguyên dùng phân thân hóa ảnh phù.

Đúng lúc này, bên cạnh bàn cách đó không xa, một cái tay thò ra từ hư không, theo cái tay này lộ ra, cả người Đồ Nguyên đều hiện ra.

Một đạo phù theo trong tay Đồ Nguyên chém ra.

"Hắc Chi Linh sơn thần, nghe ta hiệu lệnh."

Theo cái thanh âm này xuất hiện, trong núi cuồng phong nổi mạnh, linh sóng tuôn ra như nước thủy triều, ở chỗ sâu trong hư vô, một bóng người cấp tốc hiện lên, một cỗ áp lực nặng nề đập vào mặt, giống như một ngọn núi đè ép xuống.

"Son thần? Son linh từ đâu tới?" Cổ Chấn kinh hãi, hấn thế nhưng là rất rõ ràng, cái núi này cũng không phải cái gì danh sơn đại xuyên, làm gì có linh vật.

"Cổ Chấn, người hại ta." Ở bên cạnh, khi Lương Ngân nhìn thấy Hắc Chi Linh sơn thần được Đồ Nguyên triệu ra từ trong hư vô thì giận dữ gào thét, nếu như y biết rõ Đồ Nguyên có thủ đoạn như vậy, là tuyệt đối sẽ không tới.

"Không, chỉ cần giết chết Đồ Nguyên, son thần này sẽ tự tán, chỉ là Câu Thần Triệu Lệnh phù trận mà thôi." Cổ Chấn rất nhanh mà khẩn trương nói, nếu như thời điểm này còn không thể đoàn kết nhất tâm, vậy thì thật có khả năng phải chết tại trên núi này rồi.

Lương Ngân oán hận nhìn Cổ Chấn một cái, từ Càn Khôn phù túi bên hông lấy ra một mảnh tiểu kỳ, mặt tiểu kỳ đen kịt, khi được y cầm tại trên tay thì linh khí trên tay dừng mãnh tràn vào, chỉ trong nháy mắt, trên tiểu kỳ kia liền tuôn ra một mảnh sương vụ màu đen, hắc vụ nhẹ nhàng từng sợi, kết quán vào nhau chỗ, cấp tốc thò về phía Đồ Nguyên, giống như là từng cái xúc tu vô hình.

Cái cờ này tên là Kịch Độc Hủ Thần kỳ, trong cờ thu vào kịch độc, chỉ cần bị hắc khí của cái cờ này bao phủ, thần hồn sẽ hỗn loạn, cấp tốc toàn thân hư thối mà chết.

Lúc này Đồ Nguyên lại một lần nữa tiêu thất khỏi chỗ, nhưng Cổ Thanh đứng ở nơi đó không thể nhúc nhích, lão bị Định Nguyên phù của Đồ Nguyên cố định rồi, hắc khí như xúc tu kia quán lên người lão, thân thể cấp tốc nổi bọt, biến đen, sau đó hư thối, té trên mặt đất, quay cuồng, vụn vụn rồi chết đi.

Cổ Chấn thấy một màn như vậy, sắc mặt tái mét, nhưng mà cũng không có ngăn cản, cũng không có nói cái gì.

Bóng hình trong hư không rất nhanh ngưng kết thành hình, là một cái nhân ảnh cầm trong tay cự chùy, thân ngắn mà khỏe mạnh, diện mạo quái dị. Cổ Chấn đã rõ ràng, đây là bộ dáng của cái sơn thần dưới chân núi kia.

Y phục trên người cùng chùy trong tay Sơn thần đều là linh khí trong núi ngưng kết thành, nhìn qua hư huyền không thật, nhưng mà Cổ Chấn biết rõ, tuyệt đối không thể sơ ý.

Gã cũng chưa có gặp gỡ qua loại tình huống này, trong nháy mắt sơn thần kia hư không xuất hiện, cự chùy hư huyền trong tay rung động, linh khí cả ngọn núi đều như đang tại chấn động, một mảnh hắc khí hướng về phía Đồ Nguyên kia tại trong lúc một chùy này chấn động liền đứng là cuốn ngược quay về.

Đồng thời, một cái cự chùy nện xuống, Lương Ngân kinh hải rút lui, trong tay Lương Cộng cũng nhiều ra một khối đá, trên đá rậm rạp phù văn, cầm tại trong tay, hét lớn một tiếng, nhằm cự chùy kia ném tới.

Khi phù thạch ở trong tay y, đứng là hóa thành hư ảnh lớn cỡ cái thớt.

"Hô..."

Không có thanh âm kim chúc va chạm gì, chỉ có linh lực trong núi kích động mang theo cuồng phong.

Lương Cộng chỉ cảm thấy có một cỗ lực lượng trầm trọng vô cùng, như núi rung động ép xuống, trực tiếp đụng vào chỗ sâu trong linh hồn mình.

Cả người y vừa đụng liền bay, bị một cỗ gió to xông lên, quay cuồng hướng phía dưới núi.

Thân hình Sơn thần hoảng động, lại lần nữa một chùy nện xuống, nơi cự chùy hư huyền mang theo một tia kim sắc kia đi qua, linh triều trong núi cuộn cuộn như sóng.

Một cỗ uy thế thái sơn áp đỉnh đó khiến Lương Ngân cùng Cổ Chấn không biết như thế nào chống lại, bọn họ không hèn mà cùng xoay người liền hướng chân núi bỏ chạy, sau đó cự chùy kia nhìn như thông thả lại tại bọn họ mới xoay người liền đã rơi vào phía sau bọn họ, sơn đạo chật hẹp, tại trong núi này lại như thế nào thoát được sơn thần truy kích.

"Ta liều mạng với ngươi." Lương Ngân tự biết chạy thoát không được, đột nhiên xoay người, lấy từ túi tiền treo trên cổ ra một con rối nhỏ, trên người con rối như là có thấm máu, vừa lấy ra thì có một cảm giác quỷ dị.

Tay con rối quần một cái roi như con rắn, hoặc là nói một con rắn như roi, trên mặt có nét cười như của con nít, nhưng mà ánh mắt nhưng là lạnh lẽo oán độc.

Y cắn đầu lưỡi một cái, một ngụm máu tươi phun lên con rối kia, đồng thời, linh lực của y nhập vào trong con rối, nhưng cho dù y cẩn thận, lại có một cỗ lực lượng cường đại kéo thần hồn y nhập vào trong con rối.

Trong chớp mắt, con rối kia như là sống lại, một cái huyết ảnh khoát huyết y từ trong con rối vọt lên, cầm xà thủ tiên (roi có đầu rắn) trong tay, đứng là không chút nào e sợ nghênh hướng sơn thần.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Xà đồng tử

Cảm giác khi điều động phù pháp là khác biệt với khi điều khiển pháp khí, thi phù pháp, thần niệm theo linh lực nhập trong phù, tại pháp phù dẫn phát, thần niệm của một người giống như là điều bay trong bầu trời, chỉ có thể tập trung ý niệm duy trì, thần niệm nhập trong thiên địa giống như là con kiến trong biển rộng sống lớn.

Mỗi một lần vẽ phù cùng thi phù, đối với người tu hành mà nói đều là một lần rèn luyện cùng tu hành.

Mà sau khi tại trong phù trận thi triển ra "Triệu chư thiên thần linh hàng thế phù", hiện tại cả người hắn hoàn toàn không thể động. Bởi vì nếu hắn phân tâm, như vậy cái Sơn thần được triệu ra này sẽ tan đi.

Tại rất sớm trước đây, khi người tu đạo còn chịu thần linh thống ngự thì, thần linh được triệu ra cũng không cần bản thân phải điều động, tuy rằng đó chỉ là một lũ phân thần ý niệm của thần linh nhưng cũng sẽ không cho phép người tu đạo có chút nào nhìn trộm cùng khinh nhờn.

Nếu có tu hành người muốn nhìn trộm thần tính ẩn chứa trong nguyên lực của thần linh, đó sẽ là tử tội.

Nhưng hiện tại bởi vì trong nguyên lực ẩn chứa một chút thần tính mà được triệu ra, nhưng cũng không có ý thức tự chủ, cho nên cần phải người tu hành duy trì một điểm thần niệm trong phù kia không bị tiêu tan đi.

Loại cảm giác này giống như là tiểu hài tử đang vung vẩy đại bóng, tại nương theo một cái điểm tựa để cạy động linh lực của cả một ngọn núi.

Nhưng mà cho dù là như thế, vẫn cứ là một niệm vừa động, linh lực cả ngọn núi đều là chấn động.

Hắn có thể chân chân thật thật cảm thụ được một lũ thần tính trong sơn thần được triệu ra kia.

Nhưng mà khi hắn nhìn thấy Lương Ngân xuất ra một cái con rối, đồng thời rất nhanh có một cái tà linh, thứ tương tự sơn thần xuất hiện ở tại trong hư không thì hắn có một loại cảm giác rất không hay.

Con rối kia hiển nhiên là thụ qua huyết tể, cũng gọi là tà tể.

Tại khi thần linh thống ngự đại địa, không cho phép xuất hiện loại đồ vật này, thấy một cái giết một cái, mà hiện tại, loại thủ pháp chính mình tể dưỡng tà linh này đã là một loại thủ đoạn dùng tranh đấu để bảo vệ bản thân rồi.

Nhất là trong tán tu đều thích tể luyện phụng dưỡng tà linh.

Linh nếu như có thể chính danh liền có thể xưng là thần. Như sơn thần được tể tự trong núi này, trong lòng mọi người khi tể tự hắn thì lấy ý nghĩ tể sơn thần mà tể, mà con rối trong tay Lương Ngân hiển nhiên không có thần danh, chỉ là một cái oan hồn bị phong ấn vào, sau đó thông qua phương thức tể dưỡng tàn ác làm cho nó phát triển, nếu không, trong ánh mắt cái con rối này cũng sẽ không là lạnh lùng cùng oán độc như vậy.

Loại tà linh này bản thân tàn ác vô cùng, muốn điều động loại tà linh này cũng là phi thường nguy hiểm, bởi vì một cái không cẩn thận liền sẽ bị tà linh kia thôn phệ thần hồn. Nhưng mà, cùng với đó, loại tà linh này cũng là cường đại hơn nhiều.

Tà linh khoát huyết y nhân nhật kia, khuôn mặt đã rõ ràng có thể thấy được, trong tay nó quấn lấy Xà thủ tiên, đây là Xà Đồng Tử(trẻ nhỏ), Đồ Nguyên tử trong sách nhìn thấy giới thiệu qua loại Xà đồng tử này.

Mỗi một loại tà linh đều có cách thức tể dưỡng riêng, không thể tể dưỡng lung tung, phương thức bất đồng, tà linh được tể dưỡng ra có năng lực bất đồng.

Xà Đồng Tử có thể gọi là xà quần trong núi, Xà thủ tiên kia càng là có thể cắn nuốt thần hồn, bị cắn trúng sẽ chìm vào vô biên ảo cảnh, thấy quần xà cắn thân, vô lực phản kháng.

Đồ Nguyên nhìn thấy trong con mắt lạnh lùng oán độc của Xà đồng tử kia còn hiện ra vẻ tham lam, tà linh trông thấy thần linh đó là bản năng muốn thôn phệ đối phương, đối với tà linh mà nói, có thể thôn phệ thần linh, thu được một tia thần tính trong đó vậy là một loại lộc xác.

Một lũ thần niệm bao vây lấy linh khí và thần tính được Đồ Nguyên dung nhập trong phù pháp cảm thấy được trong mắt Xà Đồng Tử ẩn chứa sự tham lam cùng tàn ác.

Theo Xà Đồng Tử vừa xuất hiện, Đồ Nguyên liền có một loại cảm giác, cảm giác thấy khắp nơi trong núi này đều là rắn, loại rắn đang là lưới rung động trước lúc sắp bắt mồi đó khiến hắn rất khó chịu, một nỗi sợ hãi vô pháp ức chế hiện lên trong lòng.

Đột nhiên, không có chút dấu hiệu nào, Xà thủ tiên trong tay Xà Đồng Tử như là một con độc xà, mạnh lao ra, hướng phía sơn thần do linh khí khắp núi ngưng kết thành mà cắn.

Đồ Nguyên căng thẳng, thần niệm chấn động mãnh liệt.

Cự chùy ngưng kết từ linh lực từ trong tay Sơn thần giờ lên, nghiêng hướng phía Xà thủ tiên.

Nhưng mà cự chùy do linh lực ngưng kết này lại giống như là vật hư vô, căn bản vô pháp ngăn cản Xà thủ tiên,

Xà thủ tiên không còn là tiên, mà là một con rắn rõ ràng, một con rắn giương miệng lộ ra răng nanh đen tối kịch độc. Tại lúc xuyên thấu qua cự chùy do linh lực ngưng kết thì một tầng kim sắc chùy ảnh hơi mỏng xuất hiện, kim sắc chùy ảnh này chỉ là vừa mới chống lại trong phút chốc, liền bị cắn vỡ.

Sơn thần tượng tại chân núi Hắc Chi Lĩnh mặc dù có nguyên lực ngưng kết, đã có một tia thần tính, nhưng mà chung quy thần tính vẫn là yếu ớt, nguyên bản sơn thần có được thần quyền thống ngự tất cả sinh linh trong núi, lúc này lại không có, căn bản là vô pháp ngăn cản Xà Đồng Tử kia muốn cắn nuốt một lũ thần tính này.

Không giống như ngự sử cái phù pháp khác, lúc này Đồ Nguyên có thể thông qua sơn thần nhìn thấy được, cảm thụ được tất cả những thứ ở bên ngoài, hắn nhìn thấy cái đầu rắn đang cắn đến kia giống như là đang cắn về phía bản thể của mình.

Đầu rắn đen thui, tại trong mắt thường là một cái hư ảnh, nhưng mà lúc này thông qua thần niệm cảm thụ, nhưng là răng nanh rõ ràng có thể thấy, thậm chí có cả âm thanh rung động của lưỡi rắn, miệng rắn há ra thật lớn, có thể một ngụm nuốt hết cả người, kinh khủng vô cùng.

Đồ Nguyên rõ ràng, Xà Đồng Tử này không chỉ sẽ thôn phệ một lũ thần tính, mà còn sẽ thôn phệ cả một chút thần niệm mà mình dung nhập vào trong một lũ thần tính kia, ngay sau đó sẽ theo sự liên hệ từ thần niệm để trực tiếp cắn nuốt vào trong thần hồn của mình.

Khoảng cách về không gian cũng không thể ngăn cách được, cái này cũng chính là chỗ đáng sợ của cái Xà Đồng Tử này.

Trong mắt một mảnh hắc ám, chỉ có cái đầu rắn đáng sợ kia.

"Không."

Đồ Nguyên trong lòng hồ to, một cái ý nghĩ vốn cho tới nay cũng chưa kịp thử nghiệm này lên trong lòng, hần há mồm phun ra, một đạo phù quang hồng sắc phun thỏ tới phía sơn thần.

Phù quang hồng sắc rơi vào trên người sơn thần, trong nháy mắt tràn ra, giống như là phủ thêm một kiện hồng y, trên một kiện hồng y kia có đồ án, chính là thần phù tồn tại ở trong đan điền hần.

Cũng chính là trong cái nháy mắt này, Đồ Nguyên cảm giác được một cỗ lực lượng vô pháp nói rõ bằng lời, giống như bản thân mình hóa thân làm thần linh, thống ngự vạn vật sinh linh, theo đó phúc chí tâm linh quát nhẹ một tiếng.

Một tiếng quát nhẹ này chính là chú pháp cóc kêu mà hần linh ngộ được tại lúc Đan khí ngưng thần kia, chỉ là lúc này đây không phải do bản thể hần quát ra, mà là thông qua sơn thần để quát ra.

Tiếng quát phát ra, giống như núi sụp, đầu rắn kia tại trong tiếng quát đúng là bị đánh tan, sau đó rồi lại rất nhanh liền ngưng kết lại, trong đôi mắt của Xà Đồng Tử ẩn nét sợ hãi, trong sợ hãi lại có vẻ điên cuồng tuôn sinh.

Nó phát ra một tiếng quái khiếu, Lương Ngân con mắt nhắm chặt, đầu khổ chống đỡ, trên con rối có một cái xà ảnh thò về phía mi tâm y, thần hồn y liền bị cản chặt rồi, sau đó bị thôn phệ, cả người trong nháy mắt mềm oặt xuống.

Mà Xà Đồng Tử thì là cấp tốc lớn mạnh, Xà thủ tiên trong tay triệt để hóa thành một con xà thật lớn, hướng phía sơn thần điên cuồng nhào quăn lên.

Cự chùy trong tay Sơn thần chấn động, mang theo cuồng phong cả núi.

Đồ Nguyên chỉ cảm giác trong một chùy này ẩn chứa lực lượng vô cùng cường đại, hần cảm thụ được sự trầm trọng của núi, cả ngọn núi đều ở trong lòng, nguyên bản đã linh ngộ được một chút sơn chi pháp ý, giờ khắc này cũng là như vậy rõ ràng.

Tại trên cự chùy đồng dạng là quăn lấy phù quang hồng sắc, đánh về phía cự xà kia, giống như một ngọn núi trấn áp xuống.

"Ông.."

Hư không chấn động, Xà Đồng Tử cùng con rắn thật lớn kia đúng là trong nháy mắt tán đi, mà con rối kia cùng với thân thể Lương Ngân, còn có Cô Chấn vẫn luôn trốn ở bên cạnh vô pháp nhúng tay đúng là tại trong cái chấn động này trực tiếp vỡ thành một vùng thịt nát.

Tại trong tâm linh của Đồ Nguyên, tại dưới ý niệm công kích của hần, chỉ cần bọn họ tại trong ngọn núi này, liền không thể nào trốn.

Một cảm giác suy yếu hiện lên trong lòng, sơn thần rất nhanh tiêu tán, cuồng phong trong núi cũng nhanh chóng đình chỉ.

Đây là lần đầu tiên hần gọi ra sơn thần để chiến đấu, cái loại cảm giác này căn bản vô pháp dùng ngôn ngữ để miêu tả, chỉ có thể cảm nhận.

Hần giãy dụa đứng lên, hướng chân núi mà đi, nhìn thấy đầu Lương Cộng đập vào trên núi đá, lệch qua một bên, xương cổ cốt đã đứt gãy, chết không thể lại chết rồi, hần liền yên tâm rồi, loại người này nếu như không giết chết, trong lòng hần không yên tâm chút nào.

Hần tại nguyên chỗ tĩnh tọa một hồi, khôi phục một chút tinh thần, sau đó đứng lên, đem một thanh tiểu đao, một cái tiểu kỳ cùng tảng đá phù đầy phù văn rải rác trên mặt đất kia nhặt lên, cầm ở trong tay nhìn nhìn, trong ba thứ này tảng đá là phù khí, mà tiểu đao cùng tiểu kỳ là pháp khí.

Phù khí là chỉ những khí vật được bố trí phù lên trên.

Nhặt lên ba thứ này, lại tìm được một cái phù túi, tìm tìm khắp nơi, chỉ phát hiện có một cái này, suy nghĩ lại một cái, trong ba người bọn họ, xác thực chỉ có một người có phù túi, người khác cũng không có.

Về phần con rối kia, càng là tại dưới một chùy đó bị chấn động thành bột phấn.

Máu tươi đầy đất, hần nhất thời không biết xử lý như thế nào, suy nghĩ một chút, quyết định chờ tới hừng đông, gọi người của Chi Tiên bộ tộc lên núi quét dọn.

Trở lại trong Hắc Chi Lĩnh biệt viện, dưỡng thần nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm xuất ra con Tấn nga(bướm truyền tin) kia, viết một phong linh tín, thông qua Tấn nga mang về Âm Hồn cốc, không phải gửi cho trưởng lão lo sự vụ ở Âm Hồn cốc mà là trực tiếp truyền cho sư phụ của mình.

Hần nói ra tất cả mọi chuyện xảy ra nơi đây, sẽ chờ Âm Hồn cốc phái người tới.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Bốn cảnh giới Ngự bảo

Ngày hôm sau hần xuống núi đi tới Chi Tiên bộ tộc, tìm đến tộc trưởng, bảo tộc trưởng mang vài người đi lên quét dọn.

Tộc trưởng của Chi Tiên bộ tộc đại khái khoảng bốn mươi tuổi, chính hần tự mình dẫn người lên quét dọn, cũng không có hỏi nhiều. Bất quá, khi nhìn thấy đầu một người trong đó là Cổ Chấn thì cực kỳ hoảng sợ, kinh nghi nhìn Đồ Nguyên.

"Người không cần sợ, Cổ Chấn trộm thứ mình trông coi, sau khi bị ta phát hiện thì trốn xuống núi, nửa đêm dẫn kẻ thù bên ngoài lên núi muốn đoạt Hắc Chi, bị ta chém giết nơi này." Lời Đồ Nguyên nói khiến Chi Tiên tộc trưởng bán tín bán nghi, nhưng mà hần cũng không có nói cái gì nữa, mà là chuẩn bị quét dọn xong thì xuống núi, chỉ có đến lúc người của Âm Hồn cốc tới, nếu như Đồ Nguyên còn không có chuyện gì thì như vậy hần mới sẽ tin tưởng lời Đồ Nguyên đã nói là thật.

Nguyên bản khi Cổ Chấn tại trên núi thì là có người của Cổ Gia trại tới hầu hạ, hiện tại đương nhiên không có. Nếu như tất cả bình thường, hần tới trên núi này đương nhiên cũng là sẽ chọn người của bộ tộc thôn trại ở phụ cận tới hầu hạ.

Cho nên hần đưa ra yêu cầu của mình, Chi Tiên tộc trưởng nói sau khi trở về sẽ phái người tới.

Sau khi trở lại, hần triệu tập một ít nhân vật chủ yếu trong bộ tộc, nói ra tình huống trên núi cùng phỏng đoán của mình, đồng thời nói tân Trị thủ cần người lên hầu hạ, nguyên bản loại việc này là việc tốt, người có quyền thế trong bộ tộc đều sẽ tại trong thân tộc của mình tìm người thích hợp lên núi, nhưng mà lúc này đây lại do dự rồi, bởi vì không chắc chắn tân Trị thủ này giết chết Trị thủ cũ có bị xử phạt hay không.

Nhưng mà lời Đồ Nguyên nói hôm nay, bọn họ lại không dám không vâng theo.

Chi Tiên tộc trưởng thấy mọi người đều do dự, hần đột nhiên nghĩ đến một cái người có lẽ thích hợp, trong nhà nàng khó khăn, cái này có lẽ là một cái cơ hội, nếu như là tình huống bình thường, căn bản là không tới phiên nhà nàng.

Đồ Nguyên rất rõ ràng, trong cốc phái người tới, chỉ ít còn phải hai ba ngày, cái này coi như là ngắn, có lẽ năm đến sáu ngày cũng không chừng.

Một ngày lại trôi qua, hần ngồi xuống, lấy cái phù túi kia ra xem, bên trong cũng không có nhiều thứ, một ít đan dược, cùng chút phù thượng vàng hạ cám, bất quá, trong đó có một đạo Câu Linh Hóa Mãng phù là hần chưa từng học qua.

Trừ cái đó ra, còn có một quyển sách pháp thuật, tên là độc tế, là dạy người như thế nào dùng độc tế luyện pháp khí, cái Kịch Độc Hủ Thần kỳ kia chính là dùng phương thức trên sách này tế luyện thành. Loại sách này mặc dù có chút đặc biệt, nhưng Đồ Nguyên cũng không thể nào để ý, chân chính khiến hần quan tâm chính là một quyển sách tên là « xà đồng tế đường pháp ».

Loại pháp môn tà ác này, trước đây hần chưa từng xem qua, hần cất nó, chờ khi rảnh rồi thì xem kỹ một cái.

Lại lật cái phù túi kia, hần tìm thấy một cái đèn đặc biệt, lộ ra một sự quý dị, hần lật chuyển nhìn kỹ phù văn trên cây đèn, đại khái có thể xác định, đây hần là một cái đèn có thể bài trừ âm độn thuật, về phần nhiên liệu để thiêu đốt, sau khi nghĩ nghĩ, sắc mặt hần khẽ biến, về mặt chán ghét đẩy sang một bên.

Về phần những thứ khác thì không có gì làm cho Đồ Nguyên cảm thấy kinh ngạc hoặc là động tâm.

Cầm lấy cái Kịch Độc Hủ Thần kỳ kia, nhớ tới tình trạng của Cổ Thanh tại trong độc khí, trong lòng không khỏi có chút phát sợ.

Cái độc kỳ này cực kỳ bá đạo, bất quá, mỗi lần dùng độc khí sẽ yếu bớt một chút, nếu như không kịp thời dùng phương pháp độc tế duy trì độc tố trong cái kịch độc kỳ này được nồng đậm thì uy lực của cái độc kỳ này cũng sẽ không có lớn như vậy, nếu như không biết phương pháp độc tế, vậy sau cùng cái độc kỳ này khả năng sẽ suy tàn thành mê hồn kỳ chỉ có thể đủ khiến người thường hôn mê rồi.

Đây là một thứ dùng để giết người cướp của, đánh lén ám toán gì đó, người trúng phải sẽ chết liền, đồng thời còn sẽ chết không còn bộ dáng, phi thường đáng sợ.

Hần lại cầm lấy thanh tiểu đao kia, tiểu đao phi thường nhỏ, chỉ dài khoảng ngón tay cái mà thôi, phi thường nhẹ, cầm tại trên tay lại có cảm giác hàn ý dày đặc.

Đặt Thiên Dực phi đao vào lòng bàn tay, linh khí từ lòng bàn tay nhẹ nhàng phun ra, nâng cái phi đao mỏng như cánh ve này lên, chậm rãi, phi đao dần dần nhặt đi tại trong linh khí, tựa như giấy bỏ tằm vào trong nước, thẳng đến sau cùng cơ hồ là tiêu thất trong hư không, mà lúc này thần niệm của Đồ Nguyên theo linh khí dung nhập trong phi đao, tâm niệm chuyển động, phi đao ở tại trong hư không chợt lóe mà biến mất, xuyên qua cửa sổ, quán quay một cành cây, một mảnh lá cây hạ xuống.

Bên trong phòng, Đồ Nguyên đưa tay vẫy một cái, lại có bạch quang chợt lóe lên, Thiên Dực phi đao đã trở xuống trong tay. Trong lòng hần kinh hi, tốc độ phi đao này cực nhanh, cực hợp tâm ý hần.

So với Trần Hồn Đình, cái phi đao này càng có một loại cảm giác quý dị phiêu dật. Trần Hồn đình tuy rằng uy lực cũng cường đại, nhưng mà luôn luôn đi thẳng về thẳng, dễ dàng bị ngăn cản. Mà cái phi đao này lại linh động, có thể tinh tế điều khiển mà với là Trần Hồn vô pháp làm được.

Lật tới lật lui nhìn thanh phi đao không cán mỏng như cánh ve này, dùng sức bóp nắm, tuy rằng mỏng nhưng mà cũng rất cứng rắn. Vuốt ve cái Thiên Dực

phi đao này, thích không buông tay.

...

Sau một đêm tĩnh tu, hắt ra Hắc Chi viện, đi tới đỉnh núi, nghênh đón thần phong, nhìn một mảnh núi xanh này, trong lòng vô cùng thư sướng, cảm giác áp bách mấy ngày trước từ khi lên núi đã tiêu thất, từ nay về sau, có thể tại trong núi này rất tốt tu hành rồi.

Không riêng gì thôn thổ linh khí luyện thân, càn là phải tu pháp.

Tu được một thân linh lực, sẽ không còn pháp thuật, thủ đoạn đơn điệu, hành tẩu trong cái thiên hạ này, không cần phải dốc sức đâm đầu tới tị như thẳng ngực.

Tu pháp có mấy loại tu pháp.

Luyện phù, ngự bảo, cái này là hai loại trực tiếp nhất, luyện phù tại lúc họa phù cảm thụ cái loại phù ý ở thời điểm phù thành đó, một tia ý cảnh nhàn nhạt tương hợp cùng thiên địa là điều người tu hành ở giai đoạn bọn hắt truy cầu.

Ngự bảo là điều khiển pháp khí, điều động pháp khí, dẫn động thiên địa linh lực, cái này là phương thức trực tiếp nhất để một người tu hành đề cao chiến lực.

Trừ hai loại này ra, còn có Tiệm luyện chú pháp, cùng với Chấn huyết phương pháp - phương thức mà hắt đã thực hiện trên hai trăm dặm đường đạp đất đi tới kia. Đây là mấy cái cơ sở, đều là cần phải hàng ngày hàng đêm tu hành mới có thể đề cao.

Hắt có quá nhiều thứ cần phải tu tập, đầu tiên là há mồm hưởng quần sơn mật mờ gào thét, tiếng hô như con cóc kêu, cái này là chú pháp. Chú pháp toàn bộ dựa vào nhất tâm, linh ngộ đến thì là linh ngộ được rồi, nhập môn rất khó.

Đối với người vừa sơ ngộ chú pháp mà nói, chú pháp phân âm dương hai loại. bản thân Khuất Thành cũng không biết chú pháp, nhưng mà ông ta lại có thể giải thích cho Đồ Nguyên nghe.

Dùng hai chữ chi âm thanh để phân âm dương lưỡng chú thì đó chính là hùm, hà; khi hùm thì ngậm miệng giọng mũi, thuần âm chú, ngưng tụ một điểm, như ám lôi tại một điểm nổ tung. Mà hà thì là dương chú, là khuếch tán ra bên ngoài. Cho nên, chi cần là âm mở miệng, là xông hướng bốn mặt chi ý, thì được gọi là dương chú.

Đỉnh núi trống trải, gió loạn cuốn.

Một tiếng một tiếng khép mở âm thanh truyền ra, có khi âm kia tuy rằng cũng vang, lại thiết một loại chấn động, có khi lại sẽ phi thường cường liệt.

Hôm nay Tiểu Chi dậy rất sớm, rửa mặt chải đầu chỉnh đốn trang phục một phen, còn sớm đã lên núi. Còn tại lưng chừng dưới chân núi đã nghe đến trên núi truyền đến trập trập tiếng quái hô, trong lòng nhớ tới lời đêm qua tộc trưởng cùng mẫu thân đã nói với mình, trong lòng có chút sợ hãi.

Tộc trưởng bá bá nói, tính tình vị tân trị thủ này không biết, nhưng mà ngày hôm qua vừa tới liền đã giết mấy người, ngay cả tiền nhiệm trị thủ cũng chết ở trong núi, tình trạng lúc bị chết cực kỳ thảm liệt.

Sau khi Tiểu Chi nghe đến mấy thứ này, vẫn cứ là đáp ứng lên núi, mẫu thân của nàng còn có chút do dự, Tiểu Chi lại khó có được kiên trì ý kiến của mình.

Mười sáu tuổi, nàng đi qua một đoạn sơn đạo vẫn cứ còn tràn đầy mùi máu tươi kia thì hoảng hốt cơ hồ tìm muốn nhảy lên đến cổ họng rồi, nàng thậm chí còn thấy được có một khối thịt nát tại trong khe đá.

Thẳng đến đi tới trước Hắc Chi viện, nàng không dám đi vào. Lại không dám lên núi quấy rầy Đồ Nguyên, nàng đoán Đồ Nguyên đang tại đỉnh núi luyện pháp, không dám quấy rầy, vì vậy liền ngồi xuống tại trên tảng đá trước Hắc Chi viện, tháo giày trên lưng xuống để ở trước người.

Đồ Nguyên tại đỉnh núi, hướng phía trống trải vô biên kia gào thét cả nửa cái sáng sớm, miệng khô lưỡi khô, thậm chí phản chấn lại khiến cái đầu hắt ong ong vang, suy nghĩ không rõ ràng rồi, liền ngồi xuống bắt đầu nuốt lấy thiên địa linh khí.

Ngày hôm qua đánh một trận, đối với hắt mà nói, cũng là một lần tẩy lễ, linh khí pháp lực bản thân tự nhiên không có tăng trưởng gì, nhưng mà thần ý lại sẽ có một cái lột xác, loại lột xác này là một loại cảm giác không thể nói ra bằng lời.

Chi tự hắt có thể cảm nhận được, há mồm vừa phun, trong miệng một đoàn linh khí thẳng tắp lao ra, như cái lưỡi dài cuốn một mảnh phong vân vào miệng, khi cuốn nuốt trở lại thì hắt chỉ cảm giác trong miệng đầy mát mẻ, như uống cam tuyền.

Một ngụm nuốt vào, sự khô khan trong miệng lập tức biến mất.

Lại lấy ra chuỗi Thiên Dực phi đao, đặt ở trong lòng bàn tay, như trước, tại trong linh khí ở lòng bàn tay chậm rãi nhạt đi, phi đao cực nhanh bay ra, trên ngọn cây cách đó không xa cành lá đột nhiên rời ra, một vệt ngân quang xẹt qua.

Ngân quang biến mất, một hồi sau, tại ngọn cây kia lại có một mảnh lá cây vô thanh rơi xuống.

Đồ Nguyên điều khiển Thiên Dực phi đao tuy rằng có thể một đao mềm mại mà sắc bén cắt rời cành lá, nhưng mà muốn rất nhanh chém đứt phiến thứ hai thì lại cần có thời gian, hần điều khiển cũng không phải thật thuận buồm xuôi gió, vô pháp tại trên một cái ngọn cây cấp tốc tước rời tất cả lá cây trên đó, hần cần có thời gian ổn định Thiên Dực phi đao ở tại trong hư không.

Ngự bảo đồng dạng có phân chia cảnh giới, lúc ban đầu là khu ngự đơn giản nhất, đi thẳng về thẳng, đơn giản trực tiếp dẫn động phù pháp trong pháp khí mà thôi. Giai đoạn này xưng 'khu', giống như là xua đuổi gia súc, tuy có phương hướng, nhưng không cách nào khống chế như ý.

Tiến thêm một bước chính là 'ngự', 'ngự' là có thể tiến thối như ý, có thể tự nhiên dẫn động phù pháp trong pháp khí, cũng nắm giữ tốt thời cơ, đây là ngự.

Trong thiên hạ đại bộ phận người đều là ở vào giai đoạn một cái chữ ngự, tại sau ngự còn có 'Hợp', hợp pháp ý, hợp thiên địa chi ý. Một cái giai đoạn sau cùng thì là 'Hóa', cái cảnh giới ngự bảo này chỉ nghe nói tại trong truyền thuyết, truyền thuyết có tiên thiên linh bảo, hữu hình hóa vô hình, hoặc là hóa thành một phương thiên địa, huyền diệu khó lường.

Hiện tại, Đồ Nguyên tự nhận là mình còn ở vào giai đoạn chữ 'Khu'. Hần đem Thiên Dực phi đao kia lơ lửng ở phía trên ngọn cây ngoài vách núi xa xa, không chút động đậy.

Phàm nhân luyện kiếm, có cách luyện cầm kiếm đứng yên, có cách luyện kiếm đâm hương nến cùng đâm liên hoàn, khu ngự pháp khí tự nhiên cũng có cách luyện.

Làm cho lơ lửng nổi tại chỗ hư không xa xôi mà bất động này cũng là một loại cách luyện cơ bản nhất, khi có thể làm cho nổi tại hư không mà không rung động, trăm lá cây mà không tổn thương lá cành khác mây may, liên tính là có tiền bộ rồi, nếu có thể quán quanh tinh tế cắt ra một vòng vết tích, như vậy một cảnh giới chữ 'Ngự' này là đã đến đỉnh cao rồi.

Đồng thời, cái này cũng là một loại rèn luyện thần niệm.

Khi hần từ đỉnh núi xuống tới, mặt trời đã tới giữa không trung.

Đi tới trước Hắc Chi viện, nhìn thấy một nữ tử ôm đầu gối ngồi ở trên tảng đá trước viện, đầu gối lên cánh tay cùng đầu gối mà ngủ, bên cạnh có một cái giỏ trúc, trong giỏ trúc chứa một ít thứ có thể làm đồ ăn.

Hần tiến tới, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai nữ tử, nữ tử đầu tiên là đôi mắt nhắm nghiền nhắm lung ngàng đầu lên, khóe miệng nước bọt như thủy tinh chảy dài đến mu bàn tay.

Nhưng mà nàng rất nhanh liền phản ứng lại rồi, vội vàng dùng tay áo lau miệng một cái, mặt đỏ bừng đứng lên, sau đó như nàng đầu nhỏ cúi đầu đứng ở nơi đó, hai chân khép chặt, cái tay dính nước bọt giấu tại phía sau.

Nhìn thấy bộ dáng nàng sợ hãi như vậy, lại lộ ra một vẻ khả ái hồn nhiên cùng e thẹn, Đồ Nguyên nhìn không được bật cười, nói ra: "Không phải sợ, ta đã không ăn người thật nhiều năm rồi."

Hần nhìn không được đùa một câu, nữ hài sợ đến nỗi đầu cúi càng thấp.

"Đi theo ta, nhiều ngày không có ăn được chút cơm ra hồn rồi, thưởng thức chút tài nghệ của người." Đồ Nguyên nói xong liền hướng trong Hắc Chi viện mà đi.

Cô nương nguyên bản cúi đầu nhìn đầu ngón chân mình, tại Đồ Nguyên xoay người đi rồi, mới dám ngàng đầu nhìn, thấy mặt đỏ bừng, nàng tại sau khi Đồ Nguyên tiến vào trong Hắc Chi viện, âm thầm nhéo nhéo nắm đầm, tại trong lòng nói ra: "Tiểu Chi, không phải sợ, người có thể, người nhất định có thể làm tốt."

Nàng có chút ảo não mình cư nhiên tại trông thấy Trị thủ chân nhân thì là phạm sai lầm như vậy, đồng thời tại khi chân nhân nói chuyện với mình thì không có trả lời nói nào.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Vương giác

Tại trong nền giáo dục của Chi Tiên bộ tộc, không chỉ dạy một ít tri thức biết chữ, còn dạy như thế nào hầu hạ Linh sư, trong đó việc như thế nào hầu hạ Linh sư trên cái Hắc Chi Linh này càng là có dạy bảo rõ ràng, tỷ như sáng sớm phải làm cái gì, buổi trưa phải làm cái gì, đêm tối phải làm cái gì, phải vì Linh tiên chuẩn bị cái gì, phải chú ý nhắc nhở Linh sư làm cái gì, những thứ này đều phải nhớ kỹ.

Bởi vì Linh sư tới nơi này trị thủ là mang theo nhiệm vụ, vạn nhất Linh sư ra sai lầm gì, khả năng sẽ dẫn tới người hầu hạ bị giận chó đánh mèo, rất nhiều năm qua, đã có không ít giáo huấn như vậy, cho nên Chi Tiên bộ tộc mới sẽ hình thành dạy bảo như vậy.

Đêm hôm qua, mẫu thân của Tiểu Chi càng là liên tục nói ba lần các việc phải chú ý.

Trong Hắc Chi viện này là có nhà bếp, tuy nói thời gian Cổ Chấn tại trên núi này mười năm đều là chọn người của Cổ gia trại lên núi hầu hạ, nhưng mà Chi Tiên bộ tộc cũng không có buông lỏng, bởi vì bọn họ biết rõ, Cổ Chấn không có khả năng vĩnh viễn trị thủ tại nơi đây.

Chi Tiên bộ tộc mới là đại tộc chính thống tại dưới Hắc Chi Lĩnh này. Mà đi hầu hạ Linh sư, đối với những phạm nhân kia mà nói là một loại chuyện tốt, trong tộc sẽ phân phát lương thực cùng tiền bạc, người lên núi hầu hạ chỉ có một cái nhiệm vụ, đó chính là không thể để Linh sư ghét bộ tộc mình.

Đồ Nguyên trở về trong phòng, bắt đầu dưỡng thần.

Tu hành sáng sớm, luyện khí luyện thần, có thể đề cao tu vi, nhưng mà hần mỗi ngày đều sẽ tĩnh tọa một đoạn thời gian, dùng để dưỡng thần, lúc tĩnh tọa, hần sẽ thả lỏng toàn thân quan tưởng một dạng đồ vật, đó không phải là Chu cấp thực khí đồ, mà là quan tưởng bộ ấn đồ kia.

Trước đây chỉ là có ý sẽ suy nghĩ, mà bây giờ, lúc triệu thần phủ xuống, tại sau khi sơn thần dung hợp vào một đạo ấn phù kia, hần có một loại cảm giác thống ngự vạn vật sinh linh, loại cảm giác này tuy rằng xa xôi, nhưng cho tới bây giờ vẫn cứ tại trong lòng hần bồi hồi không đi.

Hần càng cảm thấy ấn đồ kia huyền ảo, suy nghĩ một chút, cảm thấy hần nên đặt một cái tên cho ấn phù đồ án không biết tên kia. Hần suy nghĩ một chút, nguyên bản nghĩ tới một cái danh tự khi nghe qua tựa hồ cực kỳ cường đại, nhưng suy nghĩ lại, tên này cũng không phải để nói cho người khác nghe, thì thôi gọi là Thần Ấn phù đồ đi, lần đầu tiên trông thấy thì vẻ ngoài như ấn, vuông vuông vắn vắn, thứ bên trong lại như đồ án cùng bức họa, nhưng mà dựa vào trực giác, Đồ Nguyên cho rằng đó là một đạo phù, cho nên đặt ra tên này.

Cứ như vậy, đến buổi trưa, đúng là đã có cơm nước làm xong rồi, cái thiếu nữ chỉ lớn một chút so với nữ hài kia tới thỉnh mình đi ăn cơm. Đồ Nguyên vừa trở về liền bắt đầu dưỡng thần, sau đó nhìn bản 《Xà Đồng tế dưỡng pháp》kia. Đi tới gian phòng chuyên làm phòng ăn kia, nhìn thấy trên bàn bốn cái món ăn, có chút kinh ngạc nhìn thiếu nữ bên cạnh.

"Rất tốt, ta thật lâu không có ăn qua loại cơm nước này rồi." Đồ Nguyên vừa cười vừa nói.

"Chân nhân có thể thích là tốt rồi." Thiếu nữ nói ra.

Đồ Nguyên ngồi xuống, nhìn thấy trên bàn chỉ có một bộ bát đĩa, nói ra: "Người tên gì?"

"Bẩm chân nhân, ta gọi là Tiểu Chi." Thiếu nữ ở bên cạnh nhẹ nhàng trả lời, trải qua làm một bữa cơm này, nàng cuối cùng điều chỉnh tốt trạng thái của mình, đem sở học của mình đều dùng ra, vô luận là từ ngữ hay giọng điệu, tư thế đứng hay thần thái đều là như đã được học tại trong tộc.

Nhưng mà Đồ Nguyên lần đầu tiên có người dùng giọng điệu cùng thần thái như vậy nói chuyện với mình, khiến hần có chút không thích ứng, giống như mình thành thiếu gia công tử đại gia tộc vậy. Kiếp trước hần sống lâu như vậy, chưa từng có địa vị như vậy, một đời này cũng chỉ vừa mới bắt đầu.

"Chi trong Linh chi sao?" Đồ Nguyên hỏi.

"Bẩm chân nhân, đúng vậy." Thiếu nữ cúi đầu nói ra.

"Người tại nơi đây không cần câu nệ như thế."

Thiếu nữ nhất thời không có trả lời, nàng cúi đầu, không phải không có nghe đến, mà là không biết trả lời thế nào, tiên sinh trong tộc nhưng không có dạy cái này a.

Nàng cảm thấy mình phải đáp lại mới tốt, nếu không trả lời chân nhân, chân nhân tức giận thì làm sao bây giờ, đang nghĩ ngợi phải đáp thế nào, Đồ Nguyên lại nói thêm "Người cũng ngồi xuống cùng ăn đi."

Thiếu nữ quýnh lên, lời chân nhân vừa mới nói còn chưa có trả lời, giờ lại muốn mình cùng ăn ăn, cái này hoàn toàn không hợp quy củ, vội vàng nói ra: "Không không, cái này không hợp quy củ, chân nhân là tiên gia lạc xuống thế gian, thế nào có thể ngồi cùng bàn với chân nhân chứ."

Đồ Nguyên nghe được sùng sốt, nhìn bộ dáng nàng nôn nóng đầy mặt đỏ bừng, liền cũng không nói thêm nữa. Trong lòng còn nghĩ, thế nào chính là tiên gia lạc xuống thế gian rồi.

Cầm lấy bát đĩa bắt đầu ăn, tuy rằng cơm nước này không phải loại thực vật ẩn chứa phong phú linh khí như trong Âm Hồn cốc, nhưng vị đạo cũng không sai.

Thiếu nữ ở bên cạnh nhìn, nàng cúi đầu, nghĩ thầm: "Tiên sinh trong tộc nói chân nhân có thể cảm thụ được ánh mắt nhìn chăm chú ở bất cứ lúc nào, là thật sao? Ta tựa lên lên nhìn một cái hần là sẽ không biết đi."

Trong lòng nàng nghĩ như vậy mấy lần, cuối cùng nhịn không được hơi hơi ngẩng đầu đánh giá Đồ Nguyên.

Lúc trước tại cửa vào Hắc Chi viện thì nàng căn bản không có thấy rõ Đồ Nguyên, về sau gọi Đồ Nguyên đi ăn cơm, lại bởi vì lễ nghi, không dám ngẩng đầu nhìn, bây giờ lên lên quan sát.

Một đầu đen thui tóc kéo lên, quần tại đỉnh đầu, có mào màu xám buộc lại, một cây trâm gỗ xuyên ngang, trên người mặc một cái áo choàng màu xám, từ

vị trí trên cổ có thể nhìn thấy bên trong là bạch sắc sam y.

Tuy rằng cái áo choàng xám này cũng không có đặc sắc gì, nhưng mà tại trong mắt thiếu nữ lại có một loại thần bí đặc biệt của người tu hành, trong thường ngày có khi nàng cũng sẽ tưởng tượng, tưởng tượng có một ngày mình có thể mặc vào một cái pháp bào màu xám như vậy.

Ở viền ống tay áo của áo bào xám có thần bí pháp văn, một đôi tay mặc dù không phải loại đặc biệt trắng, nhưng mà vừa nhìn qua lại có cảm giác thuần tịnh, ngón tay tu hành, nhìn qua rất đẹp.

Lúc này Đồ Nguyên bỏ bát xuống, nàng vội vàng cúi đầu xuống, y nguyên là bộ dáng lúc chưa có tí mĩ nhìn Đồ Nguyên một hồi.

Thẳng đến Đồ Nguyên rời đi, nàng vẫn cứ là không dám ngẩng đầu nhìn nữa, bởi vì nàng tổng cảm thấy Đồ Nguyên đã phát hiện hành vi bất kính của nàng, cho nên khi rời đi thì cũng không có nói lời nào.

Đồ Nguyên đương nhiên không phải vì chuyện này, mà là hần đột nhiên có suy nghĩ về chuyện phù pháp, chỉ là loại cảm giác này đột nhiên xuất hiện, khi trở lại trong phòng thì lại rất cuộc vô pháp tiếp tục nghĩ tới rồi.

Cứ như vậy, thời gian cực nhanh, chỉ chớp mắt cũng đã qua năm ngày.

Tại ngày thứ sáu kể từ khi Đồ Nguyên thả Tấn nga ra, cuối cùng có người đến rồi, người tới khiến Đồ Nguyên có chút ngoài ý muốn, bởi vì là người hần biết, chỉ là cũng không quen thuộc, nhưng mà người này lại là một người khiến hần rất có hảo cảm, là Vương Giác, người mà Đồ Nguyên gặp tại trước cửa Truyền Pháp thất vào ngày thứ hai ở Âm Hồn cốc.

Lúc đó hần ta còn tại trước Truyền Pháp thất làm nhiệm vụ sư môn, tiếp đãi đệ tử đến đó học pháp, vì những đệ tử học pháp kia đi liên hệ với người truyền pháp trong ba cái truyền pháp thất kia.

Hiện tại, hần ta đã là tu vi gì chứ, khi chưa có gặp đến thì Đồ Nguyên không biết, nhưng mà vừa gặp đến, chỉ nhìn một cái liền biết hần ta đã chủng hóa rồi.

Nhân thân người đã Chủng hóa sẽ đặc biệt sắc bén, đó là đan điền thần hồn và linh khí đều được đạo hóa túy luyện một hồi. Thần niệm cùng linh khí được túy luyện một hồi, càng thêm tinh thuần, cho nên sau chủng hóa, phù pháp cùng ngự khí phương pháp khẳng định cường hơn nhiều so với người Đan khí ngưng thần.

Đan khí ngưng thần có thể hư không về phù, mà một người sau khi chủng ra đạo hóa, ngoại trừ có thể bắt đầu luyện khí ra, có một dạng là mỗi một cái người tu hành đều rất mong đợi, đó chính là ngự không.

Có thể bắt đầu giảm chân hư không, tuy rằng tốc độ rất chậm, nhưng mà nếu ngự khí phi hành thì cũng sẽ không quá chậm.

Vương Giác là ngồi ở trên một cái lông chim tuyết trắng thật lớn bay đến Hắc Chi Linh, hần vừa đặt chân lên Hắc Chi Linh liền oán giận cái Hắc Chi Linh này cách Âm Hồn cốc quá xa, khiến hần cơ hồ bay ngày đêm không nghỉ cũng phí gần ba ngày thời gian.

Đồ Nguyên đương nhiên sẽ không tin tưởng hần ta thật là ngày đêm không nghỉ ngự phi vũ bay đến.

Thấy Đồ Nguyên nhìn chằm chằm lông chim bạch sắc kia, Vương Giác liền đem bạch vũ kia đưa tới, nói ra: "Cái bạch vũ này nghe nói là được luyện chế từ một cái phi vũ trên người một con trăm năm linh hạc, lúc này bởi vì muốn nhanh chóng tới cái Hắc Chi Linh này, cho nên trong cốc mới cho phép ta mượn dùng, sau khi trở về thì phải lập tức trả lại."

Đồ Nguyên tiếp nhận đến xem, cảm trên tay cái phi vũ này nhẹ như không có gì, nhưng mà mỗi một sợi tơ trên lông đều như là linh lực nhuộm khắp, linh quang lưu chuyển, đầu lông càng là óng ánh như ngọc, nhìn kỹ, có thể nhìn thấy phù văn rậm rạp.

Đem trả phi vũ lại cho Vương Giác, dẫn hần ta tiến vào trong Hắc Chi viện, đầu tiên là tới nhìn cây Hắc Chi ba trăm năm kia, nhìn thấy gốc cây Hắc Chi nguyên bản có ba nhánh sinh trưởng cùng một chỗ, một tầng một tầng như trọng lầu giờ chỉ còn một nhánh, cảm thán nói: "Lúc này đây Ngô trưởng lão thể nhưng là thật vô cùng giận dữ rồi."

"Ngô trưởng lão?" Đồ Nguyên nghi hoặc, hần biết rõ, người trong cốc cũng sẽ không vô duyên vô cớ giận dữ, bởi vì thứ này là thuộc về trong cốc, không phải của Ngô trưởng lão.

"Người không biết, Ngô trưởng lão năm đó thụ trọng thương, luôn luôn không có khỏi, là chính cần cây Hắc Chi này để chế thuốc, hiện tại thiếu đi hai nhánh, có thể nào khiến hần không giận." Vương Giác nói ra.

"Sư huynh, vậy Ngô trưởng lão còn cần cây Hắc Chi này không?" Đồ Nguyên hỏi.

"Đương nhiên là cần, lúc này đây trở lại là cần đem cây Hắc Chi này về, may là Cổ Chấn chết rồi, nếu như còn sống, chỉ sợ sẽ bị Ngô trưởng lão rút gân lột da rồi." Vương Giác nói ra.

Hiện tại Đồ Nguyên đã rất rõ ràng, Vương Giác cũng là thân truyền đệ tử, hơn nữa đã chủng hóa, đối với rất nhiều chuyện trong cốc đều rõ ràng hơn mình nhiều.

Bất quá, hần cũng không quan tâm với chuyện trong cốc, duy nhất quan tâm chính là sự phụ của mình.

"Sư phụ ta có khỏe không?" Đồ Nguyên hỏi.

"Khuất sư phụ tự nhiên là rất tốt, Bách Thảo đường độc lập ở ngoài tranh đấu tại Âm Hồn cốc, ít rất nhiều chuyện phiền lòng, bất quá, lúc đi ra, ta nghe nói Khuất sư phụ quyết định lại thu hai vị đệ tử." Vương Giác nói ra.

"Nga?" Đồ Nguyên có chút ngoài ý muốn, hẳn đối với một điểm này không biết chút nào. Theo trong cốc đến cái Hắc Chi Linh này cũng chưa có bao nhiêu ngày, trước đó không có từ nơi sư phụ nghe đến chút tin tức nào.

Vương Giác cười cười, nói ra: "Cho tới nay Bách Thảo đường nhân số thừa thớt, bây giờ nhìn chung nhiều thêm hai người, người cũng có bạn rồi."

Đồ Nguyên vừa cười vừa nói: "Đúng vậy."

"Sư phụ ta thân thể thế nào?" Đồ Nguyên lại hỏi.

"Khuất sư thúc thân thể ta không rõ lắm, người hẳn là rõ ràng hơn ta đi." Vương Giác hỏi ngược lại.

"Ta chỉ biết sư phụ hẳn là rất sớm trước đây thụ qua tổn thương, tựa hồ là bị tổn thương bốn nguyên, ta từng hỏi sư phụ một lần, nhưng ông ấy cũng không có nói, hơn nữa sắc mặt rất kém cỏi, ta sợ gọi ra chuyện không thoải mái trong lòng sư phụ, về sau cũng không có hỏi lại rồi." Đồ Nguyên nói ra.

"Khuất sư thúc là như thế nào thụ thương, trong cốc cũng không có người biết rõ, chỉ là nghe nói năm đó ông ấy có một lần ly khai bảy năm, sau đó trở về thì đã nị như vậy, nhiều năm như vậy, ông ấy luôn luôn tại Bách Thảo đường, chưa từng ly khai, nhìn từ ngoài cũng không thể nhìn ra được biến hóa gì." Vương Giác nói ra.

Đồ Nguyên là nghe người ta nói sư phụ Khuất Thành của mình thọ nguyên không nhiều, nhưng mà hẳn đã xem qua rất nhiều đạo thư cùng với các loại tạp thư, cũng không có bất cứ một loại đan dược gì có thể chân chính gia tăng một thọ nguyên cho một người.

Thọ nguyên đại để chia làm hai loại, một loại là nhục thân tổn hại suy bại, một loại là thần hồn thụ thương suy yếu, vô pháp thừa thụ như người bình thường.

Dù cho là có, cũng không phải loại tiêu tu sĩ như hẳn hiện tại có thể tiếp xúc đến.

Toàn bộ Âm Hồn cốc cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Thôn Thiên Thanh Văn trùng

Vương Giác nhìn trên núi dưới núi một lần, hẳn phi thường kinh ngạc, nói ra: "Nghĩ không ra sư đệ đối với phương diện phù trận lại có cao thâm lý giải như vậy."

"Sư huynh quá khen, bất quá là trong thường ngày rảnh rỗi thì thích tìm hiểu." Đồ Nguyên nói ra.

Vương Giác lại lắc đầu, nói ra: "Phù pháp có thể luyện, phù trận khó tu, cái này cần có ngộ tính."

Theo đó hẳn lại hỏi một lần quá trình chiến đấu kia, Vương Giác lại một lần nữa than thở: "Đồ Nguyên sư đệ đối với việc ứng dụng phù pháp cũng là tuyệt diệu."

Nhưng mà mặt sau cũng không có tiếp tục truy vấn pháp khí của Cổ Chấn cùng Lương Ngân, Lương Cộng, nếu như hẳn hỏi, Đồ Nguyên hoàn toàn có thể nói đã tổn hại hoặc là bị mất, cho nên hẳn cũng không có hỏi, tránh cho xuất hiện khó xử.

Vương Giác ở lại Hắc Chi Linh một ngày, trong một ngày này, hai người đàm luận đạo pháp, trao đổi tâm đắc của nhau. Tại khi Vương Giác rời đi, nói ra: "Khuất sư thúc nhờ ta nhắn cho người, ông ấy nói, người không cần lo lắng, an tâm tu hành là được."

Đồ Nguyên đứng ở trên núi, nhìn ra phương xa, tựa như muốn xuyên thấu qua hư không để nhìn thấy Bách Thảo đường, hẳn biết rõ tuy rằng mình tại Hắc Chi Linh này giết chết Cổ Chấn, là vì Cổ Chấn trộm vật mình trông coi, nhưng mà việc này có thể rất nhanh liền dẹp loạn xuống, tại trong cốc nhất định là sư phụ đã dốc sức rất lớn.

"Thỉnh sư huynh khi trở lại giúp ta chuyển câu nói, nói là vô luận tương lai như thế nào, ta đều là đệ tử của lão nhân gia ngài." Đồ Nguyên nói ra.

Vương Giác nhìn Đồ Nguyên một cái thật sâu, nói ra: "Sư đệ yên tâm, ta nhất định chuyển lời nói đến ông ấy."

Vương Giác từ trong lòng lấy ra bạch sắc phi vũ kia, tại trên tay, linh quang cuộn động, một cái lông chim bạch hạc cũng không dài ở trên tay hắn cấp tốc lớn lên, lớn như một con thuyền nhỏ, Vương Giác giẫm chân vào hư không, tại lúc hắn đáp ở hư không thì dưới chân mơ hồ có hơi mây hội tụ. tại bước thứ ba thì đáp lên Phi vũ, nói ra: "Sư đệ, tạm biệt."

Sau đó Phi vũ kia như là thuyền nhỏ trong sóng phiêu đảng về phía xa xa, tuy rằng nhìn qua cũng không phải rất nhanh, nhưng mà đi một đường thẳng tắp, so với đi bộ phải nhanh hơn rất nhiều.

Đồ Nguyên đứng ở sơn lĩnh, nhìn phương hướng Vương Giác đi xa, hắn suy nghĩ rất nhiều, nhưng mà nghĩ có nhiều thì lại có tác dụng gì, mình hiện tại chẳng qua là tiểu tu sĩ Đan khí ngưng thần mà thôi.

Tu luyện đi, chỉ có nỗ lực tu luyện, tu vi cao rồi, mới có thể làm được chuyện mình muốn làm.

Cứ như vậy, hắn mỗi ngày tại trên núi tu hành luyện pháp.

Luyện ngự khí, trăm lá tước hoa.

Luyện chân huyết chi pháp, từ nguyên bản trăm trọng chậm chạp đến nhẹ nhàng chậm rãi.

Luyện hư không vẽ bùa chi pháp, họa tại giữa mây, họa trên lá cây.

Luyện dương chú chi pháp, mỗi ngày cần phải đối diện quần sơn mật mờ róng động, thẳng đến miệng khô lưỡi khô.

Tuy rằng, hiện tại một mình trị thủ tại nơi đây, rất thanh tĩnh, nhưng mà hắn không dám có một khắc thả lỏng, bởi vì ba năm nữa, Cao Long liền sẽ khiêu chiến sư phụ đoạt lại ngọc khuê của gã, mà đến lúc đó mình cần thay sư xuất chiến.

Cao Long đã chủng hỏa, tuy nói hiện tại mình cũng khả dĩ chủng hỏa, nhưng mà khả năng thành công cực thấp, linh khí trong đan điền quá thừa thớt, thừa nhận không nổi.

Thời gian một ngày một ngày trôi qua, đột nhiên có một đêm, khi hắn tại đỉnh núi luyện pháp thì, trông thấy xa xa có phù quang chớp động, lại có pháp bảo kích phát lên linh quang long lánh. Một đường tranh đấu, đúng là không ngừng hướng tiến gần đến Hắc Chi Lĩnh, tại phụ cận Hắc Chi Lĩnh có hai chỗ người thường tụ tập, một cái là Chi Tiên tộc, một cái là Cổ Gia trại, Cổ gia trại về phía nam, Chi Tiên tộc về phía bắc.

Bởi vì chuyện của Cổ Chấn, Cổ gia trại khẳng định là chịu phạt, phạt như thế nào thì Đồ Nguyên chưa từng có hỏi, hắn chỉ là một tiểu đệ tử, quản không được, cái này là chuyện trong tộc.

Nhưng mà nếu có người tu hành đấu pháp mà thương tổn người thường ở hai nơi này, như vậy hắn nhất định cần phải đi quản rồi.

Hắn mang pháp khí cùng phù pháp, hướng chỗ tranh đấu phía dưới núi kia mà đi, đến bên cạnh Cổ gia trại, trong trại có âm thanh chó sủa điên cuồng vang lên, làm người trong trại giật mình tỉnh lại, nhưng mà có người tại cửa trại nhìn thoáng qua sau, liền lập tức lùi về trong trại, đóng chặt cửa trại, không dám đi ra, chỉ là trốn ở bên trong mà nhìn.

Đồ Nguyên xuống tới chân núi, đi tới trước Cổ Gia trại, một màn trước mắt lại khiến hắn phi thường kinh ngạc, bởi vì người đang tranh đấu có hai người hắn nhận ra.

Chính là đôi ông cháu mình đã gặp qua hai lần kia.

Mà phía kia thì có ba người, hắn căn bản là không nhận biết, trong ba người còn có một người té trên mặt đất, không biết sinh tử.

Khi Đồ Nguyên xuất hiện, bọn họ không hẹn mà cùng ngừng tay.

Đồ Nguyên đứng ở nơi đó, song phương đều phòng bị, xem bộ dáng bọn hắn không dự định nói chuyện, Đồ Nguyên tự nhiên mở miệng: "Nếu như muốn đấu pháp giải quyết ân oán, tốt nhất không nên tổn thương đến phạm nhân."

"Người là ai?" Đối diện có một người trẻ tuổi tướng mạo hung dữ độc ác lạnh lùng hỏi.

"Ta là trị thủ ở cái Hắc Chi Lĩnh này, đệ tử Âm Hồn cốc, có trách nhiệm thủ hộ một phương." Đồ Nguyên lạnh lạnh nói ra.

Lời của hắn tựa hồ khiến người trẻ tuổi sắc mặt hung mãnh có phần ngoài ý muốn, hắn nhìn nhìn trung niên nhân bên cạnh. Trung niên nhân nói ra: "Thì ra là tân nhiệm trị thủ của Hắc Chi Lĩnh, xin yên tâm, chỉ cần hai người bọn họ không trốn vào trong trại, chúng ta là sẽ không thương tổn tới những phạm nhân này."

Đồ Nguyên nhìn về phía ông cháu kia, chỉ nghe vị lão nhân kia nói ra: "Hắc hắc, các người truy hai ông cháu chúng ta xa như vậy, còn ngại giáo huấn không đủ, là muốn chết hết rồi, ta trái lại có thể thành toàn các người."

Thanh niên ở đối diện gật dừ: "Lão câu, ta nhất định phải khiến người tan thành tro bụi, để báo cừu cho tam ca tứ ca của ta."

"Hắc hắc, muốn chết cũng phải đúng thời điểm, giờ của người đến rồi." Lão già nói chưa dứt, tại dưới chân thanh niên nhân đột nhiên xuất hiện một cái lỗ sâu, một cái miệng khổng lồ thoát ra mặt đất, trong nháy mắt nuốt hết cái thanh niên kia, một con côn trùng màu xanh từ dưới nền đất lao ra, trên thân

mang theo dịch nhầy giống như hồ, kinh khủng mà đáng sợ.

Ước chừng có một trượng dài, không thấy mắt mũi, giống như là con giun màu xanh, nhưng mà lại có một cái miệng lớn.

"Người vậy mà đã huấn tế (cúng tế và huấn luyện) nó xong rồi." Trung niên nhân kia cực kỳ hoảng sợ.

Nguyên bản một đường đuổi theo, bốn người truy hai người, còn bị giết ngược hai người, sờ dĩ y không có rút đi là bởi vì cảm thấy hai ông cháu này đã là nỏ mạnh hết đà rồi, toàn bộ pháp phù đều sạch sẽ không sai biệt lắm rồi.

Nhưng mà y vạn lần không ngờ, con Thôn Thiên Thanh Văn trùng này vậy mà đã bị Điều lão đầu này huấn tế được rồi, lẽ nào hắn là người của Ngự Thú tông môn, nhưng mà luôn luôn không có nghe nói qua Điều lão đầu này là người của Ngự Thú tông a.

Lão già cũng không có trả lời, chỉ là cười hắc hắc, đưa tay vẫy một cái, côn trùng màu xanh thật lớn kia tựa hồ ăn quá no rồi, trườn trườn trên mặt đất, thế nhưng là nơi nó đi qua, mặt đất đúng là tan ra như nước, nó trườn bơi tới bên người lão già, lão già ngồi xổm xuống đưa tay đi tiếp xúc, thanh trùng kia tại tiếp xúc đến tay lão thì cấp tốc uốn cong nhỏ lại, cuối cùng đúng là hóa thành lớn cỡ ngón cái, bị lão thu vào trong tay.

Đồ Nguyên có thể nhìn ra được, thanh trùng kia có thể là có được bản mạng thần thông độn địa, cho nên nơi nó đi qua, mặt đất đều rung động lên như là nước, mà trên người nó cũng không phải dịch nhầy, mà chỉ là bởi vì mất thường vô pháp thấy rõ bộ dáng khi nó thi triển bản mạng thiên phú mà thôi.

Đột nhiên, nữ tử Dao Dao luôn luôn đứng ở bên cạnh lão già động rồi, chỉ thấy nàng từ bên hông đột nhiên cõng ra một cái túi màu đen, một đám ong sát nhân màu đen tuôn ra, bay về phía trung niên nhân kia.

Trung niên nhân cực kỳ hoảng sợ, vung tay lên, một đạo phù pháp thoáng hiện trước người y, một mảnh hóa quang dâng lên, đó là Liệt Viêm phù pháp.

Y đã vô tâm ham chiến, nguyên bản còn muốn đoạt lại Thôn Thiên Thanh Văn trùng, hiện tại chỉ muốn bảo vệ tính mạng mình. Y rất nhanh lui về phía sau, liên tiếp chém ra mấy đạo Liệt Viêm phù, ong sát nhân thành đám bởi vì xông quá mau mà bị Liệt Viêm đốt chết cháy rồi.

Nhưng mà trong bóng tối, y không có chú ý tới, một con ong chúa đã thoát ly đàn ong.

Trên tay trung niên nhân vẫn cứ có một đạo Liệt Viêm phù, y thật không biết hai ông cháu này lại chơi trò này, nếu như y biết rõ hai ông cháu bọn họ còn có một con bài chưa lật như vậy, y là sẽ không thỉnh bọn họ tới.

"Bất quá, các người đi không được." Trung niên nhân lui về sau, rất nhanh liền lui vào trong bóng tối. Ở trong lòng y, chỉ cần mình trở về được, đem chuyện này báo cho thành chủ, thành chủ tự nhiên sẽ phái thành vệ quân tới truy sát bọn họ.

Đột nhiên, một thanh âm côn trùng phi hành vẫy cánh truyền vào tai, trong lòng y căng thẳng, mi tâm đau xót, đã bị một con ong lớn nhào vào trên mặt, một tay liền chụp nó vào trong tay, lòng bàn tay đau xót, lại bị cắn một cái, nhưng mà trong lòng y lại vừa sợ vừa giận, dùng sức bóp chết nó, một cổ đau nhức nóng rất từ mi tâm truyền đến, cảm giác mê muội kéo tới, y đưa tay sờ cái trán, đã sưng phù thật lớn, hai mắt đã bắt đầu hoa, nhìn cái gì cũng là mơ hồ không rõ.

Rất nhanh, ý thức y bắt đầu mơ hồ, toàn thân như là bị hỏa thiêu, y muốn lấy đan dược ra khỏi phù túi, nhưng mà bàn tay tại miệng phù túi nhưng không cách nào lấy ra được, không có linh lực tiến vào, căn bản vô pháp lấy ra đồ vật.

Hôn ám vô biên cùng mê loạn, đau nhức kéo tới, cuối cùng y ngã xuống trên mặt đất, thân thể người tu hành căn bản là vô pháp chống lại.

Trong Cổ gia trại chỉ có âm thanh chó sủa, rất nhiều người đều dậy rồi, len lén nhìn ngoài trại, mà ngoài trại lại phi thường yên tĩnh, không biết khi nào, Đồ Nguyên đúng là đã thối lui đến sát biên giới núi, cách bọn họ khá xa.

Điều lão đầu nhìn Đồ Nguyên, lão vốn là muốn giết người diệt khẩu, nhưng mà Đồ Nguyên phi thường cảnh giác.

Lão nhìn một lúc lâu sau, muốn nói cái gì đó, rồi lại cũng không có nói, lão biết rõ Đồ Nguyên sờ dĩ thối lui đến nơi đó, là bởi vì quay người lại là có thể tiến được vào trong núi, mà tiến vào trong núi đấu pháp với Đồ Nguyên, lão không có chút nào nắm chắc, thêm cả cháu mình cũng không được.

Lão biết rõ, một ngọn núi này mặc dù không phải như đạo trường của một cái đại tu sĩ, một ý niệm, toàn bộ đạo trường vạn pháp sinh, nhưng mà phù trận bày trong núi này, vẫn cứ không phải lão có thể chống lại.

"Chúng ta đi."

Điều lão đầu nói xong, mang theo tôn nữ Dao Dao cất bước tiêu thất trong bóng tối, đương nhiên, khi bọn họ rời đi thì cũng lục soát trên người ba người kia, cầm đi phù túi cùng pháp khí của bọn họ.

Thẳng đến bọn họ đi một đoạn thời gian thật lâu, Đồ Nguyên cũng không có rời núi, mà tại trong bóng tối xa xa, Điều lão đầu nhìn thấy Đồ Nguyên căn bản không có rời núi, lúc này mới hết hy vọng thở dài nói: "Di thôi, mau ly khai nơi đây, tiểu tử này trông thấy chúng ta thu được Thôn Thiên Thanh Văn trùng, đến lúc đó có người trong Nghi (con kiến) tộc thành đuổi tới nơi đây, nhất định sẽ hỏi tiểu tử này, hắn khẳng định sẽ nói ra những gì nhìn thấy hôm nay."

Dao Dao ở bên cạnh nói ra: "Sát nhân luôn luôn đều không phải biện pháp tốt nhất, chúng ta không cần phải vì che giấu một bí mật mà đi sát nhân, ly khai là được rồi."

"Giờ người đã lớn rồi, có thể không cần gia gia rồi, liền phản đối gia gia rồi." Điều lão đầu có chút giận nói ra, xoay người đi vào trong bóng tối.

Dao Dao không lên tiếng, bước nhanh theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 13: Nghĩ thành Linh tướng

Nghĩ thành nằm ở phía tây nam Hắc Chi Lĩnh, cách khoảng trăm dặm, cách Âm Hồn cốc hơn bốn trăm dặm, giữa nhau nước giếng không phạm nước sông.

Âm Hồn cốc là một cái môn phái, Nghĩ thành là một tòa thành trì, nhưng mà cùng Âm Hồn cốc, môn phái trên núi cao chọc trời như vậy có điểm bất đồng, đó chính là trong Nghĩ thành này có một cái bí cảnh.

Cái bí cảnh kia cụ thể là cái dạng gì Đồ Nguyên cũng không phải rất rõ ràng, nhưng mà hần theo một quyển sách lấy Âm Hồn cốc làm trung tâm để mô tả địa hình, thế lực ở xung quanh thì cái Nghĩ thành này vốn là một cái tổ kiến thật lớn, lúc đó vùng này là một mảnh hoang vu, người ở ít ỏi. Nhưng mà có một ngày, lại bị một đám tu sĩ từ phía nam tới giết sạch kiến trong tổ kiến kia.

Từ đó nơi này xây dựng lên một tòa thành, tiếp nhận người khắp nơi.

Một đám người lúc ban đầu tru sát đám kiến kia cũng đã chết rất nhiều, chỉ còn lại có mười người, chính là lão tổ tông của Thập đại gia tộc ở Nghĩ thành hiện tại.

Bất quá hiện tại các lão tổ tông của Thập đại gia tộc kia đều chết rồi, nhưng cái Nghĩ thành này vẫn cứ sừng sững tại nơi đó, không có người nguyện ý đi trên chọc, dù sao tổ tiên bọn họ là đã từng tru sát qua yêu vương, ai biết trong gia tộc bọn họ cất giấu cái bí bảo gì.

Toàn bộ Nghĩ thành phân chia nội ngoại hai thành, nội thành là tổ kiến trước đây, người đi qua nơi này sẽ vì cái Nghĩ tộc từng tồn tại kia mà cảm thấy khiếp sợ, bởi vì phần tổ kiến lộ tại ngoài mặt đất kia là phi thường thật lớn, hơn nữa phi thường đồ sộ, tầng tầng lớp lớp, nhìn như là bùn đất, nhưng mà tại giữa trong cái này thiên địa đã nghìn năm lại không tiêu tan, bởi vì cả tòa tổ kiến kia đều là một tòa phù trận thật lớn, cũng có người cho rằng đó chính là một đạo phù, một đạo phù dùng bùn đất xây thành.

Cái tên ban đầu đã không có người biết rõ, bất quá, Thập đại gia tộc kia lại gọi nó là Tổ Kiến phù trận, trong thiên hạ chỉ có một chỗ này.

Có vô số người từng đi tới Nghĩ thành nhìn tổ kiến kia, muốn từ lĩnh ngộ phù pháp ẩn chứa trong đó, có người cao hứng mà về, có người thất vọng mà lui.

Bất quá, nghìn năm trôi qua, trong Thập đại gia tộc kia có thịnh có suy, trong đó có gia tộc suy nhược, có thể thỉnh ngoại tộc tiến nhập trong bí cảnh kia để hỗ trợ.

Bí cảnh nguyên bản là nơi kiến chúa sinh sôi nảy nở đời sau, rồi bởi vì kiến chúa không còn, cho nên chậm rãi xuất hiện một loại khác sinh thái, khi Đồ Nguyên nhìn thấy một đoạn miêu tả này, tự nhiên dùng hai chữ 'Sinh thái' để khái quát lên trong lòng, bên trong sinh trưởng rất nhiều thứ kỳ quái mà tại cái thế giới bên ngoài này là không có.

Cho nên thứ bên trong là Thập đại gia tộc đều cần phải tranh đoạt, đương nhiên, sẽ không phải là loại máu chảy đầm đìa, mỗi qua mấy năm đều sẽ có một lần thu thập bí cảnh, bất quá, bởi vì bên trong đó hoàn cảnh phức tạp, qua nhiều năm như vậy, dưới nền đất sinh ra rất nhiều thứ quái dị gì đó, đối với người là có nguy hiểm chí mạng, cho nên người đi vào thu thập đều cần phải đan khí ngưng thần trở lên, như vậy cũng chỉ là có thể đủ tại ba tầng trên, nơi càng sâu phía dưới, dù cho là đan khí ngưng thần cũng không có thể dễ dàng đi xuống.

Trong đó Lô Gia bởi vì gia tộc suy bại, thỉnh hai ông cháu Điều Tri Thanh, nhưng mà hai ông cháu này tựa hồ được đến thứ gì đó lại không có giao ra, trái lại giữ lại cho chính mình, nhưng lại bị Lô Gia phát hiện, sau đó một đường đuổi theo, thế nhưng là người truy không thấy trở về.

Một thanh niên thân mặc một bộ áo bào trắng ngồi ở đối diện Đồ Nguyên, tại góc bàn bên cạnh gã gác ngang một thanh kiếm, trên vỏ kiếm có hai cái chữ 'Nịch Thủy(Chết đuối)' vắn vẹo như là nước.

Phía trên, đều là Đồ Nguyên căn cứ vào sách mình đã đọc ở Âm Hồn cốc và thông tin từ vị Lộc Hàm Chân đến từ Nghĩ thành trước mặt này mà phân tích ra, gã là một vị Linh tướng trong Thành vệ quân của Nghĩ thành, thường ngày cũng không quản sự, nhưng mà có chuyện tương tự như Lô Gia xuất hiện, cần có người ra ngoài Nghĩ thành, gã liền sẽ xuất hiện.

Tiểu Chi ở bên cạnh đã rót ra nước chè xanh, cũng không phải thứ trà gì tốt, vốn là của Cô Chấn lưu lại, Đồ Nguyên cũng không thích uống trà cho lắm, cho nên thường ngày cũng không có uống, lần này lấy ra đãi khách, Lộc Hàm Chân cũng không có đụng tới.

Gã nhìn Đồ Nguyên, trong mắt như có điện hoa tại lấp lánh.

"Nói như vậy, ngươi cũng không có tham dự vào trong đó?" Lộc Hàm Chân nhìn chăm chăm vào mắt Đồ Nguyên.

"Ta cần gì nói sáo, ta là đệ tử thân truyền của Âm Hồn cốc, cần gì phải tham dự đến trong chuyện đánh giết hận thù như vậy, bỗng dưng mắt đi thanh tỉnh." Đồ Nguyên nói ra, cũng không có chút nào né tránh hoặc là sợ hãi.

"Như vậy ngươi chỉ thấy hai ông cháu bọn họ đi về phía tây bắc?" Lộc Hàm Chân hỏi.

"Đúng vậy."

Đồ Nguyên không cần phải giấu giếm, vì trước lúc lên núi, Lộc Hàm Chân này đã đến Cổ Gia trại hỏi qua rồi.

"Ngươi có nghe được bọn họ nói chút gì hay không?" Lộc Hàm Chân hỏi.

"Không có." Đồ Nguyên lắc đầu, trả lời rất thật.

Nhưng mà Lộc Hàm Chân lại không hài lòng, trực giác nói cho gã biết Đồ Nguyên che giấu cái gì đó.

"Ngươi biết bọn họ là người của Nghĩ thành không?"

"Không biết." Đồ Nguyên lại lắc đầu.

Lộc Hàm Chân hơi hơi trầm mặc một cái, tiếp tục nói ra: "Có người đánh giết dưới cái Hắc Chi Linh này của ngươi, vì sao ngươi không ngăn cản?"

"Vì cái gì ta phải ngăn cản." Đồ Nguyên nở nụ cười.

Hắn biết rõ, Lộc Hàm Chân này khẳng định là muốn biết đôi ông cháu kia rốt cuộc giữ lại thứ gì, muốn từ nơi mình tìm được đầu mối, nhưng mà lại không có được đến cái gì, cho nên gã có chút căm tức, nhất là đối diện một cái người cảnh giới thấp hơn chính mình thì loại căm tức này liền sẽ hóa thành một loại công kích càng trực tiếp.

Lộc Hàm Chân ngồi thẳng tắp, giống như là một thanh kiếm, gã nói ra: "Bốn người Lô gia truy sát hai người, trái lại toàn bộ bốn người chết, trong đó ba người là chết ở dưới Hắc Chi Linh, vì cái gì bọn họ không trốn về phía khác, lại muốn trốn về phía cái Hắc Chi Linh này, vì cái gì trong đó có hai người chết ở chỗ này, còn một người không thấy thì thế."

Nếu như chỉ là một cái Diêu Trí Thanh, Đồ Nguyên khẳng định sẽ không giấu giếm thay lão bất cứ cái gì, nhưng mà trong đó Dao Dao lại từng ngăn cản gia gia nàng gây bất lợi với mình, tuy nói mình luôn luôn có phòng bị, nhưng mà tâm ý kia của nàng, Đồ Nguyên tiếp thu, cho nên tại lúc này mới giúp nàng giấu giếm một cái.

Hơn nữa, thái độ Lộc Hàm Chân này giống như đang thăm vấn phạm nhân cũng khiến Đồ Nguyên trong lòng rất không thoải mái.

"Ý của ngươi là gì, không ngại nói thẳng?" Đồ Nguyên lạnh lùng đáp lại, tại trong núi này, một cái tu sĩ chủng hỏa, hắn không chỗ nào e sợ.

"Nếu như hai người bọn họ thật có thể giết được bốn người Lô Gia, như vậy, người là người thấy được bí mật, vì cái gì còn có thể sống sót, ta hoài nghi ngươi hợp mưu cùng bọn họ, cùng giết chết người của Lô Gia." Lộc Hàm Chân nói xong lời cuối cùng, thanh âm rồi đột nhiên chuyển lạnh, như hàn băng bùng vỡ, một mảnh sát ý băng hàn như nước đá lao xuống phía Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên ngồi ở chỗ kia sừng sững bất động, lạnh lùng đáp lại: "Ta như thế nào có thể sống, ngươi rất có thể thử một lần."

Đồ Nguyên trong lòng cũng có chút căm tức rồi.

"Ha ha, chỉ là một cái tu sĩ ngưng thần, lại dám nói chuyện với ta như thế, nếu ta trăm ngươi tại nơi này, Âm Hồn cốc không động không được ta một sợi lông." Lộc Hàm Chân sát cơ lăm lăm nói ra.

Cùng ở trong một cái phòng, Tiểu Chi đứng ở trong xô xinh, vốn chỉ là lẳng lặng nghe hai người nói chuyện, nàng rất hiếu kỳ với việc các tu sĩ nói chuyện với nhau, nhưng mà càng nghe, nàng bắt đầu phát run rồi, nàng đang sợ hãi.

"Vậy ngươi không ngại thử xem!" Đồ Nguyên đồng dạng lạnh lùng nói ra, hắn ngồi ở chỗ kia, nguyên bản điệu bộ còn có chút buông lỏng, sau khi lời này vừa ra, cả người đều trở nên sắc bén, hai mắt trầm tĩnh, lộ ra vẻ sáng ngời tự tin.

Lộc Hàm Chân giận dữ, từ khi gã trở thành Linh tướng của Nghĩ thành tới nay, chưa từng bị người dùng cách như vậy khiêu khích. Gầm lên một tiếng: "Muốn chết."

Lúc dứt lời, một ngón tay hướng đột nhiên điểm về phía Đồ Nguyên, ngón tay như kiếm.

Kiểm ý dày đặc, linh khí sắc bén giữa ngón tay kia khiến kiếm chỉ của gã như một thanh kiếm chân chính, đâm thẳng về phía mi tâm Đồ Nguyên, linh khí trong hư không đều bị đâm phá, như là e sợ mà tách ra.

Con mắt Đồ Nguyên nhìn chăm chăm, ngón giữa tay trái lại không biết khi nào đã kẹp theo một đạo phù, một đạo pháp phù kia tại lúc xuất hiện liền bị linh quang nhấn chìm, pháp phù tiêu thất, nhưng mà phù quang kia lại tại đầu ngón tay hấn ngưng mà không tiêu tan.

Theo pháp phù kia tiêu thất tại trong linh quang, linh khí trong toàn bộ phòng như là tìm đến nơi chốn quay về, điên cuồng vọt tới ngón tay Đồ Nguyên, gió chợt nổi lên trong phòng, trên ngón tay Đồ Nguyên linh khí ngưng kết như tê hoa, như thủy vận, trong mơ hồ nhìn thấy một đạo phù ngưng kết tại trong linh quang.

Cái này là một tầng cảnh giới thi phù pháp khác, ngưng mà không tiêu tan, trong khoảng thời gian này, hấn hàng ngày tu tập phù pháp, giờ là đã có thể làm được khiến phù pháp ngưng giữa ngón tay mà không tiêu tan rồi.

Hấn đã hoàn toàn tiến vào trong một loại ý cảnh đặc biệt khi thi phù, trong hai mắt lộ ra vẻ lạnh lùng, điểm hướng ngón tay của Lộc Hàm Chân.

"Hô..."

Tại trong nháy mắt ngón tay chạm nhau, bên trong phòng cuồng phong dâng lên ở bốn phương tám hướng, như loạn lưu.

Mà linh quang ở đầu ngón tay Lộc Hàm Chân bay tán, lui mạnh ba bước, cuối cùng ngừng lại tại cửa phòng, trong mắt gã sinh ra vẻ bất khả tư nghị, trong nháy mắt vừa rồi kia, gã cảm giác mình đối diện với một ngọn núi, đối diện là một vị sơn thần lãnh khốc, trong lúc giờ tay nhắc chân, tác động lên linh khí một núi, tại trong linh khí kia lại ẩn chứa cái loại dày nặng chi ý của núi lớn.

"Triều Tịch kiếm ý của ta, thế nào khả năng... , hấn chẳng qua là một vị tu sĩ ngưng thần mà thôi."

Tay đã đặt lên kiếm của Lộc Hàm Chân, trong nháy mắt rút ra. Mười ba tuổi gã đã bắt đầu chém sóng, thẳng đến khi chủng hỏa xong, tu thành Triều Tịch kiếm ý, phù pháp của tu sĩ vùng cảnh giới khi đối diện với kiếm của gã, cơ hồ đều là một kiếm trăm vỡ. Đây là sự tự tin của gã trong nhiều năm tu hành.

Hàn quang như triều tịch, theo Lộc Hàm Chân rút kiếm trăm ra mà ra, trong hư không giống như có tầng tầng lớp lớp sóng triều vọt tới.

Cũng tại trong nháy mắt khi Lộc Hàm Chân rút kiếm, Đồ Nguyên lại một lần nữa vẩy ra một đạo phù, đây là Triệu Chư Thiên Thần Linh Hàng Thế phù, theo phù pháp thi ra, một cái thần ảnh từ chỗ sâu trong hư vô rất nhanh đích xuất hiện, linh quang cuộn cuộn như nước thủy triều.

Nhưng mà kiếm của Lộc Hàm Chân cũng đã trăm xuống.

"Hừ, thi ra là cái triệu thần phù này." Trong nháy mắt Lộc Hàm Chân minh bạch vừa rồi trên ngón tay Đồ Nguyên thi ra là cái phù gì, cũng chỉ có loại phù này mới có thể giúp hấn điều động ngưng tụ linh khí trong núi đối kháng được với mình, mới có thể có được son chi pháp ý kia để chống lại Triều Tịch kiếm ý của mình.

Nhưng mà, lúc này đây ta muốn nhìn cái son thần ngươi triệu ra này như thế nào ngăn cản được một kiếm này của ta.

"Vỡ..."

Lộc Hàm Chân hét lớn một tiếng, kiếm quang tăng vọt, trùng điệp chồng lên nhau, chém về phía son thần do linh khí ngưng tụ mới xuất hiện từ hư vô kia.

Nhưng mà tại trong nháy mắt kiếm trăm đến, trong miệng Đồ Nguyên lại một lần nữa phun ra một đạo hào quang hồng sắc, hào quang rơi vào trên thân son thần mới xuất hiện, tan ra, son thần tượng được phủ thêm một kiện pháp bảo hồng sắc.

Kiếm quang rơi vào trên thân son thần.

Pháp bảo hồng sắc trên thân Son thần một trận mông lung, giống như muốn tán đi, linh khí bay tán, sau một hồi hư huyền, ráng mây đỏ hiện ra diện mạo của nó, một đạo thần ấn phù đồ, thần bí vô cùng.

Son thần nhưng cũng không tán đi.

Nhưng mà tinh quang trong mắt Lộc Hàm Chân tăng vọt, kiếm mang trên Nịch Thủy kiếm trong tay như là thực chất, gã không lùi mà tiến tới, bước ra một bước, tựa như súc địa đi tới trước mặt Đồ Nguyên, linh khí loạn lưu xuất hiện bởi son thần hiển hiện ra căn bản vô pháp ngăn cản Lộc Hàm Chân tới gần, gã linh động như là cá bơi, một bước đi tới trước mặt Đồ Nguyên, một kiếm chém xuống.

"Chết..."

Nếu một kiếm này chém trúng, Đồ Nguyên nhất định phân thân hai nửa.

Kiếm quang dày đặc, nhìn tại trong mắt, lại tầng tầng lớp lớp, như sóng to triều tịch.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 14: Vụ hạp (hẻm núi sương mù)

Hai mắt Đồ Nguyên nhìn kiếm quang chém về phía mình.

Phân sát cơ kia đâm vào mi tâm phát ra tê dại, nhưng mà hân y nguyên ngồi ngay ngắn tại nơi đó, như thần linh trong núi, ý thức hân phân nửa ở bên trong phân nửa tại bên ngoài, tại ngoài chính là dung nhập trong sơn thân kia, ở bên trong thì là khấn thủ một lũ bản ngã ý niệm.

Tâm thần hân nhảy lên.

Cự chùy trong tay Sơn thần theo ý nghĩ của hân mà xuất hiện tại trước kiếm, cái này giống như từ trong pháp lý đến từ xa xăm, một chùy đăng ra.

Rõ ràng cây chùy chỉ là một đoàn linh khí ngưng kết thành, trước đây như vậy đối với Lộc Hàm Chân mà nói thì một kiếm liền có thể đâm tan, mà hiện tại, lại đem tới cho gã một loại cảm giác không thể địch nổi.

"Hô..."

Kiểm chùy chạm vào nhau, linh khí tại dưới kiếm không ngừng bay tán, nhưng mà kiếm ý của gã cũng tầng tầng suy yếu, cuối cùng, kiếm của gã vô lực đâm tới tiếp, nhưng vẫn có vô biên linh khí vọt tới phía gã, linh khí như sóng biển cuốn ngược, tại trong nháy mắt lúc gã dùng hết kiếm ý, liền nhấn chìm gã rồi.

Lộc Hàm Chân trong lòng lảo liệt, thân thể xoay chuyển, lui về phía sau, đứng là như cá bơi rất nhanh lui tới ngoài cửa. Tại trong mắt gã, vô biên linh lăng(sóng linh khí) đang nhằm hướng mình lật úp xuống, trong linh lăng có một thanh cự chùy như ẩn như hiện. Kiếm trong tay như xoay chuyển như gió bão, đem linh triều muốn trấn áp gã cắt phá thành mảnh nhỏ, hóa thành một mảnh gió.

Kiểm quang bao bọc cả người gã hướng chân núi mà đi, người tại hư không, chân đạp phong vân, đứng là nương theo gió hình thành từ linh lăng lật úp xuống kia, như chim từ đỉnh núi bay hạ xuống chân núi rồi.

Đồ Nguyên đi ra biệt viện, đã hoàn toàn nhìn không thấy Lộc Hàm Chân, trong lòng hân cũng rất rõ ràng, mình tại trên núi này là không sợ người đã chủng hỏa, nhưng mà muốn lưu lại đối phương cũng rất khó.

Hơn nữa hân cũng phi thường rõ ràng, Lộc Hàm Chân này tuyệt sẽ không nói ra chuyện hôm nay, bởi vì gã tại trên núi này bị một cái người thấp hơn một cánh giới đẩy lùi, tuy rằng là nương theo phù trận mà đánh bại gã, nhưng mà trong lòng gã nhất định là nổi si nhục.

Mà nếu là không có một trận bại này, trái lại khả năng gã sẽ dây dưa liên miên không dứt.

Chính hân đương nhiên cũng sẽ không báo cáo việc này đến trong Âm Hồn cốc.

Về phần sau này Lộc Hàm Chân hoặc là Nghĩ thành còn có người đuổi theo truy bắt hai ông cháu kia hay không, thì đã không còn là vấn đề Đồ Nguyên phải quan tâm rồi.

Hân hiện tại chỉ nhất tâm tu hành, cái chuyện khác đều cần phải khi tu vi cao mới có thể đi làm.

Thời gian trôi mau, trong nháy mắt đã qua ba tháng.

Trong ba tháng này, hân luôn luôn tại trên núi tu hành, nửa bước chưa rời Hắc Chi Lĩnh, tuy rằng một gốc cây Hắc Chi ba trăm năm duy nhất trên Hắc Chi Lĩnh đã bị lấy đi rồi, cũng không có thứ gì đặc biệt cần hân phải trông nom.

Mấy ngày nay tới giờ, cuối cùng có người lên Hắc Chi Lĩnh tiếp xúc với hân, làm là người trấn thủ một núi Hắc Chi, luôn luôn sẽ có người muốn từ trên tay hân mua lấy một ít Hắc Chi, có lẽ là bọn họ đã từng mua tại trên tay Cổ Chấn, khi tìm đến Đồ Nguyên, cho dù nói chuyện cẩn thận, nhưng mà trong ánh mắt tràn đầy lòng tin, tựa hồ mỗi một người trấn thủ nơi đây, dù cho là tu sĩ, cũng có người sẽ làm chuyện ăn cắp thứ mình trông coi, dù sao vật trong núi là của môn phái, bán đi mới là của mình.

Bất quá, bọn họ chung quy là phải thất vọng, Đồ Nguyên từ chối bọn họ, tại bọn họ nhìn đến, cái tân trị thủ này có chút kì quái, mà Đồ Nguyên chỉ là không muốn làm phức tạp mà thôi. Nhưng nếu là phân tích tâm lý mà nói, bán hay là không bán vật trong núi này đều không quan hệ đến đạo đức chút nào, toàn bộ chỉ là bởi vì tại hân nhìn đến, bán một ít Hắc Chi trong núi này lại chẳng có giá trị gì?

Đó bất quá là tâm tính phạm tục mà thôi, lòng hân thủy chung là hướng về phía thiên địa vô biên kia, hướng về trường sinh bất lão đại tự tại mà đi kia. Đây là ý nghĩ ở chỗ sâu nhất trong lòng hân, nếu nói ra, bị người nghe thấy, nhất định sẽ bị người chê cười, bởi vì nhiều năm qua, lại có mấy người có thể trường sinh bất lão, lại có ai có thể được đại tự tại tại kia.

Thế giới mà thần linh còn bị ngã xuống, một cái người muốn trường sinh, không khác người si nói mộng.

Tại mặt phía bắc Hắc Chi Lĩnh cách ba mươi dặm hơn, có một cái hẻm núi, trong hẻm núi kia suốt năm bao phủ sương mù nhàn nhạt, tại trong mắt người thường, nơi đó là địa phương thần bí, không phải những phạm nhân bọn họ có thể đến, mà tại trong lòng tu sĩ vùng này, Vụ hạp cốc nhưng là một cái địa phương rất không tệ.

Tại nơi đó có thể giao dịch rất nhiều đồ vật, nơi đó là phường thị của một cái người tu hành.

Cảnh đêm buông xuống, Đồ Nguyên đi vào trong Vụ hạp.

Hai bên Vụ hạp đều là vách đá, theo cái vách đá này mở ra rất nhiều son động, tại giữa Vụ hạp này là một cái sông ngầm cuộn cuộn, nhưng mà chỉ lộ ra tại trong hẻm núi này, ra khỏi hẻm núi liền nhìn không thấy.

Tại trong con sông này có một loại quái ngư, tên là Độc nhãn đại đầu ngư, vị thịt cực kém, nhưng mà độc nhãn của chúng nhưng là tài liệu có thể luyện chế pháp khí.

Những đặc điểm này tạo nên sự đặc biệt của Vụ Hạp, nhưng mà cái này còn không phải là chính yếu, chính yếu chính là tại nơi đây có thể ử dưỡng linh thạch, linh khí trong Vụ hạp này cực kỳ nồng nặc, linh khí đều là đến từ chính cái sông ngầm không biết theo cái linh mạch nào chảy tới đây. Hơn nữa, tu sĩ tại nơi đây nhiều năm còn phát minh ra một loại phương thức, chính là đem linh thạch nhét vào trong bụng Độc nhãn đại đầu ngư, sau đó nhốt con Đại đầu ngư này vào trong lồng sắt rồi thả lại xuống sông, phương pháp ử dưỡng linh thạch như vậy là cực tốt.

Linh thạch tính là tiền tệ của người tu hành, bởi vì linh thạch trừ phi là đào ra từ trong linh mạch thiên nhiên, còn không thì cần phải tại nơi linh khí nồng nặc để ử dưỡng, một khối linh thạch thượng đẳng, không chỉ có thể làm linh phù đơn độc, còn có thể bố trí phù trận, khi xuất hành bên ngoài, mấy khối linh phù bố trí thành phù trận, đó là một nơi an tĩnh.

Đồ Nguyên đi ở bên trái lòng Vụ hạp, từng cái địa phương như son động, nhưng mà trên đá ở cửa vào động đều khắc có chữ viết, đa số là tên cửa hàng, tuy rằng cửa hàng thoạt nhìn rất nhỏ, thứ bên trong cũng ít, có chút người ngồi ở bên trong chỉ để ý việc tu hành, cũng không quản bên ngoài có người nào đi qua.

Mà có chút người thì là tại có người đi ngang thì kêu to gọi người khác đi vào, Đồ Nguyên tại mỗi cái cửa động đều sẽ dừng lại nhìn xem, nhìn có hay không có thứ mình cần, có chút son động ở cửa vào cũng sẽ treo biển thu mua đồ vật, thu cũng là đủ loại, từ dược thảo đến mấy thứ trên người các loại động vật, từ bay trên bầu trời đến bới dưới đáy nước.

Có khi sẽ đụng tới có người thả câu tại trong sông, bọn họ đang câu Độc nhãn đại đầu ngư.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy cửa vào một cái son động xếp từng hàng sách, ngẩng đầu nhìn son động, phát hiện bố cục bên trong đúng là rất có phong độ của người trí thức tức.

Son động tên gọi là 'Nhân gian phòng sách', đi vào nhìn, tại trên giá sách chạy theo vách đá, không có một quyển sách nào là sách pháp thuật, mà đều là sách của nhân gian, đủ thứ đủ loại, theo tên những sách kia cũng khá dễ nhìn ra được, cái dạng gì cũng có, từ thâm ảo trị quốc kinh tàng, đến sách mấy mưa ong bướm.

Bước chân hắn đột nhiên ngừng lại, bởi vì hắn thấy được một hàng này, vậy mà tất cả đều là sách quyền thuật, đủ loại kỹ thuật binh khí, thậm chí còn có các loại kinh thần công pháp, bộ pháp, thân pháp.

Hắn đột nhiên nghĩ đến thân pháp cùng kiếm thuật của Lộc Hàm Chân kia, liền quyết định mua một bộ trở về luyện một cái, coi như là nhiều thêm một môn tài nghệ.

Sau khi hỏi giá cả, vậy mà chỉ cần một đạo trừ tà phù là có thể mua được một quyển, hắn liền tiếp chọn ba bản mới ly khai.

Tiếp tục đi về phía trước, còn có chút nơi bán phù, hoặc là bán pháp khí, có chút là bán đạo thư, Đồ Nguyên lại chọn mấy bản đạo thư, chuẩn bị trở về đọc, tuy nói đạo thư cũng không thể trực tiếp tăng lên tu vi, thậm chí đôi khi nhìn nhiều trái lại sẽ khiến tư tưởng mình hỗn loạn, nhưng mà rảnh rồi đọc một cái, còn là có thể mở rộng tư tưởng.

Trên đời này, rất nhiều pháp thuật kỳ thực đều là tại lúc nhìn đạo thư đột nhiên sinh ra ý mà linh ngộ.

Tuy rằng mua mấy thứ, nhưng mà thứ hắn tới nơi này chân chính muốn mua lại còn chưa thấy có bán, hắn tới nơi này, chủ yếu là muốn mua một khối ngọc có thể làm như ngọc phù, cùng với một thứ có thể dùng để điêu khắc thần tượng.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 15: Song sát

Đi, đi trong hẻm núi, nhìn một cái ám hà cuộn cuộn chảy xiết phía dưới, có nơi rộng nơi hẹp, rộng thì khoảng một trượng, hẹp thì chỉ khoảng một bước chân, có thể trực tiếp nhảy qua bên kia hẻm núi.

Ngẩng đầu nhìn, vách đá là nham thạch nâu đen hình dạng khác nhau, hoặc là như miệng chim thò ra, hoặc như cánh, hình thành một cái lạch trời phía trên không, những thứ hình dạng cổ quái đó đều được mọi người điêu khắc thành các loại đồ vật, chim bay cá nhảy cùng đồ án.

Đi ở bên trong, linh khí bốc lên từ trong dòng sông cuộn cuộn hóa thành vụ, bị nhốt tại trong cái hẻm núi này ra không được. Toàn bộ hẻm núi hiển nhiên cũng là có một cái đại trận, hẳn một đường đi tới, không chỉ nhìn cái cảnh trí này đặc biệt mà mang theo mấy phần quý dị trong cốc này, còn tại nhìn cái phù trận trong vụ hạp này.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy một đám người vây quanh ở một nơi như cái miệng giếng, đương nhiên, phía dưới nơi đó cũng là ám hà, nhưng mà hình dạng mặt trên lại như là miệng giếng, mấy cái người ngồi vây quanh nơi đó, Đồ Nguyên đi ngang qua, nhìn nhìn, dáng vẻ đối phương rất cảnh giác.

Bên cạnh có người nói: "Không nên dừng lại bên cạnh bọn họ, trong bọn họ có người từ nơi này tiến nhập ám hà rồi, vạn nhất tìm đến thứ tốt, sẽ cảm thấy người có ý đồ riêng."

Đồ Nguyên cảm tạ đối phương đã nhắc nhở, liền thối lui rồi, đối với phương thức tiến vào cái ám hà này để tầm bảo, hắn cũng không có ý kiến gì, nếu như là mình quanh năm tại nơi đây, lại có thực lực xuống cái ám hà này thì nhất định cũng sẽ đi xuống nhìn xem, bất quá đối với có thể tìm kiếm được thứ gì tốt hay không, hắn cũng không để ý, tại trong này nhất định có một phen cảnh tượng khác.

Kiếp trước không có cơ hội cũng không có khả năng tiến vào loại địa phương này, một đời này là người tu hành, chờ về sau học được độn pháp, nhất định phải đi nơi như vậy nhìn xem một cái.

Một hàng hang động phía bên trái đã đi hết rồi, sau đó qua đến bên phải, cuối cùng hắn tìm đến một nơi chuyên môn bán linh ngọc, những linh ngọc này đều là được linh khí ủ dưỡng, có chút nhỏ chỉ như móng tay, lớn thì cỡ như người.

Những thứ này mua về đều có thể làm thành phù khí, hoặc là trở thành trận cơ của phù trận.

Đồ Nguyên tìm đến một khối mảnh dài chiều dài cỡ khuỷu tay, hình dạng như một thanh như ý, vừa nhìn thấy nó, hắn liền muốn mua ngay. Cuối cùng dùng một cái kịch độc hủ thần kỳ đổi lấy nó.

Kịch độc hủ thần kỳ tuy rằng uy lực cường đại, nhưng mà chất liệu đương nhiên cũng không phải thứ gì thật tốt, hơn nữa hắn lại đem bản sách độc tế kia bán cho bọn họ, đổi được hơn mười khối tiểu linh ngọc lớn nhỏ khác nhau.

Ra khỏi cái hang động kia, lại tại trong một nhà hang động nhìn thấy có bán những loại gỗ khác nhau, có đủ loại đủ dạng gỗ, đương nhiên, những gỗ này cũng không phải gỗ bình thường, mà là có tác dụng hấp thu sét đánh, đào mộc trăm năm, Huyết nhiễm hộc mộc, Mị Linh âm mộc, Dưỡng thi quan mộc vân vân, cuối cùng Đồ Nguyên mua lấy một đoạn Mị Linh âm mộc.

Cái này là dùng ngọn đèn có thể bài trừ ản thần thuật kia đổi lấy. Lại đi về phía trước, cứ nhìn thấy một cái hang động âm trầm, đi vào nhìn, bên trong này vậy mà bán đều là các loại thi thể, từ lớn đến nhỏ, xếp thành từng hàng, những thi thể này đương nhiên không phải là thi thể phổ thông, mà là sát thi đã dùng các phương pháp khác nhau tế qua. Có rất nhiều tán tu đều thích tế đường một cái 'Thi' như vậy để hộ thân, nhất là những người quanh năm đơn độc một mình hành tẩu bên ngoài, có một cái linh thi như vậy hộ thân sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Lại đi về phía trước, hắn nhìn thấy có bán các loại oan hồn, thậm chí có bán tà linh, bất quá loại địa phương này cũng quanh năm thu mấy thứ này, tà linh cần phải dùng oan hồn hoặc là một cái tà linh khác để nuôi nấng.

Lại nhìn thấy nơi có bán các loại sâu bọ, đủ loại đủ dạng, chỉ có nghĩ không ra.

Tới nơi này một lần, khiến hắn mở rộng ra tầm mắt, mỗi một cái thể giới đều có khí tức đặc biệt của riêng mình, thể giới này chính là quý dị cùng kỳ lạ.

Ly khai vụ hạp kia, một đường hướng Hắc Chi Lĩnh mà đi.

Vùng này hoang vu, người ở ít ỏi, dù cho là cây cối cũng có vẻ dữ tợn, nhiều thực vật dạng bụi gai, hiếm thấy có động vật.

Đột nhiên, Đồ Nguyên dừng lại bước chân.

"Hai vị đã đi theo một đường rồi, có chuyện gì sao?" Đồ Nguyên đột nhiên mở miệng nói ra, nhưng mà phía sau một mảnh yên tĩnh, cũng không có người trả lời, hắn cũng không tiếp tục đi mà trực tiếp xoay người lại, đứng ở nơi đó, nhìn chỗ hư vô.

Một lúc lâu sau, tại nơi Đồ Nguyên nhìn đến, vốn là một mảnh hư vô trống trải đột nhiên có một đoàn sáng có vẻ cứng nhắc xao động, nghiền nát, một cái người hiển lộ ra.

Gã ăn mặc một thân pháp bào màu xanh, nhãn thần chớp động, đang tại nhìn kỹ Đồ Nguyên, gã từ trong vụ hạp theo dõi người đi ra, sau đó giết người cướp của, loại chuyện này đã làm rất nhiều lần rồi, không phải chưa từng bị thua, nhưng mà tại tình huống thông thường là sẽ không bị phát hiện.

Đối với cái Huyền quang ản thân phù này bọn họ sử dụng phi thường tâm đắc, huyền quang che lấp bản thân, cũng không phải là ánh sáng tỏa ra càng mạnh càng tốt, mà là phải thích hợp, phải căn cứ hoàn cảnh để cải biến niệm lực bản thân dung hòa tại trong pháp phù.

Đối với phương diện này gã phi thường có kỹ xảo.

"Tiểu tử, ngươi đem phù túi trên người ném lại đây."

Đầu gã hơi cúi, con mắt nhếch lên nhìn Đồ Nguyên, nhìn qua trông mắt rất nhỏ, thanh âm trầm thấp, cả người nhìn qua hung ác mà âm ngoan.

Trong tay cầm một cái ống tròn, là cái cơ quát (ống phóng phi tiêu), có thể tưởng tượng, trong ống tròn kia nhất định có rất nhiều phi châm nhỏ như lông trâu, trên phi châm khẳng định có nhuộm đầy kịch độc.

Tại khoảng cách ngắn như vậy, một cái tu sĩ Đan khí ngưng thần thật đúng là vị tất năn cản được vô số phi châm từ cơ quát.

Là một trên cướp giật, lão tặc lâu năm

Con mắt Đồ Nguyên đã nhú lại rồi, bởi vì hắn biết rõ, còn có một tên cũng không có hiện thân, tới đây không chỉ một tên, mà là hai tên.

Loại đánh lén này thường thường tốc độ cực nhanh, lại bí ẩn, cực dễ dàng đắc thủ. Cảm thứ như vậy, dù cho là phạm nhân cũng có khả năng giết được một cái tu sĩ đề giai.

Từ khi đi tới trên đời này, Đồ Nguyên liền tại lúc tu hành rảnh rỗi thì sẽ nghĩ, nếu có vũ khí như súng ống, tu sĩ ở cảnh giới gì mới có thể phòng được.

Lúc ban đầu hắn cảm thấy chỉ ít là tu sĩ kết đan, theo tu vi hắn tăng lên, đối với lĩnh ngộ phù pháp càng sâu sắc, hắn cảm thấy có lẽ tu sĩ chủng hỏa là được rồi, nhưng mà gần đây đối với phù pháp lĩnh ngộ lại tiến sâu thêm một bước, biết rõ hiện tại có lẽ mình đỡ không được, nhưng mà nhất định có thể né tránh, then chốt là ở chỗ không bị đánh lén.

Vụ hạp cốc là địa điểm tán tu vùng này tụ tập, đương nhiên, đệ tử môn phái như Đồ Nguyên cũng tới nơi đây. Vùng này phi thường loạn, chết cũng đã chết rồi, không có người sẽ đến điều tra giúp người, dù cho là môn phái phía sau người cũng vô pháp báo thù giúp người, cho nên hắn vừa ra khỏi liền làm sẵn chuẩn bị đề phòng vạn nhất, vạn nhất trên đường bị người đánh trộm, vạn nhất xảy ra xung đột với người khác.

Hắn đứng ở nơi đó không hề động, tay lộ ra ngoài ống tay áo pháp bào, không có phù tại tay.

Cái người sắc mặt âm ngoan kia con mắt nhìn chằm chằm cũng không có chớp, chỉ cần Đồ Nguyên có chút động tác lấy phù thi pháp, gã liền sẽ bấm nút Cơ quát.

"Ném phù túi lại đây." Gã lại một lần nữa nói ra, trong giọng nói chỉ có một loại lãnh khốc, mà không có phần nộ hoặc là khẩn trương.

Đồ Nguyên y nguyên không hề động, nhìn chằm chằm người kia.

Trong lòng hắn đồng dạng khẩn trương vô cùng, tâm đập nhanh.

Người kia không có nói nữa, như là đang so kiên trì.

Đột nhiên, một con gió thổi tới, thổi động cát đá lỏa lỏ trên mặt đất.

"Ti..."

Nút bấm trên ống tròn đã được đề xuống, hướng vào trong một mảnh bão cát kia, một đám châm nhỏ như lông trâu bay về phía Đồ Nguyên.

Khu vực chỗ Đồ Nguyên đứng hoàn toàn bị che phủ.

Cũng tại trong nháy mắt này, trên cổ Đồ Nguyên đột nhiên có một đoàn phù quang sắc vàng lóng lánh nổi lên, theo hoàng quang dâng lên, cát đất vốn theo gió bay lượn ở tại trong hư không lại như là tìm đến nơi chốn quay về, trong nháy mắt bị thu vào trong hoàng quang, hoàng quang chợt nổ tung, rồi lại trong nháy mắt ngưng tụ lại, quanh thân hắn đứng là tại thời điểm hoàng sắc phù quang tỏa ra liền ngưng kết ra một tầng đất, tầng đất dày đặc kia gát gao bao vây lấy hắn.

Thi triển phù pháp có thể niết tại trong tay, làm cho phù ý không tiêu tan. Đồng dạng, đối với lĩnh khí bản thân, khi khả năng khống chế đến cảnh giới nhất định, như vậy thì thi triển phù pháp cũng không bị giới hạn trong việc phải tập trung ý chí tại ngón tay để thi phù, hàng tỉ lỗ chân lông ở các nơi thân thể đều có thể tràn ra lĩnh khí, đều có thể kích phát pháp phù.

Theo lúc ban đầu tu hành, niệm như lưỡi liềm liềm thiên địa, đến bây giờ một ý niệm liền kích phát pháp phù, cũng không phải dễ dàng làm được.

Một đạo pháp phù mà Đồ Nguyên đeo hộ thân trên cổ kia tên là Thổ nguyên phù, có thể tụ tập thổ lĩnh khí hóa thành thổ.

Tất cả châm nhỏ như lông trâu đều đâm vào trên tầng đất do thổ lĩnh khí hóa sinh kia, đúng là chỉ đâm vào được một chút đầu kim, có cái thậm chí trực tiếp đâm vào rồi rơi trên mặt đất.

Đúng lúc này, trong hư không ở bên cạnh không xa đột nhiên nổi lên một mảnh hắc vụ.

Một cái người mặc hắc bào không biết khi nào đã xuất hiện rồi, trên tay y có một cây cờ đen, cái này là Ác Quỷ phiên, trong phiên có một con ác quỷ, loại pháp khí này là tán tu thích nhất, cũng không cần tài liệu quá tốt, chỉ cần bắt nhốt được một con ác quỷ hoặc tà linh vào trong đó, như vậy là có thể đủ thông qua thôn phệ hồn người làm cho ác quỷ trong phiên lớn mạnh, tự nhiên uy lực Ác Quỷ phiên cũng sẽ càng ngày càng cường đại.

Mặt trên cờ đen dâng lên một mảnh hắc vụ đánh tới phía Đồ Nguyên.

Gió thổi không tiêu tan, trong lúc mơ hồ nghe đến tiếng quỷ khóc ô ô, trong hư không có thể nhìn thấy hắc vụ đã ngưng kết ra một cái mặt quỷ bằng

sương mù, đổ nhào tới Đồ Nguyên.

Tại hắc vụ bao phủ, một tầng đất trong nháy mắt sụp đổ tán đi, nhưng mà dưới tầng đất lại không có ai.

Trong lòng hai người kinh hãi, cảm giác được không ổn.

Trong đó hắc bào nhân cầm trong tay cờ đen cả kinh quay đầu lại, một vết sáng trắng lướt qua, vết hầu y đã bị cắt đứt phân nửa, máu tươi phun ra giữa không trung, y vội vàng lấy tay ôm lấy vết hầu, thế nhưng là làm sao có thể che được, giây dựa, chỉ chớp lát sau liền ngã xuống đất không dậy nữa.

Mà người mặc thanh bào sắc mặt âm ngoan kia tại nhìn thấy vết hầu của hắc bào nhân bị pháp khí không biết tên cắt đứt thì cực kỳ hoảng sợ, hướng một cái phương hướng liền vội vàng chạy đi, đồng thời tại trong lúc chạy một đạo phù đã nắm vào trong tay, huyền quang cuộn động, thân thể gã tại trong huyền quang rất nhanh trở thành nhợt.

Nhưng mà tại thân thể gã còn chưa có hoàn toàn tiêu thất thì, một vết sáng trắng đã xẹt qua, trong nháy mắt thân thể gã rớt ra từ trong hư không, sau cổ cơ hồ là bị cắt đứt, gục trên mặt đất gãy dựa một hồi, máu chảy đầy đất, cuối cùng chết đi.

Đồ Nguyên từ phía sau bọn họ đi tới, nhấc lên ống tròn phóng âm khí cùng một cây Ác quỷ phiên mà bọn họ đã dùng qua kia, cùng với phù túi trên người bọn họ, sau đó rất nhanh rời đi.

Không lâu sau, mặt đất xuất hiện từng con chuột mất huyết hồng, đem hai cái thi thể gặm cắn sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 16: Trừ yêu

Đồ Nguyên tiêu thất tại trong đất là dùng một đạo thổ động phù, thổ động phù thuộc về một loại pháp phù phi thường đặc thù trong ngũ hành phù, cũng như những loại thủy động, mộc động kia, tuy rằng không là một loại chân linh pháp phù nhưng mà lại phi thường đặc biệt, tại lúc còn chưa Đan khí ngưng thần thì Đồ Nguyên là họa không ra, không chỉ họa không ra được, dù có, hắn cũng vô pháp thi triển được.

Thẳng đến gần nhất, hắn có thể đem phù ý trong pháp phù ngưng tụ không chế, mới có thể chân chính thi triển cái thổ động phù này. Không giống như lúc trước thi triển Liệt Viêm phù, trong nháy mắt hóa sinh lại cấp tốc tán đi.

Về đến Hắc Chi Linh, hắn lại trở về với cuộc sống ngày đêm luyện khí tu pháp, bất quá lại nhiều ra một ít thời gian xem cuốn đạo thư mua về kia, học mấy bản võ thuật nhân gian, có thân pháp bộ pháp, còn có một quyển là bản lĩnh dùng tay, tên là《 Bộ phong tróc ảnh quyết 》, quyển sách này cũng không tính chỉ luyện võ thuật ngoại công, trong đó có rất nhiều phương pháp tu hành khiến Đồ Nguyên cảm thấy rất có trợ giúp đối với Nhiếp Linh Cẩm Nã thủ của mình.

Chính yếu là tại sau cùng quyển sách có một câu nói: "Ý niệm hướng tới, bộ phong tróc ảnh, cũng không phải là hư vọng."

Lộc Hàm Chân kia có thể bằng vào thần ý của mình để tu ra kiếm ý, đồng thời có thể trăm phá phù pháp, như vậy vì sao mình không thể tu chứ, Nhiếp Linh Cẩm Nã pháp cần có thời gian, mà mình cũng không phải chỉ có thể chờ một cách bị động, mà là cần phải tiến thêm một bước khai quật, bất cứ cái pháp thuật thần thông gì đều là tùy theo người, không có pháp thuật thần thông nhất thành bất biến.

Trong bầu trời, vô số ánh sao lấp lánh, như từng viên ngọc phi thúy khảm tại trên màn trời đêm.

Đồ Nguyên thích một mình luyện phù pháp tại dưới màn đêm, bất quá, những ngày này hắn luôn luôn đều có một cái ý nghĩ. Mấy tháng trước, Lộc Hàm Chân dựa vào một thanh kiếm trong tay liền có thể trăm vỡ pháp phù, nếu như mình không có thần ấn phù đồ kia, chỉ sợ son thân còn chưa hoàn toàn hiển hiện ra thì đã bị trăm tán rồi.

Cho nên hắn đang tại suy nghĩ, mình tuy rằng vô pháp luyện ra loại kiếm ý trăm phá phù pháp đó, nhưng có thể chế một thanh phù khí.

Hắn muốn chế một thanh thất bảo như ý, tên của như ý này chính là dùng tên của pháp phù kia tới đặt tên. Thất Bảo Như Ý phù là đem bảy loại phù pháp trừ tà, tịch trần, tịch thủy, tịch hỏa, phong linh, trấn thần, tụ khí tổ hợp vào nhau, hình thành một loại Chân linh pháp phù.

Bảy loại pháp phù này đơn độc lấy ra một cái đều không phải phù pháp cường đại đặc biệt gì, nhưng mà bảy loại này tổ hợp vào nhau, hình thành ra Thất Bảo Như Ý phù cũng rất huyền diệu.

Muốn chế ra một kiện phù khí như vậy, tự nhiên là cần phải trước họa ra một đạo Thất Bảo Như Ý phù rồi.

Phù dưới ngòi bút linh quang mơ hồ, trong hư không phảng phất có tinh quang bị phù bút này dẫn động, trên cả tờ giấy phù dày đặc phù văn, tầng tầng lớp lớp, toàn bộ hình dạng giống như là một thanh như ý.

Loại phù này có rất nhiều cách họa, toàn bộ nhìn vào lý giải của từng cá nhân, chỉ cần phù thành là được.

Trong nháy mắt phù thành kia, hấn vấy ra, tại khi thoát khỏi tay, linh quang như lửa đem tẩm phù nuốt hết, một thanh như ý do phù quang ngưng tụ xuất hiện ở tại trong hư không.

Khi cái như ý hư huyền này xuất hiện thì Đồ Nguyên chỉ cảm giác thiên địa thanh minh, những thứ thần bí hoặc ngũ hành nước lửa giữa trong thiên địa kia tại cái địa phương nhỏ nhỏ này đều tựa hồ tiêu thất, thiên địa vốn u tĩnh, nhưng mà khắp nơi hình như có cái gì đó huyền bí không lường được tồn tại, khi cái như ý này xuất hiện thì tất cả đều là thanh tĩnh trong sáng như vậy.

Đồng thời, mặt trên chuôi như ý hư huyền này lộ ra một loại trấn nhiếp chi ý khó giải thích, giống như quyền hành của trời hiển lộ rõ ràng, có một loại khí tức thần thánh, chur tà tránh lui.

Hắn đứng ở nơi đó, lẳng lặng thể hội phù ý của đạo phù pháp này.

Sau rất lâu, như ý vô thanh vỡ tan, hắc ám vô biên vọt tới, đem đỉnh núi này nhấn chìm.

Đồ Nguyên mở mắt ra, hấn quyết định ngày mai bắt đầu chế Thất Bảo Như Ý phù khí.

...

Năm tháng thoi đưa, lạng lẽ rồi đi. Nửa phần núi xanh, giấu giếm không được âm dương sắc điệu.

Tại đỉnh núi, tay không ngừng thò ra ở tại trong hư không cảm lấy phong vân, Đồ Nguyên chợt nghe có tiếng bước chân truyền đến, hấn cũng không có quay đầu lại, con mắt nguyên là nửa khép nửa mở, tay chậm rãi tại chuyển động trước người, đột nhiên xuất thủ, trên tay phải hắc vụ như lửa bùng lên, chụp một cái vào trong hư không, một đoàn linh khí đã bị nhiếp bắt bỏ vào trong tay.

"Chân nhân, trong tộc đã xảy ra chuyện." Một tiểu tử tuổi trẻ bước nhanh tiến lên đây nói ra.

"Xảy ra chuyện gì?" Đồ Nguyên hỏi.

"Trong tộc có yêu quái." Giọng tiểu tử hơi nhỏ.

"Trông thấy không?" Đồ Nguyên hỏi.

"Không có thấy, nhưng mà có mấy người gặp chuyện không may rồi." Tiểu tử tiếp tục nói ra.

Đồ Nguyên gật gù đầu, nói ra: "Người đi xuống trước hay chờ ta cùng xuống?"

Tiểu tử suy nghĩ một chút, nói ra: "Ta còn là chờ chân nhân cùng đi đi."

Đồ Nguyên trở lại trong Hắc Chi viện cảm pháp khí cùng pháp phù có thể dùng tới, sau đó liền theo tiểu tử đi xuống núi. Trên đường thì bảo tiểu tử kể lại sự tình cho mình nghe.

Theo tiểu tử kể, đại khái chính là trong tộc không biết có cái yêu tủy gì tới, chuyên môn tại lúc nửa đêm thì chui vào trong phòng của nữ tử độc thân, trước lúc hừng đông thì ly khai.

Sở dĩ bị phát hiện là phụ mẫu trong nhà nghe thấy động tĩnh, đẩy cửa vào, lại thế nào cũng đẩy không ra, dù cho là đẩy ra, cũng không thấy có cái gì, chỉ nhìn thấy nữ nhi mình cả người trần trụi nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, như đang nằm mộng.

Hỏi nó đã mấy người rồi, tiểu tử nói có ba người.

Đồ Nguyên lại hỏi ngay từ đầu vì sao không lên núi thông báo.

Tiểu tử nói hai người đầu cũng không biết, còn tưởng rằng mình nằm mơ, thẳng đến người này nháo ra động tĩnh, các nàng mới nói cho phụ mẫu mình nghe.

Xuống núi, tiến vào trong Chi Tiên tộc, tộc trưởng lập tức tiến lên nghênh đón, đồng thời đưa hấn đến trong nhà, dâng trà lên, sau đó ngồi xuống kể lại toàn bộ sự việc đã xảy ra, cũng không khác lắm so với tiểu tử kia đã nói.

Nhưng mà Đồ Nguyên rõ ràng nhìn thấy dáng vẻ tộc trưởng như muốn nói cái gì đó nhưng sau cùng lại thôi, liền nói: "Tộc trưởng có chuyện không ngại cứ nói thật."

"Ai, kỳ thực nếu như ta không có đoán sai thì có thể là hấn trở về rồi." Tộc trưởng than thở.

"Người nào?"

"Đó là chuyện năm năm trước rồi, năm năm trước, một vị thanh niên tuổi trẻ, cùng con gái của lão Lục gia yêu nhau, lúc đó con gái của lão Lục gia chính là vừa đến tuổi, dáng vẻ cũng xinh đẹp, rất nhiều thanh niên trong tộc đều âm thầm yêu thích, nhìn thấy người mình thích phải lòng một cái người bên

ngoài, họ không phục, có một ngày hẹn nhau đi tìm người ngoại tộc kia, trong đó có người còn mang theo pháp phù, cũng chính là mấy đạo pháp phù kia khiến cái ngoại tộc kia hiện ra nguyên hình, thì ra hẳn cũng không phải là người, mà là một con hồ (cáo)."

"Việc này vừa ra, liền âm ỷ vô cùng. Con gái của Lão Lục gia bởi vì cho rằng mình lên giường cùng với súc sinh, không còn mặt mũi gặp người, đã tự sát rồi, hồ kia lúc ban ngày bỏ chạy, đến đêm tối định trở về trả thù, nhưng mà lúc đó đã lên núi thỉnh Cổ chân nhân xuống, cuối cùng là đánh cho hồ yêu kia bị thương, nhưng mà cũng không có giết chết."

Đồ Nguyên gật gật đầu, biểu thị mình đã biết rõ, nói ra: "Tộc trưởng yên tâm, đêm nay nếu như nó lại đến, nhất định khiến nó tới được đi không được, sẽ không lại cho nó cơ hội chạy thoát."

Tộc trưởng nghe vậy, y nguyên là có chút lo lắng nói ra: "Nhưng hồ yêu kia năm năm trước là có thể chạy thoát khỏi tay Cổ chân nhân, năm năm đã trôi qua, có hay không đã càng thêm lợi hại rồi."

"Không cần lo lắng, yêu nghiệt mà thôi, đã không biết pháp, lại không biết đạo, không có sư thừa, tất cả toàn bộ dựa vào bản năng, nếu là yêu có thể kết sinh nội đan, tự nhiên là có thể theo trong thiên địa ngộ được pháp thuật thần thông, gặp phải yêu kết đan, tất cả chúng ta đều phải chết, nhưng nếu chỉ là yêu dưới kết đan, đều không tính là cái gì."

Nhìn Đồ Nguyên nói tự tin, tộc trưởng cũng yên tâm không ít, nhưng ở chỗ sâu trong nội tâm vẫn có lo lắng.

Sắc trời dần dần tối, Đồ Nguyên sợ hồ yêu kia không đến, còn nói Tiểu Chi đến cửa trại đi vài vòng. Hồ tính đa nghi, nhưng cũng đồng dạng sinh lý cực cao, rất thích nữ tử mỹ lệ.

Tuy nói hồ đã hóa yêu, nhưng mà tư duy cũng không rõ ràng như nhân loại, theo lý giải của Đồ Nguyên, chính là tư duy lô-gích không tốt.

Đến lúc nửa đêm, trong Chi Tiên tộc không khí yên tĩnh, hồ yêu kia quả nhiên tới rồi.

Theo ngoài trại nhảy vào, chân nó khập khiễng, nhưng không giống như là mới bị thương, mà hẳn là di chứng từ lần bị thương năm năm trước.

Trên người hồ kia, da lông bóng sáng, màu xám mờ, nhưng mà trên mặt thì lông lại có chút trụi lụi, nhìn qua rất già rất xấu.

Nó nghiêng tai hướng trong hư không, vành tai đóng đưa trước sau, đang tại nghe ngóng.

Đột nhiên, trong hư không xẹt qua một vệt sáng, vừa lóe lên liền đã đến trước mặt hồ yêu, hồ yêu kinh hãi, tung nhảy lên, thân thể mềm mại mau lẹ.

Thiên Dực phi đao vạch ra một cái lỗ trên người nó, nhưng mà lại không có thể làm nó bị thương nặng, tại lúc đao trầm đến trên thân hồ yêu thì có một mảnh linh quang tuôn ra, ngăn cản Thiên Dực phi đao. Hơn nữa, tốc độ của hồ yêu xác thực phi thường nhanh, linh mãnh vô cùng.

Nhưng mà phi đao ở tại trong hư không rất nhanh lật chuyển, lại một lần nữa hướng đầu hồ yêu vạch cắt xuống.

Hồ yêu vốn là muốn chạy ra bên ngoài trại, giờ không thể không thay đổi phương hướng, muốn tránh đi, nhưng mà vẫn cứ là bị đao cắt nửa cái lỗ tai.

Lúc này bên trong Chi Tiên tộc rất nhiều người đã ra khỏi phòng rồi, bọn họ kỳ thực cũng không có ngủ, đều chờ giờ khắc này, nhìn thấy Đồ Nguyên thi pháp trăm một cái tai của hồ yêu thì trong đám người có người âm thầm tiếc.

Đúng lúc này, hồ yêu kia tựa hồ vừa sợ vừa giận, đột nhiên phát ra tiếng gào to, sau đó linh quang trên người mạnh động, đồng thời có một cỗ khí tanh đặc biệt phát ra.

Loại khí tanh này ở tại trong hư không là có màu phấn hồng, như là sương một dạng.

"Mọi người tránh xa một chút." Tộc trưởng lớn tiếng nói ra: "Đó là dâm vụ."

Mọi người vốn cách khá xa, chỉ có số ít đứng hơi gần hơn một ít liền lui về phía sau rồi, mọi người đều tập trung tinh thần nhìn hồ yêu kia, chỉ thấy hồ yêu tả xung hữu đột, muốn đào tẩu, nhưng mà một vệt sáng trắng một mực tại lúc then chốt thì xuất hiện, vừa xuất hiện liền sẽ khiến trên người hồ yêu tăng thêm một cái vết thương.

Hồ yêu tung nhảy như gió, lên cao lủi thấp, phát ra tiếng kêu, một vệt ánh đao sáng trắng ở xung quanh hồ yêu biến mất rồi lại chợt lóe lên.

Đột nhiên hồ yêu nhắm phía đám người vọt tới, trong đoàn người phát ra một mảnh kinh hô, mọi người rất nhanh lui về phía sau, sau đó ánh đao lại xuất quỷ nhập thần xuất hiện phía trước hồ yêu, nhắm con mắt nó mà chém xuống.

Nó phát ra tiếng kêu không cam lòng, lại một lần nữa cải biến phương hướng.

Hồ yêu ở tại trong hư không linh động lủi động, mọi người chỉ có thể nhìn thấy hồ ảnh nhàn nhạt, mà ánh đao màu trắng chớp lóe quanh người hồ yêu kia càng là đem lại cảm giác đẹp như họa.

Chậm rãi, tốc độ của hồ yêu giảm xuống rồi, thân đầm đìa máu, cả người nó toàn là vết thương.

Nó đứng ở nơi đó run rẩy nhìn về phía Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên đứng ở trên nóc một gian nhà, bề ngễ nhìn xuống, đối với hồ yêu này, hẳn cũng không có thương hại.

Nếu như đã khai trí, đi tới nhân gian, vậy thì phải tuân theo đạo đức ở nhân gian.

Không quản là người hay là yêu, dựa vào năng lực bản thân để tùy ý giẫm đạp tôn nghiêm người khác, phá hư cuộc sống của người khác, quyết định sinh tử của người khác, vậy thì đều phải giết.

Một vết sáng lướt qua, đầu, thân hồ yêu chia lìa.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 17: Ngư Nhân tửu lâu

Có lúc Đồ Nguyên sẽ suy nghĩ, nếu như có thể một mực tu hành như vậy tại Hắc Chi Linh cũng là rất không tệ, không cần quản tới ân oán giữa Đồ gia và Âm Hồn Cốc.

Nhưng mà vô luận là trong cái thế giới kia hay là trên thế giới này, hoàn cảnh nhân tố xung quanh luôn luôn sẽ ảnh hưởng tới cuộc sống của một con người.

Tại lúc Đồ Nguyên vốn cho rằng mình sắp bị Âm Hồn Cốc buông bỏ tại nơi Hắc Chi Linh này, từ nay không quan tâm nữa, cũng không có cơ hội về Âm Hồn Cốc rồi, thì một ngày này hắn đột nhiên tiếp nhận được Tần nga truyền đến tin tức.

Phía dưới ánh đèn, hắn ngồi ở chỗ kia điêu khắc Như ý, hiện tại một khối ngọc dài cỡ cánh tay kia đã được hắn chế ra bộ dáng đại khái của như ý, chỉ còn cần tạo hình.

Đột nhiên một con phi nga xám mờ theo cửa sổ bay vào, bên trong phòng không có muỗi không có bướm, dù cho là tại phụ cận Hắc Chi viện này cũng sẽ không có chuột, rắn hay kiến tồn tại, bởi vì tại phụ cận Hắc Chi viện này có trồng Khu Trùng thảo(có đuôi trùng), cho nên khi một con phi nga xám mờ này từ ngoài cửa sổ bay vào thì hắn đầu tiên là sửng sốt một cái, sau đó lập tức phản ứng lại, đây là Tần nga trong cốc.

Đưa tay điểm tới hồn nga kia, chậm rãi, linh quang ẩn chứa đầu ngón tay tiếp xúc đến hồn nga, trong nháy mắt, Đồ Nguyên nghe được một cái thanh âm, thậm chí nhìn thấy một cái người.

"Ngày 8 tháng 8, người đi Hoa Gian độ tiếp một người..."

Tiếp người, tiếp người nào?

Tiếp một người gọi là Đoàn Tử Ngọc, hắn không biết Đoàn Tử Ngọc này có lai lịch gì, cũng không biết ngoại trừ mình ra, còn có người nào sẽ cùng mình đi nghênh tiếp, cũng không biết lần nghênh tiếp này có sẽ có nguy hiểm gì hay không.

Cảm giác đầu tiên của hắn chính là không nên, mình tuy rằng giết chết Đồ Tu, là con cháu trực hệ của Đồ gia, đã chứng minh mình thuần khiết, nhưng mà dù sao vẫn cứ có hoài nghi tại thân, không nên phái mình làm chuyện trọng yếu gì.

Có lẽ, cũng không phải là người hay chuyện trọng yếu gì đi, Đồ Nguyên thầm nghĩ.

Nhưng mà không biết vì cái gì, hắn lại có một loại cảm giác hoảng hoảng, theo mình vừa tới trên đời này thì mơ mơ hồ hồ, đến sau lại biết rõ xuất thân lai lịch cái thân phận này của mình, lại đụng đến ân oán giữa Đồ gia cùng Âm Hồn Cốc, thẳng đến khi mình đi tới Hắc Chi Linh này, nguyên bản hắn cho rằng mình đã rời xa âm mưu.

Nhưng mà giờ khắc này, hắn đột nhiên cảm thấy mình hãm vào càng thêm sâu rồi, toàn bộ tình thế có một loại cảm giác xâu chuỗi, kết nối kéo dài ngàn dặm.

Sau khi có cách nghĩ này, hàng ngày hắn càng nghiêm túc, chăm chú luyện pháp rồi.

Cũng may, cách một ngày đó còn có một đoạn thời gian, trừ cái đó ra, cái như ý kia của hắn cuối cùng cũng đã thành hình, chỉ cần thâm nhập Thất Bảo Như Ý Pháp phù vào, coi như là thành rồi.

Đẽ họa trên ngọc, cần dùng nguyên liệu cũng bất đồng với dùng trên giấy hay mộc, là cần phải một loại cát phù Vân ngân để họa lên mặt ngọc khí, Vân ngân kia sẽ thâm nhập trong ngọc, hình thành vân văn.

Loại Vân ngân này cũng không phải vật gì khó có được, tuy rằng khó có hơn cát phù bình thường nhưng tại trong vụ hạp Đồ Nguyên còn là thuận tay mua được một ít trở về.

Nhưng mà hấn cũng không có lập tức bắt tay họa phù lên Như ý, bởi vì hấn đột nhiên có một cái ý nghĩ. Tại một đầu uốn lượn lồi lên của Như ý là được hấn điêu khắc thành hình dạng của một đám mây, nhưng mà phía trong lại là hình vuông, hấn đột nhiên muốn tại mặt trên ngưng khắc lên Thần ấn phù đồ, cũng chính là một đạo phù trong thần hồn của mình kia.

Khi cái ý nghĩ này sinh ra thì liền không thể ức chế mà tràn ngập trong đầu óc hấn, vô pháp bỏ đi.

Thất bảo như ý phù cũng không phải một cái Chân linh pháp phù chặt chẽ, cũng không phải nhất thành bất biến, hơn nữa, phù ý của Thần ấn phù đồ cũng cùng bảy đạo phù kia đều là tương tự, có điểm chung.

Nếu như cuối cùng vô pháp thành công dung hợp, như vậy cũng sẽ làm hỏng đi một khối linh ngọc tốt nhất này.

Nhưng mà nếu như có thêm Thần ấn phù đồ, vậy thì bố cục của bảy đạo phù trên Như ý phải có cái biến.

Không biết bắt đầu từ ngày nào, Tiểu Chi phát hiện thời gian Đồ Nguyên lên đỉnh núi luyện pháp chột ít đi một ít, càng nhiều thời gian là tại trong Hắc Chi viện vẽ bùa, họa xong lại ném sang một bên, có một lần nàng len lén xem qua, rất nhiều tấm thoát nhìn không sai biệt lắm, nhưng mà phù đồ phía trên lại có điểm khác biệt không nhỏ.

...

Hoa Gian độ(bến) là một cái địa phương rất đẹp, nơi đó đã từng chỉ là một cái độ khẩu(bến đò), nhưng mà điểm đặc biệt là vị trí địa lý phi thường tốt, lại có hoàn cảnh ưu mỹ, dẫn tới một ít người qua lại dừng lại nơi đó nghỉ chân.

Người dần dần nhiều lên, mà nơi đây lại không có xuất hiện nhân vật nào có thể định trật tự, cho nên nơi đây tự nhiên cũng là phi thường loạn, cũng không biết có phải vì nơi này ngay từ đầu đã là loạn như thế hay không, vì vậy nơi đây đúng là có một loại phồn vinh quý dị như bệnh trạng, chỉ ít Đồ Nguyên là cảm thấy như thế. Bất quá, trên đời này, chỗ nào không phải như thế chứ, thế giới do huyền pháp thống trị, trật tự vốn là hỗn loạn, hoặc là nói luôn luôn chỉ có một cái, đó chính là cường giả vi tôn.

Đây không phải là một tòa thành, không có thành tường, bởi vì nơi này là một cái bán đảo, một năm bốn mùa, nơi này đều có mùi hoa khác nhau.

Khi Đồ Nguyên xuất hiện tại Hoa Gian độ, chính là thời gian mỗi năm một lần hoa Diên Vĩ nở rộ, từ rất xa nhìn qua, từng đám từng đám, như lửa rừng bốc cháy.

Sau khi Đồ Nguyên tới Hoa Gian độ này, cảm giác đầu tiên giống như là nhìn thấy một nữ nhân đáng người khiêu gọi tràn đầy mê hoặc lại cảm một tiểu đao nhuộm máu.

Hấn đứng ở trên một chiếc thuyền, nhìn cái Hoa Gian độ này, cảnh trí tuy đẹp, đối với hấn mà nói cũng không phải một nơi tốt để đến.

Tự tại đêm qua, Đồ Huyền tìm đến hấn, muốn hấn giết chết Đoàn Tử Ngọc.

Hấn cũng từ chỗ Đồ Huyền biết được, Đoàn Tử Ngọc là đệ tử trực hệ của Đoàn gia trong Không Tước vương quốc. Không Tước vương quốc là đại quốc đất đai màu mỡ hơn vạn dặm, trong đó cường giả vô số, gia tộc san sát, đối với Âm Hồn Cốc mà nói, đó là một đồ vật khổng lồ, dù cho là một đại gia tộc trong đó cũng không phải Âm Hồn Cốc có thể dễ dàng trên chọc được.

Trong đó Đoàn gia có một vị lão tổ tại Côn Ngô là trưởng lão, hơn nữa còn là cái loại trưởng lão thể chính như mặt trời giữa trưa. Nếu như, Đoàn Tử Ngọc chết ở trên tay người của Âm Hồn Cốc thì như vậy Âm Hồn Cốc sẽ có phiền toái, thậm chí có khả năng diệt phái.

Tuy rằng, Cốc chủ của Âm Hồn Cốc cũng từng là đệ tử Côn Ngô phái, nhưng mà hấn không phải thân truyền, trong phái không có người nào sẽ lên tiếng vì hấn, thật đến lúc đó, lại như thế nào thừa nhận nỗi lửa giận của Đoàn gia lão tổ.

"Bên người Đoàn Tử Ngọc tất nhiên có cao nhân bảo hộ, ta thế nào có thể giết được." Đồ Nguyên lúc đó hỏi Đồ Huyền.

"Chỉ cần ngươi dụng tâm đi làm, tổng sẽ có cơ hội." Đồ Huyền nói ra.

"Ta chỉ là ngưng thần mà thôi, dù cho là bên cạnh hấn không có người bảo hộ, ta cũng vị tất có thể giết được, huống chi giết chết Đoàn Tử Ngọc, ta thế nào ly khai." Đồ Nguyên nói ra.

"Đến lúc đó sẽ có người tiếp ứng ngươi, ngươi phải tin tưởng gia tộc." Đồ Huyền nói ra.

Đồ Nguyên nửa điểm cũng không tin cái gì gia tộc sẽ tiếp ứng, hấn có thể khẳng định nếu như mình thật làm như vậy rồi, như vậy liền sẽ chết rất thảm.

Hấn đã cảm giác được, cái Hoa Gian độ này đối với mình, hoặc là nói là đối với Âm Hồn Cốc cùng Đồ gia mà nói, tựa hồ đều là một cái hiểm địa.

Bởi vì hấn cảm thấy, Đồ gia tuyệt đối sẽ không thật chỉ sai một mình mình đi giết Đoàn Tử Ngọc.

Bước lên mặt đất Hoa Gian độ, trong tai truyền đến một tràng âm thanh âm ỉ, đó là một đám người bận rộn, đang vận chuyển hàng hóa trên một chiếc thuyền lớn.

Đồ Nguyên đang mặc là y phục đệ tử Âm Hồn Cốc, hắn cũng không có làm cái trang gì, tiến vào Hoa Gian độ, dọc theo con đường chính mà đi.

Con đường này đúng là phá lệ phồn hoa, đây là lần đầu tiên Đồ Nguyên đi lại tại một nơi người thường tụ tập, tại Thương Hà thành, hắn cũng không có đi vào, trong Vụ hạp thì là nơi chỉ có người tu hành mới có thể ra vào, mà nơi này thì là ngư long hỗn tạp, người nào đều có, thậm chí khả năng có ngư nhân trong sông lên bờ hành tẩu, hoặc là yêu vật gì đó hóa thân làm người định cư tại nơi đây.

Đi, đi, nhìn thấy một nhà tửu lâu, hắn tiến vào trong đó.

Cũng không có người nào tiến lên nghênh tiếp, tự hắn tìm một cái chỗ trống ngồi xuống, nhưng mà trong lòng hắn lại bắt đầu cảm thấy kinh ngạc, bởi vì tại bên cạnh hắn cách đó không xa ngồi hai cái quái vật nửa người nửa cái.

Tuy rằng là thân người, có mặc y phục, nhưng mà trên thân đầy vảy cá, hơn nữa đầu là nửa cá nửa người, không phải người, là ngư nhân.

Đồ Nguyên nhin không được quan sát nhiều mấy lần, tuy rằng hắn đã từ trong sách lý giải được có sinh linh không phải nhân loại hành tẩu tại nhân gian, nhưng mà khi tại Âm Hồn Cốc còn chưa từng có gặp qua, không nghĩ tới tại Hoa Gian độ này vậy mà gặp được rồi, hơn nữa bọn họ lại còn còn trực tiếp tại trong tửu lâu ăn cơm giống như nhân loại.

Tự tại lúc hắn hiếu kỳ đánh giá hai ngư nhân kia thì đột nhiên, có một cái hà nhân(người tôm) đi tới, sau đó hỏi hắn: "Nhân loại, ngươi muốn ăn cái gì?"

Trong lòng hắn kinh hãi, lẽ nào nơi này không phải tửu lâu do nhân loại mở, mà là tửu lâu do Thủy tộc mở sao? Hắn nhớ tới lúc tiến vào, mình không có xem chiều bãi, lại nhìn thấy trong tửu lâu lạnh lùng vắng vẻ, trong lòng mình bạch mình đại khái đã vào nhầm tửu lâu rồi.

Nhưng mà tại thời điểm này ba đôi mắt nhìn chăm chăm mình, có một loại khí tức âm lãnh bao phủ.

Hắn lấy lại bình tĩnh, hỏi: "Có cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 18: Khách sạn của Hầu lão thái

Hà nhân kia tựa hồ linh trí không cao lắm, trầm mặc suy nghĩ rất lâu, là suy về lời Đồ Nguyên nói.

"Bay bầu trời, bơi trong nước, đều có." Hà nhân nói ra.

Đồ Nguyên câu trả lời này, cảm thấy còn rất quy rất củ, nhưng mà hắn cũng không dám nói như tại trong tửu lâu của nhân loại, 'cứ dọn lên mấy món chiều bái của quán lên'. Ai biết hắn ta có đem lên mấy loại như giun, côn trùng gì hay không.

Hắn vốn còn muốn hỏi một tiếng nếu như mình nói muốn ăn cá, ăn tôm, bọn họ có lập tức trở mặt hay không, nhưng cuối cùng còn là nhin xuống rồi, thử hỏi thăm dò có thịt bò hay không, không nghĩ tới lại có, sau đó hà nhân lại hỏi có muốn uống rượu hay không, hắn suy nghĩ một chút, quyết định lấy một bình nhỏ, cũng không có gọi thêm cái gì khác rồi.

Coi như là ăn không đủ no cũng không có gì, coi như là thưởng thức cái mới.

Sau khi hà nhân đi khỏi, hắn bắt đầu quan sát cái tửu lâu này, phát hiện phong cách trong tửu lâu quả nhiên không giống phong cách nhân loại, đúng là khắp nơi đều điều khắc các loại hình thủy tạo, phong cách họ mang theo một cổ âm trầm cùng mông lung, giống như là đặt mình tại trong nước, nhìn cái gì cũng không rõ ràng, mà cửa sổ cũng ít hơn một ít, ánh sáng tổng thể trong lâu có phần u ám, hơn nữa có nơi tia sáng chiếu tới là từ ánh sáng mờ nhạt từ bầu trời trên cao xuyên xuống, như là xuyên qua nước mà xuống.

Bụng lên thịt bò chín trái lại cũng chín rồi, chỉ là nhạt nhẽo, mà rượu lại ngon ngoài Đồ Nguyên dự liệu, hắn cố tình cũng muốn hỏi một cái đây là loại rượu gì, tuy rằng so ra kém loại Linh tửu mình đã uống trong Hầu tộc lúc đó, nhưng uống vào trong bụng cũng là một mảnh thanh lương, tinh thần phấn chấn.

Chỉ là tại lúc trả tiền thì là khác thường, đúng là phí một khối linh thạch.

Cái linh thạch này là đổi lấy khi đi qua Vụ Hạp, dùng chính là những pháp phù mình không cần, cùng với mấy thứ lấy được từ trên thân hai người theo định cướp của mình kia.

Trong tửu lâu, ngư nhân và hà nhân kia con mắt quý dị nhìn chăm chăm, khiến Đồ Nguyên dù cho là trong lòng cảm thấy cái này quá đắt, cũng không có thể nói cái gì.

Khi ra khỏi tửu lâu, ngẩng đầu nhìn tên tửu lâu, chỉ thấy mặt trên một khối biển lớn có mấy cái chữ màu đen: "Thủy tộc tửu lâu."

Đã có sai lầm lần này, sau đó đi ở trên đường, Đồ Nguyên liền luôn luôn nhìn chăm chăm những bảng hiệu kia, đúng là phát hiện phong cách mỗi dãy nhà

kỳ thực đều có khác biệt, gian nhà trên toàn bộ đường đem lại một loại cảm giác tán loạn, nhìn như hai hàng chỉnh tề, lại có một loại khí tức ngổn ngang.

Đi lại trên đường đa số đều là người, nhưng mà Đồ Nguyên rõ ràng nhìn thấy một ít ngư nhân, thậm chí hắn còn nhìn thấy một cái xà nhân phần thân dưới là xà, nửa trên là người đang bán đồ vật tại trong một gian cửa hàng u ám, hắn nhìn một cái tên cửa hàng kia đúng là được gọi là 'Kịch độc tạp phò'.

Dù cho là tại trong Vụ hạp cốc trông thấy nhiều hang động kỳ dị như vậy, bây giờ tại Hoa Gian độ trông thấy những thứ này, cũng là khiến hắn thật sâu chấn động.

Đây mới là một cái thế giới vạn chủng sinh linh cùng sinh sống.

Hắn tiếp tục đi về phía trước, ngày mai mới là ngày 8 tháng 8, tại Ngắm Hoa lầu nghênh tiếp Đoàn Tử Ngọc, hiện tại hắn chỉ cần trước tiên tìm được cái Ngắm Hoa lầu kia là được rồi.

Ngắm Hoa lầu tại trung tâm bán đảo này, khi Đồ Nguyên tìm đến, đi tới trên lầu, nhìn ra bốn mặt xung quanh, trong tầm mắt đều là hoa, cơ hồ là tại mỗi một dãy nhà trước sau đều có các loại hoa, hoặc thấp bé hoặc là cao to, tại trên Ngắm Hoa lầu này, có thể nhìn được toàn bộ bán đảo không sót gì.

Sau khi ở trên lầu nhìn cảnh trí nửa ngày, hắn đi xuống lầu, tìm một nhà khách sạn ở lại.

Tại hắn nhìn đến, cái khách sạn này cũng không phải cái khách sạn tốt gì, hắn là trực tiếp dùng nhà ở của mình thay đổi thành, chỉ tại trước cửa treo lên một cái cờ hiệu khách sạn liền thành khách sạn rồi.

Hơn nữa không phải tại trên đường chính, tại một khu vực tương đối hẻo lánh, cái này cũng là không có cách nào, hắn tìm thật lâu, đúng là không có nhìn thấy có cái khách sạn gì tốt, đều là như vậy.

Đi vào trong khách sạn, một cỗ âm lãnh chỉ khí áp lên thân, trong khách sạn có chút âm u, hắn nhướng mày.

Cái đại phương Hoa Gian độ này sao lại kì quái như thế.

Theo hắn đi vào, một cái người nhìn qua rất thấp từ phía sau đi ra, Đồ Nguyên không có tiếp tục đi tới, con mắt hắn bắt đầu trở nên lợi hại. Bởi vì hắn nhìn thấy không phải một con người, mà là một con hầu tử như lão thái bà vậy, là thủy hầu tử, trên mặt có vẽ lam sắc già nua, loại Thủy hầu tử này tại trong nước cũng là một bá vương, nhưng mà lúc này lại xuất hiện tại nơi đây.

"Thanh niên nhân, ngươi muốn ở trọ sao?"

Đồ Nguyên trầm mặc một cái, muốn lui ra ngoài, nhưng mà nghĩ đến cái Hoa Gian độ này cổ quái như thế, nếu đã tồn tại nơi đây, vậy thuyết minh hắn cũng là có quy tắc nhất định, cho nên mới sẽ có biểu hiện ra hoàn cảnh như vậy.

"Đúng vậy." Đồ Nguyên hồi đáp, kiếp trước hắn chưa từng có gặp qua thứ gì tương tự, một đời này tuy rằng tu hành lâu như vậy, nhưng mà bây giờ đến Hoa Gian độ này, lại khiến hắn đối với thế giới này có thêm một bước nhận thức sâu hơn, thậm chí có thể nói là chấn động.

"Thanh niên nhân, không cần sợ hãi, tại Hoa Gian độ này chỉ cần đêm tối ngươi không đến chỗ loạn là sẽ không có việc gì, Hà quân(vua sông) có lệnh, không được giết bừa."

Trong lòng Đồ Nguyên xác thực có cảm giác hoang mang rối loạn, cái này không quan hệ tới thực lực. Giống như là một người nhìn thấy rắn, rõ ràng trong tay có một con, rất dễ dàng có thể đánh chết rắn, nhưng mà lại luôn sẽ bị hù dọa không hạ thủ được. Còn có lúc ở kiếp trước, Đồ Nguyên có người bằng hữu ở nhà đánh chuột, rõ ràng con chuột chạy đến, hắn chỉ cần chủ động dùng chân đạp là chết, nhưng mà đạp sắp đến thì lại bị hù dọa nhảy dựng lên, cả người run rẩy, hỏi hắn sợ cái gì, hắn trả lời nói chính là sợ.

Hiện tại Đồ Nguyên là có cảm giác như vậy, có lẽ vốn những sinh mệnh không phải nhân loại này hắn nên là không có loại trí tuệ như vậy, nhưng mà tại nơi đây, lại bình đẳng với con người, làm những việc như nhân loại, loại hiện tượng này khiến Đồ Nguyên cảm thấy hoảng hoảng.

Hắn biết rõ mình nhất định cần phải quen dần.

Hít sâu một hơi, thâm nghĩ coi như là luyện can đảm và tập quen dần với thế giới này đi.

Sau đó hắn nói ra: "Ta định ở lại đây một đêm, không biết giá cả như thế nào." Hắn cảm thấy mình tại trong Thủy tộc tửu lầu kia bị lỗ rồi, cho nên giờ hỏi giá cả trước.

"Ha ha, thanh niên nhân, không cần khẩn trương, một đêm chỉ cần một khối linh thạch, nếu như ngươi nguyện ý tại đêm tối niệm đạo kinh của nhân loại các ngươi cho ta nghe thì ta có thể không thu linh thạch." Thủy hầu lão thái bà nói ra.

"Cảm tạ, chỉ là, hôm nay ta đi cả một ngày đường, thật sự là quá mệt mỏi rồi, muốn nghỉ ngơi sớm một chút." Đồ Nguyên nói ra.

"Vậy được, thanh niên nhân, đi theo ta." Hầu lão thái bà nói, trong phòng hôn ám, nàng không thắp đèn, đi ở phía trước, y phục trên người bà ta là y phục nhân loại, là loại màu trắng. Đồ Nguyên nhìn thấy có cảm giác như là áo liệm.

Đi tới trong viện ở mặt sau, bà ta nói với Đồ Nguyên: "Đêm tối không quản nghe thấy cái gì đều không nên đi ra, nếu có chuyện gì, ngươi cứ gọi ta."

"Không biết xưng hô thế nào?" Đồ Nguyên hỏi.

"Mọi người đều gọi ta Hầu lão thái, người cũng gọi như thế đi." Hầu lão thái nói ra.

Đồ Nguyên đáp lời, rồi vào trong phòng khách sạn bắt đầu nghỉ, trong phòng trái lại có đèn, hắt thấp đèn lên. Sau đó ngồi xếp bằng tại trên giường tu hành.

Từ khi đi tới nơi đây, hắt cảm giác thấy u ám âm thấp, giống như chỉ cần đưa tay chụp vào trong hư không là có thể lôi ra nước.

Bên ngoài sắc trời càng ngày càng tối, nguyên bản thanh thoảng sẽ có một chút âm thanh từ xa xa truyền đến giờ cũng không có rồi, xung quanh đúng là một mảnh tĩnh mịch.

Đột nhiên, tai hắt nghe được tiếng khóc, tiếng khóc nghe phi thường bi thống, giống như là ngoài cửa, da đầu hắt tê rần, trong tay đã nắm chặt Trấn Hồn đinh, đối với quý vật các loại, trấn hồn càng là hiệu quả.

Nhưng mà không qua bao lâu, hắt lại nghe đến tiếng cười, cười phi thường điên cuồng cùng đặc ý.

"Ba... Ba... Ba..."

Đột nhiên lại là thanh âm roi quất truyền đến, một tiếng một tiếng, có khi mạnh có khi nhẹ.

"Van cầu người, van cầu người cứu cứu ta, cứu cứu ta, ..."

Thanh âm cầu cứu này ngay tại cửa phòng, trong lúc mơ hồ, hắt cảm giác tựa hồ có cái gì đang đẩy cửa ra.

Trấn Hồn đinh trong tay hắt đã nổi lên linh quang óng ánh.

Trên tay kia, đột nhiên hiện ra một cái chuông đồng nhỏ, nhẹ nhàng lay động, một mảnh thanh âm thanh thúy vang lên, trện trện thanh âm ở cửa gian phòng kia tức thì mất đi.

"Hầu lão thái, người chớ có cho là dân làng khác dễ khi dễ, nếu người như lại muốn nhiếp hồn gia hại, cẩn thận Trấn Hồn đinh của ta hạ thủ vô tình."

Thanh âm Đồ Nguyên lộ ra sát khí.

Nhưng mà ngoài phòng cũng không có thanh âm gì truyền đến, trện trện tiếng khóc cùng cầu cứu âm thanh kia cũng đã biến mất, đúng là một đêm không còn xuất hiện.

Mãi cho đến hừng đông đều không còn có khác thường gì, sau hừng đông, hắt trông thấy Hầu lão thái, phát hiện ánh mắt Hầu lão thái nhìn mình có một loại không cam lòng, hắt không biết cái Hoa Gian độ này có cái quy tắc gì ước thúc bà ta.

Sau khi thanh toán linh thạch, khi ly khai, Hầu lão thái kia đứng ở cửa vào khách sạn một mực nhìn, dù cho là Đồ Nguyên đã đi ra rất xa rồi, vẫn cứ cảm thấy như gánh nặng tại lưng.

Khi hắt bước lên đường, hướng về phía Ngắm Hoa lâu đi tới thì trước mặt có một người đi tới, không phải ai khác, chính là Đồ Huyền.

Trong lòng căng thẳng, hắt vậy mà cũng đến nơi đây.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 19: Nội ứng

Trong nháy mắt nhìn thấy Đồ Huyền thì hắt liền minh bạch, lúc này đây tuyệt đối vô pháp thiện rồi, trừ phi có tình huống đặc biệt gì đó khiến chuyện lần này không giải quyết được gì.

"Đêm qua ngủ thế nào?" Đồ Huyền tựa hồ vì kéo gần quan hệ giữa song phương, vừa cười vừa nói.

Đồ Nguyên muốn từ nơi Đồ Huyền để biết quy củ của Hoa Gian độ này, vì vậy nói ra: "Gặp đến một cái khách sạn do Thủy hầu mở, nửa đêm ngủ không có an."

"Ha hã, khách sạn của Hầu lão thái sao? Cái này còn đỡ, bà ta coi như là giữ quy củ." Đồ Huyền nói ra.

"Quy củ, nơi này có quy củ gì?" Đồ Nguyên hỏi.

"Quy củ tại nơi đây chính là giao dịch, nếu như ngươi định không trả tiền, hoặc là tiến vào hỏi vật mà không có mua, đối phương liền sẽ lưu lại cả người ngươi, hoặc là chính mình ăn rồi, hoặc là đem ngươi bán vào trong Thủy tộc tù lâu."

"Vậy ai thủ hộ cái quy củ này?" Đồ Nguyên hỏi.

"Hà quân."

"Hà quân? Hắn là?" Đồ Nguyên hỏi.

"Ngươi tốt nhất không nên tại nơi này nói xấu về Hà quân, nếu không, ngươi sẽ chết tại nơi đây, bởi vì hắn có thể nghe được." Đồ Huyền nói rất thận trọng.

Đồ Nguyên nhìn nhìn xung quanh, cảm thấy mỗi người đều quái dị, tựa hồ đang nhìn mình vậy.

"Ngươi phải nhớ kỹ thân phận của mình, ngươi là người của Đồ gia, phụ thân của ngươi, thân nhân của ngươi đều tại nơi đó, khi trở về lại gia tộc thì ngươi sẽ nhận được nghênh tiếp long trọng nhất, ngươi sẽ là công thần của gia tộc."

Gã là đang tại mượn hơi cùng uy hiếp, Đồ Nguyên có thể nghe ra ý tứ trong đó, đáng tiếc gã không biết, Đồ Nguyên hiện tại đã không phải cái Đồ Nguyên trước đây rồi.

Đồ Nguyên cái gì cũng không có nói, trực tiếp đi lướt qua bên người, hướng Ngãam Hoa lâu.

Tại hắn đi rồi, Đồ Huyền đi tới một nơi yên tĩnh, bên cạnh xuất hiện một người.

"Huyền ca, hắn có oán khí."

"Có oán khí thì thế nào, hắn đã định trước là người của Đồ gia, đến lúc đó hắn không động thủ, cũng có biện pháp khiến hắn động thủ, bởi vì hắn không có khả năng trở thành một thành viên của Âm Hồn Cốc, mà khi Âm Hồn Cốc diệt vong thì điều hắn đối diện là cái gì, chính hắn rất rõ ràng. Hắn là một người thông minh, sẽ không làm ra lựa chọn sai lầm. Lúc này đây, Đồ gia chúng ta cơ hồ là dốc hết lực lượng đến đây, chính là muốn giết chết tên Đoàn Tử Ngọc lên lút tới bên này du ngoạn kia, đến lúc đó Âm Hồn Cốc nhất định phải gánh chịu lửa giận của Đoàn gia, đến lúc đó, chỉ cần chúng ta nắm chặt thời cơ, việc đoạt lại Âm Hồn Cốc thật dễ như trở bàn tay."

"Huyết cừu của Đồ gia sẽ kết thúc ở trên tay chúng ta."

...

Đồ Nguyên đã nghĩ tới nơi hắn không chỉ có một mình mình, nhưng mà khi hắn nhìn thấy Vương Giác thì còn là có chút hơi ngoài ý muốn.

Vương Giác là một vị hãn rất có hảo cảm tại Âm Hồn Cốc.

"Đồ sư đệ, ngươi đến rồi. Đây là Bồ sư huynh, đây là Cao sư huynh." Vương Giác giới thiệu hai người bên cạnh cho Đồ Nguyên, hai người kia mỗi người đứng một bên, nhìn phong cảnh phía xa, vị Bồ sư huynh kia, Đồ Nguyên chưa có gặp qua, nhưng mà Cao sư huynh Cao Long, Đồ Nguyên là rất rõ ràng, tuy rằng chỉ là thấy mặt một lần mà thôi, nhưng mà ấn tượng khắc sâu.

Vị Bồ sư huynh kia quay lại, gật gật đầu, cũng không nói chuyện, mà Cao Long đồng dạng nhìn thoáng qua, trong ánh mắt có một loại ẩn ý nói không rõ kẻ không ra.

"Chỉ bốn người chúng ta sao?" Đồ Nguyên hỏi.

"Vậy còn cần bao nhiêu người?" Vương Giác nói ra.

"Nga, tiếp ai? Sư huynh biết không?" Đồ Nguyên hỏi.

"Sư đệ ngươi tại Hắc Chi Linh, Khuất sư thúc không có cách nào nói cho ngươi, người tiếp đón lúc này đây rất trọng yếu, nhất định phải đưa hắn an toàn đến Âm Hồn Cốc đi."

Đồ Nguyên không quen biết Bồ sư huynh, càng không thể nói chuyện cùng Cao Long, chỉ là nhìn sắc mặt bọn họ, phát hiện bọn họ đứng xoay lưng với nhau, nhìn bên ngoài, tựa hồ bất hòa.

Hai người Vương Giác và Đồ Nguyên ở một bên nói chuyện, Vương Giác cũng là tới từ hôm qua, chỉ là Đồ Nguyên cũng không có gặp được.

"Cái Hoa Gian độ này thế nhưng là tà địa, còn tà hơn trước đây, nghe sư phụ nói, trước đây khi ông ấy còn trẻ, cũng không dám đi qua nơi này. Mười năm tới nay còn đỡ một ít, nguyên bản khu vực này âm linh tụ tập, tà mị khắp nơi, sau lại nhân loại tu sĩ dần dần nhiều lên, âm linh tà mị mới ít đi một chút, bất quá, trừ phi là người mạnh mẽ lập quốc tại vùng này, bằng không thì, kẻ cả khu vực Âm Hồn Cốc chúng ta cũng thuộc về vùng hoang tà thiếu văn minh."

Mấy thứ này, Đồ Nguyên cũng không biết, Khuất Thành cũng không có nói với hắn mấy thứ này, mà những thứ này cũng không phải có thể nhìn thấy

trên sách.

Đồ Nguyên nghĩ thầm, thảo nào Âm Hồn Cốc nhìn qua không giống nơi chính phái tu hành.

Hai người cứ vậy nói chuyện với nhau, mặt trời đã cao lên, nhưng mà mãi cho đến trưa, đúng là cũng không có thấy Đoàn Tử Ngọc kia, bất quá, không quản là Vương Giác hay là Cao Long cùng Bồ sư huynh, cũng không có oán giận, chỉ ít cũng không có nói ra, về phần trong lòng có hay không có, Đồ Nguyên cũng không biết.

Bọn họ một mực chờ đến đêm tối, vẫn là không có thấy.

"Ở lại đây một đêm, tiếp tục chờ đi." Bồ sư huynh nói ra.

Tại tình huống không thể tự chủ, đành ở lại đây một đêm, bất quá lúc này Đồ Nguyên cũng không có về ở lại nơi khách sạn của Hầu lão thái kia, mà là cùng theo Vương Giác đi tới một chỗ núi bên ngoài Hoa Gian độ, trực tiếp qua đêm ngoài trời.

Dã ngoại cũng không nhất định an toàn hơn khách điểm tại Hoa Gian độ, nhưng mà có bốn người tại, cũng không tính là có bao nhiêu nguy hiểm, trừ phi gặp phải loại đặc biệt cường đại.

Trong cuộc sống tu hành, đêm tối đa số không ngủ, tại trong hoang dã càng là như thế, từng người đều ngồi xếp bằng tại nơi đó tu hành, mỗi người hướng về một phía.

Một đồng lửa, bốn cái lưng quay vào nhau, từ xa nhìn lại, khung cảnh bốn người tại trong ánh lửa lay động theo gió phiêu hốt bất định, như ẩn như hiện.

Hắc ám vây quanh bọn họ, trong bóng tối, dường như có vô số đôi mắt đang nhìn chằm chằm.

Đột nhiên, có một con nga điệp màu xám từ trong bóng tối bay ra, yên tĩnh vô thanh, nhưng mà bốn người đều mở mắt, bọn họ cũng đều biết, đây là Tấn nga trong cốc.

Bồ sư huynh đưa tay tiếp lấy Tấn nga kia, sau đó đứng lên, nhìn hắc ám mịt mờ nói ra: "Thiếu cốc chủ phi nga truyền tin tới, nói gặp phải phiền phức rồi, muốn chúng ta nhanh tới."

"Thiếu cốc chủ hiện tại ở nơi nào?"

"Phía trước, trong một cái sơn cốc cách Hoa Gian độ ba mươi dặm." Bồ sư huynh nói xong, cất bước liền muốn đi.

Nhưng mà Cao Long lại đột nhiên nói ra: "Bồ sư huynh, chờ một chút."

"Chuyện gì?" Bồ sư huynh quay đầu, nghi hoặc hỏi.

"Ta cảm thấy, chúng ta có thể đi, ngại không cần phải đi?" Cao Long nói ra.

Bồ sư huynh con mắt khẽ nhíu, lạnh lùng nói ra: "Có ý tứ gì?"

"Ý tứ chính là, thỉnh sư huynh ngại đi, chết đi." Đột nhiên, Cao Long xuất thủ rồi, một mảnh liệt viêm hỏa quang dâng lên trong tay gã ta, cuốn hướng Bồ sư huynh, như một con hỏa long.

Bồ sư huynh biến sắc, không kịp nói chuyện, đúng là bay thẳng vào trong bóng tối tránh lui, y cảm thụ được nguy hiểm.

Nhưng mà y vừa mới lui, một cái dây thừng hư vô như khói sương từ trong bóng tối quấn lên Bồ sư huynh.

"Các ngại dám phản cốc."

Trong thanh âm y hiện lên vẻ kinh sợ cùng phẫn nộ, trong tay nhưng không có chút nào chần chừ, một đạo phù quang chém ra, một con thủy long cuốn về phía hỏa long.

Viêm long và thủy long do phù pháp biến thành chạm vào nhau, nhưng không có chút tiếng vang nào, lại có ánh sáng chói mắt tỏa ra.

Mà ngón tay Bồ sư huynh lại vạch một cái vào hư không, ngón tay đúng là như kiếm liên cắt đứt dây thừng sương mù trong bóng tối kia rồi.

"Vương sư huynh, ngại cũng muốn phản sư môn sao?" Bồ sư huynh lạnh lùng nhìn Vương Giác ở bên kia xuất thủ.

"Bồ sư huynh, đạo bất đồng, xin lỗi." Vương Giác dứt lời, trong tay nhiều ra một kiện pháp khí, là một cái gương.

Cái gương vừa ra, linh lực thấm vào, tản ra lam quang trong bóng tối.

Bồ sư huynh mặt biến sắc, lạnh giọng nói ra: "Nghĩ không ra ngay cả Nhiếp Hồn kính, Vương sư thúc cũng cho ngại mang đến rồi, trong cốc đối đãi các ngại không tệ, vì sao như thế?"

Vương Giác nhưng cũng không trả lời lời y, nói ra: "Cao sư huynh, Đồ sư đệ, động thủ đi, tránh cho đêm dài lắm mộng, giết chết hắn, rồi đi giết chết Đoàn Tử Ngọc kia."

Đồ Nguyên đứng ở nơi đó không hề động, trong lòng hắn lại như gió xoay chuyển đi xa, hắn vạn lần không ngờ, cái Vương Giác cùng Cao Long này vậy mà sẽ muốn giết Bồ sư huynh, lẽ nào bọn họ đều là nội ứng của Đồ gia?

Hắn có chút ngây ngẩn rồi, thẳng đến Vương Giác hô lên tên của mình, hắn mới hít sâu một hơi định thần lại.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 20: Hai nơi sinh tử

"Muốn giết ta, không dễ dàng như vậy." Thân thể Bồ sư huynh đứng ở nơi đó bất động, nhưng mà trong lúc nói chuyện, lại rất nhanh nhẹn đi, trong nháy mắt liền đã dung nhập trong bóng tối.

Cái ẩn thân phù này có thêm độn phù, nhưng mà khi y dùng, đúng là khiến Đồ Nguyên ngay cả phù pháp linh quang cũng không có nhìn thấy, cái này một cảnh giới thi triển phù khác, Đồ Nguyên vô pháp làm được.

Nhưng mà Đồ Nguyên cũng không nôn nóng, nếu như là hắn muốn giết một người thì như vậy nhất định trước tiên sẽ làm sẵn rất nhiều chuẩn bị, nhất là đối phó loại tu sĩ đã chùng hóa như Bồ sư huynh này.

Như vậy, hai người Vương Giác cùng Cao Long khẳng định cũng đã làm phòng bị dự phòng Bồ sư huynh ẩn trốn chạy đi.

Trong tay Cao Long có một đạo phù, một đạo phù này đúng là đồ tươi, lộ ra vẻ quý dị, chỉ thấy đạo pháp phù huyết sắc trong tay gã ta kia ném ra, huyết phù ở tại trong hư không hóa thành một vệt huyết quang, huyết quang chìm vào hư không hắc ám, rồi lại tại xa xa chợt lóe lên lại biến mất.

Ở bên cạnh, sắc mặt Vương Giác đột nhiên thay đổi, Đồ Nguyên cũng không nhận ra đó là pháp phù gì, nhưng mà Vương Giác tựa hồ nhận biết, hơn nữa còn có vẻ sợ hãi.

Cao Long sai bước đi vào trong bóng tối, Vương Giác cùng Đồ Nguyên cùng theo, đi tới bên cạnh một cây đại thụ, chỉ thấy Bồ sư huynh đúng là nửa cái thân thể kẹt tại trong cây.

Con mắt đã xám xịt, mà mi tâm có một đạo phù vẫn.

"Cao Long sư huynh thật có dự kiến trước, đã luyện sẵn một tấm Tim Linh Đoạt Hồn huyết phù."

Cao Long nhưng cũng không có trả lời, mà là nhìn về phía trong bóng tối. Một người từ trong bóng tối đi ra. Đồ Nguyên trừng lớn con mắt, thấy rõ chính là Đồ Huyền.

"Rất tốt, chúng ta hiện tại đi giết chết Đoàn Tử Ngọc kia, kế hoạch liền thành công được phần nửa." Đồ Huyền một thân bạch y, tại trong bóng tối, có phần bất mắt.

"Cũng chỉ có chúng ta sao?" Đồ Nguyên đột nhiên hỏi.

"Ha ha, khi đến nơi người liền sẽ biết rõ. Đi thôi."

Năm người hành tẩu tại trong bóng tối, từng người đều dăm dăm, không có nói chuyện, Đồ Huyền đi ở trước nhất, Đồ Nguyên tại sau cùng.

Tựa hồ hắn đã biết rõ vị trí cái sơn cốc kia, không có chút chần chừ cùng dừng lại nào.

Trên bầu trời, sao thưa thớt, gió thổi lên mặt, cảm giác hơi lạnh.

Phía trước tối như mực, Đồ Nguyên không biết đường, chỉ là cùng theo, nhắm phía sơn cốc không biết kia đi tới. Hôm nay, tất cả những chuyện đã xảy ra, đối với hắn mà nói là quá đột nhiên.

Đột nhiên đến nỗi trong lúc nhất thời hắn còn chưa kịp phản ứng lại, vô pháp tiếp thu.

Cuối cùng cũng ngừng lại. Bọn họ tại trên một ngọn núi.

"Họ hắn là tại trong sơn cốc này." Đồ Huyền chỉ vào sơn cốc nói ra, trong sơn cốc kia có thể nhìn thấy ánh lửa như ẩn như hiện, loáng thoáng như ánh đèn.

"Bọn họ gặp phải cái gì?" Vương Giác hỏi.

"Hắn phải là không biết thể nào trên chọc một đám âm linh, bị âm linh vây quanh rồi."

"Chúng ta là chờ âm linh bị bọn họ đuổi đi rồi mới động thủ hay là động thủ luôn bây giờ." Vương Giác hỏi.

"Không gấp, trước nhìn xem rồi nói tiếp." Đồ Huyền nói ra.

Cái này đối với Đồ gia mà nói, là một cái thời cơ rất tốt, nhưng mà khi thành công và thắng lợi ở ngay trước mắt thì thường thường cũng sẽ ẩn chứa nguy hiểm, gã nhất định cần phải xác định nơi này không có cạm bẫy hay nguy hiểm.

Theo thời gian trôi qua, đột nhiên, đỉnh núi bên kia phát lên một tia sáng, Đồ Nguyên thấy được, tia sáng kia là phù quang.

"Vận may trong đời, cả đời có một lần là đủ rồi." Đồ Huyền nhìn cái phù sáng ngời kia lên nói ra.

...

Trong Âm Hồn Cốc, có một người là rất ít xuất hiện, nhưng mà người nào đều không có khả năng bỏ qua sự tồn tại của hắn, hắn chính là Cốc chủ của cái Âm Hồn Cốc này.

Cốc chủ họ Chúc, tên là Chúc Chi Vô, hắn quanh năm tọa trấn tại trong cốc, nhưng mà rất ít người trông thấy hắn, bởi vì hắn luôn luôn tại bên cạnh cái khe trong cốc kia, nỗ lực ngưng kết kim đan, nhưng mà, qua nhiều năm như vậy, lại vẫn không có thể thành công.

Hiện tại hắn cũng không có tu hành, mà là đi trong Âm Hồn Cốc. Đây là nơi hắn sinh ra và lớn lên từ nhỏ, là Chúc gia hắn tốn rất nhiều rất nhiều tính mạng mới được tới, không cho phép bất cứ kẻ nào lại cướp lấy nó từ trên tay mình, nơi này là thuộc về Chúc gia.

Tuy rằng, trong cốc có đại trưởng lão, nhưng mà đó chỉ là vì lúc đó mượn hơi đại trưởng lão mà đưa ra một cái chức vị như thế, lúc còn rất nhỏ, Chúc Chi Vô có suy nghĩ, cái Âm Hồn Cốc này là của Chúc gia, dựa vào cái gì phải đặt ra cái trưởng lão như vậy để phân chia đi quyền lực của Cốc chủ, nhúng tay vào chuyện riêng của Chúc gia.

Khi đó hắn là nghĩ, nếu như mình làm cốc chủ thì nhất định sẽ hủy bỏ chức vị trưởng lão, nhất là vị trí đại trưởng lão. Nhưng mà sau này lớn lên, hắn minh bạch, mình không thể tùy tiện làm như vậy, nhất định cần phải thận trọng. Bởi vì, Âm Hồn Cốc còn có kẻ thù bên ngoài, Đồ gia tựa như độc xà, luôn luôn trốn ở góc phòng nhằm đánh lén, hơn nữa cái chức vị đại trưởng lão này đã xây dựng ảnh hưởng nhiều năm, không thể khinh suất động đến.

Bất quá, lúc này đây cuối cùng để cho hắn nắm được một cái cơ hội, một cái cơ hội khiến Đồ gia nguyên khí đại thương.

Bắt đầu từ khi con trai mình bắt được một người của Đồ gia, trong lòng hắn liền có một cái kế hoạch. Cái kế hoạch này chính là thông qua mình mời con cháu trực hệ của Đoàn gia ở Không Tước vương triều - Đoàn Tử Ngọc tới Âm Hồn Cốc chơi đùa, sau đó dẫn ra người của Đồ gia, hắn có thể khẳng định Đồ gia sẽ không bỏ qua cơ hội này. Bọn họ nhất định sẽ đi giết Đoàn Tử Ngọc, khiến Âm Hồn Cốc gánh chịu lửa giận của Đoàn gia.

Hơn nữa, hắn cũng có thể khẳng định, Đồ gia sẽ thu được tin tức này.

Cái Đồ Nguyên kia, Chúc Chi Vô không có giết, bởi vì hắn hữu dụng, hơn nữa, hắn còn khiến Đồ Nguyên này giết chết một vị đệ tử Đồ gia đang tu hành tại Ma Vân Phong, một điểm này hắn là thật cao hứng. Như vậy vừa khiến người của Đồ gia cảm thấy Đồ Nguyên này đã chứng minh được không phải do Đồ gia phải tới, lại trực tiếp diệt một người của Đồ gia.

Hắn không biết trong Âm Hồn Cốc có người nào có liên hệ với Đồ gia hay không, dù cho là có, hắn cũng tin tưởng, sẽ không là tầng cấp quá cao, bởi vì trên tay những trưởng lão kia đa số đều dính máu người nhà Đồ gia.

Hắn đi tới nơi nội môn đệ tử ở lại, đi qua trước cửa, xem qua từng cái. Tại trong lòng hắn, những nội môn đệ tử này đều là người của Chúc gia, về sau chờ chinh đồn tốt Âm Hồn Cốc, Chúc Chi Vô sẽ sửa lại thân phận cho những nội môn đệ tử này, đồng thời để bọn họ có cơ hội gia nhập vào Chúc gia, trở thành một bộ phận của Chúc gia, bọn họ đều là vì Chúc gia vận chuyển tới máu huyết mới mẻ.

Đi đi, đột nhiên, hắn nhìn thấy một người.

Tại thời gian này còn có thể gặp được người vốn là là một chuyện ngoài ý muốn, hơn nữa còn là gặp gỡ đại trưởng lão.

Đại trưởng lão tuổi không thấp, lão là cùng thế hệ với phụ thân của Chúc Chi Vô. Đại trưởng lão tóc đã hoa râm, năm tháng thời gian lưu lại trên mặt lão dấu vết hằn sâu.

"Cốc chủ thật có hứng thú, đêm khuya du cốc, là có phát hiện cái gì sao?" Đại trưởng lão nói ra.

"Đại trưởng lão cũng thật có hứng thú, là hậu nhân của Chúc gia, tự nhiên phải nhiều một chút trông nom cái Âm Hồn Cốc do máu của tiền bối đời này." Chúc Chi Vô nói ra.

Đại trưởng lão nghe đến đó, nhú nhú mày, nói ra: "Vì cái Âm Hồn Cốc này mà máu của rất nhiều người đã chảy, Cốc chủ còn có thể nhớ kỹ, nếu bọn họ ở dưới suối vàng biết được, nhất định sẽ thật cao hứng."

"Ha hả, đúng vậy, bất quá, đại trưởng lão vì sao cũng tại lúc đêm khuya này đi dạo trong cốc." Chúc Chi Vô hỏi.

"Đương nhiên là nghe nói Cốc chủ đang đi lại trong cốc, đặc biệt tới gặp người." Đại trưởng lão nói ra.

"Gặp ta?" Trong lòng Chúc Chi Vô đột nhiên có một loại dự cảm không rõ.

"Đúng vậy, Cốc chủ." Lời Đại trưởng lão nói xong, trong bóng tối, đột nhiên có một vệt sáng mờ nhạt quán hướng Cốc chủ.

Một vệt sáng mờ kia quỹ dị, mau lẹ, khiến người khó lòng phòng bị.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 21: Thất bảo như ý

Đồ Nguyên đang lẩn trốn, hắn không biết mình phải trốn theo hướng nào, cái phương hướng này cũng không phải là về Âm Hồn Cốc. Đây là hướng tây, đối với hắn mà nói, phía tây là một mảnh hắc ám.

Nhưng mà hắn không dám hướng về phía Âm Hồn Cốc, bởi vì đó là một cái tử lộ.

Thân hình chợt hiện chợt ẩn trong u ám, rất nhanh luồn lách tại trong rừng, giống như là một con gió. Mềm mại linh động, trên người hắn có một đạo Ngự phong phù.

Dựa vào năng lực hắn hiện tại, còn không thể sử dụng một đạo Ngự phong phù là giúp mình bay vút lên trong bầu trời, dù cho là có thể, tại trong bầu trời cũng rất chậm, bị một đạo pháp phù của người đánh xuống, sẽ chết không có chỗ chôn.

Trực giác nói cho hắn phía sau có người đang đuổi theo mình, là ai? Hắn không biết.

Hắn chỉ biết dốc sức chạy trốn về phía trước.

Vương Giác thế nào? Hắn không biết, khi hắn xoay người chạy trốn, nhìn thấy Vương Giác cũng xoay người chạy trốn, chỉ là trốn theo hướng khác mà thôi, mà hai người Cao Long cùng Đồ Huyền, bọn họ lại bị người cuốn lấy rồi, về phần có thể sống sót chạy thoát hay không, hắn cũng không biết, cũng không quan tâm.

Trong Âm Hồn Cốc lại sẽ phát sinh chuyện gì? Hắn không biết, sự phụ thế nào, hắn không thể nào biết được.

Lúc này đây, rõ ràng là Âm Hồn Cốc liên kết cùng vị Đoàn Tử Ngọc công tử của Đoàn gia kia thiết kế tốt một cái bẫy, dẫn người của Đồ gia tới, người của Đồ gia đại khái cũng là sợ có cái cạm bẫy này, cho nên tới rất nhiều người, nhưng mà Thiếu cốc chủ kia đầu tiên là mượn cách giả trang Đoàn Tử Ngọc, tại trong cốc gian nan chống lại, khiến người của Đồ gia cảm thấy thắng lợi ngay tại trước mắt, thế nhưng là Đoàn Tử Ngọc chân chính lại đột nhiên xuất hiện, đồng thời còn mang theo rất nhiều tu sĩ, khiến thế cục trong nháy mắt biến đổi.

Khi hắn chạy trốn, đã nhìn thấy người của Đồ gia tử thương thảm trọng, nếu không hắn cũng sẽ không quả đoán chạy trốn như vậy.

Đột nhiên, hắn như bị gió cuốn lại, người đang chạy nhanh khựng lại, trong nháy mắt khựng lại, hắn hướng phía bên cạnh lật đổ xuống.

Tại trên một thân cây phía trước hắn đột nhiên nổi lên linh quang.

Cũng chính là nhìn thấy linh quang này nổi lên, Đồ Nguyên mới đột nhiên ngừng chân, nhào qua một bên né tránh, bởi vì trong nháy mắt trên thân cây nổi lên linh quang, một người đã từ trong cây nổi ra, vung lên đó là một đạo Liệt Viêm hóa quang.

Liệt Viêm phù thường thường là một cái phù pháp người tu hành học tập sớm nhất, đạo phù pháp này uy lực cường đại, mạnh liệt, linh động, không có xu thế cố định, có thể thi triển tùy tâm sở dục.

Cao Long thi triển ra Liệt Viêm phù thi liệt viêm hóa thành một con hỏa long, hung dã cuồng phách, mà người này thông qua mộc độn phù đuổi vượt qua trước Đồ Nguyên, từ trong thân cây hiện ra thi triển Liệt Viêm phù giống như một cái tuyến.

Như sợi thừng quán hướng Đồ Nguyên, Đồ Nguyên lặn cuộn trên mặt đất, nhưng mà sợi thừng lửa kia lại kéo thật dài, như là liên miên không dứt, truy đuổi hắn.

Hắn biết rõ, đây cũng không phải Liệt Viêm phù đơn thuần, mà là thông qua Liệt Viêm phù hóa sinh ra một môn pháp thuật, tên là Liệt Viêm Phương Linh tác. Tại Âm Hồn Cốc là có một môn pháp thuật như thế.

Đây là một cái người đã chủng hỏa, nếu là chưa chủng hỏa, sẽ không có thần niệm kiên cường dẻo dai cùng linh lực thuần tịnh như thế để giúp cho gã thi

triển ra một cái pháp thuật như vậy.

Hắn lần cuộn trên mặt đất, phía sau chính là một sợi thừng lửa như có sinh mệnh quấn tới, tim hắn đập mạnh, nếu bị quấn phải, hắn không có nắm chặt thoát được, nếu là vô pháp thoát ra đúng lúc, vậy thì sẽ bị liệt viêm đốt chết.

Cái bóng ma tử vong đó bao phủ, nhưng mà trong lòng rồi lại có một loại lãnh tình trái ngược, hoặc như là bản năng, ngón tay tại sờ lên phù túi ở bên cạnh, một đạo thổ động phù đã xuất hiện tại trên tay hắn.

Tại thời điểm viêm hỏa như độc xà tới trên lưng thì hắn đã lật nhập vào trong đất, mặt đất dưới người giống như là ao đầm, trong nháy mắt nuốt hết người hắn, tại sau khi người tiêu thất, mặt đất vẫn cứ là mặt đất, liệt viêm nhào vào trên mặt đất, đốt cháy sém một khối đất kia, lá khô trên mặt đất bị đốt cháy rọi sáng một mảnh hắc ám này, lại chiếu không rõ mặt người kia.

Tại trong nháy mắt Đồ Nguyên động vào trong đất, chân gãi đã nhấc lên, giơ lên cao ngất, khi đến đỉnh điểm thì chân gãi tựa như ẩn chứa một loại uy nghiêm trầm trọng.

Đạp xuống.

Trầm trọng như tê giác đạp chân lên mặt đất.

Cái này là Chấn huyết thuật, Đồ Nguyên từng thông qua Chấn huyết thuật đạp đi hai trăm dặm từ Âm Hồn Cốc đến Hắc Chi Lĩnh. Bất quá, Chấn huyết thuật của hắn đạp đi hai trăm dặm chỉ mới tính là nhập môn, nhưng trong nháy mắt chân người này đạp xuống, Đồ Nguyên cảm giác được cảm giác khiếp đảm, giống như nghe thấy âm thanh mặt đất vỡ vụn, cái phù hắc ngưng nện đề trồn vào trong đất đúng là trực tiếp muốn tán đi, thân thể hắn đùn lên, lật hướng trên mặt đất, người đã lăn ra khỏi đất, xuất hiện phía trên.

Tại trong nháy mắt hắn lật người xuất hiện tại trên mặt đất, một cái bóng người đã bay lên không mà đến, giống như là một cái lá cây bay theo gió, phiêu dang tại nhân gian, xuất hiện tại phía trên Đồ Nguyên.

Một vệt hỏa quang lại một lần nữa xuất hiện tại trong hư không, liệt viêm như liên(dây xích), tại trong bóng tối gãy dựa hướng phía Đồ Nguyên quấn tới.

Tại thời điểm Đồ Nguyên lật nằm ở trên mặt đất, trong tay đã nhiều ra một thanh ngọc như ý.

Một ngày trước khi hắn rời Hắc Chi Lĩnh, Ngọc như ý cuối cùng đã được chế thành rồi. Đồng thời còn là gia nhập vào một đạo Thần ấn phù đồ kia, ngoài hắn dự liệu chính là, Thần ấn phù đồ cư nhiên phi thường dung hợp với Thất bảo như ý phù, cũng không có chút nào xung đột.

Thất bảo như ý xuất hiện ở trong tay hắn thì nổi lên linh quang, nghênh hướng một đạo liệt viêm đang bay tới kia.

Trong Thất bảo như ý phù có một đạo Tịch hỏa phù.

Tại trong nháy mắt sẽ chạm vào liệt viêm, liệt viêm nhưng liền bị gió vô hình thổi đi, vụn xeo trượt qua một bên, hỏa điểm vốn trói buộc chặt cùng một chỗ, đúng là ở chỗ đầu mũi tán ra.

Thất bảo như ý lại dâng lên linh quang, ở tại trong hư không ngưng kết hóa thành một mảnh phù văn quang vận, hỏa điểm kia như là e sợ, căn bản vô pháp tới gần, trực tiếp hướng trượt sang một bên.

Liệt viêm đột nhiên tản ra ở bên cạnh, đốt cháy lá mục trên mặt đất, rọi sáng một vùng hắc ám này.

Người kia từ trong hư không hạ xuống, từng bước một đến gần.

Đồ Nguyên cuối cùng thấy rõ mặt hắn, là một trung niên nhân, trên mặt mang vẻ lãnh khốc của loại người tu hành quá lâu sinh ra.

Đồ Nguyên cũng chậm rãi đứng lên, Thất bảo như ý trong tay tản ra linh quang, cảnh giác nhìn đối phương.

"Người của Đồ gia." Thanh âm lãnh khốc, có cừu hận nồng đậm: "Đều đáng chết."

"Không, ta không phải người của Đồ gia, ta gọi là Đồ Nguyên." Đồ Nguyên nhanh chóng nói ra.

"Đi nói với liệt tổ liệt tông của ngươi đi." Đối phương căn bản không có ý muốn nghe Đồ Nguyên giải thích cái gì, trong lòng gã đã nhận định Đồ Nguyên chính là người của Đồ gia.

Hắn tay giơ lên, vươn tay, điểm hướng mi tâm Đồ Nguyên, chậm rãi, ngón tay hắn dẩy lên một điểm liệt điểm. Cứ như vậy chậm rãi tới gần Đồ Nguyên. Đồ Nguyên đột nhiên phát hiện mình đúng là không thể nào né tránh, tại trong mắt hắn, một cái ngón tay chậm rãi điểm tới này giống như là một cây cột lớn, cột lớn thiêu đốt liệt điểm, hướng phía mình đổ xuống.

Như chậm thực tế thì nhanh, như nhẹ thực ra là trọng.

Tay phải Đồ Nguyên đã tuôn sinh ra hắc vụ, vụ như diễm, chộp về phía tay đối phương.

Gã không có chút ý tránh né nào, hướng phía lòng bàn tay đang thi triển Nhiếp linh cảm nã thủ của Đồ Nguyên mà điểm đến.

Hắc vụ ở lòng bàn tay hóa thành một khuôn mặt, hướng phía cánh tay đối phương nuốt tới.

Liệt viêm bùng lên, thụ mị ở lòng bàn tay Đồ Nguyên phát ra một tiếng hét thảm, Phong linh phù ngưng sinh trong hắc vụ đúng là vỡ tán tại trước một ngón tay điểm tới kia.

Một sự đau đớn từ lòng bàn tay truyền tới trái tim, trong nháy mắt hắc minh bạch, một ngón tay này cũng không phải ngưng kết phù ý từ Liệt Viêm phù phổ thông, mà hắc phải là thần thông tương tự như Nhiếp Linh cầm nã pháp của mình.

Đồ Nguyên không có lui, hắc biết rõ thời điểm này xoay người chạy trốn là không thoát, chỉ có đánh một trận.

Thất Bảo Như Ý trên tay trái trào dâng linh quang, trong toàn bộ rừng rậm hắc ám đều như bị đuổi đi về u ám, một cỗ thần thánh chỉ ý tại sinh ra trong lòng.

Chỗ uốn lượn ở đầu mút Thất Bảo Như Ý như cái muối, chỉ là nó bằng phẳng, như ấn, phù quang mạnh động, không có dẫn động linh lực giữa thiên địa, nhưng mà lại có một cỗ thần ý nói không rõ kẻ không ra tuôn sinh.

Người kia hừ lạnh một tiếng, một ngón tay trực tiếp điểm tới Thất Bảo Như Ý.

Đối với gã mà nói, một thanh ngọc khí như vậy không coi là cái gì, gã không có đem nó đặt ở trong lòng, một ngón tay điểm vỡ là được rồi.

Nhưng mà trong nháy mắt khi gã tiếp xúc đến Thất Bảo Như Ý, một cỗ thần ý nói không rõ kẻ không ra xông thẳng tâm thần, một cỗ pháp ý gã ngưng kết ra đúng là trực tiếp bị xông tán.

"Ca..."

Ngón tay gãy vỡ, giống như bị núi trấn áp vậy.

Một vết ô quang nhắm ngay mặt gã lao tới.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 22: Tứ thủy

"Tên Đồ Nguyên kia là người nào a? Còn cần chính thức người truy đuổi."

Trong khu rừng hắc ám, hai người trẻ tuổi luôn lách trong đó, mỗi đi một đoạn đường đều sẽ lưu lại xem xét một cái bốn phía, sau đó lại xác định phương hướng.

"Phòng chừng là gian tế của Đồ gia đi, dù sao Thiên ca trước đây bắt được một cái người của Đồ gia, được đến khẩu cung là nói Đồ gia đã phái người vào trong cốc, nói là đệ tử của Cốc Tự Thanh, nhưng mà Cốc Tự Thanh chưa có về đến trong cốc thì đã bị người giết, hơn nữa, trong cốc cũng không có người mà hắc đã nói kia, chỉ có một cái Đồ Nguyên có thể đứng được một chút." Chúc Minh nói.

"Nói như vậy, Đồ Nguyên này vị tất là người của Đồ gia?"

"Quản hắc có đúng hay không, dù sao lúc này đây đã xuất hiện tại nơi đây, không quản có đúng hay không, hết thầy giết chết, những người họ khác này, còn cứ cho rằng Âm Hồn Cốc là của bọn hắc vậy, Chúc gia năm đó trả giá lớn như vậy mới lấy được cái Âm Hồn Cốc này, không phải để cho bọn hắc hưởng thụ."

"Ha hả, phải không!"

Nguyên Bản trong lòng rất không thoải mái, hắc ta là Đoàn gia phái tới đi với Chúc Minh cùng tiếp ứng cho Chúc Quyền, loại đệ tử chỉ là Đan khí ngưng thần bọn họ cũng không có trực tiếp tham dự chiến đấu, mà là phân công những nhiệm vụ như là tiếp ứng cùng truyền tin.

Chỉ là hắc tuy là Đoàn gia, nhưng là họ khác trong Đoàn gia, nghe lời Chúc Minh nói, trong lòng khó tránh khỏi khó chịu.

Chúc Minh cứ tự mình nói, căn bản không có chú ý tới về không tự nhiên cùng không vui trên mặt Nguyên Bản.

"Đúng vậy, người không biết, tại trong cốc, những trưởng lão họ khác kia, từng người suốt ngày suy nghĩ làm thế nào kiềm chế Chúc gia chúng ta, đều là một đám vô tình vô nghĩa dường không được." Chúc Minh tiếp tục nói ra.

Nguyên Bản không nguyện ý nghe lời như vậy, chuyển đề tài: "Thức người một mình truy sâu như vậy, hắc là không có việc gì đi."

"Có thể có chuyện gì, đợi đến lúc chúng ta đuổi đến, chỉ cần trợ giúp thúc ta nhấc đầu Đồ Nguyên là được. Đồ Nguyên kia bắt quá là Đan khí ngưng thần, thúc ta là tu sĩ chủng hòa, vớ là giết gà không cần dùng dao mổ trâu, ta đi là đủ rồi, nhưng mà nếu như Quyền thúc đã đuổi theo, vậy Đồ Nguyên hẳn phải chết không thể nghi ngờ." Chúc nói.

Nguyên Bản không nói gì thêm, bắt quá trong lòng hẳn cũng cho rằng Đồ Nguyên không có khả năng chạy thoát, kém một cái cánh giới a.

Đột nhiên, phía trước xuất hiện ánh lửa, ánh lửa rọi sáng rừng rậm u ám, lửa đang bốc cháy, theo gió, lan lên cây, kéo dài một mảnh.

Chúc Minh vội vàng chạy tới, tìm khắp nơi trong ánh lửa, không trông thấy người, lại đi tới trước, nơi đó vẫn có một quang ánh lửa, phía dưới ánh lửa, mờ mờ nhìn thấy có một người nằm tại nơi đó.

Chúc Minh sững sốt, bởi vì y nhìn ra y phục của người này rất giống Quyền thúc của mình.

Thế nào có thể, thế nào sẽ như thế.

Y gấp gáp chạy tới, lật người lại, chỉ thấy một cái người mặt bị xuyên thủng một lỗ, hai mắt trũng lên chết không nhắm mắt.

"Thúc, thúc, Quyền thúc... Thế nào rồi, người nào giết chết ngươi, thúc..."

Đột nhiên, từ trên trời hạ xuống một vật linh quang, linh quang lại ở tại trong hư không chia làm hai, chìm vào hư không.

Nguyên Bản kinh hãi, y không có nghĩ đến vậy mà còn có người không có đi, trong lúc vội vàng, không kịp bắt cứ cái gì, một vật linh quang kia đã chìm vào mi tâm.

Khi Chúc Minh tỉnh lại thì chỉ cảm giác toàn thân suy yếu vô cùng, y trợn mắt nhìn, thấy là một người, y chưa có gặp qua người này, nhưng mà y có thể đoán được, người này nhất định là Đồ Nguyên.

Tại dưới ánh lửa chiếu rọi, khuôn mặt Đồ Nguyên lập lòe bất định.

"Ngươi dám giết ta." trong lòng Chúc Minh kinh sợ vô cùng.

"Đã có người chết ở trước mặt ngươi, ta vì sao không dám?" Đồ Nguyên lạnh lùng nói ra.

Chúc Minh ngậm miệng không lên tiếng nữa, nhưng mà dưới ánh lửa, vẻ sợ hãi không chỉ hiện ra trên khuôn mặt, thân thể y cũng đang run rẩy.

"Ta chỉ hỏi ngươi một chuyện, thành thật nói ra, ta sẽ thả ngươi đi." Đồ Nguyên nói ra.

"Ngươi nói chuyện chắc chắn?" Chúc Minh lại rất nhanh hỏi.

Đồ Nguyên nhưng cũng không để ý tới, trực tiếp hỏi: "Sự phụ ta thế nào rồi?"

"Ta không biết." Chúc Minh nói.

Đồ Nguyên là muốn hỏi tại trong sự kiện lần này, Khuất Thành có tham gia gì hay không.

Y nhìn thấy sắc mặt Đồ Nguyên càng phát ra lạnh lùng, vội vàng nói: "Ta chỉ nghe nói, ông ta đã rời cốc, mang hai vị đệ tử vân du rồi."

"Ngươi xác định?"

"Tin tức ta nghe được là như thế." Chúc Minh nói.

Nghe được tin tức như vậy, trong lòng Đồ Nguyên cảm xúc hỗn tạp, hẳn không biết mình hẳn nên nghĩ thế nào. Bởi vì nếu quả thật là vậy, như vậy sự phụ rất có khả năng biết rõ sẽ có một trận ám toán cùng tranh đấu với nhau như thế, nhưng mà ông ấy cũng không có nói những chuyện này cho mình.

Hắn hít sâu một hơi, sắc mặt không tốt lắm, Chúc Minh bị hù dọa, giọng run run nói ra: "Chuyện ngươi muốn hỏi, ta đã nói cho ngươi rồi, ngươi nói phải giữ lời."

Tiếng mới dứt, một ngón tay đã điểm tại chỗ mi tâm y, giống như bị chùy đánh mạnh, trong nháy mắt âm ỉ.

Đồ Nguyên lấy đi phù túi của cả hai người, sau đó rất nhanh rời đi, về phần bọn họ có bị đám cháy lớn này đốt cháy hay không, Đồ Nguyên cũng không có tâm tình đi quản.

Phía trước là chỗ nào, hẳn không biết, hẳn chỉ biết phía tây Hắc Chi Lĩnh có một cái Tinh Tú Môn. Tất cả những thứ khác không phải rất rõ ràng, tại trong Hắc Chi Lĩnh, về những quốc gia đại thành nơi nhân loại tụ cư kia trái lại được giới thiệu không ít, mà tại một vùng hoang vắng phía tây này, cũng rất ít có người viết thành sách.

Luôn lách tại giữa rừng núi, hẳn sợ còn sẽ có người đuổi theo, không dám dừng lại quá lâu.

Trong rừng u ám, dù cho là ban ngày cũng có một cổ tà ý âm trầm, tại trong cảm giác của hần, một khối mặt đất dưới chân này chính là một khối tà địa, sinh sôi các loại tà linh yêu my.

Tại hần nhìn đến, nếu muốn cải biến thì chỉ có thể là nhân loại tại nơi đây tụ tập, thành lập quốc gia, dùng dương khí của một đời một đời nhân loại để cọ rửa, tà ý trong khu vực này mới có thể tán đi.

Đọc theo đường đi, hần cực kỳ cẩn thận, nom nớp lo sợ, rất sợ không cẩn thận trêu chọc đến tà linh quỷ mị chiếm giữ trong núi này, bất quá cũng may Thất Bảo Như Ý trong tay hần có sự khắc chế tự nhiên đối với tà linh quỷ mị, không đến mức bị mấy thứ đó quán lên.

Mà đối với mãnh thú trong núi, thường thường còn chưa có tới gần liền có thể ngửi được mùi tanh hôi nồng nặc, cho nên gặp phải loại địa phương như vậy thì phải cẩn thận vòng tránh.

Ở trong núi đi đi ngừng ngừng, vòng vòng vẹo vẹo đúng là đi khoảng ba tháng mới trông thấy một cái thôn trang có nhân loại tụ cư, từ nơi đây biết được vùng này tên là Tứ Thủy. Ở gần đây có một cái Tứ Thủy thành, trừ cái đó ra, người trong thôn trại cũng không biết thêm gì khác, bởi vì tổ tông bọn họ đều chỉ sinh hoạt tại một khu vực này, cũng chỉ dùng bắt cá săn thú mà sống, lấy Tứ Thủy thành làm trung tâm, nơi lớn nhất đã đi qua cũng chính là Tứ Thủy thành mà thôi.

Hần đầu tiên là tá túc một đêm tại trong thôn trại kia, sau đó xuất phát đi tới Tứ Thủy thành.

Khi trông thấy Tứ Thủy thành thì hần mới biết được, trên thế giới này người thường sinh sống thật không dễ. Tứ Thủy thành kia thấp bé, tuyệt không hùng tráng, thành tường là dùng đá tảng không biết lấy ngọn núi nào về xây thành.

Trên tường thành có vọng lâu, trong vọng lâu có người canh giữ. Cửa thành cũng có người, nhưng là chỉ có rất ít mấy người, cũng không phải uy nghiêm như trong tưởng tượng.

Ở ngoài thành, là đồng ruộng xanh mướt, có trồng lúa, có nơi là được điền, nhìn thấy có được điền, hần liền biết nơi đây nhất định có tu sĩ.

Người làm việc trên đồng ruộng, già trẻ tiểu hài tử đều có, xem bọn họ sinh hoạt đúng là có cảm giác an tường bình yên.

Bên cạnh là một con sông, sông cũng không rộng, cũng rất bằng phẳng, trên sông có người đang đánh cá.

Nhìn thấy tất cả cái này, sau ba tháng trời xuyên núi băng rừng, hần tức thì có cảm giác uể oải, muốn an cư tại nơi đây.

Cứ như vậy, hần tại cái Tứ Thủy thành không biết ở vào vị trí nào trên mặt đất này, ngụ lại.

Xây nhà mà ở, khai khẩn một mảnh hoang địa, gieo mấy thứ, nhân thì ngồi ở bờ sông thả câu tu hành.

Trên cái khu vực hỗn loạn hoang tà này, các cái môn phái nhỏ hưng thịnh diệt vong cho tới bây giờ đều là chuyện cực kỳ bình thường, Âm Hồn Cốc vẫn cứ là Âm Hồn Cốc kia, bên trong nó, nội môn đệ tử phổ thông vẫn cứ là nội môn đệ tử phổ thông, nhưng mà Cốc chủ chết rồi, hiện tại chủ nhân của Âm Hồn Cốc không phải Đại trưởng lão, cũng không phải Đồ gia, Chúc gia vốn cũng không cam lòng, nhưng cũng không dám có ý kiến gì, bởi vì chủ nhân hiện tại của Âm Hồn Cốc là họ Đoàn, là Đoàn Tử Ngọc.

Đoàn Tử Ngọc là chỉ chính của Đoàn gia ở Khổng Tước vương triều, khai mở một cái môn phái tại nơi hoang tà nằm ngoài vương triều khổng chế, tuy rằng đối với Đoàn gia đã cường thịnh thì không coi là cái gì, bởi vì tại trong mắt bọn họ, cái này vùng đất hoang cần sỏi đá này không phải là nơi tốt lành gì, nhưng mà có thể làm được một việc như vậy cũng đã khiến các trưởng bối Đoàn gia càng thêm sùng ái hần, cũng chấp nhận cái Âm Hồn Cốc này.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 1: Phi Thiên quan

Phi Thiên quan

Ở khu vực Tứ Thủy thành này xưng hô người tu hành là pháp sư, cách xưng hô này Đồ Nguyên đương nhiên biết rõ là xuất phát từ chỗ nào, có đoạn thơ miêu tả người tu hành như thế này:

Không tịch tự nhiên tùy biến hóa, chân như bản tính nhâm vi chi; dữ thiên đồng thọ trang nghiêm thể, lịch kiếp minh tâm đại pháp sư;(*) cách xưng hô Pháp sư là đến từ cái này.

(một đoạn mô tả về Bồ đề tổ sư trong Tây Du ký. Đại ý: Người đắc đạo chân chính thì bản tính và thân thể hoàn toàn hợp nhất. – theo chanhkien.org)

Bên Tứ Thủy tới một vị pháp sư, không chỉ tuổi còn trẻ, hơn nữa bình dị gần gũi.

Khác với đầu bạc pháp sư, vị pháp sư này thường xuyên sẽ dạy người khác một ít thứ, tỷ như chữ viết, hay một ít cách dùng thảo dược.

"Pháp sư, con thỏ này là ngày hôm qua ta bắt được, ta và ca ca muốn cùng nhau học chữ."

Người thường muốn học chữ nhưng cũng không dễ dàng, trừ phi bọn họ giao lên một khoản tài vật thì mới có thể đi tới nhà phú quý ở trong thành để dự thính.

Nhìn hai đứa nhỏ khoảng 10 tuổi cầm theo một con thỏ đi tới trước nhà mình, lại không thấy có người lớn đi theo, hẳn có chút ngoài ý muốn.

"Ba của các ngươi đâu chứ?"

Tiểu cô nương nói ra: "Ba nói hai chúng ta tự tới, pháp sư càng có khả năng hội sẽ dạy chúng ta học chữ."

Đồ Nguyên nhin không được nở nụ cười, đứa trẻ nam ở bên cạnh kéo kéo y phục muội muội mình, muội muội trừng mắt ngắđầu nhìn, không biết vì cái gì ca ca đột nhiên kéo áo mình.

Đồ Nguyên nhìn nhìn phía xa xa, nhìn thấy một vị trung niên nam tử liên tục nhìn qua, hiển nhiên hẳn là cha của hai đứa bé này.

Đồ Nguyên cười nói: "Cũng đúng lúc, ta không còn thịt để ăn rồi, con thỏ này tới vừa lúc. Ta có thể dạy các ngươi 《vạn linh bản ngã tính nguyên đạo kinh》."

Hai đứa bé đương nhiên không biết đây là sách gì, nhưng tại Đồ Nguyên nhìn đến, học quyển sách này đã có thể biết chữ, lại có thể nhận thức thế giới này, còn có thể giúp bọn họ hình thành một cái đạo đức quan.

Tuy rằng hai người không biết đây là sách gì, nhưng là không có ảnh hưởng tới bọn họ cao hứng mà cùng cười.

Từ khi tới định cư ở bờ Tứ Thủy này, lúc đầu mọi người cũng không biết lai lịch của hắn, từng người cũng không dám tới gần, đối với loại người đột nhiên từ trong thâm sơn xuất hiện, người ở phụ cận Tứ Thủy thành này đều vẫn duy trì cảnh giác, bởi vì trong núi có yêu mỹ, có thể hóa thành người đến nhân gian, bắt người đi một mình làm mồi.

Những năm gần đây, thường tại lúc hoàng hôn hoặc là sáng sớm khi sương mù chưa tan, thì có yêu mỹ hóa thành người xuất hiện.

Hoặc là ăn hồn phách, hoặc là ăn người tùy nảo, trái tim

Cho nên, khi Đồ Nguyên xuất hiện thì vì không có người biết rõ xuất thân của hắn, nên mọi người tránh xa không dám gần hắn, phòng bị hắn.

Thẳng đến sau khi hắn vào Phi Thiên quan một chuyến, mọi người mới tiếp nhận sự thực hắn cũng là nhân loại, cũng tại đây định cư.

Phi Thiên quan là một cái đạo quan ngoài Tứ Thủy thành, cái đạo quan này che chở người Tứ Thủy thành bình an, ở vùng này từ già đến trẻ đều biết rõ Phi Thiên quan tồn tại, cũng tâm tồn kính sợ.

Đồ Nguyên có thể vào Phi Thiên quan, lại có thể bình yên đi ra, đồng thời được định cư tại ngoài Tứ Thủy thành, như vậy chính là được đến quan chủ tán thành.

Mọi người biết rõ hắn là một pháp sư, kỳ thực đoán là có thể đoán được, bởi vì hắn một mình một người đi ra từ trong thâm sơn mịt mờ kia, còn có thể vào Phi Thiên quan gặp quan chủ, người bình thường là không gặp được.

Chân chính khiến mọi người biết rõ hắn là một vị pháp sư chính là có một ngày, có mấy người đêm khuya từ bên ngoài trở về, tại sắp trở về vùng đất trống trải quen thuộc ngoài Tứ Thủy thành thì đúng là bị tà mị làm mê hoặc, đi như thế cũng không ra được, chỉ loanh quanh trong núi.

Chính lúc bọn họ cho rằng mình đã chết tại nơi đó thì trong tai nghe được tiếng chuông trong trẻo truyền đến, tại dưới tiếng chuông này, tinh thần bọn họ chấn động, vốn là sương mù khắp nơi đột nhiên biến mất, tiếng chuông như là chỉ cho bọn họ một con đường rõ ràng, theo phương hướng tiếng chuông truyền đến, đúng là rất nhanh liền đi ra.

Tại trong một mảnh sương mù dày đặc, bọn họ tìm được nơi tiếng chuông phát ra, phát hiện là ngôi nhà cây cỏ vừa mới dựng thành.

Họ thấy trước gian nhà cỏ treo một cái chuông, đang đung đưa trong gió, phát ra từng tiếng chuông trong trẻo du dương. Từ đó về sau, khi mọi người từ nơi đây xuất phát lên núi, nghe đến tiếng chuông này liền có cảm giác tâm an, mà lúc trở về, khi còn tại trong núi, nghe đến tiếng chuông này liền biết mình sắp về đến nhà rồi.

Đồ Nguyên dạy trẻ nhỏ biết chữ, lúc đầu chỉ là xuất phát từ lòng đồng cảm với bọn họ, hắn luôn luôn cảm thấy trên đời này, người bình thường muốn sống sót thật phi thường gian nan, dù cho là sống sót, cũng phải nỗ lực tranh đấu vì miếng cơm manh áo hàng ngày, có lẽ không khác mấy với dã thú trong núi.

Cho nên, khi có trẻ nhỏ muốn học chữ từ hắn, thì hắn rất tự nhiên mà đáp ứng.

Hắn đột nhiên có một cái ý nghĩ, nếu như tương lai hành tẩu thiên địa, nhất định phải truyền đạo thiên hạ.

Bất quá, bắt đầu từ lần đầu tiên hán dạy trẻ nhỏ biết chữ thì đã nói rõ, cần có học phí.

Cái này là muốn cho bọn họ biết rõ, để học được gì đó cũng không phải là đơn giản có thể được, bởi vì thứ có thể dễ dàng được đến, thường thường sẽ không quan tâm.

Hán tại nơi đây dạy học, tu pháp, nhưng mà lại có người nhìn rất không vừa mắt.

Đầu Bạc chân nhân ở Phi Thiên quan thu không ít đệ tử ký danh, đệ tử ký danh có thể làm việc trong Phi Thiên quan, làm việc tại trong Phi Thiên quan cũng là tương đương với học tập tri thức. Đối với đệ tử ký danh mà nói, sự tồn tại của Đồ Nguyên đương nhiên sẽ không ảnh hưởng gì tới bọn họ, chỉ sẽ ở lúc trà dư tửu hậu thì nhiều thêm một chút đề tài câu chuyện mà thôi.

Bất quá, là đệ tử thân truyền của Phi Thiên quan, bọn họ luôn đứng ở lập trường của Phi Thiên quan mà cân nhắc, tự cho mình là chủ nhân của Tứ Thủy thành, họ cho rằng Đồ Nguyên xuất hiện gây ra sự suy yếu nhất định đối với danh tiếng của Phi Thiên quan, làm cho Phi Thiên quan không còn là độc nhất vô nhị.

Tuy rằng trong mắt bọn họ, Đồ Nguyên này kém xa so với sư phụ Đầu Bạc chân nhân của mình, nhưng mà nhìn danh tiếng Đồ Nguyên tại Tứ Thủy thành càng ngày càng rộng, trong lòng bọn họ khó tránh khỏi khó chịu.

Bởi vì trước đây ngoại trừ Đầu Bạc chân nhân chính là bọn họ, vô luận là đi tới nơi nào thì bọn họ đều là được người người kính ngưỡng, tuy rằng hiện tại vẫn cứ là vậy nhưng mà lại nhiều thêm một người.

Thạch gia là vọng tộc tại Tứ Thủy thành, là một trong những gia tộc định cư sớm nhất ở Tứ Thủy thành, Thạch Thông là người Thạch gia, từ khi gã trở thành đệ tử của Phi Thiên quan, gã liền có một loại cảm giác đặc biệt, cảm giác toàn bộ Tứ Thủy thành này sớm muộn nên thuộc về mình.

Mọi người nơi đây trông thấy mình đều quỳ lạy giống như trông thấy tiên nhân vậy.

Nhiều năm như vậy, Tứ Thủy thành cũng không phải chưa từng có tu sĩ như Đồ Nguyên tới đây, nhưng cuối cùng bị gã cùng mấy vị sư huynh đệ bức đi, hoặc là len lén giết chết rồi.

Thạch Thông ăn mặc một thân pháp bào vàng hơi đỏ, chấp tay sau lưng đi trên một vùng ruộng đồng trống trải trước Tứ Thủy thành, đi về phía căn nhà gỗ của Đồ Nguyên.

Gã mặc bộ y phục rộng thùng thình này, tự nhiên toát ra khí độ của người tu hành, nhưng mà tay chấp sau lưng, đầu hơi nhếch lên, dáng đi khệnh khạng, rồi lại có cảm giác của một lão gia nhà giàu.

Gã năm nay hai mươi tám tuổi, đã có bảy phòng tiểu thiếp.

Qua mấy ngày suy nghĩ, gã quyết định phải đi thăm dò Đồ Nguyên này một cái, ngoại nhân không biết vì cái gì Đồ Nguyên phải đi Phi Thiên quan một chuyến.

Nhưng mà gã rất rõ ràng, bởi vì nơi này thuộc về Phi Thiên quan đạo tràng, mà Đồ Nguyên là một tu sĩ từ bên ngoài tới, muốn định cư tại nơi đây, như vậy thì nhất định phải được Phi Thiên quan đồng ý. Trước đây, tu sĩ xuất hiện tại nơi đây cũng không làm như vậy.

Mà Đồ Nguyên đã làm như vậy, nói rõ hẳn là có xuất thân, biết rõ những điều này.

Đối với tu sĩ có xuất thân, Thạch Thông cũng không thể coi hán như những tu sĩ bình thường trước đây.

Nhưng mà, Đồ Nguyên này lại không biết tốt xấu đi truyền thụ chữ viết cùng đạo kinh, đây chính là quyền lực của Phi Thiên quan, dù cho là tộc học lão sư của những vọng tộc trong thành cũng là từ trong Phi Thiên quan thỉnh đến đệ tử.

Cái Đồ Nguyên này quá lớn mật, quá không biết điều rồi. Thạch Thông vừa đi vừa nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 2: Thiên bẩm chi quyền

Khi Thạch Thông trông thấy Đồ Nguyên thì Đồ Nguyên đang câu cá, dáng vẻ rất chăm chú, không phải kiểu thả câu khi thông dong vô sự.

Điều này cũng là điểm mà Thạch Thông cho rằng Đồ Nguyên không xứng làm pháp sư, pháp sư hẳn phải như thần linh vậy, nhìn xuống trần thế, tất cả mọi thứ nhất định là cần để người trần thế cung phụng lên.

Đồ Nguyên luôn luôn nói nói cười cười cùng bọn họ, làm chuyện mà người bình thường cũng sẽ làm. Hắn khiến 'Pháp sư' hồ thẹn, hoặc là nói là khiến mọi người không còn e sợ pháp sư như trước rồi.

Bất quá, khi gã đi tới bên cạnh Đồ Nguyên, Đồ Nguyên đứng lên, thì lễ với gã thì trong lòng gã còn là cảm thấy cái điểm này chấp nhận được, chỉ ít đã gặp qua nhiều lần như vậy, Đồ Nguyên chưa từng có thất lễ lần nào.

"Nghe nói, người gần đây vẫn luôn dạy những phạm nhân kia biết chữ, vì sao vậy?" Giọng Thạch Thông vẫn cứ là có chút cứng rắn.

"Chân nhân cho phép không?" Đồ Nguyên hỏi, hắn hỏi chính là không phải Đầu Bạc chân nhân không cho phép.

Cái này đương nhiên không phải ý của Đầu Bạc chân nhân, chân nhân còn chưa biết, gã quyết định để Đồ Nguyên này biết rõ sự nguy hại nếu như tất cả phạm nhân đều có thể biết chữ.

"Chữ vốn là ngôn ngữ trong thiên địa, chỉ có tu giả trí tuệ cao mới có thể biết, bọn họ chẳng qua là người ngu muội vô tri, sao có thể trao tặng ngôn ngữ của thiên địa?" Lời Thạch Thông nói tràn đầy chính khí, hoặc là nói cảm giác đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Đồ Nguyên sững sờ, hắn không nghĩ tới trên đời thật có người sẽ nói ra lời nói như vậy, hắn đầu tiên là nghiêm túc nhìn Thạch Thông, phát hiện gã căn bản là không phải đang giỡn chơi.

Gã coi loại tri thức chữ viết này như là thứ chỉ có người cao quý mới có thể được biết, cho rằng người thường không xứng biết được.

Trong lòng Đồ Nguyên rất nhanh suy đoán mục đích khi gã nói những lời này, cố gắng nhịn cười, là một cái linh hồn hiện đại, nghe được lời như vậy, cảm giác đầu tiên chính là buồn cười. Nhưng mà hắn nhớ lại rồi, nơi này không biết là niên đại gì, không biết là tại một vùng hoang vắng nào trên trái đất này.

Người nơi đây có thể hô phong hoán vũ, người nơi đây có thể thao lôi khổng điện, có thể có các loại thần thông không lường được, hoặc là diễn biến thông thiên pháp thuật, nhưng người phổ thông lại sinh tồn cực kỳ trắc trở, bình thường chết tại trong núi rừng hoang dã, bị quỷ mị tà linh phệ hồn, hoặc là bị mãnh thú trong núi nuốt chửng.

Chính yếu chính là, hai mắt bọn họ bị che đậy rồi, trong lòng bọn họ chỉ có trông thấy một vùng đất lớn như vậy mà thôi.

Đồ Nguyên thấy được ý nghĩ ở chỗ sâu trong đôi mắt gã, ý nghĩ kia như ngọn lửa bập bùng nhảy lên.

"Ta cảm thấy người người đều có tư cách học tập ngôn ngữ thiên địa." Đồ Nguyên nói ra.

Văn tự có thể hóa thành linh văn, được mọi người xưng là ngôn ngữ thiên địa.

"Tư cách? Bọn họ tư cách gì. Từng cái người ngu như súc vật, tại sao có tư cách?" Thanh âm Thạch Thông lạnh lùng, tựa hồ bởi vì Đồ Nguyên nói bọn họ có tư cách học tập những thứ đó mà phi thường phẫn nộ tức giận.

Đồ Nguyên nhướng mày, hắn vốn không có ý tranh với người khác về những chuyện này, tuy rằng hắn tại trong cái thời không này, nhưng mà linh hồn hắn đến từ một cái thời không khác, từ nhỏ nhận được giáo dục hoàn toàn bất đồng, cho nên đối với rất nhiều chuyện cũng có cái nhìn khác biệt. Nhưng mà nghe thấy Thạch Thông nói như vậy, hắn vẫn cứ là nhịn không được phản bác.

Một chút hảo cảm có được bởi vì lúc này Đồ Nguyên lễ phép giờ đã không còn sót lại chút gì.

"Chỉ cần sinh làm người, vậy thì có tư cách." Đồ Nguyên nói ra.

"Sai lầm." Trong lòng Thạch Thông giận dữ, tên Đồ Nguyên này là tà ma, là người khinh nhờn, trong lòng điên cuồng gào thét như vậy nhưng gã cũng sinh ra cảm giác vui mừng.

"Sai lầm cực độ, trời cho nó có quyền, nó mới có thể hưởng phúc, nếu người sinh ra đã có, còn cần gì thiên bẩm, đó là thần linh, không phải người vậy." Thạch Thông nói ra.

Đồ Nguyên nhìn chằm chằm Thạch Thông, muốn biết gã từ nơi nào được tới loại lý luận này.

"Tất cả những gì người ta biết đều là học được." Đồ Nguyên nói ra: "Nào có trời cho?"

"Pháp mà ta biết, đều là thiên bẩm." Thạch Thông lễ thắng khí hùng nói ra.

Đồ Nguyên không biết Thạch Thông này là học pháp như thế nào, dù sao hắn là sau khi nhìn Chu Cáp Thôn Nguyệt đồ kia mới có thể thực khí được, hắn không biết Thạch Thông này có phải có cái phương thức khác biệt gì hay không.

"Người là thiên bẩm, bọn họ cũng có thể học." Đồ Nguyên nói ra.

"Thiên địa có trật tự, người sao có thể vụng trộm truyền thụ văn tự của trời, ta tất đem việc người làm bầm báo cho chân nhân, đợi chân nhân định đoạt." Thạch Thông tức giận nói, sau đó xoay người liền hướng phía Phi Thiên quan mà đi.

Gã vốn chỉ là lại đây nhìn xem Đồ Nguyên này một cái, cho rằng hắn chỉ là giống sư phụ của mình, một người được mặt trên chiếu cố, nhưng mà sau một

phen nói chuyện với Đồ Nguyên, gã phát hiện Đồ Nguyên này quá nguy hiểm rồi, là tà ma.

Thạch Thông trở lại Phi Thiên quan, gã muốn đem lời Đồ Nguyên đã nói kể cho sư phụ.

Khi trở lại trong quan trung thì có người cho biết sư phụ hiện tại đang gặp khách, không thể quấy rầy, gã ngồi ở chỗ kia, trong đầu óc còn đang suy nghĩ lời Đồ Nguyên nói, nhất là một câu, 'Người người đều có thể học' kia.

Nếu như người người đều có thể học, vậy thì người nào đến hầu hạ, người nào đi trồng trọt, người nào bắt cá.

Khi được sinh ra đời, đó là trời tuyển, ta có thể tu hành, có thể có được pháp thuật, đều là ông trời trao tặng. Nếu là người người đều có thể học, vậy chẳng lẽ không phải người người đều giống như ta, vậy thì còn trật tự gì nữa, loại lời nói như vậy, Tứ Thủy thành đều sẽ hỗn loạn.

Sau cùng, gã cho ra một cái kết luận, tên Đồ Nguyên này đáng bị tru, hơn nữa còn là phải càng nhanh càng tốt, nghìn vạn lần không thể để loại ngôn luận này của hắn bị mọi người biết rõ, vạn nhất những người ngu muội vô tri kia bị hắn đầu độc rồi, vậy thì sẽ không thể văn hồi.

Gã ngồi một mình ở đó suy nghĩ, càng nghĩ càng thấy đáng sợ, càng nghĩ càng cảm thấy Đồ Nguyên này nguy hiểm cực kì.

Cửa đột nhiên mở ra, phía trước là hai người, một cái lão nhân một cái nữ tử, như là hai ông cháu.

Gã không có để ý hai người này, trực tiếp là lướt qua hai người, tiến vào chỗ gian phòng của sư tôn.

Lão nhân cùng nữ tử tuổi còn trẻ này đi ra Phi Thiên quan, nữ tử quay đầu lại nhìn nhìn Phi Thiên quan, nói ra: "Gia gia, ngươi làm như vậy quá nguy hiểm rồi, vạn nhất bị Đầu Bạc chân nhân này phát hiện ra, chúng ta lại phải chạy trốn vào trong núi rồi, không phải đã nói sẽ định cư tại nơi đây, rất tốt sinh sống ở nơi đây một thời gian sao?"

Lão nhân kia lại ở bên nghiêng tai lắng nghe cái gì, đột nhiên trên mặt xuất hiện thần sắc kinh ngạc, sau đó cười nói: "Nếu như không làm như vậy, chúng ta thế nào có thể nghe được một ít chuyện chứ, nghĩ không ra nơi đây cư nhiên còn có người bọn ta nhận biết."

"Người nào?" Dao Dao lập tức bị đề tài của gia gia mình thu hút.

"Tên Đồ Nguyên kia."

"Hắn, thì ra hắn chạy đến nơi đây rồi, ta còn cho rằng hắn đã chết chứ." Dao Dao nói ra.

"Không chết được, hắn là người cẩn thận, thế nào sẽ chết tại trong hỗn loạn như vậy." Lão nhân nói ra.

"Bây giờ chúng ta đi tìm hắn?" Dao Dao hỏi.

"Hắc hắc, đừng để người khác cho rằng chúng ta là người mưu đồ gây rối." Lão nhân nói ra.

"Vậy thì không đi."

"Chúng ta định cư tại nơi đây, sớm muộn sẽ gặp mặt, hơn nữa, hiện tại có một chuyện về hắn muốn nói cho hắn, xem hắn có thể lấy cái gì để đổi."

...

Khi Đồ Nguyên nhìn thấy hai ông cháu Dao Dao thì đồng dạng phi thường kinh ngạc, hắn không có nghĩ đến tại một cái tiểu thành trong núi rừng như vậy lại gặp phải người quen, tuy nói cũng không phải người rất quen thuộc, nhưng cũng tính là từng có duyên gặp mặt mấy lần rồi.

Đổi sang nơi khác, đổi cái hoàn cảnh khác, gặp được người mình đã từng gặp qua, sẽ có một loại cảm giác đặc biệt thân thiết, tâm tình Đồ Nguyên hiện tại chính là như vậy.

Đồ Nguyên mời hai người bọn họ vào trong nhà gỗ của mình, sau đó rót ba chén sơn trà, vốn hắn không có thói quen uống trà, bất quá, tại nơi đây nhàn rỗi vô sự, cũng chỉ có trà, loại trà này tính là một loại thảo dược, nếu là bị phong hàn, uống một chén liền sẽ khỏi, những người ở phụ cận, nếu như bị phong hàn, sẽ đến nơi đây xin một chén để uống, Đồ Nguyên cũng sẽ không cự tuyệt.

"Tiểu tử, ngươi có phiền phức rồi."

Từ khi hai lần gặp phải Đồ Nguyên đều có kết thúc không thoải mái, đồng thời sau mỗi lần đều xảy ra hục hặc với cháu gái mình, điều này làm cho lão ta gặp lại Đồ Nguyên thì giọng điệu rất không tốt, đồng thời có chút cảm giác hả hê.

"Có lẽ đi." Đồ Nguyên hướng phía Dao Dao cười cười, lại nhàn nhạt đáp lại lão ta.

"Đừng có làm bộ không hề quan tâm, ngươi đã từng gặp chủ nhân của Phi Thiên quan đi?" Lão nhân hỏi.

Đồ Nguyên gật gật đầu.

"Vậy ngươi biết rõ hắn ta là người gì không?" Lão nhân lại hỏi.

Đồ Nguyên suy nghĩ một chút, lẽ nào không phải là người? Hắn vốn không có nghĩ tới không phải là người, nhưng mà Diêu lão đầu hỏi hắn như thế thì hắn hoài nghi rồi, hoài nghi thì hoài nghi, nhưng hắn vẫn cứ là lắc đầu.

"Ha ha, ta nói cho ngươi, cái Đầu Bạc chân nhân kia không phải là người."

"Là gì?"

"Không biết." Diêu lão đầu vừa cười vừa nói: "Đồ đệ của Đầu Bạc chân nhân kia tại trở lại trong Phi Thiên quan thì tố cáo ngươi dụ dỗ nhân tâm, nói ngươi đầu độc người, là tà ma, muốn Đầu Bạc chân nhân giết ngươi."

Đồ Nguyên cau mày, nói ra: "Ngươi làm sao mà biết được."

"Uy, gia gia ta nói cho ngươi tin tức như vậy, là giúp ngươi, ngươi không cần phòng bị như thế đi." Dao Dao tức giận nói ra.

Đồ Nguyên cũng phát hiện tựa hồ mình không kim được mà vẫn luôn phòng bị Diêu lão đầu này, nhưng mà nhìn thấy Diêu lão đầu hơi hiện ra dáng vẻ đắc ý, cũng không muốn xin lỗi lão.

"Ta có một cái kế hoạch, ngươi dám cùng làm với ta hay không." Diêu lão đầu nói.

"Kế hoạch gì."

"Trừ yêu." Ánh mắt Diêu lão đầu vốn mang theo chút trêu đùa trong nháy mắt trở nên máu tanh.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 3: Yêu nô

Khi Đồ Nguyên nghe đến hai chữ trừ yêu này thì trong nháy mắt liền minh bạch ý tứ của lão, hắn không nghĩ tới đối phương lại lớn gan như thế. Vừa mới đến nơi đây, vậy mà lại dám nói muốn giết chủ nhân của vùng này.

Nói quan chủ Đầu Bạc chân nhân ở Phi Thiên quan kia là chủ nhân của Tứ Thủy thành tuyệt không nói quá, bởi vì tại một vùng này, lời Đầu Bạc chân nhân nói ra chính là chân lý, không có người dám vi phạm, cũng không có người có thể vi phạm rồi.

"Ngươi biết loại địa phương này bình thường gọi là gì không?" Diêu Trí Thanh hỏi.

Đồ Nguyên lắc đầu, ấn tượng sâu nhất mà cái lão nhân trước mặt này đem tới cho hắn chính là tiểu lí tàng đao, âm ngoan, có đậm đặc khí tức của người tàn tu, làm việc thủ đoạn độc ác. Bất quá, cũng khẳng định kiến thức rộng rãi.

"Loại thành này gọi là Yêu nô thành." Diêu Trí Thanh chỉ chỉ mặt đất, tiếp tục nói: "Khu vực bị yêu thống trị bình thường đều gọi là Yêu nô thành, mọi người bị yêu quái nô dịch, bắt quá, cái Tứ Thủy thành này nhìn qua còn đỡ, cái Đầu Bạc chân nhân trong Phi Thiên quan kia, tựa hồ nhất tâm tu hành. Nếu như là loại yêu hung tàn thì cảnh tượng ngươi nhìn thấy được tuyệt đối không phải là như thế này."

Đồ Nguyên lại một lần nữa phát hiện mình còn có rất nhiều điều không biết về thế giới này, nói ra: "Thạch Thông kia hôm nay tới đây, nói ta không nên truyền chữ nghĩa cho người ở đây, lẽ nào hắn cũng là yêu?"

"Hắn không phải, hắn là người, bất quá, hắn đã bị tà thuyết mê hoặc tâm trí." Diêu Trí Thanh nói ra.

Đồ Nguyên nghĩ thầm, thảo nào người nơi đây trông thấy người của Phi Thiên quan đều như là trông thấy chủ nhân vậy. Lúc đầu hắn còn tưởng rằng là tôn kính, về sau lại, dần dần cảm thấy vẻ tôn kính đó là quá mức, nhưng mà vẫn luôn không có tìm ra vì nguyên nhân gì, điều đó cũng là nguyên nhân hắn chọn 《Vạn linh bản ngã tính nguyên đạo kinh》để dạy cho trẻ nhỏ nơi đây biết chữ nghĩa, bởi vì một quyển đạo kinh này có nói như thế nào nhận rõ mình, như thế nào nhận thức thế giới này.

"Chúng ta giết được sao? Ta đã thấy Đầu Bạc chân nhân kia, tuyệt đối tại trên chúng hỏa." Đồ Nguyên nói ra.

"Nhưng tuyệt đối không có kết nội đan, nếu như hắn đã kết nội đan, ta là không có khả năng nhìn ra được." Diêu Trí Thanh nói ra: "Nếu như không phải thiên địa linh thú, chỉ là thú loại phổ thông khai linh, muốn kết đan là rất khó, chỉ cần hắn không có kết đan, chúng ta liền có khả năng giết được."

Đồ Nguyên trầm mặc, nói lên, hắn không phải một người thích mạo hiểm, chỉ là 'có khả năng' giết được mà thôi, hơn nữa hắn cũng không biết hai ông cháu trước mặt này có bản lĩnh gì. Đêm tối hôm đó hắn chỉ nhìn thấy con quái trùng kia trong nháy mắt nuốt chửng một cái người, hơn nữa, hiện tại ngay cả bản thể của Đầu Bạc chân nhân kia là cái gì cũng không biết.

"Người sợ rồi." Diêu Trí Thanh châm chọc.

Dao Dao ở bên cạnh nhẹ nhàng đánh gia gia một cái, trách gia gia mình nói chuyện không dễ nghe.

"Ta cảm thấy, ba người chúng ta vị tất là đối thủ của Đầu Bạc chân nhân, hơn nữa, Đầu Bạc chân nhân còn có ba vị đệ tử thân truyền." Đồ Nguyên nói ra.

Diêu Trí Thanh đột nhiên neho mắt lại, nói ra: "Vậy, trên người hẳn nhất định có thứ gì đó không tệ."

"Tên Thạch Thông kia khi trở về liền nói người nói vậy, muốn giết người, người chuẩn bị làm gì bây giờ? Đào tẩu sao?" Dao Dao đột nhiên mở miệng hỏi.

Đồ Nguyên ngồi ở chỗ kia, nhấc chén trà đã lạnh ở trên giường lên, chậm rãi uống.

...

Thạch Thông thật cao hứng, gã đem những chuyện Đồ Nguyên đã làm bẩm báo cho sư phụ Đầu Bạc chân nhân của mình biết, sư phụ quả nhiên rất tức giận, nói mình đi dẫn Đồ Nguyên kia đến.

Tâm tình gã rất tốt, từ cái Phi Thiên quan này có thể nhìn thấy Tứ Thủy cùng Tứ Thủy thành, có thể nhìn thấy đám người đang làm việc trên mảnh đồng ruộng bằng phẳng trống trải giữa hai nơi kia.

Gã rất tự hào, gã đã tưởng tượng thấy tên Đồ Nguyên này bị treo ở trên đầu tường Tứ Thủy thành, mình thì đứng ở chỗ cao đỉnh tường, kể cho mọi người biết cái người ngoại lai này tàn ác, hạ mệnh lệnh đốt hẳn chết cháy, mọi người cất tiếng hoan hô sấm dậy.

Chính lúc gã muốn tụ tập đệ tử trong quan cùng đi bắt Đồ Nguyên thì lại phát hiện Đồ Nguyên đã đến trước Phi Thiên quan.

Đúng lúc gã định thét ra lệnh bắt lại thì Đồ Nguyên này vậy mà lại đã cất tiếng trước, nói muốn gặp sư tôn, gã muốn ngăn cản, nhưng nghĩ đến sư tôn nói muốn gặp hẳn, liền để tùy ý Đồ Nguyên được dẫn đi gặp sư tôn.

Gã chờ ở bên ngoài, trong lòng lửa giận sôi như cò đại.

Đến lúc Đồ Nguyên đi ra, gã nhìn theo, gã đang chờ mệnh lệnh của sư tôn, nhưng mà thủy chung không có chờ được, nhìn Đồ Nguyên đi qua bên cạnh, nhìn nét cười cười trên mặt Đồ Nguyên, gã đuổi theo, hỏi: "Người nói gì với sư tôn ta đó?"

Đồ Nguyên quay đầu lại, nhìn Thạch Thông đang phần nộ khó giải thích, nói ra: "Thế nào?"

"Ý nghĩ của người quá nguy hiểm, vậy sẽ nhiễu loạn Tứ Thủy thành, Tứ Thủy thành không chào đón người như người, người ly khai đi, Tứ Thủy thành không chào đón người."

"Nếu như tâm và ánh mắt người có thể nhìn và đối đãi sự vật thoáng hơn, người sẽ phát hiện thế giới này khác hẳn." Đồ Nguyên nói ra.

"Lời này của người là tà thuyết mê hoặc người khác, sư tôn đã nói, mỗi một chỗ địa phương đều có phong tục tập quán riêng biệt của chỗ đó, nơi này là Tứ Thủy, nhiều năm như vậy nơi đây luôn luôn an ổn, không cần người ngoài tới quấy rầy, cũng không cần người ngoài đến vung tay múa chân." Thạch Thông lạnh lùng nói.

Đồ Nguyên cũng không có trả lời, không có tranh cãi với gã, mà là hướng phía dưới núi mà đi.

Phi Thiên quan ở trên sườn một ngọn núi, sườn núi mặc dù không tính quá lớn, nhưng mà nơi này lại sát bờ sông Tứ Thủy, phía trước có một chỗ vách đá ngăn linh khí trong Tứ Thủy hạ lại, làm cho nó không ngừng lướt lên, bao phủ nửa cái Phi Thiên quan, khiến Phi Thiên quan ẩn tại trong Thủy Vân linh vụ, dưới hào quang mặt trời, huyền sinh nhiều màu sắc, biểu hiện ra mấy phần tiên vị linh vận.

Thạch Thông đứng ở nơi đó nhìn Đồ Nguyên một đường xuống núi, trong lòng muốn biết hẳn nói chuyện gì với sư tôn, nhưng mà gã lại không dám đi hỏi sư tôn những thứ không quan hệ đến mình này.

Tại trong lòng gã, sư tôn của mình thần bí mà cường đại, là chủ nhân của một mảnh đất đai này, ông trời trao tặng cho sư tôn quyền lực khổng lồ chế một khối đại địa Tứ Thủy thành này, mà mình thì mới có thể trở thành đệ tử của hẳn, được đến truyền thụ, thu được pháp thuật.

Tại mặt phía bắc Tứ Thủy thành có một cái Hắc Phong động, trong động có một con yêu quái, thường xuyên đến cái Tứ Thủy thành này, nếu như không phải có sư tôn, người của Tứ Thủy thành đều đã bị hủy diệt rồi.

Gã nhớ tới lời sư tôn nói: "Mỗi một cái đều có chức trách riêng của nó, như vậy mới có thể đủ bình an. Mà nếu là bọn họ tâm sinh dị niệm, như vậy nước Tứ Thủy hà sẽ đảo cuốn vào Tứ Thủy thành, toàn bộ Tứ Thủy thành sẽ bị hủy diệt."

Gã quyết định đi gặp sư tôn của mình.

Đầu Bạc chân nhân quanh năm bế quan trong tịnh thất, tới gặp hẳn cũng chỉ là ở tại ngoài tịnh thất để nói chuyện, mà vô pháp trông thấy bản thân hẳn. Ở ngoài tịnh thất là một cái đại điện, có một pho tượng tượng đá dựng đứng tại nơi đó.

Tượng đá là một cái người không có mặt, mà tịnh thất là tại phía sau cái tượng đá không mặt mũi mày, mỗi một lần Thạch Thông đều cảm thấy như là mình đang nói chuyện với cái tượng đá không mặt này.

"Đệ tử Thạch Thông khấu kiến sư tôn." Thạch Thông ẩn phục tại đất, khuôn mặt áp sát mặt đất lớn tiếng nói ra.

"Chuyện gì."

"Sư tôn, vì sao buông tha tên Đồ Nguyên kia?"

"Chuyện của hắn, ngươi không cần phải xen vào, về sau ngươi đi tới chỗ hắn nhiều hơn, có chuyện gì trực tiếp trở về bẩm báo với ta."

Thanh âm Đầu Bạc chân nhân giống như là từ trên cái tượng đá không mặt này vọng lại, tràn đầy uy nghiêm, hoặc như là vang vọng tại trong lòng gã, điều này làm cho Thạch Thông phi thường e sợ.

Mỗi lần như vậy, gã đều sẽ nhớ tới tình hình của mình khi tiếp nhận kiểm tra trước lúc học pháp, gã cảm thấy mình như là bị xé rách, thân thể của mình có cái gì đó chui vào, cái loại cảm giác này vĩnh viễn vô pháp quên.

"Vâng, sư tôn." Thạch Thông quỳ lui đi ra.

Tâm tình của gã phi thường không tốt, có một loại cảm giác nôn nóng, lại có một loại buồn giận, nhưng mà rồi lại bị áp chế, không chỗ phát tiết.

Gã hít một hơi thật sâu, sau đó xuống núi đi về phía Tứ Thủy thành.

...

Trở lại trong nhà gỗ của mình, Đồ Nguyên nhìn hai ông cháu ngồi ở nơi đó, nói ra: "Hắn xác thực hỏi ta có biết luyện Dung Cốt đan hay không, ta nói biết, hắn liền muốn luyện một lò. Hơn nữa, ta cảm giác, hiện tại ta muốn ly khai nơi đây cũng ly khai không được."

"Ngươi đương nhiên ly khai không được, bởi vì hắn cần Dung Cốt đan của ngươi để hóa đi hoành cốt(xương mu) a, sao lại để ngươi ly khai được." Điều Trí Thanh nói ra: "Bất quá, cái này không phải là đúng lúc sao?"

"Cho tới bây giờ ta vẫn chưa có học qua luyện đan."

"Hắn khẳng định cũng không biết." Điều Trí Thanh nói ra: "Cho nên, hắn nhìn không ra được ngươi biết hay là không, cũng khẳng định chưa có ăn qua Dung Cốt Đan, cho nên đến lúc đó chúng ta đưa lên mấy hạt đan được khác, hắn cũng sẽ không rõ."

Tại trước khi đi đến nơi đó, bọn họ đã thảo luận qua, vạn nhất nếu bị biết rõ thì chỉ có thể đánh nhau rồi, Điều Trí Thanh nhìn qua trái lại lòng tin khá đủ, nhưng mà Đồ Nguyên lại không có chút lòng tin nào, trong mắt hắn, tu vi của Điều Trí Thanh sợ rằng còn không bằng mình hiện tại, lòng tin của lão đến từ cái gì.

Bất quá, nghĩ đến việc con thanh trùng kia tại trong cảnh đêm vô thanh chui ra từ trong nền đất, một ngụm liền nuốt xong một vị tu sĩ, thì cảm thấy thực lực của lão chỉ sợ căn bản không phải như biểu hiện như vậy, con thanh trùng kia, chỉ sợ ngay cả người đã chủng hóa cũng vô pháp chạy thoát.

"Then chốt còn là tại chuyện chúng ta căn bản tựu không rõ ràng lắm trên người hắn có cái gì? Lại biết thần thông gì, nghe nói loại yêu này bình thường trên người đều sẽ có một chút thiên tài địa bảo kèm thân." Đồ Nguyên nói ra.

"Không quản có hay không có, đều coi như hắn có, bất quá, tiểu tử, chờ trừ xong cái yêu vật này, Tứ Thủy thành nhưng là không chủ rồi, ngươi cho rằng nên làm sao bây giờ?"

"Ta, ta không có gì dự định, nguyên bản như thế nào, hiện tại cứ như vậy." Đồ Nguyên nói ra.

"Thật sao?"

"Đương nhiên."

Đồ Nguyên trả lời như vậy, trong lòng lại tại suy nghĩ, sẽ không phải là lão ta sớm đã có ý muốn giết chết Đầu Bạc chân nhân để chiếm cứ Phi Thiên quan kia đi, mà gặp gỡ ta, chỉ bất quá là ngoài ý muốn, sau đó liền lôi kéo ta cùng làm việc này.

Đồ Nguyên trong lòng hoài nghi, nhìn Dao Dao ngồi ở bên kia đang vui đùa thưởng thức một đám phi trùng cổ quái, trong lòng càng phát ra hoài nghi.

Phi trùng không biết là cái gì, nhưng mà khi bay ở tại trong hư không thì sẽ phát ra một loại thanh âm kỳ quái, nếu như không để ý, tự nhiên không có cảm giác gì, nhưng mà nếu như lắng nghe lại sẽ có cảm giác vô số dày đặc chỉ chích côn trùng bò lên người, khó chịu vô cùng.

Nhìn thấy Đồ Nguyên nhìn về phía mình, Dao Dao đột nhiên hỏi: "Biết đây là trùng gì không?"

Đồ Nguyên đương nhiên không biết.

"Nó gọi là Vô Thanh trùng, nhục tai sẽ nghe không được tiếng nó kêu, nhưng nếu là có người dùng thần niệm để nhìn trộm nơi đây thì sẽ nghe đến âm

thanh vô số côn trùng tê mình. Loại côn trùng này, có thể dùng để phòng ngừa người khác nhìn trộm, có tác dụng giống như Khu Ma chuông mà các người thường treo trước cửa phòng để phòng ngừa người khác dùng thần niệm nghe trộm.

Tại lúc Đồ Nguyên trở về, hắn từng dùng linh lực kích động Khu Ma chuông kia một hồi, đó là dùng tiếng chuông này tẩy rửa tự thân, không để trên người mình bị thần niệm người khác bám vào, hắn chủ yếu là sợ Đầu Bạc chân nhân kia đem thần niệm bám vào trên người mình, cùng theo mình trở về, nghe trộm mình nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 4: Thánh hiền

Sáng sớm, trong sương nhạt.

Đồ Nguyên tại nơi đó phác họa một đạo Liệt Hỏa phù, Liệt Hỏa phù đơn giản hơn Liệt Viêm phù, đương nhiên uy lực cũng nhỏ hơn nhiều. Ngón tay hắn mới phác họa vào hư không, liền đã có hỏa diễm từ trong hư vô kéo dài sinh ra.

Phù ý đã tại trong lòng hắn, trong lúc cảm ứng, tất nhiên là có thể câu ra hỏa diễm. Hỏa diễm nổi lên từ trên ngón tay, như một con rắn lửa nho nhỏ gầy dựa trong hư không, lại tại lúc phù pháp hoàn thành thì ngưng kết tại trên ngón tay Đồ Nguyên.

Sau đó ngón tay điểm lên người một con vật nhỏ bắt được trước đó, trong nháy mắt trên người con vật nhỏ kia bùng lên ngọn lửa, lập tức chết đi không chút gầy dựa nào.

Cái này là trên ngón tay ngưng kết ra phù ý của Liệt Hỏa phù, khiến Liệt Hỏa phù ý nhảy vào trong thần hồn con vật nhỏ kia, đốt diệt thần hồn của nó.

Trước đây hắn chỉ có thể thông qua phù đã họa sẵn mới làm được điều này, hiện tại hắn đã có thể thông qua hư không vẽ bùa làm được một điểm này rồi, cho tới nay, hắn đều phi thường chăm chú tu hành pháp thuật.

Bất quá, một ngón tay điểm xuống này của hắn còn ẩn chứa son phương pháp ý, không đối diện với chính nó là vô pháp cảm thụ được.

Trong sương mù, một con sói ở xa xa nhìn lại, với trí tuệ hữu hạn, nó chỉ cảm giác được người này có chút nguy hiểm, nhưng mà cũng không biết rốt cuộc nguy hiểm ở chỗ nào, nó còn đang suy nghĩ có nên đánh lên tên nhân loại này hay không.

Đột nhiên, trong mắt nó nhìn thấy tên nhân loại kia vạch động ở trước người, một mảnh hỏa diễm đỏ rực liền xuất hiện. Chính lúc nó muốn rời đi thì, một mảnh hỏa diễm kia đột nhiên tại trong hư không hóa thành một con rắn lửa, nhào tới phía nó, tốc độ cực nhanh, vừa mới một xoay một lượn đã đến trước mặt, nó xoay người nhảy lên, nhưng mà khi còn tại trong không trung thì đã bị rắn lửa kia cuốn lấy rồi.

Sói xám phát ra một tiếng kêu thống khổ, té trên mặt đất, trong nháy mắt bốc cháy, chỉ chốc lát sau liền chết đi.

Đó là Liệt Viêm phục linh tác, tại trong phù túi của tên Chúc gia truy sát hắn có một quyển sách pháp thuật Liệt Viêm phục linh tác.

Trôi qua lâu như vậy, nhìn chung là luyện thành rồi.

Bất quá, cái này cũng không thể giúp tâm tình của hắn tốt lên chút nào, từ khi đồng ý với hai ông cháu Diêu Trí Thanh cùng đi giết Đầu Bạc chân nhân kia, trong lòng hắn luôn luôn rất khẩn trương.

Diêu Trí Thanh nói Đầu Bạc chân nhân là yêu, hơn nữa còn có thể là yêu trong nước, cả đời không có ra bên ngoài, sẽ không biết luyện đan như thế nào, hắn cũng không tin, dù cho là thật không biết làm thế nào luyện đan, cũng chỉ ít nhìn ra được có đúng hay không đang tại luyện đan.

Hơn nữa, Dung Cốt đan cũng không phải người nào học sơ qua luyện đan là có thể luyện ra được.

Cho nên, Đồ Nguyên sau cùng quyết định là ra tay nhanh hết mức.

Thạch Thông lại đi tới trước nhà gỗ.

"Lúc nào bắt đầu luyện đan?" Thạch Thông lạnh lùng hỏi, tại trong lòng gã, Đồ Nguyên này là một cái người tà dị. Nhưng mà hắn nói luyện đan cho sư tôn, sư tôn bảo mình đến xem tên Đồ Nguyên này, như vậy mình là tuyệt đối không thể để hắn lười biếng.

"Được thảo chưa đủ, như thế nào luyện được, bất quá, ngày mai ta muốn đi gặp chân nhân." Đồ Nguyên nói ra.

"Người muốn gặp chân nhân làm cái gì?" Thạch Thông hỏi.

"Gặp chân nhân tự có lý do để gặp chân nhân."

Thạch Thông ly khai, khi ly khai trong lòng gã có cảm giác tức giận nói không nên lời, nhưng mà lại phát tiết không ra, trên đường có một người làm nông không cẩn thận để bùn tung tóe đến trên người gã, gã giận dữ, bốc lên một nắm bùn ấn xoa vào trên mặt đối phương, sau đó người kia đứng là biến thành một pho tượng đất.

Đồ Nguyên rất xa nhìn thấy, phi thường giật mình, hần tiến tới bên cạnh người bị biến thành tượng đất, đúng là phát hiện mình không thể nào giải cứu, hần muốn bóc lớp bùn kia ra nhìn xem người bên trong có tỉnh lại hay không, nhưng là bị người ngăn cản lại.

Người ngăn cản hần là Dao Dao.

"Đây là yêu thuật, người bóc lớp đất này là tương đương với bóc da hần." Dao Dao nói ra.

"Yêu thuật?" Đồ Nguyên có chút nghi hoặc.

"Yêu thuật chính là thần thông, nhân loại cảm ngộ pháp thuật từ thiên địa tự nhiên, nhưng những yêu này sinh trưởng tại trong thiên địa, trong thân thể hình thành đạo văn, sau đó bị người thu được, chậm rãi được nhân loại tìm tòi nghiên cứu, cuối cùng thành pháp phù, đồng thời cũng khả dĩ tu luyện thành thần thông." Dao Dao nói ra.

Thạch Thông này cũng không phải yêu, Đồ Nguyên nghĩ tới đây, có chút minh bạch vì cái gì Thạch Thông sẽ nói pháp thuật của mình đều là thiên bẩm, bởi vì yêu thuật mà gã biết này cũng không phải do hần tu tập mà được.

"Cái yêu thuật này quý dị như thế, vậy yêu thuật của Đầu Bạc chân nhân chẳng lẽ không phải càng cường đại hơn." Đồ Nguyên nói ra.

"Chỉ cần là yêu, đều sẽ có bản mạng thần thông, nhưng miễn là tìm ra phương pháp khắc chế, vậy liền sẽ cực dễ đối phó." Dao Dao nói ra.

"Nói là nói như thế, nhưng cái chủng yêu thuật này khắc chế như thế nào, nếu vô pháp khắc chế, phản thắng không lớn, còn là sớm làm ly khai cho rồi." Đồ Nguyên nói ra.

Dao Dao lại đột nhiên nở nụ cười, nói ra: "Người nếu như không muốn, thì đi đi, ta cùng với gia gia hai người cũng có thể đủ giết nó."

"Nếu như ta đi rồi, người liền sẽ bị gia gia người mắng, gia gia người muốn ta lưu lại, đó là có chuyện nguy hiểm không nỡ để người đi làm, nếu ta đi rồi, như vậy, có việc nguy hiểm thì hoặc là người hoặc gia gia người phải gánh vác rồi, mà trong lòng người đã dự định là người đi."

Dao Dao cười cười, nói ra: "Có khi, cảm thấy trực giác của người quá nhạy cảm rồi, khôn khéo quá mức."

Đồ Nguyên nói ra: "Ta chỉ cảm giác dựa vào tu vi ba người chúng ta muốn giết cái yêu sắp kết nội đan kia là không phải ý nghĩ hay, gia gia người hành tẩu thiên địa này rất nhiều năm, sẽ không làm loại chuyện không có khả năng, mà người cũng không phải loại người ưa thích mạo hiểm, nhưng lần này gia gia người muốn làm việc này, người lại không phản đối, cũng biết trong lòng người là có nắm chắc."

Dao Dao cùng Đồ Nguyên hai người cất bước quay về nhà gỗ, gió từ bờ sông Tứ Thủy thổi tới mang theo một chút hơi ẩm.

Dao Dao đột nhiên cảm thấy rất an tĩnh, không phải nói hoàn cảnh rất an tĩnh, mà là tâm an thần tĩnh, từ nhỏ cùng theo gia gia mình hành tẩu trong thiên địa, gặp đến hiểm ác đáng sợ không biết bao nhiêu, gặp đến hung nhân cũng không biết bao nhiêu, gặp đến Đồ Nguyên cũng mới ba lần, nhưng mà ba lần nàng đều có cùng một cảm giác.

Cảm giác trên người Đồ Nguyên có một loại khí tức mà người khác không có, giống như hần siêu nhiên ở ngoài cái thiên địa này, tuy rằng nhìn qua hần cũng không có gì đặc biệt, nhưng mà nàng chính là cảm thấy ở chỗ sâu trong đôi mắt Đồ Nguyên có loại thần thái mà người khác không có được.

"Tại bốn năm trước, ta cùng gia gia đã đến qua nơi đây, cũng tại nơi đây ở lại một đoạn thời gian." Dao Dao nói ra.

Đồ Nguyên cau mày, nói ra: "Người từng ở lại nơi đây, Thạch Thông kia thế nào sẽ không nhận biết các người?"

"Lúc đầu chúng ta cũng kỳ quái, sau lại nghĩ mình bạch rồi, hần biết yêu thuật cũng không phải tự mình học được, mà là được Đầu Bạc chân nhân kia trực tiếp dựa vào thần niệm truyền cho hần, cái này sẽ làm bị thương thần hồn của hần, cho nên mỗi qua một đoạn thời gian hần là cần được truyền pháp một lần, mà mỗi một lần truyền pháp tổn thương đến thần hồn, sẽ khiến hần quên một ít người và sự việc." Dao Dao nói ra.

Đồ Nguyên bừng tỉnh, tuy rằng, khi tại Âm Hồn Cốc, cũng nhìn không ít sách, nhưng mà so với Dao Dao, phát hiện nàng biết rất nhiều, nàng từ nhỏ đã theo gia gia mình hành tẩu thiên địa, mỗi đến một chỗ, trông thấy chuyện gì, gia gia nàng liền sẽ nói cho nàng đó là vì cái gì.

"Các người có cái gì nắm chắc?" Đồ Nguyên hỏi.

"Nếu như án theo tu vi chúng ta, đương nhiên không phải đối thủ, nhưng mà khi chúng ta có Thôn Thiên Thanh Văn trùng thì có nắm chắc rồi." Dao Dao nói ra.

"Thôn Thiên Thanh Văn trùng?" Đồ Nguyên cũng không đó là loại trùng gì, nhưng mà lại biết chính là con thanh trùng thật lớn đã trông thấy ở dưới Hắc Chi linh lần kia, lúc đó nó là chui ra từ trong đất.

"Thôn Thiên Thanh Văn trùng kia tuy rằng là còn nhỏ, nhưng mà lại có thể khắc chế yêu vật kết đan trở xuống, chỉ cần không phải là yêu do thiên địa linh

thứ gì biến thành, liền không đủ gây ra sợ hãi." Dao Dao nói ra.

"Cường đại như thế, nếu là thành niên, lại cường cỡ nào?" Đồ Nguyên kinh ngạc hỏi.

"Thời gian để Thôn Thiên Thanh Văn trùng phát triển rất dài, chỉ ít phải trăm năm, nếu là thành niên, nghe tên liền biết rõ đáp án a." Dao Dao vừa cười vừa nói, giọng điệu cùng ánh mắt đều tựa hồ muốn nói, người cũng có lúc ngốc a.

Đồ Nguyên tán thán thế giới này kỳ dị, lại cảm thán trên đời này xác thực có chút sinh linh trời sinh kiền đã cường đại như vậy, nhưng mà ông trời cũng là công bình, tuy rằng cường đại, nhưng mà lại không có linh trí gì.

Dao Dao nhìn con mắt Đồ Nguyên, phát hiện tại khi hắn nghe được sự cường đại của Thôn Thiên Thanh Văn trùng thì trong ánh mắt chỉ có sự hiếu kỳ cùng cảm thán khi nghe được đồ vật kỳ lạ, cũng không có chút tham lam nào.

Trên cái đời này, người có thể đối diện bảo vật mà không nảy lòng tham, thật sự là quá khó có rồi.

"Vậy gia gia ngươi thì sao chứ? Đã như vậy, vì sao còn phải chờ, cái Tứ Thủy Thành này tuy rằng nhìn qua nằm giữa quần sơn rất u tĩnh, nhưng là bọn họ như là bị nhốt nuôi, bọn họ bị nô dịch về suy nghĩ." Đồ Nguyên hỏi.

Dao Dao cười, nói ra: "Trên đời này, nơi như vậy rất nhiều, dù cho là tại quốc gia nhân loại, cũng không tốt hơn bao nhiêu, chỉ bất quá là phương thức nô dịch khác đi mà thôi, nếu như không vậy, thế nào sẽ có lượng lớn người tu hành ẩn cư tại trong sơn lâm hoang dã."

Đồ Nguyên đột nhiên nghĩ đến rất xa, xa đến siêu việt thế giới này, nghĩ về cái thế giới kiếp trước của mình kia, tại trong cái thế giới kia có tồn tại tư tưởng bị nô dịch hay không chứ?

Hắn đột nhiên rất không nguyên ý suy nghĩ loại chuyện không hay này, hắn luôn luôn cảm thấy đề chuyện không tốt đẹp vương vấn trong lòng là tự giày vò chính mình, chỉ có nhớ kỹ những chuyện hài lòng kia, mới có thể giúp mình sống càng thoải mái hơn một ít, đây là cách nghĩ của hắn trong kiếp trước, hắn cũng đã làm như vậy, mà cuộc đời này hắn cũng không muốn thay đổi gì.

"Ta nghe nói, thế gian đại loạn, tất có thánh hiền ra, có lẽ, cái thiên địa này đang chờ một cái người đại thánh hiền truyền đạo thiên hạ, giải cứu muôn sinh linh chứ." Đồ Nguyên vừa cười vừa nói.

"Ngươi từ nơi nào nghe tới? Thánh hiền gì, cái thiên địa này từ khi những thần linh kia bị đuổi đi thì là loại này, chẳng lẽ muốn những thần linh kia trở lại, thống ngự thiên hạ lần nữa hay sao?" Dao Dao nói ra.

"Đương nhiên không phải, giải cứu muôn sinh linh mà ta nói là chỉ giúp muôn sinh linh trong thiên hạ biết thiên địa, hiểu âm dương, rõ bản ngã, mà không phải như cái Tứ Thủy Thành này, nhìn qua cuộc sống mọi người yên ổn bình lặng, nhưng mỗi người lại không biết thiên địa, không hiểu âm dương, trong lòng trong mắt chỉ có một cái Đầu Bạc chân nhân, chỉ có núi ở bốn mặt cùng một con sông Tứ Thủy này, tất cả đều như là dã thú trong núi, dựa vào bản năng mà sống."

Dao Dao ở bên cạnh đột nhiên xì một tiếng cười ra tiếng, nói: "Nhìn đến vị thánh hiền này chính là ngươi rồi, sinh linh thiên hạ còn phải trông chờ ngươi tới giải cứu rồi, đại thánh hiền."

Đồ Nguyên sùng sốt, nói ra: "Đại thánh hiền ta nhưng không dám đương nổi. Ta chỉ là cảm thấy, thế giới này không nên là như thế, dù cho là một cái thiên địa ngoại trừ nhân loại ra, còn có rất nhiều dị chủng sinh linh tồn tại, cũng không thể là như thế."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 5: Ngoài ý muốn

Nói đến cùng, Đồ Nguyên kỳ thực chỉ là một cái người nhiệt tình yêu thương tự do, hắn thích cuộc sống tự do tự tại, không thích làm đại anh hùng cứu vớt thế giới gì đó, hắn cho rằng mình không có bản sự này, cũng không phải loại người này, dù cho hắn là chuyển kiếp rồi, cũng là không được, cái loại người này, quá mệt mỏi.

Hơn nữa, hắn không phải là một người thích gánh vác, vô luận là trách nhiệm còn là thứ gì khác đều sẽ khiến tâm hồn hắn có cảm giác bị gò bó căng thẳng.

Sở dĩ hắn có lời nói như vậy, cũng chỉ là phát ra từ cảm nhận, hắn quyết định về sau sẽ không tiếp tục vương vấn, cảm khái với mấy thứ rối bời này.

Thời gian, luôn luôn là trôi qua một cách lặng lẽ.

Trong nhà gỗ của Đồ Nguyên, Dao Dao lại tại nơi đó, đùa giỡn với một đám vô thanh trùng kia, tại trên người nàng có rất nhiều trùng túi, trong mỗi cái trùng túi đều có một loại côn trùng. Đồ Nguyên không biết nàng rốt cuộc có bao nhiêu thứ côn trùng cổ quái, đối với nàng mà nói, mỗi một loại côn trùng

chính như là một loại thần thông một loại pháp thuật của nàng vậy.

Khu Ma chuông treo ở cửa vào lắc lư trong gió, phát ra một chuỗi âm thanh.

Điều Trí Thanh đang thương lượng với Đồ Nguyên. Mấy ngày nay, lão luôn luôn xem xét địa hình. Địa hình này đương nhiên không chỉ là những gì trên mặt đất mà mắt có thể nhìn thấy, mà là chỉ ngọn núi có Phi Thiên Quan kia phía dưới có thông đạo liên thông với Tứ Thủy hà hay không.

Cái này cần phải rất cẩn thận, cuối cùng Điều Trí Thanh phát hiện từ phía dưới Phi Thiên Quan, đúng là có một cái thông đạo bùn nước có thể nổi thẳng Tứ Thủy hà.

Đương nhiên, cái này không phải do Điều Trí Thanh phát hiện, mà là nhờ con Thôn Thiên Thanh Văn trùng của lão, Thôn Thiên Thanh Văn trùng độ địa im hơi lặng tiếng, cho dù là như thế, cũng vẫn cứ là rất cẩn thận đi tìm kiếm, bởi vì một mảnh địa phương dưới Phi Thiên Quan kia đã bị thần niệm của Đầu Bạc chân nhân bao phủ.

Đồ Nguyên vốn không có nghĩ đến phía dưới Phi Thiên Quan có thể có thông đạo nổi thẳng Tứ Thủy hà, nhưng mà Điều Trí Thanh từ sớm đã nghĩ đến rồi, điều này làm cho hắn không khỏi nghĩ đến câu 'Gừng càng già càng cay' kia.

Chờ một lát sau, hắn là sẽ đi vào Phi Thiên Quan rồi, cũng sẽ trực diện Đầu Bạc chân nhân kia, mà Thôn Thiên Thanh Văn trùng thì tiến vào cái thông đạo nổi thẳng Tứ Thủy hà kia, từ nơi đó lần theo nó mà lên.

Hiện tại bọn họ đang tại thảo luận chính là vấn đề người nào động thủ trước, vấn đề này kỳ thực rất trọng yếu, người nào động thủ trước, như vậy người đó sẽ phải đối mặt lửa giận từ Đầu Bạc chân nhân.

Ý của Đồ Nguyên là mình ở phía trước nói chuyện thu hút sự chú ý của Đầu Bạc chân nhân, mà Thôn Thiên Thanh Văn trùng thì là từ phía dưới lao tới, sau đó hắn lại xuất thủ tương trợ.

Điều Trí Thanh thì là muốn Đồ Nguyên không chỉ dùng lời nói thu hút Đầu Bạc chân nhân chú ý, còn phải khiến cho hắn ta nổi giận, như vậy, Thôn Thiên Thanh Văn trùng mới có thể càng dễ đánh lên.

Bọn họ một mực thương lượng, Dao Dao ở bên cạnh thỉnh thoảng nói một cái ý kiến của mình, cuối cùng hình thành một cái bước đi cùng kế hoạch hoàn chỉnh.

Nếu như Điều Trí Thanh cùng Dao Dao không có xuất hiện thì hiện tại khẳng định hắn đã ly khai nơi đây rồi, bọn họ tới, đồng thời nói muốn hắn cùng đi từ yêu quái này, cuối cùng tuy rằng hắn đã đáp ứng, nhưng mà hắn vẫn cứ là làm sẵn chuẩn bị nếu như thất bại, liền lập tức đào tẩu.

Ngẩng đầu, nhìn ánh nắng trong bầu trời, ánh nắng ôn hòa, có tầng mây hơi mỏng che lại, gió từ bờ sông thổi tới mang theo hơi ẩm, trong hơi ẩm lại có chút vị tanh của cá.

Trên đường gặp đến một ít người, bọn họ cung kính chào hỏi, chào hỏi đương nhiên không phải như người hiện đại gật đầu mỉm cười rồi đi lướt qua bên người, hỏi một tiếng ăn chưa! Bọn họ đứng ở ven đường, cúi đầu xuống tại trước ngực, còn thiếu chút quỳ xuống rồi, Đồ Nguyên không thích người dạng này.

Nhưng mà sau mấy lần nói qua, bọn họ y nguyên như thế, hơn nữa về sau lại có người được nói qua gặp lại Đồ Nguyên, sẽ có nỗi sợ hãi không biết vì sao, thậm chí có khi từ rất xa nhìn thấy liền vòng tránh, không dám tới gần, cho nên Đồ Nguyên cũng là không nói tiếp rồi.

Một đường đi tới trước Phi Thiên Quan, cùng Dao Dao gặp nhau.

Dao Dao muốn cùng Đồ Nguyên đồng thời tiến vào trong Phi Thiên Quan, nếu như Dao Dao không đi cùng Đồ Nguyên thì Đồ Nguyên là sẽ không yên tâm, Điều Trí Thanh rất rõ ràng một điểm này.

"Vị này chính là Đồ đạo hữu đi, hiện tại sư phụ ta không gặp khách."

Khi đi tới trước Phi Thiên Quan, Đồ Nguyên cùng Dao Dao trông thấy không phải Thạch Thông, mà là một người khác nhìn qua khuôn mặt già nua, tóc già có lấm tấm tóc bạc.

"Người là?" Đồ Nguyên hỏi.

"Ta là Phi Thiên Quan đại đệ tử Thạch Thụ."

Đồ Nguyên hơi hơi sững sốt, cái Phi Thiên Quan đại đệ tử Thạch Thụ này cứ nhiên trở về rồi, nhưng mà không phải nói đại đệ tử Phi Thiên Quan này đã chết rồi sao? Theo hắn biết thì vị đại đệ tử này đã chết rất nhiều năm, từ đó Phi Thiên Quan chỉ có hai vị đệ tử hiện tại, trong đó một vị tại trong Tứ Thủy Thành, còn có một vị chính là Thạch Thông.

Bọn họ đã làm tốt chuẩn bị ứng đối hai vị này, đúng ra mà nói là ứng đối Thạch Thông, bởi vì người tại trong Tứ Thủy Thành bình thường không về Phi Thiên Quan.

Vậy hiện tại có muốn tiếp tục hay không?

Đồ Nguyên nhìn Dao Dao một cái, trong lòng quyết định còn là tạm thời bỏ qua rồi.

"Nếu chân nhân không đã gặp khách, vậy lần sau lại đến."

Đồ Nguyên nói xong, tại trong mắt Thạch Thụ kia, hướng phía dưới Phi Thiên Quan rồi đi.

Tại bọn họ đi rồi, bên cạnh Thạch Thụ có một người xuất hiện, hỏi: "Đây là người nào?"

"Hắn phải là tu sĩ định cư tại nơi đây." Thạch Thụ nói ra.

"Không cần quản hắn, loại người này rất sợ chết, đợi việc này xong thì đuổi đi." Người kia nói ra.

Đồ Nguyên cùng Dao Dao hai người đi xuống hết ngọn núi có Phi Thiên Quan, đứng ở dưới chân núi, quay đầu lại nhìn.

"Hiện tại làm sao bây giờ." Dao Dao hỏi.

"Ta nghe nói đại đệ tử của Phi Thiên Quan này đã chết rồi, nhưng mà hiện tại hắn trở về, hơn nữa, vừa trở về liền tiếp chương Phi Thiên Quan, nhất định đã phát sinh cái gì rồi."

"Ta đây trước thông tri gia gia, để gia gia lui lại." Dao Dao nói ra.

Đồ Nguyên suy nghĩ một chút, cũng chỉ có thể là như thế này rồi, tất cả đều phải thương nghị lại rồi. Đồ Nguyên không biết Dao Dao có phương thức gì thông tri cho gia gia nàng, chỉ là nhìn Phi Thiên Quan kia, trầm tư.

Đột nhiên, từ trong Phi Thiên Quan phát ra một tiếng hô sắc nhọn.

Đồ Nguyên sợ hãi, chỉ thấy đỉnh Phi Thiên Quan đúng là đã bị phá tan rồi, một người lao ra Phi Thiên Quan, nhưng mà một cái miệng cá thật lớn đúng là một ngum tương ngâm chặt người kia, nuốt vào trong miệng.

Cái loại âm thanh nhấm nuốt đó truyền vào trong tai, khiến sống lưng Đồ Nguyên phát lạnh.

Đó là một cái đầu cá màu xanh, trong một đôi tròng trắng mắt kia nhuộm đen, lộ ra băng lãnh vô tận.

Trong Phi Thiên Quan đột nhiên lao ra mấy người, hướng phía dưới núi chạy đi, trong lúc chạy vội, thân hình bọn họ chóp động, thoát ần thoát hiện, chợt ần chợt hiện liền đã chạy cực xa.

Nhưng mà Đồ Nguyên nhìn thấy một cái đầu ngư yêu lộ ra ở tại hư không kia rút nhanh vào trong quan, lúc hiện ra lại thì đã là trực tiếp xuất hiện tại ngoài Phi Thiên Quan, sau đó Đồ Nguyên nhìn thấy một màn khiến hắn khiếp sợ.

Thân thể nó đúng là tại trong mặt đất thoát ần thoát hiện, mặt đất kia tựa như nước sông vô hình một dạng, ngư yêu kia tại trong đất giống như là bơi ở trong nước, đột nhiên chui vào mặt đất không thấy, lúc hiện ra thì đã ở phía sau một người trong đó, giống như là quái vật nước sâu, một ngum kéo người kia chìm vào trong mặt đất.

Theo đó lại lại một lần nữa xuất hiện thì lại tại sau một người khác, người kia một tay chém ra, một đạo phù quang lóng lánh, trong một đoàn thanh mang, một thu nhân xuất hiện, rẽ của thụ nhân đâm về phía ngư yêu không biết tên kia.

Ngư yêu há mồm cắn, thụ nhân đúng là trực tiếp bị cắn vỡ, một người phía trước muốn cứu, vung tay lên, một đạo kiếm quang sáng lên, chém tới ngư yêu, sau đó ngư yêu kia lại lún vào trong mặt đất, kiếm kia liền đã thất bại.

"Đi."

Một người trong hai người hô to.

Người lúc trước thi triển một đạo pháp phù hóa thành thụ nhân kia xoay người liền trốn, nhưng mà, ngư yêu chui vào dưới nền đất đã xuất hiện tại dưới chân gã, há mồm cắn một cái, người kia phản ứng cực nhanh, một đạo Liệt Viêm phóng ra từ trong tay gã. Một người khác cầm một thanh kiếm hoàng mang chói mắt trong tay hướng phía ngư yêu kia đâm xuống.

Ngư yêu kia tựa hồ cực hận, cũng cực quyết liệt, cắn một chân người kia, tùy cho liệt viêm tấp ở trên người, chỉ thấy lân giáp trên người nó dâng lên một tầng thủy quang, liệt viêm kia liền từ trên lân giáp nó trượt xuống, giống như cũng không thể tạo ra thương tổn lớn gì.

Hoàng sắc kiếm mang kia hạ xuống, đâm vào trên người ngư yêu, thân thể ngư yêu trong nháy mắt xuất hiện một cái vết thương thật lớn, lân giáp đứt ra.

Nhưng mà nó căn bản không có nhả ra, trực tiếp kéo người kia vào trong mặt đất.

Người kia thấy chuyện không xong, xoay người liền trốn, một đạo phù sáng ngời lên trong tay, một đoàn cuồng phong tuôn ra, cuốn gã lên cao, sau đó rơi vào chỗ cực xa.

Đồ Nguyên nhìn tất cả, khiếp sợ sự cường đại của con ngư yêu này, cũng là rất may mắn có người đã giúp mình thăm dò thực lực con ngư yêu này trước,

đủ cho là sau này mình có động thủ lần nữa, cũng có thể làm đầy đủ chuẩn bị.

Đột nhiên, tại trong mặt đất kia, lại có tiếng kêu to chói tai vang lên, một con thanh trùng thật lớn chui ra khỏi mặt đất.

"Không tốt..."

Trong nháy mắt nhìn thấy Thôn Thiên Thanh Văn trùng kia, Đồ Nguyên liền biết là Điều lão đầu động thủ rồi.

"Gia gia ngươi thế nào lại động thủ vào lúc này rồi?" Đồ Nguyên thất kinh hỏi.

"Ta cũng không biết a, chẳng lẽ là con trùng ta dùng để truyền âm kia không có thể chuyển được lời ta nói. Đúng, nhất định là yêu khí của con ngư yêu này khiến trùng của ta căn bản không dám tới gần."

Người đang đào tẩu ở phía xa xa kia nhìn thấy một con cự trùng màu xanh xuất hiện thì ngừng lại, kinh nghi mà nhìn.

Dao Dao đã chạy về phía Phi Thiên Quan.

Đồ Nguyên nhìn con Thôn Thiên Thanh Văn trùng đã bắt đầu kịch chiến cùng ngư yêu tại ngọn núi có Phi Thiên Quan, cát đá vấy ra, từng cái hố lớn xuất hiện, hấn suy nghĩ một chút, cũng chạy theo.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 6: Ngư yêu

Đồ Nguyên thích thanh tĩnh, tự do, tùy tâm sở dục.

Không thích loại biến số đột nhiên này, nhưng mà, khi loại biến số này đột nhiên xuất hiện thì hắn cũng có thể rất nhanh làm ra lựa chọn.

Lúc trước ngư yêu kia nhìn qua cơ hồ là loại vô địch, mấy vị tu sĩ vô pháp chống lại, thế nhưng là hiện tại Thôn Thiên Thanh Văn trùng kia lại đấu ngang ngửa cùng ngư yêu.

Thôn Thiên Thanh Văn trùng Đồ Nguyên gặp qua, trên người nó che phủ một tầng như niêm dịch, đó không phải niêm dịch thật sự, mà là quang hoa của bản mạng thần thông do mắt thường nhìn thấy. Thanh văn trên người nó kỳ thực là một loại pháp văn, đó là trời sinh, tại trong thân thể nó còn đựng dục pháp phù, có thể giúp nó biến lớn biến nhỏ, có thể giúp nó nuốt vào sinh linh thật lớn.

Nhưng mà ngư yêu kia cũng có năng lực như vậy, luôn đi trong mặt đất.

Đồ Nguyên cuối cùng thấy rõ toàn thân con ngư yêu này, một cái đầu cá màu xanh, trong miệng đầy rang bén nhọn, có má, thân thể là dẹp dài, sống lưng có gai đỏ, như bị nhiễm máu.

Phương thức công kích chủ yếu của Thôn Thiên Thanh Văn trùng là dung miệng khổng lồ chụp nuốt, nhưng mà con ngư yêu kia cực kỳ linh động, Thôn Thiên Thanh Văn trùng liên tiếp chụp cắn mấy cái, lại căn bản vô pháp chụp nuốt được nó vào trong miệng.

Thấy một màn như vậy, Đồ Nguyên minh bạch, tuy rằng con Thôn Thiên Thanh Văn trùng này có thể chống lại con ngư yêu không biết rõ kia, nhưng nếu thời gian kéo dài thì tuyệt đối không còn là đối thủ.

Bởi vì con Thôn Thiên Thanh Văn trùng này là chiến đấu dựa vào bản năng tại, mà ngư yêu là sinh linh có trí tuệ, là có tu hành, Thôn Thiên Thanh Văn trùng là không có trí tuệ.

Như vậy cũng minh bạch, vì cái gì hai ông cháu Điều Trí Thanh yêu cầu mình cùng làm chuyện này.

Dao Dao đã đi tới dưới núi, trong tay nàng cầm một cái trùng túi, trong túi tuôn ra một bầy côn trùng đen thui, bay hướng ngư yêu kia. Đồ Nguyên không biết đó là loại trùng gì, nhưng mà hắn biết rõ hiện tại mình nên làm cái gì, trong tay hắn xuất hiện một cái Trấn Hồn đỉnh màu đen.

Tại thời điểm này, chỉ có loại Trấn Hồn đỉnh thể lớn lực trầm này mới có thể làm cho con ngư yêu kia càng bị tổn thương lớn.

Tiếng rít tiếng vang lên, một vệt ô quang từ tay Đồ Nguyên lóe lên lao ra, hung hăng đâm hướng ngư yêu.

Ngư yêu tựa hồ đã cảm giác được, nó xoay đầu lại, Trấn Hồn đỉnh theo lướt sát qua đầu ngư yêu, đâm vào trên lưng ngư yêu, lại bị trượt đi, Đồ Nguyên cảm giác được có linh lực khác thường đẩy Trấn Hồn đỉnh của mình trượt đi, bất quá, khi Trấn Hồn đỉnh đâm tại trên lưng ngư yêu thì linh quang ở Trấn Hồn đỉnh lóng lánh phù quang.

Hắn khu động pháp phù trong Trấn Hồn đình, tuy rằng Trấn Hồn đình trượt đi, nhưng mà Trấn Hồn Phù ý trên Trấn Hồn đình lại thấu nhập vào trong người ngư yêu.

Đồ Nguyên nhìn thấy thân thể ngư yêu tựa hồ khựng lại một cái, Đồ Nguyên biết rõ, Trấn Hồn đình của mình còn là có chút tác dụng.

Trấn Hồn đình vẽ ra một cái đường vòng cung, lại một lần nữa đâm ngư yêu, ngư yêu đột nhiên rụt vào dưới nền đất, mà Thôn Thiên Thanh Văn trùng cũng chui vào dưới nền đất.

Điều này làm cho hai người Đồ Nguyên cùng Dao Dao đều không thể tiếp tục công kích được ngư yêu kia, hắn chỉ có thể là tại chỗ đứng chờ.

Bất quá, chỉ chốc lát sau, ngư yêu lại chui ra mặt đất, Trấn Hồn đình tàn nhẫn đâm xuống.

Đồ Nguyên thấy được hai mắt ngư yêu kia trôi nổi ánh sáng lạnh. Đúng là nhào thẳng đến phía mình, nơi đi qua, yêu khí nồng nặc như triều, tuôn xuống.

Đồ Nguyên cảm thấy mình tại trước mặt nó là nhỏ bé, Dao Dao ở bên cạnh đột nhiên chém ra một đạo ngọc phù, ngọc phù hóa thành một con bạch hạc xuất hiện tại trong bầu trời, mơ hồ có tiếng thanh minh vang lên.

Tựa như đó thật sự là một con bạch hạc đã thành tinh, ngư yêu đột nhiên chậm lại, ngược nhìn bạch hạc từ trên trời không đằng hướng phía nó mổ xuống, nó như gặp phải thiên địch.

Đồ Nguyên đột nhiên ý thức, con ngư yêu này khả năng cũng không phải sợ loại công kích này, hắn thu hồi Trấn Hồn đình vào trong tay, trong lúc phát tay, một đạo phù quang rất nhanh hướng phía cái trán ngư yêu.

Hắn cũng rõ ràng Phong linh phù này cũng không thể phong được ngư yêu chi linh, nhưng mà lại có thể khiến nó có điều cố kỵ, chỉ cần khiến nó có một chút trì hoãn là được rồi.

Phù quang mất đi, trên người ngư yêu dâng lên quang hoa yêu dị ngăn cách phù quang lại.

Đồ Nguyên cũng không dừng tay, một đạo một đạo phù quang cực nhanh bay ra, một lũ thần niệm của Dao Dao đã dung hợp cùng một đạo Thần hạc phù kia, bay lượn trong không trung, xoay quanh ngư yêu bay mổ.

Thôn Thiên Thanh Văn trùng nhảy ra khỏi mặt đất, miệng khổng lồ há ra tấp về phía ngư yêu, miệng khổng lồ kia so với thân thể nó lớn hơn mấy lần, nuốt hút xuống.

Lúc này đây áp sát gần rồi, Đồ Nguyên phát hiện Thôn Thiên Thanh Văn trùng kia nuốt không chỉ là nhục thân, linh khí trên người ngư yêu tại lúc bị tấp nuốt, đúng là có một mảnh bị hút vào trong miệng.

Linh khí trên thân một người cùng linh khí giữa thiên địa là hoàn toàn bất đồng, linh khí trải qua luyện hóa, tại trong cơ thể giống như là máu huyết một dạng. Nhất là loại linh khí dung nhập nhục thân này, khi bị hút ra thì là một chuyện phi thường tổn thương nhục thân.

Mà ngư yêu cắn tại trên người Thôn Thiên Thanh Văn trùng, lại trượt ra, một ngụm cắn tại trong không khí.

Xa xa, vị tu sĩ lúc trước chạy trốn kia nhìn thấy từng đạo phù quang từ trong tay Đồ Nguyên chém ra, nhìn thấy một con bạch hạc chi linh bay quanh vây lấy ngư yêu, lại nhìn thấy một con cự trùng khổng lồ biết tên đúng là tranh đấu không phân hơn kém với ngư yêu, trong lòng chuyển động, đi tới phía dưới ngọn núi Phi Thiên Quan, soạt, kiếm trong tay tề ra, một mảnh hoàng mang loang loáng, từng kiếm đâm xuống về phía ngư yêu.

Ngư yêu kia đúng là bị Thôn Thiên Thanh Văn trùng gắt gao quán lấy, vô pháp tới gần Đồ Nguyên bọn họ.

Pháp phù trong tay Đồ Nguyên từng đạo thi ra, theo thời gian trôi qua, chậm rãi, ngư yêu kia tựa hồ càng ngày càng suy yếu, nó đột nhiên chìm sâu vào trong đất, tiêu thất không thấy.

Đồ Nguyên đột nhiên ý thức được con ngư này yêu muốn chạy trốn.

Quả nhiên, khi ngư yêu kia lại hiện ra thì đã rất nhanh độn về phía Tứ Thủy hà, Đồ Nguyên mau chóng đuổi theo, ngư yêu kia nặc cho Thôn Thiên Thanh Văn trùng tại hai bên cắn nuốt chừng linh khí trên thân, chỉ nhất tâm trốn vào trong sông.

Tựa tại mắt thấy ngư yêu kia sắp độn về trong sông thì đột nhiên, một tiếng kêu chói tai vang lên, con ngư yêu kia đã bị trù vào trong một cái lưới màu đen, lưới màu đen giống như có hắc điểm bốc cháy.

Ngư yêu liều mạng vùng vẫy, linh quang chớp động trên lưới đen, như là muốn vỡ đi.

Đồ Nguyên đuổi theo, một đạo Phong Linh phù bay ra, như một cái lưới rơi vào trên lưới màu đen, linh quang trên lưới đen lập tức ổn định lại.

"Tê..."

Ngư yêu hướng phía Đồ Nguyên phát ra tiếng quái khiếu đe dọa, một đôi mắt trắng trôi nổi màu xanh kia, lộ ra lạnh lùng vô tận.

Hắn sợ con ngư yêu này thoát ra, đào tẩu, liền thi triển ra Nhiếp Linh Cầm Nã pháp. Nếu như là dùng cái Nhiếp Linh Cầm Nã pháp này lên người, người

bình thường là vô pháp đề kháng, nhưng mà, hần đưa tay chụp một cái về phía ngư yêu, đúng là chỉ kéo ra vài sợi quảng sáng xám mờ, cùng một đoàn linh khí.

Hần xuất ra kia Thất Bảo như ý, định đánh ngư yêu.

Thất Bảo Như Ý này được Đồ Nguyên dung nhập Thần Ấn Phù Đồ kia, đúng là có một loại vị đạo thần bí khó lường, chỉ là cho tới nay, hần không dám dùng tùy tiện, bởi vì cái này là ngọc, là phù khí, rất dễ tổn hại, không phải như những pháp khí được tế luyện kia, khó mà tổn hại.

Đúng lúc này, Thôn Thiên Thanh Văn trùng kia chui ra khỏi mặt đất, há miệng liền nuốt con ngư yêu này vào trong bụng.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 7: Huynh muội

Đã qua ba ngày kể từ khi giết ngư yêu kia.

Hà Thủy Miếu cũng đã xoay chuyển trước nhà gỗ của Đồ Nguyên ba ngày, gã chính là một người còn lại trong đám người muốn trừ yêu nhưng không thành, lại bị ngư yêu truy đuổi chặt vật mà chạy kia.

Ý của gã là ngư yêu kia toàn thân là bảo, lại bị nuốt chửng rồi, Điều Trí Thanh nhất định cần phải bồi thường cho mình, dù sao mình cũng đã xuất lực không ít, hơn nữa một nhóm người của mình thế nhưng là làm hư một kiện bảo vật của ngư yêu, nhờ vậy mấy người Đồ Nguyên cùng Điều Trí Thanh mới có thể chiến thắng con ngư yêu này.

Đồ Nguyên không biết gã nói là thật hay là giả, cũng không quan tâm.

Sau khi Hà Thủy Miếu biết rõ Đồ Nguyên cùng hai ông cháu bọn họ kỳ thực cũng không phải cùng một tốp, thì luôn tới tìm Đồ Nguyên, nói muốn Đồ Nguyên cùng đi với gã tới chỗ Điều lão đầu đòi chút chỗ tốt.

Gã không dám đi một mình, cho nên lôi kéo Đồ Nguyên cùng đi.

Đồ Nguyên đương nhiên sẽ không đi, hần biết rõ, lão nhân Điều Trí Thanh kia rất gian hoạt, muốn lấy được thứ gì từ trên tay lão, cũng không phải là một chuyện đơn giản, huống chi, lúc này đây là người ta chuẩn bị đầy đủ, mình ra lực cũng không tính nhiều.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, Đồ Nguyên cũng dời khỏi nhà gỗ, chuyển vào trong Phi Thiên Quan, vào đó ở lại cùng Đồ Nguyên còn có Hà Thủy Miếu.

Từ khi Phi Thiên Quan phát sinh biến cố tới nay, người toàn bộ Tứ Thủy Thành đều kinh sợ vạn phần, thẳng đến khi Đồ Nguyên xuất môn an ủi bọn họ, đồng thời, tại trong Phi Thiên Quan mở một cái học đường, dạy bọn họ biết chữ cùng giải thích một ít đạo kinh, hi vọng bọn họ có thể chậm rãi không còn bị tư tưởng nô dịch của ngư yêu cầm cố.

Mà Hà Thủy Miếu tiến vào Phi Thiên Quan ở lại là muốn nhìn xem Đồ Nguyên có được chia thứ gì từ trên người ngư yêu hay không, nhưng mà sau khi phát hiện Đồ Nguyên cũng không quan tâm, chậm rãi gã cũng chết tâm, nhìn thấy Đồ Nguyên tại trong quan thành lập một cái học đường, dạy người biết chữ, gã nhàn rỗi vô sự, cũng tới dạy học, bất quá gã giảng đều là một ít kỷ văn bên ngoài, giảng chính là một ít kinh lịch của bản thân gã.

Trừ cái đó ra, Đồ Nguyên cũng không có giảm tu hành chút nào, thường xuyên cùng Hà Thủy Miếu thảo luận phù pháp, tu tập Nhiếp Linh Cẩm Nã pháp, cùng với Chấn Huyết phương pháp.

Mà Điều Trí Thanh trái lại là rất ít lộ diện rồi, trên mặt Dao Dao cũng có chút ưu sắc, Đồ Nguyên đoán được, đại khái là Điều Trí Thanh có chút không ổn, rất khả năng do ngày ấy đánh một trận với ngư yêu đã thụ tổn thương nào đó.

Trong nháy mắt, lại qua ba tháng.

Một ngày này, đột nhiên Dao Dao gọi Đồ Nguyên, nói gia gia nàng muốn gặp hần.

Đồ Nguyên nhìn sắc mặt Dao Dao có chút tái nhợt, biết rõ gia gia nàng chỉ sợ đã không tốt rồi.

Khi hần trông thấy Điều Trí Thanh thì chỉ thấy Điều Trí Thanh gầy giống như là bộ xương khô, hai mắt lõm sâu, nhưng mà tinh thần khí trong mắt lại đặc biệt ngưng luyện, giống như là hóa thành hai điểm lục điểm đang tại bốc lên.

"Ha ha..." Điều Trí Thanh đầu tiên là phát ra tiếng cười, cho dù Đồ Nguyên đã chấn bị sẵn tâm thần, vẫn cứ là lấy làm kinh hãi.

"Rất ngoài ý muốn đi." Thanh âm Điều Trí Thanh khô khốc vô cùng, Dao Dao ngồi bên giường Điều Trí Thanh, con mắt đỏ lên.

"Đúng vậy, không biết Diêu lão người bị tổn thương gì?" Đồ Nguyên hỏi.

"Ta thế nào tổn thương thành như vậy không trọng yếu, quan trọng là ta sắp chết rồi, không biết người có dự định gì?" Diêu Trí Thanh hỏi, tuy rằng thanh âm lão rất suy yếu, nhưng mà nhãn thần như hỏa diễm bùng bùng trong mắt kia khiến Đồ Nguyên trong lòng cảm thấy, tuy rằng bộ dạng lão như vậy nhưng lại tùy thời đều có thể đốt cháy lên cái hư không này, phá lệ nguy hiểm.

Trên người lão có cái loại này là do người tại lúc sắp chết liền có cảm giác cần phải vì thân nhân của mình thanh trừ tất cả nguy hiểm, cho nên thoáng cái Đồ Nguyên lập tức cảnh giác.

"Ta còn có thể có ý nghĩ gì, Diêu lão người còn không rõ ràng sao? Ta chính là muốn rất tốt tu hành, sau đó đi khắp cái thiên địa này, nhìn phong cảnh khắp thế gian."

Diêu Trí Thanh cũng không để ý đến lời Đồ Nguyên nói, đại khái là biết rõ Đồ Nguyên nhất định sẽ trả lời kiểu như vậy, nói: "Mệnh ta không còn bao lâu rồi, chỉ có một đứa cháu gái này ở trên đời, không đành lòng thấy nó cô độc một mình, muốn gả nó cho người, ý của người như thế nào."

Lời Diêu Trí Thanh nói khiến Đồ Nguyên thất kinh, hần vô luận như thế nào cũng sẽ không nghĩ đến Diêu Trí Thanh cư nhiên là sẽ nói như vậy, hần nhìn về phía Dao Dao, phát hiện Dao Dao cúi đầu, mái tóc đen không được quấn lên che phủ khuôn mặt nàng, thấy không rõ biểu tình gì, cũng không biết nàng là có ý tứ gì.

Là cự tuyệt còn là đáp ứng chứ? Nếu cự tuyệt thì phải cự tuyệt thế nào mới sẽ không thương tổn đến Dao Dao, lời Diêu Trí Thanh nói là chân tình hay là giả ý.

Trong chớp mắt trong lòng hần nghĩ đến những điều này.

Bởi vì nếu như Diêu Trí Thanh là tại trước khi chết thăm dò một cái mình có ý đồ gì đó với cháu gái của lão hay không, như vậy nếu mình đáp ứng, mà lão lại nhận định mình có tâm tư gây chuyện xấu, sau đó làm một cái 'Trừ khử hậu hoạn', vậy thì mình quá oan rồi.

Hần nhớ tới kiếp trước, có người nói nếu như Gia Cát Lượng tại Bạch Đế thành được ủy thác, Lưu Bị nói nếu con của hần không thể phò tá, là kẻ bất tài thì có thể thay, lúc đó nếu như Gia Cát Lượng có chút ý tứ nào thì đã bị Lưu Bị trảm rồi, tuy rằng bản thân Đồ Nguyên đối với loại chuyện không có xảy ra này thì sẽ không khẳng định, nhưng mà khi mình đối diện sự tình tương tự thì lại nhìn không được suy nghĩ nhiều.

Đối với Dao Dao trước mặt này, hần tuy rằng cảm thấy cũng không tệ lắm, nhưng mà không có ý nghĩ muốn kết hôn với nàng.

Trong lúc nhất thời, trong gian phòng yên tĩnh.

Hần ngẩng đầu nhìn về phía Diêu Trí Thanh, chỉ thấy con mắt Diêu Trí Thanh nhìn mình chăm chăm.

Đồ Nguyên chậm rãi hít một hơi, nói ra: "Diêu lão, ta nhất tâm tu hành, còn muốn nhìn phong cảnh dưới bầu trời, chỉ sợ, không thích hợp Dao Dao."

Diêu Trí Thanh tiếp tục nói ra: "Tuy rằng, cũng không có ở chung với người quá lâu, tính tình của người ta cũng đại khái có thể lý giải, tính tình Dao Dao như thế nào, nói vậy người cũng rõ ràng, các người đều không phải loại người thủ đoạn độc ác, không từ thủ đoạn, cho nên, nếu đã không thành phu thê, ta nghĩ các người có thể trở thành huynh muội, không biết ý của người như thế nào?"

Đồ Nguyên trong lòng âm thầm thở ra một hơi, hần minh bạch, ý của Diêu Trí Thanh phỏng chừng chính là muốn mình cùng Dao Dao nhận làm huynh muội, lúc trước nói gả Dao Dao cho mình, chỉ sợ thật là thăm dò rồi.

Hần nghĩ đến dưới chân có một con côn trùng thật lớn nhìn mình chăm chăm, sống lưng liền có một cỗ hàn ý bò lên tới.

"Cầu mà không được." Đồ Nguyên rất nhanh hồi đáp.

Diêu Trí Thanh nắm tay Dao Dao, lại đi cầm tay Đồ Nguyên, Đồ Nguyên không đợi lão nắm lấy liền đưa tay qua, sau đó Diêu Trí Thanh đặt tay Dao Dao lên tay Đồ Nguyên.

Tay Dao Dao thon thả xinh xắn, hơi lạnh, khi đặt lên tay Đồ Nguyên thì Đồ Nguyên nhìn thấy nàng rất nhanh nhìn thoáng qua mình, ở chỗ sâu trong mắt hiện lên chút xấu hổ.

"Ta là một cái người sắp chết rồi, hi vọng ở cái thiên địa này hai người các người có thể nâng đỡ lẫn nhau, không cầu trường sinh, chỉ ít cũng có một chỗ dành cho nhau ở trong lòng."

...

Diêu Trí Thanh đúng là đã chết rồi, Đồ Nguyên không có nhìn thấy thi thể Diêu Trí Thanh. Thật lâu sau, Đồ Nguyên mới biết được, Diêu Trí Thanh là bị Thôn Thiên Thanh Văn trùng kia nuốt ăn rồi.

Hà Thủy Miếu tựa hồ phát hiện Diêu Trí Thanh phỏng chừng có chút không đúng, trong lòng suy đoán Diêu Trí Thanh rất có khả năng bị thương nặng hấp hối.

Gã len lén tìm đến Đồ Nguyên, nói muốn cùng đi bức Dao Dao đưa ra chỗ tốt, không thể một người độc chiếm thứ tốt trên người ngư yêu kia.

Đồ Nguyên đương nhiên sẽ không lý hấn.

Nhưng mà không nghĩ tới chính là, một mình gã cư nhiên đi tìm Dao Dao.

"Một lần trừ ngư yêu kia, ta cùng với bằng hữu của ta đã trả cái giá thật lớn, các ngươi lại ở phía sau nhặt tiện nghi, tru ngư yêu, hai ông cháu các ngươi độc chiếm vật của ngư yêu, điều đó không hợp quy củ." Hà Thủy Miếu ép hỏi.

Dao Dao tựa hồ đã sớm đoán được Hà Thủy Miếu sẽ tới ép hỏi như vậy, lạnh lùng trả lời: "Ngư yêu kia là gia gia ta dùng một tấm Phước Linh Thiên Cương lưới bắt lại, liên quan gì đến ngươi?"

"Lúc trước chúng ta đã đấu pháp cùng con ngư yêu này, sau đó lại cùng đánh ngư yêu kia với các ngươi, chính là Hoàng Mang kiếm của ta mới làm cho ngư yêu kia đào tẩu, mới có thể bị ngươi bắt lại, nhìn tiểu cô nương ngươi tuổi còn trẻ, trái lại có một cái miệng lật ngược phải trái trắng đen, tâm thật đủ tham."

Dao Dao bởi vì gia gia mình chết, tâm tình phi thường không tốt, tự nhiên không có lời gì dễ nghe.

"Vậy ngươi muốn thế nào?" Dao Dao hỏi.

"Ngươi gọi gia gia ngươi ra đây, ta không khi dễ một cái nữ tử ngươi, nếu như bây giờ không trả lại ta một phần thuộc về ta thì chớ có trách ta không khách khí." Hà Thủy Miếu lạnh lùng nói ra.

"Vậy thì ngươi cứ không khách khí đi." Dao Dao lạnh lùng nói.

Hà Thủy Miếu bị Dao Dao nói như thế, trong lòng bùng lên lửa giận. Gã biết rõ, con thanh trùng thật lớn hấn phải là do Điều Trí Thanh khổng lồ, hiện tại Điều Trí Thanh lâu như vậy không có lộ diện, nếu như Điều Trí Thanh không xong rồi, như vậy cũng là vô pháp khu sử thanh trùng kia rồi, cái nữ nhân tuổi trẻ trước mặt này lại có thể có bản lĩnh. ừ

Mình chẳng lẽ còn không phải là đối thủ của nữ nhân ấu trĩ này sao? Gã tuyệt đối không tin tưởng như vậy.

Vì vậy, soạt một cái, gã liền kích phát Hoàng Mang kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 8: Âm sát quyết

Hà Thủy Miếu luôn luôn không có buông tha thứ trên người ngư yêu kia, một con cá thành yêu, trên người vô luận là lân phiến hay là xương cốt, đều là có thể tế luyện thành pháp khí, nếu như tại trên người ngư yêu tìm được một khối xương cốt hoặc là nội tạng hình thành đạo văn thì còn có thể tế thành phù bảo, sẽ có uy lực cường đại.

Phù bảo so với pháp khí mà nói là có khác biệt rất lớn, bởi vì phù bảo là cần thứ đã hóa sinh đạo văn trên người yêu vật, sau đó lại đi tế luyện một phen, chỗ cường đại của nó là có thể làm nền tảng để truyền thừa pháp phù, giúp từng đời người đi quan sát, đi lĩnh ngộ.

Nói chung, tại trong lòng Hà Thủy Miếu, chỉ có một câu nói: ngư yêu cả người là bảo, ta lại nhìn một cái cũng không được.

Cho nên gã nhớ mãi không quên.

Thật vất vả phát hiện Điều Trí Thanh kia tựa hồ bị trọng thương, gã nào còn nhẫn nại được, đương nhiên là phải ép hỏi, chỉ là một cái nữ tử tuổi còn trẻ như thế mà thôi, chẳng lẽ còn có thể phản kháng được ta, ta hành tẩu thiên địa nhiều năm như vậy, đã đấu pháp với người từng gặp yêu linh quý mị nhiều hơn nàng ta nhiều.

Về phần Đồ Nguyên kia, trước bắt lại nữ nhân này rồi nói tiếp. Đối với Đồ Nguyên, trong lòng gã không cho là gì, bởi vì tại trong mắt gã, Đồ Nguyên này rất nhát gan, rõ ràng chính mình có phần cũng không dám mở miệng đòi hỏi, đến lúc đó nếu như Đồ Nguyên này dám mở miệng nói cái gì, cứ trực tiếp đánh giết là được rồi.

Tại gã nhìn đến, một người nhát gan sợ phiền phức thì nhất định là bởi vì tu vi không được, trong thường ngày đàm luận phù pháp, nhìn như đạo lý rõ ràng, thỉnh thoảng còn phủ định lời mình nói, nhưng gã không cho là thực lực Đồ Nguyên cao hơn mình, tu vi không phải dùng miệng để nói, mà là cần tới một điểm linh quang từ sâu trong tâm linh, là cần phải một điểm phù hợp cùng cảm ngộ đối với thiên địa.

Đạo lý mà có thể nói ra miệng thì nói cũng vô dụng.

Hoàng Mang kiếm kích phát, ánh sáng vàng chiếu rực sáng, một phiến hư không như sinh ra hoàng hà.

Nhưng mà gã đã định trước vô pháp thực hiện được tâm nguyện, dưới chân gã đột nhiên sụp xuống, trong lòng cực kỳ hoảng sợ, gã cúi đầu nhìn, một cái miệng khổng lồ xuất hiện tại dưới chân.

Đồ Nguyên tại phía trước Phi Thiên Quan dạy bọn nhỏ từ Tứ Thủy Thành tới học chữ nghe giảng kinh, đột nhiên, hắn nghe phía sau Phi Thiên Quan truyền đến một tiếng kiếm ngân vang mơ hồ.

Trong lòng hắn căng thẳng, vội vàng đứng dậy, hướng phía hậu điện Phi Thiên Quan mà đi.

Đối với Dao Dao hắn kỳ thực cũng không quá lo lắng, bởi vì hắn biết rõ, Điều Trí Thanh tuyệt đối không có khả năng không nghĩ tới tên Hà Thủy Miêu có khả năng sinh sự kia. Nếu như Điều Trí Thanh vẫn còn khỏe thì hắn có thể khẳng định, hiện tại Hà Thủy Miêu đã bị Thôn Thiên Thanh Văn trùng hóa thành phân và nước tiểu rồi.

Hơn nữa, hắn cũng đã nhắc nhở Dao Dao, nói cho nàng chuyện Hà Thủy Miêu từng đi tìm mình.

Quả nhiên, khi đi tới hậu điện của Phi Thiên Quan thì hắn cũng không có nhìn thấy Hà Thủy Miêu, chỉ nhìn thấy trong tay Dao Dao cầm một thanh kiếm, thân kiếm trong trẻo, trong trong trẻo lại lộ ra một mảnh hoàng sắc.

Nhìn thấy kiếm này, Đồ Nguyên liền biết Hà Thủy Miêu đã dữ nhiều lành ít, hắn cũng không có hỏi Hà Thủy Miêu đi đâu rồi.

"Cái kiếm này cho ngươi đi." Dao Dao cầm trong tay thưởng thức một hồi rồi nói ra.

Đồ Nguyên thuận tay nhận lấy, kiếm kia ở trong tay đúng là khá nặng, nói ra: "Ta không biết kiếm thuật."

"Nơi này có một quyển 《Ấm sát quyết》, của Hà Thủy Miêu kia, ngươi cũng cùng cầm đi." Dao Dao nói ra.

"Ngươi không cần sao?" Đồ Nguyên hỏi.

"Ta học chính là khu trừng thuật của Ngự Thủ tông, không có tinh lực luyện kiếm thuật." Dao Dao nói ra.

Đồ Nguyên lật lật bộ《ấm sát quyết》kia, đây là đầu tiên hắn chân chính nhìn thấy pháp thư về ngự kiếm, cũng là lần đầu tiên tiếp xúc đến phi kiếm. Phi kiếm tại một đời trước, đó thể nhưng là đại danh鼎鼎, khi đi tới trên đời này hắn mới biết được, Ngự kiếm thuật so với những phương pháp ngự khí khác là có điểm khác biệt.

Ngự pháp bảo chia làm bốn cái cảnh giới, khu, ngự, hợp, hóa. Trong bốn cảnh giới này, cao thâm nhất là hai cái cảnh giới hợp cùng hóa ở sau, hợp chủ yếu là dung hợp tại trong pháp thuật, mà hóa thì là hóa hữu hình làm vô hình, hóa nhập trong thiên địa. Hai loại cảnh giới này đã đến cảnh giới đại tượng vô hình (quá mức to lớn đến nỗi không thể thấy).

Đồ Nguyên từng gặp qua một loại kiếm thuật, kiếm thuật của Nghĩ thành Lộc Hàm Chân khiến hắn ấn tượng khắc sâu, cầm kiếm trong tay, trăm phủ pháp pháp, một kiếm một kiếm, trực tiếp mà hung dữ độc địa, đáng sợ cực kỳ.

Loại kiếm thuật này Đồ Nguyên gặp qua, nhưng mà hắn không biết tu thế nào.

Bất quá bản ngự kiếm Ấm Sát thuật này, trái lại cách luyện khá giống Thiên Dực phi đao hắn luyện lúc trước.

Dao Dao nhìn Đồ Nguyên cau mày lật nhìn bản Ấm Sát quyết kia, nói ra: "Trên đời này ngoại trừ pháp thuật, thần thông những thứ đó ra, còn có một loại người, bọn họ căn bản không tu hành những thứ này."

Cái này trái lại khiến Đồ Nguyên có chút ngoài ý muốn: "Vậy bọn họ tu cái gì?"

"Bản ngã." Dao Dao nói ra.

Đồ Nguyên nghe vậy càng thêm nghi hoặc rồi, cái gì là bản ngã?

Dao Dao tiếp tục nói ra: "Ta cũng nói không rõ ràng, theo ta biết cùng những gì cá nhân ta hiểu thì bản ngã chính là loại ý niệm chấp nhất hoặc là thông minh nhất ở sâu trong tâm linh một người."

"Tu thành thì sao chứ?"

"Liên sẽ ngưng sinh ra thứ tựa như đao ý, kiếm ý, quyền ý." Dao Dao nói ra.

Đồ Nguyên lại nghĩ đến kiếm thuật của Lộc Hàm Chân, hỏi: "Cùng pháp ý có bất đồng gì?"

Chính hắn cũng ngộ được một tia son chi pháp ý, muốn từ nơi Dao Dao nghe một chút còn có cách giải thích gì.

"Pháp ý là ngộ tại bên ngoài, cảm tại giữa trong son thủy, thông tại thiên địa chi ý, còn bản ngã chi ý mà bọn họ tu thành thì là thứ phát ra từ chỗ sâu nhất trong tâm linh họ." Dao Dao nói ra.

Nói như vậy thì Đồ Nguyên rõ ràng rồi.

"Tại năm mươi năm trước, hoàng thất thị Nguyệt quốc có một người tên là Nguyệt Vũ Hoa, hắn từng bởi vì vị hôn thê của mình bị một người đệ tử Huyền Linh sơn đánh mê hồn, chiếm thân thể, hắn một mình một người trong đêm chạy một mạch tám trăm dặm, cầm một thanh Ngân tinh thiên thương đánh giết lên Huyền Linh sơn, một mạch từ dưới Huyền Linh sơn đánh lên trước cửa Huyền Linh sơn, hộ sơn pháp trận vô pháp ngăn cản, đệ tử Huyền Linh phải dốc hết pháp thuật, pháp bảo cũng ngăn cản không được, tại dưới thương không địch nổi một hiệp, vô luận là pháp bảo hay là pháp phù, tại đụng phải thương liền tan biến, trượt qua thì tổn hại."

"Sau cùng sao chứ?"

"Sau cùng Huyền Linh sơn không thể không đưa người xâm phạm thân thể vị hôn thê của hắn đến trước mặt hắn, chương môn Huyền Linh sơn vốn là muốn cầu tình, dùng thứ khác để đổi lấy một cái mạng cho vị đệ tử kia, nhưng mà trực tiếp bị Nguyệt Vũ Hoa một thương đâm chết rồi."

"Lợi hại." Đồ Nguyên không khỏi tán thán.

"Ta nghe gia gia nói, nguyên bản Nguyệt Vũ Hoa kỳ thực cũng không cường như thế, mà là tại sau khi vị hôn thê của hắn bị mê hồn, trong một đêm cuồng chạy tám trăm dặm, đem lửa giận trong lòng hắn dung nhập vào trong tinh khí thần, lúc này mới ngưng sinh bản ngã chân ý, mới có thể cường đại như vậy, nếu như người của Huyền Linh sơn sớm biết Nguyệt Vũ Hoa cường đại như vậy, cũng không có khả năng đi treu chọc thê tử của hắn." Dao Dao nói ra.

"Nhìn đến, loại bản ngã chân ý này không thích hợp ta tu hành." Đồ Nguyên nói ra.

"Cái loại kiếm thuật cần phải ngưng luyện bản ngã chân ý này không thích hợp ngươi, nhưng loại ngự kiếm thuật này là có thể tu hành a." Dao Dao chỉ vào《âm sát quyết》trên tay Đồ Nguyên, nói ra.

Đồ Nguyên rất rõ ràng, bình thường mà nói, mỗi một loại pháp khí đều là có tác dụng riêng, tỷ như khắc trong Trấn Hồn đỉnh chính là Trấn Hồn pháp phù, khi sử dụng thì có một loại cảm giác thế đại lực trầm, có thể tại lúc giao đụng vào pháp khí của người khác thì thông qua thần niệm trên pháp khí người đó mà đánh đến thần hồn người đó, nhưng mà cái Trấn Hồn đỉnh này lại yếu ở sự linh động, tác dụng của Trấn Hồn đỉnh phù hợp để bày trận.

Mà Thiên Dực phi đao thì sau khi tế ra, phi hành tuyệt tích, linh động vô cùng, nhưng mà lại khuyết thiếu uy lực, tại lúc đánh nhau với ngư yêu, hấn căn bản không có nghĩ tới sẽ tế ra Thiên Dực phi đao, bởi vì Thiên Dực phi đao căn bản vô pháp trăm phá lần giáp của ngư yêu kia.

Tác dụng của một kiện pháp khí hoặc một kiện pháp bảo, chủ yếu là nhìn nó dùng tài liệu gì, bên trong lại ngưng khắc pháp phù gì.

Cho nên trong thiên hạ có ngàn ngàn vạn vạn pháp khí cùng pháp bảo, có đủ loại đủ kiểu năng lực quý dị. Mà trong những pháp khí, pháp bảo này, phiếm tính là một loại tương đối phổ biến.

Bởi vì kiếm khí đâm đánh sắc bén và phiếm kiếm đơn giản, cho nên không ít người nghiên cứu Ngự kiếm thuật, đúng là làm cho trong cái thiên địa này xuất hiện rất nhiều loại phương pháp ngự kiếm. Như Thứ kích thuật, Chấn kiếm thuật, Phân quang hóa ảnh thuật, Lôi âm kiếm minh vân vân.

Đồ Nguyên nhìn quyển sách cùng kiếm trên tay cũng không có cự tuyệt, mình chỉ vừa mới bắt đầu tu hành, về sau sẽ luyện chế bản mạng pháp bảo gì, hiện tại còn chưa có xác định, dù sao học nhiều một môn phương pháp ngự khí cũng không phải chuyện xấu gì.

Trong lúc nhất thời, hai người không có cất tiếng rồi.

Đồ Nguyên thở dài một hơi, nói ra: "Ngươi cũng không cần quá khổ sở, Điều lão cũng thích ngươi có thể hạnh phúc."

Hắn an ủi, tuy rằng lời an ủi này cũng rất đơn giản.

"Gia gia ta đã cùng Thôn Thiên Thanh Văn trùng hòa hợp nhất thể rồi, tuy rằng ý thức của gia gia đã tiêu thất, nhưng mà lại giúp con Thôn Thiên Thanh Văn trùng này rất thân cận với ta, ta có thể dùng phương thức bình thường chậm rãi huấn dưỡng nó." Dao Dao nói ra.

Đồ Nguyên có chút ngoài ý muốn, sau đó gật gật đầu, nói ra: "Vậy là tốt rồi."

Phi Thiên Quan khôi phục bình tĩnh, nhưng mà toàn bộ Tứ Thủy Thành tại trong quần sơn vây quanh này lại rất không ổn định.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 9: Ba loại chủng hỏa

Có câu nói, nơi mà tâm ta an thì là quê hương.

Tứ Thủy Thành không phải có hương của Đồ Nguyên, nhưng mà kể từ khi đi tới cái thế giới này, đây là nơi đầu tiên hắn cảm thấy tâm an. Nếu như đi ra ngoài, có người hỏi người là người ở nơi nào thì hắn sẽ nói Tứ Thủy Thành Đồ Nguyên.

Âm Hồn Cốc tuy rằng là nơi hắn ở lại lâu nhất từ khi đi tới cái đời này, nhưng mà hắn không có cách nào đem Âm Hồn Cốc coi là nhà, bởi vì tại nơi đó hắn liên tục cảm thụ được một loại áp lực.

Dù cho là tại mấy năm theo Khuất Thành tu hành kia, cũng đồng dạng là như thế.

Khuất Thành hiện tại đi nơi nào, Đồ Nguyên không biết, hiện tại Âm Hồn Cốc đã là của Đoàn gia rồi, như vậy sự phụ của mình chỉ sợ cũng sẽ không về Âm Hồn Cốc, cho nên tại trước đây trong lòng sự phụ có ý nghĩ gì mình cũng không cần phải đi đoán, chỉ cần nhớ kỹ một điểm, sự phụ đã dạy mình tu hành, từng cứu mình, giúp mình tại trên đời này có nền tảng để đặt chân là đủ rồi.

Ngày khác nếu là có thể gặp lại, tự nhiên sẽ báo ân tình.

Đi tới trên cái đời này, giết người cũng không ít rồi, nhưng mà hắn không cho mình là người thủ đoạn độc ác. Hắn từng nghĩ, nếu mình có cơ hội sinh ra tại trong tiểu thuyết của Kim Dung Cổ Long, như vậy mình sẽ là một vị hiệp khách không đi đoạt vai diễn của những nhân vật chính kia. Nhưng mà trên đời này không có nhân vật chính, không phải tiểu thuyết, cái thiên địa này cũng chưa từng xuất hiện tại trong dòng lịch sử, nơi này không phải địa cầu, hắn thậm chí không có nghĩ rõ ràng, ánh trăng cùng thái dương trên bầu trời có hay không là giống như ở kiếp trước.

Hắn cũng không biết, thế giới này có tròn hay là không, chỉ biết rộng lớn vô tận, kéo dài vô tận. Sinh linh nhìn thấy đến càng là thiên kì bách quái, nhân loại tại trong thiên địa này không phải có địa vị thống trị.

Cứ như vậy, Đồ Nguyên tại trong Phi Thiên Quan dạy bọn nhỏ biết chữ, lại phân thời gian giảng giải đạo kinh cho bọn nó.

Thời gian còn lại đều là tu hành, nuốt thổ luyện thần cùng tu pháp, cùng với luyện phương pháp ngự khí.

Một kiện pháp khí khác pháp bảo ở chỗ pháp khí cũng không cần tế luyện, mà pháp bảo nếu không tế luyện thì vô pháp phát huy ra uy lực phù hợp, pháp bảo sau khi dùng linh khí ngày đêm không ngừng bồi luyện, một niệm có thể ngự, uy lực cường đại.

Mà pháp khí tuy rằng cũng cần dùng linh khí để bồi luyện, nhưng mà vô luận người phí bao nhiêu tâm lực, đều không thể giúp một kiện pháp khí tăng lên, mà pháp bảo thì có thể tại trong quá trình tháng ngày tích lũy chậm rãi tăng lên.

Phi Thiên Quan có chỗ ven sông, ở đó là một cái vách núi, tại nơi đó nước Tứ Thủy hà vỗ vào vách núi, sau đó uốn lượn, chậm rãi chảy về phía phương xa, cho nên tại mặt trên phiến vách núi này là một chỗ rất tốt để tu hành, thủy linh khí trong sông theo vách núi bốc lên, Đồ Nguyên mỗi đêm tới đều sẽ ngồi ở chỗ này nuốt thổ thiên địa linh khí.

...

"Há miệng thực linh hà, đáp vụ du thiên hạ. Niệm động lôi đình nộ, liễm mi phủ vũ hoa."

"Bộp bộp bộp..."

Đồ Nguyên quay đầu lại, nhìn Dao Dao vừa vỗ tay vừa đến gần, lúc này là sáng sớm, vụ khí nhàn nhạt phiêu đảng trong hư không. Dao Dao với một bộ váy dài màu xanh nhạt từ trong sương đi tới.

"Thật không nghĩ tới người còn biết làm thơ." Dao Dao còn chưa có đến gần liền đã nói ra.

Đồ Nguyên có chút xấu hổ cười cười, hắn chính là không quen người khác khen mình. Trước đây là như thế này, hiện tại y nguyên là như thế.

"Đọc vớ đọc vẩn thôi, không thông, không thông..."

"Ta trái lại cảm thấy rất thông, thông tình thông ý, còn thông tâm, tại trong nhân gian đại thành, thường thường có rất nhiều người tình thông thi từ chi đạo, nghĩ không ra người cư nhiên cũng biết." Dao Dao nói ra.

Đồ Nguyên thấy Dao Dao hiện tại tâm tình tựa hồ tốt hơn không ít, liền cũng tìm chút lời nói phản chấn vui vẻ.

"Là cảm thấy hay thật hay là khen ta chứ?" Đồ Nguyên cười hỏi.

"Thi từ là ý trong lòng, bài thơ kia của người tuy rằng đơn giản, nhưng mà lại nói hết suy nghĩ trong lòng người, chỉ ít ta không biết làm thơ, cho nên tự nhiên là thấy rất hay." Dao Dao nói ra.

Dao Dao từ nhỏ đã cùng gia gia mình lang bạt khắp nơi, tuy rằng đã thấy nhiều, biết rõ nhiều, nhưng mà cũng không thể giống con cháu nhà danh gia vọng tộc ở nhân gian từ nhỏ đã được một ít văn vẻ giáo dục, nằng theo gia gia mình tại trong cái thiên địa người lừa ta gạt này, còn có thể tự mình chậm rãi hiểu chuyện tự xét đoán mà khuyên nhủ gia gia mình không nên hại người, cái này là khó có được cỡ nào.

Nói đến văn hóa giáo dục và tu dưỡng, Dao Dao thật đúng là vị tất so được với Đồ Nguyên, một người lớn lên không có khả năng khống chế về bên ngoài, nhưng mà tính khí thần của một người, phần khí chất ở bên trong kia, nhưng là có thể cải biến.

Trên người Đồ Nguyên, cũng không có cái loại lãnh khốc của rất nhiều tu sĩ, cũng không có vẻ hùng hổ dọa người của một số tu sĩ khác.

Nhìn Dao Dao hẳn là nhỏ hơn mình một chút ở trước mặt này, suy nghĩ nàng từ nhỏ kinh lịch nhiều như vậy, suy nghĩ nàng tại trên đời này cũng là một người cô độc, trong lòng đúng là sinh ra một loại thương cảm.

Có lúc thương cảm người khác đó là bởi vì mình có kinh lịch cùng cảm xúc tương tự.

"Người là người của Ngự Thủ tông, vì cái gì không về Ngự Thủ tông?" Đồ Nguyên hỏi.

Dao Dao nở nụ cười, nói ra: "Ngự Thủ tông chỉ là một cái cách nói không rõ ràng, ba trăm năm trước, đã không có môn phái Ngự Thủ tông này rồi."

"Thế nào?"

"Bởi vì sơn môn bị người phá rồi."

"Sơn môn bị phá?" Đồ Nguyên phi thường kinh ngạc, bởi vì hắn nhìn thấy biểu hiện của hai người Diêu lão đầu cùng Dao Dao, cùng là tu vi Đan khí ngưng thần, nhưng mà thủ đoạn thế nhưng là cực kỳ quý dị khó dò. Bọn họ còn như thế, sư môn bọn họ lại thế nào sẽ kém chứ.

Dao Dao nhìn ra nghi vấn của Đồ Nguyên, nói ra: "Môn phái cường đại cỡ nào cũng sẽ có địch nhân, huống hồ Ngự Thủ môn từ trước đến nay hành sự không cố kỵ, từ lâu không biết đã đắc tội bao nhiêu môn phái, có cường đại cũng khó địch người khác vậy công. Kỳ thực trong Ngự Thủ môn luôn luôn có rất nhiều chi nhánh, rất phân tán, sơn môn cũng không cường đại, cho nên Ngự Thủ môn không còn rồi, nhưng mà Ngự Thủ môn lại không có bị diệt, bởi vì trong thiên hạ rải rác rất nhiều môn phái to to nhỏ nhỏ hình thành từ rất nhiều chi nhánh của Ngự Thủ môn phân tán ra. Ta tu chính là Ngự trùng thuật, xác thực mà nói là 'Tế trùng'."

"Không biết là ai công phá?" Đồ Nguyên hỏi.

"Không biết, gia gia không có nói cho ta, ông ấy nói Ngự Thủ môn nếu đã bị phá sơn môn, những tu sĩ tự cho là chính đạo kia không có để ý, những cường giả của các chi nhánh kia không có để ý, như vậy khẳng định không đơn giản, ta cũng không cần phải biết rõ nhớ kỹ mấy thứ này."

Đồ Nguyên trong lòng cảm thán, Diêu Trí Thanh người này đối với ngoại nhân đương nhiên không tốt, nhưng mà đối với đứa cháu gái này của mình nhưng là dùng hết tâm huyết để dạy bảo cùng bồi dưỡng.

Linh khí trong nước sông cuộn cuộn mà lên, khiến vụ khí nơi đây phá lệ nồng đậm hơn một ít.

Hai người đứng ở bên cạnh vách núi, thưởng thức cảnh trí sơn hà trong sương mù, an tĩnh, thanh tịnh, giờ khắc này giống như hòa hợp cùng cái núi này cái nước này thành nhất thể rồi, thành một bộ phận của sơn thủy.

"Người có biết chủng hỏa có bao nhiêu loại phương thức không?" Dao Dao đột nhiên hỏi.

"Có rất nhiều loại phương thức sao? Ta chỉ biết một loại." Đồ Nguyên nói ra, trong lòng hắn có chứa ý khác, lại nghĩ đến Âm Hồn Cốc là môn phái nhỏ, mà Dao Dao là đệ tử đại môn phái, tuy rằng Ngự Thủ tông không còn rồi, nhưng mà truyền thừa của nàng là mình so không được.

"Chủng hỏa có ba loại phương thức, thông thường nhất đó là đem Địa sát Linh hỏa gieo nhập trong đan điền, chỗ Âm Hồn Cốc lúc trước của người là có thể sinh ra Âm sát linh hỏa, đại đa số phương thức là lấy linh hỏa cùng một ít thảo dược đồng thời dùng phương thức đặc thù luyện thành dịch, sau đó ăn vào. Loại Địa sát linh hỏa này uy lực cường đại, nếu chủng hỏa thành công, vậy thì có thêm được một loại thủ đoạn cường đại, có rất nhiều người đều đi tìm những linh hỏa uy lực cường đại mà quý dị kia, thậm chí là đem mấy loại linh hỏa dung hợp vào nhau. Bất quá, phương thức này cũng cực kỳ nguy hiểm, nếu chủng hỏa thất bại, liền sẽ bị sát hỏa phản phệ tự thân, trực tiếp chết cháy."

Dao Dao nói như vậy, Đồ Nguyên biết rõ nàng còn muốn hắn biết có phương thức gì: "Vậy còn có phương thức chủng hỏa gì."

Hắn cũng đã đến lúc cần phải cân nhắc việc chủng hỏa rồi.

"Còn có một loại thì là nhân gian dục hỏa, lại có người xưng nó là nhân gian ma hỏa hoặc là thần hỏa. Cái này không giống Địa sát linh hỏa cần phải tìm kiếm sát hỏa trong đại địa gieo nhập đan điền, mà hoàn toàn là từ sâu trong tâm linh mình tuôn sinh ra, loại này ta chỉ biết, những người ngưng sinh bản ngã chân ý kia đều là gieo xuống loại đạo hỏa này."

Đồ Nguyên minh bạch, phương thức này không thích hợp mình.

"Còn có?"

"Còn có một loại chính là Thiên chi tinh hỏa (tinh hỏa trong trời), chủng nhập ba loại tinh hỏa Nhật, Nguyệt, Tinh này vào trong đan điền hóa sinh ra đạo hỏa. Chỉ là phương thức này chủng ra đạo hỏa, cần có chính là một cái năm tháng lâu dài tích lũy, cũng không như chủng Địa sát linh hỏa vậy, ngay từ đầu đã phi thường cường đại."

"Người biết làm thế nào chủng thiên chi tinh hỏa không?" Đồ Nguyên nghe xong lập tức hỏi.

"Ta không biết, bất quá, ta biết rõ có người biết." Dao Dao nói ra.

"Người nào?"

"Trường Minh đạo trưởng."

Đồ Nguyên đương nhiên không nhận biết Trường Minh đạo trưởng này, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua. Chính lúc hắn muốn hỏi rõ thêm một bước thân phận cụ thể của Trường Minh đạo trưởng này thì đột nhiên, quay đầu lại nhìn về một cái phương hướng, nơi đó chính là Tứ Thủy Thành.

Trong Tứ Thủy Thành ánh lửa ngập trời.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 10: Cảnh báo

Ngư yêu thu ba đệ tử, hai đã chết, còn có một cái từ khi xảy ra chuyện không may thì luôn luôn tại trong Tứ Thủy Thành, chưa từng có đi ra, nếu là sau khi giết chết ngư yêu, Điều lão không có việc gì thì hiện tại cá đệ tử trong Tứ Thủy Thành kia đã chết rồi, nhưng mà Điều lão xảy ra chuyện, cho nên Đồ Nguyên cùng Dao Dao không có đi giết.

Trong Tứ Thủy Thành, đã là ánh lửa tận trời, tiếng gào khóc khắp nơi, nơi nơi đều là người bị đốt nhà đang tại khóc rống.

Có người đi tới Phi Thiên Quan tìm Đồ Nguyên, tại sau khi ngư yêu chết, Đồ Nguyên dạy bọn họ biết chữ, giảng đạo kinh cho bọn họ, đã tại trong lòng bọn họ lập ra uy tín nhất định rồi.

Trong thành có giếng, không ngừng có người dùng thùng gỗ múc nước đi dập lửa, lại căn bản vô pháp dập tắt. Không có người đi tìm thành chủ, bởi vì đám cháy này chính là từ phủ thành chủ cháy lan ra.

Tại lúc người trong Tứ Thủy Thành cho rằng Tứ Thủy Thành sẽ bị đám cháy lớn này phá hủy, có người còn kêu gào chuyện này là do tiên nhân Phi Thiên Quan trả thù thì trong bầu trời đột nhiên xuất hiện một mảnh kim quang, kim quang cũng không đậm, như là một mảnh rắng nhạt.

Có người ngẩng đầu nhìn, kim quang tại trong bầu trời kia nhưng là có kèm hoa văn phức tạp, theo đó tại trong nháy mắt kim quang biến mất, mưa to tầm tã rơi xuống, không có chút dấu hiệu nào.

Mưa to đột nhiên xuất hiện khiến người trong thành thoáng sững sốt, sau đó cao giọng la hét, cực kỳ cao hứng. Có người tình mắt nhìn thấy tại phía dưới ánh lửa chưa tắt, có một người đứng ở nơi đó, người kia không phải ai khác, chính là Đồ Nguyên. Vị kia tại Phi Thiên Quan giảng đạo tụng kinh cho bọn hắn.

Trận mưa to này, hiển nhiên chính là Đồ Nguyên làm ra, tức thì có người quỳ rạp xuống đất, cảm tạ Đồ Nguyên, có một người quỳ, người khác cũng thấy được Đồ Nguyên, tức thì rầm rập quỳ xuống.

Đồ Nguyên cũng không có đi quản bọn họ, bởi vì hiện tại hắn không có thời gian đi quản, hắn nhìn thấy một người, xác thực mà nói đã không phải là một cái người.

Trên thân người kia không có y phục, lại có vảy đầy người, như là vảy rắn cũng giống vảy cá, trên mặt cũng có, nhưng mà còn không có che phủ hoàn toàn, đúng là không ai nhìn thấy y.

Trong con ngươi y trời nổi ánh sáng lạnh màu xanh nhạt, không giống như là người, trái lại như là yêu. Y vốn chính là thành chủ của cái Tứ Thủy Thành này, cũng chính là một trong ba vị đệ tử của ngư yêu, tên là Thạch Ly.

Thế nào lại biến thành như vậy, Đồ Nguyên không biết.

Hắn chỉ biết mình cần phải diệt trừ y, đột nhiên y xoay người bỏ chạy, Đồ Nguyên tự nhiên là đuổi theo, chỉ thấy thân ảnh Thạch Ly kia tại trong bóng tối Tứ Thủy Thành như ẩn như hiện, tốc độ cực nhanh, chỉ chớp lát sau liền đã ra Tứ Thủy Thành, nhằm phía núi ở mặt sau mà chạy đi, khi y chạy thì thỉnh thoảng sẽ lấy tay làm chân, linh động vô cùng, như là dã thú.

Tiến nhập trong núi, tốc độ Thạch Ly càng lúc càng nhanh, Đồ Nguyên truy đuổi rất cật lực.

Liên tiếp truy qua hai ngọn núi, đi tới trong một cái sơn cốc, Đồ Nguyên ngừng lại. Nơi đây hắc ám, hắn đã đem Thất Bảo Như Ý cầm tại trong tay, Thất Bảo Như Ý không thích hợp tể ra đánh xa, nhưng mà cầm tại trên tay lại đủ để phòng thân, Thất Bảo Như Ý vừa ra, liền dâng lên một mảnh thanh quang, có áp lực hung tà chỉ ý trong rừng hắc ám kia tức thì bị đuổi đi rồi.

Đột nhiên, trong bóng tối xuất hiện thanh âm "Tê tê".

Đồ Nguyên xoay người, trong bóng tối ở một bên, chậm rãi đi ra một con rắn mối thật lớn, rắn mối ngẩng đầu, đúng là còn phải cao hơn Đồ Nguyên mấy

phần.

Lân giáp ở hàm dưới của nó màu đỏ tươi, bên tai có cánh như vây cá, bốn trảo cắm tại trên đất, trắng kiện mà ngắn, nhưng nhìn qua cực kỳ hữu lực, lân giáp trên người xanh đen nhỏ dày, giống như là một kiện áo giáp tinh xảo.

Đứng tại bên cạnh nó là vị Thạch Ly kia, trên mặt vận vẹo, không ngừng làm ra biểu tình hung ác tới.

Đồ Nguyên lui về phía sau, rần mối thật lớn kia liền tiến thêm một bước, lưỡi nó không ngừng lè ra, Đồ Nguyên có thể rõ ràng nhìn thấy, hai mắt nó là vân đục, nhưng mà trong loại vân đục đó lại có vẻ hung tàn mà chỉ có yêu mới có.

Đồ Nguyên không có nói chuyện, Thất Bảo Như Ý trong tay giờ lên, quang hoa do Thất Bảo Như Ý phát ra khiến con rần mối thật lớn kia hơi hơi dừng lại.

Ánh mắt nó hướng vào Thất Bảo Như Ý, mà Thạch Ly kia lại lui về phía sau một bước, trốn ở trong bóng tối phía sau rần mối, đồng thời giống như vô ý thức mà phát ra thanh âm kinh sợ.

Con rần mối yêu này là có trí tuệ không thua người, Đồ Nguyên rất rõ ràng, nếu Thạch Ly đã chạy tới nơi đây, như vậy nhất định có liên quan cùng con rần mối yêu này.

Trong rừng hắc ám kiểm chế vô cùng, tại lúc rần mối yêu kia giống như muốn động thủ thì, một chỗ cách đó không xa xuất hiện một người, là nữ tử, chính là Dao Dao. Nàng xuất hiện, vừa lúc cùng Đồ Nguyên hai người đồng thời giáp công rần mối yêu.

Rần mối yêu cảm thụ được trong mình mình có sự uy hiếp.

Tri giác của Yêu phi thường nhạy cảm, nó thậm chí còn lui ra phía sau một bước.

Trong rừng lại một lần nữa lại. Cuối cùng, Đồ Nguyên cảm thấy như vậy không phải biện pháp, mở miệng nói ra: "Ta hi vọng các người không lại xuất hiện tại trong Tứ Thủy Thành, nếu còn xuất hiện tại Tứ Thủy Thành, đó chính là không chết không ngớt rồi."

Nghe Đồ Nguyên uy hiếp, rần mối yêu kia há mồm, phát ra tiếng tê mình 'Tê ca', Đồ Nguyên một bước không lui, nhưng mà tại bên cạnh rần mối yêu cách đó không xa lại có con cự trùng chui ra khỏi mặt đất.

Cự miệng kia há ra, giống như một cái hắc động thôn phệ tất cả.

Rần mối yêu vội vàng xoay người, phát ra tiếng gầm nhẹ uy hiếp. Cự trùng đồng dạng phát hiện âm thanh như tiếng nuốt kia khó chịu vô cùng, bọn chúng một cái là yêu, một cái chỉ là hung vật.

Thôn Thiên Thanh Văn trùng cường đại, nhưng cũng không có linh trí, mà rần mối yêu là có linh trí. Cuối cùng, chúng nó cũng không có vừa thấy liền lao vào cắn xé.

Rần mối yêu cũng không có trả lời, Đồ Nguyên không biết có đúng hay không nó không biết nói tiếng người, chậm rãi rời khỏi cốc, Dao Dao cùng đi. Khi hai người trở lại trong Tứ Thủy Thành thì sắc trời đã sáng.

Lửa cũng đã tắt.

Đồ Nguyên từ chỗ Dao Dao mới biết, bản thân Thạch Ly kia từng luôn luôn bị ý chí của ngư yêu khống chế, ngư yêu chết rồi, nhưng là bởi vì bị khống chế quá lâu, cho nên thần hồn sản sinh dị biến, khiến nhục thân mọc ra vây cá, cái này cũng khiến hấn mất đi thần trí, bất quá, hấn có thể theo bản năng chạy trốn tới chỗ rần mối yêu kia, có thể thấy lúc trước cùng rần mối yêu này có quan hệ không tệ.

Sở dĩ không hề động thủ trừ yêu, là bởi vì bọn họ cũng không có nắm chặt giết được rần mối yêu kia, chỉ có thể là lui về, hi vọng về sau tu vi cao hơn có thể lại đi trừ yêu.

Thành chủ lúc trước của Tứ Thủy Thành đã hóa thành quái vật người không phải người yêu không phải yêu, hấn vừa trở lại trong Tứ Thủy Thành, liền triệu tập người trong thành nói cho bọn họ, thành chủ Thạch Ly đã thành quái vật, mọi người rộ lên, chớp mắt, người ở trước mặt Đồ Nguyên đều ọng ọng nói nhỏ.

Đồ Nguyên nhìn sự hỗn loạn đó, trong lòng có chút ưu phiền, nếu như hấn đi tiếp quản cái thành trì này, khẳng định không có người sẽ phản đối, nhưng mà chính hấn rất rõ ràng mình không nguyện ý cũng không giỏi về quản lý thành trì, vì vậy liền chỉ định một vị trung niên nhân trước đây hiệp trợ Thạch Ly quản lý thành trì làm thành chủ.

Nhưng khiến Đồ Nguyên không nghĩ tới chính là hấn lại nói muốn Đồ Nguyên nhận vị trí thành chủ, Đồ Nguyên đương nhiên sẽ không đáp ứng, mặc hấn nói như thế nào, người kia đều không nguyện ý làm thành chủ, người khác cũng là như thế, đồng thời từng người cúi đầu, một bộ cực kỳ sợ, sau cùng Dao Dao mở miệng, nói: "Đã như vậy, vậy người tạm lĩnh vị trí thành chủ này đi, cũng nhìn rõ người trong thành, đến lúc đó tuyển cái người tính tình thích hợp rồi truyền lại vị trí thành chủ cũng không muộn."

Kết quả cuối cùng chính là Đồ Nguyên làm thành chủ cái Tứ Thủy Thành này, điều này làm cho hấn có một loại cảm giác không chân thực, suy nghĩ kiếp trước, mình liêu mạng đọc sách học tập, sau cùng tốt nghiệp cũng là nỗ lực thì cử mới có thể có một cái thân phận sơ kinh cổ vật giám định sư, mà hiện tại thời gian tu hành còn ít hơn thời gian học tập ở kiếp trước, lại đã thành đứng đầu một thành.

Bất quá, dù cho là làm thành chủ, thì cũng phải làm một chút chuyện, cũng may bộ máy trước đây chỉ thiếu đi một cái thành chủ mà thôi, cũng không cần hẳn phải tự làm gì nhiều.

Đối với Đồ Nguyên mà nói, cái thế giới này thì từng người thực lực cực cường, nhưng mà người bình thường lại ngu muội không được khai hóa, hẳn tự thấy mình không có năng lực đem lại cho bọn họ sức sản xuất tiên tiến gì, duy nhất có thể làm chính là cởi mở tư tưởng của bọn họ, dùng từ cổ một chút mà nói chính là giáo hóa.

Hắn sai người xây dựng một tòa học cung tại trong thành, tên là Tứ Thủy học cung, tự nhậm cung chủ, mỗi ngày đều tại một cái thời gian cố định vào đó dạy học.

Thời gian vội vã, lại là ba tháng, hắn vừa tu hành, vừa dạy học, đại bộ phận sự tình trong thành đều giao cho một người khác quản lý, đúng là chậm rãi thành thói quen.

Một ngày này, Dao Dao đột nhiên tìm đến, thấy Đồ Nguyên đang dạy học, thì cũng ở dưới nghe. Thẳng đến khi hắn giảng xong, người trong học cung rời đi hết, Dao Dao nói ra: "Thoạt nhìn, ngươi có chút tự đắc."

Đồ Nguyên cười cười, nói ra: "Có thể đem hiểu biết trong lòng mình dạy truyền cho người, coi như không bỏ lỡ những gì tâm đắc trong cuộc đời."

"Nhưng nếu tu hành không thành, cũng bất quá vội vã trăm năm hơn liền hóa thành bùn đất, tiếc nuối càng sâu." Dao Dao nói ra

Lúc đó nàng khuyên Đồ Nguyên có thể nhận vị trí thành chủ này, hiện tại chứng kiến Đồ Nguyên mỗi ngày đều tại trong cái học cung này dạy học, đồng thời có chút tự đắc, liền lại tới cái này cảnh tỉnh hắn.

"Bất quá là phí chút thời gian dạy học mà thôi, cũng không làm lỡ tu hành." Đồ Nguyên nói ra.

"Tu hành không tiến thì lui, ngươi cảm thấy không có làm lỡ, nhưng thời gian qua ngươi nhưng có thấy có tâm đắc, có thể có linh ngộ gì."

Đồ Nguyên nhìn khuôn mặt Dao Dao căng thẳng nghiêm túc, phát hiện Dao Dao là phi thường thật, vốn định nói lời vui đùa liền không có nói ra miệng.

"Ngươi nhưng có biết, trước lúc kết đan tu hành càng ít lãng phí thời gian càng tốt, thời gian lãng phí càng ít, như vậy liền có càng nhiều thời giờ tới kết kim đan, kim đan có phẩm, liên quan đến tu hành cả đời, nếu là đan đạo có tí vết, dù cho là tu hành ngàn năm cũng bất quá là một giấc mộng để vương mà thôi, ta không muốn tại lúc người già rồi thì nghe người gọi tới dặn dò hậu sự, lại càng không muốn tể bái trước mộ phần người, nếu như có một ngày người chết già, ta sẽ đem người cho Thôn Thiên Thanh Văn trùng ăn rồi."

Hai người một cái ngồi ở trên đài cao, một cái ngồi tại phía dưới, nhưng mà thanh âm lại rõ ràng nghe thấy, trong học cung trống trải cũng chỉ có hai người. Dao Dao cách Đồ Nguyên khá xa, ngồi ở chỗ kia, một bộ áo xanh váy lam, tay đặt tại trên đùi, nắm vào nhau, trên khuôn mặt xinh xắn lãnh tú kia, lúc này nghiêm túc vô cùng.

Đồ Nguyên không có nghĩ đến Dao Dao lại nói lời nghiêm khắc như thế, hít một hơi, nhấp miệng, nói ra: "Ta về sau nhất định dụng công tu hành."

Hắn có thể lý giải Dao Dao, biết rõ nàng đại khái là bởi vì bị việc gia gia mình chết kích thích, không muốn nhìn thấy người quen thuộc sau cùng tu vi không thành tựu mà chết đi.

"Lần trước nói cho người Trường Minh đạo trưởng biết phương pháp chủng thiên hỏa, người sau lại vì sao không tìm ta tới hỏi." Dao Dao tiếp tục nói ra.

"Thời gian ta ngưng thần cũng không lâu, chủng hỏa không cần nóng lòng nhất thời đi." Đồ Nguyên nói ra.

"Phương pháp ngươi biết là chủng Địa Sát linh hỏa, phương pháp chủng Thiên Hỏa thế nào sẽ tương đồng chứ." Dao Dao nhìn con mắt Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên nhìn cái nữ nhân còn nhỏ tuổi hơn mình một ít này, cảm thấy áp lực khá lớn, vì vậy đứng lên, bầu không khí căng thẳng khi hai người ngồi đối diện bức hỏi nhau liền biến mất. Hắn đi tới bên cạnh Dao Dao, dung tư thế đứng nhìn Dao Dao đang ngồi, tự nhiên sẽ không còn áp lực như trước rồi.

"Được rồi, là ta lười biếng rồi, Trường Minh đạo trưởng kia ở nơi nào, ta đi tìm hắn."

Dao Dao cũng đứng lên, khuôn mặt căng thẳng của nàng cũng thả lỏng một ít, nói ra: "Trường Minh đạo trưởng vốn là đệ tử Côn Ngô phái, nhưng bởi vì phạm sai lầm, bị phê bỏ tu hành, tại lúc hiểm tử thì được ta cùng gia gia cứu, người đi đón hắn đến Tứ Thủy Thành này, đã có thể để hắn thay người dạy học, lại có thể tìm cơ hội nói hắn chỉ điểm phương pháp chủng Thiên hỏa cho người."

Dao Dao cân nhắc đúng là chu đáo như thế, khiến Đồ Nguyên rất ngoài ý muốn, cũng có chút xấu hổ, nói ra: "Ta nhất định đưa Trường Minh đạo trưởng tới Tứ Thủy Thành này."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 11: Trường Minh đạo trưởng

Cái thế giới này, toàn bộ truyền thuyết cùng thần thoại, tại lúc ban đầu sinh ra trong lòng, những người kia đều không có khả năng sẽ nghĩ đến mình là đang sáng lập ra truyền thuyết hoặc là thần thoại.

Từ Thủy Thành tại trong dãy núi rừng mịt mờ này, là nơi chốn một đám nhân loại sống yên ổn.

Diêu Dao đứng ở vách núi ven sông ở Phi Thiên Quan, nhìn nhân ảnh đi xa, vẩy dài bay lượn trong gió.

Nàng từng nghe gia gia kể qua rất nhiều về loại người thiên tư vốn vô cùng tốt, thời gian tu hành ngắn ngủi liền có thành tựu cực lớn, nhưng mà trong những người này đa số đều tại lúc đạt được thành tựu cao hơn người khác rồi thì trở nên lười biếng, sau đó bị người khác đuổi kịp, nhưng mà tại khi bị người đuổi kịp, bọn họ cho rằng ngộ tính của mình tốt hơn người khác, cũng không quá để tâm, lại bởi vì lười biếng lâu, trái lại không có nỗ lực như người khác, sau đó bị người vượt qua, khi bị người vượt qua thì từng người tâm tính không ổn định, cuối cùng chỉ đành phí thời gian năm tháng.

Tại trong mắt Diêu Dao, thiên tư của Đồ Nguyên không thể nghi ngờ là tốt, nếu như Đồ Nguyên bởi vì nhất tâm muốn giáo hóa muôn sinh linh mà làm lỡ tu hành, đó là điều nàng không muốn nhìn thấy.

Đồ Nguyên đã ly khai hơn nửa tháng, đột nhiên, từ bên kia núi xuất hiện mấy người.

Bọn họ là mấy cái tán tu, tán tu nhiều năm lên núi tại trong phiên hoang tà chi địa này, liệp sát chút thú loại hóa yêu, hoặc là bắt chút tà linh mị quỷ, khi bọn họ trông thấy Từ Thủy Thành thì lập tức tiến vào trong Từ Thủy Thành.

Tại hoang sơn dã lĩnh gặp gỡ thành như vậy còn là không sai, tuy rằng Từ Thủy Thành cực nhỏ, khi bọn họ dạo qua một vòng Từ Thủy Thành, vậy mà không có phát hiện tu sĩ, từng người đều trở nên cao hứng, đúng là quyết định muốn định cư lại nơi đây, làm thành chủ của cái thành trì nho nhỏ này, nhưng mà rất nhanh bọn họ liền biết được ngoài thành có một tòa Phi Thiên Quan.

Khi bọn họ gặp Diêu Dao, lúc đầu còn rất cung kính, dù sao Diêu Dao một người ở tại một tòa đạo quan lớn như thế, đối với những tán tu bọn họ này mà nói, là rất có sức uy hiếp, nhưng mà sau đó bọn họ liền bắt đầu nảy sinh chủ ý rồi.

"Nhìn nàng ta tuổi còn trẻ, hay là chúng ta chiếm nơi này."

"Nghe người nơi đây nói, lúc trước nơi đó có ngư yêu, sau lại ngư yêu chết rồi, nhưng mà người đi cùng nàng không còn, hiện tại chỉ có mình nàng, trước đoạn thời gian còn đi một người, có lẽ những người kia đều cùng hủy diệt với ngư yêu rồi."

"Không quản người nào, chỉ một mình nàng ta, chúng ta bốn người lại sợ nàng? Chiếm nơi đây, nếu như nàng ta thức thời, lưu nàng một mạng, làm lộ đỉnh song tu cho mấy người chúng ta, nếu không thức thời thì trực tiếp rút hồn luyện nhập trong phiên."

Bọn họ đương nhiên không biết phương pháp song tu cao thâm gì, mà là thái độ (rút lấy cái tinh túy).

Một đêm này, khắp trời mưa gió, nước sông Từ Thủy hà dâng lên, cuộn cuộn chảy xiết, vỗ trên vách núi, phát ra trận trận tiếng rống giận dữ.

Bốn người tại trong mưa gió đi tới trước, rất nhanh tới gần, trong đó một người tại trong mưa gió như ẩn như hiện, một ẩn một hiện liền đã đi tới mây tượng, có một người cười một con ngựa hướng phía Phi Thiên Quan mà đi, tại trong mưa gió chìm chìm nổi nổi.

Lại có một người cõng một cây đại đao, cất bước bước lớn, sải bước đuổi hướng Phi Thiên Quan.

Còn có một người thì như là không có chút trọng lượng nào, bị gió thổi, phiêu phiêu dập dờn đúng là bay đến trên không Phi Thiên Quan, sau đó trực tiếp rơi vào trên đỉnh quan.

Khi bọn họ đi tới trước Phi Thiên Quan, liếc nhìn nhau, sau đó đẩy đại môn Phi Thiên Quan ra, phóng vào phía bên trong.

Phi Thiên Quan mù mịt yên tĩnh vô thanh, người chạy vào, trong tai đột nhiên nghe đến thanh âm vô số côn trùng vỗ cánh, sau đó là vô số côn trùng nhào vào trên mặt.

"A..."

Trong đó người cầm đao huy vũ loang loáng, nườm nượp không vào, nhưng mà vẫn cứ bị côn trùng không biết rõ cắn lên người rất nhiều chỗ, chỗ bị cắn nóng rất đau nhức.

Hắn biết rõ, đó là độc trùng, cái nữ tử kia vậy mà là biết chơi trò độc trùng này, trong lòng hắn kinh hãi, thế nào cũng không có nghĩ đến một cái nữ tử từ nhìn qua lãnh tú như vậy lại biết thao túng những độc trùng khiến người kinh khủng này.

Người hắn rất nhanh sung phù lên, sau đó thờ không nổi, cổ họng như là bị một cái tay bóp chặt lại. Rất nhanh, hắn liền ngã xuống đất không dậy.

Có một người khác tay vẩy ra một mảnh liệt viêm, trong liệt viêm, những côn trùng kia có chút bị đốt rơi trên mặt đất, nhưng mà lại cũng không có chết đi, mà y nguyên bò về phía bọn họ.

Thậm chí có chút côn trùng bị lửa đốt liền nổ tung ra, nước độc trong người côn trùng văng ra khắp nơi.

Côn trùng bay ra từng phiến, có bay ở trên trời, có bò trên mặt đất, bọn họ cảm thấy như mình đi vào trong một cái tổ trùng. Trong đó có người tại trong côn trùng thành đàn thành đàn biến mất thân hình, nhưng mà vẫn cứ là bị một ít côn trùng nhào lên người.

Lại có một người trong tay lấy ra một cái phiến, khi phiến ra, một mảnh hắc quang tuôn sinh, hắc quang mạnh động, cuộn cuộn tại trong quan như sóng.

Đột nhiên, trong bóng tối, một con trùng lớn xuất hiện, giương miệng không lồ.

...

Khi Đồ Nguyên trông thấy Trường Minh đạo nhân thì đó là một lão nhân gần đất xa trời, nhìn qua đã không có mấy năm sống tốt rồi.

Nơi này không phải ở trong một tòa thành, mà là trong một cái thôn trại, tại trong cái thôn trại này, bởi vì lai lịch lão bất chính, cho nên cũng không thể hoàn toàn dung nhập và thôn trại.

Lại thêm, lão từng là đệ tử của Côn Ngô phái, tuy rằng bị phế rồi, nhưng trên người cũng có một cỗ khí chất người thường không có.

Đã từng cao cao tại thượng, như vậy dù cho là bây giờ suy sụp, lại y nguyên có một biểu hiện không ngại cùng không sợ, thân thể hẳn sẽ cứng xướng, nhưng mà ánh mắt lão luôn luôn có loại bề ngỗ trên cao nhìn xuống, vô luận là nhìn những người thường trong thôn trại, hay là nhìn Đồ Nguyên.

Côn Ngô phái là đại phái trên thế gian, đệ tử Côn Ngô phái thì có cái phần kiêu ngạo này, dù cho là đệ tử đã trục xuất sư môn, y nguyên ngạo khí không tiêu tan.

Khi lão trông thấy Đồ Nguyên, trông thấy trong tay Đồ Nguyên cầm một khối vỏ cây thì lão nói ra: "Điều Trí Thanh chết rồi?"

Đồ Nguyên gật đầu.

"Vậy tôn nữ hẳn còn sống?"

"Đúng vậy."

"Vậy có chuyện gì thì nói đi."

Khối vỏ cây kia chẳng phải thứ gì tốt, chỉ là một miếng vỏ cây tầm thường mà thôi, bóc xuống tại nơi Điều Trí Thanh cứu lão năm đó, lão từng nói, chỉ cần cầm miếng vỏ cây này tới, chỉ cần lão có thể làm được thì nhất định sẽ làm.

Hiện tại có một người xa lạ lấy ra miếng vỏ cây này tìm đến, lão đúng là không có chút nào chán chừ, tựa hồ tùy lúc chuẩn bị.

"Ta định thỉnh đạo trưởng đến Tứ Thủy Thành ở lại." Đồ Nguyên nói ra.

"Được." Trường Minh đạo trưởng vậy mà là cũng không có hỏi nhiều cái gì.

Lão cũng không có đi nói lời từ biệt với ai, tại trong lòng lão, cũng không thiếu trại này cái gì, nhiều năm như vậy, tại trong trại, lão đã dạy bọn họ rất nhiều thứ, đã coi như hoàn trả ân tình năm đó dung nạp lão ở tại nơi đây rồi. Hiện tại lão muốn đi trả lại ân cứu mạng này.

Dọc theo đường đi tuy rằng nhiều thêm một người, nhưng coi như là có kinh vô hiểm mà về tới Tứ Thủy Thành.

Bởi vì đến Tứ Thủy Thành thì đã tới cuối thu, trong núi lá vàng thưa thớt.

Một chuyến đi này chính là gần hai tháng thời gian, khi lại nhìn thấy Tứ Thủy Thành thì trong lòng lại có một loại cảm giác thân thiết.

Sau khi đến Tứ Thủy Thành, Trường Minh đạo trưởng liền vào ở lại trong Tứ Thủy học cung.

Từ đó về sau, Đồ Nguyên tuy rằng vẫn cứ sẽ đến Tứ Thủy học cung giảng kinh, nhưng mà tình trạng tu hành lại có điểm khác biệt so với đoạn thời gian trước đây, lúc trước khi tại nơi đây giảng kinh thì hẳn có cảm giác tu hành như để hoàn thành nhiệm vụ, mà hiện tại thì là chân chính đang tại tu hành.

Điều Dao có đến qua Tứ Thủy học cung một chuyến, nhìn thấy Trường Minh đạo trưởng, năng đề xuất yêu cầu chính là hi vọng Trường Minh chân nhân có thể chỉ điểm pháp môn chủng Thiên hóa cho Đồ Nguyên.

Trường Minh đạo trưởng trầm mặc một hồi rồi nói ra: "Khi ra Côn Ngô, ta đã phát thệ, không đem công pháp đã học từ Côn Ngô truyền cho bất luận kẻ nào, bất quá, công pháp cũng không phải là pháp môn, phương pháp chủng hòa của Côn Ngô phái ta sẽ không truyền, nhưng mà ta có thể nói cho hẳn làm thế nào để chủng Thiên hóa, về phần có thể chủng được đạo hòa hay không thì phải nhìn tạo hóa cùng ngộ tính của bản thân hẳn."

Lão dừng lại một chút, rồi nói: "Người cùng gia gia ngươi cứu ta một mạng, bản thân mình lại không cần cái gì?"

"Công pháp tu hành ta không thiếu, về sau, ngài cứ coi nơi đây là chỗ an cư đi." Điều Dao nói ra.

"Quần sơn mịt mờ, có thể có một chỗ an thân, có thể giáo hóa một phương, cũng tính chết có ý nghĩa rồi." Trường Minh đạo trưởng nói xong nhắm mắt lại, trong Tứ Thủy học cung trống trải, một mình lão ngồi ở chỗ kia.

Nhưng mà nếu như Đồ Nguyên thấy một màn như vậy, thì sẽ cảm thấy lão ngồi ở chỗ này cùng đứng ở trong trại kia đều có một loại cảm giác như nhau, lão như là vứt bỏ cái thiên địa này, lại hoặc là nói bị cái thiên địa này vứt bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 12: Thất tình ai hỏa

Từ khi tại trên cái đời này tiếp xúc với tu hành thì khái niệm chủng hòa ở trong lòng Đồ Nguyên chính là gieo xuống Địa sát linh hỏa. Có một đoạn thời gian hắn còn nghĩ tới mình nên chủng xuống dạng Địa sát linh hỏa gì, hình thành dạng đạo hóa gì.

Hắn còn nảy sinh ý nghĩ tìm một ít Sát hỏa đặc biệt để chủng vào đan điền, nhưng mà hiện tại nếu Diêu Dao đã đầy ý tứ hi vọng mình có thể chủng Thiên hỏa, vậy thì mình liền chủng Thiên hỏa đi.

Chỉ là loại Thiên hỏa này lại không có được phương thức cùng bước đi rõ ràng giống như chủng Địa sát linh hỏa, hơn nữa, Trường Minh chân nhân cũng không nói cho hắn pháp môn chủng Thiên hỏa chân chính, chỉ là tại trong Tứ Thủy học cung, chỉ vào ngôi sao trên bầu trời, nói ra: "Thiên địa nhân ba loại hỏa, Thiên hỏa có thể phân làm Thái dương(mặt trời), Thái âm(mặt trăng), ngôi sao, trong ba loại này thái dương chi hỏa là tối liệt, Thái âm là tối hàn, ngôi sao thì thâm u, Địa sát linh hỏa nhiều không kể xiết, nhưng mà mỗi dạng đều là độc địa mà bá đạo. Nhân Dục chi hỏa thì là quý dị khó lường đứng đầu, cũng đáng sợ nhất. Chủng hòa liên quan đến phương hướng tu hành cả đời, người nhưng đã suy nghĩ rõ ràng rồi."

Đồ Nguyên vị tất nói được rõ ràng như Trường Minh chân nhân như vậy, nhưng mà nếu hắn đã làm ra quyết định, vậy thì hắn sẽ không có do dự.

Hắn gật gật đầu, nói ra: "Không có ai có thể xác định được con đường về sau, cho nên nếu đã làm ra lựa chọn, vậy thì không nên do dự."

Trường Minh chân nhân trực tiếp hỏi: "Người tu hành phương pháp thực khí gì?"

"Chu cấp thôn nguyệt pháp."

"Rất tốt, vừa lúc thích hợp, người có thể thử chủng xuống Thái âm hỏa."

"Chủng như thế nào?"

Đây là vấn đề then chốt nhất, nói một nghìn nói một vạn, chính là tại mấy chữ này.

Trường Minh chân nhân chỉ chỉ nơi trái tim mình.

"Dụng tâm?"

Đồ Nguyên cảm thấy cái này đặc biệt không có nguyên tắc, phải biết rằng, tại trong cái thế giới trước đây, hề là phương diện gì đó liên quan đến tâm linh, hắn đều cảm thấy hư huyền.

Đồ Nguyên muốn chính là phương thức cụ thể, từng bước một, tựa như lúc ban đầu học phương pháp thực khí, hắn hi vọng có một loại cảm xúc rõ ràng.

"Vạn vật tồn ở nhất tâm, đêm nay không trăng, lúc trăng tròn là thời điểm chủng hòa tốt nhất, bắt quá, trước đó, người đem Chu Cấp Thôn Nguyệt pháp chuyển hóa sang một cách nghĩ khác."

"Cái gì?"

"Chu cấp thôn nguyệt, cũng có thể coi là trăng sáng chiếu tâm."

Đồ Nguyên nghe lão nói như thế, trong lòng nghĩ tới Chu Cấp Thôn Nguyệt đồ kia, trong đầu hiện lên ý nguyên là bức đồ kia, nhưng mà góc độ cùng cảm giác lại hoàn toàn bất đồng rồi.

Trong lòng hắn quan tưởng Chu Cấp Thôn Nguyệt đồ, đúng là vô luận như thế nào cũng không thể lại tiến nhập loại cảm giác lấy chu cấp làm trung tâm, nuốt nguyệt mà thực kia.

Há mồm hút một cái, một đoàn gió bị hút vào, linh khí nuốt xuống, gió nhạt nhẽo thì trực tiếp phun ra.

Cũng may phương pháp thực khí không có tiêu thất.

Một đêm nhanh chóng trôi qua, khi hân phục hồi lại tinh thần thì trên người đã bị sương ướt nhẹp.

Ngày hôm sau, hân liền đem chức vị thành chủ Tứ Thủy Thành truyền cho vị phó thành chủ kia, gã tên là Mộc Viêm, mấy ngày nay tới giờ, cũng là do gã chủ trì sự vụ trong thành, cày bừa vụ xuân gieo vụ thu, cùng với chuyện dân sự trong thành, gã đều xử lý rất tốt.

Đồ Nguyên nhất tâm tu hành, mặt sau lại đi hỏi Trường Minh chân nhân càng nhiều về phương thức chủng hóa, lão đúng là nói thẳng phương thức đã nói cho ngươi, cái khác ta pháp không thể dạy.

Đồ Nguyên cũng bắt đầu đi, hân trở lại trong Phi Thiên Quan. Điều Dao tựa hồ sớm đã biết chủng Thiên hóa là tình huống thế nào, nói ra: "Nếu như trong vòng một năm vô pháp tại trong đan điền chủng ra một tia Thiên hóa thì nhất định cần đi ra ngoài tìm Địa sát linh hóa, không thể làm lơ tu hành."

Đồ Nguyên không có trả lời, trái lại hỏi: "Ngươi thế nào không làm chuẩn bị chủng hóa?"

Điều Dao trầm mặc một hồi, nói ra: "Ta đã chủng hóa rồi."

Đồ Nguyên kinh ngạc, hân trừng lớn con mắt, nói ra: "Chuyện khi nào?"

"Là đêm tối gia gia ta mất đi."

"Cái hóa gì?"

Nếu như là người khác hỏi như vậy, Điều Dao khẳng định sẽ không nói cho đối phương, nhưng mà Đồ Nguyên hỏi, Điều Dao cũng tự nhiên không có giấu giếm, nàng nói ra: "Thất tình ai hóa."

Đồ Nguyên chưa có gặp qua, hân nghĩ muốn nhìn, Điều Dao nhìn Đồ Nguyên không nói một lời, Đồ Nguyên bị nàng nhìn có chút bối rối, nói ra: "Nếu như không thuận tiện, vậy thì không nhìn."

"Nhìn cũng không có gì, là sợ ngươi bị ảnh hưởng." Điều Dao nói ra. Theo nàng dứt lời, tại trong lòng bàn tay nàng chậm rãi hiện lên hỏa diễm hư huyền, nhan sắc hỏa diễm tại trong cái đêm tối này đúng là màu xanh nhạt, xanh lại không thuần, mang theo xám, hỏa diễm này vừa xuất hiện, liền mang tới cho người khác người một loại đau thương.

Đau thương như là sẽ truyền nhiễm, lan tràn tại trong thiên địa hư vô hắc ám, Đồ Nguyên đột nhiên muốn khóc, cái loại cảm giác này vô pháp ức chế, sự chua xót khô sở từ chỗ sâu nhất trong tâm linh trời nổi tuôn ra, hân nghĩ đến kiếp trước của mình, việc lúc nhỏ phát hiện mình có độc một người không còn có thân nhân, nghĩ đến tại trong quá trình phát triển lần lượt bị người khi dễ, lần lượt trốn ở trong chốn mà khóc, chậm rãi biến kiên cường.

Đôi tay trắng ngần nhỏ bé của Điều Dao khép lại rồi, ai diễm ở lòng bàn tay đã tiêu thất.

Nàng lại đột nhiên nở nụ cười, nói ra: "Thì ra lúc ngươi khóc là như vậy, cần gì phải chịu đựng."

Đồ Nguyên bị lời nàng nói làm giật mình tỉnh lại, đưa tay sờ mặt, đúng là mặt đầy nước mắt rồi, bị nàng cười nhạt, hơi hơi có chút ảo não, xoay người lại nhìn nước sông chảy xiết, nói ra: "Cái này là do trùng pháp thuật của ngươi."

"Ha ha." Điều Dao cười cười.

Đồ Nguyên xoay người lại nói ra: "Cái Thất Tình Ai hóa này tà môn như thế, chính ngươi chẳng phải là hàng ngày chìm đắm tại trong đau thương?"

"Một niệm không nổi lên, tất nhiên là nén tâm tĩnh thần." Điều Dao nói ra.

Đồ Nguyên nghĩ vốn còn là cảnh giới ngang nhau, hiện tại người khác đã chủng hóa thành công, mình còn là Đan khí ngưng thần, trong lòng đột nhiên sinh ra chút cảm giác gấp gáp.

Từ đó về sau, mỗi ngày đều tại trên vách núi bên sông ở Phi Thiên Quan mà tu hành, đêm tối có ánh trăng hiện ra thì liền suy nghĩ trắng sáng chiếu tâm tụ linh sinh diễm, nhưng mà một lần lại một lần, cũng không thể tại đan điền thấp lên một tia đạo hóa.

"Chủng Thiên hóa, cần chính là một loại cảm xúc đối với thiên địa, ngươi cũng không cần nôn nóng, có lẽ đột nhiên có một ngày thấy được một cảnh nào đó liền có cảm xúc, vậy thì đạo hóa tự sinh." Điều Dao nhìn Đồ Nguyên tựa hồ có chút nôn nóng, cho nên khuyên bảo.

Đồ Nguyên hiện tại đã biết rõ Điều Dao vì cái gì có loại thay đổi này, thường ngày nhìn nàng rất lạnh lùng, thì ra là bởi vì đã chủng Thất Tình Ai hóa, cho nên vì không dễ tâm tình mình dao động, nàng luôn luôn khắc chế khống chế.

Một ngày một ngày trôi qua, có khi trời quang, ban đêm trời trong có trăng sáng ngời, có khi trời mưa, thiên địa một mảnh đen kịt, lại có lúc mây đen che khuất ánh trăng, chỉ nhìn đến một mảnh khô vàng.

Đồ Nguyên nghe lời Điều Dao nói, biết rõ ý tứ của nàng, tu hành không thể lười biếng, nhưng cũng không thể nôn nóng.

Trong bầu trời đột nhiên mưa xối xả, nước sông theo cuồng phong hỗn loạn vọt tới, đánh vào trên vách núi, thuận thế bốc lên, tại phía trên vách núi hình thành một mảnh loạn lưu vòng xoáy.

Đồ Nguyên tại trong cuồng phong mưa rào kia, thân thể lắc lư, tay không ngừng tại bên hông tìm tòi, lại chém ra, từng đạo linh quang từ đầu ngón tay hấn cực nhanh mà ra, hóa sinh tại trong mưa gió. Nơi Linh phù tồn tại, mưa gió không xâm, gió ngừng mưa tạnh.

Lại có thanh phi kiếm được cầm trong tay, linh quang hoàng sắc mạnh động, đột nhiên cực nhanh bay ra, cấp tốc đâm vào trong Tứ Thủy hà phía dưới, vừa đụng liền lui, một mảnh huyết sắc xuất hiện, lại cấp tốc bị sóng nuốt hết.

Trong mưa gió, kiếm kia bay trở về đỉnh đầu Đồ Nguyên, không ngừng đâm ra, một mảnh hoàng mang đuổi đi mưa gió tới gần.

Bỗng nhiên đâm ra, đâm vào đầu cành cây cách đó không xa, cuồng phong đem cành cây kia thổi ngã trái ngã phải, nhưng mà cành cây kia lại tại phi kiếm mỗi một lần đâm tới đều rơi xuống một mảnh lá cây, như là bị tóa định, hơn nữa cũng không có đâm đứt gãy cành chính.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 13: Chủng hỏa

Phi kiếm ở trong mưa gió đâm đánh, phát ra âm thanh 'Xích xích', khi đâm còn nhanh hơn Trấn Hồn đinh.

Ảnh kiếm tại lúc chớp động trong hư không, đột nhiên lóe lên đúng là đã đâm xuyên qua xa xa một khối nham thạch. Kiếm cắm ở trong nham thạch, rung động, quang hoa liếm đi.

Nước mưa từ chuôi kiếm rất nhanh lướt qua thân kiếm, khi lướt qua phù văn trên thân kiếm thì phát ra tiếng xèo xèo như nước lạnh gội lên chảo nóng.

Nguyên bản tại trong mưa là cực kì cuốn hút đột nhiên liền biến thành cực tĩnh.

Con mắt hấn nhắm lại, cả người đứng ở nơi đó đột nhiên toàn bộ khí tức liễm đi, như là một khối đá hình người ở trong mưa gió.

Nước mưa rơi vào trên người hấn trong phút chốc liền tưới cả người hấn ướt đẫm, rất lâu sau hấn đột nhiên động rồi, hấn đưa tay nhắc lên tại trước người, rồi tay đột nhiên dừng lại, đầu ngón tay nổi lên linh quang.

Theo đó tay hấn ở tại trong hư không mưa gió rất nhanh vạch động, linh quang rất nhanh ở trong mưa gió ngưng kết thành hình, tại trong nháy mắt pháp phù ngưng kết kia, một vùng mưa gió như là đột nhiên bị cái gì cầm cố lại.

Cái này là Phong Linh phù.

Phong Linh phù là một loại pháp phù phi thường huyền diệu, hoặc có thể nói, bất cứ một đạo pháp phù gì kỳ thực đều là huyền diệu vô cùng, người vừa học có lẽ sẽ cảm thấy một đạo pháp phù này uy lực nhỏ yếu, cũng là như vậy, nhưng mà theo lý giải càng ngày càng sâu, người sẽ phát hiện, chỗ kỳ diệu của cái pháp phù này nhưng là mới hiện lộ ra một góc băng sơn.

Cái Phong Linh phù này ngay từ đầu học là bởi vì sư phụ Khuất Thành chân nhân tại trên tay mình khắc lên hoa văn pháp phù Phong Linh phù này, biết rõ cái Phong Linh phù này cùng Thụ mị trong tay cuối cùng sẽ hình thành một loại thần thông đạo văn khác. Cho nên hấn mới đối với cái Phong Linh phù này bỏ nhiều hơn tâm tư luyện tập.

Mà hiện tại, tại trong lòng hấn, cái Phong Linh phù này đã không còn như lúc đầu chỉ có thể cầm phong vô hình âm hồn, không chỉ có thể tạm cầm lại linh khí trong hư không rồi.

Hiện tại cái Phong Linh phù này của hấn khi được ngưng vẽ ra thì đã có thể cầm lại một mảnh mưa gió rồi.

Chỉ thấy một mảnh hư hư nhàn nhàn lam quang hình thành phù văn lơ lửng tại trong hư không, mưa gió tiến vào một phiến hư không này, trong nháy mắt đều sẽ ngừng lại, như là bị hư vô vô hình nuốt sống.

Phong Linh phù từ nhỏ cỡ một khối bàn tay, chậm rãi khuếch tán, thẳng đến ước chừng đến phạm vi phương viên ba trượng, linh quang kia đã yếu đến cơ hồ khó mà phát hiện mới dừng lại, cái này đã là cực hạn của Đồ Nguyên rồi.

Lúc này trong lòng Đồ Nguyên, linh ý duy trì một điểm phong linh pháp phù kia, loại cảm giác này giống như là dùng ngón tay nâng một cây cân dựng thẳng vậy, cần phải duy trì cân đối, cần phải tĩnh tâm bình khí.

Cuối cùng, tại một khắc sau cùng thì tán rồi.

"Phanh..."

Không có thanh âm, nhưng mà tại trong nháy mắt pháp phù kia tán đi, người tu hành lại có thể cảm ứng được giữa xa xăm trong thiên địa, tựa hồ có cái gì như căng đứt một dạng, tại xung quanh Đồ Nguyên mưa gió chợt nổi lên, cuộn trào mãnh liệt hướng đến hấn, giống như đang tại phát tiết lửa giận vì vừa

rồi bị người cầm lại.

Tay phải hất hướng phía mưa gió kia Chop mạnh tới, cuồng phong bão táp kia đúng là như vạn lưu quy tông tụ về phía hấn.

Nhưng có một ngày năm mưa gió, đám khiến thiên địa đổi nhan sắc.

Một câu nói này Đồ Nguyên không nhớ rõ là nghe được từ nơi nào, hay là bản thân mình từng có ý niệm như vậy, khi mưa gió thành phiên kia tụ tại lòng bàn tay, tay nắm lại, trong lòng hấn đột nhiên xuất hiện một câu nói như vậy.

Một đoàn mưa gió kết thành hình cầu tại trong lòng bàn tay hấn, cầu không chỉ là quả cầu nước, mà tựa hồ trong đó có gió đang xoay quanh, gió cùng nước lại dường như bị kết hợp vào nhau, phát tay ném ra, rơi vào xa xa, tỏa mạnh ra.

Một chỗ địa phương kia nhọt nổi cuồng phong, một mảnh mưa to ụp xuống, hình thành một cái vòng xoáy nhỏ nhỏ.

Sau khi ném ra một quả cầu mưa gió này, lại bắt một cái bỏ vào trong tay, ném ra.

Một lần lại một lần.

Ở trong Phi Thiên Quan, Điều Dao nhìn Đồ Nguyên tại trong mưa gió luyện Nhiếp Linh Cầm Nã pháp, lúc đầu còn cảm thấy Nhiếp Linh Cầm Nã pháp này chỉ có chút không tệ. Chậm rãi, nàng phát hiện mỗi lần Đồ Nguyên ném quả cầu gió nước ra đều là có điều biến hóa, bởi vì nàng nhìn ra ban đầu Đồ Nguyên vô pháp không chế, đến sau lại sau khi ném ra ngoài vẫn cứ có thể điều khiển.

Nàng không biết Đồ Nguyên muốn luyện theo phương hướng gì, chẳng đến có một lần quả cầu gió nước kia tại trong nháy mắt nổ tung, đúng là hình thành một bàn tay xòe ra, tuy rằng bàn tay kia chỉ là vừa mở ra liền đã tán đi, nhưng mà Điều Dao đã minh bạch Đồ Nguyên muốn luyện theo phương hướng nào rồi.

Cứ như vậy, hấn luôn luôn tại trên vách núi ven sông ở Phi Thiên Quan này tu hành luyện pháp, đương nhiên, mỗi đêm tối khi thực khí thì nhất định nghĩ chừng hóa, chỉ là trải qua mỗi ngày luyện pháp, đã không còn nóng nữa rồi.

Thời gian như nước chảy.

Thời gian chỉ chớp mắt đúng là đã qua bốn tháng, trong bầu trời rơi xuống tuyết trắng, Đồ Nguyên nhớ tới cái năm mình đi tới trên đời.

Đồ Phong? Là tên của cái thân thể này?

Đồ Nguyên không biết rốt cuộc có đúng hay không, bởi vì hấn không có chăm chú đi tính toán, càng không có nghĩ tới có một ngày sẽ về Đồ gia, hiện tại đã rời Âm Hồn Cốc, Âm Hồn Cốc đã thành địa phương của Đoàn gia, như vậy hấn càng không có lý do gì trở lại rồi, chuyện này đối với hấn mà nói là rất có lợi.

Hấn đứng ở trong mưa gió, nhìn núi rừng vốn còn là xanh đậm rất nhanh liền phủ lên xám trắng, vốn thanh tịnh tuần tú rất nhanh liền mập mạp lên.

Những tuyết kia tại chỗ cách đỉnh đầu hấn ba thước liền trượt ra rồi, đây là kết quả hấn tu hành tới nay, loại này tương đương với một tầng lân giáp hư vô trên người ngư yêu kia.

Nếu là bị độc vật gì đánh lên, là rơi không đến trên người, mà nếu như là bị phù đánh lên, cũng sẽ trong nháy mắt bị thần niệm của hấn ngăn cản ở bên ngoài, ba thước đất dưới chân không có một mảnh hoa tuyết.

Trời phủ tuyết lớn liên tiếp ba ngày, sơn hà đóng băng, thiên địa một mảnh tuyết trắng.

Hấn đột nhiên nghĩ, nếu như tương lai Phong Linh phù pháp của mình đại thành, dung nhập trong một mảnh hoa tuyết, từ trên chín tầng trời hạ xuống, có thể phong cầm một châu chi địa hay không.

Con sông chảy xiết bị phong lại rồi, mấy ngày nay tới giờ, hấn luôn luôn luyện cái Phong Linh phù pháp này, lại có tiến bộ lớn, Phong Linh phù pháp ở lòng bàn tay càng là như thế.

Một ngày khi tuyết ngừng rơi, bầu trời quang đãng, đứng ở đỉnh núi, có thể nhìn thấy trên tuyết phủ xuất hiện một ít dã thú.

Mặt trời treo cao chiếu xuống, nóng lạnh đan xen, bốn mùa biến ảo, toàn bộ thiên địa giống như là một cái lò luyện lớn.

Lúc đêm tối, trong bầu trời đúng là hiện lên một vầng trăng sáng, hôm nay đúng là ngày trăng tròn, trăng vẫn cứ chưa hòa tan, gió thổi mạnh như đao.

Đồ Nguyên đứng ở đỉnh núi nhìn mảnh sơn hà này.

Ánh trăng chiếu vào trong sông, trong sông có khối băng trên nước sông theo từng con sóng trôi dần về phía hạ du, nổi nổi chìm chìm. Ánh trăng chiếu vào trong nước sông, tán ra màu vàng nhạt, giữa trong sông nước dập dờn, nhìn như từng đóa hỏa diễm nhỏ.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Đồ Nguyên đột nhiên lay động một cái.

Giang hà như linh thủy trong kinh mạch, chảy xiết không ngừng, mà hòa điểm mập mờ trong nước kia không giống như là mặt trăng chi hòa biến thành. Hần đột nhiên nghĩ đến một câu thơ: "Động Đình thu nguyệt sinh giữa hồ, tầng sóng vạn khuynh như dong kim."

Nơi đây tuy rằng không phải Động Đình, là dòng sông Tứ Thủy, trong sông đồng dạng có trăng mùa đông sinh tại giữa hồ, tầng tầng sóng cuộn giống như là hòa điểm có thể nấu chảy kim, bất quá hiện tại trong sông chính là từng khối băng như ngân khối.

Cái ý nghĩ này vừa sinh ra, loại cảm xúc này nảy lên, trong linh khí nồng nặc ở đan điền đột nhiên sinh ra một tia điểm hỏa nhàn nhạt.

Hần đột nhiên cảm thấy thật lạnh, không phải lạnh do gió, không phải tuyết lạnh, mà là ánh trắng lạnh, ánh trắng chiếu lên trên người, lạnh ở trong lòng, thâm nhập cốt tủy.

Hần cảm thấy mình giống như là một người trẻ con đứng ở trong tuyết phủ, như là một hạt giống cần phải ăn ánh trắng mới có thể nảy mầm, hắn chưa từng thân cận với ánh trắng như vậy, há mồm hút một cái, tràn đầy đều là ánh trắng tinh khiết, Thái âm khí vừa vào trong đan điền, một luồng lạnh lẽo giống như là nước đá cấp tốc tan ra, dung nhập đến trong linh khí.

Tiếp theo, Đồ Nguyên một ngum lại một ngum mà nuốt.

Đây là chỗ tốt khi chúng thiên hỏa, tại giờ khắc chúng thiên hỏa này, tương hợp cùng thiên địa, có thể từng ngum từng ngum nuốt chừng thiên địa tinh hoa tinh thuần nhất. Mà chúng Đại sát linh hỏa thì cần phải chuẩn bị đan dược bổ khí cho tốt.

Từng ngum từng ngum nuốt chừng tinh khí, trong đan điền nguyên bản cảm giác thế nào cũng không có điền đầy, lúc này lại có một chút cảm trác tràn đầy.

Một đêm nuốt ánh trắng, hô hấp phong vân động.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 14: Thú tai

Tứ Thủy Thành cũng không lớn, không chỉ thành không lớn, thành tường cũng không cao, cũng giống như núi ở xung quanh, đã bị tuyết lớn che phủ, một màu trắng toát, độc lập cánh đồng hoang vu.

Tuyết mới dừng ba ngày, trời lại động lên một tầng mây xám dày đặc.

Bắt đầu từ giữa trưa, tuyết như từng hạt bụi bay xuống, thẳng đến lúc đêm tối thì chậm rãi biến lớn, từng phiến hoa tuyết biến lớn cỡ lông ngỗng, phiến phiến tuôn rơi có âm thanh.

Lần này liên tục mấy ngày, đột nhiên có người tìm đến, nói là đông nay khổ sở, bởi vì tuyết rơi quá lâu, thực vật không đủ, còn có không ít gian nhà bị tuyết đè sụp đổ rồi.

Cảnh tuyết tuy đẹp, cũng đã gây thành thiên tai.

Đồ Nguyên trái lại định tới quán, nhưng mà hắn cũng bất lực. Tuyết lớn phong kín núi, thường ngày dù cho là mùa đông, mọi người cũng sẽ lên sơn săn thú, bất cả săn thú là một nguồn lương thực rất trọng yếu tại Tứ Thủy Thành. Tuy rằng sẽ không lập tức cạn lương thực nhưng nhìn cái sắc trời này, dù cho là tuyết ngừng rồi, không có hơn một tháng là tuyết tan không được.

Hơn nữa, hắn còn nói cho Đồ Nguyên một chuyện, năm tuyết tai như vậy, thú trong núi sẽ rời núi, sẽ đến Tứ Thủy ăn người. Đã thú trong núi cũng vậy, tuyết tai thì sẽ khó mà bắt mỗi, những dã thú trong núi cũng là như thế, bọn chúng sẽ tại một ít yêu đã có linh trí dần dần vây công thành trì nhân loại.

Đồ Nguyên không biết chuyện này, nhưng mà Diêu Dao tựa hồ đã sớm nghĩ đến, nghĩ lại một cái, Đồ Nguyên cũng minh bạch rồi, Diêu Dao từ nhỏ hành tẩu tại một mảnh địa phương này, đương nhiên biết rõ những hiện tượng này.

Đồ Nguyên thầm nghĩ không biết những thôn trại nhỏ kia, có thể bình an tại dưới khí trời tuyết lớn như vậy hay không, thiên tai thường thường không chỉ là đơn độc một cái. Từ khi biết được tin tức này, Đồ Nguyên liền chú ý tới trên núi, liên tiếp mấy ngày trời qua, phát hiện trong một mảnh ruộng đồng áp sát chân núi trước Tứ Thủy Thành kia đứng là thỉnh thoảng xuất hiện một ít dã thú rồi.

Ở trên địa cầu, vào mùa đông, đa số dã thú đều ngủ đông, dù cho là không có ngủ đông, tại trong cái băng thiên tuyết địa này cũng sẽ hoa cả mắt. Nhưng mà sinh linh trên cái đời này lại đặc biệt, hoàn toàn bất đồng, hơn nữa đa số là mãnh thú ăn thịt, vô luận lớn nhỏ, đối với nhân loại đều là uy hiếp.

Đối là những mãnh thú này mà nói, trong cái dãy núi mịt mờ này, một tòa thành thị nhân loại chính là nguồn thức ăn.

Bất quá, dã thú xuất hiện ở dưới chân núi, đa số bị Đồ Nguyên chém giết rồi, sau đó mang vào trong Tứ Thủy Thành, coi như là thức ăn.

Nhưng mà không qua bao lâu, Đồ Nguyên liền phát hiện trong núi xuất hiện khí tức cường đại. Hắn tập trung tinh thần nhìn, chỉ thấy một con sói nhỏ gầy xuất hiện trong núi, toàn thân lông xám, dài mà tạp, miệng nhọn gầy, đôi mắt lộ ra xảo trá cùng hung tàn.

Nó đứng ở một chỗ đất cao trong rừng đánh giá Đồ Nguyên, không có chút sợ hãi nào, Đồ Nguyên cũng đánh giá nó.

Đó là yêu.

Có chút yêu sẽ nỗ lực hóa hình thành người, có chút sẽ không, cái này là hai loại con đường tu hành của yêu, cũng không có phân cao thấp. Nhưng mà tính tình lại sẽ có khác biệt, hóa hình thành người, tính tình khó tránh khỏi sẽ thiên hướng như người, mà không hóa hình, thì là y nguyên như thú, tàn nhẫn hung ác.

Đồ Nguyên nhìn chằm chằm hai mắt nó, đưa tay vào miệng phủ túi tìm tòi, Trần Hồn đỉnh đã chậm rãi rút ra phủ túi, chỉ là mới rút ra khoảng phân nửa, sói kia liền như cảm giác được nguy hiểm, đột nhiên xoay người ra sau một thân cây, rồi hướng về phía chỗ tối trong rừng tuyết nhảy đi, khi nhảy tại không trung thì thân thể cấp tốc nhạt đi, tiêu thất.

Đồ Nguyên phát hiện nơi nó đi qua căn bản sẽ không có vết chân,

Trở lại trong Phi Thiên Quan nói cho Điều Dao những gì mình nhìn thấy, nàng cũng không có kinh ngạc, mà là thờ dài nói ra: "Thú tai tới rồi."

Thú tai là cách gọi của người trên thế giới này với việc mãnh thú trong núi tụ tập thành đàn vây công nơi nhân loại sinh sống.

"Người đã gặp qua?"

"Khi còn bé ta gặp qua một lần, người trong một cái thành nhỏ bị ăn sống sạch rồi."

Đồ Nguyên rung mình.

"Vậy cái Tứ Thủy Thành này có thể ngăn cản hay không?"

"Thành đương nhiên đỡ không được, chủ yếu còn phải xem chúng ta, nếu chúng ta có thể ngăn cản yêu trong bảy thú, vậy thì Tứ Thủy Thành sẽ không có việc gì, nếu như chống không được, vậy cái Tứ Thủy Thành này liền sẽ bị hủy diệt."

Vô luận là Đồ Nguyên hay là Điều Dao đương nhiên sẽ tận lực thủ cái Tứ Thủy Thành này, nhưng nếu như tới quá nhiều yêu, vậy thì cũng không có biện pháp rồi.

...

Một ngày sau, Đồ Nguyên đứng ở đầu tường Tứ Thủy Thành, nhìn dã thú thành đàn từ trong núi rừng lao tới, trong lòng không khỏi có chút tê dại.

Vô luận là sinh linh gì, nếu tụ tập nhiều đều là khiến người e sợ đáng sợ, dù cho là con kiến cũng là như thế.

Nguyên bản các loại dã thú vốn không tụ cùng một chỗ, giờ khắc này đúng là đều tụ cùng với nhau rồi, đông một đám tây một đám vây ở ngoài thành, tuy rằng lẫn nhau cũng sẽ phát ra tiếng gầm nhẹ uy hiếp, nhưng mà lại như là nhận đến cái gì đó ước thúc, cũng sẽ không đánh nhau.

Bốn cửa Tứ Thủy Thành đóng chặt, trên tường thành đã đứng đầy thanh niên, đều mang theo cung tiễn đao phủ nhà mình. Đồ Nguyên đứng ở trong đó, hẳn tính là chủ lực thủ thành, còn Điều Dao thì là tại trong Phi Thiên Quan không có đến trong thành.

Cái Phi Thiên Quan này cùng Tứ Thủy Thành tính là hình thành một thể dựa vào nhau, hơn nữa Phi Thiên Quan cũng không phải đơn giản như vậy, trong tòa đạo quan này có ngưng khắc phù pháp, có thể nói so với Tứ Thủy Thành thì Phi Thiên Quan càng khó công phá.

"Ngô..."

Một tiếng thú minh vang lên, một đám sói từ trong núi chạy đi, theo sau là con sói nhỏ gầy mà Đồ Nguyên đã gặp kia, hai mắt như ma trơi, âm u nhìn đầu tường.

Cũng đúng lúc này, trong núi ở phía bên kia truyền đến thanh âm trầm trọng, một con rắn mối thật lớn từ trong núi đi ra, nơi nó đi qua tuyết động tung bay.

Theo con rắn mối thật lớn này đi ra khỏi rừng, một mảnh trùng xà quái điều nói gót chui tới.

Đồ Nguyên thấy một màn như vậy, trong lòng căng thẳng, bên trái chủ yếu là dã thú, bên phải chủ yếu là sâu bọ, không có một loại lương thiện.

Hắn biết rõ, nếu như trong đó không có yêu vật sai khiến, những thú loại phổ thông kia căn bản là không có khả năng tụ tập với nhau để vây công thành trì nhân loại, uy hiếp chủ yếu là ở chỗ hai yêu vật kia.

Hắn đương nhiên không biết ngôn ngữ của yêu, con sói yêu cùng rắn mối yêu kia từng con phát ra âm thanh quái dị, một cái cao vút, một cái trầm thấp, theo hai tiếng này phát ra, dã thú cùng vô số côn trùng liền vọt tới Tứ Thủy Thành.

Đen ngòm giống như như thủy triều.

Thành tường Tứ Thủy Thành cũng không cao, một con sói đứng là nhảy thẳng lên thành tường Tứ Thủy Thành, một cái nhảy này đúng là đã nhảy lên phần nửa chiều cao thành tường, sau đó bốn trảo đập lên tường thành một cái, đúng là sắp nhảy lên trên thành tường.

Binh sĩ thủ tại nơi đó, trực tiếp dùng thương đâm lên người nó, lại cũng không có đâm vào bao nhiêu, chỉ là đẩy nó lao xuống thành tường, từ trên tường thành bị quăng xuống, con sói đúng là lăn lăn trên mặt đất rồi lại bò lên tới, tuy rằng nhìn qua có chút thụ thương, trước ngực còn có máu, nhưng mà lại cũng không có bị thương quá mức.

Con sói này chỉ là một trong rất nhiều dã thú nhảy lên tường mà thôi, nhưng tính là tiên phong, rất nhiều hướng lên đầu tường, đa số đều bị đánh rơi xuống, chỉ có cực ít một bộ phận nhảy lên đầu tường, nhưng mà rồi lại bị thủ vệ loạn đao chém giết.

Bên kia, nhưng là vạn phần còn trùng bò lên đầu tường, trong bầu trời đen ngòm một mảnh quái điều nhào tới. Màu đen cự trảo như thiết câu, khi tới gần thì có một mùi hôi truyền đến.

Đó là Thực Hủ Thử.

Một đám tên bắn ra, đại bộ phận tên bắn ra cũng không có thể bắn chết Thực Hủ Thử, chỉ có một ít mũi tên thành công, bất quá, những Thực Hủ Thử kia cũng không dám hạ xuống, nếu bị rừng đao phía dưới đâm trúng, chúng nó cũng là chết, cho nên chúng nó bay hướng trong thành, đi tập kích những người già và trẻ nhỏ kia.

Đồ Nguyên đứng ở đầu tường, há có thể để chúng nó làm như vậy, phát tay, trong hư không mơ hồ có bạch quang chớp động, mấy con Thực Hủ Thử bay vào trong thành đột nhiên đầu bị đứt rồi.

Thực Hủ Thử rơi xuống trên thành, rất nhanh thì bị một ít trẻ nhỏ tay chân linh động vui rạo rức nhặt lên, kéo vào trong nhà mình. Đối với bọn họ mà nói, có thể có một con chim như vậy để ăn là chuyện vô cùng tốt, về phần vị như thế nào lại là một chuyện khác, bởi vì lương thực trong nhà mỗi người đều sắp không còn rồi.

Nhìn dưới cái thành này dày đặc chỉ chít trùng thú, Đồ Nguyên nghĩ thầm nếu có các loại pháp khí như một mặt độc phiên hoặc là câu thần phiên gì đó, tất cả mấy thứ này đều sẽ chết. Nơi Diêu Dao đó trái lại có một cái Huyết Hồn Phiên, là lấy được từ bốn người đánh lên Phi Thiên Quan khi hắn đi thỉnh Trường Minh đạo trưởng, Đồ Nguyên cũng không có cần, bởi vì hắn chỉ muốn đem giết những dã thú này, sau đó cho người trong thành làm lương thực.

Nếu như dùng Huyết Hồn Phiên, như vậy những dã thú này dù cho là bị giết, cũng sẽ trở thành thầy khô.

Mà loại Huyết Hồn Phiên này đối phó yêu vật cường đại cũng không có tác dụng bao nhiêu lớn, cho nên then chốt còn là ở chỗ phải giết chết được hai con yêu đang nhìn trùng trùng lên đầu tường kia.

Hai con yêu này tuy rằng không có kết đan, nhưng cũng sẽ không kém bao nhiêu so với ngư yêu kia. Yêu loại mặc dù không giống nhân loại có thể học rất nhiều thủ đoạn phù pháp, nhưng mà bản mạng thiên phú cùng nhục thân của chúng nó đều cường đại, ngư yêu lúc trước, vô luận là phù pháp pháp khí đánh tại trên người nó đều không có tác dụng gì.

Nếu không phải có Thôn Thiên Thanh Văn trùng, bọn họ căn bản không có khả năng là đối thủ.

Lúc này đây, hai yêu này cũng không kém hơn ngư yêu, bất quá, Đồ Nguyên cùng Diêu Dao hai người đều đã chủng hóa. Vô luận là uy lực phù pháp hay là ngư khí uy lực đều phải lớn hơn rất nhiều rồi.

Những sâu bọ kia muốn bò lên đầu tường, mà trong không trung bay rất nhiều sâu nhỏ, Đồ Nguyên không thể để mọi người tới gần, bởi vì không rõ ràng lắm là loại độc trùng gì.

Một mảnh hỏa diễm từ trong tay Đồ Nguyên chém ra, hỏa diễm như thủy triều đỏ, cuộn cuộn từ phía dưới cuốn lên, nơi đi qua, sâu bọ rơi hết, lại bay tán ra, những phi trùng kia trong nháy mắt bốc cháy. Liệt Viêm phù là pháp phù tốt nhất để đối phó những sâu bọ này, nhưng mà ở trong đó còn kèm thêm từng đạo Phong Linh phù, khi những sâu bọ kia tán ra, một đạo Phong Linh phù đi qua, hư không như là nhất thời ngưng kết rồi, từng con côn trùng ngưng lại bất động, sau đó đó là viêm hỏa thành phiên tuôn qua, thành phiên sâu bọ chết đi.

Bên kia, những dã thú tại leo lên thành tường, bị người thủ thành một lần lại một lần đánh xuống, Đồ Nguyên kích phát phi kiếm, đâm ra từng kiếm lên trần những dã thú nhìn qua rất cường tráng kia, chỉ thấy hoàng mang chớp động, chợt lóe chợt biến mất liền có một con dã thú từ đầu tường rơi xuống.

Đúng lúc này, hai yêu cơ hồ đồng thời ngửa mặt lên trời kêu dài.

Một cái cao vút một cái trầm thấp.

Hai yêu này là muốn tiến công, nhưng cũng chính là Đồ Nguyên cùng Diêu Dao đã định sẵn thời cơ, một con thanh trùng thân thể thật lớn đột nhiên chui ra khỏi mặt đất, nơi chui ra chính là dưới chân con sói kia, thôn thiên miệng khổng lồ kia đúng là một ngụm liền sẽ nuốt lấy con sói kia vào trong miệng. Nhưng mà con sói kia cũng vô cùng cảnh giác, tại lúc sắp bị nuốt vào trong miệng thì trên người dâng lên ánh sáng yêu dị, nhảy tới phía trước, đúng là đã nhảy ra khỏi miệng Thôn Thiên Thanh Văn trùng.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 15: Giết yêu

Quần sơn xoay quanh, một tòa cô thành do đất đá xây thành, trên thành đứng từng hàng người, trên người đều ăn mặc y phục da thú, trong tay cầm đủ loại đủ kiểu vũ khí. Ngoài thành dã thú hung ác vô cùng, có sài lang hồ báo, còn có các loại quái thú Đồ Nguyên gọi tên không được, tại trên đời này tu hành lâu như vậy, rốt cuộc không giống đại phái đệ tử, không có nền tảng như vậy, tuy rằng đã tu hành, nhưng kỳ thực rất nhiều thứ cũng không phải rất rõ ràng, chỉ có thể dựa vào thời gian tới tìm tòi cùng tích lũy, mà nếu như là tại trong đại phái, ngoại trừ tu hành ra, thứ khác cũng là hợp lý dạy bảo.

Đầu tường rất nhiều người đều đang phát run, tuy rằng bình thường bọn họ cũng là sẽ đi vào núi săn thú, nhưng mà đối diện nhiều mãnh thú vây thành như vậy, tự nhiên sẽ sợ hãi, đặc biệt bọn họ từ nhỏ đã biết, nếu là phát sinh thú tai mà vô pháp chống đỡ thì người trong cả thành đều sẽ trở thành thức ăn của dã thú.

Càng là có côn trùng sẽ đẻ trứng vào trong thân thể trong đầu bọn họ, áp ấu trùng.

Bọn họ thậm chí còn nghe nói, có thành trì thôn trại nhân loại trực tiếp bị yêu chiếm cứ, rồi bị yêu cưỡng ép giao phối, sinh ra yêu nghiệt, nửa người nửa thú. Các thành này thường thường tại trong thâm sơn, lại được gọi là yêu thành.

Kỳ thực rất sớm trước đây, tại trong Phi Thiên Quan cũng không phải là ngư yêu kia, mà là một cái nhân loại chân chính, nhưng không biết vì cái gì bị ngư yêu ăn rồi, Phi Thiên Quan cũng bị chiếm cứ.

Chỉ là người của Tứ Thủy Thành cũng không biết mà thôi, dù cho là tại trong thành nghe được trong Phi Thiên Quan có tranh đấu cũng không dám đi ra nhìn. Cứ như vậy, bị ngư yêu chiếm cứ Phi Thiên Quan, sau đó bị gián tiếp nô dịch rồi.

Lúc này, bọn họ nhìn thấy những dã thú cùng độc trùng kia đều chết rất nhiều, người trong thành lại cũng không có thả lỏng, bởi vì ngoài thành rõ ràng có hai cái yêu tồn tại, chỉ có khi hai cái yêu này rút lui, Tứ Thủy Thành mới tính là an toàn.

Nhìn màu xanh cự trùng đột nhiên xuất hiện, trên thành có người kinh hô, cho rằng lại xuất hiện một con yêu trùng, nhưng mà khi nhìn thấy yêu trùng công kích sài yêu thì tiếng kinh hô mang theo sợ hãi kia lập tức thay đổi, biến thành hưng phấn.

Bởi vì trong Tứ Thủy Thành có đồn đãi nói Diêu Dao kỳ thực là trùng yêu, bất quá, không có người dám ngay trước mặt Diêu Dao cùng Đồ Nguyên mà nói như vậy, nhưng mà lén lút còn là sẽ có truyền. Mặc dù là như thế này, nhưng mà khi màu xanh cự trùng xuất hiện thì từng người đều biết rõ Diêu Dao tại Phi Thiên Quan đã tới rồi.

Chỉ thấy sói yêu kia mới nhảy ra phạm vi miệng khổng lồ, một đạo phù quang từ đầu tường cực nhanh bay đi, khi phù quang rơi vào trên người sói yêu thì, lập tức tán ra, một mảnh huyền quang hiện ra tại trong hư không như lưới, sói yêu dừng lại, như là bị phong cầm lại, một đạo hoàng mang từ đầu tường bay đâm ra, kiếm đâm vào trên người sói yêu.

Đồ Nguyên cảm giác được có một cỗ yêu lực ngăn trở, kiếm kia đúng là vô pháp tiếp tục đâm vào nửa phần.

Sói yêu hét lớn một tiếng, thoát ra Phong Linh phù trói buộc, nhảy hướng trong hư không, rơi vào trên mặt đất xa xa, đột nhiên phun ra một đoàn quang hoa yêu dị, trong yêu quang mang theo một tia hỏa diễm, yêu quang trực tiếp xông vào trên Thôn Thiên Thanh Văn trùng, lại chỉ đem một tầng niêm dịch trên người Thôn Thiên Thanh Văn trùng mở ra, lộ ra một mảnh nhục thân màu xanh cháy đen.

Thôn Thiên Thanh Văn trùng tựa hồ nổi giận, lại một ngụm nhắm phía sói yêu kia nuốt tới, thân hình sói yêu xoay chuyển, gió quanh thân như linh quang mạnh động, trong lúc cực kì nguy cấp né tránh được rồi.

Một đạo hồng sắc hồng quang từ đầu tường vạch xuống, tại lúc sắp rơi vào trên người sói yêu thì hóa thành phiến hỏa diễm, hỏa diễm chụp xuống, rồi lại hóa thành một cái hỏa diễm cự thủ, bắt lấy sói yêu kia.

Miệng khổng lồ của Thôn Thiên Thanh Văn trùng nuốt vào, sói yêu kinh sợ kêu to, yêu quang trên người mạnh động, thoát ra khỏi hỏa diễm cự thủ, hướng phía trong hư không nhảy tới, khi lại sắp tiêu thất trong hư không thì Diêu Dao đột nhiên xuất hiện tại cách đó không xa, tay nàng đột nhiên chém ra một đạo hắc quang, nhìn kỹ trong hắc quang là một con côn trùng.

Đồ Nguyên biết rõ, đó là trùng phù, lấy trùng làm phù, cũng khá dễ nói là Tế trùng thuật. Tuy nói thiên hạ vạn vật đều có thể làm phù, nhưng cũng không phải người người đều có thể làm được, cho nên đại đa số người đều tu luyện một ít phương thức bố phù.

Hắc trùng kia rơi vào trên người sói yêu, thân thể sắp biến mất của sói yêu liền hiển hóa ra, cũng không còn có loại linh động nhảy tại nơi không có gió quần thân, hướng phía đại địa rơi xuống, lại có miệng khổng lồ của Thôn Thiên Thanh Văn trùng hạ xuống, một ngụm nuốt hết nó.

Tức thì, những dã thú phổ thông kia, từng con liền mất đi không chế, hướng phía trong sơn bổ chạy, Đồ Nguyên kích phát phi kiếm, hoàng mang chớp động, sau khi đâm chết hơn mười con, những con khác đều trốn về trong núi rồi.

Bên kia còn lại rắn mối yêu, nó nhìn thấy sói yêu bị nuốt sống thì lập tức xoay người rời đi, thân thể nó nhìn qua trầm trọng bỏ chạy, nhưng khi chuyển

động rồi lại có một loại linh động quái dị, thân thể tại trong nháy mắt vào núi liền như là hòa hợp nhất thể cùng với núi rồi.

Đồ Nguyên nhảy ra thành tường Tứ Thủy Thành, tại trong nháy mắt nhảy ra thành tường, trong tay hất tuôn ra sinh một đoàn gió, gió ngưng mà không tiêu tan, trực tiếp được hất vỗ ở trên người, trong chớp mắt cả người liền như được gió tươi đẩy, y bào phình ra, chậm rãi bay xuống dưới thành.

Điều Dao đập tại trên người con thanh trùng thật lớn, thân thể thanh trùng chuyển động tại mặt đất, há mồm nuốt hấp, những quái trùng độc xà kia đều bị nuốt vào trong miệng.

Người trên đầu tường nhìn Điều Dao cường đại như vậy, từng người cao hứng hô to, nếu như không có Đồ Nguyên cùng Điều Dao bảo hộ, toàn bộ Tứ Thủy Thành đều sẽ tiêu vong, trở thành thức ăn của những dã thú kia, sau cùng mà nói, cái Tứ Thủy Thành này khả năng sẽ trở thành sào huyệt các loại độc trùng.

Đuổi theo rắn mối yêu kia tiến vào trong núi, trong núi được băng tuyết che phủ chỉ có thể nhìn thấy vết tích các loại độc trùng bò qua, nhưng không có nhìn thấy vết chân rắn mối yêu kia đi qua, hơn nữa cũng không có trông thấy thân ảnh nó.

Điều Dao từ trong trùng túi xuất ra một con nga điệp hồng nhạt cổ quái. Nga điệp tại trong lòng bàn tay nàng hơi hơi vẫy cánh cánh, cũng không bay lên, chỉ thấy nàng hư không họa phù, cuối cùng đầu ngón tay một đạo linh vận điểm lên thân thái điệp, thái điệp như là nhận được mệnh lệnh, bay lên, tại trong hư không bay một vòng, rồi hướng một cái phương hướng bay đi.

Đồ Nguyên nhìn Điều Dao đứng ở trên thân Thôn Thiên Thanh Văn trùng một thân thanh lam pháp y phiêu phiêu như tiên, trong lòng có chút ước ao, chỉ muốn mình phải nhanh một chút tu thành đập vụn nặc không chi pháp. Hiện tại đã chủng hóa thành công rồi, vô luận là thân niệm còn là đan điền linh khí đều càng tinh thuần, cũng là có thể tu Niếp không chi pháp rồi.

Cùng theo bướm trắng kia, một đường đi vào trong núi, sau khi bay qua hai ngọn núi, bướm trắng kia đi tới trước một cái sơn động.

Một đạo hồng quang đột nhiên từ trong động cực nhanh bay ra, bướm trắng kia tại trong hồng quang trong nháy mắt hóa thành bột phấn.

Đồ Nguyên thấy rõ ràng rồi, đó là hồng lưì của rắn mối.

Nhưng mà Đồ Nguyên cùng Điều Dao đã hạ quyết tâm giết chết con rắn mối yêu này, một lần đuổi theo trước liền có quyết định này, chỉ là lúc đó hai người không có nắm chắc, lần này hai người đều là tu vi chủng hóa, không như một lần trước.

Trong hắc động phát ra tiếng tê rống trầm thấp, tiếng bước đi trầm trọng từ trong động truyền đến.

Đồ Nguyên cư nhiên có một loại cảm giác đất rung núi chuyển, hắc minh bạch, cái này là bởi vì con rắn mối này tu luyện tại nơi này thời gian thật dài, có thể là sinh ra tại nơi đây, tại nơi đây phát triển, khí tức cùng toàn bộ núi lớn này đã vô cùng phù hợp, cho nên yêu khí có thể tương thông cùng cả tòa núi này.

Cùng Điều Dao nhìn nhau, đều thấy được vẻ nghiêm trọng trong mắt nhau.

Một con rắn mối thật lớn từ trong sơn động chậm rãi đi ra, theo nó đi ra, trong rừng tuyết xung quanh đúng là bỏ ra vô số độc trùng xà kiến.

Trong tuyết phủ một con thanh trùng thật lớn chui ra, đất đá bay tán loạn, phát ra rầm rầm tiếng nổ.

"Tê..."

"Tê..."

Rắn mối yêu cùng Thôn Thiên Thanh Văn trùng đồng thời phát ra âm thanh, trong thanh âm lộ ra uy áp.

Đồ Nguyên cùng Điều Dao đương nhiên không sợ những độc trùng xà kiến kia, nhưng cũng không muốn tại lúc tranh đấu cùng rắn mối yêu thì bị bọn chúng vướng chân vướng tay, trái lại bị bọn chúng cản, cũng là cái phiền phức.

Đồ Nguyên đột nhiên giơ chân lên, trong nháy mắt hất giơ chân lên, cả người trong lúc đó biến được vô cùng nghiêm túc, lại như vô cùng trầm trọng.

"Thông..."

Một cước đập xuống, tuyết trắng bay tán loạn, lấy hắc làm trung tâm tỏa ra khắp nơi.

So với lúc rắn mối yêu vừa mới đi ra thì dường như cảm giác đất rung núi chuyển càng rõ ràng. Cái này là Đồ Nguyên tu chấn huyệt chi pháp, đây một loại đạo pháp tu hành, toàn bộ nhìn nỗ lực cùng ngộ tính của mỗi người.

Sâu bọ xà kiến ở xung quanh trong nháy mắt sôi trào rồi, độc xà tại lật lắc, tựa hồ cực kỳ thống khổ, có chút nghẹo một hồi liền không còn động rồi, mà một ít độc trùng trên cây trực tiếp rút trên mặt đất chết rồi, xa một ít thì dòn dập lui về phía sau.

Đồ Nguyên nhưng cũng không ngừng, cước thứ hai lại đã nhấc lên, trùng điệp đập xuống.

"Thông..."

Nguyên bản có chút xà trùng còn đang gãy dựa trong miệng xuất hiện máu.

Đồ Nguyên cũng không dừng, lại là giờ lên một cước, một bước đạp xuống.

"Thông..."

Trùng thú xà kiến ở phụ cận đều nằm trên mặt đất không còn động rồi.

Diêu Dao có chút kinh ngạc, nàng nhìn thấy nhiều nhất là Đồ Nguyên luyện phù pháp, mà cũng không có nhìn thấy hắn luyện cái Chấn huyết thuật này. Nàng không biết, Đồ Nguyên sợ ảnh hưởng năng tu hành, lại sợ năm rộng tháng dài đem một chỗ vách đá kia đạp đổ, cho nên khi tu hành Chấn Huyết thuật thì đều là vòng qua thành mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 16: Ngộ chiến

Rắn mối yêu mở to một đôi mắt vẫn đục nhìn Đồ Nguyên, nó cũng cảm thụ được chấn động từ ba lần chấn kia, chỉ là lân giáp nó dày đặc, loại chấn động này cũng không thể tạo thành chút uy hiếp nào đối với nó.

Phần lớn sự chú ý của nó đều tập trung tại trên người Thôn Thiên Thanh Văn trùng kia.

Một tiếng gầm nhẹ, Thôn Thiên Thanh Văn trùng đột nhiên không hề dấu hiệu mà động rồi, nó không có tay chân, toàn bộ dựa vào một cái miệng rộng để thôn phệ, mà với con rắn mối thật lớn này, miệng nó há ra càng lớn.

Toàn bộ thân trùng vươn cao lên, ước chừng hai trượng, như cự mãng, miệng rộng há ra, một cái cự miệng đỏ như máu nhìn như thùng tròn, trong cự miệng mọc đầy gai.

Miệng trùng há ra hút một cái.

"Tê... Tê..."

Trong chớp mắt cuồng phong nổi lên, tuyết trên mặt đất lao vào trong miệng Thôn Thiên Thanh Văn trùng.

Đồ Nguyên đột nhiên có một loại ảo giác, nếu hắn là rắn mối yêu bất động ở chỗ này, Thôn Thiên Thanh Văn trùng có hay không sẽ hút sạch tuyết đọng trên núi này.

Nhưng mà trên người rắn mối yêu lại có yêu khí mạnh động, bị Thôn Thiên Thanh Văn trùng hút ra, rắn mối yêu đột nhiên nhào ra, thân thể nhìn như vụng về kia lại cực nhanh, cực hung mãnh nhào vào trên người Thôn Thiên Thanh Văn trùng, thanh trùng đúng là liền bị đẩy ngã xuống đất.

Móng vuốt màu đỏ của Rắn mối yêu sắc bén vô cùng, cào lên người Thôn Thiên Thanh Văn trùng một cái, đúng là chụp đi một tầng niêm dịch trên người nó.

Đồ Nguyên biết rõ, trên người Thôn Thiên Thanh Văn trùng có đạo văn trời sinh, cái đạo văn này giúp nó có thể ổn định thoải mái như luôn trong nước, mà đạo văn kia giúp đạo pháp bình thường đánh vào trên người nó thì căn bản sẽ không có hiệu quả, Đồ Nguyên là từng nghĩ mình dùng Trấn Hồn đỉnh đánh vào trên người nó, căn bản là không thể gây thương tổn được nó.

Nhưng mà một trào của rắn mối này, không chỉ là chụp phá thần thông hộ thân của thanh trùng, còn tạo ra vết thương trên làn da xanh của nó.

Đồng thời, nó há mồm gắp gao bám chặt Thanh Văn trùng, không có nhả ra, tùy ý Thanh văn trùng điên cuồng lật chuyển.

Nhìn thấy kết quả này, Đồ Nguyên ngăn ra, con rắn mối yêu này đúng là tuyệt không yếu hơn ngư yêu kia. Hơn nữa, so với ngư yêu, con rắn mối yêu này có bốn trào, càng thêm thích hợp cận chiến cào đánh.

Thôn Thiên Thanh Văn trùng quấn chặt lấy rắn mối yêu.

Chỉ thấy yêu khí cuộn cuộn, hoa tuyết bay tán loạn, đại thụ gãy đoạn, trên mặt đất bùn đất tung bay.

Đồ Nguyên liên tục lui về phía sau, miệng rộng của thanh trùng dán tại trên người rắn mối yêu, nhưng không thể nuốt vào, điên cuồng nuốt hút, nó hút chính là yêu khí trên người rắn mối yêu.

Giữa ngón tay Đồ Nguyên kẹp ra một đạo Phong Linh phù, Phong Linh phù này cũng có hai cách sử dụng, giống như là chú pháp một dạng, một loại tụ

tập tại một điểm, một loại là khuếch tán hướng ra ngoài, cái này cũng là chính hấn tìm tòi ra.

Phong Linh phù linh quang như điểm, quán quanh tại đầu ngón tay, chém ra, linh quang cực nhanh, linh động rơi lên trán rấn mỗi yêu. Yêu khí mạnh động, ngăn cản pháp phù, pháp phù như ngọn lửa xanh nhạt luôn hướng cái trán ở phía dưới yêu khí của rấn mỗi yêu.

Rấn mỗi yêu đột nhiên cứng lại rồi, tứ chi vốn gắt gao ôm lấy thanh trùng liền buông lỏng, miệng cũng buông lỏng.

Diêu Dao đột nhiên động rồi, cơ hồ tại lúc Đồ Nguyên thi triển Phong Linh phù thì nàng động rồi, tại trong nháy mắt Phong Linh phù chìm vào cái trán rấn mỗi yêu, nàng đi tới bên cạnh rấn mỗi yêu, một đạo phù huyết sắc trong lòng bàn tay vỗ vào cái trán rấn mỗi yêu, huyết phù kia trong nháy mắt như ngưng khắc lên cái trán nó.

Đó là sự ăn ý giữa hai người, cũng không có thương lượng, nhưng mà tại sau khi một bên thi pháp thì lập tức có thể liên tiếp đến phù pháp. Đồng thời Đồ Nguyên đã đoán được nàng muốn thu lấy rấn mỗi yêu này.

Diêu Dao liên tiếp tại trên người rấn mỗi yêu mấy đạo phù, lại từ trong trùng túi xuất ra một con côn trùng màu trắng nhìn như nhuyễn trùng, mềm mại, như là không có chút nguy hiểm gì, được Diêu Dao đặt ở huyết phù nơi cái trán rấn mỗi yêu, nhuyễn trùng tại cái trán đúng là như nước thấm vào trong lân giáp của rấn mỗi yêu, càng lúc càng mờ nhạt, càng ngày càng mỏng, sau cùng tiêu thất tại cái trán rấn mỗi yêu.

Đồ Nguyên biết rõ, cái này là một loại trùng phù năng tế luyện ra có thể dùng để khống chế sinh linh khác, cũng giống như hồn nga lúc trước dùng truyền tin ở Âm Hồn Cốc, không phải là sinh linh thuần túy.

Đột nhiên, đỉnh tuyết son truyền xuống một cái thanh âm

"Huyết động của rấn mỗi yêu tại dưới sườn núi phía dưới, sắp đến rồi."

Đồ Nguyên nhướng mày, loại tình huống này nhưng không tốt lắm. Theo thanh âm này xuất hiện, một người như tờ giấy từ đỉnh núi bay xuống tới, tại trong gió như không có chút trọng lượng, phiêu đảng trong gió dập dờn tại tên rừng tuyết. Thổi rơi trên mặt đất.

Trong mắt Đồ Nguyên đương nhiên có thể nhìn thấy linh quang trên người giấy, khi người giấy rơi trên mặt đất thì linh quang vô thanh nổ tung, hóa thành một cái người.

Trên đời này có một loại phù pháp gọi là 'Nghĩ linh', có thể nghĩ hóa vạn sinh vật linh, nhật nguyệt ngôi sao, nghe nói từng có người lấy Nghĩ linh chi pháp diễn biến ra một phương tiểu thế giới. Mà tại cái 'Nghĩ linh' nhất mạch này lại có rất nhiều chi nhánh nhỏ, trong đó có một cái chi nhánh đó là 'Nhân cách hoá'. Cắt giấy làm người, lấy người giấy thay mình trốn tai kiếp, cái này là chỗ đặc biệt của 'Nhân cách hoá' nhất mạch.

Người từ trên mặt đất đứng lên là một người tuổi còn trẻ, tướng mạo khoảng hai mươi tuổi. Trên người mặc áo choàng như giấy trắng, bên hông có buộc một cái đai lưng có thêu tơ vàng hoa văn, đó là đai lưng có thể giấu thu pháp phù.

Gã nhìn thấy Đồ Nguyên cùng Diêu Dao thì rất là nghi hoặc, theo đó sắc mặt lộ ra tức giận.

"Các ngươi là người nào?"

Diêu Dao vẫn cứ là ở bên cạnh rấn mỗi yêu, ngưng thần khống chế nhuyễn trùng kia, có vẻ vô pháp phân thân, Đồ Nguyên biết rõ nàng tại lúc then chốt. Lập tức liền hỏi đáp: "Chúng ta đến từ Tứ Thủy Thành, bởi vì thủ tai, đuổi tới nơi đây trừ yêu."

"Con rấn mỗi này là chúng ta đã muốn từ lâu, các ngươi ly khai đi, ta coi như không có phát sinh qua." Thanh niên nhân nói ra.

Đồ Nguyên nhìn nhìn Diêu Dao còn bất động không nói tại bên cạnh rấn mỗi yêu, hấn là rất không muốn phát sinh xung đột với người khác, thói quen này hình thành từ lúc còn ở cái thế giới kia, nếu như không phải tất yếu, hà tất sinh tử ầu đả, người cũng không phải động vật. Nhưng mà hiện tại thanh niên nhân này vừa tới, khẩu khí liền đã ngông nghênh như vậy, lí do cũng là khác thường, điều này làm cho Đồ Nguyên trong lòng rất khó chịu.

"Ngươi là ai?" Đồ Nguyên hỏi.

"Đừng quản ta là ai, tốt nhất các ngươi nhanh lên một chút ly khai, bằng không đừng trách chúng ta không khách khí."

Lại có một người từ trên núi xuống tới, là một trung niên nhân, cầm trong tay một cái ô ngũ sắc, hấn nhìn thấy hai người Đồ Nguyên cùng Diêu Dao, cũng không có ngoài ý muốn, đại khái là đã nghe đến lời thanh niên nhân nói, nhưng mà sắc mặt rất nghiêm túc, trong mắt lóe lên thần tình như muốn nhìn thấu, tựa hồ là đang suy nghĩ giết chết Đồ Nguyên cùng Diêu Dao, hay chỉ là đánh đuổi bọn họ.

Ngay sau đó lại có một người từ trên núi lướt xuống, y bào căng phồng, đồng dạng là một người tuổi còn trẻ, y mặc một thân màu đen y bào, mặt trên màu đen y bào thêu phù văn. Trong tay có một thanh trường kiếm vỏ đen, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị.

"Cút."

Người trẻ tuổi hắc y kia rơi vào trên tuyết phù, như không có trọng lượng, vừa dừng lại liền lạnh lùng quát lớn.

Đồ Nguyên vốn còn định làm nhẹ nhàng bầu không khí, lại bị một tiếng quát này làm tức giận, mặt hấn tức thì trở nên lạnh lùng, lạnh giọng nói ra: "Các ngươi không khỏi cũng quá bá đạo rồi."

"Bá đạo, các ngươi là đi, hay là chết." Thanh niên hắc bào cầm kiếm lạnh lùng quát hỏi.

Trung niên nhân thì ở bên cạnh sờ sờ chòm râu nói ra: "Thanh niên nhân, tu hành không dễ, hãy tự quý trọng. Chớ tham lam."

Đồ Nguyên trong lòng phẫn nộ, nói thẳng: "Nếu chúng ta không đi thì sao chứ?"

"Không đi thì chết ở chỗ này." Hắc bào thanh niên nhân lời nói mới ra, Đồ Nguyên vung tay lên, liền có một đạo bạch quang cực nhanh bay ra.

Bạch quang tại cách Đồ Nguyên khoảng một trượng liền cấp tốc tiêu thất tại hư không.

Thiên Dực phi đao trong nháy mắt té ra.

Hắc bào thanh niên nhân chỉ cảm giác một cỗ nguy hiểm cường liệt tuôn ra trong lòng, kiếm trong tay còn chưa ra khỏi vỏ, người đã trước lăn trên mặt đất, một vết sáng trắng lướt qua cạnh tai y, tiên huyết vẩy ra, một cái lỗ tai đã bị cắt bỏ.

"Ngươi dám."

Trung niên nhân ở bên cạnh giật dữ, chỉ thấy một vết sáng trắng tại không trung cuộn ra, đuổi theo hắc bào thanh niên nhân kia đâm xuống.

Hắn ta kinh hãi, ô ngũ sắc trong tay trùn tới về phía hắc bào thanh niên nhân, trong nháy mắt ô xộc ra, ngũ sắc quang hoa hạ xuống, bao lấy hắc bào thanh niên nhân, nhưng mà trong nháy mắt này, vết sáng trắng kia lại đột nhiên hướng lướt tới yết hầu hắn ta.

Trung niên nhân kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 17: Diệt sát

Núi hoang phủ tuyết, hai bên không bằng lòng nhau, sinh tử ầu đã.

Thiên Dực phi đao ẩn tích vô hình, chỉ có thể mơ hồ cảm thấy một tia sáng, tại trong khung cảnh tuyết trắng này càng khó mà nắm bắt, quý bí vô cùng.

Trung niên nhân muốn cứu hắc bào thanh niên nhân, nhưng mà lại đem mình bộc lộ tại trong nguy hiểm, ánh đao cực nhanh, tại trong hư không chọt ầm chọt hiện liền đã lướt tới.

Ổng tay áo trung niên nhân khua lên, ống tay áo dâng lên phù quang.

Y phục trên người hắn ta không phải y phục phổ thông, mà là pháp y.

Thiên Dực phi đao xẹt qua ống tay áo hắn ta, phát ra một chuỗi thanh âm như kim thiết, vô pháp xuyên thấu, nhưng mà phi đao căn bản không có chút nào dừng lại, vòng quanh tay mà đi, xoay quanh lao hướng thanh niên nhân xuống tới đầu tiên kia.

Vị tuổi còn trẻ kia trong tay đã nhiều ra một khối thiết bài đen thui, trên thiết bài khắc dày đặc chỉ chít phù văn, gã kích phát thiết bài đen thui trong tay, đẩy ra phía trước mình, thiết bài nho nhỏ đúng là hóa thành một cái cự thuẫn còn phải lớn hơn cánh cửa, linh phù quang hoa phía trên mạnh động.

Cả người gã đều lui tại mặt sau cự thuẫn, khiến Đồ Nguyên căn bản vô pháp nhìn thấy.

Trung niên nhân kia trên mặt hiện lên lửa giận, quát lớn: "Muốn chết."

Trong tay hắn ta đã nhiều ra một đạo ngọc phù, kẹp tại giữa ngón tay, linh quang mạnh động, ngọc phù kia tại trong linh quang như là sống lại, một con quái thú từ trong phù quang xuất hiện.

Vung tay lên, linh quang tại trong hư không mạnh động, một con quái thú thật lớn theo trong linh quang nhào ra.

Đầu tiên là thấy đầu, đầu có một đôi sừng màu trắng, dựng thẳng lên trời, bén nhọn vô cùng, đầu như trâu, lại có một cái miệng như sói như cáo, khi nhào ra thì miệng mở ra, phát ra tiếng hô hung ác, lộ ra răng nanh sắc bén.

Theo đó toàn bộ thân thể nhào ra, thân như sư tử, bốn vó lại như chân trâu.

Quái thú từ trong pháp phù linh quang nhào ra, giống như là từ trên trời giáng xuống, toàn bộ thân thể vừa nhào ra thì đã đến phía trên không Đồ Nguyên, nhào thẳng xuống mặt hắn.

Cái này là Câu Linh phù, không biết là câu cái quái thú gì, Đồ Nguyên từng tại trên Hắc Chi Linh gặp gỡ loại pháp phù này, chỉ là lúc đó trong một đạo pháp phù câu chính là con cự mãng.

Chỉ là, lúc này đây linh bị câu rõ ràng càng thêm cường đại. Bất quá, hiện tại Đồ Nguyên cũng càng thêm cường đại, lúc đó hắn mới Đan khí ngưng thần, hiện tại đã chứng hòa rồi.

Tại lúc quái thú kia lao ra phù pháp linh quang thì hắn lui về phía sau mấy bước, theo đó tay phải đã vung lên, thành trào. Trên trào hắc vụ như ngọn lửa, lửa như mặt lão nhân.

Một tay chụp xuống, nguyên bản 'Thú linh' hư huyền đúng là bị hắn một tay nắm đầu, kéo xuống, trực tiếp đè tại trên mặt đất, theo đó linh quang tiêu tán, thú linh tiêu thất.

"Thế nào khả năng!"

Trung niên nhân mặt biến sắc, hắn không có nghĩ đến Đồ Nguyên vậy mà có thể phá vỡ pháp phù của mình. Tâm niệm chuyển động, ô ngũ sắc kia chợt lóe linh quang, tại trong hư không rất nhanh xoay tròn, bay nhanh xuất hiện tại đỉnh đầu Đồ Nguyên.

Cái ô này tên là Ngũ Hành Cầm Thần Ô, đã có thể cầm địch, lại có thể hộ thân.

Tay trái Đồ Nguyên đã sớm có một đạo phù, một đạo phù này có hình dạng vẩy cá. Cái này chính là Phong Linh phù dùng vẩy của ngư yêu bị chém giết lúc trước làm thành.

Một đạo pháp phù cường đại hay không, không chỉ xem người thi pháp cùng làm phù, còn phải nhìn vật dẫn làm ra pháp phù kia, mà đạo Phong Linh phù này chính là dùng vẩy của ngư yêu làm thành.

Phong Linh phù do lân phiến Ngư yêu chế thành nổi lên linh quang, trong nháy mắt liền tuôn sinh như diễm, phát tay, vẩy cá hướng phía ô ngũ sắc kia bay đi, trong nháy mắt chìm vào hư không.

Trong chớp mắt, ô ngũ sắc kia đứng là ngưng lại rồi, quang hoa ngũ sắc trên ô giống như là một cái đèn bị che đậy lại.

Trung niên nhân sững sờ, theo đó kinh hãi, tâm niệm chuyển động, đây mặt đồ bùng, hắn ta đang tại thông qua thần niệm điều động pháp phù trên ô ngũ sắc, muốn thoát ra cầm cô, nhưng mà tại trong nháy mắt thoát ra cầm cô, hắn ta nhìn thấy tay cái thanh niên nhân ở đối diện kia đã nắm cán ô.

"Cần rồi."

Cái này là ý nghĩ đầu tiên khi hắn ta nhìn thấy một màn như vậy, Ngũ Sắc Cầm Thần Ô có thể cầm thần hồn nhục thân người, hắn đã tại dưới ô, lại dám đến đoạt ô.

Bốn cái cảnh giới Ngự pháp khí, một là khu, hai là ngự, đến cảnh giới ngự khí này, liền có thể ngự loại pháp khí cao giai này, có thể tùy tâm ngự sử pháp khí.

Hắn ta chuyển động tâm niệm, liền muốn ngự sử pháp phù trong Ngũ Hành Cầm Thần Ô, chỉ thấy ngũ sắc quang hoa trên ô tuôn sinh, liền muốn lan tràn xuống phía dưới, rồi lại trong nháy mắt tiêu thất, bởi vì cán ô đã bị tay thanh niên nhân kia nắm lấy.

Hắn ta cực kỳ hoảng sợ.

Thế nào khả năng.

Tự tại trong nháy mắt ô vừa mới bị nắm lại, một缕 thần niệm hắn ta duy trì tại trong ô liền đứt đoạn rồi.

Hai mắt hắn ta nhìn chằm chằm cái tay của đối phương, chỉ thấy trên tay đối phương hắc vụ như diễm, gắt gao cầm lấy Ngũ Hành Cầm Thần Ô của mình, cũng rất nhanh thu hồi nó.

Đúng lúc này, hắc bào thanh niên nhân kia đã phục hồi lại tinh thần, tất cả đều chỉ là trong chớp mắt.

Y rút kiếm ra khỏi vỏ, gào lớn nhào tới Đồ Nguyên.

Đột nhiên, một tiếng gầm nhẹ xuất hiện, một trận cuồng phong tuôn sinh, một cái cự động đen thui nuốt hết y, là Thôn Thiên Thanh Văn trùng.

Diêu Dao rút cục đã xong, nàng đứng lên, trên mặt lạnh tanh, nhưng mà hai người khác vừa nhìn thấy, trung niên nhân kinh sợ xoay người hét lớn: "Đi."

Chính hắn ta trước tiên bỏ chạy, trong lúc xoay người trong tay đã có một đạo linh quang vỗ lên trên người, theo đó thân hình rất nhanh biến mất, lúc đầu còn có vết chân, nhưng mà rất nhanh vết chân càng lúc càng mờ nhạt, theo đó hoàn toàn tiêu thất.

Mà người tuổi trẻ lúc trước hóa thành người giấy từ đỉnh núi theo gió bay xuống kia xoay người chạy, trong lúc chạy đi, đột nhiên chém ra một mảnh người giấy, người giấy linh quang mạnh động, đem gã nhấn chìm, từng cái người giấy trường lớn, hướng phía trong rừng tuyết theo gió mà bay, mà bản thân thanh niên kia cũng tiêu thất hóa thành người giấy, xen lẫn trong hơn mười cái người giấy kia, phân không rõ cái nào là bản thân gã.

Điều Dao vỗ tròng túi, trong một cái phù túi có côn trùng tuôn ra, bay về phía phương hướng trung niên nhân tiêu thất.

Bên kia Đồ Nguyên đã té ra Thiên Dực phi đao, vệt sáng cực nhanh lướt trong rừng, nơi đi qua người giấy trong nháy mắt bị trăm phá, trong nháy mắt người giấy bị trăm phá, linh quang tán đi.

Chớp mắt, hơn mười người giấy đều bị trăm vỡ, trong đó có một cái người giấy tại khi bị trăm vỡ thì một người rớt ra, trên lưng có một vết thương.

Tại khi gã từ người giấy hóa thành người thực thì đột nhiên xoay người, một mảnh viêm hỏa tuôn tới Đồ Nguyên.

Đó là Liệt Viêm phù, năm đó Đồ Nguyên dựa vào một đạo Liệt Viêm phù giết chết hai người. Tại trong lòng Đồ Nguyên, Liệt Viêm phù là một loại pháp phù phi thường bạo lực, nếu là sát ý trong lòng nồng cháy thì cái Liệt Viêm phù này sẽ cực cường.

Vô luận là pháp thuật hay là phù pháp, đều không phải đơn giản là thi triển ra, mà là cần phải tinh khí thần của bản thân dung nhập vào, nhất là loại phù pháp ngũ hành này. .

Nhưng mà Đồ Nguyên luôn luôn phi thường cẩn thận, tại trong nháy liệt viêm nhảy lên thân, hấn đưa tay hướng phía trước ngăn cản, tuôn sinh ra linh quang, chụp một cái, một mảnh hỏa diễm kia liền đã bị hấn bắt vào trong tay, trong nháy mắt liền tắt đi.

"Người muốn làm gì? Người không thể giết ta." Thanh niên nhân rất hoảng sợ hét lớn.

"Vì cái gì không thể giết người?" Đồ Nguyên hỏi.

"Ta là người của Liên Vân trại, nếu người giết ta, Liên Vân trại chúng ta sẽ không bỏ qua người." Trong mắt thanh niên nhân tràn đầy kinh sợ.

"Nhưng ta đã giết một người trong các người, thả người về, các người cũng sẽ không bỏ qua chúng ta." Đồ Nguyên nói ra.

"Không, người thả ta trở về, ta nhất định sẽ không tìm người báo thù." Thanh niên nhân nói ra.

"Đáng tiếc, ta không tin." Đồ Nguyên nói ra.

"Không, không nên."

"Sớm biết như thế, hà tất có lúc đầu, giết người tuy không phải chủ ý của ta, nhưng ta cần phải giết người." Đồ Nguyên dứt lời, hồng quang trong tay mạnh động, tay xòe ra, một mảnh hỏa diễm theo trong tay hấn vẩy ra, tuôn ra nhào vào trên người thanh niên kia.

"A."

Khi viêm hỏa nhào lên người, thanh niên nhân đã trở thành một cái thi thể cháy xém.

Quay đầu lại, Điều Dao đã đứng ở nơi đó, đứng ở bên cạnh là một con thanh trùng thật lớn. Cả người nàng lãnh tú an tĩnh, nhưng mà con thanh trùng thật lớn ở bên người kia lại khiến nàng có một loại thần bí tương phản. Nàng gật gật đầu, nói cho Đồ Nguyên người kia cũng đã chết, sai Thôn Thiên Thanh Văn trùng nuốt chửng cái tiêu thi kia, Đồ Nguyên lại đem một ít người giấy rơi trên mặt đất thiêu hủy, sau đó liền cùng Điều Dao hạ sơn.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 18: Thành từ trên trời giáng xuống

Liên Vân trại nằm ở phía tây bắc Tứ Thủy Thành, cách hơn bảy mươi dặm, có núi rừng trùng điệp ngăn cách xa. So với Tứ Thủy Thành, Liên Vân trại cũng không có nhỏ hơn bao nhiêu, bất quá, Liên Vân trại khác với Tứ Thủy Thành chính là nó là kiến lập tại trên núi, người trong trại sống vây quanh núi, cho nên gọi là trại, mà không gọi là thành.

Cho tới nay, khu vực săn bắn của Liên Vân trại đều là một vùng mặt phía bắc, đường núi về phía Tứ Thủy Thành có nhiều núi đá, cho nên bọn họ rất ít đi về phía Tứ Thủy Thành này, hơn nữa, tại trong lòng bọn họ Tứ Thủy Thành bên này luôn luôn bị một đám yêu vật chiếm giữ. Thẳng đến có một ngày, trong Liên Vân trại có người đi dò xét về phía Tứ Thủy Thành này, gặp gỡ rắn mối yêu, trừ cái đó ra, cũng không thấy còn có yêu gì khác, liền trở về trong trại, cùng người đồng thời tới đây trừ yêu.

Nhưng mà, đi ba người lại không có người về.

"Đi gọi Khuyển Sinh tới."

Trong một gian phòng ở Liên Vân trại, một vị lão nhân nói với một vị lão nhân. Hấn là chủ nhân của Liên Vân trại này, tên là Văn Mục, mà vị lão nhân ly

khai kia là người hầu từ nhỏ cùng lớn lên với lão.

Chỉ chốc lát sau liền dẫn một người đến, là một người toàn thân đều bị hắc bào bao phủ, chỉ lộ ra đôi mắt, đó không phải con mắt của nhân loại, như là mắt sói hoặc chó.

Y là bị dắt lại đây, tại trên cổ y có một cái dây xích, dây xích đen kịt, mặt trên có khắc phù văn.

Vân Mục tay cầm lại một kiện y phục, đưa đến trước mặt Khuyển Sinh, nói ra: "Người đi tìm hắc, tìm được trở về nói cho ta biết, không tìm được trong vòng 3 ngày cũng phải trở về, nếu như ba ngày sau không có về, ta sẽ đích thân động thủ đem người gọi về."

Khuyển Sinh trong hắc bào che phủ kia nghe Vân Mục nói sẽ đích thân gọi y về thì cả người run lên, con mắt nguyên bản tro ngụi xuất hiện vẻ sợ hãi.

"Đi thôi." Trong thanh âm Vân Mục không mang theo chút cảm tình nào.

Khuyển Sinh ngửi ti mỉ, ngửi xong, y xoay người liền hướng phía chân núi mà đi.

Khuyển Sinh không biết phụ mẫu của mình là ai, y chỉ biết mình cần phải nghe lời chủ nhân, nếu không như thế, liền sẽ bị quất roi bị bỏ đói, y từng thử ly khai ngọn núi này, nhưng mà không biết vì cái gì, mỗi khi y tự mình thoát đi ngọn núi này thì lại đột nhiên sẽ ừ ừ cạc cạc trở về lại trên núi, sau đó bị chủ nhân giam giữ quất roi.

Mỗi một lần bị quất roi đều là ác mộng, tại trong lòng y, trên đời này đáng sợ nhất chính là chủ nhân.

Từ chi y chầm đất, hướng phía dưới núi chạy đi, tại trong quá trình chạy vội, có một đoàn sương vụ màu đen bao phủ, khi y tung nhảy thì như gió.

Tung núi nhảy rừng, một mạch đi tới nơi Đồ Nguyên cùng Điều Dao hai người trụ yêu sát nhân, y ngửi ngửi trong hư không, trong mắt sinh ra vẻ sợ hãi. Tại nơi đây y nghe thấy được khí tức người mình muốn tìm, nhưng mà đồng dạng nghe thấy được khí tức cường đại khác, có yêu có người.

Y rất không dám đi tới phía trước nữa, nhưng chưa từng có đến qua bên này, cũng chưa từng đến địa phương xa như vậy. Một loại mong muốn dò xét cùng hiếu kỳ đến từ chính ở chỗ sâu trong linh hồn khiến y tìm kiếm theo khí tức kia, cuối cùng, y thấy được một tòa thành.

Một tòa thành khác biệt với Liên Vân trại, y vòng qua thành mà đi, không dám tiến vào trong thành, đi tới một cái bờ sông, thấy được một tòa đạo quan, trực giác nói cho y biết bên trong đó rất nguy hiểm, không dám tới gần. Đi tới bờ sông, lại thấy được một người tại hành tẩu trong nước.

Từng bước một đạp ở trong nước, như là phi thường cật lực, mỗi một bước đều đem chân hoàn toàn nhấc nổi trên mặt nước, sau đó lại chậm rãi đạp xuống, cho đến khi chìm đến đầu gối mới đạp xong, lại giờ lên một chân khác, hướng phía ở chỗ sâu trong sông từng bước một đi qua, từng bước một, rất thông thả.

'Bì bõm', người kia lọt vào trong nước.

Khuyển Sinh đứng ở trên một cái sườn núi nhỏ bên bờ sông nhìn tất cả cái này, chỉ cảm giác một tòa thành, một con sông này phi thường an tĩnh.

Liên Vân trại toàn bộ tựa như ở vào trong tuyết nhiều năm không tan, khiến y cảm thấy rét lạnh sợ hãi, thời khắc đều là cuồng phong gào thét.

Y đứng ở trên núi nhìn, nhìn người trong Tứ Thủy Thành ra ra vào vào, nhìn người kia luôn luôn tại trong sông đi lại không ngừng rớt vào trong sông, đột nhiên y cảm thấy người này rất thú vị. Muốn hỏi một chút đối phương vì cái gì lui tới đi ở trong sông, nhưng mà y lại không dám, bởi vì cổ họng y vô pháp nói ra lời nói của nhân loại.

Thẳng đến sắp kết thúc thời gian ba ngày, y mới xoay người ly khai, lúc ly khai, rất xa đối với Tứ Thủy Thành phát ra một chuỗi 'ô minh' thanh âm.

Đồ Nguyên cũng không phải như Khuyển Sinh nghĩ không có việc gì đi lui tới trong sông như vậy, trời lạnh như thế, tuyết đọng trên nhام thạch bên cạnh sông còn chưa có tan, cho dù hắc là tu hành người, vẫn cứ sẽ cảm thấy băng hàn đến xương, chỉ là không bị phong hàn giống người thường mà thôi. Hắc không ngừng đi trong sông nước là đang luyện Nhiếp không thuật, cũng là bay trên trời như người thường vẫn nói.

Trước tiên là đạp nước, sau đó là đạp vụ.

Vô luận là bản lĩnh gì, đều cần phải dốc tinh lực đi nỗ lực luyện tập mới có thể làm được, thế gian có thiên tài, nhưng mà thiên tài cũng không có nghĩa là hắc không cần nỗ lực. Tại trong mắt Đồ Nguyên, Điều Dao kỳ thực chính là cái loại thiên tài này, luôn cảm thấy thủ đoạn của nàng tăng tăng lớp lớp, nhưng mà đồng dạng, nàng cũng phi thường nỗ lực, luôn luôn tại trong Phi Thiên Quan tu hành.

Ban ngày luyện pháp, đêm tối nuốt khí luyện thần.

Chính lúc hắc cho rằng mình sẽ có cuộc sống bình tĩnh tu hành tại cái Phi Thiên Quan Tứ Thủy Thành này cho đến khi mình không thể tiến thêm được nữa thì tại một buổi tối, hắc đột nhiên cảm thấy một sự khiếp đảm cường liệt, cảm giác trái tim mình muốn nhảy ra ngoài. Vô tận sợ hãi đến từ chỗ sâu trong linh hồn đem hắc nhấn chìm.

Hắc lập tức thoát khỏi trạng thái thôn thổ thiên tính khí, ngẩng đầu nhìn bầu trời, bầu trời như là bị phá mở ra, trong một quang sáng có một tòa thành tri thức lớn hiện lên, ngay sau đó đó là vô tận sấm sét tuôn sinh.

Tại trong ánh sáng của tia chớp, thành trì lộ ra hình dáng vuông vắn, đen kịt, thâm trầm, tựa như tồn tại trong cái thiên địa này đã hàng tỉ năm, đầu tường loang lổ.

Điều Dao cũng ra Phi Thiên Quan, ngẩng đầu nhìn hắc thành trong bầu trời, khí tức tử vong phô thiên cái địa đè xuống, trong lòng nàng đồng dạng sinh ra sợ hãi.

"Đi mau."

Tay nàng đột nhiên bị Đồ Nguyên lôi kéo, nhằm phía bắc Tứ Thủy Thành mà đi. Điều Dao bị Đồ Nguyên lôi chạy, mà bản thân nàng lại như là bị hắc thành tràn đầy tử vong trên không trung kia chấn nhiếp lại rồi, cả người có chút cứng ngắc. Đồ Nguyên lôi Điều Dao chạy về phía bắc, khi đi ngang qua Tứ Thủy Thành thì đúng là trông thấy người trong thành từng người đều quỳ lạy trên mặt đất, như là quỳ bái cung nghênh vậy, trong toàn bộ Tứ Thủy Thành không có chút thanh âm nào.

Trong tai hắn giống như nghe được thanh âm.

"Người chết chi thành, tử linh cung nghênh... Người chết chi thành, tử linh cung nghênh..."

Đồ Nguyên ngẩng mạnh đầu, chỉ thấy thành trì đen kịt thật lớn kia đúng là đã rơi xuống phía trên đỉnh đầu, sấm sét phô thiên cái địa, cuồng phong bão táp dâng lên, đại thụ bị nhổ lên cả gốc hóa thành tro tàn trong sấm sét.

Núi lớn tại trong sấm sét nứt ra ra, hắc lôi kéo Điều Dao muốn rời xa, nhưng mà mắt Điều Dao lại như là thất thần, bước chân càng chạy càng chậm, thậm chí, Đồ Nguyên cảm thấy chỉ cần mình vừa buông tay, nàng liền sẽ chạy về phía sau, nhìn con mắt Điều Dao, Đồ Nguyên nhìn thấy vô biên sợ hãi ở trong lòng nàng, nàng tựa hồ muốn cố gắng mở miệng nói chuyện, nhưng mà lại nói không nên lời, cả người rung động.

Tại trong gió to, người Tứ Thủy Thành bị một đoàn hắc phong cuốn vào trong Người chết chi thành, sấm sét hạ xuống, từng đám người hóa thành tro bụi.

Trong sấm sét đột nhiên truyền đến tiếng quát lớn, một vết kiếm quang từ phía chân trời chém đến, chém về phía Người chết chi thành, trong Người chết chi thành đen thui kia vọt lên một mảnh hắc khí, nâng đỡ kiếm quang.

Kiếm quang chém xuống, vô biên hắc khí tách ra, một kiếm kia trực tiếp chém lên đầu tường.

"Ca..."

Đầu tường Người chết chi thành xuất hiện một cái vết nứt thật lớn.

Khi Đồ Nguyên nhìn thấy tất cả cảnh này thì trong tai hắn mới nghe được một tiếng kiếm ngân vang từ xa tới gần vang lên, kéo dài không dứt, đầu tiên là nhu hòa, sau cùng là tiếng kiếm rít.

Hắn biết rõ, cái này là bởi vì tốc độ thanh âm vô pháp đuổi theo tốc độ kiếm quang kia.

Đồng thời một cỗ kiếm ý cường liệt tràn vào trong lòng, chỉ cảm giác trong lòng băng hàn, đó là kiếm ý chém lên đầu tường tàn ra.

Đồ Nguyên phát hiện mình chạy thoát không được rồi, bởi vì tòa Người chết chi thành to lớn kia là ngay tại trên đỉnh đầu mình, sẽ hoàn toàn trấn áp mình.

Một cái tay lớn kim sắc từ phía chân trời trên cao xa xôi xuất hiện chớp tới Người chết chi thành thật lớn kia, tay hạ xuống đầu tường, chụp toàn bộ Người chết chi thành vào trong tay, tựa hồ muốn đem nó nhấc đi. Trong thành dâng lên một mảnh hắc khí, quán lên hoàng kim đại thủ kia.

Hoàng kim đại thủ tựa hồ muốn đem hắc thành hất ra, nhưng mà hắc khí kia quán lên dọc theo tay hắn, trong hư không, hiển lộ ra một cái kim giáp cự nhân, mặt trên hắn xuất hiện vẻ cả kinh, theo đó sợ hãi, tay vội vàng buông ra, lùi về, tay ở trong hư không đã là một mảnh cháy đen khô.

Tất cả cái này Đồ Nguyên đều nhìn không thấy, hắn chỉ có thể ngẩng được đầu nhìn hắc thành kia chụp xuống, ngẩng đầu nhìn thấy chính là một mảnh hắc vụ bốc lên, vụ như hải, trong nháy mắt nhấn chìm hắn.

Điều Dao đang được hắc lôi kéo trong tay đột nhiên thoát khỏi tay hắn, biến mất tại trong hắc vụ. Trong hắc vụ mơ hồ truyền đến tiếng xướng phiêu phiêu mờ mờ, khiến người sinh ra vô biên sợ hãi, nhưng mà thân thể lại tại trong thanh âm này hướng về phía nó vọng lại mà đi tới.

...

Người chết chi thành phủ xuống đại địa, một mảnh tử vong chi khí cuốn ra bốn phương tám hướng, sinh cơ trên mặt đất rất nhanh bị hút đi, một cái vết kiếm thật sâu trên đầu tường rất nhanh khép lại.

Khu vực lấy Người chết chi thành làm trung tâm đã hoàn toàn không còn sinh cơ, toàn bộ sinh linh đều bị quán vào trong thành, trong thời gian ngắn ngủi, một mảnh địa phương này đã trở thành tử địa.

Lui tới xung quanh thành trì đều là tử linh, đồng thời đều là tử linh bị Người chết chi thành kia khống chế, mỗi ngày Người chết chi thành đều sẽ mở cửa thành, trong thành có tử linh xếp thành hàng đi ra tuần tra.

Đồng thời, đại tu sĩ ở bốn phương tám hướng đều chạy lại đây, nhưng không ai dám tới gần, những người lúc trước tới gần muốn kiểm tra tòa Người chết

chi thành này đều đã có đi không về rồi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 1: Trúc quyền

Nơi tòa Tử thành này xuất hiện chỉ có một màu đen.

Vốn là non xanh nước biếc tại đây trở thành một mảnh như đầm lầy đen tối, hắc vụ bốc lên, trong thời gian ngắn ngủi, nơi đây đã hoàn toàn thay đổi, Tử Thủy hà trước đây vẫn đang tại chảy xuôi, nhưng chảy trong Tử Thủy hà cũng không phải là nước sông trong suốt, mà là mang nước đen xen lẫn huyết sắc, sau khi chảy ra một phạm vi thì liền từ màu hắc huyết chuyển nhạt, rồi hóa thành trong suốt.

Có người muốn thông qua thủy độn chi pháp theo Tử Thủy hà trốn trong tòa hắc thành, nhưng mà đa số cũng không có trở về, mấy người trở về cũng là trên người mang bảo vật hộ thân, hoặc là diệu pháp huyền bí mới tiếp cận giữ được mạng, hỏi bọn hắn ở trong sông gặp được cái gì, bọn họ chỉ nói gặp đến vô số vong hồn kéo xé, vô pháp chống đỡ.

Vong hồn đối với toàn bộ người tu hành mà nói căn bản không tính là cái gì, phát tay là có thể diệt, nhưng mà tại trong con sông có vô số vong hồn này lại khiến những tu sĩ có tuyệt diệu pháp thuật chết tại trong đó, có thể thấy vong hồn kia tuyệt đối không phải vong hồn bình thường, hoặc là nói là cái con sông Tử Thủy hà màu đen này không phải là con sông bình thường.

Còn có người thu liễm toàn thân khí tức, biến hóa thành người chết đi về phía Người chết chi thành kia, người phía sau bằng vào thần thông hoặc là pháp thuật nhìn thấy hắn tiến vào trong thành, nhưng không có đi ra.

Không có người dám bay đến trên cao để nhìn tình hình trong thành, bởi vì trên không của Người chết chi thành bao phủ hắc đen tối vụ, trong vụ lóng lánh điện quang, hơn nữa, hắc vụ xoay chuyển như hắc trụ, tựa như nổi thẳng ở ngoài cửu thiên.

Chỉ cần là hơi hơi tới gần, đều sẽ bị cuốn vào trong hắc vụ kia, sau đó bị sấm sét không ngừng chớp động đánh tan thành tro bụi.

Khi đã có từng người từng người nghĩ ra một cách nào đó thử đi qua, người còn lại không dám tiếp tục tùy tiện hành động uống phí rồi, nhưng mà người vây quanh cái tòa Người chết chi thành này lại càng ngày càng nhiều, ít có người rời đi, tại trong mắt bọn họ, loại thành quỷ dị như vậy, dù cho là trong thành không có trọng bảo, nhưng có thể trông thấy cái Người chết chi thành này phủ xuống rồi bị hủy diệt, cũng là chuyện chuyện cực vui trong đời, khoảng một trăm năm sau, nói cho hậu bối nghe, cũng là một đề tài lớn, hơn nữa, bọn họ còn đang chờ người của Minh Châu đại phái đến.

Minh Châu có hai cái đại phái, phân biệt là Long Trì Thiên Cung cùng Cự Linh Thần Tông. Hai đại phái này ở tại Minh Châu tự nhiên có trách nhiệm gìn giữ đất đai, Người chết chi thành từ vực ngoại phủ xuống, bọn họ nhất định sẽ tới.

Đồ Nguyên không biết tình huống ngoài thành, hắn chỉ biết lúc này mình rất không tốt, hắn cảm thấy có cái gì đó luồn vào trong thần hồn ý thức của mình, tựa hồ muốn khống chế mình, muốn chiếm cứ thân thể mình.

Hắn đi về phía thanh âm vang vào trong chỗ sâu linh hồn kia, thanh âm mơ hồ như là âm thanh ho khan, sương vụ trong mắt càng ngày càng mờ, càng lúc càng mờ nhạt, cuối cùng tiêu thất, mắt nhìn thấy chỉ là một mảnh hôn ám, hắn phát hiện mình là đang tại trong một gian phòng, đồ vật trong phòng rất cũ, giống như đã trải qua vạn năm thời gian.

Đây là một cái phòng ngủ, một cái giường, bên cạnh là một cái bàn, trên bàn có một ngọn đèn, ngọn đèn đã tắt. Bên kia là cửa sổ, phía bên ngoài cửa sổ là nước, đó là một cái hồ sâu, nước trong hồ có màu máu, không có người được mùi máu tươi, hắn đi tới bên cạnh cửa sổ, nhìn vào cái hồ màu máu kia, cảm giác trong hồ tựa như có thứ gì đó.

Hắn chăm chú nhìn, nước Huyết trì đột nhiên cuộn chuyển, một cái đầu từ trong Huyết trì nhô ra. Đồ Nguyên kinh hãi, bởi vì đầu kia là đầu rồng trong lòng Đồ Nguyên, nhìn kỹ, phát hiện thân nó như xà, có trào như trào ung, đuôi như đuôi sư tử.

Đây là rồng?

Một con tiểu long vậy mà là dưỡng tại trong cái Huyết trì này.

Nhìn hai mắt con rồng kia, máu tanh, hung lệ, giống như muốn thoát ra ăn người vậy.

Đồ Nguyên vừa kinh vừa kinh sợ, so với lúc hắn đột nhiên xuyên qua đi tới cái thế giới này thì càng thêm kinh sợ. Hắn lui về sau mấy bước, không tiếp tục đối diện với tiểu long kia, hơi hơi bình phục tâm tình, hắn phát hiện lưng mình đã ướt đầm mồ hôi, sống lưng phát lạnh, rợn tóc gáy.

Tìm đập cực nhanh, hắn không khỏi muốn đi tới cửa sổ để nhìn, nhưng đúng là không dám. Lui lại mấy bước, đi tới trước bàn bên giường, trước bàn có một quyển trúc thư.

Bên cạnh có nghiên mực, mực trong nghiên mực đã khô, nhưng mà nhìn kỹ mực kia, lại có màu đỏ sậm, tựa hồ có máu trộn vào trong đó. Trên nghiên mực có một cây bút, bút cũng không phải gác tại trên nghiên, mà là đặt lên bàn, như là còn chưa kịp đặt đúng.

Thoạt nhìn là người viết đang viết rất tốt, đột nhiên phát sinh chuyện gì đó ngoài ý muốn, Đồ Nguyên nhin không được tới nhìn cuốn trúc thư kia.

Đưa tay mở ra, tay cảm giác lạnh lẽo, trúc thư đượm màu đen tối chậm rãi mở ra, chữ viết bên trong hiện ra tại trong mắt, chữ kia ứng lên màu máu, khiến người sợ hãi.

Nhìn kỹ chữ kia, đúng là nhận biết được.

"Ngày 3 tháng 7, trong thành đột nhiên có người bị quái bệnh, ho khan không ngừng, tim đau như bị trùng cắn, gặp người thì phát ra tiếng kêu kinh sợ, ắn núp như gà chó bị chân kinh, trong miệng hô to quỷ, không qua mấy ngày, thì thân gầy như cây khô, lại không còn ho khan như trước kia, cũng không còn thấy người liên kêu lên sợ hãi mà là cúi đầu loang quanh trong nhà, giống như mất hồn, không ăn không uống, không ngủ không nghỉ..."

"Ngày 4 tháng 7, ..."

"Ngày 5 tháng 7, ..."

"Ngày 6 tháng 7, chỉ trong mấy ngày, trong thành đúng là xuất hiện rất nhiều người mất hồn, thành chủ sai người đốt cháy, nhưng đốt không dứt, người đi đốt trở về đều phát bệnh, sau mất hồn. Ta sáng nay phụng mệnh đốt thi, bây giờ đã là buổi trưa, cũng không có gì không khỏe."

"Ngày 6 tháng 7, tối, hôm nay thấy lời phụ thân lộ ra quỷ dị, lòng ta rất kinh, lại thấy lúc mẫu thân giết gà thì khuôn mặt vặn vẹo, cực kỳ tàn nhẫn, ta nằm gục tại trên bàn chợp mắt, mẫu thân cầm huyết đao đi vào, nếu không phải ta tỉnh lại, mẫu thân tựa như sẽ giết ta, trong mắt bà lộ ra vẻ lạnh lùng."

"Ngày 7 tháng 7, cách ngày đốt thi đã qua một ngày, ta y nguyên không có việc gì, nhưng phụ mẫu lại càng thêm đáng sợ, hình như có ma quỷ phụ thân, ta thân là tiểu giáo trong thành, cần phải trăm yêu trừ ma."

"Ngày 7 tháng 7, tối, ta giết ma quỷ bám trên người phụ mẫu, ma quỷ bắt từ bắt diệt, ta bấm nát, thịt nhuyển động như trùng, để cho Chúc trong hồ ngoài cửa sổ ăn nó."

"Ngày 8 tháng 7, 'Chúc' ăn phụ mẫu bên trong hình như cũng bị ma quỷ phụ thân, ta cần tiếp tục trăm nó."

...

Sau đó không có nữa, trong lòng Đồ Nguyên phát lạnh, hần nhìn cái nhật ký này xong, cảm giác đầu tiên chính là người này kỳ thực bị ma quỷ phụ thân, cho nên thấy phụ mẫu như là ma quỷ, giết chết phụ mẫu, đem thi thể phụ mẫu bấm nát cho con rồng trong Huyết hồ ở ngoài cửa sổ ăn.

Chính hần bị bám vào thân lại không biết rõ, còn ở nơi này viết nhật ký. Một đoạn nhật ký sau cùng phải đi chém giết con rồng tên là Chúc kia, nhưng mà sau đó nhật ký không có rồi, mà Chúc long kia còn sống, nói rõ hần đã chết.

"Khụ khụ..."

Đột nhiên, Đồ Nguyên nhin không được khụ ra tiếng.

Trong nháy mắt khụ ra tiếng, trong lòng hần hoảng hốt, hần nghĩ đến trong nhật ký đã ghi, lúc đầu phát bệnh là có người ho khan, tim đau.

Từ khi tu hành tới nay, hần chưa từng có ho khan, mỗi ngày thực khí luyện thần, yết hầu mát mẻ.

Đột nhiên, hần đưa tay bịt miệng, nhưng mà vẫn cứ che không được tiếng ho khan từ sâu trong yết hầu dâng lên, khi vừa ho khan, tay kia nhin không được ắn tại ngực, bởi vì khi ho khan giống như động tới trái tim, tim đau như trùng cắn.

Trong mắt hần hiện lên vẻ hoảng sợ.

"Chuyện gì xảy ra."

Đồ Nguyên đứng lên, lui về phía sau, đụng vào ghế, mới phát hiện không biết khi nào mình đã ngồi ở trên ghế kia rồi.

Hần lui về phía sau, che miệng cùng ngực, ho khan hướng ngoài cửa mà đi. Chữ trong trúc thư trên bàn như máu, tản ra màu quỷ dị.

Ra khỏi cửa phòng, là một cái viện, bên kia viện là Huyết trì, nhìn về phía Huyết trì, chỉ thấy đầu con rồng tên là Chúc kia ngẩng lên bên cạnh hồ nhìn đến mình.

Nghĩ đến con Chúc long này đã ăn ba người, Đồ Nguyên chỉ cảm giác trong mắt nó tựa hồ tràn đầy vẻ ham muốn được nuốt chửng mình.

Tại trong viện, ngẩng đầu nhìn trời, chỉ nhìn thấy một mảnh hôn ám, trong mơ hồ tựa hồ không ngừng có điện quang từ phía chân trời xa xôi hạ xuống, nhưng mà nhưng không cách nào rơi vào trong thành.

Hần đẩy mở cửa viện, ngoài cửa chính là đường, chỉ thấy phòng ốc hai bên đường đều là tựa hồ đã quá rất nhiều năm, vết tích năm tháng loang lổ in thết

sâu tại mặt trên, giống như có cơn gió mạnh thổi qua thì sẽ đổ xuống rồi.

"Thùng thùng thùng..."

Trong tai đột nhiên nghe đến tiếng trống, trong lòng hấn đứng là trong nháy mắt mình bạch cái này là tiếng trống thành chủ tự binh tướng.

Hắn không tự chủ được hướng về phía tiếng trống vang lên mà đi đến, thân thể đứng là không thụ khống chế.

Dọc theo đường đi, có không ít người hướng phía tiếng trống mà đi, Đồ Nguyên nhìn quần áo bọn hắn, cũng không phải mình không có thấy, trong đó còn có người của Tứ Thủy Thành, người kia còn từng tại nơi chỗ mình nghe giảng kinh, chỉ là hiện tại trên thân từng người bọn họ tràn đầy tử cơ, tràn ngập tà khí, như Tử linh.

Chỉ chốc lát sau, đứng là đi tới một tòa giáo tràng.

Trong giáo tràng đứng đen ngòm một đồng người tràn ngập tà khí tử cơ, đó đều không phải người sống, mà là tử linh.

Nhìn về phía trên đài cao trước giáo tràng, một nữ tử ngồi ở chỗ đó, Đồ Nguyên trong lòng khiếp sợ, bởi vì đó không phải người khác, chính là Diêu Dao.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 2: Song thạch

Tô Cảnh Ngọc cuối cùng tới rồi.

Tô Cảnh Ngọc là người nổi bật nhất trong một thế hệ này của Long Trì Thiên Cung, tu hành bất quá trăm năm liền đã chạm đến thiên nhân chi đạo. Một thanh kiếm trong tay khi chém ra thì hàng ngàn hàng vạn phù pháp diễn sinh.

Lúc đầu khi Người chết chi thành phủ xuống thì đó là một kiếm của hắn chém tại trên Tử thành, khiến tường của Tử thành này xuất hiện một vết nứt thật lớn.

Hắn đến phi thường bình tĩnh, tĩnh giống như là tên của hắn vậy, như cảnh như ngọc, nhãn thần của hắn cũng là như thế, ôn nhuận lại thâm thúy, khiến người khi nhìn thấy mắt hắn liền không khỏi muốn nhìn sâu vào để tìm kiếm cảnh sắc trong mắt hắn.

Khuôn mặt hắn không giống như người non nớt, nhưng cũng không giống người đã bắt đầu lộ ra tang thương, trên người hắn có một loại vị đạo đặc biệt, như một đạo truyền thế chi họa.

Đứng ở bên bờ Tử Thủy hà nhìn Người chết chi thành đen kịt, một bộ pháp bảo xanh ngọc, ngọc bạch thanh thiên quan, bên hông một thanh thủy lam trường kiếm.

"Tô tiên sinh, cái thành này là từ nơi nào tới?"

Tại bên cạnh Tô Cảnh Ngọc là một nữ tử có một đôi mắt to sáng ngời nháy mắt hỏi.

"Vực ngoại thần quốc, về phần đến tột cùng là nơi nào, ta cũng không rõ ràng lắm?" Tô Cảnh Ngọc nói ra.

"Nga, vậy trong cái thành này lẽ nào đều là tử linh sao?" Nữ tử hỏi.

"Nếu như ta không có nhìn lầm thì cái thành này hẳn là nơi Thần quốc tín dân ở lại, là được thần linh phù hộ." Tô Cảnh Ngọc nói ra.

Hắn nhìn qua ôn nhuận như ngọc, hơn nữa tính cách cũng vô cùng tốt, cô nương này tuy rằng là đang hỏi về cái tòa thành Người chết, nhưng mà con mắt lại nhìn chăm chăm Tô Cảnh Ngọc, tâm tư hoàn toàn không tại nơi cái thành Người chết kia.

"Được thần linh phù hộ thế nào sẽ rơi xuống đến đây." Cô nương trừng đôi mắt, bộ dáng rất kinh ngạc.

"Thần linh đồng dạng sẽ ngã xuống, tuy rằng bọn họ thọ nguyên lâu dài, nhưng cũng không phải là không thể chém giết." Tô Cảnh Ngọc nói ra.

Nghe Tô Cảnh Ngọc nhận xét nói thần linh cũng có thể bị chém giết, tim vị nữ tử này đập rất dữ, tại trong mắt nàng, loại nam tử ôn nhuận như ngọc rồi lại cường đại vô cùng này mới là thể gian nam nhân hoàn mỹ nhất.

Lại qua một ngày. Có một vị nam tử tới, chân trần, trên người tuy rằng mặc bào y hóa hồng, nhưng là mở rộng ra, để lộ lồng ngực, nơi ngực có thể nhìn thấy từng cái đồ án đạo văn như từng đoàn hỏa diễm. Tướng mạo giả so với Tô Cảnh Ngọc là hoàn toàn tương phản, có vẻ vô cùng thô kệch, ngay

thẳng như nham thạch, thân hình cao to, thân thể lỏa lồ cũng như là nham thạch ở chỗ sâu trong mặt đất đem lại giác như không phải người, mà như do một khối nham thạch lấy ra từ chỗ sâu trong địa mạch độc hóa điêu khắc mà thành.

"Tô Cảnh Ngọc, ngươi nói làm sao bây giờ? Chúng ta cần phải tại trong vòng nửa tháng thanh trừ xong cái Từ thành chết tiệt này, nếu không như thế, người châu khác đến, không chỉ mặt mũi hai người chúng ta không tốt, càng là ném mặt mũi tổ sư gia."

Hai người bọn họ đương nhiên không phải đơn độc đến đây, bọn họ đều thuộc về người đứng đầu trong thế thế đang hưng nhất của đại phái, phía sau có đệ tử cùng đồng môn đi theo.

"Cái thành này rơi xuống liền thu lấy sinh cơ của Minh Châu một vùng, cần chặt đứt cái pháp này." Tô Cảnh Ngọc nói ra.

"Ngươi chuẩn bị dùng pháp gì?"

"Long Trì Thiên Cung ta có một trận tên là Chu Thiên Cẩm Thần Đại Trận, hẳn là có thể sử dụng." Tô Cảnh Ngọc nói ra.

"Tốt, Tô Cảnh Ngọc ngươi nói có thể sử dụng, đó chính là thật sự có thể sử dụng, bất quá, nếu đã dùng đại trận của ngươi, như vậy lúc phá thành thì nên để ta tới." Nam tử như nham thạch nói ra.

"Đoàn huynh nếu đã mở miệng, vậy liền do Đoàn huynh phá thành, ta ở phía sau vì Đoàn huynh lược trận." Tô Cảnh Ngọc nói ra.

"Ha ha, được, ngươi nhìn qua rất giống đàn bà, nhưng mà làm việc không đàn bà chút nào, thống khoái, ha ha..." Nam tử như nham thạch sờ cái đầu tròn bóng của mình một vòng, vừa cười lớn vừa nói.

Gã tên là Đoạn Hồng Nham, là người của Cự Linh Thần Tông, tu vi kinh người, giống như Tô Cảnh Ngọc, không đến trăm năm thời gian liền đã chạm đến thiên nhân đại đạo. Cùng Tô Cảnh Ngọc đồng thời, được mọi người xưng là Minh Châu song thạch, ngọc là thạch, nham thạch cũng là thạch, cho nên được xưng là song thạch, đến tột cùng tu vi hai người ai cường ai yếu, không có người phân được rõ ràng.

"Phá vỡ cái thành này không khó, khó là khó tại những người bị thu vào trong thành kia, Đoàn huynh, ngươi cảm thấy phải làm như thế nào?" Tô Cảnh Ngọc hỏi.

"Ngày ấy kiếm của ngươi trăm lên cái thành này, nhưng có nhìn thấy cảnh tượng trong thành?" Đoạn Hồng Nham hỏi ngược lại.

Tô Cảnh Ngọc nhìn cái đại thành đen kịt xa xa này, nói ra: "Thấy thì thấy, chỉ là vô pháp xác định cái thành này là phủ xuống, hay là rơi xuống."

Hai cái từ này đại biểu cho chính là hai loại ý tứ, cũng là hai loại kết quả. Nếu là phủ xuống, như vậy đó là có dự định mưu tính, là sẽ có chuẩn bị phòng bị người của thế giới này, mà nếu là rơi xuống, vậy thì không cần suy nghĩ nhiều, trực tiếp phá vỡ là được.

"Ngươi trông thấy cái gì?"

"Ta thấy trong thành có cái thần tượng, khí tức quý bí, không biết là có thần linh tồn tại hay không." Tô Cảnh Ngọc nói ra: "Bất quá, Đoàn huynh ngươi hẳn là rõ ràng hơn so với ta, ngày ấy Thành Quốc trưởng lão xuất thủ, đã cùng trong thành chi linh chân chính giao thủ, không biết Thành Quốc trưởng lão nói như thế nào?"

Thành Quốc trưởng lão mà hắn đã nói kia chính là vị nam tử lúc đó hiện ra kim thủ chớp tới cái Từ thành này.

"Kim Giáp Hồn Nguyên thân của Thành Quốc trưởng lão bị thương, tại lúc ta tới từng dặn dò, nhất định phải cẩn thận, ông ấy nói trong cái thành này chỉ ít là có một vị thần linh bị thương, hẳn là sau khi bị thương thì mang theo thần quốc tín dân của hắn phủ xuống nơi đây, là muốn nhân cơ hội định tại nơi này của chúng ta mở thần quốc của hắn, đoàn tụ đèn nhang nguyện lực, khôi phục bản thân." Đoạn Hồng Nham nói ra.

Tuy rằng, gã nhìn qua thô kệch, nhưng mà Tô Cảnh Ngọc cũng tuyệt đối sẽ không cho rằng gã là một người nói bậy, trái lại, tâm tư của gã lại cực kỳ tinh tế, chỉ là tính khí ngay thẳng mà thôi.

"Định lập lại thần quốc ở chỗ Minh Châu chúng ta, điều đó là không có khả năng, then chốt ở chỗ những người bị thu vào trong đó thì phải làm sao bây giờ?" Tô Cảnh Ngọc hỏi tiếp vấn đề này.

"Bọn họ hẳn đều bị vong linh trong thành đoạt xá, khi thành phá thì không thể buông tha cái nào, nếu như có vị thần linh kia giấu tại trong một người nào đó mà thoát đi, chẳng phải khiến người chê cười chúng ta." Đoạn Hồng Nham nói ra.

Đứng ở đỉnh núi, y bảo hòa hồng của gã lay động theo gió.

Tô Cảnh Ngọc không có lên tiếng, nhưng cũng không có phản đối.

Sau khi thương nghị, mỗi người mang theo đệ tử cùng đồng môn của mình đi làm chuẩn bị, Tô Cảnh Ngọc sai môn đồ đệ tử chuẩn bị tài liệu bày trận, chính hắn thì là đi vòng quanh thành, xác định như thế nào bày ra cái Chu Thiên Cẩm Thần Đại Trận này.

Chu Thiên Cẩm Thần Đại Trận, trước phải cắm ngũ hành, cái này là cắm địa, rồi dẫn chu thiên ngôi sao chi lực kết cắm văn, cái này là cắm thiên. Cuối cùng thì cắm thần thức cùng đan điền linh khí của người. Cho nên cuối cùng cần nhờ Đoạn Hồng Nham tới phá thành, bởi vì thần thông mà Cự Linh Thần Tông tu không bị cái đại trận này cấm chế.

Ở trong thành, Đồ Nguyên cũng không biết tình huống bên ngoài, lúc này hắn đứng giữa một đám người không biết còn có người nào sống hay không, không chút động đậy.

Diêu Dao là đứng trên giáo trảng, trên tay nàng bung một quyển sách đen kịt như kim loại, không chút động đậy, trong đôi mắt là một mảnh xám xịt, Đồ Nguyên không biết nàng có còn là chính mình hay không, hay là giống như những người đứng ở bên cạnh, đã bị một cái ý thức khác thay thế.

"Thùng thùng thùng..."

Tiếng trống đột nhiên gấp gấp, toàn bộ đều quỳ rạp xuống đất.

Một tiếng một tiếng như là gõ đập tại trên thần hồn của Đồ Nguyên, khiến thần hồn hắn kích động.

Hắn chỉ cảm giác trong lòng có một cái thanh âm luôn luôn luôn hướng vào trong thần hồn mình, tại bên ngoài thì là từng tiếng trống vang va chạm vào thần hồn mình, khiến hắn vô pháp tĩnh tâm chống đỡ.

Một tiếng một tiếng trống gỗ, một tiếng một tiếng trống chấn động vang, Đồ Nguyên cũng giống như những người khác quỳ trên mặt đất, cúi đầu, hắn đang tại quan tưởng một đạo Thần ấn phù đồ kia. Hắn không biết đến tột cùng là vì nguyên nhân gì giúp mình không bị chiếm cứ thân thể, chỉ có thể phỏng đoán là do đạo Thần ấn phù đồ kia.

Đạo Thần ấn phù đồ này quán quanh tại trong thần hồn, vượt giới mà đến, từng trong nháy mắt trấn diệt phệ viêm hỏa sắp sửa đốt vào thần hồn hắn, có thể câu thúc đến nhang nguyên lực, lộ ra vô tận thần bí, cũng là một đạo thần ấn phù đồ này đem lại cho Đồ Nguyên một tia hi vọng.

Khi hắn quan tưởng, tiếng trống kia giống như chậm rãi đi xa, không còn cảm giác một chùy một gõ vào trong lòng.

Đúng lúc này, tiếng trống tán đi, trong thành tĩnh mịch, hắn lặng lẽ ngẩng đầu, trong tai nghe được một giọng nói, là Diêu Dao, nàng cầm sách kia bắt đầu đọc lên.

Âm tiết phức tạp kia, hoặc nhấn mạnh hoặc nhẹ hoặc dài hoặc ngắn từng từ lộ ra vẻ đông cứng rồi lại có cảm giác thành kính ca ngợi.

Thanh âm Kinh văn tại trong hư không lộ ra một loại vận luật đặc biệt, luôn hướng vào chỗ sâu trong linh hồn, Đồ Nguyên phát hiện mình đứng là có thể nghe hiểu được.

"Duy ta là chủ, vốn ở Bà La, thì gặp ma loạn, người chết làm bạn, truyền đạo một vực, đức công thiên địa, giáo hóa sinh linh, dẫn linh nhập đạo, lập thành an hồn, tiêu tai trừ khó, thể nhân tín ngưỡng, phụng ta làm chủ, tín ngưỡng nguyện tự, thần hóa đốt không, khu ma trừ yêu, che chở một phương..."

Thanh âm Diêu Dao không có chút cảm giác sự sống gì, đông cứng vô cùng. Khi nàng niệm xong thì mọi người đều cùng lớn tiếng niệm xướng theo.

Đồ Nguyên sợ bị nhân vật thần bí trong thành này chú ý tới mình, cho nên thủ chặt một điểm linh quang trong lòng mình bắt diệt, tùy ý một đoàn ý thức ngoại tại bao vây lấy, không chế lấy thân thể của mình, hắn nghe thanh âm mình đồng dạng đang tại cùng niệm xướng theo.

Thanh âm kia quen thuộc mà xa lạ.

Niệm xướng một câu, bái một cái, bái xuống một cái lại niệm xướng một câu.

Mỗi bái một hồi nhắc đầu lên thì Đồ Nguyên đột nhiên nhìn thấy trên đài cao kia có một cái thần tượng, lúc trước cũng không có chú ý tới, bởi vì hắn luôn tập chú ý vào Diêu Dao.

Chỉ thấy trên thần tượng kia đứng là nổi lên hắc quang.

Hắc quang lập lòe bất định, giống như là một đống đóm lửa tại nơi đó sắp bốc cháy lên lần nữa nhưng thế nào cũng còn thiếu một chút mới có thể cháy lên, mà ở phía dưới mọi người quỳ lạy cùng niệm xướng thì như là gió thổi vào đống lửa, muốn làm cho nó bốc cháy lên.

Một lần lại một lần, mãi cho đến sau cùng, vẫn cứ không có thể bốc cháy lên.

Tiếng trống lại vang lên, người trên giáo trảng đều tán đi, Đồ Nguyên muốn nhìn xem Diêu Dao thế nào rồi, chỉ thấy nàng quỳ gối trước thần tượng đen tối kia, thành kính, tụng kinh văn.

Đồ Nguyên nhìn thần tượng kia, đột nhiên cảm thấy hai mắt thần tượng kia đang tại nhìn chăm chú vào chính mình, vội vàng theo một cỗ ý thức quán quanh tại nơi thần hồn mà rời đi, không dám dừng lại nữa.

Một đường hướng phía cái viện hắn xuất hiện lúc trước mà đi, cẩn thận nhìn phòng ốc hai bên, đột nhiên, một cái thần điện xuất hiện tại trong mắt.

Thần điện âm trầm mà cũ kỹ, một mảnh hắc ám, không có chút sinh cơ. Trong lòng hắn đột nhiên hiện lên một ý nghĩ, quyết định đi vào trong cái thần điện này nhìn xem.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 3: Lão nhân cùng khuyến thủ nhân(người đầu chó)

Thần điện cao to, nhưng mà lại càng thêm kiêu chể.

Đồ Nguyên vừa đi vào bên trong thì thấy được hai người.

Một lão già, khuôn mặt hôi bại, đầu đầy tơ bạc, tóc bạc tán loạn, khiến người lão có vẻ rách nát, giống như là một căn nhà cũ nát dầm dề trong mưa gió đã hơn trăm năm.

Ở trong tay lão túm chặt một cái thiết liên màu đen, trên thiết liên có phù văn dày đặc chi chít. Một đầu khác của thiết liên xuyên qua một cái người, hắc bào trùm trên thân, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt, nhưng mà khi Đồ Nguyên nhìn thấy đôi mắt này thì ý nghĩ đầu tiên đó là một con sói hoặc là ánh mắt của chó.

Thân thể hắc còng xuống, thân hình gầy teo, con mắt đỏ lờm như máu, nhưng cũng không có loại xám xịt như chết.

Hắn không có bị vong hồn trong thành này phụ thân sao?

Đồ Nguyên không rõ ràng lắm, bởi vì bên cạnh có cái lão già kia, từ trong mắt lão, Đồ Nguyên nhìn thấy một loại tình mạch điên cuồng.

Đồ Nguyên cảm nhận được địch ý, địch ý này càng ngày càng đậm. Đột nhiên, lão già kia gầm nhẹ một tiếng, từ khí màu xám trong thần điện liền chuyển động, về điên cuồng cùng hận ý trong mắt lão càng thêm cường liệt.

Đột nhiên lão chậm rãi vươn tay, chỉ vào Đồ Nguyên, nói: "Là ngươi, ngươi giết chết con ta."

Thanh âm này khàn khàn, Đồ Nguyên cau mày, hắn lui về phía sau, muốn rời khỏi cái thần điện này.

"Là ngươi giết chết con ta." Thanh âm kia lại một lần nữa vang lên. Đồ Nguyên không có trả lời, hắn nhìn chằm chằm lão già, con mắt bị che phía dưới tóc bạc, có thể nhìn thấy trong mắt lão không phải ánh mắt của người bình thường, hắn không biết cái người nói chuyện này là vong hồn trong thành hay là ý niệm vốn có của lão già kia, hoặc là hai cái dung hợp vào nhau.

"Là ngươi, giết chết con ta."

Lão già từng bước một đuổi theo, bước đi rất chậm, thân thể tựa hồ có chút cứng ngắc, hoặc như là không quá quen thuộc thân thể này của mình, trên tay lão nắm chặt lôi kéo thiết liên.

Đồ Nguyên đột nhiên nghĩ đến một chuyện, người trong cái thành này đều là bị hút vào từ một vùng đất Tứ Thủy thành, như vậy lão già này cũng là đến từ nơi đó, nếu như ý thức của lão không có hoàn toàn mất đi, mà là dung hợp cùng vong hồn trong cái thành này, vậy thì vì sao trông thấy mình lão liền nói mình giết chết con lão, điều này là vì cái gì?

Đúng lúc này, lão già đột nhiên đưa tay chụp vào bên hông, một cái người giấy xuất hiện ở trên tay lão, khi Đồ Nguyên nhìn thấy một cái người giấy này thì trong nháy mắt hắn liền hiểu rõ lai lịch lão già trước mắt, lão hẳn là đến từ Liên Vân trại.

Bởi vì mấy ngày nay tới giờ, người hắn đã giết qua có thể có được 'Nhân cách hoá' phù pháp là đến từ Liên Vân trại.

Người giấy kia xuất hiện tại tay lão, một mảnh hắc khí quán quanh. Phất tay ra, người giấy kia bay loạn tại không trung, ngổn ngang không có chút trật tự nào.

Nhưng mà chính là cái người giấy ngổn ngang không có chút trật tự nào này lại khiến Đồ Nguyên có cảm giác thân ở trong rừng đao.

Hắc quang trên thân người giấy mạnh động, quý dị vô cùng, đột nhiên chìm vào hư không, Đồ Nguyên chỉ nhìn thấy cái bóng nhàn nhạt, nhìn thấy một cái người giấy cầm tiểu kiếm trong tay vạch tới vết hầu mình, hắn thậm chí không biết cái người giấy này như thế nào xuất hiện tại bên cạnh mình. Người giấy kia như là có thể xuyên qua hư không.

Hai mắt hắn nhìn thấy người giấy kia đột nhiên có mặt, mặt y nguyên là tái nhợt như giấy, nhưng mà hai mắt lại như là con mắt của lão già kia, trong vẻ tình mạch lộ ra điên cuồng, trong điên cuồng lại hiện ra cường liệt hận ý.

Tại trong chớp mắt khi người giấy kia xuất hiện tại trước mắt, Đồ Nguyên liền một tay chụp tới, Nhiếp Linh Cầm Nã thủ là chuyên nhiếp cảm những vật quý dị như thế này, trong nháy mắt người giấy liền bị hắn chụp ở trong tay, lòng bàn tay phun ra ngọn lửa, người giấy bốc cháy, lửa này là Thái Âm hỏa.

Người giấy ở trong tay bị đốt thành tro tàn, một tiếng thét chói tai xông thẳng linh hồn vang lên, Đồ Nguyên trở tay không kịp, dường như hồn cũng phải

kinh tán rồi, trong ý thức, một đôi mắt điên cuồng mà tỉnh mạch kia hướng thần hồn mình vọt tới.

Cũng chính là trong nháy mắt này, những người giấy khác đều quán quanh hắc khí, giống như từng cái sinh linh có sinh mệnh, tàn ác vô cùng nhào về phía Đồ Nguyên.

Bốn phương tám hướng, trong tai Đồ Nguyên nghe được tiếng cười quái dị giống như của trẻ nhỏ, lại có lời như 'Trả lại mạng con ta' như vậy, tà ý vô cùng.

Cái người giấy vọt tới này khiến hắn trở tay không kịp, nhưng mà tại sau khi phát hiện một cái người giấy xông thẳng thần hồn thét chói tai, tay hắn đã thò vào trong phù túi.

Một vùng ánh sáng xanh hiện lên trong cái thần điện kiểm chế hắc ám này, như một ngọn đèn.

Trên tay Đồ Nguyên đã có một thanh như ý, đầu trước của như ý uốn lượn như thìa, chỗ như thìa có hình dáng giống như mây, ở giữa nhưng là hình vuông. Thất Bảo Như Ý vừa xuất hiện, tà ý trên thân những người giấy kia liền bị tách ra, sự kiểm chế trong thần điện cũng nhạt đi rồi.

Thất Bảo Như Ý có khả năng trừ tà trấn thần, tà ý trên người giấy kia như là đã bị chế ngự, hắc khí quán quanh người giấy cũng tán đi. Vừa rồi còn là tà ý vô cùng, lúc này người giấy lại như mất đi sinh mệnh, tại phía dưới linh quang của Thất Bảo Như Ý vỗ vào, có chút bay rơi trên mặt đất, có chút thì là rất xa trốn ở trong góc ngách hắc ám.

Nhưng mà lão già kia thì chỉ lui về sau mấy bước, tránh vào trong bóng tối, nơi mà linh quang của Thất Bảo Như Ý chiếu không tới, trong mắt lão tựa hồ nhiều ra một chút thanh minh, nhưng khi lui nhập vào hắc ám, lại bị tỉnh mạch cùng tà ý nhấn chìm.

Tay lão kéo hắc bào nhân ở bên cạnh một cái, hắc bào nhân liền vọt ra, trong nháy mắt vọt ra, lão nhân liền thả dây xích.

Hắc bào nhân nhào ra, trên người dâng lên hắc vụ quỷ dị, giống như toàn bộ thần điện đều sống lại, cùng hắc bào nhân đồng thời hướng nhào ép xuống Đồ Nguyên.

Tại trong chớp mắt này, trong lòng Đồ Nguyên vậy mà nghĩ đến cái này hẳn là một loại thể, kết hợp cùng thiên địa quanh thân mà thành thể.

Một cái người thi pháp cần phải pháp ý, mà nếu là có thể hình thành một loại thể, vậy cũng là vô cùng cường đại.

Hắc bào nhân tại không trung, hắc bào trùm lên đầu bị gió thổi tung, đúng là một cái mặt mộc đầy lông, như chó lại như sói. Hai tay của y tại trong hư không hướng phía Đồ Nguyên chụp xuống, tuy là năm ngón, lại hơi khác với ngón tay người thường, ngón tay y ngắn hơn không ít, như móng vuốt sói.

Đồ Nguyên ngẩng đầu nhìn, cái thần điện đen kịt này tại giờ khắc này như là hóa thân làm miệng một con chó đen, nhào tới mình mà cắn. Người tức là thần điện, thần điện tức là miệng sói.

Không biết khi nào Trần Hồn đình đã xuất hiện trong tay Đồ Nguyên, hắn té ra, một tiếng rít vang lên, xuyên hư không lao về phía khuyển thủ nhân đang từ trên không nhào xuống, nhưng mà kia khuyển thủ nhân tại trong không trung xoay người một cái, đã né tránh được rồi, Trần Hồn đình bay thẳng đâm vào trong xà nhà Thần điện.

Loại thể giữa người và thần điện cùng nhào ép xuống kia tức thì bị phá rồi, mà Đồ Nguyên căn bản là ẽ không có dừng, từ trong tay một vệt linh quang vẩy ra.

Phong Linh phù trực tiếp chìm vào mi tâm khuyển thủ nhân, loại uy thế tà ý trên thân khuyển thủ nhân lập tức tán đi, rồi hướng mặt đất. Đồ Nguyên không đợi y rơi đến trên mặt đất, tay phải thò ra, nhằm mặt y chụp một cái, nhưng là không có bắt lấy nhục thân y, mà sau đó một cái hồn phách màu máu lại bị hắn chụp lấy.

Hắn khẽ quát một tiếng, dùng sức kéo một cái, đúng là đã kéo cái tà hồn màu máu kia ra ngoài, mà khuyển thủ nhân đổ nhào trên mặt đất như là đột nhiên thanh tỉnh lại, ngay tại chỗ lăn vòng, hướng phía ngoài thần điện đi, thiết liên kéo trên mặt đất, theo một chuỗi thanh âm kim loại kéo lê trên đất vang lên mà rất nhanh đi xa.

Trong tay Đồ Nguyên cầm lấy một cái hồn huyết sắc, không có thả, thụ mị được phong ấn ở trong tay hắn liền thôn phệ cái huyết hồn này, không ngừng xé rách, cuối cùng đúng là tất cả đều kéo vào trong lòng bàn tay, Phong Linh pháp phù trên bàn tay trở nên mờ hồ huyết quang.

Sau chốc lát, trong thần điện chỉ còn có Đồ Nguyên cùng cái lão già kia rồi.

Trên mặt lão già đột nhiên xuất hiện nụ cười quỷ dị, trong bóng tối trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện hai trang giấy, một đen một trắng, trên tay mỗi người giấy cầm một cái côn giấy, nhằm hắn mà đánh tới. Còn chưa tới đỉnh đầu, Đồ Nguyên liền nghe được tiếng khóc tang ô ô, câu hồn nhiếp phách.

Một trái một phải, hai cái người giấy giống như là hắc bạch Vô Thường, côn giấy kia giống như cây gậy tang.

Linh quang trên Thất Bảo Như Ý trong tay chợt bùng lên, cây gậy tang kia liền không hạ xuống được, hai cái người giấy một đen một trắng cũng chỉ đành vẩy bắt quanh Đồ Nguyên, mà vô pháp tới gần.

Nhưng mà Đồ Nguyên nhưng không có chút thoải mái nào, bởi vì lão già kia cất tiếng cười tà từng bước một đi tới, trong mắt lão là một màu máu xám xịt. Cảm giác nguy hiểm mãnh liệt tuôn ra trong lòng, hắn xoay người liền trốn, hắn cảm giác được trên người lão già này đã có biến hóa, lão ta trở nên

càng thêm hắc ám càng thêm tàn ác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 4: Vô Cự quan

Nhân sinh trăm năm, vội vã mà qua.

Mỗi người đều là từ đơn thuần đến thành thực, tiếp đến thế tục, thậm chí là gian xảo, nhưng mà cuối cùng lại sẽ chậm rãi quy về bình thân, mặc dù không còn là đơn thuần, nhưng cũng nhìn thấu rất nhiều thứ, không còn quan tâm.

Tại kiếp trước, Đồ Nguyên là từng gặp qua rất nhiều ông già phi thường khoáng đạt, đại khái là biết tuổi thọ không còn nhiều, cho nên đối với người đối với sự tình trái lại càng thêm cởi mở rồi, càng nhiều người già là giúp mọi người làm điều tốt, dạy bảo con cháu, cái này là phải vì trong nhà lưu lại một điểm ân trạch sau cùng.

Đương nhiên, cũng có người bởi vì đã già, trái lại lúc nào cũng nắm chặt thời gian, giống như là phải bắt lại thời gian đang theo trôi qua trước mặt mình, phải bắt lại thọ mệnh đang trôi qua kia.

Kiếp trước, Đồ Nguyên chẳng qua là một sinh viên mới tốt nghiệp đại học, chưa lịch lãm hồng trần. Đi tới cái đời này, đối diện hoàn cảnh sóng gió biến hóa kỳ lạ ở Âm Hồn Cốc cùng với sự lằng lăm trong một thế giới này, lòng hấn kỳ thực là hoảng, là loạn. Hấn nỗ lực muốn dung nhập vào thế giới này, nhưng mà những gì đã học được, đã nhìn thấy trong hai mươi năm tại cái thế giới kia đã in sâu vào xương cốt hấn, giá trị quan, nhân sinh quan của hấn là đã định hình rồi.

Cho nên khi tại trong Âm Hồn Cốc, đa số thời gian hấn là tiếp thu bị động, bị động thừa nhận, bởi vì hấn không biết phải phản kháng như thế nào, cũng không có năng lực phản kháng. Tuy rằng tự hấn đã suy đoán được, biết rõ một ít tranh chấp trong Âm Hồn Cốc, nhưng mà hấn căn bản vô pháp tham dự vào trong đó, chỉ có thể trốn tránh, tránh càng xa càng tốt.

Khi Trương Mặc sư huynh giao cho một cái Liệt Viêm phù thì hấn cũng không phải không có cân nhắc qua Trương Mặc có ý đồ riêng hay không, nhưng mà suy nghĩ lại thì thế nào chứ. Người ta lấy ra cho người, muốn hay không muốn đều là một cái lựa chọn, nếu đã lựa chọn là muốn, đó là bởi vì lúc đó hấn lựa chọn ngọc thạch câu phần.

Dù cho là về sau nghĩ lại, mình giết chết Cao Hồ, đến sau lại bị Cao Long bức bách, cũng là có rất nhiều điều để nói, thậm chí hấn hoài nghi tất cả cái này đều là Cừu Bách Tiết chỉ đạo, hoặc là nửa thật nửa giả, mình nếu là chết rồi, vậy thì quá tốt, không bộc lộ bí mật của lão, nếu như không chết thì vẫn cứ có thể thực thi kế hoạch của lão.

Đại nạn không chết, là một cái tẩy lễ. Đồ Nguyên hiện tại cùng Đồ Nguyên vừa đến cái thế giới này đã có cực lớn thay đổi.

Thân rơi vào trong cái Từ thành này, trong lúc đột nhiên tâm tư Đồ Nguyên lại nghĩ đến Âm Hồn Cốc xa xôi kia, cũng không biết Âm Hồn Cốc khi thuộc về Đoàn gia thì thế nào rồi.

Khi hấn thoát ra khỏi thần điện, lão già kia liền không đuổi theo nữa, xuyên qua đường phố, trở lại trong gian nhà mình tới lúc trước. Tiến vào trong viện, dừng tại bên cạnh Huyết trì nghỉ chân, lại nhìn thấy Chúc long kia nhô đầu lên ở bên cạnh Huyết trì nhìn mình, nhưng cũng không bò ra.

Từng bước một tới gần, Đồ Nguyên phi thường cẩn thận, nhìn chằm chằm vào hai mắt Chúc long kia, rất sợ nó đột nhiên bạo lên đánh về phía mình. Hấn đột nhiên rất muốn biết, vị tiểu giáo tại nơi này viết nhật ký kia đến tốt cùng có bản lĩnh gì, vậy mà có thể ở nhà làm một cái Huyết trì, nuôi dưỡng một con sinh vật đáng sợ như vậy.

Lẽ nào, bọn họ nuôi long như là nuôi cá sao?

Đi tới bên cạnh Huyết trì, Chúc long đã lặn xuống đáy Huyết trì, nhưng mà y nguyên có thể nhìn thấy thân thể nó tại đáy hồ chậm rãi uốn lượn.

Đột nhiên, hấn phát hiện phần đuôi con Chúc long này đúng là có một cái vòng sắt, mà vòng sắt lại được móc chặt vào đáy hồ. Lúc này hấn mới hiểu được vì cái gì con Chúc long này không rời đi, không phải không rời đi mà là bị khóa lại rồi.

Người nào khóa chứ? Không biết, có phải là vị tiểu giáo viết nhật ký kia hay không? Đồ Nguyên không rõ ràng lắm. Hấn không dự định thả nó, là không dám, cũng không muốn làm phức tạp.

Trở lại trong phòng, hấn bắt đầu tra xét, phát hiện một cái thư phòng, ở sát bên phòng ngủ của tiểu giáo có một cái cửa, nếu là không chú ý thì rất khó phát hiện.

Thay vì nói là thư phòng, không bằng nói là thư phòng và binh khí phòng càng tốt, bên trong này binh khí còn nhiều hơn sách, chỉ là, vô luận là sách hay là binh khí đều đã mục nát rồi.

Điều này làm cho Đồ Nguyên nghĩ đến một quyển trúc thư nhật ký trên bàn kia.

Hắn không có lại đi lật xem nhật ký, tại trong lòng hắn có một loại cảm giác bài xích, cho dù là cảm thấy trúc thư kia hắn là có chỗ đặc biệt, nhưng mà hắn còn là không có dự định lại đi đụng tới nó.

Tại giá sách lật xem, rút ra từng quyển trúc thư mục nát. Đột nhiên, một cái hộp đặt ở trong xó xỉnh giá sách xuất hiện tại trong mắt hắn.

Cẩn thận mở hộp ra, bên trong là một quyển trúc thư, lấy ra, cảm giác nặng, mở ra xem, bên phải một hàng chữ dựng thẳng, thoạt nhìn hắn là tên của bản trúc thư này, nhưng mà hắn phát hiện mình là xem không hiểu. Chữ trên sách cũng không có điểm gì đặc biệt, tuy rằng quyển sách này không biết đã qua bao nhiêu năm, y nguyên còn tốt. Đồ Nguyên minh bạch, đây không phải là linh thư. Hoặc là nói cái này là một quyển linh thư đã mất linh ý.

Như nếu là linh thư thì dù cho là không nhận ra chữ nhưng mà tại lúc nhìn cũng sẽ biết ý tứ của những văn tự kia. Khi tại Âm Hồn Cốc, hắn sao chép chính là linh thư. Một quyển linh thư tại bị người xem nhiều, linh ngữ pháp ý ở mặt trên cũng liền sẽ tán đi không còn gì.

Hắn thu lấy cuốn trúc thư này vào trong phù túi, lại tìm kiếm một hồi, cũng không có tìm được thứ gì có giá trị, chỉ nhìn thấy một khối kim loại màu vàng nhạt lớn cỡ nắm tay là có chút đặc biệt, cũng thu vào trong phù túi.

Đi ra thư phòng, vừa nhìn liền nhìn thấy một đôi con mắt huyết hồng nhìn chăm chăm mình. Con Chúc long bị khóa kia đang ngẩng cao đầu hướng vào trong phòng nhìn chăm chăm mình.

Sống lưng Đồ Nguyên phát lạnh, trong lòng hiện lên hàn ý khó giải thích.

Hắn cố tránh khỏi con mắt nhìn chăm chú của nó, nhưng mà trong lòng lại sinh ra một cái ý niệm, suy nghĩ ta là người tu hành, có thể nào e sợ những thứ này. Những người tập võ trên thế giới kia khi luyện can đảm, luyện công phu thì phải làm được quyền kiếm đến trước mặt mà không nháy mắt.

Mà hiện tại trong cái thế giới tu hành này, có rất nhiều bí pháp nếu là sợ hãi thì thần hồn sẽ bị xâm phạm, mười thành bản lĩnh cũng sử dụng không ra ba thành.

Hơn nữa, cái thế giới kiếp trước kia truyền lưu cái gì mà Bất Tịnh quan, Bạch Cốt quan các loại, đều là phương pháp luyện tâm luyện thần. Hiện tại, tại trong Tử thành, vô biên tinh mạch bao vây, ngoài có tử linh quanh quẩn, bên trong có tà vật nhìn chăm chăm. Hắn đi tới trong sân, ngồi xuống bên cạnh Huyết trì, nhìn chăm chăm vào một đôi huyết mắt của Chúc long.

Có một số việc nếu như nhìn chăm chú thì sẽ rất tỉ mỉ, sau đó sẽ cảm thấy khó chịu, buồn nôn, còn sẽ có sợ hãi, từng có người nhìn chăm chăm con kiến, trong lòng nghĩ đến rất nhiều thứ, tỷ như suy nghĩ con kiến thừa dịp mình đi ngủ, theo tai, mắt, mũi chui vào trong cơ thể cắn chết mình, các loại ý nghĩ rối loạn, sau lại trông thấy con kiến thì sợ.

Cái này là nguyên nhân từ tâm linh mình. Đồ Nguyên ngồi ở chỗ kia nhìn chăm chăm ác long trong Huyết trì, tại trong hoàn cảnh này, cả người hắn tựa như cây cung kéo căng. Người tu hành chú ý vạn sự tại tâm, rồi lại tùy ý, giống như nước, tĩnh thì thu nguyệt hàn đàm, giận thì sóng dữ sóng to.

Hắn thử làm cho mình trầm tĩnh lại.

Ngồi ở chỗ kia rất lâu, hắn nỗ lực thả lỏng, rất lâu sau mới chậm rãi thả lỏng xuống tới, phần sợ hãi kia lại càng thêm đậm đặc rồi.

Cứ như vậy, mỗi ngày lúc sớm tối, giáo tràng kia sẽ có tiếng trống vang lên, sau đó toàn bộ 'Người' đều sẽ bị gọi đến giáo tràng tụng kinh, khoảng thời gian khác, những người kia đều tản đi các nơi trong Tử thành.

Một lần lại một lần, Đồ Nguyên phát hiện vẻ tro nguội trong mắt những người kia đúng là chậm rãi mất đi, mà xuất hiện sự linh động của tà ý, chậm rãi, có chút người trong mắt có huyết sắc, giống như là lão già hắn gặp trong thần điện kia vậy, không còn là chết lặng.

Trong lòng chợt có ý nghĩ, Đồ Nguyên cảm thấy có thể là những tử linh kia đã chân chính thôn phệ hoặc là dung hợp với linh hồn vốn có của những người đó rồi. Hiện tại bọn họ khả năng là thật đã trở thành một người khác.

Hắn cũng càng cẩn thận, khi có những người khác thì liền cúi đầu, không để người chú ý tới mình, cũng may đến bây giờ trong cả tòa thành còn không có người nào nói chuyện.

Chậm rãi, trong những người kia, tại khi chấm dứt tụng kinh ở giáo tràng thì đúng là chủ động đi tới trước thần tượng trong giáo tràng để niệm xướng tế thần kinh văn.

Có mấy lần, Đồ Nguyên len lén nhìn Diêu Dao, muốn nhìn một chút nàng đến tột cùng thế nào rồi, muốn nhìn con mắt nàng, nhìn nàng có hay không đã triệt để bị đắm chìm, nhưng mà nàng luôn luôn ngồi tại dưới thần tượng kia, không hề động đậy, hắn không dám tới gần.

Mỗi một lần tiếng trống cùng tụng kinh đối với hắn mà nói đều là dày vò, lại là lần lượt rèn luyện. Tiếng trống lần đầu tiên đều như thuyền nhỏ ở trong bão tố, cũng may lần lượt chống lại được.

Hắn không biết đến ngày nào mình sẽ chống không nổi nữa, bởi vì người trong thành càng ngày càng tà dị, những người kia càng ngày càng đáng sợ, hắn không biết lúc nào sẽ bị nhận ra. Càng chủ yếu chính là hắn cảm thấy khí tức trên thần tượng kia càng ngày càng nặng.

Cái hoàn cảnh này, loại chuyện khả năng sắp sửa phát sinh này ảnh hưởng tới hắn, nhưng mà mỗi một lần trở về, hắn đều phải tĩnh tọa, thả lỏng thần ý của

mình, chậm rãi, đúng là thật không còn sợ hãi rồi.

Cái này cũng không phải là tu hành trực tiếp như phun ra nuốt vào thiên địa linh khí nhưng mà lại là một loại tẩy rửa đối với tâm linh bản thân, loại tu hành này tuy rằng thấy không rõ sờ không được, lại có ảnh hưởng sâu xa.

Hắn đem phương thức này gọi là ‘Trước Huyết tri Tử thành quan(xem) ác long tồn thần độc tọa pháp’, suy nghĩ một chút lại cảm thấy tên này quá dài, vụn vặt về sau thu cái đệ tử gì đó, tên này khó nói ra lời, suy nghĩ loại phương thức tu hành luyện tâm này vốn là giúp mình tại nơi đại hung đại ác cũng không bị kinh sợ, muốn làm được tại trước thái sơn sụp đổ mà mặt không đổi sắc, liền đổi tên thành ‘Vô Cự quan’ (nhìn không sợ).

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 5: Thành phá

"Đỉnh đầu hắc phong sấm sét động."

"Trước mắt huyết lăng ác long nằm."

"Nghe thấy lời vong linh tế xương."

"Độc ngồi cô viện dưỡng tâm thần."

Cái này không phải là thơ, là hắn mô tả trạng thái lòng mình hiện tại.

Một ngày này, hắn phát hiện tiếng trống ở giáo trường càng ngày càng gấp gáp, 'Người' trong thành cũng ngày này khác ngày trước, tại trong nháy mắt lúc trống vang lên, mọi người ngay tại chỗ quỳ xuống, bái chín bái rồi hướng phía tiêu giáo trường mà đi, mỗi một bái đều phải niệm một đoạn Tế thần kinh văn. Trên người bọn họ, trong toàn bộ Tử thành màu đen đều như là sao động, trong hư không có hắc khí chuyển động sinh ra, hội tụ về phía trung tâm thành.

Đồ Nguyên biết rõ, cái này là nguyên lực, nơi hội tụ đến là cái thần tượng màu đen trong thành kia.

Hắn cũng cùng như 'Người' khác ba khẩu đầu chín bái, nhưng mà, hắn lại cảm thấy trong cái tiếng trống này có chứa sự lo lắng, tựa hồ có một loại hàm ý ngay bây giờ cần phải thần hỏa đốt lên, thần thai lại kết.

'Người' đẩy thành hướng phía giáo trường ở trung ương cứ ba bước một bái mà đi tới, nếu là có thể từ trên đầu tường nhìn xuống phía dưới, sẽ nhìn thấy cảnh tượng cực kỳ đồ sộ mà quý dị.

Khi đi tới giáo trường thì đã có một mảnh người đen ngòm đang tại quỳ lạy, lúc quỳ lạy ngừng đầu nhìn bầu trời, phát hiện đầu tường vốn đen ngòm mây đen tựa hồ phai nhạt một ít, trong đó sấm sét điện mạng tựa hồ cũng yếu đi chút.

Trong lòng hắn nghi hoặc, nhưng xung quanh đã đầy 'Người' rồi, hắn không dám lại phản thần, hắn không biết trên người mình có khí tức gì khác biệt khiến 'người' khác phát hiện hắn không phải là 'Đồng loại' của bọn họ hay không.

Nằm phục trên mặt đất, Vô cự chi tâm trong lòng quan tượng Thần ấn phủ đồ, chống đỡ từng lớp từng lớp tiếng trống kia.

"Thùng thùng thùng..."

"Thùng..."

"Thùng... Thùng..."

Trên thần tượng ngưng tụ nguyên lực màu đen, huyền quang mơ hồ, tựa hồ muốn hóa thành hỏa diễm bốc cháy lên.

Đột nhiên, đúng lúc này, trong bầu trời vang lên thanh âm như một tiếng sấm lớn.

"Rầm!"

Đồ Nguyên ngừng đầu, chỉ thấy trong tầng mây vốn đen thui giống như có điểm điểm ánh sao chớp động, ánh sao kết vào nhau, hóa thành một đạo cấm phù như thông thiên tiếp địa, điểm điểm ánh sao ngưng mà không tiêu tan.

Mây đen xoay quanh thông thiên hắc trụ kia tại trong ánh sao rất nhanh tán đi, mà sấm sét cùng đao mất liền tiêu thất.

Theo đó, hắn cảm giác được cả tòa thành đều đang tại rung động, quỳ lạy trên mặt đất, Đồ Nguyên có cảm thụ rất trực quan, mặt đất vốn phát sáng mang theo một chút ướt át trong nháy mắt trở nên khô ráo.

Hắn không biết đã phát sinh chuyện gì nhưng mà lại có thể khẳng định là ngoài thành có người đang xử lý một tòa Từ thành từ trên trời giáng xuống này rồi.

Phần nộ, vô biên phần nộ từ trong lòng dâng lên.

'Người' đang ẩn phục trên mặt đất đều hướng về phía bầu trời rộng giận, từng người nôn nóng phần nộ. Đồ Nguyên biết rõ, không phải là bọn hắn phần nộ, mà là cái thần tượng kia phần nộ rồi, là thần linh kia phần nộ rồi.

Trên thần tượng màu đen có một cái tà ảnh đang tại dao động.

Đột nhiên, Đồ Nguyên cảm giác được mặt đất rung động.

"Thùng thùng..."

Một tiếng một tiếng rung động theo cái thanh âm này mà đến. Giống như là một người khổng lồ đang bước đi.

Lại một tiếng tiếng nổ, hắc thành rung động.

Đồ Nguyên sợ hãi, sợ hãi phát ra từ tâm linh, nhìn lại, chỉ thấy một cái người so với cái hắc thành này còn cao hơn đang nhìn bao quát trong thành, khuôn mặt như pho tượng bốc cháy hỏa diễm bùng bùng.

Hai mắt nó nhìn chăm chăm trong thành, như đang nhìn kĩ.

Đưa tay vào trong thành, sau đó vạch ra một cái, tường liền nứt ra một khối lớn.

'Người' trong thành rít gào với người khổng lồ kia, thể hiện ra ác ý hung dữ độc địa.

"Oanh..."

Cự nhân nện một quyền lên trên thành, một cái vết rách thật lớn xuất hiện, vết rách kia từ đầu tường lan đến trong thành, đúng là chạy về phía thần tượng kia.

Đúng lúc này, trong thành đột nhiên vang lên một cái thanh âm to lớn: "Nhân loại hèn mọn, cản trở con đường ta về lại thần vực, chắc chắn nhận đến nghiêm phạt."

"Kéo dài hơi tàn mà thôi, tới Minh Châu ta nhiếp đoạt sinh cơ, cho là Thiên Nguyên đại địa ta không có người sao?" Thanh âm thật lớn ở ngoài thành ồm ồm vang, tựa hồ mỗi một cái âm tiết đều có thể đánh rách nát hư không.

Vị Vực ngoại thần linh trong thành kia trầm mặc một hồi, mới đột nhiên nói ra: "Thì ra nơi này chính là Thí Thần chi địa."

Trong giọng nói của hắn tựa hồ có chứa cảm giác than thở, lại có một chút kinh ngạc cùng nhận mệnh.

"Cái phiên đại địa này, từng có vô số người đồng hành, nhưng mà lại đều bị những kẻ hèn mọn các ngươi giết chết, Thần quốc của ta bị công phá, phụ xuống cái phiên đại địa này, kia liền sẽ một hồi các ngươi những.. này Thí Thần người."

"Các ngươi, những thần linh tự cho mình siêu phàm này, thấy một cái giết một cái." Cự nhân lạnh lùng nói ra.

Thần linh trong thành không tiếp tục nói nữa, chỉ có hắc vụ dâng lên ngập trời,

Hắc vụ từ các nơi trong thành tuôn sinh, Đồ Nguyên nhìn chăm chăm thần tượng kia, chỉ thấy huyền quang nổi lên trên thần tượng, ẩn tại trong hắc vụ, lao về phía cự nhân ở ngoài thành. Cự nhân lại cười ha ha, theo tiếng cười to, miệng của hắn há ra thật lớn, một mảnh hỏa diễm tuôn ra như sóng đỏ, từ đầu tường tràn xuống trong thành.

Đồ Nguyên hoảng hốt, tại trong hỏa diễm kia, những gian nhà trong khu vực gần đầu tường liền bốc cháy lên.

Nước lửa vô tình, Đồ Nguyên không muốn chết tại trong cái thành này, cũng không muốn chết tại trong hỏa diễm.

Hắn xoay người chạy trốn, khi chạy trốn thì quay nhìn Diêu Dao phía dưới thần tượng kia, lại phát hiện không biết nàng đã biến mất từ khi nào. Không tiếp tục dừng lại, xoay người liền trốn, những 'Người' trong thành cũng là như kiến bị kinh động hướng phía cửa thành tán đi.

Nguyên bản cho tới nay vẫn nhìn không thấy, bây giờ cửa thành đã xuất hiện rồi, hắc vụ cuộn động, hắn sai bước chạy nhanh.

Lao ra hắc vụ, đó là ngoài thành, nhưng mà ra khỏi thành, nhìn thấy cũng không phải núi xanh nước biếc, mà là một mảnh sương mù xám trắng. Căn bản nhìn không thấy phương xa là cái gì, ngẩng đầu, cũng nhìn không thấy trời, chân đạp trên mặt đất thì cảm giác cứng mà khô khốc, loại khô này không phải là khô khốc theo ý nghĩa phổ thông, mà là cảm giác không có chút linh khí nào, trực giác nói cho hắn, phiên đất đai này là vô pháp động đi.

Hắn không biết chuyện gì xảy ra, chỉ có chút phỏng đoán không xác định, trong lòng cũng không nghĩ có chút may mắn nào chạy thoát khỏi Từ thành.

Hắn thử dùng phù pháp, phát hiện pháp phù vừa mới thoát khỏi tay liền tán vào hư không, giống như là đèn đuốc đang cháy bị ném vào trong nước.

Quay đầu lại nhìn Từ thành kia, chỉ nhìn thấy một mảnh tà vạt đen thui đang quán hướng cự nhân kia, rồi lại cực kỳ linh động như cuồng phong vậy, chọt ở bên trái, chọt ở bên phải, mà động tác của cự nhân kia cũng không nhiều, chỉ là một tay một tay chộp tới phía hắc vạt, Đồ Nguyên suy đoán hắn là muốn chụp lấy huyền quang màu đen trong một mảnh hắc vạt kia, đó mới là thần hồn chưa diệt của vị thần linh trong thành này.

Ngoài thành mịt mờ sương trắng, hắn suy đoán mình rơi vào trong cái pháp trận nào đó. Chính hắn cũng từng bố trí qua Phù trận, nhưng mà so với loại đại trận có thể phong cấm thiên địa này thì đó chỉ là kiến so với voi, không thể so sánh nổi.

Trái phải đều có 'Người' từ trong Từ thành đi ra, như là con ruồi không đầu cứ loạn chạy.

Trong lòng hắn có tính toán, cũng không vội hướng ra ngoài mà đi, mà là chậm rãi cẩn thận đi tới.

Đi rất lâu tại trong vùng sương trắng này, cảm giác cách Từ thành đã xa rồi, sau đó vẫn y nguyên tại trong sương trắng, lúc này, hắn đột nhiên nghe đến phía trước có người tranh đấu.

Hai người một nam một nữ vậy lấy một người tràn đầy tà khí.

Người đầy tà khí kia là từ trong Từ thành đi ra, chỉ là tựa hồ cũng không có thể dùng bất cứ phù pháp huyền thuật gì, chỉ có thể dựa vào nhục thân để chiến đấu. Mà hai người một nam một nữ kia thì trong tay cầm kiếm, hơn nữa là hảo thủ dùng kiếm, chỉ một hồi sau, liền chém chết người từ trong Từ thành đi ra.

Rời Từ thành, những người bị chiếm cứ nhục thân này tựa hồ cũng không đáng sợ, chém giết cũng không nan.

Đồ Nguyên không có tới gần, nhưng mà hai người kia lại phát hiện ra hắn, trực tiếp cầm kiếm đi tới, nhìn Đồ Nguyên, trong đó cái nữ kia kinh ngạc nói: "Di, người này mi tâm không có tà khí bao phủ, con mắt thanh minh, không giống bị đoạt xá a."

"Quản hắn có đúng hay không, dù sao sư thúc đã nói rồi, chỉ cần là đi ra từ trong Từ thành thì giết hết." Nam tử nói ra.

"Cái này ta biết rõ a, ta chỉ là nói vậy thôi." Nữ tử nói ra.

Đồ Nguyên trong lòng kinh hãi, nói ra: "Chờ chút, ta không phải từ linh bị đoạt xá."

"Di, nhìn qua rất thanh tĩnh, vậy càng khó lường rồi, là cái gia hỏa lợi hại, Xảo Xảo, cẩn thận một chút, mấy người lúc trước đều là thần trí hỗn loạn, cái người này rất đặc biệt."

"Biết rõ rồi, sư huynh." Nữ tử vẻ mặt nghiêm túc đáp lại.

"Ta là người của cái Từ Thủy Thành này..." Đồ Nguyên còn định nói thêm, nam tử kia đã cầm kiếm xông tới hắn, kiếm trong tay phù quang như lửa, nếu là bị chém một kiếm, nhất định tổn thương đến thần hồn.

Hắn căn bản không có muốn nghe Đồ Nguyên giải thích cái gì, đã nhận định Đồ Nguyên là người bị đoạt xá.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 6: Đi xa

Đồ Nguyên nhìn một kiếm hướng về phía mình đâm tới này, chỉ có một cái cảm giác, đó chính là nhanh.

Hắn kinh hãi, lại mở to mắt nhìn rõ mũi kiếm, thấy rõ ràng con mắt người cầm kiếm. Cái này là chỗ tốt từ khi tu tập Vô Cự quan, mặc dù có kinh hãi, nhưng sẽ không để sợ hãi lan tràn trong lòng mình khiến mình không biết làm thế nào.

Sợ hãi có thể khiến người thất thần, cứng ngắc.

Vừa nhìn qua liền biết kiếm trong tay nam tử kia không phải kiếm phổ thông, mà là một thanh pháp kiếm liên tục dùng phù pháp tế luyện qua không biết bao nhiêu lần. Phù quang lưu chuyển trên kiếm như ngọn lửa, trong nháy mắt đâm ra liền đã đến trước mắt.

Đồ Nguyên tựa như mèo bị đập đuôi, nhảy lùi về phía sau, từ trong phù túi rút ra Hoàng mang kiếm, nghênh đón pháp kiếm đang đâm tới kia.

"Keng..."

Một âm thanh kiếm va chạm nhẹ vang.

Đồ Nguyên tuy rằng có luyện qua võ thuật, nhưng cũng không cường, chưa từng có cùng người khác đối chiến qua. Nhưng nam tử ở đối diện thì lại rất thâm sâu với cái đạo này, kiếm trong tay tại trong nháy mắt chạm vào nhau thì đúng là trượt nghiêng theo thân kiếm cắt đến. Kiếm trong tay Đồ Nguyên không biết thế nào bị kiếm đối phương bức chệch sang ngang, mũi kiếm cũng bị đẩy ra ngoài, căn bản vô pháp hộ thân.

Mắt thấy mũi kiếm kia lướt tới yết hầu mình, hần lập tức bỏ nhào sang một bên, một ánh kiếm cơ hồ là xẹt qua cổ hần, nếu không phải hần nhào tránh đủ nhanh thì đã bị cắt ngang yết hầu, thậm chí có khi đầu đã bị cắt.

"Hắc hắc, Minh Châu cũng không phải là địa phương các ngươi nên tới, những vực ngoại vong linh các ngươi hãy chịu chết đi." Nam tử nói xong, cực kỳ hưng phấn, pháp kiếm trong tay lại bùng lên ánh sáng, đâm tới Đồ Nguyên khi hần còn đứng đây còn chưa vững.

Đồ Nguyên xoay người liền chạy, nam tử oa oa kêu to đuổi theo. Nữ tử bên cạnh lại cũng không có xuất thủ, nhìn nam tử kia đang đuổi theo, ở phía sau gọi với theo: "Sư huynh, sư huynh..."

Cũng không biết nàng là muốn gọi sư huynh mình đừng đuổi theo nữa hay là muốn gã cẩn thận.

Thân hình nam tử có chút mập mạp, nhưng mà lại tuyệt không vụng về, chạy trên mặt đất, mặc dù cũng không cần pháp thuật, nhưng mà chạy vẫn nhanh hơn Đồ Nguyên, Đồ Nguyên biết rõ đại khái là do gã nhiều năm tu tập võ thuật chi đạo. Mà Đồ Nguyên tuy rằng ở Hắc Chi linh cũng có luyện qua, nhưng mà cũng không tinh thuần, càng nhiều là tu pháp.

Chỉ là sương trắng này rất dày, hơn nữa, trong sương trắng còn có rất nhiều 'Người' từ trong Tử thành đi ra, hần luôn lách trong sương trắng không được bao lâu, người truy đuổi phía sau liền đụng phải 'người' khác, vì vậy giúp cho hần có thể chạy thoát.

Hần chạy chạy trốn trốn, phát hiện mình làm thế nào cũng không ra được cái đại trận này, ra không được khu vực sương trắng bao phủ này. Hần rõ ràng nhắm thẳng phía ngoài mà chạy, nhưng mà lại giống như là vẫn đảo quanh Tử thành, thế nào cũng không đi ra được.

Chỉ là tại cự nhân cùng thần linh trong Tử thành kịch chiến với nhau thì Tử thành cũng đã gần như bị hủy rồi. Hần căn bản không dám tới gần Tử thành, bởi vì thần linh kia vẫn còn đang kịch chiến với cự nhân. Bất quá hiện tại cự nhân không còn là cự nhân, mà là bộ dáng của một người bình thường, chỉ có đều toàn thân bao phủ trong hỏa diễm đỏ đậm, mà một mảnh hắc vụ kia cũng bị đốt gần hết rồi, chỉ còn có một đạo huyền quang màu đen quấn lấy người kia, cũng không biết là thần linh quấn lấy vị cự nhân kia, hay là cự nhân bám chặt thần linh.

Hần tại trong sương trắng mịt mờ này tránh tránh né né, hung hiểm vô cùng.

Hần vốn cho rằng thành phá thì mình có thể chạy thoát, nhưng mà không có nghĩ tới, sau khi thành bị phá, đối mặt chính là một trận vây giết, không có người nguyên ý nghe hần giải thích, gặp mặt liền đánh giết, cho dù có người thấy trên người hần không có tử khí, nhưng cũng sẽ không bỏ qua cho hần, đều có ý nghĩ thả rằng giết sai còn hơn bỏ sót.

Bọn họ vô pháp xác định Đồ Nguyên là thật không có bị đoạt xá hay là bị thứ càng cường đại nào đó đoạt xá mà bọn họ nhìn không ra, ccho nên liền muốn giết chết.

Hần không biết trong phiên sương trắng mịt mờ có bao nhiêu người đang tại tìm giết 'người' từ trong Tử thành đi ra, mỗi một bước đi, hần đều thận trọng tỉ mỉ.

Trong sương trắng dày đặc đột nhiên có tiếng người nói chuyện.

"Tại vùng sương trắng rộng lớn này, chúng ta cũng nhìn không được xa, còn có kẻ nào trốn trong sương mù này mà chưa bị chúng ta tìm được hay không, chúng ta cũng không làm rõ được rồi."

"Hần là còn rất ít rồi, bất quá, coi như là một ít ẩn nấp được cũng không sao, dù sao bọn chúng không ra được, Chu Thiên Cẩm Thần Đại Trận chỉ có bốn đạo môn Đông Nam Tây Bắc ở bốn phía mới có thể đi ra ngoài, mỗi một cửa đều có người gác, bọn chúng thế nào đi ra được."

"Bất quá, ta nghe nói không ít sư huynh đã đến trong thành rồi."

"Bọn họ đương nhiên sẽ đi, dù sao cũng là Thần quốc thành trì của thần linh vực ngoại, ai biết bên trong có những thứ tốt gì."

"Hay là chúng ta cũng đi vào? Dù sao cũng đã quét sạch gần như hết rồi."

Một người khác chần chừ một hồi, nói ra: "Khi thật, chuyện giết tử linh không phải là việc của chúng ta, dựa vào cái gì chúng ta tại nơi đây làm việc mệt chết được, bọn họ thì đi tìm bảo, chúng ta cũng đi vào, kệ mẹ nó đi..."

Đồ Nguyên minh bạch vì cái gì về sau mức độ tìm tòi lại yếu đi nhiều như vậy, thì ra rất nhiều người đã tiến vào trong Tử thành rồi. Lúc này hần chỉ muốn làm thế nào rời cái Chu Thiên Cẩm Thần Đại Trận gì gì đó này.

Chỉ là nghe nói có bốn cái đạo môn, nhưng trong màn sương trắng này, Đồ Nguyên căn bản tìm không được bốn cửa kia.

Hần chỉ đành cẩn thận di chuyển trong cái trận này, hần không biết phá trận, cũng không có biện pháp nào. Đến sau cùng, hần đảo một cái động trên mặt đất, tự chôn vùi mình vào đó.

Tuy rằng mặt đất rất khô cứng, nhưng cái trận pháp này chỉ là cấm lại linh khí trong đại địa, cũng không có khiến mặt đất biến thành đá hay kim cương, cho nên đào một cái động tuy rằng khó khăn nhưng vẫn là có thể làm được.

Hắn dùng đất vùi lấp mình, bịt chặt khí tức.

Trong lòng lại nghĩ đến, Diêu Dao còn sống hay không, nếu như còn sống thì có trốn được ra ngoài không. Lại nghĩ tới lão già đã đánh nhau một trận trong Tử thành kia, về sau không còn có nhìn thấy rồi, còn có cái Khuyển thủ nhân chạy qua bên cạnh mình kia, sau đó mình cố ý để ý nhưng cũng không có nhìn thấy hắn. Nếu như sau đó hắn không có bị phụ thân, thì hắn là cũng như mình phải trốn chạy khắp nơi.

Lại nghĩ đến con ác long trong viện, không biết nó sẽ chết tại trong hỏa diễm do cự nhân kia phun ra hay là bị người vào thành thu đi.

Trong lòng hắn suy nghĩ những điều này, dần dần lại nghĩ tới cuộc sống lúc trước ở cái thế giới kia, nhưng mà lúc này đây, những gì đã trải qua trong kiếp trước lại giống như là cõi mộng xa xôi, rất không chân thực.

Trong bóng tối, hắn giống như nghe được có người đi qua bên người mình, phảng phất nghe được tiếng đánh nhau. Hắn không hề động, chỉ là tập trung quan tưởng Thần ấn phù đồ, thu liễm toàn bộ tâm thần mình.

Trong trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh đó, hắn cũng không biết mình nằm trong mặt đất đã bao lâu, đại khái là những đại phái đệ tử vây giết kia cũng không phải rất tỉ mỉ, hắn giống như đã tránh thoát một kiếp này, nhưng mà hắn vẫn không dám, vẫn cứ nằm ở trong đất rất nhiều ngày.

Từ trong phù túi, hắn lấy ra một tấm thổ độn phù, linh quang nổi lên trên phù, đất ở xung quanh dưới linh quang liền băng hóa thành giống như nước, Đồ Nguyên rất vui, có thể thi triển phù rồi, vậy thuyết minh cái Chu Thiên Cấm Thần Đại Trận kia đã triệt bỏ rồi.

Thân thể hắn phập phều như ở trong nước sâu, xuất hiện tại trên mặt đất. Hắn mở mắt, nhìn thấy một mảnh trời hơi u ám, niềm vui sướng vì sống sót sau tai nạn như mặt tan ra trong lòng.

Sương trắng đã tan rồi, một tòa hắc thành sứt mẻ vô cùng ở xa xa, vẫn cứ có thể từ trên hắc thành cảm thụ được một loại khí tức đặc biệt, không phụ thanh danh Thần quốc thành trì là thần vực thần linh, nơi đó, mỗi một khối gạch thạch đều ẩn chứa khí tức của thần linh đến từ vực ngoại. Hiện tại Đồ Nguyên nhìn thấy có không ít người đi lại trong thành, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì, bất quá, nhìn quần áo của họ, hiển nhiên là tán tu, cũng không phải là đại phái đệ tử vây giết ‘người’ trong Tử thành lúc trước.

Mỗi một tán tu đều có hi vọng nhặt được bảo vật, bất quá, hiện tại Đồ Nguyên không có chút ý nghĩ nào muốn trở lại trong thành tìm bảo, hắn chỉ muốn rời rất xa nơi đây.

Hắn nhìn nhìn bốn phía, sau đó chọn một cái phương hướng rồi đi, đi không bao lâu liền nhìn thấy một cái cửa tròn cao to, trên cửa tròn phủ đầy phù văn, chỉ là hiện tại phủ văn cũng không có linh lực, chỉ là hoa văn dễ nhìn phổ thông rồi, tại phía dưới cửa tròn có người cao giọng nói: "Lúc đó Tô tiên sinh đích thân vẽ phù lên cái cửa tròn này, kiểm lên sinh mây khói, kiểm xuống mưa gió ngừng, phong thái đó, cả đời cũng quên không được."

"Tô tiên sinh là người chạm đến thiên nhân chi đạo, ngay cả thần linh cũng có thể cấm lại, các ngươi không biết, lúc đó cái Người chết chi thành này từ vực ngoại rơi xuống, uy thế ngập trời kia, ở ngoài ngàn dặm cũng có thể cảm nhận được, sách sách..."

"Tô tiên sinh xác thực lợi hại, nhưng mà Hỏa Diễm Quân Vương cũng không kém, một mình hắn là bắt được cái vực ngoại kia rồi, cái này cũng không phải chỉ là nói thôi."

...

Đồ Nguyên ở bên cạnh nghe một lúc lâu sau, mới biết được người bày ra Chu Thiên Cấm Thần Đại Trận gọi là Tô tiên sinh, tên thật thì không biết, mà một vị khác có thể hóa thân làm chống trời cự nhân thì có xưng hào là Hỏa Diễm Quân Vương.

Đột nhiên, trong đó có người nói: "Ta nghe nói, vị vực ngoại thần linh kia cũng không có hoàn toàn bị bắt lại, hắn còn trốn ra vài luồng thần thức, hiện tại đệ tử của Long Trì Thiên Cung cùng Cự Linh Thần Tông đều đang tại truy sát mấy người phụ sinh thần thức kia a."

"Ta cũng nghe nói qua chuyện như vậy, cũng không biết là thật hay giả."

...

Bọn họ không biết, bên cạnh có một cái người thoát chết khỏi thành đang lặng yên đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 7: Thần thức

Khi Đồ Nguyên nghe được người nơi cửa tròn nói thần linh trong Tử thành có thần thức trốn thoát, hẳn đúng là đột nhiên nghĩ đến mấy người, Diêu Dao là người thứ nhất, sau đó là cái lão già trong thần điện kia, tiếp đó là Khuyển thủ nhân, một cái sau cùng, hẳn nghĩ đến chính mình.

Cho nên khi hắn nghe đến mấy lời này, việc trước tiên chính là rời đi rất xa, tuy rằng hắn có thể khẳng định mình cũng không có chuyện gì, nhưng mà sợ vạn nhất có người biết rõ mình là từ bên trong đó sống đi ra, như vậy chẳng phải là nói mình chính là bị một lũ thần thức của thần linh kia phụ thân đoạt xá sao, sau đó lại giống như lúc ở trong Chu Thiên Cẩm Thần Trận, không cần quản cái gì trực tiếp tru giết mình, vậy tìm ai nói lý đây, không phải là oan uổng rồi sao.

Đón sương gió, đi ở trên đường lớn, hướng về phía quốc gia nhân loại mà đi, hắn quyết định đi tới quốc gia nhân loại ở ngoài Minh Châu, Không Tước vương quốc.

Khi nghe cái tên Không Tước vương quốc này, Đồ Nguyên luôn cảm thấy quái dị, nhưng đó xác thực là một cái đại quốc, vị Đoàn Tử Ngọc Đoàn gia chiếm cứ Âm Hồn Cốc kia chính là một cái quý tộc ở Không Tước vương quốc. Chỉ mình y dẫn theo vài người là đã thu được toàn bộ Âm Hồn Cốc rồi, đối với Đồ Nguyên mà nói, cái Đoàn gia kia tất nhiên là đồ vật khổng lồ,

Hắn không nghĩ tới muốn đi gặp Đoàn gia, chỉ muốn tìm một chỗ để sống yên ổn, ổn định tu hành, tỉ mỉ nhìn xem quốc gia nhân loại trên thế giới này.

Đi một mạch ba tháng, cuối cùng hắn ra khỏi khu vực hoang tà rộng lớn kia, đi tới một mảnh thiên địa trong sáng quang đăng, hẳn rõ ràng cảm giác được như vậy. Tựa như có thể dễ dàng phân biệt được một khối thổ địa màu mỡ với một vùng thổ địa cằn cỗi.

Nơi nhân loại quanh năm ở lại, được dương khí cạo rửa, làm cho bầu trời đại địa đều không còn sự tà dị mà có một quang cảnh khác, cao xa xanh thẳm, trông trái, mệnh mông bát ngát, không giống tại Minh Châu, cảm giác bầu trời luôn luôn có một tầng gì đó bao trùm, đen ngòm.

Tại nơi sát biên giới quốc gia nhân loại này, tâm Đồ Nguyên rốt cục thả lỏng xuống tới, tuy rằng trong lòng vẫn cứ lo lắng cho Diêu Dao, cũng nghĩ đến sự phụ Khuất Thành của mình, nhưng mà một cái cuộc sống mới tinh sắp xuất hiện rồi, khiến hắn có chút cao hứng.

Đi ở trên đường, rất xa, tựa hồ thấy được một tòa thành, một tòa thành này gọi là Thông Minh Quan, là một con đường trọng yếu thông tới Minh Châu.

Đang đi ở trên đường lớn, Đồ Nguyên đột nhiên ngừng lại. Trong mắt hắn tuôn lên sự hoảng sợ, nếu như có người có thể nhìn thấy trong đan điền hắn, sẽ phát hiện trong đan điền hắn có một luồng hắc khí từ trong chỗ sâu lan tràn ra.

Một luồng khí âm lãnh tuôn ra từ trong đan điền, toàn thân hắn băng hàn.

"Ta cũng bị thần thức của thần linh kia phụ thân rồi."

Đây là cái ý nghĩ đầu tiên của hắn, theo đó là sợ hãi, hắn không rõ vì sao thần thức của thần linh kia đến bây giờ mới hiển hiện ra.

Vừa xuất hiện từ chỗ sâu trong đan điền, thần thức liền lan tràn về khắp nơi thân thể, một lũ thần thức kia giống như là độc xà, từ động quật đan điền đã chiếm giữ dọc theo sống lưng mà lên, dò xét vào ngũ tạng lục phủ, sau đó chui vào trong đầu óc.

Tại Đồ Nguyên cảm giác được, một lũ thần linh ý niệm này giống như là một con cự xà tham ăn, một ngum liền muốn nuốt chửng ý thức của mình.

Cả người hắn cứng ngắc, ý niệm như là bị nhiếp lại vậy.

Mắt thấy sẽ bị nuốt chửng, hắn ra sức tránh, cuối cùng có một tia ý thức bản thân, nhưng mà điều hắn có thể làm chỉ là quan tưởng Thần ấn phù đồ, một lũ thần linh thần thức kia không có chút nào ngập ngừng, nhưng Đồ Nguyên còn là cảm ứng được trong ý thức thần linh kia có một chút kinh ngạc, bất quá, hắn ta là thần linh, là cao cao tại thượng bao quát chúng sinh, làm sao sẽ để một cái tiểu tu sĩ nhân loại nho nhỏ ở vào tầng dưới chót thiên địa vào trong mắt.

Hắn ta một ngum nuốt vào, sau đó lại tại trong nháy mắt nuốt vào phát hiện mình nuốt không phải ý thức của một nhân loại mà như là tiến vào trong một cái lưới, một cái thần phù không biết mà thần bí cường đại.

"Không, không có khả năng, trong ý thức cái nhân loại này thế nào có thể xây dựng ra thần phù cường đại như thế."

Hắn ta muốn phóng ra ngoài, nhưng mà lại bị quán chặt lấy.

Đồ Nguyên nhìn vào trong đan điền mình, đạo Thần ấn phù đồ kia cuộn động lên ánh sáng thần bí, một lũ thần thức chui ra từ chỗ sâu trong đan điền kia chui vào Thần ấn phù đồ, sau đó lan tràn dọc theo đường nét của phù đồ, cuối cùng đúng là đem toàn bộ đồ án đều nhuộm thành màu đen.

Đồ Nguyên không dám có chút thả lỏng, tuy rằng thần thức như là đã bị Thần ấn phù đồ cầm lại rồi, nhưng mà hắn vẫn cứ cảm thụ được một cỗ ý chí cường đại đang giãy dụa, giống như là mình cầm một cái lưới trùm lấy một con cự thú, nhưng mà lại nhất thời không biết như thế nào giết chết, không dám tới gần.

Hắn tập trung tinh thần quan tưởng Thần ấn phù đồ, hoàn toàn bỏ qua chuyện ngoài thân, khi hắn lại mở mắt ra lần nữa thì nhìn thấy một cái nóc nhà, nằm ở trên một cái giường, trên giường đắp một cái chăn mềm mại, trong phòng tuy rằng không bày biện nhiều, nhưng cũng có chút ý tứ.

Đây là nơi nào?

Đối với việc đột nhiên mình xuất hiện tại một nơi xa lạ này, Đồ Nguyên đứng là có chút ám ảnh rồi. Xốc chân lên, phát hiện y phục trên người đã được thay đổi, đang mặc trên người là một bộ áo quần màu trắng, đứng đây, đây cửa ra, ngoài cửa ánh mặt trời xán lạn lại chói mắt.

Hắn vừa mở cửa ra, liền có cô nương mặc trang phục nha hoàn nói: "Đạo trưởng, ngài tỉnh rồi, Thất Hi, đi nói cho lão gia phu nhân, đạo trưởng tỉnh rồi."

Cô nương kia quay qua nói với một cô nương khác đang quét tước cách đó không xa, thanh âm thanh thúy vaà nhanh, nhưng mà lại rõ ràng từng chữ.

"Nơi này là nơi nào?" Đồ Nguyên nhìn cái viện cũng không tính lớn này, nhưng hoa cỏ trong viện lại làm cho viện này có vẻ thanh tịnh.

"Đạo trưởng, nơi này là tướng quân phủ." Vị cô nương này đáp, nàng cũng hiếu kì nhìn Đồ Nguyên.

"Tướng quân phủ? Tướng quân phủ nơi nào?" Đồ Nguyên nghi hoặc.

"Tướng quân phủ Thông Minh Quan a."

"Ta thế nào lại ở chỗ này?"

"Đạo trưởng xiú tại ven đường, phu nhân chúng ta trên đường trở về nhìn thấy, liền cho người người khiêng ngài trở về rồi."

Đồ Nguyên minh bạch rồi, đại khái là mình mất đi ý thức nằm ở ven đường, được phu nhân của Tướng quân phủ này gặp gỡ cứu về.

"Vậy phải đa tạ phu nhân cứu giúp rồi." Đồ Nguyên nói ra.

"Lời này ngài nên nói với phu nhân rồi." Cô nương kia vừa cười vừa nói.

"Tất nhiên, không biết ta đã mê man bao lâu?" Đồ Nguyên hỏi.

"Đạo trưởng ngài mê man bốn ngày rồi."

"A, vậy thì đa tạ cô nương chăm sóc, không biết cô nương có thể cho biết phương danh không?" Đồ Nguyên nói ra.

"Hạ nhân chúng ta nào có phương danh gì, phu nhân từ nhỏ đặt cho ta cái tên là Thụy Hoa, về sau đạo trưởng có chuyện gì có thể gọi ta."

"Thì ra là Thụy Hoa cô nương."

Đồ Nguyên nói ra, hắn vô pháp coi một cái thiếu nữ thanh xuân như vậy làm tội tở hạ đẳng, tại trong lòng hắn, mọi người đều là bình đẳng.

Ngoài viện truyền tới một tràng bước chân, theo đó có một nữ tử ước chừng ba mươi tuổi đi tới cửa vào viện, trong mắt nàng có tinh mang chớp động, nhìn thấy Đồ Nguyên đứng ở nơi đó nhìn chăm chú, nhưng cũng không có tiếp tục đi tới mà xoay người, nói ra phía ngoài: "Phu nhân, vị đạo trưởng này mới tỉnh, mặc y phục không hợp, như thế e rằng khiến người nói Tướng quân phủ chúng ta không chu toàn cấp bậc lễ nghĩa, "

Theo đó Đồ Nguyên nghe đến một cái âm thanh dễ nghe. Muốn cảm giác thanh âm một người êm tai hay không, đầu tiên thanh âm nữ nhân cần phải là của nữ nhân, thanh âm một nữ nhân nếu như là giống thanh âm nam nhân, vậy thì không thể nói là dễ nghe. Đồ Nguyên nghe đến thanh âm nữ nhân này cực kỳ nữ tính, mềm mại như là trong gió có một mùi hương.

"Đi lấy cho đạo trưởng một bộ y phục."

Tiếng phu nhân nói ra, có người đáp lời, sau đó rất nhanh rồi đi, mà phu nhân ở ngoài viện cũng không có tiến vào, vẫn an tĩnh chờ tại nơi đó, thẳng đến có một nha hoàn vội vã cầm một bộ xiêm y đến, Thụy Hoa tiếp nhận lấy, đưa cho Đồ Nguyên mặc vào, sau khi mặc vào, vị nữ tử trong mắt có tinh mang chớp động ở cửa vào viện kia mới tránh qua một bên, nhường đường để phu nhân tiến đến.

Kể từ khi Đồ Nguyên đi tới trên đời này, đây là lần đầu tiên chân chính trông thấy nhân vật thượng tằng trong quốc gia nhân loại.

Phu nhân ăn mặc một thân trang phục thanh nhã, tư thái yếu điệu như thiếu nữ, nhưng mà khí chất uyển chuyển nội hàm, lại lộ ra vẻ đoan trang của người đã già cho người.

Đồ Nguyên biết được chủ nhân Tướng quân phủ này họ Tạ, tên là Tạ An Lan(êm đềm), khoảng ba mươi tuổi, dáng vẻ uy nghiêm, lộ ra thần thái sát khí nghiêm túc mà tướng quân mới có, vô luận là bản thân hắn hay là đối với trong nhà, nhất là đối với hai đứa con trai gái càng là nghiêm ngặt. Bất quá, đối với Đồ Nguyên vẫn tốt.

Từ sau khi Đồ Nguyên tỉnh lại, chỉ chớp mắt đã qua năm ngày.

Hắn không có rời đi, vô luận là tướng quân còn là phu nhân, cũng không có ý đuổi Đồ Nguyên ly khai, hắn liền cũng tại nơi đây ở lại rồi.

Theo chủ ý của Đồ Nguyên, kỳ thực hắn là muốn cách Minh Châu xa hơn một chút, cái Thông Minh Quan này cách Minh Châu thật sự là hơi quá gần.

Nhưng mà nguyên nhân từ bản thân, lại khiến hắn không thể không tạm cư tại cái tướng quân phủ này. Lúc này cảnh tượng trong đan điền hắn đã có biến hóa thật lớn.

Nguyên bản linh khí là bộ dáng một con cóc, nhưng lúc này chỉ có một đạo Thần ấn phù đồ, đường nét phù đồ là màu đen, đồ án hoa văn trong đó có đồ có lam có đen, toàn bộ linh khí đều đã tại trong Thần ấn phù đồ, cấu thành một cái đồ án thần bí hiện tại.

Mà bản thân hắn, nếu là muốn thi phù pháp, đúng là không dám dẫn động linh khí trong đan điền, bởi vì hắn cảm giác nếu là dẫn động linh khí đã tiến nhập trong Thần ấn phù đồ thì sẽ dẫn ra thần thức của thần linh kia.

Cho nên, hiện tại, một ít phù pháp tiêu hao nhiều linh khí là hắn không dám dùng, chỉ có thể dùng một ít thủ đoạn nhỏ, hơn nữa còn phải chú ý cẩn thận, điều này là nguyên nhân khiến hắn không thể không ở lại cái Tướng quân phủ này.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 8: Người thứ tư

"Có một ngày, từ thiên ngoại thần vực có Thần quốc đèn nhang chi thành rơi xuống Minh Châu, Long Trì Thiên Cung cùng Cự Linh Thần Tông hợp lực, cùng tru diệt ngoại thần linh, giết vô số kẻ bị từ linh đoạt xá, nhưng mà thần linh kia dù sao cũng là thần linh, tuy nói bị trọng thương mà rơi xuống tại Minh Châu này, nhưng vẫn là chạy thoát được mấy lũ thần thức. Thần thức kia đã xâm nhập trong thần hồn mấy người, nếu hôm nay không giết, ngày khác sẽ gây tai họa thiên hạ, cho nên Long Trì Thiên Cung cùng Cự Linh Thần Tông đã phái ra Tru thần giả, truy sát người bị vực ngoại thần linh kia đoạt xá."

Tại trong một cái tửu quán, một lão già râu bạc trắng đang cao giọng kể chuyện thiên hạ. Hôm nay kể là về những mê hoặc về sinh tử của vực ngoại thần linh trong Tử thành.

Nói đến chỗ then chốt, bên cạnh người thuyết thư có một cái cháu gái, trang điểm như nam hài, giờ mâm nhỏ bắt đầu đi một vòng quanh những người ngồi xung quanh, không ngừng nói một ít lời tốt đẹp, có người phóng khoáng cho nhiều, dù cho là keo kiệt, cũng sẽ cho một chút, bởi vì lão già này đang nói tới chỗ chốt chốt, muốn nhanh lên một chút để lão nói tiếp, chút tiền này cũng phải cho đúng chỗ mới được.

"..."

"Tại trong Long Trì Thiên Cung có một cái gương, gọi là Đạo Thiên Kính, có lời nói là một kính nói hết thiên cơ, chương giáo Thu Nguyệt Nguyên tiên sinh của Long Trì Thiên Cung tại sau khi bắt vực ngoại thần linh kia, cảm thấy thần linh này tựa hồ có chút bất kính, liền lấy tâm hỏi Đạo Thiên kính, sau đó cho ra một cái đáp án, đó là vị thần linh kia sớm đoán được mình khả năng sẽ bị bắt, cho nên sớm đã phân ra một đạo thần thức, mà một đạo thần thức kia lại một hóa bốn, tiến vào trong thân thể bốn người."

"Chậm chút, không phải ba người sao? Thế nào biến thành bốn người rồi."

Trong đám người ngồi tại phía dưới đột nhiên có người cao giọng hỏi.

"Vị quan nhân này chớ nôn nóng, nghe tiểu lão nhi chậm rãi nói." Thuyết thư lão nhân không nhanh không chậm nói ra, hiện tại lưu truyền tại trên phố nói là ba người, mà lão thì nói có bốn người.

"Trước nói về cái Người chết chi thành này, từ trên trời rơi xuống thì không biết thu vào biết bao sinh linh, từ trong đó hắn chọn bốn người này, nói rõ bốn người này không đơn giản, mỗi người thiên phú dị bẩm, không phải người bình thường có thể so."

"Trước nói tới người đầu tiên, đó là một cái nữ tử, không biết đến từ chỗ nào, không biết muốn đi về đâu, nàng thần bí vô cùng, thích mặc một bộ váy lam, như là quỷ diễm chi hoa trong đêm khuya, thanh tĩnh, lãnh tú. Khi nàng phát tay, có sáu bọ bay lượn khắp trời, người ta xưng là Trùng Ma tiên tử." Thuyết thư lão nhân nói đến đây thì dừng một chút.

"Nói tiếp người thứ hai, người thứ hai này nghe nói là đến từ Liên Vân trại bị Tử thành hủy diệt, Liên Vân trại này tuy nói là một cái tiểu trại, nhưng trại chủ Liên Vân trại này lại có một dạng phù pháp đặc biệt, tên là 'Nhân cách hoá' phù pháp, khi hắn thoát đi thì từng sử dụng qua một lần cái phù pháp này, người giấy khắp trời, mỗi cái trông rất sống động, giống như phân thân hàng ngàn hàng vạn, đúng là mạnh mẽ xông qua Cự Linh Thần Tông vây giết, được được xưng làm Giấy Ma."

Thuyết thư lão nhân nói đến đây chậm rãi nhấp một ngụm trà, phía dưới có người hô to muốn nhanh một chút.

"Lại nói tới người thứ ba, hắn không phải người, cũng không phải một cái súc sinh, hắn là nửa yêu do người kết hợp khuyến yêu mà ra, hào là Khuyến Thủ ma, nơi một cái Tòa hồn hắc liên đi qua, quỷ khóc thần gào."

"Tên người thứ tư không có người biết rõ, có bộ dáng gì cũng không có người biết rõ, nguyên bản trong Đạo Thiên Kính kia chỉ nhìn thấy ba người đó bị vực ngoại thần linh phụ thân, người thứ tư này là sau cùng đến đêm khuya mới xuất hiện, hơn nữa thời gian xuất hiện cũng không dài, còn không có chờ người của Long Trì Thiên Cung tìm đến, hắn đã biến mất."

Đồ Nguyên ngồi ở chỗ kia uống trà, tại lúc vị nữ tử như nam hài kia bụng mâm nhỏ đi tới bên mình thì lấy ra một ít tiền để vào trong mâm.

Tại sau khi nghe xong giới thiệu về người thứ tư thì đứng dậy rồi đi.

Một đường trở lại Tướng quân phủ, mới vừa vào cửa, vị nha hoàn tên là Thụy Hoa kia liền nói ra: "Đạo trưởng, lão gia cho mời."

Đồ Nguyên gật gật đầu, nói nàng ở phía trước dẫn đường.

Tại trong Tướng quân phủ, hạ nhân cũng không xưng tướng quân là quân, mà là xưng là lão gia.

Bình thường tại trong phủ, tướng quân Tạ An Lan mặc một thân y phục màu đen hàng ngày ngồi ở chỗ đó, ngồi đó, cầm một quyển sách trong tay đang nhìn. Khi Đồ Nguyên tiến đến, hắn đưa tay vờn ra, ý bảo Đồ Nguyên ngồi xuống, sau đó có hạ nhân dâng trà, tại dâng trà xong, hắn mới bỏ sách xuống nói ra: "Hôm nay thỉnh đạo trưởng tới đây, là muốn hỏi đạo trưởng có tính toán gì?"

"Ta không nơi ở cố định, cũng không có chỗ nhất định phải đến, bất quá, nếu tướng quân đã mở miệng, ta tự nhiên sẽ từ biệt phu nhân rồi rời đi." Đồ Nguyên nói ra.

"Đạo trưởng hiểu lầm rồi." Tạ tướng quân nhắc tay nói ra: "Đạo trưởng hẳn là đã gặp qua hai đứa con của ta đi, không biết đạo trưởng cảm thấy chúng như thế nào?"

"Tất nhiên là đã gặp qua, công tử phúc hậu, tiểu thư thông tuệ." Đồ Nguyên nói ra.

"Ta muốn thỉnh đạo trưởng làm lão sư của chúng, ý đạo trưởng như thế nào?" Tạ An Lan tướng quân nói ra.

Đồ Nguyên có chút ngoài ý muốn, kinh ngạc nói ra: "Tướng quân nếu như muốn tìm lão sư cho công tử tiểu thư, chỉ cần truyền ra tin tức, nói vậy toàn bộ người tại Thông Minh Quan đều sẽ lan truyền, không quá ba ngày chắc chắn có người tài đức vẹn toàn theo lời mà đến, vì sao sẽ chọn ta làm lão sư cho công tử tiểu thư?"

Tạ An Lan tướng quân nói ra: "Nếu là thật sự thông báo tìm người, xác thực như đạo trưởng đã nói, bất quá, những người kia có khả năng dạy thì ta cùng phu nhân cũng có thể dạy, ta tuy là tướng quân, nhưng tổ tiên lại là đại phu trong triều. Những ngày gần đây trò chuyện cùng đạo trưởng, chỉ cảm giác đạo trưởng ngôn từ đặc biệt, thường có thương xót chi tâm, rồi lại phóng khoáng với mở, không câu nệ, lại không vượt quá, nhất định xuất thân danh môn cao quý, cho nên muốn thỉnh đạo trưởng dạy bảo hai đứa con kia của ta, mong rằng đạo trưởng không từ chối."

Nhìn thấy bộ dáng Tạ An Lan tướng quân như vậy, Đồ Nguyên chỉ là hơi hơi trầm ngâm liền đồng ý.

...

Trong Tướng quân phủ, công tử cùng tiểu thư phân biệt gọi là Tạ Tấn Chi cùng Tạ Uyển Dung, là một đôi huynh muội song sinh, nhưng mà tính cách lại khác biệt cực lớn. Công tử Tạ Tấn Chi tính tình phúc hậu, trầm mặc, thường thường nghĩ một chuyện thì phải nghĩ rất kỹ rất rõ ràng. Mà muội muội Tạ Uyển Dung thì là tư duy miễn tiện, ngôn từ lợi hại, có một chút tính tình được lý không buông tha người.

Tướng quân cũng không phải chưa có thỉnh lão sư tới, nhưng mà tới nơi này đều bị Tạ Uyển Dung tiểu thư làm tức giận chạy rồi, chậm rãi, một ít kinh sư có danh vọng trong Thông Minh Quan này liền cự tuyệt tới Tướng quân phủ rồi.

Trong Thông Minh Quan có một cái Tam Tài viên, nghe nói là đã từng khai mở một mảnh địa phương Thông Minh Quan này, chính tay đại tướng quân đương triều bố trí Thiên Địa Nhân Tam Tài Phần Thiên đại trận, đem một cái đại yêu trong Thông Minh Quan luyện làm tro tàn. Sau lại Tam Tài đại trận kia tuy rằng bị triệt bỏ, nhưng mà lại bảo lưu lại một bộ phận trung tâm nhất, được gọi là Tam Tài viên, lại trải qua sửa chữa gia công thì thành nơi đệ tử thế gia danh môn tại Thông Minh Quan này thường tới du ngoạn.

Trong Tam Tài viên này có một cái hồ sen, trong đó có một cái đình lớn, nếu là người tới nhiều, có thể tiến vào trong cái đại đình này mới là thành viên trung tâm của toàn bộ thế gia tử đệ ở cái Thông Minh Quan này.

Tạ Uyển Dung ngồi ở chỗ kia, lấy tay chống cằm, hai mắt thất thần nhìn một cái bàn cờ trên bàn, tại cái bàn đá này có hai cái người đang chơi cờ, một vị trong đó là Tạ Tấn Chi, mà một vị khác thì là một thiếu niên đẹp trai.

Tại đối diện Tạ Uyển Dung có một cái thiếu nữ xinh đẹp, cầm một cây quạt nhưng tơ hồng trong tay, nhìn Tạ Uyển Dung nói ra: "Là người nào khiến Uyển Dung của chúng ta tưởng nhớ như vậy a."

Thiếu niên chơi cờ ở bên cạnh nhìn nhìn Tạ Uyển Dung, con mắt Tạ Uyển Dung mở ra, nói: "Phiền chết rồi, tướng quân phụ thân của ta lại thỉnh một cái lão sư cho ta rồi, bắt đầu từ ngày mai sẽ không thể ra ngoài chơi."

"Vậy người lại dùng biện pháp làm cho hắn tức giận chịu không nổi phải bỏ đi." Thiếu nữ ở đối diện nói ra.

Tạ Uyển Dung thở dài, nói: "Cũng chỉ có thể như vậy rồi. Ai, hiện tại toàn bộ Thông Minh Quan đều tại sau lưng nói người trong Tướng quân phủ chúng ta đều là múa dao cầm thương, không thông văn chương, không rõ lý lẽ, ngày hôm trước mẹ ta nói ta tròn một cái buổi sáng, đầu cũng muốn nổ tung luôn rồi."

Thiếu nữ đối diện lấy quạt che miệng cười nói: "Uyển Dung người cũng có lúc đầu muốn nổ a. Ta lại muốn vị tiên sinh này có thể khuất phục được người, mỗi ngày cho người niệm kinh, khiến người ra không được nữa, trở thành một cái người hiền lương thực đức."

Tạ Uyển Dung trừng mắt hạnh, đứng dậy, nói ra: "Hoàng Ngọc Nghiên người đứng cao hứng quá sớm, một năm nữa là lúc người lập gia đình, đến thì lúc đó phải hầu hạ nam nhân của người cho tốt, sớm sinh con đẻ cái đi."

Lời nàng nói làm cho thiếu nữ đối diện biến sắc, nhưng mà Tạ Uyển Dung lại không cho nàng có cơ hội nói chuyện, vỗ sau đầu Tạ Tấn Chi đang suy nghĩ nên đi cờ như thế nào, nói ra: "Đi a, ở tại chỗ này mọc rễ a."

Lời nói chưa dứt đã xoay người sai bước rồi đi, trong lòng nàng có chút buồn bực, quyết định thể hiện một cái cho vị đạo nhân được mẫu thân mình cứu về kia biết, không phải người nào đều có thể làm lão sư của Tạ Uyển Dung mình.

Sắc mặt Hoàng Ngọc Nghiên có chút ửng đỏ, cái này là đang tức giận, người hiểu nàng đều biết nàng ghét nhất việc hôn nhân này, nhưng mà việc hôn nhân này là đã định ra ngay khi còn nhỏ, nếu không có việc gì ngoài ý muốn thì vô pháp thay đổi.

Hai mắt nàng nhìn bóng lưng Uyển Dung rồi đi Tạ, hiện lên vẻ phẫn nộ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 9: Người trong mưa gió

Ào ào...

Mưa to tầm tã hạ xuống, rơi vào trên nóc nhà, theo rãnh ngói chảy xuống, rất nhanh liền đã tạo ra một cái màn mưa ở chỗ mái hiên.

Một cái thân ảnh thon dài theo trong mưa gió đi tới, mưa gió cuốn lên trên người gã giống như trong nháy mắt liền bị thôn phệ. Mỗi một bước gã đặt chân tại trên đường đều như là từng đóa thủy liên nở ra.

Đồ Nguyên đứng ở dưới mái hiên, nhìn người qua lại trong mưa gió, vội vã chạy trên đường hoặc là bung dù bước nhanh, gã thả bước ung dung, thoải mái tự tại, như là đang hưởng thụ, người xung quanh giống như là không có nhìn thấy gã.

Trên người gã mặc một bộ huyền bạch bào y, trên bào y có ẩn chìm pháp văn, đây là một kiện pháp bào cường đại. Gã cũng không cuộn tóc mà trực tiếp buộc lại, nhìn như đuôi ngựa, có vẻ đơn giản cao thượng.

Mặt gã nhìn qua lại phi thường thanh tú, ít đi mấy phần sự dương cương của nam nhân, lại bởi vì tóc buộc gọn gàng sạch sẽ nên nhiều ra mấy phần anh khí. Tại trong mưa gió mờ mờ, Đồ Nguyên đứng là trong lúc nhất thời không dễ xác định đối phương là nam hay là nữ.

Đồ Nguyên thấy gã cảm ứng được ánh mắt mình, quay nhìn về phía mình, Đồ Nguyên cũng không có tránh né, đối phương là người tu hành, mình chỉ là nhìn gã, không cần phải chột dạ cái gì.

Trong mưa gió, hai mắt gã như hai ngôi sao cảm ứng nhau.

Đây là cảm giác đầu tiên khi Đồ Nguyên nhìn thấy hai mắt gã.

Đồ Nguyên khẽ cười cười, đối phương cũng không có đáp lại gì, chỉ là quay đầu không nhìn nữa, hướng về phía cuối đường mà đi, tiêu thất tại trong mưa gió.

Đồ Nguyên là đi ra mua chút giấy bút chu sa dùng để vẽ phù, vẽ phù cũng có thể dưỡng thần, cũng cảm ngộ phù pháp chi ý trong thiên địa, nếu là tính thuận rồi thì có thể một niệm liền phát, tại chớp mắt tay vừa động, phù pháp liền đã xuất hiện rồi.

Trong truyền thuyết có cái cảnh giới gọi là niệm niệm sinh pháp, dụng tới sở tới, nhìn thấy suy nghĩ, đều có pháp sinh. Cái này tuy rằng là cảnh giới không lường được trong truyền thuyết, nhưng mà hiện tại Đồ Nguyên không thể tùy ý khu động linh khí trong đan điền, cũng đành nhiều hơn luyện luyện phù pháp đơn giản.

Chỉ là vừa mới đi ra thì gặp phải cơn mưa to này, khiến hắn nhất thời không thể quay về.

Mưa to tới cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Mà ánh mắt Đồ Nguyên lại nhìn về phía cuối đường, một cơn gió mưa này tại trong cảm giác của Đồ Nguyên giống như là làm trái đường cho cái người bộ dáng không biết nam hay nữ kia.

Trở lại trong Tướng quân phủ, hắn cũng không có nương theo linh khí thanh tân tươi mát sau cơn mưa này để vẽ phù, mà là lấy Thất Bảo Như Ý trong phủ túi ra.

Thất Bảo Như Ý cầm trong tay, mát lạnh, hơi trầm xuống, vân hoa văn mặt trên như ý như sinh từ tự nhiên, từ trước đến sau, một đoàn một đoàn quấn vào nhau, hoặc thưa hoặc dày, hoặc đậm tầng tầng lớp lớp, hoặc mờ chỉ có nhân nhạt vết tích, đó là từng đạo phù quần kết vào nhau, cuối cùng kéo dài đến đầu mút của Như ý, toàn bộ phù ý đều ngưng kết tại nơi đó, mà nơi đó thì là có một đạo phù đồ như ấn, giống như là một tòa thiên cung, trấn tại trung ương thiên địa.

Cái này cũng không phải Thất Bảo Như Ý đơn thuần, mà là Thất Bảo Như Ý có gia nhập Thần ấn phù đồ.

Vừa rồi tại lúc hán mưa giấy phù bút phù thì nhìn thấy trong điện thờ của chủ quán có một cái thần tượng nhỏ, trước thần tượng có lư hương, trong lư hương có cắm đèn nhang cung phụng.

Đồ Nguyên có thể nhìn ra được, đó không chỉ là một cái thần tượng, kỳ thực còn là một kiện pháp bảo, hưởng thụ đèn nhang ngày đêm cung phụng, trong kiện pháp bảo kia nếu như là có khí linh thì cái pháp bảo này sẽ không ngừng thăng hoa, cuối cùng thay da bỏ đi phẩm thai, trở thành một kiện linh bảo.

Đây là một phương thức luyện bảo, kiện pháp bảo kia đã có thể dùng để đối địch, cũng có thể dùng cho bày trận, tại trong điểm kia có một cái thần tượng tại, chỉ sợ không có người dám sinh ra bất cứ tà niệm gì rồi.

Nhận đến phương thức cung phụng pháp bảo để tế luyện kia gọi ý, Đồ Nguyên trong lòng suy nghĩ cái Thất Bảo Như Ý trong tay này có hay không cũng có thể tế luyện như vậy.

Bởi vì trong cái Thất Bảo Như Ý chi này có một đạo Thần ấn phù đồ có thể thu nạp đèn nhang nguyện lực.

Bất quá, hán cũng không rõ ràng lắm phương thức tế luyện cụ thể, cũng chỉ có thể trước tiên án theo cách nghĩ của mình tới thử một lần rồi.

Tại trong lòng hán, cung phụng tế tự chú trọng tại thành tâm, mà không phải chú ý hình thức ngoại tại, vì vậy hán đem Thất Bảo Như Ý đặt ở trên bàn, sau đó liền tới cúi đầu bái, nhưng mà làm được phân nửa cảm thấy mình thật sự là tự cho là đúng rồi, liền thu lại, nghĩ thầm, nhìn đến còn phải tìm cơ hội nhìn xem có thể hay không từ điểm chủ kia học được cái phương pháp dùng đèn nhang nguyện lực để tế luyện pháp khí này.

Bất quá pháp môn tế luyện pháp khí từ trước đến nay đều là bí mật bất truyền của người tu hành, không phải đệ tử thân truyền cùng huyết thống chỉ thân sẽ không truyền, một ngoại nhân như mình muốn người khác truyền cái pháp môn này, đó cơ hồ là nằm mộng.

Sau khi thu Thất Bảo Như Ý lại, luyện nửa phù pháp nửa ngày, hán dừng tay lại, tại trong lòng chuẩn bị ngày mai sẽ dạy những gì cho công tử tiểu thư của Tướng quân phủ này.

Hán đã có tâm mượn Tướng quân phủ ở tạm, như vậy chủ nhân phủ này hi vọng mình dạy cho công tử tiểu thư của họ, mình tự nhiên cũng không cần cự tuyệt, có linh hồn của một người hiện đại, cũng không có ý nghĩ gì của mình vẫn hơn, người tu hành hàng nghìn hàng vạn, người đắc đạo có bao nhiêu, có thể thấy tu hành chân chính là tại nơi người tu hành mà không tại các loại công pháp.

Đương nhiên, nếu là mình có thể biết rõ sớm một bước, tại khi người khác cần thì chỉ dẫn người khác, cũng không mất đi làm một cái chuyện đẹp, không biết bao nhiêu năm sau, khi nhắc lại tới mình thì có người sẽ ở nơi nào đó nói đó là lão sư của ta, hoặc là nói hán ân dẫn đường cho ta.

Lại hoặc là, có một ngày nếu như mình danh vang thiên hạ, dù cho là không thu đồ đệ, lại sẽ ở đại thọ của mình thì có khách bát phương tới chúc thọ, đó cũng là một chuyện hay.

Có lúc Đồ Nguyên cảm thấy mình rất thích hư danh, nhưng mà đa số chỉ là suy nghĩ ở trong lòng, cũng sẽ không vì danh mà đi làm một ít chuyện khác người.

Sáng sớm ngày hôm sau, hán liền đi tới Thiên viện trong phủ, nơi dành cho công tử tiểu thư Tướng quân phủ học tập.

Khi hán tới, hai người Tạ Tấn Chi cùng Tạ Uyển Dung đều còn chưa tới, hán ở bên trong chờ, tuy nói cũng không có quá nhiều khẩn trương, lúc tại Tứ Thủy Thành, hán cũng đã giảng kinh cho rất nhiều người, nhưng mà đó là giảng kinh, không giống hiện tại, hiện tại là chính thức hơn nhiều.

Qua một lúc sau, công tử cùng tiểu thư kia mới khoan thai chậm rãi đi tới, Đồ Nguyên có chút cau mày, bởi vì hán nhìn thấy Tạ Uyển Dung héch càm lên, tựa hồ đang nói khiêu khích, ta là tới mượn vậy đó, ngươi muốn thế nào.

Mà Tạ Tấn Chi thì là cúi đầu, thỉnh thoảng đối diện với ánh mắt Đồ Nguyên thì có phần né tránh.

Tạ Uyển Dung ngồi xuống, sau đó Tạ Tấn Chi cúi đầu ngồi ở phía sau nàng, mà Tạ Uyển Dung đầu tiên là nhìn Đồ Nguyên, sau đó nhìn về phía khác, một tiếng không nói.

Trong phòng phi thường an tĩnh.

Đồ Nguyên trước đây chưa có học quá như thế nào dạy học, nhưng mà lúc này hán cảm thấy phi thường có ý tứ, cái này rõ ràng là chống đối có tính trước. Mà người chủ mưu chính là vị thiếu nữ năm nay mười lăm tuổi, cũng đã bắt đầu nảy nòi, nàng thừa hưởng khuôn mặt đẹp của mẹ nàng, nhưng mà khí chất lại rất không giống.

Mẫu thân của nàng ôn nhu như nước, biết thư đạt lễ, mà nàng thì như là lửa rừng, dù cho chỉ là ngồi ở chỗ này, vẫn cứ lộ ra vẻ không an phận.

"Hôm nay, ta tại toàn bộ Thông Minh Quan hỏi thăm một cái, tại trong những người ta hỏi qua, bọn họ đều nói tướng quân bảo vệ Thông Minh Quan, là một vị tướng quân tốt, nhưng mà đáng tiếc, lại có một vị nữ nhi không hiểu chuyện." Đồ Nguyên đột nhiên mở miệng nói ra.

Lời hần vừa nói ra miệng, Tạ Uyển Dung tức thì mắt hạnh tròn tròn, trừng mắt nhìn Đồ Nguyên, nhưng không có mở miệng, miệng giật giật, như đang cực lực kiềm chế xung động muốn nói.

"Không chỉ không hiểu chuyện, bọn họ còn nói, công tử là một hài tử tốt lại bị tiểu thư làm hỏng rồi." Đồ Nguyên nói đến đây, tiểu thư kia cũng nhin không được cười lạnh nói: "Bịa, bịa tiếp đi."

Đồ Nguyên hơi trầm ngâm, nói ra: "Lúc đó ta liền đánh cuộc với bọn họ, nói trong vòng một tháng sẽ giúp tiểu thư thành một người biết thư đạt lễ, nếu như không thành, nguyện cắt thủ cấp cho họ làm chỗ ngồi."

Tạ Uyển Dung lại một lần nữa trừng mắt, bất quá lúc này đây trong mắt nàng tràn đầy kinh nghi, cùng vẻ bất khả tư nghị.

"Tiên sinh, cái này là thật?" Tạ Tấn Chi ở phía sau nhin không được hỏi.

"Đương nhiên, ... Là bịa." Đồ Nguyên cười nói.

Tạ Uyển Dung vỗ bàn, quát lớn: "Lỗ măng, Tạ Tấn Chi, đi, đi nói cho mẫu thân."

Nàng sai bước rời đi, để Tạ Tấn Chi đứng lại nơi đó, không biết là đi hay là ở.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 10: Dạy học

"Mẹ, người nhìn xem cha thỉnh người nào a, một cái cửu lưu đạo sĩ, lại mời tới làm Tây Tịch(khách mời) tiên sinh cho chúng ta, hơn nữa, lại lịch bất minh, ngôn từ lỗ măng, mẹ, mẹ đuổi hần đi đi."

Tạ Uyển Dung đi tới nơi ở của mẹ mình, yêu kiều nói ra, âm thanh sau cùng kéo rất dài, lời kéo một cánh tay của phu nhân, lay động. Đứng ở bên cạnh Tạ phu nhân, không giống như là mẹ con, ngược lại như là tỷ muội.

Tạ phu nhân không để ý tới nàng, ngồi ở một bên, điều chế hương liệu, nàng sinh ra tại thế gia chế hương, hương tạo ra có thể khu trừ quỷ quái, khu linh, kết hợp cùng một chút phù pháp càng là có thêm khả năng cường đại nhiếp tâm thần người.

Nàng hiện tại chế đương nhiên không là loại hương cường đại gì, mà là loại hương nữ tử dùng để trong túi hương mang tại trên người, loại hương này có tác dụng an thần ổn hồn, còn có thể đuổi muỗi, phòng ngoại tà xâm lấn.

"Mẹ, sao mẹ cũng không quản." Tạ Uyển Dung từ bên trái Tạ phu nhân chuyển qua bên phải.

"Trở lại nghe đạo trưởng dạy học đi." Tạ phu nhân nói.

"Ai nha, mẹ, ta là muốn mẹ lo cho cha một chút, để ông ấy không nên già là mời đã đạo sĩ không biết tên tới, không phải là muốn mẹ lo cho ta a." Tạ Uyển Dung gấp gấp rồi.

"Cha con đã nói, đạo trưởng tuy rằng tu vi không cao, nhưng mà ngôn từ có chút thanh kỳ, rồi lại không quá giới hạn, thường chú tâm đại khí, rồi lại không cứng nhắc rập khuôn." Phu nhân nói: "Mỗi một người đều có sở trường, cha người để hần dạy học cho các người, không phải vì để người học được những thứ kinh tàng thuật toán, mà là muốn học hần loại phong cách hành sự nhìn vật này, người có cảm thấy hần không giống bình thường hay không?"

"Hần cùng người khác còn có cái gì khác chứ, không phải là thấy Tướng quân phủ chúng ta tốt, liền ở lại không muốn đi sao?" Tạ Uyển Dung không phục nói ra.

"Con mắt của một người là không lừa được người khác, như vậy, ta đi cùng con, con phải ngồi ở đó nghe cho tốt, nếu như đạo trưởng thật lỗ măng như con đã nói vậy, đến lúc đó ta sẽ nói với cha con." Phu nhân nói.

"Được a, mẫu thân đi cùng ta, gọi luôn cả Cẩn Thu a đi a." Tạ Uyển Dung nói ra.

Phu nhân đương nhiên biết rõ nàng muốn gọi Cẩn Thu a đi lên là định đến lúc đó, tìm cơ hội nói Cẩn Thu giáo huấn Đồ Nguyên đạo trưởng.

Cẩn Thu là cùng phu nhân đồng thời gả đến Tướng quân phủ, lúc đó khi lần đầu tiên Đồ Nguyên trông thấy Cẩn Thu thì chính là nàng đi ở phía trước, đứng ở cửa vào viện, báo lại Đồ Nguyên chỉ mặc y phục trong, không hợp cấp bậc lễ nghĩa, sau đó phu nhân sai người đi lấy y phục đem cho Đồ

Nguyên.

Đại khái là nhà Tạ phu nhân vốn từ nhỏ cảm thấy tính tình phu nhân ôn nhu, cho nên từ nhỏ đã bồi dưỡng một người nửa tỷ muội nửa hộ vệ cho nàng, Cần Thu tính tình là an tĩnh nhưng sắc bén, giống như là một thanh kiếm giấu trong vỏ.

Tạ Uyển Dung sai bước đi ở phía trước, nàng muốn tại trước mặt mẫu thân mình cùng Cần Thu đi vạch trần khuôn mặt lỗ mãng của cái dã đạo nhân này.

Chỉ là khi nàng đi vào trong Thư hương viện thì cũng không có nghe đến thanh âm gì, một mảnh an tĩnh.

Đi vào nhìn, chỉ thấy Đồ Nguyên đứng ở bên cạnh giá sách đang lật xem một quyển sách, bộ dáng đang bị sách thu hút, mà Tạ Tấn Chi yên tĩnh ngồi ở một bên, như là đang chịu phạt.

Tạ Uyển Dung vừa vào cửa, liền lớn tiếng nói: "Mẫu thân, người nhìn xem, người nhìn mà xem, hần như vậy chỗ nào giống tiên sinh a."

Tạ phu nhân không nói gì thêm, ngược lại là gật gật đầu với Đồ Nguyên, mà Cần Thu trái lại trong mắt chớp động tinh mang.

"Xin chào phu nhân." Đồ Nguyên bỏ quyển sách trên tay xuống nói ra.

"Uyển Dung không hiểu chuyện, mong rằng tiên sinh chớ trách. Uyển Dung ngồi xuống, nghe tiên sinh dạy học." Tạ phu nhân nói, đúng là tại nơi đây ngồi xuống rồi, tuy rằng ngồi khá xa, nhưng là một bộ không dự định đi.

Đồ Nguyên kinh ngạc, nhưng mà trong miệng lại nói: "Làm gì có, tiểu thư thiên tính thẳng thắn." Nói xong liền lại nhìn Tạ Uyển Dung đang bởi vì có mẫu thân mình tại mà không lên tiếng nữa, chỉ nhất tâm chờ mình dạy học.

"Ta là người tu hành, nhưng tu cũng không phải cái đại đạo pháp môn gì, vốn không có tư cách làm lão sư của các người, bất quá tướng quân cùng phu nhân cất nhắc, ta đây liền đem những gì trong lòng biết nói cho các người nghe một ít, các người có thể coi như đang nghe cố sự." Đồ Nguyên mở miệng nói ra.

Tạ Uyển Dung trái lại không có nghĩ đến Đồ Nguyên nói khiêm tốn như thế, bất quá, nàng cho rằng là bởi vì có mẫu thân mình tại đây, cho nên hần mới nói như vậy, khẳng định là cũng không có học thức thật sự gì.

"Như nói tới điển tịch kinh tàng trên đời này, ta biết rất ít, về mặt này trong Thông Minh Quan có rất nhiều người hơn hần ta, bất quá, ta có thể khẳng định một điểm, điều ta biết, bọn họ tất nhiên không biết."

Tạ Uyển Dung miệng nguyền một cái, hiển nhiên là cảm thấy Đồ Nguyên đang khoác lác.

"Ta từng có một giấc mộng, trong mộng có một cái thế giới chân thực, ta sinh sống trong cái thế giới kia hơn hai mươi năm, hiện tại ta muốn kể đó là những gì ta đã học được trong thế giới cõi mộng kia."

Thấy lời Đồ Nguyên nói kỳ dị, như là chuyện thật, dù cho là phu nhân cùng Cần Thu ở phía sau cũng là vẻ mặt kinh ngạc. Cần Thu cau mày nói ra: "Người nói thế nhưng là thật?"

Đồ Nguyên có thể khẳng định, nếu là mình có chút nào chần chừ, hiển lộ ra là lời lừa dối, chỉ sợ nàng liền lập tức đuổi mình đi ngay. Tại trong Tướng quân phủ này, địa vị Cần Thu nhưng không thấp, tuy rằng bình thường không có nói chuyện gì, nhưng mà nếu là lời nàng nói ra, vô luận là tướng quân còn là phu nhân cũng sẽ không cự tuyệt nàng.

Cho nên địa vị Cần Thu tại trong cái Tướng quân phủ này kỳ thực là rất cao.

"Đương nhiên, lúc ta còn nhỏ, ta từng có một đoạn thời gian rất lâu trong cõi mộng." Đồ Nguyên rất nghiêm chỉnh nói ra.

"Đó là một cái thế giới thế nào?" Cần Thu hỏi.

"Đó là một cái thế giới hoàn toàn khác biệt với thế giới hiện tại của chúng ta." Đồ Nguyên nói ra.

"Cụ thể là cái dạng gì?"

Hiển nhiên, Cần Thu là đang hỏi dùm Tạ Uyển Dung, cũng là hỏi giúp phu nhân, thông qua loại ép hỏi trực tiếp này, nhìn Đồ Nguyên rốt cuộc là nói hoang hay thật sự đã từng thần du qua một cái thế giới như vậy.

Bởi vì Thiên Nguyên đại địa này cũng không phải là thiên địa thế giới duy nhất, vực ngoại có thần vực, có Cửu U hoàng tuyền chi địa, có các loại tiểu thiên thế giới, cũng từng có người rất dài một đoạn thời gian dần dần độn độn, đến khi thanh tỉnh lại thì lại nói mình thần du dị giới, đồng thời đem cái thế giới kia miêu tả rõ ràng rành rành.

Cái này cũng không tính là cái việc gì tuyệt chưa từng có, nhưng cũng cực ít ỏi.

"Cái thế giới kia, nhân loại chiếm hữu vị trí thống trị tuyệt đối, nhưng mà thọ nguyên của nhân loại lâu thì trăm năm, chậm thì sáu bảy mươi năm. Người nơi đó từ sáu bảy tuổi liền bắt đầu đi học, nam nữ cùng học, hàng năm đều là phải thi học kỳ, hàng năm lên lớp, chỉ ít học chín năm, dù là nghèo hèn, đều có thể nhập học."

"Nam nữ đều có thể nhập học tại trong cùng một phòng, vậy nhân luân đại đạo đặt ra để ở chỗ nào." Cẩn Thu nói ra.

...

Đồ Nguyên một ngày này đều là cùng Cẩn Thu biện luận, đều là Cẩn Thu hỏi, Đồ Nguyên trả lời, nàng đem tất cả những điểm nàng cảm thấy không hợp lý đều hỏi ra, một cái thế giới nếu như là chân thật, như vậy mỗi một cái phong tục hình thành ra đều là viên dung, mỗi một cái hiện tượng cùng hoàn cảnh thế giới đều liên hoàn với nhau, không có khả năng sẽ có kẻ hở, nếu là có cái Đồ Nguyên trả lời không được, như vậy có thể nhận định lời Đồ Nguyên nói chính là nói dối.

Nhưng mà, cuối cùng lời Đồ Nguyên nói đã phác họa ra trước mặt bọn họ một cái thế giới đặc biệt, khác biệt với toàn bộ thế giới tu hành, đó là một cái thế giới kỳ lạ nhưng đồng dạng là cường đại đến đáng sợ. Người trong cái thế giới kia đều nhỏ yếu, nhưng mà nếu là có một ngày Thiên Nguyên đại địa phát hiện cái thế giới kia, muốn xâm nhập cái thế giới kia thì có lẽ sẽ phải trả cái giá trầm trọng.

Cẩn Thu vẫn cứ nửa tin nửa ngờ đối với cái thế giới mà Đồ Nguyên đã miêu tả kia, nhưng mà Tạ Tấn Chi lại cực kỳ cảm thấy hứng thú với nó, còn Tạ Uyển Dung tuy rằng vẫn cứ không muốn tin tưởng, nhưng mà không chịu nổi hiếu kỳ, ngồi ở chỗ đó mà nghe.

"Thời gian đã qua rất lâu, những gì ta có khả năng nhớ được đã còn lại không có mấy, chỉ có thể đủ đem những gì ta nhớ nói lại một cái."

Đồ Nguyên nói đến đây, nhìn nhưng là phu nhân, phu nhân gật gật đầu, nói ra: "Ta sẽ chuyển cáo tướng quân, người cứ việc yên tâm"

Thời gian tại trong lúc Cẩn Thu chất vấn và biện luận đúng là đã sắp đến buổi trưa rồi, tại chỗ cửa vào đúng là tụ tập không ít hạ nhân, trong đó là có người đến tìm phu nhân, tại phu nhân ra hiệu đứng ở cửa vào không có quấy rầy, sau cùng biến thành người nghe.

Khi Đồ Nguyên tuyên bố buổi dạy học hôm nay chấm dứt, mọi người mới tán đi.

Trên đường hần đi về nhà, nhớ lại việc mình mô tả lại thế giới trong kiếp trước kia khiến cho mấy người phu nhân bọn họ nghe đến sững sốt, trong lòng hần có mấy phần đắc ý, phần đắc ý này không phải bởi vì mình đã miêu tả ra, mà bởi vì sự cường đại cùng không giống bình thường của cái thế giới kia, đắc ý về việc mình đã từng xuất hiện tại cái thế giới kia, dù cho là người trong thế giới tu hành cường đại này cũng phải cảm thấy khiếp sợ.

Trong lòng lại suy nghĩ, có hay không một ngày, thế giới này có cường giả có thể thần du cái giới khác thì xuất hiện tại địa cầu, nếu thật là xuất hiện tại nơi đó thì khoa học kỹ thuật tại địa cầu có thể tra xét được người đến hay không chứ?

Suy nghĩ một cái, lại lắc đầu, cảm thấy mình nghĩ thực sự quá xa.

Khi trở lại nơi ở của mình, hần liền quyết định ngày mai bắt đầu giảng 《Kinh Thi》cho bọn hần, nếp sống, tập tục ở thế giới này có phần tương tự với nội dung Kinh Thi, hần là có thể chấp nhận được.

Buổi trưa có người đưa đồ ăn đến nơi hần ở, hần ăn xong liền hướng về phía cửa hàng tạp hóa của người tên là Mã Lão Tam mà đi.

Hần muốn tới lại nơi đó nhìn xem cái phương pháp tế bào kia. Chỉ là, vị Mã Lão Tam kia tuy rằng không có mắng đuổi Đồ Nguyên đi, nhưng cũng chưa bao giờ nói về chuyện cái thần tượng kia, cho dù là Đồ Nguyên nhìn được nhiều, lão cũng sẽ không có không nhẫn nại, điều này khiến mỗi một lần tới Đồ Nguyên đều phải mua một vài thứ mới được.

Cứ như vậy, mỗi ngày dạy học trong Tướng quân phủ, sau đó thực khí luyện thần, tiếp đó luyện phù pháp, lại đi tới chỗ cửa hàng của Mã Lão Tam nhìn cái thần tượng kia, tới lâu rồi thì phát hiện bố trí trong toàn bộ cửa hàng kỳ thực cũng không đơn giản, đó là một cái pháp trận giấu tại trong thành.

Đó gọi là trận không có lớn nhỏ, lớn có thể ẩn trong núi nấp trong biển, nhỏ thì hóa làm bụi mắt thường nhìn không thấy.

Đây là một cái tinh thất đặt tại trong phố xá sầm uất ở hồng trần, Đồ Nguyên đột nhiên cảm thấy Mã Lão Tam này phi thường thần bí.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 11: Tượng gỗ

Trong bầu trời, trăng đang lúc trăng tròn.

Trên đời này không có ngày lễ Trung thu nhưng cũng có người ngắm trăng.

Tạ Uyển Dung cùng một ít đại gia tử đệ khác trong Thông Minh Quan thường ngắm trăng ở Tam Tài viên, so đấu với nhau về gia thế, tâm cơ, tài học các loại, cực kỳ hồ hởi.

Mà Đồ Nguyên thì là đứng ở trong một cái tiểu viện nhìn bầu trời đến ngó ngán xuất thần, hán nghĩ đến lễ Trung thu, tuy rằng hán cũng không có cùng thân nhân đón lễ Trung thu, nhưng mà mỗi khi tới thời điểm đó đều sẽ tụ tập cùng mấy người bằng hữu cùng hoàn cảnh uống chút rượu, xướng ca hát.

Nhưng mà hiện tại tất cả đều như là ký ức xa xôi mà mộng ảo, đúng như hán đã nói trong Tướng quân phù, đó chính là một giấc mộng thần du.

Hít sâu một hơi, điều chỉnh tâm tình thoát khỏi trạng thái phiêu diêu kia, tâm thần chìm vào trong đan điền, chỉ thấy trong đan điền có một đạo ấn phù hắc hồng sắc lơ lửng tại đan điền, xung quanh là linh khí nhàn nhạt bao phủ, quang sáng hắc hồng sắc chiếu sáng toàn bộ đan điền nhìn thần bí vô cùng.

Ấn phù kia như là vật sống, quang vận màu đen bên trong chuyển động, tả xung hữu đột, như muốn lao ra khỏi đạo ấn phù kia. Đồ Nguyên là mượn một đạo ấn phù này để phong cấm thần thức thần linh tại trong đó.

Nhưng hán biết rõ, không thể duy trì tình trạng này lâu dài, vạn nhất ngày nào đó cái thần linh kia quen thuộc được đạo ấn phù này thì mình như thế nào phong cấm lại được nữa, hơn nữa, điều này còn ảnh hưởng tới tu hành, sau cùng hóa đó là kết phù.

Đan khí kết phù, mà hiện tại với đạo ấn phù ở trong đan điền này, Đồ Nguyên không biết như vậy có tính là đã kết thành phù hay chưa. Nhưng mà hiện tại vô luận là thần thức hay linh khí đan điền đều khóa tại trong một đạo phù kia, khiến hán vô pháp xác định mình có kết thành phù hay không.

Bởi vì nếu là đan khí đã kết thành phù, cả người sẽ có được năng lực thần bí. Về phần cụ thể có cái năng lực gì, chính hán cũng không thể biết rõ, nhưng mà trong những người hán từng gặp qua có người có thể không cần thi phù pháp là trực tiếp hóa nước mà độn, cũng có người có thể hóa thành phi điều.

Hơn nữa, cái phù này cũng không phải tùy tiện là có thể kết. Tuy nói bất cứ pháp phù gì đều có thể kết thành tại trong đan điền, nhưng mà lại sẽ tạo thành ảnh hưởng sâu xa đối với tu hành về sau, cho nên không thể tùy tiện kết pháp phù gì cũng được, nếu đã kết thành rồi, muốn kết lại cái khác, vậy thì phải tán phù, nhẹ thì tổn thương căn bản, phải điều dưỡng rất lâu, nặng thì sẽ không còn cơ hội kết đan.

Cho nên cái phù này, nhất định cần phải kết cái có tiếng tăm, không thể tùy ý kết loạn.

Nhưng mà không quản hiện tại có thể kết phù hay không, Đồ Nguyên cần phải làm nhất là luyện hóa được thần thức thần linh trong ấn phù kia.

Hán đưa mắt nhìn trăng trong bầu trời, nhưng mà một lũ hỏa diễm như trăng sáng trong đan điền lại đang lẳng lặng bốc cháy.

Một lũ Thái Âm linh hỏa bốc cháy trong đan điền, theo thời gian trôi qua, chậm rãi trở nên đậm đặc, cuối cùng bao phủ cả cái ấn phù mà thiêu đốt.

Trong lúc mơ hồ đó, Đồ Nguyên giống như nghe được tiếng gào thét phẫn nộ.

Đột nhiên va chạm kịch liệt đến từ sâu trong tâm linh nổi lên, đan điền tuôn sinh trận trận rung động.

Trong Tam Tài viên này, Tạ Uyển Dung đang cầm một quyển sách cao giọng niệm. Cái này là do chính cô ta biên thành, trong đó ghi lại đều là thi thơ trong Kinh Thi mà Đồ Nguyên đã dạy.

Mặc dù cho tới tận bây giờ, Tạ Uyển Dung vẫn cứ không phục Đồ Nguyên, nhưng mà lại len lén sao chép lại toàn bộ thi thơ do Đồ Nguyên dạy, sau đó đem đến trong Tam Tài viên đọc lên.

Ngôn từ văn phong của thi thơ trong Kinh Thi mặc dù không hợp với thế giới này, nhưng là mới mẻ độc đáo, tình tế thương thức thì là cực đẹp hoặc là cực ưu, dẫn tới một đám thiếu nam thiếu nữ tự phụ văn chương tài hoa, phong lưu sách sách lấy làm kỳ. Có người hỏi năng lấy những bài thơ này từ đâu tới, năng chống cằm, thế nào cũng không chịu nói, Tạ Tấn Chi ở bên cạnh cũng không có nói, hiển nhiên là đã bị Tạ Uyển Dung mệnh lệnh, không dám nói lung tung.

Thời gian nháo lên, lại là hơn nửa tháng, ngoại trừ luyện khí luyện phù, mỗi ngày Đồ Nguyên đều dùng Thái Âm linh hỏa luyện đạo ấn phù kia.

Đồ Nguyên lại một lần nữa đi tới tiệm tạp hóa của Mã Lão Tam.

"Tiểu tử, hôm nay ngươi muốn mua cái gì." Mã Lão Tam hỏi.

Mã Lão Tam này cũng không như tên của lão như vậy, mà là một cái lão giả nhìn qua vô cùng nho nhã, mỗi ngày đều tế một tòa pháp bảo thần tượng kia, trên người lão có một loại cảm giác thành kính bình tĩnh, tại trong mắt Đồ Nguyên, lão tựa như những mục sư trong giáo đường ở kiếp trước, hoặc là nói giống như hòa thượng trong chùa.

"Trước nhìn xem."

Đồ Nguyên tuy rằng tận lực giao hảo cùng Mã Lão Tam này, nhưng đại khái là vì mang theo mục đích giao tiếp với người, trong lòng Đồ Nguyên luôn cảm thấy không được tự nhiên, cho tới bây giờ quan hệ với Mã Lão Tam cũng không có trở thành bằng hữu, chỉ có thể tính là khách quen mà thôi.

Lão cười cười, tùy ý Đồ Nguyên nhìn, Đồ Nguyên kỳ thực là đang nhìn những phù văn bố trí bên trong cửa hàng.

"Tiểu tử, ngươi là muốn học phương pháp tế linh khí này của ta đi." Mã Lão Tam đột nhiên mở miệng hỏi.

Đồ Nguyên hơi hơi sững sốt, lại cũng không ngoài ý muốn, nói ra: "Ngài đã nhìn ra."

"Ha ha, rất nhiều người đến cửa hàng này của ta với chủ ý như vậy, người bắt quả là một người nghị lực tốt nhất mà thôi, muốn học hay không?" Mã Lão Tam hỏi.

Đồ Nguyên kinh ngạc, nhìn Mã Lão Tam đang cười, hần đột nhiên cảm thấy đáng tươi cười của Mã Lão Tam có loại cực tà khí, nhưng mà vẻ tà kia thường ngày lại nhìn như là cực kỳ hiền lành.

"Đương nhiên muốn." Đồ Nguyên chỉ là hơi hơi dừng lại liền hỏi đáp.

"Nhìn người có duyên, ta có thể đưa người một đồ vật, người mang về suy nghĩ tìm hiểu, có lẽ có thể ngộ được một chút."

"Thứ gì."

Mã Lão Tam từ trong ngăn tủ dưới thân lấy ra một cái tượng gỗ, nói: "Đây là một thứ ta tiện tay luyện chế để chơi, nhìn người thành tâm lại có nghị lực như thế, thôi thì cho người đi."

Đồ Nguyên nhìn cái tượng gỗ không có khuôn mặt đặt trên bàn kia, trong lòng dâng trào một cảm giác quái dị, nhìn tượng gỗ không mặt kia, lại cảm thấy nó có ẩn dấu một khuôn mặt, mặt chính là khuôn mặt thoáng nhìn qua là rất hiền lành của Mã Lão Tam, nhưng mà cái khuôn mặt này xuất hiện tại trên tượng gỗ thì lại khiến người cảm thấy tà dị vô cùng.

Trong lòng Đồ Nguyên sinh ra cảm giác rét lạnh.

"Thế nào?" Mã Lão Tam cười hỏi, trong mắt tràn đầy nét tươi cười, nhưng mà Đồ Nguyên lại cảm thấy ở chỗ sâu trong đôi mắt lão cất giấu sự tàn khốc.

Hắn không biết cái này có phải là mình bị ảo giác hay không, nhưng trong lòng hắn nảy lên cảm giác nguy hiểm, khiến tim hắn co lại.

"Không có gì, chỉ là cảm thấy cái tượng gỗ này điều khác rất tinh tế, trông rất sống động, nhưng thế nào lại không có mặt."

"Nếu là mặt cũng đã khắc ra rồi thì thế nào sẽ đưa cho người chứ, tiểu tử, tính là vận khí của người, cầm đi đi." Mã Lão Tam nói ra.

"Vây cảm tạ ngài rồi."

Đồ Nguyên đưa tay cầm lấy, trong nháy mắt cầm vào trong tay hắn cảm thấy như là bị đâm một cái, sau đó có cảm giác dính dính, nhưng rõ ràng cái tượng gỗ trong xanh âm đen này phi thường sạch sẽ.

Đồ Nguyên liên tục cảm tạ, hắn cầm tượng gỗ đi ra cửa hàng của Mã Lão Tam, đã đi rất xa đều cảm giác phía sau có một cái ánh mắt tàn ác nhìn chăm chú vào mình.

Hắn quẹo qua mấy cái đường phố, tại lúc sắp đi vào Tướng quân phủ thì định ném nó đi, nhưng mà lại có chút luyến tiếc. Trực giác nói cho hắn cái Mã Lão Tam kia là một người tà ác, mà tượng gỗ trong tay này cũng đem lại cho hắn một loại cảm giác tà dị.

Cuối cùng hắn vẫn cứ là không có ném đi mà là mang theo cái tượng gỗ này tiến vào Tướng quân phủ, tại trong nháy mắt hắn tiến vào Tướng quân phủ, cửa hàng Mã Lão Tam liền đóng lại.

Đồ Nguyên cầm tượng gỗ nhưng không có trở lại nơi ở của mình, mà là đến một cái viện khác tìm Hứa chân nhân.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 12: Thần tượng trên không Tướng quân phủ

Hứa chân nhân gọi là Hứa Huyền, là cao nhân trong Tướng quân phủ. Chỉ ít tại trong mắt Đồ Nguyên, là một người mà mình căn bản nhìn không thấu, tuy rằng tại lúc hắn kể về cái thể giới trong mộng kia thì ông ta từng giả bộ trong lúc vô tình đi qua nơi đó, nghỉ chân một đoạn thời gian, lại y nguyên không tổn hao gì hình tượng cao nhân trong lòng Đồ Nguyên.

Trong nháy mắt Hứa chân nhân nhìn thấy cái tượng điều khác gỗ này thì kinh ngạc nói ra: "Người từ nơi nào lấy về cái Vô diện khô lồi thần này."

"Cái gì là Vô diện khô lồi thần?" Đồ Nguyên hỏi.

"Cũng phải, tiểu tử người không sư không phái, đương nhiên sẽ không biết, bất quá, lá gan của người cũng quá lớn, thứ gì cũng dám mang loạn về." Hứa chân nhân nói ra.

"Đúng vậy, còn là nhờ chân nhân chỉ điểm." Đồ Nguyên khen tặng.

Tuy rằng Đồ Nguyên cũng không phải rất am hiểu nói lời nịnh bợ, nhưng mà Hứa đạo trưởng nhưng cũng không quan tâm, ông ta có chút hưởng thụ sờ sờ chòm râu đen dưới cằm, nói ra: "Àn, bản đạo thoảng chỉ điểm một chút cho ngươi vậy, tránh cho ngươi lại bị chơi xấu tương tự, cái Vô Diện khôi lỗi thần này là có một đôi. Nếu ngươi cảm thường thức cái này lâu dài thì một lũ thần hồn của ngươi sẽ bị nhiếp vào trong pho tượng, khi cái thần tượng này xuất hiện khuôn mặt của ngươi thì đó chính là thời điểm khôi lỗi thần thành công, đến lúc đó ngươi sẽ bị người ta khống chế."

Sống lưng Đồ Nguyên phát lạnh, nói ra: "Ta nhưng không có đắc tội hấn a, hấn thể nào muốn hại ta."

"Ngươi lấy thứ này từ chỗ nào?" Hứa Huyền không thèm để ý, hỏi.

"Tiệm tạp hóa của Mã Lão Tam" Đồ Nguyên cũng không giấu giếm, hướng chỉ rõ ràng lão đã thể hiện ra là một cái tà nhân ẩn giấu trong thành.

Khi Đồ Nguyên nói ra tên này, Hứa Huyền chân nhân đột nhiên tắt hẳn dáng tươi cười, nói ra: "Ngươi tới nơi này bất quá hơn một tháng, thể nào sẽ chọc người như vậy?"

Đồ Nguyên nói ra: "Ta nào có chọc gì hấn, ta là thấy trận pháp cùng phương thức tế bảo trong cửa hàng của hấn đặc biệt, cho nên mới thường đến đó, mỗi một lần đi đều còn mua ít thứ."

"Vậy thì không có đạo lý a." Hứa Huyền chân nhân nói ra. Nói đến đây, hấn đột nhiên há mồm phun ra một đạo linh quang, linh quang tại trong hư không trực tiếp hóa thành một con linh điều, bay ra khỏi viện.

Đồ Nguyên nhìn con chim do linh quang biến thành kia bay lên bầu trời, bay ra Tường quân phủ, trong lòng ước ao, suy nghĩ không biết đến lúc nào mình mới có thể làm được thô khí hóa linh a.

Hứa Huyền chân nhân nhắm mắt lại, qua một lát, ngoài viện có một vật linh quang bay trở về, Hứa Huyền chân nhân hé miệng, phi điều do linh khí biến thành kia liền chui vào trong miệng ông ta, lại hóa thành một ngụm tinh khí nuốt xuống.

"Mã Lão Tam đã đóng cửa hàng, nhìn đến, cái này là có người đang nhắm vào Tường quân phủ a." Hứa Huyền vừa nói vừa vuốt chòm râu đen, con mắt híp lại như hồ ly.

"Có Hứa Huyền ta tại nơi đây, cũng còn dám nghĩ cách, lai giả bất thiện a." Hứa Huyền chân nhân nói ra.

"Chân nhân, Mã Lão Tam kia là người nào?" Đồ Nguyên hỏi.

"Người nào, ai biết, bất quá không ngoài cừu địch mà tướng quân rước lấy." Hứa Huyền chân nhân nói ra: "Khu vực này từng là một mảnh đất cằn sỏi đá, còn phải hoang tà hơn so với khu vực Minh Châu kia, nhưng mà Khổng Tước vương quốc phái đại tướng quân khai mở một mảnh địa phương này, đem diệt trừ một cái tà phái ở nơi này, cái tà phái kia tên là Phục Đồ phái, dùng các loại phương pháp tế thần mà nổi danh, các loại phương pháp tế thần tàn ác truyền lưu ở vùng này đều xuất phát từ Phục Đồ phái, nếu như ta không có đoán sai thì, Mã Lão Tam kia hẳn phải là dư孽 của Phục Đồ phái."

"Vậy hấn thể nào lại nhìn trúng ta rồi." Đồ Nguyên hỏi.

"Đại khái là do ngươi thường đến cửa hàng của hấn, lại biểu hiện ra có ý mưu cầu phương pháp tế khí linh kia, cho nên muốn dùng phương thức này để khống chế ngươi." Hứa Huyền chân nhân nói ra.

Đồ Nguyên nghĩ thầm, lẽ nào mình là người dễ bị tính kế như vậy sao?

Hứa Huyền chân nhân nói Đồ Nguyên trở về, ông ta muốn đi tìm tướng quân.

Đồ Nguyên chỉ là tại nơi đây dạy học, cũng không phải là tu sĩ tọa trấn trong phủ, Hứa Huyền mới phải. Cho nên cũng không cần hấn đi quản, hơn nữa hấn tự nhận là dựa vào tu vi của mình thì cũng quản không được.

Hắn tại trong tướng quân phủ tu hành, rất ít đi ra ngoài rồi.

Dùng Thái Âm linh hòa luyện cái thần thức của thần linh kia, một việc khác chính là luyện khí dưỡng thần, như vậy giúp cho thần hồn của mình lớn mạnh, sau đó tự nhiên có thể chế ngự thần thức của thần linh kia.

Mà hai người Tạ Uyển Dung cùng Tạ Tấn Chi cũng là không ra cửa rồi, dù cho là ra khỏi nhà cũng là có người đi theo.

Đột nhiên, có một đêm, Đồ Nguyên cảm nhận thấy cảm giác khiếp đảm, nguồn gốc khiếp đảm kia là đến từ trên không Tường quân phủ. Hấn cảm giác mình không thờ nổi, khí trong toàn bộ thiên địa đều giống như bị cầm lại rồi, Đồ Nguyên đi về phía trong viện, khi mở cửa ra, hấn thấy được mây đen cuộn cuộn trong bầu trời.

Tại trong mây đen có một thần tượng thật lớn, thần tượng trông rất sống động, trong uy nghiêm lộ ra quý dị, trong mắt có một điểm huyết quang, cả người xanh đen.

Nó lơ lửng tại trong hư không, mây đen trên người giống như là đài sen, tuy rằng cuộn cuộn lại hình thái bất biến.

"Tạ An Lan, năm đó ngươi cùng Đái Thần tông giết cả phái Phục Đồ ta, hôm nay, ta phải báo thù cho toàn bộ người chết ở trên tay các ngươi."

Cái thanh âm này to lớn vô cùng, từ thần tượng thật lớn lơ lửng trên bầu trời truyền đến, mỗi một cái thanh âm vang lên, trong hư không liền chấn động một cái, nhưng mà chủ nhân chân chính của thanh âm kia, lại không biết giấu ở nơi nào.

"Hừ, trò hề." Trong Tượng quân phủ vang lên tiếng tượng quân hừ lạnh.

Cái này là lần đầu tiên Đồ Nguyên trông thấy tượng quân hiển lộ tu vi, năm đó Tạ tượng quân cùng đương triều đại tượng quân đồng thời chinh chiến khai mở nơi đây, sau cùng đại tượng quân trở về, mà Tạ An Lan thì là lưu lại trấn thủ. Tuy rằng nhìn qua trên người hắn cũng không có sát phạt chi khí, nhưng mà những năm gần đây chém giết các loại sinh linh lại không phải số ít.

"Tạ An Lan, hôm nay ta sẽ diệt cả nhà ngươi, dùng máu cả nhà ngươi tẩm tề điện tổ sư anh linh. Cho mời tổ sư hiện thân."

Theo lời này vừa ra, thần tượng kia cư nhiên như là sống lại, một đôi huyết mắt kia vốn là tà dị, nhưng lại ít đi một phần sinh cơ có thể nhìn như người. Nhưng mà giờ khắc này, đôi mắt kia giống như là có sinh mệnh, lộ ra một loại u lãnh, giống như là tỉnh lại từ trong quan tài đã chôn sâu.

Tay thần tượng kia động rồi, nó giơ tay lên, trong thiên địa, gió nổi mây bay, mây đen tuôn sinh khắp trời như thủy triều. Một cái tay thật lớn chộp về phía Tượng quân phủ.

Tay kia thật lớn vô cùng, do mây đen ngưng kết mà thành, nhưng có từng đốt ngón tay rõ ràng, bao phủ toàn bộ Tượng quân phủ, giống như thiên uy.

Khi Đồ Nguyên nhìn thấy cái tay kia chụp xuống, cảm giác đầu tiên chính là cái tay này đang chụp tới mình. Nhưng mà đương nhiên không là như vậy, đó chỉ là ảo giác của hắn, cho dù như thế, hắn lại vẫn cứ có loại cảm giác này, có thể thấy địch nhân của nó đối diện trực diện với loại áp lực này thì là đáng sợ cỡ nào.

Đồ Nguyên thủ chặt tâm thần, không để mình tại phía dưới cái cự thủ như thiên uy này bị loạn tâm thần, mà trong Tượng quân phủ vang lên một tiếng quát lớn.

Một vệt huyền quang cực nhanh bay ra, Đồ Nguyên nhận ra huyền quang kia hẳn là do Hứa Huyền chân nhân phun ra, một đạo huyền quang nho nhỏ nhắm phía cự thủ kia, hóa tán ra, trong đó có một cái kỳ phiến nho nhỏ tăng lên theo gió, chỉ chớp mắt liền đã trưởng lớn mấy trượng cao, tản ra một mảnh hoàng quang, hoàng quang hạ xuống, bao phủ toàn bộ Tượng quân phủ vào trong đó.

Đồ Nguyên cũng tại phía dưới hoàng quang bao phủ, nhìn thần tượng kia lập tức thấy không rõ ràng lắm, cái loại uy áp kia cũng yếu đi không ít.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 13: Ngựa nhảy âm dương

Trên mặt cây cờ kia có một đạo phù văn khí thế hào hùng, đơn giản giống như là một cái 'Cầu'(móc), tại linh quang của cờ xí cái độc thủ kia đúng là vô pháp hạ xuống.

Nhưng mà, trên thật lớn thần tượng tiếp tục truyền đến một cái thanh âm: "Đệ tử của Thủ Dương sơn cũng tới làm chó giữ cửa cho người khác sao, vậy thì cùng đi chết đi."

Đột nhiên một tiếng quát quát vang lên.

"Roi."

Đại thủ do mây đen ngưng kết thành kia đột nhiên hóa thành một con gió xám tro, cuốn xuống phía cờ xí kia, cờ xí kia đúng là vô pháp thừa thụ mà lắc lư, sau đó rơi xuống phía phía, ngã trái ngã phải, có thể tưởng tượng Hứa Huyền kia đang nỗ lực duy trì.

Nhưng mà đúng lúc này, phía dưới đột nhiên bay ra một cây trâm lam sắc, trâm gài tóc tản ra lam quang óng ánh, hình thức trâm gài tóc giống như là một con chuồn chuồn bay ngược, trong nháy mắt xuất hiện, yên tĩnh vô cùng, mọi âm thanh đều biến mất, luồng gió xám lập tức ngừng lại.

Đồng thời, trâm gài tóc lam sắc đâm hướng phía thần tượng kia, cái trán thần tượng đột nhiên mở ra một con mắt, độc nhãn huyết hồng, tại lúc mắt mở ra, đột nhiên có tơ máu xuất hiện quấn về phía trâm gài tóc lam sắc kia.

Trâm gài tóc lam sắc chấn động lên quang hoa xanh lam sắc, đâm tới huyết mắt.

Đồ Nguyên đã gặp qua cây trâm cài tóc lam sắc này, nó là mang tại trên đầu nha hoàn thiếp thân Cẩn Thu của phu nhân. Đồ Nguyên tuy rằng nghĩ đến Cẩn Thu khả năng rất cường đại, nhưng mà không có nghĩ đến sẽ cường như thế, vậy mà có thể đấu pháp cùng cái thần tượng cường đại vô cùng này.

Nhưng mà tại trâm gài tóc đâm tới còn khoảng ba tấc trên trán thần tượng thì cũng không đâm vào được nữa, thần tượng dâng lên thần quang thâm trầm hắc hồng sắc, liền đánh rơi trâm gài tóc kia xuống, linh quang trên trâm gài tóc tại trong quang hoa hắc hồng sắc kia chấn động, đúng là trong nháy mắt bị

bóc đi một tầng linh hoa.

Đồ Nguyên trong lòng chấn động, trong nháy mắt vừa rồi kia, hẳn cảm thấy toàn bộ Tướng quân phủ tựa hồ đều chấn động lay động một cái, từ đại thành đến phòng ốc, mà trăm gài tóc đứng mũi chịu sào thì là không chịu nổi phải rơi xuống.

Nhưng mà cũng tại lúc Đồ Nguyên cho rằng hai đại cường giả trong tướng quân phủ không địch lại thì trong tai đột nhiên nghe đến một tiếng ngựa hí, theo đó liền nhìn thấy một con ngựa cao to màu đỏ thẫm từ trong đại điện Tướng quân phủ lao ra.

Tại trên con ngựa đỏ thẫm kia có ngồi một người, mặc áo giáp, cầm một thanh đại trường đao trong tay.

Đồ Nguyên nhìn không thấy chính diện khuôn mặt, nhưng mà lại trong nháy mắt mình bạch đó chính là tướng quân Tạ An Lan, thường ngày tuy rằng cảm thấy Tạ tướng quân uy nghiêm, nhưng mà luôn luôn cảm xem một quyển sách, nhiều ra mấy phần văn nhân, ít đi mấy phần sát khí, nhưng mà trong nháy mắt này, Đồ Nguyên lại cảm giác, một cỗ sát ý ngập trời tuôn sinh, con ngựa đỏ thẫm kia như là bị máu nhuộm đỏ.

Con ngựa to lớn kia như vượt qua âm dương, trong nháy mắt nhảy ra Tướng quân phủ liền đã đến trước mặt thần tượng.

Mây đen xung quanh Thần tượng tức thì cuộn cuộn lên, thậm chí có điện quang tuôn sinh, ánh sáng màu máu hóa thành một cái hư ảnh thần tượng chụp xuống tướng quân.

Nhưng mà, tướng quân lại cầm đại đao trong tay vung lên cao ngắt, trên người không thấy có linh quang gì chuyển động, giản dị mà nghiêm túc, trong nháy mắt kia phân sát khí khó giải thích lúc trước liền tiêu thất, giống như toàn bộ sát khí đều đã thu vào trong một đao kia.

Trên Đao không ánh sáng.

Chém xuống.

Huyết quang tràn tới tướng quân tại đao hạ xuống liền lập tức tán loạn.

"Ca..."

Đao chém qua đầu thần tượng.

Sát cơ phân tán, đầu thần tượng đúng là đã bị một đao chặt đứt, đầu thần tượng còn chưa có rơi xuống liền đã bị Tướng quân chụp vào trong tay.

Thoáng cái, thần uy trong bầu trời mất hết, mây đen tan đi, một cái thần tượng cao nửa người từ trong bầu trời rơi xuống.

Rất xa nghe được tựa hồ có một tiếng kêu thảm vang lên.

Đồ Nguyên không biết người âm thầm tập kích tướng quân phủ kia đã chết hay chưa, nhưng mà nhìn thấy uy thế của Tạ tướng quân như vậy, chỉ cảm giác cường đại vô cùng, sâu không lường được.

Hơn nữa, hẳn không có nhìn ra Tạ tướng quân dùng đến pháp thuật gì, chỉ là một đao đơn giản liền chém đứt đầu của thần tượng mà Đồ Nguyên nhìn thấy vô cùng cường đại.

Tướng quân một tay nhấc đao, một tay xách đầu thần tượng, giống như là xách theo đầu người từ chiến trường trăm tướng trở về, từ trong hư không chậm rãi từng bước một đi xuống, ngựa kia tại trong không trung còn hí lên mấy cái. Dưới chân ngựa, mỗi chỗ đặt chân xuống đều có một đám mây mù màu máu hiện lên.

Đúng lúc này, Đồ Nguyên nhìn thấy một vật sáng vàng lao ra tướng quân phủ, nhắm hướng xa xa.

Vốn Đồ Nguyên không thể xác định được vật sáng vàng kia là người nào, nhưng mà hai ngày sau Hứa Huyền trở về tay xách theo một người trở về, Đồ Nguyên mới rõ ràng, Hứa Huyền là cảm thấy quá mức mất mặt, nên tại sau khi Tướng quân chém đầu thần tượng thì đuổi theo, bắt lấy người tập kích đem trở về.

Bất quá người bị bắt về cũng không phải là Mã Lão Tam, Đồ Nguyên tỉ mỉ hồi ức, nghĩ tới này hình người như là từng xuất hiện tại trong điểm của Mã Lão Tam, một lần đó hẳn là tới đưa hàng hóa cho Mã Lão Tam.

Chuyện thăm vấn đương nhiên là có người trong tướng quân phủ, bất quá, bởi vì động tĩnh trên không Tướng quân phủ quá lớn, toàn bộ Thông Minh Quan cũng kiểm tra chặt chẽ hơn rất nhiều, nên tra xét ra không ít yêu vật, nhưng mà Thông Minh Quan dù sao cũng là trọng trấn biên cương của Khổng Tước vương quốc, có đại quân đóng giữ, cho nên cũng không bị loạn.

Trái lại những ngày này tới nay, người tới tướng quân phủ ân cần thăm hỏi rất nhiều, mà hết thấy cái này cũng không có quan hệ với Đồ Nguyên, hẳn chỉ là dạy dạy《 Kinh Thi 》, tự mình tu hành.

Bất quá, hẳn không biết, danh tiếng hắn từng mộng du dị vực đã truyền ra ngoài, đúng là khiến không ít thiếu niên, thiếu nữ tới Tướng quân phủ đều muốn tới nghe hắn dạy học.

Hơn nữa, đều thích nghe hắn kể về tình hình ở thế giới kia, nhưng mà Đồ Nguyên như thế nào nguyện ý nói tiếp, những người này bất quá là coi mình như

người kể chuyện tới đây nghe có sự. Cho nên mặt hắn những ngày này đều là đen tối, hơn nữa còn có chút người truy tới nơi hắn ở để truy vấn hắn về cái thế giới kia.

Mà Tạ Uyển Dung nhìn thấy tình trạng của Đồ Nguyên như vậy thì trái lại rất hài lòng.

Bất quá, thẳng đến có một ngày Đồ Nguyên trông thấy cái người từng đi trong mưa gió kia, trong lòng hắn đột nhiên có cảm giác vô cùng lo sợ.

Bởi vì hắn nghe Tạ Uyển Dung nói, đó là tỷ tỷ Chu Thanh của nàng, từ nhỏ học pháp tại Long Trì Thiên Cung. Nghe đến bốn chữ Long Trì Thiên Cung này, tâm Đồ Nguyên liền trở nên căng thẳng, là trùng hợp hay là người của Long Trì Thiên Cung biết rõ mình tại trong cái Thông Minh Quan này, đặc biệt phái người tới giết mình rồi.

Bất quá, trông thấy vị Chu Thanh từ nhỏ đã tới Long Trì Thiên Cung học pháp này, hắn mới hiểu được giữa mình và đệ tử được bồi dưỡng từ nhỏ trong đại phái là chênh lệch cỡ nào.

Hắn phát hiện mình căn bản vô pháp nhìn thấu tu vi của nàng.

Một ngày kia, từ trong mưa gió đi vào Thông Minh Quan, tu vi mà nơi đi qua, có thiên tượng theo đó biến hóa, cũng là Đồ Nguyên đã từng tưởng tượng qua.

"Không biết tiên sinh từng tu hành ở nơi nào?" Chu Thanh hỏi. Hai mắt nàng chớp sáng, thẳng thâu nội tâm.

Đồ Nguyên cười cười, tuy rằng đang cười, nhưng mà lòng hắn lại vạn phần cảnh giác, nói ra: "Một giới tán tu mà thôi, núi hoang làm nhà, không nơi cố định, nào có gốc gác gì."

"Nhìn tiên sinh ăn nói, không giống người tán tu, trên tay người có lam sắc phù văn ngưng khắc, giống như là có phong ấn quỷ vật tà linh. Nghe nói Âm Hồn Cốc có một thần thông tên là Nhiếp Linh Cầm Nã pháp, có phải là thứ tiên sinh đã tu." Chu Thanh hỏi.

Đồ Nguyên thầm rùng mình, không nghĩ tới cái nữ tử cũng không lớn hơn mình bao nhiêu này đúng là vừa nhìn liền nhận ra phù văn trên tay mình, đồng thời biết rõ Âm Hồn Cốc có một môn thần thông như vậy, khi còn chưa biết về cái thiên địa này, còn sẽ cảm thấy Âm Hồn Cốc rất cường đại, nhưng mà tại đã thấy qua Từ thành từ trên trời giáng xuống, kiến thức qua Chu Thiên Cầm Thần Đại Trận cùng với vị Đoạn Hồng Nham của Cự Linh Thần Tông kia, hắn minh bạch Âm Hồn Cốc đối với bọn họ mà nói chỉ là một cái môn phái nhỏ nhỏ.

Chỉ một cái đệ tử gia tộc của Khổng Tước vương triều này cũng có thể dẫn người làm cựu chiếm tổ thước, đệ tử Long Trì Thiên Cung lại có thể biết rõ Âm Hồn Cốc có một môn thần thông như thế.

Đồ Nguyên nhìn nhìn tay mình, nói ra: "Người diệt phái, lại có gì tư cách đàm luận những thứ này, thẹn với sư môn."

Sắc mặt Chu Thanh có chút hòa hoãn, nói ra: "Ta cũng nghe nói Âm Hồn Cốc đã thay đổi làm biệt viện của Đoạn thị." Trong mắt nàng hiện lên chút đồng cảm: "Bất quá, Đoạn thị cũng không xua đuổi Âm Hồn Cốc đệ tử vốn có."

"Ta là tại bị truy sát mà trốn tới đây." Đồ Nguyên nói ra.

Chu Thanh gật gù đầu, nói: "Ta nghe nói Âm Hồn Cốc là bởi vì nội đấu lại thêm cừu địch trả thù, cuối cùng mới bị Đoạn thị chiếm tiện nghi."

"Ta không rõ lắm." Đồ Nguyên nói ra, hắn không muốn đàm luận chuyện kia về Âm Hồn Cốc.

Chu Thanh trầm mặc một cái, lại vẫn cứ là hỏi tiếp: "Không biết tiên sinh có từng trông thấy Từ thành từ trên trời hạ xuống?"

"Không có nhìn thấy, nhưng mà sau khi phủ xuống ta có đến Từ thành nhìn qua." Đồ Nguyên nói ra.

"Vậy lúc Từ thành phủ xuống thì tiên sinh ở nơi nào?" Chu Thanh hỏi.

"Hoa gian độ." Đồ Nguyên nói ra: "Lúc đó ta tại trong một cái hầu lão thái khách sạn, trong tai toàn là mê hồn khúc âm của hầu lão thái."

Chu Thanh nhìn chăm chăm hai mắt Đồ Nguyên, tựa hồ muốn thấy rõ Đồ Nguyên rốt cuộc có nói láo hay không, Đồ Nguyên không có chút nào né tránh.

"Tốt, Chu Thanh minh bạch rồi, quý rày tiên sinh rồi." Chu Thanh nói xong đúng là xoay người rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 14: Giương mắt không biết con đường phía

trước

nhất tâm tĩnh chờ sơn môn mở ra

Đồ Nguyên không biết Chu Thanh có tin tưởng lời mình đã nói hay không. Bất quá, hắn đã thầm quyết định sẽ tìm cơ hội rời đi, nhưng lại nghĩ, nếu mình đột nhiên vội vã ly khai, có khiến Chu Thanh hoài nghi hay không.

Nhưng tiếp tục ở lại trong Tướng quân phủ này thì hắn luôn có cảm giác như gánh nặng tại lưng. Bởi vì hắn luôn cảm thấy tại dưới đôi mắt kia của Chu Thanh, mình vô pháp ẩn dấu được bí mật, tuy rằng hắn tự nhận mình có thể áp chế được một lũ thần thức kia, nhưng người khác lại không cho rằng như thế.

Chỉ chớp mắt lại là hơn một tháng.

Nhưng còn chưa đợi hắn chào từ biệt, phu nhân cũng đã trước một bước mở miệng nói hai người Tạ Uyển Dung cùng Tạ Tấn Chi sắp bái nhập Long Trì Thiên Cung rồi. Ít ngày nữa sẽ đi, cảm tạ hắn những ngày nay tới giờ đã dạy bảo.

Người khác muốn đi học pháp, Đồ Nguyên đương nhiên không có khả năng nói cái gì, chỉ là chúc mừng. Tạ phu nhân trái lại hỏi Đồ Nguyên có muốn nhập Long Trì Thiên Cung hay không, nếu như muốn thì hiện tại có một vị thần truyền đệ tử của Long Trì Thiên Cung ở đây, có lẽ khá thi.

Nhưng hiện tại đối với Long Trì Thiên Cung, Đồ Nguyên muốn tránh còn không kịp, thế nào sẽ đi Long Trì Thiên Cung.

Đương nhiên, Tướng quân phủ cũng không có đuổi hắn đi, nhưng mà hắn biết rõ thời điểm mình phải rời đi đã không xa rồi.

Đi tới trong một cái tửu lầu, kêu lên mấy món ăn sáng cùng một bầu rượu, sau đó ngồi ở bên cửa sổ tự thưởng thức.

Nhìn dòng người qua lại dưới lầu, trong lòng đột nhiên có chút mê man. Vốn đang rất tốt tu hành tại Tứ Thủy Thành, đoạn tuyệt với nhân thế, chỉ chờ có một ngày không thể tiến thêm thì rời đi, nhưng mà một tòa hắc thành từ trên trời giáng xuống đã thay đổi tất cả điều này, khiến toàn bộ sinh linh trong Tứ Thủy Thành đều tử vong, hơn nữa Diêu Dao, người đã thành bằng hữu của mình giờ sinh tử không biết, mình thì vì thần thức kia mà tương đương với tự phong ấn mình.

Chính yếu chính là con đường tu hành tiếp theo hắn không biết đi như thế nào. Không có người chỉ điểm, không có người ở phía trước dẫn đường, hắn căn bản vô pháp tu hành.

"Là tìm một cái thành trì nhân loại mở một gian tiểu điểm, sau đó an an ổn ổn tự mình tìm tòi tu hành, rồi lấy một vị thê tử hợp ý, từ đó khai chi tán diệp, hay là đi tìm công pháp tu hành tiếp sau chứ? Đi tìm công pháp tu hành tiếp theo nghĩa là nương theo nguy hiểm, mà nếu là tìm cái thành trì để ẩn cư vậy thì ý nghĩa từ đó bình thường."

Trong tai nghe có chút người trong tửu lầu đang hùng hồn đàm luận, có chút thì là thấp giọng trò chuyện, đối với Đồ Nguyên tới đây đều như là gió, người qua lại dưới lầu đều như là cái bóng.

"Nên đi nơi nào?"

Đồ Nguyên kỳ thực đã nghĩ từ lâu, nhưng mà lúc đó vẫn không cảm thấy con đường phía trước của mình khó đi, cho rằng tu vi mình hiện tại tóm lại là có thể tự bảo vệ mình, nhưng mà nhìn thấy trận chiến trên không Tướng quân phủ ngày ấy, trông thấy vị Chu Thanh kia, hắn minh bạch tu vi mình của đối với người khác mà nói, là không đáng nhắc tới.

"Có nên tìm một cái đại phái để bái sư học pháp hay không?" Trong lòng Đồ Nguyên sinh ra một cái ý nghĩ như vậy.

Đại phái mà hắn đã biết chỉ có mấy cái, Long Trì Thiên Cung, không thể đi, Cự Linh Thần Tông, không được. Côn Ngô phái sao? Lúc trước Trường Minh đạo trưởng mình thỉnh về Tứ Thủy Thành là người Côn Ngô phái, tuy rằng lão cũng không có dạy cho Đồ Nguyên phương pháp tu hành cụ thể, nhưng mà đôi lời vài câu chỉ điểm cũng khiến Đồ Nguyên cảm nhận được những gì loại đại phái đệ tử này học được, biết được là phong phú cỡ nào.

Chỉ là, tu vi Trường Minh đạo trưởng bị phế, bị thu vào trong Tử thành, đại khái cũng là không sống nổi.

Ba cái đại phái này, hai cái đi không được, Côn Ngô phái lại không biết tại phương nào.

Một tòa Tử thành đột nhiên từ trên trời giáng xuống đã làm xáo trộn tất cả.

Đột nhiên, Đồ Nguyên nghe được có người nói: "Nghe nói, Thái Huyền môn cùng Thanh Phong sơn sắp khai sơn thu đồ đệ rồi."

"Thiệt hay giả?"

Bên cạnh có người hỏi.

"Thái Huyền môn cùng Thanh Phong sơn mười năm khai sơn một lần, cái này là người trong thiên hạ đều biết rõ. Năm nay vừa lúc là năm thứ mười." Một người trong đó nói ra.

"Năm nay nhưng không chỉ có hai cái môn phái này khai sơn thu đồ đệ, nghe nói Thiên Trì long cung, Cự Linh Thần Tông, cùng với Thủ Dương sơn, Côn Ngô phái đều có khai sơn thu đồ đệ."

"Cái này là vì sao?"

"Người hỏi ta, ta lại như thế nào biết rõ vì cái gì."

"Vậy còn có chút môn phái, có hay không cũng sẽ khai sơn thu đồ đệ?"

"Người hỏi ta, ta lại như thế nào biết được, tiếp qua một tháng, nhìn liền biết."

Đồ Nguyên không rõ ràng lắm thế nào là nhìn, hẳn chưa có gặp qua chuyện đại phái khai sơn thu đồ đệ, bất quá, trong Tướng quân phủ là có người biết rõ.

Tại trong mắt Đồ Nguyên, Hứa Huyền là người có phần cao ngạo, rất trọng thể diện, nhưng mà chỉ cần ngôn từ thỏa đáng, gã ta còn là sẽ nguyện ý nói cho biết không ít thứ. Bất quá, cho dù thời gian Đồ Nguyên ở tại trong tướng quân phủ không tính ngắn rồi, nhưng mà quan hệ với gã vẫn cứ không tính được bằng hữu, bởi vì Đồ Nguyên không xứng trở thành bằng hữu của gã, Gã là đệ tử của Thủ Dương sơn, là đệ tử danh môn đại phái, Đồ Nguyên là một giới tán tu không biết từ nơi nào toát ra tới mà thôi.

Thân phận hoàn toàn bất đồng, gã sẽ hưởng thụ lời Đồ Nguyên khen tặng, lại tuyệt đối không trở thành bằng hữu cùng Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên đi thỉnh cầu Hứa Huyền về chuyện những môn phái kia khai sơn thu đồ đệ.

Hứa Huyền nhận nhặt nhìn Đồ Nguyên một cái, nói ra: "Người muốn bá nhập sơn môn?"

"Chân nhân pháp nhãn như đuốc." Đồ Nguyên vừa cười vừa nói.

"Ha ha, sơn môn há dễ vào như vậy, dạng như người là đừng vọng tưởng rồi." Hứa Huyền nói ra.

Đồ Nguyên chỉ cảm giác mình bị người đánh một quyền vào ngực, trong lòng cực kì phiền muộn, hơi hơi hít vào một hơi, vẫn cứ là nói ra: "Đúng vậy, đương nhiên, nhưng mà là muốn hiểu rõ một cái mà thôi."

"Ừ, muốn biết một cái trái lại có thể." Hứa Huyền nói ra: "Năm nay, là có không ít môn phái mở rộng ra sơn môn, sau một tháng nữa cho đến cuối năm là luôn luôn sẽ có, nếu hữu duyên thì đến lúc đó liền có thể nhìn thấy sơn môn các phái trong bầu trời, nếu là may mắn có thể tiến nhập trong đó, có thể lưu lại hay không thì phải xem tạo hóa của bản thân rồi."

Đồ Nguyên kinh ngạc với việc sơn môn các phái sẽ xuất hiện trong bầu trời, hỏi: "Lẽ nào, vô luận ở nơi nào đều có thể trông thấy sơn môn kia sao?"

"Không sai, đây mới là năng lực của đại tông, nếu không có cái bản lĩnh này, thì phải cần người đi các nơi tìm kiếm, có thể hiển hóa tại trong thiên địa, tiếp dẫn thiên hạ đệ tử nhập tông môn, mới là đại tông môn chân chính." Hứa Huyền có chút đắc ý nói ra, rất hiển nhiên, Thủ Dương sơn có thể làm được một điểm này.

Bất quá, Hứa Huyền nhìn nhìn Đồ Nguyên, cảm thấy cái Đồ Nguyên này có chút thuận mắt, liền nói ra: "Có muốn đến lúc đó ta chỉ điểm cho người một chút hay không, để người có thể trông thấy sơn môn của Thủ Dương sơn, cũng có cơ hội tiến vào thử xem vận khí."

Tuy rằng, Đồ Nguyên luôn tự nhủ mình Hứa Huyền chính là loại tính cách này, không có ác ý, nhưng mà vẫn cứ cảm thấy vô luận ngữ khí còn là nhãn thần của gã đều như là đang bố thí, liền nói mình chỉ muốn nhìn một chút.

Mà Hứa Huyền thì là con mắt nhắm lại, nói ra: "Phàm nhân há có thể thấy tiên môn."

Đồ Nguyên trở lại nơi ở. Bây giờ đã không cần dạy hai vị công tử tiểu thư rồi. Mà Đồ Nguyên tựa hồ cũng không có lí do lưu lại rồi, chỉ là không đợi hẳn chủ động rời đi, quân gia đúng là cầm một túi tiền tới, nói: "Mấy ngày nay tiên sinh khổ cực rồi, đây là tiền lương phu nhân nói ta đưa tới."

Ý trong lời này, Đồ Nguyên đương nhiên minh bạch. Nhưng mà vị kia quân gia sợ Đồ Nguyên không rõ, lại vẫn là nói ra: "Tiên sinh tại trong phủ đã lâu, không biết khi nào rời đi?"

Đồ Nguyên nói ra: "Tùy lúc có thể đi, bất quá, lúc đó là phu nhân cứu ta, muốn đi chào từ biệt phu nhân, không biết phu nhân ở nơi nào?"

"Phu nhân không tại trong phủ, tiên sinh có thể tự đi." Quân gia nói ra, hiển nhiên gã đã sớm đoán đến lời Đồ Nguyên sẽ hỏi, đối đáp phi thường nhanh.

Ngày này, Đồ Nguyên mang theo một túi tiền rời Tướng quân phủ, sau đó trực tiếp hướng phía ngoài Thông Minh Quan mà đi.

Không phải hướng về phía Minh Châu, mà là hướng vào phía trong mà đi, càng hướng vào phía trong, nhân loại càng đông đúc.

Bất quá, nơi đây vẫn cứ là biên cảnh quốc gia nhân loại. Ra Thông Minh Quan, đi về phía trước, liền thường thường có thể nhìn thấy thôn trang, không thể kể giống thôn trang ở Minh Châu lúc trước, ở đây có vẻ an tường hơn rất nhiều.

Chỉ là không biết vì sao, Đồ Nguyên luôn cảm thấy như có người ở sau lưng theo dõi mình.

Loại cảm giác này như có như không, nhưng mà mấy lần quay đầu lại lại căn bản không có nhìn thấy cái gì, cuối cùng hấn quyết định còn là về Thông Minh Quan chờ là được rồi, tìm một cái khách sạn nhỏ ở lại, tình chờ tới lúc các phái mở rộng ra sơn môn.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 15: Thái Âm trăm linh kiếm quyết

Mấy ngày nay tới giờ, Đồ Nguyên ngoại tu hành ra, thường đến tửu lầu ở phụ cận uống một chén. Sau đó nghe người trong tửu lầu nói về chuyện mở sơn môn.

Hắn phát hiện, rất nhiều người đều đang tại nghị luận chuyện này, tựa như thi tiến sĩ vậy, mọi người đều đến sớm, tụ tập cùng nhau, chờ ngày đó đến.

Mọi người đều đàm luận cái môn phái nào có thể sẽ mở sơn môn, những môn phái sẽ mở ra sơn môn kia tuy rằng cường đại, nhưng mà mỗi người mỗi vẻ, có người nói về việc mình muốn đi vào cái môn phái nào đó, cái này là lạc quan, có chút thì là nói mình chỉ cần có thể đi vào một cái môn phái là được, không quản là cái môn phái nào.

Đồ Nguyên tại khắp nơi nghe, nhìn, thỉnh thoảng nhìn bầu trời, chờ đợi.

Hắn không biết mình có thể nhìn thấy sơn môn hay không, nói là người hữu duyên có thể nhìn thấy, hấn không biết cái gì gọi là người hữu duyên, khi chưa tu hành, đối với ba chữ người hữu duyên này hấn luôn không có một cái lý giải trực quan gì, trong lòng chỉ định nghĩa là vận khí, mà hiện tại, hấn không cho là vận khí, nếu như là có người nói ta cùng với người hữu duyên, đại khái đó là hai người tính tình hợp, hoặc là có cái gì liên lụy.

Hiện tại theo hấn thấy, vận sự duyên đều có nguyên do, có lên có rơi, có sinh có diệt.

Như vậy cái gọi là duyên pháp, nhất định là có thêm nguyên nhân người khác không biết, không có á hận tình cừu vô duyên vô cớ.

Đồ Nguyên không biết nếu là mình vô pháp tiến nhập những môn phái tu hành kia, thì sẽ đi tới nơi nào.

Tại ngoài Thông Minh Quan có một ngọn núi, núi này là nơi một ít cả trai lẫn gái trong Thông Minh Quan Trung thích tới khi muốn chuyện yêu đương, mặc dù không cao, nhưng mà phong cảnh lại cực kỳ, một tòa cô sơn, từ đây có thể thấy Thông Minh Quan, có thể thấy ở xa xa một con sông uốn lượn mà chảy, xa hơn lại có một con đường chạy qua dưới núi, nhà cửa trầm đắm.

Hiện tại trên núi có rất nhiều người tụ tập, người tới đây đều là người muốn bá nhập mỗi cái đại phái sơn môn, đến lúc đó, bọn họ sẽ từ nơi này đăng tiên môn.

Trong đám người đông đúc này, Đồ Nguyên cũng là một người trong số đó.

"Dì, đây không phải là tiên sinh của Uyển Dung sao?"

Đột nhiên có một cái thanh âm nói ra.

Đồ Nguyên quay đầu lại, là một đám công tử tiểu thư y phục sáng sủa, có người trong tay cầm kiếm hoa lệ, có người cầm chiết phiến khảm bảo thạch, bọn hấn khác biệt với những người khác là ở chỗ ăn mặc, bên cạnh bọn hấn có không ít người hầu đi theo, nơi đi qua, những người phổ thông kia lập tức tránh ra một con đường.

"Đồ tiên sinh cũng muốn đăng tiên môn sao?" Một vị công tử cầm đầu nói ra.

Nhưng mà không đợi Đồ Nguyên trả lời, bên cạnh đã có người nói: "Đồ tiên sinh không phải có thể mộng du vực khác sao? Thế nào còn cần bá sơn môn."

Đồ Nguyên nhìn nhìn, không để ý đến.

Hắn biết rõ, những người này khẳng định là bởi vì lúc đó tại trong tướng quân phủ, bọn họ tới muốn nghe mình kể về cảnh tượng trong thế giới địa cầu kia, mà vì bọn họ chỉ là tới tìm kiếm cái lạ, coi mình như xiếc khi đùa giỡn vậy, cho nên Đồ Nguyên căn bản là không để ý đến bọn họ.

Mà hiện tại Đồ Nguyên đã không còn là tiên sinh trong tướng quân phủ, bọn họ nói chuyện liền cũng sẽ không có cổ kỳ rồi.

"Đúng vậy, trực tiếp mộng du vực khác, từ trong vực khác học pháp môn tu hành, lại khai tông lập phái, hà tất đi bá sơn môn, làm đệ tử."

Đồ Nguyên hít sâu một hơi, hấn thầm nhủ trong lòng: "Đây chẳng qua là chó dữ sủa ven đường, không cần để ý, đoạn đường người phải đi còn có rất nhiều, khoảng một trăm năm sau, lại nhìn xem bọn hấn, người là tại ngọn núi, bọn họ vẫn cứ ở dưới chân núi phí thời gian."

Chỉ là hấn đứng ở nơi đó không để ý tới, thanh âm phía sau lại không ngừng nghỉ, trong lòng hấn buồn bực, điều này làm cho hấn càng thêm khát vọng có loại năng lực vượt trên chúng sinh kia, chỉ cảm giác đứng chung một chỗ cùng đám người như vậy là một loại dày vò.

Đúng lúc này, Đồ Nguyên đột nhiên phát hiện phía sau chợt an tĩnh, nhìn lại, chỉ thấy Chu Thanh không biết khi nào đã xuất hiện tại phía sau.

"Thanh ti. Sao ngươi lại tới đây rồi."

Từng cái người lúc trước chầm chọc Đồ Nguyên đều tránh đường rồi, cung kính nói với Chu Thanh. Chu Thanh lại căn bản không để ý đến bọn họ, chỉ là đưa tay hất hất, bọn họ liền lập tức lui qua một bên, đáng vẻ muốn nói rồi lại không dám tiến lên.

Động tĩnh nơi đây tự nhiên là thu hút ánh mắt mọi người trong núi, Chu Thanh không để ý đến bọn họ, trực tiếp đi tới trước mặt Đồ Nguyên.

"Đồ tiên sinh, ta muốn mời ngươi theo ta về Long Trì Thiên Cung một chuyến." Chu Thanh nói ra.

Thanh âm nàng không lớn, nhưng mà người bên cạnh lại nghe rõ ràng rồi, sắc mặt từng người nhìn không tốt lắm, vừa rồi bọn họ còn chầm chọc Đồ Nguyên, mà Chu Thanh này lại căn bản không để ý tới bọn họ, trực tiếp nói chuyện với Đồ Nguyên, hơn nữa, vừa mở miệng chính là muốn thỉnh Đồ Nguyên đi Long Trì Thiên Cung, tuy rằng không biết có chuyện gì, nhưng đối với bọn họ mà nói, nếu là có thể được Chu Thanh mời về Long Trì Thiên Cung, đó là rất có thể diện.

"Không biết Chu cô nương có chuyện gì?" Đồ Nguyên hỏi.

Tuy rằng hấn vẻ ngoài bình tĩnh, nhưng mà trong lòng nhưng là căng thẳng.

"Có một chuyện cần phải hỏi ngươi, đến Long Trì Thiên Cung, tự sẽ biết được." Chu Thanh lạnh lạnh nói ra, con mắt nhìn chằm chằm mắt Đồ Nguyên.

Trong nháy mắt này, Đồ Nguyên nghĩ đến mấy ngày nay tới giờ, người âm thầm theo dõi mình nhất định chính là nàng.

Trong lòng hấn suy nghĩ rất nhanh, phát hiện mình đối diện loại thực lực tuyệt đối này, căn bản là không có sức phản kháng, giống như là trẻ nhỏ đối diện người lớn.

"Hà tất đi Long Trì Thiên Cung, Chu cô nương có cái gì muốn hỏi hiện tại cứ việc hỏi đi." Đồ Nguyên nói ra.

Ở bên cạnh một người tuổi còn trẻ nghe lời Đồ Nguyên nói, đúng là cả giận nói: "Thanh ti muốn ngươi làm cái gì thì làm cái đó, nói nhảm quá nhiều."

Đồ Nguyên cũng không có để ý, vẫn cứ là nhìn Chu Thanh, hấn biết rõ, nếu như đi Long Trì Thiên Cung, vậy thì dĩ thường trong thân thể mình khẳng định sẽ bị phát hiện, đến lúc đó mình có bị trực tiếp trảm hay không, hấn không có nắm chắc chút nào, đối với chuyện không biết, người ta luôn luôn sợ hãi.

"Ta hoài nghi trong cơ thể ngươi có một lũ thần thức của Tà Thần, cho nên muốn mời ngươi về Long Trì Thiên Cung nhìn xem." Chu Thanh nói ra, nàng trực tiếp nói ra lý do, đáng vẻ căn bản không sợ Đồ Nguyên đào tẩu.

"Ta như vậy lẽ nào giống bị thần thức Tà Thần phụ thân sao?" Đồ Nguyên hỏi.

"Trong đan điền của ngươi có một mảnh hắc quang thần bí, ta nhìn không ra được, cho nên mới sẽ mời ngươi đi Long Trì Thiên Cung, nếu như ngươi không có việc gì, Long Trì Thiên Cung sẽ bồi thường cho ngươi." Chu Thanh nói ra.

Trong lòng Đồ Nguyên suy nghĩ là lấy hay bỏ, nhìn người ở xung quanh kinh nghi bất định nhìn mình, lại nhìn Chu Thanh, lúc này đây trên tay đã có một thanh kiếm từ sắc, có thể thấy nếu là mình muốn chạy trốn, nàng liền rất có thể sẽ nâng kiếm chém mình.

Tại lúc hấn còn đang nghĩ ngợi thì Chu Thanh vung tay lên, một mảnh phù quang màu xám theo tay bốc lên, hấn còn chưa kịp phản ứng, cả người liền mơ màng màng, cái gì cũng không rõ ràng lắm rồi.

Khi hấn mở mắt ra lại thì thấy một người nhìn qua khoảng hơn ba mươi tuổi, cảm ứng đầu tiên đó là cảm giác hai mắt người kia cực có mị lực, hoặc như là có thể nhìn thấu tất cả thế sự.

"Tiểu huynh đệ tỉnh rồi, nơi này là Long Trì Thiên Cung, ta là Tô Cảnh Ngọc."

Khi Đồ Nguyên nghe đến tên Long Trì Thiên Cung, người trước mặt chính là Tô Cảnh Ngọc thì trong lòng hấn chấn động, danh tiếng Tô Cảnh Ngọc rất lớn, phi thường lớn, lớn đến mức ngay cả loại người không phải quá quen thuộc các nhân vật trong thiên địa như hấn cũng biết rõ gã, Tô Cảnh Ngọc - một trong Minh Châu song thạch, tu sĩ đã chạm đến thiên nhân đại đạo.

Đứng bên cạnh gã chính là Chu Thanh, trong căn điện rộng lớn trống trải cũng chỉ có ba người bọn họ mà thôi.

Nhưng Đồ Nguyên cũng không có cung kính lễ bái như những người khác mà nói ra: "Tô tiên sinh có cái gì muốn hỏi xin cứ hỏi."

Trong lòng hấn là có tức giận, hấn có thể tự mình quyết định đi tới, nhưng phi thường chán ghét kiểu thân bất do kỷ bị người bắt về.

Chu Thanh xinh đẹp ở bên cạnh, Đồ Nguyên cũng không có nhìn lấy một cái.

Tô Cảnh Ngọc cười cười, nói: "Một đạo Thiên Cương thần phù trong đan điền tiểu huynh đệ kia không biết từ đâu mà có?"

"Thiên cương thần phù?" Đồ Nguyên trong lòng kinh dị, hắn đương nhiên biết rõ Tô Cảnh Ngọc nói chính là cái Thần ấn phù đồ trong thần hồn của mình kia.

"Cái này ta có được từ một cái Thần ấn trong một cái thần miếu hoang tàn." Đồ Nguyên nói ra.

Tô Cảnh Ngọc mắt trong như thu thủy, như muốn phản chiếu tất cả cảnh tượng trên thế gian.

"Trong đan điền của ngươi có một缕 thần thức của thần linh, nó còn tại không?"

Theo lời gã vừa hỏi, Đồ Nguyên liền phỏng đoán lẽ nào Tô Cảnh Ngọc cũng vô pháp nhìn thấu đan điền ta sao?

"Còn." Đồ Nguyên đáp. Hắn không có nói bậy để lừa gạt Tô Cảnh Ngọc, hắn không cho là mình có thể lừa được, một cái lời nói dối cần phải dùng trăm nghìn lời nói dối khác che lấp.

Có lẽ có người cảm thấy hắn làm vậy rất ngu ngốc, kỳ thực đối diện loại người như Tô Cảnh Ngọc, lại như thế nào có thể gạt được, cũng như người kiếm thuật có cao vẫn đảo không được núi.

Bất quá, hắn cũng là đang tại đánh cuộc, đánh cuộc Tô Cảnh Ngọc sẽ không trăm mình.

"Ngươi chủng chính là Thái Âm linh hóa?" Tô Cảnh Ngọc hỏi.

"Phải."

"Ta có một đạo 《 Thái Âm trăm linh kiếm quyết 》 truyền cho ngươi, nếu thành công, ba năm là có thể chém được缕 thần thức kia." Tô Cảnh Ngọc nói ra.

"Ba năm?"

"Không sai, thấy ngươi chủng chính là Thái Âm linh hóa nên mới có loại khả năng này, nếu là do ta động thủ, tuy rằng trong phút chốc là chém được thần thức của Tà Thần, nhưng lại sẽ làm ngươi bị thương, bất quá, có thể do ngươi lựa chọn, nếu là ngươi nguyện ý tự mình trăm, vậy thì lưu lại Long Trì Thiên Cung, cho đến khi trừ được một缕 thần thức kia mới có thể rời đi." Tô Cảnh Ngọc nói.

"Ta nguyện tự trăm." Đồ Nguyên nói ra.

Tô Cảnh Ngọc gật gật đầu, nói ra: "Không sai, thanh niên nhân thì phải có loại chí khí này, điều này đối với việc tu hành của ngươi mới có lợi.

Nói đến đây, hai mắt Tô Cảnh Ngọc nhìn qua, trong nháy mắt đó, Đồ Nguyên chỉ cảm thấy một đôi mắt kia là một cái thế giới, ý thức của hắn bị kéo vào trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 16: Độn đi

Đồ Nguyên nhìn thấy một phản mặt trăng lộ ra giữa mây, ánh trăng giống như là một vệt kiếm, rơi vãi xuống đại địa, ánh trăng như kiếm, vô số tinh quái yêu mị trong núi non trên mặt đất tại ánh trăng như rượu vậy ra trong nháy mắt tan thành mây khói.

...

Khi Đồ Nguyên có lại ý thức thì hắn phát hiện mình đang ở trong một cái gian phòng với bốn vách tường phong chặt, chỉ có một cái cửa đi một cái cửa sổ. Chính yếu nhất là hắn phát hiện tay chân mình đều bị xích sắt khóa chặt.

Hắn cực kỳ hoảng sợ, không rõ cái này là vì cái gì. Tức thì hô to, rất nhanh liền có tiếng đáp lại, một cái đệ tử Long Trì Thiên Cung đi tới, cầm một cái roi dài trong tay, lớn tiếng nói: "Gọi cái gì mà gọi, gọi cái gì mà gọi."

"Ta thế nào lại ở chỗ này, Chu Thanh, ta muốn gặp Chu Thanh." Đồ Nguyên hô lớn.

"Chu Thanh sư tỷ là người nói gặp là có thể gặp sao, người là thứ gì, thành thật ở yên đó đi." Đệ tử kia đưa roi chỉ vào Đồ Nguyên nói ra.

"Ta không phải phạm nhân, ta muốn gặp Chu Thanh, ta muốn gặp Tô Cảnh Ngọc tiên sinh." Đồ Nguyên lớn tiếng nói ra.

Đệ tử kia liền mở cửa, sau đó cầm roi tiến đến đánh.

"Ba ba ba..."

"Gọi này, gọi này... Kêu la này..." Đệ tử kia vừa đánh vừa lẩm nhẩm trong miệng.

Tại roi đầu tiên quất lên mặt mình, trong lòng Đồ Nguyên liền tuôn ra vô tận phần nộ cùng sợ hãi.

"Ba ba ba..."

"Ba..."

Liên tiếp hơn mười roi, trên mặt trên người Đồ Nguyên hết sức đau nhức. Đồ Nguyên cắn chặt răng, không phát ra tiếng, hắn không biết vì cái gì sẽ như vậy, nhưng mà lúc đó, khi mình được Tô Cảnh Ngọc truyền pháp thì Chu Thanh có ở bên cạnh, mà khi mình tỉnh lại thì đã tại nơi đây, như vậy là do bọn hắn an bài sao.

Trong lòng tràn ngập bi phẫn, nhưng mà có bi phẫn đến cỡ nào cũng là vô ích, hắn căn bản không gặp được Chu Thanh kia, càng không gặp được Tô Cảnh Ngọc.

Một chút ánh trăng theo cửa sổ chiếu vào, chiếu lên một nửa mặt của Đồ Nguyên, nhìn thiên địa rộng mở bên ngoài, hắn chậm rãi nhắm mắt lại.

Liên tiếp mấy ngày trời qua, hắn chậm rãi tiếp nhận cái sự thực này,

Hắn bắt đầu tu tập《 Thái Âm Trảm Linh kiếm quyết 》, tuy rằng bị khóa tại nơi đây, nhưng mà Thái Âm trảm linh kiếm quyết kia nhưng là thật.

Mỗi ngày đều có người đưa đồ ăn tới, nhưng bị khóa một chỗ không đi đâu được.

Ý thức của hắn chìm vào trong đạo Thiên Cương thần phù ở đan điền kia, đó là một mảnh thế giới màu đen xen lẫn màu đỏ, bên trong đó có một cái thần tượng, mà ý thức của Đồ Nguyên dù cao cao tại thượng rồi lại vô lực, chỉ đành dựa vào ý niệm dẫn dắt Thái Âm linh hỏa tán làm từng sợi Thái Âm kiếm quang trầm lên một cái thần tượng màu đen kia.

Thần tượng đen kịt, kết nối chặt chẽ cùng mặt đất, mà lũ ánh trắng kiếm quang từ trong sâu xa hư vô kia đột nhiên phá ra giống như là một con gió thổi qua thần tượng kia, không để lại dấu vết.

Vô lực, cảm giác rất vô lực, nếu thần tượng là thần thức của thần linh kia kết thành, vậy thì một chút ánh trắng vô lực kia thế nào có thể trảm vỡ được thần tượng.

Nhưng mà hắn vô pháp ly khai, hắn đưa tay tại trong hư không vẽ phù, nhưng mà linh quang mới sinh ra trên ngón tay liền có một cỗ uy áp cường đại trấn áp xuống, một điểm linh quang trên ngón tay đúng là đột nhiên bốc cháy lên, một điểm hỏa điểm lam sắc từ trong hư vô xa xăm xuất hiện, quán lên đầu ngón tay.

Đồ Nguyên hoảng hốt, vội vàng tán đi linh lực trên đầu ngón tay, nhưng mà ngón tay đã bị bỏng. Hắn hoảng sợ, nhìn cái nhà đá như phổ thông này, trong lòng mình bạch, trong phòng này đại khái là có bày ra cấm pháp, chuyên dùng để giam loại tu sĩ như mình. Suy nghĩ cũng vô cùng bình thường rồi, trong nhà tù của Long Trì Thiên Cung chẳng lẽ còn sẽ có phòng giam bình thường sao? Muốn giam nhất định là chút đại ma yêu nghiệt.

Hắn không biết, trong này còn có giam những gì, thế giới hiện tại của hắn chỉ là cái địa phương nhỏ nhỏ này, bốn mặt là tường, một cái cửa sổ, nhìn ra thế giới ngoài cửa sổ.

Bất quá, cũng may là còn có thể thực khí, có thể tu Thái Âm trảm linh kiếm quyết.

Theo thời gian trôi qua, một lũ ánh trắng trảm cái thần tượng ở sâu trong tâm linh kia không biết có phải bởi vì trong lòng hắn bi phẫn hay không, đúng là không còn nhẹ nhàng phiêu phiêu nữa.

Một lần trăm này, đó là ba năm.

Thời gian càng lâu, khát vọng tự do trong lòng Đồ Nguyên càng mãnh liệt, nhưng loại khát vọng này lại hiện ra một loại bình tĩnh dị dạng, giống như là dung nham trong vỏ quả đất.

Kiểm do ánh trắng ngưng kết này cũng không còn phiêu diêu như gió nữa rồi, mà là trầm trọng ngưng đọng thực chất, giống như là một thanh kiếm chân chính trầm lên thần tượng kia, một kiếm một kiếm trăm đầu thần tượng.

Lúc này thần tượng đã không còn vẻ vững chắc như núi nữa, không còn như thứ độc tôn duy nhất trên một mảnh đại địa này nữa mà đã là vết kiếm chẳng chịt.

Hắn một kiếm lại một kiếm, không biết mệt mỏi rồi mà trăm.

Long Trì Thiên Cung nguyên là Long Trì Thiên Cung, không có người biết rõ nơi đây có giam một vị đã từng bị thần thức của Tà Thần vực ngoại xâm

nhập, đối với toàn bộ thiên địa mà nói, hần chỉ là con kiến hôi, dù cho là chi đối diện với toàn bộ Long Trì Thiên Cung này, một cái sinh mệnh của hần cũng không tính là cái gì.

Sau khi bị đưa đến Long Trì Thiên Cung, Tô Cảnh Ngọc nhìn một cái là có thể nhận ra hần cũng không có bị đoạt xá, cho nên mới sẽ ném hần tại nơi đây ba năm không quản không hỏi, nhưng mà cũng chính là như thế, khiến Đồ Nguyên rõ ràng nhận thức được mình chẳng là cái gì cả, tại người khác nhìn đến, có thể trò chuyện mấy câu với Tô Cảnh Ngọc đã là phúc phận rồi.

"Giữa hư và thực, vốn không định luận, tuyết hóa nước, bụi tích làm đất, đất kết thành đá, nước tan làm khí, một lá cây rơi xuống mục nát mà thành bùn, nếu có thể thần hồn không tiêu tan, nhục thân có thể tán rồi lại tụ, trốn vào âm dương, hoặc hóa thành nước, hỏa, thổ, phong, vạn vật, là làm độn pháp..."

Từ một năm trước, mỗi khi đêm khuya yên tĩnh vắng người, Đồ Nguyên luôn luôn có thể nghe được phía bên ngoài cửa sổ có người đọc một thiên kinh văn như thế, cái này hiển nhiên là bí quyết tu hành độn pháp, độn thuật cần phải tại trong đan điền ngưng kết phù văn tương ứng, lại cần chính mình có minh ngộ mới được.

Vào những lúc đó, Đồ Nguyên luôn sẽ đình chỉ tu hành, yên lặng nghe tiếng người tụng kinh ngoài song cửa. Rất hiển nhiên, người ngoài cửa sổ này tựa hồ là muốn tu hành độn thuật, nhưng mà lâu như vậy vẫn cứ không lĩnh hội được.

Đồ Nguyên biết rõ, có chút người sẽ ở tình trạng vô pháp lĩnh hội thì cứ một lần lại một lần đọc ra.

Phân tinh túy của cái độn thuật này, Đồ Nguyên đều đã có thể ghi nhớ rồi.

Thời gian trôi mau, lại là một năm.

Cái thần tượng trong Thiên Cung thần phù kia đã là vết kiếm chà chịt, sứt mẻ vô cùng.

Đồ Nguyên nhìn cái thần tượng này vết kiếm chồng chất dày đặc đã một năm rồi, như là nền trong gió, mà ánh trăng kiếm mang thì là càng ngày càng sáng, nhưng mà thần tượng kia vẫn là không ngã.

Mở mắt, nhìn phía bên ngoài cửa sổ, lại là một đêm trăng tròn.

Xuyên thấu qua cửa sổ có thể nhìn thấy có một con chim đang bay lượn trong bầu trời đêm.

"Ta lẽ nào sẽ bị gima cả đời tại nơi đây sao? ... Không, không có khả năng." Đồ Nguyên trong lòng suy nghĩ, lại một lần nữa nhắm hai mắt lại, tâm thần chìm vào trong tâm hồ, vẫn là một tòa thần tượng kia tại đó.

Một ánh kiếm xanh nhạt từ phía chân trời vạch xuống, thần tượng ầm ầm sụp đổ, hóa thành một mảnh bụi bặm, tan thành mây khói.

Trong lòng hần đột nhiên buông lỏng, toàn bộ thế giới của Thiên Cung thần phù đột nhiên tan ra, hần thấy được đan điền của mình, ngũ tạng lục phủ đột nhiên nhuộm lên một cỗ khí tức thần bí.

Ý thức như là bị kéo vào trong một cái cảnh giới huyền diệu khó giải thích, trong lòng hần đột nhiên sinh ra một phần minh ngộ, sự thần bí của Thiên Cung thần phù đang được bóc tách ra, công dụng ẩn trong đó hiện ra trong lòng, hần giống như là một kiện linh bảo đã được luyện hóa.

Nói không rõ kể không ra, nhưng mà trong lòng hần lại đại khái minh bạch, cái ẩn kia vốn là một cái pháp ẩn có thể hiệu lệnh thiên địa âm dương.

Thần thức của Thần linh bị chém chết, điều này làm cho thần niệm bản thân hần bởi vì trong ba năm này tu hành Thái Âm trầm linh kiếm thuật mà cường đại lên rất nhiều, hần có thể khẳng định, nếu hư không về phù thì vô luận là tốc độ hay là uy lực đều cường đại hơn rất nhiều.

Trong lòng hần đột nhiên có một cảm giác đặc biệt, ánh trăng kia chiếu lên trên người, cảm giác mình tựa như có thể chạm đến được, đặc biệt thân thiết.

Trong lòng hần đột nhiên vang lên thanh âm đọc về tinh túy độn thuật ở ngoài tường một năm trước.

"Giữa Hư và thực, vốn không định luận, tuyết hóa nước, bụi tích làm đất, đất kết thành đá, nước tan làm khí, một lá cây rơi xuống mục nát mà thành bùn, nếu có thể thần hồn không tiêu tan, nhục thân có thể tán rồi lại tụ, trốn vào âm dương, hoặc hóa thành nước, hỏa, thổ, phong, vạn vật, là làm độn pháp..."

Theo thanh âm này vang lên trong đầu hần, thân thể hần liền càng lúc càng mờ nhạt trong ánh trăng, đúng là càng lúc càng mờ nhạt.

Hần cảm giác thân thể của mình đã tan vào trong ánh trăng, như là một mảnh cát đất, theo gió mà bay, không thụ khống chế, hần không có cảm giác được thân thể tồn tại, chỉ có ý thức, ý thức kéo dài đến trước cửa sổ, hần phát hiện mình thấy được cảnh sắc phía dưới ngoài cửa sổ.

Cái này là cảm giác được tự do, hần vô cùng hưng phấn, không rõ ra sao bị giam giữ bốn năm, cuối cùng tự do rồi.

Một trận cảm giác suy yếu vọt tới, theo đó hần cảm thụ được sức nặng thân thể mình, theo đó rót hướng phía dưới, thùm thụp một tiếng, té nhào trên mặt đất, hần phát hiện mình đứng là đã đến phía ngoài cửa sổ.

"Ta đã đi ra rồi."

Đồ Nguyên nhìn cửa sổ kia, đơn giản không thể tin được hai mắt của mình.

Đi ra khỏi cái cửa sổ nhỏ nhỏ kia, tuy rằng chỉ là ngăn cách bởi một bức tường, nhưng mà trong lòng hắn lại mừng như điên, bởi vì vừa rồi là đòn thuật, theo ánh trăng mà đòn ra.

Nhìn chung quanh, hắn phát hiện mình đang ở ngoài một cái tháp. Cách đó không xa, có vài cái đạo quan cũng không lớn, hắn không biết cái này là chỗ nào trong Long Trì Thiên Cung, nhưng mà nếu đã đi ra rồi, vậy thì liền phải thử rời khỏi cái Long Trì Thiên Cung này.

Thận trọng cẩn thận đi về phía trước, vòng qua mấy cái quan điện cũng không lớn kia, đi tới đi tới, phát hiện mình vậy mà lại đi tới bên cạnh một cái vách núi.

Nhưng mà ở ngoài vách núi toàn là sương mù trắng xóa, nhìn không thấy đáy, nhìn ra xa xa, chỉ là một mảnh đen kịt. Lúc trước ở Tứ Thủy Thành thì hắn đã có thể bơi đứng, hiện tại hắn cảm thấy mình có thể bước trên mây, chỉ cần thận trọng một ít hắn là có thể bước trên mây mà xuống cái vách núi này, nhưng hắn không biết cái vách núi này sâu bao nhiêu, không biết phía dưới vách núi là cái gì.

Trong lòng chợt nảy ra một ý, hái một nắm lá cây ném ra ngoài vách núi, lá cây xoay chuyển trong mây mù, rồi trong nháy mắt tan rã.

Hắn hoảng hốt, không tự kìm hãm được lui về phía sau mấy bước.

Quả nhiên có pháp trận tồn tại.

Lúc trước hắn nghĩ đến trong tháp kia đều có cấm pháp, không có khả năng cái Long Trì Thiên Cung này để tùy ý người ra vào, cho êm liền dùng lá cây thử xem thế nào.

Hắn tiếp tục lui lại mấy bước, sau đó đổi phương hướng khác, sau khi đi một vòng, phát hiện nơi này là trên một ngọn núi, một tòa tháp kia hắn phải là nơi chuyên để giam giữ phạm nhân, sau cùng phát hiện con đường duy nhất để rời đi là phải xuyên qua mấy cái quan điện kia.

Trong bầu trời, ánh trăng trong vắt, ngẩng đầu nhìn, tí mỉ cảm thụ trên bầu trời, hắn giống như nhìn thấy trong trăng sáng khắp trời có một cái hồ nước phản chiếu, nhưng mà tập trung để nhìn thì cũng không có nhìn thấy gì.

Hắn hít sâu một hơi, phỏng đoán trên không trung khẳng định cũng có cấm pháp, không thể đòn đi.

Nhìn quan điện là lối vào dưới núi kia, thân hình hắn tại trong ánh trăng lại chậm rãi mờ nhạt đi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 17: Quỷ dị

Khi hắn cảm giác thân thể của mình tan vào trong ánh trăng thì ý thức cũng tản ra, cảnh tượng trên toàn bộ đỉnh núi đều hiện ra trong lòng, nhìn xuống cái thế giới này.

Ý niệm hiện ra, người đã vượt qua mấy cái quan điện kia, từ trong ánh trăng hiện lộ ra thân hình, hắn há miệng thở hổn hển, vừa rồi khi đòn đi, hắn giống như là chui vào trong nước, hơi thở ngột ngạt

Dù cho là hiện tại hắn lại nội hô hấp, có thể không cần hô hấp bằng miệng mũi thật lâu, nhưng mà cái loại cảm giác hít thở không thông này lại khiến tim hắn đập nhanh.

Hắn biết rõ cái này là bởi vì mình vừa mới học được đòn đi, còn chưa quen thuộc. Lần này đòn được rất xa, một niệm liền đã đến chỗ sườn núi.

Hắn nhìn mấy tòa quan điện phía sau mình, còn có cảm giác như nằm mơ, chưa lâu trước đây, hắn còn ước ao như người khác đòn đi giữa trong âm dương, hiện tại mình đứng là cũng có thể làm được rồi.

Trước đây, khi vừa đi tới cõi đời này, thấy có người thân hóa thành một bãi nước chảy trên mặt đất thì rất khủng hoảng, mà bây giờ mình cũng có thể đòn đi rồi.

Hắn trông thấy một cái hồ thật lớn, mặt hồ xanh lam, tản ra ánh sáng nhạt, như là một khối bảo thạch thật lớn màu lam vậy.

Hắn từng nghe sư phụ Khuất Thành của mình kể lại một cái cổ sự về Long Trì Thiên Cung này. Nói cái Long Trì Thiên Cung này từng bị cường địch đánh vào, gần như diệt phái, cho tới bây giờ mới tính là bình thường trở lại.

Khi kể về sự kiện đó, Khuất Thành đã nói, trung tâm Long Trì Thiên Cung có một cái hồ nước, toàn bộ Long Trì Thiên Cung xây dựng quanh cái hồ

nước này.

Đồ Nguyên nhìn ra xa xa, chỉ thấy trên đỉnh vách núi xác thực là có công trình kiến trúc, cố gắng nhìn nơi càng xa hơn, nhưng không cách nào thấy rõ.

Nhưng hẳn cảm giác thấy toàn bộ Long Trì Thiên Cung này giống như là một cái đài sen, cái này hồ nước thì là nhị sen, mà núi ở xung quanh giống như là cánh sen, hẳn luôn cảm thấy như có một vị đại năng đang ngồi trên không mặt hồ.

Đột nhiên, mũi hẳn ngửi thấy một mùi máu tươi nhàn nhạt, trong lòng nghi hoặc, nhìn cái hồ nước cùng toàn bộ Long Trì Thiên Cung một mảnh yên tĩnh mà an tường này, hẳn đột nhiên có cảm giác quý dị, tìm khó giải thích mà đập nhanh lên.

Tìm theo mùi máu tươi, hẳn phát hiện nó phát ra từ trong mấy toà quan điện, trong lòng đấu tranh một cái, sau cùng hẳn còn là quyết định tới nhìn một cái, cẩn thận mò đến sát quan điện, ngửi thấy mùi máu tươi càng thêm nồng nặc.

"Lẽ nào có người dám giết người ngay tại trong Long Trì Thiên Cung sao?"

Cửa quan điện là mở ra, hẳn cẩn thận tới gần, nhưng mà vừa thò đầu nhìn vào, một khí tức kinh khủng quý dị khiến sống lưng hẳn lạnh toát, chỉ thấy tại trong quan điện là một vùng thi thể sứt mẻ, tổng cộng có năm cái đầu đặt ở trên bàn, mặt hướng ra ngoài, trên mặt có các loại biểu tình khác nhau, hi, nộ, ai, nhạc, ôn nhu, nếu những biểu tình này xuất hiện tại người còn sống thì rất là bình thường, nhưng lúc này lại xuất hiện trên năm cái đầu thì có vẻ vô cùng quý dị, hơn nữa từ trong đôi mắt họ, Đồ Nguyên thấy được một loại lạnh lẽo thật sâu.

Từ cổ trở xuống là không có nhục thân, nhưng mà lại nối liền với ngũ tạng lục phủ và ruột, ruột từ trên bàn rủ xuống, đúng là tại trên mặt đất phác họa ra một cái đồ án, đồ án kia trải rộng toàn bộ đại điện, vô cùng quý dị âm trầm.

Tại chỗ cao, một cái thần tượng màu đen đứng tại nơi đó, thần tượng có thân là của người, nhưng mà lại có khuôn mặt nhiều con mắt, những con mắt kia hoặc lớn hoặc nhỏ, hoặc là máu tanh hoặc âm tà. Khi Đồ Nguyên thử nhìn vào một con mắt, hẳn cảm giác được con mắt trên thần tượng màu đen kia nhìn chằm chằm vào mình, cảm giác rét lạnh âm tà từ trong lòng dâng lên.

Ai dám giết người ngay tại trong Long Trì Thiên Cung.

Ngẩng mạnh đầu, hẳn nhìn thấy một người đang lạnh lùng âm hiểm nhìn mình. Y đứng cách đây không xa, đó không phải ai khác, chính là người lúc trước đã lấy roi quất Đồ Nguyên một trận khi hẳn vừa tỉnh lại trong nhà tù. So với lúc đó, lúc này trong mắt y toàn là âm lãnh, lộ ra vô tận tà khí, trên tay y có một cây đao, một thanh Giải ngưu đao, trên đao dính đầy máu tươi.

Đồ Nguyên cảm thấy trên người y lộ ra quý dị, không hề động, y cũng không có nói cái gì, không chỉ không có la hét, Đồ Nguyên còn nhìn thấy y cười, cười rất tàn nhẫn.

Đồ Nguyên chậm rãi đứng lên, theo thói quen đưa tay sờ sờ bên hông, phù túi từ lâu đã không tại, trên người không có pháp phù không có pháp khí, có chi là hai bàn tay và cả người.

Hắn thấy sợ hãi, sợ vì bị đối phương phát hiện mình đã trốn ra, lại có hãi với chuyện quý dị này.

Người kia có chút mập mạp, cầm đao trong tay, vẻ mặt thâm trầm, ánh mắt tà dị, cười, xõng lại đây, Giải ngưu đao trong tay có mang theo sát khí nồng đậm.

Ánh trắng như sương trắng, tay Đồ Nguyên vạch ra, một mảnh Thái Âm linh hỏa xuất hiện trong ánh trắng rồi giãy dụa trong hư không như rắn, quán về phía người trông coi cấm tháp kia.

Nhưng mà Giải ngưu đao trong tay người trông coi cấm tháp đã chém ra, tại sau khi Thái âm linh quang nổ tan, Thái Âm linh hỏa tại trong hư không hóa thành một cái tay lớn chụp tới y.

Qua bốn năm bị giam tới nay, đây là lần đầu tiên Đồ Nguyên thi pháp, đúng là có cảm giác tùy tâm sở dục thuận buồm xuôi gió.

Nhưng mà người trông coi cấm tháp kia căn bản là không quán cái gì, trực tiếp đụng vào trong tay, cái tay to lớn do Thái Âm linh hỏa hóa thành kia chụp vào trên người y, bắt đầu thiêu đốt, trên mặt y xuất hiện vẻ thống khổ, nhưng tốc độ không giảm chút nào, nhào tới, đao trong tay vung lên cao ngất, tàn ra sát khí vô tận.

Đồ Nguyên cả kinh, nghĩ đến một cái khả năng, tay phải vung lên, chụp vào phía hư không, một quang sáng xám mờ hóa thành một bàn tay chụp tới phía người trông coi cấm tháp kia, trong bàn tay mờ mờ có thể thấy một cái phù văn thần bí, nhìn qua lại như là khuôn mặt một lão già, đặc biệt quý dị.

Tay xám chụp tới, khi thu về thì một cái hồn màu đen nhuộm đỏ bị chụp ra, Đồ Nguyên tập trung tinh thần dốc sức, một cái huyết hồn kia bị hẳn kéo ra. Khiến Đồ Nguyên kinh dị là hồn kia không phải người, mà là một cái trùng hồn quý dị, giãy dụa, hướng phía Đồ Nguyên thét chói tai.

Lòng bàn tay phun ra linh quang, Thái Âm linh hỏa từ trong lòng bàn tay tuôn ra, đem trùng hồn luyện hóa rồi, mà người trông coi cấm tháp thì té trên mặt đất.

Bốn năm trôi qua, Nhiếp Linh Cầm Nã pháp cũng càng thêm cường đại rồi, trước đây khi sử dụng thì có sương đen mạnh động, hiện tại thì đã phai nhạt rất nhiều, loại cảm giác nhiếp cầm linh hồn này cũng càng thêm rõ ràng tại trong lòng rồi. Chờ đến Nhiếp Linh Cầm Nã thủ đại thành, khi xuất thủ là cơ hồ nhìn không thấy dị tượng, nhưng mà lại có thể trong lúc đưa tay liền nhiếp linh hồn bất người.

Tải nghiêng đầu nhìn vào trong quan điện, lòng hắn đang nói cho hắn cần phải rời xa nơi này, nhưng mà vừa nhìn lại khiến hắn sồn tóc gáy, chỉ thấy năm cái đầu trong quan điện đều đưa mắt nhìn mình chăm chăm, sau đó trên nền quan điện là một mảnh huyết sắc, không có mặt đất, một cái người máu đang từ trong đó bò ra.

Người máu kia giống như là bị lột da vậy, từ trung mặt đất giãy dụa bò lên, nhưng mà đôi mắt lại nhìn tới mình chăm chăm, trong lòng Đồ Nguyên bốc lên hàn ý, hoảng sợ vô cùng, hắn xoay người liền hướng chân núi chạy đi, hiện tại hắn tuyệt không sợ bị người của Long Trì Thiên Cung bắt lại rồi.

Hắn không biết vì cái gì, địa phương cường đại như Long Trì Thiên Cung vậy lại sẽ có việc quỷ dị như vậy phát sinh.

Vừa mới chạy xuống núi, trước mặt liền có một người đứng ở nơi đó, một thân đạo bào, chấp tay sau đít đứng đó. Tại trong nháy mắt Đồ Nguyên xuất hiện, gã liền vạch động vào hư không, theo đó một đạo linh phù xuất hiện, theo tay gã phát ra, linh phù hóa thành một vệt linh quang, tại trong ánh trắng thì như mũi tên phóng tới hắn.

Đồ Nguyên không biết đó là cái phù gì, có khả năng làm chi là kéo xuống một mảnh ánh trắng tinh khí, tụ tại trong tay, chộp về phía một vệt linh phù quang hoa kia.

Đồng thời hô: "Chờ một chút."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 4 - Chương 18: Nam Thiên môn

Nhiếp Linh Cảm Nã pháp không chỉ có thể nhiếp bắt thần hồn người, hơn nữa còn có tác dụng phong ấn. Trong đó, Phong Linh phù vô luận là đối với thứ hữu hình hay là vô hình đều là có tác dụng cầm phong.

Một đạo linh quang kia cực nhanh, lại bị tay hắn bắt được vào lòng bàn tay, giống như là chim bay vào tổ.

Nhưng mà linh quang kia mới vừa vào tay, lại có một sức lực cường đại tuôn ra, giống như là cầm lấy một quả cầu đang nhanh chóng căng lên, ánh trắng linh khí bao phủ tại trên tay liền bay tán, mắt thấy sẽ phải nổ tung ra.

Đồ Nguyên hướng phía bàn tay phát ra một tiếng kêu "Ốp", hư không chấn động, linh quang trong tay chấn động, tại lúc sau cùng sắp nổ tung thì lúc đứng là lại tán hóa thành một đoàn linh khí.

"Chờ chút, chờ chút." Đồ Nguyên khẩn trương, nói ra: "Phía trên kia, có cái người máu từ dưới nền đất chui ra, có người đã chết, rất nhiều người..."

Đồ Nguyên đem những gì hắn đã nhìn thấy rất nhanh nói ra, nhưng mà trong mắt đạo nhân ở đối diện kia lại hiện lên sát khí.

Đồ Nguyên cả kinh, hắn đột nhiên nghĩ, lẽ nào người ở trước mặt này cũng không phải là người của Long Trì Thiên Cung.

"Long sư huynh, người này là ai vậy."

Xa xa đột nhiên có một nữ nhân xuất hiện, nàng có chút nghi hoặc nhìn Đồ Nguyên.

Không đợi Đồ Nguyên nói chuyện, đạo nhân được xưng là Long sư huynh kia liền cười lạnh nói: "Một người từ trong cấm tháp trốn ra."

"Thế nào có thể, trong cấm tháp thế nào có thể thoát ra được."

"Không biết, có thể là chỗ nào ra sơ suất rồi đi." Long sư huynh nói ra.

"Vậy phải nhanh lên bắt giam lại, rồi lại hỏi Lưu Đào là đã xảy ra chuyện gì, chỉ thủ cái tháp hắn cũng thủ không được sao." Nàng kia nói ra.

"Ừ, trước bắt hắn lại đã." Long sư huynh nói ra.

"Được." Nàng kia đi về phía Đồ Nguyên, đưa tay sờ tìm trên cổ tay mình một cái, một sợi thừng đỏ liền xuất hiện tại trên tay, thừng đỏ vừa xuất hiện tại trên tay nàng thì dập dềnh ánh sang đỏ, nàng nhìn sợi dây đỏ trong tay, trầm mặc một cái, tựa hồ đang câu thông với thừng đỏ trong tay.

"Chờ một chút." Đồ Nguyên gấp gấp hô lên.

Nhưng mà một tiếng gọi này của hắn lại như là một cái khẩu lệnh.

Trên cái tay đang chấp ở sau lưng của Long sư huynh đột nhiên có một đoàn khí đen, khí đen như có sinh mệnh vạch ra một vòng tròn xuất hiện tại phía

sau nàng kia, trong nháy mắt đã quán lên nàng kia, nữ tử cực kỳ hoảng sợ, trên người tuôn sinh linh quang, nhưng mà một luồng khói đen kia càng cường thịnh, nuốt hết nàng ta.

Trong một mảnh mù đen kia, Đồ Nguyên phảng phất nhìn thấy một đoàn một đoàn gì đó luồn vào trong thất khiếu của nữ tử, chỉ chớp mắt, nàng đã hoàn toàn bị bao lấy rồi.

Đồ Nguyên trong lòng hoảng sợ, kinh hãi đến quên cả chạy trốn.

Hắn sao dám trắng trợn lộ liễu giết người tại nơi đây, người của Long Trì Thiên Cung đâu chứ, thế nào an tĩnh như thế.

Sau khi bị khói đen bao phủ, nữ tử không có phát ra được tiếng nào, chỉ có gãy dựa, thẳng đến chết đi nằm trên mặt đất không chút động đậy, cả người khô quắt, Long sư huynh kia vẫy một cái, khói đen hướng y vọt tới, chui vào trong y bảo y tiêu thất không thấy rồi.

Đồ Nguyên không biết nói cái gì, hắn cũng biết vô luận nói cái gì cũng không có tác dụng, chỉ là nhìn, hắn không biết mình có thể ngăn cản được một đoàn hắc vụ kia hay không, cho nên hắn muốn chạy trốn.

Tại trong ánh trăng, thân hình hắn rất nhanh nhặt đi, Long sư huynh kia tựa hồ có chút ngoài ý muốn, vung tay lên, một đạo phù quang tự trong tay y tán ra, giống như lưới, tựa hồ muốn bao lấy thân hình đang tan biến của Đồ Nguyên, nhưng mà thân hình Đồ Nguyên đã tiêu thất tại trong ánh trăng, không còn thấy tung tích.

"Di... Cái độn thuật này, trái lại không tệ a." Long sư huynh kia kinh ngạc nói ra.

Hắn không có tiếp tục truy tìm Đồ Nguyên, mà là đứng ở lối lên núi, như thủ vệ, lại như chờ đợi.

Đúng lúc này, trong hư không chấn động vang một cái thanh âm giận dữ.

"Người nào dám xông vào Long Trì Thiên Cung."

Theo thanh âm này vang lên, một vệt linh quang từ đỉnh một ngọn núi xa xôi vạch ra, rơi về phía chỗ Long sư huynh đang đứng, nhưng mà cũng đúng lúc này, trên ngọn núi, một cái người máu ngựa mặt lên trời gào thét.

Trực tiếp tung người một cái, hóa thành một vệt sáng đỏ, nghênh đón một đạo linh quang kia.

Trong hư không sinh ra sóng gợn vô hình, một cái lão đạo nhân cùng một cái người máu giống như là bị lột da xuất hiện tại trong hư không.

Lão đạo nhân kia sắc mặt phi thường khó coi, đột nhiên vung phát trần trong tay lên, toàn bộ Long Trì Thiên Cung vang lên một tiếng chuông.

"Đương..."

Tại khi tiếng chuông này vang lên, có từng đạo đạo linh quang từ mỗi cái đỉnh núi cực nhanh bay ra.

Chỉ chớp mắt liền rơi xuống, tổng cộng ba đạo linh quang, rơi vào bên cạnh đạo nhân kia liền tán ra, ba cái lão đạo nhân hiện ra.

"Thiên nhân Ma quân, người nào làm hồng pháp trận." Một lão đạo nhân trong đó nói ra, lão nhìn Long sư huynh đứng ở nơi đó, tức giận nói ra: "Long Ngâm Nguyệt, là ngươi phá hồng pháp trận."

Long Ngâm Nguyệt đứng ở nơi đó tuy rằng bộ dáng rất cảnh giác, nhưng mà trên mặt lại vẫn cứ có nét mỉm cười: "Như thế vậy."

Ba vị đạo nhân giận dữ, một người nói ra: "Lúc nào thì ngươi bắt đầu cấu kết với người của cái Thánh linh Giáo hoàng rồi."

"Nói cho ba vị trưởng lão biết rõ, đệ tử vẫn luôn là người của Thánh linh Giáo hoàng, chuyên vì tiếp dẫn giáo chủ xuất quan mà đến." Long Ngâm Nguyệt vừa cười vừa nói.

"Rất tốt, có thể ẩn núp tại Long Trì Thiên Cung ta nhiều năm như vậy, thực sự là không sai, bất quá, năm đó có thể trấn áp các ngươi, hiện tại đồng dạng có thể tiếp tục trấn áp lại." Một vị lão giả nói ra.

Lão vừa nói xong liền huy động phát trần, trong miệng lớn tiếng niệm: "Kim thủy có linh, hóa dây buộc thần."

Vừa dứt lời, một mảnh nước trong hồ liền cuộn cuộn nổi lên, giống như có linh, cuốn về phía người máu kia, hóa thành từng sợi dây thừng, trong nháy mắt trói lấy người máu kia.

Từ lúc người máu kia đi ra, cùng đạo nhân kia đụng nhau một kích, sau đó luôn luôn như là mơ mơ màng màng, giống như còn chưa thanh tỉnh, lúc này cũng dễ dàng bị trói lại rồi.

Chỉ thấy dây thừng do nước hóa thành kia trói người máu lại, trên nước đúng là xuất hiện phù văn dày đặc chi chít, trong phù văn lại có kim quang chớp động.

"Long trì sơn linh, khai sơn trấn ma."

Theo lão đạo nhân hiệu lệnh một tiếng, ngọn núi lúc trước Đồ Nguyên rời đi kia tuôn ra một mảnh linh quang, trong linh quang, cả ngọn núi đều như là nhấc lên, một mảnh linh quang từ dưới chân núi cuốn ra, vòng xoáy thật lớn muốn hút người máu kia vào trần áp.

Long Ngâm Nguyệt kia cũng là vẻ mặt khẩn trương nhìn nhìn, nhưng vào lúc này, hai mắt vốn mê man của huyết thi kia đột nhiên tuôn lên huyết quang, gãy mạnh một cái, huyết quang như lửa, người trong lửa tiêu thất, hóa thành tơ máu khắp trời, cuốn về phía bốn cái đạo nhân.

Bốn vị đạo nhân khẽ quát một tiếng, linh quang trên người như giáp y.

Đạo nhân cầm phát trần, rất nhanh huy động phát trần, phát trần lướt qua, thanh quang như nước, nhưng mà tơ máu lại vô cùng quý dị, đúng là trực tiếp quấn lên phát trần, theo phát trần lại trực tiếp quấn lên cánh tay lão. Lão hoảng hốt.

Phải biết rằng phát trần của lão cũng không phải là phát trần phổ thông, mà là phát trần thanh tịnh trăm nghiệp, lão từng dựa vào một cây phát trần này trực tiếp từ trong Bách Man sơn đánh ra, một cái phát trần tại tay, như là đại đao, không một yếu một quý có thể kháng cự sự sắc bén của nó.

Nhưng mà, lúc này đây nơi phát trần đi qua, y nguyên là trận trận thanh quang, nhưng lại không cách nào ngăn cản tơ máu kia quấn lên.

Lão hoảng hốt, đột nhiên miệng phun ra một mảnh hỏa diễm, trong phút chốc đã đốt cháy tơ máu quấn lên cánh tay kia, nhưng mà khi tơ máu lướt qua, cánh tay lão đã thành khô héo.

Thân hình lão nhoáng lên, liền độn đi xuống dưới hồ nước, khi độn rơi thì hô to: "Long quân cứu ta."

Theo lão hạ xuống, hồ nước đang bình tĩnh đột nhiên bốc lên, sóng cuộn dâng lên hóa thành đầu một con thủy long há miệng liền nuốt trọn cả người đạo nhân kia.

Ba vị đạo nhân khác, trong đó một người trong tay hiện ra một cái đại ấn vàng ròng, ấn vừa mới ra, toàn bộ Long Trì Thiên Cung đều như sôi trào rồi, trên đại ấn vàng ròng lửa cháy bùng bùng, tản ra một mảnh kim quang, một đạo Ấn cương hoa văn thật lớn vô hình bao phủ lấy đạo nhân kia.

Chỉ là tơ máu kia như có thể xuyên qua âm dương, chỉ hơi hơi dừng lại trước kim quang hỏa diễm kia, sau đó xoay một cái liền chui đi vào, bay thẳng đến mi đạo nhân kia luồn vào. Tựa tại trong nháy mắt này, mi đạo nhân sáng lên một đạo kim sắc phù ấn hình núi.

Kim quang chói mắt, tuy rằng tơ máu tại trong kim quang trở nên chậm chạp, nhưng mà vẫn giãy dụa hướng phía đạo nhân kia mà đến.

Sắc mặt đạo nhân phi thường khó coi, một tiếng không thốt, hai mắt nhìn chăm chăm một lũ tơ máu trước mặt kia, giờ lên tay kia, trong hai ngón tay đứng là trời nổi lên kim quang, ngón tay như vàng ròng hướng phía một lũ tơ máu kia kẹp lại, giống như cái kéo kim sắc cắt tới.

Cắt qua, một lũ tơ máu kia lại cũng không có tán, y nguyên lơ lửng tại hư không uốn lượn về phía lão, đồng thời từ một hóa thành hai, đột nhiên, tơ máu kia vừa xoay vừa luồn đúng là đã hóa thành một con rắn, rắn há mồm ra, càng lúc càng lớn, lớn đến trực tiếp thoát ra khỏi sự trấn cầm của lão, một ngụm liền nuốt hết đạo nhân kia.

Đạo nhân bị cái bao máu trùm lại rồi, máu như là có sinh mệnh.

Lại một vị đạo nhân kinh hãi trực tiếp thân hóa độn quang rơi vào trong hồ.

Sau cùng một vị đạo nhân thì là tại trong hư không di chuyển, góc áo tung bay, tiêu thất không thấy, lúc lại hiện ra thì đã tại phía xa xa rồi, trên tay lão đã có một thanh kiếm, rút kiếm ra khỏi vỏ, muốn hành pháp, đột nhiên mặt biến sắc, tại trong hư nơi lão vừa mới xuất hiện đúng là chui ra một mảnh tơ máu.

"Huyết thần phệ nguyên ma công, người vậy mà luyện thành rồi."

Lời nói chưa dứt, lão đã lại chuyển vào trong hư không, hiện ra thì đã đến nơi cực xa, tựa như trong Long Trì Thiên Cung này có từng cái cửa zíc-zắc, chỉ cần lão chuyển qua một cái cửa thì sẽ một chỗ khác.

Nhưng mà, cho dù như thế, y nguyên là vô pháp thoát khỏi tơ máu truy đuổi.

"Khởi động 'Thập nhị phẩm liên thai(Đài sen mười hai phẩm) Viêm Dương đại trận'."

Âm thanh của đạo nhân đang tránh né tơ máu truy đuổi kia chấn động toàn bộ Long Trì Thiên Cung, ông ông tác hưởng.

Theo âm thanh của lão vang lên, cung điện cùng bảo tháp trên các đỉnh núi tại toàn bộ Long Trì Thiên Cung dâng lên linh quang, linh quang làm cho cả Long Trì Thiên Cung hóa thành một tòa đài sen thật lớn.

Trong hư không bắt đầu xuất hiện hỏa diễm bốc cháy, một đóa một đóa, từng mảnh từng mảnh thiêu đốt.

Hỏa diễm kia như có như không, thoát ẩn thoát hiện. Tơ máu vốn đang truy đuổi phía sau đạo nhân kia tại lúc đại trận khởi động thì tiêu thất, tựa hồ bị đại trận ngăn cản, vô pháp đuổi theo.

Nhưng mà đạo nhân kia lại nhìn về phía một ngọn núi nơi lúc trước Đồ Nguyên đi ra, bởi vì một ngọn núi kia là tối, hoặc là nói, cái hồ sơn đại trận này không biết khi nào đúng là đã bị người phá hủy.

Trong lòng lão hoảng sợ, lẽ nào lại sẽ trình diễn thảm kịch năm đó sao? Lão không dám tưởng tượng, bởi vì hiện tại Long Trì Thiên Cung chỉ có bốn người bọn họ tọa trấn, tình anh đệ tử khác đều được chương môn mang đi U Minh ao đầm trấn áp ma vật nơi đó rồi.

"Truyền tin cho chương môn, Thiên Nhân Ma quân tu thành Huyết Thần Phệ Nguyên ma công, thoát ly phong ấn, trong môn có nội ứng của ma giáo, nhanh chóng hồi viện."

Hiện tại trong môn phái chính là lấy bốn người đạo nhân bọn họ cầm đầu, nhưng mà trong nháy mắt chỉ còn lại có một mình lão rồi. Lão vừa nói xong, tự nhiên có đệ tử đi truyền tin.

Long Ngâm Nguyệt vẫn cứ đứng ở nơi đó, nhưng mà không biết y dùng biện pháp gì, đúng là khiến những hóa diễm phiêu hốt quý dị đáng sợ kia như là vô pháp nhìn thấy y, lướt qua bên cạnh y, căn bản không dính vào thân.

Y không có sợ, trái lại nở nụ cười, trong tay hiện ra một khối ngọc màu xanh tím lớn cỡ bàn tay, chỉ thấy trên ngọc kia có điêu khắc một cái cửa, môn phong cách cổ xưa mà trang nghiêm, trên trụ cửa hoa văn phức tạp như long lân, dày đặc chi chít.

Tại trên đỉnh ngọc phù có ba cái chữ lớn phong cách cổ xưa—— Nam Thiên môn.

Khi ngọc phù tím xanh kia xuất hiện ở trên tay y thì liền có linh quang mạnh động, càng ngày càng thịnh, càng ngày càng thịnh, thẳng đến sau cùng cơ hồ muốn nổ tung thì y vung ra khỏi tay, linh quang cực nhanh hướng phía đỉnh núi cổ cấm tháp kia cực nhanh bay đi, trực tiếp đánh vào trên đỉnh tháp, vô thanh tan ra, trong một mảnh linh quang, một cái cửa thần bí mờ ảo xuất hiện tại trong hư không.

Đạo nhân kia cực kỳ hoảng sợ, kinh hãi nói: "Nam Thiên môn."

Cái Nam Thiên môn này là một đạo thượng phẩm Địa sát cấm phù, ở bên cạnh lập một đạo, ở chỗ xa xôi khác thiết lập một đạo, liền có thể tiến vào từ cửa này, ra tại cái cửa kia, tuy rằng cái Địa sát cấm phù này không thể dùng cho tranh đấu, nhưng mà lại cực kỳ huyền bí.

Nếu là cái Thập Nhị Phẩm Liên Thai Viêm Dương đại trận này không có kẻ hở thì sau khi phát động đại trận, cái thông đạo giữa hai đạo Thiên môn này sẽ bị ngăn cách, nhưng hiện tại là không thể ngăn cách được.

Trong lòng lão cảm thấy rét lạnh, Thánh linh Giáo hoàng này chuẩn bị đầy đủ như thế, lẽ nào Long Trì Thiên Cung lúc này khó tránh khỏi tai kiếp rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 19: Loạn chiến

Đồ Nguyên nhìn lửa thành đám thành đám, nhìn đại chiến đột nhiên xảy ra kia, hần chỉ có thể ẩn ẩn tại trong một chỗ núi đá. Hóa diễm tử trong hư vô kéo dài ra kia khiến hần không chỗ ẩn nấp. Chỉ là cái hỏa diễm này tựa hồ có quy luật nhất định, lại giống như có một chút đình trệ, cho nên hần trốn tại nơi đó đúng là nhất thời không có bị đại trận quán giết.

Đột nhiên, hần nhìn thấy trong thiên không hiện ra một cái cửa thật lớn, từ hư vô ngoài cửa kia tiến tới từng người dung mạo khác nhau, hần tức thì ẩn ẩn càng sâu rồi, hần phát hiện nếu như là ẩn ẩn tại nơi này bất động, dùng Vô Cự quan duy trì trong lòng bình tĩnh, đúng là có thể ẩn ẩn rất lâu.

Hần không biết kết cục cuối cùng sẽ là dạng gì, nhưng mà hần biết rõ, vô luận là một bên nào thắng, mình đều là nguy hiểm. Tiếng gào giết như ẩn như hiện, một trận một trận, không biết khi nào thì nổi lên, nổi lên một mảnh sương vụ mịt mờ, đột nhiên, phía trước truyền đến âm thanh đánh giết, càng ngày càng gần.

Là một đoàn hắc vụ đuổi theo một cái đệ tử Long Trì Thiên Cung, đệ tử Long Trì Thiên Cung đều là ăn mặc lam bào. Chỉ thấy đệ tử lam bào Long Trì Thiên Cung kia trong tay cầm một thanh ngân kiếm, tại lúc không ngừng lui về phía sau thì thỉnh thoảng đâm ra, phát ra xích xích âm vang, mỗi lần ra một kiếm, liền làm cho đám hắc khí không dám tiến lên.

Chỉ là phía trên đám hắc khí kia lại có một con dực xà(rắn có cánh) nhảy tại không trung, phát ra thanh âm tê tê, lưỡi đỏ thập thò, một đôi mắt xanh trời nổi hung quang, một đoàn hắc vụ kia như là có sinh mệnh, phối hợp với dực xà, một tiến một lui làm cho Long Trì Thiên Cung đệ tử kia không ngừng lui về phía sau, một thanh kiếm lại sử dụng được đầy đủ thủ đoạn.

Một thanh kiếm trong tay Long Trì Thiên Cung đệ tử điều khiển lưu loát như ý, lúc đâm ra là tàn nhẫn vô cùng, cái này là Đồ Nguyên lần đầu tiên trông thấy có người đem võ thuật cùng đạo thuật kết hợp vào nhau, trong lòng hần đột nhiên nghĩ, kỳ thực không quản là cái thủ đoạn gì, đều là dùng để đối địch, một cái người tu hành chính là muốn đem sở học bản thân thông hiểu dung hợp, khi sử dụng không cần phải đi phân biệt là phù pháp hay là pháp thuật hoặc là thần thông, tiện tay làm được mới là tốt nhất.

Chỉ thấy kiếm kia tại trong tay đệ tử Long Trì Thiên Cung cuộn chuyển thì dẫn dắt một mảnh linh khí hội tụ, linh quang tụ trên kiếm khi đâm ra thì mơ hồ có tiếng sấm nổ mạnh.

Nhưng trong hắc vụ vậy bức gã lại như là có thêm những đầu sói, gấu gao quần lầy, hơi có khe hở liền sẽ cắn xuống một mảnh linh khí từ trên người đệ tử Long Trì Thiên Cung.

Sở dĩ Đồ Nguyên sẽ cảm thấy những hắc khí kia là cắn xuống linh khí trên người đệ tử Long Trì Thiên Cung là bởi vì trong một tầng lớn hắc khí kia có từng đám khí đen nồng đậm, thật giống như là đầu sói vậy.

Một ngum một ngum.

Mà dục xà tại trên không kia thì là không ngừng thò ra đầu lưỡi, lưỡi như kiếm, mỗi một lần lưỡi rút lên khàn khàn âm thanh thì đúng là như kiếm phá không, mỗi một lần phun ra, đều khiến đệ tử Long Trì Thiên Cung nguy hiểm vô cùng. Gã muốn dùng kiếm tước cái lưỡi như kiếm của dục xà, nhưng mà vô pháp làm được, nếu một đối đối một thì bất cứ một cái nào bên đối phương đều không phải đối thủ của gã, nhưng mà hai cái kia liên thủ với nhau lại khiến vị đệ tử Long Trì Thiên Cung này liên tục lui về phía sau.

Ba người này tại phía trước Đồ Nguyên một đường chiến đấu, kiếm trên tay đệ tử Long Trì Thiên Cung ẩn chứa kiếm kỹ kết hợp với hư không hóa phù phù thuật.

Mà hai cái người của Thánh linh Giáo hoàng kia nhìn quý dị vô cùng, nhưng mà Đồ Nguyên theo trong công kích của bọn họ nhìn thấy vẻ ung dung bình tĩnh, tựa như đã thủ kinh nghiệm phong phú, từng bước một vây giết con mồi, hoặc như là hai cái tướng quân kinh nghiệm phong phú, bài binh bố trận, phối hợp với nhau chiến thắng đối thủ.

Đồ Nguyên nhìn bọn họ chiến đấu, tuy rằng thoát nhìn đều là vừa đụng liền thu, sau đó là từng bước một lui về phía sau, nhưng mà Đồ Nguyên lại có thể nhìn ra được, chiến đấu giữa bọn họ nhìn như bình tĩnh đơn điệu lại vô cùng mạo hiểm, một phương như hơi có vô ý, nhất định là trong nháy mắt chết đi.

Đồ Nguyên thấy một màn như vậy, trong lòng đột nhiên nghĩ đến, trong lúc sinh tử chiến, kỳ thực chính là chuyện trong nháy mắt, bình thường tích lũy, cũng chính là trong nháy mắt kia tỏa ra như pháo hoa, xem ai bình thường tích lũy càng thâm hậu, tại trong nháy mắt liều mạng, có nhiều thủ đoạn cũng dùng không ra.

"Ma vật của Thánh linh Giáo hoàng, dám đến Long Trì Thiên Cung chúng ta, vậy thì không nên nghĩ trở về."

Một mảnh sương mù màu đen cùng dục xà kia phát ra tiếng cười nhạt quái dị, có một cái thanh âm lạnh lùng nói ra: "Hôm nay không chỉ riêng ngươi phải chết ở chỗ này, Long Trì Thiên Cung các ngươi cũng sẽ tiêu thất khỏi cõi đời này."

"Long Trì Thiên Cung sẽ không tiêu thất, hai các ngươi tuyệt đối vô pháp sống rồi đi, dù cho là ta chết." Đệ tử Long Trì Thiên Cung dứt lời.

Một đoàn hắc vụ tựa hồ hướng về sau lui lui, nhưng mà đệ tử Long Trì Thiên Cung kia đột nhiên đâm ra một kiếm, kiếm quang như đốt, sát cơ bốc lên, thân hình gã theo đột ngột đâm tới mà trong nháy mắt tiêu thất, trên mũi kiếm có một tầng phù quang lóng lánh như lửa, hắc vụ co rút lại, đầu sói trong hắc vụ ở bốn mặt phát ra tiếng tru gào, vây quanh nhào tới.

Dục xà trên không trung phun lưỡi ra như kiếm, nhưng mà đệ tử Long Trì Thiên Cung kia thân hình đột biến, xoay chuyển bay lên, trong tay kiếm quý dị khó lường, sát cơ dày đặc, không chỉ tránh thoát lưỡi như kiếm của dục xà, thân hình gã chợt ẩn chợt hiện, kiếm trong tay đúng là đã chém tới dục xà, gã rõ ràng là công kích một mảnh hắc vụ kia, kì thực là tập kích dục xà trên không trung.

Dục xà xoay người, thân xà giương ra, đúng là trực tiếp nhảy vượt một phiên hư không, nhưng mà đệ tử Long Trì Thiên Cung kia tựa hồ là đã nghĩ đến một điểm này, kiếm quang rồi đột nhiên bùng lên, hét lớn một tiếng, hư không như nứt ra, thân hình dục xà kia dừng lại, đã bị kiếm quang chặt đứt đầu.

Đồ Nguyên kinh hãi tại thực lực mà đệ tử Long Trì Thiên Cung kia đột nhiên bạo phát ra, nhưng mà một mảnh hắc vụ kia lại trong nháy mắt nhấn chìm Long Trì Thiên Cung đệ tử kia.

Một mảng kiếm quang phóng ra trong hắc vụ, nhưng mà từng đầu sói do hắc vụ kết hóa ra đã cắn vào thần hồn của Long Trì Thiên Cung đệ tử, thế nào cũng vô pháp thoát khỏi.

Rất lâu sau, hắc vụ chậm rãi ngưng kết, cuối cùng trở thành một người, một người mặc hắc bào, lại về mặt tối tăm, mà Long Trì Thiên Cung đệ tử thì nằm trên mặt đất, đã thành một cái thây khô.

Nhìn qua y cũng đã bị thương tổn, trên người tuy rằng không có vết thương, nhưng mà sắc mặt lại có chút tái nhợt, đứng thẳng cũng có chút không vững, mà bên cạnh còn có một người nằm trên mặt đất, đầu đã đứt rồi, chính là người lúc trước hóa thành dục xà.

"Đệ tử Long Trì Thiên Cung quả nhiên lợi hại, bất quá, còn không phải là chết tại trên tay của sao, ha ha." Nam tử âm trầm kia đắc ý nói ra.

Đột nhiên, y cảm thụ được cường liệt nguy hiểm, da thịt thân thể đúng là trong nháy mắt liền muốn tán hóa thành một mảnh hắc vụ, vô số đầu sói tuôn ra từ trong thân thể hắn, sau đó một cái tay lộ ra từ trong ánh trắng, chụp lên người y, một cái đầu sói liền đã bị hắn chụp ở trong tay, sau đó bị một đoàn hỏa diễm thiêu đốt tan biến.

"Ôp..."

Còn không đợi y thấy rõ người xuất hiện từ trong ánh trắng kia, một tiếng kêu vang chấn động thần hồn đột nhiên vang lên, đầu óc y liền choáng váng, như là bị người đập mạnh vào đầu, cả người đều dao động một cái.

Y biết rõ mình bị người đánh lên rồi, hơn nữa, người đánh lên còn biết thuật pháp công kích thần hồn. Một loại pháp thuật này, chính y cũng là am hiểu, nhưng mà tại thời điểm này, mình là thân thể sau đại chiến, như thế nào có thể tiếp tục chiến, y trước tiên liền nghĩ đến chạy trốn.

Chỉ là còn không đợi y trốn, trong mắt y liền thấy được một cái tay, tay kia như là muốn đem hai mắt của mình móc ra, tại trên bàn tay có quang sáng xám mờ bao phủ, lại có một cái khuôn mặt già xấu và quỷ dị vận vẹo xuất hiện, y phát hiện đúng là vô pháp không chế bản thân, tay kia rõ ràng chỉ là chụp qua bên người mình, bắt vào khoảng không, nhưng mà mình lại như là bị hấn tóm lấy y phục, cả người không động đậy được rồi.

Ngay sau đó một cảm giác đau đớn vì linh hồn bị kéo rách dâng lên, y kinh hãi giận dữ, thần hồn sắp sửa bị xé rách này trong nháy mắt hóa thành một mảnh hắc vụ, hóa làm một cái đầu sói nhào về hướng phía người đánh lên kia.

Y muốn đem thần hồn của người đánh lên kia xé thành mảnh nhỏ, nuốt sạch sẽ, nhưng mà trong nháy mắt vừa nhào ra, y thấy được một cái linh lưới.

Như cấm văn(hoa văn giam cầm) trong thiên địa, đúng là trực tiếp giam cầm lại một lũ thần hồn do mình phân hóa ra rồi.

Trong lòng y có cảm giác sợ hãi, thủ đoạn của người này có phần khắc chế mình, nếu lúc mình toàn thịnh thì sao có thể sợ, nhưng hiện tại vừa mới đại chiến xong một trận.

Y nhào vào trong hư không, tại lúc nhào tới này thì muốn hóa thành một mảnh hắc vụ để đào tẩu, nhưng còn chưa có hoàn toàn hóa thành hắc vụ, một cái tay đã thò vào trong hắc vụ, kéo xé ra bên ngoài một cái, vô cùng đau đớn dâng lên, đồng thời cảm giác suy yếu bao phủ y.

...

Đồ Nguyên nhìn ba cái thi thể nằm trên mặt đất, trong đó một cái nam tử mặc hắc y mặt mày u ám là do hấn giết chết, khá dễ dàng so với hấn tương tượng.

Hấn đột nhiên phát hiện đấu pháp sát nhân kỳ thực cũng không cần phức tạp rườm rà như vậy, phải thi triển ra thứ người sở trường nhất, không nên để cho đối phương có cơ hội lấy hơi, sau đó sẽ thắng rồi.

Trong thiên hạ tất cả pháp thuật đều là dùng để tranh đấu, cái pháp thuật gì lợi hại là phải xem người luyện, mà người nào lợi hại thì phải đánh qua mới biết được, còn như chỉ là tỷ thí thì khó mà nhìn rõ được, chỉ có khi đánh nhau sinh tử mới thấy chân pháp.

Tranh đấu giữa người tu hành mới là chuyện tàn khốc nhất trên cõi đời này.

Hấn coi y phục trên người mình ra, đôi lấy áo choàng của hắc y nam tử, sau đó lại tháo phù túi trên người bọn họ ra, phù túi của bọn họ đúng là trong lúc nhất thời vô pháp mở ra, hấn biết cái này không phải là phù túi phổ thông, trong đó có thần hồn ẩn ký của bọn họ, nhất định trước đó cần phải xóa đi ẩn ký mới được.

Hấn lại nhặt lên thanh kiếm của đệ tử Long Trì Thiên Cung kia, sau đó rất nhanh rời khỏi nơi đây.

Đồ Nguyên muốn ly khai cái Long Trì Thiên Cung này, cho nên hấn quyết định lần vào trong đám người của Thánh linh Giáo hoàng để rời đi.

Đi tới dưới núi, phát hiện hỏa điểm trong hư không kia đã tiêu tan hơn một nửa, hiển nhiên pháp trận đã bị phá không ít, nhưng mà sương trắng cũng không có tan, khắp nơi đều có tiếng kêu giết, hấn cẩn thận đi tới.

Trong bầu trời, ánh trăng vẫn vậy, như sương như tuyết.

Hấn không có trốn vào trong ánh trăng, nhưng mà ánh trăng chiếu vào trên người hấn, đúng là ngay cả cái bóng cũng không có, hấn đi tới, lại không phát ra một tiếng động, hấn không có động đi, lại ẩn tại trong ánh sáng rồi.

Đột nhiên, phía trước có một người kinh sợ chạy tới, một thiếu nữ thoạt nhìn rất gầy yếu, trong tay cầm một cái thẻ ngọc đã tổn hại, về mặt kinh hoàng, mặc trên người là pháp bào của đệ tử Long Trì Thiên Cung.

Mà sương trắng phía sau nàng ta đột nhiên tách ra, một tiếng hồ gầm vang lên, một con báo màu đen nhảy ra sương trắng, phía trên con báo màu đen kia có một thiếu niên đang ngồi, cầm một cái roi trong tay, roi cuốn trên tay, nhưng mà đầu mút của roi là đầu độc xà hình tam giác, như vật còn sống.

"Thùm thụp "

Cái nữ tử gầy yếu kia té lăn ra đất, mà thiếu niên cười báo thì hiện ra thần sắc đùa bỡn.

Thiếu nữ về mặt kinh sợ, toàn thân rung động, chân giẫm trên mặt đất lui lại.

Đồ Nguyên có biết nàng ta, bởi vì nàng ta từng đưa cơm cho Đồ Nguyên, phải đến cấm tháp đưa cơm, hiển nhiên cũng không phải là loại đệ tử được sự phụ gì bảo hộ, hơn nữa, Đồ Nguyên rất rõ ràng, chính là nàng tại phía bên ngoài cửa sổ cấm tháp đọc phần chính yếu của độn thuật kia.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 20: Người của Vạn Hóa tông môn

Đối với toàn bộ Long Trì Thiên Cung, ngay từ đầu, theo cố sự mà sư phụ Khuất Thành kê ra, hắn có sự ngưỡng vọng đối với tông môn thần bí mà cường đại, cũng từng tưởng tượng có một ngày mình có thể trở thành đệ tử của loại tông môn cường đại như Long Trì Thiên Cung này, có thể nỗ lực tu hành, làm như vị đệ tử ngoan con sống dữ kia.

Nhưng mà loại này ý niệm chỉ là ước nguyện chợt lóe mà qua, thẳng đến Từ thành phủ xuống, hắn thật vất vả thoát ra Từ thành, nhưng mà lại tại trong Chu Thiên Cẩm Thân Đại Trận gặp phải sự chặn giết tàn khốc, tuy rằng hắn biết rõ bọn họ là vì không để cho vong linh trong Từ thành chạy thoát ra ngoài. Nhưng việc bọn hắn không nghe người khác giải bày, dù cho là nghe rồi, cũng căn bản không quan, hoàn toàn là loại coi thường đối với hạ vị tu sĩ.

Coi thường, hắn có thể chịu đựng, bởi vì hắn cho rằng muốn người khác tôn trọng, thì bản thân mình phải cường đại, không quan là cái thế giới người tu hành này, còn là cái thế giới quyền lực kim tiền kia, lấy cái gì làm chủ, như vậy người nhất định phải có cái đó, tôn nghiêm của cá nhân cho tới bây giờ đều là tranh mà ra, không phải người khác cho.

Long Trì Thiên Cung không có giết chết mình, cũng truyền một bộ Thái Âm trăm linh kiếm quyết để trăm thần trong lòng, một điểm này Đồ Nguyên là cảm kích, nhưng mà hắn cũng không thích nơi đây, cái Long Trì Thiên Cung này cao cao tại thượng, mình chỉ là một vị đệ tử tiểu phái sống tạm bợ, là một giới tán tu.

Cái nữ tử về mặt sợ hãi, gầy yếu trước mặt này lại khiến hắn có một loại đồng cảm. Có lẽ nguyên nhân bởi vì nàng tuy rằng là đệ tử của Long Trì Thiên Cung này, lại ở vào tầng thấp nhất, rất bị ức hiếp đi.

Hơn nữa, nàng phi thường nỗ lực tu hành, nhưng mà tựa hồ ngộ tính của nàng cũng không được tốt lắm, một phần chính yếu đột phá kia là tại ở ngoài cấm tháp nhằm đọc một đoạn thời gian rất dài.

Lúc này nhìn thấy nàng sắp tử vong tại ngay trước mặt mình, trong lòng sinh ra không đành lòng, mỗi người đều có lòng đồng cảm với người yếu, nhưng mà lý trí nói cho hắn không thể xung đột với cái thiếu niên cười báo này.

Mà tại lúc trong lòng bối rối có nên giải cứu cái nữ tử gầy yếu này hay không thì con báo màu đen kia đột nhiên xoay đầu nhìn qua, một đôi mắt hung thần kia đứng là nổi lên quang hoa u lãnh.

Thiếu niên cười báo tức thì nhìn lại đây, chỉ là theo lúc nhìn qua, tay gã đồng dạng vẫy ra một đạo pháp phù, quang sáng của pháp phù u lam sắc, tỏa ra trong hư không, phía dưới một mảnh lam quang, thân hình Đồ Nguyên liền hiển lộ ra, tại trên người hắn có điểm điểm bột phấn lam sắc dính vào.

Đồ Nguyên biết rõ loại thủ đoạn này là một loại pháp phù bài trừ ẩn thân pháp.

Theo thân hình Đồ Nguyên hiển lộ ra, trường tiên trong tay thiếu niên đâm ra như kiếm, roi uốn lượn trong hư không, trong một mảnh ánh sáng màu đỏ, một con độc xà đen đỏ đan xen giống như từ trong cấm cổ giật mình tỉnh lại, phát ra tiếng rít lạnh lẽo.

Giống như xuyên thấu hư không, thoáng cái xuất hiện tại trước mặt, nhắm thẳng mi tâm cần đến.

Con độc xà này không phải là độc xà thực sự nhưng mà so với độc xà thực sự còn phải đáng sợ hơn, độc xà này chính là roi trong tay thiếu niên kia biến thành.

Kiếm trong tay Đồ Nguyên đâm ra, nhưng mà xà tiên kia lại tại trong nháy mắt kiếm đâm ra liền chấn động nổi lên ô quang, giống như là thân rắn chợt ụt tới, một luồng linh lực cường đại đứng là trực tiếp chấn động kiếm trong tay hắn làm lệch sang một bên.

Kiếm này không phải kiếm của hắn, là kiếm được đệ tử Long Trì Thiên Cung bồi luyện rất nhiều năm, cho nên tại trên tay Đồ Nguyên nó chẳng qua là cứng hơn nhiều so với kiếm phổ thông mà thôi, cũng không thể phát huy ra tác dụng của một thanh pháp kiếm.

Thiếu niên cười lạnh một tiếng, roi trong tay lại rung lên, trên roi vậy mà xuất hiện tiếng rần rền thè lưỡi, một lớp linh quang đỏ sẫm sền sệt tuôn ra.

Roi đã triệt để hóa thành đầu xà, lại có dày đặc răng nanh xuất hiện, mắt thấy sẽ cắn vào mi tâm Đồ Nguyên thì roi đầu rắn của gã đột nhiên ngưng lại, một cái tay không biết khi nào xuất hiện ở nơi đó, bắt chặt đầu rắn ở trong tay.

So với bốn năm trước, Đồ Nguyên rõ ràng cảm giác được Nhiếp Linh Cẩm Nã pháp của mình đã cường đại hơn rất nhiều, Phong Linh phù cùng thụ mệnh kia tại trong Nhiếp Linh Cẩm Nã đều là mở ra cánh cửa thần thông cho môn Nhiếp Linh Cẩm Nã này, có cường đại hay không thì còn phải nhìn người tu trì nó, mà nếu muốn khi một tay chụp xuống thì nhiếp linh cảm nã được vạn vật, vậy phải xem trình độ linh lực của bản thân người tu hành thâm hậu cỡ nào, cùng với thần niệm có cường đại hay không.

Bốn năm qua, Đồ Nguyên ngoại trừ thực khí, đó là luyện Thái Âm trăm linh kiếm quyết. Tuy rằng hắn không biết như thế nào dùng Thái Âm trăm linh kiếm quyết để đối địch, nhưng là một môn luyện thần thực sự.

Điều này giống như là người có sức lực, nắm tay người khác thì có thể khiến đối phương thoát ra không được, nếu là không có sức lực, vậy thì bắt được

cũng là không được gì.

Trong nháy mắt xà thủ tiên bị bắt lại, thiếu niên cười báo cả kinh, nhưng mà khi linh lực chuyển động, linh quang trên roi vận chuyển mạnh mẽ, thân roi đứng là hóa thành cự mãng, nhưng mà huyết sắc linh quang kia tới gần bàn tay Đồ Nguyên thì cấp tốc yên tĩnh lại, một khúc roi phía trước tay như đã không còn là một bộ phận của xà thủ tiên, ảm đạm không ánh sáng.

Thần niệm cường đại giúp cho Nhiếp Linh Cầm Nã thủ cũng trở nên cường đại rồi.

Thiếu niên kinh ngạc với việc mình nhất thời vô pháp đoạt lại xà thủ tiên, nhìn Đồ Nguyên, nói ra: "Vạn Hóa tông? Thần thông của ngươi nhưng không giống như là pháp môn một niệm hóa vạn linh của Vạn Hóa tông."

"Ta tu pháp môn gì chẳng lẽ còn cần phải nói với ngươi sao?" Đồ Nguyên tâm tư thay đổi thật nhanh, thuận theo đối phương giọng nói lạnh lùng.

Hắn không biết Vạn Hóa tông cùng cái thiếu niên này có quan hệ gì, nhưng mà lại có thể nghĩ đến, bọn họ tuyệt đối sẽ không là quan hệ đối địch.

"Vậy ngươi trốn ở chỗ này là muốn làm gì?" Thiếu niên cười báo nói ra, xà tiên trong tay hiện lên một tầng linh quang mạnh động, Đồ Nguyên buông tay, tùy ý cho gã rút về.

"Há cần ngươi tới quản, cút." Đồ Nguyên lạnh lùng nói ra.

Trên mặt thiếu niên cười báo hiện lên giận dữ, trong mắt tràn đầy sát ý nhìn Đồ Nguyên, Đồ Nguyên đứng ở nơi đó không chút động đậy, duy trì 'Vô Cự quan', lạnh lùng nhìn thiếu niên cười báo kia, bốn năm giam cầm, làm cho trên người hắn có vẻ âm trầm, trong ánh mắt có một loại phản hận ân sâu trong đó, lại bởi vì tu Thái Âm trăm linh kiếm, mà ánh mắt như kiếm, lợi hại vô cùng.

Thiếu niên cười báo trong lòng sinh ra khiếp sợ.

"Hắn không có sợ hãi, hẳn là nơi đây còn có người, cũng được, còn nhiều thời gian, ngày khác gặp lại rồi tính toán, hôm nay còn phải từ cái Long Trì Thiên Cung này vơ vét một chút chỗ tốt mới được, không thể đến không." Thiếu niên cười báo thầm nghĩ.

Gã chậm rãi rời khỏi, mắt dõi theo Đồ Nguyên, sau cùng hắc báo nhảy rồi đi, tiêu thất.

Vị nữ tử gầy yếu còn đang phát run kia tại khi thấy rõ khuôn mặt Đồ Nguyên thì kinh ngạc há miệng, nàng đã nhận ra Đồ Nguyên, nhưng mà Đồ Nguyên cũng không có nói chuyện với nàng, mà là xoay người liền đuổi theo thiếu niên cười báo kia.

Nàng kia nhìn Đồ Nguyên rời đi, ngăn người, sau đó rất nhanh đứng dậy, sau đó hướng một cái phương hướng chạy đi, nàng muốn trốn đi, lúc trước đó là muốn chạy về phía đó, chỉ là luôn luôn bị đuổi theo.

Đồ Nguyên đi dọc theo hồ nước, duy trì Vô Cự quan, cẩn thận đi tới.

Vô Cự quan có thể giúp hắn tại trong hoàn cảnh đánh giết hỗn loạn này mà không sợ hãi, chỉ có trong lòng không sợ, mới có thể thả lỏng tâm thần, cảm ứng nguy hiểm quanh thân.

Hắn đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu nhìn bầu trời, chỉ thấy trong toàn bộ bầu trời là một mảnh huyết quang(ánh sáng như màu máu), hai đạo nhân bị vây khốn ở trong đó, hai đạo nhân kia cực lực muốn vượt ra tầng huyết quang của cái đại trận tàn nhẫn này, nhưng mà chỉ có thể khó khăn lắm chống đỡ không bị giết chết mà thôi.

Chỉ thấy huyết quang kia bỗng nhiên cuốn lên, theo bỗng nhiên cuốn lên kia, đột nhiên phân hóa thành hàng ngàn hàng vạn tơ máu, một lũ tơ máu hóa thành một cái người, lại một bỗng nhiên hóa thành từng cái huyết nhân, nhìn chăm chú vào toàn bộ Long Trì Thiên Cung.

Đồ Nguyên nhìn chăm chăm từng cái huyết nhân kia, một cổ hàn ý cường liệt hiện lên trong lòng, hắn vội vàng nhắm mắt lại, nhưng mà cho dù là nhắm hai mắt lại, trong đầu óc cũng vẫn cứ là có một cái huyết nhân treo cao tại trên bầu trời lạnh lẽo quý dị nhìn chăm chú vào mình.

Một cảm giác run rẩy phát ra từ trong linh hồn, so với tại từ thành còn phải cường liệt hơn nhiều.

Hắn lắc đầu, suy nghĩ việc khác, nhưng mà cảm giác huyết nhân kia nhìn chăm chăm vào mình cũng không có yếu bớt chút nào. Cuối cùng hắn ngừng lại, nhắm mắt lại, tâm thần chìm vào trong Thiên cương ẩn phù kia, lúc đó mới trầm tĩnh lại, nhưng vẫn nhìn thấy một cái huyết nhân tại trung ương, chú ý vào mình.

Nơi này là trong một mảnh tâm hồ thế giới, một ánh trắng từ phía chân trời rơi xuống, như kiếm quang, trầm tại trên huyết nhân kia, huyết nhân từ giữa vỡ ra, theo đó ánh trắng kiếm quang không ngừng, một đạo lại một đạo, sau cùng hóa thành một mảnh ánh trắng rơi vãi tại sâu trong tâm linh, huyết nhân không còn sót lại chút gì, trong lòng hắn là một mảnh thanh minh, không còn chút trĩ trệ nào.

Hắn minh bạch Thái Âm trăm linh kiếm quyết này cũng không phải kiếm quyết hoàn chỉnh, hơn nữa có lẽ không phải dùng để đối địch, mà hẳn là loại tâm linh chi kiếm như vừa rồi.

Cái này chỉ là hắn phỏng đoán, lúc này hắn không dám lại ngẩng đầu nhìn. Mặc dù muốn lý khai nơi đây, nhưng mà vẫn cứ còn nghĩ tới đồ của mình không biết ở nơi nào, không biết có thể tìm lại hay không.

Nhưng mà so với tìm về đồ của mình, lúc này càng phải làm chính là thoát đi cái Long Trì Thiên Cung này, giữ được tính mạng.

Lại quay đầu lại nhìn nhìn một cái cửa lớn thần bí xuất hiện tại đỉnh tháp kia, y nguyên còn tại, lúc này vẫn cứ có tốp năm tốp ba người từ bên ngoài tiến đến, nhưng cũng không thấy người đi ra.

Nhìn chung quanh, phát hiện chỗ gần chỗ xa đều có người đang chiến đấu, hơn nữa chiến đấu tại trên mỗi cái đỉnh núi càng đặc biệt kịch liệt.

Hắn hướng về phía một cái đỉnh núi mà đi, đệ tử của Long Trì Thiên Cung trốn ở trong những quan điện kia, dựa vào cấm pháp trong quan điện để chống lại, mà tại bên ngoài thì là một đám người của Thánh linh giáo đang vây đánh.

Đi tới dưới chân núi, cũng không có vội vã đi tiếp, mà là lấy mấy cái phù túi kia ra. Phù túi nếu chỉ là hạ phẩm bình thường, tuy rằng có thể chứa vài thứ, nhưng mà cũng không có thần hồn ẩn ký của bản thân, cho nên khi bị người khác lấy được, tùy thời đều có thể lấy ra thứ ở bên trong.

Cái phù túi đầu tiên Đồ Nguyên lấy ra có màu đen, tại trên túi có một hạt bảo thạch màu đen, đó là nơi có thần hồn ẩn ký, đưa thần niệm dò xét vào trong đó, một đoàn sương phù văn xám mù mịt kết thành, bài xích ý thức của Đồ Nguyên.

Thần thức của hắn hóa thành một vệt ánh trắng như kiếm, chém xuống, phù văn xám mù mờ kia trong nháy mắt vỡ nát, ý thức của nguyên chủ nhân ở trong đó cũng tan rã.

Hắn vui vẻ, hắn vốn chỉ là định thử một lần Thái Âm trăm linh kiếm quyết có thể chém được thần hồn ẩn ký của người khác lưu lại trong pháp khí hay không, trong lòng cảm thấy hắn là có thể, nhưng mà sau khi thử qua phát hiện thật sự có thể làm được thì hắn vẫn rất cao hứng. Mỗi một cái tiến bộ cùng phát hiện đều làm cho hắn thật sự cao hứng.

Kế tiếp, hai cái phù túi khác cũng là như thế, hắn cũng không có tí mi đi thăm dò lựa chọn pháp khí trong đó, bởi vì một kiện pháp khí nếu là không có trải qua thần niệm linh khí bản thân bồi luyện quen thuộc, là rất khó dùng tốt, nếu là dùng để liều mạng, vậy thì sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Hắn chỉ là lấy hết pháp phù trong đó ra, chỉnh lý một cái, sau đó chọn ra những cái có khả năng sẽ dùng tới.

Trên ngọn núi này cũng là có một cái tháp, tháp tên là Quy Nguyên tháp, lúc này trên tháp có một tầng linh quang nổi lên, đệ tử Long Trì Thiên Cung trong tháp đang tại thủ, mà bên ngoài thì là người của Thánh Linh giáo vây đánh.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 21: Quy Nguyên tháp

Khi tu sĩ đấu pháp sinh tử thì hoặc là huyền lệ đến cực đẹp, lại hoặc là âm quỷ đến ngơai nhìn không rõ. Nhưng mà khi muốn phá cấm pháp thì lại khác biệt, không phải đem tất cả những gì bản thân tu hành được phát huy ra trong một thời gian ngắn ngủi mà là phải xem nền tảng tu hành của người rồi.

Khi Đồ Nguyên tới thì nhìn thấy một đám hơn mười người bắt lực vây quanh tháp.

Nhìn từ xa, chỉ nhìn đến mặt trên Quy Nguyên tháp trôi nổi một tầng linh vận sáng xanh, nhưng mà đến gần nhìn, mới phát hiện trong linh vận sáng xanh kia là có thêm phù văn hóa sinh hiện ra như nước chảy.

Có chút phù văn linh chú thì như trùng ruồi phi diều, lại hoặc như thú chạy cá bơi, khi huyền động hóa sinh thì có khi là quần kết với nhau hình thành hoa văn cảnh tượng núi non sông ngòi.

Chỉ thấy một tu sĩ cầm kiếm đỏ đậm trong tay rung động, linh quang màu đỏ cuộn động như dải lửa cực nhanh lướt về phía Quy Nguyên tháp. Trong nháy mắt linh quang chui vào trên tháp, một chỗ kia lập tức tan ra, rồi lại có một mảnh linh quang như nước bao lấy nó, một con cá do phù văn biến thành xuất hiện, há miệng liền ngậm chặt lấy phi kiếm kia, đúng là muốn kéo vào trong tháp.

Vị tu sĩ kia mặt biến sắc, hai mắt trừng trừng, lại một tiếng không phát, y đang dùng thần niệm nỗ lực thu hồi kiếm.

Bên kia, có một cái tu sĩ lấy ra một cái tiểu phiên, áp sát tháp, trực tiếp đi về phía cửa, phiên trong tay y tỏa ra âm trầm nghiêm túc chí ý, tại dưới phiên kia, linh quang trước cửa tháp đúng là bị phá vỡ ra một cái lỗ, linh quang trên tháp vậy mà vô pháp hợp lại.

Đúng lúc này, một cái gương treo cao trên cửa tháp chấn động, phát ra một đạo quang hoa u tối, chiếu vào trên phiên kỳ kia, tầng tầng linh quang trên phiên kỳ đột nhiên như là bị đông lại, theo đó trên tháp tuôn ra một mảnh phù văn như bướm, trong nháy mắt nhấn chìm cái người kia.

Trên thân người kia tuy có linh quang nổi lên hộ thân, rồi lại trong nháy mắt bị diệt đi, theo đó cả người thẳng tắp đổ nhào xuống đất.

Trong lúc nhất thời, ngoại trừ những người có pháp khí bị phù văn trên tháp giữ lại kia còn đang cố gắng tranh đoạt lại, đúng là không còn người nào động thủ nữa.

"Con mẹ nó, cái Quy Nguyên tháp này ta không tin phá không được."

Tại trong những người kia có một nam tử cầm trong tay một đôi đại chùy, khuôn mặt dài với chòm râu đen dày đặc, bên cạnh y có không ít người, đều như lấy y làm đầu.

Mặt trên một đôi đại chùy ám kim kia rậm rạp phù văn, cả người y như tháp sắt.

Đột nhiên có người nói: "Tam ca, cách đây vài ngày ta quen một người, trên tay hắn có một dạng bảo bối gọi là Phá Pháp châu, hắn là có thể phá phù trận của cái Quy Nguyên tháp này, hay là để hắn tới thử xem."

Tam ca kia kinh ngạc nhìn nhìn người nói chuyện ở bên cạnh.

"Tiểu Tổng, ngươi không tệ a, có bằng hữu như vậy, thế nào không sớm giới thiệu cho tam ca a." Tam ca kia hít mắt lại, tuy rằng cả người y đều có vẻ thô kệch, nhưng mà đôi mắt lại thực sự không tính lớn, hơi khề nhều mắt liễn như một cái kẻ hở, lại tản ra vẻ lạnh lùng hung hiểm.

Vị Tiểu Tổng kia trên mặt có chút kinh hãi, lại vẫn cứ là vừa cười vừa nói: "Tam ca, còn không phải là do cảm thấy không cần tới hắn sao, vốn tưởng rằng với cái tháp nhỏ nhỏ này, có tam ca tại, nhất định có thể phá được rồi, nếu như tam ca không cần, đương nhiên sẽ không đi thỉnh hắn tới, chỉ là lần này mọi người tới đây, chính là vì được chút chỗ tốt, nếu vạn nhất đến lúc các tông chủ triệt thoái, mà chúng ta chưa có đánh chiếm được tòa tháp này, vậy thì... Đã uống công đến một chuyến rồi."

Gã cẩn thận nói, đến sau cùng thanh âm nhỏ hơn không ít, nhưng cũng đủ người bên cạnh nghe rõ ràng. Nhưng mà lời này, một ít người bên cạnh tựa hồ cũng nghe ra trong đó có ẩn ý đặc biệt, ý của tên Tiểu Tổng này chính là tam ca người hiện tại phá không được, hiện tại mọi người đã đánh lâu như vậy, người nói làm sao bây giờ, ta giới thiệu cho người một cái người có thể phá cái tháp này, muốn hay là không.

Tới đây tuy rằng rất nhiều người, nhưng mà lại phân từng đội từng đội, mỗi một cái tiểu đội đều có nhân vật đầu lĩnh, mà đầu lĩnh của cái tiểu đội này chính là tam ca kia.

Bất quá, hơn mười người này đối mặt với tòa tháp kia lại tựa hồ có chút bất lực.

"Không sai, không sai, Tiểu Tổng ngươi thật không sai, đi, mời bằng hữu kia của ngươi tới đi." Tam ca hít mắt vô vô vai Tiểu Tổng nói ra, Tiểu Tổng tựa hồ rất sợ, nhưng vẫn cười.

Nhưng mà gã cũng không có lập tức rời đi, mà là nói ra: "Tam ca, bằng hữu kia của ta nói, nếu như là dựa vào Phá Pháp châu của hắn phá vỡ được phù trận trên tháp, thì bên trong nếu có thứ gì tốt, hắn muốn chọn trước ba kiện."

Tam ca đột nhiên nở nụ cười, cười rất lạnh, nói ra: "Chọn trước ba kiện? Cái này là ý của hắn hay là ý của ngươi a."

"Tam ca, ngươi hiểu lầm rồi, nếu như tam ca không nguyện ý, ta liền không cần đi mời hắn tới rồi." Tiểu Tổng nói ra.

Tam ca cũng không có lại nhìn gã, trái lại là chuyển ánh mắt nhìn qua người khác, lúc này tất cả đều trầm mặc, bên cạnh có một người thì là hướng Tam ca nói ra: "Tam ca, nếu Tiểu Tổng đã nói như vậy rồi, vậy thì đáp ứng hắn đi."

Tam ca gật gật đầu, nói ra: "Đã như vậy, vậy ngươi đi mời tới đi."

"Vâng, tam ca, chờ ta một hồi, lập tức sẽ trở về." Nói xong Tiểu Tổng hướng dưới núi chạy đi.

Tam ca nhìn chằm chằm Tiểu Tổng đang rời đi, trong mắt y hiện lên hung quang nguy hiểm, tại y nhìn đến, cái Tiểu Tổng này là đang khiêu chiến với uy nghiêm của mình, đồng thời cũng là đang tại tính kế một đoàn người này của mình.

Ba kiện thứ đồ tốt, ba thứ tốt nhất trong tháp bị một ngoại nhân lấy đi, đối với hắn mà nói là tương đương với uống phí một phen công phu, có cảm giác như làm áo cưới cho người khác.

Bóng lưng Tiểu Tổng tiêu thất, nhưng mà Tam ca lại nhìn thấy cách đó không xa có thêm một người đứng ở nơi đó, lúc trước cũng không có gặp qua.

"Người là ai." Tam ca hỏi.

"Ta là Đồ Nguyên." Đồ Nguyên trả lời, hắn đã đến một lúc rồi, cũng nghe được Tam ca cùng Tiểu Tổng nói chuyện với nhau.

"Đồ Nguyên?" Tam ca trầm ngâm đọc ra tên này, xác định mình chưa từng nghe qua, hỏi: "Người là tới cùng người nào?"

"Lão Kim." Đồ Nguyên đáp.

Tam ca lại một lần nữa suy nghĩ một chút, y nguyên chưa từng nghe qua tên này. Hít mắt nhìn kỹ Đồ Nguyên, lại hỏi: "Người thế nào lại đến nơi đây rồi?"

"Bọn họ đều chết rồi, hiện đệ tử Long Trì Thiên Cung ở bên ngoài không còn rồi, chỉ còn người trốn ở trong tháp như vậy, cho nên ta tới nơi này nhìn xem."

"Nga, nhìn người mặc như vậy hẳn là Quý vương tông đi, ta tại Quý vương tông có người bằng hữu gọi là Lương Du, không biết người có biết hẳn hay không?." Tam ca hỏi.

"Người khả năng nhớ lắm rồi, ta là Vạn Hóa tông, cũng không nhận thức bằng hữu của người." Đồ Nguyên nói ra.

Hắn biết rõ, tên Tam ca này là đang vặn hỏi mình, xác định thân phận của mình. Bất quá, nếu y vẫn còn vặn hỏi thì nói rõ lúc trước mình trả lời không có sai. Lúc trước hẳn là suy nghĩ, Vạn Hóa tông nếu đã là một cái phân tông của Thánh Linh giáo, như vậy sẽ còn có cái phân tông khác, đã như vậy, người bên trong khẳng định đều không thể quen thuộc hết nhau.

Chính yếu là, Đồ Nguyên phát hiện y phục bọn họ đều phi thường thống nhất, những người này kể cả Tiểu Tông đã rời đi kia tuy rằng y phục có điểm khác biệt, nhưng mà trên ngực đều có thêu một cái dấu ấn chu từ sắc.

Trên ngực kiện hắc bào mà Đồ Nguyên đang có một đóa hoa bạch sắc.

"Nga." Tam ca như bừng tỉnh vỗ vỗ đầu mình, nói ra: "Là ta nhớ lắm rồi, Vạn Hóa tông ta cũng có một người bằng hữu, gọi là Trường Sinh, không biết người có quen hay không?"

Đồ Nguyên chỉ là lắc đầu, cũng không có trả lời.

Tam ca ha ha cười, nói ra: "Nhiều người như vậy, không nhận ra cũng rất bình thường, bất quá nếu người cùng tiến tới với người đều chết rồi, vậy thì cùng theo ta đi."

"Dù sao cũng là vô sự, vậy thì cùng theo Tam ca rồi." Đồ Nguyên vừa cười vừa nói.

"Tới tới, Đồ huynh đệ, người nhìn xem cái tháp này, nhưng có ý nghĩ gì không?" Tam ca vội gọi Đồ Nguyên tới hỏi.

Đồ Nguyên nhìn linh quang lưu vận trên Quy Nguyên tháp, trong lòng thất kinh, thầm nghĩ không hổ là đại phái truyền thừa lâu dài, dù cho là sơn môn bị người đánh vào rồi, đệ tử trốn trong tháp như vậy vẫn là có thể khiến địch nhân không thể vượt lẫn ranh một bước.

"Tam ca còn vô pháp, ta lại có thể có cách gì. Bất quá, theo ta được biết, phù trận trên một tòa tháp như vậy muốn duy trì lâu dài, nhất định là cần phải lượng lớn linh khí, mà linh khí đến từ chính cái thiên địa này."

Đồ Nguyên vừa nói xong, tam ca kia cười nói: "Thì ra Đồ huynh đệ còn có nghiên cứu đối với phù trận a, tiếp tục nói."

"Cái đại trận của Long Trì Thiên Cung này tụ tập bát phương linh khí quy về trong hồ nước kia, mà cội nguồn linh khí của phù trận trên tháp này đều là đến từ hồ nước phía dưới kia, cho nên, chúng ta phải nghĩ biện pháp cắt đứt cội nguồn linh lực của cái tháp này liền có thể phá được phù trận trên tháp." Đồ Nguyên nói ra.

Tam ca còn chưa có nói chuyện, bên cạnh liền có một người nói ra: "Người lời này nói cũng như không nói, ai chẳng biết vậy, nhưng nơi đây núi núi liên thông, mạch mạch tương thông, nếu là có phương pháp có thể cắt đứt linh mạch thì cái tháp này đã sớm bị phá."

Đồ Nguyên nhìn xem người nói chuyện kia, chỉ thấy trong mắt y có một loại hàm ý cảnh cáo.

Đồ Nguyên không có nói nữa.

Tam ca cũng đứng ở nơi đó nhìn Quy Nguyên tháp, tựa hồ nghĩ đến cái gì. Đột nhiên, y cầm theo một đôi đại chùy ám kim sắc trong tay mình đi về phía Quy Nguyên tháp.

Từng bước một, theo y tiến tới, khí thế trên người y càng ngày càng thịnh, dưới chân đột nhiên phát ra âm thanh.

"Thịch... Thịch... Thịch..."

Mỗi một bước bước ra đúng là đều như đang gõ trống, Đồ Nguyên chỉ cảm giác một bước của y đều là đạp tại trên thể xác và tinh thần của mình, nhìn tại trong mắt Đồ Nguyên, chỉ cảm giác y như là một con cự thú hồng hoang, một đôi đại chùy ám kim sắc trong tay kia bốc cháy lên liệt diễm, toàn bộ đại chùy tựa như bàn ủi nung đỏ.

Cự chùy trong tay y vung lên cao ngất, một chùy liền nện lên phù trận của Quy Nguyên tháp.

"Oanh..."

Phù trận kia đúng là một trận lay động, phi điều ngư trùng do phù quang trên tháp biến thành tán đi tại dưới chùy, nhưng là như có sóng biển cuộn cuộn, từng lớp từng lớp, tuy rằng phù trận nhìn qua bất ổn nhưng cũng không có cảm giác sẽ bị vỡ nát.

Bất quá theo cự chùy trong tay y liên tục nện vào, những pháp khí bị phù trận hút dính vào kia đều được chủ nhân của chúng đoạt trở về.

Đột nhiên, từ trên Quy Nguyên tháp kia có một đạo phù quang cực nhanh bay ra, đúng là trực tiếp thoát ly linh quang trên tháp, hóa thành một thanh kiếm

Linh quang trên kiếm kia như ánh sáng ngôi sao, lấp lờ màu lam, xanh mà óng ánh, có một loại hàm ý vạm vỡ và không xâm.

Theo phi kiếm kia xuất hiện, những phi điều ngự trùng trên Quy Nguyên tháp đúng là đột nhiên thoát khỏi thân tháp, vọt tới tam ca.

Chớp mắt, một mảnh quang hoa đan xen như lưới.

Những phi điều ngự trùng kia đều là pháp phù, đủ loại đủ kiểu, được người trong Quy Nguyên tháp khu ngự rơi lên người tam ca.

Tam ca hét lớn một tiếng.

Chùy trong tay chấn động, đâm vào hư không vách, hư không chấn động, cuồng phong nổi lên, cành cây ở phụ cận đều bị ngã trái ngã phải. Đồ Nguyên nhìn chăm chăm, chỉ cảm giác chỗ trung tâm chấn động, một khối hư không nho nhỏ kia như là bị đập vỡ rồi, tựa như một khối đất màu mỡ bị một chùy đánh thành sa mạc hoang vu.

Hắn không khỏi cảm thán, tu sĩ thiên hạ này, cường giả quả nhiên là tầng tầng lớp lớp.

Theo một chùy chấn động này, pháp phù vọt tới phía y trong nháy mắt vỡ tan, hóa thành một đoàn mưa gió.

Mà kiếm kia thì bị một chùy khác đập đứt, rơi xuống bụi bặm.

Trong đám người bạo phát một tràng âm thanh tán thán, Đồ Nguyên nhìn thấy trong mắt vị kia từng nói qua với mình tựa hồ có một loại thần sắc đặc biệt.

Giữa bọn họ cái mâu thuẫn gì Đồ Nguyên cũng không biết, hắn cũng không định quản, chỉ là suy đoán những đệ tử Long Trì Thiên Cung này phải trốn trong Quy Nguyên tháp không dám ra nguyên nhân rất lớn có lẽ là bởi vì có cái Tam ca này ở tại đây.

Đúng lúc này, Tiểu Tổng kia trở về rồi, hô: "Tam ca, ta đã mời người tới."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 22: Thần linh hóa thân

Tiểu Tổng là một người rất nhỏ gầy, ánh mắt chớp động vẻ tắc tặc, cả người như là một con chuột.

Đi theo bên cạnh gã là một người đầu đầy tóc bạc, sắc mặt có chút đen, người quần hắc bào, có một loại khí tức quỷ dị.

Tam ca đã lui về rồi, y xách một đôi chùy lui trở về, trên người vẫn còn nồng nặc sát khí. Tiểu Tổng có chút e sợ nói ra: "Tam ca, đây là bằng hữu Liên Vân tôn giả của ta."

Cái danh hiệu tôn giả này cũng giống như danh xưng chân nhân, đều là một cách tôn xưng với người tu vi cao, bất quá bình thường cách gọi tôn giả không phải là tu sĩ chính phái gọi, phần nhiều là trong tán tu.

Mà tại trong miệng những danh môn đại phái hoặc là nhân sĩ chính phái thì gọi là chân nhân.

"Liên Vân tôn giả."

Tam ca nắm thật chặt chùy trong tay, y cảm thụ được sự nguy hiểm cực độ, y phát hiện mình căn bản là nhìn không thấu Liên Vân tôn giả này.

"Không biết Liên Vân tôn giả là người tông nào trong giáo ta?" Tam ca hỏi.

"Tà Linh tông." Liên Vân kia trả lời, thanh âm lão âm u, như là người chết.

Tam ca cau mày, trong toàn bộ Thánh Linh giáo, Tà Linh tông là tà dị nhất, thành viên trong đó cũng là thần bí nhất, rốt cuộc trong đó có những người nào, y căn bản là không biết. Không riêng gì y không biết, e rằng ngoại trừ tông chủ Tà Linh tông, không ai có thể rõ ràng.

Tam ca cũng không có hỏi tiếp, mà là nói ra: "Vậy thì chờ thủ đoạn của Liên Vân tôn giả rồi."

"Chờ một chút." Tiểu Tổng ở bên cạnh đột nhiên nói ra.

Tam ca khẽ nhúc nhích, ánh mắt như đao nhìn Tiểu Tổng.

"Tam ca, tôn giả nói, phù trận trên Quy Nguyên tháp quá lợi hại, nếu như muốn phá thì phải thêm hai kiện." Tiểu Tổng nói xong co co cái cổ, trong mắt mặc dù có sợ hãi, lại vẫn cứ là nhìn về phía Tam ca.

Trong mắt Tam ca lóe lên sát cơ, trên ám kim chùy trong tay có hồng quang chớp động, phía sau đột nhiên có một người cầm lấy cánh tay y, chỉ thấy bờ môi của hắn nhúc nhích nhưng không có thanh âm xuất hiện.

Đây là Thúc âm thành tuyến thuật.

Tam ca lạnh lùng nhìn Tiểu Tổng, sau đó lại nhìn Liên Vân, cuối cùng nói ra: "Rất tốt, có thể."

Tiểu Tổng rất vui, liên tục khom người, nói ra: "Tam ca rộng lượng, tam ca nhân từ."

Mà Liên Vân kia lại cũng không có trả lời, chỉ là nghiêng đầu nhìn nhìn Đồ Nguyên ở một bên, sau đó đi về phía Quy Nguyên tháp.

Mọi người đều nhìn Liên Vân tôn giả kia, chờ lão tới phá cái Quy Nguyên tháp này.

Nhưng mà Đồ Nguyên thì có chút cứng ngắc đứng ở nơi đó, trong lòng băng hàn, vừa rồi Liên Vân nhìn qua một cái, khiến hắn như rơi vào hầm băng.

Hắn nhận ra Liên Vân này, chính là trại chủ Vân Mục của Liên Vân trại kia, khi tại trong Tử thành thì lão quỷ dị xuất hiện tại trong thần điện, đồng thời đại chiến với hắn một trận. Đồ Nguyên không biết lão làm thế nào tránh được người của Long Trì Thiên Cung cùng Cự Linh Thần Tông chặn giết. Nhưng mà Đồ Nguyên có thể khẳng định, lão tuyệt đối không phải giống như mình, lúc đó tại trong thần điện ở Tử thành, lão già Vân Mục này đột nhiên khí tức trở nên cường đại mà quỷ dị, khiến hắn sợ hãi mà vội vàng thoát ra, rời khỏi thần điện kia, tại lúc đó, trong mắt lão toàn là huyết sắc, có chút thần trí không rõ, nhưng mà nhìn thấy mình thì lại tràn đầy cừ hận.

Mà hiện tại Đồ Nguyên cũng không có nhìn thấy cừ hận, chỉ có một loại lạnh lùng cùng tà ngạo nghề nhìn xuống.

"Lão ta thế nào lại tới nơi này?" Đồ Nguyên thầm nghĩ.

Trước tiên, hắn là định ly khai, hắn cảm giác được nguy hiểm. Bất quá, trong lòng lại muốn nhìn một chút đến tột cùng thì lão ta tới nơi này làm cái gì.

Vân Mục tự xưng là Liên Vân kia đi về phía Quy Nguyên tháp, trong tay không biết khi nào đã xuất hiện một cái hạt châu hai màu đen trắng đan xen, nếu là nhìn kỹ thì sẽ phát hiện hạt châu kia như là một con mắt, hạt châu ở trên tay lão tỏa ra hào quang, khiến hạt châu nhìn như con ngươi kia càng có vẻ thâm u mà thần bí, nhìn kỹ, liền như linh hồn sắp bị thu vào trong đó.

"Tam ca, người này lai lịch thần bí, cực kỳ nguy hiểm, trước đề lão ta phá phù trận trên tháp rồi tính tiếp, một tên Tổng con chuột cũng dám tại trước mặt Tam ca người đời lấy bảo vật trước, đến lúc đó nhất định khiến hắn muốn sống không được muốn chết không xong."

Người lúc trước ở bên cạnh lôi kéo tay Tam ca kia nói ra, người có biết già đều biết rõ, già cùng Tam ca rất sớm trước đây là cùng một chỗ học pháp, là huynh đệ tốt nhất của Tam ca, tên là Triệu Sư Thành.

Tam ca chỉ là gật gật đầu, sau đó truyền âm nói: "Tổng con chuột tham lam, nhưng không đáng phải sợ, chỉ là tên Liên Vân kia không biết là thần thánh phương nào, trên người có một loại khí tức âm u khó hiểu, quỷ dị mà nguy hiểm. Nhân vật như thế, ta đúng là chưa từng có nghe qua, nếu là động thủ tại sau khi phá tháp, chúng ta còn phải tính toán một cái, chớ có dễ lật thuyền trong cồng."

"Ta thấy người này không giống là người động tâm vì bảo vật, chắc là lão ta biết được trong cái tháp này có thứ hắn cần, cho nên mới sẽ đến đây." Triệu Sư Thành nói ra.

Tam ca gật gật đầu, nói ra: "Trước tới chỗ Tổng con chuột hỏi thăm lai lịch người kia một cái."

Tổng con chuột mà y nói chính là Tiểu Tổng, Tiểu Tổng tuy rằng về ngoài như chuột, lại rất không thích người khác gọi mình bằng cái biệt hiệu này.

"Được." Triệu Sư Thành rời đi, đến bên cạnh Tiểu Tổng. Nhưng mà chẳng được bao lâu liền đi trở về, truyền âm nói: "Tiểu Tổng lần này ngôn từ cực kỳ kiên quyết, tựa hồ xác thực không biết, hơn nữa, tựa hồ hắn cũng sợ người kia vạn phần."

Tam ca chân mày cau lại, một cái người lai lịch bất minh rồi lại có mục đích rõ ràng là nguy hiểm.

Liên Vân tôn giả kia tay nâng Pháp Pháp châu như con mắt, quang hoa u ám chuyển động, nơi đi qua, linh quang trên tháp chảy xuống như nước, pháp phù trong đó như vật sống trong nước, lao về phía Liên Vân tôn giả kia.

Trong đó có một đạo pháp phù như cá, xoay mạnh một cái, giống như thoát ra phù trận cấm chế trên tháp, hóa thành một con cá thật lớn, há miệng ra, đúng là muốn nuốt trọn cả người Liên Vân tôn giả vào.

Chỉ thấy cự ngư trôi nổi màu xanh, đúng là mơ hồ có thể thấy lân giáp cùng hàm răng trong miệng.

Hạt châu trong tay Liên Vân tôn giả chợt lóe ánh sáng u ám, cự ngư kia đúng là lao thẳng và trong hạt châu, trùng thủ do những pháp phù khác biến thành đang theo sát mà xuống đều chui vào trong hạt châu kia.

Hạt châu chớp động u quang, thâm thúy như cất dấu một cái thế giới, trong đó là một cái thiên địa vô tận.

Trong lúc nhất thời, người ngoài tháp đều nhìn chăm chăm hạt châu trong tay Liên Vân tôn giả kia, ánh mắt sáng ngời. Người tu hành tu vi là trọng yếu

nhất, nhưng mà nếu có một kiện linh bảo cường đại thì có thể giúp thực lực của một người tăng lên không chỉ mấy lần.

Cho nên, cái thế giới này có người nhiệt tình mưu cầu luyện chế được một kiện linh bảo cường đại, bất quá vẫn cứ có rất nhiều người kiên định nhận định, chỉ có tu vi bản thân mới là nền tảng để chứng đạo trường sinh.

Nhưng mà khi một kiện linh bảo thần bí xuất hiện tại trước mặt mọi người thì không có người không động tâm.

Bất quá, những người nơi đây đều lấy Tam ca cầm đầu, tuy rằng ánh mắt nóng bỏng nhưng còn phải nhìn ý tứ Tam ca.

Đột nhiên, chỉ thấy mặt kính khảm tại trên tháp kia hiện lên một cái mặt người.

"Người nào?" Người trong kính nói ra.

"Ta tới cảm về thứ thuộc về ta." Thanh âm Liên Vân tôn giả âm u hồi đáp. Hai mắt lão nhấc lên, từ cơ trong mắt vững vàng tỏa định người trong kính kia.

"Long Trì Thiên Cung há là tùy tiện thứ gì, tà vật gì đều có thể tiến tới, đám các ngươi này, đợi chừng môn cùng Tô trưởng lão trở về thì một cái cũng đừng nghĩ trốn."

Dứt lời, người trên mặt kính biến mất, theo đó một đạo quang hoa u ám chiếu xuống, pháp phù khắp trời đúng là trong nháy mắt nhấn chìm Liên Vân tôn giả kia, chỉ nhìn thấy thân thể lão như ẩn như hiện, tựa như lão bị trù trong một tầng lụa.

Người bên ngoài có thể nhìn thấy tay lão cầm hạt châu như con mắt kia giờ lên cao.

Một mảnh u quang như cái ô bao lấy lão vào trong đó.

Tam ca tại nơi đó nhìn, âm thầm kinh hãi, đột nhiên, trong tai y truyền đến một lũ thanh âm, thanh âm rõ ràng vô cùng. Theo mức độ rõ ràng của thanh âm truyền âm này là có thể biết rõ, người truyền âm thần niệm cứng cỏi mà cường đại.

"Người này vốn là trại chủ Liên Vân trại, tên là Vân Mục, bị một lũ thần thức của thần linh trong Tử thành phụ thân rồi, hiện đã là hóa thân của vực ngoại thần linh."

Sau khi Tam ca nghe xong, chậm rãi xoay người, hướng trong đoàn người đầu tiên là nhìn nhìn, sau đó ánh mắt xẹt qua, cuối cùng rơi vào trên thân một người mặc hắc bào.

Người này một thân hắc bào, ngực thêu một đóa hoa trắng, đây là tiêu chí của Vạn Hóa tông, bất quá, tam ca cũng không xác thực hẳn có đúng hay không là người của Vạn Hóa tông. Thánh linh giáo khổng lồ vô cùng, phân ra rất nhiều tiểu tông phái, mà người bên trong càng là phức tạp khó phân biệt, y cũng không cũng quá để ý.

Hắn là Đồ Nguyên, vừa rồi y đã hỏi qua rồi.

Nhìn Đồ Nguyên kia khuôn mặt gầy, đôi mắt lợi hại, khóe miệng có mỉm cười nhàn nhạt, không lấy lòng cũng không lạnh lùng, tựa như một ánh trăng.

Tới thế giới này đã mười năm hơn, nhất là bị giam tại trong cấm tháp của Long Trì Thiên Cung, tu Thái Âm trầm linh kiếm bốn năm nhiều, cả người hắn tựa hồ đều bị mài đi một tầng đá ngoài, lộ ra ngọc bên trong, bắt đầu tại trong thiên địa tỏa ra ánh sáng màu sắc.

Tam ca gọi một người tới, thấp giọng nói mấy câu, người kia vội vàng gật đầu, rất nhanh hướng phía dưới núi rời đi.

Đồ Nguyên nhìn pháp phù trên Quy Nguyên tháp chớp động, biến ảo làm phi điều ngư trùng, núi non sông ngòi trong thiên hạ, trong đầu óc đúng là hiện lên một đạo Thiên Cương thần phù trong đan điền mình.

Đồ Nguyên ngoại trừ một đạo trong đan điền mình kia, chưa từng có gặp qua Thiên Cương thần phù, chỉ biết Thiên Cương thần phù cường đại vô cùng, nếu luyện bản mạng bảo vật mà trong đó có một đạo Thiên Cương thần phù thì uy lực sẽ cường đại hơn rất nhiều.

Hơn nữa, với một đạo Thiên Cương thần phù này, lúc trước hắn từng có một cái minh ngộ, đột nhiên hắn có cái ý nghĩ, cảm thấy đạo Thiên Cương thần phù này có thể hiệu lệnh thiên địa âm dương, hắn không biết cái này có phải là ảo giác không hắn.

Nhưng mà lúc này nhìn một mảnh pháp phù hiện ra trên Quy Nguyên tháp kia, trong lòng đúng là có một loại cảm giác xuôi trong chày trên đá, vạn pháp hiện trong lòng.

Hắn cuối cùng có thể xác định, tới trên đời này hơn mười năm, cánh cửa thần bí trên đời này cuối cùng đã được mình đẩy ra. Ngẩng đầu nhìn bầu trời, hắn phảng phất nhìn thấy ngày mình nằm vờn cửu thiên, bao quát chúng sinh.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 23: Thập mở

Núi non mịt mờ, nằm xuống như người như thú, dung mạo tú lệ, hùng hồn, sông lớn uốn lượn chảy xiết, hoặc như tình nhân triền miên, lại như là hoàng hà tung vó bốn nhảy. Vô tận sinh linh sinh tồn tại trên một mảnh đại địa này, hoặc là xưng vương làm tổ, hoặc là đắc đạo hóa thân, hoặc là khai tông lập phái, truyền thừa ngàn năm. Năm tháng dài đằng đặc, tây không được mộng tưởng trường sinh, bay vút lên tại trên chín tầng trời của các loại sinh linh trong thiên địa, lại tại trong bụi bặm thời gian vùi lấp vô số thiên kiều cùng hung tã.

Có một vùng núi vốn vây quanh nhau mà nổi lên, rồi lại bị người dùng đại pháp lực di chuyển lớn nhỏ toàn bộ ba mươi sáu ngọn kết thành một cái đài sen, những núi này lại kết thành một cái hồ nước thật lớn ở giữa.

Trải qua mấy nghìn năm tụ linh dưỡng mạch, một vùng núi này cuối cùng trở thành một chỗ bảo sơn chung thiên linh tú, tụ thiên địa nguyên khí vào hồ nước, lại dưỡng trở lại cho quần sơn linh mạch.

Tại trên núi này có một cái đại phái, tên là Long Trì Thiên Cung.

Nhưng mà Long Trì Thiên Cung vốn to lớn cường thịnh, lúc này lại là ánh sáng đỏ rực tận trời, trong đó đầy tiếng la hét gọi giết, phù đạo pháp thuật tung bay như pháo hoa.

Đồ Nguyên cùng một đám người kia chia ra mà đứng, tại dưới chân hán cách đó không xa có một cái thi thể, là đệ tử của Long Trì Thiên Cung, phù tú trên người y đã sớm bị lục soát lấy đi rồi.

Lại quay nhìn các đỉnh núi gần xa, phát hiện trên đỉnh các núi lớn kia rực rỡ pháp quang, rõ ràng tranh đấu cực kỳ thảm liệt.

Hắn phát hiện mình trở thành người xâm lấn Long Trì Thiên Cung trong cổ sự mà sư phụ đã từng kể kia, bất quá, về sau, khi người của Long Trì Thiên Cung này cùng một ít người khác nói về việc hôm nay, mình là không có khả năng xuất hiện trong lời của bọn họ, bọn họ vĩnh viễn nhớ kỹ chính là một cái huyết ảnh, quý dị mà bá đạo trong không trung.

Huyết quang đã đem hai vị trưởng lão còn lại của Long Trì Thiên Cung bức ép đẩy vào trong hai tòa đại điện, nương theo phù trận cấm pháp để chống lại.

Nhưng mà hắn biết rõ, mình nhất định cần phải mau chóng rời đi, bởi vì nếu là Long Trì Thiên Cung chương môn cùng Tô Cảnh Ngọc đã chạm đến thiên nhân chi đạo kia trở về thì chỉ sợ một kiếm hạ xuống, mọi người ở đây không biết còn có bao nhiêu có thể tồn tại.

Mà cái Tam ca này hiển nhiên cũng rõ ràng một điểm này, cho nên y mới chịu đáp ứng yêu cầu của vị Tiểu Tổng kia.

Nhưng mà tại Đồ Nguyên nhìn đến, Tiểu Tổng kia đã là một cái người chết rồi, khi phù trận cấm pháp của Quy Nguyên tháp này bị phá vỡ là lúc gãy táng mệnh.

Gã không nên nhắm vào tâm lý muốn nhanh chóng phá Quy Nguyên tháp của Tam ca mà lần tới đòi điều kiện chọn trước, càng không nên sau đó từ ba kiện đòi lên năm kiện, Đồ Nguyên có thể khẳng định, đó chính là do lòng tham của gã thúc đẩy. Vân Mục tự xưng là Liên Vân kia không có khả năng sẽ nói những điều này, lão ta vào Quy Nguyên tháp, vô luận Tam ca có cho chọn trước hay không, lão nhất định sẽ trực tiếp lấy thứ mình muốn rồi rời đi.

Mà nếu như là có người dám ngăn cản, Đồ Nguyên không dám tưởng tượng, những người tại đây có ai có thể ngăn cản được hóa thân của thần linh - Liên Vân tôn giả kia hay không.

Thiên Cương thần phù kết tại trong đan điền, tuy rằng thời gian ngắn ngủi, nhưng mà Đồ Nguyên lại phát hiện thân thể mình đang phát sinh biến hóa rất nhỏ, loại biến hóa này rất nhỏ mà lại rõ ràng.

Hắn phát hiện tri giác của mình nhạy cảm hơn rất nhiều, hắn nhìn những người đứng trước tháp, đột nhiên phát hiện trong đó có một người mặc hắc bào bao phủ toàn bộ đầu, tại trên người gã, Đồ Nguyên cảm thụ được một cỗ khí huyết sát, trong lòng máy động, hắn hướng nhìn hắc ám ở bốn phía, trong ánh mắt có mong đợi, lại có chút lo lắng cùng sợ hãi.

Trên Quy Nguyên tháp có điêu khắc hai con rồng, tại đỉnh tháp có một viên châu, hai con rồng cùng một viên châu có hàm ý là song long đoạt châu, nếu phù trận cấm pháp trên cái Quy Nguyên tháp này không có phát động thì sẽ không nghĩ đến hai con rồng kia lại sống lại.

Một tiếng long ngâm, song long xoay quanh xông xuống phía Liên Vân tôn giả, năm trảo đều hiện, bám ngược trên thân tháp, đầu rồng rõ ràng, một tiếng long ngâm.

Đại âm hi thanh, có người nghe đến, phảng phất là từ phía chân trời xa xôi truyền đến, nhưng mà trong đầu óc lại chỉ có tiếng long ngâm nhàn nhạt này rồi.

Ngay sau đó, con rồng kia phun ra một ngụm huyền quang, huyền quang như vụ khí ở chỗ sâu trong đỉnh tuyết sơn này, màu trắng xám.

Một ngụm huyền quang xám trắng thổ xuống, là Long Túc.

Đây mới là thủ đoạn mạnh nhất của toàn bộ phù trận cấm pháp trên Quy Nguyên tháp, một ngụm huyền quang xám trắng kia phun ra, một vùng băng hàn lan tràn ra, trên mặt đất trong nháy mắt liền xuất hiện một tầng băng sương.

Có người vội vàng lui về phía sau vài bước, lạnh lẽo run lên.

Mà tại dưới tháp, bước chân Liên Vân vốn đang bước ra đột nhiên dừng lại, trong nháy mắt cả người bị đông thành tượng băng. Từ trên tháp, một cái điều khắc hình kiếm đột nhiên sống lại, hóa thành một thanh kiếm kim sắc chuyển động trong hư không, lập tức xuất hiện tại trên đỉnh đầu Liên Vân, một kiếm liên hướng cổ lão chém xuống.

Một tiếng giong vang, kiếm trầm tại trên tượng băng, người trong tượng băng theo tượng băng tan vỡ ra, sau đó tại cạnh cửa lại xuất hiện một người, tay cầm Pháp Pháp châu, giống như là lão vẫn luôn tại nơi đó vậy.

Mà người tan vỡ trên mặt đất thì đã hóa thành một mảnh vụn giấy.

Một đầu long khác há mồm phun ra, một mảnh liệt viêm đỏ đậm tuôn xuống, liệt viêm trong nháy mắt nhấn chìm Liên Vân, chỉ thấy liệt viêm thiêu đốt trên người lão, nhưng mà lại không thấy lão có bất cứ đau đớn gì, chỉ thấy lão đưa tay lên đầu mình vạch ra một cái, đúng là đem lớp da ngoài của mình trực tiếp bóc ra rồi, tại trong nháy mắt bóc ra kia, da hóa thành một cái người giấy, người giấy đang bốc cháy.

Một mảnh u quang đột nhiên lóng lánh, trong u quang, đại môn Quy Nguyên tháp như là bụi bặm tan vào hư vô. Mà phù quang trên tháp thì tán đi như gió mây, xoay chuyển, tại trên núi tạo ra một mảnh cuồng phong, trong gió xuất hiện mưa bụi.

Mà Đồ Nguyên cũng không có quản những thứ này, tại thời điểm Quy Nguyên tháp bị phá vỡ, hắn thấy được một cái thần tượng màu đen trong tháp, tại trên bàn bên cạnh thần tượng đặt một quyển trúc thư cùng một thanh ngọc như ý.

Tìm hắn đập mạnh lên.

Thì ra, lão ta đến đây là vì cái thần tượng này.

Tiểu Tổng tại nơi đó quát to một tiếng: "A, phá rồi, Tam ca, phá rồi, ta có thể chọn trước năm kiện."

Tam ca cười nói: "Đúng vậy, vậy ngươi đi trước một bước đi."

Dứt lời, cự chùy vạch tới, thúc thẳng vào ngực Tiểu Tổng, nụ cười trên mặt Tiểu Tổng còn chưa có tắt liền đã tại dưới chùy vỡ tan làm một mảnh huyết nhục.

"Ngươi là thứ gì, om sòm." Tam ca hung hăng nói ra: "Vật trong tháp, là dựa vào bản lĩnh mà lấy."

Dứt lời y nhắc cự chùy trong tay, sai bước đi vào Quy Nguyên tháp, những người khác cùng đi theo. Bọn họ cũng không quen thuộc nhau, tuy rằng tạm thời tụ cùng một chỗ tấn công Quy Nguyên tháp, nhưng mà sau khi tháp bị phá, lại nào có lòng để chia đều vật trong tháp.

Nếu đã đều là người tu hành, vậy thì mỗi người dựa vào đạo pháp của bản thân tới giành, liền thành phương thức trực tiếp nhất.

Đồ Nguyên cũng sai bước xông vào tháp, trong tháp có hai thứ của hắn lúc trước bị Long Trì Thiên Cung cầm đi, những thứ khác hắn đều có thể không cần, nhưng hai thứ này hắn nhất định phải lấy về, trong đó, một là quyển trúc thư hắn lấy được từ trong Tử thành, còn có kiện Thất Bảo Như Ý do chính hắn chế ra.

Hắn không biết nội dung trong trúc thư, nhưng mà hầu hết vật trong thành đều cực nát, chỉ có trúc thư còn tốt, có thể thấy nó bất phàm. Trong Thất Bảo Như Ý có một đạo Thiên Cương thần phù, hiện tại hắn lại cảm thấy cái Thất Bảo Như Ý này có lẽ sẽ có sự phát triển bất phàm, mình còn chưa có nghiên cứu rõ, huống chi Thiên Cương thần phù ở trên đó hắn cũng không muốn để người khác có được.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 24: Pháp chú

Mặt ngoài Quy Nguyên tháp nhìn là góc cạnh rõ ràng, có bát giác, mà bên trong nhưng là tròn, bất quá, bên trong lại chỉ có một tầng cửa ra vào, bên cạnh vách tháp đối diện cửa dựa một cái thần tượng màu đen. Thần tượng đen kịt kia đứng tại nơi đó, tại đỉnh đầu thần tượng có một cái sừng đen, cái này là khi còn tại trong Tử thành thì Đồ Nguyên không có nhìn thấy, bởi vì lúc đó hắn không dám nhìn nhiều, lại cách khá xa, lúc đó mặt trên thần tượng luôn luôn bao phủ một tầng nguyên lực, khiến người nhìn không rõ, mà hiện tại lại vừa nhìn liền thấy được. Tầng thứ nhất cái Quy Nguyên tháp này cũng không có người nào, có thang lầu hướng lên trên, người truy vào chỉ nhìn thoáng qua, liền thẳng hướng lên tầng phía trên.

Đồ Nguyên tiến vào liền dừng đứng ở một bên, ở gần chỗ lên lầu, mà Liên Vân vừa tiến đến liền đi về phía thần tượng, lúc này đã đứng ở trước thần tượng, ngừng đầu chuyên chú nhìn thần tượng, Đồ Nguyên cảm giác tựa hồ lão ta có chút ngây dại, rất nhập thần. Trong một mảnh phù văn tại trung tâm một tầng này, có đệ tử Long Trì Thiên Cung ngồi ở chỗ đó, đầu gục về phía trước, máu tươi từ trong miệng của hắn ta chảy ra, nhiễm đỏ ngực.

Hắn ta đã chết rồi, tại lúc cửa tháp bị phá tan thì chết rồi.

Trong nháy mắt, cái tầng thứ nhất này đúng là chỉ còn lại rất ít người, trong đó có người hơi ngây ra nhìn nhìn Liên Vân kia, sau đó ma xui quỷ khiến nhìn thấy bên cạnh thần tượng có một quyển trúc thư, tiến qua, đưa tay liền chụp lấy, cũng nói ra: "Thế nào mọi người đều đi lên trên, một quyển trúc thư này đến không tệ, không người muốn thì ta muốn rồi, hắc hắc."

Tay gã vươn ra mới chạm đến quyển trúc thư kia, giữa trên trúc thư đúng là có một đạo kiếm quang bắn lên, trong nháy mắt tiếp xúc với ngón tay gã, một lũ kiếm quang kia đúng là như có lửa cháy đỏ thêm dầu cấp tốc khuếch tán, da thịt gã tại trong kiếm quang giống như bụi bặm bay ra, ngón tay chảy máu đầm đìa, xương cốt hiện lộ ra ngoài, tiếp đó là cánh tay.

"A..."

Gã rất nhanh lui về phía sau, trong tay đã xuất hiện một đạo hắc phù, hắc quang cuộn động, rất nhanh vỗ xuống cánh tay, nhưng mà pháp phù kia tại thời khắc vỗ xuống kia, một cánh tay khác của gã cũng tan ra tại trong kiếm quang, mà kiếm quang kia như bám vào xương cốt, nảy lên thân thể gã, nửa cái thân thể của gã tan đi trong kiếm quang, trong nháy mắt đầu biến thành đầu lâu, như là bị người dùng kiếm rọc đi da thịt, đâm thấu vào trong não.

"Phanh..."

Người kia té trên mặt đất, một mảnh tiên huyết chảy trên mặt đất, như là thảm đỏ.

Tam ca sừng sốt, ánh mắt y có chút thay đổi, vốn không cảm thấy trúc thư kia có cái gì, hiện tại lại đột nhiên cảm thấy trúc thư kia có lẽ là thứ tốt.

Nhưng mà y cũng không có động, chớp mắt, nhìn thấy trong tầng thứ nhất này ngoại trừ y cùng Liên Vân ra, đúng là còn đứng hai người, trong đó một người đứng là vừa mới nói cho mình thân phận cái Liên Vân tôn giả này, Đồ Nguyên.

"Đồ Nguyên này là người nào? Hắn thế nào cũng đứng ở chỗ này không đi lên."

Lại nhìn thấy mặt sau có một cái toàn thân được hắc bào bao vây lấy, người này là ai, y suy nghĩ một chút, phát hiện mình tựa hồ đã nhìn thấy qua, lại tựa hồ không có nhìn thấy qua.

Thân thể y đột nhiên như là hiểu được cái gì, hướng về phía sau lui đi, nói ra: "Thần linh hóa thân hành tẩu thiên hạ, La Lão Tam ta liền không tham dự rồi."

Y xoay người liền đi, cũng không có người ngăn cản, đi ngang qua bên cạnh Đồ Nguyên thì y nhìn con mắt Đồ Nguyên, y muốn nhìn Đồ Nguyên có phải cũng là thần linh hóa thân hay không, nhưng mà nhìn thấy chính là một đôi con mắt không có chút nào vẩn đục, bình tĩnh, thanh tịnh như là ánh trăng.

Trong lòng y không khỏi hoài nghi, lẽ nào Đồ Nguyên này cũng là hóa thân của thần linh, hẳn là không phải, theo đó chính y lại phủ định rồi, bởi vì y không có theo trên thân Đồ Nguyên cảm thụ được cái loại tử cơ nồng nặc hóa không đi kia, cái loại tử cơ này nhìn không thấy sờ không được, nhưng mà lại có thể cảm thụ được.

Liên Vân đứng ở phía trước tử cơ trên người nồng nặc nhất, mà người toàn thân bọc trong hắc bào ở mặt sau kia trên thân đồng dạng có tử cơ lan tràn, nhưng mà lại nhiều thêm một cỗ máu tanh thối vị, hơn nữa, đôi mắt lộ ra kia là xám mờ, như là dã thú, lộ ra một cỗ hung tàn chí ý.

Lúc này, Liên Vân đứng ở trước thần tượng kia, cầm hạt châu trong tay nâng tại trước mặt thần tượng, đúng là bắt đầu niệm lên pháp chú. Pháp chú âm thanh trúc trắc mà quái dị, theo pháp chú xuất hiện, hư không trong toàn bộ tháp tựa hồ đều đang tại chấn động với một loại vận luật khó giải thích.

Mà trên thần tượng kia vốn tử khí âm trầm lúc này có nguyên quang như hòa diễm hiện lên, lúc sáng lúc tối, chợt amnh5 chợt yếu.

Đây là lần đầu tiên Đồ Nguyên nghe đến pháp chú, 'Chú' mà hắn sở hữu chỉ có một âm, cái âm này còn là 'Âm dương khép mở', là chú âm cơ sở nhất nằm giữa hai âm. Chú âm của Liên Vân này thì là phức tạp vô cùng, kết nối liên tục hình thành một mảnh pháp chú lại là có thêm một loại tác dụng đặc biệt.

Trong âm thanh Pháp chú, hắn giống như thấy được một người cao lớn bao quát muôn sinh linh đứng ở nơi đó, vì người thụ giới phù thân.

Một cái thần tượng khai giống như bị lão ta thức tỉnh từ trong phong ấn ngủ sâu.

Đồ Nguyên lập tức minh bạch, trong thần tượng kia chỉ sợ còn có chủ ý thức của thần linh tồn tại, vậy cái ý thức hóa thân này tới đây lại là vì cái gì?

Hắn đột nhiên nghĩ đến một cái khả năng, lẽ nào một lũ thần thức của thần linh bám vào trên người Liên Vân này đã hình thành ý thức độc lập, tới nơi đây là định nuốt hết chủ ý thức của vực ngoại thần linh kia.

Khi còn tại Âm Hồn Cốc, hắn từng nhìn thấy trong một quyển sách có nói, nếu là có cường giả lấy thần niệm đi phụ thân đoạt xá, rất có khả năng sẽ dung hợp thành một cái ý thức mới. Hiện tại Đồ Nguyên liền nghĩ tới Liên Vân này có khả năng đã không còn là Văn Mục năm đó, cũng không phải vực ngoại thần linh kia, mà là kết hợp thể của Văn Mục và thần linh, cho nên lão ta tới nơi này muốn nuốt chửng chủ ý thức của thần linh.

Mà người kia thì sao chứ, trong tai Đồ Nguyên ông ông tác hưởng, trong mắt tựa hồ xuất hiện từng phiên từng phiên ảo giác, nhưng mà vẫn cứ có thể nhìn thấy người quán hắc bào đứng cách đó không xa.

Lẽ nào hắn cũng giống như Liên Vân này, là thần thức của thần linh dung hợp với bản thân ý thức của hắn mà thành. Nếu đúng như vậy, vậy Điều Dao thì

sao chứ?

Hắn đi về phía thần tượng kia, hắn không phải muốn ngăn cản mà là muốn lấy Thất Bảo Như Ý bên cạnh thần tượng. Nếu là trong tình huống bình thường, hắn có thể trực tiếp dựa vào thần niệm nhiếp cầm lấy Thất Bảo Như Ý lại đây, nhưng mà hiện tại hư không trong toàn bộ khu vực này đều như đang rung động, thần niệm của hắn mới tản ra liền bị đánh tan.

Hắn từng bước một tiến tới, dưới chân có chút lợ lùng, nhảy dựng trên mặt đất đúng là có một loại cảm giác không chân thực.

Thanh âm niệm pháp chú càng ngày càng trọng, nhìn Thất Bảo Như Ý tại nơi đó lại đúng là hình thành một mảnh Thất Bảo Như Ý, ảo giác trùng điệp, cái thần tượng kia như đã sống lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm.

Bàn chân Đồ Nguyên giờ lên không tiếp tục động rồi, tại phía trước nơi bàn chân hắn muốn đạp xuống đúng là xuất hiện một cái động như vực sâu, bên trong có gió âm u lạnh lẽo thổi cuốn ra. Trong hư không bỗng xé rách ở xung quanh thổi ra từng sợi khói đen nồng nặc tử cơ.

Đây là pháp chú gì, Đồ Nguyên không biết, hắn đứng ở nơi đó, nhắm mắt lại, duy trì Vô Cự quan, quan tưởng Thần ấn phù đồ kia, toàn bộ khí tức của hắn biến đổi, trở nên thần bí sâu thẳm, một tầng khí tức tử vong đang bọc trên người đúng là trực tiếp bị chấn tan.

Khi hắn lại mở mắt ra thì trong mắt như có một đạo ấn đồ thoáng hiện, theo đó là cảm giác thanh minh, không còn thấy động quật như vực sâu ở dưới chân rồi, cách đó không xa chính là Thất Bảo Như Ý.

Ở bên cạnh, Liên Vân vẻ mặt nghiêm trọng, trong tay nâng hạt châu như con mắt đứng đó xướng niệm pháp chú.

Phía sau, người hắc bào quán thân, đôi mắt trời nổi huyết quang, nhìn chằm chằm phía sau lưng Liên Vân.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 25: Như ý phá pháp

Càng ngày càng gần, Thất Bảo Như Ý đã có thể chạm tay, nhưng mà Đồ Nguyên lại trở nên do dự, hắn nghĩ đến cảnh tượng lúc trước khi người kia cầm lấy trúc thư thì đột nhiên từ trên trúc thư bắn lên kiếm quang, trong lòng sợ hãi, hắn không biết cái Thất Bảo Như Ý này của mình có bị giống như trúc thư kia hay không. Trong tai vẫn cứ nghe pháp chú âm thanh, lòng hắn duy trì Vô Cự quan, quan tưởng Thần Ấn phù đồ, chỉ thấy trong đôi mắt hắn mờ mờ hiện lên một đạo Thần ấn phù đồ, nhìn về phía Thất Bảo Như Ý, chỉ thấy trên Thất Bảo Như Ý có một tầng kiếm nguyên sáng trắng bám vào. Trong lòng hắn cả kinh, theo kiếm quang kia nghĩ đến kiếm của Tô Cảnh Ngọc, lẽ nào, cái này là một缕 kiếm nguyên của Tô Cảnh Ngọc bám vào, lẽ nào hắn đã sớm dự liệu sẽ có việc hôm nay.

Đồ Nguyên không rõ ràng lắm, nhưng mà đã đến trước mặt, vậy nhất định phải xuất thủ, cầm nó đi.

Hắn vươn người, đưa tay điểm tại trong hư không, đầu ngón tay đúng là có máu tươi xuất hiện, linh quang bao vây lấy máu tươi nhiễm vào trong hư không, một mảnh hư không nhiễm lên ánh sáng xanh, ngón tay Đồ Nguyên đột nhiên rất nhanh vạch động, trong hư không sinh ra một cỗ khí tức khó giải thích.

Pháp chú âm thanh biến mất khỏi tai Đồ Nguyên, suy nghĩ của hắn giống như thoát ly nhục thân, bay về phía hư vô, tựa như muốn kết hợp vào trong cái thiên địa này.

Tháp tiêu thất, pháp chú âm thanh tiêu thất, hắn giống như thấy được một mảnh pháp phù tồn tại tại giữa trong thiên địa, cũng tại trong nháy mắt này, pháp phù trong tay hắn đã hình thành.

Đây là Phong Linh phù.

Hắn hư không vẽ phù chưa từng có qua loại cảm giác ý cảnh này, trong nháy mắt khi Phong Linh phù thành hình, hư không mà phù quang chiếu đến đều như là bị phong lại rồi, pháp chú thanh âm kia không còn tràn đầy loại lực lượng thần bí kia, mà như là biến thành thanh âm niệm tụng kinh văn bình thường.

Hắn đưa tay điểm lên Thất Bảo Như Ý, huyết sắc Phong Linh phù liền bay xuống Thất Bảo Như Ý, chậm rãi trùm lên Thất Bảo Như Ý.

Trên Huyết sắc Phong Linh phù tản ra một mảnh huyết quang, rơi vào trên Thất Bảo Như Ý, kiếm nguyên sáng trắng trên Thất Bảo Như Ý bị chạm đến, tản mát ra một tầng ánh sáng trắng, khiến huyết sắc Phong Linh phù vô pháp hạ xuống.

Thần sắc Đồ Nguyên nghiêm trọng, thần niệm của hắn dung nhập trong huyết phù kia cảm thụ được sát ý mệnh môn cuộn cuộn mà mờ ảo ẩn chứa trong kiếm mang kia, Phong Linh pháp phù vô pháp hạ xuống, hắn dùng son chỉ pháp ý, cưỡng ép trấn áp xuống.

Nhưng mà kiếm mang vừa rồi chỉ là nâng huyết sắc Phong Linh phù lại đột nhiên biến thành vô cùng sắc bén, trong nháy mắt đem huyết sắc Phong Linh

phù vãn tán, hóa thành một mảnh huyết vụ, nhưng mà một mảnh huyết vụ kia cũng không có tán đi, mà là trong nháy mắt lại quán kết vào nhau, hóa thành một đạo huyết quang luân phía Thất Bảo Như Ý.

Một điểm huyết quang đúng là trực tiếp xuyên thấu qua kiếm nguyên sáng trắng kia, rơi vào trên Thất Bảo Như Ý.

Tại trong nháy mắt rơi lên Thất Bảo Như Ý, bản thân Thất Bảo Như Ý đột nhiên nổi lên một tầng sáng xanh, ánh sáng xanh nổi lên đúng là liền chấn tan kiếm mang kia.

Hắn vội vàng thò tay cầm lấy Thất Bảo Như Ý vào trên tay. Trong lòng hắn rất vui, suy đoán đã không có sai, mặt trên cái Thất Bảo Như Ý này hẳn phải là phụ một lũ ý thức của người nào đó, có đúng là Tô Cảnh Ngọc hay không Đồ Nguyên không thể xác định, nhưng mà hắn có thể khẳng định cái người này cường đại vô cùng.

Nhưng mà một lũ ý thức hóa sinh ra kiếm mang kia có cường đại thì cũng chỉ là một lũ ý thức mà thôi, chỉ cần khu động được Thất Bảo Như Ý, vậy thì bởi đặc tính của Thất Bảo Như Ý, trên nó không dính niệm, chứ tà không xâm, ý thức bám vào phía trên trong nháy mắt liền bị đuổi tán rồi.

Phù vãn trên Thất Bảo Như Ý đều là chính tay Đồ Nguyên thâm nhập, trong đó thể nhưng là có máu của hắn trộn vào cát phù.

Thất Bảo Như Ý tại tay, trong lòng hắn đúng là khó giải thích có rất nhiều tự tin. Từ khi chân chính luyện hóa Thiên Cương thần phù trong đan điền tới nay, hắn đối với cái thiên địa này, đối với thần phù kia liền nhiều ra một phần cảm giác nói không rõ kể không ra, huyền diệu khó giải thích.

Trong nháy mắt cầm lấy Thất Bảo Như Ý, ánh sáng xanh dâng lên trên Thất Bảo Như Ý đúng là rọi sáng toàn bộ bên trong tháp, nơi ánh sáng xanh chiếu tới, thiên địa thanh minh, chứ tà lui tránh.

Hắn cảm giác được một ánh mắt đậm đặc sát cơ. Ánh mắt kia không phải của ai khác, chính là của Vân Mục tự xưng Liên Vân kia, trong ánh mắt của lão có phẫn nộ, từ cơ, lãnh khốc, cùng với hận, Đồ Nguyên cắt đứt pháp chú của lão rồi, khoe miệng của lão có một tia vết máu.

Đồ Nguyên cũng không phải có ý như thế, mà là trong nháy mắt cầm lấy, thần niệm linh lực xâm nhập trong Thất Bảo Như Ý muốn xem xét có cái biến hóa gì hay không, nhưng mà lại đã khu động Thất Bảo Như Ý.

Nhưng mà còn không đợi Liên Vân xuất thủ, người hắc bào quần thân luôn luôn đứng ở không hề động ở phía sau đột nhiên hét lớn một tiếng, thanh âm như thú, trong cái miệng mở ra đầy đặc răng thú, trên tay gã đột nhiên xuất hiện một cái hắc liên, vung vào hư không, hắc liên dâng lên một tầng hắc điểm.

Trong nháy mắt hắc điểm đỏ sậm xuất hiện, Đồ Nguyên cảm thụ được nguy hiểm cường liệt.

"Ô ô..."

Hắc thiết liên tại cuộn chuyển trong hư không, thần hồn Đồ Nguyên liền bất ổn, giống như bị thần hồn của mình đều bị cuốn đi.

Thiết liên phát ra thanh âm ô ô, cuộn về phía Liên Vân.

Lúc đó, khi Đồ Nguyên tại trong Tử thành trông thấy bọn họ thì trong tay Liên Vân cầm thiết liên màu đen trời buộc khuyến thủ nhân, mà lúc này, khuyến thủ nhân thì cầm hắc thiết liên tiến công Liên Vân.

Liên Vân đứng ở nơi đó không hề động, chỉ là hạt châu trong tay chợt lóe u quang, trong mắt Đồ Nguyên chỉ nhìn thấy một mảnh thế giới thâm thúy u ám xuất hiện, thiên địa tiêu thất, cái tháp này tiêu thất không thấy rồi.

Hắn hoảng sợ, Thất Bảo Như Ý trong tay vạch vào trong hư không, trong u ám, thanh quang dịu dàng, giống như ánh nắng lúc tầng sáng, cắt phá trời cao, u ám vỡ nát, Quy Nguyên tháp lại lần nữa xuất hiện trong mắt, hắn ý nguyên đứng ở nơi đó, cảm Như ý trong tay, trên Như ý có thanh quang dịu dàng, mà Liên Vân kia thì là có chút kinh ngạc nhìn mình.

Ánh mắt rơi vào Thất Bảo Như Ý, lão cũng phát hiện cái Thất Bảo Như Ý này bất phàm.

Đột nhiên, một cái thiết liên bốc cháy hỏa diễm đỏ sậm u tối bay ra từ hạt châu nâng trong tay lão, đúng là trực tiếp quán tại trên cổ lão.

Đồ Nguyên thì là xoay người, cầm Thất Bảo Như Ý kích về phía trúc thư, hư không nơi Như ý đi qua sáng lên một mảnh ánh xanh, đầu mút Như ý rơi vào trên trúc thư, trúc thư hiện lên một tầng kiếm mang.

Trên Như ý mạnh động ánh sáng xanh, như mây mù, mây mù như ẩn, trấn áp xuống, chỉ thấy một tầng kiếm quang trên trúc thư đúng là vô pháp chạm đến Như ý, ẩn có cảm giác vạn pháp không xâm nhiễm, ánh sáng xanh trên Như ý chấn động, kiếm mang tán đi. Hắn rất nhanh cầm vào trong tay, nhét vào trong phù túi.

Hắn xoay người liền muốn đi, nhưng mà lại nhìn thấy Liên Vân tay nâng hạt châu như nhãn cầu kia đứng ở nơi đó, hạt châu tản ra từng đợt u quang, chỉ là trong hạt châu lại có một cái hắc liên thò ra quán lấy chân lão, tựa hồ muốn kéo lão vào trong hạt châu kai.

Đồ Nguyên nhìn thấy bọn họ giằng co, trong lòng nổi lên ý nghĩ, lúc này hắn có Như ý tại tay, đan điền lại đã kết phù, chỉ cảm giác mình cùng cái thiên địa này có một sự liên hệ huyền diệu khó giải thích, đối với bọn họ cũng không còn cảm thấy e ngại.

Đưa tay tìm túi trong phù túi, một đạo Liệt Viêm phù xuất hiện, vung tay lên, Liệt Viêm phù hóa thành liệt viêm ngập trời, từ trong lòng bàn tay Đồ

Nguyên tuôn ra, cuộn cuộn bốc lên, như một con nộ long tràn tới Liên Vân, khi quán lên thân lão thì lại đột nhiên hóa thành một cái tay bằng liệt viêm thật lớn chụp xuống.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 26: Thành phá

"Đỉnh đầu hắc phong sấm sét động."

"Trước mắt huyết lãng ác long nằm."

"Nghe thấy lời vong linh tế xướng."

"Độc ngồi cô viện dưỡng tâm thần."

Cái này không phải là thơ, là hắc mô tả trạng thái lòng mình hiện tại.

Một ngày này, hắc phát hiện tiếng trống ở giáo tràng càng ngày càng gấp gáp, 'Người' trong thành cũng ngày này khác ngày trước, tại trong nháy mắt lúc trống vang lên, mọi người ngay tại chỗ quỳ xuống, bái chín bái rồi hướng phía tiểu giáo tràng mà đi, mỗi một bái đều phải niệm một đoạn Tế thần kinh văn. Trên người bọn họ, trong toàn bộ Tử thành màu đen đều như là sao động, trong hư không có hắc khí chuyển động sinh ra, hội tụ về phía trung tâm thành.

Đồ Nguyên biết rõ, cái này là nguyên lực, nơi hội tụ đến là cái thần tượng màu đen trong thành kia.

Hắn cũng cùng như 'Người' khác ba khẩu đầu chín bái, nhưng mà, hắn lại cảm thấy trong cái tiếng trống này có chứa sự lo lắng, tựa hồ có một loại hàm ý ngay bây giờ cần phải thần hóa đốt lên, thần thai lại kết.

'Người' đẩy thành hướng phía giáo tràng ở trung ương cứ ba bước một bái mà đi tới, nếu là có thể từ trên đầu tường nhìn xuống phía dưới, sẽ nhìn thấy cảnh tượng cực kỳ đồ sộ mà quý dị.

Khi đi tới giáo tràng thì đã có một mảnh người đen ngòm đang tại quỳ lạy, lúc quỳ lạy ngừng đầu nhìn bầu trời, phát hiện đầu tường vốn đen ngòm mây đen tựa hồ phai nhạt một ít, trong đó sấm sét điện mang tựa hồ cũng yếu đi chút.

Trong lòng hắc nghi hoặc, nhưng xung quanh đã đầy 'Người' rồi, hắc không dám lại phân thần, hắc không biết trên người mình có khí tức gì khác biệt khiến 'người' khác phát hiện hắc không phải là 'Đồng loại' của bọn họ hay không.

Nằm phục trên mặt đất, Vô cụ chi tâm trong lòng quan tưởng Thần ấn phù đồ, chống đỡ từng lớp từng lớp tiếng trống kia.

"Thùng thùng thùng..."

"Thùng..."

"Thùng... Thùng..."

Trên thần tượng ngưng tụ nguyên lực màu đen, huyền quang mơ hồ, tựa hồ muốn hóa thành hỏa diễm bốc cháy lên.

Đột nhiên, đúng lúc này, trong bầu trời vang lên thanh âm như một tiếng sấm lớn.

"Rầm!"

Đồ Nguyên ngừng đầu, chỉ thấy trong tầng mây vốn đen thui giống như có điểm điểm ánh sao chớp động, ánh sao kết vào nhau, hóa thành một đạo cảm phù như thông thiên tiếp địa, điểm điểm ánh sao ngưng mà không tiêu tan.

Mây đen xoay quanh thông thiên hắc trụ kia tại trong ánh sao rất nhanh tán đi, mà sấm sét cũng đảo mắt liền tiêu thất.

Theo đó, hắc cảm giác được cả tòa thành đều đang tại rung động, quỳ lạy trên mặt đất, Đồ Nguyên có cảm thụ rất trực quan, mặt đất vốn phát sáng mang theo một chút ướt át trong nháy mắt trở nên khô ráo.

Hắc không biết đã phát sinh chuyện gì nhưng mà lại có thể khẳng định là ngoài thành có người đang xử lý một tòa Tử thành từ trên trời giáng xuống này rồi.

Phần nộ, vô biên phần nộ từ trong lòng dâng lên.

'Người' đang ẩn phục trên mặt đất đều hướng về phía bầu trời rỗng giập, từng người nôn nóng phần nộ. Đồ Nguyên biết rõ, không phải là bọn hấn phần nộ, mà là cái thần tượng kia phần nộ rồi, là thần linh kia phần nộ rồi.

Trên thần tượng màu đen có một cái tà ảnh đang tại dao động.

Đột nhiên, Đồ Nguyên cảm giác được mặt đất rung động.

"Thùng thùng..."

Một tiếng một tiếng rung động theo cái thanh âm này mà đến. Giống như là một người khổng lồ đang bước đi.

Lại một tiếng tiếng nổ, hắc thành rung động.

Đồ Nguyên sợ hãi, sợ hãi phát ra từ tâm linh, nhìn lại, chỉ thấy một cái người so với cái hắc thành này còn cao hơn đang nhìn bao quát trong thành, khuôn mặt như pho tượng bốc cháy hỏa diễm bùng bùng.

Hai mắt nó nhìn chăm chăm trong thành, như đang nhìn kĩ.

Đưa tay vào trong thành, sau đó vạch ra một cái, tường liền nứt ra một khối lớn.

'Người' trong thành rít gào với người khổng lồ kia, thể hiện ra ác ý hung dữ độc địa.

"Oanh..."

Cự nhân nện một quyền lên trên thành, một cái vết rách thật lớn xuất hiện, vết rách kia từ đầu tường lan đến trong thành, đúng là chạy về phía thần tượng kia.

Đúng lúc này, trong thành đột nhiên vang lên một cái thanh âm to lớn: "Nhân loại hèn mọn, cản trở con đường ta về lại thần vực, chắc chắn nhận đến nghiêm phạt."

"Kéo dài hơi tàn mà thôi, tới Minh Châu ta nhiếp đoạt sinh cơ, cho là Thiên Nguyên đại địa ta không có người sao?" Thanh âm thật lớn ở ngoài thành ồm ồm vang, tựa hồ mỗi một cái âm tiết đều có thể đánh rách nát hư không.

Vị Vực ngoại thần linh trong thành kia trầm mặc một hồi, mới đột nhiên nói ra: "Thì ra nơi này chính là Thí Thần chi địa."

Trong giọng nói của hấn tựa hồ có chứa cảm giác than thở, lại có một chút kinh ngạc cùng nhận mệnh.

"Cái phiên đại địa này, từng có vô số người đồng hành, nhưng mà lại đều bị những kẻ hèn mọn các ngươi giết chết, Thần quốc của ta bị công phá, phù xuống cái phiên đại địa này, kia liền sẽ một hồi các ngươi những... này Thí Thần người."

"Các ngươi, những thần linh tự cho mình siêu phàm này, thấy một cái giết một cái." Cự nhân lạnh lùng nói ra.

Thần linh trong thành không tiếp tục nói nữa, chỉ có hắc vụ dâng lên ngập trời,

Hắc vụ từ các nơi trong thành tuôn sinh, Đồ Nguyên nhìn chăm chăm thần tượng kia, chỉ thấy huyền quang nổi lên trên thần tượng, ẩn tại trong hắc vụ, lao về phía cự nhân ở ngoài thành. Cự nhân lại cười ha ha, theo tiếng cười to, miệng của hấn há ra thật lớn, một mảnh hỏa diễm tuôn ra như sóng đỏ, từ đầu tường tràn xuống trong thành.

Đồ Nguyên hoảng hốt, tại trong hỏa diễm kia, những gian nhà trong khu vực gần đầu tường liền bốc cháy lên.

Nước lửa vô tình, Đồ Nguyên không muốn chết tại trong cái thành này, cũng không muốn chết tại trong hỏa diễm.

Hấn xoay người chạy trốn, khi chạy trốn thì quay nhìn Diêu Dao phía dưới thần tượng kia, lại phát hiện không biết nàng đã biến mất từ khi nào. Không tiếp tục dừng lại, xoay người liền trốn, những 'Người' trong thành cũng là như kiến bị kinh động hướng phía cửa thành tán đi.

Nguyên bản cho tới nay vẫn nhìn không thấy, bây giờ cửa thành đã xuất hiện rồi, hắc vụ cuộn động, hấn vội bước chạy nhanh.

Lao ra hắc vụ, đó là ngoài thành, nhưng mà ra khỏi thành, nhìn thấy cũng không phải núi xanh nước biếc, mà là một mảnh sương mù xám trắng. Căn bản nhìn không thấy phương xa là cái gì, ngẩng đầu, cũng nhìn không thấy trời, chân đạp trên mặt đất thì cảm giác cứng mà khô khốc, loại khô này không phải là khô khốc theo ý nghĩa phổ thông, mà là cảm giác không có chút linh khí nào, trực giác nói cho hấn, phiên đất đai này là vô pháp động đi.

Hấn không biết chuyện gì xảy ra, chỉ có chút phỏng đoán không xác định, trong lòng cũng không nghĩ có chút may mắn nào chạy thoát khỏi Từ thành.

Hấn thử dùng phù pháp, phát hiện pháp phù vừa mới thoát khỏi tay liền tán vào hư không, giống như là đèn đuốc đang cháy bị ném vào trong nước.

Quay đầu lại nhìn Từ thành kia, chỉ nhìn thấy một mảnh tà vệt đen thui đang quán hướng cự nhân kia, rồi lại cực kỳ linh động như cuồng phong vậy, chợt ở bên trái, chợt ở bên phải, mà động tác của cự nhân kia cũng không nhiều, chỉ là một tay một tay chớp tới phía hắc vụ, Đồ Nguyên suy đoán hấn là muốn chụp lấy huyền quang màu đen trong một mảnh hắc vụ kia, đó mới là thần hồn chưa diệt của vị thần linh trong thành này.

Ngoài thành mịt mờ sương trắng, hần suy đoán mình rơi vào trong cái pháp trận nào đó. Chính hần cũng từng bố trí qua Phù trận, nhưng mà so với loại đại trận có thể phong cấm thiên địa này thì đó chỉ là kiến so với voi, không thể so sánh nổi.

Trái phải đều có 'Người' từ trong Tử thành đi ra, như là con ruồi không đầu cứ loạn chạy.

Trong lòng hần có tính toán, cũng không vội hướng ra ngoài mà đi, mà là chậm rãi cẩn thận đi tới.

Đi rất lâu tại trong vùng sương trắng này, cảm giác cách Tử thành đã xa rồi, sau đó vẫn y nguyên tại trong sương trắng, lúc này, hần đột nhiên nghe đến phía trước có người tranh đấu.

Hai người một nam một nữ vậy lấy một người tràn đầy tà khí.

Người đầy đặc tà khí kia là từ trong Tử thành đi ra, chỉ là tựa hồ cũng không có thể dùng bất cứ phù pháp huyền thuật gì, chỉ có thể dựa vào nhục thân để chiến đấu. Mà hai người một nam một nữ kia thì trong tay cầm kiếm, hơn nữa là hảo thủ dùng kiếm, chỉ một hồi sau, liền chém chết người từ trong Tử thành đi ra.

Rời Tử thành, những người bị chiếm cứ nhục thân này tựa hồ cũng không đáng sợ, chém giết cũng không nan.

Đồ Nguyên không có tới gần, nhưng mà hai người kia lại phát hiện ra hần, trực tiếp cầm kiếm đi tới, nhìn Đồ Nguyên, trong đó cái nữ kia kinh ngạc nói: "Di, người này mi tâm không có tà khí bao phủ, con mắt thanh minh, không giống bị đoạt xá a."

"Quần hần có đúng hay không, dù sao sư thúc đã nói rồi, chỉ cần là đi ra từ trong Tử thành thì giết hết." Nam tử nói ra.

"Cái này ta biết rõ a, ta chỉ là nói vậy thôi." Nữ tử nói ra.

Đồ Nguyên trong lòng kinh hãi, nói ra: "Chờ chút, ta không phải tử linh bị đoạt xá."

"Di, nhìn qua rất thanh tịnh, vậy càng khó lường rồi, là cái gia hỏa lợi hại, Xảo Xảo, cẩn thận một chút, mấy người lúc trước đều là thần trí hỗn loạn, cái người này rất đặc biệt."

"Biết rõ rồi, sư huynh." Nữ tử vẻ mặt nghiêm túc đáp lại.

"Ta là người của cái Tử Thủy Thành này..." Đồ Nguyên còn định nói thêm, nam tử kia đã cầm kiếm xông tới hần, kiếm trong tay phù quang như lửa, nếu là bị chém một kiếm, nhất định tổn thương đến thần hồn.

Hần căn bản không có muốn nghe Đồ Nguyên giải thích cái gì, đã nhận định Đồ Nguyên là người bị đoạt xá.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 27: Long nhảy cửu thiên mưa gió sát

Trong con mắt âm trầm tử cơ mà tà dị của Liên Vân xuất hiện vẻ kinh dị. Theo ở phía sau ánh sáng xanh nhẹ nhàng của Như ý đang lao tới kia chính là Đồ Nguyên, nửa cái thân thể hần còn tại trong màu đen mù mờ của viên châu, nửa cái thân thể đã ở tại trong hư không, cầm Thất Bảo Như Ý trong tay, đánh về phía mi tâm Liên Vân.

Nhìn như mềm mại, nhưng mà nơi đi qua, hư không như tẩy, thanh tịnh vô cùng.

Về kinh dị trong ánh mắt Liên Vân còn chưa có tan, liền đã bị Thất Bảo Như Ý kích tại trên trán, trong chớp mắt, cả người Liên Vân đều như là bị Thất Bảo Như Ý nuốt tán, hóa thành một mảnh bụi mù màu đen, nhưng mà bụi mù màu đen kia lại cuộn mạnh một cái, hóa thành một con gió màu đen cuốn về phía xa xa.

Đồ Nguyên cũng không có truy, ánh mắt hần rơi vào trên người nữ tử váy lam kia. Khuôn mặt thanh tịnh, khí tức lãnh tú, yêu kiều đứng tại trong gió, phía dưới ánh trắng.

Trong ánh mắt nàng có vẻ nghi hoặc, lại có một chút mê man.

"Giống như ta có quen biết ngươi, ngươi biết ta không?" Nữ tử váy lam hỏi.

Đồ Nguyên chỉ là nhìn, cũng không có cười, hần nhìn chằm chằm đôi mắt nữ tử váy lam kia, giống như muốn nhìn thấu trong lòng nàng?

"Ngươi biết ta không?" Nữ tử váy lam tựa hồ có chút nôn nóng rồi, hỏi tiếp một lần.

"Biết." Đồ Nguyên đáp.

"Thật sao?" Nữ tử váy lam cao hứng cười nói: "Bọn họ đều gọi ta là Trùng ma, ta không thích tên này, ta tên gọi là gì người biết không?"

"Người gọi là Diêu Dao." Đồ Nguyên trả lời.

"Diêu Dao? Diêu Dao! ..." Nữ tử váy lam lăm bầm tên này, tiếp đó cười nói: "Ta rất thích tên này, rất êm tai."

Đồ Nguyên phát hiện nàng cười rất dễ nhìn, giống như lúc ban đầu mình gặp gỡ khi đó nàng còn là một cái thiếu nữ. Thẳng đến sau lại, gia gia nàng chết đi, nàng bởi vì bị thương mà chùng xuống 'Ai' hóa trong thất tình, từ lúc này nàng liền có chút thay đổi, trở nên không thích nói chuyện, chính yếu chính là không thích cười, chỉ nhất tâm tu hành, ý nghĩ trong lòng cũng tràn đầy bi quan.

Hiện tại trên mặt nàng đã có dáng tươi cười, hơn nữa không còn có loại bi ý kia.

"Người tên là gì?" Diêu Dao hỏi.

"Ta gọi là Đồ Nguyên."

"Đồ Nguyên?" Diêu Dao đồng dạng thấp giọng niệm hai lần, sau đó nói ra: "Giống như có điểm quen thuộc, người vì sao lại biết ta, ta hỏi qua rất nhiều người, bọn họ đều không biết ta, người và ta là quan hệ gì?"

"Bởi vì trước khi người bị người khác gọi là Trùng ma thì vẫn luôn ở chung với ta, lại không có thành danh, cho nên người khác đều không nhận biết người." Đồ Nguyên nói ra.

"Ở chung với người?" Diêu Dao kinh ngạc hỏi, sau đó giống như suy nghĩ cái gì, sau đó chỉ vào Đồ Nguyên nói ra: "Chúng ta sẽ không là, là là..."

Đột nhiên, khuyến thủ nhân vốn lúc trước đi lên trên tháp chợt vọt ra, cả người máu chảy đầm đìa, thoát nhìn sau khi đi lên thì y gặp phải một phen đánh giết. Tại phía trên, có một đám người lúc trước, còn có đệ tử Long Trì Thiên Cung, không có bên nào là người lương thiện.

Khi Khuyến thủ nhân xuất hiện, mặt Diêu Dao trong nháy mắt biến lạnh lùng, không có nói lời nào, tay liền vỗ vào tròng túi ở bên hông, liền có một mảnh sâu bọ bay ra.

Đồ Nguyên phát hiện hiện tại nàng khu ngực những sâu bọ này càng thêm thuận buồm xuôi gió rồi, hơn nữa những sâu bọ này cũng là vật phi phạm.

Khuyến thủ nhân vũ động thiết liên trong tay, thiết liên múa thành một đoàn hắc phong bao bọc y hướng chân núi bò chạy. Một đám sâu bọ kia đúng là vô pháp áp sát được vào người y.

Diêu Dao đang định đuổi theo thì đã thấy khuyến thủ nhân trực tiếp hướng dưới núi bò đi, đột nhiên một đoàn u quang lấp lóe hiện lên, một hạt châu như nhân cầu xuất hiện tại trong hư không, một mảnh u quang giống như là một cái thế giới khác, Khuyến thủ nhân gấp rút không kịp đề phòng, đúng là trực tiếp bị thu vào trong châu.

Liên Văn hiển ra, đưa tay vẫy một cái, thu hồi hạt châu kia lại, nhìn hai người Đồ Nguyên cùng Diêu Dao một cái, sau đó xoay người liền đi.

Nhưng mà Diêu Dao lại không chút chậm trễ đuổi theo.

"Chờ chút, đừng đi."

Đồ Nguyên nôn nóng hô, nhưng mà đối phương căn bản là không có nghe.

Hắn cũng rất nhanh đuổi theo, thân thể hắn tại trong ánh trăng như ẩn như hiện, trong quá trình truy đuổi xuống dưới chân núi, nhìn thấy đã có không ít tháp bị phá rồi, trên không toàn bộ một mảnh Long Trì Thiên Cung này lại một lần nữa các nơi đều có đại chiến.

Đột nhiên một con thủy long từ trong hồ nước nhảy dựng lên, tại trong bầu trời phát ra trận trận long ngâm, long lân long trảo kia rõ ràng vô cùng, giống như là một con rồng màu ngân bạch thực sự. Trong lúc bay lên, bầu trời liền bắt đầu hạ mưa xuống, có mây đen từ trong hư vô hóa sinh ra.

Mưa to tầm tã, mây đen che khuất ánh trăng.

Thân hình vốn đang như ẩn như hiện của Đồ Nguyên thoáng cái liền trở nên rõ ràng, trong mắt hắn, Diêu Dao, Liên Văn đều đã không còn thấy rồi, hắn đưa tay vào hư không, hứng lấy những giọt mưa từ trên rơi xuống, nước mưa tụ tại lòng bàn tay, đột nhiên, nước trong lòng bàn tay bắt đầu chuyển động, một con tiểu thủy long lao ra một bùm nước kia, phóng tới mi tâm hắn.

Đồ Nguyên hơi hơi căng thẳng, hắn cảm thụ được một cỗ uy nghiêm cường đại, hắn không tự chủ được lui về sau một bước lớn, nhưng mà tay bao phủ một tầng linh quang mỏng lung liền lật chụp tới con tiểu thủy long đột nhiên vọt lên kia, thoáng cái liền chụp vào trong tay, trên tay mạnh động linh quang, trong nháy mắt bóp tan nó.

Ngay sau đó, hắn cảm thấy tựa hồ mình bị con thủy ngân cự long trên bầu trời theo dõi vậy, cảm giác được nguy hiểm, hắn Xoay người liền lui, đi về phía tháp kia.

Nhưng mà, trong mưa gió khắp trời này đột nhiên có một đoàn mưa gió cuộn cuộn nổi lên, kết hóa vào nhau, không ngờ là hình thành một con phong vũ chi long.

Đồ Nguyên duy trì Vô Cự quan, quan tướng Thần ấn phù đồ, dựa vào son chi pháp ý nắm Thất Bảo Như Ý trong tay nghiêng hướng trong mưa gió. Chỉ thấy trên Thất Bảo Như Ý tỏa ra thanh quang, nơi đi qua, mưa gió tiêu tán, nghiêng đánh con phong vũ chi long kia.

Thần ấn phù đồ ở đầu mũi Như ý như đang ẩn hiện trong thanh quang.

"Hô..."

Một mảnh mưa gió hướng bốn phương tám hướng lao đi.

Con phong vũ chi long hư huyền kia tại phía dưới Thất Bảo Như Ý lại một lần nữa hóa thành một mảnh mưa gió.

Hắn nhắm phía Quy Nguyên tháp mà đi, chỉ là mới đi được vài bước, dưới chân liền đã bị một đoàn nước cấp cuộn lấy.

Mưa rơi vào trên đỉnh núi, cuốn theo bùn đất chảy xuống chân núi, nhưng mà lúc này, một tầng nước mỏng kia lại là hình thành vòng xoáy, hút hai chân hắn xuống.

Vòng xoáy kia như là hai cái miệng rồng, cắn nuốt hai chân Đồ Nguyên.

Hắn đưa mắt nhìn quanh Long Trì Thiên Cung này, cảm thán, cái môn phái này là mấy nghìn năm truyền thừa, trong mỗi một tác đất đều thấm nhiễm pháp ý.

Hắn khó khan nhấc chân lên, nước quần chặt lấy chân hắn. Hắn cảm giác có một cỗ lực lượng cường đại hút lấy hai chân mình, tâm niệm chuyển động, linh lực cuộn động tại hai chân, giờ lên, quá đầu gối, dùng sức đạp xuống.

"Ba..."

Chân đạp vào trong nước, một phần nước bắn tung lên, lại như là tại trong vũng bùn.

Nhưng mà hắn nhấc lên một chân khác, lại bước tới đạp xuống. Từng bước một, sau khi liên tục ba bước, chân hắn giờ lên cũng nhanh hơn rồi.

"Bồm..."

Bọt nước văng khắp nơi.

Đây là Chấn Huyết thuật, từ khi trong đan điền kết hóa Thiên Cương thần phù, đây là lần đầu tiên hắn dùng tới Chấn Huyết thuật này, nhưng mà so với bốn năm trước, Chấn Huyết thuật đã trầm trọng mà cường đại hơn rất nhiều, chính hắn đều cảm giác mình giống như có thể đạp nứt một ngọn núi vậy.

Theo đó một bước, hai bước, ba bước, hắn bước càng lúc càng nhanh, rồi bắt đầu chuyển sang chạy, nơi đi qua, bọt nước văng tung tóe, cuối cùng đứng là khiến nước chảy trên mặt đất kia không thể gần người.

Hình thành từng cái vòng xoáy dầu chân lớn.

Hắn xông vào trong Quy Nguyên tháp, tầng thứ nhất không có người, suy nghĩ một chút, hắn còn là quyết định đi lên, vì cái gì những người kia đã lên lâu như vậy mà cũng không đi xuống. Đi tới tầng thứ hai, trên mặt đất có máu tươi, có thi thể người, trong đó đều là tề trên mặt đất.

Lại có một ít người giãy, đó là lúc trước Liên Vân phân hóa ra người giãy phân thân đi lên đây, nhưng mà đã bị phá rồi.

Tiếp tục đi lên, lại là mấy cái thi thể.

Hắn nhìn khắp nơi, trong tháp không lớn, trong đó có một cái gian phòng nhỏ nhỏ, như là nơi bệ quan đã tọa, hắn không có đi vào xem, vẫn là đi lên phía trên.

Đây là tầng thứ tư, nhưng mà khi đi tới cửa tháp thì lại vẫn là không có nghe đến bất cứ âm thanh gì ở bên trong, lòng hắn căng thẳng, suy nghĩ cái tháp này tựa hồ cũng không có cao, thế nào lại lên đến tầng thứ tư rồi mà vẫn không có người. Đưa tay lấy ra một đạo kim quang phù từ trong phù túi, vẩy vào bên trong tầng thứ bốn này.

Một mảnh kim quang lóng lánh, bên trong không có một bóng người, tháp trống không, không có bất cứ bài trí gì, giống như nơi này đã nhiều năm không có người ở lại. Hắn quay đầu lại, phát hiện phía thang lầu nơi đi lên đã mờ mờ sương trắng, mà thang lầu dưới chân cũng biến mất. Một mảnh hư vô, không có đường lui về.

Hắn cả kinh, trong lúc nhất thời đứng là không dám động, không biết tiếp tục đi vào sẽ có cái gì, rồi lại không đường để lui.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 28: Cấm pháp trong tháp

Nhìn thấy sương trắng phủ kín phía thang lầu kia, hắn nhớ tới tình hình bên vách núi lúc trước khi vừa mới thoát ra cấm pháp.

Hắn lấy ra một mảnh giấy phù, ném vào trong sương trắng, nó tiêu thất không thấy.

Huy động Như ý trong tay, hư không lưu ảnh, thanh quang dịu nhẹ.

Nhưng mà Đồ Nguyên lại nhạy cảm cảm giác được một biến hư không này có điểm bất đồng. Lúc trước bị nhốt tại trong cấm pháp kia, khi hắn muốn hư không vẽ phù thì liền lam điểm từ trong hư vô xuất hiện, thuận theo ngón tay mà đốt lên. Lúc này đây tuy rằng không có, nhưng mà hắn lại cảm giác cái hư không này có một loại dính sền sệt chi ý.

Nhưng mà lại cũng không có phát hiện gì khác, có Thất Bảo Như Ý trong tay, hiện tại hắn có khả năng làm được đó là phá một ít phù pháp, pháp thuật cùng với ảo thuật, có khả năng trấn thần trừ tà, ngăn thủy hỏa, nhưng mà hắn không dám dùng để đánh nhau với pháp khí của người khác, như cự chùy trong tay Tam ca lúc trước kia, một chùy đập tới, chỉ sợ cái Thất Bảo Như Ý này phải vỡ rồi.

Cái gọi là pháp trận, đó là kết hợp thiên thời địa lợi mà bố trí thành, giống như là bao cấm một khối thiên địa, tùy ý ta tới bố trí, liền thông cùng thiên địa, rồi lại độc lập tại ngoài thiên địa.

Pháp trận thông thiên địa, nhưng không ngừng hoàn thiện, tựa như cái Long Trì Thiên Cung này, toàn bộ núi cùng hồ nước kia lại thêm những tháp này hợp cùng một chỗ tính là một tòa pháp trận khổng lồ.

Mà những thứ ở trong một tòa tháp đơn độc này không gọi là pháp trận, mà là cấm chế, hoặc là phù cấm, hay phù trận, cũng giống như các loại phù pháp trên một kiện pháp khí hợp lại với nhau mà thành một loại Địa sát cấm phù vậy.

Đồ Nguyên suy nghĩ trong lòng, cấm phù trong Quy Nguyên tháp này cũng không có bị phá, dù cho đã phá cũng có khả năng chỉ là bị phá một tầng bên ngoài, bên trong này còn có một bộ phù cấm khác tồn tại, lại hoặc là nói là đệ tử Long Trì Thiên Cung có ý để người tiến vào, sau đó ở bên trong khôn chết địch nhân.

Tại thời điểm này Đồ Nguyên lại đột nhiên nghĩ, về sau nếu như mình có khả năng thì cũng sẽ xây dựng một tòa đại điện, bày ra một bộ phù cấm thuật độc nhất vô nhị trên trời dưới đất, sau đó để khi tiến vào một bước thấy một cảnh, cảnh cảnh bất đồng, kéo dài không dứt, vĩnh không ngừng nghỉ.

Lớn có thể nạp thiên quân vạn mã, nhỏ có thể giấu tại thế giới, mắt không thấy nhìn không ra. Hoặc ẩn hoặc hiện, toàn bộ dựa vào nhất tâm.

Nhắc bước trong tầng tháp thứ tư này, cảnh sắc trong mắt cũng không biến hóa bao nhiêu, nhưng mà hắn lại nhìn thấy nơi kia có một đạo phù vẫn chưa sử dụng, hắn nhất đạo phong phù kia lên. Xoay người liền hướng phía dưới lầu đi xuống, chậm rãi một bước đạp vào trong sương trắng bốc lên kia, ngoài hắn dự liệu chính là thang lầu đạp tại dưới chân cũng không có biến mất.

Chậm rãi, lại xuống một bước, y nguyên không có chuyện gì, chỉ là thấy không rõ dưới chân mà thôi, từng bước một, chậm rãi xuống thang lầu, sương trắng kia nhàn chìm hắn, nhưng mà trong mắt hắn sương trắng đã tiêu thất, có thể nhìn thấy tất cả khung cảnh dưới chân, hắn nghĩ thâm lễ nào như vậy là đã đi xuống rồi, nhưng mà tiến tới phía thang lầu xuống một tầng tiếp theo thì nhìn thấy chỉ là một mảnh trống không.

Hắn nhớ kỹ lầu ba là có thi thể, thế nhưng là nơi đây cũng không có cái gì.

Trên người hắn đột nhiên toát ra mồ hôi lạnh, nếu như cứ luôn là như vậy, vậy thì mình sẽ bị vây khốn tại cái nơi này, vĩnh viễn ra không được, trừ phi dám người La Lão Tam phá vỡ cấm pháp trong cái tháp này, hoặc là chờ đến người của Long Trì Thiên Cung đều trở về, sau đó mình bị bọn họ giết chết hoặc là giam vào trong cấm pháp cho đến khi chết.

Đi tới nơi vị trí thang để xuống lầu, phát hiện nơi đó cũng không có sương trắng mịn mờ, mà là thang lầu rõ ràng, nhưng mà hắn cũng không có đi, mà là trở lại đi lên phía trên, quả nhiên, trở lại chính là một cái địa phương trống không, cái gì cũng không có.

Hắn không có tiếp tục đi, hít sâu mấy hơi thở, để mình tỉnh táo lại, duy trì Vô Cự quan, chậm rãi, phần sợ hãi vì bị rơi vào trong cấm pháp giảm bớt rồi, bị áp chế xuống.

Hắn bắt đầu suy tư làm thế nào phá loại cấm pháp này, đối với cấm pháp, hắn chỉ có lý giải đại khái. Phù trận do hàng ngàn hàng vạn phù pháp kết hợp cùng một chỗ, lại có thể xưng là cấm pháp.

Có chút người đem loại cấm pháp này trực tiếp gọi là một đạo Địa sát cấm phù. Địa sát cấm phù có chút thì có thể là phù đầy cả một tòa tháp, có chút thì chỉ là khắc ghi tại trên tay, tựa như Nhiếp Linh Cầm Nã pháp trên tay Đồ Nguyên vậy.

Tuy rằng hắn chỉ là có thể lý giải đại khái, nhưng mà cũng hiểu được, cái cấm pháp này là dùng tại trên toàn bộ tòa tháp này, mà nguồn linh khí cho tháp thì là cả ngọn núi, mà linh mạch trong núi lại là lấy linh khí trong hồ nước kia tắm đường mà thành.

Toàn bộ Long Trì Thiên Cung này là một tòa trận pháp, nhưng mà hiện tại cái trận pháp này kỳ thực trước đó đã bị người phá hủy, cho nên mới sẽ bị người của Thánh Linh giáo dễ dàng tấn công vào.

Cho nên, cảm phù trong toàn bộ tháp là cực hạn hẳn có thể thừa nhận.

Hắn đứng ở trung gian, nhắm mắt lại, quan tưởng Thần ấn phù đồ, giờ chân lên, tại trong nháy mắt hẳn giờ chân lên, chân hẳn đột nhiên giống như nặng nghìn cân.

Đây là son chỉ pháp ý quán tại trên một cái chân này.

Đạp xuống.

"Oanh..."

Tháp dưới chân chấn động.

Nhưng mà trong hư không lại có cuồng phong nổi lên, trên tháp hiện lên vô số phù văn, một cước này của Đồ Nguyên như là đạp lên một tổ kiến.

Ngay sau đó hẳn lại lại một lần nữa nhắc chân đạp xuống.

"Oanh..."

Tháp dưới chân lại một lần nữa rung động.

Chấn Huyệt thuật kỳ thực là một loại phương pháp phá trận phi thường bạo lực cũng phi thường thực tế, nếu là có năng lực một bước đạp vỡ son hà, lại còn có cái pháp trận gì có thể vây lại được chứ.

Từng bước một đạp.

Theo Đồ Nguyên biết, kỳ thực Chấn Huyệt thuật này còn có cách gọi khác là Đạp Đầu cương bộ. Mà Chấn Huyệt thuật là phần cơ sở của Đạp Đầu cương bộ.

"Thùng thùng thùng..."

Phù văn trên vách tháp lập lòe bất định, mà trong hư không thì là một mảnh mông lung.

Đột nhiên, một tiếng bùng nổ vang lên, hư không vỡ vụn như mặt kính.

"Ha ha ha..."

"Cái cảm pháp khi gió này cuối cùng cũng bị lão tử phá rồi."

Đột nhiên có một cái âm thanh cười to vang lên, truyền vào trong tai Đồ Nguyên, Đồ Nguyên thấy được một đám người lúc trước tiến vào bên trong này, La Lão Tam kia ở trong đó, tiếng cười chính là của y.

Mà Đồ Nguyên nhìn thấy càng nhiều hơn là từng tấm bình phong, trên bình phong dày đặc phù văn, vẽ một cái thang lầu.

Bây giờ cảm pháp bị phá rồi, nhìn thấy La Lão Tam kia, mà La Lão Tam cũng thấy được Đồ Nguyên.

"Di, nghĩ không ra Đồ Nguyên lão đệ cũng tới rồi, hai vị kia đâu chứ?" Ánh mắt y chớp động hỏi.

"Không biết." Đồ Nguyên đáp.

"Ha ha, không nói bọn họ, Đồ lão đệ, vừa rồi nhất định là ngươi phá cái cảm pháp này, ta là nói lúc trước luôn cảm thấy còn thiếu một chút lực nữa, lúc này thế nào thoáng cái liền phá được rồi." La Lão Tam nói ra.

Đồ Nguyên cười cười.

"Tới tới, chúng ta đi gặp đám Long Trì Thiên Cung đệ tử này một hồi, thời gian sắp không còn kịp rồi, phải cảm được đồ vật nhanh lên ly khai." La Lão Tam nói ra.

Đồ Nguyên phát hiện bên cạnh y đã không còn có mấy người, lúc tới có hơn mười người, lúc này chỉ có bốn người, hơn nữa bộ dáng mỗi người đều ẻo oải vô cùng. Xuyên qua bình phong, Đồ Nguyên nhìn thấy có một người ngồi ở trong một chỗ phù đàn, đã chết rồi.

Bình thường mà nói, phù trận cần phải có người khống chế thì sẽ có một cái trận đàn, mà cái trận đàn này là trung tâm của phù trận, người ngồi ở chỗ đó thao túng phù trận làm ít được nhiều. Tại bên người hẳn có một cái tiểu kim tháp đồ nhào, bộ dáng kim tháp đúng là giống cái Quy Nguyên tháp này như đúc.

Tiểu tháp kia hiển nhiên là một kiện pháp khí có thể dung bày trận.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 29: Tu sĩ gãy cánh

La Lão Tam tiến tới nhặt tiểu kim tháp kia lên, cầm trên tay nhìn nhìn, sau đó quay qua nói với Đồ Nguyên: "Cái tháp này coi như là cảm tạ Đồ huynh đệ viện thủ."

Y liền cầm tháp trong tay vút lại đây, sau đó nói tiếp: "Đồ huynh đệ ở chỗ này chờ ca đi, chuyện phía trên thì không cần nhọc Đồ huynh đệ hao tâm tổn trí rồi."

Nói xong sải bước hướng lên một tầng phía trên, Đồ Nguyên cũng không có theo sau, bởi vì ý của La Lão Tam là không cho mình đi theo, hiển nhiên là y sợ mình đi lên sẽ đoạt đồ vật với y.

Hắn cũng sẽ không đi lên, nhưng cũng không có rời đi, hắn muốn theo La Lão Tam đồng thời ly khai cái Long Trì Thiên Cung này.

Tuy rằng bọn họ có thể tiến đến, nhưng mà kỳ thực cơ bản trận pháp của cái Long Trì Thiên Cung này cũng không có hoàn toàn bị phá vỡ.

Nhưng mà mới chưa có bao lâu, mặt trên đột nhiên truyền đến tiếng La Lão Tam kêu lên: "Đồ huynh đệ, mau lên đây, cái này con mẹ nó có phần vương tay."

Đồ Nguyên hơi hơi sững sốt, vừa rồi y còn không có cho mình đi theo, bây giờ lại vội vã gọi mình lên. Lẽ nào phía trên còn có đệ tử Long Trì Thiên Cung nào đó lợi hại?

Hắn suy nghĩ một chút, còn là đi lên, bất quá nếu đã lên, nếu là có thứ gì đó, vậy thì mình nhất định phải phân hán một phần rồi. Không lên thì thôi, nếu đã lên, đã xuất thủ, như vậy nhất định phải phân chia đồ vật.

Lên tới lầu trên, vừa nhìn một cái, hắn thất kinh.

Trong một tầng tháp này xếp đặt rất nhiều đồ vật, bên cạnh còn có giá sách.

Nhưng chân chính khiến Đồ Nguyên chú ý chính là người mà La Lão Tam dẫn tới vậy mà đã chết ba người, chỉ còn một người được y đỡ sau lưng, nằm dựa vào trên mặt đất.

Mà trên người La Lão Tam cũng có dấu vết thương tích. Tại đối diện La Lão Tam là một người tuổi còn trẻ cầm kiếm mà đứng, tay gã thậm chí có chút rung động, tại dưới chân gã có mấy cái thi thể.

Thanh niên kia khoác một thân pháp bào của Long Trì Thiên Cung, một thanh kiếm trong tay lộ ra sát ý凛冽.

Đồ Nguyên phát hiện, thanh niên nhân này tuy rằng nhìn qua là nỏ mạnh hết đà, nhưng mà phần sát ý trên người kia lại phá lệ ngưng luyện, hắn có thể khẳng định, nếu hôm nay thanh niên nhân này có thể sống sót, tu vi nhất định sẽ tiến lên một bước lớn.

Mỗi một trận đánh nhau sinh tử đều là một lần tẩy lễ, là tế luyện đối với thần hồn mình. Giống như cỏ trùng vậy, sức sống sót càng mạnh.

"Người là người do tỷ tỷ mang về tới kia." Trong nháy mắt thanh niên nhìn thấy Đồ Nguyên thì đột nhiên hỏi.

Đồ Nguyên không nghĩ tới gã vậy mà nhận ra mình, có chút ngoài ý muốn.

"Quả nhiên là tà ma. Hắn nên sớm giết chết ngươi, tà ma, chịu chết đi." Kiếm trong tay thanh niên nhân như hàng ngàn hàng vạn tơ bạc phóng ra, đánh về phía Đồ Nguyên, gã vậy mà lại bỏ qua La Lão Tam kia, quay qua giết Đồ Nguyên, tựa như Đồ Nguyên có cừ hận gì đó rất sâu với gã vậy.

Kiếm quang giống như ngàn tia vạn lữ tơ liễu trắng, từng sợi lạnh lẽo.

Đồ Nguyên vội vàng lui về phía sau, trong tay đã chém ra một đạo pháp phù, pháp phù tại trong hư không hóa thành một bức tường đất ngăn cản ở phía trước. Hắn không dám dùng loại pháp phù công kích, hắn sợ thanh niên nhân kia căn bản không quản gì, quyết muốn giết mình, vậy thì dù cho là pháp phù của mình giết chết đối phương lại có ích lợi gì chứ.

Đạo pháp phù này tên là Tường đất, nhưng mà tường đất đột nhiên xuất hiện kia chỉ vừa mới dựng một cái, liền bị kiếm quang đánh tan.

Tường đất mới tan, trong tay Đồ Nguyên đã hiện ra một cái xác rùa, đẩy về phía trước, vỏ rùa kia đúng là tại trong quá trình đẩy ra hóa thành một tấm

thuần, tản ra quảng sáng u ám như thép.

Kiểm đâm vào phía trên, trượt qua bên, không cách nào đâm phá cái thuẫn này, nhưng mà Đồ Nguyên lại theo trên cái thuẫn này cảm thụ được sát ý ngưng mà không tan.

Chỉ là thanh niên nhân này đại khái là biết rõ mình không phải đối thủ của hai người, cũng có khả năng là quá muốn giết chết Đồ Nguyên, mà bỏ qua chùy trong tay La Lão Tam, tại một kiếm vừa rồi không thể giết chết Đồ Nguyên thì chùy của La Lão Tam đã đánh vào trên người gã.

Thanh niên nhân trong nháy mắt bị chấn động thành một đồng thịt nát, xương cốt đều không thấy.

"Ha ha, nhờ có Đồ huynh đệ người lên đây phân tán sự chú ý của hắn, nếu không như thế, muốn giết chết tên nhóc này còn không dễ dàng như vậy."

Nhìn nụ cười có vẻ phóng khoáng của La Lão Tam, Đồ Nguyên lại có cảm giác người này cực kỳ âm hiểm, về phần thủ đoạn độc ác thì đã sớm kiến thức qua rồi, lúc trước ở bên ngoài khi ra tay giết người, thì dứt khoát không chút do dự, hơn nữa thủ đoạn cũng không quang minh. Trong đôi con người nhỏ kia cất giấu đều là sự âm hiểm.

Đồ Nguyên còn hoài nghi những người này chết đều là bởi vì y không có tận lực, vừa rồi nếu như mình vô pháp chống lại một kích liều mạng sau cùng của thanh niên kia, vậy hiện tại mình cũng đã chết rồi, mà La Lão Tam y nguyên có thể giết chết thanh niên kia.

Nhìn thanh niên kia nát thành một vùng thịt, trong lòng rất không thoải mái, đây là một người cực kỳ xuất sắc, nếu có thể không chết, ngày sau chắc chắn là một nhân vật nổi bật trong Long Trì Thiên Cung này.

Nhưng mà bây giờ gã đã chết, chết ở lúc còn chưa trưởng thành.

Nhưng mà chết chính là chết rồi, Đồ Nguyên chỉ là cảm thán một cái, cũng không sẽ vì gã mà sầu não, ánh mắt hắn rơi vào những vật trong tháp.

Nơi này hẳn là một nơi có người ở lại, bên trong có vật thường dùng, có sách, có pháp khí, Đồ Nguyên trực tiếp bỏ qua pháp khí, mà là nhìn tới những sách kia.

Ánh mắt La Lão Tam chớp động, nhìn Đồ Nguyên hướng tới những sách kia, tựa hồ trong lòng buông lỏng, lập tức thu hết những pháp khí kia, trong đó tựa hồ có thứ khiến y phi thường thỏa mãn, khi cầm lấy thì vẻ mặt vui mừng. Mà Đồ Nguyên thì là xem qua từng hàng giá sách, phát hiện đại bộ phận sách đều là một ít lý học tàng kinh.

Đột nhiên, một quyển sách dày, bằng da cứng màu đen xuất hiện tại trong mắt hắn ——《 kim đan mười chín pháp 》.

Hắn thầm vui vẻ, vội vàng rút ra, lật nhìn, tuy rằng bản sách này không có giảng làm thế nào kết kim đan, nhưng là sách giảng giải cái gì là kim đan.

Hắn nhét vào trong phù túi, đột nhiên lại nhìn thấy trên bàn đặt một quyển sách, sách tên là 《 đạp nguyệt trực phong bộ 》, hắn không nói hai lời, lập tức thu nó vào.

Nhưng mà sau khi lại tìm một vòng cũng không có tìm được đến sách gì làm cho hắn kinh hãi, chỉ đành đem một ít đạo tạng kinh học cảm thấy cần thiết thu vào trong phù túi, bất quá, trái lại nhìn thấy La Lão Tam ở bên kia lật lật một quyển sách, nhìn nhìn qua rồi cất vào.

Sau khi đã tìm một lần, La Lão Tam nhìn nhìn khắp nơi, phát hiện cũng không còn thứ gì đáng giá để cầm, liền cười nói: "Đồ huynh đệ, phải đi rồi, nếu không đi, những người Long Trì Thiên Cung rồi núi kia trở về, chúng ta sẽ phải vĩnh viễn ở tại nơi này rồi."

Nói xong y đỡ lấy người còn sót lại kia hướng phía dưới tháp rời đi.

Mà Đồ Nguyên thì vẫn cứ nhìn lại, loại tán tu như hắn, khó có được cơ hội đi tới loại địa phương này, hận không thể đem toàn bộ phù văn trên tháp đều nâng xuống mang đi.

Đột nhiên, mắt hắn sáng ngời, nhìn thấy nơi đó vậy mà lại có cung phụng một cái tiểu thần tượng, tiểu thần tượng kia mở ra hai tay, nhìn bầu trời, tựa hồ hai tay nâng thứ gì đó. Hắn trong lòng chợt có ý nghĩ, vội vàng đi tới thu lấy thần tượng kia.

Thần tượng nhìn qua không lớn, nhưng là vô cùng trầm trọng, loại trầm trọng này không chỉ riêng là trọng lượng chất liệu, càng là cái thần tượng này không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, mặt trên nồng nặc đèn nhang nguyện lực.

Thu vào trong phù túi, sau đó rất nhanh đi xuống tháp.

Chỉ cần ly khai Long Trì Thiên Cung này, từ đây biển rộng tùy cá nhảy, trời cao mặc chim bay rồi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 30: Bốn năm lại gặp

Ra Quy Nguyên tháp, đem theo thu hoạch lớn rồi đi.

Tâm tình Đồ Nguyên rất tốt, theo sát La Lão Tam đang ôm một người bay nhanh rồi đi.

Đưa mắt nhìn bốn phía, phát hiện người của Thánh Linh giáo đang rút lui theo hướng 'Nam Thiên môn', tuy rằng nhìn qua rất hỗn loạn, nhưng nếu nhìn kỹ thì đó không phải là tháo chạy, mà là mọi người đều có chuẩn bị sẵn trong lòng, biết rõ thời điểm này phải rời đi rồi.

Đồ Nguyên theo sát.

Trong bầu trời, con thủy long kia đã gần như băng tán rồi, nhưng là băng tán làm vô số tiểu long, thoát ần thoát hiện uốn lượn trong hư không, đột nhiên xuất hiện, đột nhiên tiêu thất, long ngâm trệ trệ.

Có một số người không cẩn thận bị thủy long quấn thân, trong nháy mắt quấn lên thân, huyết nhục đúng là bị bóc ra, như là bị rồng xé rách bươm vậy, nhưng mà thủy long kia lại sẽ trong phút chốc biến thành huyết long, trở nên cường đại và tà dị.

Rồng kia càng thêm nổi rõ lân giáp, càng như là có thêm ý thức cùng trí tuệ.

Mây đen trên bầu trời đã bị phá ra từng cái lỗ rỗng, có ánh trắng chiếu xuống, thân thể Đồ Nguyên tại trong ánh trắng hóa thành một mảnh mỏng lung, thoáng nhìn qua tựa như hình chiếu dưới ánh trắng.

Đi tới dưới tòa tháp hần xuất hiện lúc đầu kia, không ngừng có người từ trong 'Nam Thiên môn' đi ra ngoài, long màu thủy ngân cùng huyết long đầy trời đang phát ra tiếng rít gào bi thương.

Đột nhiên, trong hư không truyền đến tiếng rống giận bị phần.

"Thánh Linh giáo, Long Trì Thiên Cung ta cùng các người sinh tử không nghi."

Đồ Nguyên trong lòng cả kinh, lẽ nào người của Long Trì Thiên Cung đã trở về rồi.

Theo âm thanh này xuất hiện, người của Thánh Linh giáo rõ ràng không có đoán tới, người người lộ ra biểu tình kinh ngạc, theo đó từng người nhắm phía 'Nam Thiên môn' mà dồn đi. Chỉ thấy trong bầu trời xẹt lên từng đạo độn quang, nhưng mà, những người của Long Trì Thiên Cung chưa chết nghe đến âm thanh này thì hét lớn vọt ra, cuốn lấy người của Thánh Linh giáo, không để bọn họ ly khai.

So với lúc trước thủ vững tới, hiện tại bọn họ đặc biệt hung dữ cùng khó chơi, giống như là muốn lấy mạng mình tới đổi lấy việc toàn bộ người Thánh Linh giáo táng thân ở nơi này.

Hận cùng cừu trong lòng tại giờ khắc này bộc phát ra.

Chỉ là cường giả của Thánh Linh giáo còn chưa có rút đi, bọn họ ngăn cản lại những người từ trong tháp lao ra, nhưng long khắp trời kia giống như là phát điên rồi vậy.

Đồ Nguyên căn bản không có ý dừng lại nhìn huyết ảnh khắp trời kia, hóa điểm đạo pháp thành phiến kia, và đột nhiên xuất hiện long trào cùng với băng sương thổ tức kia.

Tuy rằng, bởi vì cường giả Thánh Linh giáo còn chưa có rút đi, người của Long Trì Thiên Cung đã vọt ra, bởi vậy mà chết rất nhiều, nhưng Đồ Nguyên cũng không dám dừng lại.

Thân thể hần chạy nhanh trong ánh trắng, chậm rãi biến mất, khi lại hiện ra thì đã đến cạnh Nam Thiên môn, một bước nhảy vượt tới Nam Thiên môn kia, nhưng mà cũng chính là vào lúc này, phía chân trời có một đạo kiếm quang xẹt qua người, khắp trời có pháp phù diễn sinh.

Một đạo kiếm quang này hần từng gặp qua.

Khi Từ thành từ trên trời giáng xuống thì một đạo kiếm quang này từng trăm lên Từ thành kia, đem Từ thành chém ra một cái khe thật sâu.

Đồ Nguyên mới một chân bước ra, cảnh tượng trong mắt liền biến ảo.

"Oanh..."

Một kiếm trăm vào trên Nam Thiên môn kia, Nam Thiên môn trong nháy mắt vỡ tan.

Hần đột nhiên theo đang di chuyển trong thiên địa rút ra, trong lòng cả kinh, một mảnh cuồng phong gào thét vọt tới, hần phát hiện mình cư nhiên là tại trên cao.

Hần vừa xuất hiện, liền rơi xuống phía mặt đất, cuồng phong dừng mãnh tràn vào trong miệng mũi. Hần có thể ẩn vào trong ánh trắng lại chưa có luyện qua phương pháp Niếp không bộ hư, hần có thể độn đi, nhưng hiện tại khi ở trên cao này, cả người hần tựa như một tảng đá lao ầm ầm xuống mặt đất.

Cảnh vật phía dưới càng ngày càng gần, càng lúc càng lớn.

Loại cảm giác nguy hiểm từ trên cao rơi xuống này, đúng là làm cho lòng hắn một mảnh thanh minh, thần niệm tâm tư đều vô cùng tập trung, hắn biết rõ mình chỉ có tại trong nháy mắt sắp đứng vào mặt đất tiến nhập trạng thái độn đi mới có thể sống sót. Bởi vì khoảng cách hắn độn đi được chính là khoảng cách thần niệm của hắn có khả năng vươn đến, khoảng cách này là khoảng mười trượng hơn.

Nhưng mà tại tình hình rơi nhanh xuống phía dưới này, khoảng cách hơn mười trượng bất quá là chuyện trong nháy mắt.

Gió như đao cắt lên da, da thịt trên mặt hắn đều như sắp bị kéo ra.

Mặt đất càng ngày càng rõ ràng, hắn đột nhiên nhắm mắt lại, hắn không tiếp tục dùng mắt thường để phán đoán, mà là dùng thần niệm đi phán đoán, thần niệm là nhanh hơn tốc độ rơi xuống này.

"Vù..."

Tiếng gió thổi rớt vào trong tai.

Từ xa nhìn lại, chỉ nhìn thấy một vệt xám từ bầu trời rơi xuống, thẳng hướng mặt đất, nhưng mà tại trong nháy mắt sẽ đứng lên mặt đất thì hắn biến mất.

Biến mất lặng yên không một tiếng động, khi lại hiện ra thì đã đứng ở trên một khối cự thạch, vừa rồi nếu không phải độn đi được, hắn đã đập vào trên khối đá lớn này, nhất định là tử phân ngũ liệt.

Quay đầu lại nhìn phương xa, nơi đó là một tòa núi như đóa sen lớn, tại trên không là huyết ảnh khắp nơi, kiếm quang tung hoành.

Có người từ đó xông ra, có người hướng nơi đó chạy đến. Chạy ra chính là người của Thánh Linh giáo, chạy đến là đệ tử Long Trì Thiên Cung ở bên ngoài.

Trong lòng hắn có cảm giác may mắn vì cuối cùng mình đã trốn thoát, nhìn một hồi, hắn không có tiếp tục nhìn, chuyển hướng ngược với Long Trì Thiên Cung rời đi.

Chiến đấu ở nơi đó, đối với hắn mà nói còn là rất xa xôi, hiện tại hắn chỉ có thể đứng xa xa nhìn. Có lẽ có một ngày, hắn sẽ ở vạn chúng chú mục phía dưới biểu hiện tuyệt thế thần thông, nhưng tuyệt đối không phải hiện tại.

Cúi đầu, đi vào trong núi rừng.

Hắn không biết nơi đây thuộc khu vực nào, hắn vốn là muốn cùng theo La Lão Tam kia đồng thời lẫn vào Thánh Linh giáo, hiện tại đã mất đi liên hệ với đối phương.

Hắn đi vào trong rừng núi, hướng một cái phương hướng mà đi. Bốn năm bị giam cầm, đột nhiên ly khai nơi đó khiến hắn có cảm giác không chỗ có thể đến, nhưng mà trong lòng hắn là cao hứng, đây là không khí của tự do.

Đột nhiên, trong bầu trời vang lên âm thanh cười quái dị, hắn ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một cái đầu người bay trong bầu trời.

Xẹt qua hư không, tại phía sau hắn, một người cầm kiếm đạp không mà đi, đó không phải ai khác, chính là Tô Cảnh Ngọc.

Đồ Nguyên ngay cả thờ cũng không dám thờ.

Chỉ chớp mắt, một người một cái người đầu kia liền đã tiêu thất, Đồ Nguyên lại chuyển cái phương hướng khác mà đi, hắn sợ gặp phải người, hoặc là Tô Cảnh Ngọc kia trở về đứng đến mình, tuy rằng mình tại trong rừng, gã là tại trên cao, nhưng mà loại người đã chạm đến thiên nhân chi đạo như vậy có hay không phát hiện ra mình, hắn làm sao có thể tưởng tượng ra được.

Bay qua ba ngọn núi, đúng là gặp gỡ mấy chỗ chiến đấu, đều là người của Long Trì Thiên Cung cùng người của Thánh Linh giáo, bọn họ đã đuổi tới.

Hắn cẩn thận tránh thoát, tuy rằng sử dụng độn thuật đối với hắn mà nói có tiêu hao rất lớn, nhưng chỉ là mượn ánh trăng ẩn đi thì cũng không có ảnh hưởng bao nhiêu.

Đột nhiên, phía trước hắn có một người đứng ở nơi đó, một thân từ y đạo bào, có vẻ tôn quý mà thần bí. Tại dưới chân nàng có một cái thi thể.

Nhưng mà trong nháy mắt Đồ Nguyên nhìn thấy nàng, nàng liền cảm thụ được có ánh mắt nhìn mình, quay đầu nhìn lại, trong hai mắt thâm trầm sát ý.

Người này không phải ai khác, chính là năm đó đem hắn vào Long Trì Thiên Cung này - là Chu Thanh.

Bốn năm sau lại gặp mặt. Bốn năm trước, đối với nàng mà nói, hắn không được tính là cái gì, mà hiện tại lại đối diện thì là phải phân sinh tử rồi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 31: Chu Thanh, Phi lô

Nhìn Chu Thanh ở cách đó không xa, trong lòng Đồ Nguyên cảm khái hàng ngàn hàng vạn.

Bốn năm trước, là nàng đưa mình đến Long Trì Thiên Cung này, sau đó im hơi lặng tiếng giam mình bốn năm, bây giờ vừa mới trốn ra, liền lại gặp gỡ rồi.

Nhưng mà trong nháy mắt khi nàng nhìn thấy Đồ Nguyên kia, trong mắt chỉ có phần nợ cùng hận.

"Trên tay ngươi có máu của đệ tử Long Trì Thiên Cung." Chu Thanh nói ra.

"Ta chỉ là muốn rời đi mà thôi."

"Trên tay ngươi có máu của đệ tử Long Trì Thiên Cung, vậy thì nợ máu phải trả bằng máu." Chu Thanh nói ra.

"Bây giờ đã không phải là bốn năm trước rồi." Đồ Nguyên nói ra.

Bốn năm trước, khi hắn đối diện Chu Thanh này thì chỉ cảm giác trên người nàng một mảnh thần bí, mình nhìn không thấu nàng, thậm chí ngay cả lực hoàn thù cũng không có.

Hiện tại hắn biết rõ, năm đó nàng là tu sĩ kết Phù, hiện tại, nhìn nàng tựa hồ cũng chưa có kết đan.

Kết đan không phải trong thời gian ngắn là có thể kết thành, chậm thì mười năm hơn, lâu thì trăm năm. Còn nếu là lâu hơn vẫn vô pháp kết đan, như vậy liền có thể tại trên đường kết đan kia già yếu mà chết.

Lẽ ra, dưới tình huống bình thường, hiện tại Đồ Nguyên cũng là chưa thể kết thành phù, bởi vì kết phù là từ rất đơn giản mà kết lên, một tầng một tầng, giống như là bố trí phù trận cấm pháp vậy, một đạo kết thành cuối cùng kia là phù mình cần muốn kết, điều này là cần phải thời gian, nhưng mà Đồ Nguyên không có, trong thân hồn hắn có tồn tại Thần ấn phù đồ giúp hắn trực tiếp kết thành phù.

"Năm đó, sư phụ ta còn muốn thu ngươi làm đồ đệ, nói là chờ trăm đi thần linh ý thức kia rồi hãy thu ngươi nhập môn, nhưng ngươi vậy mà lại giết chết đệ tử Long Trì Thiên Cung, tà ma chính là tà ma, bốn năm cấm tọa cũng vô pháp chém đi ma tính trong lòng ngươi." Chu Thanh nói ra.

"Thu ta làm đồ đệ?" Khóe miệng Đồ Nguyên nổi lên một nét cười, không biết là cười khổ hay là đùa cợt.

"Đáng tiếc, ngươi chưa từng có hỏi qua ta, không hỏi qua ta có nguyện ý hay không." Đồ Nguyên nói ra.

"Lòng tham không đủ, ma tính, ý thức của Tà Thần đã xâm nhập linh hồn ngươi." Chu Thanh nói ra.

Đồ Nguyên không muốn biện luận với nàng cái gì, nói ra: "Ngươi đã bị thương, cũng ngăn không được ta."

Chu Thanh cười lạnh một tiếng, nói: "Năm đó ta hẳn là nên trực tiếp giết chết ngươi, là ta hại bọn họ, hiện tại, ta phải báo thù cho các sư huynh đệ đã chết đi."

Trong tay nàng có một thanh kiếm vô tì, kiếm ra, một mảnh sáng tím lóe lên. một đạo linh phù từ trong tay Đồ Nguyên chìm vào trong hư không, đứng là hóa thành một đạo kiếm quang kim sắc, cực nhanh trảm về phía Chu Thanh.

Từ kiếm trong tay Chu Thanh chớp động quang mang, đâm tới kiếm phù, trong chớp mắt, kiếm phù vỡ tán, nhưng mà rồi lại có một mảnh liệt viêm tuôn ra.

Kiếm trong tay Chu Thanh đâm vào trong liệt viêm, liệt viêm đứng là cũng bị nàng đâm tán, chỉ là tại khi tán đi, liệt viêm lại hóa thành một cái cự thủ chụp tới phía nàng.

Kiếm trong tay nàng lại một lần nữa trảm vỡ liệt viêm kia, liệt viêm rồi lại phân hóa mấy chục vệt lửa nhỏ, như xà quấn hướng phía nàng.

Trong mắt nàng hiện lên vẻ kinh ngạc, rõ ràng chỉ là một đạo Liệt Viêm phù, thế nhưng tại Đồ Nguyên thì triển lại có thêm rất nhiều biến hóa, có thể nói, Liệt Viêm phù kia chỉ là hình thành liệt viêm, nếu là người khác thì triển nó thì sớm bị nàng một kiếm trảm tán rồi, không còn tồn tại, thế nhưng là Đồ Nguyên dùng cư nhiên là tụ tán tùy tâm.

Trong lòng nàng thâm tiếc một vị tu sĩ như vậy đi lên đường tà đạo, lại càng phát ra kiên định muốn trừ khử Đồ Nguyên.

Đột nhiên, trong bầu trời xuất hiện một phiến mây mưa ánh sáng, một trận mưa hạ xuống, mà lửa cũng tán đi, cũng tại lúc mưa kia rơi vào trên người nàng, một đạo hàn quang pháp phù chìm vào trong đó.

Một mảnh mưa khí kia trong nháy mắt đông lại thành băng, Chu Thanh trong nháy mắt bị đóng băng lại rồi, nhưng mà Đồ Nguyên lại cũng không có tới

gần, mà là rất nhanh hướng một cái phương hướng khác rồi đi, tại sau khi rời đi, lại đột nhiên vung ra một đạo phù, pháp phù kia tại trong hư không đứng là hóa thành một cái thổ ấn thật lớn, nhằm phía Chu Thanh trấn áp xuống.

"Phanh..."

Hàn băng nghiền nát, một cái thổ ấn đã đè xuống.

Chu Thanh trước đó đã thụ trọng thương, phát hiện mình đứng là không thể làm gì Đồ Nguyên. Hơn nữa, hắn cũng không bị lừa, đúng là không tới gần, nếu là vừa rồi hắn thấy mình bị đóng băng mà tới gần thì mình có thể nhân cơ hội chém giết, nhưng mà hắn lại cẩn thận như vậy.

Một cái thổ ấn kia trấn áp xuống, nàng không dám xem thường, kiểm trong tay mạnh động ánh sáng tím, đâm lên phía trên.

"Oanh..."

Thổ ấn vỡ tan, nhưng mà Đồ Nguyên cũng đã tiêu thất tại trong núi rừng âm u.

Đồ Nguyên vừa rất nhanh lượn lách ở trong rừng, trong lòng vừa cảm thán với cách mà Chu Thanh định nghĩa người khác là tà ma kia. Một đường xuyên đi, giết chết ba con cự蟒 độc xà, bảy con sói cùng một con Báo hoa đánh lén, hắn đột nhiên nhìn thấy một cái đầu người.

Trên cái đầu người này dày đặc vết thương, nếu không phải lúc trước Đồ Nguyên đã gặp qua, căn bản sẽ không cảm thấy cái đầu người này có gì đặc biệt, nhiều nhất chỉ sẽ cho rằng vết thương trên cổ kia quá mức chính tề mà thôi, nhưng mà lúc trước nó lại bay trong bầu trời, Đồ Nguyên cũng đã trông thấy nó đem một cái tu sĩ Long Trì Thiên Cung thôn phệ thành người khô.

Lúc trước nó bị Tô Cảnh Ngọc đuổi theo, hiện tại lại rơi tại nơi đây, nó là đã chết hay còn sống?

Hắn muốn vòng tránh qua, nhưng mà suy nghĩ mình làm như vậy cũng không khỏi quá nhất gan rồi, hơn nữa, hắn cũng hiếu kỳ cái đầu này còn có ý thức tồn tại hay không, nếu cái đầu này đã chết rồi, vậy bản thân nó còn sống hay không.

Hắn rất hiếu kỳ cái người này là tu hành công pháp gì.

Từng bước một tới gần cái đầu này, phát hiện, kiến ở xung quanh đúng là lấy cái đầu người này làm trung tâm mà tản ra phía ngoài, như là có vật gì kinh khủng tồn tại vậy.

Nhưng mà khi hắn tiến tới, cái đầu kia cũng không có phản ứng gì, hắn chậm rãi ngồi xổm xuống, trong tay nắm chặt Thất Bảo Như Ý, tay kia thì nắm một cái Trần Hồn Phù.

Trần Hồn Phù là pháp phù luyện chế Trần Hồn đình, tuy nói vị tất có hữu dụng với cái đầu này, nhưng ít ra là có thể chống lại một cái.

Nhưng mà tại lúc hắn sắp ngồi xổm xuống thì đầu kia đột nhiên mở mắt ra.

Trong nháy mắt hai mắt ra, trong đôi mắt kia đúng là hiện lên quang mang nhiếp hồn. Đồ Nguyên đột nhiên bất động rồi, cả người hắn giống như là đóng đinh tại nơi đó, một cỗ ý thức cường đại lượn tới thân hồn hắn.

Hắn thu nhiếp tinh thần, quan tưởng Thần Ấn phù đồ, thần niệm chìm vào trong tâm hồ, một cái bóng đen xuất hiện tại trong lòng. Đồ Nguyên chỉ cảm giác một cỗ khí tức kinh khủng lan tràn trong lòng.

Nhưng mà một đạo Thần ấn từ trong hư vô nhằm phía một đạo ý thức kia trấn áp xuống.

"Cái gì? Thiên Cương thần phù."

Đạo ý thức kia phát ra âm thanh khiếp sợ, liền muốn thoát đi, nhưng mà lại căn bản không thể làm được, cái tâm hồ này là thế giới của Đồ Nguyên. Thần ấn phù đồ là vũ khí hữu hiệu nhất của hắn.

Khi Đồ Nguyên lại một lần nữa mở mắt ra thì nhìn hai mắt của đầu kia đúng là đã không có loại thần thái nhiếp hồn vừa rồi.

Hắn cẩn thận đánh giá cái đầu này, chỉ thấy trên đầu đúng là có pháp phù như ẩn như hiện.

Cái đầu này lại như là một kiện pháp bảo.

Suy nghĩ một chút, cuối cùng hắn nhắc cái đầu này lên, sau đó hướng phía xa xa rất nhanh rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 1: Thu đồ đệ

"Di, các ngươi nhìn người kia, tốt hay xấu a."

Một nơi trong một cái trấn nhỏ, có một đám hài tử đang chơi đùa, đột nhiên có một nữ hài chỉ vào một người đi trên đường xa xa nói ra.

"Là một đạo nhân, thật bần a." Lại có một nam hài nói ra.

Bên cạnh lại có một nam hài hơi lớn hơn một chút sờ sờ đầu, nói: "Là một lão nhân."

"Người quê."

...

Một đám hài tử nhìn người kia, nhưng mà mỗi người lại nói khác nhau, đột nhiên có một nam hài nhặt lên cục đá ném tới.

"Ha ha... Ta ném đến hắn rồi." Nam hài lớn vừa cười vừa nói.

Ngay sau đó có đứa cũng nhặt cục đá miếng ngói hay cành cây ném đi, có đứa thì là lớn tiếng kêu lên mình ném tới rồi, có đứa thì nói ném không tới.

Nhưng mà bên cạnh lại có một vị thiếu nữ ngây ngây nhìn đám bạn mình, nàng có phần không hiểu, rõ ràng người kia tuyệt không già cũng không xấu, lại càng không bần, vì cái gì đều phải nói như vậy chứ, còn lấy đá ném người ta, hơn nữa rõ ràng không có ai ném tới, vì cái gì phải nói ném tới rồi.

Người kia, một mặc áo choàng trắng, vóc người thon dài, đi lại nhẹ nhàng, đột nhiên hướng bên này nhìn đến, là một cái khuôn mặt khiến nàng nhìn thấy mà tim đập nhanh lên, không phải xấu, mà là nàng cảm thấy rất anh tuấn.

Hơn nữa, lúc hắn quay đầu nhìn, ánh mắt kia lợi hại mà rõ ràng.

Thiếu nữ trong lòng chợt máy động, tựa hồ nghĩ đến cái gì, con mắt không nháy nhìn chăm chăm người tuổi trẻ áo bào tro kia, thẳng đến khi nhìn thấy hắn tiến vào trong ngôi miếu đồ nát ở ngoài thôn trấn.

Khi nhóm người này người đều về nhà rồi, trong lòng thiếu nữ luôn luôn không bình tĩnh được.

Tại ánh mặt trời vừa sắp xuống núi thì cuối cùng nàng nhìn không được chạy ra, cũng không có nói với người trong nhà. Từ trước tới nay, nàng đều như là một nam hài tử, đặc biệt náo động, trái lại một cái đệ đệ trong nhà lại nhã nhặn như nữ hài. Hàng xóm xung quanh đều nói hai người tính cách hoàn toàn trái ngược.

Nàng đi thẳng tới miếu đồ nát kia, cẩn thận thò đầu nhìn vào, chỉ thấy người mặc bào phục xám trắng kia đang ngồi ở một chỗ sạch sẽ nướng một cái chân thú không biết rõ.

Nàng cũng không có đi vào. Ở tại góc tường nhìn. Mãi cho đến khi người bên trong kia nướng chín xong, vẫn cứ là trốn ở góc tường bên cạnh nhìn vào.

Nhìn thấy đối phương lấy dao nhỏ cắt chân thú không biết rõ kia. Sau đó đột nhiên nghe người kia nói: "Có muốn vào đây ăn chút gì hay không, người chòm hóm ở góc tường kia cũng hẳn là chòm hóm tới đói bụng rồi."

Thiếu nữ vừa nghe lời này, đúng là rất tự nhiên liền đi ra ngoài, đồng thời nói ra: "Người nướng thật thơm."

Người kia xé xuống một miếng đưa cho thiếu nữ, nói ra: "Còn ăn rất ngon."

"Thật sao?" Thiếu nữ nhận lấy, gấp đến mức không kịp đợi cắn liền một miếng, lại bị nóng quá mà hà hơi liên tục, nhưng mà lại luyến tiếc không nỡ nhả miếng thịt ra.

"Thật ngon. Thật ngon."

Nàng vừa ăn vừa nói.

"Người không sợ." Người kia đột nhiên hỏi.

"Sợ cái gì?" Thiếu nữ hỏi.

"Biết rõ đây là thịt gì không?" Người kia hỏi.

"Thịt gì?" Thiếu nữ có chút cứng ngắc hỏi lại.

"Thịt trên người thiếu nữ như người vậy." Kia người nói ra.

Theo đó trên mặt xuất hiện nét tươi cười quái dị.

Thiếu nữ một miếng thịt đã nuốt vào lại phun ra, nhưng mà nàng vẫn cứ là chồm hồm tại nơi đó, nhìn người kia, lại tựa hồ rất không dám nhìn thịt trên tay, nói ra: "Người là gạt ta, đúng không?"

"Người biết ta là cái gì không?" Người kia lại hỏi.

"Người là cái gì?" Thiếu nữ vốn rất tự tin với phán đoán của mình, nhưng mà hiện tại lại đột nhiên cảm thấy mình căn bản không có nhìn thấu người này.

"Ta ở trong núi tu hành ba trăm năm, cuối cùng hóa thành hình người, hắc hắc, vừa tới liền có hình người ngon miệng như thế đưa lên cửa cho ta ăn, thực sự là tạo hóa a."

Thiếu nữ ngây ngẩn cả người. Nàng hoàn toàn ngây dại, cơ hồ sắp phải khóc ra.

"Người, là yêu quái sao?" Thiếu nữ hỏi.

Người kia chỉ là cười. Cũng không trả lời.

"Người sẽ ăn ta sao? Ta không thể ăn, thịt ta rất chua."

"Người thế nào biết rõ thịt của mình là chua?"

"Có một lần không cẩn thận ta cắn phải chính mình, sau đó chua đến nỗi nước mắt ta phải chảy xuống rồi." Thiếu nữ hơi sợ nói ra, nước mắt đã chảy xuống rồi.

"Nga." Người sừng sốt, nói ra: "Thế nào lại khóc rồi."

"Người muốn ăn ta, ta phải khóc." Thiếu nữ nói xong oa một tiếng khóc lớn lên, sau đó rồi lại há miệng cắn một miếng thịt nướng kia, ra sức nhai.

"Người thế nào còn ăn." Người kia hỏi.

"Ta muốn ăn no rồi mới chết." Thiếu nữ nói. Nhưng mà nói đến đây, nàng đã không ngừng đầu. Mà là cúi đầu ra sức ăn thịt

Đồ Nguyên đột nhiên phát hiện không đúng, bởi vì thiếu nữ này tuy rằng rơi lệ khóc động tĩnh rất lớn. Nhưng mà cũng không có quá nhiều sợ hãi, hoặc là nói nàng sợ hãi là thể hiện ở mặt ngoài. Không phải nỗi sợ phát ra từ trong lòng.

Hắn đột nhiên có cảm giác chỉ số thông minh của mình bị đưa nhỏ nghiền ép, nguyên bản trong lòng chợt nảy ý muốn gạt cho nữ hài gan lớn này khóc một trận, lại phát hiện nàng là đang diễn kịch, trái lại làm mình bị lừa.

Hắn tức thì mất hứng rồi, tại cái thế giới kia có hài tử lì lợm, tại trên đời này vậy mà cũng có, còn là lá gan lớn đến như vậy.

Thiếu nữ ở đối diện cầm củi ăn, đột nhiên phát hiện trước mặt mình không có động tĩnh gì, hơi ngược khuôn mặt với cái miệng nhỏ nhét đầy thịt nướng, lên nhìn. Phát hiện người kia cũng là đang vui đầu ăn thịt.

"Người làm sao vậy?" Thiếu nữ hỏi.

Đồ Nguyên không để ý đến, thiếu nữ tiếp tục nói ra: "Người ba trăm năm qua là làm cái gì?"

Đồ Nguyên trong lòng giận dữ, nàng cái này là muốn làm cái gì? Lại đâm một đao sao? Hắn đánh giá thiếu nữ này, muốn nhìn nàng ta rốt cuộc có phải phạm nhân hay không, quan sát từ trên xuống dưới một hồi, thấy đối phương là một cái thiếu nữ nhân loại phổ thông không thể phổ thông hơn.

"Ba trăm năm đều tại suy nghĩ một cái vấn đề." Đồ Nguyên cầm thịt nướng trong tay bỏ xuống, nói ra: "Ba trăm năm trước ta được một quẻ, quẻ nói ba trăm năm sau hôm nay ta sẽ gặp một người ở chỗ này."

"Thật sao?" Con mắt thiếu nữ sáng lên.

Đồ Nguyên không rõ nàng đây là cái trạng thái gì.

"Ta cũng luôn luôn nằm mơ, nói ta sẽ gặp được một cái người cường đại thu ta làm đồ đệ, sư phụ, người cuối cùng tới rồi." Thiếu nữ đột nhiên thay đổi chồm hồm làm quỷ, miệng hô to sư phụ.

"Sư phụ, người cuối cùng tới rồi, ta chờ người chờ thật khổ a." Thiếu nữ chân thật thân thiết hô lên.

Đồ Nguyên lại một lần nữa ngây ngẩn cả người.

Là thật? Lẽ nào nàng thật thường mơ như vậy, Đồ Nguyên cơ hồ không thể tin được mình thuận miệng bịa ra một chuyện nàng liền tiếp lấy như vậy rồi.

Cuối cùng hắn suy nghĩ một chút, nói ra: "Tiểu cô nương, người còn là trở về đi, trời tối rồi, trên đường không an toàn."

"Sur phụ. Người không cần ta sao?"

"Nơi đây cách nhà người hẳn là cũng không tính xa, còn là trở về đi."

"Sur phụ, người chờ cũng đã ba trăm năm rồi. Người vì cái gì đột nhiên không nhận ta rồi."

"Bây giờ trời còn chưa tính quá tối, cha mẹ người sẽ lo lắng cho người rồi. Mau trở về, đừng để họ lo lắng."

"Sur phụ, vì cái gì không thu ta."

"Được rồi, người về trước cáo biệt phụ mẫu người đi, hừng đông quay lại đây, đường tu hành mệnh mông, đêm tối hôm nay chính là người với phụ mẫu người một lần gặp nhau sau cùng, trước về nhà rất tốt nói lời từ biệt đi. Hừng đông lại đến, ta ở chỗ này chờ người đến hừng đông."

"Thật sao?"

Đồ Nguyên gật gật đầu.

"Vâng, sur phụ, vậy ta về đây."

Nói xong nàng đi ra miếu đồ nát, Đồ Nguyên đứng là ngẩn người, tại hán nhìn đến, đây là một cái nữ hài tử rất khó quên, hẳn cũng không nói ra được nàng có chỗ nào có chuyện, chỉ cảm thấy nàng có chút không bình thường.

Nếu là nữ hài bình thường không có khả năng sẽ ở lúc trời tối như vậy mà một mình tới trong cái miếu đồ nát này, càng không có thể vừa tới liền dám ăn thử mình đưa. Cũng sẽ không muốn chết muốn sống quên lấy mình đòi thu nàng làm đồ đệ như thế, nhìn qua một điểm thành ý cũng không có, nhưng mà lại khiến người khác cảm thấy cực kỳ chấp nhất.

Hắn đương nhiên sẽ không thật muốn thu nàng làm đồ đệ. Nói thu chỉ là lừa nàng trở về, sáng sớm ngày mai tới lại nơi này thì mình cũng đã đi rồi, hơn nữa, đêm hôm nay, phụ mẫu nàng đại khái là không có khả năng để nàng lại tới nơi này.

Nói lên, cái nữ hài này xác thực cũng có chút 'Quý', từ khi mình luyện thành môn pháp thuật 'Thấy Ta Như Uế' này thì tại trong phạm nhân, rất ít bị người nhìn ra bộ dáng chân chính, bọn họ trông thấy đa số là bộ dáng mà trong lòng bọn hắn phản chiếu ra, chứ không phải khuôn mặt thật của Đồ Nguyên, nhưng nàng chính là có thể nhìn ra được.

Sau khi thoát ra Long Trì Thiên Cung, đến bây giờ đã qua mấy tháng, dọc theo một đường đi tới này, hắn đi đi dừng dừng, biết được có một chỗ là chuyên dung nạp tán tu như hắn, có thể nói là thánh địa tu hành của tán tu, hắn chuẩn bị đi đến đó, hắn rất cần một cái địa phương an tĩnh để tu hành một cái, cũng cần phải giao lưu.

Một đạo Thiên Cung phù ấn trong đan điền kia cũng là cần hắn lĩnh ngộ đồng thời chân chính dung hợp. Hắn cảm thấy trong đạo phù ấn kia có quá nhiều thứ, mà mình thì ngay cả da lông bên ngoài còn chưa có thu hoạch, có một loại cảm giác người tại núi bảo mà hai tay vẫn trống không.

Cho nên hắn cảm thấy mình cần chính là tĩnh tu, hơn nữa theo trong Long Trì Thiên Cung được đến không ít đồ vật, cũng cần mình tới tiêu hóa.

Môn pháp thuật Thấy Ta Như Uế này cũng là hắn lĩnh ngộ được từ trong một quyển đạo thư, đạo thư kia cũng không giảng giải bất cứ đạo pháp gì, nhưng mà trong quyển sách kia có một câu nói: "Dung mạo của vạn vật, mỗi cái có tướng pháp, ta thấy, hắn thấy, chúng sinh thấy, đều là không giống nhau."

Điều này làm cho Đồ Nguyên nghĩ đến, người khác nhau thì nhìn sự vật cũng luôn với góc độ khác nhau, tuy rằng sự vật vẫn là sự vật kia, lại bởi vì lòng người bất đồng mà bất đồng, mà nhìn thấy đến cũng là bất đồng. Từ cảm ngộ này mà hắn có cái pháp thuật 'Thấy Ta Như Uế' kia.

Loại pháp thuật này có điểm giống như một cái cổ sự trước đây Đồ Nguyên từng nghe qua, nói có một nữ nhân mỗi lần nhìn thấy người khác giặt đồ thì thấy cũng không có giặt sạch, thẳng đến có một ngày, nàng lau cửa sổ xong mới biết được không phải người khác không có giặt sạch, mà là cửa sổ của mình vẫn luôn không được lau.

Ngồi ở bên đồng lửa lấy ra một quyển đạo thư, chính như có người đã nói, đạo pháp là lấy ngũ hành làm căn bản, lại toàn bộ dựa vào nhất tâm.

Xem đến nửa đêm, đột nhiên trong tai nghe được có một thanh âm đang gọi: "Chân nhân, ta thật tỉnh mạch a, người có thể tới bồi bồi ta không?"

Đồ Nguyên ngẩng đầu nhìn, tại xa xa ngoài miếu, có một hồng y nữ tử đứng ở dưới cây, như ẩn như hiện.

Hắn nhíu nhíu mày, trên đời này loại cô hồn dã quỷ như vậy thật sự là quá nhiều rồi, tu sĩ nhiều, cô hồn dã quỷ cũng nhiều. Cái hồng y nữ tử này hiển nhiên là đã tu đến cảnh giới sắp hiện hình rồi, y phục trên người là hồng sắc, có thể thấy sát sinh không ít.

Nếu như nói là thuận tay hàng yêu trừ ma, Đồ Nguyên khẳng định sẽ đi làm, nhưng mà nếu như không biết sâu cạn liền đuổi theo ra, vậy thì không được rồi, cái tà linh này nhưng không đơn giản, nếu nàng đã dám hiện thân gọi hồn mình, như vậy nàng khẳng định là có điểm ý vào. Theo góc độ của nàng ta mà nói, là cảm giác được khí tức trên người mình cũng không đủ khiến nàng e ngại.

Đồ Nguyên không có trả lời, tập trung đọc sách.

Nhưng mà hồng y nữ quý kia lại kêu to không ngừng, không ngừng biến ảo thanh âm, trong thanh âm nàng ta có một loại năng lực làm hồn xiêu phách lạc, nhưng mà nàng không biết, Đồ Nguyên không sợ nhất chính là một loại pháp thuật thế này, hắn sợ là sợ cường đại pháp bảo, pháp thuật nghiền áp xuống.

Nhìn thấy Đồ Nguyên không để ý đến mình, nàng ta đứng là chậm rãi từng bước một tới gần, sau cùng là nằm tại cạnh tường miếu, gọi to lên.

Nếu có người nghe đến thì sẽ cảm thấy thanh âm này cực đẹp cực ưu, dễ nghe êm tai, giống như tình nhân đang rừ rừ rừ nhỏ nhẹ bên tai, nhưng mà nghe vào trong tai Đồ Nguyên lại như là thanh âm mèo hoang, cực kỳ khó nghe.

"Cút..."

Đồ Nguyên không kiên nhẫn đột nhiên hét lớn một tiếng.

Thanh âm hồng y nữ quý kia tắt nghẽn ngừng lại, như là bị hù dọa rồi, khuôn mặt nàng kia vốn đẹp đẽ tại bị Đồ Nguyên quát lớn một tiếng thì đột nhiên biến thành kinh khủng, thịt trên mặt hù thối, một đầu tóc trắng bạch.

"Thi ra là thi mị." Đồ Nguyên có chút kinh ngạc, mình đứng là nhất thời nhìn không ra.

Trên người nàng ta đã mọc ra lông trắng.

"Người tới nơi này làm cái gì, cảm thấy có thể ăn được ta sao?" Đồ Nguyên hỏi.

Nhưng mà chờ đến lại cũng không phải trả lời, mà là thi mị nhào lại đây. Tuy rằng thi mị này tu vi khá cao, nhưng mà trí tuệ nhưng cũng không cao, bọn chúng rất nhiều lúc vẫn cứ là hành sự theo bản năng.

Huyết nhục người tu hành so với người thường mà nói, đó là cực ngon, đối với loại tà vật này thì giống như là ánh lửa trong đêm tối.

Nhưng mà thi mị này tuy rằng cực nhanh nhưng tại lúc còn trong không trung thì đã bị một đạo phù định trụ rồi, ngay sau đó lại tiếp một đạo phù hóa thành một mảnh hòa diễm tuôn ra rơi vào trên người nó.

Tuy rằng thi mị kia có thể cảm nhận được khí tức trên người Đồ Nguyên cũng không cường hơn nó bao nhiêu, nhưng đây là điểm khác biệt giữa một người tu hành cùng một cái dựa vào bản năng để tu hành, Đồ Nguyên sở hữu nhiều thủ đoạn, linh lực như nhau, nhưng những bản lĩnh hắn có khả năng thi triển ra căn bản không phải thi mị này có thể so được.

Khi liệt viêm đốt cháy cái thi mị kia thành một đồng than thì hắn đã sớm đi khỏi miếu, trong thời gian thiêu đốt, một mùi thối khiến hắn khó chịu. Sau khi ra miếu hắn cũng không có trở lại mà tại một chỗ sạch sẽ trên sườn núi cách đó không xa thôn thực thiên địa linh khí.

Không bao lâu, trời liền sáng.

Ánh mắt hắn nhìn về phía một thiếu nữ nơi cái miếu đồ nát kia, nàng đang đứng ở nơi đó nhìn ngơ ngác, trên lưng đeo một bao quần áo, trên mặt tràn đầy mồ hôi, nhìn qua là một mạch chạy tới, một chiếc giày đã mất khỏi chân rồi, nhưng mà hiện tại vẻ mặt nàng kinh hoảng.

Rất nhanh, nước mắt liền tràn ra, nàng đứng ở nơi đó không chút động đậy.

Không bao lâu sau, có một đôi phu thê từ xa xa đuổi đến, nhìn thấy thiếu nữ đứng ở trước miếu kia, không biết nói gì đó vào bên tai nàng, vỗ vai nàng, vuốt đầu nàng, nhưng nàng chính là bất động, sau đó kéo nàng đi nhưng nàng cũng không động, chỉ đứng ở nơi đó, như là đã mất hồn rồi.

"Trở về đi, vị tiên sư kia đã đi rồi."

Người nam nhân trong đôi phu phụ theo tới sau đó nói ra, giọng hắn có phần than thở, hiển nhiên cũng cảm thấy đáng tiếc cho nữ nhi của mình. Người một nhà đều phi thường mất mát.

Đột nhiên, tai bọn họ nghe được một giọng nói.

"Hai vị có phải là phụ mẫu của nàng?"

Đôi phu phụ kia quay đầu nhìn lại, thấy một nam tử đứng ở cách đó không xa, nhìn đáng vẻ người này yên tĩnh bình hòa như một bức phong cảnh, bọn họ chỉ cảm giác chưa từng có người nào dễ nhìn như vậy.

"Vâng, vâng." Đôi phu phụ kia liền vội trả lời, cũng kéo nữ nhi ở bên cạnh một cái.

"Nữ nhi hai vị cốt cách thanh kỳ, ta định thu nàng làm đồ đệ, không biết hai vị có nguyện ý?"

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 2: Thượng nhân, tru ma đại trận

Đôi khi, một cái quyết định, một câu nói, liền sẽ cải biến vận mệnh của một người.

Đồ Nguyên không biết quyết định hiện tại của mình là đúng hay không, nhưng mà chỉ ít lúc này nhìn thấy dáng tươi cười trên mặt bọn họ cùng vẻ kính lễ trong mắt thiếu nữ kia khiến hắn cảm thấy trên thế gian này cũng không phải chỉ có tu hành, cũng không phải chỉ có những giết chóc lãnh khốc kia.

"Nguyên ý, nguyên ý." Đôi phu phụ kia liền vội vàng trả lời.

Thiếu nữ thoáng cái lại càng chảy nhiều nước mắt rồi, lau xong lại có, lau mãi không sạch.

"Ta, cho rằng, ta cho rằng... Người đi rồi." Thiếu nữ nói ra.

Mẫu thân của nàng âm thầm kéo kéo áo nàng một cái, nói ra: "Từ hải tử, thế nào lại nói với tiên sư như vậy."

Nhưng mà thiếu nữ kia cũng không có để ý tới mẫu thân mình, tiếp tục nói: "Ta cho rằng, bọn họ đều không thu ta làm đồ đệ, người cũng sẽ không thu, lừa gạt ta về nhà rồi bỏ đi."

Đồ Nguyên nói ra: "Ta làm như vậy là vì muốn nhìn xem tâm hướng đạo của người có kiên quyết hay không."

Phu phụ kia lại một lần nữa vội vàng nói: "Kiên quyết, kiên quyết."

Đôi phu phụ kia lại mời Đồ Nguyên đi tới nhà họ, Đồ Nguyên suy nghĩ một chút, nếu mình đã thu nữ hải này làm đồ đệ tử, như vậy để cho nàng cùng phụ mẫu của mình đoàn tụ một hồi, về sau theo mình, còn không biết có thể lại trở về hay không.

Hơn nữa, trong mắt thiếu nữ có sự mong đợi cuồng liệt, cho nên Đồ Nguyên liền đồng ý rồi. Họ phi thường cao hứng, dọc theo đường đi Đồ Nguyên biết rõ đôi phu phụ kia đều là họ Phạm, nữ nhi gọi là Phạm Tuyên Từ.

Kỷ thực tại trong trấn này là có một vị tu sĩ, cho nên Phạm Tuyên Từ rất muốn đi bái sư, không riêng gì nàng, Phạm phụ Phạm mẫu cũng nghĩ, tại thời buổi này, nếu như có thể học được pháp thuật, không cầu trường sinh, không cầu thông thiên bản lĩnh, chỉ tại mấy năm hoặc là hơn mười năm sau về đến trong nhà, vậy cũng là đại nhân vật có thể hộ một phương bình an, nhỏ thì một nhà một vùng, lớn thì một trấn một thành.

Nhưng mà nàng đi tới mấy lần, cũng không có thành công. Đồ Nguyên nghĩ thầm, dựa vào năng lực quán người này của nàng, có thể thấy vị tu sĩ trong trấn kia tất nhiên cũng là thân kinh bách chiến rồi.

Mà trong trấn có không ít người thì là thông qua vị tu sĩ kia học được pháp, điều này làm cho Phạm Tuyên Từ phi thường khổ sở, hễ là gặp gỡ được một ít tu sĩ đi ngang qua thì sẽ đến bái sư, nhưng mà đều thất bại rồi, chẳng cho tới hôm nay gặp được Đồ Nguyên, cho nên nàng là rất cao hứng.

Vị tu sĩ trong trấn kia là người của một cái tông môn ở phụ cận, tông môn kia gọi là Sơn Thủy tông. Thuộc về loại môn phái nhỏ hùng cứ một phương.

Trở lại trong trấn, Phạm phụ Phạm mẫu cũng thật cao hứng, trên đường có người hỏi, họ đều nói con gái mình bái một vị tiên sư làm sư, sẽ lập tức xuất môn học pháp rồi. Điều này dẫn tới người khác một trận ước ao, lập tức có người mang theo tiểu hải tử nhà mình đi tới trước mặt Đồ Nguyên, chỉ vào tiểu hải tử của mình, hi vọng Đồ Nguyên cũng có thể nhận lấy.

Nhưng nhận lấy Phạm Tuyên Từ cũng là quyết định lúc Đồ Nguyên xúc động, hiện tại nếu lại thu một cái, đó là trăm triệu không có khả năng. Bởi vì bản thân hắn rất rõ ràng, hiện tại mình nhiều nhất chỉ có thể tự bảo vệ mình mà thôi, nếu là an an ổn ổn giống như tu sĩ trong trấn này, tại nơi đây an cư cưới vợ sinh con, vậy thì có thể thu đồ đệ, còn có thể thu rất nhiều. Nhưng mà bây giờ mình còn phải đi rất nhiều mới có thể đến Vạn Thánh sơn, trước không nói dọc theo đường đi này có khả năng xuất hiện các loại hung hiểm, chính là bản thân hắn dọc theo đường đi này bởi vì hiếu kỳ mà tại trong ba tháng qua đã gặp phải không ít chuyện, mấy lần suýt nữa trốn không thoát.

Đi tới Phạm gia, hàng xóm đều đến xem, cũng dẫn hải tử tới. Đồ Nguyên cũng không có nói phu phụ Phạm thị giúp hắn cự tuyệt. Bởi vì nếu bọn họ đi cự tuyệt, người nơi đây sẽ cho rằng bọn họ đang ngăn cản. Khi mình đi rồi, có khả năng sẽ hận bọn họ. Dù cho không ghi hận cũng sẽ ở trong lòng có thành kiến với bọn họ, bởi vì là Phạm thị phu phụ ngăn cản họ gặp mình.

Cho nên Đồ Nguyên tự mình đi ra ngoài cự tuyệt, như vậy bọn họ liền không trách đến phu phụ Phạm thị, lúc mình rời nơi đây, bọn họ còn sinh hoạt tại nơi này.

Mỗi khi có người đến, Đồ Nguyên đều sẽ đích thân đi nói mình chỉ thu một đồ đệ tử, đồng thời nói mình hành tẩu thiên địa rất nguy hiểm, hi vọng bọn họ đi tìm sư phụ khác.

Tuy rằng Phạm gia không tính giàu có bao nhiêu, nhưng cũng không phải loại rất nghèo khó, coi như không tệ, buổi trưa, một ít huyên đệ của Phạm thị cũng lại đây ăn cơm, trước đó tự nhiên là cẩn thận hỏi qua Đồ Nguyên, Đồ Nguyên cũng không có phản đối.

Cho nên trên bàn cơm là có mấy người cùng tiếp Đồ Nguyên, thức ăn trên bàn cũng là đồ tốt nhất bọn họ có thể lấy ra, còn có rượu tự ủ, mặc dù có chút chua, nhưng Đồ Nguyên cũng uống rồi.

Đối với hấn mà nói, thưởng thức hết món ăn các nơi trên đời này cũng là chuyện không tệ, không quản ăn ngon hay không, đều phải ăn qua cho biết.

Nhưng mà tại ăn cơm sắp xong thì đột nhiên có hai người trẻ tuổi đến. Hai người trẻ tuổi này ăn mặc không giống với người trong trấn, bởi vì bọn họ mặc chính là pháp bào, mặc dù không là pháp bào đặc biệt gì nhưng cũng có thể làm được trừ tà chống bụi.

Bọn họ xuất hiện khiến người của Phạm gia có chút khẩn trương.

Mục đích của bọn hấn là nói Đồ Nguyên đi gặp sư phụ của bọn hấn.

Nhưng mà Đồ Nguyên quyết định sẽ rời đi trước khi mặt trời xuống núi cho nên cũng không dự định đi gặp, vì vậy cự tuyệt rồi.

Sắc mặt hai vị này tức thì thay đổi, lúc rời đi còn oán hận nhìn Đồ Nguyên.

Mà người nhà Phạm thị thì mỗi người đều trở nên sợ hãi, bọn họ nói: "Vậy phải làm sao bây giờ a, thượng nhân sẽ tức giận."

Bọn họ đương nhiên không phải nói ngay trước mặt Đồ Nguyên, mà là ở một bên len lén nói, bất quá tai Đồ Nguyên dù cho là cách rất xa cũng có thể nghe được.

Lại có người nói: "Tức giận thì tức giận, Tuyên Tử bá sư, tiên sư không muốn đi gặp thượng nhân, vậy còn có thể thế nào."

"Hay là chúng ta nói với tiên sư một tiếng?"

"Không nên, tiên sư cũng không thấp hơn thượng nhân, không cần phải đi bá kiến thượng nhân." Phạm phụ nói ra.

"Nhưng nếu tiên sư đi rồi, nhà người làm sao bây giờ?"

"Thượng nhân sẽ không làm khó người như chúng ta vậy."

"Nói là nói như vậy, nhưng mà tựu sợ người có ý đồ riêng. Hơn nữa, trấn chúng ta nhiều người như vậy cùng theo học pháp với tiên sư đi ngang qua, đã bao nhiêu người còn không có trở về a."

"Tuyên Tử nhà ta theo tiên sư đi học pháp, chỉ cần nó ở bên ngoài, vĩnh viễn không có người dám làm gì nhà chúng ta. Ta tin tưởng có ngày Tuyên Tử sẽ trở về."

Người khác không tiếp tục nói rồi, qua một lát mới có người nói: "Bất quá, nói lên lúc này đây, sư phụ Tuyên Tử trái lại thật có chút không giống trước, những tiên sư trước đây gặp gỡ kia đều chưa bao giờ ăn cơm trong nhà nhân gia, nói là không dính nhân quả."

"Tuy rằng không giống, nhưng sợ là..."

"Là không có bản lĩnh thật sự."

Phạm phụ lại lập tức nói ra: "Không có khả năng, sư phụ của Tuyên Tử nhất định là một người có bản lĩnh."

Người khác cũng không tiếp tục nói.

Chỉ là không qua bao lâu, liền có một đoàn người đi tới trước cửa Phạm gia, trong đó hai người dẫn đầu là lúc trước đã đến qua Phạm gia.

Đồ Nguyên cũng nghe tiếng đi ra, bọn họ kiêu căng nhìn Đồ Nguyên, nói ra: "Cũng không biết đã tu sĩ chỗ nào tới, tới Đại Đông trấn chúng ta thu đệ tử, chẳng lẽ không biết nơi này là do sư phụ ta giám sát sao?"

Đồ Nguyên đương nhiên biết rõ, mỗi một cái môn phái đều là có địa phương mình che chở, bình thường thu đệ tử cũng đa số thu tại những nơi đây, hấn từng làm qua Hắc Chi Linh trị thủ, chỉ là, cũng không có quản được nhiều như thế.

Không đợi Đồ Nguyên nói chuyện, Phạm Tuyên Tử ở phía sau Đồ Nguyên đã xông lên trước, lớn tiếng nói ra: "Là ta bá sư, cũng không phải thượng nhân bá sư, liên quan gì tới Thượng nhân?"

Hai người kia giận dữ, quát lớn: "Ngu muội."

Phạm phụ vội vàng lôi kéo Phạm Tuyên Tử.

Lúc này vị thượng sư tại phía sau tiến lên, nói ra: "Thanh Phong, Thanh Huyền, lui ra."

"Vâng, sư phụ."

Vị thượng sư kia đi lên tới, là một trung niên nhân, trong tay có hai cái thiết châu, đen kịt. Ánh mắt Đồ Nguyên rơi vào phía mặt, chỉ cảm giác hai viên thiết châu kia có một cỗ lực lượng cường đại quán vào nhau, phù văn rậm rạp, huyền diệu khó giải thích. Đó là một kiện pháp khí rất đặc biệt.

Nhìn qua rất uy nghiêm, nhưng mà Đồ Nguyên nhìn một đôi mắt đào hoa kia của gã, liền minh bạch vì cái gì gã nguyện ý định cư gia truyền tại một cái trấn như vậy. Trong nhà gã tất nhiên thế thiếp đầy nhà.

"Hiện nay thiên hạ tà yêu khắp nơi, bản tọa chịu trách nhiệm giám sát một phương thổ địa, có người bá sư học pháp tất nhiên là chuyện tốt, nhưng là thuộc chức trách của bản tọa, cần phải tra tìm rõ ràng. Vị tu giả này, không biết từ chỗ nào đến?" Thượng nhân kia hỏi.

Cách gã xưng hô, đối với một người tu hành mà nói là rất không lễ phép, chính là đang nói, người như vậy, từ đâu tới đây.

Bình thường một vị tu sĩ sẽ xưng hô với một tu sĩ khác là đạo hữu. Có người đối với tu vi rõ ràng cao hơn mình có thể xưng là đạo trưởng, thượng sư hoặc là chân nhân, xưng tu giả, có thể nói là rất không tôn trọng.

"Từ phía tây đến."

"Muốn đi về nơi đâu?"

"Mặt đông."

"Ha ha, trái lại trùng hợp rồi, tại phía tây luôn luôn có một thi mị làm ác, bản tọa mấy lần đi tới tổ tìm giết, đều bị nó chạy thoát, thi mị kia cực giỏi thuật biến ảo, thích ăn tim máu thiếu nữ. Bản tọa phụ có trách nhiệm giám sát, cần phải kiểm chứng minh bạch, để người trong trấn an tâm." Thượng nhân không nhanh không chậm nói ra, nhưng mà gã vừa nói ra lời này, ánh mắt người xung quanh nhìn về phía Đồ Nguyên liền không giống cũ rồi.

"Nga, không biết thượng nhân phải kiểm chứng như thế nào." Đồ Nguyên hỏi.

"Ta có một cái kính phá huyền, chỉ phá huyền, không làm tổn thương thân thể, người chỉ cần để cái kính phá huyền này của ta chiếu một cái là biết rõ." Thượng nhân nói ra.

Người thường không biết, chỉ cho là điều thượng nhân nói là sự thực, nhưng mà Đồ Nguyên là một tu sĩ, lại như thế nào nguyện ý để đối phương chiếu, cũng không dám, thủ đoạn của tu sĩ quý dị, hễ là có bất cứ biến động gì, nhất định sẽ dùng pháp hộ thân.

"Ha ha, thượng nhân nghĩ thật hay, nếu là ta không nguyện ý thì sao chứ?" Đồ Nguyên nhìn nhìn đệ tử Tuyên Từ đứng ở bên cạnh mình, sờ sờ đầu nàng nói ra.

Bàn tay nhỏ bé của Phạm Tuyên Từ nắm chặt đám năm.

"Vậy thì không nên trách bản tọa hạ thủ vô tình rồi." Thượng nhân bỗng biến lạnh, hai viên thiết châu đen trầm chuyển động ở trong tay kia được cầm chặt, trong chớp mắt, một phiến hư không này đã giống bị nắm chặt mà động lại, người xung quanh chỉ cảm giác trái tim mình căng thẳng, hô hấp cũng rất khó khăn.

"Chúng đệ tử nghe lệnh, bày tru ma đại trận." Thượng nhân quát to.

"Vâng, sư phụ."

Một đoàn người đi theo thượng nhân kia lập tức vây Đồ Nguyên lại, cầm phiến kỳ trong tay bày ra, hoặc cầm pháp khí, thanh thế cực lớn.

Từng người Phạm gia kinh hoàng vô cùng, có người lôi kéo tiểu Phạm Tuyên Từ muốn rời khỏi bên cạnh Đồ Nguyên, Phạm Tuyên Từ lại dốc sức vùng ra, lớn tiếng nói: "Ta muốn cùng một chỗ với sư phụ."

Đồ Nguyên cười ha ha, nói ra: "Tốt, cùng theo ta hành tẩu thiên hạ, cái gan dạ sáng suốt này nhất định phải có. Đồ đệ, trước nhìn sư phụ phá một trận này cho người xem."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 3: Phá trận, tà ma

Bản thân Đồ Nguyên đối với phù trận là có chút nghiên cứu, nếu không phải như thế thì cũng vô pháp tại trên Hắc Chi Linh bày ra 'Câu thần triệu lệnh phù trận', bất quá, pháp trận thì thấy ít, nhất là loại pháp trận do người bố trí này, loại pháp trận này đều là dựa vào pháp khí trong tay, cùng người bày trận.

Chỉ thấy trung tâm phiến kỳ trong tay đệ tử của thượng nhân kia đều có một cái gương, trong lúc phiến kỳ vậy động, một mảnh kim quang đan xen như lưới, tại lúc phiến kỳ lay động thì giữa các phiến kỳ lập tức xuất hiện sự liên hệ huyền diệu khó giải thích, hư không trong đó đúng là trong chớp mắt trở nên sền sệt.

Ngay sau đó, thiên địa biến hóa, toàn bộ bầu trời giống như là có thêm hơn mười cái mặt trời. Đồ Nguyên không muốn đợi tiếp rồi, nếu như là một mình hắn thì trái lại sẽ nhìn một chút, nhưng mà bên người còn có tiểu Tuyên Từ.

Pháp trận do người bố trí ra, điểm khác biệt lớn nhất chính là bày trận dễ dàng thành hình, nhưng mà cũng dễ dàng bị phá, toàn bộ phụ thuộc tu vi người bày trận. Tuy nói một cái pháp trận có thể giúp bọn hắn tranh đấu với người tu vi cao hơn không ít, nhưng mà lại cao hơn một ít thì dù cho là vậy khốn lại có thể làm được gì.

Tại ngoài trận, bên cạnh thượng nhân đã có người cảm thán nói ra: "Tru ma đại trận, nghe kỳ danh đã lâu, hôm nay cuối cùng nhìn thấy."

"Thượng nhân, lẽ nào sư phụ của Phạm gia khuê nữ thật là tà ma sao?"

"Hừ, lén lút, không dám để kính phá huyền của ta chiếu, dù cho không phải, cũng là một người tâm thuật bất chính, người như thế, bản tọa nhất định thấy một cái tru một cái, các ngươi cần biết rõ, trên đời này, nhân tâm mới là thứ đáng sợ nhất, tà ma có thể nhận thức, nhân tâm không thể phòng a."

Bên cạnh, không ít người gật đầu phụ họa, nói thượng nhân cao minh, thực sự là thần che chở trấn ta. Lại có người nói, nếu là tu giả trong thiên hạ đều như là người như thượng nhân, vậy thì thế gian tà ma đã sớm thanh trừ không còn rồi.

Thượng nhân vuốt chòm râu, cười cười cao thâm khó lường, bộ dáng như thiên hạ vạn sự ở trong lòng.

Phạm phụ nghe lời này rất khủng hoảng, cái này là không quản có phải tà ma hay không, sư phụ nữ nhi mình đều phải chết a. Y vội vàng chạy tới. Sụp quỳ trên mặt đất, nói ra: "Thượng nhân. Cái này, cái này còn không có chứng thực, mong rằng thượng nhân giờ cao đánh khẽ, hạ thủ lưu tình a."

"Hừ..."

"Thượng nhân, ngài nhất định phải giờ cao đánh khẽ a." Bên cạnh có người cũng giúp Phạm phụ nói chuyện, dù sao đều là người một nơi.

"Hừ, nữ nhi của ngươi bái sư, có hỏi qua ta chưa? Bây giờ con gái ngươi bái một người lai lịch bất minh, lại tới cầu ta, sai lầm, ngu muội."

Phạm phụ nào dám phản bác nói nữ nhi mình không biết đi tới môn phủ hắn bái qua bao nhiêu lần, mỗi một lần hắn khảo hạch, mình đều đưa nữ nhi tới, nhưng hắn nhìn cũng không có nhìn nữ nhi mình một cái.

Nhưng mà Phạm mẫu ở bên cạnh lại nói: "Khi thượng nhân tuyển đồ, tiểu nữ nhiều lần có đến."

Mặt thượng nhân lạnh lẽo, nói ra: "Nếu đã nhiều lần đến, nhiều lần cũng không có trúng tuyển, có thể thấy nữ nhi các ngươi cũng không tư chất tu hành, bây giờ lại có người nói thu nữ nhi ngươi làm đồ đệ, có thể thấy nó tất có mục đích, ngu xuẩn."

Phạm thị phụ phụ hai người sắc mặt cứng đờ, thân tộc Phạm thị ở bên cạnh vội vàng có người nói: "Đều là tiểu nha đầu kia bị lừa, không liên quan đến bọn họ a. Thượng nhân, ngươi nhất định phải giờ cao đánh khẽ, buông tha nha đầu nhà bọn họ đi."

Thượng nhân sắc mặt lạnh lùng, bên cạnh gã có người giận dữ nói: "Các ngươi trêu chọc tà ma, không biết hối cải, bây giờ thượng nhân tại nơi đây giúp các ngươi, các ngươi ngược lại cầu tình cho tà ma, cắt qua một bên đi. Không nên quấy rầy thượng nhân hàng yêu trừ ma."

Phạm thị phụ phụ sắc mặt tái nhợt, ngồi bệt ở một bên. Đúng là nhất thời ngây ra, trước mặt khắc còn là một nhà vui mừng, giờ khắc này lẽ nào phải của nát nhà tan.

Đồ Nguyên tại trong pháp trận, cũng không thể nghe đến lời nói bên ngoài.

Đột nhiên há mồm rống một tiếng, một tiếng như cóc kêu chột vang lên, đúng là như sấm sét, theo đó trên tay có một đạo ngọc phù chìm vào hư không.

Cái này là Phong Linh phù do hắn dùng Linh ngọc làm thành, cường đại hơn phù phổ thông rất nhiều, hơn nữa hiện tại phù mà hắn có khả năng hóa ra, so với bốn năm trước là cường đại hơn rất nhiều. Hiện tại khi hóa phù, hắn đã có thể làm được cảm ứng thiên địa rồi.

Một tiếng pháp chú chấn hồn, một đạo Phong Linh phù xuất ra, hơn mười mặt trời trong hư không kia đều như ngưng kết lại, theo đó một đạo kiếm nguyên phù cực nhanh bay ra, hóa thành một đạo cự kiếm, chém xuống, pháp trận trong nháy mắt bị phá vỡ.

Hơn mười người bày trận kia sắc mặt ửng hồng, có người té trên mặt đất, có người nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi.

Kiểm nguyên phù kia là từ trong Long Trì Thiên Cung mà được tới, còn có ba đạo.

Sắc mặt Thượng nhân tức thì biến đổi, gã biết cái pháp trận này khó phá cỡ nào, bởi vì chính là gã nếu không chuẩn bị sẵn sàng thì căn bản cũng phá không được.

Sắc mặt gã trở nên rất khó nhìn, một đôi 'Lưỡng Nghi Trảm Hái châu' trong tay nắm chặt, nói ra: "Quả nhiên là tà ma."

"Ha ha, người tru ma cũng không phải là ai cũng có thể làm."

"Ta là giám sát sứ giả của Sơn Thủy tông, ngươi tốt nhất là cùng ta đi Sơn Thủy tông một chuyến, chứng minh ngươi không phải yêu tà." Thượng nhân thanh sắc lãnh lệ nói ra.

"Người nói ta là yêu tà thì là yêu tà sao, người nói muốn ta đi theo người liền đi theo người sao? Có bản lĩnh gì, cứ việc xuất ra đi, Sơn Thủy tông, còn áp không đến ta." Đồ Nguyên cũng không cho đối phương mặt mũi.

"Người... , thật, thật can đảm, tà ma hung hăng ngang ngược như thế, vậy thì không nên trách bản tọa phục ma thủ đoạn tàn nhẫn rồi." Sắc mặt thượng nhân tràn đầy tức giận, sát khí nồng nặc.

Đột nhiên, có người chạy nhanh tới, hô lớn: "Thượng nhân, phía tây có một cái người bốc đầy khói đen đang đi vào thôn trấn rồi."

Nhưng mà còn không đợi thượng nhân trả lời, liền có một cái thanh âm trầm nói ra: "Chính là người giết thi mị của ta sao?"

Một cái người cầm cốt trượng trong tay, cả người hắc khí như khói sương bao phủ xuất hiện tại chỗ không xa.

"Chính là hắc, chính là hắc."

Người tới báo tin kia vừa lẩn vừa bò bỏ chạy về phía mặt sau đoàn người. Người thường trong trấn cũng kinh hoảng lui tránh về phía sau.

Thượng nhân nhìn thấy người kia, sắc mặt khẽ biến, nhẹ không thể xét nhìn Đồ Nguyên một cái, lại nhìn nhìn mọi người trong trấn, nói ra: "Không sai, chính là ta giết, thi mị kia tại ngoài trấn ta làm ác, bản tọa há có thể cho phép nó tiêu dao."

"Rất tốt, thi mị mà ta luyện rất lâu không cẩn thận để chạy thoát, người lại dám đốt cháy nó, vậy thì tới thay thế thi mị của ta đi." Người dày đặc tà khí kia lạnh lùng nói, thanh âm y như âm phong trong đêm tháng chạp, lạnh thấu xương tủy.

Sắc mặt thượng nhân rất kém, tức giận nói: "Trái lại muốn nhìn người có thủ đoạn gì."

Lưỡng Nghi Trầm Hải châu trong tay đã được ném vào hư không, hai viên hắc châu xoay chuyển, toàn bộ hư không đều như là bị quấy lên, giống như là hai cái nam châm, đúng là cuốn động một phiến hư không phong vân.

Trên mặt đất có đá vụn bị hút vào, trong nháy mắt liền bị mài thành bột phấn.

Nhưng mà người cầm cốt trượng kia lay động cốt trượng trong tay, hắc linh trên vang lên, đồng thời, trên người y có khói đen vọt lên.

Đồ Nguyên minh bạch, người này cũng là đã kết phù, hơn nữa là đã kết phù rất lâu, có khả năng sắp kết đan rồi, khói đen trên người y chính là phù bên trong thân hiển hóa ra ngoài, có khả năng hộ thân.

Một điểm này, Đồ Nguyên còn không thể làm được.

Hắc vụ cuộn cuộn nổi lên trên người y, tại trong hư không đúng là kết hóa thành một mảnh hắc vụ thật lớn, tản mát ra linh quang hắc ám, nuốt hết một đôi Lưỡng Nghi Trầm Hải châu kia, che giấu đi.

Nhưng mà một mảnh mây đen kia lại đột nhiên điên cuồng xoay chuyển, như là trong đó có thứ gì đó đang tại quấy nhiễu, đúng là kết thành vòng xoáy thái cực.

Người cầm cốt trượng kia hừ lạnh một tiếng, lay động cốt trượng trong tay, một tràng tiếng chuông vang lên, đầu tiên là cảm thấy chói tai, theo đó là thần hồn đau đớn, ngay sau đó theo tiếng chuông kia lay động, thiên địa giống như cũng lay động theo.

Thượng nhân cũng là mặt biến sắc, trong tay gã nắm bắt một đạo ngọc phù, tản ra linh quang, bao phủ lấy gã, mà người thường phía sau thì là khó chịu muốn chết.

Đồ Nguyên quát khẽ một tiếng, tai mọi người liền yên tĩnh, thiên địa ổn định, liền nghe Đồ Nguyên hô: "Tất cả lui xa một ít."

Kỳ thực không cần hắn nói, mọi người tại một khắc kia cũng đã hướng phía xa xa chạy đi.

Những đệ tử kia của Thượng nhân cũng trốn rất xa, chỉ có thượng nhân tại phía trước nhất, tay niết pháp quyết, đang cảm ứng Lưỡng Nghi Trầm Hải châu, nhưng mà một đoàn hắc vụ kia đúng là như ao đầm, quấn chặt lấy Lưỡng Nghi Trầm Hải châu của gã.

Thượng nhân sắc mặt đỏ đậm, đột nhiên hét lớn một tiếng, trong hắc vụ bộc phát ra ô quang, trong nháy mắt hắc vụ đúng là bị kéo vỡ, hướng phía người kia cuốn đánh xuống, sau đó lại tại trong nháy mắt này, người kia cầm cốt trượng trong tay giơ lên, cốt trượng dâng lên ô quang trong, ô quang kèm theo mà âm nhiếp hồn quấn lấy Lưỡng Nghi Trầm Hải châu kia, đem nó cầm vào trong tay.

Chỉ thấy trong tay y mạnh động hắc điểm, che phủ Lưỡng Nghi Trầm Hải châu kia, như là có vô số con rắn đang luồn vào bên trong.

Thượng nhân sắc mặt đại biến, đột nhiên nhìn không được phun ra một ngụm máu tươi. Ôm lấy đầu, phịch một tiếng quỵ xuống đất, gấp gáp hô: "Tha mạng, thi mị của người không phải ta giết, là hắc giết."

Thượng nhân đưa tay chỉ vào Đồ Nguyên, mắt nhìn Đồ Nguyên tràn đầy hận ý.

Ở trong lòng gã, đều là do Đồ Nguyên dẫn tên tà nhân này tới.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 4: Ngân Giáp thi mị

Kỳ thực vị giám sát sứ giả Đại Đông trấn này cũng không xác định có phải Đồ Nguyên giết hay không, nhưng mà gã cũng không có cần nghĩ ngợi liền trực tiếp đẩy cho Đồ Nguyên rồi. Đều là bởi vì Đồ Nguyên phá pháp trận của mình, mới khiến mình không phải đối thủ của đối phương, nên như thế nào cũng không có thể để người sống tốt.

Khi lối thượng nhân kia mới xong, ánh mắt vị tà nhân cầm cốt trượng kia liền âm lãnh rơi vào trên người Đồ Nguyên.

"Là người!"

"Đêm qua, nó phá không cho ta xem sách, không kiên nhẫn, đã luyện cháy nó rồi. Nếu biết là vật của người, tại lúc không kiên nhẫn, hẳn vẫn cứ sẽ đốt nó." Đồ Nguyên nói ra.

Phạm Tuyên Từ tại bên cạnh hắn phì một tiếng cười ra, nàng cảm thấy sự phụ của mình quá chọc giận người khác rồi, cái này không phải cố ý làm người khác giận sao?

Nhưng mà Đồ Nguyên thật không phải cố ý chọc giận, mà là nói thật.

"Thật can đảm, dám đối với loại người khu thi như ta nói ra lời nói như vậy, muốn chết." Người cầm cốt trượng kia vừa dứt lời, hắc khí trên người liền vọt tới Đồ Nguyên, cốt trượng trong tay lay động, một mảnh nhiếp hồn ma ý hiện lên.

Đồ Nguyên vung tay lên, một con gió tuôn ra, Phạm Tuyên Từ đứng tại bên người bị gió thổi bay, rơi xuống bên cạnh Phạm phụ Phạm mẫu ở xa xa, nhưng là nhẹ nhàng hạ xuống, không thụ chút tổn thương nào.

Tay Đồ Nguyên thò tìm trong phù túi, một cái như ý xuất hiện ở trong tay, nghênh đón mảnh hắc khí vọt tới kia, thanh quang tỏa nhẹ, hắc vụ đứng là vô pháp tới gần.

Linh quang trên Thất bảo như ý đối với một mảnh hắc vụ kia mà nói là giống như hỏa thiêu vậy.

Người Khu thi sắc mặt hơi đổi, nhưng mà trên cốt trượng lại vang lên tiếng chuông từng tràng từng tràng quăn tới Đồ Nguyên. Âm ba kia cùng hắc quang hợp vào nhau, một vòng một vòng hình thành hình cái chuông, chậm rãi chụp xuống Đồ Nguyên.

Trên tay Đồ Nguyên hiện ra hai đạo phù, cùng lúc vẩy ra, lóe lên trong hư không, hóa mờ, một mảnh hắc vụ đứng là trong chớp mắt bất động. Người Khu thi cứng đờ, chỉ cảm giác thiên địa hư không có một loại lực lượng cầm cổ mình lại rồi, vô pháp nhúc nhích. Giống như là đột nhiên kẹt tại trong đất.

Đồng thời trong, bầu trời một đạo kiếm quang thật lớn chém xuống.

Trong lòng y phát lạnh. Nhưng mà cốt trượng trong tay liền chấn động, tiếng chuông chấn động, lực lượng cầm cổ kia liền bị chấn tan, tại lúc đạo kiếm quang kia hạ xuống thì nghênh đón lấy kiếm quang kia. Trên cốt trượng chợt lóe Phù văn, liền đã chấn tan kiếm quang do Kiếm Nguyên phù biến thành, theo đó liền nghe trong miệng y lâm lâm niệm động chú ngữ cổ quái.

Theo pháp chú này xuất hiện, Đồ Nguyên cảm giác nguy hiểm cường liệt bao phủ lấy mình, càng ngày càng mãnh liệt. Hắn bước mạnh ra sau một bước, tựa như đạp tại trên một con gió, đứng là chỉ một bước liền đã rơi xuống ở trên một nóc nhà bên cạnh.

Cái này là hắn học được từ một quyển 《Đạp nguyệt trực phong bộ》 lấy được trong Long Trì Thiên Cung, tuy rằng bộ phận đạp nguyệt trong đó còn chưa lĩnh ngộ được, nhưng mà trực phong bộ cũng đã nhập môn, tuy nói vô pháp làm được một bước theo gió bay mười dặm, nhưng cũng có thể một bước lên mái nhà rồi.

Bất quá, trong đó cao thâm nhất không có gì hơn là đạp nguyệt. Mặt trên có miêu tả, nơi ánh trăng chiếu tới, một bước có thể tới.

Cái này kỳ thực là một loại độn thuật rồi. So với độn thuật do chính Đồ Nguyên ngộ được kia, cái này là tinh tế tỉ mỉ hơn rất nhiều. Bất quá, cái đạp nguyệt này nhưng là cần phải có nồng nặc nguyệt chi tinh hoa mới được.

Tự tại hắn một bước bay vút lên trên nóc nhà, mặt đất nơi hắn vừa mới đứng liền có một cái bàn tay trôi nổi ngân quang thò ra, theo đó có một người chui ra khỏi mặt đất.

Đây là một cái Thi mị gần như cả người là đen kịt, trong đó rồi lại có tơ bạc hỗn loạn, cơ hồ tương đương với tu sĩ kết đan rồi.

Sắc mặt Đồ Nguyên liền không dễ nhìn lắm rồi, hắn không có nghĩ đến đối phương vậy mà lại có một cái thi mị cường đại như thế.

"Hiện tại, người nơi đây đều phải chết, ta muốn dùng máu của các người để tế tự ngân giáp thi mị của ta."

Ngân giáp thi mị kia há miệng ra, thi khí như lục vụ lan tràn ra. Đôi mắt kia đã bắt đầu có thần thái, không còn vẻ đục ngầu mờ ám, trôi nổi huyết quang.

Thi mị nếu là luyện thành thi thần, đó là có thể sánh vai cùng người đạt thiên nhân đạo, bất quá, chưa có nghe nói qua có người có thể dưỡng luyện ra được thi thần, có một người duy nhất khi còn tại trong lúc tấn chức thi thần thì bị thi thần phản phệ chủ nhân, sau đó giết chết rất nhiều người đến để thu phục nó hoặc là người muốn giết chết nó, cuối cùng trở thành bá chủ một phương, khai mở ra Thi Thần điện, là địa phương thần bí đáng sợ nhất trong thiên hạ hiện nay.

Vị thượng nhân kia đã sớm thối lui đến trong đoàn người, trong nháy mắt khi nhìn thấy ngân giáp thi mị này xuất hiện, trên mặt tức thì xuất hiện vẻ sợ hãi, lại chỉ vào Đồ Nguyên mắng: "Đều là do người treu chọc rước lấy, bây giờ còn không chịu quy xuống cầu xin tha thứ đi, không nên làm liên lụy đến người khác."

Tuy rằng sắc mặt Đồ Nguyên nhìn không tốt, nhưng mà cũng không có sợ hãi, lập tức liền cười lạnh nói: "Không phải người muốn trừ ma vệ đạo sao? Vừa lúc nơi đây có một cái đại ma đại tà, người thế nào lại đứng ở nơi đó."

"Người, người không biết đó gọi là, người tu hành phải biết thiên thời, rõ thế cục, vì tính mệnh người của cả một trấn này, người còn không mau hiện lên huyết nhục của mình, cầu cho người khu thi bỏ qua người trong trấn." Thượng nhân lớn tiếng nói ra.

Đồ Nguyên nghe lời này sừng sốt, theo đó cười lạnh nói: "Chỉ là ngân giáp thi mị, người đã e sợ như thế, nhưng ta cũng không phải là người."

Người khu thi ở bên kia vẫn cứ lăm bằm, giống như đang câu thông với ngân giáp thi mị kia, hắc chuông trên cột trụ trong tay không ngừng vang lên, ngân giáp thi mị kia chậm rãi xoay người, con mắt nhìn qua mọi người, chậm rãi nhìn về phía Đồ Nguyên, Đồ Nguyên phát hiện người khu thi này tựa hồ muốn khu động cái ngân giáp thi mị này cũng không phải dễ dàng.

Cho dù như thế, cũng không phải Đồ Nguyên có thể dễ đối phó, tuy rằng, Thất Bảo Như Ý có khắc chế rất lớn đối với loại tà vật này, nhưng mà cái thi mị này là được luyện, tại trên người nó đều khắc có phù văn.

Bên kia, thượng nhân đã mang theo đồ đệ của mình chạy trốn, còn có một số người cũng theo lời thượng nhân kia nói mà hướng ngoài trấn chạy đi, trái lại người một nhà Phạm Tuyên Từ đều còn ở xa xa lo lắng đứng nhìn.

Nhìn về lo lắng cùng mong đợi trong ánh mắt những người không có bỏ chạy kia, hắc cang cảm thấy con đường tu hành tuyệt không tình mịch. Tại kiếp trước, hắc từng đọc qua một đoạn lời nói: sự nỗ lực của một người, vĩnh viễn đều chỉ là vì giành được, chiếm được một câu tán dương cùng một đời vui cười cho người mình yêu thương nhất.

Tuy nói những lời này có chút lý tưởng, nhưng mà có thể biết rõ loại cảm giác này kỳ thực cũng rất tốt.

Đồ Nguyên đưa tay vào trong một cái phù túi xám xịt, một cái đầu được hắc lấy ra, trong chớp mắt, một mảnh khí tức kinh khủng khiến lòng người tê dại tuôn sinh, trong mắt Ngân giáp thi mị kia đúng là hiện lên vẻ sợ hãi.

Người khu thi ở phía sau niệm động pháp chú, lay động cột trụ, điều khiển ngân giáp thi mị đi về phía Đồ Nguyên, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm cái đầu trong tay Đồ Nguyên kia, tràn đầy vẻ tham lam, nhưng mà ngân giáp thi mị kia lại tựa hồ có sự sợ hãi từ trong bản năng, phát ra tiếng gầm nhẹ, không dám tiến lên.

Đây là cái Phi thủ, bản thân cái phi thủ này cũng là cực kỳ cường đại, có thể chống lại Tô Cảnh Ngọc, có thể chạy thoát khỏi kiếm của Tô Cảnh Ngọc, không có cái nào là phạm vật.

Đối với Đồ Nguyên mà nói chính là một kiện pháp bảo cường đại, mấy ngày nay tới giờ, hắc cũng đã nghiên cứu rất nhiều lần, cuối cùng bởi vì không có phương pháp tế luyện, uy lực nhất định suy giảm rất lớn, nhưng mà cho dù là như thế, lấy ra nâng ở trong tay, Ngân giáp thi mị kia liền không còn theo chủ nhân khu sử, không dám tiến về phía trước một bước.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 5: Đầu của Phi Thiên dạ xoa

Một tòa trấn nhỏ, từ khí tận trời.

Mọi người ủa nhau trốn ra bên ngoài.

Tại trong thôn trấn, có một cái ngân giáp thi mị, phía sau là một cái người khu thi, trên người bao phủ từ khí đen tối âm trầm, không ngừng lay động hắc chuông trên cột trụ, trong miệng không ngừng trùng lặp niệm động pháp chú khu thi.

Một tiếng gấp gấp hơn một tiếng, một đạo dày đặc hơn một đạo.

Huyết quang trong mắt Ngân giáp thì mị ở phía trước càng ngày càng đậm, thì khí trên người cùng với trên thân tản ra bản mạng thần thông, khiến dưới chân nó mặt đất dưới chân nó đều biến thành thi nê, một mảnh đen kịt, trong đen kịt lại có thi độc màu xanh u ám.

Con mắt người khu thi nhìn cái đầu trong tay Đồ Nguyên, nếu như y không có đoán sai thì đó là một khóa phi thủ, là đầu của Phi Thiên dạ xoa, là loại cường đại nhất ở dưới thi thân, nhưng mà hiện tại vậy mà lại bị một cái người còn chưa kết được kim đan nhắc tại trên tay.

Hơn nữa người này cũng không biết phương pháp khu ngự, càng không biết tế luyện, đúng là sử dụng Dạ xoa phi thủ kia như một kiện pháp khí, điều này làm cho trong lòng y vừa là hưng phấn vừa là thâm mắng đối phương phung phí của trời.

Y không quản Đồ Nguyên như thế nào được đến, nhưng mà hiện tại nhất định phải đoạt khỏi tay Đồ Nguyên, nếu như mình có cái Dạ Xoa phi thủ này, vậy thì mình không cần tiếp tục trốn ở tại cái góc ngách như thế này, có thể về sư môn, khiến tất cả những người đã từng cười nhạo, từng khi nhục mình đau khổ đến chết, phải cho sư muội biết rõ, người nào mới là đệ tử thiên tài nhất Ngự Thi tông.

Ngân giáp thi mị kia rít gào, nhưng mà phi thủ trong tay Đồ Nguyên đột nhiên tản mát ra cường đại uy hiếp, trong lòng người khu thi phát lạnh, chỉ cảm giác mình như là đang đối diện với vật tối hung trong thiên địa, một cỗ khí tức cường đại nhiếp tâm hồn người ùn ùn chụp đến.

Y nhìn không được hai chân run rẩy, trong lòng vẫn cứ gào thét: "Quả nhiên không hổ là vật tối hung trong các loại thi, là của ta, đều là của ta."

Trong lúc đột nhiên y chợt chuyển động, hắc bào bên hông xốc lên, lộ ra một cái trống mặt bằng da đen. Tiếp đó đúng là bắt đầu nhảy múa, điệu nhảy kia nhìn qua cứng ngắt mà vận vẹo, có một loại cảm giác khó chịu khó giải thích. Nhưng mà theo âm thanh pháp chú như ca hát, cùng với điệu múa theo nhịp trống kia, vẻ sợ hãi trong mắt Ngân giáp thi mị ở phía trước chậm rãi biến mất.

"Cái này chẳng lẽ là Khổng thi vũ."

Đồ Nguyên thâm kinh ngạc, bước nhảy kia rất quái dị, nhưng mà theo điệu y nhảy, bước chân đạp trên mặt đất đúng là càng ngày càng huyền ảo, cả người y bắt đầu trở nên mong lung, có một cỗ pháp ý huyền diệu khó giải thích bao phủ lấy y, khu vực kia như là đã đặt tại một không gian khác.

Từ khí lan tràn, nguyên khí giữa trong thiên địa tràn tới trên thân người khu thi, vậy mà lại hình thành một cái vòng xoáy, kết hóa thành một mảnh mây đen từ khí.

Mà tiếng chuông nhiếp hồn kia cũng càng thêm thần bí, càng thêm trầm thấp, nhưng mà một tiếng một tiếng lại như vang ở trong lòng, tất cả thanh âm trong thiên địa đều tiêu thất.

Đồ Nguyên biết, Khổng thi vũ này hẳn phải là một loại Đạp đầu bộ cương thuật, tại Đồ Nguyên nhìn đến, cái này vừa là một loại phương thức hành pháp, lại là một loại thủ đoạn tu hành câu thông với thiên địa. Đồ Nguyên cũng không biết loại thủ đoạn này.

Nhưng hẳn không định tiếp tục xem rồi, bởi vì Ngân giáp thi mị kia cũng đang nhảy múa theo. Theo Ngân giáp thi nhảy múa, trên người nó bắt đầu xuất hiện vệt trắng giống như người khu thi kia, nhất cử nhất động của nó đều như là muốn dẫn động một phương thiên địa này.

Mặt trên cái khóa Dạ Xoa phi thủ trong tay Đồ Nguyên y nguyên là vết kiếm chẳng chặt. Vẫn còn có chút huyết nhục mơ hồ, hiện tại đã biến thành đen tối cứng cáp, đúng là không có hư thối, một đầu tóc đen như cái chổi, từng sợi như xơ cọ, thô ráp vô cùng. Đồ Nguyên thậm chí từng nghĩ, nếu là những tóc này đều hóa thành từng sợi kiếm tia, vậy thì sẽ kinh khủng cỡ nào.

Đứng ở trên nóc nhà. Phía trước, theo người khu thi đạp đầu bộ cương nhảy múa, thiên địa ở đó liền bắt đầu xảy ra biến hóa. Một mảnh hắc ám, phía trước hắc ám là một cái Ngân giáp thi mị.

Hắc ám cuộn trào đè xuống. Trên thông thiên không, mây trượng cao, đúng là chậm rãi kết hóa thành một cái đầu thật lớn, nhắm phía Đồ Nguyên đè xuống, cự đầu do hắc vụ hình thành kia dường như muốn một ngụm nuốt lấy Đồ Nguyên.

Nhưng mà tay trái Đồ Nguyên cầm Thất Bảo Như Ý, thanh quang trong trẻo, chiếu sáng lên một vùng hư không sạch sẽ trong sáng, còn tay phải thì cầm một cái đầu Phi Thiên dạ xoa. Từ xa nhìn lại, Đồ Nguyên đứng trên nóc nhà, tại phía dưới một mảnh hắc vụ từ khí uy nghiêm xông đến, gió to thổi qua, áo bào tro trên người hắn bay phất phới, giống như nửa tiên nửa ma.

Đột nhiên, Đồ Nguyên giơ cái đầu trong tay lên, linh quang cuộn động trên tay, từ tóc chảy đến lỗ thượng, trong chớp mắt uy áp từ cái đầu tỏa ra càng nặng, cái đầu vốn âm trầm từ khí như là từ từ sống lại, Đồ Nguyên chậm rãi nhắm mắt, nhưng mà con mắt trên cái đầu lại chậm rãi mở ra.

Theo con mắt kia mở ra, ánh mắt hung lệ nhìn chăm chú vào hắc vụ, hai luồng ánh mắt chiếu ra như hắc mạng, nơi xuyên qua, hư không như giấy bị lửa đốt thủng, một mảnh hắc vụ bị tạo ra một cái lỗ sâu, lộ ra người khu thi đang lay động cốt trượng nhảy múa Khu thi vũ ở phía dưới hắc vụ. Y cảm ứng được cường liệt hung hiểm, quay mạnh đầu, vừa nhìn liền nhìn thấy hai cái con mắt hung lệ. Ánh mắt hung lệ kia giống như là hai đạo kiếm quang, đâm thẳng vào thần hồn, trong nháy mắt đem thần hồn y tách ra.

"Phanh..."

Người Khu thi ngã xuống đất, thiên địa nguyên khí do y tụ tập lại đây liền hóa thành một đoàn cuồng phong tán ra bốn phương tám hướng, mà Ngân giáp thi mị ở phía trước tại bị cái đầu Phi Thiên dạ xoa nhìn chăm chú đúng là không chút động đậy. Đồ Nguyên móc ra hai đạo phù từ trong phù túi, một đạo

bay ra, hóa thành một đạo phù quang, chìm vào mi tâm Ngân Giáp thi mị, tiếp đó một bước bước vào hư không, một đoàn gió nổi lên theo bước chân, đưa hấn đến bên cạnh thi mị. Hấn lại vỗ lên người Thi mị một đạo Trấn Hồn Phù.

Thi mị đứng tại nơi đó không tiếp tục động đậy, trên người tản ra thi khí âm trầm, ngoài Đồ Nguyên dự liệu đó là không có mùi thi thối.

Tiếp đó hấn lục soát trên thân người khu thi kia, lấy hết tất cả những gì có thể dùng được ra, hấn vốn là có phần phản cảm với thứ của người chết, nhưng mà hiện tại cũng đã quen rồi, lục soát thi cũng là lục rất trôi chảy.

Bất quá, cốt trượng kia hấn cũng không có dự định lưu lại dùng, hấn tháo hắc chuông trên cốt trượng xuống. Sau đó một đạo Liệt Viêm phù hạ xuống, một đám lửa đột ngột sinh ra rơi vào trên thân người khu thi.

Đồ Nguyên không biết người nọ là từ nơi nào đến, lại sẽ đi về nơi đâu, nhưng mà hiện tại y đã chết, một cái người tại loại địa phương nhỏ bé này luyện đường ra được Ngân Giáp thi mị, khẳng định là có cố sự riêng, nhưng Đồ Nguyên không muốn tìm tòi nghiên cứu.

Vẫy vẫy tay, người của Phạm gia đều đi tới, bọn họ vòng tránh thi mị, đi tới bên cạnh Đồ Nguyên, Đồ Nguyên nói bọn họ chờ tới khi lửa tắt thì đem tro cốt kia chôn vùi đi, bọn họ tất nhiên là liên tục cất tiếng đáp ứng.

Mà Phạm Tuyên Từ trái lại gan lớn, đứng là đưa tay đi chọc chọc Ngân giáp thi mị kia. Đám một cái rồi lại tựa hồ bị giật mình, oa oa kêu to: "Cứng quá a..."

Đồ Nguyên đi vòng quanh Ngân Giáp thi mị này một vòng, có phần khó xử rồi, bởi vì hấn không biết làm thế nào khu ngự cái thi mị này, nghĩ đột nó đi thì lại luyện tiếu. Bất quá, cũng may từ những thứ lấy được trên người khu thi kia tìm được một quyển sách khu ngự thi mị, hấn quyết định tại nơi đây trước nhìn xem quyển sách này, chỉ ít phải làm được có thể khu ngự thi mị, như vậy, sẽ không đến mức mỗi một lần khu động cái phi thủ kia đều bị tiêu hao thật lớn, hơn nữa lại vô pháp phát huy ra uy lực của phi thủ.

Hấn đương nhiên sẽ không lưu lại trấn, nếu như lưu lại, chỉ sợ người toàn bộ trấn cũng sẽ không an tâm. Hấn kéo Ngân Giáp thi mị đi tới ngôi miếu đồ nát kia, Phạm Tuyên Từ đi theo bên người, sôi nổi ôm lấy một cái chân khác phụ kéo, một được đầy mặt đỏ bừng, kêu oa oa, đáng tiếu, nàng không biết nàng độc sức cũng không có bất cứ tác dụng gì.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 6: Ngự thi linh quyết

Một mạch kéo Ngân giáp thi mị kia vào trong cái miếu đồ nát, Đồ Nguyên không có gì, trái lại Phạm Tuyên Từ thì mặt lừ đầu đầy mồ hôi.

"A, thật nặng a, nếu ta không giúp sư phụ thì khẳng định sư phụ sẽ rất mệt."

Đồ Nguyên muốn cười, nhưng mà nhìn thấy bộ dáng nàng rất nghiêm túc, suy nghĩ còn là được rồi, trái lại nói ra: "Đừng vậy, nhờ có ngươi, nếu không, sư phụ không thể kéo được cái Ngân giáp thi này đến đây."

Phạm Tuyên Từ vui rạo rức, cảm thấy mình vừa tới là có thể trợ giúp được sư phụ, nên đặc biệt hài lòng.

Đồ Nguyên ném Ngân giáp thi mị xuống đất, sau đó nói Phạm Tuyên Từ đi tìm chút cành cây về nhóm lửa, trời đã sắp tối. Vừa rồi nhìn Phạm Tuyên Từ còn mặt lừ, nghe đến phản phó lập tức chạy ra ngoài nhặt về một đống củi.

Mà Đồ Nguyên thì là ngồi ở chỗ kia lật xem một quyển sách khu ngự thi mị. Thư tên là 《Ngự thi pháp quyết》. Khi sắc trời vừa tối thì Phạm phụ tới, hấn nhìn thấy Ngân giáp thi mị nằm trên mặt đất lập tức không dám tiến vào, ở bên ngoài hỏi Đồ Nguyên có muốn về nhà hấn nghỉ lại hay không, Đồ Nguyên đương nhiên là cự tuyệt, lại nói, tới nhà thì không có trở ngại gì, nhưng không có phòng dư để cho mình ngủ, hơn nữa cũng không yên tâm để Ngân giáp thi này tại nơi đây.

Sau đó Đồ Nguyên nói cho hấn không cần lại tới đây, có lẽ ngày mai mình liền sẽ mang theo Phạm Tuyên Từ rời đi.

Phạm phụ gật đầu nói đã rõ, sau đó liền lại kéo Phạm Tuyên Từ đến một bên nói chuyện. Phạm Tuyên Từ có chút không kiên nhẫn, đối với tiểu hài tử còn chỉ hơn mười tuổi mà nói, một phiên cửa thần kỳ đang chậm rãi mở ra cho mình, nàng có chút vội vã.

Sau khi Phạm phụ rời đi, Đồ Nguyên đi ra ngoài một chuyến, sau đó xách về một con thỏ, ở dã ngoại nướng thịt để ăn đã là việc quá quen thuộc và dễ dàng với Đồ Nguyên rồi.

Sau khi bóc rửa sạch sẽ, khi sắp sửa đưa lên lửa nướng thì Phạm Tuyên Từ giành lấy đôi nướng.

Đồ Nguyên vui vẻ thanh nhàn, ngồi ở bên cạnh đống lửa xem bản 《ngự thi linh quyết》kia. Trong Ngự Thi Linh Quyết này đúng là bao quát luyện thi không thi, trong đó có pháp chú cùng phương pháp dao động chuông.

Đầu tiên, hần phải học được phương pháp không thi. Lúc trước thấy người khu thi kia đối với việc không chế cái Ngân giáp thi mị này tựa hồ cũng không phải rất thuận buồm xuôi gió.

Sau khi xem qua sách này, hần minh bạch, phương pháp không thi được phân làm hai loại, một loại là khu ngự, một loại là luyện chế thành ngoại thân hóa thân. Bất quá, trong quyển sách này chỉ là viết phương pháp ngự thi cũng không có phương pháp luyện chế ngoại thân hóa thân.

Khu ngự chính là không chế cái thi mị này, giống như là nuôi sùng vật, mà luyện chế thành ngoại thân hóa thân thì là bình thường đến lúc tu vi không tiến thêm, nhục thân sắp già đi, cho nên dùng cái thi thể này để tiếp tục sống, cái này gọi là hóa thân trọng hoạt, còn gọi là Hoán Thanh chi pháp. Có không ít người đều tại trước lúc mình sắp chết thì tìm một cái thân thể thi mị. Hoặc là ý thức tiến nhập vào trong thân thể thi mị, tương thông cùng ý thức thi mị, sau đó thông qua ý thức của thi mị để nhận thức cái thiên địa này theo một phương diện khác, từ đó đột phá tự thân. Loại này lại xưng là Cùng thi cộng vũ, có người xưng là song tu, lại gọi là Thi tu.

Bất quá, hiện tại trong sách này chỉ có phương pháp ngự thi.

Tại chỗ cái ốt của thi thể này có một khối xương sụn, tên là Ngọc Châm cốt. Đó là một chỗ có thể ẩn nấp hồn, tại trên Ngọc Châm cốt kia người ngự thi sẽ ngưng khắc không thi pháp phù, ngưng khắc ra một cái pháp chú chỉ có chính hần biết rõ, như vậy là có thể khu ngự thi mị rồi.

Đồ Nguyên lật thi mị kia lại, nhìn chỗ cái ốt của nó, phát hiện nơi đó bao phủ một tầng ngân giáp cứng rắn. Hần chỉ đành lấy ra một cây dao muốn mổ xé ngân giáp kia ra, nhưng mà dao trong tay là phổ thông, dù cho có quán chú linh lực cũng vẫn không thể tổn thương được ngân giáp kia chút nào.

"Cứng quá a..." Phạm Tuyên Từ ở bên cạnh tán thán.

Đồ Nguyên lấy ra một thanh kiếm, kiếm này là phù kiếm, linh lực dùng mảnh tràn vào trong đó. Phù kiếm cuộn động phù quang, thuận tay chém về phía hòn đá ở bên cạnh. Hòn đá kia bị kiếm cắt ra như cắt đậu hũ.

Nhưng mà khi Đồ Nguyên dùng kiếm cẩn thận cắt ngân giáp trên người thi mị kia thì rất khó khăn. Cứng rắn, phù kiếm cắt lên trên đúng là chỉ là cắt vào được một chút xíu.

Linh khí ẩn chứa trong thi nhục ngăn cản lại phù pháp trên phù kiếm. Hần cẩn thận cắt, cắt rất lâu mới cắt ra một miếng thịt, lộ ra một khối Ngọc Châm cốt sạch sẽ ở bên trong.

Chỉ thấy Ngọc Châm cốt kia đúng là như ngọc mềm, mặt trên rậm rạp phù văn, chính giữa có một nhóm chú văn, đó chính là chú văn không thi.

Cái Ngọc Châm cốt này gọi là Không thi ngọc bài. Đồ Nguyên cẩn thận đem phù văn cùng pháp chú ở mặt trên về lại, sau đó lật xem quyển Ngự Thi linh quyết kia, biết rõ đó là cấm phù do một số pháp phù hợp thành, lại muốn nhận rõ đó là pháp chú gì.

Hần bắt đầu tại nơi đó nghiên cứu cấm phù. Mỗi một người khu thi, ngọc bài khu ngự trên người thi mị đều là cấm pháp do chính mình tổ hợp thành, không để người khác biết được. Nếu như bị người khác biết rõ rồi, rất dễ dàng sẽ bị người khác không chế ngược lại thi mị của mình.

Muốn giải đọc rõ ràng cấm phù kia cũng không phải việc dễ dàng, Đồ Nguyên tự nhận mình rất có thiên phú, nhưng mà cũng không thể làm được vừa nhìn liền có thể giải đọc ra, chỉ đành cầm quyển sách kia không ngừng lưu giữ, sau đó đối chiếu, đem một đạo cấm phù kia thử chia tách ra thành từng đạo pháp phù.

Bất quá, đối với Đồ Nguyên mà nói chỉ cần làm minh bạch một hàng pháp chú kia là được rồi.

Một hàng pháp chú kia quyết định hần làm thế nào để có thể lay động Không thi chuông để khu ngự thi mị.

Nếu như không có Không thi chuông, thì còn cần tự mình luyện chế một cái. Nếu không luyện chế chuông thì hần cần phải dùng pháp chú để không chế, mà cái pháp chú này là cần có thời gian tu luyện, không phải trong thời gian ngắn có thể luyện thành.

Bất quá, bây giờ Đồ Nguyên còn cần phải khiến cái thi mị này thừa nhận mình là chủ nhân của nó, không thì đến lúc lột tấm Trần Hồn Phù kia ra, nó sẽ công kích mình, sau đó còn cần dùng cái Không thi chuông này để không chế, điều này rất phiền phức.

Hần lấy máu tươi của mình giọt vào trong mắt thi mị, dùng tiên huyết tẩy mắt, đây là loại phương thức có tốc độ nhanh nhất. Còn có một loại là lấy pháp chú tẩy tai luyện thần, cái này thuộc về phạm trù luyện thi.

Giọt máu kia giọt vào trong mắt nó, đúng là rất nhanh thấm vào trong đó. Hần suy nghĩ một chút, lại lay Phạm Tuyên Từ tỉnh dậy, lấy hai giọt máu từ đầu ngón tay nâng giọt vào vào hai mắt Ngân giáp thi mị.

Sau đó để Phạm Tuyên Từ tiếp tục ngủ ngay tại đó. Trong lúc mơ mơ màng màng dù cho là bị đâm đầu ngón tay lấy ra hai giọt máu, nàng cũng vẫn cứ là tiếp tục ngủ, Đồ Nguyên đi ra miếu, đến bên ngoài luyện Không thi chuông, tránh cho Ngân giáp thi mị kia tỉnh lại.

Một lần lại một lần lay động, mỗi khi lay động một lần người bên ngoài nghe tới tựa hồ như nhau, nhưng mà tại trong tai Đồ Nguyên lại là không giống, bất quá ngay từ đầu tuy rằng biết thủ pháp làm thế nào để dao động Không thi chuông, nhưng cũng không thể không chế tốt.

Tại bản thân Đồ Nguyên nghe được, là có chút tạp, tựa như một người đang nói chuyện, đọc nhấn rõ từng chữ không đủ thanh, đó là do hần không chế linh lực còn chưa đủ thuần thực tinh vi.

Một lần luyện này chính là ba ngày, hơn nữa mỗi ngày đều dùng máu tẩy mắt Ngân giáp thi mị, sau đó ở bên cạnh lay động chuông, niệm kinh văn, không phải niệm pháp chú, mà là một đoạn kinh văn, mục đích là để cho cái Ngân giáp thi mị này tại lúc tinh thần hỗn độn nương theo Khu thi chuông mà nhớ kỹ giọng mình. Đây là một cái quá trình luyện thi

Vào ngày thứ ba, Đồ Nguyên nhỏ máu của mình vào trong Ngọc Châm cốt rồi ý thức theo giọt máu kia mà tiến vào, tức thì có một đạo ý niệm xung kích đến, nhưng lại trong nháy mắt bị ý thức của hắn tách ra, đó là một đạo ý niệm do người khu thi lúc trước lưu lại.

Từ cảm ứng của một lũ thần niệm dò nhập vào trong đó, hắn cảm giác như tiến vào trong một vũng bùn hôi thối, một mảnh hắc ám, tại chỗ sâu nhất của hắc ám có một nhân ảnh trên người trôi nổi ngân quang đang ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Đồ Nguyên biết đó là tinh hồn của cái Ngân giáp thi mị này.

"Ta là chủ nhân của ngươi." Đồ Nguyên thông qua một lũ thần thức kia tản mát ra uy áp. Muốn sai khiến được thi mị này như cánh tay mình, còn cần một bước sau cùng này —— hàng phục.

Theo đó lay động Không thi chuông trong tay.

Uy áp từ một đạo lại một đạo thần thức làm cho Ngân giáp thi mị kia rít gào phản kháng.

Đây cũng là chương ngại lớn nhất để ngự thi, theo thi mị phát triển, nếu là vô pháp áp chế thì cái thi mị này sẽ không còn nghe lời, lúc trước người khu thi kia khả năng khống chế cái Ngân giáp thi mị này là có chút kém.

Nhưng muốn hàng phục trấn áp tinh hồn của thi mị cũng không cần phải ý thức chân chính của mình cường đại hơn thi mị, mà là phải xem cái mà ngươi quan trọng có khiến thi mị này cảm thấy sợ hãi hay không.

Cái này là thần niệm ý thức giao phong, trực tiếp quan trọng là được.

Đồ Nguyên không biết người khu thi trước đây là quan trọng cái gì, nhưng mà hắn thì là quan trọng Đạo thần ấn phù đồ kia.

Chỉ thấy tinh hồn của thi mị vốn còn đang rít gào thị uy, đúng là trong nháy mắt co thành một đoàn. Đồ Nguyên cũng không biết thần niệm của mình tại trong tri giác của thi mị thì đã hóa làm thứ kinh khủng gì, nhưng mà chỉ ít đã hàng phục được rồi.

Mỗi cách một đoạn thời gian liền sẽ làm một phen như thế, mới sẽ khu ngự thi mị được thuận buồm xuôi gió.

Hắn bóc Trần Hồn Phù kia ra, lại đuổi tan Phong Linh phù lúc trước đưa nhập vào trong cơ thể nó. Ngân giáp thi mị kia chậm rãi mờ mắt, theo nó thức tỉnh, một miếng thịt trên ót đúng là rất nhanh khếp lại rồi.

Một đôi mắt trôi nổi huyết quang, nhìn chăm chăm Đồ Nguyên rất lâu, trong mắt lộ ra hung quang. Đồ Nguyên đứng ở nơi đó không hề động, không có bất cứ biểu thị gì, chỉ là ngheh đón ánh mắt của thi mị mà nhìn nó, cuối cùng nó đứng là chậm rãi cúi đầu.

Bản thân Ngân Giáp thi mị này đã sinh ra một tia thần trí, Đồ Nguyên có thể khẳng định, điều này là vô pháp tránh khỏi, mỗi một lần thi mị tán chức, đối với người khống chế thi mị nói đều là một lần nguy hiểm.

Từ trong phù túi, hắn lấy ra một kiện hắc bào, mặc vào cho thi mị, sau đó đeo hắc chuông tại bên hông, mỗi một bước đều có chuông tiếng vang lên, thi mị liền bám sát theo phía sau Đồ Nguyên, Đồ Nguyên đi nhanh, nó liền đi nhanh, Đồ Nguyên dừng lại, nó liền dừng lại.

Hàng phục được Thi mị, đã có thể khu ngự, Đồ Nguyên liền chuẩn bị mang theo Phạm Tuyên Từ lên đường rồi, bất quá, trước lúc khởi hành, hắn quyết định để Phạm Tuyên Từ lại lần nữa đi từ biệt cha mẹ, nói cho họ mục đích của mình là Vạn Thánh sơn. Tuy rằng hắn không cũng không biết Vạn Thánh sơn ở nơi nào, chỉ ít khi bọn họ nói về nữ nhi của mình với người khác thì có thể rất minh bạch nói ra nữ nhi của mình cùng theo sư phụ đi Vạn Thánh sơn học pháp rồi.

Một đường nhắm phía Đại Đông trấn mà đi, Phạm Tuyên Từ rất là cao hứng, nàng chạy ở phía trước, hướng về phía nhà mình chạy nhanh đi, nàng cảm thấy sư phụ của mình hàng phục được cái đại hung vật, là phi thường giỏi, so với sư phụ của đám bạn cùng chơi đùa trước đây là phải lợi hại hơn, nàng ước gì người trên trấn đều biết rõ mới hay.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 7: Tiễn tay sinh pháp

Sáng sớm.

Sương nhạt phiêu đảng giữa thiên địa, từ phía đông ánh mặt trời rải rác trong sương vụ, làm cho sương vụ kia có vẻ mê ly.

Xuyên thấu qua sương vụ nhìn cái thiên địa này, một phiên vẻ đẹp mông lung, núi xa nước gần đều lộ ra vẻ đẹp mông lung thần bí.

Một thiếu nữ tại trong sương vụ sôi nổi nhằm thôn trần ở phía trước mà đi, theo sau là một cái người mặc áo bào tro, người áo bào tro là đáng vẻ người tu hành, áo bào tro rộng thùng thình tung bay trong gió, thân hình có vẻ hơi gầy.

Mà tại phía sau người áo bào tro này thì lại có một vị hắc bào nhân cao to đi theo, từng bước một, nhanh chóng, bước đi cứng ngắt, thân thể trầm trọng.

Nếu có người đến gần nhìn, sẽ phát hiện trong một đôi huyết mắt của y tràn đầy hung lệ.

Trở lại Phạm gia, Phạm Tuyên Từ cùng cha mẹ của mình nói lời từ biệt.

Bọn họ muốn Đồ Nguyên lưu lại vài ngày, Đồ Nguyên cũng không có lưu lại, mang theo Phạm Tuyên Từ hướng về phía đông Đại Đông trấn rời đi.

Chỉ là mới đi ra ngoài trấn, trong trấn liền có người đuổi tới.

"Đứng lại, đứng lại..."

Đồ Nguyên nhìn lại, vậy mà là vị thượng nhân kia, bây giờ Đồ Nguyên đã biết rõ tên gã, gã tên là Phạm Minh Thành, bình thường người đến bái phỏng gã đều gọi gã là Minh thượng nhân.

Minh thượng nhân không đi một mình, theo phía sau là một đám đệ tử, thế tới rào rạt.

Đồ Nguyên dừng lại chờ, nhìn xem gã chuẩn bị chơi đùa cái trò gì. Người này rất sợ chết, rồi lại trọng thể diện, thích hiển ra vẻ thánh nhân trước người khác, rất thích công trạng, những thứ này Đồ Nguyên đều có thể lý giải, nhưng nếu là gã lại có sát tâm gì thì không nên trách mình hạ thủ vô tình rồi.

Hắn là không muốn tạo nhiều sát nghiệp ngay tại gia hương của Phạm Tuyên Từ.

Minh thượng nhân như một con gió chặn ngang lối Đồ Nguyên đi, mà những đệ tử kia thì vây quanh lấy Đồ Nguyên. Ngân Giáp thi mị ở phía sau Đồ Nguyên, người được nhiều khí tức người sống như vậy, huyết quang trong mắt có chút thịnh rồi, bắt đầu trở nên xao động. Lúc trước khi đi qua trong trấn, nếu không phải có Đồ Nguyên, chỉ sợ nó đã hút khô máu huyết của người trong trấn rồi.

Đồ Nguyên đứng ở nơi đó không hề động, chấp tay sau đít nhìn Minh thượng nhân.

Minh thượng nhân bị Đồ Nguyên nhìn, đột nhiên có một loại áp lực nặng nề, có cảm giác chột dạ.

"Thế nào." Đồ Nguyên lạnh lùng hỏi.

"Các ngươi muốn đi cũng được, nhưng mà cần phải giao tà vật kia ra đây, để ta thiêu hủy." Minh thượng nhân nói ra.

Đồ Nguyên không có nói chuyện, chỉ là lạnh lùng nhìn.

Minh thượng nhân nhìn Đồ Nguyên, lại nhìn Ngân Giáp thi mị phía sau Đồ Nguyên, trong lòng sinh ra kinh sợ, lui lại phía sau mấy bước, nói ra: "Ách. Sai rồi, sai rồi, không có việc gì, quá lo lắng rồi, không có việc gì, không có việc gì."

Vung tay lên, chúng đệ tử lui ra, Đồ Nguyên xoay người rời đi.

Tiếng chuông khẽ vang lên, Ngân Giáp thi mị gầm nhẹ một tiếng, nhanh chóng đi theo.

"Chờ khi ta quay lại, sẽ đến bái thượng nhân." Thanh âm Đồ Nguyên từ rất xa truyền đến.

Một đường hướng đông mà đi. Màn trời chiếu đất. Mang theo Phạm Tuyên Từ cùng một cái Ngân Giáp thi mị. Dọc theo đường đi đọc kinh luyện pháp, trái lại cũng tiêu dao. Chỉ có Phạm Tuyên Từ dọc theo đường đi kêu vang đòi học pháp thuật, nhưng mà Đồ Nguyên cũng không thể giúp nàng học được thực khí. Nếu muốn không thông qua loại truyền thừa bằng Thực khí linh đồ như tại trong môn phái để dẫn đạo đệ tử thực khí thì nhất định phải là người từ kim đan trở lên mới có thể thông qua ý niệm của mình để điểm hóa tâm linh.

Cái này là khai linh, Đồ Nguyên vô pháp làm được.

Cho nên hắn dạy Phạm Tuyên Từ đọc kinh biết chữ.

Mỗi đêm Đồ Nguyên tại một bên xem đạo thư, Phạm Tuyên Từ thì là tại bên cạnh đọc phần sách do Đồ Nguyên định ra cho nàng, Ngân Giáp thi mị thì đứng ở trong bóng tối không chút động đậy, như đang tại hấp thu âm linh khí, hoặc như là cũng đang nghe.

Một đường đi tới này, nhìn phong thổ dọc đường, nhìn núi non sông ngòi, cảm thụ khí tức thiên địa, đọc đạo kinh, tâm linh hắn dần dần giống như là đang hòa tan ra vậy, hoặc là nói thân hồn tâm linh đang được tẩy rửa.

Một ít phù pháp đơn giản, bây giờ ý niệm vừa hiện đúng là liền có thể hóa sinh tại đầu ngón tay.

Hỏa diễm, thủy, vụ, phong, kim quang vân vân.

Tại trên một quyển đạo thư, hắn nhìn thấy một câu nói như vậy: "Tất cả pháp, thấy nó, thì pháp sinh, niệm tan, thì pháp diệt." Hắn cảm thấy lời này đặc biệt có cảm giác giống như là đang nói, hắn mở mắt ra nhìn thì thế giới này bởi vì hắn mà sống động, hắn nhắm mắt lại, thế giới liền yên lặng.

Còn có trong một quyển đạo thư nói như vậy: "Nhắm mắt lại, cảm thụ cái thiên địa này, thấy chư thiên màu sắc kiểu diễm, màu đỏ kia là hỏa diễm, màu đen là nước, hoàng sắc là thổ, bạch sắc là kim, mà màu xanh chính là mộc, ..."

Cái này là miêu tả một cái thiên địa mà thần niệm cảm nhận được.

Cũng chính là nhờ đọc những đạo kinh này, giúp hắn có thể thi triển ra một ít phù pháp đơn giản một cách rất tự nhiên.

Đưa tay xòe ra, lòng bàn tay sinh ra một đoàn hỏa diễm, hỏa diễm này không phải là Thái âm hỏa trong đan điền hắn, mà là linh diễm sinh ra từ thần niệm của hắn.

Tiên tay đem hỏa diễm tán vào hư không, từng đóa tắt đi, đưa tay chụp một cái, đúng là có một đoàn nước tại trong trong quá trình hắn chụp ra mà rất nhanh tụ tập, một đoàn nước được hắn bắt bỏ vào trong tay.

Phát tay đem nước tán vào hư không, nhưng nước lại cũng không có rơi xuống, mà là tại trong hư không hóa thành một mảnh sương vụ. Đưa tay bắt lấy sương vụ kia nắm vào lòng bàn tay, đột nhiên xòe tay ra, một mảnh kim quang từ trong lòng bàn tay lóe ra.

Ngay sau đó lại thấy hắn ngồi xuống, đưa tay sờ trên mặt đất, nơi bàn tay sờ tới, mặt đất đúng là giống như có sinh ra rung động, theo đó một tay đúng là chậm rãi chìm vào trong mặt đất.

Ở bên cạnh, Phạm Tuyên Từ nhìn thấy, trong mắt toát ra vẻ kinh diễm, lúc trước tại Đại Đông trấn nàng đã từng thấy Đồ Nguyên biểu hiện ra thủ đoạn, nhưng mà những thủ đoạn kia quá mức cao minh, nàng căn bản là không thấy được chân thực, mà cái này lại khiến nàng có cảm giác chân chân thật thật.

Tiên tay sinh diễm, phát tay hóa vụ, loại thủ đoạn này nàng rất muốn học.

Đồ Nguyên đứng lên nhìn bầu trời, hắn không biết cái này là bởi vì tu vi cảnh giới của mình đã đến rồi, hay bởi vì là một đạo Thiên Cương thần phù có thể hiệu lệnh âm dương thiên địa trong đan điền mình kia hiện ra tác dụng.

Bất quá, vô luận có đúng là vì Thần ấn phù đồ kia hay không, điểm then chốt nhất chính là bản ngã tâm linh cần có linh ngộ đối với cái thiên địa này.

Giống như Thiên Cương thần phù kia là hộp nữ trang, bên trong có vô số công cụ, nhưng cũng cần phải bản thân mình biết sử dụng.

Đồ Nguyên đứng ở nơi đó nhìn bầu trời, chỉ cảm thấy trong đan điền có vạn pháp diễn sinh, đang đợi chính mình đi lĩnh ngộ. Tâm phản chiếu thiên địa, tâm tức là thiên địa, trong lòng hắn sinh ra vạn tượng hùng tâm, chỉ cảm giác thiên địa đều tại tâm mình.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 8: Nghệ Vân tôn giả

"Sư phụ, khi nào thì người mới dạy ta pháp thuật a."

"Sư phụ, người nói đi a, sư phụ..."

"Sư phụ... , ta đã có thể thuộc lâu một quyển đạo kinh rồi, người đã nói chờ khi ta thuộc một quyển, sẽ dạy ta pháp thuật a?"

"Sư phụ a..."

"Sư phụ..."

...

"Xin hỏi tiểu ca, nơi này thuộc về nơi nào?" Đồ Nguyên hỏi một vị thợ săn gặp được trong núi.

Người thợ săn kia cũng là người kiến thức rộng rãi, trông thấy Đồ Nguyên liền biết hắn là một vị tu sĩ. Chính là cung tiễn trên tay cùng đao bên hông y cũng không phải phàm vật, mà là phù khí.

"Nơi này là Long Khê." Người thợ săn kia nói ra.

"Vậy cho ta hỏi tiếp, nơi đây nhưng có cao nhân nào không?" Đồ Nguyên lại hỏi.

"Ở đây có một vị Nghệ Văn tôn giả, ở tại bên cạnh Long Khê tu hành." Người thợ săn kia trả lời.

...

Đồ Nguyên lại hỏi thăm về tính tình vị Nghệ Văn tôn giả này, người thợ săn nói tôn giả là người cao đức, nếu như có việc, cứ việc tới gặp.

Nhưng mà, tại lúc Đồ Nguyên rời đi thì người thợ săn kia lại nói, phía dưới Nghệ Văn tôn giả có mấy vị tọa hạ nghe đạo tu giả thì trái lại cần phải chú ý một cái.

Đồ Nguyên một phen cảm tạ, lại hỏi vị trí của Long Khê rồi hướng về phía Long Khê kia mà đi.

"Sur phụ, người đi qua nhiều nơi như vậy cũng chưa từng mở miệng hỏi qua những nơi kia có cao nhân gì không, vì cái gì vừa đến nơi đây liền hỏi a." Phạm Tuyên Từ hỏi.

"Ta tới nơi này, cảm giác nơi đây trời trong mây sáng, trong bầu trời có tường vân quanh quẩn, nghĩ rằng ở đây có người đức hạnh tu hành.

"Vì sao sư phụ biết được?" Phạm Tuyên Từ lại hỏi.

"Hễ là khu vực bị yêu tà chiếm giữ, nhất định là ô uế trầm tích, nhiều năm mây đen bao phủ, làm cho người có cảm giác kiềm chế. Sau này khi tu vi người đến rồi, lấy thần niệm cảm nhận thiên địa thì sẽ phát hiện nơi có yêu tà chiếm giữ là một mảnh u ám, mà nơi này, sắc thái tưng rờ, giúp người tâm bình khí hòa." Đồ Nguyên nói ra.

"Một vị cao đức tu sĩ, có thể giáo hóa dân chúng một chỗ địa giới." Đồ Nguyên bổ sung.

Cũng tương tự như vậy, người ở nơi bị yêu tà chiếm giữ, tại bị khí tức của yêu tà ảnh hưởng, chậm rãi cũng sẽ trở nên hung lệ âm trầm, sẽ sinh cường, một lời không hợp thì sát nhân.

Long Khê tuy nói là suối, kỳ thực là một con sông nhỏ, con sông nhỏ này mặc dù không lớn, nhưng mà nước trong suốt vô cùng. Đồ Nguyên đưa tay thò vào trong nước, tiếp tục nói ra: "Vị tôn giả kia nhiều năm tu hành tại đầu nguồn Long Khê này, thần niệm nhất định nối liền với suối nước này, nước này nếu là băng lãnh liền thuyết mình vị tôn giả kia là người khó mà thân cận." Ngay sau đó nâng lên kia nước, uống xong một ngụm nói ra: "Nước ngọt, lạnh mà không nóng."

Lại dọc theo Long Khê đi lên phía trên, thấy một con chim bay đậu xuống ngọn cây, không hãi sợ người, Đồ Nguyên nghi chân ngưng mắt nhìn, nói ra: "Phi điều tẩu thú trong núi là sinh linh rất dễ bị ảnh hưởng. Nếu là về sau người thấy có phi điều trong mắt chứa hung ý, hoặc là có cái đâm tà chi ý gì đó, vậy thì phải cẩn thận. Bất quá, cũng phải nhận rõ đó là loại điều thú gì."

Đồ Nguyên giảng giải cho Phạm Tuyên Từ, nói tới Phạm Tuyên Từ cũng là may mắn, bởi vì Đồ Nguyên cơ hồ là đem toàn bộ những gì mình hiểu biết không hề giữ lại gì dạy cho nàng. Mà chính bản thân là cần phải không ngừng tìm tòi lĩnh ngộ, những thứ dạy cho Phạm Tuyên Từ này, cũng là bản thân bản thân chút thời gian gần đây mới đột nhiên lĩnh ngộ đến.

"Bất quá, nếu như người muốn thấy rõ những điều này, thì đầu tiên cần phải tâm thanh tịnh, tâm phản chiếu thiên địa. Giống như gương, gương không sạch thì thấy vật mơ hồ không rõ, nhìn thấy vật thì méo mó không thật."

Phạm Tuyên Từ ở bên cạnh rất thích nghe Đồ Nguyên giảng những thứ này. Tuy rằng không phải pháp thuật, nhưng mà nàng cảm thấy nhìn chung mình là không cần phải vừa bước đi vừa học thuộc lòng đạo kinh rồi.

Ước chừng qua nửa ngày thời gian, cuối cùng đi tới đầu nguồn Long Khê.

Tại trước một mảnh núi, đầu nguồn của Long Khê là tại trong một chỗ thung lũng, đi tới trước thung lũng kia liền bị người ngăn cản. Người này tuy là tướng mạo đường đường, nhưng mà trong mắt lại hơi có vẻ kiêu căng, đại khái là người đến đây bái phỏng Nghệ Văn tôn giả quá nhiều, cho nên gã mới có loại này.

Đồ Nguyên tiến lên chào, đối phương cũng là hoàn lễ, khi nghe Đồ Nguyên nói là tới bái kiến Nghệ Văn tôn giả thì đối phương liền nói: "Tôn giả đang tham đàn tịnh tọa, thần du thiên địa, không tiện gặp khách, mời đạo hữu về, ngày khác lại đến."

Đồ Nguyên lại hỏi tôn giả khi nào tỉnh lại, gã lại nói hoặc là ba năm ngày, hoặc là ba năm năm, không xác định được.

Đồ Nguyên nhìn nhìn vào trong thung lũng, chỉ thấy nơi đó có một dãy tháp điện, mặc dù không phải cao to hùng hồn, lại cùng thiên địa trong thung lũng này tương hợp, một mảnh hơi mây như có như không đan dệt tại trong thung lũng, từ xa nhìn lại, đúng là một đạo mây mù pháp văn khổng lồ. Muốn dùng thần niệm để cảm ứng thì người trước mặt nói ra: "Đạo hữu mời trở về đi, Long Khê cốc há là cho phép ngoại đạo nhìn trộm."

Đồ Nguyên sững sốt, theo đó mình bạch vì cái gì gã nói mình như vậy, bởi vì con mắt gã đang nhìn vào Ngân Giáp thì mị tại phía sau mình, tất nhiên là đã nhận ra rồi, tuy nói không thể lấy công pháp đã tu để định người là chính hay tà, nhưng mà công pháp lại có ảnh hưởng rất lớn.

Nếu là Đồ Nguyên đem thi mị của mình từng bước một luyện tới Ngân giáp, như vậy thì cái thi mị này nhất định là sát sinh vô số rồi.

Phạm Tuyên Từ tức giận nói ra: "Chúng ta rất xa tới đây bái kiến tôn giả, người nói không gặp là không gặp sao, ..."

Nàng còn không có nói xong liền đã bị Đồ Nguyên chặn lại.

Người kia thì là nhàn nhạt nhìn Phạm Tuyên Từ một cái, nói ra: "Một vùng địa giới này đều biết danh tôn giả, có người ba bước một khấu đầu mà đến, có người chín bước cúi đầu triều kiến, càng có người trình lên lễ trọng cầu ban thưởng một mặt, nếu là phạm tục đều có thể gặp, tôn giả làm sao có được thanh nhàn!"

Phạm Tuyên Từ bị nói, mặt đỏ lên, muốn nói lại, rồi lại không biết nói như thế nào, chỉ đành nhìn sư phụ của mình.

Đồ Nguyên sờ sờ đầu nàng, nói ra: "Thân là cây bồ đề, tâm như giá gương sáng. Luôn luôn chăm chỉ lau, chớ để vương bụi trần. Đi thôi, đã là vô duyên gặp mặt, tự nhiên rồi đi."

Nói xong Đồ Nguyên lại hướng phía trong thung lũng làm thi lễ, lôi kéo Phạm Tuyên Từ còn đang tức giận rời đi.

Ngân Giáp thi mị kia gằm nhẹ một tiếng, xoay người theo tiếng chuông rời đi.

Người kia đứng ở nơi đó kiêu căng nhìn theo, phát trần trong tay hát nhẹ, tựa hồ muốn đem hung tà chi khí trên người Ngân Giáp thi mị do Đồ Nguyên mang đến đuổi đi.

Đối với gã mà nói, loại tu sĩ đi ngang qua như Đồ Nguyên đến đây bái kiến tôn giả là đếm không hết, nếu là người người đều có thể gặp, vậy tôn giả lại làm sao có thời giờ tu hành.

Về phần lời Đồ Nguyên đọc lên khi rời đi, tại gã nhìn đến bất quá là tại lúc không cam lòng cố tình ra vẻ cao thâm mà nói thôi, loại người này, không có gì ghê gớm.

Nhưng mà đúng lúc này, đột nhiên có một cái thanh âm xuất hiện tại trong hư không: "Có bằng hữu ở xa tới, sao có thể qua mà không vào, không có từ xa tiếp đón, có lỗi quá có lỗi quá."

Theo cái thanh âm này xuất hiện, trong Long Khê kia có một đoàn hơi nước dâng lên, hóa thành một cái người tản ra thủy quang nhẹ nhàng, sau đó bước lên bờ, trực tiếp ngăn ở trước mặt Đồ Nguyên, chấp tay hành lễ.

"Đạo hữu một đường đến đây, rồi lại vội vã rời đi, là bản đạo sơ sót."

Đồ Nguyên vừa thấy người do hơi nước biến thành này, liền biết trước mắt hẳn là thần niệm của Nghê Vân tôn giả kết hóa ra, tất nhiên chấp tay hành lễ, nói ra: "Tôn giả thần du thiên địa, tại hạ không biết, quấy rầy rồi."

"Cơ hội Thần du thiên địa, hàng ngày đều có, bằng hữu tốt tới đây, mắt rồi không có lại được, theo bản đạo vào núi ngồi một chút nhé?" Nghê Vân tôn giả nói ra.

"Thật là vinh hạnh." Đồ Nguyên đáp.

Nghê Vân tôn giả từ Thủy Vân chi khí biến thành người kia đi ở phía trước, y bào lật chuyển, như gió thổi, linh quang trên người tản nhẹ, đúng là như chân nhân vậy.

Người lúc trước ngăn cản Đồ Nguyên vào núi kia lúc này mắt trừng miệng há nhìn tới, nhìn thấy người do Nghê Vân tôn giả biến thành đi tới, vội vàng cúi đầu đứng tại một bên, cất tiếng: "Đệ tử sợ kinh động tôn giả tu hành, vì vậy ngăn người hội kiến."

Nghê Vân tôn giả lại cũng không để ý đến gã, mà dẫn Đồ Nguyên đi vào trong núi.

Đồ Nguyên đi qua cạnh người kia, cũng giống như Nghê Vân tôn giả, nhìn cũng không có nhìn gã cái nào. Phạm Tuyên Từ trái lại tại trước mặt gã hừ một tiếng, khiến người kia trên mặt dâng lên tức giận, nhưng không dám nói tiếng nào.

Vừa vào trong thung lũng, Đồ Nguyên liền có một loại cảm giác ấm áp, không riêng gì là cảm giác từ nhục thân, dù cho thần niệm nhập vào hư không cũng là như thế.

Đối với tu hành người mà nói, thiên địa xa lạ là gượng gạo xa lạ, địa phương quanh năm tu hành, thần niệm câu thông thiên địa, thiên địa linh khí tại nơi đó sẽ bởi vì thần niệm của tu sĩ câu thông thôn thổ mà tụ tập, chậm rãi hình thành linh vực đạo trường.

Linh vực đạo trường của Nghê Vân tôn giả này lại là một mảnh ấm áp, khiến Đồ Nguyên cảm thấy kinh ngạc.

"Đi ngang qua nơi đây, nghe nói nơi này có người đại đức, bây giờ gặp được, quả thực như thế, chuyến đi này không tệ." Đồ Nguyên nói ra.

"Cám ơn đạo hữu khen ngợi, trái lại một thủ đạo thi kia của đạo hữu, tuy là giản dị, lại chỉ có người đại cảnh giới mới có thể ngộ được, bản đạo tại trong lúc thần du giặt mình tỉnh lại, thấy đạo hữu muốn rời đi, vội vã mà đến, thất lễ với đạo hữu rồi."

Người lúc trước ngăn cản Đồ Nguyên, cùng theo ở phía sau nghe những lời này, sắc mặt tái mét khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 9: Thỉnh cầu

Một đường hướng cái tháp phía trên sườn núi ở trước mà đi, phong cách của tháp kia hoàn toàn khác với bất cứ cái tháp nào Đồ Nguyên đã gặp qua ở kiếp trước, được điêu khắc từ một khối đá lớn hoàn chỉnh, móc rồng nó, bất quá ông ta cũng không có dẫn Đồ Nguyên vào trong tháp mà là đi tới một cái đình lớn ở trung tâm mây tủa tháp.

Đình như cái ô, vào bên trong đình, cảm giác tâm thần yên tĩnh.

Nghệ Vân tôn giả mời Đồ Nguyên ngồi xuống, Phạm Tuyên Tử trái lại không có ngồi xuống như thường ngày, khi nàng cùng Đồ Nguyên cùng một chỗ thì tuy rằng có khi không cố kỵ Đồ Nguyên, có cái gì nói cái đó, nhưng mà khi nường thịt xong thì luôn luôn sẽ đưa cho Đồ Nguyên trước, lúc này tại nơi của người khác, nàng cũng biết chỗ ngồi này không phải mình có thể ngồi.

Nghệ Vân tôn giả ngồi ở đối diện Đồ Nguyên, trên người tỏa ra linh quang dịu dàng, tựa như linh quang tỏa ra trên Thất Bảo Như Ý vậy, chur tà không xâm, vạn pháp bất nhiễm.

Chỉ thấy ông ta đưa tay tại tìm tòi trong hư không, đúng là trực tiếp lấy ra một bộ trà cụ, trà cụ cũng là dùng đá núi điêu khắc thành, cùng với đá của tháp kia là một loại.

Đồ Nguyên định thần nhìn kỹ, phát hiện trên chén đá cũng không có ngưng khắc phù văn gì, là loại chén đá đơn giản nhất, ngay sau đó, lại thấy ông ta tại hư không trên ấm trà vạch họa một vòng tròn, theo đó là một cái vòng xoáy nhỏ nhỏ xuất hiện, vòng xoáy rất nhỏ, nhưng mà càng ngày càng nhanh, càng cuốn càng cao, thẳng đến đình đình mới không nhìn thấy nữa.

Nhưng mà theo vòng xoáy kia chuyển động, linh khí rất nhanh hội tụ, khi đến trong bình thì đúng là hóa thành từng giọt từng giọt linh dịch, bình đột nhiên bay lên, dưới bình đột nhiên sinh diễm, linh dịch trong bình rất nhanh sôi trào.

Lại thấy ông ta đưa tay tìm kiếm trong hư không, giống như là hái lấy thứ gì đó.

Tay chìm vào hư không, khi thu về thì trong tay đã có hai đóa hoa hồng nhạt, trong đó còn có hai phiến lá cây xanh nhạt, tươi đẹp ướt át, thủy nộn vô cùng.

Chỉ thấy ông ta cầm trong tay hai đóa hoa ném vào trong bình đá, viêm hỏa tắt đi, tôn giả nhắc ấm trà đá lên rót vào trong hai chén. Hai đóa trà hồng phấn xuất hiện tại trong mắt Đồ Nguyên, theo đó một mùi thơm nhàn nhạt thấm thần hiện lên.

"Tu vi bản đạo so với Tử Thiên Nhân tất nhiên là kém xa. Không thể như hần bình thường tại lúc đãi khách thì một niệm thần du tới đình Thiên Mục Tuyệt Sơn hái lấy tuyết liên, lại nhắc bình hứng lấy cửu thiên cam lộ làm nước trà, giam chân bức ra địa sát diễm hỏa ở chỗ sâu trong đại địa tới pha trà." Tôn giả nói ra.

Đồ Nguyên căn bản là chưa từng nghe qua chuyện về Tử Thiên Nhân, càng không biết Tử Thiên Nhân này là ai.

Tôn giả kia tiếp tục nói ra: "Bản đạo cũng chỉ có thể sử ra những thủ đoạn này, nước trà này là linh khí trong một phương đạo trường này ngưng kết mà thành, hoa kia là hai đóa chín cánh Đà La Kiều mọc tại giữa sườn núi, mặc dù không tính là tuyệt phẩm gì, nhưng coi như là khó có được, hôm nay lấy nó coi như tạ đạo hữu đã cho bản đạo nghe được một thủ đoạn thi kia."

Đồ Nguyên nhưng là cười nói: "Thơ kia kỳ thực cũng không phải là của ta, mà là khi nhỏ lúc ngủ mơ mơ ngơ ngẩn ngẩn đi đến một cái thế giới khác, nhìn thấy tại trong một quyển sách ở nơi đó."

"Nga?" Nghệ Vân tôn giả có chút kinh ngạc, nói ra: "Nghĩ không ra đạo hữu vậy mà có cái kỳ ngộ này, thần du đại thế giới, tình huống như đạo hữu vậy có thể tự mình tỉnh lại, cũng còn nhớ rõ việc trong đó, đó là đại phúc duyên." Nghệ Vân tôn giả nói ra.

"Đúng vậy. Tất cả đều là vận khí." Đồ Nguyên hơi hơi có chút chột dạ nói ra. Khi hần tại trong phủ Tạ tướng quân ở Thông Minh quan nói ra những điều này, không có chút chột dạ nào. Lúc này đối diện Nghệ Vân tôn giả lại có rồi, đại khái là vì thực lực của đối phương quá mức cao thâm khó lường đi, trong lòng hần suy nghĩ.

"Bản đạo tuy là thần du thiên địa, lại với đối với ba nghìn thế giới kia không được kỳ môn mà vào, đáng tiếc, đạo hữu có thể tại khi tuổi còn nhỏ liền thần du đại thiên, có thể thấy có lúc tu hành cũng không phải chỉ là một cái độc đạo, hôm nay có thể nghe được một đoạn thơ này của đạo hữu, tam sinh hữu hạnh. Không biết đạo hữu nhưng còn nhớ rõ lai lịch xuất xứ của thơ này, mặt sau còn có hay không?"

Đồ Nguyên cười nói: "Đương nhiên. Thơ này là đến từ luận đạo giữa hai vị tu sĩ xuất thân cùng một môn. Một vị tên là Thần Tú làm ra thơ này. Một người khác thì làm ra một thơ khác."

"Không biết là thơ gì?"

"Bồ đề vốn không cây, gương sáng cũng không phải đài, xưa nay không một vật, nơi nào dính bụi trần." Đồ Nguyên nói ra.

"Thơ hay, hảo cảnh giới..." Nghê Vân tôn giả đứng lên vỗ tay nói ra: "Một thủ trước giảng chính là phương pháp tu hành trên đường tu hành, một thủ sau đó lại là một loại đại cảnh giới ở ngoài tu hành."

...

Đồ Nguyên cùng Nghê Vân tôn giả trò chuyện với nhau rất lâu, mặt sau Nghê Vân tôn giả cũng không có hỏi tiếp hấn về tình huống thần du đại thế giới kia, Đồ Nguyên cảm thấy đại khái là nhìn ra tu vi bản thân, cho nên những gì đàm luận đều là mình cần biết rõ, nhưng là không biết, thường thường sau khi nghe liền có một loại cảm giác một điểm đều thông.

Cuối cùng Đồ Nguyên thấy thời gian không sai biệt lắm rồi, liền nói ra: "Kỳ thực lần này tới đây gặp tôn giả, là có một chuyện muốn cầu."

"Nga, không biết là chuyện gì?"

"Ta có một đồ, chỉ vì tu vi ta không đủ, vô pháp khai linh cho nó, lại không có thực khí phù đồ dẫn nó nhập định thấy chư diệu cảnh, đi ngang qua nơi đây, thấy nơi này tường vân bao phủ, thực khí bốc lên, cho nên mang tiểu đồ tới đây, vọng tôn giả có thể khai linh giùm nó, dẫn nó lên con đường tu hành này." Đồ Nguyên vừa mới nói xong, Phạm Tuyên Tử ở bên cạnh rất vui, nói ra: "Sư phụ, người là mang ta tới học phương pháp thực khí a."

Đồ Nguyên nhìn Phạm Tuyên Tử cao hứng, nói ra: "Không có nghiêm túc chút, làm một cái người tu hành, phải có đảm lược khi vui giận không hiện ra ngoài, khi có son hà đồ nát tại trước mặt mà không thay đổi sắc."

Phạm Tuyên Tử vội vàng nhếch miệng lên, nhưng mà vẻ vui mừng trong mắt nhưng là giấu giếm không được.

Đồ Nguyên nhìn Nghê Vân tôn giả, mà Nghê Vân tôn giả thì là nhìn Phạm Tuyên Tử, nói ra: "Dẫn người lên con đường tu hành, không phải đức giả là không thể vậy, mong muốn của đạo hữu, là vinh của bản đạo vậy."

Một cái người đã kết kim đan liền có thể khai linh cho người, nhưng mà cũng không phải là không có nguy hiểm, đương nhiên, nguy hiểm này đối với người khai linh mà nói đơn giản là thất bại, danh tiếng có một chút thụ tổn mà thôi, mà được người khai linh nhẹ thì thần hồn bị thương, nặng thì trở thành ngu ngốc, hoặc là vô pháp có thể tu hành.

Cho nên thỉnh người khai linh đều sẽ đến nơi người được mọi người công nhận tu vi cao, bất quá, từ khi trăm năm lúc trước xuất hiện chuyện Cửu Tử quý mẫu, khi mọi người thỉnh người khai linh, đều sẽ tỉ mỉ cân nhắc.

Trăm năm trước, có một vị tiên tử tu vi cao thâm xuất hiện tại trong thiên địa, thích trợ giúp người, trong lúc hành tẩu thiên địa, tổng cộng giúp chín người cực cốt cực giai khai linh, trong chín người này có nông gia bình thường, cũng có con cái quan lớn quý nhân trong nhân gian, cũng có một số là đệ tử gia tộc tu chân, càng có một người là con trai của chương môn một phái.

Nhưng mà sau khi những người này tu vi càng ngày càng cao thâm, lại từng người chậm rãi xuất hiện biến hóa, cuối cùng đều bỏ nhà bỏ phái mà đi, tiêu thất thời gian rất dài, khi bọn họ lại xuất hiện thì đúng là đi theo bên cạnh một cái Âm Sơn Quý Mẫu. Cho nên Âm Sơn Quý Mẫu kia lại được xưng là Cửu Tử Quý Mẫu, mặc cho thần nhân bọn họ thế nào triệu hoán đều không thể gọi trở về.

Vì vậy, từ đó về sau khi thỉnh người khai linh cũng là cực kỳ coi trọng đức hạnh, hơn nữa là phải phải biết nguồn gốc.

Tuy nói trong thiên hạ cũng không có bao nhiêu người có thể giống như quý mẫu tại lúc khai linh thì gieo xuống ma niệm, nhưng mà lại khó tránh khỏi khiến người lo lắng

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 10: Tổ Linh sơn

Nghê Vân tôn giả mang theo Phạm Tuyên Tử tiến vào tháp, mà Đồ Nguyên thì là chờ ở bên ngoài.

Gần gần xa xa có một số người đi lại, thoạt nhìn hấn cũng là người tu hành. Đồ Nguyên cũng không có cố ý đi tiếp xúc hỏi thăm, chỉ là ngồi ở chỗ kia phẩm trà, nhắm mắt lại, dùng thần niệm dò xét phàm vân do mây mù trong một vùng thung lũng này biến thành.

Thần niệm dò xét vào trong đó, một mảnh thần quang cuộn cuộn tràn ngập trong cảm nhận, cảm giác huyền diệu khó giải thích dâng lên trong lòng, hấn dường như thấy được một phiến thiên địa khác.

Hắn cứ ngồi như vậy, mãi cho đến Phạm Tuyên Từ đi ra, cuối cùng khi tỉnh lại hắn cũng không biết mình có ngộ được gì hay không, chỉ cảm giác thần thanh khí sảng, nhìn thiên địa này đều như đã thông suốt hơn rất nhiều.

Rất nhiều lúc, thần hồn tẩy lễ chỉ là một loại cảm giác, chỉ cảm thụ được có chút bất đồng, nhưng mà tiến bộ cụ thể là vô pháp nói rõ ra được.

Đồ Nguyên bảo Phạm Tuyên Từ quỳ lạy Nghê Vân tôn giả, chuyện này tại trong tu hành giới tính là nửa sư phụ rồi, cần phải làm lễ đệ tử.

Tôn giả cũng không có tránh, tiếp nhận Phạm Tuyên Từ ba bái, nói ra: "Ta họ Vân, người gọi ta là Vân sư phụ đi, ta tuy là khai linh cho người, nhưng chân chính dạy bảo người chính là sư phụ chân chính của người, người phải ngoan ngoãn nghe lời sư phụ người nói."

Ông ta nói chuyện với Phạm Tuyên Từ đã không có tự xưng bản đạo rồi.

"Dạ biết, Vân sư phụ." Phạm Tuyên Từ rất nhanh đáp.

"Đã là nửa sư, ta đây liền tặng người một đạo pháp đi, vừa lúc hợp với thực khí pháp môn tu Trì lúc người khai linh." Nói xong theo trong hư không nhiếp tới một khối ngọc, đưa cho Phạm Tuyên Từ, nói ra: "Cái này là ngọc giản, trong đó có một đạo thần niệm của ta, chờ người thực khí thành công thì hãy tu tập."

Phạm Tuyên Từ phi thường cao hứng, vui rạo rức tiếp nhận lấy, lật tới lật lui nhìn nhìn.

Đồ Nguyên cũng lại lần nữa cảm tạ.

...

Bọn họ cũng không có dừng lại nơi đó quá lâu, sau khi ly khai Long Khê, y nguyên là hướng phía Đông Phương mà đi.

Tốc độ đi tới cũng không có chậm lại, trái lại nhanh hơn một ít. Phạm Tuyên Từ ngồi ở trên vai Ngân Giáp thi mị, nàng đang tại thực khí, Đồ Nguyên nhớ tới bộ dáng mình khi ngồi ở trong gian phòng âm lạnh tại Âm Hồn Cốc gấp gáp thực khí. Hiện tại nàng cũng là như thế. Hơn nữa ngồi ở trên vai Ngân Giáp thi mị vậy mà cũng có thể nhập định thực khí.

Đồ Nguyên tại trong lòng có chút kinh ngạc với tâm cảnh của nàng, mà chính hắn thì là đang luyện tập Niếp không bộ.

Niếp không đáp mây mù mà đi. Cái này là phần cơ sở nhất để tu hành cương bộ, tuy rằng hắn đã trực phong(theo gió), nhưng mà y nguyên còn là kiên trì luyện tập cái Niếp không bộ đơn giản này.

Nếu muốn nhanh có lúc rất dễ dàng, nhưng mà muốn chậm rãi đi từng bước một trong hư không như vậy, trong thời gian ngắn còn dễ, với thời gian dài lại là một chuyện rất khó.

Lượng biến sẽ dẫn đến chất biến, từ khi hắn luôn luôn kiên trì niếp không mà đi tới, thời gian luyện Trực phong bộ cũng không nhiều, nhưng mà mỗi một lần sử dụng Trực phong bộ thì đều có cảm giác mình đã có tiến bộ rất lớn.

Chân hắn cách mặt đất ba tấc, chột nhìn thoáng qua giống như là đi trên mặt đất. Nhưng mà lại có một loại cảm giác phiêu diêu. Nếu là khi có một ngày đạp tại trong hư không vẫn ổn định giống như là đạp tại trên mặt đất, đó chính là đã đại thành rồi, có thể không cần luyện nữa tập.

Tu pháp cần phải ngộ, đồng dạng cần phải luyện.

Vừa luyện Niếp không bộ, đồng thời lại vừa lấy một quyển đạo kinh ra xem

Nếu là gặp phải con đường chệch đường muốn đi quá nhiều, bọn họ sẽ bỏ đường mà vào núi, vượt núi mà qua. Bất quá, vượt núi cũng phải có chú ý, mỗi khi muốn vượt núi thì hắn nhất định là trước đó phải quan sát một phen. Không thể xông vào trong cái sào huyệt của yêu vật nào đó.

Có một số đại yêu, yêu khí trái lại là nội hiểm, Đồ Nguyên cũng nhìn không ra được, nhưng mà trong lòng hắn lại sẽ có một loại cảm giác nặng nề, như là có cái gì áp chế vậy, lúc đó, hắn nhất định sẽ không tiếp tục đi thẳng tới rồi.

Đây là một loại trực giác của người tu hành đã đến cảnh giới nhất định, loại trực giác này càng nhạy cảm, vậy thì tri giác đối với nguy hiểm lại càng rõ ràng, cảnh giới đến cao nhất thì khi có người nhắc tới tên của người, người cũng có thể biết rõ.

Loại cảnh giới này là vô pháp chủ động tu hành, được chính là được rồi.

Càng về sau, rất nhiều thứ huyền diệu càng là vô pháp tu hành, không có thể dựa vào sách nào. Điều này cũng là nguyên nhân vì sao nói sư phụ dẫn đường, tu hành dựa vào cá nhân. Cùng một dạng đồ vật, sư phụ ngộ được rồi, đệ tử lại có thể không tìm được cửa mà vào.

Sư phụ dạy, một đệ tử khác học được rồi, mà người có thể làm thế nào cũng học không được, như vậy người không có học được liền có khả năng hoài nghi sư phụ đem bí quyết dạy cho sư huynh hoặc là sư đệ rồi.

Ngăn ở trước mặt Đồ Nguyên chính là một dải núi, núi này không chỉ cao, hơn nữa phi thường dài, hắn không dám mang theo Phạm Tuyên Từ vượt qua núi này, cũng vượt không được.

Nhìn từ rất xa, có nơi cao vút nhập mây.

Núi tên là Tổ Linh sơn, là khởi nguồn của mấy chục con sông lớn tại một miền đất này, là ngọn nguồn linh mạch của rất nhiều tiểu sơn mạch. Mà tại trên Tổ Linh sơn này nhưng không có bất cứ một cái môn phái nào, bởi vì nơi này có một cái yêu thánh chiếm giữ. Tại nơi cao nhất Tổ Linh sơn có một yêu, nghe nói là từ thời thần linh thống ngự thiên địa này thì đã tồn tại.

Có người nói là tọa hạ thần tướng của thần linh, lại có người nói khi khu trừ thần linh thì hấn dốc sức rất nhiều, cuối cùng bản thân bị trọng thương, ẩn tại trên Tổ Linh sơn, mà các phái năm đó tham gia đại chiến vì cảm tạ hấn, nhất trí quyết định đem Tổ Linh sơn này tặng cho hấn, bất cứ môn phái gì đều không được khai tông lập phái tại trên Tổ Linh sơn này.

Những điều này chỉ là truyền thuyết, Đồ Nguyên không rõ có thật hay không. Hấn chỉ biết, nhiều năm qua như vậy, người dưới núi một đời lại một đời sinh sôi nảy nở, đời đời kiếp kiếp đều xưng yêu thánh trên núi kia là Tổ linh.

Cho tới nay, vùng này đều là mưa thuận gió hòa, không có xảy ra đại tai nạn.

Cũng chính là bởi vì có Tổ linh này tại, cho nên trên dải núi này đều là yêu tà chiếm giữ, bắt quá, những yêu này tựa hồ cũng là bị ước thúc, cũng không tới quấy nhiễu nhân loại, trái lại thường sẽ có yêu biến ảo thành người đến nhân gian hành tẩu.

Cho nên, tại vùng Tổ Linh sơn này, hình thành bầu không khí đặc biệt. Vòng qua Tổ Linh sơn này, bên kia thì là vùng quốc gia nhân loại, nhân loại cực độ phồn thịnh, nếu như nói bên này núi giống như là thế giới hoang dã, thì bên kia chính thật là nơi nhân loại định cư.

Đương nhiên, giữa trong cái thiên địa này, có rất nhiều địa phương có nhân loại cao độ phồn thịnh tụ cư như nơi đó, nhưng mà tại một vùng này có một cái Thánh địa tán tu, cho nên Đồ Nguyên đi tới nơi đây.

Đối với tán tu mà nói, Vạn Thánh sơn kia là Thánh địa, mà đối với một ít đại môn đại phái mà nói, Vạn Thánh sơn thì là nguồn gốc hỗn loạn của một mảnh đất này.

Dọc theo chân Tổ Linh sơn kéo dài đến cực xa, có một cái đại lộ, là do người thường xuyên lui tới tạo ra.

Phạm Tuyên Tử y nguyên là ngồi ở trên người Ngân Giáp thi mị, Đồ Nguyên y nguyên là hành tẩu trong hư không cách mặt đất ba tấc. Trên một ngọn cây ở đỉnh núi xa xôi, có một người đứng đó thối sáo, dẫn tới bầy chim xoay quanh bay lượn tại trên đầu y.

Trên con đường phía trước thì là có một đoàn người đang đi tới, đoàn người kia dùng một con rắn mối thật lớn kéo xe.

Đồ Nguyên đứng xa xa nhìn, điều này làm cho hấn nhớ tới con rắn mối lớn năm đó bị Điều Dao thu phục kia, đáng tiếc Điều Dao còn chưa kịp dùng Tế trùng phù thuật tể nó, liền bị Tử Thành đột nhiên từ vực ngoại hạ xuống làm xáo trộn tất cả.

Cũng không biết Điều Dao hiện tại thế nào rồi? Đồ Nguyên đột nhiên tâm tư trôi dạt phương xa.

...

"Phu nhân, phía sau có người đi theo."

Một vị nam tử cười trên một con mãnh hổ lốm đốm màu sắc đi tới bên cạnh xe do rắn mối kéo kia nói ra.

Màn xe nhấc lên, lộ ra khuôn mặt một vị phụ nhân xinh đẹp. Nàng hướng về phía sau nhìn qua, đồng tử trong một đôi mắt phượng kia tức thì co co lại, nói ra: "Người ở phía sau không đơn giản, chúng ta chú ý một chút, không nên trêu chọc hấn, đợi lát nữa tại phía trước tìm một chỗ nghỉ ngơi, để bọn họ đi qua, nhìn xem rồi nói tiếp."

"Vâng, phu nhân." Nam tử kia nhẹ giọng trả lời, lại ngay sau đó lại lớn tiếng nói: "Xốc tinh thần lên, tới phía trước tìm một nơi kín gió chút hạ trại nghỉ ngơi một cái."

Đoàn người nghe nói có thể nghỉ ngơi, tức thì cất tiếng hoan hô, tốc độ nhanh hơn không ít.

Chỉ là bọn hấn không biết điều phu nhân mình lo lắng.

Trong xe, phu nhân đưa tay sờ sờ đầu hải tử của mình.

Đó là một nam hải, trước đây nam hải hấn là rất thanh tú, bộ dáng lúc này thì đã mặt vàng cơ teo, bắt quá tinh thần tựa hồ cũng không tệ lắm.

"Mẫu thân, có phải bọn họ đuổi theo rồi hay không?"

Phụ nhân kia lắc đầu, nói ra: "Không có, hải tử, sắp đến rồi, chỉ cần đến Vạn Thánh sơn, tìm được ngoại công của ngươi, bệnh của ngươi là có thể chữa trị."

"Nga, mẫu thân, ta buồn ngủ." Nam hải nói ra.

"Buồn ngủ thì ngủ một hồi đi." Phụ nhân nói ra.

"Nhưng mà ta sợ, sợ ta vừa ngủ liền sẽ trông thấy tà ma kia, hấn ăn thịt ta, đã ăn đến bao tử ta rồi." Nam hài nói ra.

Phụ nhân nhìn bộ dáng con trai mình, trong lòng đau xót, ôm hấn vào trong lòng, ôm chặt lấy.

Khi nàng bỏ xuống thì con nàng đã ngủ rồi, chỉ là trong ngủ mơ tựa hồ có cái gì đó khiến nó cực kỳ sợ hãi, tay nắm chặt, toàn thân rung động.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 11: Con đường tu hành

Đồ Nguyên nghe tiếng sáo từ đỉnh núi xa xa kia truyền đến, cảm giác thấy tiếng sáo này cực tuyệt, tựa như âm luật kì diệu tự nhiên nhất trong thiên địa, như mùi thơm u lan trong hang, như âm thanh bướm vỗ vỗ cánh, lại như nước suối róc rách róc rách luôn róc rách trên đá xanh, bầy chim hoan minh, cùng hòa vào tiếng nhạc.

Hấn nghe nghe, đột nhiên nhập thần, nhắm mắt lại, thần niệm bị tiếng sáo kia dẫn động, ý thức hấn kéo ra vô hạn, giống như hóa thành một con chim bay liệng, theo âm thanh mà bay.

Đứng trên ngọn cây là một người nữ tử, y bào màu đen tung bay, tại trên ống tay áo màu đen có đóa đóa hoa trắng nhỏ, lay động trong gió, một đầu tóc đen, tóc mái ngang mi, khuôn mặt ẩn dưới tóc đen kia có vẻ xinh xắn và thanh tú.

Tóc đen cùng váy đen lay động trong gió.

Một đoàn người phía trước đã ngừng lại, nhưng mà lại nhìn thấy Đồ Nguyên cũng ngừng lại, nam tử cười hồ kia nắm thật chặt trường thương trong tay, nói ra: "Phụ nhân, hấn cũng dừng lại rồi, có phải bọn chúng hay không?"

Phụ nhân nhìn chằm chằm Đồ Nguyên, nói ra: "Tổ sư thân nữ xuất hiện tại nơi đây, không có người dám sát nhân ở ngay trước mặt nàng, tiếng sáo của tổ sư thân nữ cũng không phải người lòng dạ ác ý có thể nghe được. Bọn họ cũng không phải người truy đuổi chúng ta."

Biểu tình nam tử cười hồ kia buồn lòng một ít, nhưng mà vẫn rất cảnh giác.

Bởi vì chủ nhân một nhà bọn họ đã chết ở trong tay địch nhân, hơn nữa thiếu chủ cũng trúng phải pháp thuật ác độc, chỉ có chạy tới Vạn Thánh sơn gặp ngoại công nơi đó đại khái mới có thể được cứu vớt.

Đồ Nguyên đứng ở đó nghe rất lâu, lúc tỉnh dậy lại thì nữ tử đã tiêu thất, chỉ có tiếng sáo y nguyên du dương uyển chuyển tại trong lòng.

Hấn không có tiếp tục đọc đạo kinh, bởi vì trong tai hấn vẫn cứ có địch âm quanh quẩn bởi hồi không tiêu tan.

Ngồi ở trên lưng Ngân Giáp thi mị, Phạm Tuyên Tử cũng không có tu hành, mà là nhìn sơn mạch trống trải cao xa kia, kinh ngạc tán thán nói ra: "Thật là dễ nghe, tỷ tỷ kia thật xinh đẹp a."

Khi đi ngang qua nơi đoàn người kia hạ trại, nhìn thấy trong đó có một phụ nhân cùng một nam tử đứng ở nơi đó ngưng mắt nhìn lại đây, Đồ Nguyên hướng bọn họ gật gật đầu, cũng không dừng lại tiếp tục đi về phía trước.

Tương phùng đó là duyên phận, nhưng cũng không cần phải tận lực đi kết giao làm gì, càng sẽ không có trông thấy nữ nhân kia xinh đẹp mà tâm sinh rung động gì gì đó.

Bọn họ nhìn chăm chú Đồ Nguyên, nhìn chăm chú vào Phạm Tuyên Tử ngồi ở trên người Ngân Giáp thi mị, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Ngân Giáp thi mị.

"Đó là cái gì?" Nam tử hỏi.

"Nhìn người phía trước, ánh mắt trong suốt, nữ hài phía sau cũng lộ ra vẻ thanh tú, chỉ có hắc bào nhân kia trên người nặng nề lệ khí, tà ý sâu nặng, giống như là vật chết, nếu như không có đoán sai thì hẳn là thi mị." Phụ nhân nói ra.

"Vậy người phía trước kia chính là người ngự thi rồi."

"Rất không giống. Trên thân Người Ngự thi sẽ có ngưng kết tử khí, trên người hấn cũng không có chút tử khí nào, trái lại là sinh cơ bùng bùng, tương dung cùng thiên địa, là cái tu hành cao nhân."

...

Ước chừng đi một tháng thời gian, một mực dọc theo Tô Linh sơn mạch mà đi, một đoạn đường này đúng là bình tĩnh hơn nhiều so với nơi khác, cũng không có yêu mỵ gì xuất hiện, mà tại dưới núi này, dọc theo đường đi đều gặp gỡ rất nhiều người. Bất quá phong tục rất không giống nơi khác, nơi đây mỗi cái thôn trại đều có một cái tế ti, bọn họ đặc biệt thành kính đối với Tô Linh sơn này.

Tại chỗ khác rất ít nhìn thấy. Bởi vì nơi khác là không cho phép tế thần, đều là bị đại môn phái vô hình trung khống chế, dù cho không có đại môn phái cũng có tiểu môn phái.

Bất quá, ở nơi đây bọn họ thành kính cũng không phải đối với thần linh, mà là đối với cái Tô Linh sơn này, là đối với cái thiên địa này.

Người nơi đây ăn mặc cũng không quá giống những địa phương khác, bất quá, Đồ Nguyên cũng không có dừng lại nơi đây quá lâu, duy nhất khiến hắn dừng lại chính là khi dừng chân tại trong một chỗ Tô linh miếu thì đã giao lưu với ông từ không ít tâm đắc về phương diện tu hành.

Từ nơi đó học được một bộ tế thiên chi vũ (điều mưa tế trời). Đó là phương pháp có thể làm mưa xuống, tán vũ, khu tai. Đồ Nguyên biết đây chỉ là do cách bọn họ gọi có bất đồng. Cái này kỳ thực là một bộ phương pháp đập đầu bộ cương, là một loại phương thức thần hồn cá nhân dung nhập vào thiên địa tới gọi động một phương thiên địa.

Ông từ kia sợ dĩ sẽ dạy cho Đồ Nguyên, không phải bởi vì đem nó trở thành một loại thủ đoạn có thể đối địch, mà là coi nó trở thành năng lực có thể tạo phúc mọi người, ông ta hi vọng Đồ Nguyên cũng có thể giống như mình vậy.

Tại nơi đây ở lại ba ngày, Đồ Nguyên rời đi, nhưng mà phát hiện một đoàn người lúc trước gặp ở trên đường kia đúng là đã chạy tới rồi, bọn họ cũng phát hiện ra Đồ Nguyên. Sau một hồi khẩn trương, nhìn thân ảnh Đồ Nguyên nhìn như đi chậm, kì thực khá nhanh rồi đi xa, dù cho là bọn họ là có người cưỡi hổ, xe kia lại là dùng một con rắn mối thật lớn kéo đi, cũng vẫn cứ là không thể đuổi theo.

Một đường đi tới, dọc theo đường đi Đồ Nguyên cùng người các nơi giao lưu, mỗi đến một chỗ, đều học một ít pháp thuật của người địa phương, hắn dùng giấy phù làm một quyển sách, đem những điều đã ngộ đã suy nghĩ ở trên đường ghi chép lại.

Những pháp thuật học được từ giao lưu kia, thường thường đều là khiến Đồ Nguyên không có nghĩ đến, hoặc là quý dị, hoặc là kỳ diệu, đều có đậm màu sắc địa phương. Đồ Nguyên như là một khối bông hấp thu, sau đó dung hợp quán thông, dung hợp thành thứ của mình.

Hắn phát hiện, pháp thuật theo tu vi cá nhân cao lên, cũng lại càng thêm khoáng đạt và cường đại, nhất cử nhất động giống như thiên uy, mà bọn họ có lẽ tu vi không cao, nhưng pháp thuật cũng là khó lòng phòng bị.

Hơn nữa, hắn tại nơi đây còn gặp được một người biết 'Nghĩ linh' phù pháp, bất quá y chuyên môn nghĩ hóa chính là thú loại, hoặc là gia súc hằng ngày, hoặc là dã thú trong núi, cũng không thể nghĩ hóa được những mãnh thú cường đại kia, nhưng cũng coi như là lợi hại, Đồ Nguyên vẫn cứ nhớ lúc đó người giấy của Liên Vân kia là quý dị cỡ nào, có một loại cảm giác một thân hóa hàng ngàn hàng vạn.

Hắn nghe nói một loại phương pháp độc chú, đặc biệt thâm độc, một loại này, hắn chỉ là nghe nói khi đi ngang qua nơi đó, căn bản vô duyên kiến thức, người khác cũng sẽ không hiển lộ ở trước mặt hắn.

Rất nhiều thứ chỉ cần có giao lưu, như vậy trong lòng mình sẽ có cái lý giải đại khái, sẽ không bị đến ngày nào đó gặp phải thì khó lòng phòng bị, trở tay không kịp.

Thế giới trong lòng một cái người là do những gì mình nhìn thấy, nghe thấy, suy nghĩ ra mà hình thành, mà phải có nhìn thấy, nghe thấy cuối cùng mới có thể hình thành suy nghĩ trong lòng, kiến thức càng rộng, lý giải đối với thế giới này càng tăng. Đối với một người tu hành mà nói, du lịch thiên hạ là một chuyện trọng yếu phi thường.

Hắn có thể dự kiến được, một đường từ bên ngoài Long Trì Thiên Cung đi tới Vạn Thánh sơn này sẽ trở thành một trong những hành trình quan trọng nhất đời mình, cũng sẽ giúp tu vi của mình xây dựng được nền tảng.

Tiếp tục đi tới phía trước, khí trời đúng là chậm rãi trở nên khô ráo, hơi ẩm trong gió cũng càng ngày càng ít, mặt đất cũng không ướt át, có nhiều nham thạch lở ló, chim trong bầu trời cũng không còn là loại lông cánh xinh đẹp như trước, không còn thường nhìn thấy những con chim nhỏ mỹ lệ cất tiếng kêu uyển chuyển truy đuổi nhau tìm bạn đời, nhìn thấy là một ít loài chim thật lớn, giống như là tại phía dưới sự nóng bức này rèn luyện ra một thân gân cốt cứng như củi.

Ánh mắt bọn chúng lợi hại, tràn đầy hung ý.

Người ở bắt đầu ít ỏi, đất lở ló khô cạn dưới chân bắt đầu thấy có nhiều cát, dần dần, thấy cát càng ngày càng nhiều, cuối cùng đúng là biến thành cát vàng, trong mắt là một mảnh màu vàng óng mênh mông vô bờ.

Đây là một phiến sa mạc mênh mông, phía dưới mặt trời chiều, giống như hoàng kim đầy đất.

Phạm Tuyên Từ kỳ chưa từng có gặp qua cảnh tượng như thế, ngồi ở trên người Ngân Giáp thi mị, tán thán vô cùng, lớn tiếng hò reo.

Nàng tuyệt vọng người Ngân Giáp thi mị, tại trên lớp cát vàng mênh mông vô bờ cất bước chạy nhanh, kêu to.

Đối với phạm nhân mà nói, đây là một vùng cấm địa tử vong. Đồ Nguyên rất rõ ràng, phiến sa mạc này đại khái so với bất cứ một cái sa mạc nào ở địa cầu đều phải rộng lớn hơn nhiều.

Nếu là không có pháp thuật, hẳn là tuyệt đối sẽ không muốn xuyên qua cái sa mạc này, nhưng mà hiện tại thì khác rồi.

Hắn cũng không có dùng pháp thuật chạy đi, cảm thụ khí tức cái thiên địa này là lịch trình mà một người tu hành cần phải có, rất nhiều linh ngộ đều là từ trong tích lũy thường ngày này mà đến.

Một đoàn người phía sau kia lại xuất hiện rồi, Đồ Nguyên có chút ngoài ý muốn bọn họ vậy mà cũng muốn xuyên qua cái sa mạc này. Hắn cũng không có để ý, cũng không có nghĩ tới đi kết giao đồng hành, bởi vì từ trong xe ở đoàn người kia, hắn cảm thụ được một cỗ oán khí nồng đậm.

Ở phía sau, nhất định có một người tu hành đi theo, bọn họ là đang chạy trốn.

Đi vào trong cát vàng mênh mông kia, chuyển qua hướng đông, kỳ thực vẫn là đi dọc theo chân Tô Linh sơn. Bất quá theo cái góc độ này nhìn Tô Linh sơn nhưng chỉ có thể nhìn thấy một mảnh nham thạch lỏa lỏ.

Phía trước bên trái, tựa hồ có một người bốn ba bộ hành trong cát vàng. Trên bầu trời không có một chút gợn mây nào, ánh nắng như lửa đốt nóng.

Phạm Tuyên Từ mệt rồi, cuối cùng không tiếp tục tung tăng, lại trở về trên vai Ngân Giáp thì mị.

Bầu trời bắt đầu tối đen, khí trời đột ngột chuyển sang lạnh lẽo, Đồ Nguyên cùng Phạm Tuyên Từ tại một nơi kín gió an giấc. Đoàn người kia đúng là cũng tại một nơi cách Đồ Nguyên không xa dừng chân nghỉ lại.

Đại khái là cảm thấy Đồ Nguyên cũng là một người tu hành, nếu là gặp phải nguy hiểm, cũng có thể cầu cứu đi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 12: Ánh mắt trong bóng tối

Trong Sa mạc là không cách nào nhóm lửa, nhưng mà cũng may hiện tại con mắt Phạm Tuyên Từ cũng có thể nhìn đại khái trong bóng tối rồi.

Đồ Nguyên từ trong phù túi lấy ra một cái thần tượng nho nhỏ tối. Cái thần tượng này lớn cỡ một đứa bé một hai tháng tuổi, điều khác hết sức tinh tế, khuôn mặt trông rất sống động, thậm chí có thể nhìn thấy nét tươi cười trên khóe miệng.

Y phục trên người hoa lệ vô cùng, nhất là con mắt, nhìn như của người sống, không biết là làm từ chất liệu gì, thâm thúy vô cùng, như là hai ngôi sao sâu thẳm.

Khiến hắn coi trọng nhất cũng không phải bởi vì chất liệu thần tượng này không phổ thông, mà là trên thần tượng này hẳn là có ít nhất mấy trăm năm đèn nhang lắng đọng, hẳn thậm chí hoài nghi bắt đầu từ khi Long Trì Thiên Cung lập phái, cái thần tượng này đã có rồi, nếu là như vậy vậy thì càng thêm xa xưa rồi.

Hắn nghĩ đến một cái phù trận, có thể khiến cái thần tượng này cùng Thất Bảo Như Ý kết hợp nhất thể. Hắn luôn luôn cảm thấy với Thất Bảo Như Ý, mình còn chưa có tìm được phương thức sử dụng tốt nhất.

Nếu như Thất Bảo Như Ý chỉ là phổ thông, như vậy cũng chỉ là hộ thân rồi, chính là dùng như hiện tại, nhưng mà Thất Bảo Như Ý này cũng không phải là phổ thông. Trong lòng hắn có một cái cách nghĩ, nếu là có thể thực hiện, cái Thất Bảo Như Ý này sẽ không còn chỉ để hộ thân mà thôi.

Cho nên hắn hiện tại cấp thiết muốn có một cái hoàn cảnh yên ổn để thực hiện ý nghĩ của mình.

Cái thần tượng này khiến Đồ Nguyên cảm thấy càng thêm bất khả tư nghị chính là lâu như vậy không có người tế tự, nguyên lực ở bên trên cũng không có cảm giác tán đi chút nào.

Hắn đem thần tượng kia lại cẩn thận cất đi, lấy ra một quyển kim đan mười chín pháp đến xem.

Quyển sách này tại trên đường hắn cũng từng lật xem qua, nội dung bên trong tập hợp những luận bàn về mười chín loại đan đạo điển hình, là mười chín người đã kết kim đan phân chia viết từng thiên văn chương, phi thường trúc trắc.

Bất quá, quyển sách này cũng giúp hắn minh bạch, kết loại phù nào tại trong đan điển sẽ kết cái chủng đan đó, phương pháp kết mỗi một chủng đan đều khác nhau.

Mà phù trong đan điển của Đồ Nguyên là Thiên Cương thần phù, hơn nữa còn là Thiên Cương thần phù không tồn tại tại trên cái thế giới này. Ngay sau khi kết đan, phải như thế nào kết, Đồ Nguyên không có chút đầu mối nào, bất quá còn lâu mới đến lúc kết đan, hắn cho rằng hiện tại mình kỳ thực vẫn còn là đang tại giai đoạn kết phù.

Người khác mỗi kết một đạo phù, đều là có một cái quá trình thâm sâu triệt để lĩnh ngộ, mà Đồ Nguyên hắn thì là chỉ trong một đêm liền kết thành, như

vậy cái quá trình này hẳn là cần phải đi ngược lại, cần phải lĩnh ngộ lần nữa, nếu không như thế căn cơ sẽ bất ổn. Người khác sau khi kết phù, mỗi kết một đạo pháp phù liền có thêm một loại thủ đoạn, mà Đồ Nguyên thì không có.

Cũng may đoạn thời gian này kiến thức được rất nhiều, đọc rất nhiều đạo kinh, từ trong đó ngộ được cùng với một đường vừa đi tới vừa giao lưu, khiến thủ đoạn của hắn cũng nhiều thêm một ít.

Cầm ra bản Kim đan mười chín pháp bắt đầu xem. Sách này là cần phải tinh thông đọc kỹ. Mỗi ngày khi đêm tối nghỉ ngơi thì hắn mới sẽ lấy ra xem, bởi vì mỗi một câu nói bên trong đều là cảm ngộ sâu nhất của những người đã kết kim đan kia.

Phạm Tuyên Từ ở bên cạnh thực khí. Trong sa mạc này cũng không phải là không có linh khí, chỉ là linh khí thưa thớt mà thôi.

Trên bầu trời có ngôi sao tinh khí theo sương hạ xuống, ngày hôm sau lại sẽ bị thái dương đốt sạch sẽ.

Chậm rãi, một vầng trăng tàn sắp rơi phía tây, mà từ phương xa kia, Đồ Nguyên giống như cảm thụ được có người đang nhìn chăm chú vào mình, hắn cũng không có quay đầu nhìn lại.

Nếu như hắn không có liệu sai thì cái người nhìn chăm chú vào mình hẳn chính là đi theo đoàn người kia mà đến. Tuy nói việc hành hiệp trượng nghĩa người nào đều nguyện ý đi làm, nhưng mà cũng nhất định cần phải lượng sức mà làm, còn có một điểm chính là phải đại khái lý giải tình huống một cái.

Bất quá, Đồ Nguyên giả bộ không có cảm ứng được, Phạm Tuyên Từ lại là cảm ứng được rồi, lập tức hướng phía hắc ám mật mờ kia nhìn qua. Điều này làm cho Đồ Nguyên có chút ngoài ý muốn, hắn biết con mắt Phạm Tuyên Từ rất tinh. Khi chưa có tu hành thì cơ hồ đã tương đương với con mắt người tu hành, mà hiện tại đúng là đối với ánh mắt ác ý lại miễn cảm như thế.

Đối với đồ đệ Phạm Tuyên Từ này của mình, hắn đột nhiên cảm thấy nàng có chút kỳ lạ, ngay từ đầu chỉ là cảm thấy, tâm nàng rất trong, hiện tại cảm thấy trên người nàng còn có điểm đặc biệt khác.

Theo Phạm Tuyên Từ quanh quẩn nhìn, ánh mắt kia tức thì tiêu thất.

"Sur phụ, giống như có cái gì đang nhìn chúng ta, có phải dã thú hay không a." Phạm Tuyên Từ nói ra.

Đồ Nguyên không có lý tới nàng, nàng có lúc nhạy cảm giống yêu, nhưng là ý nghĩ lại vẫn cứ là rất đơn thuần.

"Có phải là sói hay không." Phạm Tuyên Từ tiếp tục hỏi. Nhưng cũng may nàng cũng không cần người khác trả lời nàng, chính nàng đưa mắt nhìn khắp nơi trong bóng tối.

Bên cạnh, cách đó không xa, mấy ngày nay tới giờ Ngân Giáp thi mị đại khái là nghe Phạm Tuyên Từ tụng kinh lâu dài rồi, hung lệ chi khí trên người dường như yếu đi không ít, trong mắt cũng không còn là vẫn đục như trước, giống như trí tuệ có tăng trưởng vậy.

Một đêm này, đúng là gió êm sóng lặng. Hùng đồng cực nhanh hiện lên, theo đường chân trời xuất hiện là toàn bộ sa mạc được chiếu sáng.

Đồ Nguyên cùng Phạm Tuyên Từ y nguyên là đi ở phía trước, cùng song hành chừng vài dặm ngoài, có một người cũng đang đi, bất quá, nhìn bộ dáng, y tựa hồ là khổ tu sĩ, bởi vì toàn thân trên dưới không có dùng bất cứ pháp thuật gì che phủ thân mình, giống như là một cái người thường, từng bước một cất bước trên cát.

Nhưng mà Đồ Nguyên lại nhìn một cái là có thể xác định y cũng không phải người thường, mà là một vị tu sĩ, chí ít cũng là một vị tu sĩ đã kết phù.

Tiếp sau đó là một đoàn người kia, thanh âm nam tử cười hồ vẫn rất lớn như trước, nhưng mà Đồ Nguyên lại có thể cảm thụ được trong giọng của gã có chứa vẻ âu lo, tựa hồ bọn họ là đang nỗ lực theo mình cùng vị khổ tu sĩ bên kia.

Đồ Nguyên trái lại cũng không có bởi vậy mà hạ thấp tốc độ, bởi vì hắn đi kỳ thực cũng không nhanh.

Sắc trời lại tối xuống, lại một lần nữa tìm một cái chỗ kín gió để nghỉ ngơi, sau đó đọc sách, y nguyên là cảm thụ được có nhìn trộm, Đồ Nguyên y nguyên không để ý đến, mà Phạm Tuyên Từ lập tức cảnh giác rồi, nàng đứng lên, lớn tiếng nói: "Có người có người, người nào ở bên kia."

Nói xong liền muốn đi tìm, Đồ Nguyên thì là quát khẽ nói: "Ồ ào cái gì."

"Sur phụ, có người đang nhìn trộm chúng ta." Phạm Tuyên Từ nói ra.

"Chỉ người biết?"

"Sur phụ cũng biết a?" Phạm Tuyên Từ như là kinh ngạc hỏi ra.

Một câu nói này làm Đồ Nguyên gõ đầu nàng một cái, nàng có thể cảm thụ được, dựa vào cái gì hắn làm sur phụ lại không thể đủ cảm ứng được.

"Người muốn qua bên kia có đúng hay không?" Đồ Nguyên hỏi.

"Đúng vậy, sur phụ."

"Vậy thì đi đi, mang theo ngân giáp đi."

"Vâng, sư phụ." Phạm Tuyên Từ cao hứng trả lời, tiếp nhận khu thi chuông mà Đồ Nguyên đưa qua, sau khi lắc lắc, hướng Ngân Giáp thì mị kia nói ra: "Ngân giáp, đi theo ta."

Điều khiển Khu thi chuông này cũng không khó, Phạm Tuyên Từ thực khí mấy nguyệt rồi, đã có thể miễn cưỡng dao động được cái Khu thi chuông này. Đồ Nguyên đã sớm dạy cho nàng phương thức dùng Khu thi chuông không chế Ngân Giáp thì mị.

Ngân Giáp thì mị găm nhẹ một tiếng cùng theo Phạm Tuyên Từ rời đi.

Đồ Nguyên thì là một mình ngồi ở chỗ kia tiếp tục đọc sách, nhưng mà sau khi Phạm Tuyên Từ mang theo Ngân Giáp thì mị tiến vào doanh địa chỗ một đoàn người kia, Đồ Nguyên đột nhiên phát hiện từ phía sau lưng mình bị người nhìn chăm chú vào, loại cảm giác này càng ngày càng mạnh, thậm chí có một tia nóng cháy.

Trong lòng Đồ Nguyên sinh ra tức giận, thầm nói: "Ta không đi quản chuyện của người, người cứ nhiên dấn đến trên chộc ta."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 13: Quỷ yêu

Đồ Nguyên không nghĩ tới người kia vậy mà lại dám có ý đồ đến đánh mình, là gan không nhỏ, hoặc là y có bản lĩnh đặc biệt gì đó, hoặc là, không có nhìn ra tu vi của mình.

Hắn chậm rãi đứng lên, tay cầm sách, chấp tay sau quay đầu lại, chỉ thấy trên cồn cát đúng là không biết từ khi nào có một người đang đứng.

Người kia mặc một thân pháp bào đỏ sậm quý dị, nhưng mà trên mặt lại có một cái mặt nạ hồ quỷ màu trắng, đột nhiên xuất hiện tại nơi đó, khiến người sợ hãi.

Đồ Nguyên đánh giá đối phương, tại trong cảm nhận của hắn, người này giống như là một làn gió quý dị, tựa như vô hình, nếu không có tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối không tin nơi đó có một người.

Nhưng mà ánh mắt lúc trước khiến Đồ Nguyên cảm thấy nóng cháy kia là ánh mắt thâm trầm ác ý, là sát ý.

"Người muốn giết ta?" Đồ Nguyên lạnh lùng hỏi.

Người kia không trả lời, Đồ Nguyên tiếp tục nói: "Ta với người không cừu không oán, dù sao cũng phải có cái lý do đi?"

Trong đêm tối, tại sa mạc chỉ có gió, gió thổi qua làm cát nhỏ dưới chân chuyển động.

"Đưa thân tượng cho ta."

Trong bóng tối truyền đến thanh âm của người kia, thanh âm phi thường đông cứng, và quái dị, Đồ Nguyên miễn cưỡng mới có thể nghe hiểu.

"Thân tượng?" Lúc này Đồ Nguyên mới đại khái biết là đêm qua khi mình lấy thân tượng kia ra, tiết lộ khí tức, bị y cảm ứng được rồi.

"Người muốn." Đồ Nguyên cất quyền sách trên tay vào, lạnh lùng nói: "Vậy thì tới lấy đi."

Theo hắn dứt lời, người kia im hơi lặng tiếng tán nhập vào trong hư không, nhưng mà một mảnh cát vàng bị gió thổi lên lại tại trong bầu trời hắc ám ngưng kết thành một cái người, phát ra một tiếng hô như gió, thẳng cuốn vào linh hồn.

Người cát kia nhào xuống Đồ Nguyên, dưới chân lại đồng dạng có một đoàn cát như sợi thừng xoắn về phía Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên một tay chấp tại sau lưng, thuận thế lui về phía sau một bước, nhưng mà lại tại trong nháy mắt khi gió cát như sợi thừng kia quấn tới thì chân hắn giờ lên đạp mạnh xuống.

Đạp nguyệt trục phong bộ nhưng không phải chỉ là một loại bản lĩnh dùng để di chuyển, Đạp nguyệt trục phong tu chính là đạp trục linh khí pháp ý giữa trong cái thiên địa này.

Trong nháy mắt bàn chân đạp xuống, gió cát vô hình kia đúng là bị đạp tại dưới chân. Gió cát gãy dựa, nhưng không cách nào quấn lên chân hắn, mà cơ hồ cùng lúc, tay phải hắn vẽ ra một cái vòng tròn, trong tay mạnh động linh quang, nơi đi qua, bão cát đình chỉ, trong hư vô giống như có một cái bóng đỏ sậm bị hắn kéo thẳng ra từ trong gió cát.

"A..."

Trong hư không truyền đến một tiếng hét thảm. Xa xa có một cái bóng đỏ sậm hiển hiện ra. Một lũ hồng tơ bị Đồ Nguyên nắm trong lòng bàn tay đã bị nuốt rồi.

Đồ Nguyên không sợ nhất chính là cùng người đầu pháp, mà sợ là đầu pháp khí đầu bảo, chủ yếu là do bản thân hắn cũng không có pháp bảo cường đại hộ thân. Hắn rất muốn luyện một kiện bản mạng linh bảo, nhưng vẫn chưa rảnh rồi, cũng không biết cách luyện cụ thể, lại không có tài liệu tốt để luyện, một thanh Hoàng mang kiếm cùng Trần Hồn đỉnh trước đây đều đã mất, hiện tại cũng chỉ có cái Thất Bảo Như Ý này. Cùng một ít pháp khí bình thường.

Người mặc pháp bào đỏ sậm mặt đeo quý hồ mặt nạ bạch sắc kia lạnh lùng nhìn chăm chú vào Đồ Nguyên. Đồ Nguyên đã có thể xác định, y không phải người, cũng không phải yêu, mà là quý yêu.

Quý yêu là thể kết hợp giữa quý vật cùng yêu, có nhục thân, lại hoàn toàn bất đồng với nhục thân.

Đồ Nguyên nhìn, trong lòng thầm nghĩ Nhiếp Linh Cầm Nã pháp này của mình còn luyện chưa đủ mức, vừa rồi rõ ràng có thể một cái chụp là bắt được vào trong tay, lại để cho y chạy thoát khỏi bàn tay rồi, chỉ móc ra được một lũ thần hồn, tuy sẽ làm y bị thương, nhưng không thể đủ khiến y chết, về sau y còn có thể lại tới, hơn nữa sẽ càng thêm cẩn thận.

Đột nhiên, xa xa truyền đến tiếng bước chân gấp gáp, cũng có tiếng la lớn: "Sur phụ, người không sao chứ."

Vị mặc đồ sậm pháp bào mang mặt nạ quý hồ bạch sắc kia nhanh chóng hướng trong bóng tối cuồng lui, tán đi như cát. Cũng tại trong nháy mắt y tán đi, trong mặt cát có một đạo bóng đen cao to thoát ra, hai tay bao phủ hắc quang vạch vào trong hư không, trong hắc quang lại có điểm điểm ngân sắc, nhưng hoàn toàn không đạt được.

Đó là Ngân Giáp thi mị trở về tới.

Đồ Nguyên truyền một cái ý niệm tới, bảo nó thủ tại nơi đó.

Bất quá, theo Phạm Tuyên Từ trở về không chỉ có mình Phạm Tuyên Từ, còn có vị nam tử cười hồ cùng vị phụ nhân kia.

"Sur phụ, sur phụ, người không sao chứ." Phạm Tuyên Từ vòng quanh Đồ Nguyên mà nhìn, Đồ Nguyên phát phát tay, đuối nàng qua một bên, nhìn về phía vị phụ nhân kia.

"Xin chào chân nhân." Phụ nhân kia dịu dàng cúi đầu.

"Phụ nhân khỏe." Đồ Nguyên thuận miệng đáp.

"Vừa rồi nghe nơi này có tiếng kêu như nhiếp hồn, không biết chân nhân gặp phải cái gì?" Phụ nhân hỏi.

"Tạ phụ nhân quan tâm, bất quá là một cái tà mị trong biển cát, không tính là cái gì."

"Nga, vậy quấy rầy rồi." Phụ nhân nói xong liền hành lễ, rồi quay trở lại doanh địa rồi.

Phạm Tuyên Từ ở bên cạnh thì hỏi: "Sur phụ, là thứ gì vậy?"

"Một con quý yêu, về sau hành tẩu cẩn thận một chút, không có để tách ra một mình, quý yêu này dù chưa đến cảnh giới kết đan, lại thiên phú dị thường, không thể coi thường." Đồ Nguyên nói ra.

"Sur phụ người cũng không phải là đối thủ của quý yêu kia sao?"

Đồ Nguyên trừng mắt lên, tức thì không muốn nói chuyện tiếp với nàng rồi, hơi giận nói: "Người đã thuộc 《Hoài Nam tiên sinh thuyết》 chưa."

Phạm Tuyên Từ tức thì sụ mặt, nàng vốn là rất thích tu hành, nằm mơ đều nghĩ tới, nhưng mà từ khi tu hành tới nay, Đồ Nguyên luôn bảo nàng học thuộc các loại đạo kinh, khiến nàng sợ rồi.

"Không có."

"Vậy còn không đi đọc đi."

"Nga."

Không qua bao lâu, trong sa mạc hắc ám mà trống trải liền vang lên âm thanh tụng kinh thanh thúy của Phạm Tuyên Từ.

Phụ nhân cùng nam tử kia trở lại trong doanh địa, nam tử tức giận nói ra: "Người này lãnh ngạo vô cùng, tuy có tu vi, lại không đức tài, phụ nhân, nếu là quý yêu kia đuối theo, chỉ sợ hắn sẽ thấy chết mà không cứu."

Phụ nhân không có nói chuyện, mà là nhìn trong bóng tối, nói ra: "Cứu cùng không cứu, đó là chuyện của người khác, chúng ta không có quyền quyền chi trích, nói mọi người rất tốt nghĩ ngơi đi, ngày mai còn là theo sát họ, có họ tại, quý yêu kia cũng không dám quá mức tới gần."

"Vâng, phu nhân. Bất quá, phu nhân, người cảm thấy thanh âm lúc trước kia, có đúng hay không là của quý yêu kia vọng lại?"

"Không rõ ràng lắm, trong cái sa mạc này nhìn như hoang vu, kì thực cũng là hung hiểm dị thường, đêm tối tuy rằng cần nghỉ ngơi tốt, nhưng cũng phải chú ý an toàn."

"Vâng, phu nhân."

Nam từ lui sang một bên, nhìn hắc ám, tại dưới chân gã có một con mãnh hổ đang nằm, đầu hổ ụi ụi vào chân gã như chó vậy, nhưng mà chủ nhân của nó cũng không để ý đến nó, chỉ là nhìn hắc ám không biết suy nghĩ cái gì.

Ngày hôm sau, một đường hành tẩu, bình an vô sự, đêm tối bình tĩnh, chỉ có trong bóng tối truyền đến tiếng Phạm Tuyên Từ tụng kinh, ngày thứ ba y nguyên như thế, ngày thứ tư lại xảy ra chuyện.

Trong bóng tối sa mạc, không biết thế nào xuất hiện một đám sa hạt(bò cạp), dày đặc chi chít, loại sa hạt không có linh trí này đối với người tu hành như Đồ Nguyên mà nói, đương nhiên không tính cái gì, nhưng mà những sa hạt này nếu đã dám đến công kích người tu hành như hấn vậy, chỉ có thể nói rõ một cái vấn đề, đó chính là phía sau chúng nó có một cái vương.

Yêu vương thấp nhất cũng tương đương với kim đan tu sĩ nhân loại, sống lưng Đồ Nguyên đã hiện lên mồ hôi lạnh, hấn không nghĩ tới mình vậy mà chui đầu vào trong sào huyết của sa hạt lại không biết.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 14: Yêu vương

Trong một phiên bóng tối.

Vô số độc hạt dày đặc chi chít vọt tới, trên thân độc hạt kia có phát ra quang vận lục sẫm, có một số con ở đầu mút đuôi còn tản ra hồng quang.

Người tu hành không sợ hãi những độc hạt không ra hồn gì này, nhưng mà trong đám đông bò cạp này, độc trên đuôi một số con lại sẽ khiến người tu hành cảm thấy không được thoải mái, bởi vì nếu là độc đó thấm vào trong thân thể, tuy rằng không có lập tức chí mạng, lại sẽ khiến người tu hành rất khó chịu.

Bất quá, chân chính khiến Đồ Nguyên cảnh giác chính là yêu khí dày đặc phía sau đám bò cạp dày đặc kia, một cái kim đan tu sĩ đáng sợ cỡ nào, Đồ Nguyên căn bản là vô pháp dự liệu.

Một vị khổ tu sĩ xa xa kia cũng bị vây quanh tại trong bầy bò cạp, trên người gã ta đã bao phủ một đoàn hỏa diễm, khiến độc hạt không dám đến gần. Ở phía sau, trong đoàn người kia phát ra từng trận kinh hô, đã có pháp phù lấp lóe giữa trong bầy bò cạp.

"Sư phụ, thế nào lại có nhiều độc hạt như thế a." Phạm Tuyên Từ ở bên cạnh thanh âm có chút run rẩy rồi.

"Đừng sợ." Đồ Nguyên nói, con mắt đột nhiên nhú lại, bởi vì tại mặt sau bầy bò cạp có con bò cạp lớn như một gian phòng chui ra khỏi mặt cát.

Con bò cạp kia có một đôi mắt màu lục, tựa như hai ngọn đèn xanh biếc, gai độc trên đuôi giương lên cao ngất, tại trong bóng tối thì là một mảnh đỏ đậm.

Đồ Nguyên nghĩ đến trong kiếp trước tựa hồ có một cái cô sự, nói là có một con hạt yêu mà gai độc của nó có thể đâm thủng cả kim thân của Phật tổ.

Mà trên cái thế giới này, hạt vĩ(đuôi bò cạp) từ trước tới nay đều là một thứ cực kỳ cường đại, nếu là hạt yêu đã kết đan, vậy trên hạt vĩ liền sẽ hình thành pháp văn thiên nhiên, tục truyền có thể xuyên thủng hư vô, đâm phá bất cứ cái nhục thân gì trong thiên hạ.

Nhìn cái gai đuôi màu đỏ đậm xen lẫn chút vàng kia, trong lòng lại đột nhiên sinh ra ý nghĩ, nếu là mình có thể được đến cái hạt vĩ đó, vậy thì không phải mình đã có tài liệu luyện bảo rồi sao?

Cách đó không xa, trong đoàn người kia, nam tử lo lắng nói ra: "Phu nhân, làm sao bây giờ. Chúng ta có nên thừa dịp bây giờ độc hạt còn chưa có hoàn toàn vây kín mà đột phá vòng vây hay không?"

Phu nhân không có nói chuyện, nhìn trong bóng tối, bọn họ cũng thấy được cái đuôi đỏ đậm giờ cao trong hư không kia.

"Nếu như chỉ là những sa hạt này thì không có gì. Nhưng với hạt vương kia thì không người có thể chống được, lúc này không đi. Chúng ta đều phải chết ở chỗ này." Nam tử nói ra: "Nói đây không ai có thể chống được hạt vương kia."

"A Tư Nhĩ, chờ một chút, vị Đồ chân nhân kia không đơn giản." Phu nhân nói.

"Mặc dù hần có một con Ngân Giáp thi mị, nhưng mà hần cũng có một cái đệ tử phải bảo vệ, căn bản tựu cố không được chúng ta, hơn nữa, bọn họ chính mình cũng không nhất định có thể đủ thoát thân." A Tư Nhĩ nói ra.

Phu nhân cũng không lại để ý đến hần, mà là nhìn phương xa. Đột nhiên nói ra: "Di chuyển về phía Đồ chân nhân đi."

A Tư Nhĩ như rồng mảy, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng hít sâu một hơi rồi cũng không có nói ra.

Mọi người nghe lời phu nhân nói, lập tức xông về phía chỗ Đồ Nguyên.

Ngân Giáp thi mị phát ra tiếng kêu trầm thấp, hạt vương kia tựa hồ bị tiếng kêu của Ngân giáp thi mị thu hút rồi, yêu khí kèm theo tràn ngập hung ý nhào đến.

Ngân Giáp thi mị đúng là không có sợ hãi, Đồ Nguyên lay động chuông trong tay, Ngân Giáp thi mị sải bước xông về phía hạt yêu kia. Dọc theo đường đi, những độc hạt khác tiếp bị đập thành thịt nát.

Ngân Giáp thi mị đã còi hắc bào ra, ngân giáp trên người hiện lộ, tử khí tận trời.

Trong nháy mắt đó, yêu khí từ khí quán vào nhau, tại một phiên hắc ám, thi thể bò cạp tung bay.

Đột nhiên, trong một mảnh thi khí cùng yêu khí kia xuất hiện một điểm khí tức chí cương chí dương. Tại trong nháy mắt khí tức kia xuất hiện cái này, Đồ Nguyên đúng là cảm thấy mình thấy được một cái thái dương.

Đó là âm độc trên người con bò cạp này, nhưng một điểm độc châm kia lại là chí cương chí dương, một điểm viêm dương sinh ra từ trong chí âm.

Trong nháy mắt một điểm đỏ đậm kia xuất hiện, như là ánh mặt trời mới mọc trừ phương đông, chiếu xuống. Xuyên thủng hư không, đâm thẳng tới đầu của Ngân Giáp thi mị. Ngân giáp của Ngân Giáp thi mị vậy mà căn bản vô pháp ngăn trở, trong nháy mắt bị đâm thủng vào trong trán.

Ngân Giáp thi mị kêu lên một tiếng ngã xuống đất. Đồ Nguyên thông qua một điểm thần niệm trong ngọc bài trên đầu Ngân Giáp thi mị, cảm ứng được một cỗ khí tức chí cương chí dương như liệt viêm bùng mãnh tràn vào. Hần cảm thụ được sự thống khổ của Ngân Giáp thi mị, như lửa nóng thiêu đốt.

Đồ Nguyên một bước bước ra, dưới chân cuồng phong cuộn động, nâng hần đi tới trong bầu trời, trong tay hần cầm một cái chuông màu đen.

"Đình... Đình đang... đang..."

Lay động Chuông khu thi trong tay, tiếng chuông vang lên.

Ngân Giáp thi mị nằm trên mặt đất nghe tiếng chuông nhưng không cách nào đứng lên, nhưng mà tại tiếng chuông khu động, nó không ngừng gãy dựa, tựa hồ muốn đứng lên, lại bởi vì ý thức hỗn loạn mà đứng lên không được.

Điều này làm cho Đồ Nguyên biết được chỗ nhược điểm của Ngân Giáp thi mị này, bản ngã ý chí của thi mị cũng không cường đại, nếu không phải như thế, thế nào sẽ dễ dàng bị người khống chế, đồng thời hần nhìn cái gai nhọn trên đuôi Hạt yêu vương kia, trong lòng càng là tâm nóng.

Hạt yêu vương nhìn thấy Đồ Nguyên xuất hiện trong hư không, miệng phun ra một mảnh khói độc, khói độc hóa thành huyền quang cuốn về phía Đồ Nguyên. Thất Bảo Như Ý đã xuất hiện tại trên tay Đồ Nguyên, trong lúc xoay chuyển, mảnh khói độc kia hóa thành bộ dáng một con độc hạt, nhưng tại phía dưới thanh quang tỏa ra từ Thất Bảo Như Ý, nó căn bản tựu vô pháp tới gần.

Đúng lúc này, phía sau Hạt yêu vương xuất hiện một cái người, là vị khổ tu sĩ kia.

Bàn tay trần của hần ta đột nhiên đánh về phía yêu vương.

Trên người hần giống như không có chút linh khí nào, nhưng vừa động thân thì đã đến khoảng không trước mặt yêu vương, một quyền nện thẳng xuống. Một quyền kia đúng là như có cảm giác nghiền nát hư không.

Mà một đôi cánh của hạt yêu thì hướng người kia kẹp tới.

Trên cang mơ hồ có phù pháp xuất hiện tại trong hư không, hư không trở nên mờ lung.

Khói độc cuộn cuộn, đem người kia hoàn toàn nuốt hết.

Yêu phân hai loại, yêu đã kết đan nếu là ngộ được thiên địa thời cơ, có thể hóa hình làm người, nếu là hóa hình thành người, yêu khí bên trong thân thể nó sẽ nhận được tẩy lễ thuần hóa, trí tuệ càng là tăng nhiều. Nhưng có một loại khác tại lúc kết đan, không được thiên địa thời cơ, như vậy vẫn giữ nguyên hình. Loại này tuy rằng vẫn cường đại, nhưng trí tuệ có khuyết thiếu, thân ý bất minh, tu hành thông thả, tu hành mấy trăm năm, có lẽ không bằng nhân loại mấy chục năm.

Đồ Nguyên vốn định tế ra đầu Phi Thiên dạ xoa, nhưng mà nếu cái khổ tu sĩ kia đã xuất hiện rồi, vậy thì để đối phương trước chiến một trận rồi nói tiếp.

Khói độc càng ngày càng thịnh, Đồ Nguyên bau lùi ra sau, trở lại bên cạnh Phạm Tuyên Từ, lại dùng Khu thi chuông gọi Ngân Giáp thi mị trở về. Phạm Tuyên Từ nhìn ánh mắt Ngân Giáp thi mị tựa hồ đồ dẫn, cả giận nói: "Nhìn qua một thân ngân giáp, không nghĩ tới vô dụng như thế."

Đồ Nguyên nói ra: "Độc trên gai đuôi của hạt vương kia chí cương chí dương, cái thi quỷ này không chịu nổi, không có bị cú đâm kia đâm diệt ý thức đã tính là không tệ rồi."

Tại trong lòng Đồ Nguyên đã có tính toán. Hắn không biết cái người khu thi lúc trước kia vì cái gì không có khắc ghi phù văn lên thân cái thi mị này, phải biết rằng, loại thi mị này cường đại là ở tại người tế luyện, như là tế luyện pháp khí vậy.

Cái đầu Phi Thiên dạ xoa trên tay hắn kia là đã được người tế luyện qua, đó đã không còn là một cái đầu quỷ dạ xoa đơn thuần, mà là một kiện pháp bảo cường đại.

Vị phu nhân kia đã ở bên cạnh rồi, nàng cũng nhìn nhìn cái lỗ trên trán Ngân Giáp thi mị, lo lắng nói ra: "Ngay cả Ngân Giáp thi mị cũng không phải là đối thủ, vị thượng sư kia là đối thủ của hạt yêu vương kia sao?"

Đồ Nguyên không có trả lời, ánh mắt hắn lại nhìn về phía một chỗ khác trong bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 15: Chém yêu

Đồ Nguyên cũng không có thấy được gì ở trong bóng tối kia, thậm chí ngay cả các cảm giác trực quan cũng không có, nhưng mà hắn vẫn cảm thấy ngoại trừ hạt yêu này ra còn có nguy hiểm khác tồn tại.

Một cơn gió thổi tới, trong gió tràn ngập độc khí cùng mùi tanh từ những tiểu độc hạt đã chết khai, gió thổi lay động chuông bên hông Đồ Nguyên, phát ra tiếng vang trầm muộn, khiến một khối không gian sa mạc nhỏ này có vẻ càng thêm kiêu ngạo.

Ngân Giáp thi mị đột nhiên ngã xuống, Phạm Tuyên Từ một trận khản trương, Đồ Nguyên than thở: "Nghĩ không ra gai đuôi Hạt yêu vương kia phách liệt như thế, gần như muốn đốt hết một thân thi khí của nó."

"Vậy làm sao bây giờ a sư phụ." Phạm Tuyên Từ vội hỏi.

"Quá rồi nói tiếp." Đồ Nguyên nói xong, chuẩn bị tiến lên, còn nói thêm: "Bản thân ngươi phải cẩn thận một chút, cầm lấy chuông này."

Tuy rằng hiện tại thi mị đã ngã đổ xuống rồi, nhưng mà Khu thi chuông tại tay, người nào cũng không có thể xác định thi mị kia có đột nhiên đứng lên hay không, huống chi, đó là Ngân Giáp thi mị.

Đồ Nguyên đi về phía Hạt yêu vương kia, chỉ trong vài bước, thân hình hắn vậy mà càng lúc càng mờ nhạt, cuối cùng biến mất trong bóng tối.

"Cái độn pháp này của chân nhân quả nhiên là thần diệu."

Phu nhân nhìn Đồ Nguyên tiêu thất, tán thán nói ra.

"Đúng vậy, sư phụ ta rất lợi hại, các người không phải sợ, hắn nhất định có thể giết chết hạt yêu kia." Phạm Tuyên Từ phi thường tự tin với sư phụ của mình, nàng đến nay vẫn cứ quên không được, sư phụ của mình tay trái cầm Thất Bảo Như Ý, như thần như tiên, tay phải cầm đầu của quỷ Dạ xoa, như ma như yêu.

Lúc đó, sư phụ có một loại cảm giác một tay không chế sinh, một tay không chế tử.

Đồ Nguyên đi tới phụ cận khổ tu sĩ đại chiến cùng hạt yêu, trong mắt hắn nổi lên linh vận, nhìn thấu khói độc. Tại trong mắt hắn, một đôi càn kinh khủng của hạt yêu giống như là hai cái kéo thật lớn mà lợi hại, mà khổ tu sĩ thì chớp loáng di chuyển phía dưới hai cái kéo kia, thân hình thoát ẩu thoát hiện né tránh.

Thấy một màn như vậy, Đồ Nguyên minh bạch, tu sĩ này hẳn không phải là đối thủ của hạt yêu này. Kỳ thực hắn ta là đang tại ép bức chính mình, đây là một loại tu hành.

Phương thức tu hành của người khác, Đồ Nguyên không muốn đi bình luận, bất quá, bản thân hắn là sẽ không dùng phương thức này để tu hành. Mỗi cái người đều có phương thức của riêng mình, mà phương thức của hắn thì là loại tùy tâm mà chuyển, theo tính mà động.

Nhưng mà người này có thể tại cảnh giới kết phù, chiến với yêu vương lâu như vậy, cũng có thể thấy thủ đoạn cao minh, công pháp không đơn giản.

Cũng không biết hắn ta là kết ra loại phù gì, Đồ Nguyên nhìn không được nghĩ thầm. Từ khi trong đan điền hắn kết ra Thiên Cương thần phù tới nay, luôn

luôn sẽ muốn biết rõ trong đan điền người khác là kết cái phù gì.

Tại chỗ cái trán của hạt yêu, đúng là có một chỗ nứt ra rồi, có lực sắc dịch thể chảy ra, chính là bị một quyền của vị tu sĩ kia đánh nứt.

Nhưng mà hiện tại tình huống vị khổ tu sĩ kia lại có chút cận kề nguy hiểm. Đồ Nguyên đang định xuất thủ tương trợ, một đạo Phong Linh phù đã tại tay, nhưng mà lại truyền đến tiếng vị tu sĩ kia kêu to: "Không cần đạo hữu xuất thủ."

Theo tiếng kêu to, thân thể hắn ta đúng là đột nhiên tăng lớn rất nhiều. Y phục trên người xé rách, lộ ra thân thể cường tráng. Tại trên người hắn ta đúng là có hoa văn một con mãnh hổ đốm màu.

Hai tay của hắn ta đột nhiên đâm chìm vào hư không, như mộng huyền, không biết làm thế nào đúng là trực tiếp nắm lấy một đôi cẳng của hạt yêu.

Nhưng mà tại sức mạnh của đôi yêu cẳng kia, thân thể hắn ta trong nháy mắt bị trấn ép xuống cát, nửa đoạn thân thể chìm trong cát. Trong miệng Hạt yêu phun ra một mảnh độc khí đen như mực, vị tu sĩ kia đóng chặt miệng mũi, con mắt lại nhanh chóng mờ to, hạt yêu phát ra thanh âm quái dị, đột nhiên, nó vung gai đuôi lên cao ngất. Điểm hoàng mang đỏ đậm ở đầu gai đuôi kia lộ ra sự nguy hiểm quỷ dị, trong nháy mắt liền vung lên.

Con mắt vị tu sĩ kia theo đó sáng lên, nhìn chăm chăm vết đỏ đậm kia, gai đuôi đỏ đậm đổ ập xuống.

Đồ Nguyên đột nhiên minh bạch, vị tu sĩ này chính là đang đợi lần này, nhưng mà cái Hạt yêu vương này mỗi lần vận dụng cái gai đuôi kia tựa hồ cũng không thoải mái, lúc trước đâm Ngăn Giáp thì nị một lần, rồi chiến với tu sĩ kia lâu như vậy cũng không có dùng lại, cho tới thời khắc này.

Trong nháy mắt vết đỏ đậm nơi gai đuôi sáng lên, liền đã đâm tới vị tu sĩ kia. Đồ Nguyên thậm chí chỉ nhìn đến vết đỏ xẹt qua hư không, mà tu sĩ kia thì tăn rơi làm một mảnh cát vàng, biến mất.

Đồ Nguyên không biết tu sĩ kia có tránh thoát được không. Đột nhiên, dưới chân hắn động đây, một cái tay khó khăn vuron ra khỏi cát.

Đồ Nguyên vội vàng ngồi xổm xuống, đưa tay lôi ra khỏi cát một cái người, chính là vị tu sĩ kia.

Chỉ thấy tu sĩ đã rơi vào nửa hôn mê lại vẫn cứ cố nói ra: "Chung quy ta là tránh không được hạt vĩ châm kia."

Hắn ta cũng không có cầu Đồ Nguyên cứu hắn, chỉ là lẩm bẩm một câu nói như thế, liền chìm vào hôn mê. Đồ Nguyên sờ lên tay hắn, đúng là cực nóng, cả người hắn ta tại trong thời gian ngắn ngủi này, cả người đã đỏ bừng.

Đồ Nguyên cũng không có lại động đến hắn ta, bởi vì hạt yêu đã đánh tới. Gió yêu nhào vào mặt, một mảnh khói độc tuôn lại đây. Tay Đồ Nguyên sờ vào bên hông, một cái đầu hiện ra.

Trong nháy mắt cái đầu kia xuất hiện, một mảnh hung sát khí cuộn trào mãnh liệt bốc lên, linh quang từ trong tay hắn theo tóc bị xách lên mà chảy xuống, tiến vào trong đầu của quỷ Dạ Xoa. Thần niệm của Đồ Nguyên theo linh lực tiến vào trong phi thủ, chỉ cảm giác như mình đi tới trong một vùng biển máu mêm mông, hung tà vô biên.

Linh lực trên người như vỡ òa tràn mạnh vào trong phi thủ, tiến vào trong hai mắt của phi thủ, hai mắt phi thủ chậm rãi mở ra.

Hai đạo ánh mắt huyết hồng hung lệ giống như thực chất nhìn chăm chăm hạt yêu kia. Tại trong nháy mắt khi tay Đồ Nguyên xuất hiện đầu quỷ Dạ xoa, Hạt yêu liền ngừng lại, trong mắt hiện lên sợ hãi, nhưng mà còn không đợi nó thoát đi, liền đã bị một đôi mắt quang của quỷ Dạ xoa nhìn chăm chú, không thể nhúc nhích.

Đồ Nguyên rút ra một đạo Phong Linh phù vẩy ra, Phong Linh phù hóa thành một mảnh linh quang chìm vào trong thân thể hạt yêu. Thân thể nó vốn còn đang tại giây dựa rung động tức thì đổ xuống.

Hắn trong lòng kinh hãi. Tuy rằng hắn biết rõ phi thủ trong tay mình cường đại, nhất định có thể trấn giết được con hạt yêu này, nhưng mà không nghĩ tới vậy mà chỉ một hành động liền đã tách ra được thần hồn của hạt yêu kia.

Hắn mở lớn miệng hít nẩy hơi thở, bình phục một chút linh lực bị tiêu hao do khu vực phi thủ.

Vô biên sa hạt bởi vì yêu vương chết đi mà thối lui nhìn như thủy triều. Đột nhiên, Đồ Nguyên cảm giác được cường liệt nguy hiểm, một mảnh cát vàng đột nhiên bốc lên, giống như một mảnh hải triều hoàng sắc trùm tới Đồ Nguyên.

"Hô..."

Đồ Nguyên bước ra một bước, cả người đã đến không trung, nhưng mà cát vàng kia lại như là có sinh mệnh, tán làm một phiến gió xoáy, cuộn về phía Đồ Nguyên.

Trong nháy mắt đó, nơi đây như nổi lên bão cát.

Trong vô biên cuồng phong vang lên tiếng cười lạnh lùng: "Chết... Chết... Chết..."

Đồ Nguyên đã biết kẻ tới là ai, chính là quỷ yêu kia. Hắn giận dữ, Thất Bảo Như Ý tại tay, nơi đi qua, gió ngừng, cát ngừng. Lại một đạo linh phù kóe lên chìm vào hư không một phiến bão cát trong nháy mắt tiêu thất, cát vàng rơi xuống mặt đất.

"Sư phụ, ..."

Bên kia truyền đến tiếng Phạm Tuyên Từ la lên.

"Người tự bảo vệ tốt chính mình, vì sư đi trăm thứ kia."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 16: Kết bạn

Trong bóng tối cát vàng như sóng cuộn cuộn tràn về phía Đồ Nguyên, nhưng mà Đồ Nguyên đạp tại hư không, mỗi một bước đều đạp tại trên cát vàng, cát vàng tức thì ngừng tán.

Quý yêu kia không dám chính diện đánh nhau, chỉ dám thúc đẩy bão cát, nhưng mà trong tay Đồ Nguyên có Thất Bảo Như Ý, tuy rằng Thất Bảo Như Ý là do bảy loại phù trừ tà, tịch trần, tịch hòa, tịch nước, phong linh, trấn thần, tụ khí hợp thành, nhưng mà khi đã kết thành Thất Bảo Như Ý phù thì diệu dụng lại càng tiến thêm một bước.

Lại thêm trong đó có một đạo Thiên Cương thần phù, tuy rằng lý giải của Đồ Nguyên đối với Thiên Cương thần phù còn rất nông cạn, nhưng mà cũng đã lĩnh ngộ đến một ít huyền diệu trong đó.

Bão cát quay cuồng, lại tại nơi Đồ Nguyên đi qua, tức thì đình chỉ.

Ánh mắt Đồ Nguyên nhìn thấy có một cái bóng xuất hiện xa xa. Chính là quý yêu kia.

"Người đuổi không kịp ta." Quý yêu đột nhiên cất tiếng nói ra.

Thanh âm kia tựa như vọng lại khi gió thổi lên hạt cát, không phải âm thanh của người, mà là thanh âm của toàn bộ một mảnh cát vàng này.

Đồ Nguyên cũng không có trả lời, trực tiếp bước ra một bước, đạp vào hư không, dưới chân hắn tuôn sinh ra gió, một bước, hai bước, mỗi một bước đều xa hơn bước trước, lúc đầu một bước đó là một bước tại hư không, mặt sau một bước mấy trượng, nơi đi qua trong hư không cuồng phong chuyển động, một mảnh cát vàng tung bay.

Quý yêu kia xoay người liền bay lên, tại lúc sắp biến mất vào trong hư không thì một đạo linh phù cực nhanh bay đến, chìm vào hư không, linh phù tại trong bóng tối giống như một cái lưới, quý yêu vốn đã sắp chìm vào hư vô lại hiển lộ ra, giống như là tranh vẽ hình người khắc ở trong thiên địa.

Thân hình Đồ Nguyên chợt lóe lên, đạp nguyệt trực phong bộ, đạp không phải là nguyệt, mà là âm trong âm dương. Nguyên bản hắn đã có thể ẩn trốn vào trong ánh trăng, nhưng mà đó là lĩnh ngộ tại thời điểm phúc chí tâm linh (chợt thông suốt), sau đó khi tu tập « Đạp Nguyệt trực phong bộ » pháp môn, mới tính là minh bạch, mình là trốn vào trong âm linh khí giữa thiên địa.

Hiện tại so với lúc vừa trốn ra khỏi cấm tháp, chỉ mới sơ ngộ đòn pháp thì hắn đã mạnh hơn rất nhiều.

Một bước, hai bước, ba bước.

Một bước một lần lóe lên, liên tục ba lần chớp động trong hư không liền đã đến bên người quý yêu. Lúc này cấm phong chỉ lực của Phong Linh phù đã tán đi. Tại trong nháy mắt Đồ Nguyên đi tới bên người nó, đột nhiên phát ra một tiếng thét chói tai.

Tiếng thét chói tai kia vang lên bên tai Đồ Nguyên, giống như là tại trong một cái phòng kín nhỏ đột nhiên có người đập vang thanh la, hơn nữa âm thanh này không phải âm thanh phổ thông, mà là một loại Âm sát thuật.

Pháp chú từ hai âm 'Hư hà' âm dương cơ bản nhất diễn hóa ra, có thể phân hóa ra vô số âm tiết. Nhưng mà trong đó có một hai loại âm cực đoạn là rất nhiều người tu hành đều sẽ tu hành.

Một loại là cực âm, một loại là cực dương.

Cực âm theo Đồ Nguyên lý giải đó là hết sức bén nhọn, thanh âm áp súc như kim châm đâm vào thần hồn người khác, khó mà chống lại. Mà cực dương thì là thanh âm kia hết sức to lớn, làm cho cả thế giới đều theo đó đồng thời chấn tan.

Đây là hai loại chú pháp thuần túy nhất, có thể phát ra thanh âm như vậy hay không thì chỉ có thể nhìn cơ duyên cá nhân rồi.

Âm chú do quý yêu này phát ra thanh âm bố buộc ngưng tụ thành tuyến, như kim châm đâm vào trong thần hồn Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên từ trong bầu trời rơi hướng mặt cát, quý yêu cất lên tiếng cười tà tà, đột nhiên hóa thành một cái huyết ảnh đỏ sậm nhào tới Đồ Nguyên.

Quý yêu quý dĩ, thường thường có thần thông bất khả tư nghị, có thể thực hồn thực máu huyết.

Nhưng mà tại lúc quý yêu hóa thành huyết ảnh nhào tới trên người Đồ Nguyên thì Đồ Nguyên phát ra một tiếng cười nhạt. Tay hắn chụp mạnh ra, quý yêu kia hoảng hốt, xoay quanh một cái liền muốn xa độn, nhưng mà trên tay Đồ Nguyên mạnh động linh quang, như mộng huyền thò vào hư không, lúc hiện ra, đúng là đã chụp lấy quý yêu kia vào trong tay.

Đồ Nguyên hơi hơi lắc đầu, đầu còn có chút đau đớn, quý yêu có loại thần thông này khiến hắn không có nghĩ đến. Nhưng mà khả năng phòng ngự thần hồn của hắn là cực cường, cho dù như thế, còn là nhất thời thất thần, bất quá, rất nhanh liền phục hồi lại tinh thần, cái này là quý yêu kia không có đoán tới.

Cũng bởi vì Đồ Nguyên không phải là đệ tử đại phái, nếu không như thế, sẽ rất rõ ràng cần phải phòng bị cái gì. Nhưng mà hiện tại hắn chỉ có thể dựa vào tự mình tìm tòi, cùng tự mình một lần một lần kinh lịch mới có được.

Những thứ này, hắn đều sẽ ghi lại, về sau dạy cho đồ đệ của mình. Nội tình của một cái môn phái là tán tu căn bản so không được.

Quý yêu kia bị Đồ Nguyên chụp ở trong tay, linh quang mạnh động, Thái Âm linh hòa trong đan điền tuôn ra lòng bàn tay, quý yêu kia gãy dựa trong tay hắn, vật lộn nghĩ cách chạy trốn. Hắn vốn là định chém giết nó, nhưng mà suy nghĩ một chút, còn là quyết định lưu giữ.

Bởi vì cái quý yêu này là có thể dùng để luyện chế một loại gọi là Thiên Ma thần sát phiến gì đó, cứ như vậy trực tiếp dùng đạo hóa luyện hóa đi thì có chút đáng tiếc.

Từ trong phù tú, hắn tìm ra một khối linh ngọc khắc ghi Phong Linh phù, đem quý yêu kia phong vào trong đó, phương thức này là hắn học được tại trong một nơi gọi là Hàn Mai Trại trại.

Trở lại chỗ lúc trước thì thấy Phạm Tuyên Tử đang xoay quanh hạt yêu kia, mà vị khổ tu sĩ kia đã tỉnh lại, chỉ là nhìn qua còn rất suy yếu mà thôi.

Điều này làm cho Đồ Nguyên rất là ngoài ý muốn, bởi vì có thể tại bị trúng gai độc của hạt yêu mà còn có thể sống sót đã là kỳ tích rồi, hắn ta vậy mà còn có thể tự động tỉnh lại.

Có thể thấy xuất thân của hắn ta tuyệt đối là bất phàm. Hắn trông thấy Đồ Nguyên trở về, tuy rằng sắc mặt rất kém, cũng là hành lễ cảm tạ. Lúc trước hắn ta có can đảm cưỡng ép mình đi đối diện với gai đuôi của hạt yêu kia, làm chuyện nguy hiểm như thế, có thể khổ tu tại trong phiến sa mạc mịt mờ này, có thể thấy ý chí của hắn cứng cỏi, mà lúc đối diện người thì rồi lại là khiêm tốn có lễ.

Vị phu nhân cùng vị nam tử ngự hổ kia cũng tiến lên nghênh đón. Phu nhân trái lại chỉ là biểu thị quan tâm một cái, mà nam tử kia thì hỏi có đuổi kịp quý yêu kia hay không.

Đồ Nguyên nói là không, sau đó liền không tiếp tục đề ý tới bọn họ, xoay người nhìn hạt yêu kia. Hễ là yêu vương như vậy thì cả người đều là bảo. Vô bổ cạp kia có thể làm thành bảo giáp, máu huyết của yêu vương cũng có thể để luyện đan, bất quá, những điều này là Đồ Nguyên không biết.

Hắn muốn chính là một điểm hạt vĩ kia, cẩn thận cất nó xuống, cầm ở trong tay, đúng là có cảm giác nặng nề, tuy rằng như là một cái kim châm, màu đỏ sẫm, phía đầu mũi là màu đỏ có chen một chút màu vàng, có hoa văn, Đồ Nguyên nhìn tỉ mỉ, đó là pháp văn hình thành qua quá trình cái hạt vĩ châm này phát triển.

Đồ Nguyên cẩn thận thu cất đi, sau đó vị khổ tu kia tại được Đồ Nguyên đồng ý liền đem máu huyết của hạt yêu hút sạch, sau đó sắc mặt tức thì tốt hơn không ít.

Phần vỏ bọc còn lại được vị phu nhân kia phái người mổ xẻ ra.

Một đêm này tính là đã trôi qua, phía đông bắt đầu ứng sáng.

Một đoàn người lại một lần nữa khởi hành, bất quá, lúc này đây không còn chia làm ba nhóm, mà là cùng đi với nhau rồi. Điều này hiển nhiên là điều vị phu nhân kia rất muốn, bởi vì trên mặt nắng so với hôm qua đã bớt đi một phần lo lắng.

Đồ Nguyên cũng biết được, vị phu nhân này gọi là Triệu Đồng, phụ thân là một vị tán tu ở Vạn Thánh sơn, sau khi gả thì đi xa. Lúc này đây là bởi vì trạng phu của mình đã chết, hơn nữa nhi tử bị người làm pháp, mỗi đêm đều gặp ác mộng bị dã thú ăn thân thể.

Sau khi Đồ Nguyên biết rõ loại tình huống này, hắn cũng cau mày rồi, nếu là nói giết địch hộ thân đầu pháp, tại cùng cảnh giới có lẽ hắn không sợ, nhưng nếu nói trị bệnh thì hắn là không có chút biện pháp nào.

Nghe nàng nói là do quý yêu kia thi pháp, nhưng mà Đồ Nguyên lại cảm thấy có thể không phải, bởi vì hắn cảm thấy phía sau quý yêu kia còn có người. Linh trí quý yêu kia tựa hồ cũng không cao lắm, giống như là có người khu sử, nhưng mà lại vô pháp hoàn toàn khống chế, nên cũng không có nói ra.

Vị khổ tu sĩ kia, Đồ Nguyên cũng biết tên của hắn, tên là Trần Vô Tuyệt, là đến từ Vạn Thánh sơn.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 17: Thần nữ, Thận Ma

Mấy ngày liên tiếp Đồ Nguyên cũng không có nói cái gì, mà Trần Vô Tuyệt kia cũng vậy. Trần Vô Tuyệt là bị ám thương, mà Đồ Nguyên đồng dạng bị đâm tổn thương thần hồn, tinh thần có phần không phân chấn.

Phạm Tuyên Từ trái lại cũng hiểu chuyện, biết sự phụ của mình bị thương, cũng là yên lặng cùng theo bên cạnh.

Bất quá, về phương diện này thì mị kia trái lại là cường đại, bị đuôi bò cạp đâm bị thương thần trí, cơ hồ xem bị độc chí dương kia đốt diệt ý thức, vậy mà bây giờ đã khôi phục rồi.

Chỉ là, trước đó, ánh mắt có phần trở nên linh động hơn bởi một đoạn thời gian nghe Phạm Tuyên Từ niệm đạo kinh bây giờ biến đổi hung lệ hơn lên. Âm tà oán khí trong nhục thân khiến nó lần nữa dựng dục ra ý thức mới, bất quá cũng may vẫn còn nhận thức ai là chủ nhân.

Một đoàn người đi trong sa mạc mịt mờ. Phạm Tuyên Từ ngồi ở trên vai Ngân Giáp thì mị đọc đạo kinh, Đồ Nguyên thỉnh thoảng giao lưu giao lưu đạo pháp với Trần Vô Tuyệt, con trai của vị phu nhân Triệu Đồng kia tựa hồ tình huống tốt hơn một ít, nhưng mà trên người nó bắt đầu xuất hiện mà xanh đen, nơi có màu xanh đen bắt đầu chết lặng.

Điều này làm cho tâm tình Triệu Đồng phu nhân vừa mới tốt lên không bao lâu giờ lại lần nữa biến kém rồi, không có chút tươi cười.

Cũng may mọi người đều là người tu hành, không cần lo lắng sẽ chết đói chết khát tại trong sa mạc này. Về sau cũng không có lại gặp nguy hiểm gì lớn, một ít sinh linh nhỏ trong sa mạc không thể đủ tạo thành uy hiếp cho bọn hắn. Chậm rãi, trong không khí tựa hồ có một chút ẩm ướt, Đồ Nguyên biết đã sắp đi ra một phiến tử vong cấm địa màu vàng này.

Đột nhiên có một ngày, trong tai Đồ Nguyên nghe được tiếng sáo như có như không, hần ngẩng đầu nhìn chung quanh, cái gì cũng không có nhìn thấy. Nhưng mà tiếng sáo mờ ảo trong tai kia nhưng không có yếu bớt chút nào.

Đáo không phải là ảo giác, đó là tiếng sáo chân thật. Trong nháy mắt Đồ Nguyên nghĩ đến vị thần nữ đứng thổi sáo tại đỉnh núi mà hắn trông thấy khi đi ngang qua Tổ Linh sơn kia.

Lại ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên chín tầng trời cao xa, có một cái ảo ảnh thật lớn, ảo ảnh kia là một nữ tử mặc váy đen, trên váy có hoa trắng, tóc mái buông rũ trước mi, khuôn mặt xinh đẹp thanh tú xuất hiện tại trên trời cao.

Nhưng mà đám người Đồ Nguyên lại có thể nhìn thấy rõ ràng, nàng giống như là một bức họa, một hình chiếu.

Đột nhiên ở chỗ sâu trong biển cát chợt vang lên tiếng gầm gừ. Đồ Nguyên nhìn thấy ở chỗ sâu trong sa mạc, cát vàng đã hóa thành một con cự mãng leo lên chín tầng trời.

Vô biên uy áp vọt tới, Đồ Nguyên đột nhiên có một loại xung động muốn quỳ gối xuống.

Cái này là uy áp đến từ linh hồn.

"Chạy mau, Tổ Sơn thần nữ cùng Biển cát Thận Ma sắp chiến đấu rồi, chạy mau."

Người cất tiếng là Trần Vô Tuyệt. Một người có ý chí cường đại có can đảm trực diện gai đuôi của hạt yêu vương kia, lúc này lại là vẻ mặt sợ hãi, lời nói mới xong liền đã hướng phía trước chạy vội đi. Đồ Nguyên cũng là sắc mặt khê biến, sau đó kéo Phạm Tuyên Từ muốn chạy ra sa mạc, sa mạc dưới chân đứng là đã cuộn động như nước chảy.

Đứng ở nơi đó bất động, liền sẽ rất nhanh bị kéo sụp vào trong cát.

Đồ Nguyên trong lòng hoảng sợ, sa mạc là rộng lớn như thế, Biển cát Thận Ma kia vậy mà có thể tại giờ khắc này khiến cả phiến sa mạc vì mình mà chuyển động.

Kéo Phạm Tuyên Từ chuẩn bị rất nhanh rời đi, nhưng mà Ngân Giáp thì mị lại đột nhiên đứng yên bất động rồi, như là bị cái gì hút lại vậy.

Đồ Nguyên lay động Khu thi chuông trong tay, đồng thời niệm ra pháp chú mấy ngày nay tới giờ suy nghĩ ra. Tại Khu thi chuông điên cuồng lay động, Thi nị mới cùng theo Đồ Nguyên hướng ra ngoài sa mạc mà đi.

Ở bên kia, mãnh hổ của vị nam tử đã nằm sấp trên mặt đất rồi, rấn mồi cũng không còn nhúc nhích, những người khác không cẩn thận liền bị nuốt vào trong cát. Đồ Nguyên kéo Phạm Tuyên Từ đạp không rời đi, mà Ngân Giáp thì mị thì có thể thò độn, chỉ là tại thời điểm này toàn bộ là dựa vào Đồ Nguyên dùng Khu thi chuông để điều khiển nó.

Bất quá, nó vẫn còn có bản năng, dưới chân như có sóng gợn xuất hiện, khi hạ chân xuống thì đã ở tại ngoài mấy trượng, đúng là có thể đuổi theo Đồ

Nguyên đang đạp không mà đi.

Bên kia, rần rỏ kéo xe đã nằm sấp trên mặt đất bất động, nửa cái thân thể đã chìm vào trong cát rồi. Vị phu nhân Triệu Đồng kia ôm lấy con trai mình, đột nhiên rút bạch lăng (dải lụa trắng) bên hông ra. Vắn vào hư không, linh quang như sương trắng quấn lên thân, bạch lăng đã quấn lấy họ kéo lên không trung, giống như thuyền bình chờ bọn họ đi ra phía ngoài sa mạc.

Nam tử ngự hổ thì cầm roi quất lên mãnh hổ, nhưng mà mãnh hổ vẫn cứ không đi, hoàn toàn không còn khí thế của bách thú chi vương.

Nam tử giận dữ, cuối cùng hung hăng quất con mãnh hổ kia một roi, nhìn những người đã bay độn về phía ranh giới sa mạc, rồi vội vã cất bước đuổi theo.

Mỗi một bước đều đạp tại trên dòng cát như sóng lại kia, nhưng mà dưới chân gã lại có từng đoàn hắc khí xuất hiện, tốc độ đúng là tuyệt không kém hơn Triệu Đồng mẫu tử được bạch lăng quấn bay tại không trung.

Triệu Đồng thấy một màn như vậy, sắc mặt đột nhiên thay đổi. Mà nam tử chạy vội ở phía dưới cũng là vẻ mặt âm u.

Đồ Nguyên cũng không có nghĩ tới sẽ quay lại cứu người, bởi vì hấn căn bản là vô pháp cứu được, chỉ có thể đủ mang theo đồ đệ của mình, cùng dẫn theo Ngân Giáp thi mị thoát ra phía ngoài sa mạc.

Lén nhìn tới ở chỗ sâu trong sa mạc, chỉ thấy cát vàng cuốn lên cửu thiên nhìn như trụ trời, trong hư không đã xuất hiện cuồng phong, hấp lực cực lớn muốn hút hấn vào trong trụ cát vàng kia. Trong lòng hấn hoảng sợ, không biết linh lực phải cường đại thể nào mới có thể làm được một điểm này.

So với Từ Thành từ trên trời giáng xuống kia, hấn cảm thấy Thận Ma có thể khiến cát vàng này hóa thành trụ trời, khiến cát vàng hóa thành như cự mãng thông thiên kia là không kém hơn chút nào.

Vị Tổ sơn thần nữ mình gặp qua lúc trước đã không thấy rồi, nhưng mà tiếng sáo lại vẫn còn tại, Đồ Nguyên không có nghĩ đến nàng vậy mà cường đại như thế.

Hấn không biết bọn họ vì cái gì mà đánh nhau, chỉ muốn có thể rời đi rất xa khỏi khu vực đại chiến này.

Cúi đầu đạp không mà đi, linh lực trong cơ thể biến mất theo mỗi một bước đi tới, chậm rãi, hấn càng ngày càng cảm thấy lực bất tòng tâm, tuy rằng trong đan điền hấn có một đạo Thiên Cương thần phù, nhưng là cái hại do thời gian tu hành quá ngắn cũng xuất hiện rồi, linh lực của hấn không có thâm hậu như người khác, tích lũy không đủ.

Bất quá cũng may màu vàng tràn đầy trước mắt cũng đang nhạt dần.

Phía trước là thân ảnh của Trần Vô Tuyệt kia.

Kiên trì, kiên trì.

Cuối cùng tại lúc hấn gần như cảm thấy mình sắp hoàn toàn khô cạn thì, áp lực trên người chợt mất đi, sức hút cường liệt kia biến mất, còn có áp bách trong sâu thẳm kia cũng đột nhiên phai nhạt, lúc này hấn mới phát hiện mắt mình đã thấy được một dải núi xanh.

Tại đỉnh núi xanh kia đúng là có không ít người đứng ở nơi đó nhìn chiến đấu ở chỗ sâu trong biển cát vô biên kia.

Hấn quay đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy một mảnh hắc ám, hắc ám kia không phải là mây đen che trời, mà là cát vàng cuốn ngược lên cửu thiên, hóa thành biển mây, khiến nơi đó trở thành một vùng đen tối.

Sau khi thoát khỏi cớ uy áp kia, điều khiển Ngân Giáp thi mị cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Ở phía sau thì là Triệu phu nhân, mẹ con nàng đúng là cũng đã trốn thoát. Đồ Nguyên nhìn bạch lăng tỏa ra linh quang nhẹ nhàng của nàng, suy nghĩ phụ thân nàng tại Vạn Thánh sơn tất nhiên là không tệ, nếu không thì nàng cũng sẽ không có pháp bảo tốt như vậy. Nhưng chân chính khiến Đồ Nguyên ngoài ý muốn chính là vị nam tử ngự hổ kia vậy mà cũng trốn thoát được.

Lúc này cả người gã u tối, sau khi đi ra cũng không tiến lại đây, chỉ là nhìn Đồ Nguyên cùng Triệu phu nhân.

Đồ Nguyên cau mày, trong lòng hấn thầm nghĩ đến một chuyện.

"Là người, là người đúng không?" Phu nhân Triệu Đồng đột nhiên chỉ vào vị nam tử kia, bị phản hỏi.

Nam tử kia cũng không có trả lời, chỉ cắn răng, sắc mặt âm trầm nhìn phu nhân Triệu Đồng.

"Là người giết chết Thừa Quyên, là người hạ trớ chú lên người con ta." Phu nhân Triệu Đồng chỉ vào nam tử kia, thống khổ cùng phẫn nộ mà chất vấn.

"Vì cái gì người phải làm như vậy, vì cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 18: Dưới Vạn Thánh sơn

Vị nam tử tên là A Tư Nhĩ kia, theo Đồ Nguyên biết thì gã là người bên nhà trượng phu của Triệu Đồng, thuộc về gia thân.

Tại Đồ Nguyên nhìn thấy trên người gã phát ra hắc khí âm u thì liền đoán được gã có thể chính là người ở phía sau khu sử quỷ yêu kia.

Hiện tại xem ra Triệu Đồng đối với A Tư Nhĩ này cũng là luôn luôn có hoài nghi, thảo nào lúc trước nhìn thấy nàng đối với A Tư Nhĩ này có phần lạnh lùng, cũng không thân cận.

A Tư Nhĩ tại Triệu Đồng chất vấn, về phần nộ trong mắt càng ngày càng đậm.

"Vì cái gì, còn không phải đều bởi vì ngươi. Ngươi biết rõ ta thích ngươi, lại luôn luôn ở trước mặt ta cùng hấn ân ái liếc mắt đưa tình. Ta có điểm nào kém hấn, dựa vào cái gì hấn là chủ nhân, còn ta là gia thân. toàn bộ chuyện phong quang hấn được nhận, việc dơ bẩn ta tới làm, nhiều năm như vậy, ngươi biết ta vì hấn đã làm bao nhiêu chuyện không thể gặp người không? Thế nhưng là, toàn bộ vinh quang đều là của hấn, ta thì sao chứ, ta được cái gì? Cái gì cũng không có. Khi người khác nhắc tới ta, chỉ sẽ nói ta là gia thân của Lý Thừa Quyền hấn."

A Tư Nhĩ càng nói càng phần nộ, càng nói càng lớn tiếng: "Tại trước mặt ta, hấn luôn miệng nói ta là huynh đệ của hấn, nhưng mà có một lần người khác hỏi đến ta, hỏi có phải là huynh đệ của ngươi ngươi hay không, hấn nói thẳng không phải, nói đây là gia thân của ta. A Tư Nhĩ ta đường đường nam nhi, một thân pháp thuật tu vi, há có thể chịu nổi ô nhục này, ta phải cho hấn chết không được tử tế, ta phải cho con hấn chết dần trong sợ hãi vô biên."

Nói đến đây, hấn nhìn chằm chằm thân thể xinh đẹp và thon thả của Triệu Đồng, nói ra: "Ta muốn nữ nhân của hấn uyển chuyển hầu hạ dưới thân ta. Ha ha... Ha ha..."

Vị phu nhân Triệu Đồng kia đã giận đến nổi sắc mặt trắng bệch, nhưng còn chưa có cất tiếng, tiểu Tuyên Từ đã tức giận lớn tiếng nói: "Ngươi như vậy là quá vô sỉ rồi, ngươi cảm thấy trượng phu của nàng đối xử không tốt với ngươi, ngươi có thể đi a, không cần phải giết người. Giết một người còn chưa đủ, còn một mực đi theo, tiếng cười càng ác tâm. Ngươi còn cười, ta nói Ngân Giáp cắn ngươi."

Ở bên cạnh, ngân giáp đứng là rất phối hợp hướng phía A Tư Nhĩ gầm nhẹ một tiếng. Một đôi mắt hung lệ ửng đỏ dõi theo gã, khiến gã vốn đang điên cuồng cười to tức thì đình chỉ.

Nhưng mà về mặt gã lại âm trầm nhìn Đồ Nguyên, hung hăng nói ra: "Đều là bởi vì ngươi, ta nhất định sẽ trở lại." Nói xong gã lui về phía sau

Đồ Nguyên vốn đang tập trung chú ý đến biển mây do cát vàng hóa thành đang cuộn cuộn tại trên chín tầng trời kia, đột nhiên nghe nói như thế, nhướng mày, quát khẽ: "Giết chết hấn."

Ngân Giáp thi mị được đến mệnh lệnh, bỏ nhào tới trước, một mảnh thi khí đen thui dâng lên, tại trước mặt nó, hư không giống như là một tầng băng mỏng, trong nháy mắt bị nó xông vỡ, trong nháy mắt nó đã xuất hiện tại trước mặt A Tư Nhĩ, nhưng mà A Tư Nhĩ kia như là đã sớm có chuẩn bị.

Thân thể gã ở tại bước đầu tiên lui về phía sau liền ẩn vào trong hắc vụ như có như không, biến mất. Hơn nữa, trong tay gã đột nhiên xuất hiện một cái gương, một mảnh kim quang như liệt dương chiếu sáng ra. Ngân Giáp thi mị đứng là trực tiếp rút về phía sau, như là rất e sợ.

Tuy rằng là Ngân Giáp thi mị, nhưng mà kính kia không biết là cái kính gì, trong quang hoa chiếu ra kia vậy mà có một chút khí tức thái dương tinh hóa, khiến Ngân Giáp thi mị e sợ lui về phía sau.

Mà A Tư Nhĩ cũng là cấp tốc chìm vào hư không. Ngón tay Đồ Nguyên hơi hơi lay động một cái, cũng không có lại xuất thủ, nếu là hấn thật muốn cưỡng ép lưu lại thì cũng có thể lưu lại được, bất quá hiện tại tình huống của hấn cũng không phải rất tốt, không muốn khiến cho người khác chú ý, để tránh làm phức tạp.

Tại sát biên giới cái sa mạc này, khắp nơi đều có người đang theo dõi chiến đấu ở chỗ sâu trong biển cát kia. Trong bọn họ có lẽ sẽ có tà tu. Vạn nhất người nào đó nhìn mình không vừa mắt, tới kiếp sát, vậy thì hai thầy trò mình liền phải táng mạng nơi này rồi.

Cát vàng cuốn bay tại trên chín tầng trời, hóa thành một vùng mây cát.

Tiếng sáo mờ mờ ảo ảo từ trên chín tầng trời truyền xuống, như có như không, nhưng mà vô luận như thế nào, đều chui vào trong lòng, quán quýt triền miên, không thể thoát khỏi.

Đồ Nguyên nghe tiếng sáo này, chỉ cảm thấy thoải mái, không có chút ý nghĩ gì khác, hấn không biết người khác nghe được có cảm giác như thế nào.

Trần Vô Tuyệt ở cách không xa, tiến lại, nói ra: "Chúng ta còn là trước rời khỏi đây đi, rất nhiều lúc, dưới loại tình huống này, đại chiến như vậy vừa xong, quanh đó sẽ có xuất hiện hỗn chiến sát nhân đoạt bảo, chúng ta còn là rời xa đây mới tốt, hơn nữa, vị trí này của chúng ta cũng hơi quá mức gần."

Đồ Nguyên gật gật đầu, gọi Phạm Tuyên Từ đi theo, đồng thời hướng ra phía ngoài rời đi. Triệu Đồng ôm con trai mình cũng đuổi theo.

Người rời khỏi đây cũng không ít, đều là từ trong biển cát kia chạy thoát ra. Không chỉ như thế, còn có một chút yêu vật cũng theo trong biển cát trốn ra, lại bị tu sĩ bên ngoài chặn giết, sau đó phân thây.

Bọn họ một đường hướng ra phía ngoài mà đi, Đồ Nguyên rõ ràng cảm thụ được không ngừng có ánh mắt đảo qua mình.

Hắn chỉ là thủ vững bản thân, không hề dao động, chậm rãi rời khỏi một vòng vây sát biển cát kì. Tiếng sao trong tai nhưng là càng ngày càng kịch liệt, quay đầu lại nhìn bầu trời, chỉ nhìn thấy một mảnh hắc ám, mây cát che lấp một vùng thiên địa, cái gì cũng nhìn không thấy.

Đi được gần một ngày thời gian, trong tai hắn vẫn cứ có tiếng sáo kia. Hắn phi thường kinh ngạc, bởi vì tuy rằng bọn họ không có toàn lực đi hướng Vạn Thánh sơn, nhưng mà tốc độ nhưng không chậm, vậy mà thanh âm trong tai cũng không có yếu bớt chút nào.

Hắn liên tục quay đầu lại, muốn biết, tiếng sáo của Tổ Sơn thần nữ kia rốt cuộc là cái gì?

Trần Vô Tuyệt tựa hồ biết nhiều hơn một ít, hắn ta nói ra: "Sở dĩ gọi thần nữ, là bởi vì nàng không có nhục thân, nàng thổi không phải âm thanh phổ thông mà là âm thanh của thiên địa, không phải nhục thân thổi, mà là linh thân thổi, cho nên, thiên địa vì đó cộng minh. Nghe nói, có người bởi vì nghe nữ thần thổi, từng định cư tại dưới Tổ Linh sơn hơn trăm năm."

Lại đi ba ngày, đã hoàn toàn nhìn không thấy một mảnh cát vàng tràn ngập bầu trời kia rồi, nhưng mà tiếng sáo kia vẫn xoay quanh tại bên tai, hắn cũng không biết đại chiến kia kết thúc hay chưa.

Lại đi sắp sỉ một tháng, Đồ Nguyên xuyên qua mấy cái quốc gia, qua mấy chục thành thị, cuối cùng đi tới dưới một dải núi non.

Xung quanh phiến núi non này đều là thành trì, một tòa một tòa, có lớn có nhỏ, kể từ khi đi tới trên cái đời này, đây là nơi mật độ nhân khẩu lớn nhất mà Đồ Nguyên gặp qua.

Mà một quần thể núi non liên miên ở giữa kia chính là Vạn Thánh sơn, Đồ Nguyên một đường phong trần đi tới một tòa thành dưới chân núi, ngẩng đầu nhìn một vùng núi non kia, trong lòng cảm khái hàng ngàn hàng vạn, rốt cục đã đến rồi.

Dọc theo đường đi này cũng may là có Trần Vô Tuyệt làm hướng đạo. Triệu Đồng lên Vạn Thánh sơn đi tìm gặp phụ thân nàng, mà Đồ Nguyên thì là tìm một chỗ ở lại, bởi vì Trần Vô Tuyệt nói cho hắn, muốn mở một cái động phủ tại trên Vạn Thánh sơn này là không phải việc dễ dàng, là cần phải trước tiên mua được một cái động phủ, hoặc là tự mình mua một khối đất trống, sau đó tự xây động phủ.

Khi nghe được như vậy, Đồ Nguyên cũng không có kinh ngạc, chỉ hỏi giá cả một cái, phát hiện mình căn bản là mua không nổi. Hơn nữa, hắn đã không còn linh thạch, thứ mà người tu hành dùng để giao dịch, trước hắn có một ít cũng đã bị chế thành linh phủ.

Trần Vô Tuyệt đưa hết số lượng mà hắn ta có cho Đồ Nguyên, nhưng mà hắn vốn là một vị khổ tu sĩ, trên người cũng không có mấy khối, chỉ đủ cho Đồ Nguyên tại trong thành dưới Vạn Thánh sơn này ở lại mà thôi.

"Nhìn đến, trước tiên chúng ta cần phải kiếm chút linh thạch mới được." Đồ Nguyên quay qua nói với Phạm Tuyên Từ, đôi mắt đang trông mong nhìn mình.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 19: Hỗn loạn

Vạn Thánh sơn nổi danh thiên hạ, tuy rằng Vạn Thánh sơn cao vút nhập mây, hơn nữa là một mảnh sơn mạch liên miên, nhưng mà tán tu thiên hạ nghe về Vạn Thánh sơn đều sẽ tới nơi này định cư. Chậm rãi, trên này, địa phương có thể khai mở động phủ cũng càng ngày càng ít rồi, về sau lại bởi vì trên Vạn Thánh sơn thường có phát sinh tranh đấu, cho nên hình thành một cái Vạn Thánh Linh Tu minh, để phán xử việc tranh đấu phát sinh trên Vạn Thánh sơn. Đồng thời cũng quản lý toàn bộ động phủ trên Vạn Thánh sơn.

Bởi vì có một số tu sĩ sau khi rời đi thì không có trở lại, như vậy động phủ mà hắn đã từng tu hành liền bỏ không rồi, cho nên sau khi người rời đi, quá niên hạn quy định mà không có trở về thì cái động phủ này liền sẽ bị thu hồi, sau đó bán cho tán tu khác.

Khi Đồ Nguyên nghe đến mấy thứ này, hắn ngẩn người, điều này làm cho hắn nhớ tới tại một cái thời không khác, ngàn vạn người vì có nhà ở mà phấn đấu.

Mà tại trên cái đời này, vậy mà vẫn cứ là cần thiết.

Bất quá, lên được Vạn Thánh sơn tu hành thì chỗ tốt cũng là cực lớn, hàng tháng đều có pháp hội, hàng năm đều có cường giả giảng đạo, mà ngoại nhân là vô pháp lên nghe, cái này là thứ mà tán tu rất khát vọng.

Hơn nữa, tại trên Vạn Thánh sơn có một địa phương có thể thông tới một cái dị vực, nghe nói là Thần vực, chỉ là thần linh kia bị người mạnh nhất trên Vạn Thánh sơn - Thanh Huyền chân nhân chém giết rồi.

Cho nên, tu sĩ trên Vạn Thánh sơn đều có thể tiến vào trong đó. Điều này đối với đại đa số tu sĩ mà nói là một cái hấp dẫn rất thực tế.

Đi tới dị vực dò xét, đó là rất nhiều người đều muốn, tuy rằng rất nhiều người sẽ bởi vậy mà cũng không về, nhưng thường thường tại những địa phương kia có thể thu được một ít chỗ tốt không thể tưởng được.

Tại trên núi này có một tòa thư lâu thật lớn, có thể mua được rất nhiều thứ cần thiết, như công pháp, đạo quyết vân vân, những thứ này đều là thứ Đồ Nguyên cần, mà tại dưới cái Vạn Thánh sơn này tuy rằng cũng có thể mua được đến, nhưng mà Trần Vô Tuyệt nói cho hắn biết sẽ đắt hơn rất nhiều, hơn nữa rất có khả năng sẽ bị lừa.

Hai người Đồ Nguyên cùng Phạm Tuyên Từ đầu tiên là tìm một cái khách sạn, tắm rửa giặt giũ một hồi. Bản thân Đồ Nguyên đã chậm rãi hiển lộ ra thần dị, tỷ như nhục thân tịch trần, tri giác nhạy cảm vân vân. Nhưng mà tắm rửa một trận sạch sẽ có thể giúp tinh thần thả lỏng, sau đó mang theo Phạm Tuyên Từ ăn một bữa thoải mái.

Sau khi trở về, hai người ngồi ở trong phòng, mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

"Người cảm thấy chúng ta nên làm thế nào kiếm tiền mua một cái động phủ?" Đồ Nguyên hỏi.

Phạm Tuyên Từ chớp chớp mắt, nói ra: "Sự phụ ta không biết a."

Đồ Nguyên đương nhiên biết nàng không biết, chỉ là tùy tiện hỏi mà thôi, nói ra: "Ngồi ở chỗ này cũng nghĩ không ra biện pháp gì, chúng ta tại trong thành đi đi dạo một chút. Nhìn xem có thể có cơ hội kiếm được linh thạch hay không."

Đồ Nguyên trong lòng đã có dự định, nếu như thật sự là vô pháp kiếm được, như vậy thì chỉ có thể buôn bán đồ vật rồi, tỷ như quý yêu kia, tỷ như cái Ngân Giáp thi mị này, bán bọn họ đi còn là có thể mua được một cái động phủ.

Nếu như thực sự mua không nổi thì chỉ có thể tại trên núi tùy tiện tìm một chỗ đất trống, dựng một tòa nhà gỗ để ở lại rồi. Nhưng nếu là như vậy, thì tuyệt không an toàn rồi.

Đi ra khách sạn. Ngân Giáp thi mị lại một lần nữa khoác lên một kiện hắc bào, đi theo phía sau bọn họ. Bên hông Đồ Nguyên treo Khu Thi chuông.

Thành trì nơi đây có khác biệt rất lớn với thành trì nơi khác. Trong thành này cơ hồ người người đều biết tu hành, tu sĩ như Đồ Nguyên vậy càng là đếm không hết.

Loại người mang theo cương thi đi lại trên đường phố như hắn càng là không ít, trong đó có người mang theo nữ yêu, mang theo yêu thân thú mặt người, hoặc trực tiếp là yêu vật đi lại trên đường cái.

Trên đường cái dòng người như dật, hai bên đều là cửa hàng, tửu lầu, ngồi tại trong tửu lầu kia vị tất là người, có khả năng là yêu, là tà linh, là yêu vật, nhưng mà chính là với loại tình huống này, tại dưới Vạn Thánh sơn lại có từng tòa thành trì như vậy tồn tại.

Đồ Nguyên cảm thấy rất bất khả tư nghị. Nhưng mà đã tồn tại thì là hợp lý.

Tại vùng này, Vạn Thánh sơn là trung tâm một mảnh đại địa này. Tu sĩ trên Vạn Thánh sơn cùng thành trì phía dưới có thiên ti vạn lữ quan hệ.

Mỗi một tòa thành ở phía dưới là đại biểu cho một cái gia tộc, mỗi một cái gia tộc tại trên Vạn Thánh sơn đều là có nhân vật cấp tổ tông tồn tại.

Hơn nữa, mỗi một cái gia tộc thích kết giao với tu sĩ trên Vạn Thánh sơn, những người lên không được Vạn Thánh sơn, đa số đều sẽ gia nhập đến những gia tộc này.

Bất quá, bọn họ đều phải là những tu sĩ có thể luyện đan, luyện khí hoặc là trồng trọt linh dược, dùng lý giải của Đồ Nguyên chính là thành thạo một nghề, đương nhiên, nếu là pháp thuật của người đặc biệt, tu vi cao, cũng là sẽ có gia tộc cần, nhưng mà trong tán tu, loại người này thường cũng không nhiều.

Đồ Nguyên đi đi, đột nhiên có cảm giác dị động, dừng bước, phát hiện Khu Thi chuông bên hông mình đúng là bị một đoàn sương vụ mà phần hông bao phủ.

Hắn nhướng mày, có người còn muốn trộm lấy Khu Thi chuông của mình. Hắn đưa tay vỗ lên Khu Thi chuông, hồng vụ liền tán đi.

Theo cảm ứng quay nhìn qua một cái phương hướng, thấy nơi đó có một nữ nhân từ nương nửa lão cầm một cái khăn tay phần hông dựa cửa đứng ở nơi đó. Khi Đồ Nguyên nhìn qua thì nàng đúng là cười cười, chỉ là ánh mắt có chút lạnh.

Đồ Nguyên có thể khẳng định, đám phần hồng vụ kia nhất định xuất từ tay nàng. Hắn lại nhìn quanh bốn phía, phát hiện người xung quanh kỳ thực đều nhìn thấy, nhưng mà lại đều coi như không có gì phát sinh.

Cuối cùng hắn suy nghĩ một chút, cũng không có đi tới nói cái gì.

Phạm Tuyên Từ ở bên cạnh cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nàng tán thán nhìn bốn phía, những thứ bán trong cửa hàng ở hai bên cũng là thiên kì

bách quái, người đi lại trên đường đều là kỳ cảnh, lần đầu tiên trong cuộc đời nàng trông thấy nhiều người như vậy.

Tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên, Đồ Nguyên nghe được một chuỗi tiếng chuông mơ hồ, trán hắn lại một lần nữa nhăn lại, bởi vì tiếng chuông này là Không thi chuông, là muốn gọi Ngân Giáp thi mị bên người hắn đi.

Bất quá cũng may tiếng chuông kia cũng không thể làm được, bất quá nhưng cũng khiến Ngân Giáp thi mị thấp giọng gào lên, buồn bực bất an.

Theo tiếng chuông nhìn tới, chỉ thấy trên một cái tử lâu, có một cái hắc bào tu sĩ ngồi ở chỗ đó, trong tay cầm một cái chuông đồng màu xám đang lay động.

Dù cho là Đồ Nguyên nhìn tới, y cũng không có bỏ chuông đồng trong tay xuống, ánh mắt nhìn về phía Đồ Nguyên cũng tràn đầy khiêu khích, tựa hồ muốn nói chính là đang gọi thi mị của ngươi, ngươi lại có thể làm gì.

Tại đối diện cái tu sĩ này có ngồi một cái người, nếu nhìn kỹ thì cũng không phải người, mà là một cái thi mị.

Khi Đồ Nguyên đột nhiên dừng lại tại trên đường, cũng nhìn lên phía tử lâu ở bên cạnh thì tựa hồ người ở phụ cận đều nghĩ đến khả năng sẽ phát sinh chuyện gì, tức thì yên tĩnh lại, đều nhìn hướng bọn họ.

"Nếu như có người dám công nhiên gọi thi mị của ta như thế, ta nhất định nhịn không được." Có một cái âm thanh âm dương quái khí xuất hiện.

Đồ Nguyên quay đầu nhìn qua, trên tử lâu phía bên đường khác có một người ngồi sát cửa sổ. Khi Đồ Nguyên nhìn qua, gã nhấc chén rượu lên hướng phía Đồ Nguyên ở xa xa nhấp nhấp.

"Thế nào rồi sự phụ, thế nào đều nhìn chúng ta." Phạm Tuyên Từ vẫn cứ là ngây thơ hỏi.

"Không có việc gì."

Đồ Nguyên đưa tay sờ sờ đầu Phạm Tuyên Từ, con mắt lại nhìn về phía người kêu gọi thi mị của mình kia.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 20: Đấu thi, sát ý

Đồ Nguyên vỗ vỗ đầu Phạm Tuyên Từ, sau đó xoay người cất bước, nói ra: "Đi thôi."

Nhưng mà hắn không dự định so đo, rồi lại có người được voi đòi tiên, Không thi chuông kia lại một lần nữa vang lên, Đồ Nguyên giận dữ, xoay người, lạnh lùng nhìn người ngồi trên tử lâu kia.

Nhìn người kia tuổi kỳ thực cũng không lớn, sắp xỉ Đồ Nguyên. Trên mặt cái thi mị ngồi ở trước mặt y cũng là có trôi nổi màu ngân sắc, ở chỗ sâu trong ánh mắt nó hình như có một mặt ngân hôi sắc.

Hắn đưa tay chỉ tới người khu thi kia, nói ra: "Hà tất lấy chuông gọi thi, nếu thật sự muốn, vậy thì xuống đây giết chết ta, thi mị này chính là của ngươi rồi."

Lời Đồ Nguyên đột nhiên nói ra khiến người trên đường đang chú ý tới đều sững sờ rồi, lập tức có người nói: "Trái lại là kiên cường, cái tính khí này hợp khẩu vị của ta, ha ha..."

Nhưng mà lại có người cười lạnh nói: "Thường thường loại người nói lời hung dữ như vậy trong lòng đều rất yếu đuối."

Đồ Nguyên không để ý đến lời người xung quanh, bọn họ bất quá là hạ người châm ngòi thổi gió mà thôi.

Hắn chỉ là lạnh lùng nhìn người ngồi trên tử lâu kia. Người kia lạnh lùng cười, vẻ xem thường bộc lộ trong biểu hiện.

"Nếu đã không dám, hà tất giả bộ rất cường đại." Đồ Nguyên lạnh lùng nói ra.

Phạm Tuyên Từ ở bên cạnh cuối cùng biết rõ đã xảy ra chuyện, cũng nhìn về phía tử lâu kia.

Người kia tại bị người nhìn chăm chú, trên mặt cũng đã có vẻ giận dữ, lạnh lùng đáp: "Không giết ngươi, bất quá là không muốn trêu chọc Thành Vệ quân trong thành mà thôi, nếu ngươi đã muốn chết, ta đây sẽ thành toàn ngươi."

Dứt lời, người kia lay động Khu Thi chuông trong tay, chuông đồng lay động, cương thi ngồi ở trước mặt y gầm nhẹ một tiếng, nhìn về phía Đồ Nguyên bên này, trong miệng có thi khí màu lục sẫm phun ra.

Thi mị vốn là oán linh bậc thấp, thuộc về dễ khống chế, linh trí thấp, có thể ăn tất cả ô uế trong khắp thiên địa. Thi thể, máu huyết, độc vật, âm uế chi khí. Theo nó phát triển, những ô uế chi khí kia trầm tích trong thân thể nó. Chậm rãi làm cho nhục thân nó càng ngày càng cứng rắn, có thể chống lại pháp bảo sắc bén.

Nếu như là nó một mình tại trong thiên địa thì rất khó phát triển, cũng có rất nhiều nhược điểm dễ dàng bị tu sĩ nắm bắt, cho nên những thi mị tồn tại trong thiên địa, nếu không phải là cường đại đến đã khai linh khai tuệ, thì tu sĩ cũng không sợ bọn họ.

Bất quá đối với một cái tu sĩ mà nói, thi mị lại có tính bền dẻo cực cường, giống như là một kiện bảo vật có linh trí nhất định. Có thể ngưng khắc phù văn mình muốn lên thân thi mị này, khi trên thân thi mị được ngưng khắc phù văn, thi mị mới sẽ càng ngày càng cường đại.

Trên mặt thi mị ngồi trước tu sĩ trên từ lâu kia, mơ hồ có lam hoa văn, hiển nhiên trên người nó đã ngưng khắc phù văn rồi.

Đồ Nguyên đương nhiên không biết tu sĩ kia ngưng khắc phù văn gì cho thi mị, Khu Thi chuông trong tay y tuôn ra một chuỗi thanh âm dày đặc chi chít, thanh âm kia cực nhỏ, người trên đường cơ hồ nghe không được, nhưng mà thi mị ngồi ở trước mặt y liền nhào khỏi từ lâu, bàn cùng cửa sổ trước người nó đều bị đụng vỡ tan, một đám vụn gỗ văng tung tóe trong không trung. Nó như đã thú nhào tới rơi xuống trước mặt Đồ Nguyên cách đó không xa

Đồ Nguyên đưa tay kéo Phạm Tuyên Từ ra phía sau mình, trong tay nhẹ dao động Khu Thi chuông. Ngân Giáp thi mị hướng về phía thi mị mới rơi xuống kia cất giọng rít gào,

Hai cái thi mị giăng co trên đường cái. Người qua đường trong nháy mắt tản ra rồi, nhưng mà cũng không có đi xa, mà là vây thành một vòng, cửa sổ hai bên từ lâu lập tức có người xuất hiện đứng ở nơi đó, hoặc là nhấp rượu, hoặc là cầm chén đứng tại nơi đó nhìn Đồ Nguyên cùng hai cái thi mị mà bình phẩm

"Đấu thi rồi, đấu thi rồi..."

Có người hô to. Đồ Nguyên mơ hồ còn nghe được có người nói chuyện đánh cuộc.

Hỗn loạn bất thành hình xảy ra khiến Phạm Tuyên Từ không biết làm sao. Khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng, mà Đồ Nguyên thì chỉ là nhìn chăm chăm người khu thi kia.

Hắn được đến Ngự thi linh quyết cũng không lâu. Nhưng mà mấy ngày nay tới giờ, thường xuyên lật xem, tự nhận cũng rất có nghiên cứu. Bất quá, hắn không cho mình có thể so được với loại người chuyên tu ngự thi chi pháp này, mục đích của hắn cũng không phải là muốn đấu thi.

Khu Thi chuông trong tay Đồ Nguyên nguyên bản chỉ là nhẹ lay động từng cái từng cái một, đột nhiên lay động trở nên kịch liệt, Ngân Giáp thi mị nhào mạnh tới rồi, cùng thi mị kia cắn xé nhau.

Người kia lạnh lùng cười, Khu Thi chuông trong tay cũng đột nhiên trở nên kịch liệt, chỉ thấy trên mặt thi mị kia hiện lên lam văn phù, đột nhiên mở miệng, đứng là hướng về phía Ngân Giáp thi mị của Đồ Nguyên hấp lên khí tới.

Ánh mắt Đồ Nguyên ngưng tụ, trong tay đã hiện ra một đạo linh phù.

Phong Linh phù.

Một đạo linh quang cực nhanh, trực tiếp chìm vào trong miệng Ngân Giáp thi mị kia. một mảnh quang hoa âm trầm trong miệng thi mị kia đúng là bao phủ lấy Phong Linh phù, một ngụm cắn vỡ.

"Ha ha, người nghĩ rằng thi mị của ta giống như thi mị của người sao, pháp văn khắc trên thân thi mị của ta, há là pháp phù của người có khả năng động được, ngu xuẩn." Người kia đứng ở trước cửa sổ trên từ lâu, tại trước người y đã là một mảnh trống không. Khu Thi chuông trong tay lay động, linh quang màu xám một trận một trận cuộn động như sóng nước.

Đồ Nguyên lẳng không hư điểm, một mảnh hỏa điểm lan tràn ra trên đầu ngón tay, theo tay hắn vạch động, như mũi tên vọt tới người kia. Người kia vẫn cứ là cười lạnh một tiếng, lay động Khu Thi chuông trong tay, một đạo hỏa điểm kia đúng là tại cách trước thân y không xa bị sóng âm từ chuông đồng xông tán rồi.

"Tiểu tử, người này gọi là Dư Thành Nghệ, mặc dù không phải kim đan, nhưng mà tại trong cái thành này thế nhưng là nổi danh, dưới kim đan, nhưng không có mấy người là đối thủ của hắn." Đột nhiên có người hào hứng nhắc nhở Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên đột nhiên xoay người, lôi kéo Phạm Tuyên Từ rời đi. Lay động Khu Thi chuông trong tay, Ngân Giáp thi mị ra sức giãy dụa thoát khỏi con thi mị kia, theo Đồ Nguyên rất nhanh rời đi.

"Muốn chạy, đi được sao?" Dư Thành Nghệ lạnh lùng nói ra.

Người y nhẹ nhàng thẳng tới, đi bộ trong hư không, Khu thi chuông trong tay dao động ra một trận một trận tiếng chuông cùng quang hoa.

Từ vân bao phủ trên người thi mị phía dưới, nó rít gào phóng về phía Đồ Nguyên. Đột nhiên, Ngân Giáp thi mị vốn đang muốn chạy trốn chợt quay đầu lại, nhào lên nghênh đón. Hai cái thi mị trong nháy mắt đụng vào nhau.

Dư Thành Nghệ hơi hơi sững sốt, đột nhiên, nhìn thấy trong hư không trước mặt mình có một người từ trong hư vô hiện lộ ra, một đạo kiếm chi (lấy ngón

tay làm kiếm) đâm tới mi tâm mình.

Trên kiếm chỉ lập lòe linh quang, rồi lại ngưng mà không tiêu tan, nơi đi qua, tiếng chuông sóng gợn kia đúng là như mỡ đông ném vào dầu nóng, trong nháy mắt bị phá ra niền mất.

Y biết rõ đối phương dùng chính là ngưng phù ý tại đầu ngón tay, loại này mới sẽ không bị âm thanh Khu Thi chuông của mình chấn tan.

Dur Thành Nghệ có chút ngoài ý muốn, Y ngoài ý muốn với việc Đồ Nguyên vậy mà còn dám quay lại đấu với mình, lúc này cư nhiên không phải lưu thì nị lại để bỏ chạy.

Còn có một cái ngoài ý muốn là tại đòn thuật của Đồ Nguyên đúng là có phần cao minh.

Nhưng mà y không có sợ hãi chút nào, với người dưới kim đan, y nhưng chưa từng có sợ ai.

Tay lướt qua bên hông, giữa ngón tay đã kẹp một đạo phù hồng sắc, trong nháy mắt phù kẹp tại đầu ngón tay, phù quang lóe lên, chỉ có phù ý ngưng tại đầu ngón tay không tiêu tan, một mảnh hỏa diễm trong đồ lẫn đen ngưng tại đầu ngón tay y.

Đạo phù này của y tên là Diệt Thần độc diễm phù, loại pháp phù này cũng không phải là dễ dàng làm được như vậy, cần phải dùng một loại đá ở chỗ sâu trong địa mạch ngưng khắc thành phù, lại đem ô uế độc khí luyện vào trong đó, lúc này mới có thể trở thành tài liệu chính của Diệt Thần độc diễm phù.

Loại pháp phù trong tay y này không biết đã ám toán qua bao nhiêu người, dù cho là người có tu vi cao hơn y cũng có không ít người chết ở dưới một đạo pháp phù này.

"Đi chết đi." Trong mắt Dur Thành Nghệ tràn đầy sát ý.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 21: Chiến

Có người lắc đầu than thở.

"Người chết tại trên tay Dur Thành Nghệ này cũng không ít, loại người vừa mới tới trong thành này chết ở trong tay hắn càng nhiều."

"Đúng vậy, vạn dặm xa xôi đi tới dưới Vạn Thánh sơn này, lại như vậy mà chết rồi."

"Còn là mạng theo một cái đồ đệ chưa vào đạo."

"Di, cái nữ oa kia thoát nhìn căn cốt không tệ, các ngươi mấy người cũng không nên đoạt với ta a, ta đang cần một cái chấp phiên đồng nữ a."

"Ha ha, nữ nhân đến trên tay ngươi, cuối cùng nào có cái nào có thể nhập được đạo, bất quá là lô đỉnh của ngươi mà thôi." Có người lạnh lùng nói ra.

"Thế nào, Hàn lão ma, ngươi muốn như thế nào?"

...

Chỉ trong thoáng chốc này liền đã có người có ý đồ với đệ tử Phạm Tuyên Từ của Đồ Nguyên rồi.

Phạm Tuyên Từ nắm chặt nắm đấm nhỏ bé, nàng cũng không có nghe đến mấy lời kia, lúc này tất cả sự chú ý của nàng đều đặt ở trên người sư phụ của mình.

Cái người khác mặc dù có người nghị luận, nhưng đồng dạng là chăm chăm chú ý tới Đồ Nguyên, thẳng đến Đồ Nguyên đột nhiên một bước bước lên hư không tiêu thất, rồi lại xuất hiện tại trước mặt Dur Thành Nghệ.

Hai đạo kiếm chỉ không sai lệch đụng vào nhau.

Phù quang tán ra.

Một lữ hỏa diễm màu đỏ lẫn đen kia quán lên đầu ngón tay, nhưng mà linh quang trên đầu ngón tay ở đối diện như thủy vận, lật ép xuống, trong nháy mắt dập tắt nó.

Trong lòng Dur Thành Nghệ hơi hơi sùng sốt, bởi vì y phát hiện Diệt Thần độc diễm phù ở đầu ngón tay mình đúng là không chịu không chế tán đi.

Trong miệng của y đột nhiên phun ra một ngụm tử khí, một đoàn tử khí kia vừa thoát khỏi miệng của y liền hóa thành một con linh điều u ám, điều kia có một cái miệng dài, nhìn như kiếm, nhào tới mặt Đồ Nguyên, một miệng liền mổ xuống mi tâm Đồ Nguyên.

Khi y phun ra một đoàn tử khí này thì có người kinh hô: "Đó là một ngụm bản mạng tử linh đan khí hẩn tu ra, tử linh điều kia có thể ăn nuốt hồn. Khó lòng phòng bị."

Đồ Nguyên có thể nhìn thấy vẻ lãnh khốc trong mắt Dư Thành Nghệ, trong nháy mắt khi một đoàn tử khí hóa thành một con tử linh điều đột nhiên nhào vào mặt, hẩn đột nhiên như phúc chí tâm linh. Há mồm phun ra, một đoàn hơi mây trôi nổi hồng quang phun ra. Giống như là đầu lưỡi con cóc cuốn lấy côn trùng nuốt vào trong miệng.

Từ trong miệng Đồ Nguyên tràn lên linh quang ửng đỏ trực tiếp cuốn tử linh điều kia vào trong miệng, nuốt xuống bụng. Đối với Đồ Nguyên mà nói, đây là hành động thôn thổ thiên địa linh khí cơ bản nhất trong nhiều năm tu hành như vậy tới nay, không quan là thứ gì, chỉ cần là linh khí hẩn đều dám nuốt vào đan điền để luyện hóa.

Dư Thành Nghệ sửng sốt, theo đó đúng là nở nụ cười.

Có người than thở nói: "Thanh niên nhân này quá sơ suất rồi. Đó thế nhưng là một đạo phù do bản mạng đan khí của người khác kết thành. Loại phù có thể ngưng hóa thành hình dáng vật sống trong thiên địa như vậy đều không phải là pháp phù đơn giản, hẩn cứ như vậy nuốt thẳng vào trong bụng, nếu như trấn áp không được, nếu nổ tung, phù đã kết trong đan điền sẽ bị quấy tán."

"Chết đi." Dư Thành Nghệ ngưng thần lãnh khốc nhìn vào mặt Đồ Nguyên.

Nhưng mà tại lúc y niệm động, thì phát hiện kia một ngụm bản mạng đan khí của mình trong nháy mắt đã tiêu thất vô tung vô ảnh, căn bản là vô pháp dẫn động.

"Thế nào có thể, thế nào sẽ như vậy." Dư Thành Nghệ kinh ngạc kêu lên.

Đồ Nguyên lạnh lùng cười, trong tay đột nhiên hiện ra một thanh như ý, tản ra thanh quang nhẹ nhàng.

Thất Bảo Như Ý vừa hiện ra, thiên địa vì đó trong sáng. Toàn bộ tử khí và ý đều như là sương gặp ánh nắng chói chang, trong nháy mắt tán đi.

Thất Bảo Như Ý vừa xuất hiện, liền nện tới trán Dư Thành Nghệ.

Tại trong mắt Dư Thành Nghệ, một kích của như ý này giống như một ngọn núi trấn áp xuống, trầm trọng vô cùng, trong lòng y đúng là không dám chống lại.

Tiếng chuông vang lên từ Khu Thi chuông trong tay tại bị linh quang của như ý xung kích, đúng là tán loạn, khó mà kết thành chuỗi.

Bất quá, y rốt cuộc cũng là cường nhân nổi danh dưới kim đan tại trong tòa thành này, đầu pháp vô số, tại giờ khắc này, gắng tập trung tinh thần, tay kịch liệt lay động Khu Thi chuông, đồng thời phát ra một tiếng pháp chú trầm thấp. Thi mị kia vốn đang triển đấu với Ngân Giáp thi mị, cơ hồ đã sắp xé tan Ngân Giáp thi mị đột nhiên xoay người, nhào về phía Đồ Nguyên.

Tốc độ thi mị kia cực nhanh, một thân nồng đậm tử khí, hư không bị đụng vỡ như miếng băng mỏng.

Y đúng là không để ý đến sinh tử của mình, trực tiếp triệu thi mị tới giết Đồ Nguyên, cái này là muốn liều mạng, liều cái lưỡng bại câu thương, nếu là Đồ Nguyên không để ý thi mị đang nhào tới, vậy thì dù cho là có thể đánh Thất Bảo Như Ý vào trán y, cũng sẽ bị thi mị nhào đụng.

Nếu bị thi mị sát người quấn ôm lấy rồi, vậy thì không phải có thể dễ dàng chạy thoát. Đồ Nguyên có thể khẳng định, trên tay thi mị này có cấm phù phòng ngừa người khác trốn chạy.

Khỏe miệng Dư Thành Nghệ có nét cười tàn khốc. Y không tin tên Đồ Nguyên trước mặt này dám liều mạng với mình, chỉ cần hẩn vừa lui, như vậy thi mị tới bên cạnh, tất nhiên khiến người này chết không có chỗ chôn.

Đồ Nguyên đương nhiên không nguyện ý cùng đối mạng với y, cũng không nguyện ý bởi vì giết y mà bản thân bị trọng thương, tại dưới Vạn Thánh sơn này, hẩn là một mình một người, không có bằng hữu, còn có một đồ đệ cần có mình chiếu cố, cho nên hẩn là không nguyện ý thụ thương.

Vì vậy hẩn đạo vào trong hư không, thân hình tung bay, thủ trào đen thùi của thi mị mặt lam cơ hồ là xệt mạnh qua vai Đồ Nguyên.

Dư Thành Nghệ cười nhạt, bên người y đã có thi mị hộ thân.

Y không có nghĩ đến Đồ Nguyên vậy mà lại khó chơi như thế, đúng là xem một chút mình đã bị thương, nhưng mà hiện tại có thi mị bên cạnh rồi, như vậy, trò chơi kết thúc rồi.

"Rất tốt, ngươi đã làm ta tức giận, vậy thì, dừng ở đây đi, ngươi có thể đi chết rồi." Dư Thành Nghệ sát ý lấp lẹt lạnh giọng nói ra.

Theo lời y vừa dứt, Khu Thi chuông trong tay đã lay động mạnh, trên người thi mị đứng trước y cuộn động tử khí, một mảnh hắc vụ bao phủ lấy nó, Dư Thành Nghệ đột nhiên bắt đầu nhảy múa.

Theo y nhảy múa, tử khí trên người y bắt đầu nối liền với tử khí trên người thi mị, vốn là khí tức một người một thi, tại giờ khắc này đúng là hòa hợp nhất thể, thi mị kia đột nhiên mở miệng, nói ra: "Người, phải, chết..."

Thanh âm nó đúng là cùng lúc phát ra với Dư Thành Nghệ, hai thanh âm chồng nhau, giống như lúc này không chế thần ý một người một thi này đều là Dư Thành Nghệ, lại tựa hồ là ý chí của một thi một người đã kết hợp thành một.

Ngay sau đó, thi mị đột nhiên mở miệng ra, phun ra một mảnh tử khí màu đen, màu đen tử khí lại hóa thành một cái cự thủ chụp về phía Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên cũng không có trốn, Thất Bảo Như Ý tại tay, thanh quang tỏa sáng trong một mảnh tử khí màu đen, khiến tử khí kia vô pháp tới gần thân hắn.

Đột nhiên, thi mị kia hút một cái, một mảnh màu đen tử khí kia lại cuộn cuộn quay về trong miệng của nó, trong thiên địa dâng lên một mảnh cuồng phong, nơi bị tử khí hắc sắc bao phủ, sinh cơ cùng thiên địa linh khí đều bị thôn phệ không còn.

Tại trước lúc hắc khí vọt tới thì có người lui hơi chậm, lúc này tại hắc khí kia cuộn cuộn thối lui thì đúng là trong chớp mắt liền khô, sinh cơ linh khí toàn thân bị thôn phệ không còn.

Đồ Nguyên cảm Thất Bảo Như Ý, quan trường Thần ấn phù đồ, không để ngoại tà xâm nhập, không vì ngoại ma mà dao động, nhưng mà tại hắc khí bị cuộn cuộn nuốt trở lại trong miệng thi mị kia thì hắn đột nhiên há mồm phun ra một đạo linh khí ứng đỏ, linh khí theo hắc khí kia trực tiếp bị nuốt vào trong miệng thi mị.

Trong lúc mơ hồ đó, có thể nhìn thấy linh khí ứng đỏ kia giống như phát một đạo ấn phù.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 22: Một vạn linh năm trăm bảy mươi ba hào (10573)

Khi Đồ Nguyên bị bao phủ trong một đám hắc vụ tử khí do thi mị nhả ra kia thì người trên đường đều cho rằng hắn dữ nhiều lành ít rồi, một mảnh mây đen tử khí kia nhưng không đơn giản là tà uế tử khí, đó là bản mạng đan khí của thi mị, loại đan khí này ra miệng không tan, kết hóa thành phù.

Đó cũng là lí do vì sao Thất Bảo Như Ý trong tay Đồ Nguyên vô pháp đuổi đi những tử khí này, chỉ có thể miễn cưỡng hộ thân.

Trong vô biên tử khí, một đạo linh hoa ứng đỏ theo hắc khí cuốn vào, cũng là tại lúc vào miệng nó thì thi mị vốn từ cơ nặng nề, như ma vật ở chỗ sâu trong đại địa lại đột nhiên bất động rồi.

Con mắt mọi người nhìn không thấy tình huống trên thân thi mị, thần thức của Dư Thành Nghệ lại là tương thông với thi mị, giờ khắc này, y thông qua thần thức nhìn thấy một cái đại ấn bao phủ hồng sắc phù văn từ trên trời giáng xuống, trấn áp xuống. Trong nháy mắt khi nhìn thấy cái đại ấn này, thần thức của y ở trong thi mị đúng là liền bay ra, y phát hiện mình mất đi cảm ứng với thi mị, thi mị của y giống như đã thành một khối hắc thạch.

Trong lòng y hoảng hốt, dù cho là bản ngã ý chí của y cũng tựa như bị chèn ép trong chốc lát.

Trong mắt người bên ngoài, thi mị kia đột nhiên đứng ở nơi đó bất động, còn Dư Thành Nghệ cũng sững sờ trong chốc lát, sau đó điên cuồng lay động Khu Thi chuông trong tay, thế nhưng là thi kia lại không có chút động tĩnh nào.

"Son Khôi, son Khôi..."

Dư Thành Nghệ lớn tiếng gọi, cái này đại khái là tên của thi mị kia.

Chỉ là thi mị đang đứng ở nơi đó đột nhiên ngã xuống đất, không có chút động tĩnh.

"Người, người đã làm gì thi mị của ta." Dư Thành Nghệ hoảng loạn chất vấn.

"Không có gì, chỉ là mới vừa rồi người không phải là muốn kêu gọi thi mị của ta sao?" Đồ Nguyên cười lạnh, tay nhẹ nhàng lay động Khu Thi chuông, thi mị kia liền có động tĩnh, sau đó tại theo tiếng Khu thi chuông mà đứng lên.

Đồ Nguyên xoay người, thi mị tên là Son Khôi kia đúng là cùng theo Đồ Nguyên rời đi. Dư Thành Nghệ cơ hồ muốn điên rồi. Khu Thi chuông trong tay y lay động ra một mảnh huyền ảnh, trận trận chuông âm dâng lên như sóng triều, nhưng không cách nào khiến thi mị Son Khôi kia quay đầu lại.

"Người dám đoạt thi mị của ta." Dư Thành Nghệ phẫn nộ gào thét lớn.

Đồ Nguyên chỉ là lay động chuông đi tới trước, nhưng Dư Thành Nghệ sao có thể cam nguyện như thế. Y vốn là người tâm cao khí ngạo, hôm nay ngồi ở tửu lâu uống rượu, nhìn thấy Đồ Nguyên mang theo một cái thi mị đi trên đường, trong lòng liền muốn vẫy gọi thi mị kia tới, vốn cũng không phải nhất định phải có được, nhưng mà lời Đồ Nguyên nói, lại khiến y phẫn nộ, tại trong mắt y, người như Đồ Nguyên vậy, tốt nhất là ngoan ngoãn rời đi, để mình tùy ý gọi thi mị kia đi mới là cách làm chính xác.

Dư Thành Nghệ đột nhiên hét lớn: "Hôm nay, ta phải cho ngươi biết, ta không chỉ có thể khu thi, còn có thể khu người."

Phương pháp Ngự thi cùng phương pháp ngự thú hay ngự trùng của Điều Dao đều là chi nhánh thuộc về cùng một cái môn phái. Trong đó tại cảnh giới cao nhất trong pháp điển là có ngự chúng sinh, cơ hồ có thể làm được tùy ý thao túng vạn chúng sinh linh, cái này chính là điểm đáng sợ của cái tông môn này. Bất quá, hiện tại một tông môn này đã bị công phá, môn đồ đệ tử của nó rải rác tại các nơi thiên hạ.

Tiếng chuông trong tay y biến đổi. Đồ Nguyên đột nhiên xoay người lại, phát ra một tiếng rống to, theo tiếng hô như chuông vang kia, từ tay Đồ Nguyên bay ra một đạo linh phù, cực nhanh chìm vào mi tâm của Dư Thành Nghệ, trong nháy mắt, thân thể y liền không thể động đậy rồi. Đồ Nguyên lại đưa tay chụp một cái vào trong hư không.

Khu Thi chuông trong tay Dư Thành Nghệ liền bị Đồ Nguyên thu vào tay.

Khu Thi chuông lay động, Đồ Nguyên tách đoàn người ra, đi ra phía ngoài. Hắn không có trở lại, trực tiếp mang theo hai cái thi mị cùng Phạm Tuyên Từ hướng phía Vạn Thánh sơn mà đi.

Lúc trước, hắn đã có dự định, nếu như thực sự vô pháp kiếm được linh thạch, vậy thì chỉ có thể đem Ngân Giáp thi mị hoặc là quý yêu kia bán đi. Hiện tại thì tốt, có thêm một cái thi mị. Hắn cũng không quản Dư Thành Nghệ này có lai lịch gì, lại có bối cảnh gì, mình chỉ cần đem thi mị bán đi, sau đó trực tiếp vào Vạn Thánh sơn, từ lúc đó tại trên Vạn Thánh sơn tu hành, không xuống lại, ai có thể làm khó dễ được mình.

Trên Vạn Thánh sơn tự có quy củ.

Một đường ra khỏi thành, sau đó hướng phía Vạn Thánh sơn mà đi.

Nhìn từ xa, Vạn Thánh sơn là dãy núi trập trùng, nhưng mà nhìn kỹ, dưới chân núi lại là một vùng sương trắng, không thấy đường lên núi.

Nhưng mà Trần Vô Tuyệt từng nói cho hắn, toàn bộ một mảnh Vạn Thánh sơn này đều bao phủ tại trong một tòa pháp trận, tại trên Vạn Thánh sơn này phân tán có tám cái môn hộ, bốn cái đại môn, bốn cái tiểu môn.

Thành mà Đồ Nguyên tới nghỉ lại kia là tại phía tây Vạn Thánh sơn, đi tới Tây Môn Vạn Thánh sơn, sau đó trực tiếp tìm đến chỗ mua động phù, đem thi mị kia đổi lấy một khối địa phương, cũng được đến một khối ngọc bài của Vạn Thánh sơn, từ đây về sau, chính là một vị tu sĩ trong Vạn Thánh sơn.

Khi bọn họ tới một chỗ hoang tịch kia thì thấy trên một tảng đá nổi trên mặt đất có viết mấy chữ số ký hiệu, cuối cùng xác định nơi đây chính là vị trí động phủ của mình.

Nơi đây hoang vu, khắp nơi đều là cỏ dại, bên cạnh có một thân cây đứng cô độc, đối với địa phương khác mà nói, nơi đây khẳng định không là nơi linh khí tụ tập gì, bất quá, trong Vạn Thánh sơn, mỗi một chỗ linh khí đều phải nồng nặc hơn nhiều so với bên ngoài.

Đồ Nguyên ngồi xổm xuống nhìn trên tảng đá kia viết một vạn linh năm trăm bảy mươi ba hào(10573), trong lòng đúng là có cảm giác thỏa mãn. Đối với hắn mà nói, tại trên cõi đời này, cuối cùng đã có một chỗ an cư lập nghiệp.

Phạm Tuyên Từ ở bên cạnh cũng rất hài lòng. Đồ Nguyên ngồi ở trên tảng đá kia, nhìn quanh bốn phía, nơi đây ở trên một chỗ sườn núi, mặt sau núi càng cao, dưới sườn núi có một mảnh đất bằng, bên trái có một con suối nhỏ chảy qua, bên phải thì là một cánh rừng.

Vị trí này kỳ thực không tệ, địa phương mà Vạn Thánh sơn này có thể cảm ra bán, trước chưa nói tới linh khí có hội tụ hay không, chỉ xét về địa hình mà nói, tại trong cái phạm vi này tính là một điểm thích hợp nhất để ở rồi.

Lưng có núi dựa, bên cạnh có suối nước uốn lượn chảy qua, lại có một mảnh đất rộng rãi.

"Từ hôm nay trở đi, nơi đây là nơi ở của chúng ta rồi." Đồ Nguyên đột nhiên đứng lên lớn tiếng nói ra.

"Vâng, sư phụ." Phạm Tuyên Từ hưng phấn lớn tiếng đáp lại.

Đến đêm, hai người ngồi ở chỗ trên sườn núi trống trải, đối diện sao trăng mà tu hành. Phạm Tuyên Từ thực khí, lại đọc đạo kinh, Đồ Nguyên đồng dạng là tĩnh tu, tu hành là dựa vào tháng ngày tích lũy luyện hóa thiên địa nguyên khí làm tinh khí bản thân.

Sau khi luyện hóa phần tinh khí của Dư Thành Nghệ mà hắn đã nuốt vào trong đan điền lúc trước, hắn đứng lên, nhìn khắp trời đầy sao, hắn biết rõ, cái núi này là vô pháp bay độn mà vào, tuy rằng, trong núi không cấm dấu pháp, nhưng mà muốn ra vào, lại cần phải từ tám cái cửa kia.

Hắn đứng ở nơi đó suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, có ước mơ, có hoài niệm.

Khi một lũ ánh nắng rạng sáng mảnh thiên địa này thì bọn họ bắt đầu xây dựng nhà ở.

Mất thời gian hai ngày mới dựng xong ba gian nhà gỗ, gian giữa tính là dùng để tiếp khách, hai gian kia thì là nơi ở của Đồ Nguyên và Phạm Tuyên Từ.

Phi thường đơn sơ, so với động phủ của người khác, nơi này là cực độ mộc mạc, nhưng mà đối với Đồ Nguyên và Phạm Tuyên Từ mà nói, trong lòng phi thường thỏa mãn cùng cao hứng. Nơi này là do chính tay bọn họ dựng lên.

Tại trong hai ngày này, trời đổ mưa bảy lần, cùng hai lần mưa đá, loại khí trời này, mặc dù khiến cho hai thầy trò bọn họ rất chật vật, nhưng mà khi bọn họ nhìn thấy ba gian nhà gỗ đã dựng xong, loại cảm giác hài lòng này là không phải bất cứ lúc nào cũng có.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 23: Thượng thanh

"Sự phụ, chúng ta cần đặt cái tên a."

Tóc Phạm Tuyên Từ vẫn còn ướt, trời vừa mới mưa to xong, nàng chưa thể tịch mưa gió, y phục bị mưa giội ướt hết rồi.

"Ừ, phải đặt một cái." Đồ Nguyên nói ra: "Người nói nên gọi là gì?"

"Gọi là Thần Tiên cư." Phạm Tuyên Từ nói.

"Quá tục." Đồ Nguyên nói.

"Tiên Thần cư." Phạm Tuyên Từ nói tiếp.

"Quá tục."

"Tiên nhân cư."

"Quá tục."

"Thần nhân cư."

"Quá tục."

"Thánh nhân cư."

...

"Đạo nhân cư."

...

... ..

Cuối cùng Đồ Nguyên không có tiếp tục hỏi Phạm Tuyên Từ, tên mà nàng đặt không thoát khỏi mấy chữ tiên thần đạo thánh các loại. Đồ Nguyên đột nhiên nghĩ đến một cái tên.

"Thượng Thanh, tên này thế nào?"

Phạm Tuyên Từ nháy mắt, nàng đầu tiên là nhìn mặt Đồ Nguyên, nhìn thấy vẻ mặt Đồ Nguyên rõ ràng là cảm thấy tên do mình đặt vô cùng tốt, nàng tự nhiên là lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

Cứ như vậy, Thượng Thanh môn xuất hiện tại trong cái thiên địa này rồi, người lập phái—— Đồ Nguyên, thủ tịch đại đệ tử —— Phạm Tuyên Từ.

Cái này kỳ thực cũng không phải khai tông lập phái, bất quá là đặt cái tên cho nơi mình ở mà thôi, chỉ là một số tu sĩ có đại thành tựu về sau lập môn phái thì đa số là lấy tên nơi mình cư ngụ tu hành để đặt tên cho môn phái của mình.

Đồ Nguyên làm một cái biển gỗ, dùng cát phù viết lên hai cái chữ lớn: ‘Thượng Thanh’.

Sau khi treo lên, hai người liền tính là chính thức định cư tại nơi đây rồi.

Phạm Tuyên Từ là một cái người rất không chịu ngồi yên, tại trên đường tới Vạn Thánh sơn này, nàng có thể một đường đọc đạo kinh, nhưng mà khi đến nơi đây, tại sau khi đã hoàn thành việc học mà Đồ Nguyên giao cho, nàng liền chạy khắp nơi khắp chốn. Luôn đi tìm phụ cận nơi này xem còn có động

phủ của người tu hành khác hay không.

Vào ngày thứ bảy từ khi sư - đệ hai người bọn họ ở lại nơi đây thì có người tới cửa bái phòng.

Bất quá, cũng không có đi vào, chỉ là nhìn nhìn bằng hiệu kia, tán dương tên rất hay, lại nói chuyện với Đồ Nguyên một hồi, liền rời đi.

Gã mời Đồ Nguyên đến động phủ của gã chơi, Đồ Nguyên thì nói rảnh rồi nhất định sẽ đến.

Lại một ngày, có một thiếu niên đưa tới một lam thủy quả, nói đây là sư phụ hấn bảo hấn đưa tới, chúc mừng chân nhân đặt phủ nơi này.

Đồ Nguyên nhớ được tên cùng chỗ ở của sư phụ hấn, Đồ Nguyên đương nhiên không có thứ gì có thể đáp lễ người khác.

Cùng một ngày, có một vị đạo đồng đưa tới một hai khối linh ngọc. Đồng dạng là chúc mừng, sau đó, không còn có người quấy rầy sinh hoạt của thầy trò hai người bọn họ.

Đồ Nguyên theo những người tới chơi cùng tới chúc mừng kia, biết rõ ở gần nơi mình này ước chừng có những người nào. Hấn nghĩ lúc nào đó thăm đáp lễ một cái, nhưng mà trên người không có vật gì, tay không tới cửa thì cảm thấy không hay, vì vậy liền luôn luôn chưa có đi.

Tu hành có lúc nhàn rỗi, nhìn xung quanh trống không, Đồ Nguyên suy nghĩ có phải hay không cũng nên đi tìm chút cây linh quả gì đó về trồng.

Ngày kia một ít Lam thủy quả mà vị thiếu niên kia đem tới chính là linh quả. Mặc dù không trân quý bao nhiêu, nhưng mà dùng tới đãi khách hoặc là tặng người còn là không sai.

Hơn nữa, trong ba gian nhà gỗ cũng không có cái gì. Ngày đó, vị tu sĩ tên là Cố Thụ Lâm kia tới nơi này, mình chẳng có gì để chiêu đãi.

"Sư phụ, sư phụ, ta nhặt được một cái hạt giống, chúng ta gieo xuống, về sau cũng sẽ có trái cây ăn rồi."

Phạm Tuyên Từ từ xa xa chạy về tới, giơ lên một thứ gì đó trong tay lớn tiếng nói ra. Tới nơi này sắp một tháng rồi, Phạm Tuyên Từ dù sao cũng còn là tâm tính tiểu hài tử, gan cũng lớn, một mình một người sẽ chơi đùa rất xa.

Nàng chạy đến bên cạnh Đồ Nguyên, giơ lên một cái hạt không biết tên trong tay. Hạt kia rõ ràng là hạt do người khác ăn còn lại, được nàng nhặt về.

Nhìn nàng đầy mặt hưng phấn, một mạch chạy về tới, tóc cũng rối loạn rồi.

Đồ Nguyên có chút đau lòng nói ra: "Đi gieo xuống đi."

"Được, sư phụ." Phạm Tuyên Từ cao hứng chạy đến sau nhà gỗ đào một cái hố, cẩn thận vùi hạt cây kia vào trong đó.

Đồ Nguyên tại bên cạnh nhìn, hỏi cái này là hạt gì.

"Một vị đồng tử Càn Nguyên động cảm một trái mận Hoàng Trung ra ăn, ăn xong liền ném hạt đi, ta thừa dịp bọn họ không có chú ý, liền len lén nhặt lấy hạt này giấu tại trong túi đem về. Sư phụ, người yên tâm, bọn họ không người nhìn thấy, không có làm mất mặt Thượng Thanh môn chúng ta."

Đồ Nguyên trầm mặc một lúc lâu, Phạm Tuyên Từ ngẩng đầu nhìn sư phụ của mình.

"Đợi lát nữa ta dạy cho người phương pháp nhiếp nước, mỗi ngày người theo trong suối nhỏ kia nhiếp một đoàn nước về tưới, khi hạt giống nảy mầm thì ta sẽ bắt đầu dạy người phù pháp."

"Thật sao sư phụ, quá tốt rồi." Phạm Tuyên Từ phi thường cao hứng, mấy ngày nay tới giờ, nàng chăm chú thực khí, luôn luôn nghĩ muốn học pháp thuật, nhưng mà sư phụ vẫn một mực không dạy, bây giờ sư phụ cuối cùng sắp dạy mình phù pháp rồi.

Xuân đi thu tới, đào mất đã là ba năm, thầy trò hai người tại trong nhà gỗ này tu hành, Phạm Tuyên Từ cũng từ một đứa nhỏ lớn lên thành một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều rồi. Khí tức Đồ Nguyên càng ẩn giấu, ngoại nhân nhìn hấn giống như là một cái người không thông tu hành, nhưng mà thỉnh thoảng theo trong đôi mắt hấn hiện lộ ra tinh quang, có thể biết rõ, tu vi của hấn có tiến bộ cực lớn.

"Chân nhân, sư phụ nhà ta hôm nay xuất quan, muốn thỉnh chân nhân qua phủ một chuyến, uống rượu luận đạo."

Ở ngoài nhà gỗ, một thiếu niên hướng Đồ Nguyên nói ra. Vị thiếu niên này chính là vị đạo đồng đưa tới hai khối linh ngọc khi Đồ Nguyên cùng Phạm Tuyên Từ vừa tới kia.

Ba năm trôi qua rồi, đạo đồng kia cũng lớn lên thành một vị thiếu niên sơ hiển vóc người.

Trong ba năm này, Đồ Nguyên không ít lần đến chỗ vị Thôi Thành Hoa Thôi chân nhân kia đàm luận đạo pháp.

Nơi ở của Thôi Thành Hoa là một cái động núi đá, từ bên ngoài nhìn qua không lớn, nhưng mà bên trong lại có thiên địa khác, không cần nghĩ, khẳng định là động phủ tốn giả cao mua tới, điểm đặc biệt nhất của động phủ này là ở điểm ở chỗ sâu trong vậy mà có một cái hàn tuyến, hai khối linh ngọc đưa cho Đồ Nguyên kia chính là tại trong hàn tuyến kia ủ dưỡng ra.

Bán lĩnh ngọc, cũng là nguồn thu nhập trọng yếu của Thôi Thành Hoa.

Một cái người tu hành muốn sống tốt một chút, tự nhiên chi tiêu phải lớn hơn một chút, như Đờ Nguyên loại người sống nghèo khó này cũng là có thể qua, xa hoa quá, đó là động không đáy.

Mỗi một lần đến, Đờ Nguyên đều sẽ dẫn Phạm Tuyên Từ theo, dù sao tại ba gian nhà gỗ kia, ngoại trừ một cái thi mị trầm ngư ra cái gì cũng không có, Đờ Nguyên cũng không sợ bị người đánh cắp cái gì.

Cùng theo Tinh Huyền đồng tử đi tới động phủ của Thôi Thành Hoa, nơi đó đúng là đã dọn xong rượu và thức ăn hoa quả, ngoại trừ chỗ ngồi chủ nhân ra, mặt khác còn có bốn cái chỗ ngồi khác. Đờ Nguyên biết rõ hôm nay khẳng định không chỉ mời mình hắn, còn có người khác.

Một trận tiếng cười từ sâu trong động phủ truyền đến. Thôi Thành Hoa đi ra.

Một thân pháp bào thủy huyền sắc, một đầu tóc đen thui xóa ra, từ khí tức trên người cùng tinh quang trong mắt có thể nhìn ra được, lúc này đây bề quan hắn có rất nhiều thu hoạch.

"Đạo huynh xuất quan, tu vi tinh tiến, thật đáng mừng." Đờ Nguyên chúc mừng.

"Ha ha, chỗ nào chỗ nào, hơi có đoạt được, tới tới, trước nhập tọa, bọn họ lập tức sẽ đến. Hôm nay chúng ta không say không về." Thôi Thành Hoa thật cao hứng nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 24: Đại hội đạo pháp

Đối với Thôi Thành Hoa mà nói, Đờ Nguyên đương nhiên tính là một vị tu sĩ nghèo khó, ba năm này, có thể giúp được Đờ Nguyên cái gì, hắn đều sẽ tận lực giúp, đồng thời đem một mặt khác về Vạn Thánh sơn này mà rất nhiều không người biết nói cho Đờ Nguyên biết.

Có thể nói, Đờ Nguyên coi Thôi Thành Hoa như bằng hữu trên cái Vạn Thánh sơn này rồi.

Chỉ chốc lát sau, lại có ba người khác đến, bọn họ phân biệt là Cố Thụ Lâm cùng Bạch Thanh Ngôn, còn có một vị thì không phải người, là yêu.

Cố Thụ Lâm là vị đầu tiên tới trước nhà gỗ bái phỏng Đờ Nguyên, chỗ ở là tại mặt phía bắc Đờ Nguyên. Bạch Thanh Ngôn là vị có nữ tử khá thanh lệ, nhìn không ra tuổi, giỏi về trồng trọt các loại hoa quả, lúc đó chính là nàng phái một vị đệ tử đưa lam hoa quả tới cho Đờ Nguyên.

Chỗ ở là tại mặt phái nam Đờ Nguyên.

Vị yêu kia trái lại Đờ Nguyên ít có lui tới, bản thể là cái gì, Đờ Nguyên nhìn không ra, nhưng mà từ chỗ Thôi Thành Hoa biết được là Bạch nhãn yêu sói, một cái dị chủng có chút hiếm thấy, có thể tại sau khi khai linh khai tuệ ẩn tu được trên Vạn Thánh sơn này, liền thuyết minh trí tuệ của hắn không thua người.

Thôi Thành Hoa tại trên núi này đã rất nhiều năm rồi, bằng hữu của hắn đương nhiên không chỉ là mấy người Đờ Nguyên bọn họ, nhưng lúc này đây gọi tới đều chỉ là mấy người ở tương đối gần này, thường ngày cũng là như thế, Đờ Nguyên cũng không bắt ngờ.

Bốn người tại nơi đây uống rượu, đàm huyền luận đạo, hoạt động này là Đờ Nguyên rất thích, cùng mấy người bằng hữu, không có việc gì đàm luận chút đạo pháp, nói chút huyền bí, nhân thì nhìn xem sơn thủy, dạy dỗ đệ tử, thật là khoái nhặc.

Chỉ chớp mắt, một ngày trời qua, đến nửa đêm, Thôi Thành Hoa mới nói cho bọn họ, qua một đoạn thời gian nữa sẽ cùng mấy người nhập một chuyến bí cảnh, nhờ bọn họ trông nom cái động phủ này của hắn một cái.

Động phủ của hắn tên là Hoa Dương động thiên, tên gọi rất đại khí, người cũng như thế.

Hắn thu tổng cộng năm vị đệ tử, lúc này có ba vị hầu hạ ở bên, hai vị tại bên ngoài chưa về.

Hắn nói muốn đám người Đờ Nguyên trông nom, Đờ Nguyên bọn họ tất nhiên là đáp ứng. Mỗi một người đi tới bí cảnh đều sẽ nhờ cậy thân hữu chiếu cố động phủ của mình, bởi vì rất có khả năng một đi không về.

Trở lại nhà gỗ của mình, vào cửa, tại gian giữa có cung phụng một tòa tiểu thần tượng, hai tay tiểu thần tượng mở ra, nâng một thanh như ý. Tại phía trước thần tượng và như ý có một cái lư hương nhỏ, bên trong dây đặc chỉ chút hương đã cháy hết chỉ còn lại chân.

Đờ Nguyên đầu tiên là thắp một nén hương, đốt hương lay động, nhưng mà lại có một thứ gì đó nhìn không thấy sờ không được quán lên trên thần tượng kia, thần tượng lại hợp với Thất Bảo Như Ý cùng một chỗ. Trải qua ba năm tìm tòi, cùng với mỗi tháng đều có cơ hội nghe pháp, rốt cục tự hắn đã tìm tòi

bổ trí ra một cái phù trận có thể dùng để tế khí.

Bây giờ, trên Thất Bảo Như Ý có một tầng quang vận mông lung.

Nguyên lực ở trên thần tượng đã bắt đầu quán lên Thất Bảo Như Ý, tại phía dưới nhà gỗ này, Ngân Giáp thi mị đang tại trầm ngủ.

Nhưng mà nếu như là có người tùy tiện xông tới, muốn lấy đi cái Thất Bảo Như Ý kia thì sẽ làm Ngân Giáp thi mị giật mình tỉnh lại.

Trở lại trong nhà gỗ của mình, từ trong miệng của hắc chậm rãi phun ra một cái kim châm đỏ đậm, tại đầu mũi kia châm có chút nhuộm vàng, nhìn kỹ phía trên cây châm đỏ đậm có pháp văn nhỏ dày.

Hắn lấy linh khí bản thân bồi luyện hai năm mới tiếp cận có thể thu nhiếp vào trong trong đan điền, lại qua một năm này, tại trong đan điền không ngừng được Thái Âm linh hóa tế luyện, linh khí bồi luyện.

Cái gai đuôi của hạt yêu vương này rõ ràng chỉ có thể luyện thành pháp bảo loại hình như châm. Hiện tại Đồ Nguyên luôn luôn bồi luyện, chờ đến khi có tài liệu thích hợp, mới có đủ chân chính luyện thành một kiện bản mạng pháp bảo, hiện tại tuy rằng cũng có thể sử dụng, lại cũng không phải hình thái cuối cùng.

So sánh với trước đây ba năm, hiện tại, trên cái sườn núi này lại có biến hóa không ít, lúc đó nơi đây một mảnh hoang vắng, tràn đầy cỏ dại, mà hiện tại nơi đây trước trước sau sau đều có trồng một ít được thảo hoặc là linh quả thụ, tuy rằng những linh quả thụ này đều là loại rất phổ thông, nhưng coi như là nhiều thêm mấy phần sức sống.

Đây đều là công lao của Phạm Tuyên Tử.

Tại mặt sau nhà gỗ, hạt mạn kia cũng không có nảy mầm, nhưng mà Đồ Nguyên cũng không có bởi vì vậy mà không dạy phù pháp cho Phạm Tuyên Tử.

Bất quá, đối với phù pháp, nàng tựa hồ cảm thấy hứng thú, càng yêu thích hơn một chút với Nhiếp Linh Cầm Nã pháp, loại thủ đoạn có thần thông này.

Thời gian như nước chảy.

Đồ Nguyên mỗi ngày xem đạo thư, đọc kinh tạng, tế luyện bồi luyện Hạt vĩ châm kia, giống như là suối nước, bình tĩnh chảy.

Có một ngày Phạm Tuyên Tử chạy về nói nàng đã báo danh đạo pháp đại hội do Vạn Thánh sơn cử hành.

Cái đạo pháp đại hội này là mỗi mười năm một lần, người tham gia không thể vượt lên trước hai mươi tuổi.

Đồ Nguyên tự nhiên cũng không có phản đối, chỉ là nói đến lúc đó nếu như vòng thứ nhất đã thua thì không cần đau khổ. Nàng nói sẽ không.

Rất nhiều đệ tử ở tại Vạn Thánh sơn phát triển lên đều sẽ đi tham gia đạo pháp đại hội như vậy.

Cái này đối với Phạm Tuyên Tử mà nói là một đại sự trong cuộc đời. Phạm Tuyên Tử là đệ tử duy nhất của Đồ Nguyên, hắn tự phải quan tâm một cái.

Năm đó khi hắn sinh từ đầu với người khác thì sư phụ Khuất Thành ở bên cạnh nhìn, tuy rằng hắn biết rõ, nếu như lúc đó mình thua, sư phụ cũng không có thể giúp được mình, nhưng mà sư phụ ngồi ở đó, lại có là cổ vũ rất lớn cho mình.

Nhiều năm như vậy trôi qua rồi, cũng không biết sư phụ Khuất Thành hiện tại là ở nơi nào.

Đạo pháp đại hội tại Vạn Thánh sơn phân rất nhiều khu vực, trong khu vực của Phạm Tuyên Tử này, đa số đều là đệ tử trong các động phủ mà Phạm Tuyên Tử nhận biết, dù cho là không quen cũng đã gặp qua. Ba năm qua, tại một khu vực này nàng đã kết giao không ít bằng hữu, đồng dạng cũng tự nhiên sẽ có người ghét.

Trên Đạo pháp đại hội, nhìn Phạm Tuyên Tử đã trở thành thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, nghĩ tới tình hình năm đó khi lần đầu tiên trông thấy nàng, nghĩ đến nàng tại bên ngoài căn miếu đồ nát kia cho rằng mình đã đi rồi, im lặng đứng ở nơi đó không đi.

Hiện tại, nàng đã đi lên con đường tu hành.

"Thượng Thanh, Phạm Tuyên Tử."

Phạm Tuyên Tử cầm một thanh kiếm trong tay, kiếm kia cũng không phải kiếm đặc biệt tốt gì, chỉ là Đồ Nguyên giúp nàng mua một thanh pháp kiếm phổ thông.

Đối thủ của nàng là một vị thiếu niên cỡ tuổi như nàng.

Phạm Tuyên Tử không thích luyện phù pháp, cho nên Đồ Nguyên đem Thái Âm Trảm Linh kiếm quyết truyền cho nàng.

Cái Thái Âm Trảm Linh kiếm quyết này tuy rằng chỉ có một bộ phận, chủ yếu là kiếm quyết trảm 'Thần ma' trong lòng, nhưng mà những năm gần đây, Đồ Nguyên lại có tâm linh ngộ, hắn minh bạch, năng lực có thể trảm tâm ma trong Thái Âm Trảm Linh kiếm quyết kia, khi hiển lộ tại ngoài thì cũng là có thể trảm phá phù pháp.

Tu kiếm bí quyết chính là một loại nghị lực cùng kiên trì lâu dài rất xôi xa, cần có một loại tín niệm phía dưới một kiếm của ta, không người có thể ngăn.

Thiếu niên ở đối diện hiển nhiên chưa từng nghe qua 'Thượng Thanh' tên này, báo lên tên của mình.

"Vân Quang động thiên, Diệp Phàm."

Trên tay Diệp Phàm không có thứ gì, nhưng mà bên hông có một phù túi, đó liền là tất cả của hắn.

Tay hắn sờ tìm tại trên miệng phù túi.

Phạm Tuyên Từ nhưng không thêm đề ý gì đến khiêm nhường lễ phép, động thủ sớm hay động thủ muộn, tại sau khi báo tên xong, pháp kiếm trong tay liền bật ra, một mảnh kiếm ngân vang âm thanh trong trẻo vang lên, xẹt qua hư không, một kiếm chém thẳng về phía Diệp Phàm.

Tay Diệp Phàm sờ lên phù túi, liền đã hiện ra một đạo phù, vấy ra, đúng là một khối cự thạch nhanh chóng hóa sinh trong linh quang.

Thân kiếm lóe sáng lên, như ánh trăng, dẫn dắt thiên địa linh lực, tại linh phù kia còn chưa có hoàn toàn hóa thành một khối cự thạch liền đã chém xuống.

Pháp phù vỡ tan, phù quang phá tán, một mặt kiếm quang đậm tới vị thiếu niên gọi là Diệp Phàm kia.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 25: Càn nguyên

Thiếu niên kia còn chưa kịp thi triển phù pháp gì khác, liền đã bị kiếm chỉ yết hầu.

Đồ Nguyên trái lại không lo lắng Phạm Tuyên Từ thu thế không được, bởi vì một vị ngồi trên đài cao kia sẽ không để loại người tu vi có như Phạm Tuyên Từ gặp chuyện không may ở trước mặt hắn.

Quả nhiên, tại trong nháy mắt kiếm của Phạm Tuyên Từ sắp đâm trúng Diệp Phàm thì dừng lại, không phải do nàng không chế ngừng lại, mà là kiếm kia không thể động rồi.

"Thượng Thanh, Phạm Tuyên Từ thắng."

Thanh âm không có chút cảm tình nào vang lên, vị hộ đài trên đài cao mắt nửa nhắm nhàn nhạt nói ra.

Nghe đến lời tuyên bố này, Phạm Tuyên Từ phi thường cao hứng, thu kiếm chạy xuống đài, tìm tới sư phụ của mình.

"Sư phụ, ta thắng rồi." Phạm Tuyên Từ đi tới bên cạnh Đồ Nguyên lớn tiếng nói ra.

"Thắng là tốt rồi."

"Ừ, thật khó khăn a." Phạm Tuyên Từ rất ít so đấu với người khác, Đồ Nguyên luôn luôn nói với nàng là thiên địa hiểm ác đáng sợ, phải nỗ lực tu hành, nếu không như thế, ngày sau hành tẩu thiên địa, bị người ám hại cũng không biết từ đâu mà tới, cũng kể cho nàng nghe một ít pháp thuật âm hiểm mà Khuất Thành đã từng kể cho hắn.

Đồ Nguyên còn định xoa xoa đầu nàng lại phát hiện nàng đã lớn cao rồi, không còn thích hợp làm như vậy.

"Hừ, ... Thắng một trận, đã đắc ý như thế." Bên cạnh đột nhiên có một nữ hài tức giận nói ra.

Đồ Nguyên nhìn qua, đứng bên cạnh nữ tử là vị thiếu niên tên là Diệp Phàm kia.

"Ta nhất định sẽ chiến thắng ngươi." Thiếu niên kia chỉ vào Phạm Tuyên Từ như đinh đóng cột nói ra.

"Hừ, ta đây sẽ chờ." Phạm Tuyên Từ không chút nào tỏ ra yếu kém.

Đấu pháp rất nhanh, hơn nữa là loại thua một trận liền bị loại này. Phạm Tuyên Từ đúng là liên tiếp thắng năm trận, đánh tới còn hai người cuối cùng của khu vực này.

Với kết quả này, Đồ Nguyên trái lại là có chút ngoài ý muốn. Hắn ngoài ý muốn không phải là Phạm Tuyên Từ tại trong đồng lứa tuổi cường như thế, mà là kinh ngạc với việc những người đồng lứa kia có chút hơi yếu.

Phạm Tuyên Từ mỗi một điểm tiến bộ đều là tại trong mắt hắn. Nàng có thể làm được cái gì, hắn đều biết rõ. Bởi vì hắn biết, Phạm Tuyên Từ tuy rằng khoảng thời gian lúc mới tới nơi này thì rất thích đi khắp nơi chơi đùa. Nhưng mà về sau thì đột nhiên mỗi ngày tại nhà gỗ tu hành, cơ hồ là không ngủ không nghỉ.

"Di. Phạm Tuyên Từ, cái nhà gỗ phái của ngươi còn tại a."

Đột nhiên có một cái thanh âm truyền đến, Đồ Nguyên nhướng mày, quay đầu, thấy một người tuổi trẻ nhìn qua tuần tú bất phàm đi tới, chỉ là môi gã hơi mỏng khiến cho gã có vẻ khác biệt.

Trong nháy mắt Phạm Tuyên Từ nhìn thấy gã, sắc mặt liền có chút trắng rồi.

Ánh mắt Đồ Nguyên lướt qua trên người gã, rơi vào một vị trung niên nhân ở phía sau.

"Đệ tử của đạo hữu lời nói như tướng, hẳn là thường ngày đạo hữu truyền thụ a?" Đồ Nguyên trực tiếp hỏi thẳng trung niên tu sĩ kia.

"Ngươi là ai, dám nói chuyện với sư phụ ta như thế." Thanh niên kia cảm tức nói với Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên y nguyên chỉ là nhàn nhạt nhìn gã một cái, sau đó đối với trung niên tu sĩ kia ôm quyền hành lễ, liền xoay người rời đi.

Phạm Tuyên Từ liền cùng theo, căn bản không để ý tới bọn họ.

"Ha ha..."

Trong thời điểm Đồ Nguyên xoay người, vị tu sĩ kia đột nhiên nở nụ cười.

"Ta dạy đồ đệ, há cần ngươi tới dạy, nhìn thấy bộ dạng ngươi như vậy, ta tính là mình bạch vì sao đệ tử của ngươi lại nhặt hạt của người đem về rồi. Không phải đệ tử không có khí cốt, mà là người làm sư phụ như ngươi quá nghèo, hủ lậu vô năng." Vị trung niên tu sĩ kia nói ra: "Thanh niên nhân, tu hành trước phải tu thân, sớm học theo người thu đồ đệ, đó là làm làm lỡ đệ tử a."

Đồ Nguyên mình bạch đại khái là khi Phạm Tuyên Từ nhặt hột mạn Hoàng Trung thì bị người nhìn thấy, thảo nào sau lại nằng hăng hái tu hành.

"Ngạ, đa tạ đạo hữu chỉ điểm." Đồ Nguyên vừa cười vừa nói. Nụ cười của hắn nhìn qua là cười, lại lộ ra một cổ lãnh ý.

"Còn chưa thỉnh giáo đạo hào của đạo hữu." Đồ Nguyên tiếp tục hỏi.

Tại bên cạnh đã có người mơ hồ cảm giác được sự căng thẳng nơi đây, từng người nhìn tới. Phạm Tuyên Từ ở bên cạnh, nắm chặt kiếm. Nhưng mà nàng biết rõ, có sư phụ tại đây, loại thời điểm này là không cần mình phải xen mồm.

"Thanh niên nhân, nói cho ngươi cũng không sao. Càn Nguyên đó là ta." Trung niên tu sĩ kia kiêu căng nói ra, tựa hồ chỉ cần nói ra hai chữ này, sẽ không người không biết, không người không hiểu.

"Thì ra là Càn Nguyên đạo hữu, trước kia nghe nói Càn Nguyên động thiên pháp thuật bao dung Càn Khôn, không giống người thường, hôm nay có may nắm gặp gỡ đạo hữu, ta nghĩ hướng đạo hữu thỉnh giáo một cái pháp thuật của Càn Nguyên động thiên, không biết là có bao dung Càn Khôn như đồn đãi hay không, không giống người thường." Thanh âm Đồ Nguyên không nhanh không chậm, thùy chung là vẫn duy trì một cái ngữ điệu.

Nhưng mà lời này vừa ra, lại khiến sắc mặt Càn Nguyên đột nhiên thay đổi.

"Dựa vào ngươi cũng xứng giao thủ cùng sư phụ ta, để ta cho ngươi kiến thức pháp thuật của Càn Nguyên động thiên."

Vị đệ tử của Càn Nguyên giận dữ nói ra, đưa tay liền định thi pháp, nhưng mà lại bị Càn Nguyên ngăn cản lại.

"Ngươi muốn kiến thức đạo pháp của Càn Nguyên động thiên, có thể, sau ngày hôm nay, ngươi mang theo bài sư lễ, tới lễ bái trước Càn Nguyên động của ta, nếu như tâm tình ta không tệ, liền để ngươi thấy một lần pháp thuật của Càn Nguyên động thiên."

Tại Càn Nguyên nhìn đến, Đồ Nguyên này bất quá là loại tiểu tu sĩ muốn nổi danh, tại dưới đông đảo ánh mắt, mình thắng hắn cũng không có chỗ tốt gì, người khác chỉ sẽ nói Càn Nguyên lão thắng một cái người danh chưa có ai biết.

Mà vạn nhất đánh bại đối phương nhưng không đẹp mắt, đối với Càn Nguyên mà nói, đó là mất thể diện, chính yếu chính là, lão cho rằng Đồ Nguyên không có tư cách giao thủ cùng lão.

"Ta thì sợ đến lúc đó pháp thuật của đạo hữu không bằng ta, lại khiến ta một chuyển tay không, đợi ngày khác xung đột, không bằng hiện tại luôn đi, ta nghĩ mọi người cũng muốn nhìn một chút pháp thuật của Càn Nguyên động thiên." Đồ Nguyên nói đến đây, liền đưa tay ra, hướng phía trước đập một bước: "Thượng Thanh, Đồ Nguyên, muốn thấy pháp thuật của đạo trưởng, không biết Đạo trưởng có dám biểu diễn?"

Đồ Nguyên đến nay còn nhớ rõ về mặt cao hứng của Phạm Tuyên Từ khi nhặt hột mạn Hoàng Trung trở về lúc đó, về sau lại lên mồi nó lên phần hận đập vỡ.

Hắn luôn luôn giả bộ không biết, hôm nay nếu đã gặp đến chính chủ, nghĩ đến nhất định là đệ tử của mình bị nhục nhã, đã vậy, thì liền do người làm sư

phụ là mình hoàn trả lại đi.

Sắc mặt Càn Nguyên lại một lần nữa thay đổi, biến thành cực kỳ phẫn nộ.

Lão đã nghe được có người đang thì thầm nói nhỏ: "Có trò hay nhìn rồi, ..."

"Có người ngay mặt khiêu chiến Càn Nguyên chân nhân, ..."

"Càn Nguyên chân nhân sẽ không phải là sợ rồi đi..."

"Nghe nói Càn Nguyên chân nhân đã rất lâu không ra tay, không biết có thật là lợi như đồn đãi hay không."

"Càn Nguyên chân nhân được xưng phía dưới kim đan vô địch thủ, Thượng Thanh Đồ Nguyên gì gì đó sợ là sẽ bị phế rồi."

...

Lửa giận trong lòng Càn Nguyên rất nhanh liền đề ép xuống, theo đó tuôn ra chính là sát khí.

"Đúng vậy, rất nhiều năm không có xuất thủ, thời gian quá lâu, lâu đến khiến người đã không biết đạo quyết của Càn Nguyên ta có bộ dáng gì rồi, thứ gì cũng nghĩ đến khiêu chiến. Nếu chính người đã muốn chết, vậy thì để ta cho người trông thấy, cái gì gọi là Càn Nguyên đạo pháp."

"Rất vinh hạnh." Đồ Nguyên y nguyên là đưa tay ra bắt động, nhìn Càn Nguyên.

Ánh mắt Càn Nguyên rất lạnh lẽo. Tại thời khắc này lão phát hiện Thượng Thanh Đồ Nguyên gì đó ở trước mặt, kỳ thực cũng không đơn giản, bởi vì lão phát hiện mình cũng không thể nhìn thấu Đồ Nguyên này.

Bất quá, lão cũng không có lo lắng chút nào, nếu là không có chút bản lĩnh hơn người lại như thế nào dám khiêu chiến mình chứ.

Nhưng mà nhiều năm qua như vậy, nhiều người khiêu chiến mình như vậy, mình vẫn còn sống, những người kia đều hoặc là chết hoặc là tàn phế, hoặc là tiêu tan tại trong mắt mọi người, mà mình, vẫn y nguyên đứng vững trong Càn Khôn, ngồi tại Càn Nguyên động, tiểu ngạo phong vân.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 26: Đấu pháp

"Ta gần nhất ngộ được một pháp, thỉnh chân nhân chỉ giáo."

Thanh âm Đồ Nguyên vang lên, tay đang vươn ra kia liền đột nhiên biến thành thò chụp ra, tay hấn như chìm vào hư không.

Tại trong mắt Càn Nguyên, lão nhìn thấy chính là một cái tay hư huyền chụp tới mình.

Nhưng mà trên bàn tay hư huyền kia phù văn dày đặc như một cái gương mặt lão ầu, một cổ pháp ý quý dị nhào đến, giống như một cái tay này có thể trực tiếp thò vào trong thân thể chụp lôi ra thần hồn.

So với ba năm trước đây, một trào này của Đồ Nguyên có thể nói là có cách biệt một trời một vực, ba năm trước đây Nhiếp Linh Cầm Nã pháp đối với hấn mà nói là một loại thần thông biết nhưng không rõ. Mà hiện tại, môn hạ phẩm thần thông này đã được Đồ Nguyên thông hiểu rồi.

Hiện tại hấn đã không còn là một cái tán tu lý giải không sâu với thế giới này rồi. Thời gian ba năm ở trên Vạn Thánh sơn này, có thể nói là thời gian tiến bộ lớn nhất của hấn.

Hấn như là một cái vực sâu không đáy, hút vào tất cả đạo pháp tri thức mà mình có khả năng tiếp thu đến.

Phạm Tuyên Tử tiến bộ rất nhanh, năng rất nỗ lực, tốc độ tiến bộ của Đồ Nguyên cũng tuyệt không kém Phạm Tuyên Tử.

Càn Nguyên cười lạnh một tiếng, chỉ là thần thông, có thể làm khó ta sao.

Người lão nổi lên một tầng quang hoa kim sắc, trong một mảnh kim quang, mơ hồ có thể thấy một đạo phù, phù này là Càn Nguyên Nhất Khí phù, chính là phù đã kết trong đan điền Càn Nguyên, là căn bản của tất cả pháp thuật của lão.

"Càn Nguyên Nhất Khí cầm nã pháp."

Càn Nguyên khẽ quát một tiếng, một cái đại thủ kim sắc đột nhiên hiện lên, nghênh đón Nhiếp Linh Cầm Nã thủ của Đồ Nguyên. Hai cái tay đụng vào

nhau, linh quang tán ra, hóa thành một mảnh linh quang hỗn độn, vô số đường nét pháp phù hỗn độn quện vào nhau.

Người bên cạnh dồn dập lui về phía sau, đó là quang hoa của một đám đường nét hỗn độn, nếu là xông lên thân người sẽ khiến nhục thân tan rã. Đột nhiên, Đồ Nguyên lại một lần nữa thò tay ra, chộp về phía một mảnh linh quang phù pháp tung bay hỗn độn không trật tự.

Chỉ thấy một đoàn pháp phù linh quang sắp bay tán kia đúng là trực tiếp bị hấn nhiếp bắt bỏ vào trong tay. Một lũ hỏa diễm từ lòng bàn tay Đồ Nguyên tràn vào trong đó.

Một cái phù pháp quang hoa cùng với Thái Âm linh hỏa tạp hợp thành một quả cầu linh pháp xuất hiện tại trên tay Đồ Nguyên, hẳn không có nửa diễm chân chữ ném thẳng đến Càn Nguyên.

Quả cầu linh pháp kia nhảy động trong hư không, trong nháy mắt xuất hiện tại trước mặt Càn Nguyên. Sắc mặt Càn Nguyên khẽ biến, thủ đoạn như thế có chút ngoài lão dự liệu.

Bàn tay lão dâng lên kim quang, chộp tới quả cầu linh pháp kia, vẫn là Càn Nguyên Nhất Khí cầm nã pháp, chỉ là lúc này đây sử ra càng nhiều mấy phần thâm nghiêm cùng ngưng trọng chi ý, một phiến hư không trước mặt lão đều ngưng kết tỏa trụ.

Nhưng mà lúc này đây, tay lão vừa mới nắm lấy quả cầu linh pháp kia, trong nháy mắt đó, quả cầu linh pháp liền đã vô thanh vỡ tan. Kim quang trên tay Càn Nguyên như kim phân bị bóc tách ra, lộ ra da thịt phía dưới kim quang.

Càn Nguyên mặt biến sắc, người tu hành khu ngự pháp bảo chia làm bốn cái cảnh giới Khu, Ngự, Hợp, Hóa, mà cảnh giới thi pháp cũng là đồng dạng như thế.

Hiện tại Đồ Nguyên biểu hiện ra ngoài chính là ngự pháp tu vi, ngự thiên địa sấm gió mà động, nhưng mà Càn Nguyên lại tại trong nháy mắt tiếp xúc, mờ hồ phát hiện Đồ Nguyên đã siêu việt cảnh giới ngự pháp, lão căn bản vô pháp làm được chống lại.

Một lũ hỏa diễm xanh nhạt quán lấy tay lão, rất nhanh đốt lên trên, một cỗ khí tức băng hàn âm lãnh dâng lên trong lòng. Đó là Thái Âm linh hỏa.

Tay lão dâng lên một tầng linh vận, muốn ngăn cản Thái Âm linh hỏa lại. Lại phát hiện vô pháp khu diệt nó. Trong cảm ứng của lão, Thái Âm linh hỏa kia hư huyền như trắng trên bầu trời, bay xa tại trên chín tầng trời, nhưng rồi lại thấy được, rõ ràng rành rành.

Địa Sát Độc Hóa bá đạo, Nhân Dục Ma Hóa quý dị, Thiên Đạo Chi Hóa mờ ảo như thiên đạo, chính là đặc điểm của ba loại linh hỏa này.

Sắc mặt Càn Nguyên khẽ biến, linh quang trên tay mạnh động, theo trên tay dồn xuống. Thái Âm linh hỏa tiêu thất.

"Bất quá như thế, nghe danh không bằng gặp mặt." Đồ Nguyên nói ra.

Càn Nguyên giận dữ. Như loại đấu pháp này, là hiển lộ căn bản thực lực. So chính là cảm nhận của bản ngã đối với thiên địa pháp lý.

Càn Nguyên sao có thể chịu được hậu bối như Đồ Nguyên nói lời khinh thường như vậy, hừ lạnh một tiếng, từ trong mũi bắn ra hai đạo kim quang. Hai đạo kim quang vừa ra, xẹt qua hư không, đan xen vào nhau, trong chớp mắt, kim quang khắp trời, như kiếm tia đâm xuống.

"Càn Nguyên trăm tà kiếm trận."

Thanh âm Càn Nguyên vang lên, trong giọng lão tràn ngập sát cơ.

Trong mắt Đồ Nguyên tràn đầy nghiêm trọng, nhưng mà tại trong vẻ nghiêm trọng lại tràn đầy chiến ý, đó là chiến ý sau ba năm tĩnh tu khát vọng đánh một trận để kiểm nghiệm tu vi của mình.

Tay phải hấn vạch một cái vòng tròn vào trong hư không, đúng là đem kim quang kiếm tia đầy trời kia đều cuốn vào một chỗ, theo đó một tay chụp xuống, toàn bộ kim quang khắp trời tụ hết vào lòng bàn tay hấn, hóa thành hai đạo kim quang, kim quang như hai thanh tiểu kiếm, tuy rằng còn chưa có thể thành hình, nhưng cũng đã có hình dáng cơ bản.

Người tu hành sẽ luyện chế bản mạng pháp bảo, chuyên dùng để giết địch hộ thân.

Trừ cái đó ra, còn sẽ lấy đan phù ngưng kết trong bản mạng linh khí để ngưng kết thành một vài thứ giấu tại trong khiếu huyết nhằm hộ thân.

Như hai kim kiếm thanh chưa thành hình này, đó là Càn Nguyên dùng bản mạng linh khí trong đan điền mình kết thành hai thanh Càn Nguyên trăm tà kiếm.

Đồ Nguyên tỉ mỉ nhìn, chỉ thấy hai cái kim kiếm nho nhỏ này giao kết vào nhau, xoay quanh, lộ ra một hai cỗ khí tức huyền diệu vô cùng, lại có một loại Càn Cương chi ý lợi hại vô cùng tỏa ra.

Đột nhiên, trong lòng hấn sinh ra cảm giác nguy hiểm cường liệt, hai thanh kim kiếm kia đột nhiên mờ mờ hồ hồ, bùng phát kim quang chói mắt.

Linh khí trong tay dùng để nhiếp bắt kim kiếm trong nháy mắt tán đi. Hai đạo kim quang lóe lên cực nhanh bay hướng hai mắt Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên biến sắc, há mồm liền có một đoàn linh khí phun ra, linh khí tỏa ra trong hư không, là một đạo ấn phù vuông vắn.

Linh khí như thủy vận, đường nét của pháp phù bên trong nhưng là màu đỏ.

Hai đạo Càn Nguyên Trảm Tà kiếm chìm vào trong linh phù kia, trong nháy mắt ngừng lại, giống như là hai cái kim khâu bị nam châm hút lại, không chút động đậy.

Càn Nguyên sắc mặt đại biến, hai đạo Càn Nguyên trảm tà kiếm bị cầm lại rồi, lão vô pháp tiếp tục ngưng đọng.

Đưa tay tại trong hư không nâng lên, trong tay hiện ra một cái ấn. Ấn kia toàn thân kim sắc, bên cạnh có người hô nhỏ: "Là Càn Khôn bảo ấn."

Một đoàn bản mạng linh khí của Đồ Nguyên đang cầm hai đạo Càn Nguyên trảm tà kiếm kia, là không dám dễ dàng thu hồi vào đan điền, so với một ngưng tụ khí của Dư Thành Nghệ ba năm trước đây, hai thanh Càn Nguyên trảm tà kiếm do Càn Cương kim khí luyện thành này cường đại hơn nhiều, nếu là tùy tiện thu nhiếp nó vào trong cơ thể, rồi tiếp tục đối diện với Càn Nguyên vậy thì chỉ có một cái đường chết.

Nhưng mà con mắt Đồ Nguyên tại lúc nhìn kim ấn trong tay Càn Nguyên thì là sáng lên rồi. Đột nhiên há miệng phun ra một hơi, một tiếng chú âm cường đại lao ra theo linh khí, một mảnh linh quang tuôn ra, trong thiên địa dâng lên cuồng phong, hơi mây sinh sôi, linh khí hội tụ, một cái đại ấn hư huyền rồi lại hiện lộ vô tận uy nghiêm trấn áp xuống Càn Nguyên.

Đồng thời, Đồ Nguyên trong tay đã hiện ra một cái kim châm đỏ đậm.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 27: Dạy đạo

Mắt Càn Nguyên bạo bắn tinh quang, Càn Khôn bảo ấn trong tay bùng phát kim quang.

Đồng thời, linh quang tuôn ra trên người lão như ngọn lửa.

Chỉ là đại ấn kia trấn xuống, thiên địa linh khí đều mất không chế, theo bốn phương tám hướng vọt tới.

Người bên ngoài vốn là thấy không rõ tình huống bên trong, khi mây tiêu gió tán thì, bọn họ chỉ nhìn thấy một cái người như con tò te đứng ở nơi đó.

Người kia trong tay nâng một cái ấn, y phục, cùng khuôn mặt đều là rõ ràng vô cùng, nhưng mà lại ngưng kết một tầng bùn đất.

Người tại tràng khiếp sợ nhìn Đồ Nguyên, bùn đất này là linh khí trong thiên địa hội tụ kết thành, mà người bên trong chính là Càn Nguyên chân nhân.

Lão bị phong ấn tại nơi đây rồi.

Càn Nguyên chân nhân vậy mà bại rồi, lão vậy mà bại rồi.

Người này là ai vậy.

Có người thấp giọng nói: "Vừa rồi hần nói mình là Thượng Thanh Đồ Nguyên."

"Thượng Thanh, Thượng Thanh ở nơi nào?"

"Không biết."

Phạm Tuyên Tử ở bên cạnh phi thường cao hứng, nàng cao hứng với việc sư phụ mình thắng rồi, từ sau khi nàng bị người biết rõ đã nhặt hột mận Hoàng Trung đem về thì không có còn đi chung với người của Càn Nguyên động thiên, bởi vì người của Càn Nguyên động thiên luôn luôn lấy việc này để cười nhạo nàng.

Nàng cũng không quá dám lớn nói ra, bởi vì danh tiếng Càn Nguyên động thiên Càn Nguyên chân nhân quá lớn, nàng sợ vạn nhất mình xảy ra xung đột với người của Càn Nguyên động thiên thì sư phụ cũng không phải là đối thủ của Càn Nguyên chân nhân kia.

Bây giờ, nàng không còn sợ rồi, sự kìm nén trong ba năm qua tán đi rồi.

Nàng đắc ý nhìn về bốn phía, nhìn thấy chính là một mảnh ánh mắt tán thán.

Lúc này, có một lão già đi tới, nhìn Đồ Nguyên, nói ra: "Trên Vạn Thánh sơn không cấm tư đấu, lại cấm giết chóc, nếu đấu pháp đã kết thúc, vậy thì cời pháp cấm ra đi."

Cái này đích thật là quy củ của Vạn Thánh sơn. Như là có người đầu pháp, bọn họ cũng sẽ không ngăn cản, dù cho là giết chết người, bọn họ cũng sẽ không vì ai mà báo thù, chỉ sẽ trục xuất người sát nhân ra khỏi Vạn Thánh sơn, vĩnh viễn không cho phép hắn trở lại Vạn Thánh sơn. Đương nhiên, loại quy tắc này chỉ có hiệu quả với tu sĩ trên Vạn Thánh sơn, nếu là người ngoài núi vào núi trả thù, vậy thì lý khai không được rồi.

Từng có người tại trên Vạn Thánh sơn giết chết người, thay đổi dung mạo hóa hình trở lại Vạn Thánh sơn, mới bước vào Vạn Thánh sơn, liền bị pháp trận của Vạn Thánh sơn quán giết.

Đồ Nguyên minh bạch cái quy củ này, cho nên hắn không có sát nhân.

Hắn miệng hút một cái, một đạo linh quang chìm vào trong miệng hắn, bần đất bay ra khỏi người Càn Nguyên kia, lộ ra Càn Nguyên vẻ mặt chật vật u ám.

Chỉ thấy thần tình lão theo âm đậm chậm rãi tỉnh táo lại. Khi tỉnh táo lại, sắc mặt tức giận trắng bệch, lại không phát một tiếng, cất bước rời đi.

Lão rời đi, vị đệ tử vốn muốn so pháp kia chân chừ một cái, cũng rời theo.

Một trận này, Phạm Tuyên Từ không chiến mà thắng.

Mặt sau so pháp liền không phải tại nơi đây, mà là đi tới ngọn núi trung tâm Vạn Thánh sơn, đó mới là Vạn Thánh sơn chủ phong.

Thời gian còn có mấy ngày. Đồ Nguyên mang Phạm Tuyên Từ trở lại. Dọc đường nàng rất cao hứng, ríu rít nói chuyện.

Trở lại nhà gỗ không bao lâu, Cố Thụ Lâm tới rồi. Vừa nhìn thấy Đồ Nguyên, liền nói ra: "Một đạo pháp thuật sau cùng kia của ngươi quả thật là huyền diệu, kim đan trời xuống có thể ngăn cản được chỉ sợ không có."

Đồ Nguyên lại lắc đầu, nói ra: "Đó là bản mạng đan phù hiển hóa tại ngoài, nếu bị người phá vỡ sẽ tổn thương đến bản nguyên, không phải thủ đoạn hay."

"Vậy sao ngươi không luyện một đạo linh phù giấu tại trong khiếu huyết. Tại trong năm rộng tháng dài, có thể có huyền thông biến hóa cũng không chừng."

Thiên hạ to lớn, không thiếu cái gì, có người đem luyện đạo liệt hỏa phù giấu tại trong đồng tử hai mắt, qua năm rộng tháng dài, hai mắt hắn đúng là như mặt trời chói chang, nhìn vật liền đốt, cường đại vô cùng.

"Ta trái lại có nghĩ, chỉ là tất cả những gì ta tu hành đều là tự tìm tòi, pháp thuật còn có thể lĩnh ngộ, nhưng loại pháp môn như vậy lại khó mà nắm giữ." Đồ Nguyên nói ra.

Cố Thụ Lâm nghe xong có chút cau mày, suy nghĩ một chút: "Đã như vậy, vậy ngươi khẳng định cũng không có phương pháp kết đan, cứ như cũng không phải kế lâu dài."

Đồ Nguyên gật gật đầu.

"Vậy ngươi có hay không nghĩ tới di tích tìm kiếm, tại trên núi này là có pháp môn, nhưng mà đều cần phải đổi lấy, chỉ cần tại di tích hoặc là trong bí cảnh được đến một vài thứ, liền có thể trao đổi pháp môn."

"Ta có cân nhắc qua, bất quá, hiện tại Tuyên Từ tu hành còn thấp, không thích hợp đi, qua chút thời gian lại tính toán." Đồ Nguyên nói.

Cố Thụ Lâm gật gật đầu, gã cũng không có lập tức rời đi, không bao lâu, đệ tử của Bạch Thanh Ngọn đột nhiên đến, nói ra: "Chân nhân, sư phụ nhà ta bảo ta tới chỗ chân nhân, nhìn xem có cần gì, chân nhân cứ việc phân phó."

Đồ Nguyên gật đầu, bảo hắn ngồi xuống, lại bảo Phạm Tuyên Từ pha trà bưng tới.

Lại một hồi, Hoa Dương động Thôi Thành Hoa cũng phái một đệ tử tới.

Đồ Nguyên biết rõ bọn họ là sợ Càn Nguyên động Càn Nguyên không chịu để yên, cho nên phái một vị đệ tử tới nơi này, nếu thật có chuyện, bản thân bọn họ sẽ mau chóng đuổi tới.

Điều này làm cho Đồ Nguyên có chút cảm kích. Ý của Cố Thụ Lâm tự nhiên cũng là như thế.

Khi đến giờ Ngọ thì người của Càn Nguyên động tới rồi, tới chính là hai vị đệ tử, bọn họ mang đến còn có một mầm cây nhỏ. Trong tay bưng một cái khay gỗ dùng vải đỏ che phủ.

Mầm cây kia là nhánh mệnh Hoàng Trung chiết ra, mà trên khay gỗ thì là mười khối linh ngọc thượng đẳng, xếp chồng lên nhau, rực rỡ lấp lánh.

"Chân nhân, sư phụ nhà ta nói, nếu là chân nhân nguyện ý trả lại Càn Nguyên Trảm Tà kiếm kia, từ lúc này ân oán cừu hận, nếu là không muốn, vậy xin mời giết sư huynh đệ hai người chúng ta." Một đôi sư huynh đệ kia trên mặt không có biểu tình.

Cố Thụ Lâm nhìn nhìn Đồ Nguyên, Đồ Nguyên cười cười, nói ra: "Bất quá là tiểu bối chơi đùa rối loạn mà thôi, tại sao có oán cừu, ta lại thể nào sẽ giết sư huynh đệ các người, cảm Càn Nguyên Trảm Tà kiếm kia bất quá là bởi vì hâm mộ đạo pháp của chân nhân."

Nói xong, hần há mồm phun ra, một đoàn linh khí bọc lấy hai đạo kim kiếm hư ảnh xuất hiện tại trong hư không.

Linh khí phun ra kia lại được Đồ Nguyên một ngụm hút về, chỉ có kim kiếm kia vẫn cứ pháp phênh tại trong hư không. Tại linh quang tán đi, hai đạo kim quang trong hư không cuốn một vòng, hướng phía ngoài nhà gỗ cực nhanh bay đi, đảo mắt biến mất vô tung.

Hai vị Càn Nguyên đệ tử kia lại hành lễ với Đồ Nguyên, lưu lại đồ vật, sau đó đi ra ngoài rồi.

Phạm Tuyên Tử còn ở bên cạnh nói ra: "Su phụ, nếu như không trả hai đạo Càn Nguyên Trảm Tà kiếm, Càn Nguyên kia liền sẽ không thể sử ra Càn Nguyên trảm tà kiếm trận rồi."

"Nếu là không trả, đó chính là phé tu vi của người, đã trở người tu hành, là tối kỵ, đối với tu hành người mà nói, mỗi tiến thêm một bước đều là rất gian khổ. Nếu Càn Nguyên chân nhân đã có ý hòa giải, vậy cần gì phải đi kết thành hận thù chứ. Vừa rồi một câu nói mặt sau của hai vị đệ tử Càn Nguyên nói nếu không trả thì mới giết hai người họ, ý tứ chính là không chết không ngót. Người ta thầy trò tu hành tại trên Vạn Thánh sơn này, không phải vì sinh cường, cũng không phải vì danh lợi, nếu là người khác muốn cùng thầy trò ta phân sinh tử, ức hiếp thầy trò chúng ta, chúng ta không cần sợ, nhưng chúng ta cũng không cần phải kết thị phi không đáng như vậy."

Phạm Tuyên Tử ở bên cạnh nghe, trề miệng.

Mà Cố Thụ Lâm thì là cười nói: "Ba năm tới, trái lại lần đầu tiên nghe đến đạo hữu đức ngôn, thảo nào ba năm thời gian tiến cảnh nhanh như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 28: Trợ quyền

Đồ Nguyên tại trước mắt bao người đánh bại Càn Nguyên, đó là làm lão rất mất thể diện, danh vọng của lão nhất định xuống dốc không phanh.

Đồ Nguyên cũng không có thể giết lão, như vậy làm tiêu tan cái ân oán này chính là tốt nhất.

Ba ngày sau, Phạm Tuyên Tử lại lần nữa đi tham gia đạo pháp đại hội, chỉ là tại trận đầu liền thua rồi. Tuy rằng năng phát huy xuất sắc, tạo thành rất lớn thương tổn cho đối thủ, nhưng mà y nguyên không có chiến thắng, bất quá, đối thủ của nàng trận tiếp theo rất nhanh liền thua rồi, bởi vì khi đấu pháp với Phạm Tuyên Tử thì đã bị thương, vô pháp phát huy ra thực lực.

Bất quá, việc Đồ Nguyên chiến thắng Càn Nguyên chân nhân còn là lan truyền ra, đầu tiên là có người của một ít gia tộc dưới núi tìm tới cửa, dâng lên bái lễ, ý đồ bọn họ là muốn thỉnh Đồ Nguyên làm cung phụng trong gia tộc bọn họ. Chỉ là tới đều là một ít tiểu gia tộc, đối với đại gia tộc mà nói, Đồ Nguyên chưa kết kim đan, cũng không thể có tư cách thành cung phụng của bọn họ.

Nhưng cũng có người xem trọng Đồ Nguyên, trước đưa lên một ít bái lễ, tính là kết giao, cũng không đề xuất yêu cầu muốn Đồ Nguyên làm cung phụng.

Những người tới này đều là một ít thanh niên nhân, là đệ tử trẻ tuổi của những gia tộc kia, một cái gia tộc đối với việc bồi dưỡng hậu bối là không chỗ không tại.

Đồ Nguyên cũng không có đáp ứng bất cứ người nào. Người khác đưa tới bái lễ để giao hảo, hần đều tiếp nhận hết, sau một thời gian, liền không có người lại đến, Đồ Nguyên mừng rỡ thanh nhàn.

Trong lòng Đồ Nguyên nghĩ đến có cơ hội cũng sẽ đi bí cảnh một chuyến, nhìn có thể hay không được chút thứ đem về. Những bí cảnh kia đều đã từng là chỗ ở thần linh, bên trong thần bí khó lường, cũng là nguy hiểm trùng điệp, nhưng mà loại địa phương này thường thường sẽ có rất nhiều thứ rất có giá trị.

Bất quá, tại trước lúc đi, còn là quyết định trước làm tốt phòng ngự cho nhà gỗ của mình. Hần bày ra một bộ phù trận, như vậy tại lúc mình ly khai thì Phạm Tuyên Tử cũng có thể có một nơi an thân an toàn.

Tại nơi đây ba năm thời gian, hần nhưng có nghe qua có chút động phủ trong một đêm bị diệt môn, nếu là người của Vạn Thánh sơn không biết là người nào làm, vậy thì cũng là không có cách nào. Nói đến cùng, Vạn Thánh sơn chỉ là an toàn hơn bên ngoài một chút, nhìn mặt ngoài không có dữ tợn như vậy mà thôi.

Ngồi ở trong nhà gỗ, Đồ Nguyên ngắm kĩ lại toàn bộ đạo pháp mà mình đã biết.

"Nhiếp Linh Cầm Nã pháp, Đạp Nguyệt Trục Phong bộ, không thi vũ, Oa minh chú, bản mạng đan khí phù chi Phong Linh pháp."

Mà bởi vì bản mạng đan khí phù là Thiên Cương thần phù, tuy chỉ là linh ngộ một bộ phận nhỏ lại tính là điểm giúp hần an tâm nhất.

Trừ cái đó ra, pháp bảo Hạt Vĩ châm chưa có thành hình, cùng là Thất Bảo Như Ý không biết cuối cùng sẽ có dạng gì kia.

Còn có một một ít thủ đoạn dựa vào Thiên Cương thần phù mà tại trong quá trình đấu pháp mới có thể tùy tâm dùng ra, những thứ này chính là toàn bộ mà Đồ Nguyên có rồi. Bất quá, khi chân chính đấu pháp với người thì còn phải nhìn khả năng ứng dụng, sự tinh diệu khi ứng dụng, tâm cảnh.

Đột nhiên có một ngày, Cố Thụ Lâm tới chỗ Đồ Nguyên, theo hấn tới còn có một người tuổi còn trẻ, mục đích đến đúng là muốn mời Đồ Nguyên đi trợ quyền.

Phương thức trợ quyền có mấy loại, có chỉ là hiển lộ pháp thuật không động thủ, còn có chính là động thủ, động thủ lại phân thấy máu hay không thấy máu, giá cả mỗi một loại đều là tăng lên.

Cố Thụ Lâm thường đi làm việc trợ quyền, người này coi như là người quen của hấn. Gần nhất hấn đại khái là cảm thấy Đồ Nguyên có thể cần tới loại phương diện này, liền mang người đến.

Đồ Nguyên suy nghĩ một chút, liền đáp ứng.

Thanh niên nhân kia gọi là Chúc Thụ Huy, đến từ một cái tiểu gia tộc trong Thiên Mạch thành dưới Vạn Thánh sơn, xảy ra mâu thuẫn với một cái gia tộc khác.

Đi cùng Cố Thụ Lâm, đi tới Chúc gia Thiên Mạch thành. Lúc này đây, bọn họ thành người trợ quyền tổng cộng hai vị, chủ yếu chính là thỉnh Cố Thụ Lâm, mà khi thỉnh Cố Thụ Lâm thì là nói đối phương có khả năng không chỉ mời một người, cho nên hi vọng Cố Thụ Lâm có thể mời giúp một người, mà Cố Thụ Lâm thì là mời Đồ Nguyên.

Giữa trong yến tiệc, ly cốc đan xen, trong đại đường, ca múa mừng cảnh thái bình.

Tiếng tỷ bà, tiêu âm, tiếng trống, khoan khoái lưu sướng, nữ tử khiêu vũ trong sảnh đường mỗi người khuôn mặt xinh đẹp, thân mặc sam mỏng, da thịt như ẩn như hiện.

Ngồi ở chủ vị là gia chủ Chúc gia, nhìn qua là một trung niên nhân, khí sắc không tệ, nhưng mà Đồ Nguyên biết lão đã sáu mươi tuổi rồi.

Lão liên tiếp kính từ hai người Cố Thụ Lâm cùng Đồ Nguyên, mặc dù không có nói gì thêm, nhưng mà biểu hiện rõ được sự tôn trọng lại cũng sẽ không khiến người cảm thấy lão làm ra vẻ hoặc là vô mộng ngựa.

Tại trong sảnh đường này, người bồi Đồ Nguyên và Cố Thụ Lâm cùng uống rượu xem múa cũng không nhiều, nhưng mà nhìn qua xác nhận đều là nhân vật trọng yếu.

Rượu qua ba tuần đồ ăn qua ngũ vị, trong đó có một người nói ra: "Lúc này đây nghe nói Vương gia mời Hồng Diệp pháp sư, không biết Cố chân nhân và Đồ chân nhân có nắm chắc hay không."

Đồ Nguyên không biết Hồng Diệp pháp sư là ai, cũng không có trả lời, Cố Thụ Lâm ở bên cạnh nói ra: "Hồng Diệp pháp sư, sở trường ngôn chú chi pháp, mười năm trước đến Vạn Thánh sơn, từng có sự tích sau chín đạo pháp chú, bên trong quanh thân mười trượng tất cả hóa thành bụi bặm."

Cố Thụ Lâm nói chính là năng lực của Hồng Diệp pháp sư.

"Cố chân nhân thế nhưng là quen biết nàng?"

"Ta cũng không quen nàng, chỉ là từng thấy nàng mấy lần." Cố Thụ Lâm nói ra.

"Nga, vậy Cố chân nhân có nắm chắc thắng vị Hồng Diệp pháp sư kia hay không?" Vị đệ tử Chúc gia kia hỏi.

"Có thể thắng hay không, còn phải so qua mới biết được." Cố Thụ Lâm nói ra.

Vị Chúc gia kia chuyển nhìn về phía Đồ Nguyên, Đồ Nguyên thì là cười cười nói ra: "Ta chưa có gặp qua Hồng Diệp pháp sư kia, bất quá, không phải nói Vương gia có hai vị sao? Còn có một vị là ai?"

Vị Chúc gia kia nói ra: "Một vị khác Cố chân nhân là quen thuộc vô cùng rồi, không bằng để Cố chân nhân giới thiệu thay một cái." Người Chúc gia nói ra.

"Một người khác tên là Bạch Lâu, một món đan khí hóa kiếm thuật cực kỳ cường đại..." Cố Thụ Lâm nói ra.

Đồ Nguyên gật gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Mà người Chúc gia tại đây đều thoáng nhìn nhau, bọn họ là muốn nghe một chút về Đồ Nguyên. Cố Thụ Lâm là bọn hấn quen thuộc, nhưng mà Đồ Nguyên thì bọn hấn không biết. Tuy rằng, mấy ngày nay Đồ Nguyên cùng Căn Nguyên một trận đấu pháp bọn họ cũng là nghe nói qua rồi, chỉ là cũng không có tận mắt trông thấy, khó tránh khỏi có tâm tình tai nghe là không thật.

Tại trong lòng bọn họ, bản lĩnh của Cố Thụ Lâm là rất rõ ràng, tương xứng với vị Bạch Lâu kia, mà vị Hồng Diệp pháp sư kia, nếu như Đồ Nguyên không phải là đối thủ thì như vậy lúc này đây Chúc gia bọn họ liền sẽ thiệt thòi rất mất mặt.

Người Chúc gia đều nhìn Cố Thụ Lâm, bởi vì sở dĩ mời Đồ Nguyên tới, nguyên nhân chủ yếu còn là vì Cố Thụ Lâm.

Cố Thụ Lâm cũng minh bạch ý tứ mọi người, khi hắn định cất tiếng thì Đồ Nguyên đã mở miệng rồi, nói ra: "Tuy rằng ta không biết bọn họ có mạnh cỡ nào, nhưng mà chỉ cần là không có kết kim đan, liền sẽ không có chuyện."

Giọng hắn không lớn, nhưng mà ý tứ này lại phi thường rõ ràng rồi, cái loại mơ hồ để lộ ra tự tin cùng khí phách này, khiến người Chúc gia lại một lần nữa đánh giá Đồ Nguyên.

Chúc gia lão gia tử vỗ tay khen: "Chân nhân đã nói vậy, vậy thì yên tâm rồi, tất cả đều nhờ cậy hai vị chân nhân rồi."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 29: U Lâm tàng quỷ chú

Dưới Vạn Thánh sơn này, gia tộc to to nhỏ nhỏ là nhiều không kể xiết, bọn họ có thể tồn tại cũng là bởi vì tự có một bộ quy tắc bất thành văn.

Mà trong đó, mời tu sĩ trên Vạn Thánh sơn xuống trợ quyền chính là một cái quy tắc bất thành văn trong đó, cơ hồ có thể nói là tập tục rồi.

Người trong gia tộc bọn họ sẽ không động thù, tất cả đều nhìn vào tu sĩ mời tới trợ quyền, cho nên, cái này là phải nhìn xem tài lực cùng khả năng giao tiếp của hai phía. Rất nhiều lúc, cũng không phải là người muốn mời là có thể mời được.

Tới ngày thứ ba, Chúc gia cùng Vương gia gặp mặt rồi, là tại trong một chỗ đại hội quán, không riêng gì Chúc Vương hai nhà, còn có thành chủ Thiên Mạch thành này, cùng với người của một số gia tộc khác đều tại nơi đây làm chứng.

Mà nhân vật chính chính là Đồ Nguyên, Cố Thụ Lâm cùng Bạch Lâu, Hồng Diệp pháp sư của Vương gia.

Nếu như Đồ Nguyên cùng Cố Thụ Lâm thắng, như vậy chính là Chúc gia thắng, về phần bọn họ là tranh cái gì, Đồ Nguyên cũng không phải quá lý giải, chỉ biết là về thời hạn sử dụng một chỗ linh tuyến.

Đại hội quán rất lớn, xung quanh đều là người, những gia tộc tới làm chứng này đều mang đến hậu bối, có nam có nữ, đều chăm chú nhìn Đồ Nguyên cùng Cố Thụ Lâm bọn họ.

Cố Thụ Lâm lên tràng trước, trong người của Vương gia có một vị trên mặt có một vết sẹo đen kéo dài đi ra, nói với Cố Thụ Lâm: "Chúng ta cũng không phải là lần đầu tiên so đấu rồi, nhiều lần như vậy cũng không có phân ra thắng bại, không bằng lúc này đây liền đem quyền quyết định giao cho bọn họ, như thế nào?"

Bạch Lâu vừa cười vừa nói, lão là quanh năm tại những thành trì dưới Vạn Thánh sơn trợ quyền cho người, nếu chỉ có một mình lão thì lão nhất định sẽ tận lực giúp chủ nhà thắng, nhưng khi có hai người, mà đối diện lại có một cái người tương xứng với mình thì lão liền sẽ làm như hiện tại.

Nếu chủ nhà tại thời điểm này có lòng tin với một người khác của mình thì cũng sẽ không nói thêm cái gì. Hơn nữa, Cố Thụ Lâm đối với các đại tiểu gia tộc tại trong cái Thiên Mạch thành này coi như là đã quen thuộc rồi, bọn họ cũng đều biết Cố Thụ Lâm cùng Bạch Lâu kỳ thực là không sai biệt lắm, muốn phân ra thắng bại là rất khó. Bởi vì bọn họ cũng không chỉ chiến với nhau một lần. Loại người không khác biệt nhau nhiều lắm như bọn họ là sẽ không chân chính liều mạng, khi bọn họ không liều mạng thì cuối cùng chỉ là không phân thắng bại.

Cố Thụ Lâm nhìn nhìn Đồ Nguyên, Đồ Nguyên cũng không nói gì thêm, chỉ là đứng lên khỏi chỗ ngồi.

Bên phía Vương gia như là đã sớm có chuẩn bị, mà bên này, Đồ Nguyên thì là nhìn về phía gia chủ Chúc gia, gia chủ Chúc gia tuy rằng cũng không có đoán tới Bạch Lâu ngay cả so cũng không có so liền nói thắng ra là nhìn vào Hồng Diệp và Đồ Nguyên, nhưng mà cũng từng nghĩ bọn họ sẽ chiến thành bình thủ, nhìn về phía Đồ Nguyên, Đồ Nguyên gật gật đầu.

Gia chủ Chúc gia nói ra: "Đã như vậy, vậy thì dựa vào Đồ chân nhân rồi."

Hồng Diệp pháp sư là một nữ tử, một nữ tử nhìn qua rất trẻ tuổi, một thân trang phục màu đỏ, tiến lên, nói với Đồ Nguyên: "Nghe nói người chiến thắng Cần Nguyên."

"May mắn." Đồ Nguyên nói ra.

"Người tu hành đấu pháp, làm gì có may mắn, thắng chính là thắng." Hồng Diệp pháp sư nói ra.

Đồ Nguyên nhàn nhạt cười, nói: "Vậy thì là thắng."

"Cần Nguyên được xưng phía dưới kim đan vô địch thủ, cũng bất quá như thế, ta vốn định đi khiêu chiến hắn, nhưng hắn lại bại tại trong tay người, đã

như vậy, ta đây liền nhìn xem người có cái bản lĩnh gì." Hồng Diệp pháp sư nói ra.

Đồ Nguyên không nghĩ tới, nữ tử nhìn qua có chút trẻ tuổi này, đúng là hiểu thắng như thế.

Trên mặt nàng lộ ra một cổ kiên cường chi khí.

Đồ Nguyên đưa tay vươn ra, thản nhiên nói: "Đã như vậy, thì tới đi."

Hồng Diệp pháp sư đột nhiên nhắm mắt lại, nhưng mà tại trong nháy mắt nàng nhắm mắt lại, miệng hơi nhếch, một đạo huyền linh chú âm xuất hiện.

Chú âm này vừa ra, giống như là côn trùng kêu vang trong bầu trời đêm u tĩnh.

Tại trong Đồ Nguyên cảm nhận, trong chớp mắt, mình đã tại trong một mảnh u lâm, bốn phía đen kịt, chỉ có một mình mình.

Lại một tiếng chú phát ra từ trong miệng Hồng Diệp pháp sư.

Một luồng gió u lãnh như là từ trong bóng tối cuốn tới, quần lên thân, chui vào trái tim, thấm nhập linh hồn.

Tiếng chú âm thứ ba ra, trong thiên địa tựa hồ có hoa tuyết hạ xuống.

Chú âm thứ tư, trong rừng hắc ám lại có một con ác quỷ đi ra, hai mắt đỏ đậm.

Chú âm thứ năm ra, đại tuyết đóng băng Đồ Nguyên.

Chú âm thứ sáu, ác quỷ kia nhào tới.

Chú âm thứ bảy, trên người Đồ Nguyên đột nhiên tuôn ra một mảnh linh quang, trong linh quang phù văn trùng bay lượn, miệng của hắn phát ra một tiếng oa minh.

Đột nhiên, hắn đưa tay vạch vào trong hư không, một mảnh sơn lâm u ám vỡ đi.

Cách đó không xa, Hồng Diệp pháp sư thối lui hai bước, ôm lấy ngực, khoe miệng có máu tươi tràn ra.

"Đây là cái chú gì của người?" Đồ Nguyên hỏi.

"U lâm tàng quỷ chú." Hồng Diệp trả lời: "Ta thua rồi."

Hồng Diệp pháp sư nói xong xoay người rời đi. Sắc mặt người Vương gia không tốt lắm, nhưng mà, cũng may đây là quy củ cho tới nay, cũng không có gì là thua không chịu nổi.

Người trong sảnh đường nhìn Đồ Nguyên, sắc mặt đã thay đổi, pháp chú của Hồng Diệp pháp sư vừa rồi, bọn họ không phải Đồ Nguyên, không có thể hội sâu sắc như vậy, nhưng mà Hồng Diệp pháp sư một tiếng một tiếng chú âm y nguyên như búa tạ kích tại trong lòng bọn họ, một tiếng mạnh hơn một tiếng, bọn họ cũng không biết mình có thể hay không tiếp tục nghe được.

Trái tim, thần hồn đều tựa hồ muốn nứt vỡ, nhưng mà cũng tại lúc này, Đồ Nguyên xuất thủ rồi, vừa ra tay liền phá pháp chú kia.

Đồ Nguyên vốn là muốn nghe một chút âm thanh pháp chú thứ chín, nhưng mà hắn biết rõ, nếu như mình không phá tại âm thanh pháp chú thứ bảy thì mình sẽ chết ở chỗ này.

Người của Chúc gia rất vui, ánh mắt nhìn về phía Đồ Nguyên bất đồng rồi, Cố Thụ Lâm cũng phi thường cao hứng, nói ra: "Trước kia, người luôn không hiển lộ pháp thuật, ngày kia đấu pháp với Càn Nguyên, ta cũng không nhìn thấy, hiện tại nhìn chung là đã thấy, rất lợi hại."

Một cái tu sĩ, tại sau khi kết phù, thời gian càng lâu, lại càng có thể xuất hiện khác biệt rõ ràng.

Những đệ tử đại phái kia, kết phù đều cũng không phải là pháp phù đơn giản, cái dạng phù gì quyết định người kết ra dạng kim đan gì, cũng quyết định đạo pháp của người sau này là thiên về mặt nào.

Đồ Nguyên kết chính là Thiên Cương thần phù, người khác muốn kết thành một đạo Thiên Cương thần phù, hạng người thiên tư trác tuyệt chỉ ít cũng phải phí mười năm trở lên, chậm một chút thì trăm năm cũng không quá đáng.

Bất quá, kết Thiên Cương thần phù ít, kết Địa Sát cấm văn rất nhiều, Địa Sát cấm văn ở chỗ một cái nhiều, trong thiên hạ, đếm không hết.

Chúc gia có yến khánh công, Đồ Nguyên cùng Cố Thụ Lâm cũng không có vội vã ly khai, tại trong tiệc, Chúc gia lão gia tử nói là muốn mời Đồ Nguyên dạy bảo Chúc gia tử đệ, nhưng mà cũng không phải bái sư.

Nói tới, tại dưới Vạn Thánh sơn này, người trong mỗi cái gia tộc, rất ít có người bái tu sĩ trên Vạn Thánh sơn làm sư, bọn họ đều thích như mời khách khanh, mời một ít tu sĩ bọn họ cho rằng rất tốt về dạy bảo, lại cũng không phải loại danh phận thầy trò truyền thừa kia.

Đối với bọn họ mà nói, chính là hi vọng có thể đến chỗ Đồ Nguyên tọa hạ nghe đạo.

Đồ Nguyên cũng không có cự tuyệt, bất quá, hẳn lại nói rõ ràng, sẽ không hạ sơn tới giảng đạo, cái này cũng là bình thường.

Tối đêm, người Chúc gia dâng lên tạ lễ về việc Đồ Nguyên tới trợ quyền.

Sau đó Đồ Nguyên liền cùng Cố Thụ Lâm trở về Vạn Thánh sơn.

Nhưng mà, Đồ Nguyên cũng không có nghĩ đến chính là, kể từ một ngày này, người tới mời hẳn hạ sơn trợ quyền đúng là nối liền không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 30: Xuất đầu

Khi có người đến thỉnh Đồ Nguyên đi trợ quyền, đa số lúc hẳn sẽ đi.

Dần dần, danh tiếng của hẳn cũng truyền lưu ra, bởi vì từ khi hẳn đi, là chưa một bại. Có người đến nhà gỗ Thượng Thanh bá sư, Đồ Nguyên cũng không có thu.

...

"Đồ sư thúc, sư phụ hẳn, không có trở về."

đột nhiên có một ngày Thôi Sơn đi tới nhà gỗ Thượng Thanh của Đồ Nguyên, bị thống nói với Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên nhướng mày, người tới là Thôi Sơn, đệ tử của Thôi Thành Hoa, cũng là một vị năm đó từng tới trước nhà gỗ Thượng Thanh đưa lên hai khối linh ngọc.

"Bọn họ đều trở về rồi?" Đồ Nguyên hỏi.

"Vâng, Đồ sư thúc, bọn họ đều trở về rồi." Thôi Sơn nói ra.

Ngày đó Thôi Thành Hoa trước khi rời đi, nói với bọn họ nếu về sau lão không tại, thì phải xưng Đồ Nguyên là sư thúc. Thôi Thành Hoa là cùng mấy vị bạn tốt khác cùng đi vào bí cảnh, bây giờ những bạn tốt kia của Thôi Thành Hoa đã trở về, thế nhưng Thôi Thành Hoa lại không có trở về.

"Người đã đi hỏi qua chưa?"

"Bọn họ nói sư phụ rơi vào trong một cái pháp trận rồi." Thôi Sơn nói ra.

"Còn nói gì?" Đồ Nguyên lại hỏi.

"Ta còn muốn hỏi tiếp, bọn họ đều nói là sư phụ ta quá sơ suất." Thôi Sơn nói ra.

Đồ Nguyên thờ dài, nghĩ thâm loại chuyện này cũng chỉ có thể tùy ý đối phương nói rồi.

"Sư thúc, sư phụ cùng người là bạn tốt, lúc ly khai nói nếu là có việc thì tìm đến sư thúc." Thôi Sơn nói ra.

Đồ Nguyên gật gù đầu, nói: "Hiện tại người có dự định gì?"

"Sư thúc, ta cảm thấy sư phụ có thể là bị bọn họ làm hại." Thôi Sơn nói ra.

"Làm hại?" Đồ Nguyên nói: "Loại lời nói này không thể nói lung tung."

"Ta nhìn thấy trên tay Long chân nhân có một cái giới chỉ của sư phụ." Thôi Sơn nói ra.

Đồ Nguyên có chút cau mày, nhất thời không có lên tiếng. Thôi Sơn phịch một tiếng quỳ xuống đất, nói ra: "Sư thúc, người là bạn tốt của sư phụ, sư phụ sinh tử bất minh. Cầu sư thúc có thể đi hỏi một câu, ta muốn biết quá trình sinh tử của sư phụ."

Đồ Nguyên rất rõ ràng, loại đi hỏi như vậy, nếu như chỉ là tùy tiện hỏi một cái, nếu đối phương thực sự là hại Thôi Thành Hoa thì căn bản hỏi không ra cái gì, nếu người khác trực tiếp phủ nhận, mình cũng là không thể làm gì, nếu là quá mức cường thế, lại là một chuyện đắc tội với người.

Bất quá, nghĩ đến tình hình lúc Thôi Thành Hoa còn tại thì nói ra: "Vậy ta sẽ đi theo người gặp vị Bàn Long chân nhân kia."

"Ta sư thúc, tạ sư thúc." Thôi Thành Hoa kinh hãi nói ra. Lúc đó tại Hoa Dương động thiên còn có mấy vị khác. Hắn đều đã đi qua, nhưng bọn họ đều cự tuyệt rồi, chỉ là nói nếu có người muốn bắt lợi với Hoa Dương động thiên thì có thể đi tìm bọn họ. Nhưng mà không có người nguyện ý đi giúp hắn hỏi một chuyện này.

Y vốn tưởng rằng Đồ Nguyên cũng sẽ cự tuyệt, không nghĩ tới Đồ Nguyên cứ nhiên đáp ứng rồi. Tuy rằng, tại lúc sư phụ của mình rời đi thì danh tiếng vị Đồ sư thúc này không hiện, so với mấy vị bạn tốt khác của sư phụ là kém rất nhiều, nhưng mà hiện tại danh tiếng Đồ sư thúc thế nhưng là không thấp chút nào.

Đồ Nguyên lưu Phạm Tuyên Từ lại giữ nhà, mình thì theo Thôi Thành Hoa đi tới chỗ Bàn Long phủ của Bàn Long chân nhân.

"Mấy vị sư huynh sư đệ khác của người đâu chứ?" Đồ Nguyên hỏi.

"Đại sư huynh nói chúng ta hẳn là thủ vững môn hộ. Không thể lại vô cớ đắc tội bạn tốt của sư phụ lúc sinh tiền, tránh cho tổn hại phần tình cảm sau cùng này. Mấy vị sư đệ khác cũng đồng ý với đại sư huynh." Thôi Sơn nói ra.

Tại trong năm vị đệ tử của Thôi Thành Hoa, Thôi Sơn là cô nhi. Là Thôi Thành Hoa nhặt về từ một ngọn núi, tên của hắn là Thôi Thành Hoa đặt làm Thôi Sơn.

Đồ Nguyên cũng có thể lý giải loại cách nghĩ này, tại trong lòng bọn họ, sư phụ đột nhiên không có trở về, lại không có chứng cứ nói cái gì, cường bức đuổi theo hỏi đến cùng, có khả năng là không có đáp án, trái lại là làm phiền bạn tốt của sư phụ, điều này đối với bọn họ, những người còn không thể chân chính đặt chân tại trên cái Vạn Thánh sơn này mà nói, có bạn tốt của sư phụ che chở chút năm, chờ mình phát triển lên, vậy mới là tốt nhất.

Bàn Long phủ cũng không tại trên đỉnh núi mà Đồ Nguyên ở đây. Ước chừng thời gian hai nén hương, Đồ Nguyên cùng Thôi Sơn đi tới trước Bàn Long phủ.

Bàn Long phủ cao to, trong tường phủ có một con thạch long nằm cuộn, trên cửa phủ là đầu cự long, uy nghiêm nhìn chăm chú. Thôi Sơn tiến lên đi gọi cửa, chỉ chốc lát sau liền có một người đệ tử trẻ tuổi mở rộng cửa, khi trông thấy là Thôi Sơn, sắc mặt tức thì không tốt rồi, nói ra: "Thế nào, còn hoài nghi sư phụ ta giết người sư phụ, nếu không phải bởi vì sư phụ cùng sư phụ người là bạn tốt, chỉ bằng người nói năng lỗ mãng, đã sớm đánh chết người rồi."

"Sư phụ ta không tại rồi, các người đương nhiên khi nhục ta, lúc sư phụ tại, sao không thấy các người nói chuyện loại này, ta bắt quá là hỏi nhiều mấy câu, các người liền đã như vậy, không phải chột dạ thì là cái gì?" Thôi Sơn lớn tiếng nói ra.

Đồ Nguyên tức thì minh bạch, Thôi Sơn này lúc trước tại trong Bàn Long phủ chỉ sợ cũng không nói lời gì hay, đã là đắc tội với người rồi.

"Chột dạ? Vì sao phải chột dạ, coi như là khi sư phụ người còn tại, sư phụ ta cũng không cần chột dạ cái gì." Vị đệ tử Bàn Long phủ kia tức giận nói ra.

"Sư thúc, người nghe, bọn họ đã sớm lòng dạ ác ý, nhất định là bọn họ hại sư phụ, sư thúc, người là bạn tốt của sư phụ, nhất định phải làm chủ dùm sư phụ a."

Thôi Sơn đã gục tại dưới chân Đồ Nguyên, sắc mặt Đồ Nguyên không tốt lắm rồi.

Hắn không nghĩ tới Thôi Sơn này lời nói xung động như vậy, đã nhận định là bọn hắn hại Thôi Thành Hoa, việc này lại không có chứng cứ, chẳng lẽ còn trông chờ ta báo thù giúp sư phụ người hay sao? Nhìn tại mặt mũi Thôi Thành Hoa, ta tới nơi này hỏi một câu, cũng không phải là tới nơi này làm cái gì không biết tên.

Bên kia đệ tử Bàn Long phủ nhìn thấy Đồ Nguyên, sắc mặt cũng không tốt lắm, hắn đánh giá Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên thì là mở miệng nói: "Thượng Thanh Đồ Nguyên, cầu kiến Bàn Long chân nhân."

Vị đệ tử kia nghe đến Đồ Nguyên báo danh thì sắc mặt khẽ biến, kinh ngạc nói ra: "Thì ra là Thượng Thanh chân nhân đến rồi, thỉnh đợi chút, ta liền đi bẩm báo sư phụ."

Vị đệ tử Bàn Long phủ kia tiến vào trong, Thôi Sơn thì là cấp thiết nói ra: "Sư thúc, người cũng thấy đấy, một vị trông cửa đệ tử Bàn Long phủ còn là như thế, có thể thấy Bàn Long chân nhân kia cùng sư phụ ta chết thoát không khỏi quan hệ, sư thúc, người là bạn tốt của sư phụ, nhất định phải chủ trì công đạo a."

Nói đến đây, y khóc rống nói: "Sư phụ sinh tiền kết bằng giao hữu, khắp nơi giúp mọi người làm điều tốt, thường dạy bảo chúng ta nếu như hắn không về, có việc nhất định phải đi cầu chư vị sư thúc, thế nhưng là không nghĩ tới chính là, bây giờ sư phụ chết kỳ lạ, chỉ có sư thúc nguyện ý xuất đầu, sư phụ nếu là dưới suối vàng có biết, nhất định sẽ thật cao hứng có tri giao như sư thúc vậy."

Đồ Nguyên nghe đến đó có chút không kiên nhẫn rồi, hắn đã nghe ra được, trước không nói Thôi Thành Hoa chết, tất cả cái này đều là y suy đoán, y cũng đang dẫn hướng mình vào nhận định là sư phụ y bị hại chết, chỉ có mình có thể vì sư phụ y báo thù.

"Người trước đứng lên, tất cả đợi gặp Bàn Long chân nhân rồi nói tiếp." Đồ Nguyên nói ra.

"Vâng, sư thúc." Thôi Sơn lau nước mắt, cúi đầu nói.

Lúc này, đệ tử Bàn Long phủ lúc trước đi vào bẩm báo trở lại rồi, nhìn thấy Đồ Nguyên vẫn cứ đứng ở nơi đó, một bước chưa động. Đại khái Bàn Long chân nhân đã nói gì đó với gã, sắc mặt không khó coi giống như lúc trước đi vào. Gã thi lễ với Đồ Nguyên, sau đó nói ra: "Chân nhân thỉnh nhập phủ, Gia sư đang tại trong phủ chờ chân nhân."

Đồ Nguyên gật gật đầu, theo gã tiến vào Bàn Long phủ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 31: Bàn Long chân nhân

Vừa vào Bàn Long phủ, Đồ Nguyên liền có cảm giác giống như lúc vào Thôi Thành Hoa động. Hắn biết rõ, một tòa Bàn Long phủ này chính là đạo trường của Bàn Long chân nhân, bên trong này nặt trên mỗi một viên ngói đều phủ đầy phù văn, cả tòa Bàn Long phủ đều như khảm nhập vào trong sơn mạch.

Tại trên Vạn Thánh sơn này, người nếu có thể đủ kết hợp động phủ cùng phiên sơn thế này, cái này là được, nhưng nếu là muốn đem linh khí trong sơn mạch dẫn nhập vào trong động của mình, vậy thì không được. Linh Tu mình trên Vạn Thánh sơn nếu biết rõ, lần đầu tiên sẽ cảnh cáo, mặt sau còn có phát sinh việc này thì sẽ trục xuất Vạn Thánh sơn.

Nhưng mà hợp cùng sơn thế, đó cũng là một loại cảnh giới cực kỳ tuyệt diệu.

Cả tòa Bàn Long phủ giống như là một con cự long cuộn nằm tại nơi đây. Đi tới trước sảnh đường, một vị trung niên nhân có một chòm râu đen đứng ở nơi đó, bên người lão cũng không có đệ tử khác.

Đồ Nguyên đến gần, chỉ thấy lão cười nói: "Từ khi tại bí cảnh trở về, liền nghe nói thanh danh bất bại của đạo hữu, tiếc lúc đó chưa từng được Thành Hoa huynh dẫn kiến."

Đồ Nguyên nghe hắn nói tới tên Thôi Thành Hoa thì bộ dáng cũng không có gì kiêng kỵ, hơn nữa trong mắt cũng không có vẻ gì chột dạ, liền nghĩ việc này tất nhiên không phải như Thôi Sơn đã nói.

"Chỗ nào, đảm đương không nổi đạo hữu khen ngợi." Đồ Nguyên nói ra.

"Ha ha, tới tới, tới ngồi." Bàn Long chân nhân dẫn Đồ Nguyên tiến vào trong sảnh đường, vị đệ tử dẫn Đồ Nguyên vào đã pha xong trà, bưng lên trên.

Đồ Nguyên ngồi xuống rồi cùng Bàn Long chân nhân lẫn nhau kính trà, còn không đợi Đồ Nguyên mở miệng hỏi, Bàn Long chân nhân đã là mở miệng nói ra: "Đạo hữu có phải vì việc Thành Hoa huynh mà đến hay không?"

Đồ Nguyên trái lại là có chút ngoài ý muốn tại sự trực tiếp của Bàn Long chân nhân, bỏ chén trà xuống gật gật đầu, nói ra: "Thôi huynh cùng ta ở sát nhau, từ khi ta tới Vạn Thánh sơn này tới nay luôn luôn đối với ta có chút chiếu cố, nghe đệ tử Thôi Sơn của hắn nói, hắn cùng với đạo hữu cùng đi tới bí cảnh. Bây giờ đạo hữu trở về, Thôi huynh không về, ta liền nghĩ đến hỏi một chút. Đã xảy ra chuyện gì?"

Bên cạnh Thôi Sơn từ khi tiến vào đến giờ vẫn luôn luôn phần hận nhìn Bàn Long chân nhân. Bàn Long chân nhân trái lại cũng không để ý tới y.

"Thành Hoa huynh có thể có được bạn hữu như thế, cũng có thể vui mừng, thường ngày hắn giúp mọi người làm điều tốt, bọn ta là không có khả năng hại hắn, chỉ là tình hình tại trong bí cảnh lúc đó, nếu như muốn ta nói, lại khó mà nói rõ ràng, thật sự là xấu hổ."

Đồ Nguyên nhìn Bàn Long chân nhân ánh mắt tựa hồ vẫn cứ còn khiếp sợ, có chút cau mày.

"Người nói vậy, trên tay người vì sao sẽ có giới chỉ của sư phụ ta." Thôi Sơn chỉ vào một cái giới chỉ ngọc lục bảo trên ngón tay cái Bàn Long chân nhân lớn tiếng nói ra.

Bàn Long chân nhân nhìn Thôi Sơn một cái, nói ra: "Người chỉ nhìn thấy cái giới chỉ này, nhưng người không có hỏi qua ta vì sao lại đeo ngay trước mặt người."

"Người đeo ngay trước mặt ta, đơn giản là nhận định sư phụ đã chết, Hoa Dương động thiên đệ tử vô pháp làm gì người, người không có sợ hãi." Thôi Sơn lớn tiếng nói: "Hôm nay có Đồ sư thúc làm chủ, nhìn người có thể nói sáo đến đâu."

"Ha ha." Ánh mắt Bàn Long chân nhân nhìn Thôi Sơn trở nên có chút bất thiện. Chỉ nghe lão lạnh lùng nói ra: "Tiểu nhi vô tri, nếu không có nể mặt sư phụ người, lần trước ta đã đánh chết người rồi."

"Sư thúc. Người nhìn, hắn chột dạ như thế, đã không thể tranh luận, định sát nhân diệt khẩu, sư thúc, người nhưng phải vì sư phụ báo thù a." Thôi Sơn quỳ gối bên cạnh Đồ Nguyên khóc rống.

Trong lòng Đồ Nguyên có chút phiền giận, nói ra: "Trước đứng lên đi, tất cả đều chỉ là người suy đoán, người ở bên cạnh nghe được rồi, không cần nhiều lời."

Thôi Sơn nghe Đồ Nguyên quả trách, có chút sững sờ, chỉ đành đứng lên. Đứng tại phía sau Đồ Nguyên.

"Hắn chỉ là tâm ưu vì sự phụ nó, nếu có đắc tội, mong rằng đạo hữu nhìn tại tình cảm Thôi huynh ngày trước, không tính toán sự vô lễ của hắn." Đồ Nguyên nói ra.

Bản Long chân nhân lắc lắc tay, nói ra: "Người ta đều là tán tu, đi tới cái Vạn Thánh sơn này, đều là trải qua gian khổ, có thể tại nơi đây an tâm tu tâm là ước nguyện trong lòng, như vậy vô luận tại đây an tu bao lâu, đều là không thể phủ nhận, bọn ta không phải thiện nam tín nữ, nếu không phải là đệ tử của Thành Hoa huynh, đã sớm giết chết cũng không phải là lời nói giả."

Đồ Nguyên không có trả lời, nhưng mà lại biết lão là nói thật. Loại liễu lĩnh chỉ trích như Thôi Sơn này, nếu là nói với hắn, hắn cũng không có khả năng cho ý về mặt tốt lành gì.

Bản Long chân nhân lại giờ giới chỉ trong tay kia lên, nói ra: "Không đối gạt đạo hữu, nói tới việc này, lúc này lòng ta vẫn cứ là còn sợ hãi, cái giới chỉ này không phải ta muốn mang, mà là vô pháp gỡ xuống."

Bản Long chân nhân nói xong, Đồ Nguyên trong lòng kinh ngạc, ngưng thần nhìn, chỉ thấy giới chỉ ngọc lục bảo kia ở chỗ sâu trong mơ hồ có thể thấy tơ máu.

"Cái giới chỉ này không chỉ đã liên thông cùng ngón tay này của ta, càng là liên thông cùng thần hồn của ta, mấy ngày nay, ta đều thử chém ra cấm chế trên cái giới chỉ này." Bản Long chân nhân nói ra.

"Đó là vì sao, giới chỉ của Thôi huynh lại mang tại trên tay đạo hữu?" Đồ Nguyên hỏi.

"Lúc đó chúng ta hẹn nhau cùng tiến vào bí cảnh, tại trong bí cảnh kia có một chỗ đại điện, nhưng là chúng ta vừa tiến vào đại điện kia, Thành Hoa huynh liền trở nên có chút không bình thường, hắn đột nhiên tự xưng mình là thần sư(sứ giả của thần), muốn bọn ta quỳ lạy. Chúng ta phát hiện hắn không thích hợp, muốn khu trừ tà linh trên người hắn, chỉ là tại trong đại điện kia, bản lĩnh của Thành Hoa huynh đột nhiên trở nên cực kỳ cường đại, đúng là một người chống chúng ta ba người, mà ta đó là bị giới chỉ của hắn tỏa trụ ngón tay, nếu không phải là ta động nhanh, chỉ sợ đã là cũng không thể về, cả người đều sẽ bị khóa tại trong đại điện kia."

Đồ Nguyên đưa tay sờ sờ ống tay áo của mình, trong lòng suy tư lời Bản Long chân nhân đã nói là thật hay giả. Nhưng mà chỉ lời nói của một bên, hắn là vô pháp phán đoán.

Hắn lại hỏi một ít sự tình, Bản Long chân nhân cũng là bộ dạng biết sẽ nói ra, không có giấu giếm, hắn vô pháp phán đoán. Đồ Nguyên lại ở gần chạm đến giới chỉ kia một cái, sau đó mang theo Thôi Sơn rời đi.

Một đường rời một ngọn núi chỗ Bản Long phủ, lúc này mới nói với Thôi Sơn: "Lúc này, chỉ sợ ta là bất lực rồi."

"Vì sao, sự thúc, lẽ nào người cũng sợ hắn sao."

Lời Thôi Sơn nói vừa ra, Đồ Nguyên có chút cá giận nói: "Người nói chuyện không nên quá mức khẳng định như vậy. Thế giới này cùng một số chuyện cũng không phải nhất định là như người nghĩ, người quá mức chủ quan rồi."

"Thế nhưng là, sự thúc, lý do thoái thác vừa rồi, đều là hắn nói hoang, không có khả năng sẽ là như vậy. Người có biết không, sự phụ tu có một môn pháp thuật, tên là Báo mộng thuật, đêm tối hôm qua ta liền được hắn báo mộng, trong mộng sự phụ nói mình bị cấm tại trong một cái mật lao, vô pháp thoát thân." Thôi Sơn gấp giọng nói ra.

"Vậy vì sao người không sớm nói cho ta biết việc này?" Đồ Nguyên giận dữ hỏi.

Thôi Sơn nói ra: "Cũng không phải là ta không nói, mà là sự phụ tại lúc báo mộng thì nói không thể nói với ngoại nhân việc hắn còn sống."

"Vậy hiện tại vì sao người lại nói."

"Đệ tử cảm thấy sự thúc làm người quang minh lỗi lạc, nếu là muốn cứu sự phụ, chỉ có sự thúc có thể đi." Thôi Sơn nói ra.

Đồ Nguyên không biết hắn nói là thật hay giả, cau mày, trong lòng suy nghĩ lại cảm giác khi chạm đến giới chỉ kia.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 32: Lí do thoái thác khác nhau

Lúc Đồ Nguyên vừa mới chạm đến giới chỉ kia thì cảm giác đầu tiên chính là giới chỉ kia như là huyết nhục chi vật, tựa như có vô số rễ đâm vào trong tay Bàn Long chân nhân.

Cái giới chỉ kia Đồ Nguyên là biết rõ, tên là Bích Đàm Tỏa Linh giới, lúc đối địch là tỏa cảm nhục thân nguyên linh khí tức, có chút huyền diệu, mà mang lên người, thì có một cái tác dụng khác, đó chính là tỏa trụ khí tức tự thân không tiết ra ngoài, vừa rồi hắn vô pháp phát hiện cảm ứng được khí tức trên thân Bàn Long chân nhân. Lại nói trước đây hắn không có gặp qua Bàn Long chân nhân, cho nên hắn vô pháp xác định Bàn Long chân nhân này rốt cuộc nói là thật hay giả.

"Sư phụ người báo mộng đã nói cái gì?" Đồ Nguyên hỏi.

"Thanh âm sư phụ phi thường mơ hồ, nghe không quá rõ ràng, chỉ nghe sư phụ nói là bị vây khốn tại trong một cái bí lao." Thôi Sơn nói ra.

"Là nghe, còn là thấy?" Đồ Nguyên truy vấn.

Thôi Sơn nghe Đồ Nguyên hỏi như thế, đúng là trở nên suy tư, nói ra: "Hình như là nhìn thấy."

Như cái loại Báo mộng thuật này, nghe cùng thấy đều là một thể, nghe đến tức nhìn thấy. Nhưng mà, trong loại báo mộng này lại có một cái thiếu sót rất lớn, thường thường là sẽ bị ý thức chủ quan của người được báo mộng mà sản sinh vụn vặt.

Cho nên, lời Thôi Sơn đã nói cũng vị tất có thể tin hết, cho dù y không có nói sai, nhưng mà tính cách cực đoan của y lại khiến Đồ Nguyên cảm thấy báo mộng mà y được đến bị chính ý thức của y vụn vặt rồi.

"Người về trước đi, việc này không phải nhất thời có thể lý giải rõ ràng." Đồ Nguyên nói ra.

"Sư thúc, sư phụ bị vây khốn, ngài là bằng hữu của hắn, sư phụ có thể hay không thoát khốn, toàn bộ nhìn vào sư thúc người rồi." Thôi Sơn nói ra.

Đồ Nguyên cũng lý giải y nóng lòng cứu sư, nhưng mà việc này trong mơ hồ lộ ra một cổ quỷ dị, Đồ Nguyên cũng không dám nói có thể giúp được cái gì, dù cho là biết rõ Thôi Thành Hoa bị khốn ở nơi nào, hắn cũng vị tất có thể cứu ra. Nghe Bàn Long chân nhân kia miêu tả, đại diện trong cái bí cảnh kia là cực kỳ tà dị.

Thôi Sơn còn muốn nói cái gì, nhưng mà nhìn thấy sắc mặt Đồ Nguyên, lời muốn nói ra liền nuốt trở vào.

Đúng lúc Thôi Sơn định ly khai thì Đồ Nguyên đột nhiên lại hỏi: "Ngoại trừ Bàn Long chân nhân ra, còn có người nào đi cùng sư phụ người?"

"Còn có Hiểu Hàn pháp sư cùng Thạch Huyền đạo trưởng." Thôi Sơn có chút kinh hi nói ra.

"Bọn họ ở tại nơi nào?" Đồ Nguyên hỏi.

Đồ Nguyên suy nghĩ một chút, nói ra: "Người đã đi tới chỗ bọn họ chưa?"

"Ta có đến qua. Nhưng mà không có tiến vào." Thôi Sơn nói ra.

"Nga, vì cái gì, người không có đi vào hỏi qua sao?" Đồ Nguyên hỏi.

"Bọn họ không có để ta vào." Thôi Sơn nói ra.

Đồ Nguyên trầm tư một cái, nói ra: "Người dẫn ta đi tới chỗ bọn họ."

Thôi Sơn rất vui mừng theo Đồ Nguyên đến chỗ Hiểu Hàn pháp sư cùng Thạch Huyền đạo trưởng.

Hiểu Hàn pháp sư trụ sở là một tòa tiểu tự, khi Đồ Nguyên trông thấy Hiểu Hàn pháp sư thì có chút ngoài ý muốn, bởi vì Hiểu Hàn pháp sư đúng là một vị nữ ni cực kỳ xinh đẹp.

Tại trên đời này đây là lần đầu tiên Đồ Nguyên trông thấy nữ ni, bất quá, so với ấn tượng về nữ ni trong lòng Đồ Nguyên thì trên người Hiểu Hàn pháp sư này cũng không có cô quạnh an tường kia, tại trên người nàng, Đồ Nguyên cảm ứng được một cổ sát ý.

Khí tức cả người nàng cũng như danh của nàng, hiểu hàn (tỏa ra lạnh lẽo), trong mắt nàng có một cổ hàn ý nhàn nhạt. Y phục trên người nàng cũng là như sắc trời buổi sáng mùa đông—— như hơi sương trên lá cây sáng sớm.

Đồ Nguyên gõ mở cánh cửa chùa của nàng, gặp, nói rõ ý mình đến đây, nàng cũng không có mời Đồ Nguyên vào, mà là đứng ở cửa chùa, một ngọn tháp nhỏ nhỏ tại phía sau nàng kia làm cho Đồ Nguyên có cảm giác sâu thẳm vô tận, như là một phiên thiên địa khác.

Nàng đứng ở trước cửa tháp này nói chuyện, Đồ Nguyên lại có cảm giác nàng đang đứng ở nơi cái cửa nối liền phiên thiên địa.

"Chuyện của Thôi Thành Hoa ta cũng không biết." Hiểu Hàn pháp sư lạnh lùng nói ra.

"Nga, pháp sư không phải đi cùng hấn sao?" Đồ Nguyên nói ra.

"Không, khi hấn gặp chuyện không may thì ta cũng không tại bên cạnh hấn." Hiểu Hàn pháp sư nói ra.

"Vậy lúc đó hấn ở cạnh người nào?"

"Bàn Long, Bàn Long và hấn cùng tiến vào cái điện kia." Hiểu Hàn nói ra.

"Vậy Thạch Huyền đạo trưởng đâu chứ?"

"Hấn trước đó đã bị thương, cùng ta ở bên ngoài tiếp ứng." Hiểu Hàn pháp sư nói ra.

"Vậy người không có cảm thấy Bàn Long chân nhân sau khi đi ra có hành động gì kỳ quái?" Đồ Nguyên hỏi.

"Có."

"Kỳ quái thế nào?"

"Hấn không giống hấn."

"Cái nhấn trên tay hấn là chuyện gì xảy ra?"

"Không biết."

"Không biết?"

"Ta không hỏi, hấn cũng không có nói, bởi vì lúc đó ánh mắt hấn thật là đáng sợ, ta sợ sau khi hỏi cũng không thể về." Hiểu Hàn pháp sư nói ra.

Đồ Nguyên cau mày suy nghĩ sâu xa, trực giác nói cho hấn, Hiểu Hàn pháp sư là không lừa gạt mình.

"Vậy người cho rằng Thôi huynh còn sống hay không?" Đồ Nguyên hỏi.

"Chuyện sinh tử của người tu hành, toàn bộ nhìn mệnh số." Hiểu Hàn pháp sư nói ra. Nói xong nàng liền hỏi Đồ Nguyên còn có chuyện gì, nếu là không còn. Ta phải tu hành rồi.

Đồ Nguyên cùng Thôi Sơn rời Hiểu Hàn tự, lúc này đây ngay cả Thôi Sơn cũng không có nói gì. Khí tức hàn lạnh trang nghiêm của nàng, khiến người khác cảm thấy nàng là xem thường với việc nói dối.

Ngay sau đó Đồ Nguyên lại nói hướng Thôi Sơn dẫn đến chỗ Thạch Huyền.

Nơi ở của Thạch Huyền là một cái động phủ, ở vào dưới chân núi, trước động phủ phía trên viết mấy cái chữ lớn—— Huyền Thạch động thiên. Một cái cửa đá dày nặng, Thôi Sơn đi tới gõ cửa, cửa đá kia đúng là trực tiếp vỡ tan, như bụi bặm. Một người từ trong đi ra, gã ta nhìn thấy Thôi Sơn, nói ra: "Ta đã đợi lâu rồi, tiến vào đi."

Đồ Nguyên nhìn thấy ở chỗ sâu trong con mắt Thạch Huyền còn có vẻ suy yếu, tựa hồ ngủ chưa tỉnh.

"Bốn người chúng ta tìm kiếm bí cảnh đã rất nhiều năm rồi, cùng nhau tiến qua hơn mười cái bí cảnh, gặp gỡ quái sự cũng nhiều, nếu như muốn nói tới việc quý dị, một lần này ta ngược lại có một loại cảm giác gió êm sóng lặng, thế nhưng chính là một lần gió êm sóng lặng này, trái lại là mất đi Thành Hoa, hơn nữa, bây giờ nhớ lại, ta mới cảm thấy một hành trình này khắp nơi lộ ra quý dị."

Con mắt Đồ Nguyên đã nhú lại, hấn nhìn kĩ Thạch Huyền ở trước mặt, hỏi: "Quý dị như thế nào?"

"Lần này tại trước lúc tiến nhập bí cảnh, Thôi Thành Hoa là nói có chút hơi nhiều, tựa hồ quá mức hưng phấn, mà tại sau khi tiến vào trong đó, chúng ta đi tới trong một cái đại điện, ba người bọn họ tiến vào trong đó, ta tại trước đó đã bị thương, cho nên ở bên ngoài tiếp ứng, ba bọn họ tiến vào, sau lại chỉ đi ra hai người, bọn họ nói Thôi Thành Hoa đã bị đoạt thần, hấn tiến vào."

Đồ Nguyên cau mày, hấn nhớ kỹ Hiểu Hàn pháp sư nói là chỉ có Bàn Long đạo trưởng cùng Thôi Thành Hoa tiến vào, mà nàng cùng Thạch Huyền ở bên ngoài, bây giờ Thạch Huyền nói là ba bọn họ đều tiến vào. Hấn lại nghĩ tới Bàn Long chân nhân đã nói, tựa hồ đúng chính là chúng ta, cũng không có nhắc tới là mấy người đi vào, nhưng mà ý tứ hình như đều là tiến vào.

"Chờ chút, Hiểu Hàn pháp sư nói chỉ có hai người tiến vào, nàng cùng người là ở bên ngoài thủ?"

Thạch Huyền cau mày, nói ra: "Không có khả năng, lúc đó nàng tiến vào, chỉ có một mình ta tại nơi đó." Nói đến đây, hấn đứng lên, không ngừng nhớ lại: "Là bọn hấn đều tiến vào, đúng vậy, bọn họ đều tiến vào, ta không có đi vào, tòa điện kia, quý dị như vậy, lúc đó ta cảm thấy mình bị thương, liền lưu lại làm tiếp ứng rồi, đúng vậy, bọn họ tiến vào, là bọn hấn đều tiến vào..."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 33: Người đã chết

Thạch Huyền không ngừng tại nơi đó nói, đi lui đi tới, trong mắt đúng là hiện lên vẻ kinh sợ.

Đồ Nguyên nhìn Thạch Huyền tựa hồ như đang bị hấp vào trong mê huyền nào đó, một tiếng ho nhẹ, tiếng ho nhẹ này có ẩn chứa chủ pháp, Thạch Huyền đột nhiên giật mình tỉnh lại.

Gã đột nhiên nhìn chăm chăm vào hư không, sau đó quay đầu, nhìn chăm chăm Đồ Nguyên, trong mắt toàn là kinh sợ, hắn đột nhiên chỉ Đồ Nguyên, nói ra: "Là ngươi, là ngươi giết chết bọn họ."

Đồ Nguyên nhìn Thạch Huyền con mắt ửng đỏ, mắt híp lại, hắn đã cảm giác được Thạch Huyền này rõ ràng không bình thường rồi.

"Là ngươi, là ngươi giết chết bọn họ, đúng hay không, ngươi còn tới tìm ta, tới tìm ta rồi, ta muốn giết ngươi." Thạch Huyền kinh sợ miệng lâm nhảm, đột nhiên đưa tay chụp vào hư không, trong tay hiện ra một cái chuông đá nho nhỏ chụp phía Đồ Nguyên.

Tại trong cái động phủ này của gã, theo Thạch Huyền niệm động, trong toàn bộ động phủ đều là linh quang mạnh động, chuông đá kia bay thẳng đến Đồ Nguyên, chụp xuống, giống như là đi chụp một con mèo, con chuột nhỏ.

Thạch Huyền biến vô cùng lớn, Đồ Nguyên thì biến thành người nhỏ nhỏ, chuông đá thật lớn phong cách cổ xưa tung bay lên quang hoa.

Thôi Sơn kinh hãi, hô lớn.

Đồ Nguyên ngồi ở chỗ kia, nhìn chăm chăm chuông đá đang chụp xuống kia.

Tại trong mắt hắn, mình giống như là con kiến hôi, nhưng mà hắn biết rõ, tất cả điều này chỉ là ảo ảnh, đều chỉ là cảm giác do pháp ý của đối phương tạo ra.

Hắn ngồi ở chỗ kia bất động, tay lại đưa ra sờ vào trên không, Nhiếp Linh Cảm Nã pháp không chỉ có thể nhiếp linh cảm nã, còn có thể phong cấm hư không, trong lòng bàn tay hắn là có một đạo Phong Linh phù.

Theo linh quang nổi lên trên tay, động phủ vốn đã bành trướng xoay tròn như muốn hóa thành vòng xoáy tại trong nháy mắt hắn đưa tay ra, đúng là ngừng rồi.

Tay như là xuyên thấu hư không, một cái tay hư huyền đúng là trực tiếp chụp lên trên chuông đá kia.

Ngay sau đó Đồ Nguyên vốn đang ngồi đột nhiên đứng lên, một chân hung hăng đạp tại trong động phủ.

"Hô..."

Trong toàn bộ động phủ dâng lên cuồng phong, nhưng mà linh hoa quang vận kia lại như là bị một cước này đạp diệt. Động phủ hư huyền không thật trong nháy mắt trở nên rõ ràng. Động phủ vẫn là cái động phủ kia, người còn là người kia.

Đầu ngón tay ngưng kết một điểm linh quang, đã điểm đến mi tâm trên trán Thạch Huyền.

"Ông..."

Thạch Huyền chỉ cảm giác mình bị cự chùy nên lên trán một cái. Thần hồn của gã như rời thân thể, một hồi lâu mới chậm rãi phục hồi lại tinh thần. Nhìn Đồ Nguyên ở trước mặt, nói ra: "Ta thế nào rồi."

Gã nhìn chuông đá trên bàn, có chút kinh hãi hỏi.

"Ngươi nhập ma chứ, ta cũng không biết ngươi đến tột cùng đã gặp phải cái gì, nhưng mà ta có thể khẳng định, ba người các ngươi đều không bình thường."

Thạch Huyền có chút dại ra nhìn chuông đá trên bàn, không nói một lời, Đồ Nguyên theo dõi gã. Thạch Huyền thì là ngồi ở chỗ kia không nói một lời tựa hồ đang tại suy tư cái gì.

Đồ Nguyên đứng dậy, mang theo Thôi Sơn liền muốn ly khai, gã cũng không có đứng dậy đưa tiễn.

Nhưng mà đi đến cửa vào, Đồ Nguyên đột nhiên xoay người, một bước bước ra, trong toàn bộ động phủ thiên linh khí tràn bốn phía, hóa thành cuồng phong rít gào. Thân thể hắn chìm vào hư không, xuất hiện tại trước mặt Thạch Huyền, Nhiếp Linh Cảm Nã pháp chụp thẳng xuống, một đạo thần hồn trực tiếp

bị tay hắc kéo ra khỏi thân thể Thạch Huyền, ở trên tay hắc bay tán, Thạch Huyền trong nháy mắt té trên mặt đất, không một tiếng động.

Đồ Nguyên hơi nhíu mắt, cúi đầu nhìn Thạch Huyền té trên mặt đất, phát hiện Thạch Huyền này đúng là đã chết khá lâu. Trên người gã đã hiện lên những đốm của thi thể.

Ngồi xổm xuống, đưa tay sờ tóc gã, tóc bóc ra.

Thôi Sơn ở phía sau đã bị hù dọa có chút phát run, nhưng mà vẫn cứ tiến lên, nhìn Thạch Huyền nằm tại nơi đó nói ra: "Sư thúc, giống như hắc đã chết lâu rồi."

Đồ Nguyên không có trả lời, mà là nói ra: "Việc này không nên nói với bất cứ người nào, rời khỏi đây." Sóng lưng Đồ Nguyên đột nhiên có hàn ý.

Hắc cùng Thôi Sơn rất nhanh đi ra Huyền Thạch động thiên. Quay đầu nhìn lại, cửa đá động thiên lại xuất hiện rồi.

Hai người bọn họ rời đi, Đồ Nguyên một đường đi một đường suy nghĩ. Nhìn bộ dáng Thạch Huyền là đã chết nhiều ngày rồi. Nếu thật là như vậy thì bọn họ tại trong bí cảnh cũng đã chết rồi. Thế nhưng là vì cái gì lại trở về nơi đây, hơn nữa về đến nơi đây còn bảo lưu một缕 ý thức sinh tiền.

Như vậy, Hiểu Hàn pháp sư có là người sống hay không? Bàn Long chân nhân thì sao chứ?

Đồ Nguyên đột nhiên rung mình một cái, phát hiện mình dính vào một chuyện cực tà dị. Loại chuyện tà ý thâm trầm này khiến tâm hắc sinh kinh hoàng, đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy trước Huyền Thạch động phủ kia có một cái người đứng ở nơi đó nhìn mình chăm chú, không phải Thạch Huyền rõ ràng đã chết đi kia thì là ai chứ.

Chỉ là lúc này hắc nhìn thấy Thạch Huyền lại dày đặc tà khí.

Khỏe may hắc giật giật, cặp mắt nhìn mình chăm chú kia tàn ác âm lãnh, khiến sóng lưng phát lạnh.

"Sư thúc, sư thúc, nhìn cái gì chứ?" Thôi Sơn đột nhiên ở bên cạnh hô.

"Người không thấy sao?" Đồ Nguyên hỏi.

"Cái gì?"

"Không có gì."

"Trở về đi." Đồ Nguyên nói ra.

...

Một đường trở lại ngọn núi chỗ Thành Hoa động phủ, Đồ Nguyên mở miệng nói: "Chuyện của sư phụ người rất tà, ta quản không được, người không nên lại đi tìm hỏi bọn họ."

Thôi Sơn tựa hồ cũng bị sự tình trên người Thạch Huyền hôm nay hù dọa, đáp ứng theo lời Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên một đường trở lại Thượng Thanh nhà gỗ của mình, sóng lưng vẫn cứ có chút phát lạnh, hắc cảm thấy mình bị cái chỉ tà gì đó theo dõi.

Bất quá, vừa tiến vào vào trong Thượng Thanh nhà gỗ thì loại cảm giác toàn thân phát lạnh này liền bị đè ép xuống. Hắc tại thần tượng kia đốt lên một nén nhang.

Cái nhà gỗ nhìn như đơn giản này, nhưng là chừa tà không xâm, trên Thất Bảo Như Ý ẩn chứa một cỗ khí tức đặc biệt. Đi tới trước cái như ý này, hắc liền có cảm giác tâm an.

Đưa tay cầm lấy như ý, linh quang tràn vào trong như ý, vạch qua hư không, linh quang tỏa nhẹ.

Đột nhiên, ột hắc lại phát lạnh, hắc xoay mạnh người, lạnh giọng nói: "Ta không đi quản chuyện của người, lẽ nào thật cho là ta sợ người hay sao."

Theo hắc dứt lời, Thất Bảo Như Ý trong tay hắc rung rực quang hoa, một mảnh thanh quang như lửa, bao phủ toàn bộ nhà gỗ, phía dưới thanh quang soi sáng, một缕 hắc khí bị chiếu ra, Đồ Nguyên hừ lạnh một tiếng, Nhíp Linh Cầm Nã pháp chụp ra, một缕 hắc khí kia liền bị hắc bắt bỏ vào trong tay.

Tại trong nháy mắt bắt một缕 hắc khí kia bỏ vào tay, một cỗ khí tức âm lãnh tà ý vô cùng luồn lên tay hắc.

Lòng bàn tay hắc chớp động linh quang, vững vàng cầm cố nó, theo đó một mảnh linh quang tuôn sinh, đem một缕 hắc khí kia đốt diệt.

Trong lúc mơ hồ đó, trong hắc khí kia giống như có tiếng cười âm lãnh truyền đến.

"Hắc hắc... Hắc hắc... Ha ha..."

"Sư phụ, sư phụ, ..." Ngoài cửa, thanh âm Phạm Tuyên Tử truyền đến, nàng chạy vào trong phòng, nhìn thấy Đồ Nguyên bình yên, trên mặt mới trầm tĩnh

lại.

"Sur phụ, vừa rồi giống như nghe tiếng người đang nói chuyện với ai đó, có người tới chỗ chúng ta sao?" Phạm Tuyên Từ hỏi.

"Có, từ hôm nay trở đi, không cho phép người rời gian nhà này." Đồ Nguyên nói ra.

"Vì cái gì a sur phụ." Phạm Tuyên Từ không giải được, hỏi.

"Có cái tà vật theo dõi vì sur, chỉ cần tại trong phòng này, vì sur liền có thể hộ được người chu toàn, rồi khỏi nơi đây, chỉ sợ vì sur cũng khó nói rồi." Đồ Nguyên nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 34: Khắc phù

Trong nhà gỗ, Thất Bảo Như Ý trên tay Đồ Nguyên tỏa ra ánh sáng xanh trong trẻo, toàn bộ nhà gỗ sáng lên, chiếu lên khuôn mặt Phạm Tuyên Từ, khuôn mặt bắt đầu lộ ra nét thanh tú thiếu nữ của nàng có phần kinh hoàng.

Từ khi nàng theo Đồ Nguyên tới nay, chưa từng thấy Đồ Nguyên cẩn thận nói với nàng như thế.

"Vây, sur phụ, làm sao bây giờ, lẽ nào một mực không ra đi sao?" Phạm Tuyên Từ hỏi.

"Không cần nôn nóng, qua một đoạn thời gian rồi nói tiếp." Đồ Nguyên nói ra.

Hắn đột nhiên đưa tay vẽ ra một đạo phù huyền ảo vào hư không, theo đó một khối mặt đất trong nhà gỗ như cái chiếu cuộn lên, bên trong có một thi thể nằm tại nơi đó.

Trên thân thi thể trôi nổi ngân quang, nhìn qua cứng rắn vô cùng, cái trán có một lỗ thủng, hai mắt nhắm nghiền, giống như đang ngủ say.

Đất xung quanh thi thể đúng là đều trôi nổi linh quang mịn mờ, trong linh quang, có thể nhìn thấy trên đất phủ đầy chú văn dày đặc chi chít.

Đồ Nguyên đưa tay nhiếp Khu Thi chuông đặt ở bên cạnh thần tượng tới tay, thi thể kia mở mắt ra, đáy mắt đỏ đậm, trong âm trầm lộ ra lãnh khốc.

Theo chuông tiếng vang lên, Ngân Giáp thi mị tựa hồ chậm rãi thanh tỉnh thần trí.

Nó hướng về phía Đồ Nguyên trầm thấp rít gào. Khi nó rít gào, phần giáp thịt màu bạc trên mặt nó đúng là có thể nhìn thấy một mảnh đồ án.

Khi đem chôn Ngân Giáp thi mị này vào trong đất để nó ngủ say thì Đồ Nguyên đã khung khắc phù văn lên người nó.

Chỉ là, lúc đó trên tay Đồ Nguyên cũng không có bao nhiêu tài liệu để ngưng khắc phù văn, đồng thời cũng không có nghĩ được đến tột cùng nên ngưng khắc những pháp phù gì, cho nên, chỉ là tại trên người nó ngưng khắc lên Tự âm phù trận.

Ba năm này ở tại dưới nền đất, âm khí trên người Ngân Giáp thi mị này đã dày đặc hơn rất nhiều, lúc gằm nhẹ, từ trong miệng tuôn ra âm khí như mực.

Bất quá, cũng chính là có Tự âm trận tại thân, thi khí vừa phun ra miệng lập tức lại bị thu nạp vào rồi.

Hiện tại, Đồ Nguyên nghĩ cần phải hoàn thành pháp phù trên người nó.

Ba năm này, hắn đã nghĩ được nên ngưng khắc phù pháp gì rồi, cũng đã chuẩn bị sẵn tài liệu.

Hắn để thi mị ngồi trên mặt đất, Phạm Tuyên Từ vào phòng trong lấy tài liệu bố phù ra.

"Hôm nay ta thi phù lên thân người, không phải là vì khu nger người, mà là hi vọng tại lúc người cùng ta đồng chứng đại đạo thì không thất bại và bị thiêu cháy, đợi đến ngày ta thành tựu đại đạo thì là lúc người lại có tự do."

Đồ Nguyên nhìn hai mắt thi mị kia, nghiêm túc nói ra. Thi mị giống như đã nghe hiểu, gằm nhẹ một tiếng.

Phạm Tuyên Từ đem những tài liệu cần để thi phù kia xếp tại trên bàn bên cạnh.

Thi phù lên người thi mị cũng không phải là một chuyện đơn giản, không phải cần thực lực cao minh, mà là bản thân giáp thịt của thi mị đã có chút đặc tính không dính pháp, lại cứng rắn vô cùng.

Cho nên cát phù dùng để bỏ phù lên trên là khác biệt với sát phù bình thường.

Vô luận là thi phù tại trên ngọc, trên cây, trên lá, trúc, hay trên người, đều là cần loại cát phù bất đồng, mà thi phù lên người thi mị này thì là cần máu, trong máu kèm thêm một thứ tên là Âm linh sa, khi máu kèm theo Âm Linh sa rót vào trong thân thể thi mị thì hình thành pháp phù vĩnh viễn không tiêu.

Đương nhiên, ngoài hai thứ chủ yếu này, còn cần rất nhiều tài liệu khác, bất quá đó là thứ phụ trợ. Trong đó Âm Linh sa cũng không dễ có được, Đồ Nguyên cũng là trước đó vài ngày mới mua được.

Mà máu là một thứ then chốt khác. Có thể là máu của chủ nhân, cũng khả dĩ là máu của các loại động vật, chỉ là máu của động vật khác nhau thì đối với pháp phù bất đồng sẽ có tác dụng bất đồng.

Đạo phù thứ nhất Đồ Nguyên muốn họa chính là Thiên Cương linh phù kia. Họa tại trên Thiên Linh cái của thi mị thường là phù trọng yếu nhất.

"Điều cát." Đồ Nguyên thấp giọng nói ra.

Đồ Nguyên là quyết định dùng máu của động vật phân loại ngũ hành để họa một đạo thần ấn phù đồ này, về phần hiệu quả như thế nào thì chính hắn cũng không nói được, bất quá còn là có một chút nắm chắc.

Tại lúc chuẩn bị động bút thi Đồ Nguyên suy nghĩ một chút rồi từ trong phù túi lấy ra một đạo phù trực tiếp vỗ lên trán nó. Thi mị lập thì không thể nhúc nhích, ánh mắt đăm đăm.

Ước chừng sau một nén nhang, đỉnh đầu trụ lúi của thi mị đã có một cái đồ án vuông vắn hình cái ấn.

Đồ Nguyên cũng không biết phù do mình vẽ ra có thể có mấy phần tác dụng của Thiên Cương thần phù, nhưng nếu như cần cái pháp phù thích hợp khác thì hẳn lại không có.

Theo đồ án trong ấn phù được phác họa càng ngày càng hoàn chỉnh rõ ràng thì hắn mơ hồ cảm thấy bốn cái hình vẽ như hoa văn ở trong đó như là bốn cái chữ, là cái chữ gì thì Đồ Nguyên không biết, nhưng mà khi hắn phác họa, trong lòng suy nghĩ, đột nhiên có một loại minh ngộ, như là phúc chí tâm linh (đột nhiên ngộ được) vậy.

"Vạn pháp âm dương."

Đúng, chính là bốn chữ này.

Đồ Nguyên trong lòng rất vui, sau khi mình bạch mấy chữ này, phù bút trong tay hắn khi phác họa đồ án thì trong hư không đúng là có linh khí chuyển động theo ngòi bút, chậm rãi hình thành một cái vòng xoáy thừa thớt.

Toàn bộ thần niệm của Đồ Nguyên tựa hồ đều tiến nhập vào trong một loại ý cảnh huyền diệu khó giải thích, nhưng mà rồi lại đặc biệt thanh tĩnh, giống như chỉ trong nháy mắt này, toàn bộ thiên địa âm dương vận chuyển đều tại thể hiện ra trước mặt mình.

Trong nháy mắt khi Thần ấn phù đồ thành hình, Phong Linh phù dán tại đỉnh đầu thi mị liền bị đẩy rơi, linh khí mất hết.

Thi mị mở mắt, âm linh thi khí trong thân thể nó dung nhập vào trong Vạn pháp âm dương phù kia, một mảnh huyền quang nổi lên, lập lòe bất định.

Đồ Nguyên đứng ở bên cạnh nhìn, Phạm Tuyên Tử khản trương cầm lấy cạnh bàn, hắn biết rõ, nếu như không thành công thì một đạo phù này sẽ đột nhiên tán đi, biến thành một cái hình vẽ bình thường, sau đó dùng nước là có thể cọ rửa đi.

Hai mắt Thi mị giống như đang ở vào trong trạng thái linh ngộ cùng cảm xúc nào đó. Chỉ thấy mặt trên Vạn pháp âm dương phù tuôn sinh huyền quang càng ngày càng đậm, nhưng mà lại vẫn cứ cùng Âm linh khí trên người thi mị có mấy phần không hợp nhau.

Đột nhiên, huyền quang dâng lên, tại đỉnh đầu thi mị hóa thành một mảnh huyết quang ám, thần tình biểu lộ trong hai mắt thi mị chợt trở nên trong rõ, nó găm nhẹ, thi khí cuộn cuộn quanh thân, như đám mây lửa màu đen cuộn cuộn bốc lên, một đôi huyết mắt nhìn chằm chằm Đồ Nguyên.

"Sư phụ, không tốt, thi mị này sắp phản phệ chủ nhân rồi."

Thi mị phệ chủ, đây là chuyện rất thông thường, Phạm Tuyên Tử theo Đồ Nguyên học lâu như vậy, sao lại không biết điều này, nàng xoay người định đi chụp lấy Khu Thi chuông đặt trên bàn.

"Hừ, thế nào, cho rằng Vạn Pháp âm dương phù tại thân, có mấy phần linh ngộ liền muốn phệ chủ, ngươi phải biết rằng, pháp phù kia là ta khắc lên vì ngươi, nếu đã có thể khắc, ta cũng đánh bại được ngươi."

Theo lời hắn nói ra, huyết sắc huyền quang cuộn cuộn trên đỉnh đầu nó đột nhiên áp ngược xuống, thân thể thi mị đúng là thùm thụp một cái quỵ gối trên mặt đất.

Thi mị gãy dựa muốn đứng dậy, Đồ Nguyên đưa tay đè vào hư không, giống như có một ngọn núi trấn tại trên người thi mị. Thi mị điên cuồng gãy dựa, nhưng mà những điều nó vừa mới minh ngộ kia đều đến từ chính Vạn Pháp âm dương phù, mà lúc này Vạn Pháp Âm Dương phù lại như một cái huyết ấn đè lên đỉnh đầu nó.

"Ta nói rồi, đợi ngày ta chứng được đại đạo, đó là lúc ngươi lấy lại được tự do. Ngươi là muốn đến lúc đó ngoa khiêu trời cao, hay là hiện tại tan thành tro bụi." Đồ Nguyên lạnh lùng nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 35: Tỏa Linh chú

Trong Vạn Pháp Âm Dương phù trên đầu thi mị có kèm theo máu của Đồ Nguyên, hẳn chính là phòng bị thi mị này phệ chủ, nếu thực sự bất đắc dĩ, hẳn đành chần tan nó.

Bên cạnh có Phạm Tuyên Từ lay động Khu Thi chuông trấn an thi mị.

Cuối cùng, thi mị tại bị trấn áp, chậm rãi bình tĩnh lại.

Trong lòng Đồ Nguyên âm thầm thở ra một hơi, kia một đạo son chỉ pháp ý thi triển tại trên Vạn Pháp Âm Dương phù kia được tán đi. Son chỉ pháp ý gia tăng tại trên Vạn Pháp Âm Dương phù này cường đại hơn rất nhiều so với Đồ Nguyên dự liệu, ngay cả cái thi mị này cũng có thể trấn được.

Bây giờ, hẳn đã biết, muốn dùng Phong Linh phù để phong cấm ý thức của thi mị là không thể được rồi, bởi vì Vạn Pháp Âm Dương phù kia đã dung hợp với thi mị, khí âm tà trên thân thi mị đã xâm nhập trong Vạn Pháp Âm Dương phù.

Hắn tiếp nhận Khu Thi chuông trên tay Phạm Tuyên Từ, lắc lắc, ra hiện cho nó không được nhúc nhích.

Đồ Nguyên lại một lần nữa động bút, nhưng mà, lúc này đây là điều phổ loại cát phù khác hẳn với những loại khác trên bàn, loại phù sẽ họa lúc này cũng là bất đồng.

Lúc này phù sẽ họa tên là Tỏa Linh chú, là chuyên dùng để khống chế cái thi mị này, tương tự như Khẩn cô chú trên đầu Tôn Ngộ Không trong Tây du kí, bất quá, Khẩn cô chú kia là luyện chế thành một kiện linh bảo, mà Đồ Nguyên chuẩn bị làm là trực tiếp khắc ghi tại trên đầu thi mị.

Mà dùng để ngưng khắc Tỏa linh chú lên đầu thi mị lên thì là một loại cát phù chí dương.

Đồ Nguyên vươn tay phải ra, đặt tại đỉnh đầu thi mị, Phong Linh phù trên tay phải hắn cùng Vạn Pháp Âm Dương phù kia hòa hợp thành nhất thể, hai mắt thi mị tức thì nhắm ra, ý thức trong nháy mắt bị phong cấm lại rồi.

Điều này là bởi vì huyết khí của Đồ Nguyên trong Vạn Pháp Âm Dương phù chưa có tán, khi huyết khí kia tán đi, Vạn Pháp Âm Dương phù trở thành phù trên người thi mị thân thượng thi Đồ Nguyên sẽ không thể khống chế rồi. Khu Thi chuông trước đây đã không có tác dụng rồi, cho nên hắn cần thủ đoạn cường lực khác để khống chế thi mị này.

Đồ Nguyên tay trái cầm bút. Bắt đầu họa từ lỗ nhỏ trên trán thi mị, chú cùng phù văn tương hợp, chậm rãi, từng cái nét họa tinh tế.

Đồ Nguyên mồ hôi nhỏ giọt, hẳn không dám thả lỏng chút nào. Nếu là để thi mị tỉnh lại, vậy thì không có khả năng họa xong Tỏa Linh chú rồi, cho nên hắn không thể dừng lại, hơn nữa Tỏa Linh chú này cực kỳ phức tạp.

Phạm Tuyên Từ lau mồ hôi giúp Đồ Nguyên, Tỏa Linh chú này không chỉ là pháp phù, trong đó còn mang theo chú, pháp chú một thiên ba trăm ngôn đều phải dung hợp vào pháp phù kia, họa lên trên cái đầu của thi mị này.

Hắn là trực tiếp vẽ một vòng trên đỉnh đầu thi mị. Cát phù đỏ đậm, như mang một cái vòng đầu đỏ đậm, khóa sát tại đỉnh đầu.

Cuối cùng, Đồ Nguyên họa xong một nét sau cùng, cả đạo Tỏa Linh chú phù từ một bút bắt đầu đến một bút sau cùng hoàn mỹ kết nối lại rồi. Khí tức trên phù lưu chuyển tuần hoàn lập đi lập lại, không có chỗ gì ngăn cách cùng không suôn sẻ.

"Đứng xa một ít." Đồ Nguyên nói ra. Hắn biết rõ, đợi chút nữa thi mị cảm ứng được khí tức của Tỏa Linh chú này, nhất định sẽ phát cuồng, nhất định cần phải trấn áp nó xuống mới tính là chân chính hàng phục.

Phạm Tuyên Từ thối lui đến trong góc gian nhà, Đồ Nguyên trong nháy mắt buông bàn tay đặt tại đỉnh đầu thi mị ra, theo đó cả người lui nhanh về phía sau hai ba bước.

Đôi con ngươi của thi mị tức thì tỉnh lại. Nhưng mà trong nháy mắt tỉnh lại, nó đưa tay đi chụp đỉnh đầu, tựa hồ đỉnh đầu có một cái vòng hữu hình buộc tại nơi đó, thi khí mạnh động.

Hai mắt nó đỏ đậm, thi khí mạnh động, như muốn xông tán một vòng Tỏa Linh chú đỏ đậm kia, nhưng mà Tỏa Linh chú là chú phù chuyên nhằm vào thi mị, thi khí trên thân nó xông vào trong Tỏa Linh chú, liền thấy Tỏa Linh chú trong chớp mắt như là sống lại. Quang hoa đỏ đậm mạnh động, nhập thẳng vào trong xương cốt thi mị. Giống như là cái vòng vốn chỉ là thả lỏng trong một sát na này liền co lại.

Thi mị đột nhiên đứng dậy, trong mắt toàn là điên cuồng. Đồ Nguyên sớm có chuẩn bị, miệng hân niệm động ra pháp chú cổ quái, một tiếng một tiếng theo pháp chú âm thanh thốt ra, linh quang đỏ đậm trên Tòa Linh chú đúng là một trận một trận mạnh động.

Thi mị tức thì thống khổ lẫn lộn trên mặt đất, gãy dựa, muốn tiếp cận Đồ Nguyên nhưng không cách nào làm được. Trong nháy mắt này thần thông của nó đều như là đã tiêu thất.

Một tiếng một tiếng thi rống, điên cuồng gãy dựa.

Đồ Nguyên thì là đứng ở một bên, không ngừng niệm.

Mãi cho đến khi thi mị vô lực tiếp tục gãy dựa, nằm trên mặt đất như một cái thi thể thực sự, Đồ Nguyên vẫn đứng đó niệm, cũng không dừng, thẳng đến khi thi mị cơ hồ đã là hồn phi phách tán, Đồ Nguyên mới ngừng lại.

Tòa Linh chú này lần đầu tiên cần phải thâm nhập đến trong thần hồn của thi mị, khiến nó kiếp này đều không thoát được.

Tòa Linh chú tổng cộng có hơn ba trăm cái chú văn, nhưng mà những chú văn này là do chủ nhân khắc phù tự sắp xếp, chú này cũng chỉ có một người đó biết rõ.

Đồ Nguyên lại một lần nữa phong nhập thi mị vào dưới nền đất, sau đó bắt đầu đã tọa khôi phục. Việc khắc ghi Vạn Pháp Âm Dương phù cùng Tòa Linh chú này tại Đồ Nguyên nhìn đến là gần như không thua một trận đấu sinh tử.

Bây giờ, hai đạo phù then chốt nhất đã khắc xong rồi, như vậy tiếp theo khắc từng cái thần thông pháp phù thì cũng không cần nôn nóng như vậy rồi, có thể từ từ làm.

Phạm Tuyên Tử nghe lời Đồ Nguyên căn dặn, cũng không có đi ra ngoài, chỉ là bọn hắn không có đi ra ngoài, lại có người tìm tới cửa.

Tìm tới chính là đệ tử của Thôi Thành Hoa, nhưng không phải Thôi Sơn, mà là đại sư huynh của Thôi Sơn—— Sử Minh, gã đi tới Thượng Thanh nhà gỗ, bái kiến Đồ Nguyên.

Lúc này, Đồ Nguyên đã không phải là Đồ Nguyên không hề có danh tiếng như lúc Thôi Thành Hoa rời đi rồi, lúc này hắn tại trong hàng ngũ tu sĩ dưới kim đan là đã hơi có chút danh đầu. Khi Sử Minh trông thấy Đồ Nguyên thì cũng tôn kính hơn trước đây nhiều.

Khi gã tới gặp Đồ Nguyên, vừa gặp mặt liền quỳ rạp xuống đất.

"Sư thúc, cầu sư thúc làm chủ cho Hoa Dương động thiên a." Sử Minh ẩn phục trên mặt đất bi thiết nói ra.

Đồ Nguyên liền bước lên phía trước nâng dậy. Nếu nói về tuổi thì Sử Minh cũng không nhỏ hơn hắn, tuổi cũng xem xem nhau, chỉ là Thôi Thành Hoa cùng Đồ Nguyên đồng lứa luận giao, mà gã tự nhiên là nhỏ hơn một cấp, về tu vi, gã cũng là đã kết phù, chỉ là người kết phù cũng là có bất đồng cảnh giới.

"Chuyện gì, đứng lên nói." Đồ Nguyên đỡ cánh tay Sử Minh nói ra.

"Sư thúc, ngày hôm qua, Thôi Sơn sư đệ cùng người phát sinh tranh cãi, hôm nay, sư phụ của đối phương mang theo đệ tử trực tiếp đánh tới cửa tới, muốn Hoa Dương động thiên chúng ta bồi thường." Sử Minh nói ra.

Đồ Nguyên có chút cau mày, hỏi: "Muốn bồi thường cái gì?"

"Đệ tử cũng không biết, bọn họ cũng không nói, ta nói bồi thường hai khối linh ngọc, hắn không chịu, đệ tử lại nói năm khối, bọn họ y nguyên không chịu, Hoa Dương động thiên tuy rằng có thể uẩn dưỡng linh ngọc, nhưng mà thời gian uẩn dưỡng một khối linh ngọc tối thiểu cũng phải một năm, mà linh tuyến trong động thiên một lần cũng chỉ có khả năng uẩn dưỡng linh ngọc hữu hạn, bọn họ năm khối còn không hài lòng, đệ tử phỏng đoán bọn họ chỉ sợ là có chủ ý với Hoa Dương động thiên."

Đồ Nguyên nhìn Sử Minh đầy mặt hốt hoảng lo sợ, nói ra: "Người không cần sợ hãi, lúc đó sư phụ người cùng ta là bạn, hiện nay hắn rơi vào trong bí cảnh, ta nhận người gọi một tiếng sư thúc, tự nhiên sẽ không ngồi yên không lý đến. Người đem tiền căn hậu quả của chuyện này nói cho ta nghe."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 36: Sư thúc

Sử Minh bắt đầu kể lại chuyện Thôi Sơn tranh cãi với người khác cho Đồ Nguyên nghe.

Thì ra, sau khi bị Đồ Nguyên nhắc nhở chuyện này tốt nhất không nên lại đi truy hỏi ba người bọn họ thì Thôi Sơn một mình một người buồn bực u sầu lang thang khắp nơi tại trên Vạn Thánh sơn, trong lúc thất thần thì đụng vào người khác, bị người mắng, tâm tình y vốn đang sầu não, tự nhiên cũng là chửi lại, sau đó thì bị đánh.

Sau đó y trở về, vốn là không còn việc gì rồi nhưng bởi không có Thôi Thành Hoa, Sứ Minh tuy là đại sư huynh, lại chỉ là miễn cưỡng chống đỡ danh đầu của Hoa Dương động thiên, không dám gây chuyện, cho nên Thôi Sơn bị đánh, gã cũng chỉ đành khuyên nhủ Thôi Sơn nhẫn nhịn chịu nhục.

Thôi Sơn đại khái là nghe lời Đồ Nguyên cảnh cáo, lại tại Huyền Thạch động thiên trông thấy sự quý dị trên người Thạch Huyền, cho nên cũng không còn vẻ quật cường như những ngày trước đó.

Nhưng mà ngoài Sứ Minh cùng Thôi Sơn dự liệu là cái người đánh y kia lại được khiêng tới Hoa Dương động thiên, sau đó đòi bọn họ bồi thường.

"Người có đi tìm người khác chưa?"

"Chưa." Sứ Minh lắc đầu nói ra, Đồ Nguyên biết rõ là do gã lo người khác không đi, bởi lúc trước vì chuyện của sư phụ, Thôi Sơn đã tìm tới người khác nhưng mà cũng không có người nào đi theo y, cho nên Sứ Minh lo rằng bọn họ sẽ không đi, vì vậy trước tiên tới cầu mình.

"Người trước đi thỉnh bọn họ đi, vô luận là Bạch Thanh Ngôn đạo hữu hay là Cổ Thụ Lâm, bọn họ đều không phải loại người lãnh nhát, có người dòm ngó Hoa Dương động thiên, bọn họ nhất định sẽ tới, ta chuẩn bị một cái sau đó sẽ đến."

Đồ Nguyên cũng không có nhắc tới vị Bạch nhãn yêu lang kia, bởi vì hắn không lý giải vị yêu lang kia, cũng không gặp gỡ nhiều, bất quá Sứ Minh có đi mời hay không, thì phải xem bản thân gã hiểu rõ đến mức nào với vị Bạch nhãn yêu lang kia rồi.

Sứ Minh nghe lời Đồ Nguyên nói, trên mặt vẫn cứ đầy lo lắng, gã lo lắng người khác sẽ không đi, lại lo lắng Đồ Nguyên nói vậy cho qua, cho nên đi được ba bước thì lại quay đầu lại.

"Sư phụ. Chúng ta sẽ đi ra ngoài?"

Đồ Nguyên gật gù đầu.

"Vậy, cái tà vật kia?"

"Tà vật có tà cỡ nào, tại trên Vạn Thánh sơn này cũng không dám công khai hiển lộ. Trên Vạn Thánh sơn không chỉ có Thanh Huyền chân nhân, còn có một chủng đại năng khác." Đồ Nguyên nói tiếp: "Tà vật kia không dám tùy tiện hiển lộ."

Nói xong, Đồ Nguyên niệm động pháp chú, hư không vẽ bùa, trên mặt đất có một tầng đất như cái chiếu cuộn lên, Ngân Giáp thi mị nằm ở trong đó tỉnh lại. Lúc trước vì Tỏa Linh chú mà suy yếu, bây giờ nó đã khôi phục lại rồi.

Trong tay Đồ Nguyên vẫn cầm Khu Thi chuông, tuy rằng Khu Thi chuông này đã vô pháp áp chế được nó, nhưng mà lại có thể truyền đạt ý của Đồ Nguyên.

Hắn cầm Khu Thi chuông giao cho Phạm Tuyên Từ, sau đó cầm lấy Thất Bảo Như Ý, nói ra: "Đi thôi."

Sải bước đi ra nhà gỗ.

"Sư phụ, vì sao người phải cẩn thận như vậy a, không chỉ gì mang theo thi mị, còn mang theo đầu Quỷ dạ xoa?" Phạm Tuyên Từ hỏi.

"Vị Viên Khuynh Thiên cũng không phải là người bình thường, mà là kim đan tu sĩ, tuy rằng vừa rồi Sứ Minh chỉ nhắc tới tên của hắn, cũng không có nói hắn là kim đan tu sĩ, nhưng mà vì sư còn là biết rõ hắn." Đồ Nguyên nói ra.

"Kim đan tu sĩ, sư phụ, vậy vì sao Sứ Minh không nói cho chúng ta biết. Chúng ta, hay là không đi nữa." Phạm Tuyên Từ đột nhiên nói ra. Nàng đã không còn là cái thiếu nữ không hiểu gì lúc trước, đã biết rõ sư phụ của mình cũng không phải là vô địch. Cho nên nàng sẽ lo lắng cho sư phụ của mình.

"Lo lắng cái gì chứ?" Đồ Nguyên lấy Thất Bảo Như Ý trong tay gõ nhẹ đầu Phạm Tuyên Từ một cái, nói ra: "Người không nhớ rõ năm đó khi chúng ta vừa tới nơi này, Thôi đạo huynh đã phái người đưa tới hai khối linh ngọc sao?"

"Nhớ thì nhớ kỹ, nhưng mà đó chỉ là hai khối linh ngọc mà thôi, bây giờ sư phụ người nhưng là phải đối đầu với Kim đan tu sĩ a."

"Dù cho bây giờ phải đối đầu với Thần Anh tu sĩ thì cũng cần phải đi, không thể bởi vì người khác cho chúng ta trợ giúp nhỏ mà tránh né, không quan có thể giúp được gì hay không, tận một phần lực là nhất định phải có." Đồ Nguyên nói ra.

Phạm Tuyên Từ nhếch miệng, có phần không đồng ý nói ra: "Dù sao chính chúng ta đang yên lành cũng không cần hai khối linh ngọc của hắn, ngay từ đầu hắn đã ôm mục đích tới kết giao."

"Không quan người khác có phải mục đích tới kết giao hay không. Nếu như chúng ta không muốn kết giao thì lúc đó không nên nhận lấy ngọc kia. Sau này cũng không nên qua lại với người, nhưng mà sau đó chúng ta cũng không có làm như vậy, cho nên chúng ta đã thừa nhận hảo ý của người khác, vậy thì phải đáp lại một điểm."

Cho tới bây giờ Đồ Nguyên chưa từng nói những lời này với người khác, chỉ nói với đồ đệ của mình. Người khác, hẳn cũng sẽ không nói nửa câu.

Khi hai người tới trước Hoa Dương động thiên thì nơi đó đã có không ít người vây xem. Hoa Dương động thiên Thôi Thành Hoa tiến bí cảnh không có trở về đã không phải là bí mật gì rồi, nhưng là bởi vì Thôi Thành Hoa mới gặp chuyện không may không bao lâu, lại thêm Thôi Thành Hoa giao hảo tốt với phụ cận nên cũng không có người nào sẽ tới làm khó Hoa Dương động thiên.

Bất quá, hiện tại có người đã động thủ rồi.

Vô luận Viên Khuynh Thiên kia lấy cớ gì, tại trong mắt người khác đều là vì nhằm vào Hoa Dương động thiên. Trên Vạn Thánh sơn cũng không có tiền lệ cho phép cướp giật động thiên, nhưng mà có thể chuyển nhượng, cũng khá đi là trực tiếp chiếm cứ, chỉ cần không có đi tố cáo với Vạn Thánh linh tu mình.

Viên Khuynh Thiên cũng không có làm khó những đệ tử khác của Thôi Thành Hoa. Tại cửa vào động phủ có một người nằm tại nơi đó, Đồ Nguyên suy đoán đó hẳn là người tranh cãi với Thôi Sơn cũng đã đánh Thôi Sơn.

Mà các đệ tử khác của Thôi Thành Hoa thì từng người vừa giậm lại sợ đứng ở nơi đó, Thôi Sơn ôm ngực, tựa ở cửa vào động phủ, cắn chặt răng, khoe miệng có máu, đại khái là lại bị đánh.

Mà Sử Minh thì còn chưa có trở về, Đồ Nguyên có chút cau mày, thầm nghĩ: “Lẽ nào Cố Thụ Lâm cùng Bạch Thanh Ngôn đều không nguyện ý tới? Nếu là như thế, vậy thì mình thực sự nhìn lầm bọn họ rồi”.

Viên Khuynh Thiên đại khái là biết rõ Sử Minh đi mời người rồi, cũng là ở chỗ này chờ. Lão biết rõ, cần phải trấn phục hết thầy bạn tốt của chủ cũ cái Hoa Dương động thiên này, thì mới có thể chân chính chiếm cứ Hoa Dương động thiên.

Một tòa động thiên có được một miệng linh tuyến như vậy giá trị cũng không nhỏ, gần nhất lão có chút eo hẹp, phải đi tới một chỗ bí cảnh, cần mua một kiện bảo vật đặc biệt, cho nên khi biết được chủ nhân Hoa Dương động thiên này đã ngã xuống thì lập tức trước tới nơi đây.

"Người nếu đã tới nơi này, như vậy khẳng định người quan hệ rất tốt với chủ nhân cái động thiên này, tới đây chính là muốn làm chủ giúp bọn họ. Đệ tử của ta thụ trọng thương, người nói một cái, làm sao bây giờ?" Người kia một thân đen huyền pháp y đứng đó, chấp tay sau đầu, nhìn thấy Đồ Nguyên đi tới, con mắt lướt qua hắn, rơi vào Ngân Giáp thì mị đi phía sau hắn một bước, quan sát một cái, rồi cũng không có đề ở trong lòng.

Đồ Nguyên đồng dạng nhìn Viên Khuynh Thiên, lại cũng không có trả lời. Ở bên cạnh đệ tử của Thôi Thành Hoa nhìn thấy Đồ Nguyên thì kinh hi hô 'Sur thúc'.

Thời gian bọn họ tu hành còn không dài, sư phụ Thôi Thành Hoa chính là bầu trời của bọn họ, Thôi Thành Hoa vừa xảy ra chuyện, mà đại sư huynh Sử Minh ra ngoài mời bạn tốt ngày trước của sư phụ tới hỗ trợ, trong lòng bọn họ là không có chút nắm chắc. Bọn họ lo lắng sẽ không có người nào đến, lúc này nhìn thấy Đồ Nguyên tới rồi, đồng thời còn là mang theo toàn bộ gia sản, cảm như ý trong tay, Ngân giáp thì quý theo phía sau, tựa hồ là làm chuẩn bị đánh nhau.

Con mắt bọn họ đều đỏ lên, cơ hồ muốn khóc ra.

"Sur thúc, sư thúc, sư thúc..."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 37: Khuynh thiên hỏa diễm

"Nếu đã nhận các người kêu một tiếng sư thúc, vậy chuyện nơi đây liền để ta xử lý, các người đi Thôi Sơn đi vào trị thương đi." Đồ Nguyên nhìn các đệ tử của Thôi Thành Hoa đứng ở cửa vào Hoa Dương động thiên rung rung nhìn mình, nói ra.

Nguyên bản bọn họ còn không hiểu vì sao sư phụ của mình vừa xuất quan, không có chuyện gì liền sẽ mời Đồ Nguyên những người này đến uống rượu luận đạo, hiện tại tính là minh bạch rồi.

"Sư thúc, ta đã ăn đan dược rồi, không sao rồi." Thôi Sơn quật cường không đi vào, đứng tựa ở cửa động phủ.

"Đã vậy, thì ở chỗ đó chờ xem." Đồ Nguyên cũng không có ép buộc gã phái vào.

Ở bên kia, Viên Khuynh Thiên chỉ là lãnh đạm nhìn, hơi ngẩng cao đầu, chấp tay ở sau lưng, bộ dáng kiêu căng, giống như đang tại nói, các người nói đi cho đủ, dặn dò xong hậu sự rồi nói tiếp. Thẳng đến Đồ Nguyên quay đầu nhìn lão, lão mới nhàn nhạt nói ra: "Người đã ra mặt vì bọn họ, như vậy, rất tốt, đệ tử của ta thụ trọng thương, chỉ cần đệ tử của người có thể chịu được một kích của ta, ta lập tức xoay người rời đi, như thế nào?"

Đồ Nguyên cơ hồ muốn cười, hẳn biết rõ Viên Khuynh Thiên là đang ép mình không nên quân, ý của lão là nói nếu như người xen vào vậy thì sẽ cảm

mạng của đệ tử người tới đền.

"Ta nghe nói Thôi Sơn là bị đệ tử của người đã thương, đệ tử của người bình yên vô sự." Đồ Nguyên nói ra.

"Ha ha, hử sao? Người nhìn hử hiện tại êm đẹp đứng ở nơi đó, mà đệ tử của ta nằm tại nơi đây sinh tử không biết, ta còn bắt lực đối với thương thế của nó, người nói với ta là nó vô sự." Viên Khuynh Thiên lạnh lùng cười nói.

"Vậy người muốn thế nào?" Đồ Nguyên hỏi.

"Chỉ cần một mạng đổi một mạng là được." Viên Khuynh Thiên nói ra.

Đúng lúc này, Thôi Sơn lão đảo xông lại đây, ấn ngực mình, gào lên: "Một mạng đổi một mạng thì một mạng đổi một mạng, ta tới đổi với hử."

Viên Khuynh Thiên lạnh lùng cười cười, nói ra: "Người tính là thứ gì. Người cũng xứng. Bây giờ ta muốn mấy sư huynh đệ các người cùng chôn cùng, ta cũng không khi dễ các người, hiện tại sư thúc các người tới làm chủ cho các người. Chỉ cần đệ tử của sư thúc người nguyện ý cùng đệ tử ta một mạng đền một mạng, vậy thì việc này như thế xong rồi."

Lão đoán chắc Đồ Nguyên là sẽ không để đệ tử của mình chết thay người khác, cho nên mới sẽ nói như vậy.

"Hử đã chết?" Đồ Nguyên đột nhiên ngắt lời, hỏi, đồng thời ra hiệu cho mấy vị đệ tử khác của Thôi Thành Hoa kéo Thôi Sơn sang một bên.

"Cách chết không xa, thuốc và kim châm cứu không được."

"Tại hạ khá thông y thuật, không bằng để ta đến xem, có lẽ còn trị được." Đồ Nguyên nói ra.

"Không cần, hử nếu đã bởi vì tránh cái mà bị người tổn thương thành như vậy, vậy thì không cần phải tiếp tục sống rồi, ta là dạy đệ tử không tốt. Chỉ có thể báo thù cho hử, để người chôn cùng hử, giúp hử tại trên đường tử vong không phải tỉnh mạch."

Đồ Nguyên biết rõ, tất cả những gì hử nói đều chỉ là vô dụng, mục đích chân chính chính là bức bách những đệ tử Hoa Dương động thiên buông tha động phủ.

"Nhiều lời vô ích, chân nhân muốn đoạt động phủ này thì cứ nói thẳng ra là được rồi, loại quanh co lòng vòng này, trái lại khiến người coi thường." Đồ Nguyên lạnh lùng nói ra.

Khóe miệng Viên Khuynh Thiên nhú nhích, sắc mặt bỗng nhiên trở nên khó nhìn.

"Người một cái tu sĩ kết Phù nho nhỏ, cũng dám nói như thế. Lá gan quả nhiên là rất lớn, rất tốt, người đã sinh cường xuất đầu, chuyển tai họa lên người mình, vậy ta sẽ thành toàn cho người, phế đi mấy thập niên tu vi này của người, nhìn xem đến lúc đó có phải người còn là loại này hay không."

Viên Khuynh Thiên phẫn nộ rồi, lão chưa từng có bị người bóc da mặt như thế. Lão vốn chỉ là định hù dọa người đến đây nhưng tay này đi, nhưng mà bây giờ lão đã thay đổi chủ ý rồi, lão muốn cho Đồ Nguyên phải trả cái giá đắt.

Nộ khí tuôn sinh, thân thể lão dâng lên một mảnh hỏa diễm hắc hồng. Hỏa diễm phóng lên cao, đúng là hóa thành một cái cự nhân. Một quyền liền đánh xuống Đồ Nguyên, một cái hỏa diễm cự quyền đánh xuống. Tay Đồ Nguyên đưa Thất Bảo Như Ý ra, đúng là căn bản không quán tới, trực tiếp một bước bước nhập trong hư không tiêu thất, lúc lại hiện ra thì đã tại đỉnh đầu Viên Khuynh Thiên.

Một thanh như ý tỏa ánh sáng xanh trong sáng phá không mà ra, đánh xuống trán Viên Khuynh Thiên.

Viên Khuynh Thiên rất giận, tên tu sĩ này chẳng qua là kết phù, vậy mà dám xuất thủ với mình.

Trên người chấn động ra hỏa quang, một đoàn liệt diễm hùng hực bao lão lại. Lão tin tưởng, cái người không có kết kim đan này không thể công phá được liệt phù hộ thân của mình.

Liệt phù này không phải liệt diễm phổ thông, mà là pháp phù hình thành hỏa diễm.

Nhưng mà ý nghĩ đó vừa hiện lên trong lòng lão thì thanh như ý kia đã phá vỡ liệt diễm, một mảnh thanh quang chiếu vào trên mặt lão, hỏa diễm tại phía dưới thanh quang, giống lửa gặp nước rất nhanh tắt đi.

Tại trong nháy mắt này, nhìn thấy như ý kia như một ngọn núi nện xuống đầu, đúng là có cảm giác nguy hiểm cường liệt.

Sắc mặt lão đột nhiên biến đỏ đậm, tại lúc như ý đụng vào trán thì đỉnh đầu lão cùng toàn bộ thân thể hóa thành một mảnh hỏa diễm, cuống ngược lên phía Đồ Nguyên. Lão muốn đem Đồ Nguyên đốt cháy.

Bên kia, lúc trước hỏa diễm cự nhân một quyền đánh về phía Đồ Nguyên, nhưng Đồ Nguyên lại bỏ chạy, hỏa diễm cự quyền kia vẫn kích xuống, liền thấy Ngân Giáp thì mị nghiêng đón hỏa diễm cự quyền kia.

Thì khí dâng lên.

"Oanh..."

Hỏa diễm phân tán, Ngân Giáp thi mị trên người cháy đen, nhưng một mảnh âm linh thi khí như hắc thủy dâng lên trên người nó, thi giáp của nó liền lại hồi phục ngân bạch.

Phạm Tuyên Từ lay động Khu Thi chuông, lớn tiếng nói ra: "Nhanh đi giúp sư phụ ta."

Nhưng mà kia Ngân Giáp thi mị cũng không có động, chỉ là đứng ở bên cạnh nàng, nàng giận giữ dùng chân đá thi mị kia, trái lại làm chân mình bị đau, sau đó rút ra ngân châm chêm lên thi mị, thi mị tùy ý cho nàng chêm, chêm vang lên một tràng kim thiết va chạm, vô pháp tổn thương chút nào đến nó.

Bên kia, Đồ Nguyên đầu pháp cùng Viên Khuynh Thiên trong phút chốc liền có biến hóa, Viên Khuynh Thiên hóa thành một mảnh liệt diễm hùng hực nhào lên, Đồ Nguyên vạch động Thất bảo như ý trong tay, thân hình trôn vào hư không, nhưng mà hỏa diễm kia lại quấn quýt chặt lấy, nếu không phải là có Thất Bảo Như Ý, Đồ Nguyên đã sớm bị hỏa diễm do Viên Khuynh Thiên biến thành nham lên trên người, đánh cho nhục thân tan thành tro bụi rồi.

Mặt trên Thất Bảo Như Ý có Tịch hỏa phù, Tịch hỏa phù bình thường lại thế nào có thể khiến hỏa diễm do Viên Khuynh Thiên biến thành tránh lui, nhưng mà có thêm một đạo Thiên Cương thần phù, Thất Bảo Như Ý lại há là phạm vật.

Đồ Nguyên biết, Viên Khuynh Thiên này thần thông sở trường nhất đó là thân hóa hỏa diễm, trong lúc tung nhào tới, đem người kẻ cả nhục thân nhào ép tan thành tro bụi, dù cho là pháp bảo bình thường cũng có thể bị hủy.

Nhưng mà Đồ Nguyên không sợ nhất chính là cái này, chỉ thấy thân thể Đồ Nguyên lấp lóe trong hư không, Thất Bảo Như Ý trong tay tán ra bạch quang trong sáng, mỗi một lần xuất hiện đều vạch động, mà hỏa diễm kia thì sẽ vì đó mà cải biến phương hướng, trái lại như là Đồ Nguyên đang thao túng một mảnh liệt diễm vung vẩy tại trong không trung.

Chỉ là kim đan tu sĩ chung quy là kim đan tu sĩ, đột nhiên nghe một tiếng rống to, một mảnh liệt diễm kia tại trong bầu trời vỡ tán, tán làm từng đóa, to to nhỏ nhỏ, đúng là có bốn mươi chín đóa, hoàn toàn bao phủ lấy Đồ Nguyên, chớp mắt đã kết hóa thành một cái đại trận, khiến Đồ Nguyên không chỗ nào trốn đi.

"Kết Phù tu sĩ, có bản lĩnh như vậy, có thể làm cho ta sử ra bộ Thiên Diễn Liệt Viêm đại trận này, ngươi coi như là có bản lĩnh, nhưng ngươi nếu đã sinh cường ra mặt giúp người, vậy đề ta đem cái đầu của ngươi cắt đi."

Hỏa diễm hắc hồng khắp trời, nối liền thành một mảnh, vây Đồ Nguyên vào chính giữa.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 38: Thanh Ngọc Cung Nữ Thịnh Hải bình

Những hỏa diễm kia lớn thì như hoa hướng dương, đỏ sậm, giống như là những đóa hoa lửa tàn ác nở ra từ trong máu huyết, mà nhỏ thì như mẫu đơn hoặc là hoa cúc, đóa đóa liên thông, hỏa diễm giống như lác lác theo gió, thỉnh thoảng đụng vào nhau thì sẽ lóe lên một mảnh linh quang, pháp phù ẩn hiện trong hỏa diễm, quấn kết vào nhau.

Mà cả phiên hóa diễm tại trong hư không, khôn Đồ Nguyên vào trong đó, Đồ Nguyên cầm Thất Bảo Như Ý trong tay, thanh quang tỏa ra trong hỏa diễm, đúng là khiến ngọn lửa kia nhất thời vô pháp tới gần.

Mà tại trên người Đồ Nguyên cũng có một cỗ khí tức huyền diệu hiện lên, Thiên Cương thần phù trong đan điền đã biểu thị sự thần diệu trên người hắn, trong lúc giờ tay nhắc chân, hỏa diễm đã là khó mà tiếp cận thân thể hắn. Nhưng hỏa này không phải là phạm hỏa, mà là địa sát độc hỏa, là Viên Khuynh Thiên chúng ra Địa sát độc hỏa biến thành linh hỏa, không phải Đồ Nguyên có thể dễ dàng khu trừ được.

Đồ Nguyên tập trung tinh thần, lấy thần niệm cùng linh lực câu thông với Thất Bảo Như Ý, cả người bắt đầu tán ra thanh quang mờ lũng.

Hắn đang đợi, chờ Cố Thụ Lâm cùng Bạch Thanh Ngôn xuất thủ, hắn không tin tưởng bọn họ là loại khắc bạc thiếu tình cảm, cho nên, tại thời điểm này, bọn họ nhất định cũng đang chờ, đang đợi một cái thời cơ bọn họ cho rằng thích hợp.

Đột nhiên, một tiếng gầm nhẹ, vang vọng một phương thiên địa này.

Trong rừng cây xa xôi một cái bóng đen nhào ra, toàn bộ thiên địa vì đó tối sầm.

Đó là một con sói, một con sói màu đen, vượt qua khoảng cách xa xôi, nhào vào trong một đám hỏa diễm hư vô kia.

"Hô..."

Một đám hỏa diễm kia pháo đúng là trực tiếp bị nhào tán, thân hình Viên Khuynh Thiên bị cự lang trực tiếp đẩy ra từ trong hỏa diễm.

Cự lang há ra miệng lớn, một ngưng liền cắn thẳng xuống phía cái đầu kia. Răng nanh trắng âm trầm, sắc bén vô cùng. Tại yêu lang cắn mạnh một cái, đầu Viên Khuyên Thiên liền bị cắn vỡ. Chỉ là trong nháy mắt khi cự lang cắn qua, chỉ có một mảnh hỏa diễm.

Viên Khuyên Thiên dưới trào của cự lang tán hóa thành một mảnh hỏa diễm, xuất hiện tại trên bầu trời cao. Lại một lần nữa kết hóa thành một cái người, vẻ mặt tái mét nhìn yêu lang.

"Rất tốt. Có nhiều kẻ không sợ chết như vậy, ta đây liền cho hết thảy các người đều đoạn tuyệt tư cách tu hành đại đạo, từ nay về sau làm một cái phạm nhân không trọn vẹn." Viên Khuyên Thiên vô cùng phẫn nộ.

Một mảnh hỏa diễm tuân xuống, hóa thành liệt diễm chi trào, chớp tới yêu lang, yêu lang cũng không phải là Đồ Nguyên, hẳn nhưng không có các loại pháp khí Tịch hóa, cũng không có thủ đoạn ngưng hóa. Bất quá yêu lang có thể đi tới Vạn Thánh sơn tự nhiên sẽ không đơn giản, thân hắn dâng lên lên một tầng yêu khí đen tối, nhào trên mặt đất, đúng là trực tiếp tiêu thất.

Đạo hỏa diễm kia xông tới trên mặt đất, trực tiếp đem nơi đó đánh ra một cái hố to.

Xa xa, yêu lang hiện ra, chui vào trong rừng, cũng nhìn không thấy nữa, nhưng mà không ai dám xác định hắn đã ly khai.

Cái yêu lang này đúng là như sói vậy, chính diện không địch lại liền tránh đi, trốn ở trong âm u.

Đồ Nguyên cũng không thể nhìn thấy yêu lang tập kích, bởi vì trong mắt hắn chỉ có một mảnh hỏa diễm. Hỏa diễm đã phong lại thị giác, thính giác của hắn rồi, hắn vô pháp đoán ra một mảnh hỏa diễm thiên địa này.

Nhưng mà trong lúc đột nhiên lại cảm thụ được áp lực do vô biên hỏa diễm kia tạo ra chợt biến nhỏ đi, đột nhiên dao động, cho nên hắn theo một chút buông lỏng đó nhảy vào trong hỏa diễm, nỗ lực thông qua Thất Bảo Như Ý khiến một tia vết rách kia mở rộng ra.

"Rất tốt, tự người xông tới trong Thiên Địa Liệt Diễm đại trận của ta, không người nào có thể cứu được người."

Đồ Nguyên chỉ cảm giác vô biên hỏa diễm kia càng phát ra hung mãnh, một tia vết rách cảm ứng được kia đã không biết tại phương nào, vô số ngọn lửa xoắn tới, như liệt diễm địa ngục.

Hỏa diễm màu đỏ, nơi không có hỏa diễm thì là một mảnh đen kịt, không phân biệt được đồ vật, không thấy trời đất.

Hắn không tiếp tục động rồi, hắn biết rõ mình càng động sẽ càng hãm càng trầm. Khả năng sẽ bị Viên Khuyên Thiên này quán nhập vào trong đan lô của lão đem luyện như luyện đan vậy.

Hắn chỉ cần tại nơi đó bất động, cầm Thất Bảo Như Ý trong tay, trên người hắn mang Vạn Pháp Âm Dương phù tại trong vô biên hỏa diễm vẫn là có thể bảo vệ mình, như một đồng ngọc thạch, bất động không dao động.

Ở bên ngoài, đột nhiên có một đạo kiếm quang xẹt qua chân trời, trảm rơi tới Viên Khuyên Thiên.

Đồng thời có một người xuất hiện tại xa xa, đó chính là Sử Minh, mà theo một đạo kiếm quang kia xuất hiện còn có một người, một người tuổi trẻ thân mặc áo lam pháp bào, cầm trường kiếm trong tay, hẳn không phải ai khác, chính là Cố Thụ Lâm.

Cuối cùng hắn xuất thủ rồi, hắn đã tới từ lâu, nhìn rất lâu, chính là đang chờ một cái cơ hội, chỉ là mãi cho đến khi Đồ Nguyên bị vây khốn lâu như vậy, hắn vẫn cứ không có chờ được, chỉ đành ép mình xuất thủ.

Hắn biết rõ, mình cần phải xuất thủ, nếu không như thế, Đồ Nguyên tuy rằng nhất thời vô sự, lại sẽ bị luyện hóa.

Kiểm quang tung hoành, vô biên kiếm khí cuộn cuộn lao đến Viên Khuyên Thiên, kiếm kiếm dày đặc.

Tạo nghệ(thành tựu) của Cố Thụ Lâm đối với kiếm đạo nhưng không kém, nếu không như thế, hẳn cũng sẽ không thường thường được người thỉnh đi trợ quyền.

Kiểm quang đơn giản gọn gàng, chiêu chiêu đều là sát chiêu, nhưng mà Viên Khuyên Thiên hóa thân làm diễm, tại trong hư không gãy dựa, lưu chuyển, như gió như hồng liễu.

Có chút hỏa diễm còn trực tiếp phân tán ra như rắn bắn tới Cố Thụ Lâm, bức Cố Thụ Lâm liên tiếp tự bảo vệ mình, nhưng mà Cố Thụ Lâm là quan trọng trợ quyền cho người, đương nhiên biết rõ Viên Khuyên Thiên này là người nào, pháp y trên người hắn có thể tịch hóa, trên người đều mang theo phù Tịch hóa.

Đúng lúc này, trong hư không đột nhiên xuất hiện một cái bình màu xanh, cái bình hơi nghiêng, một mảnh quang hoa cuộn ra, một mảnh hỏa diễm bao vây Đồ Nguyên đúng là buông lỏng rồi, bị cái bình màu xanh hút vào từng phiến hỏa diễm.

"Gan thật lớn, dám phá pháp trận của ta."

Viên Khuyên Thiên không có nghĩ đến vậy mà có nhiều người như vậy dám xuất thủ với mình, hơn nữa từng người đều đã làm tốt chuẩn bị, cái bình kia lão vừa nhìn liền nhận ra, đó là Thanh Ngọc Cung Nữ Thịnh Hải bình, pháp bảo của Diệu Ngọc bà bà thế nào lại xuất hiện tại nơi đây, là ai đi tới chỗ

Diệu Ngọc bà bà mượn về cái pháp bảo này.

Viên Khuynh Thiên này ra ý rút lui, khi trong lòng lão xác định chủ ý thì thân hình cuốn một cái, hỏa diễm khắp trời liền quy tụ lại, kết thành một cái người.

Bên cạnh Thanh Ngọc Cung Nữ Thịnh Hải bình đi ra một nữ tử, tay nâng đáy bình, nói ra: "Xin chào Khuynh Thiên chân nhân."

"Hừ." Viên Khuynh Thiên nhìn nhìn Đồ Nguyên hiện ra sau khi hỏa diễm bị thu lại, phát hiện hấn vẫn bình yên vô sự, ngay cả một góc áo cũng không có bị cháy.

"Rất tốt, nghĩ không ra một cái Hoa Dương động thiên nho nhỏ lại có nhiều người như vậy trông chừng, rất tốt." Viên Khuynh Thiên giận giữ nhưng không biết làm sao, nói ra.

Ánh mắt Viên Khuynh Thiên nhìn về phía vị nữ tử hiển lộ ra sau cùng kia hỏi: "Người cùng Diệu Ngọc bà bà là có quan hệ gì?"

"Từng có may mắn được bà bà chỉ điểm mà thôi." Bạch Thanh Ngôn nói ra.

"May mắn được chỉ điểm, thế nào có thể mượn được Thanh Ngọc Cung Nữ Thịnh Hải bình của bà ta." Viên Khuynh Thiên lạnh lùng nói ra.

Nhưng mà Bạch Thanh Ngôn chỉ là cười khê cũng không trả lời, lão chỉ đành phần nộ vung tay áo, hừ không hỏa diễm cuốn động, sau đó rơi xuống mặt đất, lại vung tay áo, đệ tử nằm bất động trên mặt đất lập tức tỉnh lại, sau đó được đệ tử khác vây quanh rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 39: Tà niệm

Nhìn một đoàn người Viên Khuynh Thiên rời đi, Sử Minh cơ hồ là muốn khóc rống ra, hấn hướng phía Đồ Nguyên cùng Bạch Thanh Ngôn và Cố Thụ Lâm nói: "Nếu không có ba vị sư thúc hỗ trợ, hôm nay Hoa Dương động thiên đã phải diệt môn rồi."

Gã mời ba người Đồ Nguyên bọn họ tiến vào trong động thiên, đồng thời lại nói một vị đệ tử khác đi mời Bạch nhãn yêu lang tới, gã cũng là trông thấy yêu lang kia xuất thủ.

Đồ Nguyên cùng Bạch Thanh Ngôn, Cố Thụ Lâm tiến vào trong Hoa Dương động thiên, đột nhiên, khi Đồ Nguyên chuẩn bị tiến nhập động thiên thì bước chân ngừng lại, trán căng thẳng, thế nào rồi?

"Ồ bên cạnh, Bạch Thanh Ngôn hỏi."

Đồ Nguyên lắc đầu, nói ra: "Không có gì."

Tiến vào trong động thiên, Phạm Tuyên Tử theo ở phía sau, phía sau nàng thì là Ngân Giáp thi mị cao to. Phân chỗ ngồi xuống, như thường ngày lúc Thời Thành Hoa còn tại.

"Thanh Ngôn đạo hữu sau cùng mới đến, chắc là đi mượn thanh bình ngọc kia đi."

Sau khi ba người ngồi yên ổn, Cố Thụ Lâm mở miệng hỏi.

"Không sai, ta nghe Sử Minh nói Viên Khuynh Thiên tới cửa muốn chiếm lấy Hoa Dương động phủ, liền nghĩ đến hấn có một trận ác chiến, hấn là kim đan tu sĩ, ba người chúng ta đều chỉ là kết phù, năng lực tự bảo vệ mình tuy rằng có, lại không đủ để đẩy lùi, cho nên liền đến chỗ Diệu Ngọc bà bà mượn cái thanh bình ngọc này tới." Bạch Thanh Ngôn nói ra.

"Vậy không biết Thanh Ngôn đạo hữu cùng Diệu Ngọc bà bà là có quan hệ như thế nào." Đồ Nguyên hỏi.

"Không phải có ý giấu giếm, mà là chưa từng có cơ hội nói tới, Diệu Ngọc bà bà là bà bà ruột của ta." Bạch Thanh Ngôn nói ra.

"Nga, ..." Cố Thụ Lâm như bừng tỉnh ứng tiếng, theo đó lại hỏi: "Nếu đã là bà bà ruột, vì sao phải ở động phủ khác?"

"Bà bà cùng ta tuy là thân thiết, nhưng Lôi Vân động thiên lại có một chúng đệ tử ở lại, ta lại chưa từng báo sư, bà bà cũng không muốn ta cuốn vào trong một ít thị phi." Bạch Thanh Ngôn nói ra.

Nghe đến đó, Đồ Nguyên biết rõ, Lôi Vân động thiên nhiều thị phi. Diệu Ngọc bà bà không muốn tôn nữ của mình cuốn vào, dù sao dạy bảo phương diện tu hành tùy lúc đều được.

Danh tiếng của Diệu Ngọc bà bà Đồ Nguyên có nghe qua, là một vị Thần anh tu sĩ cường đại. Mà Lôi Vân động thiên tại toàn bộ Vạn Thánh sơn đều là

đại động thiên, đệ tử đông đảo. Diệu Ngọc bà bà chính là một vị trưởng lão trong Lôì Vân động thiên.

Lúc này đệ tử đi mời Bạch nhãn yêu lang trở về rồi, nhưng mà hần chỉ trở về một mình, nói cho Sứ Minh đang ngồi ở chỗ kia bồi nghe ba người nói chuyện, nói: "Đại sư huynh, Lang sư thúc nói không tới, hần nói nếu là lại có việc, cứ đi tìm hần."

Đồ Nguyên có chút kinh ngạc với việc phẩm tính của Bạch nhãn yêu lang này lại tốt như thế. Bạch Thanh Ngôn cùng Cố Thụ Lâm cũng có chút kinh ngạc, bọn họ đại khái cũng suy đoán Bạch nhãn yêu lang có lẽ sẽ không tới, nhưng mà hần không chỉ là đã tới, bây giờ vẫn cứ nói có việc cứ việc đi tìm hần.

Phải biết rằng, Thôi Thành Hoa nếu là một mực không về, đó chính là chết rồi, mà Thôi Thành Hoa chết đi, đệ tử của hần muốn giữ Hoa Dương động thiên nhưng sẽ không dễ dàng. Đồ Nguyên tuy rằng có thể đảm bảo mình chỉ cần tại Vạn Thánh sơn này, nếu có thể giúp được thì nhất định sẽ chiều có một cái, nhưng là có chút chuyện là không thể không nói, tình cảm theo thời gian liền sẽ càng lúc càng mờ nhạt.

Ba người không khỏi nhìn tới Sứ Minh.

"Lang sư thúc năm đó là cùng sư phụ cùng tiến lên Vạn Thánh sơn này. Cùng sư phụ khi còn tại ngoài Vạn Thánh sơn thì đã một chỗ, vượt qua rất nhiều kiếp nạn." Sứ Minh nói ra.

Sứ Minh bọn họ kỳ thực cũng đều là đệ tử mà Thôi Thành Hoa tại sau khi lên Vạn Thánh sơn mới thu, có thể biết rõ những điều này, hiển nhiên là Thôi Thành Hoa có ý nói cho bọn họ.

Nói đến Thôi Thành Hoa, như vậy liền không khỏi nói đến chuyện Thôi Sơn nhận được báo mộng, Bạch Thanh Ngôn cùng Cố Thụ Lâm có chút kinh dị, Thôi Sơn lại đem những gì mình nghe nhìn thấy trong mộng nói ra một lần.

Bạch Thanh Ngôn hỏi Sứ Minh có nhận được báo mộng hay không, đối phương về mặt đau khổ lắc đầu, gã là đại đệ tử không có nhận được báo mộng, trái lại là nhị đệ tử Thôi Sơn nhận đến báo mộng, điều này làm cho trong lòng gã có chút buồn khổ, ngay từ đầu cảm thấy mình có thể là tu vi không đủ. Sau lại lại nghĩ tu vi Thôi Sơn không bằng mình, đó chính là mình đối với sư phụ tưởng niệm không đủ. Lại nghĩ có phải sư phụ không đủ tín nhiệm mình hay không.

Nói đến đây, Đồ Nguyên liền lại đem chuyện về Thạch Huyền, người cùng đi tới bí cảnh với Thôi Thành Hoa lại trở về kia nói cho bọn họ nghe. Nghe Đồ Nguyên nói xong, bọn họ cũng là về mặt kinh ngạc.

"Việc này tà dị, không phải là chúng ta có khả năng quản được rồi, cần phải bẩm báo Vạn Thánh sơn Linh Tu minh, để bọn họ điều tra." Bạch Thanh Ngôn lập tức nói ra.

Phiến thiên địa này đã từng bị thần linh thống ngự, hiện tại tu sĩ trên thế giới này khắp nơi chinh chiến, không ngừng xâm nhập trong thần vực của những thần linh kia, người mạnh nhất Vạn Thánh sơn - Thanh Huyền đạo nhân càng là chém giết thần linh, nhắc đầu mà về, cho nên phiến đại địa này đối với những thần vực thần linh kia mà nói, là một cái nơi tội ác, là địa phương cần phải một mối lửa đốt hết.

Có các loại thần linh hóa thân đi tới một mảnh đại địa này để truyền giáo, đó cũng là chuyện thường có, chỉ là mỗi cái đại phái đều có bố trí người giám sát các nơi, nếu phát hiện có giáo phái không biết tên liền lập tức diệt trừ.

Cố Thụ Lâm gật gật đầu, nói ra: "Không sai, việc này không phải chúng ta có khả năng quản được rồi." Theo đó lại hỏi Đồ Nguyên vì sao bây giờ mới nói.

"Không dỗi gạt hai vị đạo hữu, sở dĩ hiện tại mới nói, thực ra là bởi vì hai ngày này đều bị khốn tại trong phòng không được ra. Ngày ấy từ Thạch Huyền động phủ trở về thì có tà hồn đi theo, nếu không phải là phòng của ta chưa tà không xâm, còn vô pháp đánh tan nó, thẳng đến hôm nay Sứ Minh nói Viên Khuynh Thiên muốn chiếm động phủ lúc này mới đi ra, nếu không phải như thế, ta là dự định đóng chặt môn hộ không ra."

"Ha ha, đạo hữu hà tất như thế, dựa vào một thân bản lĩnh của ngươi, mặc dù vô pháp đem việc này điều tra rõ, lại đủ để tự bảo vệ mình, quá mức cẩn thận rồi đi." Cố Thụ Lâm nói ra.

Bạch Thanh Ngôn nhưng không có cười, nâng câu này, nói ra: "Vừa rồi đạo hữu dùng chân quay đầu lại, là vì sao?"

Đồ Nguyên thì là con mắt hướng Hoa Dương động thiên cửa vào nhìn nhìn, nói ra: "Là bởi vì vừa rồi ta cũng có cảm giác giống như ngày ấy."

Đồ Nguyên lời nói mới xong, Cố Thụ Lâm tức thì trở nên cẩn thận, eo uốn thẳng tắp, mà Bạch Thanh Ngôn thì là đột nhiên đứng dậy, nâng thanh bình ngọc kia đi tới cửa động, thanh bình ngọc trong tay đột nhiên nổi lên linh quang, linh quang đem cửa động khẩu hoàn toàn phong lại, sau đó hướng Đồ Nguyên gật gật đầu.

Nhìn thấy ba người Đồ Nguyên đột nhiên cẩn thận như thế, năm vị đệ tử của Thôi Thành Hoa đều ngây ngẩn cả người, Sứ Minh hỏi: "Sư thúc, cái này..."

Đồ Nguyên ánh mắt lợi hại, nhìn qua năm vị đệ tử của Thôi Thành Hoa, nói ra: "Nếu như ta cảm ứng không có sai thì trong năm người các ngươi tất có một người bị tà ác chi niệm kia phụ lên thân."

Đám người Sứ Minh hoảng sợ, kinh sợ nói ra: "Thế, thế nào khả năng. Chúng ta những ngày này, nhưng không có đi đâu."

Thất Bảo Như Ý trong tay Đồ Nguyên nhảy lên linh quang như ngọn lửa màu trắng, nói ra: "Thất Bảo Như Ý này của ta có khả năng trừ tà trấn thần, nếu

là bị tà niệm phụ lên thân, tại linh quang của Thất Bảo Như Ý này chiếu vào, liền顿 không đi."

Đột nhiên có tiếng khóc nhỏ vang lên, theo đó đệ tử khóc nhỏ kia nói ra: "Sư thúc nếu là cũng muốn cái động phủ này thì nói thẳng ra là được, hà tất tìm những cơ này tới đánh giết sư huynh đệ chúng ta chứ."

Y vừa nói ra lời này, tức thì khiến mấy đệ tử khác của Thôi Thành Hoa kinh sợ nhìn Đồ Nguyên, Bạch Thanh Ngôn cùng Cố Thụ Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 40: Côn Ngọc quan

Cố Thụ Lâm nghiêm sắc mặt, tuy rằng lúc trước Đồ Nguyên không có nói rõ, nhưng mà thông qua giọng điệu cùng tiếng nói, hẳn biết rõ Đồ Nguyên là hoài nghi trong bọn họ có người bị tà niệm không biết tên kia phụ lên thân.

Nhưng mà bây giờ vị đệ tử kia vừa cất lời, lại khiến Cố Thụ Lâm lập tức nhìn qua, tại thời điểm này người nói chuyện là rất có hiểm nghi.

Đồ Nguyên sao lại biện luận cùng những văn bối bọn họ này làm gì, vung tay lên, Thất Bảo Như Ý trong tay đã mang theo một mảnh thanh quang trong sáng chiếu lên người vị đệ tử kia.

Thanh quang xông thẳng tới, trên người vị đệ tử kia có một cái bóng đen như là bị đẩy ra, bắn ra khỏi người vị đệ tử kia.

Bóng đen kia vừa ra, liền bay về phía cửa động, nhưng mà ở cửa động đã có sẵn một người thủ tại nơi đó. Từ thanh bình ngọc trong tay Bạch Thanh Ngôn nổi lên thanh quang, một lũ bóng đen kia liền đã bị hút vào trong đó.

Vị đệ tử trên người có bóng đen liền đột nhiên ngã xuống đất, Sư Minh cùng với mấy vị đệ tử khác kinh hãi, rồi lại nhất thời không biết nên nói cái gì.

"Các ngươi không cần lo lắng, hẳn nghi ngại một lát liền sẽ khỏe lại." Đồ Nguyên nói ra: "Hiện tại sư phụ các ngươi không có đây, tốt nhất là thủ vững môn hộ, không thể sinh sự, chuyện liên quan tới sư phụ các ngươi, các ngươi tốt nhất không nên quản, càng không thể tới gần động phủ ba người kia."

Hắn nói là chỉ Thôi Sơn, lúc này Thôi Sơn ngồi ở một bên, không cất một tiếng.

Ba người ra Hoa Dương động thiên, Bạch Thanh Ngôn mang theo một lũ tà niệm trong Thanh bình ngọc rời đi, Cố Thụ Lâm thì là cùng theo Đồ Nguyên đồng thời đi về nhà gỗ.

Ba người đã thương lượng xong rồi, do Bạch Thanh Ngôn đưa đến nơi sư phụ nàng, sau đó tự sẽ có sư phụ nàng giao cho Linh Tu mình xử lý việc này.

Cố Thụ Lâm theo Đồ Nguyên cùng về trong nhà gỗ, lại nói chuyện rất lâu về chuyện Thôi Thành Hoa, sau cùng cũng là bất đắc dĩ, bọn họ là không có khả năng đi cứu, bởi vì bọn họ căn bản không biết đó là nơi nào, hơn nữa nơi tà dị như thế, bọn họ đi đến chỉ sợ cũng có đến không về, hơn nữa, Đồ Nguyên còn cảm thấy, mấy người Thôi Thành Hoa tại trước lúc tiến nhập nơi đó, nhất định có bí mật gì đó cũng không chừng.

Không quá một ngày, liền có người đến tìm Đồ Nguyên, là Linh Tu mình, hẳn hỏi Đồ Nguyên trông thấy Thạch Huyền kia thì như thế nào. Đồ Nguyên như thực tế kể lại những gì mình đã biết nói ra, đối phương gật gật đầu, sau đó hỏi: "Ngươi đã giao thủ cùng thứ kia, cảm ứng chân thân thứ kia có lại đây hay không?"

Đồ Nguyên lắc đầu nói mình không biết, lại hỏi ba người kia thế nào rồi?

Đối phương trả lời nói ba người có hai người đã chết rồi. Đã sớm hư thối rất lâu rồi.

Ba người kia là chỉ Bàn Long chân nhân, Hiểu Hàn pháp sư, Thạch Huyền đạo nhân, trong đó Bàn Long chân nhân cùng Thạch Huyền đạo nhân đã chết, mà Hiểu Hàn pháp sư thì không biết tung tích.

Với một chuyện này, Linh Tu mình có chút coi trọng, đồng thời có người đã tiến vào nơi kia, về phần là ai đi, Đồ Nguyên hỏi, đối phương cũng không có nói rõ, chỉ nói là một vị có tu vi Thần anh.

Một chuyện này, tại trên đường tu hành của Đồ Nguyên chính là một cái gọn sóng, dù cho là gọn sóng đó hóa thành biển gầm thì cũng sẽ có một ngày bình lặng lại. Cuộc sống của hắn lại một lần nữa khôi phục bình tĩnh.

Có điều không ngừng họa các loại phù lên người Ngân Giáp thì mị.

Hai con mắt của Ngân Giáp thì mị phân biệt được Đồ Nguyên họa lên hai loại phù đại biểu cho âm dương, tên là Âm Dương nhân. Một con mắt như trắng lạnh, một con mắt như liệt dương, nhưng mà hai con mắt rồi lại hoàn mỹ dung hợp với nhau. Trong hai mắt phân biệt là hai loại pháp phù, nhưng mà Đồ Nguyên lại đem hai loại pháp phù này hợp làm một, hình thành một cái đồ án Thái cực.

Cái phù này là không có trên đời này, hẳn đặt tên là Âm Dương Thái Cực phù. Uy lực của nó còn phải nhìn vào lúc thi mị đối chiến sau này.

Trừ cái đó ra, hẳn bắt đầu đi tới một tòa thư quán thật lớn trên Vạn Thánh sơn, thư quán kia gọi là Vạn Thánh thư quán. Mỗi lần tiến vào là một khối linh ngọc.

Bên trong này rất nhiều đạo thư, bất quá cũng không có sách công pháp chân chính. Cho dù như thế cũng có rất nhiều tu sĩ tới nơi này. Đồ Nguyên tới nơi này là vì tra tìm Bà La văn tự, từ trong Tủ thành hẳn được đến một quyển trúc thư. Nhưng mà không hiểu chữ trên đó, cho nên hẳn tại nơi đây tra tìm, tại trong thư quán này có rất nhiều rất nhiều chủng loại văn tự dịch văn.

Đối với Đồ Nguyên mà nói, những loại địa vực dịch văn thư tịch này giống như là một cái cửa sổ, giúp hẳn có thể từ cửa sổ nhìn tới các nơi.

Vì vậy linh ngọc của hẳn dùng rất nhanh hết, do đó hẳn còn là cần đáp ứng người khác mời mà xuống núi làm người trợ quyền.

Chính hẳn cũng không biết, danh tiếng của hẳn cũng càng lúc càng lớn rồi, tại có chút nơi khi muốn đấu pháp, phía đối địch biết đối phương mời được Đồ Nguyên, nhưng là bởi vì tìm không được người đấu với Đồ Nguyên mà chịu thua.

Bất quá, Vạn Thánh sơn lớn như vậy, phạm vi hoạt động chân chính của Đồ Nguyên cũng chỉ là giới hạn tại hơn mười tòa thành.

Mà tại trong Vạn Thánh thư quán xem đạo thư càng ngày càng nhiều, tuy rằng nhìn trúng không được cái gì, nhưng mà thường thường tại lúc đấu pháp, hẳn luôn luôn có thể tiện tay thi triển ra một ít thủ đoạn khác nhau. Những thủ đoạn kia nói thẳng ra có lẽ không phải rất cường, nhưng là nhẹ nhàng lưu loát.

Cái loại vạn pháp tùy tâm mà sinh diệt này đã xuất hiện tại trên người hẳn rồi.

Tại một mảnh địa phương nơi Thượng Thanh nhà gỗ kia lại có người khai sơn lập quan rồi. Chủ nhân là một vị kim đan tu sĩ, tọa hạ hơn mười vị đệ tử, kiến lập đạo quan một mạch kéo dài đến cách chỗ sườn núi có Thượng Thanh nhà gỗ của Đồ Nguyên không xa, tuy nói không là khí thế hào hùng, nhưng mà so sánh với Thượng Thanh nhà gỗ thì giống như là nhà địa chủ với nhà nông gia vậy.

Khi đạo quan hình thành, đối phương phái đệ tử tới đưa lên thiệp mời, mời Đồ Nguyên tham gia yến tiệc mừng đạo quan hoàn thành.

Phạm Tuyên Từ nhếch miệng hỏi Đồ Nguyên có thể không đi hay không. Đồ Nguyên nói nếu như người không muốn đi thì không nên đi, ở nhà giữ nhà.

"Thế nào cũng phải ăn cho lại vốn, xem nhà bọn họ có cái gì." Phạm Tuyên Từ nói ra.

Đồ Nguyên thì là sờ sờ đầu nàng, nói ra: "Người có nghe được đối phương có lai lịch gì hay không?"

"Nghe nói là đệ tử của Côn Ngô động thiên." Phạm Tuyên Từ nói ra.

Côn Ngô động thiên? Đồ Nguyên nghe đến tên này, câu dẫn ra một cái ký ức xa xôi.

Côn Ngô Phái là một cái môn phái cực kỳ cường đại, so với Long Trì Thiên Cung còn phải khổng lồ, lúc hẳn nghe đến môn phái này là ở trong cổ sự của sư phụ Khuất Thành.

Khuất Thành từng nói qua Côn Ngô Phái có một cái trưởng lão chết bởi một loại pháp thuật gọi là Hoa nuy(hoa héo), dùng chuyện đó để nói cho hẳn biết sự nguy hiểm trên đời này, cùng với sự cường đại của các loại pháp thuật.

Trên Vạn Thánh sơn có Côn Ngô động thiên, Đồ Nguyên cũng không có đi qua, chỉ là nghe nói qua, Côn Ngô động thiên này là biệt phủ của một vị trưởng lão Côn Ngô Phái khai mở, giao thiệp tốt với Thanh Huyền đạo nhân trên Vạn Thánh sơn này.

Bất quá, Côn Ngô động thiên tuy rằng tại trong mắt Đồ Nguyên là phi thường cao, nhưng mà thế lực cũng không cường, bởi vì trong động phủ không nhiều môn đồ.

"Đi thôi, nếu người ta đã mời, khẳng định cần đi, hơn nữa, khẳng định cũng không chỉ mời chúng ta, người ở phụ cận khẳng định cũng mời rồi." Đồ Nguyên nói ra.

Đi tới trước đạo quan kia, ngẩng đầu nhìn, phía trên có một khối bảng hiệu mới làm, trên viết ba chữ 'Côn Ngọc quan'.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 41: Bình phong

Cửa vào có đệ tử tiếp đón, nhìn thấy bọn họ tiến tới thì dẫn bọn họ nhập quan, sau đó lại có một đệ tử ở bên trong điện, Đồ Nguyên đưa lên lễ mừng, đối phương tiếp nhận, hỏi tên Đồ Nguyên rồi xoay người hô: "Thượng Thanh Đồ chân nhân đến."

Đồ Nguyên khoe miệng giật giật, đối với hắn mà nói, người tu đạo, bày tửu thiết yến không có gì, nhưng mà mỗi khi tiến vào một người đều làm ra động tĩnh lớn như vậy, vậy thì có vẻ quá mức tục khí rồi.

Bất quá, có chút người thích loại náo nhiệt này, bọn họ cho rằng cái này là tôn trọng đối với khách, cũng là vì để mọi người đều nhận thức khách tới, bất quá tình huống này thường thường cần phải tân khách đồng đảo mới hiển lộ khí phái.

Nhưng mà Đồ Nguyên tại trước Thượng Thanh nhà gỗ của mình nhìn xuống Côn Ngọc quan này, tuy rằng khá lớn, nhưng cũng không có lớn đến mức cần phải người lớn tiếng gọi báo.

Hơn nữa, khi tiến nhập trong cái điện này, hắn đứng là vô pháp cảm ứng được khí tức người trong điện, đập lên bậc cấp, chỉ thấy trước quan điện dựng đứng một cái bình phong, ngăn cản tầm mắt, mà trên bình phong thì có một bức họa, vẽ là đoá đoá mây trắng phấp phờng tại trong hư không mịt mờ.

Vị đệ tử kia chỉ là đưa tay chia ra, mời Đồ Nguyên nhập điện, tuy rằng hiện tại Đồ Nguyên bị bình phong kia ngăn trở rồi, nhưng mà hắn có thể xác định trong điện không có người.

Hắn nhướng mày, nhìn vị đệ tử tiếp đón kia một cái, chỉ thấy đáy mắt y chợt lóe tiểu ý rồi biến mất.

Phạm Tuyên Từ cũng phát hiện trong điện không người, nằng sợ trong đó có cái gì không tốt, muốn trước tiến một bước vào trong điện, đến lúc đó xảy ra chuyện gì cũng là mình, va chạm cái gì cũng khả dĩ nói là cái đệ tử này không hiểu quy củ. Nhưng mà nằng mới động, Đồ Nguyên cũng đã đề vai nằng lại, nhàn nhạt cười nói: "Chủ nhà chiêu đãi như thế quả nhiên là thụ sủng nhược kinh."

Nói xong đưa tay chụp lấy tay Phạm Tuyên Từ, một bước đứng là hướng bình phong kia xông tới. trong nháy mắt thân thể hắn đánh lên bình phong kia, trên người mạnh động linh quang, mà bình phong cũng là tản mát ra một mảnh thái quang, thân hình Đồ Nguyên cùng Phạm Tuyên Từ cấp tốc chìm vào trong đó.

Cảnh trí trong mắt biến hóa như màu sắc của lưu ly. Ngay sau đó có thanh âm truyền vào trong tai: "Đồ đạo hữu tới rồi, mau mau mời ngồi, danh tiếng của Đồ đạo hữu, bản đạo thể nhưng đã nghe thấy từ lâu."

Hiện ra trong mắt là một tòa điện thật lớn, trong điện thần quang trong sáng. Từng căn cứ trụ rục rờ thật lớn. Một người ngồi ở chủ vị đưa tay mời Đồ Nguyên tới ngồi ở một chỗ trống.

Đồ Nguyên tiến vào nơi đây liền minh bạch vì cái gì đệ tử ở bên ngoài phải lớn tiếng gọi báo.

Trong đại điện ngồi hai hàng người, mà ở giữa thì có vẻ trống trải. Bất quá, mọi người đều là tu sĩ, trái lại không cần lo lắng nói không nghe được, cũng không cần suy nghĩ thấy không rõ mặt đối phương.

Đồ Nguyên thi lễ với đạo nhân ngồi trên chủ vị, sau đó đến vị trí của mình ngồi xuống. Tại trong quá trình này, đạo nhân ngồi trên chủ vị thì giới thiệu Đồ Nguyên với người khác: "Đồ đạo hữu mặc dù tới Vạn Thánh sơn không bao lâu, nhưng mà tại dưới Vạn Thánh sơn là có danh tiếng rất lớn, có người tặng danh hiệu phía dưới kim đan vô địch thủ."

Một ít người khác cũng chưa có gặp qua Đồ Nguyên, từng người quay nhìn, trong mắt có chút dị sắc.

Đồ Nguyên ngồi xuống, sửa sang lại y phục, mới hỏi đáp: "Ngọc chân nhân quá quá khen, lúc vừa mới vào Côn Ngọc quan, quý đệ tử chỉ dẫn ta vào trong điện, không có thêm lời nói nào. Nếu không phải là tại hạ có nghe nói qua loại vật Càn Khôn này, chỉ sợ phải mất mặt mà về rồi."

Hắn vừa nói ra lời này, từng người trong điện trên mặt lại một lần nữa xuất hiện dị sắc. Bọn họ cũng đều biết Đồ Nguyên là có ý tứ gì, ý tứ Đồ Nguyên rất rõ ràng, nói đúng là vừa rồi đệ tử của người chỉ là dẫn đến điện, lại không nói rõ là tại Càn Khôn Thiên Địa trong cái bình phong này, nếu là Đồ Nguyên vô pháp tự mình phát hiện, sau cùng chỉ sợ là phải bị đệ tử của ông ta làm nhục rồi.

Người tại đây đều có tâm tư bất đồng, nhưng mà Ngọc chân nhân thiết yến mời bằng hữu cùng người ở phụ cận tới dự yến tuy rằng có chút ý khoe khoang, lại không có ý nhục nhã người khác, lão ta muốn chính là người khác sau khi dự yến của Ngọc chân nhân thì nói một tiếng không hổ là danh môn đệ tử, mà không phải muốn người khác sau khi trở về thì nghị luận Ngọc chân nhân phẩm tính không được.

Đồ Nguyên vừa nói xong, mặt lão ta tức thì biến lạnh. Đồ Nguyên cũng không quản, chỉ là nhắc chén trà ở trên bàn nhấp uống. Cũng ra hiệu cho Phạm Tuyên Từ ăn. Phạm Tuyên Từ cảm giác được bầu không khí kiềm chế, nằng vốn lớn mặt, lúc này cũng có chút cảm giác không dám thở mạnh, chỉ là bụng một ly trà, con mắt lại cẩn thận nhìn mọi người.

"Bác Minh, đi gọi Trường Đình vào đây." Ngọc chân nhân lạnh lùng nói ra.

Trong đại điện nhất thời yên tĩnh, Ngọc chân nhân hiển nhiên là một cái người vô cùng thể diện, lão ta lãnh nghiêm mặt, một tiếng không phát. Chỉ chốc lát sau, vị đệ tử lúc trước có ý không nói cho Đồ Nguyên biết tịch yến tại trong bình phong kia sắc mặt tái nhợt tiến đến rồi. Gã vừa vào tới liền thụp thụp một tiếng quỳ trên mặt đất, nói cái gì cũng không có nói, hiển nhiên, gã biết rõ tính khí của sư phụ mình.

"Thế nào, biết rõ sai rồi?" Ngọc chân nhân lạnh lùng nói ra.

"Đệ tử biết sai rồi."

"Sự tỏ của ngươi tại lúc muốn ta mở ra cái quan này thì đã nói qua, không thể cậy thế tại Côn Ngô, không thể tự ngạo tự kiêu, ta còn không dám ngưng, trái lại ngươi đã đi ở trước ta rồi."

Đệ tử của lão ta đều biết rõ, khi lão xưng là ta ở trước mặt đệ tử thì đó chính là thật sự nổi giận.

"Đệ tử không dám, đệ tử cũng không dám nữa rồi."

"Nói với ta thì có ý nghĩa gì." Ngọc chân nhân quát lạnh.

Đệ tử tên là Trường Đình kia lập tức quay đầu tìm kiếm, nhìn thấy Đồ Nguyên, lập tức xoay người đến quỳ trước mặt Đồ Nguyên, nói ra: "Cầu chân nhân khai ân, cầu chân nhân khai ân."

Lúc này người trong điện đều nhìn tới, Ngọc chân nhân cũng là lạnh nhìn tới đây. Rất hiển nhiên, việc này là Ngọc chân nhân làm cho mọi người xem, ý tứ là nói, Ngọc chân nhân ta mời mọi người, môn hạ của ta có đệ tử thất lễ với khách nhân, ta lập tức để cho hắn nhận lỗi.

Đồ Nguyên theo việc này liền nhìn ra được Ngọc chân nhân này rất trọng thể diện, nếu là mình vẫn cứ không vừa lòng không buông tha, nếu Ngọc chân nhân cảm thấy mình quá mức thì đó chính là kết thành hận thù với Ngọc chân nhân này rồi.

Đồ Nguyên sang sảng cười một tiếng, đưa tay nâng lên, một đoàn linh khí tuôn ra từ lòng bàn tay hắn, nâng Trường Đình lên, không để gã bái tiếp, đồng thời ôm lễ quyền hướng phía Ngọc chân nhân nói: "Đã sớm nghe nói Côn Ngô tuy là thiên hạ đại phái, nhưng mà nề nếp rất tốt, lúc thu đệ tử là chọn người có phẩm tính thượng giai vào, chân nhân xuất phát từ danh môn này, đệ tử nhất định cũng sẽ không kém. Ta nghĩ, đại khái hẳn cho rằng ta đã biết từ trước, cũng chỉ là nhất thời quên nói, người nào chẳng có sai sót, sai mà có thể cải thiện thì không gì bằng rồi."

Ngọc chân nhân hít một hơi, giả bộ suy tư, một hồi sau, chỉ vào Trường Đình nói ra: "Ngươi tuy là vô tâm mà thất lễ, nhưng cũng đã sai lầm, vì sư phạt hôm nay tại bên cạnh Đồ chân nhân phục thị yến tiệc, ngươi có bằng lòng hay không?"

"Đệ tử nguyện ý." Trường Đình vội vàng nói ra.

Nghe Trường Đình trả lời, Ngọc chân nhân gật gật đầu, sau đó phát tay, Trường Đình liền lui tại bên cạnh Đồ Nguyên, hiển nhiên là muốn đơn độc phục thị Đồ Nguyên cùng Phạm Tuyên Từ rồi.

Kết quả này vừa ra, trong lúc nhất thời, người trong điện đều nâng chén khen Ngọc chân nhân quả nhiên là danh môn đệ tử, xử sự phong cách quý phái.

Trên mặt Ngọc chân nhân dâng lên vẻ tươi cười, thân thể cũng ngồi thẳng lên, có chút hưởng thụ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 42: Khiêu chiến

Trong số ít người mà Đồ Nguyên giao hảo, cũng không có loại đại phái đệ tử này, tuy nói Ngọc chân nhân cũng không phải là đích truyền đệ tử của Côn Ngô Phái, chỉ là một vị đệ tử trong Côn Ngô biệt phủ, nhưng chính là như thế, nội tình cũng không phải là những người mà Đồ Nguyên quen biết kia có thể có được.

Tại trong những người Đồ Nguyên quen biết, Bạch Thanh Ngôn là xuất thân từ Vạn Thánh sơn, là đệ tử của Diệu Ngọc bà bà Lôi Vân động thiên, tính là thân phận không tệ, tại lúc đầu với Viên Khuyết Thiên kia, có thể đến Lôi Vân động thiên mượn tới Thanh bình ngọc của Diệu Ngọc bà bà, Thanh bình ngọc kia đối với Viên Khuyết Thiên có thể hóa thân làm Khuyết thiên hóa điểm mà nói, là có khắc chế rất lớn.

Cho nên Viên Khuyết Thiên mới sẽ nhanh như vậy liền kinh sợ thối lui, nhưng mà so với Ngọc chân nhân này thì lại vẫn cứ có chút không đủ. Bình phong kia của lão ta thuộc về loại vật Càn Khôn đặc thù, cũng là một loại pháp khí bày trận cực tốt, tính là một kiện kỳ vật, nhưng mà Ngọc chân nhân có thể có được, lại dùng cho yến hội trong động phủ của mình.

Không qua bao lâu, Cố Thụ Lâm cũng tới, Bạch Thanh Ngôn cũng đến rồi, vị trí của bọn họ cũng không gần Đồ Nguyên, Đồ Nguyên chỉ là hướng phía họ cười ra hiệu.

"Chư vị đạo hữu có thể tới dự yến của bản đạo, thật vinh hạnh. Rượu này là bản đạo từ trong Côn Ngô Phái xin sư huynh mang đến, tên là Túy Tiên nương, mời chư vị thưởng thức." Ngọc chân nhân vừa cười vừa nói.

Có người nâng chén nói: "Trước kia nghe nói thiên hạ danh tửu, Túy Tiên đệ nhất, nghĩ không ra hôm nay vậy mà lại có thể được thưởng thức Túy Tiên nương, thực sự là may mắn." Nói chuyện chính là vị ngồi bên cạnh Đồ Nguyên, vừa rồi tại lúc Đồ Nguyên nói 'Người nào không có sai sót' thì y liền tiếp lời, tán tụng Ngọc chân nhân một hồi, lúc này lại tán tụng lần nữa. Đồ Nguyên vừa lúc đối diện ánh mắt y, giờ chén lên, mỉm cười với đối phương, y cũng

nâng chén, lại nâng chén với chủ nhân Ngọc chân nhân.

Đồ Nguyên trái lại nghe nói qua Túy Tiên nhường, nhưng cũng không phải là như vị bên cạnh kia nói tốt như vậy, cái gì thiên hạ danh tử, Túy Tiên đệ nhất, đó thuần túy là trắng trợn tăng bốc rồi.

Ngọc chân nhân nở nụ cười rất tươi, bất quá cũng vẫn là nói ra: "Đạo hữu quá khen rồi, bất quá, mặc dù không được thiên hạ đệ nhất, nhưng cũng là danh tử đương thời. Tới tới, mọi người uống nào."

Mọi người trong điện nâng chén, theo đó Ngọc chân nhân lại giới thiệu hoa quả trên bàn là những linh quả gì, mỗi một loại linh quả đều nói ra lai lịch, nói ra lão ta là thế nào được tới, hoặc là người khác tặng, hoặc là mua từ cửa hàng nào, hay là theo trong thâm sơn do yêu nào chiếm giữ lấy trộm ra.

Điều này lại dẫn tới một ít người tán thán. Ngọc chân nhân vẻ mặt tươi cười, ra dấu cho mọi người ăn. Đồ Nguyên mặc dù không có phụ họa cái gì, nhưng cũng mặt mang mỉm cười, nói Phạm Tuyên Từ ăn nhiều một chút.

"Có rượu có đồ ăn mà không ca vũ, thật sự là quá thiếu thú vị. Tới, ca vũ." Ngọc chân nhân đột nhiên hướng phía trong hư không nói ra.

Theo lời lão nói ra, tại mặt sau ghế dựa cao của lão có một nữ tử tuổi thanh xuân chuyển ra, một thân y phục rực rỡ, trong lòng ôm một cái tỷ bà. Thân hình gầy dựa, xoay một cái nhaoáng lên liền đã đến trung ương đại điện.

Con mắt Đồ Nguyên nhú lại. Bởi vì hắn nhìn ra được nữ tử tuổi thanh xuân ôm tỷ bà này cũng không phải người thật mà hẳn phải là nhân ngẫu(người rối).

Nhân ngẫu có thể nhìn sống động như thế, có thể nhìn ra được tu vi Ngọc chân nhân tuyệt không đơn giản, lại nhìn về phía Ngọc chân nhân, có một loại cảm giác cao thâm khó lường, so với vị Viên Khuynh Thiên kia nhưng là cách biệt một trời.

Viên Khuynh Thiên là tán tu, mà Ngọc chân nhân này là danh môn đệ tử, quả nhiên là không thể so sánh nổi.

Tiếng đàn xuất hiện. Đồ Nguyên nhắm mắt lại, cảm ý nhẹ nhẹ lọt vào tai. Tuy rằng rõ ràng, vẫn cứ là có thể nghe được sự không động cùng hư huyền.

Theo tiếng tỷ bà vang lên, ngay sau đó đúng là có tiếng nhạc khí khác vang lên, là âm thanh tiêu địch, mọi người ngẩng đầu, chỉ thấy trên cự trụ đại điện cao ngất kia, không biết khi nào đã có hai cái nữ tử mặc hoàng sắc cung y lơ lửng tại không trung, các nàng cùng hòa tấu.

Mặt sau cự trụ khác đột nhiên nổi cái có một nữ tử chuyển ra, trên tay hoặc là có ruy băng kéo dài, hoặc là cầm nhạc khí trong tay, bắt đầu nhảy múa giữa trung ương đại điện.

Trong lúc nhất thời khung cảnh như là tiên cảnh, Phạm Tuyên Từ trừng mắt lên, nhìn xem mê li.

Đối với nàng mà nói cái này quá dễ nghe, cũng quá coi được rồi, đẹp không sao tả xiết.

Một trận yến hội này, có thể nói là khách và chủ tận hoan.

Ra Côn Ngọc quan, Đồ Nguyên liền mang theo đồ đệ trở về Thượng Thanh nhà gỗ của mình, đột nhiên có người nói: "Ta tưởng cái người phía dưới kim đan vô địch thủ này có gì rất giỏi, thì ra chỉ là ở tại loại nhà gỗ này, hẳn là chỉ có hư danh!"

Đồ Nguyên cùng Phạm Tuyên Từ đang đi trên sườn núi trở về nhà gỗ, đột nhiên nghe đến thanh âm này, nhìn lại, có hai người đứng ở cách đó không xa nhìn chăm chú vào mình. Trong hai người, có một người tay ôm một thanh trường kiếm phong cách cổ xưa, một người khác thì đội ngọc quan, nhưng mà trên mặt lại phủ đầy phù văn bạch sắc, giống như mang mặt nạ.

"Phía dưới Kim đan vô địch thủ, cái này chỉ là người khác nói đùa, không coi là thật." Đồ Nguyên nói ra.

"Nếu đã là nói đùa, vừa rồi tại trong yến tiệc của Ngọc chân nhân, vì sao ngươi không nói, ngươi không nói rõ chính là nhận rồi, hai huynh đệ chúng ta, cũng chưa kết kim đan, đến nay cũng không gặp địch thủ, trái lại muốn thử xem ngươi đến tột cùng có bản lĩnh gì, dám thừa nhận cái danh đầu này." Người ôm kiếm nói ra.

"Ha ha, vậy các ngươi muốn như thế nào?" Đồ Nguyên hỏi.

"Nếu là ngươi có thể thắng chúng ta, chúng ta tất nhiên là rời đi, nếu là ngươi thắng không nổi kiếm trong tay ta, vậy thì đưa lên mấy thứ, chúng ta liền có thể che giấu chuyện ngươi bại hôm nay, để ngươi tiếp tục làm người phía dưới kim đan vô địch thủ." Người ôm kiếm nói xong lời cuối cùng, trên mặt đã có nét cười trên tức.

Phạm Tuyên Từ ở bên cạnh tức thì giận dữ nói: "Các ngươi tính là thứ gì, cũng xứng tới khiêu chiến sư phụ ta, trước thắng được kiếm trong tay bản cô nương rồi nói tiếp."

Phạm Tuyên Từ là thật sự giận dữ rồi, cũng không phải chưa từng có người đến khiêu chiến thân phận sư phụ mình, nhưng mà còn chưa có người nói làm nàng giận như vậy, hai người bọn họ vậy mà nhận định sư phụ mình là giả thanh danh.

Người trên mặt phủ đầy bạch sắc phù văn kia đột nhiên quý dị cười nói: "Nếu như ngươi thua, chúng ta cũng không cần ngươi làm cái gì, chỉ cần đưa đệ tử này cho bọn ta chơi đùa ba ngày, như thế nào?"

Phạm Tuyên Từ giận dữ, Đò Nguyễn ấn đầu vai Phạm Tuyên Từ, nói ra: "Ta tuy rằng không phải phía dưới kim đan vô địch thủ, nhưng là hai người các ngươi ở trước mặt ta còn không tính là cái gì, muốn đụng đến đệ tử ta, các ngươi còn không xứng, hai người cùng lên đi."

Xa xa, tu sĩ còn chưa có rời đi, thấy một màn như vậy, từng người đều bay độn tại trong bầu trời, đứng xa xa nhìn.

"Thật can đảm, người dám nói chống lại hai huynh đệ chúng ta, bây giờ đều đã chết rồi, hôm nay ta sẽ đem ngươi, cái người phía dưới kim đan vô địch thủ này đập tại dưới chân, để ngươi biết trời lớn cỡ nào, để ngươi biết, trước kia ngươi bắt quá là ếch ngồi đáy giếng mà thôi."

Lời y nói mới dứt, thân hình Đò Nguyễn đột nhiên tung lên, lạnh giọng nói: "Ồn ào."

Theo cái thanh âm này truyền vào trong tai bọn họ, thân hình Đò Nguyễn đã đến phía trên bọn họ, y bảo căng lên, tung bay tại không trung, mặt mày hơi giận, một tay tại trước, chụp xuống đầu bọn họ.

Bỗng nhiên, một cỗ hung ý nhào vào mặt trần ngập trái tim, bọn họ chỉ cảm thấy đang nhào tới không phải là người, mà là mãnh thú tu hành nghìn năm trong núi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 43: Băng Phách hàn quang kiếm

Trong mắt người ngoài, Đò Nguyễn bay lên như vậy chính là ngự phong, tuy là như cưỡi mây bay theo gió, mềm mại, lại không uy thế, nhưng mà cũng có người cao minh có thể nhìn ra được, tất cả pháp ý của hắn đều ẩn giấu, thu vào trong một chưởng.

Chỉ có hai người tự mình đối diện Đò Nguyễn kia mới có thể cảm nhận được hung ý ngập trời trong một trào kia.

Người ôm kiếm biến sắc, trong nháy mắt kiếm trong tay ra khỏi vỏ.

Kiếm kia không phải phẩm kiếm, mà là một thanh kiếm do nghìn năm băng phách làm thành, kiếm ra khỏi vỏ, kiếm quang cũng không chói mắt nhưng mà lại có một cỗ hàn ý cường liệt dâng lên, trong hư không gió đều như đông lại rồi.

Kiếm đâm ra, trong hàn quang mờ hồ có hoa tuyết sinh ra theo gió.

Kiếm quyết cũng không phải kiếm quyết phổ thông, mà là Thâm Hàn Lạc Tuyết kiếm quyết.

Xa xa có một người thấy một màn như vậy, đột nhiên hướng bên cạnh nói ra: "Kiếm kia tên là Băng Phách Hàn Quang kiếm, nếu như không có bảo khí chế tạo tương ứng, chỉ sợ..."

Lời gã còn chưa có nói xong, đã thấy kiếm kia bị Đò Nguyễn chụp vào trên tay rồi.

"Hồng rồi, kiếm kia tuy là băng kiếm, nhưng..."

Lời hắn nói chưa có xong, người cầm kiếm kia đã rút tay, vẻ mặt kinh hãi nhìn người đã đoạt lấy kiếm của mình.

Trong nháy mắt vừa rồi, kiếm trên tay gã dâng lên một đạo hắc khí, hắc khí kia hóa thành một cái khuôn mặt lão đầu, cắn tới tay gã, từ trong đó gã cảm ứng được nguy hiểm chí mạng, nếu là mình không buông kiếm, chỉ sợ sẽ có hậu quả không lường được.

Xác thực, nếu như gã không có rút tay về thì sẽ bị bảm chặt thần hồn, hồn phách để lại bị thương thật lâu khó lành.

Một vị tu sĩ khác, trên mặt trần đầy bạch sắc phù văn, trong mắt trần đầy sát ý, y đột nhiên hướng về phía Đò Nguyễn hét lớn một tiếng, bạch sắc phù văn trên mặt giống như là một cái mặt nạ chợt lóe lên, trong nháy mắt xuất hiện tại trước mặt Đò Nguyễn, vô cùng lớn, chụp xuống Đò Nguyễn.

"Cái này là Bạch Diện Đoạt Thần phù, quý dị vô cùng..." Người ở xa xa kia tại vị tu sĩ này mới động thân hình thì liền rất nhanh nói ra. Chỉ là lời còn chưa nói xong, liền thấy Đò Nguyễn cầm Băng Phách Hàn Quang kiếm vạch một cái. Giống như có một vết ánh trắng ngưng tụ tại trên kiếm này, một kiếm chém xuống.

Nơi đi qua, đúng là có ánh trắng trong sáng xuất hiện tại hư không. Một kiếm trầm lên trên mặt nạ màu trắng to lớn kia, mặt nạ trong nháy mắt vỡ tan, khi muốn ngưng tụ, thì tại Đò Nguyễn quát khẽ một tiếng mà tán nhập hư vô hóa thành gió.

Hai người kia hoảng sợ, Đò Nguyễn cười lạnh một tiếng, nói ra: "Ta tưởng có bản lĩnh kinh thiên gì chứ, thủ đoạn thấp kém như thế cũng dám tới trước cửa nhà ta." Dứt lời, một kiếm vạch ngang tại trước người, một mảnh ánh trắng kiếm quang theo kiếm vạch ra, cắt hướng yết hầu hai người, một mảnh quang hoa bạch sắc hiện tại hư không giống như trăng khuyết.

Hai người hoảng sợ, xoay người liền chạy trốn, tay vẫy ra phía sau mấy chục đạo phù quang, phù quang tại trong ánh trăng kiếm quang kia liền trong nháy mắt tán đi, nhưng mà hai người lại mượn cơ hội này chạy trốn ra xa xa. Ánh mắt nhìn Đồ Nguyên hiện ra vẻ kinh hãi.

Thế nào lại cường đại như thế.

"Ai, các ngươi a, danh tiếng của Đồ đạo hữu thế nhưng là đánh thật mà ra. Ngươi đến hơn mười cái tòa thành dưới núi hỏi thăm mà xem, người nào mà không kính phục Đồ đạo hữu." Tại cách bọn họ không xa có một vị tu sĩ nói ra.

Hắn là tu sĩ ở phụ cận nơi này, tất nhiên là biết rõ Đồ Nguyên.

"Hừ, chúng ta còn có thủ đoạn chưa có sử ra." Người bạch diện phù văn kia nói ra.

"Có thủ đoạn cũng vô dụng, phía dưới Nhiếp Linh Cầm Nã của Đồ đạo hữu, ngươi cẩn thận không thì hồn bị bắt ra, bị thương thần hồn, dao động căn cơ tu hành, vậy thì lợi bất cập hại rồi. Còn có, ngươi nhìn một kiếm vừa rồi kia. Nhìn qua đơn giản, các ngươi nhưng có biết lại lịch một kiếm kia là gì không?"

"Lại lịch gì?"

"Bản đạo cũng không biết. Chỉ biết, Long Trì Thiên Cung có một môn kiếm quyết tương tự như vậy, rồi lại có chút bất đồng. Bất quá, không quan thế nào, phía dưới một kiếm này, các ngươi liền không thể nào chống lại, nếu là không phục, có thể lại đi đấu một trận."

Hai người nhưng là yên lặng không nói, không dám lại tiến lên.

"Băng Phách Hàn Quang kiếm kia là truyền thừa trong phái chúng ta, lúc này đây bị ta làm mất, làm sao bây giờ."

"Ai, tuy nói, Đồ chân nhân đấu pháp với người không tổn thương tính mạng, nhưng mà pháp bảo này đã đến trên tay hắn lại muốn lấy về, đó là ngàn khó vạn khó rồi." Vị tu sĩ kia lại nói ra.

Hai người bọn họ nhìn nhau, đều cúi đầu, sau đó vị tu sĩ bên cạnh lại nói: "Nếu là các ngươi thỉnh Ngọc chân nhân ra mặt cho các ngươi, có lẽ còn có mấy phần hi vọng."

Con mắt hai người sáng ngời, lập tức đi tìm Ngọc chân nhân. Ngọc chân nhân mặc dù ở gần bên, nhưng cũng không có đi xem, lão là kim đan tu sĩ, mặc dù mới thiết yên, gọi Đồ Nguyên là đạo hữu, lại tự giữ thân phận bất đồng, tới nhìn tu sĩ dưới kim đan đấu pháp, có vẻ có chút mất thân phận, trái lại đệ tử của lão ở bên ngoài xem, đã sớm trở vào báo cho lão nghe.

Lão sờ sờ râu ngắn, nói ra: "Danh đầu của Đồ Nguyên này trái lại cũng không phải tự dung có được, tuy rằng vị tất chính xác là phía dưới kim đan vô địch thủ, nhưng có thể địch qua hắn chỉ sợ cũng không nhiều. Ta là biết rõ Ngô thị huynh đệ kia, truyền thừa trên tay là có chút năng lực, tại trước mặt Đồ Nguyên này vậy mà căn bản vô pháp thi triển ra."

Lúc này, có đệ tử tới báo nói là Ngô thị huynh đệ tới cầu kiến, Ngọc chân nhân sờ sờ râu, phân phó đệ tử, nói: "Bác Minh, ngươi đi nói với bọn họ, Đồ đạo hữu đến nay còn là ở trong nhà gỗ, chỉ có một đệ tử kiếm trong tay chỉ là phù khí phạm tục, kiếm kia không bằng coi như là tặng hắn, hôm nay coi như là kết cái thiện duyên, ngày khác cũng dễ gặp mặt."

Đệ tử của Ngọc chân nhân phụng mệnh ra Côn Ngọc quan, gặp Ngô thị huynh đệ, truyền đạt lại lời của sư phụ mình cho bọn họ, hai huynh đệ kia sắc mặt giận dữ, cũng không dám phát tác. Bác Minh trái lại không nói gì thêm, mà vị đệ tử Trưởng Đình của Ngọc chân nhân nhưng là lạnh lùng trào phúng: "Hai người đấu một còn không địch lại, sao còn mặt mũi đến thỉnh sư phụ ta hỗ trợ đòi kiếm."

"Ngươi, được, nơi này là địa phương của các ngươi, chúng ta sẽ trở lại, cái nhục hôm nay, ngày khác nhất định sẽ trả." Ngô thị huynh đệ phẫn nộ rồi đi, Bác Minh ở bên cạnh có chút oán trách Trưởng Đình không nên nói một phen lời nói kia.

Trưởng Đình thì là không quan tâm, nói: "Hai huynh đệ bọn họ đã vào không được Côn Ngọc quan của sư phụ ta rồi." Đối với y mà nói, chỉ cần không phải lời sư phụ nói, người khác uy hiếp đều không cần để ở trong lòng.

Bác Minh trừng Trưởng Đình một cái, Trưởng Đình chẳng hề để ý nói ra: "Nói tới, Đồ Nguyên kia trái lại thật lợi hại, ta cũng đã nghe nói qua hai huynh đệ bọn họ, nhưng hai huynh đệ bọn họ lại là thi triển không ra bản lĩnh gì."

"Tu vi không thể có nửa phần giả tạo, tu vi kém một chút, nhiều loại pháp thuật thủ đoạn còn có thể bù đắp, nhưng kém nhiều, thắng bại bất quá là trong một niệm."

...

Đồ Nguyên đứng ở trên sườn núi, nhìn hai người kia đến trước Côn Ngọc quan, Phạm Tuyên Tử lo lắng bọn họ thỉnh Ngọc chân nhân đi ra, Đồ Nguyên trái lại không lo lắng, bởi vì Ngọc chân nhân là người chú trọng mặt mũi, sẽ không ra mặt cho loại người này.

Hắn cầm kiếm trong tay tỉ mỉ nhìn, trên tay một mảnh băng hàn, chỗ chuôi kiếm có một viên hồng ngọc, trong bảo thạch có phù văn, nơi khác đúng là một mảnh trơn bóng, cũng không có vết tích nhân công điêu khắc.

"Kiếm này không tệ, vừa lúc thích hợp với Thái Âm Trâm Linh kiếm quyết, ngươi cầm, về sau cũng có một thanh binh khí tiện tay rồi." Đồ Nguyên cầm

kiểm đưa cho Phạm Tuyên Từ.

Phạm Tuyên Từ rất vui: "Cảm tạ sư phụ, người thật sự là quá tốt."

"Sớm nhìn thấy con mắt người nhìn chăm chăm, thiếu chút lờ vào trong kiểm rồi."

"Nào có a..." Phạm Tuyên Từ cầm kiểm vuốt ve, cũng không ngẩng đầu lên trả lời.

Đồ Nguyên ở bên cạnh cười ha hả, trong lòng đúng là suy nghĩ nếu là lại đến một ít người như vậy, đưa đến chút bảo bối thì tốt rồi.

Giờ phút này, hắn đã hoàn toàn không sợ hãi khiêu chiến như vậy rồi, trước đây hắn còn đối với một ít người đến đây khiêu chiến nói chút ít lời nói, bây giờ đã không thêm đề ý, tới thì tới, chiến liền chiến, trên đường tu hành, sao có thuận buồm xuôi gió.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 44: Gần hai mươi năm

Khắp trời hoa tuyết, la đà tuôn rơi.

Chỉ chớp mắt, Đồ Nguyên đi tới trên đồi này đã sắp xỉ hai mươi năm rồi.

Nhìn hoa tuyết tung bay, không biết vì sao, bỗng nhiên ký ức về địa cầu kia chợt hiện lên rõ ràng trong đầu Đồ Nguyên. Trước đây, tại trong cô nhi viện, khi mùa đông tuyết rơi, thường thường cũng là sắp đón mừng năm mới, khi đó bầu không khí cô nhi viện cũng là sôi động nhất.

"Đồ nhi, đi lấy giấy bút tới đây."

"Làm gì."

"Hôm nay, vì sư muốn múa bút viết một bức đạo liên, thêm chút vui mừng."

Phạm Tuyên Từ không tình nguyện đi lấy giấy bút đặt ở trên bàn trong nhà gỗ, sau đó lại trở ra ngoài nhà gỗ chồm hóm trên mặt đất nói chuyện với mấy con kiến kia.

Gần nhất Đồ Nguyên cuối cùng biết được một loại pháp môn có thể giao lưu với động vật linh loại. Loại pháp môn này lúc đầu là học được từ Điều Dao, nằng có pháp môn có thể giao lưu với trùng loại.

Mà Đồ Nguyên thì là tại trên cơ sở đó càng tiến thêm một bước rồi. Hiện tại, Phạm Tuyên Từ đang luyện nó, trong lúc nhất thời cũng tìm không được điều thú gì, nằng liền dùng kiến để luyện rồi.

Đồ Nguyên cầm bút lông, đang muốn viết, rồi lại dừng lại, như muốn viết chúc mừng, hắn tiện tay là có thể viết xuống một đống lớn, loại câu đối xuân này ở kiếp trước là quá nhiều, nhưng mà quá, trong lòng hắn cho rằng mình là một cái tu sĩ, một cái xem qua nhiều đạo thư như vậy, một cái người tư tưởng cảnh giới đã cực cao, hắn là nên viết ra thứ càng thêm cao thâm khó lường, càng thêm phù hợp với thân phận mình hơn một ít.

Vì vậy hắn liền cầm bút bỏ xuống, sau đó thả bộ bước nhìn tuyết rơi.

Bên kia Phạm Tuyên Từ đang hát hát con kiến, quay đầu lại nhìn thấy Đồ Nguyên đứng ở nơi đó không viết, hiếu kỳ hỏi: "Sư phụ, người thế nào không viết nữa."

Đồ Nguyên không đề ý đến nằng, trong lòng suy nghĩ tới đều là những đạo kinh trúc trắc kia, mà muốn hợp văn phóng khoáng, trong đầu óc luôn luôn có câu trên địa cầu kia Một hoa một bồ đề, một lá một thế giới, hoặc là một câu rất nổi tiếng Trường sinh bất lão thần tiên phủ, cùng thiên đồng thọ đạo nhân gia.

Mà hết thấy cái này tại trong mắt hắn thì những người kia có thể dùng, mà không phải là điều hắn muốn.

Phiến phiến hoa tuyết rơi xuống, Côn Ngọc phủ ở cách đó không xa náo nhiệt vô cùng, không ngừng có người tới cửa bãi phóng. Tuy nói chỗ Đồ Nguyên, thường ngày cũng sẽ có một số người đến, nhưng mà hiện tại, tại một ngày sau cùng của năm, nơi này của hắn lại có vẻ phá lệ quạnh quẽ.

Suy nghĩ một hồi thực sự là nghĩ không ra cái gì, vì vậy thuận tay viết: "Niên quan, đệ tử môn tiền sở hắc nghĩ. Tuế mật, sư phụ tuyết hạ tư đạo liên."(Cuối năm, đệ tử trước cửa đêm kiến đen. Cuối năm, sư phụ dưới tuyết nghĩ câu đối)

Viết xong sau cũng không có nói Phạm Tuyên Từ treo lên, thật sự là bởi vì không thành lời nói.

Cường cầu không được, tâm liền loạn.

Nhưng mà khi một cái người tu hành có lúc tâm loạn mới càng minh bạch, kỳ thực mình cũng không phải tiên, cũng chỉ là một con người.

Tại trong lòng Đồ Nguyên, tiên là một loại cảnh giới, mà không phải một loại người.

Trường sinh bất tử là làm tiên?

Thần thông cái thể là làm tiên?

Hành hiệp trọng nghĩa trong thiên địa, là làm tiên?

Du tẩu thiên hạ, theo tính mà làm, tích đức hành thiện là làm tiên?

Phiêu nhiên độc lập ngoài nhân thế, xem thiên hạ phong vân biến sắc, tự ta độc ngồi trong núi là làm tiên?

Khi những thứ này hợp vào với nhau. Xuất hiện tại trên thân một cái người thì là tiên?

Tại Đồ Nguyên nhìn đến, đều không phải, đó chỉ là loại người khác nhau, như bọn họ không phải là người, vậy thì chỉ là bất đồng sinh linh. Tiên là hình tượng tốt đẹp nhất trong lòng mỗi người mà thôi, mỗi người bởi vì vận may mà bất đồng, cho nên thứ trong lòng bọn họ hướng tới cũng là bất đồng.

Đồ Nguyên không có nghĩ tới muốn làm tiên, hẳn chỉ là muốn không ngừng tu hành, không ngừng trở nên cường đại ở thế giới này. Sau đó muốn đi nơi nào, liền đến nơi đó, muốn làm cái gì, liền làm cái đó, không cần phải cố kỵ cái này cố kỵ cái kia. Hẳn tu chính là tự tại, đại tự tại. Cũng có rất nhiều người suy nghĩ giống như Đồ Nguyên vậy, cho nên liền có người cho rằng tiên ma chỉ tại một ý niệm.

Tại năm thứ bốn trên Vạn Thánh sơn, y nguyên là Đồ Nguyên cùng đồ đệ duy nhất Phạm Tuyên Từ hai người với nhau.

Một năm này, ở ngoài vạn dặm có một cái nữ tử váy lam hiệu là Trùng Ma, khắp nơi tìm người hỏi có trông thấy một người gọi là Đồ Nguyên hay không.

Lại có một cái tên là Khuyển sinh đầu chó nửa yêu nhân liên tục chiến đấu ở các chiến trường thiên hạ, khắp nơi khiêu chiến, khi thì điên cuồng, khi thì trầm mặc quý dị.

Đồ Nguyên thường đem những gì trong lúc ngẫu nhiên ngộ được đều ghi lại thành sách, hình thành một quyển sách tên là 《Thượng Thanh động nguyên nguyên hoa chú》, đồng thời không ngừng gia tăng, giai đoạn trước thì thô thiển, đến về sau càng ngày càng thâm ảo.

Phạm Tuyên Từ thường có lật xem, nhìn đến mặt sau thì đã xem không hiểu, như lọt vào trong sương mù.

Trong Vạn Thánh sơn thư quán rất an tĩnh, chỉ có một nữ tử mặc một thân hắc bào dày ngồi ở chỗ kia, sắc mặt tái nhợt, đại khái là tại phía dưới tấm hắc bào dày, khuôn mặt nghiêm túc nhìn có vẻ càng thêm trắng đi.

Đồ Nguyên tiến đến, nàng chỉ là ngẩng đầu nhìn thoáng qua, liền lại cúi đầu đọc sách. Đồ Nguyên đi tới trước một hàng giá sách có Bà La văn tự kia.

Trên giá sách có sách giấy đóng buộc chỉ, có trúc thư, còn có từng khối mộc thư giống như điêu khắc, hoặc là cốt thư, thạch thư, thiết thư. Tìm từng hàng từng hàng, bởi vì thường xuyên có người xem, sau khi xem xong lại tiện tay để vào, cho nên vị trí sách là không ngừng thay đổi.

Tìm một lần, không có tìm được, lại tìm một lần, y nguyên không có tìm thấy.

"Người nào mượn đi rồi?" Rất ít có chuyện mượn sách đem ra ngoài, bởi vì trong thư quán này muốn mượn sách đem ra ngoài, nhất định cần phải là tu sĩ cư ngụ tại nơi đây chỉ ít năm mười năm mới có tư cách, Đồ Nguyên bất quá là mới tới núi này bốn năm mà thôi.

Bà La văn tự là phi thường ít được chú ý, bình thường không nhiều người xem, xem nhiều nhất là Cửu U văn tự, Cửu U là một cái địa phương cực kỳ hỗn loạn mà tàn ác, bên trong có các loại tà linh, cùng yêu thần tàn ác cường đại. Có quá nhiều thứ mọi người chưa lý giải được, cũng thường có nhân loại cường đại đi tới bên trong đó, có một số là có đi không về, có một số khi trở về thì thương tích đầy người, bất quá, cũng có một số chém giết một ít loại cường đại mà quay về, đem thi thể bọn họ về, mang về ngôn ngữ cùng văn tự của bọn họ.

Đối với nhân loại mà nói, văn tự trong Cửu U mỗi nơi đều bất đồng, giống như là trong thế giới nhân loại mỗi nơi đều có tiếng nói riêng vậy. Chỉ là, Cửu U văn tự so với nhân loại là có thêm một loại ma lực kỳ dị, khi nhân loại đọc lên giống như là chú, đọc thành câu thành câu, đó là từng thiên pháp chú.

Cho nên nhân loại tu sĩ học tập nhiều nhất là Cửu U ngữ.

Mà như ngôn ngữ của tiểu thần vực như Bà La vậy là rất ít có người sẽ đi học tập, sách về phương diện này cũng không nhiều.

Đồ Nguyên đi tới cửa vào thư quán, tới chỗ vị hắc bào nữ tử sắc mặt tái nhợt kia.

"Xin hỏi, có phải có người mượn đi《Bà La văn tự thông giải》hay không?" Đồ Nguyên nhỏ giọng hỏi.

Nàng kia nhếch mi, mi rất dày nhỏ, nhìn kỹ tóc nàng đứng là màu mực lục, phía dưới cái cổ thon dài là xương quai xanh phi thường rõ ràng và trắng tinh.

Nàng kia cũng không có trả lời, chỉ là lật quyển sách dày cầm trong tay kia lên nhìn nhìn, trên bìa có chữ viết thông dụng của nhân loại《 Bà La văn tự thông giải 》.

"Cuốn này?" Nữ tử ngẩng đầu dò hỏi, Đồ Nguyên phát hiện con người nàng cũng như tóc nàng, là màu mặc lục.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 45: Mấy chuyện trong thư quán

Đồ Nguyên không nghĩ tới nàng đang xem lại là quyển sách này, hơn nữa, nhìn dáng vẻ của nàng đúng là xem rất chăm chú, hiển nhiên không phải giống như mình vừa tra từ vừa xem.

"Người biết Bà La văn tự?" Đồ Nguyên hỏi.

"Bà La văn tự là một loại tương đối đơn giản trong ngôn ngữ của mấy trăm thần vực, cũng không phải rất khó học." Nữ tử có đôi mắt trôi nổi màu mặc lục kia nói ra.

Đồ Nguyên đột nhiên có ý nghĩ muốn nhờ nàng trực tiếp phiên dịch giúp mình quyển thư thư kia, bắt quá, sau cùng còn là bỏ đi ý nghĩ đó, bởi vì từ những gì hắn phiên dịch ra thì hắn đoán được đây là một cuốn sách giảng cách làm như thế nào để trở thành một cái thần linh.

Loại sách này tại trên mảnh thiên địa này thế nhưng là cấm thư.

"Người học Bà La văn tự?" Nàng kia lại một lần nữa hỏi.

Đồ Nguyên gật gật đầu.

"Bà La tại trong trăm nghìn thần vực chỉ là một chỗ rất nhỏ, hơn nữa tất cả Bà La chủ thần trong đó đã vắng lạc, những thần phụ thuộc hơn mười năm trước cùng Thần thành của nó cùng nhau rơi xuống tại Thương Minh châu, bị Long Trì Thiên Cung - Tô Cảnh Ngọc cùng Cự Linh Thần Tông - Đoạn Hồng Nham liên thủ trấn trù, người học loại văn tự này đã vô dụng rồi, bởi vì văn minh của bọn họ đã theo Bà La thần vực kia hủy diệt mà điều linh rồi."

Đồ Nguyên đúng là nhất thời không biết trả lời như thế nào, vì vậy thuận miệng nói ra: "Nghe nói thần linh của Bà La thần vực kia còn có một lý ý thức phân hóa phụ tại trên thân mấy người mà trốn thoát."

"Không, hắn cũng không có trốn được, chỉ có thể nói là lưu lại một tia Hỏa chủng để phục hưng Bà La thần vực, có lẽ có một ngày còn có người chứng được thần vị, nhưng cũng không phải là một vị thần linh kia." Nữ tử nói ra.

Nàng hướng bìa sách cho Đồ Nguyên nhìn thoáng qua, sau đó nói tiếp một hồi, khuyên bảo Đồ Nguyên không nên học loại văn tự này nữa, rồi lại bắt đầu chăm chú xem sách, hồn nhiên quên mất sự có mặt của Đồ Nguyên.

Khi Đồ Nguyên trong lòng cân nhắc nên mở lời tiếp như thế nào cho tiện, nàng đã lại ngẩng đầu, cau mày, bởi vì nàng phát hiện Đồ Nguyên không có đi, cười nói: "Lúc ta xem sách không thích người khác ở bên cạnh quấy rầy, có thể đi nơi khác không? Mỗi lần tiến vào đây không có rẻ, còn là tìm chút sách xem đi."

Nàng nói xong lời cuối, vẫn cứ là cười cười, nhưng mà dáng tươi cười đã thay đổi vị.

Nói xong lại cúi đầu xem sách, cũng không quản Đồ Nguyên có muốn nói gì hay không. Nàng mới cúi xem một hồi, phát hiện Đồ Nguyên vẫn không có rời đi, phần nộ vô bản, trong đôi mắt màu mặc lục trôi nổi ánh sáng lục khiến người khiếp đảm, nói ra: "Người rốt cuộc muốn làm gì?"

"Ta chỉ là muốn xem quyển sách trên tay người kia mà thôi."

Đồ Nguyên nói ra, làm công việc người trị thủ luân phiên tại trong Vạn Sơn thư quán thì không thể chiếm lấy sách trong này mà không cho người tồn linh thạch vào đây xem.

"Người, ..." Trong mắt nữ tử hiện lên vẻ tức giận, nàng cho rằng Đồ Nguyên là cố ý tìm mình làm phiền.

"Rất tốt, cho người, dám cố ý tìm bản cô nương gây rối đã rất nhiều năm không có rồi, người, rất tốt." Nữ tử tóc mặc lục kia cầm sách ném về phía Đồ Nguyên.

Nhìn như một cái ném tùy ý, quyển sách quay cuồng tại không trung, nhưng mà lại tạo ra một cơn gió mạnh trong cái thư quán này. Tại trong mắt Đồ Nguyên, quyển sách kia giống như là một khối đá thật lớn xoay chuyển lao tới mình.

Trong mắt hắn hiện lên vẻ thận trọng, tay phải vung lên, trên tay mọc lung một mảnh linh quang. Trong phạm vi của linh quang gió mạnh đình chỉ, hắn

chộp tới cuốn sách kia.

"Bộp..."

Sách và tay Đồ Nguyên đụng vào nhau, một luồng lực lượng thật lớn đánh lên, thân hình Đồ Nguyên bất động, linh quang trên tay lại bùng lên, theo linh quang trên tay Đồ Nguyên tan đi, sách cấp tốc trở nên nhẹ, một tầng pháp ý bám vào trên sách tiêu tán.

Trong mắt nữ tử hắc bào tóc mặc lục hiện lên vẻ kinh ngạc.

Đồ Nguyên tiếp nhận sách xong cũng không có giải thích, tuy rằng hắn biết rõ nữ tử này hiểu lắm rồi. Nhưng mà sau cùng nàng trực tiếp là động pháp, Đồ Nguyên thì cũng không định hướng nàng cúi đầu làm cái gì, chỉ là nhàn nhạt nhìn nàng một cái, sau đó cầm sách xoay người rồi đi.

Biểu tình lạnh nhạt của Đồ Nguyên khiến sắc mặt nàng cứng lại, theo đó hiện lên vẻ tức giận.

Đồ Nguyên cũng không để ý đến, cầm sách kia tìm một cái ghế đá, ngồi xuống, chậm rãi xem. Mỗi một lần hắn đều sẽ ghi nhớ chữ của một thiên trên trúc thư tới nơi nào tra dịch.

Một lần ngồi xuống đó là mấy canh giờ, đem những chữ kia đều tra tìm dịch ra, cũng ghi nhớ lý giải vào trong lòng, rồi cũng không có đưa lại cho nữ tử kia, mà là tìm trong thư quán sách giảng về kim đan.

Hắn đã sớm cân nhắc đến việc kết đan, chỉ là trong đan điền hắn lại là một đạo Thiên Cương thần phủ, hơn nữa là thế giới này chưa từng có, cho nên cách kết kim đan tự nhiên sẽ là độc nhất, chưa có trên đời này.

Tại trong Long Trì Thiên Cung hắn lấy được một quyển 《kim đan mười chín pháp》, trong đó thấy được mười chín cách kết kim đan khác nhau.

Mỗi một loại đan đều phân làm tam phẩm thượng, trung, hạ, thấp nhất là màu chì, âm đậm không ánh sáng, trung phẩm thì ngân sắc, mà cao nhất thì là kim sắc. Có người khi kết đan thì là ánh vàng xán lạn, soi sáng thần thất đan điền, trên chiếu thiên linh, dưới chiếu dũng tuyến, đem khiếu huyết quanh thân đều bao phủ vào trong đó.

Trong sách có nói, trên thân có đại dược, hóa kết mà thành đan. Thân thể như thiên địa, kim đan như liệt dương, soi sáng chư thiên tinh vực, khiếu huyết hóa sao, mệnh môn chỉ chút, vô biên vô hạn, thần thông sinh tại tâm.

Nhưng cái này chỉ là mô tả chung chung một cái thế giới trong cơ thể người đã kết kim đan cho người chưa kết đan hình dung mà thôi.

Hiện tại trong cơ thể Đồ Nguyên chính là một đạo Vạn Pháp Âm Dương phủ ở trung tâm, trong đó quang hoa có ba thước dày dài, trong đó phủ văn rõ ràng vô cùng, giống như vật sống. Mà tại bên ngoài pháp phủ thì là hôn ám không rõ, vốn là đen tối, trong một năm này đã mở rộng ra phạm vi rất lớn.

Tuy nói kim đan phân tam phẩm, bất quá nếu là mới đầu đã kết diên đan, cũng không phải là từ đó vô duyên với đại đạo, diên đan cũng có thể thoái hóa thành kim đan.

Thiên hạ to lớn, người tu hành đếm không hết, có không ít người trước đó đã kết diên đan, dựa vào đại nghị lực, cưỡng ép mài thành kim đan, nhưng mà khi diên đan của họ sinh kim, hào quang phía trên chiếu thiên linh phía dưới rọi dũng tuyến thì chỉ trong một đêm liền là kim đan hóa anh.

Nếu chỉ một người như thế trái lại cũng thôi, nhưng vậy mà lại xuất hiện tình huống có mấy vị diên đan sinh kim sau một đêm lại hóa anh.

Trong một khoảng thời gian, còn có người cố ý kết diên đan, định dùng diên đan mài thành kim đan để một đêm hóa anh. Chỉ là loại người có cách nghĩ này cuối cùng đều là tự ăn quả đắng, tuy rằng cuối cùng bọn họ phí thật dài thời gian chuyển diên đan thành kim đan, nhưng mà là vỡ kim, trong kim sắc hỗn loạn điểm điểm ngân sắc, thế nào cũng vô pháp tinh thuần, cuối cùng chỉ có thể là chết già với cảnh giới này.

Phủ kết trong đan điền gọi là Đan phủ, trong thiên hạ, cơ bản có thể chia đan phủ làm mười chín loại, những đan phủ kỳ dị hỗn độn khác không nằm trong liệt kê này. Mười chín loại đan phủ được mô tả trong cuốn ‘Kim đan mười chín pháp’ là đan phủ pháp đã được chứng thực trong thiên hạ.

Bất quá, mười chín loại đan phủ này mỗi một loại lại có thể phân hóa ra rất nhiều chi nhánh khác nhau, nhưng mà cấu trúc cơ bản của pháp phủ là bất biến.

Một ngày này, trong thư quán vắng vẻ điều hui, gió bão trong thiên hạ chỗ này hưng chỗ kia diệt, mà Đồ Nguyên thì tại trong thư quán trên vạn Vạn Thánh sơn, nơi tán tu hội tụ, lần lượt tỉ mỉ lật xem từng quyển từng quyển trên giá sách tìm kiếm những điều có thể trợ giúp mình kết đan.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 46: Kim điều

Trong thư quán có rất nhiều sách liên quan tới kim đan, bởi vì đan phù bên trong đan điền mình không phải bình thường, Đồ Nguyên phải tự mình đi trên một con đường chưa người đi qua, vì vậy cần phải nhìn rất nhiều đan luận cùng cảm ngộ do người đã kết đan khác viết ra.

Đan phù trong thiên hạ đại khái có thể chia làm năm loại trong ngũ hành, còn có phong, lôi, cùng với ba loại đan phù nhật, nguyệt, tinh, cái khác thì có chí âm, chí dương, còn lại thì là từ đặc điểm những đan phù này pha trộn mà thành. Nhưng mà những loại pha trộn thành này lại chỉ có bảy loại được đưa vào trong cuốn ‘Kim đan mười chín pháp’. Loại khác mặc dù cũng có xuất hiện cao nhân, nhưng mà thường thường đều là trường hợp đặc biệt nên không thể cung cấp trợ giúp cho hậu thế tham khảo. Cũng có một chút đan phù kết hóa kim đan quý dị, sẽ khiến tính tình đại biến, rơi nhập ma đạo, cuốn ‘Kim đan mười chín pháp’ kia cũng không có đưa vào.

Bất quá, tại trong thư quán này thì lại có đưa vào, hơn nữa những đan phù đặc biệt kia được trình bày và phân tích rất rõ ràng. Hắn nhìn sắc trời, đã tương đối muộn rồi, sắp đến lúc mình rời đi, hắn quyết định nhanh chóng xem qua tên tất cả sách về đan phù một lần.

《Nhất loan tân nguyệt chiếu tân tinh phù》, 《thái dương thần cung phù》, 《Tam vị thần phong phù》, 《Lôi đình tử kim phù》, 《Hàn đàm uẩn thủy long phù》, 《Âm dương hồ lô phù》, 《tinh kim kiếm nguyên đan phù》, 《Ất Mộc thanh cương phù》, 《lĩnh sơn trấn thần phù》...

Xem qua từng loạt từng loạt đan phù, Đồ Nguyên thấy kinh tâm động phách, mỗi một loại đan phù hắn đều muốn xem, bởi vì chỉ xem những chữ kia liền cảm ứng được sự cường đại cùng khí phách trong đó.

Bất quá, hắn biết rõ những đan phù này cũng không có xuất hiện chân chính đan phù đồ văn, dù cho có cũng là không trọn vẹn, nhưng mà trong đó lại sẽ có viết về những phương pháp đan phù kết đan này, mặc dù không có những bước cụ thể, lại y nguyên có thể làm thỏa mãn lòng hiếu kỳ của Đồ Nguyên.

Hắn nhìn lại rồi, hắn quyết định về sau sẽ dành phần lớn thời gian ở trong này, cho đến khi xem hết chúng nó.

Đột nhiên, hắn đi tới một cái giá sách rất ảm khuất. Giá sách này không giống những giá sách khác, bởi vì mặt trên cái giá sách này bao phủ một tầng quang hoa mờ tối, nhìn thấy phía trên có mạng nhện, cũng có con nhện to to nhỏ nhỏ bò tại mặt trên. Hắn biết rõ đó cũng không phải là nhện thật, mà là có cường đại cấm pháp bố trí tại trên giá sách này, con nhện kia chẳng qua là một cái chú văn đơn độc trong cấm pháp biến thành, mà mạng nhện thì là từng đạo pháp phù.

Hắn tới gần giá sách kia, hít thở, muốn nhìn rõ sách trên giá, mắt chỉ thấy một mảnh mơ hồ.

Trong mắt hắn từ từ nổi lên một tầng linh vận, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện trong con ngươi dường như có một đạo phù.

Tên sách trên giá sách dần dần xuất hiện tại trong mắt hắn. Trong nháy mắt nhìn rõ, trong lòng hắn kinh hãi, bởi vì theo tên sách là có thể biết rõ, đây là một cuốn sách hắn cần phải tìm để tra cứu.

Tại trên đời này, ngoại trừ những phương pháp đan phù kết đan chính thống kia, còn có một số phương pháp đan phù kết đan tàn ác. Nhưng mà vô luận là chính thống hay là tàn ác, tại trong cái thư quán này đều là có thể tìm được hoặc nhiều hoặc ít, mà chỉ có một loại sách về một loại phương pháp đan phù kết đan là vô pháp nhìn thấy, đó chính là pháp môn lợi dụng nhân gian nguyên lực để kết đan. Loại pháp môn này là cấm chỉ truyền bá, hơn nữa tu sĩ loại này cũng là đối tượng được trọng điểm quan tâm. Nếu là Vạn Thánh sơn biết rõ hắn muốn dựa vào nguyên lực để kết kim đan, như vậy sẽ cảnh cáo hắn.

Mà khi hắn kết thành đan, sẽ trọng điểm quản chế, cũng thông báo thiên hạ, thậm chí có một số kẻ cực đoan trực tiếp giết chết loại người này.

Bởi vì dựa vào nguyên lực kết hóa kim đan, một bộ phận rất lớn là đi lên con đường thần linh, tại trong phiên thiên địa này, không quản ngươi trở thành thần linh loại gì, đều sẽ bị chém giết. Đây là điều cấm kỵ trên cái thiên địa này.

Bên người đột nhiên tới lại, một người xuất hiện tại bên cạnh. Chính là nữ tử kia, cũng chính là người trị thủ thư quán hiện tại.

Nàng một đầu tóc mặc lục, lục vận trong đôi mắt nhìn Đồ Nguyên, nàng đang nhìn rất kỹ. Nàng rất rõ ràng trong cái giá sách này là loại sách gì. Nếu muốn xem sách ở đây thì chỉ có người trị thủ thư quán mới có thể lấy ra, mà muốn người trị thủ lấy ra, vậy thì nhất định cần phải nhìn là người nào muốn xem.

"Người muốn xem sách bên trong?" Tựa hồ nàng đã tan giận, thành một vị trị thủ thư quán như thường, bất quá ánh mắt nhìn kỹ lạnh lùng, cùng với giọng điệu nghi vấn chất vấn kia khiến Đồ Nguyên lắc đầu, nói ra: "Nghe nói trong thư quán có một loại giá sách bên trong tồn giữ đều là cấm thư trong thiên địa này, chỉ địa vị cao quý mới có thể xem, nhất thời hiếu kỳ mà thôi."

"Nga, phải không?" Nàng kia rất không tin tưởng hỏi lại, Đồ Nguyên không có trả lời, mà là xoay người hướng bên ngoài thư quán rời đi.

Sắc trời đã muộn, cũng đến lúc rồi, hắn rời thư quán, một cơn gió mát thổi tới, trong gió xen lẫn một ít vụn tuyết.

Thư quán của Vạn Thánh sơn là xây dựng tại trên một chỗ vách núi, nối thẳng vào trong vách núi, vị trí ra thư quán chính là tại giữa vách núi, dưới chân là một con đường đá đục ra uốn lượn hướng xuống.

Con đường này chủ yếu chỉ là dùng để nhìn, đại đa số người cũng không có đi xuống bằng đường này, bất quá, có chút người vẫn cứ kiên trì đi đường này, bởi vì trên con đường đá đào bới ra này có bố trí pháp trận, nghe nói là chính tay Thanh Huyền tán nhân bố trí ra. Đi xuống theo sơn đạo này là một loại tu hành đối với bản thân.

Đồ Nguyên còn chưa có đi qua con đường này, bởi vì mỗi một lần hắn tới đều là vội vã đến, cũng là vội vã rời đi, không phải như những người khác chỉ

là tùy tính mà tu hành, hẳn là có mục đích đến thư quán phi thường rõ ràng.

Một bước bước vào hư không, một phiến hư không dưới chân đột nhiên sinh gió, nâng người hắn lên. Gió này tại trong buổi tối đúng là ừng ừng màu xanh nhàn nhạt, như là một đám mây trắng hư huyền dưới ánh trăng, theo gió, từ từ bay xuống chân núi.

Đột nhiên, một con chim kim sắc chui ra từ trong hư không phía sau người. Cánh chim là kim sắc, nhưng mép ngoài lại sắc bén như đao, mà miệng nó càng là như kiếm mổ xuống sau ót Đồ Nguyên.

Con chim kim sắc này xuất hiện cực nhanh, mới xuất hiện liền đã đến chỗ cái ót Đồ Nguyên, miệng mổ xuống giống như là kim khâu đâm xuống, có kim quang trong sáng sinh ra trên miệng. Hư không như là bị cái miệng kia mổ xuống mà tan vỡ rồi.

Lông tơ trên người Đồ Nguyên dựng thẳng, một đoàn linh quang chấn động nổi lên, trong linh quang mờ mờ có thể thấy hư ảnh phù vân. Kim miệng mổ xuống đụng vào linh quang trên người Đồ Nguyên, lạng yên vô thanh, linh quang vô thanh tán đi, mà thân thể kim điều chỉ là hơi hơi dừng lại.

Nhưng chính là hơi hơi dừng lại này liền cho Đồ Nguyên thời gian. Thân hình hắn chợt ẩn, vừa hiện ra thì đã xoay người lại, tay phải đã đột nhiên xuất hiện tại đỉnh đầu kim điều, chụp xuống.

Đối với kim điều mà nói, cái tay này lớn như bầu trời lật úp chụp xuống.

Kim điều vô thanh, trên người bùng lên kim quang, đúng là trực tiếp đưa miệng mổ đến lòng bàn tay Đồ Nguyên. Đồ Nguyên đột nhiên cảm giác được cảm giác nguy hiểm cường liệt, giống như chỉ cần bị kim điều này mổ trúng lòng bàn tay, không chỉ bàn tay sẽ bị mổ thủng, hơn nữa Nhiếp Linh Cầm Nã trên bàn tay cũng sẽ bị phế bỏ.

Hắn cảm ứng được nguy hiểm, nhiếp trảo chỉ ý tại lòng bàn tay tức thì thay đổi, biến thành cầm phong, linh lực tại lòng bàn tay đồng thời lao về phía kim điều, trong linh khí lại có ẩn tia tia Thái Âm linh hóa, hóa thành một cái linh trảo có đạo hóa quán luyện chụp tới kim điều kia.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 47: Hãy làm pháp bảo của người sáng lên đi

Cánh của Kim điều không có chút lông nào, mép cánh sắc bén vô cùng, phía trên có hoa văn chạm rồng, thân thể chỉ như một cái khung xương kim loại, một đôi trảo nhỏ dài, đồng dạng không có lông, đầu móng vuốt như tiêu đao.

Chỉ thấy móng vuốt kim điều lật chụp trong hư không, kim phong như đao, linh khí chi trảo ẩn chứa Thái Âm linh hóa của hắn đúng là trong nháy mắt bị kim điều kia mổ xé tán vào hư không.

Một lũ Thái Âm linh hóa trong đó cũng tán đi, trong nháy mắt Đồ Nguyên liền trở nên cẩn thận. Hắn không có đào tẩu, một con kim điều như vậy còn dọa không được hắn. Hắn đứng ở trong hư không giằng co với con kim điều kia. Trên người kim điều tán ra sắc bén chỉ ý, hắn biết rõ, đây cũng không phải là chim thật.

Trong thư quán có một nữ tử đi ra, tóc mặc lục, con ngươi mặc lục, thân thể thon dài, ngực cao mông nở. Lúc trước, tại trong thư quán, Đồ Nguyên đều là chú ý xem sách, lần đầu tiên thấy nàng thì nàng là ngồi nên không có chú ý tới thân thể nàng, ăn mặc hắc bào dày, tại trên người nàng đúng là có một loại mê hoặc dị dạng.

Chỉ thấy nàng đi tới cửa ra vào thư quán ở chỗ sườn núi, vươn tay, giống như đang làm động tác mời. Kim điều đang dừng trong hư không kia liền xoay người, kim sí rung lên, một mảnh kim quang tỏa khắp hư không, khi rõ ràng lại thì đã xuất hiện tại lòng bàn tay nàng, hóa thành một cái cây trâm kim sắc hình con chim.

"Ta nói có gì bản lĩnh, chẳng qua như thế."

Nàng nói xong, một bước bước lên hư không, dưới chân không mây, trống rỗng mà bay, đúng là trực tiếp lướt qua đầu Đồ Nguyên, Đồ Nguyên ngẩng đầu nhìn, nhìn thấy cả chân tuyết trắng thon dài, hơi hơi sưng sốt, không khỏi lắc đầu, suy nghĩ vô luận tại trong cái thế giới gì, đều sẽ có một số người tác phong khó đoán.

Hắn không biết nữ nhân này là ai, nhưng mà người có thể tới nơi này làm trị thủ thì thân phận cũng sẽ không đơn giản.

Một đường trở lại Thượng Thanh nhà gỗ của mình, trong lòng hắn suy nghĩ phải làm thế nào mới có thể mượn được cấm thư trong giá sách kia.

Thẳng cho đến khi tiểu đồ đệ duy nhất của hắn cất tiếng gọi hắn, hắn mới phục hồi lại tinh thần.

"Sư phụ, suy nghĩ cái gì chứ? Gọi người nhiều như vậy cũng không đáp lại. Nếu như có yêu ma quỷ quái gì đó thì đã ăn người ngay cả dây lưng xương cốt cũng không còn rồi." Phạm Tuyên Từ bất mãn nói ra.

Gần đây, càng ngày Phạm Tuyên Từ càng nhiều lời, cũng có phần quản hơi nhiều chuyện rồi.

Đồ Nguyên che miệng ho nhẹ một tiếng, chuẩn bị đứng thẳng lên làm một cái 'Sur phụ' uy nghiêm.

"Người. Đã làm xong bài tập rồi chưa?" Đồ Nguyên nghiêm túc hỏi.

Phạm Tuyên Từ bỏ chậu gỗ trong tay xuống, kỳ quái nhìn sư phụ của mình, hỏi: "Bài tập gì?"

Đồ Nguyên nghĩ lại một cái, mình không có ra bài tập gì a, còn không đợi hắn nói sang chuyện khác, Phạm Tuyên Từ miễn cưỡng, rất nhanh nói ra: "Sư phụ, người như vậy là cố ý muốn làm khó ta đi, đã nửa năm người không có ra bài tập cho ta rồi, ta hỏi qua những người tuổi như ta, bọn họ nói hoặc là người không còn gì để dạy, hoặc là tu vi của ta đã cao đến người không có gì có thể dạy rồi."

Đồ Nguyên trừng mắt nhìn Phạm Tuyên Từ, nhìn đứa nhóc vốn trước đây gầy gò gan lớn, bây giờ đã phát triển thành một cái Phạm Tuyên Từ duyên dáng yêu kiều, rồi ngôn ngữ sắc bén lại không thay đổi chút nào kia, nói ra: "Nhà ai không hiểu chuyện huyền thuyên nói vậy."

Đồ Nguyên nổi giận, chỉ ít nhìn qua rất giận.

Phạm Tuyên Từ cũng mặc kệ, nằng bưng chậu gỗ vào trong gian nhà gỗ của mình, sau đó để y phục vào, rồi hướng phía con suối dưới sườn núi chạy đi.

Đi tới cửa, đột nhiên ngừng lại, nói ra: "Sư phụ, y phục của người cũng đã mặc một năm rồi. Có muốn giặt một cái hay không?"

Đồ Nguyên cúi đầu nhìn nhìn y phục mình, màu xám mờ, hình thức mộc mạc, có chút bối rối, nếu là tại kiếp trước, một năm không giặt vậy thì không biết phải bẩn đến mức nào.

"Vi sư từ lâu đã không dính nước lửa không nhiễm bụi, ăn chính là thiên địa linh khí, tu chính là thuần dương đại đạo. Mặc vào trăm năm cũng không sao." Đồ Nguyên cũng không muốn bởi vì một câu nói của đệ tử liền chạy đi mua quần áo về thay.

Phạm Tuyên Từ xoay người, không nói lời nào, lập tức đi rồi.

Nhìn y phục trên người Phạm Tuyên Từ, phát hiện mình đúng là không có chuẩn bị cho nàng cái đạo y nào, mình làm sư phụ không có của cái gì, dẫn đến đồ đệ cũng là cuộc sống đơn giản.

Trong lòng vốn đang nghĩ làm thế nào mượn được cấm thư trong giá sách kia, bởi vì nhất thời nghĩ không ra, liền nghĩ không bằng đi dạo phường thị một cái.

Trở lại trong phòng mình, đem tất cả linh thạch kiếm được mấy năm nay đều lấy ra, mở phủ túi nhìn một cái, đúng là có không ít rồi. Hắn tính toán sơ lược một cái, hẳn là có khoảng hơn ba trăm khối linh thạch.

"Tuyên Từ, Tuyên Từ..."

Đột nhiên, ngoài nhà gỗ có tiếng người gọi Phạm Tuyên Từ, nghe giọng là một nam tử tuổi còn trẻ. Đồ Nguyên sờ sờ mặt mình, nhẹ nhàng khụ khụ, tuy rằng mặt y nguyên còn trẻ, nhưng mà trong thanh âm lại có một loại ôn trọng lắng đọng qua năm tháng mà không non nớt như âm thanh ngoài phòng kia.

Tu hành không năm tháng, đi tới trên đồi này vậy mà bất tri bất giác đã lâu như vậy.

"Chuyện gì." Xa xa truyền đến tiếng Phạm Tuyên Từ.

"Tuyên Từ, người thế nào còn ở đây giặt quần áo, sư phụ người cũng quá nghèo rồi đi, không chỉ để người mặc y phục như vậy, còn phải tắm rửa." Thanh âm kia đinh đạc nói ra.

Đồ Nguyên sờ sờ những linh thạch kia, mặt hơi hơi nóng.

"Chờ ta mua cho người, toàn bộ y phục cứ đốt đi, tới Cẩm tú phường cứ chọn pháp bào nào người thích."

Đồ Nguyên đột nhiên cảm thấy thanh âm này chợt trở nên có phần chán ghét. Phạm Tuyên Từ nói ra: "Sư phụ ta ở trong, để hắn nghe được, cẩn thận hắn đánh người."

"Đánh ta, Tuyên Từ, không phải ta nói sư phụ người như thế nào, nhưng sư phụ người thật sự vị tất có thể làm khó ta. Tuy nói tu vi sư phụ người cao hơn ta, nhưng mà người nhìn xem cái nơi sư phụ người trú ngụ này, ta chỉ cần lấy pháp bảo mà sư phụ ta ban thường phát ra một cái, phỏng chừng hắn phải luống cuống."

Phạm Tuyên Từ là biết rõ sư phụ của mình nhất định có thể nghe được rồi, người khác có lẽ không biết năng lực của sư phụ mình, nằng nặc lại là biết rõ vô luận là con mắt hay là lỗ tai của sư phụ mình, dù cho là không có tu thần thông gì liên quan tới mắt tai nhưng cũng không kém hơn những người tu nó.

Nàng vốn định nói sư phụ của mình có thể nghe được là xem gã có bối rối hoặc là xấu hổ hay không, không nghĩ tới kết quả là nghe được một tràng lời nói như thế, Phạm Tuyên Từ tức thì trở nên mất hứng. Tuy rằng nàng thường xuyên cảm thấy sư phụ rất không có nguyên tắc, thường thường bỏ quên mình, chỉ lo tự mình chơi đùa. Nhưng mà đó là sư phụ của mình, đầu thế cho phép người khác tới nói này nói nọ, hơn nữa gã còn tự đại nói sư phụ không

làm gì được gã.

Bàn tay vốn đang vịn vào góc áo của nàng lập tức dừng lại, nói ra: "Người nói chỉ cần thúc dục pháp bảo mà sư phụ người đưa cho người thì sư phụ ta sẽ phải luống cuống sao."

"Ách, ... Đúng vậy." Gã có chút không biết Phạm Tuyên Từ muốn như thế nào, trả lời có chút hàm hồ.

"Người làm thử, ta trước thử xem có khiến ta luống cuống hay không." Phạm Tuyên Từ nói ra.

"Ha ha, Tuyên Từ, người muốn nhìn a, nói trước a, người cũng không nên làm ầu. Ta còn chưa không chế tốt cái pháp bảo này, vạn nhất lỡ làm người bị thương, vậy thì không phải lỗi ta a."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 48: Tuân mệnh, sư phụ

Người thanh niên này tên là Tôn Đồng Tu, môn phái của gã mặc dù không phải rất cường đại, nhưng mà đã đặt chân trên Vạn Thánh sơn này rất lâu rồi, đối với tu sĩ mà nói, sống đủ lâu, vậy thì so với người khác sẽ nhiều hơn một từng trải, chỉ ít đã thấy nhiều, cũng tựa như tiến gần đại đạo hơn một ít.

Lúc dạy bảo tọa hạ đệ tử thì cũng có thể lấy một ít người từng danh vọng nhất thời rồi lại như lưu tinh xệt xuống để làm ví dụ thực tế.

Tôn Đồng Tu đương nhiên đã nghe qua tên Đồ Nguyên, hơn nữa sư phụ của gã còn coi Đồ Nguyên như một đặc thù để giảng, nói người như Đồ Nguyên, tuy rằng phía dưới kim đan nhìn như vô địch thủ, kì thực thì nếu muốn tiến thêm một bước cơ hồ là không có khả năng, có khả năng cả đời sẽ chết già tại trong danh vọng phía dưới kim đan vô địch thủ, khó có tiến thêm.

Sư phụ của gã còn có nói, tu vi dưới kim đan không tính là cái gì, không được kim đan, cuối cùng chỉ tính là được cái vỏ ngoài của pháp, chỉ có kết được kim đan, mới có thể đủ chân chính biết được bản chất của đạo pháp. Cho nên tại dưới kim đan, nếu là có một kiện pháp bảo vô cùng tốt, người có tu vi cao cũng là thúc thủ, phá không được.

Lão ta còn đưa ví dụ, nói theo năm theo tháng, người này tu vi cao hơn người kia, thế nhưng là cái người kia chính là dựa vào một kiện pháp bảo đặc biệt, khiến đối phương thúc thủ vô sách.

Cho nên, Tôn Đồng Tu mới có lời nói như thế. Trước đoạn thời gian sư phụ vừa ban cho gã một kiện pháp bảo tên là Càn Khôn Âm Dương Độc Hóa trảo, không chỉ có thể bao lấy địch nhân, dựa vào độc hóa luyện hóa, còn có thể bao mình lại để hộ thân.

Tôn Đồng Tu dừng lại tại một bên, đầu lưỡi lật một cái, một cái chụp nho nhỏ đỏ sậm nhìn như chuông xuất hiện, há mồm phun ra, cái chụp kia bay ra, rơi ở trên tay gã.

Phạm Tuyên Từ biết môn phái của Tôn Đồng Tu có một pháp môn giấu bảo dưới lưỡi, nhìn thấy pháp bảo của gã xuất hiện, con mắt tức thì sáng lên.

"Người nhìn rõ đi, cái Càn Khôn Âm Dương Độc Hóa trảo này của ta, nếu là bị người công kích thì còn biết phản chấn lại tổn thương người. Người phải cẩn thận, vạn nhất bị độc hóa bắn lên người, thì không tốt đâu. Bị độc hóa này đốt bị thương thì cũng không phải dễ dàng chữa trị. Chỉ có độc môn linh dược của sư phụ lão nhân gia của ta mới có thể chữa lành dấu vết do độc hỏa thiêu đốt, sư phụ người là trăm triệu trị không được."

Nếu là không có nói câu sau cùng còn đỡ, nhưng mà có một câu sau cùng kia, sắc mặt Phạm Tuyên Từ liền lạnh hơn mấy phần.

"Người chuẩn bị xong rồi chưa?" Phạm Tuyên Từ hỏi.

Tôn Đồng Tu niệm động chú ngữ, Càn Khôn Âm Dương Độc Hóa trảo rời tay bay lên, tức thì, trên Càn Khôn Âm Dương Độc Hóa trảo có độc hỏa lưu chuyển. Hạ xuống, bao Tôn Đồng Tu vào trong đó, làm như vậy là muốn Phạm Tuyên Từ tùy ý công kích rồi.

Nhìn Tôn Đồng Tu được che chở trong Càn Khôn Âm Dương Độc Hóa, trong lòng Phạm Tuyên Từ dâng lên hưng phấn cường liệt, từ sau khi thua ở đạo pháp đại hội lần trước, Đồ Nguyên lại truyền cho nàng một môn kiếm thuật, tên là Trảm Nhạc.

Thái Âm Trảm Linh kiếm tuy mạnh, nhưng bộ phận mà Đồ Nguyên có được là để trấn ma niệm trong tâm hồ, hẳn có thể dẫn ra ngoài thân, dùng để đối địch đã là phi thường không dễ. Bất quá Đồ Nguyên xem nhiều đạo thư như vậy, lại từ Cổ Thụ Lâm được tới một ít pháp môn luyện kiếm, sau cùng tổng kết ra một môn Trảm Nhạc kiếm thuật.

Điểm chính yếu nhất của Kiếm thuật là ở chỗ ý niệm của bản thân. Nếu tâm chí kiên định, một cọng cỏ khô tại tay cũng có thể trảm đứt núi non.

Cần như toàn bộ thời gian một năm trời, Phạm Tuyên Từ đều là đối diện một ngọn núi mặt sau Thượng Thanh nhà gỗ, cầm kiếm mà chém, nàng chém chính là một ngọn núi kia, nhưng lại cũng không phải một ngọn núi kia.

Tại dưới núi ngẩng đầu nhìn lên thì Đồ Nguyên từng hỏi nàng có cảm giác gì, nàng nói đây là một ngọn núi lớn, Càn Khôn tạo hóa, nhân loại tại trước mặt nó quá nhỏ bé rồi.

Vì vậy Đồ Nguyên liền hỏi nàng, có tin có một ngày mình có thể một kiếm trăm đôi nó hay không.

Lúc đó nàng không có trả lời, mà Đồ Nguyên thì trả lời thay: "Ta tin tưởng ngươi có thể. Hôm nay, ta truyền cho ngươi Thượng Thanh Trảm Nhạc kiếm thuật. Hi vọng có một ngày vô luận là đối diện trắc trở gì, cũng có thể một kiếm trăm võ."

Nàng không biết mình luyện được thế nào rồi, cho nên khi nhìn thấy Càn Khôn Âm Dương Độc Hóa trảo của Tôn Đồng Tu thì cảm thấy hưng phấn, nàng nghĩ trong lòng cuối cùng có thứ để thử tu vi của mình rồi.

Nàng lấy thanh Băng Phách hàn quang kiếm vẫn luôn không rời thân ra, hơi hơi nhắm mắt lại, ngẩng đầu, cảm kiếm gió lên, một mảnh hàn quang tỏa ra, một mảnh hoa tuyết băng hàn lấy nàng làm trung tâm tung bay, đồng thời lại có loại ngưng trọng xuất hiện trên kiếm thượng.

Nàng mở mắt, trong mắt đã không có Tôn Đồng Tu cùng Càn Khôn độc hóa trảo kia rồi.

"Nhanh lên một chút a, Tuyên Từ." từ trong Càn Khôn độc hóa trảo truyền ra tiếng Tôn Đồng Tu.

Trong mắt Phạm Tuyên Từ là ngọn núi nguy nga kia, núi cũng không chân thực, mà như một cái bóng trầm trọng đặt ở trong lòng nàng.

"Thượng Thanh, Trảm Nhạc..."

Phạm Tuyên Từ hét lớn một tiếng, Băng Phách hàn quang kiếm chém ra, cũng không có linh quang lóng lánh gì, chỉ có nghiêm trọng cùng mộc mạc, một kiếm này trầm trọng như núi.

"Xong rồi chưa, Tuyên Từ."

Kiểm hạ xuống, nơi hàn ý trên kiếm đi qua, độc hóa trên Càn Khôn Âm Dương Độc Hóa trảo đúng là trong nháy mắt bị đóng băng, theo đó cái chụp kia xuất hiện một cái vết nứt thật sâu, sau đó là rất nhiều vết nứt như mạng nhện lan tràn khắp Càn Khôn Âm Dương Độc Hóa trảo.

Độc hóa tắt, Càn Khôn âm dương trảo rầm rĩ một tiếng, linh quang cấp tốc tối đi, từ cao cỡ một người nhanh chóng thu nhỏ còn cỡ bàn tay, rơi trên mặt đất.

Tôn Đồng Tu há miệng đứng ở nơi đó, nhìn Càn Khôn Âm Dương Độc Hóa trảo tràn đầy vết nứt, sau đó ra sức dụi dụi mắt, nói ra: "Tuyên Từ, ngươi dùng pháp thuật gì mà còn có thể hình thành cái huyền ảnh chân thật như vậy, làm ta hoảng sợ, mẹ ta ơi, thiếu một chút còn cho rằng Âm Dương trảo thật sự bị phá hủy rồi, đây chính là pháp bảo có thể khiến ngay cả sư phụ ngươi đều phải luống cuống a."

Tôn Đồng Tu cầm cái Càn Khôn Âm Dương Độc Hóa trảo nứt vỡ trên mặt đất kia lên, tung tung trên tay, nói ra: "Ngay cả trọng lượng cũng giống như thế, ta nói a, cái huyền thuật này của ngươi xác thực có điểm cường, sư phụ của ngươi xác thực có chút bản lĩnh, chỉ là quá nghèo." Nói xong gã cầm lấy cái pháp bảo đã tàn phá kia ném vào trong thủy đầm.

Sau đó nhắm mắt lại, nói ra: "Tuyên Từ, để xem ta làm thế nào phá ảo thuật của ngươi."

Theo đó liền nghe gã niệm pháp chú, tại khóe miệng của gã, một phiên hư không rung động, linh quang hóa thành sóng gợn nhộn nhạo. Chờ lúc gã lại mở mắt ra thì chỉ nhìn thấy Phạm Tuyên Từ đang ở bên cạnh giặt đồ, cũng đã giặt xong một bộ cuối cùng rồi.

Sau đó, gã bắt đầu có chút hoảng rồi.

"Tuyên Từ, cái này, còn là trong huyền ảnh sao?"

"Không phải."

"Vậy, pháp bảo của ta đâu chứ?"

"Bị chính ngươi ném rồi."

"A, không có khả năng a."

"Một tiếng bồm vừa rồi, là ném vào trong thủy đầm này."

Mặt Tôn Đồng Tu thoáng cái trắng bệch: "Không có khả năng, không có khả năng, cái pháp bảo này của ta sáng lên một cái thì ngay cả sư phụ ngươi cũng phải luống cuống, thế nào có thể bị ngươi phá chứ."

Phạm Tuyên Từ liếc gã một cái khinh bỉ, cũng không có nói cái gì, bê chậu gỗ lên rồi đi, đi hơi xa một chút, nàng nghe được một tiếng kêu gào tê tâm liệt phế, sau đó là tiếng thùm thụp, có người nhảy vào trong nước rồi.

Tôn Đồng Tu đã nhảy vào trong nước tìm kiếm cái Càn Khôn Âm Dương Độc Hóa trảo tàn phá bị chính mình ném đi.

Phạm Tuyên Từ trở lại Thượng Thanh nhà gỗ, nhìn thấy sư phụ của mình chấp tay sau đít đứng ở trước thần tượng, dáng vẻ uy nghiêm, nàng phoi xong y phục, liền nghe sư phụ nói: "Tuyên Từ, gần đây người tu hành có phần chăm chú, không tệ không tệ, theo vì sư đi phưởng thị một chuyến."

Khóe miệng Phạm Tuyên Từ hiện lên nụ cười.

"Tuân mệnh, sư phụ."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 49: Triệu đồng

Toàn bộ Vạn Thánh sơn có bốn cái đường phố chuyên dành cho người tu hành mua sắm, vị trí nơi ở của Đồ Nguyên là phía tây Vạn Thánh sơn, cho nên phường thị sẽ tới có tên là Tây Môn phường thị.

Sợ với Vụ Hạp cốc mà Đồ Nguyên đã tới qua kia, quy mô phường thị này lớn hơn rất nhiều, những gì Vụ Hạp cốc có bán, nơi đây đều có, nơi đó không có, nơi đây cũng có.

Từ pháp bảo cường đại, đến các loại vật phẩm trang sức giúp thỏa mãn tâm lý làm đẹp, từ sinh linh sống đến tử linh, từ Đà Sơn thú to lớn đến ấu trùng nhỏ như bụi.

Phạm Tuyên Từ đi tới Tây Môn phường thị rõ ràng rất vui, liên tục dừng lại tại một ít quầy hàng nhỏ, cầm lấy những món trang sức đủ mọi màu sắc lên xem, cũng không ngừng hỏi sư phụ mình có đẹp hay không.

Đồ Nguyên đánh giá, nói: "Nhìn không đẹp."

Nàng liền nói ánh mắt sư phụ quá kém, thảo nào lâu như vậy còn không có tìm được một sư nương đem về.

Đồ Nguyên nghe đến đó đúng là nhớ tới Diêu Dao, vị nữ tử làm bạn với trùng kia, năm đó sống chung ba năm, Tứ Thủy Thành, vĩnh viễn ký ức, cho đến ngày nay, mỗi điểm đều nhớ ở trong lòng.

Cũng không biết bây giờ nàng đang làm gì.

"Sư phụ, cái này coi được không?" Phạm Tuyên Từ cầm một cái mũ hoa hỏi Đồ Nguyên.

"Quá tục không xứng với người." Đồ Nguyên nói ra.

Phạm Tuyên Từ nhếch miệng, nói một câu không có ánh mắt, sau đó rất nhanh bỏ mũ xuống.

Hai người một mực đi dạo, đi tới trước một cửa hàng treo chiêu bài chuyên kinh doanh pháp bảo, khi đi vào, thì ra không gian bên trong thật lớn, Đồ Nguyên trước tiên cảm ứng được mình tiến vào trong một cái Càn Khôn không gian, rất lớn, trong này bán y phục đương nhiên không chỉ là một nhà, rất nhiều, mỗi một nhà đều có một vị trí, trái lại như là truân tâm thương mại ở địa cầu kiếp trước.

Chỉ là ở địa cầu thì phải xây dựng một cái trung tâm thương mại, mà nơi đây thì là chỉ cần một cái Càn Khôn bảo vật là được.

"Vị chân nhân này, cần mua pháp bảo không?"

"Pháp sư. Muốn cái gì, xem một cái đi, nhìn hợp ý thì có thể thử trước một cái."

"Đạo trưởng. Ta cảm thấy một kiện này đặc biệt hợp với loại khí chất thanh nhã của ngài."

...

Người bán y phục đa số đều là một ít nữ tử tu vi cũng không cao, hoặc là tuổi trẻ, hoặc là hơi lớn chút, nhưng tất cả đều là có nhan sắc.

Đồ Nguyên kỳ thực không quan trọng việc có mua cho mình hay không, nhưng mà nhớ tới Phạm Tuyên Từ đã nói một năm không có thay quần áo, trong lòng cảm giác nên có chút cái này cái kia, còn là mua mấy món để thay đổi đi, tuy rằng hiện tại mình nước lửa không xâm không dính bụi, vô luận là y phục còn là thân thể cũng sẽ không bẩn. Dù cho là ô uế văng lên thân, linh khí nội ngoại xông rửa một cái, liền sẽ sạch sẽ.

Đồ Nguyên nói Phạm Tuyên Từ nếu nhìn trúng cái pháp bảo gì thì cứ mở miệng, sư phụ sẽ mua, Phạm Tuyên Từ luôn miệng nói ta cũng sẽ không tiết kiệm tiền cho người, người cũng chưa có giúp ta mua thứ nào như vậy.

Tuy là nói như vậy, nhưng mà nàng cũng không có mở miệng nói rõ muốn một cái nào, mỗi một lần nàng đều sẽ hỏi giá cả, sau đó nói nhìn không đẹp, khiến những người bán pháp bảo kia không muốn đáp lại nàng rồi. Đến sau, những người bán pháp bảo kia đại khái là cảm thấy thầy trò Đồ Nguyên không có khả năng mua được, chỉ là người vào xem cho đỡ nguyền mà thôi, nên dụng cũng không cho họ dụng, khi tìm hỏi thì bọn họ sẽ nói thẳng giá cả.

Phạm Tuyên Từ tức giận đòi ly khai, không xem nữa, lúc này, đột nhiên có một người hô: "Đồ chân nhân, ngươi thế nào tới nơi đây?"

Đồ Nguyên nghe giọng nói này có phần quen thuộc, nhìn qua, đầu tiên là sững sờ. Theo đó nhìn rõ rồi, người kia đúng là mình đã gặp trên đường, sau đó cùng nhau đi tới Vạn Thánh sơn này, Triệu Đồng, người nữ tử có trọng phụ bị gia thân hại chết, người con trai duy nhất thì không biết sinh tử, một đường chạy tới Vạn Thánh sơn tìm phụ thân mình.

Tại bên cạnh nàng có một vị thiếu niên hiếu kỳ nhìn Đồ Nguyên cùng Phạm Tuyên Từ.

"Ta ở cái đây không xa." Đồ Nguyên nói ra.

"Chân nhân, thật xin lỗi, lúc đó ta vội vã đi tìm phụ thân cứu chữa Truyền Tĩnh, chưa kịp cáo biệt với ngươi, thế cho nên sau lại vô pháp tìm được ngươi, thực sự là xin lỗi." Triệu Đồng nói ra: "Truyền Tĩnh, tới mau gọi chân nhân, hẳn chính là vị ân nhân cứu mạng mà nương thường kể với ngươi."

"Chân nhân ân nhân." Thiếu niên trái lại cũng nhu thuận.

Đồ Nguyên cười cười, đưa tay lấy ra một đạo phù, nói ra: "Trên người ta cũng không có thứ gì tốt, ở đây có một đạo bảo phù trừ tà, đưa cho ngươi, hi vọng về sau ngươi chớ tà tránh né, bình an."

"Cảm tạ."

Thiếu niên kia nhận lấy, rồi hiếu kỳ nhìn, Triệu Đồng ở bên cạnh cảm tạ.

Sau đó hướng Phạm Tuyên Từ nói ra: "Ngươi hẳn là Tuyên Từ đi."

"Đúng rồi, ta không nói lời nào, chính là muốn nhìn ngươi có còn nhận ta ta hay không." Phạm Tuyên Từ thay đổi rất nhiều, lúc đó nàng còn chỉ là một tiểu nha đầu, mà bây giờ đã là một vị cô nương, đi ở trong phường thị sẽ khiến một ít thanh niên nhân liên tiếp quay đầu nhìn lại.

"Mấy năm không gặp, lớn lên thật xinh đẹp, kém một chút là không nhận ra ngươi rồi." Triệu Đồng nói ra.

"Hi hi, thật a."

"Đương nhiên là thật."

...

"Tuyên Từ, ngươi cũng tại nơi đây a." Đột nhiên có một cái thanh âm hô lên, là một nữ hài tử lớn cỡ Phạm Tuyên Từ. Phạm Tuyên Từ nhìn thấy nàng ta, miệng lại nhếch lên, có chút mất hứng.

Một nữ tử kéo một trung niên nhân đi tới. Khi trung niên nhân nhìn thấy Đồ Nguyên thì trên mặt lập tức xuất hiện tươi cười, sai bước đi tới. Nhưng mà nữ nhân của lão ta lại tiếp tục mở miệng nói: "Tuyên Từ, sư phụ nghèo của ngươi, thế nào đã cho ngươi linh thạch tới đây mua pháp bảo rồi a."

Phạm Tuyên Từ biến sắc, Đồ Nguyên thì không sao, chỉ là ánh mắt nhìn về phía trung niên nhân kia liền không được tốt rồi.

Trung niên nhân rút ra cái tay bị kéo kia, phát tay tát lên mặt nàng kia một cái.

"Bốp... Ngươi nói chuyện vậy đó hả, ăn phân rồi hả, xin lỗi Tuyên Từ cô nương đi." Trung niên nhân mới nói xong, liền hướng Đồ Nguyên nói ra: "Thực xin lỗi Đồ Nguyên chân nhân, nàng có mắt không nhìn được chân nhân, cầu ngài buông tha nàng."

Nữ tử bị tát một cái kia sắc mặt đỏ bừng, nước mắt đảo quanh tròn mắt, nàng còn không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng mà lúc này trung niên nhân kia lại quát khê: "Còn không xin lỗi."

"Được rồi, được rồi, ngươi tát một cái vậy cũng đủ rồi." Đồ Nguyên không thích bị người khác vậy nhìn, bởi vì những người bán quần áo lúc trước kia đều có chút ngạc nhiên nhìn tới bên này.

Bọn họ thế nhưng là nhận ra trung niên nhân này, tu vi lão ta tuy rằng không thể nói là cao, nhưng mà nhà có của cải, thường dẫn nữ nhân tới nơi đây mua các loại pháp bảo hoa lệ, thế nhưng là hiện tại vậy mà lại ăn nói khép nép như vậy, còn xin lỗi một đôi thầy trò nhìn qua rất bần hàn, thế nào sẽ không khiến bọn họ cảm thấy kinh ngạc chứ.

"Vâng vâng vâng, chân nhân rộng lượng. Chân nhân là cần mua thứ gì sao? Không bằng để tại hạ trả thay?"

"Không cần, tiền mua chút pháp bảo vẫn là có." Đồ Nguyên nhàn nhạt nói ra.

Triệu Đồng ở bên cạnh cũng là có chút kinh ngạc, nhưng mà sau đó nghĩ đến biểu hiện của Đồ Nguyên tại trong biển cát kia, liền minh bạch mấy phần.

"Đúng vậy, không nhọc Bàng tiên sinh hao tâm tổn trí rồi, Đồ chân nhân là ân nhân cứu mạng của ta, tại ta nơi đây, thế nào lẫn để Đồ chân nhân trả tiền chứ."

Vị Bàng tiên sinh kia lại một lần nữa kinh ngạc rồi, biến hiệu pháp môn tiệm này tuy rằng nhìn qua không phải quá nổi danh, nhưng mà bối cảnh lại là cực kỳ không phổ thông.

"Vâng vâng, Đồ chân nhân giao hữu rộng rãi, tương lai nhất định đến nhà chân nhân để bồi tội." Trung niên nhân họ Bàng nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 50: Cầm thư

Đối với Đồ Nguyên mà nói, những thứ này chỉ là chút nhạc đệm, nhưng mà Phạm Tuyên Từ thật cao hứng.

Nàng nói với Đồ Nguyên nữ hài lúc này kia đúng là nàng quen biết, chỉ là sư phụ nàng ta bị chết, cho nên nàng ta rời Vạn Thánh sơn, trở thành thiếp của một vị đại quân sự trong Bàng gia dưới Vạn Thánh sơn.

Đồ Nguyên nói với nàng: "Loại người này đã đứt đường tu hành, người không cần để lời nàng ta nói hôm nay ở trong lòng, cũng không nên bởi vì nàng ta bị tát một cái mà cao hứng, người cùng nàng ta đã không còn ngang hàng rồi."

"Vậy ta là ở vị trí nào, nàng ta ở vị trí nào a sư phụ?" Phạm Tuyên Từ hỏi.

"Người là sẽ kết kim đan, cầu đại đạo, cùng vì sư nhìn tận thiên hạ anh hào, mà nàng ta, nhiều nhất chỉ có thể ổn định sinh sống trong Bàng gia dưới Vạn Thánh sơn này, hoặc là sinh con đẻ cái, hoặc là có một ngày bị người vứt bỏ." Đồ Nguyên nói ra.

Đột nhiên Phạm Tuyên Từ cảm thấy sư phụ của mình kỳ thực rất biết nói chuyện, nếu như sư phụ chủ động theo đuổi nữ hài tử nào đó, e rằng không có mấy nữ hài có thể chống đỡ được lời sư phụ đồ ngon đồ ngọt.

Có thể gặp được người quen, là điều Đồ Nguyên không có nghĩ đến, cùng Triệu Đồng nói chuyện rất nhiều, khi biết được phụ thân của nàng đã tấn chức làm Thần an tu sĩ, Đồ Nguyên liền chúc mừng, lại biết được vị gia thần A Tư Nhĩ hại chết trượng phu của nàng vẫn chưa có bắt được, đồng thời cũng không thấy xuất hiện, Đồ Nguyên an ủi nàng, cũng nói nàng không nên thả lỏng cảnh giác, phải cẩn thận.

Sau đó Triệu Đồng liền lại nói muốn tặng pháp bảo cho Đồ Nguyên cùng Phạm Tuyên Từ, lúc đầu Đồ Nguyên cùng Phạm Tuyên Từ từ chối, nhưng mà Triệu Đồng lại nói những pháp bảo này đều là chính tay nhà ngài làm, Đồ Nguyên cùng Phạm Tuyên Từ mới nhận lấy, sau khi lưu lại địa chỉ nơi ở của nhau, Đồ Nguyên dẫn Phạm Tuyên Từ rời đi, sau đó lại tiếp tục đi đạo.

Khi bọn họ rời Tây Môn phường thị thì Phạm Tuyên Từ đã mua về rất nhiều thứ thường ngày nàng vẫn muốn mua nhưng lại chưa có mua được.

Sau nhất thời thả lỏng, Đồ Nguyên lại tập trung vào tu hành. Tu hành có thể làm cho hắn cảm thấy hạnh phúc, mỗi một lần tiến bộ đều như là thân cận hơn với cái thiên địa này một phần.

Bất quá, hắn y nguyên không có nghĩ được biện pháp đi mượn cầm thư trong giá sách kia để xem. Mỗi ngày vẫn cứ đến thư quán nhìn bản 《Bà La văn tự thông giải》kia. Theo thời gian một ngày một ngày trôi qua, cuối cùng hắn đã dịch hết toàn bộ Bà La văn tự trên bản trúc thư kia. Tự hắn viết ra một bản dịch với ngôn ngữ của thế giới này.

Đây là một quyển sách giảng thuật làm thế nào để trở thành một vị thần linh

Sách tên là《Đền nhang hóa thân biệt lục》, Đồ Nguyên đọc một lượt, những điều trong đó lắng đọng tại trong lòng hắn, hắn cảm thấy có lẽ có một ngày mình có thể bởi vì《Đền nhang hóa thân biệt lục》này mà phát sinh biến hóa, nhưng lại không biết rõ là lúc nào, cũng không biết sẽ có bộ dáng gì dùng phương pháp gì.

Hắn biết rõ mình cần phải kết kim đan. Lúc đó Tôn Đồng Tu kia nói sư phụ già nói mình sẽ chết già tại phía dưới kim đan, khi nghe một câu nói này hắn chỉ là cười cho qua, Bây giờ nhớ lại, đúng là có mấy phần cảm giác một lời đã định.

Lẽ nào ta thật sẽ như thế?

Đồ Nguyên hoàn toàn không biết làm thế nào kết kim đan.

Phạm Tuyên Từ cũng phát hiện sư phụ của mình tựa hồ có chút buồn bực.

"Sư phụ, người có chuyện gì không vui sao? Ta nghe người ta nói, có gì không vui thì nói ra, như vậy mới sẽ không sinh sôi tâm ma."

Đồ Nguyên khoát khoát tay, thể hiện không cần nài nỉ.

Đồ Nguyên rất rõ ràng mình cần cái gì, chỉ là vô pháp làm được mà thôi.

Một ngày này, đột nhiên có người tới thăm.

"Di, Thượng Thanh. Tên này thực sự rất hay."

Đồ Nguyên nghe giọng nói này có phần quen tai, rồi lại nhất thời nhớ không nổi là ai, thần niệm cảm ứng, chỉ cảm ứng được một khối hình người đen trầm như tảng đá, nhận không ra.

Đi ra nhà gỗ nhìn một cái, một người mặc hắc sam bào ôm tay đứng ở nơi đó. Vừa nhìn thấy hắn, Đồ Nguyên lập tức nhớ ra, hắn là Trần Vô Tuyệt, là vị khổ tu trong biển cát kia, lúc đó hắn bị gai đuôi của Hạt yêu vương đâm trúng, lại vẫn cứ có thể sống sót, có thể thấy xuất thân của hắn bất phàm.

Khiến Đồ Nguyên cảm thấy bội phục nhất chính là hắn có can đảm tại sau khi đuôi của hạt yêu vương khai đâm ra rồi mới đi trốn. Có được hạt vĩ châm đã mấy năm rồi, Đồ Nguyên phi thường rõ ràng, phù văn thiên nhiên ở trên Hạt vĩ châm là cường đại và đặc biệt cỡ nào.

Trần Vô Tuyệt vẫn là qua một đoạn gian liên sẽ đi khổ tu, ở các địa phương khác nhau. Bất quá tại lúc không có khổ tu thì tính cách hắn còn là khá phóng khoáng.

Hắn nói với Đồ Nguyên, khi đó bởi vì bản thân bị trọng thương, cho nên vội vã về sư môn, khi ổn định thương thế, quay lại tìm Đồ Nguyên thì tìm không được rồi, chỉ nghe nói Đồ Nguyên là đoạt lấy Ngân Giáp thi mị của người khác sau đó liền tiến lên Vạn Thánh sơn.

Đồ Nguyên nghĩ đến lúc đó bởi vì lấy được Ngân Giáp thi mị kia không chính đáng, cho nên khi bán đi, hắn cũng không có để lộ tin tức về mình, hắn sợ chủ nhân Ngân Giáp thi mị kia tìm tới, điều này cũng khiến Trần Vô Tuyệt không thể tìm được hắn.

Sau cùng, hắn nói cho Đồ Nguyên biết, lần này trở về đây, nghe Triệu Đồng nói Đồ Nguyên ở tại nơi này, liền tìm tới, bởi vì hắn phải lập tức bế quan xung kích kết đan rồi.

Sau đó lại hỏi có điều gì cần hắn hỗ trợ hay không.

Khi nghe hỏi như vậy, trong lòng Đồ Nguyên tức thì động tâm rồi, hắn nghĩ nhờ Trần Vô Tuyệt hỗ trợ mượn cảm thụ, chỉ là không biết Vô Tuyệt có thể mượn được hay không, hơn nữa, hắn ta cũng không giống là loại người sẽ tố giác mình.

Trần Vô Tuyệt hiển nhiên cũng nhìn ra Đồ Nguyên có việc cần hỗ trợ, liền nói: "Tại trong biển cát xem một chút ta đã mất mạng, được người giải cứu, bây giờ biết rõ người có khó khăn, nếu là ta không có giúp người hóa giải mà đi bế quan kết đan thì đại khái là thành không được, coi như là vì giúp ta kết đan đi, thỉnh người nhất định phải nói ra khó khăn trong lòng."

Đồ Nguyên suy nghĩ một chút, nói: "Ta cũng không gạt người, xác thực ta có một cái trở ngại về việc tu hành. Người cũng biết đó, toàn bộ những gì ta tu hành đều là tự mình tìm kiếm, kết phù cũng đã năm năm rồi, bây giờ nhưng không có cách nào tìm được phương pháp kết đan."

Trần Vô Tuyệt gật gù đầu.

"Trên Vạn Thánh sơn này, có gì ta đều sẽ tới nhìn, tại trong thư quán cũng xem rất nhiều đạo thư, đối với tình huống bản thân, ta cũng rất rõ ràng. Bởi vì đan phù của ta có điểm bất đồng với người khác, cho nên, định mời người giúp ta cùng vào thư quán mượn đùm mấy bản cảm thụ ra xem."

"Về việc này?" Trần Vô Tuyệt hỏi.

"Đúng."

Trên đời này, chỉ có một loại cảm thụ, chính là tất cả sách về phương diện tu hành thần linh.

Trần Vô Tuyệt vỗ đùi, nói ra: "Cái này đối với tán tu các người có lẽ có điểm khó, đối với ta mà nói tuyệt không khó, chỗ sư phụ ta có mấy bản, ngày mai ta sẽ mang tới cho người xem. Nga, không được, loại sách này không thể mang ra ngoài, như vậy đi, ngày mai ta tới đón người, ta đưa người tới thẳng chỗ sư phụ ta để xem, lúc nào xem hết thì lúc đó trở về, như thế nào?"

Đồ Nguyên suy nghĩ một chút, nói ra: "Cũng được, bây giờ để ta an bài một chút, ngày mai đi theo người."

"Tốt, cứ như vậy đi." Trần Vô Tuyệt thực hiện được một vấn đề trong lòng, tâm tình rất tốt rồi đi.

Có một số người thích tại trước lúc xung kích một cái đại cảnh giới thì đem toàn bộ lo lắng đều làm xong, kết thúc những ân oán ở trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 5 - Chương 51: Đột kích

Môn phái của Trần Vô Tuyệt gọi là Long Hồ Tịch Diệt tự, đây là một phái nổi danh lừng lẫy trên Vạn Thánh sơn này.

Theo Trần Vô Tuyệt đi tới Long Hồ Tịch Diệt tự, đầu tiên là dẫn đi gặp sư phụ Khô Trúc pháp sư của hắn. Khí tức trên người Khô Trúc pháp sư rất giống hòa thượng trên địa cầu tại kiếp trước của Đồ Nguyên, chỉ là không phải đầu trọc, mà là tóc ngắn, người khoác áo bào trắng.

Khác với những tu sĩ cường đại khác chính là thân thể ông ta giống như là củi đốt vậy, không có chút tươi sáng của vật sống có nước, cũng như vậy, nhãn thần cũng không lợi hại giống như tu sĩ khác, mà là rất mờ đục, phi thường vô thần.

Ông ta nhìn thấy Đồ Nguyên, chỉ là hỏi tên Đồ Nguyên một cái, sau đó cảm tạ Đồ Nguyên tại trong biển cát đã cứu đệ tử của ông ta rồi nói đệ tử Trần Vô Tuyệt của mình dẫn Đồ Nguyên rời đi.

Từ chỗ Trần Vô Tuyệt, biết sư phụ của hắn tu chính là Thạch Diệt thiên công trong Long Hồ Tịch Diệt tự, từ thể xác và tinh thần tịch diệt kia tìm về một tia quang minh.

Nhưng Trần Vô Tuyệt cũng không tu Tịch Diệt thiên công, hắn tu là Long Hồ thiên công, khi tu vi cao rồi, một rồng một hồ chiếm giữ tại thân, cường đại vô cùng.

Long Hồ Tịch Diệt tự tính là môn phái cường đại trên Vạn Thánh sơn. Trần Vô Tuyệt dẫn Đồ Nguyên đi tới trước một tòa tháp, đầu tiên là một mình hắn tiến vào, sau một lát, Trần Vô Tuyệt dẫn Đồ Nguyên vào, sau đó đi thẳng vào một cái tịnh thất, bên trong chỉ có một cái bàn thấp, một cái ghế.

Sau khi Đồ Nguyên vào đến nơi đây, có một thiếu niên bưng nước trà đến, lại đốt lên đàn hương nâng cao tinh thần, sau đó liền đứng ở ngoài tịnh thất.

Trần Vô Tuyệt rời đi, không qua bao lâu liền ôm vào tới năm quyển sách, có dày có mỏng.

"Trong tự của chúng ta, sách về phương diện phương diện tu hành kia đều tại nơi đây, người an tâm ở đây xem đi." Trần Vô Tuyệt nói.

"Có phải người phải đi bế quan?" Đồ Nguyên hỏi.

"Đúng vậy."

"Được, người đi đi, ta ở lại chỗ này cho đến khi xem hết sẽ đi." Đồ Nguyên nói ra.

"Ừ, như vậy là tốt nhất." Sau đó lại chỉ thiếu niên ngoài cửa, nói: "Hắn gọi là Vô Tâm, nếu có chuyện gì thì cứ phân phó hắn đi làm. Còn có, tòa tháp này gọi là Tàng kinh tháp, là nơi chuyên để cất dấu điển tịch trọng yếu. Người không phải là đệ tử bản môn, vốn là không thể vào. Bất quá ta đã nói với Pháp Quyền sư thúc về người rồi, nếu có muốn xem cái gì, có thể nói với Vô Tâm, Vô Tâm sẽ đi nói cho Pháp Quyền sư thúc."

Đồ Nguyên phi thường cảm tạ, hắn biết rõ, mỗi một cái môn phái, nơi tàng kinh trọng địa như vậy đều không phải ngoại nhân có thể dễ dàng tiến vào. Vốn lúc đó hắn cứu Trần Vô Tuyệt cũng không có nghĩ tới cần hắn ta báo đáp mình cái gì, hôm nay lại có được hồi báo như vậy.

Trần Vô Tuyệt dặn dò xong những điều này, liền đi bế quan. Đồ Nguyên biết rõ, khi gặp lại hắn thì có lẽ hắn đã kết được đan rồi, hoặc là thất bại.

Nếu kết đan thất bại thì tinh khí thần sẽ tiêu hao rất lớn, muốn bổ trở lại thì cần thời gian rất dài, cần phải ăn một ít thiên tài địa bảo.

Đồ Nguyên uống một ngụm trà, sau đó ngồi xuống, tập trung tinh thần bắt đầu xem sách trên bàn.

Thân thể kết đan là như chế thuốc vậy, cần có chủ tài(tài liệu chính) cùng phụ tài(tài liệu phụ). Trong đó chủ tài là tinh khí thần trên thân thể dung hợp với linh khí những năm qua đã thu vào trong thân thể. Mà phụ tài thì là cần phải tại những thời điểm khác nhau trong lúc kết đan thu vào linh khí bất đồng, cuối cùng kết thành đan.

Mỗi một loại phương pháp kết đan đều là có các bước rõ ràng, mỗi một thời gian thu vào bao nhiêu phân lượng hóa linh khí, hoặc là thu vào ngôi sao tinh hoa, hoặc là cần thu vào bao nhiêu sấm sét chi khí, những điều này đều cần phải thể hiện rõ, cũng là hóa hầu mà người luyện đan nói tới.

Mà một đạo Vạn Pháp Âm Dương phù kết trong đan điền Đồ Nguyên này, hắn không biết cụ thể phải như thế nào mới có thể kết thành đan, thất bại một lần hai lần cũng được đi, nhưng nếu nhiều thì chỉ sợ là tiêu hao hết bản mạng linh khí của mình.

Hắn ở trong cái tịnh thất nhỏ nhỏ này xem sách thoáng cái đã hơn nửa tháng, hắn xem phi thường chậm, có lúc xem qua rồi còn sẽ lật xem lại.

...

"Tuyên Tử tỷ tỷ. Chân nhân còn chưa có trở về a."

Tại trước Thượng Thanh nhà gỗ, có một thiếu niên hỏi Phạm Tuyên Tử. Phạm Tuyên Tử tại nơi đó luyện kiếm, kiếm của nàng lúc nhanh lúc chậm. Chậm thì như đầy mải, nhanh thì như là lấy kiếm thì phù.

Thiếu niên kia chính là người con trai xem một chút thì chết của Triệu Đồng, hắn tên là Lý Truyền Tĩnh.

"Tuyên Từ tì, chúng ta đi đùa đi."

Phạm Tuyên Từ luyện kiếm, không có lý hấn, từ ngày kia, khi hấn gặp lại Phạm Tuyên Từ cùng Đồ Nguyên, tại sau khi Đồ Nguyên tiến nhập Long Hồ Tịch Diệt tự thì ngày hôm sau Triệu Đồng mang theo hấn tới, không có gặp được Đồ Nguyên, trái lại Lý Truyền Tinh tựa hồ cùng Phạm Tuyên Từ có chút hợp ý, mẫu thân của hấn tại nơi đó bán pháp bào, mà hấn thì là tới tìm Phạm Tuyên Từ chơi đùa.

"Sur phụ không tại, ta phải trông nhà."

Phạm Tuyên Từ vừa luyện kiếm vừa nói. Tại quanh thân nàng có một cỗ hơi mây tụ tập, mà thỉnh thoảng tại lúc mũi kiếm rất nhanh đâm ra thì sẽ phát ra tiếng xích xích. Gió tại Thượng Thanh nhà gỗ đều như là chuyển động theo kiếm của nàng, chỉ là gió đã trở lạnh, trong lúc mơ hồ hình như có hoa tuyết, mà mây thì như băng vân.

"Tuyên Từ tì, chỗ của ngươi chỉ có ba gian nhà gỗ, cũng không có gì khác, muốn trộm cũng không có thứ gì để trộm." Lý Truyền Tinh nói ra.

"Tiểu hài tử không biết không nên nói lung tung, trong nhà chúng ta thế nhưng là có bảo bối." Phạm Tuyên Từ nói ra.

Lý Truyền Tinh nhưng không tin, hấn bĩu môi, quay đầu lại nhìn nhìn nhà gỗ, hấn không tin nơi như vậy sẽ có bảo bối gì. Vừa quay đầu lại, đột nhiên nhìn thấy một cái người, tức thì trong lòng sinh ra khủng hoảng.

"Tuyên Từ tỷ tỷ, hấn tới rồi, thực nhân quý(quý ăn người)..." Lý Truyền Tinh kinh hoảng kêu to.

Phạm Tuyên Từ nghe giọng hấn không thích hợp, không giống như là giỡn chơi, lập tức thu kiếm, quay qua nhìn lên trên sườn núi, chỉ thấy có một người đang đi lên sườn núi chỗ Thượng Thanh nhà gỗ.

Vừa thấy đến người này, Phạm Tuyên Từ cả kinh. Nàng có ấn tượng khá sâu với người này, y chính là một người tại trong biển cát lúc đó, đã thi pháp lên người Lý Truyền Tinh, hại chết phụ thân A Tư Nhĩ của Lý Truyền Tinh.

Mấy năm trôi qua rồi, tướng mạo y không có chút biến hóa nào, chỉ là nhân thân càng thêm u tối, cỗ tà khí trên người kia cũng càng nặng rồi.

Trong lòng Phạm Tuyên Từ cũng là cả kinh, người này nhưng không dễ đối phó, năm đó là chạy thoát khỏi tay Ngân Giáp thì mị. mấy năm trôi qua rồi, cũng không biết có luyện thành bản lĩnh gì đặc biệt hay không.

"Tuyên Từ tì, làm sao bây giờ, Tuyên Từ tì, làm sao bây giờ." Triệu Truyền Tinh kinh hoảng: "Hay là chúng ta chạy đi."

Phạm Tuyên Từ lắc đầu, nói ra: "Ngươi vào trong nhà đi."

Lý Truyền Tinh lập tức trốn đến sau cửa phòng, nhìn ra phía ngoài.

"Ngươi còn dám đến nơi đây." Phạm Tuyên Từ rất quát hỏi: "Sur phụ ta cùng phụ thân của Đồng a di đang tìm ngươi khắp nơi, ngươi đúng là đưa lên tới cửa, tự tìm tử lộ."

"Hắc hắc, tiểu cô nương, ngươi cũng không cần phô trương thanh thế rồi, ta biết rõ, sur phụ của ngươi đã xuất môn rồi, rất nhiều ngày không ở nhà."

"Hừ, ngu xuẩn, ngươi lâu như vậy không lộ diện, như thế nào mới có thể khiến ngươi lộ diện chứ? Đương nhiên là phải giả bộ là ly khai, bây giờ, nếu ngươi đã tới rồi, vậy thì đừng nghĩ rồi đi." Phạm Tuyên Từ lạnh lùng nói ra.

Kiểm trong tay nàng tản ra hàn quang, Lý Truyền Tinh ở phía sau cửa kinh hi hỏi: "Thật là như vậy sao, Tuyên Từ tì."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 52: Thi mị không nghe lời

"Ha ha, tiểu cô nương, ngươi còn non một chút, A Tư Nhĩ ta đi khắp thiên hạ nhiều năm như vậy, sao lại bị mảnh khoé nhỏ nhỏ này của ngươi lừa gạt, bất quá ngươi có thể có phản ứng như vậy, cũng tính là đáng quý, như vậy, ngươi thành thành thật thật đi theo ta, ta có thể tha cho ngươi một mạng, nếu không, ta ăn ngươi." A Tư Nhĩ âm trầm nói ra.

Y từng bước một tới gần Thượng Thanh nhà gỗ, Phạm Tuyên Từ giương Băng Phách hàn quang kiếm chỉ ra, nói: "Năm đó bản cô nương đã nhìn ngươi không thuận mắt, bị ngươi chạy trốn, nếu hôm nay ngươi đã lại tới cửa, vậy bản cô nương để cho ngươi biết, Thượng Thanh phái ta là không dễ chọc."

Kiểm trong tay nàng chớp động hàn quang, trong mắt tuôn ra sinh chiến ý cường liệt, bất quá nàng không hề động, nàng đang đợi A Tư Nhĩ này xuất thủ, bởi vì nàng rất rõ ràng, mình cũng không phải là đối thủ, có khả năng làm chính là tự bảo vệ mình, mà có thừa khả năng tự bảo vệ mình, nàng lại muốn

nhìn một chút mấy năm tu hành này, mình y sai kém như thế nào.

Cho nên nàng không vào nhà, cũng không rời mái hiên.

Chỉ cần không rời bậc cấp trước nhà, nàng là có thể tại lúc không địch lại lui vào trong phòng, chỉ cần lui vào trong phòng, nàng tin tưởng mình là ở thế bất bại, bởi vì phù trận do sư phụ mình bày ra, dù cho là kim đan tu sĩ tiến vào cũng vị tất có thể toàn thân thối lui.

Tại kiển của nàng chỉ vào A Tư Nhĩ ở phía xa kia thì trong mắt y xuất hiện một tia tức giận, theo đó trên người y tung bay ra từng sợi hắc khí, hắc khí đung đưa trong hư không, giống như là vô số xúc tua hướng phía Phạm Tuyên Từ xoắn tới.

Tốc độ của hắc khí cũng không nhanh, nhưng mà lại bao phủ Thượng Thanh nhà gỗ, mắt Phạm Tuyên Từ chỉ nhìn thấy một mảnh hắc ám, tâm tình âm trầm kiển chế theo hắc khí che lấp phù xuồng mà tuôn lên trong lòng.

Đột nhiên, một đạo hắc khí như xà lao xuống Phạm Tuyên Từ, xông thẳng tới mặt.

Băng Phách hàn quang kiển trong tay nàng phóng ra hàn quang, những hắc khí kia liền bị kiển quang quấy vỡ, chỉ là hắc khí giống như có sinh mệnh. Sau khi vỡ lại hóa thành một mảnh vòng xoáy, giống như là cuốn tới quần lấy Phạm Tuyên Từ.

"Thái Âm Trảm Linh."

Kiếm trong tay Phạm Tuyên Từ xẹt qua hư không. Một đạo linh quang như trần gnon chìm vào trong vô biên hắc vụ.

Hắc vụ đúng là cấp tốc lui đi không ít, ngay sau đó mũi kiển ngưng kết linh quang, kiển quang lướt qua, hư không có băng vân ngưng kết, hắc khí đúng là bị đóng băng lại rồi.

"Muốn chết." Ngoài phòng, sau hắc vụ, A Tư Nhĩ quát lạnh một tiếng. Sau đó Phạm Tuyên Từ lui vào trong phòng, hắc vụ kia theo sát đi vào, trong chớp mắt, từ thần tượng bên trong phòng dâng lên thanh quang, thanh quang như ngọn lửa. Hắc vụ xông vào đều bị thanh quang thiêu đốt tán đi.

Những hắc vụ kia đúng là vô pháp lại tiến vào nhà gỗ nửa phần, Phạm Tuyên Từ thở ra một hơi. Bên cạnh Lý Truyền Tinh bị hù dọa phát run, thấy một màn như vậy, vẻ sợ hãi tan đi không ít.

"Hắn vào được không?"

"Đại trận do sư phụ ta bày ra nơi đây, há là loại tà ma này có khả năng đi vào được." Phạm Tuyên Từ tự tin nói ra, trước đó nàng cũng có một chút lo lắng, bất quá nhìn thấy hắc vụ kia trong nháy mắt bị đuổi tán đi, trong lòng đại định.

"Xem thi mị của ta." Đúng lúc này, Phạm Tuyên Từ nắm lên Khu Thi chuông treo trên thần tượng, bắt đầu lay động. Tiếng chuông vừa vang, Lý Truyền Tinh liền nhìn thấy trong mặt đất chui ra một người toàn thân xán lạn ngân quang. Nó đầu tiên là nhìn thoáng qua Phạm Tuyên Từ, gằm nhẹ một tiếng.

"Bên ngoài." Phạm Tuyên Từ đưa tay chỉ.

Ngân Giáp thi mị nhào đi ra ngoài, hắc vụ khắp trời kia bị nó há mồm hút một cái, thu hết vào trong miệng nó.

A Tư Nhĩ kinh hãi: "Hắn vậy mà lại lưu cái Ngân Giáp thi mị này lại không có mang theo trên người, sao có thể như vậy." A Tư Nhĩ kinh hãi nói ra.

Thi mị không có chút nào chần chừ, nhào tới y, chỉ thấy thân thể thi mị nhoáng lên, tiêu thất tại nguyên chỗ, đột nhiên A Tư Nhĩ thấy chân mình căng thẳng, phát hiện chân đã bị một cái tay phủ đầy ngân giáp nắm lấy, một mảnh đất dưới chân không biết khi nào đã mềm hóa như ao đầm.

"Không."

Giọng y ngán ngùi, một tiếng còn chưa có gọi xong thì đã bị kéo vào trong mặt đất.

Thi mị luôn luôn bị chôn ở dưới nền đất, tựa hồ nó sử dụng thổ động thuật càng thêm thuận buồm xuôi gió rồi.

Phạm Tuyên Từ phi thường cao hứng. Nàng quyết định đem chuyện này kể lại thật hay cho sư phụ của mình nghe. Chỉ là qua một lúc lâu sau, cũng không thấy thi mị đi ra. Nàng bắt đầu có chút hoảng rồi, sau đó bắt đầu lay động Khu Thi chuông.

Nàng sợ vạn nhất thi mị này chạy rồi, nàng thể nhưng là rất rõ ràng, sư phụ phí rất lớn tâm huyết để tế luyện thi mị này.

Lý Truyền Tinh chạy đến, hỏi: "Tuyên Từ tỷ tỷ, cái ác ma kia đâu chứ?"

"Bị thi mị nhà ta ăn rồi."

"Ăn rồi?" Lý Truyền Tinh đầu tiên là rất không tin tưởng, ác ma kia những năm gần đây còn là thường xuất hiện tại trong mộng của hắn, cứ vậy liền bị ăn rồi!

Hắn nhìn nhìn bốn phía, cái gì cũng không có nhìn thấy.

"Tuyên Tử tí, người quá lợi hại rồi."

Phạm Tuyên Tử nhưng không có lý hấn, nàng nhưng phải muốn khóc rồi, thì mị chạy rồi, làm thế nào mới tốt.

Đó thế nhưng là sự phụ phí đại tâm huyết mới tế luyện được, hơn nữa, còn là mình và sự phụ hai người cùng tế luyện.

Trong mắt nàng đã ngân ngấn nước mắt, không ngừng lay động Khu Thi chuông.

Đột nhiên, nàng nghe được phía sau có động tĩnh, vội vàng xoay người, chỉ thấy phía sau không biết khi nào đã xuất hiện một cái hắc bào nhân, tí mị nhìn mặt nó, tràn đầy ngân giáp, không phải Ngân Giáp thì mị thì là gì chứ, chỉ là hiện tại trên mặt nó không còn ngân sắc lóng lánh giống như lúc mới hiện ra, đã nội liễm không ít.

Hắc bào trên người cũng không phải của nó, mà là của A Tư Nhĩ.

Thì mị đứng ở nơi đó nhìn Phạm Tuyên Tử, một tiếng không ra.

Phạm Tuyên Tử thở cũng không dám thở, tâm tình căng thẳng hơi hơi thả lỏng một ít, không chạy mất là tốt rồi.

"Tuyên Tử tí, thì mị nhà người thật oai hùng." Lý Truyền Tinh nhìn thấy thì mị thì kinh hãi nói ra, chạy tới, đưa tay sờ cái tay tràn đầy ngân giáp của thì mị.

"Đừng nhúc nhích." Phạm Tuyên Tử vội vàng hô.

Tay Lý Truyền Tinh vừa vươn ra liền rút trở về, ngẩng đầu nhìn thì mị, chỉ thấy hai mắt thì mị trôi nổi huyết quang đang nhìn chăm chăm mình.

Hắn kinh sợ quát to một tiếng chạy tới phía sau Phạm Tuyên Tử.

"Người không nên xằng bậy. Người đã ước định với sự phụ ta rồi, đợi sự phụ ta được chứng đại đạo thì cũng chính là lúc người tự do." Phạm Tuyên Tử khẩn trương nói ra.

Thì mị gầm nhẹ một tiếng, Phạm Tuyên Tử cũng không biết nó có ý tứ gì, chỉ đành lay động Khu Thi chuông, nói: "Bây giờ đã không còn chuyện của người rồi, người còn là về trong nhà gỗ ngủ trong lòng đất đi thôi."

Nhưng mà thì mị căn bản không để ý tới nàng, đi vào trong phòng, nhìn thấy thần tượng, đưa tay muốn cầm lấy Thất Bảo Như Ý trên thần tượng, trên như ý tỏa ra thanh quang, đối với loại tử linh được âm lệ chỉ khi ngưng tụ như nó mà nói, thanh quang kia giống như là liệt diễm.

Thì mị vội vàng rút tay về, không dám đụng vào.

Phạm Tuyên Tử đi theo phía sau thì mị. Thì mị ngậy người trong nhà gỗ một hồi, lại đi ra nhà gỗ, Phạm Tuyên Tử nhanh chóng đi theo, nói: "Người không nên đi loạn, địa phương chúng ta ở lại chính là trên sườn núi này, nếu người đi xa, sẽ bị người khác đánh giết."

Phạm Tuyên Tử cũng không biết có phải do nó nghe hiểu lời này hay là do cái gì khác, thì mị đứng là không ly khai sườn núi này, chỉ tại trên sườn núi quanh nhà gỗ đi đi dừng dừng, khi thì ngẩng đầu nhìn ra phương xa, khi thì đứng đối diện thân cây dờ ra mấy canh giờ. Ngay từ đầu Phạm Tuyên Tử còn sẽ sợ nó bỏ đi, một mực đi theo không xa, sau lại phát hiện nó giống như sẽ không đi, liền bỏ xuống phần nửa lo lắng rồi.

Mà Lý Truyền Tinh thì là chủ động nói sẽ giúp Tuyên Tử trông coi thì mị này, thì mị ngậy ra tại nơi đó, hẳn thì an vị tại cách đó không xa chống cằm mà thủ, có lúc còn sẽ tới gần nhìn, len lén nhìn lần giáp của thì mị kia.

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 53: Xa bĩ

Ngân giáp thì mị vẫn đi quanh Thượng Thanh nhà gỗ, lúc đầu còn có người tới hỏi Phạm Tuyên Tử xảy ra chuyện gì, bộ dáng ngậy dại của thì mị đứng là trở thành một nét riêng trước Thượng Thanh nhà gỗ.

Bởi vì sự phụ không tại, Phạm Tuyên Tử cũng không ly khai Thượng Thanh, điều này là Đồ Nguyên căn dặn, người khác tới gọi nàng đi chơi, trải qua chuyện của A Tư Nhĩ, nàng càng thêm kiên quyết không đi rồi, ai biết có người nào khác tính tính kẻ hay không chứ.

Đồ Nguyên xem những đạo thư về nhiếp vào đèn nhang nguyện lực trong thiên địa để tu hành, sau đó nhớ kỹ trong lòng, đọc đến lúc này đã hơn một tháng.

Đột nhiên có người hỏi: "Ai trong tĩnh thất?"

Vô Tâm ở ngoài cửa đáp: "Bẩm sư tỷ, là bằng hữu của Vô Tuyệt sư huynh."

"Nga, Vô Tuyệt sư huynh, mở cửa." Giọng nữ kia nói ra.

Đồ Nguyên ở bên trong nghe được rõ ràng, mấy ngày nay tới giờ, cũng từng có người mở cửa vào nhìn hán, đa số là tại sau khi nghe nói là bằng hữu của Trần Vô Tuyệt liền gật đầu tính là chào, sau đó không có quấy rầy.

Lúc này đây, hán cũng không có để ý, đầu tiên là vang lên tiếng đập cửa, theo đó cửa bị đẩy ra, ở cửa vào đứng hai nữ tử. Một người trước một người sau, khí tức trên người nữ tử đứng ở phía trước, Đồ Nguyên có thể xác định đối phương là đệ tử của Long Hồ Tịch Diệt tự.

Nhưng một vị nữ tử phía sau nàng lại khiến Đồ Nguyên có chút ngoài ý muốn rồi, bởi vì nàng đứng là vị nữ tử hắc dã gặp tại trong Vạn Thánh thư quán, người có tóc và đôi mắt màu lục đậm.

Nàng nhìn thấy ngồi ở bên trong là Đồ Nguyên thì cũng phi thường ngoài ý muốn.

Đồ Nguyên hướng vị nữ tử ở phía trước gật đầu, bày tỏ chào hỏi, cũng không có đứng dậy, bởi vì trên tay hán còn cầm sách, thời điểm này cũng không có người cho rằng Đồ Nguyên thất lễ, trái lại là người mở cửa sẽ cảm thấy mình thất lễ, bởi vì như vậy là mình quấy rầy người khác đọc sách.

Nữ đệ tử Long Hồ Tịch Diệt tự này đánh giá Đồ Nguyên, đồng dạng gật đầu, nhìn sách đặt trên bàn trước mặt Đồ Nguyên, nói ra: "Mấy ngày trước ta muốn tìm những sách này lại tìm không được, thì ra đều tại chỗ ngươi rồi."

"Xin lỗi, là ta hỏi mượn Vô Tuyệt sư huynh những sách này." Đồ Nguyên nói ra.

Nàng kia nói: "Không cần xin lỗi, ta cũng là đột nhiên nghĩ tới mới định nhìn xem, ngươi đã là hỏi mượn Vô Tuyệt sư huynh, vậy ta không quấy rầy rồi."

Đồ Nguyên gật đầu, cười cười, hán xác thực rất muốn toàn tâm toàn ý nhớ kỹ những sách này, sau đó trở về sẽ chậm rãi ngâm nghĩ.

Nàng kia lui ra ngoài, nhưng mà nữ tử tóc mặc lục kia lại đột nhiên mở miệng nói: "Vô Hối sư tỷ, chậm đã, người này tại nơi đây xem cầm thư, lẽ nào Vô Hối sư tỷ không sợ một ngày nào đó hán làm ác sao?"

Vô Hối sư tỷ nhún nhún mày, nói ra: "Nếu hán đã là do Vô Tuyệt sư huynh mang đến, vậy thì khẳng định không có việc gì, dù cho là hán thật đi lên con đường cầm kỳ kia, cũng tự động có Vô Tuyệt sư huynh thu hồi những gì hán học được từ Long Hồ Tịch Diệt tự chúng ta, cho dù là Vô Tuyệt sư huynh vô pháp thu hồi, Long Hồ Tịch Diệt tự chúng ta sẽ ra tay, cái này trái lại không nhọc Mặc Ngân muội muội hao tâm tổn trí rồi."

Đồ Nguyên nghe lời Vô Hối nói, mới biết được nữ tử này tên là Mặc Ngân. Hán ngồi ở chỗ kia không hề động, nhưng mà ánh mắt lại nhìn qua, khẽ cau mày, hiển nhiên Mặc Ngân này là muốn gây rối mình rồi.

"Vô Hối sư tỷ, ngươi hiểu lầm ta rồi, ý ta là, người này ta đã gặp, là một giới tán tu, trước đó vài ngày còn tại trong thư quán lên nhìn cầm thư trên giá sách, bây giờ lại tại trong Long Hồ Tịch Diệt tự các ngươi, ta sợ hán là có mục đích gì không thể cho ai biết, ngươi nhìn xem a, hán thể nào lại quen biết Vô Tuyệt sư huynh chứ, Vô Tuyệt sư huynh luôn luôn lấy tu hành làm trọng, hoặc là bế quan, hoặc là khổ tu..." Mặc Ngân còn chưa có nói xong, Vô Hối liền đã cắt đứt lời nàng nói.

"Ý của ngươi ta đã hiểu, nhưng ngươi cũng quá coi thường Vô Tuyệt sư huynh rồi, nếu huynh ấy đã dẫn hán đến nơi đây, như vậy nhất định là có nguyên nhân, hơn nữa tại trước lúc tới nơi này, khẳng định là đại sư bá xem qua, đại sư bá tu Tịch Diệt thiền, mắt ông ấy nhìn người không sai được, không nhọc Mặc Ngân ngươi hao tâm tổn trí."

Vô Hối nói xong gật đầu với Đồ Nguyên, nói ra: "Quấy rầy rồi, bắt quá, ngươi đã là tại nơi Long Hồ Tịch Diệt tự chúng ta xem những sách này, vậy vạn nhất đi lên con đường kia thì Long Hồ Tịch Diệt tự chúng ta thoát không được can hệ. Ta không biết ngươi có quan hệ như thế nào với Vô Tuyệt sư huynh, nhưng hi vọng ngươi có thể tuân thủ nghiêm ngặt tu hành chi nghĩa trên một mảnh thiên địa chúng ta."

Đồ Nguyên đứng lên, ôm tay hướng phía Vô Hối nói: "Đồ Nguyên ta tuy không phải hàng người đại đức gì, nhưng sẽ không đi lên con đường tà ma, nếu thật có ngày như vậy, tự có thiên phạt hàng thân ta."

Vô Hối nhìn chăm chú thật sâu vào mắt hán, sau đó gật đầu rồi đi.

Vị nữ tử tên là Mặc Ngân kia đồng dạng nhìn Đồ Nguyên, rồi đi, chỉ là trong ánh mắt của nàng nhiều ít có một chút ý tứ khác.

Sau đó, không có người lại quấy rầy Đồ Nguyên rồi. Hán ghi nhớ hết nội dung trong những sách kia, sau đó đi ra tĩnh thất, cáo từ người thủ hộ Tăng Kinh tháp, sau đó lại cùng Vô Tâm đi gặp sư phụ của Trần Vô Tuyệt, sau đó mới rời đi, trở về Thương Thanh nhà gỗ của mình.

Vô Tâm tiễn hán ra đến tận ngoài Long Hồ Tịch Diệt phái, Đồ Nguyên nói ra: "Nếu là Vô Tuyệt sư huynh kết đan thành công, còn thỉnh Vô Tâm sư đệ cho biết một tiếng."

"Sẽ." Vô Tâm đáp.

Đồ Nguyên gật đầu, rồi lui.

Một đường trở lại Thượng Thanh nhà gỗ, tâm tình của hắn đã hoàn toàn bất đồng với lúc đi tới Long Hồ Tịch Diệt tự, thời gian đó là mang theo một tia mong đợi cùng thấp thòm, mà hiện tại tuy rằng còn chưa có được đến phương pháp kết đan cho mình, cũng đã tìm ra phương hướng, biết mình phải đi như thế nào.

Bất quá, khi hắn nhìn thấy trước Thượng Thanh nhà gỗ của mình có một cái cương thi đứng ở nơi đó, nhìn mặt trời trên bầu trời thì hắn đột nhiên sùng sốt, lập tức nghĩ đến một cái khả năng không tốt.

Nhưng cũng may rất nhanh liền thấy được Phạm Tuyên Từ, chỉ cần nàng không có việc gì vậy thì không có gì rồi.

Phạm Tuyên Từ cũng nhìn thấy hắn.

"Sư phụ, người trở về rồi."

"Đúng vậy, trở về rồi, người thế nào lại thả thi mị ra rồi?"

"Giữ nhà, sợ người trộm đồ, trong nhà lại không có nuôi chó, cũng không có hổ, sư gì gì, chỉ có thể dùng thi mị trông coi rồi." Phạm Tuyên Từ rất nhanh nói ra một tràng lời nói.

"Giữ nhà?" Đồ Nguyên nhìn thi mị còn đang nhìn thái dương từ trên xuống dưới, nói ra: "Vậy thì cũng có thể, chỉ là rất không lịch sự, không hợp thanh danh 'Thượng Thanh'."

Phạm Tuyên Từ nói ra: "Sư phụ, người không biết, mấy ngày nay, có thật nhiều người đều tới hỏi có bán nó hay không."

"Vậy người nói như thế nào."

"Ta nói cái này là của sư phụ, sư phụ chưa trở về."

"Nga, sau đó bọn họ sẽ không có hỏi tiếp sao?"

"Sau đó bọn họ tới trộm." Phạm Tuyên Từ nói đến đây liền cười rộ lên: "Phương pháp của bọn họ đều không thể dùng, không có phương pháp nào có thể khống chế được thi mị của chúng ta, thi mị nhà chúng ta thật là lợi hại a sư phụ, chúng ta có phải hay không giúp nó đặt một cái tên chính thức a, tránh cho người khác hỏi tới thì không có chút khí thế nào."

Đồ Nguyên suy nghĩ một chút, cũng đúng, vậy thì đặt một cái đi, đặt tên là gì chứ.

Đột nhiên hắn nghĩ đến một cái tên: "Gọi là Xa Bỉ đi."

"Xa Bỉ?"

"Đúng."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 54: Chuẩn bị

"Xa Bỉ có ý gì a." Phạm Tuyên Từ hỏi.

Đồ Nguyên suy nghĩ một chút, nói ra: "Ở một nơi xa xôi, có một loại thi tên là Xa Bỉ, là thần chưởng quản trời tiết."

"Lợi hại như vậy, thần linh?" Phạm Tuyên Từ kinh ngạc hỏi.

Đồ Nguyên gật đầu.

"Thi mị nhà chúng ta sẽ lợi hại như vậy sao?"

"Sẽ." Đồ Nguyên đốt một nén nhang, nhìn thần tượng kia, đáp lời.

...

Sau khi trở về, Đồ Nguyên cũng không ra cửa, mà là đem toàn bộ những gì mình đã xem sao chép lại, bất quá không phải sao chép ra từng từng từng quyển, mà là đem những gì mình lý giải được ghi lại theo phương thức của mình.

Kết đan không phải việc một sớm một chiều, mà là một cái quá trình lâu dài. Tại trong quá trình này, không ngừng nhiếp lên linh khí bất đồng, sau đó dựa vào tự thân đạo hóa để tế luyện.

Bình thường người tu hành đều là lấy ngũ hành tinh khí làm chủ, lúc kết đan, ngũ hành tinh khí cần phải tại trong đan điền đạt được cân đối. Mà thiên địa tinh khí khác thì chỉ là tham gia làm phụ trợ.

Như Đồ Nguyên là lấy Nguyệt chi tinh hoa làm chủ, lại lấy ngôi sao chi tinh cùng thái dương tinh hoa làm phụ. Nhưng mà điều này không phải là then chốt, then chốt nhất là cần phải thu vào đèn nhang nguyên lực mới có thể giúp mình kết đan.

Điều này cũng quan hệ đến tu hành về sau của hắn, tại giai đoạn Thần anh sau này, Thần anh của hắn sẽ khác biệt với Thần anh của người khác.

Thần anh của người khác là cần phải từng bước một trải qua thiên địa cương phong tẩy lễ, chậm rãi phát triển thành nguyên linh, loại này có thể diễn biến ra các loại pháp tướng thiên địa.

Mà Thần anh của Đồ Nguyên thì có thể thu lấy tín ngưỡng đèn nhang trong thiên địa để phát triển, nhưng mà loại thu nạp đèn nhang để phát triển này có một cái tệ đoan, nếu như thu lấy lâu dài rồi, sẽ bởi vì cầu nguyện của người kèm trong đèn nhang ảnh hưởng tâm tính, dần dà, sẽ trở thành một loại thần linh, khi xuất hiện loại tình huống cảm thấy phi thường vui mừng đối với cầu nguyện của người nào đó thì đã cách thần hóa không xa rồi. Đến lúc đó liền sẽ có người tới chém giết.

Kỳ thực nếu như có tu sĩ thực nhiếp đèn nhang tín ngưỡng chỉ lực thì cũng sẽ không cho phép, nhưng mà vẫn cứ sẽ có tu sĩ đi lên con đường này.

Có một số môn phái đối với loại tu sĩ này là căm thù đến tận xương tủy. Nếu phát hiện ra, nặng thì giết chết, nhẹ thì phế bỏ tu vi, có số thì sẽ mất nhắm mắt mờ. Nhưng nếu là lại tiến thêm một bước, ví như có tu sĩ đi đáp lại mọi người cầu nguyện, đó chính là tối kỵ rồi, loại người này, tu sĩ những đại phái kia đại đa số thấy thì giết chết hoặc là giam cầm.

Vạn Thánh Sơn đối với cái này là tương đối cởi mở. Trên Vạn Thánh Sơn đa số là tán tu, từng người đều quản chút việc trước gia môn mình, không bị người tìm phiền toái liên tính là tốt rồi.

"Sư phụ, người cảm thấy ta nên chủng linh hóa gì cho tốt?" Phạm Tuyên Tử hỏi Đồ Nguyên.

"Thiên hóa."

"Vì cái gì a sư phụ, ta nghe nói Địa Sát độc hóa uy lực cường đại, bất cứ một nhóm linh hóa nào trong ngũ hành chi đều là có thể hóa thành bản mạng độn pháp." Phạm Tuyên Tử nói ra.

"Quá hạn hẹp, người tu hành chúng ta cũng không phải là vì đấu pháp, mục đích chính yếu là thọ cùng trời đất, có sự tiếp xúc cao nhất với cái thiên địa này, nếu như muốn làm được điểm ấy, chủng Thiên hóa là tốt nhất." Đồ Nguyên nói ra.

"Nga." Phạm Tuyên Tử đáp lời.

"Nếu người muốn chủng hóa, vì sư có một quyển bút ký do vì sư viết ra khi chủng được Thái Âm linh hóa, người có thể cầm nhìn xem." Đồ Nguyên nói ra.

"Được. Sư phụ." Phạm Tuyên Tử lập tức chạy đến phòng Đồ Nguyên tìm bút ký.

Đồ Nguyên thì là nhìn bầu trời.

Hắn không biết, ở ngoài một mảnh bầu trời này là cái gì, mà tại địa cầu một mảnh đỉnh miếu thì là mịt mờ hắc ám, từng cái tinh cầu.

Một phiến đại địa này không phải tròn, Đồ Nguyên cũng không biết biên giới ở nơi nào, nhưng mà hắn nghe người ta nói qua, trong địa lý đồ chí cũng có nói, biên giới đại địa là vô biên gió bão hải vực.

Trong gió bão đó tràn đầy thiểm điện bạo ngược. Hải vực sâu không lường được, đừng nói là phàm nhân không thể vượt qua. Dù cho là Thần anh tu sĩ cũng rất khó vượt.

Có lúc, Đồ Nguyên suy nghĩ có hay không một ngày nào đó, mình đột nhiên ngao du thiên địa tinh vực, đột nhiên trở lại một mảnh thời không nơi có địa cầu kia, sau đó đi tới địa cầu, hiện thân tại bầu trời, lớn tiếng tuyên bố, địa cầu bị mình chiếm lĩnh, từ lúc này địa cầu là thần vực của mình.

Nghĩ đến những điều này, hắn bỗng dưng muốn cười.

Những suy nghĩ này là nhân quả nghĩ loạn, hắn chỉ bắt đầu đi lên con đường kết đan.

Đến nay, hắn vẫn cứ rõ ràng nhớ kỹ lúc vừa tới trên cái đời này, mình đột nhiên tỉnh lại, trông thấy một thế giới lạ lẫm, tiếp đó rơi vào trong tranh đấu tại Âm Hồn Cốc, đến ở Tử Thủy Thành, sau đó lại bị hút vào Tử Thành, rồi một đoạn thời gian làm Khách mời tiên sinh tại trong Tạ đại tướng quân phủ kia, sau đó là bị giam cầm tại cấm tháp của Long Trì Thiên Cung.

Sau cùng trốn thoát, một đường đi tới cái Vạn Thánh Sơn này.

Hắn đột nhiên nghĩ người nhà của cái thân thể này của mình e rằng cũng không dễ sống, nếu là có cơ hội có thể gặp người nhà của cái thân thể Đồ Phong này, có thể trợ giúp được mình nhất định phải tận lực trợ giúp, dù sao đã chiếm cứ thân thể con trai đối phương.

Con đường tu hành, thường thường là cô quạnh, nhưng nếu hưởng thụ được loại bình tĩnh này thì đó là tự tại. Thường ngày, Cố Thụ Lâm thỉnh thoảng sẽ đến. Bây giờ không có Thôi Thành Hoa rồi, Cố Thụ Lâm liền thường tới chỗ Đồ Nguyên.

Cũng không có chuyện gì, đùa đùa Xa Bỉ thì mỉa mai, thỉnh thoảng chỉ điểm cho Phạm Tuyên Từ tu hành kiếm đạo.

Bạch Thanh Ngôn trái lại rất ít tới, nhưng mà nếu chỗ nàng có linh quả chín thì sẽ nói đồng tử đưa tới một giỏ. Có người đến thỉnh Đồ Nguyên hạ sơn trợ quyền, bởi vì cũng không gấp gáp cần có linh thạch, cho nên hắn liền không tiếp tục hạ sơn rồi.

Một ngày này, Đồ Nguyên đột nhiên nghe đến một tin tức.

Bởi vì việc Thôi Thành Hoa, có một vị Thần anh tu sĩ tiến vào địa phương kia tìm kiếm chân tướng, nhưng mà có một ngày Thần Anh tu sĩ kia vội vã trở về, không qua mấy ngày liền chết rồi.

Việc này nghe nói truyền tới tai Thanh Huyền tán nhân, Thanh Huyền tán nhân vốn định tự mình xuất thủ, chỉ là bởi vì Vạn Thánh Sơn này thông với thần vực, bị người khuyên can rồi, ông ta cần phải tọa trấn nơi này, vì vậy quyết định do người dẫn đội mang theo tu sĩ Vạn Thánh Sơn tiến vào cái địa phương kia, tiến hành đoàn đội lực soát.

Như vậy cần phải rất nhiều người, Bạch Thanh Ngôn tới hỏi Đồ Nguyên có muốn đi hay không, nếu như muốn đi thì nàng có thể Đồ báo danh thay Nguyên.

Đồ Nguyên vốn không dự định đi, nhưng mà Cố Thụ Lâm tìm tới, nói đây là một cái cơ hội, trước đây Vạn Thánh Sơn từng có loại đại hành động này, chưa từng có thất bại, hơn nữa, tình lâu như vậy, cũng nên trông thấy thiên địa khác rồi, đối với kết đàn cũng là có chỗ tốt.

Đồ Nguyên nghĩ lại, cũng phải, dù sao kết đàn không phải việc một sớm một chiều, liền quyết định cùng đi.

Vì vậy hắn bắt đầu làm chuẩn bị, chuẩn bị pháp phù, một ít pháp phù hắn cảm thấy khả năng dùng tới, còn có một chút chính hắn tự ngộ.

Về phần Xa Bỉ, hắn là không dự định mang đi, để lại chỗ này, cùng Phạm Tuyên Từ giữ nhà đi.

Bất quá, pháp bảo Thất Bảo Như Ý là nhất định phải mang.

Lúc này chỉ sợ không có bao nhiêu người có thể nhận ra như ý pháp phù trong Thất Bảo Như Ý rồi, tại trong Thất Bảo Như Ý đã là một mảnh trắng xóa, nhìn không thấy chút vân phù hoa văn nào.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 55: Trang viên

Trước mặt Đồ Nguyên là một cái trang viên hoang phế.

Tại trong trang viên có sương vụ ngưng mà không tiêu tan, khiến Đồ Nguyên vô pháp thấy rõ ràng.

Đi tới cái bí cảnh này đã hai ngày, Đồ Nguyên cũng không có lại tìm kiếm cái gì đặc thù, mà là cùng Bạch Thanh Ngôn theo sư phụ Diệu Ngọc bà bà của nàng một tổ, tra xét một mảnh địa phương này.

Đồ Nguyên vốn cho rằng bí cảnh bất quá chỉ là một cái tiểu không gian, nhưng mà sau khi tiến vào, hắn mới biết được cái bí cảnh này đến tột cùng lớn cỡ nào là mình vô pháp đánh giá.

Mà lúc này đây, người dẫn đầu thì có nói, nhất định cần phải đem mỗi một tác địa phương của cái bí cảnh này tra xét rõ ràng, nếu như có đoạt được, tùy tùng cái tiểu đội phân phối.

Một cái trang viên này có chút tà dị, mà nhiệm vụ của hắn lúc này chính là sơ lược tìm hiểu tình huống trong trang viên, chỉ ít phải đem ngoại vi trang viên đều tra xét một lần.

Thông thường, nếu như chỉ một mình tiến vào trong bí cảnh, dù cho bị chết, ngoại trừ có thân hữu khả năng sẽ đến tìm, Vạn Thánh Sơn là tuyệt đối không có khả năng tới quản, lúc này đây sở dĩ có quy mô tiến nhập bên trong này, chủ yếu là bởi vì trong cái bí cảnh này có tà ác tồn tại vậy mà lại xâm nhập ngược vào Vạn Thánh Sơn, cái này là Vạn Thánh Sơn tuyệt không cho phép.

Hai phương hướng khác của trang viên này có Cổ Thụ Lâm cùng Bạch Thanh Ngôn. Hắn đưa tay nhẹ nhàng nhô lên một cọng cỏ ở bên cạnh, muốn thông qua cọng cỏ này để lý giải hoàn cảnh nơi đây một cái.

"A..."

Trong nháy mắt cỏ bị nhô lên một đoạn, một tiếng thét chói tai vang lên.

Đồ Nguyên trong lòng cả kinh, theo đó rất nhanh dung nhập vào hư không u ám, khi lại hiện ra thì đã ở ngoài hơn mười bước. Trong tay hắn còn cầm đoạn cỏ kia, chỉ thấy cọng cỏ gãy dựa trong tay hắn, như là có sinh mệnh, nước cỏ xanh đậm từ trên nhánh cỏ nhỏ giọt xuống đất.

Vậy mà lại như là máu của người, mà một đoạn cỏ vốn còn sống kia chậm rãi cứng ngắc, cuối cùng héo rũ.

Đồ Nguyên hít mát, trong mắt nổi lên linh quang, nhìn về phía một mảnh cỏ này, phát hiện đa số cỏ đều là cỏ bình thường, trong đó có một chút cỏ trên thân tản ra linh quang u ám nhàn nhạt.

Hắn tiến tới, tới trước một gốc cỏ tản ra linh quang u ám chồm hồm xuống. Nhưng khiến hắn không có nghĩ đến là một gốc cỏ này vậy mà rút rễ lên khỏi mặt đất, rồi rễ như chân chạm lên mặt đất mà đi. Vừa rồi có cỏ khác che lấp, Đồ Nguyên nhất thời không có phát hiện, đến gần mới phát hiện ra.

Cây cỏ này vậy mà biết rút rễ lên bỏ chạy. Hắn đưa tay cầm lên, cây cỏ kia nở ra mấy đóa hoa nhỏ không biết tên màu lam bạch, rễ quấn vào những cây cỏ khác, mà thân cỏ đứng là như đang run, mấy đóa hoa nhỏ lam bạch kia khép chặt lại.

"Yêu tinh sao?" Đồ Nguyên nhẹ giọng hỏi. Đã là tự vấn, cũng là đang hỏi một gốc hoa cỏ không biết tên trên tay.

Hắn phát hiện mình đúng là vô pháp dò xét cái này là thuộc về sinh mệnh, hay chỉ là một loại thực vật đặc biệt.

Đột nhiên, cây hoa cỏ kia toàn thân cứng đờ, theo đó rất nhanh héo rũ, giống như là bị hù chết.

Đồ Nguyên lật tới lật lui nhìn nhìn, không rõ lý do, ném nó xuống đất, sau đó hướng về phía trang viên cách không xa nhìn qua. Nếu trong trang viên có thứ gì đó, một tiếng kêu vừa rồi kia hắn cũng đủ kinh động rồi.

Hắn suy nghĩ một chút, còn là quyết định vào xem.

Từng bước một chậm rãi tới gần.

Dưới chân là một mảnh cỏ hoang, trong đó có một con đường, trên đường cỏ dại mọc thành bụi, nhưng mà vẫn cứ có thể nhìn ra được, năm đó cái trang viên này là phi thường hưng thịnh, bởi vì con đường này rất rộng, nói thẳng tới đại môn(cổng chính) trang viên, đại môn cũng rất rộng, xe ngựa có thể tiến vào, chỉ là hiện tại một bên cửa đã đổ xuống, một bên khác nửa che nửa đậy.

Chân hắn mềm mại đạp trên mặt đất, không có xuất hiện chút âm thanh nào. Đi tới cạnh cửa, nhẹ nhàng đẩy ra. Cửa phát ra một tiếng cọt kẹt, mở ra một chút. Hắn không có đẩy tiếp, bắt đầu nhìn kỹ cửa này.

Cửa phi thường dày nặng, Đồ Nguyên chưa từng có gặp qua loại gỗ này. Hắn đã sớm có chuẩn bị với điều này, dù sao cũng là tại trong bí cảnh, có thể nói là một phiên thiên địa khác rồi, động thực vật nơi đây đều sẽ bất đồng.

Đưa tay vuốt nhẹ lên cửa, một loại cảm giác cổ quái hiện lên trong lòng, hắn không cảm thấy là đang sờ lên cửa gỗ, mà cảm giác như đang sờ lên da thịt người, chỉ là hơi có vẻ băng lãnh cùng cứng ngắc, sờ lên chính là da thịt người chết.

Nhìn kỹ cánh cửa, kinh ngạc phát hiện, hoa văn trên cửa đúng là một nửa cái khuôn mặt già nua.

Tâm hắn lại một lần nữa căng thẳng, sau đó từ nửa bên cửa khác nhìn vào bên trong, chỉ thấy trong trang viên nhìn qua phi thường ngăn nắp trật tự sạch sẽ, bất quá, vụ khí nhàn nhạt kia, phủ đầy hư không, khiến tất cả đều không quá rõ ràng.

Chậm rãi đi vào, một đường đi vào bên trong, cũng không có gặp gỡ cái gì, kỳ dị duy nhất chính là nơi đây quá sạch sẽ rồi, ngay cả bụi cũng không có.

Đột nhiên, một giọt nước rơi tại trên mặt, ngẩng đầu nhìn, trời đang mưa. Trong lòng hắn máy động, cảm thấy quái dị, có một chút lo lắng, nhưng mà suy nghĩ một chút, còn là quyết định đi vào bên trong.

Hắn lo lắng chính là mình mới vừa đi vào, vậy mà trời đã đổ mưa rồi, có hay không là việc gì kì quái, nhưng nếu đã tiến vào rồi, vậy thì vào xem đi.

Đi vào trong chính ốc, đẩy cửa mở ra, một tiếng mở cửa cọt kẹt vang lên tại trong cái trang viên này.

Trong cái trang viên yên tĩnh đến đáng sợ này trong lúc đột nhiên có âm thanh vang lên, dù cho là Đồ Nguyên cũng có một phần sợ hãi.

Gặp địch nhân hắn không sợ, nhưng mà người luôn luôn sẽ sợ thứ gì đó không biết. Hắn duy trì Vô Cực quan trong lòng, đứng ở trước đại môn của chính ốc nhìn vào bên trong. Bên trong bày biện phi thường đầy đủ, trên bàn có từng cái chén trà, hai hàng bàn ghế.

Đột nhiên, hắn cảm thấy nơi đó đều có người đang ngồi, lúc này từng người đang nhìn mình.

Hắn hít sâu một hơi, hơi hơi nhắm mắt lại, sau đó mở mắt ra, linh quang trong mắt như ngôi sao nhìn vào trong ốc, cái gì cũng không có.

Cất bước tiến vào trong phòng, một cổ âm lãnh chi ý dâng lên trong lòng, hắn cảm giác như mình đi vào trong nước, hô hấp đúng là đều có một chút kiềm chế.

Hắn không có ngừng, mà là hướng phía trong đi vào.

Tại trên bức tường ở mặt sau đại đường chủ vị này có một bức họa(tranh tường).

Bức họa cực kỳ quý dị, vô số đường nét hình thành một cái bầu trời, chính giữa bầu trời là một con mắt.

Tiếp tục nhìn kỹ cả bức họa kia, Đồ Nguyên đứng là phát hiện toàn bộ bức họa giống như là một con người.

Kiểm chế, tà dị.

Con mắt kia lạnh lùng nhìn đến Đồ Nguyên.

Hắn nhìn con mắt kia, đột nhiên, hắn có một loại cảm giác mờ mịt.

"Ha ha."

"Ha ha..."

...

"Ha ha..."

Tiếng cười càng ngày càng vang vọng trong tai hắn, càng ngày càng rõ ràng. Trong mắt, trên chỗ ngồi vốn không có một bóng người kia đột nhiên xuất hiện người, một người hai người, ba người... Năm người.

Một người ở chủ vị, phía dưới ngồi bốn người, mà tại phái sau chỗ ngồi thì là phân biệt đứng từng hàng người, có nam có nữ, trên cây cột trong đại đường thấp đầy đuốc.

Bọn họ đang nói cười, sau đó chủ nhân đột nhiên vỗ vỗ bàn tay, phía sau đi ra một nhóm nữ tử xinh đẹp, cầm nhạc khí trong tay, bắt đầu biểu diễn ca vũ.

Bọn họ thưởng thức ca vũ, cười lớn.

"Ha ha, ... Ha ha..."

Loại tiếng cười nhàn nhạt, có vẻ trào phúng này y nguyên một tiếng một tiếng vang lên, như là máy móc, siêu nhiên tại ngoại vật, như là tồn tại từ quá khứ, hoặc như là hiện tại đang cười bên tai Đồ Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 56: Con mắt, vết chân

Đồ Nguyên nhắm mắt lại, cảm Vô Cự quan, chìm vào trong tâm hồ, phát hiện trong tâm hồ mình có vô số ý niệm tàn ác như bầy cá nhỏ đang luôn động.

Một đạo ánh sáng trắng như kiếm, trầm vào trong tâm hồ, những tà niệm hỗn độn kia tại trong nháy mắt Thái Âm Trảm Linh kiếm hạ xuống liền tiêu thất.

Mở mắt ra, phát hiện mình vẫn cứ đang đối diện bức họa, đối diện con mắt quý dị kia.

Hắn chậm rãi thả bộ bước chân, phát hiện vô luận mình tại phương vị nào, con mắt kia đều như là nhìn chăm chăm vào mình.

Hắn không có tiếp tục nhìn, mà là chuẩn bị vòng qua bức họa, đi vào bên trong, chỉ là mới đi vài bước, hắn đột nhiên dừng lại, trong lòng rờn rợn, kinh hoàng ủa đến, bởi vì hắn phát hiện tại phía sau người vậy mà lại có một hàng vết chân.

Hắn có thể khẳng định đó tuyệt đối không phải của mình, vết chân kia giống như là người vừa mới đi ra khỏi nước bước lên mặt đất khô ráo.

Hắn đứng ở nơi đó không hề động, vết chân phía sau cũng không có động.

Đưa tay sờ tìm túi bên hông, Thất Bảo Như Ý đã tại trên tay. Thanh quang dâng lên trên Như ý như ngọn lửa, nguyên bản tà ý quán quanh thân như

bị thiêu đốt, hần cảm giác gánh nặng trong lòng được giải khai, tay quét về phía sau, một chuỗi vết chân rất nhanh đi xa.

Hần định ly khai, nhưng suy nghĩ một chút vẫn là đi hướng bên trong, tới cũng đã tới rồi, vậy thì vào sâu chút nhìn xem.

Đi tiếp vào bên trong, là một cái hành lang kéo dài, hành lang âm u, bất quá hai mắt Đồ Nguyên cũng không bị ảnh hưởng, chỉ là thoạt nhìn có chút kiềm chế. Hắn đi tới trước, tiến vào hành lang, nhìn thấy trên vách tường có mấy tấm bích họa, bất quá, bích họa lần này cũng không quý dị giống như là con mắt bên ngoài.

Bức bích họa này vẽ hoa hoa cỏ cỏ, bức này nối với bức kia, giống như đang kể lại chuyện xưa.

Trong bức họa có trẻ nhỏ, người lớn dùng chơi đùa trên cỏ, sau đó có người nhỏ cỏ đi, đặt ở trên đất trống, cỏ kia đúng là biết khiêu vũ, hoa biết ca hát.

Đồ Nguyên nghĩ đến một gốc cỏ mình nhỏ lên tại bên ngoài trang viên lúc trước, cùng một gốc lam bạch hoa cỏ muốn bỏ chạy kia. Một mực đi tới, đột nhiên phong cách vẽ tranh biến đổi, trở nên quý dị. Chỉ thấy trên bích họa biến thành một người cẩn thận từng li từng tí đi vào, trong tay cầm một thứ gì đó phát ra ánh sáng, vừa nhìn bích họa, vừa đi vào bên trong.

Hần nhướng mày, đột nhiên, hắn dừng lại, bởi vì trên bích họa có một cái mặt người, không phải ai khác, chính là khuôn mặt của hắn.

Hắn đứng ở nơi đó bất động, chậm rãi quay đầu lại. Phía sau một mảnh hắc ám, không có con đường lúc đi tới.

"Ha ha..."

"Ha ha..."

Đột nhiên tiếng cười lại vang lên.

Đồ Nguyên đưa tay vạch ra một đạo Phong Linh phù vào trong hư không, hóa thành linh quang rơi vào trong bóng tối phía sau. Linh quang của Phong linh phù chui vào trong đó, tựa như hỏa diễm rơi vào trong nước, trong nháy mắt tắt đi.

"Là người nào?" Đồ Nguyên hỏi hướng hư không.

Không có người đáp lại.

Hắn tiếp tục đi về phía trước, mắt y nguyên nhìn bích họa trên tường. Hình trên bích họa chính là hắn, từng cái người cô tịch đi tới đi tới, trong hành lang vô biên vô hạn hắc ám, sau đó như là mất đi toàn bộ sức lực, ngồi dưới đất, không còn đứng lên, trên người bắt đầu mọc cỏ.

Cỏ mọc lên chính là loại cỏ nở ra hoa lam bạch sắc đã gặp qua ở bên ngoài lúc trước.

"Ha ha." Đồ Nguyên cười lạnh một tiếng.

Chỉ là tiếng cười nhạt này vừa phát ra, hắn phát hiện tiếng cười của mình đúng là giống như đúc tiếng cười nhạt nghe được lúc trước, hơn nữa là lạnh lạnh và tà dị như vậy.

Sống lưng hắn đột nhiên ròn rợn, trên người có cảm giác mát lạnh.

Hắn lại một lần nữa xoay người, mặt sau vẫn là hắc ám vô biên, đồng thời hắc ám kia giống như đang tại cuộn cuộn. Phía trước y nguyên là hành lang sáng nhạt, vô tận.

"Chút tài mọn."

Đồ Nguyên đột nhiên hét lớn một tiếng, tiếng quát chấn động ra, một vòng một vòng khuếch tán ra ngoài, đồng thời sai bước bước một bước trên mặt đất. Hư không giống như là mặt nước nổi lên rung động, một tầng hắc ám gì đó phủ trên người hắn trong nháy mắt tán đi, tai mắt rõ ràng.

Đồng thời, Thất Bảo Như Ý trong tay vạch tại trước người một cái. Thanh quang trên Như ý đúng là sắc bén như đao, trực tiếp đuổi đi hắc ám, nguyên bản một mảnh hắc ám kia tức thì tán đi.

Đôi mắt hiện ra tại phần cuối thông đạo, đầu như người cũng như không phải, đôi mắt thì như là mắt cá, chỉ là có thêm một vòng lục sắc, tàn ác mà âm lãnh.

Đồ Nguyên nhưng cũng không đuổi theo, mà là hướng ra bên ngoài trang viên thối lui, về tới trong đại sảnh lúc trước, phát hiện một vùng vết chân, đồng thời không ngừng vết chân mới xuất hiện, hắn không có đi trên chốc, mà dựa vào vách tường một đường hướng phía ngoài cửa rồi đi.

Đi ra đại sảnh, phát hiện bên ngoài đã đổ mưa rất lớn, đi vào trong mưa, hướng phía ngoài trang viên mà đi, tại lúc đi ra trang viên, nhìn thấy trong một góc trang viên có một ngọn giả sơn, phía dưới giả sơn là một con suối, trong mơ hồ, hắn cảm thấy bên trong đó có thứ gì đó tà ác tồn tại.

Ra khỏi trang viên, phát hiện bên ngoài căn bản là không có mưa, cất bước rồi đi, gặp được Cố Thụ Lâm cùng Bạch Thanh Ngôn.

"Người đi vào bên trong rồi?" Cố Thụ Lâm hỏi.

Đồ Nguyên gật gù đầu.

"Người quá lớn mật rồi, loại địa phương này muốn vào đi, nhất định không nên đi một mình, coi như là người có nắm chắc rút lui, cũng không nên đi vào, vạn nhất có thứ gì tà dị, một mình người như thế nào ứng phó được. Ba chúng ta cùng đi, vạn nhất người có gì sợ xuất, bảo chúng ta phải nói như thế nào với Tuyên Từ." Cổ Thụ Lâm nói ra.

Đồ Nguyên nói: "Ta cũng là nghĩ đi vào sơ lược dò xét một hồi, cũng không có đi sâu, trước tiên về gặp bà bà đi."

Trên đường trở về, ba người đem những gì đã phát hiện nói một lần, hai bọn họ không có đi vào, những gì phát hiện được không khác biệt với Đồ Nguyên là mấy, cũng là phát hiện loại cỏ biết thét chói tai kia, nhưng mà cụ thể hơn thì không có.

Chủ yếu là những gì Đồ Nguyên phát hiện khi đi vào bên trong, khi bọn họ nghe Đồ Nguyên nói có một chuỗi vết chân đi theo thì cũng là hít vào một hơi, nói ra: "Loại tà dị này, chúng ta không thể khinh cử uổng động, người lần này thật là quá lỗ mãng rồi."

Khi Đồ Nguyên kể tiếp tình hình sau đó, kém một chút thì bị vây ở trong một cái hành lang hắc ám, bọn họ đều là vui mừng vì Đồ Nguyên có thể đi ra.

Bất quá cũng theo đó nói: "Ta biết rõ, tu vi bản thân người rất tốt, có tự tin, nhưng mà đây là tại trong bí cảnh, thứ gì đó đều có thể có, về sau còn nên cẩn thận một ít mới tốt."

Đồ Nguyên tất nhiên là gật đầu, đây là bằng hữu quan tâm.

Bạch Thanh Ngôn thì hỏi: "Vây đôi mắt kia, không biết là con mắt của sinh linh gì?"

"Không biết, ta chưa từng có gặp qua, tàn ác, âm lãnh." Đồ Nguyên nói ra.

Ba người về tới nơi ở tạm thời, tại nơi đây có mấy cái lều lớn, trong đó cái lớn nhất là của Diệu Ngọc bà bà. Bọn họ tiến vào, bên trong còn có một số người khác, tựa hồ đang thương nghị cái gì.

Nhìn thấy ba bọn họ tiến vào, liền ngừng câu chuyện.

Diệu Ngọc bà bà là một cái người nhìn qua rất hiền lành, đầu đầy tóc bạc, nhưng mà sắc mặt hồng nhuận. Trên người đầy đồ trang sức, Đồ Nguyên biết rõ, đó không phải để cho đẹp, mà bởi vì những thứ đó đều là pháp khí hộ thân, bất quá đeo những thứ kia, Diệu Ngọc bà bà không giống tu sĩ, trái lại càng như là lão phu nhân nắm quyền trong nhà quý tộc.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 57: Thanh Phong động

Đồ Nguyên kể lại những gì mình dò xét được cho Diệu Ngọc bà bà nghe, Bạch Thanh Ngôn còn đem về một gốc cỏ biết thét chói tai.

Diệu Ngọc bà bà chỉ là nhìn cỏ kia một cái, liền nói ra: "Cỏ này tên là Minh Từ thảo, là tài liệu có thể dùng để bố trí ảo trận cùng thi triển một ít trở chú chi pháp."

"Đồ Nguyên, người lại đây." Diệu Ngọc bà bà nói ra.

Đồ Nguyên tiến qua, Diệu Ngọc bà bà nói Đồ Nguyên vươn tay ra, bà ta từ trong thú túi lấy ra một con thú nhỏ nhìn như tiểu hồ ly. Tiểu thú kia ngửi ngửi trên tay Đồ Nguyên, sau đó nhảy xuống đất, xoay quanh Đồ Nguyên một vòng, sau đó dùng miệng cắn vạt áo Đồ Nguyên, Đồ Nguyên cúi đầu nhìn, chỉ thấy trên y phục mình không biết khi nào đã có một mầm cây nho nhỏ mọc tại mặt trên rồi.

"Trên người người không có dính trở chú gì, nhưng mà y phục lại mang về thứ không sạch sẽ." Diệu Ngọc bà bà nói ra.

Đồ Nguyên đưa tay đi hái mầm non kia xuống.

Bên cạnh Diệu Ngọc bà bà có một vị nam tử cảnh cáo: "Đừng loạn động, người có thể an toàn trở về đã là rất may, tiếp tục loạn động, không ai có thể cứu được người, trong bí cảnh quá nhiều việc hung tà, một cái tu sĩ kết Phù nho nhỏ như người chỉ cần làm tốt việc của mình là được rồi, không nên tự ý chủ trương hành động, đến lúc đó chết ở chỗ này, bỗng dưng tổn hại đến danh tiếng bọn ta, làm người ta cho rằng bọn ta ngay cả cái tu sĩ kết Phù cũng hộ không được."

Người nói chuyện tên là Xa Diễn, là một vị tu sĩ kim đan, đã kết đan mấy chục năm, nghe nói đã sắp hóa sinh thành anh rồi, là phó thủ cho Diệu Ngọc bà bà.

Hắn là tu sĩ của Thanh Phong động, tại trên Vạn Thánh Sơn, địa vị Thanh Phong động không khác biệt lắm với Lôi Vân động thiên của Diệu Ngọc bà bà, coi như là giao hảo, cho nên lúc này đây Xa Diễm mới sẽ trở thành phó thủ cho Diệu Ngọc bà bà.

Đồ Nguyên nghe lão ta nói như vậy, liền cũng không có động tiếp, tay vốn đã sắp chạm đến chồi non liền thu trở về.

Bất quá cúi đầu nhìn chồi non kia, Đồ Nguyên có thể nhận thấy mầm cây này quý dị, có một lũ tà ý phi thường yếu ớt tại bên trên.

Tiểu thủ hướng về phía mầm non xanh nhạt nhỏ kia cất tiếng gầm nhẹ. Xa Diễm gọi một vị đệ tử Thanh Phong động: "Thu Bạch, đi gỡ chồi cây trở chú kia xuống."

"Vâng, sư phụ." Vị tuổi trẻ tên là Thu Bạch kia đáp.

Đồ Nguyên có thể cảm ứng được, gã ta cũng chỉ là một cái tu sĩ kết Phù, bất quá nếu sư phụ người ta đã cho rằng mình không thể gỡ xuống, vậy thì để cho gã tới gỡ đi. Đồ Nguyên cũng không nói gì thêm, chỉ là đứng ở nơi đó.

Thu Bạch tự lấy ra từ trong phù túi một đôi găng tay như tơ bạc màu trắng, nói: "Với thứ như vậy, nhất định phải phải cẩn thận, những tán tu các nơi nơi mặc dù có chút tu vi, nhưng mà còn phải học rất nhiều thứ."

Nói xong, gã lại lấy ra một cái bình nhỏ, đem mầm cây kia thả vào trong bình. Đậy nắp lại, cất đi.

"Hôm nay mọi người nghỉ ngơi một cái, chuẩn bị sẵn sàng, ngày mai chúng ta đi dò xét cái trang viên kia."

Diệu Ngọc bà bà nói ra.

Đồ Nguyên đi ra lều lớn, Bạch Thanh Ngôn ở phía sau tới xin lỗi, nàng cảm thấy Đồ Nguyên đã bị ủy khuất, là nàng không có chiều cố tốt, dù sao nàng là tôn nữ của Diệu Ngọc bà bà, mà Diệu Ngọc bà bà lại là người có tiếng nói cao nhất trong một tổ này.

"Lúc đó, người cũng không tiện nói cái gì, chuyện không tính là gì, chúng ta là tới nơi này nhìn xem có thể cứu Thôi huynh hay không, thuận tiện nhìn xem tại nơi đây có hay không có cái cơ duyên tu hành gì, cũng không phải tới cùng người so cái gì." Đồ Nguyên nói ra.

"Đạo hữu thực sự là rộng lượng."

"Cũng không tính là rộng lượng, chỉ là cảm thấy không đáng, cũng không có mất đi cái gì." Đồ Nguyên nói ra.

Cố Thụ Lâm ở bên cạnh nói: "Kỳ thực hắn là làm điều thừa, Đồ Nguyên người có thể sống đi ra nơi đó, đồng thời mầm cây kia chỉ bám vào y phục người đã nói rõ vô vô pháp xâm nhập thân thể của người, căn bản không cần hắn phải cẩn thận như vậy làm cái gì, ta xem bọn hắn bắt quá là muốn đem chồi non trở chú kia danh chính ngôn thuận thu lấy mà thôi."

Đồ Nguyên cười cười, nói: "Được rồi, cái thứ này, ngày mai tiến vào trong trang viên kia nhất định còn có."

"Phải, bắt quá, ngày mai chúng ta nhưng phải cẩn thận một chút." Cố Thụ Lâm nói ra.

Bạch Thanh Ngôn gật gật đầu.

Lúc này đây ngoại trừ một ít đệ tử của Lôi Vân động thiên ra, còn có đệ tử của Thanh Phong động, trong đó ngoài một vị là đệ tử của Xa Diễm, mặt khác còn có ba vị, trong đó có một vị là sư đệ của Xa Diễm, cũng là tu sĩ kết đan, lại thêm hai vị đệ tử Thanh Phong động khác, cùng với đoàn người Đồ Nguyên nữa là tổng cộng mười hai người.

Đồ Nguyên cũng không có lều riêng của mình, hắn ở bên ngoài đã tọa nghỉ ngơi, trong một cái thiên địa xa lạ như vậy, hắn cũng không có cảm thấy sợ hãi cùng bất an, đại khái là thấy đã nhiều, hay là từng có kinh lịch tại trong Tử Thành cùng với những năm bị Long Tri Thiên Cung giam cầm kia, làm cho tâm tình của hắn được rèn luyện như thiết, phi thường cứng cỏi.

Tai nghe có tiếng gió thổi như than như khóc, nhưng mà trong đại địa nhưng là một mảnh tĩnh mịch, sự tĩnh mịch này cũng không phải bởi hoang vu, hắn cảm giác có thứ tà ác giấu tại ở chỗ sâu trong nhìn chăm chăm đoàn người cái của mình.

Bên cạnh cách không xa là Cố Thụ Lâm, Bạch Thanh Ngôn cũng ở cùng bọn họ, hình thành một cái tam giác, xa xa là ba cái trường bóng.

Bầu trời không trăng không sao, nhưng cũng không phải cái loại hắc ám đưa tay không thấy năm ngón, mà là có ánh sáng nhạt, ánh sáng nhạt không biết từ đâu mà đến, giống như trên cái thế giới này bất cứ thứ gì đều tản ra quang hoa nhàn nhạt, hình thành ánh sáng như vậy.

Đêm khuya, Đồ Nguyên lặng lẽ tu hành, chìm vào tâm hồ, cảm ngộ đạo Vạn Pháp Âm Dương phù kia.

Đột nhiên, vang lên từng tiếng thét chói tai, theo đó trong các trường bóng xuất hiện ánh sáng, cái này là Thông Minh đăng được thắp sáng rồi.

Thông Minh đăng sẽ không bị gió thổi tắt, không thiếu đốt phạm vật, có công dụng trừ tà.

Trong đó có một cái trường bóng xóc lên, một người hăm hăm chạy ra, nhìn thấy Đồ Nguyên ngồi ở chỗ kia liền rút kiếm đâm tới Đồ Nguyên.

"Là người hại sự huynh ta."

Kiếm của hắn còn chưa có đâm tới Đồ Nguyên thì đã có một thanh kiếm ra khỏi vỏ, kiếm quang chớp động, chặn lại một kiếm kia. Là Cố Thụ Lâm xuất thủ rồi.

"Có cái gì thì nói rõ ràng, nếu tùy tiện động đao kiếm, người như ngươi vậy ta một kiếm là có thể đâm chết." Cố Thụ Lâm cũng không phải người lương thiện gì, một mình một người từ xa xôi đi tới Vạn Thánh Sơn khai động lập phủ không có một ai là người lương thiện.

Hắn cùng với Đồ Nguyên tại bên ngoài chính là bạn tốt, ở bên trong này, càng là cùng Đồ Nguyên cùng tiến cùng lui, hơn nữa người chủ sự một tổ này là Diệu Ngọc bà bà của Lô Văn động thiên, Diệu Ngọc bà bà là bà bà ruột của Bạch Thanh Ngôn, cho nên hắn cũng không cần phải sợ cái gì, nếu không như thế cũng sẽ không cùng tiến tới nơi đây.

Kiếm trong tay đệ tử kia bị Cố Thụ Lâm cầm kiếm quay quanh kéo một cái liền thoát ly không chế bị lôi kéo đến một bên, rồi khỏi bàn tay gã, rơi trên mặt đất đâm vào trong một tảng đá.

Chỉ một cái đối mặt liền bị mất pháp kiếm trong tay, vị đệ tử Thanh Phong động kia sắc mặt chợt xanh chợt trắng.

Lúc này ở cửa vào trường bông kia có một người hô: "Hạ Mục, còn không lại đây."

Vị đệ tử tên là Hạ Mục này lập tức nhặt kiếm lên, nhìn cũng không dám nhìn lại một cái liền đi về phía kia. Cùng là tu sĩ kết phù, mình một cái đối mặt liền mất đi pháp kiếm, còn mặt mũi gì.

Trăm nghìn người đồng tu một pháp, lại sẽ có trăm nghìn loại kết quả, pháp không cao thấp, toàn bộ nhìn cá nhân tu Tri.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 58: Tái nhập

Ba người Đồ Nguyên, Cố Thụ Lâm và Bạch Thanh Ngôn cũng đi tới trước trường bông kia, nhìn vào bên trong, có một người ngồi ở chỗ kia, trên mặt đúng là mọc ra một khối gì đó như bột xanh, nhìn kỹ thì là một mầm cỏ xanh.

Gã không dám đưa tay đụng vào mặt mình, tựa hồ vừa đụng một cái thì đau đớn không chịu nổi.

Gã không phải ai khác, chính là vị Thu Bạch lúc trước gỡ mầm cỏ nhỏ nhỏ khỏi người Đồ Nguyên.

Lúc trước gã còn luôn mồm nói loại tán tu như Đồ Nguyên, mặc dù có chút tu vi nhưng mà cần phải học hỏi thêm rất nhiều thứ. Gã lấy đi mầm cỏ trở chú kia, nhưng bây giờ lại bị gieo trở chú.

Rất nhanh, Xa Diễm xuất hiện rồi, lão ta nhìn thấy một cái mầm xanh trên mặt Thu Bạch, tức thì cả giận hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Thu Bạch khóc nức nở nói: "Ta thấy Đồ Nguyên kia không có xảy ra chuyện gì, cảm thấy trên cái mầm xanh này không có trở chú gì, cho nên mở bình ra xem, nào ngờ vừa mở ra, một đoàn khí lực sắc đã nhào vào trên mặt."

"Ngu xuẩn..." Xa Diễm trầm thấp nói ra.

Người khác đều sắc mặt quái dị nhìn Đồ Nguyên ở cửa vào, bởi vì cái mầm xanh trở chú này rõ ràng là gỡ xuống từ trên y phục của hắn, thế nhưng hắn lại không có xảy ra chuyện gì.

Nếu như nói lúc trước còn có người cảm thấy mầm xanh kia khả năng cũng không có trở chú gì, hoặc là trở chú không mạnh, như vậy, lúc này lại có cảm giác kinh hoàng.

"Vi sao hắn không có chuyện." Đây là điều một ít người tại đây vô pháp lý giải, bởi vì lúc trước Đồ Nguyên cũng không có phát hiện trên người hắn có mầm xanh trở chú kia.

Diệu Ngọc bà bà cũng tới rồi, bà ta nhìn thoáng qua mầm xanh trên mặt Thu Bạch, nói ra: "Quá không cẩn thận rồi."

Sau đó hỏi Xa Diễm có thể khu trừ hay không, Xa Diễm nói là có thể khu trừ, nhưng mà lại sẽ khiến tu vi có tổn hại, Diệu Ngọc bà bà gật gật đầu, nói ra: "Nếu ta khu trừ, cũng là như thế. Kế hoạch ngày mai không thay đổi, không thể bởi vì người mà làm lỡ kế hoạch."

Xa Diễm gật gật đầu.

Lúc này, đột nhiên có một vị đệ tử Thanh Phong động thiên hướng Xa Diễm hỏi: "Sự thúc. Đồ Nguyên kia vì sao không có việc gì, hắn chỉ là một giới tán

tu, trên người mang theo về mầm trớ chú này, vì sao lại vô sự, có phải là hắc ám toán Thu Bạch sư huynh hay không, hoặc là nguyên nhân gì khác, đệ tử cho rằng Đồ Nguyên này nhất định có chuyện."

Đồ Nguyên đứng ở ngoài trường bông cũng không có cắt đứt, cũng không có rời đi, chỉ đứng ở nơi đó nghe. Diệu Ngọc bà bà cũng là nửa híp mắt, bắt quá khỏe mắt lại tựa hồ đảo qua Xa Diễm và sư đệ của lão ta.

Xa Diễm nhú nhú mày, sư đệ của lão ta khẽ ngẩng đầu, khỏe mắt nhìn nhìn Đồ Nguyên ngoài trường bông, lại nhìn nhìn Diệu Ngọc bà bà.

Vị đệ tử kia nhìn thấy chư vị đều đang nghe lời hắc nói, liền càng nói càng kích động, nhưng mà khi gã nói xong, Xa Diễm nói thẳng: "Pháp không bằng người, lại suy nghĩ nhiều như vậy, đem tâm tư đặt nhiều hơn tại tu hành đi." Sau đó hướng Diệu Ngọc bà bà nói ra: "Bà bà, quấy rầy rồi."

Diệu Ngọc bà bà gật gật đầu, nói ra: "Mau chóng chữa cho tốt, không nên đình lại."

Diệu Ngọc bà bà đi ra, Đồ Nguyên cùng Bạch Thanh Ngôn, Cố Thụ Lâm cũng ly khai trường bông kia. Đó đều là chuyện của Thanh Phong động người ta rồi.

"Tối ngày mai, các ngươi phải cẩn thận một ít." Diệu Ngọc bà bà nói ra.

Bà ta là nói đối với Đồ Nguyên, Đồ Nguyên tất nhiên là đáp lời.

"Ngươi có thể tiến vào trong trang viên kia lại toàn thân trở ra, dù thấy người bắt phạm, bắt quá, còn là không thể sơ ý, người tu hành, sống mới là trọng yếu nhất." Diệu Ngọc bà bà nói những lời này xong liền trở về trường bông của bà ta.

Đồ Nguyên y nguyên là cùng Cố Thụ Lâm ngồi ở bên ngoài. Mà Bạch Thanh Ngôn thì được Diệu Ngọc bà bà gọi vào trong trường bông, qua rất lâu mới quay ra.

Bọn họ ngồi ở dưới một gốc cây. Không có người để ý tới bọn họ, bên phía Thanh Phong động bận rộn rất lâu mới an tĩnh lại.

Sắc trời chậm rãi sáng lên rồi. Trường bông được thu lại.

Những trường bông kia đều là pháp khí, thu lại, xếp vào trong một cái ba-lô. Một nhóm mười hai người đi về phía trang viên kia.

Mầm xanh trên mặt vị Thu Bạch kia đã rút đi không ít, nhưng mà vẫn cứ có thể nhìn thấy có lốm đốm lục sắc, nhìn gã có chút uể oải.

Một đường đi tới trước trang viên kia, người dẫn đầu tiến vào trong đó là sư đệ của Xa Diễm, cũng có tu vi kết đan, hắc ta tên là Kha Đồng Chân, là một người thận trọng từ lời nói đến việc làm, rất ít nói, tay nâng một cái tiểu tháp, tháp phân chín tầng, tản ra kim quang trong sáng, đi vào trang viên, nhìn nhìn bốn phía, sau đó liền đi về phía đại đường.

Diệu Ngọc bà bà thì xuất ra một cái cờ xí hỏa hồng, cắm lên tường ở cạnh cửa, cắm ra một cái lỗ. Sau đó bà ta phân phó Bạch Thanh Ngôn và một vị đệ tử khác thủ tại nơi này, không cần đi vào, không quản bên trong phát sinh cái gì, chỉ cần ở dưới là cờ này, cũng không nên rút ra.

Nói xong, bà ta mang theo người tiến vào, Đồ Nguyên đi theo bên cạnh Diệu Ngọc bà bà.

Trong số người không có đi vào còn có hai vị Thanh Phong động, trong đó một người chính là vị Thu Bạch bị gieo xuống mầm cây trớ chú, cùng vị Hạ Mục bị Cố Thụ Lâm một kiếm hất rơi pháp kiếm trong tay kia.

Bốn người không vào, tám người đi vào.

Dọc theo đường đi vào trong trang viên, Đồ Nguyên nhìn nhìn giếng phía dưới giả sơn, muốn nói nơi đó có chút tà, nhưng mà mọi người đã tiến vào trong đại đường, nên cũng nhanh chóng vào theo.

Lúc này đây, hắc nhìn kỹ mặt đất phía sau, không có vết chân, hơn nữa, nhiều người như vậy, hắc đã nói qua một ít việc quỷ dị mình đã gặp phải ở đây rồi.

Có người tại trên cửa đại đường thấp lên một ngọn Thông Minh đăng, đèn này không dùng để giết địch, nhưng mà lại có tác dụng báo động, nếu là có thứ tàn ác tới gần, diễm hỏa trên đèn liền sẽ chậm rãi biến lam tới đi.

Thấp tại cửa vào, nếu vạn nhất rơi vào trong pháp trận, Thông Minh đăng này sẽ biến thành ngọn đèn sáng chỉ đường.

Cảm giác quỷ dị lần trước không còn rồi, Đồ Nguyên không biết có phải bởi vì nhiều người hay không mà bớt đi loại cảm giác khí đó, bắt quá, có người đứng ở trước bích họa kia nhìn con mắt trên họa, nói ra: "Cái này tựa hồ là một loại phù pháp, ta muốn sao chép nó lại."

Vì vậy một vị đệ tử Thanh Phong động cùng một vị đệ tử Lôi Vân động thiên lưu lại.

Diệu Ngọc bà bà, Xa Diễm, Kha Đồng Chân, Đồ Nguyên, Cố Thụ Lâm năm người lại thêm một vị đệ tử của Diệu Ngọc bà bà, tổng cộng sáu người lại tiếp tục đi sâu vào trong trang viên.

Sờ đi lưu lại hai người bọn họ tại nơi đây, bởi vì từ trong đại đường kia là nối thẳng đến đại môn ngoài trang viên, có thể đưa mắt là thấy được, người

ngoài trang đều nhìn thấy người bên trong.

Tiếp tục đi vào, bên trong là một cái hành lang âm trầm.

Kha Đồng Chân dẫn đầu, tay nâng kim tháp chín tầng, sai bước đi vào. Vị thứ hai là Xa Diễn, mặt sau là Đồ Nguyên Cố Thụ Lâm, sau cùng là Diệu Ngọc bà bà.

Đồ Nguyên nhìn bức họa trên vách tường, khiến hần kinh ngạc chính là bức họa trong cái hành lang này không có hoa cỏ gì, chỉ có vô số đường nét.

Hần kinh nghi, nhưng cũng không có lên tiếng, mà là theo đội ngũ đi tới trước. Cái hành lang này kỳ thực cũng không dài, chỉ là có chút âm u, phần cuối là từng cái gian phòng.

Gian phòng chia làm hai hàng, có một số cửa đóng chặt, có một số mở ra. Nhưng mà, nơi đây lại yên tĩnh đến đáng sợ, ngẩng đầu, là nóc nhà, nhưng mà nóc nhà lại có một bức họa thật lớn, như là đỉnh phần mộ chụp xuống.

"Mỗi nhóm hai người tiến vào một cái phòng thăm dò một cái." Diệu Ngọc bà bà nói.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 59: Bị hãm

Nơi này là hai hàng gian nhà, mỗi một gian nhà nhìn từ bên ngoài cũng không sai kém nhiều.

Đồ Nguyên và Cố Thụ Lâm chọn một gian phòng bên trái, đẩy cửa ra, gian phòng cũng không lớn, nhìn một cái, thấy phủ đầy bụi bặm.

Bên trong là bàn ghế, một ít vật dụng khác, không có giường, không phải nơi ở lại, hơn nữa gian phòng rất ít, nhìn một cái liền nhìn thấy hết, nhìn qua cũng không có điểm gì đáng giá chú ý.

Tại loại tình huống này, tiến vào trong đó tìm thấy được thứ gì, bình thường đều quy cho người tìm được.

Đồ Nguyên cùng Cố Thụ Lâm đang định đi ra thì đột nhiên nhìn thấy một cái thần tượng nho nhỏ, bất quá thần tượng kia có vết nứt không có chút thần vận nào, thảo nào vừa rồi sẽ bỏ qua không thấy.

Đi ra, lại đổi một gian, mà Diệu Ngọc bà bà thì vẫn luôn đi tại trên hành lang, một vị đệ tử đi theo bên người, Đồ Nguyên cũng không rõ ràng tên của hần, hần cũng không có tự giới thiệu với Đồ Nguyên cái gì, có thể nói là hai người còn chưa có nói chuyện với nhau lời nào.

Hai người dọc theo bên trái từng gian từng gian xem qua, mỗi một gian phòng đều là trống không, cái gì cũng không có, tuy rằng đều có bụi, nhưng mà tại trong cảm giác của Đồ Nguyên thì vẫn là có chút sạch sẽ.

Loại sạch sẽ này không phải loại sạch sẽ nhìn bằng mắt thường, mà là chỉ nơi đây không có tà ý tồn tại.

Bên kia, Kha Đồng Chân nâng tháp trong tay, tuy rằng không nói gì thêm, nhưng mà sắc mặt nhìn Đồ Nguyên lại có chút lạnh lùng, bởi vì ngày hôm qua Đồ Nguyên nói rất nhiều, khiến mọi người đều cảm thấy cái trang viên này tà dị, nhưng mà lúc này đây nhiều người như vậy cẩn thận đi tới, lại phát hiện bên trong này phi thường an tĩnh, cái gì cũng không có.

Thẳng đến sau cùng, sau khi đã xem hết toàn bộ gian phòng, Xa Diễn nhìn Đồ Nguyên nói: "Ngày hôm qua ngươi nói nơi này có vô số vết chân, còn có khi tại hành lang thì, có tà dị sinh linh đánh lên, vì sao bây giờ không có cái gì?"

Đồ Nguyên nói ra: "Có lẽ là bọn chúng phát hiện chúng ta nhiều người, cho nên núp đi."

"Tại nơi đây ta không có phát hiện chút nào tà ý." Kha Đồng Chân nói: "Nếu ngươi là môn hạ của ta, ta nhất định trực xuất ngươi ra môn phái. Một tu sĩ tu vi kém một chút không quan trọng, nếu là tâm tính phù phiếm thì không được. Đó là nguyên tội (tội căn bản, tội nặng), không thể tha thứ."

Đồ Nguyên không lên tiếng nữa, hần biết rõ, đại khái là do bọn hần có đệ tử trùng trở chú, cho nên phát tiết lên mình. Đồ Nguyên không quản lão ta là thật cho rằng mình đang nói dối cũng được, còn là chụp cơ hội giáo huấn mình cũng được. Hần không muốn cùng đối phương sinh miệng lưỡi cái gì, huống chi tu vi hai người đối phương cao hơn mình.

Diệu Ngọc bà bà ở bên cạnh nói ra: "Cái trang viên này còn chưa có xem hết, đợi đi ra ngoài rồi nói. Lão thân cảm giác cái trang viên này có phần không đơn giản, phía trước đã đến hậu viện, từ nơi đó có thể tiến vào trong cái viện khác, chúng ta trước tiên đi xem."

Lời Diệu Ngọc bà bà nói, vô luận là Kha Đồng Chân hay là Xa Diễn cũng không dám có ý kiến.

Một đoàn người từ hậu viện tiến vào trong viện khác, tổng thể mà nói, cái trang viên này chia làm rất nhiều tiểu viện, một cái tiểu viện lại có thể thông tới một cái tiểu viện khác, kết nối với nhau.

Theo một cái tiểu viện này đến một cái tiểu viện khác, Đồ Nguyên nhìn hoa văn trên tiểu viện, cổ tình muốn dừng lại nghiên cứu một cái, hần cảm thấy hoa văn kia hẳn phải là một loại phù văn.

Nhưng mà một đoàn người đều đang tại đi về phía trước, hần cũng không tiện một mình dừng lại nghiên cứu. Trong mỗi một cái tiểu viện đều rất không giống nhau. Cảnh trí tuy rằng đa số đều hoang vu nhưng mà lại có thể nhìn ra được năm đó cái trang viên này là phần vinh cỡ nào. Già son, có suối nhỏ, có hồ, còn có hoa viên.

Đột nhiên, Diệu Ngọc bà bà ngừng lại, sau đó ngẩng đầu nhìn bầu trời, nói ra: "Các người nhìn bầu trời."

Lúc này bọn họ đang đứng tại trong viện, chỉ thấy trong bầu trời, không biết khi nào đã phản chiếu một tòa trang viên, trang viên kia là liên thông với trang viên nơi bọn họ hiện tại.

Mà trong tiểu viện đối ngược kia, có thể nhìn thấy một nhóm sáu người bọn họ đứng ở nơi đó.

Khi Xa Diễn thấy một màn như vậy thì, sắc mặt có chút thay đổi.

"Trận pháp?" Kha Đồng Chân nghi hoặc hỏi.

Diệu Ngọc bà bà nhìn bầu trời, nói ra: "Đề lão thân thử xem có thể trực tiếp đột nhập đi ra ngoài hay không."

Một trượng trong tay Diệu Ngọc bà bà động lên mặt đất, thân hóa thành một đạo linh quang bay đột nhập phía bầu trời, nhưng mà tại trong nháy mắt thoát ly tiểu viện, đứng là trong nháy mắt tiêu thất, hình chiếu trang viên trên bầu trời vốn đang rõ ràng tại trong nháy mắt Diệu Ngọc bà bà bay đột nhập vào trong đó, đứng là lật chuyển lên.

Trang viên biến mất, một mảnh mây đen lật chuyển trong đó.

Trong nháy mắt, một mảnh mây đen đen ngòm che phủ toàn bộ trang viên trên không.

Trong mắt Kha Đồng Chân xuất hiện vẻ hoảng sợ: "Hết rồi, nếu là tiến nhập bí cảnh, sợ nhất đó là rơi vào trong trận pháp, bà bà quá sơ suất rồi, không nên tách ra khỏi chúng ta."

Xa Diễn nói ra: "Bà bà còn tại trong cái trang viên này, chúng ta nhìn xem có thể gặp gỡ hay không."

Năm người lại bắt đầu đi trong trang viên, đi qua một cái lại một cái cửa viện. Nhưng mà tại thời điểm này, Đồ Nguyên phát hiện những viện này đã có biến hóa, không còn sự sạch sẽ lúc ban đầu đi qua, mà là có thêm một cỗ tà ý.

"Chúng ta không thể tiếp tục đi loạn rồi." Đồ Nguyên nói ra.

Xa Diễn nhìn qua hỏi: "Người có phương pháp phá trận?"

"Không có." Đồ Nguyên đáp.

"Nếu đã không có vậy thì tiếp tục đi, chỉ có không ngừng di chuyển, mới có khả năng gặp lại Diệu Ngọc bà bà." Xa Diễn nói ra.

"Ta cảm thấy không được." Đồ Nguyên nói ra: "Trận pháp trong cái trang viên này hóa sinh vô số tiểu viện, muốn gặp lại bà bà quá khó khăn rồi, mà chúng ta không ngừng đi, giống như là cá bị quẩn trên lưới, càng giẫy dụa càng bị quẩn chặt, hiện tại cái trang viên này đã có khác biệt cực lớn so với lúc đầu mới tiến vào, tà ý dày đặc."

"Nếu như không đi, vậy đứng ở chỗ này có ích lợi gì?" Kha Đồng Chân nói ra: "Tiểu tử, ta nói cho người, tất cả trận pháp đều là có vết tích có thể theo, chúng ta không ngừng đi, quan sát cái trận pháp này biến hóa, mới có thể tìm được quy luật phá trận mà ra."

Nói xong lão ta xoay người liền tiếp tục đi, Đồ Nguyên không hề động, nhìn Cố Thụ Lâm ở bên cạnh, lắc đầu. Cố Thụ Lâm cũng không có động, mà đệ tử của Diệu Ngọc bà bà, nhìn nhìn Đồ Nguyên, lại nhìn nhìn Xa Diễn và Kha Đồng Chân kia đã sắp đi ra tiểu viện, cuối cùng quyết định đuổi theo bọn họ, dù sao hai người bọn họ là tu sĩ kết đàn, nhìn qua đáng tin hơn nhiều.

Trong nháy mắt, tựa chỉ còn lại có Đồ Nguyên cùng Cố Thụ Lâm, cái tiểu viện này cũng không lớn, có hai cái cổng, vô luận là nhìn qua cái cổng vòm trước hay sau đều là một mảnh hư ảnh mơ hồ, không chặn thực.

Cố Thụ Lâm nhìn Đồ Nguyên, nói ra: "Ta thế nhưng là hoàn toàn không thông với việc phá trận, toàn bộ nhìn người rồi."

Đồ Nguyên cười cười, nói ra: "Có lẽ hai chúng ta sẽ chết ở chỗ này a."

"Chết thì chết, từ khi ta tu hành tới nay, chiến đấu to to nhỏ nhỏ không biết bao nhiêu, có rất nhiều lần đều cho rằng mình sắp chết, nhưng cuối cùng đều còn sống tiếp, hơn nữa, ta nhưng không tin người là loại người nhận mệnh kia, mấy năm nay, sách trong thư quán kia chỉ sợ đều phải bị người xem hết rồi, ta không tin người không có lý giải đối với trận pháp, lúc trước một mình người tiến vào, có thể toàn thân thối lui, như vậy bậy giờ cũng nhất định có thể."

"Thì ra ngươi có chủ ý như vậy, thảo nào không đi cùng bọn họ, ta còn tưởng rằng là chúng ta bằng hữu tình thâm." Đồ Nguyên cười nói.

"Chính là bởi vì tín nhiệm bằng hữu, ta mới sẽ lựa chọn lưu lại, nếu không như thế, đã sớm lôi kéo ngươi cùng theo bọn họ rồi." Cố Thụ Lâm cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 60: Quỷ dị

Đồ Nguyên đi lui đi tới tại trong viện, nói: "Cái trang viện này thuộc về loại trận pháp gì thì ta không rõ ràng lắm, nhưng mà một loại pháp trận này, giống như là một tấm lưới, còn người trong pháp trận thì như là cá, khi giẫy dụa thì không ngừng lún sâu vào trong lưới, sau đó bị tầng tầng lưới quấn lên người, cuối cùng là bị vậy khốn chết."

"Vậy phải phá thế nào?" Cố Thụ Lâm hỏi.

Đồ Nguyên cũng không biết nói như thế nào, lúc đó mỗi một lần nhìn thấy giới thiệu loại pháp trận không ngừng tuần hoàn không gian này thì trong lòng nghĩ đến đầu tiên chính là như một cái hộp ma phương tại hư vô, mỗi một cái cái hộp nhỏ đều có thể thông tới một cái khác cái hộp nhỏ khác, sau đó ở bên trong không ngừng tuần hoàn.

Nhưng mà, hẳn có thể tưởng tượng ra như vậy, đi định vị như vậy, nhưng mà không cách nào giải thích cho người thế giới này nghe, bởi vì cách lý giải của hắn lại hoàn toàn khác với người trên cái đời này. Hơn nữa, hắn phát hiện người tại thế giới này đối với một loại như trận pháp này đều là rất khó có một cái tưởng tượng trực quan.

Không gian chồng nhau, đối với thế giới này, cái từ này cũng không phải dễ dàng lý giải.

Phương pháp phá trận tại thế giới này là vô cùng phức tạp, nếu không có bảo vật đặc biệt gì, muốn mạnh mẽ dựa vào bản lĩnh của mình để phá, vậy thì cơ hồ không có khả năng.

"Chúng ta cần phải nhận rõ phương hướng trước đã." Đồ Nguyên nói ra.

"Trong Pháp trận, sao có khái niệm phương hướng, âm dương đảo lộn, Càn Khôn xoay chuyển, Thiên địa đều đã thác loạn, phương hướng trong cảm nhận của chúng ta đều đã không đúng rồi." Cố Thụ Lâm nói ra.

"Ngươi nói không sai, cái này cũng là nguyên nhân vì cái gì, rơi vào trong trận pháp thì khó mà đi ra, có người có thể quan trắc cái trận pháp này, dựa vào khả năng diễn toán của mình, tính ra phương vị xuất trận, một điểm này ta phi thường bội phục." Đồ Nguyên nói ra.

"Ngươi biết sao? Âm dương thuật tính chi đạo, ta từng thấy ngươi cũng xem qua loại sách này." Cố Thụ Lâm nói ra.

"Tuy có xem qua. Nhưng chỉ là lý giải đại khái, cũng không tinh thông." Đồ Nguyên nói.

"Nga, vậy ngươi làm thế nào ly khai?" Cố Thụ Lâm hỏi.

"Tuy rằng ta vô pháp làm được thông qua diễn toán phương vị để xác định vị trí của mình tại trong trận, nhưng mà lại có một cái biện pháp. Ta từng có nghĩ qua nếu là ta rơi vào trong loại pháp trận này thì nên làm như thế nào. Cho nên ta luyện chế một đôi tử mẫu châm." Đồ Nguyên nói đến đây, lấy ra từ trong phủ túi một cây châm màu chì xám xịt.

Một đoàn linh khí nổi lên từ lòng bàn tay hắn, như màn nước nâng cái châm màu chì kia lên.

"Đây là tử châm(kim châm con) trong tử mẫu châm, mà trước lúc vào trang viện này thì ta đã lưu tại tử mẫu châm ở ngoài trang viện rồi." Trong lúc nói chuyện, cây châm trong lòng bàn tay Đồ Nguyên chậm rãi chuyển động, sau đó hướng về một cái phương hướng ngừng lại.

"Đi, đi theo ta." Đồ Nguyên nói ra. Hắn theo phương hướng tử châm chỉ mà đi tới bên cạnh một bức tường, nói ra: "Đánh vỡ tường ở vị trí này."

Kiểm trong tay Cố Thụ Lâm chớp động hàn quang, tường kia tức thì bị phá ra một cái lỗ. Trong tay Đồ Nguyên đã xuất hiện một cái Thất Bảo Như Ý, chui qua. Cố Thụ Lâm theo ở sau người. Từ Thất Bảo Như Ý có thanh quang vạn pháp không nhiễm bao phủ lấy hắn. Khi chui qua cái lỗ kia, vô tận hắc ám vọt tới, trong bóng tối hình như có ánh sáng nhạt, một đôi con mắt huyết hồng nhìn chăm chú vào.

Chỉ là Thất Bảo Như Ý trong tay Đồ Nguyên đưa tại phía trước, thanh quang như ngọn lửa, pháp phệ quanh thân hắn, bập bùng lấp lóe.

Chui qua lỗ tường kia, Đồ Nguyên không tiếp tục động rồi. Cố Thụ Lâm nhìn Thất Bảo Như Ý trong tay Đồ Nguyên, nói ra: "Cái như ý này của ngươi không đơn giản a."

"Đương nhiên, pháp khí giữ nhà mà." Đồ Nguyên cười nói, cây châm nâng trong tay hắn đang tại chậm rãi chuyển động. Sau đó thay đổi phương hướng, đứng là lại chỉ vào bức tường hần vừa mới đánh vỡ kia, chỉ là phương vị bất đồng mà thôi.

Đồ Nguyên theo phương hướng tiến đến, sau đó lại nói Cổ Thụ Lâm đánh vỡ. Hai người chui qua, cũng không còn là cái tiểu viện lúc trước kia. Quay đầu nhìn lại bức tường, chỉ có một cái, mà không phải là hai cái lỗ.

Đồ Nguyên chờ kim châm ngừng lại, xác định phương hướng. Theo đầu kim chỉ mà đi, không ngừng phá tường vượt qua. Có lúc thậm chí là chui qua lỗ tường, ngay sau đó lại phải chui về, cứ mãi như thế, Cổ Thụ Lâm nhin không được hỏi có hữu dụng hay không.

Phải biết rằng, phá vỡ cái tường này cũng không phải chuyện dễ, trên tường có phù pháp, nếu Cổ Thụ Lâm không dùng thật lớn linh lực thì căn bản là phá không ra.

Bất quá, nếu là muốn ly khai, phá vỡ vách tường ngăn cản cũng chưa được, bởi vì pháp trận đã vận chuyển, vách tường kia đã không còn là vách tường, phù pháp đã tồn tại giữa trong thiên địa, nó là ký gửi tại trong âm dương, có thể nói, hiện tại bọn họ không được tính là tại trong thiên địa hiện thực chân chính.

Lộ tuyến mà Đồ Nguyên đi cũng giống như những người thông âm dương thuật tính chi đạo, có thể tính toán vị trí phương vị hiện tại, đồng thời minh bạch nên đi như thế nào để thoát ra, mà Thất Bảo Như Ý thì là giúp hắn khi đi qua lỗ tường kia thì sẽ không bị trong nháy mắt bị di chuyển đến địa phương khác.

Một đường đi, một đường phá tường, hoặc là tại trước một cái cổng viện đi về, nhưng mà họ vẫn là đi loạn như vậy. Cứ như vậy, tại lúc bọn họ đi qua một cái cổng viện môn thì đột nhiên, trước mắt sáng ngời, bọn họ phát hiện mình đã là xuất hiện ở ngoài trang viên rồi.

Bên cạnh chính là Bạch Thanh Ngôn cùng với mấy người không có vào trang viên, mà bọn họ là trực tiếp từ cửa kia đi ra. Trong nháy mắt họ xuất hiện, một điểm thanh quang của như ý tại phía trước, bọn họ bước ra cửa, làm người không có đi vào trang viên cả kinh, liên tục lui về phía sau, pháp khí đều đã té ra.

"Các người thế nào lại từ nơi này đi ra rồi, người khác đâu chứ?" Bạch Thanh Ngôn ngạc nhiên hỏi.

"Chúng ta rơi vào trong pháp trận, thất tán với bà bà cùng Xa Diễm đạo trưởng." Đồ Nguyên nói ra.

Trong số người ở tại ngoài trang viên còn có hai người của Thanh Phong động, bọn họ nghi hoặc hỏi: "Thế nào khả năng, bọn họ không phải cũng đều an ổn ở nơi đó sao chép pháp phù sao?"

Đồ Nguyên quay đầu nhìn vào trong trang viên, quả nhiên, tại trong đại sảnh có hai vị đệ tử đang bận rộn sao chép bích họa.

Cổ Thụ Lâm cau mày nói ra: "Không đúng a, chúng ta rơi vào trong trận pháp lâu như vậy, bọn họ thế nào còn không có sao chép xong."

"Các người thật đã rơi vào trong pháp trận sao?" Vị đệ tử Thu Bạch của Thanh Phong động bị trúng trớ chú kia, trên mặt vẫn còn có lổm đổm lục thảo lại một lần nữa hỏi.

Đồ Nguyên nhìn bọn họ một cái, hỏi: "Các người đang hoài nghi cái gì?"

"Nếu như là rơi vào trong trận pháp, vì sao hai người các người có thể bình an đi ra, mà Diệu Ngọc bà bà cùng sư phụ, sư thúc ta đều còn tại trong trận ra không được." Một vị đệ tử Thanh Phong động khác – Hạ Mục ở bên cạnh nói ra.

"Nhiều lời vô ích, chúng ta tới xem." Đồ Nguyên nói ra.

Hắn cùng với Cổ Thụ Lâm hai người lại đi vào trong trang viên, lúc này đây tiến vào trang viên, cảm giác hoàn toàn bất đồng với ban đầu, hắn cảm giác thấy tất cả ở bên trong này đều là quỷ dị.

Chậm rãi đi vào trong đại sảnh, Đồ Nguyên đứng ở cửa vào, hô: "Các người đang làm gì?"

Theo lời hắn nói ra, hai người kia quay đầu lại, về mặt trắng bệch.

"Chúng ta đang sao chép phù pháp trên vách a."

Cổ Thụ Lâm một nghe thanh âm bọn hắn liền rút kiếm ra, Đồ Nguyên nói: "Không nên khinh cử uổng động."

Con mắt nhìn ngọn đèn trên cánh cửa ở bên cạnh, chỉ thấy đèn đã là một màu lam sắc, hỏa điểm nhỏ chỉ cỡ hạt đậu.

Cổ Thụ Lâm cũng nhìn thấy.

"Các người đứng ở nơi đó làm gì, đến đây giúp chút việc a." Hai người trong đại sảnh nói ra.

Cổ Thụ Lâm nhìn nhìn Đồ Nguyên, Đồ Nguyên nói ra: "Chúng ta đi ra ngoài cái đã."

Trong nháy mắt bọn họ xoay người, trong nháy mắt, đại sảnh kia xuất hiện dày đặc chỉ chít vết chân.

Mà ở trong viện, từ cái giếng dưới giả sơn kia có nước tuôn ra, nước quý dị này lên mặt đất, hướng phía Đờ Nguyên cùng Cố Thụ Lâm quần tới.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 61: Phá trận

Đờ Nguyên duỗi tay đưa Thất Bảo Như Ý ra, vung lên hư không, một phiến thanh quang tỏa ra, thủy thể hơi hơi dừng lại, lại trong nháy mắt bao vây họ lại.

Cố Thụ Lâm hừ lạnh một tiếng, trường kiếm chớp động lãnh quang, vạch vào hư không, một đạo kiếm khí rơi vào trong nước, nước kia như là bị kinh sợ, đứng là trong nháy mắt tách ra một mảng, né tránh kiếm khí.

Đờ Nguyên đưa tay sờ tìm tại phù túi, một khối ngọc phù xuất hiện tại trong tay hắn, tại khi vừa lấy ra khỏi phù túi, ngọc phù liền đã tán ra quang mang, quang mang bập bùng như ngọn lửa thiêu đốt, rồi lại không bay ra, kẹp tại đầu ngón tay, tay dừng tại trước ngực, sau đó vẩy ra, một đạo linh quang như một thanh phi đao bay về phía ngọn giả sơn xa xa kia.

Từ trong giếng dưới chân giả sơn không ngừng bốc lên hắc khí, nước từ trong đó ào ạt trào ra.

Linh quang xuất hiện tại trên giếng, tỏa ra, trở thành một mảnh linh quang, muốn đem nước kia đè xuống, nhưng không được.

Trong giếng bùng lên hắc quang, linh quang bay ra, một đoàn nước đen tuôn ra, như một con cự蟒 màu đen, nhào tới phía Đờ Nguyên cùng Cố Thụ Lâm.

Một đạo kiếm quang chém tới, hắc thủy tán đi, nhưng mà lại tại không trung hóa thành từng con thủy蟒 nhỏ, xông về phía Đờ Nguyên và Cố Thụ Lâm.

Đờ Nguyên quát khẽ một tiếng, tay phải chụp lên phía trên, một mảnh quảng sáng xám mờ bao phủ một mảnh hư không nho nhỏ này, thủy xà trong khắp bầu trời đứng là trực tiếp bị tay hắn bắt vào trong tay, hóa thành một quả cầu nước thật lớn.

Trong quả cầu nước có lục quang nhàn nhạt đang chớp động.

"Phụ..."

Quả cầu nước kia đột nhiên vỡ ra, tay Đờ Nguyên thò vào trong quả cầu nước bắt lấy một điểm lục quang nhàn nhạt kia. Lục quang bị chụp vào trên tay, đó là một gốc hoa cỏ đã mọc ra mặt người.

Lá như tay, đóa hoa như mặt, quý dị vô cùng.

"Chính là thứ này đang tác quái đi?" Cố Thụ Lâm nhìn cây hoa không biết tên trong tay Đờ Nguyên, kinh ngạc nói ra.

Đờ Nguyên lắc đầu, đưa tay từ trong phù túi lấy ra một đạo phù phong nó lại. Sau đó nhét vào trong một cái phù túi hắn mang theo chuyên dùng để chứa đựng mấy thứ này. Trước khi tới nơi này, hắn thế nhưng là đã chuẩn bị không ít phù túi để cất những tài liệu vật phẩm loại này.

Quay đầu nhìn lại trong đại sảnh, hai người kia đã biến mất không thấy rồi.

Mà trên mặt đất thì là một đám dấu chân ướt.

Trong mắt Cố Thụ Lâm đồng dạng chớp động linh quang, cũng đang nhìn vào trong đại sảnh, nhưng mà chính là nhìn không thấy những vết chân kia xuất hiện như thế nào.

"Là phương pháp ẩn độn gì. Lại thần kỳ như thế, đúng là vô pháp nhìn thấy." Cố Thụ Lâm nói ra.

"Đờ Nguyên đạo hữu." Bạch Thanh Ngôn ở bên ngoài hô gọi. Kỳ thực nàng cũng cách không xa, nhưng thanh âm lại như là cách rất xa.

Đờ Nguyên hướng phía cửa vào trang viên đi tới, chỉ mới bước mấy bước, trong mắt liền thấy đám người Bạch Thanh Ngôn rất nhanh đi xa, sau đó trở thành nhật, cuối cùng tiêu thất, Cố Thụ Lâm ở bên cạnh cũng đã biến mất.

Hắn hơi kinh. Sau đó đứng trạm tại nguyên chỗ không hề động, tay trái cầm Thất Bảo Như Ý, con mắt chậm rãi nhìn quét xung quanh.

Xung quanh là một mảnh hắc ám, hắn hơi hơi nhắm mắt lại, khi lại mở mắt ra, trong mắt nổi lên linh quang, thấy rõ trong bóng tối, phát hiện mình xuất hiện tại trong một cái sơn động, đứng đầy đặc chi chít vô số thảo nhân, mà hắn thì là đứng ở trên một tòa đàn tế. Trên vách động ở đỉnh đầu là tầng tầng lớp

lớp con mắt, quý dị âm lãnh nhìn chăm chú tất cả.

Nhìn thấy Đồ Nguyên mở mắt, thảo nhân dày đặc chỉ chít kia đúng là hướng hấn hành đại lễ.

"Tham kiến ta vương."

"Tham kiến ta vương."

"Tham kiến ta vương."

Đồ Nguyên con mắt khẽ nhú, lạnh lùng nói: "Áo giáp, nhiếp hồn, thủ đoạn như thế liền muốn biến ta thành khôi lỗi, còn kém một chút."

Theo lời hấn nói, đột nhiên há mồm phun ra, một cái kim châm đỏ đậm từ trong miệng của hấn cực nhanh bay ra, trong nháy mắt xuất hiện, liền đã xuyên thủng hư không.

Lúc lại hiện ra thì chỉ thấy một điểm hồng quang kia chìm vào trong con mắt.

Tức thì, cảnh tượng trước mắt tán loạn, một lần nữa trở lại trong trang viên, mà tại trước mặt hấn thì có một cái sinh linh như người đang nằm tại nơi đó không chút động đậy.

Đồ Nguyên đưa tay vẫy một cái, một cái hồng châm đã trở lại trong tay hấn. Hấn lật tay, nó liền biến mất không thấy rồi.

Sinh linh kia có tứ chi của người, lại mọc đuôi, trên lưng cũng có một hàng gì đó nhìn như vây cá, mà hai mắt, thì là trôi nổi hồng sắc, chính là đôi mắt ngày hôm qua Đồ Nguyên trông thấy kia.

Mà Cố Thụ Lâm cũng ở bên cạnh, chỉ là có chút ngây ra. Đồ Nguyên đưa tay về một đạo Định thần phù tại trên trán hấn, thân thể hấn không ngừng rung động như đang giấy dựa dần dần ổn định lại.

Đúng lúc này, trong trang viên đột nhiên truyền đến một tiếng gầm lên, theo đó toàn bộ trang viên đều như chấn động rồi, Đồ Nguyên quay đầu lại nhìn thấy một đạo quang hoa xông lên trời cao, một cái thân ảnh theo quang hoa kia bay lên không trung, hiện ra thân tới, chính là Diệu Ngọc bà bà.

Trông thấy nàng cầm mộc trượng trong tay hướng phía dưới ném xuống, mộc trượng đứng là hóa thành lớn vô cùng, cắm thẳng vào trung tâm trang viên, xuyên qua nóc nhà, đâm thật sâu vào dưới nền đất.

Đồ Nguyên nhìn thấy rõ ràng, nơi mộc trượng kia đâm vào chính là đại sảnh, sau đó bích họa kia bị đâm vỡ rồi.

Mà lớp không khí giống như không thuộc tại thiên địa bao phủ trang viên trong nháy mắt bị đâm tán rồi.

Diệu Ngọc bà bà bay xuống, hạ xuống trước mặt Đồ Nguyên, nhìn Đồ Nguyên gât gât đầu, nói ra: "Người trái lại có thể đi lại tự nhiên trong cái trận này."

"Một điểm tiêu bí quyết, so không được với bà bà có thể trực tiếp phá trận mà ra, đồng thời một kích phá hủy đại trận." Đồ Nguyên nói ra. Hấn cũng không có khiêm tốn, tuy rằng hấn có thể đi ra, nhưng mà đối với phá việc cái pháp trận này lại có cảm giác thức thủ vô sách, không biết bắt đầu từ đâu, càng vô pháp làm được như Diệu Ngọc bà bà, trực tiếp một trượng đâm phá pháp trận.

Cố Thụ Lâm ở bên cạnh cũng chậm rãi phục hồi lại tinh thần, nhìn thấy Diệu Ngọc bà bà đi ra rồi, tất nhiên là rất vui, hành lễ. Từ bên trong trang viên lại có hai người đi ra, chỉ là sắc mặt hai người này đều không tốt lắm.

Hai người này chính là Xa Diễn cùng Kha Đồng Chân. Đồ Nguyên phát hiện trên người bọn họ kỳ thực là có thương tích, chỉ không biết là gặp phải cái gì.

Hấn không tiện hỏi, Diệu Ngọc bà bà thì là hỏi. Sắc mặt Xa Diễn thật không tốt, khóe mắt nháy lên, nói ra: "Roi vào trong ảo cảnh mà thôi, không có gì."

Đồ Nguyên nhìn hai người bọn họ, trong lòng không khỏi đoán, lẽ nào bọn họ đã ác đấu với nhau một trận.

"Tàn ác sinh linh duy nhất bên trong này chính là cái này, bắt quá đã chết rồi." Diệu Ngọc bà bà chỉ vào sinh linh nằm trên đất kia.

Hai người Kha Đồng Chân cùng Xa Diễn nhìn thấy thứ kia, sắc mặt lại một lần nữa thay đổi, lại cũng không có nói chuyện.

Diệu Ngọc bà bà đưa tay gọi người ngoài trang viên tới, phân phó bọn họ tự động đi dò xét trang viên. Mà hai vị đệ tử thất tung kia thì chưa biết tung tích. Diệu Ngọc bà bà thần niệm cường đại, đưa tay chỉ vào mặt sau trang viên, đệ tử của Lôi Vân động thiên lập tức ra phía sau tìm về rồi.

Hai người kia còn chưa chết, chỉ là thần sắc hơi bại, linh lực trên người đúng là tổn hao nhiều, thần hồn suy yếu.

Bọn họ tự nhiên có sự phụ của bọn họ cùng đồng môn cứu trợ, Đồ Nguyên thì cùng Cố Thụ Lâm lại một lần nữa đi vào trong viện, đã tới nơi này một chuyến, thế nào cũng phải nhìn xem bên trong này có thứ gì tốt hay không.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 62: Thực tình khí, nhiệt hương nguyên

Tại nơi đây, vô luận tìm được cái gì đều là tốt, nhưng nếu là thực sự vô pháp tìm đến thứ gì có giá trị, có thể học được pháp trận phù luật trong trang viên này thì cũng là một chuyện không sai.

Đồ Nguyên, Cô Thụ Lâm và thêm Bạch Thanh Ngôn ba người cùng nhau tìm kiếm, nhất thời không có tìm được cái gì. Đồ Nguyên liền ngừng lại tại trước cổng một cái viện, bắt đầu nghiên cứu phù pháp ở phía trên.

Đệ tử Lôi Vân động thiên cùng Thanh Phong động cũng là sao chép lại những phù pháp này. Đồ Nguyên cảm thấy bọn họ khả năng vô pháp sao chép đến tinh túy, cho nên hắn vừa tự lý giải, vừa họa lại một ít pháp phù then chốt trong đó.

Về phần người khác có tìm được bảo vật gì trong cái trang viên này hay không, Đồ Nguyên đã không muốn đi suy nghĩ những điều này.

Một đoàn người bọn họ lưu lại nơi đây ba ngày. Ba ngày sau, Đồ Nguyên đã đem pháp phù trong trang viên đều ghi nhớ tại trong lòng, về sau lại phí thêm chút thời gian suy nghĩ một cái, cũng có thể bày ra một tòa pháp trận tương tự rồi.

Trong ba ngày này, Xa Diễm xuống trong giếng dưới chân giả sơn kia, bên trong cũng không có cái gì, chỉ có một cái thần tượng màu đen mà thôi. Khi lấy ra, thần tượng kia tản ra tà khí, bị Xa Diễm dùng đan điền luyện hủy.

Vẫn tiếp tục theo một cái phương hướng tìm kiếm, cùng đệ tử Lôi Vân động thiên và Thanh Phong động thay phiên, trái lại là hữu kinh vô hiểm.

Cái bí cảnh này tên là Âm Hắc chi nguyên, tại nơi đây có một vị Tà Thần tên là Ngộ Ti, chỉ là sớm bị trảm rồi, cho nên nơi đây cũng mở ra cho tu sĩ phổ thông tìm kiếm. Chỉ là nhiều năm như vậy trôi qua rồi, bên trong này khả năng lại xuất hiện một ít thứ gì đó tàn ác.

Trong toàn bộ bí cảnh đều là u ám, nơi đây không có người, nghe nói người nơi đây kể cả Tà Thần kia đều đồng thời bị chém giết rồi. Người nơi đây đều là tín dân của Tà Thần, nếu là còn có người tể tự, có lẽ, Ngộ Ti kia còn có khả năng tái sinh.

Ngay từ đầu, khi Đồ Nguyên biết rõ, trên thế giới này tu sĩ cùng thần linh là đại địch, hắn cũng không thể nào để ở trong lòng, cho tới bây giờ, hắn phi thường rõ ràng, thần linh là một cái tối kỵ.

Loại vực ngoại tiểu thần quốc ở vào trong mịt mờ thiên địa này, khi bị tu sĩ phát hiện, đúng là giết hết tất cả nhân loại trong cả thần quốc.

Đồ Nguyên không muốn bình phán chính nghĩa hay không, không có năng lực cải biến thiên địa, thì không nên nghịch thiên mà đi.

Trong bí cảnh, các loại sinh linh quái dị gì đều có, chỉ là không có người mà thôi. Một mảnh hoang dã, sơn lâm, sông ngòi.

Tốc độ cũng không phải rất nhanh, thỉnh thoảng đến một ít địa phương đặc biệt đều sẽ dừng lại, sau đó các đệ tử Lôi Vân động thiên, Thanh Phong động đều sẽ lấy chút được thảo đặc biệt ở nơi đây.

Đồ Nguyên không biết gì về phương diện được thảo luyện đan này, cho nên cũng không có đi lấy, trái lại Bạch Thanh Ngôn luôn luôn chú ý có linh hoa quả thụ gì hay không.

Nếu như có, nàng thì là sẽ đào ra dời về trong nhà mình đi.

Một đường cuối cùng đi tới cái thần điện mà Thôi Thành Hoa bị giam hãm kia.

Thần điện là một tòa thần điện hoang phế. Khi Đồ Nguyên đến nơi đây thì đã có mấy lớp người đến trước rồi.

Thần điện cũng không phải một tòa cô độc, mà là một quần thể, đã có kinh nghiệm lúc trước tại trang viên kia, Đồ Nguyên đương nhiên sẽ không cho rằng cái thần điện này có thể dễ dàng đi vào.

Thẳng đến người của bốn nhóm đều tề tựu đủ rồi. Lúc này mới tiến vào trong thần điện. Đồ Nguyên là theo ở nhóm phía sau, tiến vào trước nhất đều là những người tu vi kết đan, còn có những vị Thần anh tu sĩ khác. Bất quá, dù cho tiến vào, cũng chỉ là ở ngoại vi, không có thâm nhập đến ở chỗ sâu trong thần điện.

Hắn cũng như những người khác, đều chờ tại nơi đó.

Thu hoạch trong một chuyến tới bí cảnh này đối với Đồ Nguyên mà nói là đủ rồi, chỉ với pháp trận trong trang viên kia hắn đã cảm thấy mình kiếm được rồi, tuy rằng tại trong Vạn Thánh thư quán có rất nhiều sách có thể xem. Nhưng mà loại trận đồ phương pháp bố trí pháp trận cụ thể này là không có.

Còn có, có thể tới thế giới này cảm thụ một cái, cũng là một loại thu hoạch.

Khi tới nơi này, tổng cộng chia làm bốn đội. Ngoại trừ một đội của Đồ Nguyên ra, đội khác đúng là đều có người bị chết, điều này là Đồ Nguyên không có nghĩ đến.

Bọn họ đợi không bao lâu, đột nhiên, trong thần điện dâng lên một cỗ kiếm chế cường liệt, theo đó bầu trời tối sầm lại, trên không thần điện không biết khi nào đã xuất hiện một đám mây đen.

Mây đen như một cái thân người mặc hắc bào, bao quát toàn bộ người trong thần điện này. Đồ Nguyên cả kinh, Thất Bảo Như Ý đã tại tay.

Trong lòng mới nghĩ những tu sĩ Thần anh đã kia đi nơi nào thì từ trong thần điện vọt lên bốn đạo quang hoa.

Sau đó Đồ Nguyên liền chỉ nhìn thấy một mảnh quang hoa chói mắt, tại quang hoa soi sáng, từ trong thần điện tuôn ra vô số động vật, có chuột, xà, hổ, sói, hổ, còn có một số không biết tên.

Một trận chiến đấu này duy trì liên tục cũng không dài, nhưng là phi thường thảm liệt, bởi vì trên đại địa mịt mờ bên ngoài kia cũng xuất hiện đủ loại đủ kiểu sinh linh quái dị, có các loại thần thông kỳ dị.

Nếu không cẩn thận sẽ trúng tà, Đồ Nguyên, Bạch Thanh Ngôn và Cố Thụ Lâm ba người cũng là thụ chút tổn thương, dựa vào Thất Bảo Như Ý tự bảo vệ mình, hạt vi châm giết địch.

Bất quá, sau cùng mấy thứ này chung quy không phải đối thủ của người, bị tàn sát không còn, mà chiến đấu trong bầu trời cũng kết thúc rồi, tình hình chiến đấu cụ thể, về sau Đồ Nguyên mới biết được.

Nơi này có một vị tân thần linh sắp sinh ra, tuy rằng nơi đây không có người, nhưng mà vị thần linh này là thụ nguyện lực của toàn bộ động vật, mà những động vật này đều là do Tà Thần kia triệu tới.

Về phần Thôi Thành Hoa, không có người quan tâm sự chết sống của hắn, chỉ có ba người Đồ Nguyên, Bạch Thanh Ngôn cùng Cố Thụ Lâm là quan tâm, khi bọn họ tìm được thì đã chết lâu ngày.

Bọn hắn tại nơi đây đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, cũng không có người biết rõ rồi, Đồ Nguyên đem thi thể hắn mang về Vạn Thánh Sơn, sau đó liền bắt đầu chuẩn bị cho việc kết đàn rồi.

Hắn an toàn trở về, Phạm Tuyên Từ đương nhiên là cao hứng, những đệ tử của Thôi Thành Hoa thì là bị thương vạn phần. Sau khi Đồ Nguyên nói hắn muốn chuẩn bị kết đàn, Cố Thụ Lâm cũng nói mình sắp kết đàn, Bạch Thanh Ngôn cũng là như thế.

Ngồi xem nhật nguyệt, thực tinh khí.

Nhìn xuống âm dương, nhiếp hương nguyện.

Thời gian cực nhanh, đan khí trong đan điền hắn càng ngày tràn đầy lưu quang, nguyên bản là khí đều đã hóa thành dịch thể, hình thành một đoàn, mà Vạn Pháp Âm Dương phù thiờ trong đó, tản ra quang vận tuyệt sắc.

Hương nguyện hắn nhiếp thực cũng không phải là từ trong những thành dưới Vạn Thánh Sơn nhiếp đến, mà là nhiếp vào từ trên cái thần tượng trong chính căn Thượng Thanh nhà gỗ này của hắn.

Trước Thượng Thanh nhà gỗ, hoa nở một năm lại một năm, một trận tuyết rơi lại tuyết rơi. Dù cho là nhà gỗ cũng là làm mới lại một cái. Phạm Tuyên Từ từ một cái thiếu nữ tuổi thanh xuân triết để trưởng thành thành một nữ nhân, thường có một chút tu sĩ tuổi trẻ đi tới trước Thượng Thanh nhà gỗ tìm Phạm Tuyên Từ.

Phạm Tuyên Từ không ly khai, bởi vì nàng biết sư phụ của mình đang tại kết đàn, cần phải an tĩnh, vạn nhất mình ly khai, có người đến quấy rầy sư phụ thì sao chứ, điều này luôn là không tốt.

Đột nhiên có một ngày, Đồ Nguyên nói với Phạm Tuyên Từ: "Đêm mai ta sẽ kết đàn, ngươi cùng Xa Bi không nên đi đâu, hộ ta kết đàn, thành bại chỉ tại đêm nay rồi."

"Sư phụ." Phạm Tuyên Từ nói đến đây đột nhiên dừng lại, bất quá nàng còn là hỏi ra: "Sư phụ, ngươi có nắm chắc không?"

"Có, không nắm chắc thế nào có thể xác định được ngày kết đàn." Đồ Nguyên vừa cười vừa nói.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 63: Kim đan

Một đêm này đột nhiên cuồng phong nổi lên, trong bầu trời rậm rạp mây đen, trời sắp đổ mưa to, nhìn không thấy ngôi sao ánh trắng.

Bên ngoài cơ hồ là đưa tay không thấy năm ngón, mà trong nhà gỗ được một ngọn Thông minh đăng soi sáng vẫn cứ có cảm giác kiềm chế.

"Sư phụ, nên chăng đổi qua hôm sau đi, hôm nay thiên thời không tốt lắm." Phạm Tuyên Từ lo lắng nói ra.

"Không, hôm nay là đúng lúc." Đồ Nguyên nói.

"Vi sao, hôm nay đã không có ánh trắng, lại không có ngôi sao chỉ tinh, càng là có sấm sét loạn thần, cái này là ngày tối kỵ kết đan a." Phạm Tuyên Từ nói ra.

"Ngày Kết đan đều có cảm ứng, hôm qua tâm huyết vì sư trào dâng, xác định hôm nay là ngày kết đan, dù cho bây giờ trời giáng mưa lửa, đại địa nứt vỡ, cũng cần phải kết đan." Đồ Nguyên nói ra.

Phạm Tuyên Từ bất đắc dĩ, chỉ đành nói: "Được rồi, sư phụ, ta nhất định sẽ hộ pháp tốt cho người, không để bất cứ kẻ nào quấy rầy."

Đồ Nguyên chỉ là gật gù đầu, bình thường tại trong những đại phái, khi tu hành đến những giai đoạn này, kết đan, hóa anh, đều là đại sự, đều có môn phái cẩn thận bảo vệ, Đồ Nguyên không có môn phái, hẳn là đơn độc lẻ loi, chỉ có một đồ đệ, cho nên hẳn không có chuẩn bị đặc biệt gì cho lúc kết đan.

Tâm huyết dâng trào rồi, vậy thì kết đi, trực tiếp đối diện với tất cả nguy hiểm trong cái thiên địa này.

Hắn đứng ở trên đỉnh nhà gỗ, nhìn bầu trời.

Lúc này trên bầu trời toàn là mây đen dày đặc, không ngừng có tiếng sấm sét truyền đến, như là toàn bộ thiên địa đều đang nổ vỡ. Thịnh thoảng có tia chớp lóe lên, như đao kiếm, đem thiên địa hắc ám chém trăm tán loạn.

Kết đan kỳ thực là một loại nước chảy thành sông, cần chính là thời gian mài dũa, sau cùng lúc kết thành thì toàn bộ thần hồn đều dung nhập trong đan khí kia, triệt để dung hợp với đạo phù trong đan điền, như vậy tự nhiên là kết thành đan. Mà thần hồn cùng đan khí và đan phù kia chính là nhất thể, vô luận là thi phù pháp hay là công kích người, đều cường đại hơn rất nhiều.

Nhưng mà thường thường người vô pháp kết đan thì là tại một điểm sau cùng kia, thần hồn vô pháp dung hợp hoàn mỹ với đan phù, là kém một chút. Mà với một chút sai kém này, có một số người có thể tiêu trừ nó, mà có một số thì là suốt đời đều không thể loại trừ, trái lại chậm rãi kéo giãn một chút khoảng cách dung hợp kia.

Hiện tại Đồ Nguyên có cảm giác là kém một chút, vì vậy hắn cần phải dẫn ngoại lực.

Phạm Tuyên Từ đứng ở phía dưới nhà gỗ nhìn lên, tại thời tiết như thế, ngay cả phi điều cũng không có, tu sĩ đều không lên trời mà bay độn.

Sấm sét là một trong những thiên tượng bạo ngược nhất trong thiên địa. Mà sấm sét đạo pháp, càng là đáng sợ.

Đột nhiên, Phạm Tuyên Từ nhìn thấy trong miệng sư phụ mình phun ra một đoàn khí tràn đầy màu sắc, căn bản thấy không rõ bên trong, chỉ thấy trong đó có ẩn chứa vô số huyền ảo.

"Đó là đan sắp sửa kết thành." Phạm Tuyên Từ rất rõ ràng, chỉ có những người sắp sửa kết thành đan mới có thể đem đan phù trong đan điền kể cả đan khí đồng thời phun thổ đến trong hư không.

Phạm Tuyên Từ kinh hãi, nàng biết rõ sư phụ của mình định làm cái gì.

Sư phụ làm vậy là muốn mượn thiên địa âm dương để luyện đan, thế nhưng hiện tại thời tiết rất không tốt, trong thời tiết đông tố, nếu là có sấm sét rơi vào trên đan chưa thành hình, vậy thì nhiều năm tu vi như vậy đều hóa thành hư ảo, nếu đan bị sấm sét đánh tan, vậy thì sẽ không còn tu vi.

Thời điểm này nàng lại không dám gọi, sợ làm sư phụ kinh động lo lắng.

Chỉ thấy đan tràn đầy màu sắc kia bay lên phía bầu trời, lên cao hơn mười trượng mới dừng lại, tại trong mắt Phạm Tuyên Từ chỉ có một đám ánh sáng nhiều màu.

Cao như vậy, rất nhiều tu sĩ chỉ cần nhắc đầu cũng là có thể thấy được. Những tu sĩ nhìn thấy một màn này cũng đều từng người nhin không được kêu một tiếng thật to gan, tại trong thời tiết loại này, lấy thiên địa làm đan lò, lấy âm dương làm hỏa diễm luyện kim đan, thực sự là muốn chết.

Nhưng mà cũng có người trong lòng thầm than một tiếng thật khí phách.

"Oanh..."

Một đạo sấm sét vạch ra trong thiên địa.

Sấm sét hạ xuống, như là đốt lửa lên 'Đan' kia. Một đoàn hỏa diễm đột nhiên bốc lên.

Thái Âm linh hỏa.

Vốn là thiên địa chi hóa, lúc này bốc cháy giữa trong thiên địa.

Cái này cũng chính là một chỗ rất tốt khi chúng xuống Thiên hỏa.

Chỉ là lúc này trong Thái Âm linh hỏa tựa hồ lại có một tia tử sắc. Đó là một tia lôi hỏa từ trong sấm sét tán ra trong thiên địa.

Liệt diễm đột ngột hiện lên, thiêu đốt một đoàn đan khí kia.

Trên chín tầng trời sấm rung chớp giạt.

Mưa to tầm tã đổ xuống.

Ngọc chân nhân đi ra Côn Ngọc quan, lão ta đứng ở đỉnh quan nhìn một màn này, không khỏi cảm thán: "Trong tán tu thật nhiều điên cuồng, lời này không phải hư ngôn vậy, vách đá nhiều tầng đẹp, đại sự như kết đan, vậy mà lại là loại này lấy thiên địa làm đồng lộ, lấy âm dương sấm sét làm nhiên liệu, thật can đảm, thật can đảm a."

Lúc này Đồ Nguyên chỉ cảm giác mình đang bị thiêu đốt, những ý niệm hỗn độn kia đều đang rất nhanh biến mất, chậm rãi, ý thức hẳn hoàn toàn dung nhập vào trong Vạn Pháp Âm Dương phù.

"Oanh..."

Trong bầu trời lại đánh xuống một đạo sấm sét, một đạo điện quang phân tách ra đúng là hạ xuống phía trên Thượng Thanh nhà gã.

Trong lòng Đồ Nguyên chỉ có một đạo sấm sét này, một cỗ sấm sét pháp ý cường đại xung kích xuống, cái loại hủy diệt chí ý chí cương chí dương, bạo ngược đó khiến ý thức Đồ Nguyên như trống không như tiêu tan.

"Sét đánh kim đan?"

Người nhìn thấy một màn vừa rồi, từng người đều cảm thán, nhưng không sợ hãi, bởi vì người kết đan không phải là bọn hắn, mà là người khác, cảm thán có người tại trời đông tổ tối kỵ như vậy lại kết đan, quả nhiên bị sét đánh.

Sau đó cái ý nghĩ thứ hai đó là người kết đan kia còn sống hay đã chết.

Thật sự rất sợ hãi là Phạm Tuyên Tử, trong nháy mắt nhìn thấy tia chớp rơi xuống, nàng liền đưa tay bịt lấy miệng, sau đó nước mắt ứa ra chảy xuống.

"Ngô, sư phụ, ..."

Nàng ngồi xổm xuống, không dám nhìn, nàng sợ mình vừa ngẩng đầu nhìn, thì sẽ nhìn thấy sư phụ của mình đã chết ở trên nóc nhà kia.

Qua một lúc lâu sau, nàng mới dám ngẩng đầu nhìn, nhưng mà nhìn thấy chính là một thân ảnh vẫn cứ bình yên đứng ở nóc nhà, mà trong bầu trời, một hạt kim đan nho nhỏ như hạt đậu đang tại trong không trung tán ra quang mang vàng nhạt.

"Kim đan, sư phụ đã kết thành kim đan, sư phụ không chết."

Phạm Tuyên Tử trong lòng mừng như điên, vừa rồi còn là bi thống, bây giờ thì là mừng như điên, có một loại kinh hi vì mất rồi lại được.

Đúng lúc này, một hạt kim đan trong bầu trời kia hạ xuống, xuất hiện tại trước mặt Phạm Tuyên Tử. Phạm Tuyên Tử nhìn chăm chú, chỉ thấy kim đan có một tầng tử diễm bao vây, mà trên kim đan thì là phù đầy phù văn.

Ở tại hư không trước mắt lại như là ở vào hư vô, như một bức họa, rồi lại là chân thực như vậy.

"Đây là kim đan, ngươi cảm thụ một cái khí tức trong đó, kim đan vừa thành có đạo ý nồng đậm." Thanh âm Đồ Nguyên vang lên.

Phạm Tuyên Tử vươn tay tới, kim đan rơi vào trên tay nàng, tức thì có một cỗ đạo ý huyền diệu khó giải thích hiện lên trong đầu, hai mắt nàng giống như nhìn thấy nháy mắt thời gian khi sấm sét hạ xuống kia, thấy cảnh tượng xuyên qua tại trên đan Vạn Pháp Âm Dương phù.

"Vạn Pháp Âm Dương phù, có thể ngự vạn pháp, âm dương tận tại trong lòng."

Thanh âm Đồ Nguyên lại một lần nữa vang lên, hẳn đem những gì mình cảm ngộ thông qua phương thức này truyền cho Phạm Tuyên Tử.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 64: Hạ sơn

Phạm Tuyên Tử có thể cảm thụ được một tia sấm sét pháp ý ẩn chứa trong kim đan là bạo ngược cỡ nào, loại khí tức hủy diệt này không phải bất cứ một loại pháp ý gì có thể so được.

Nhưng mà sấm sét rơi xuống trên đan phù lại cũng không có đánh tan đan phù, trái lại là bị đan phù thôn phệ rồi.

Nàng minh bạch cái này chính là sư phụ đã nói, Vạn Pháp Âm Dương phù có thể ngự vạn pháp, âm dương tận tại trong lòng.

Đồ Nguyên nuốt kim đan vào trong bụng, sau đó khoanh chân ngồi tại nóc nhà, tiếp tục tu hành.

Một hạt kim đan vào bụng, trong đan điện hào quang như lửa.

Trên chiếu thiên linh dưới chiếu dừng tuyên, cái cảnh giới này là cảnh tượng lúc kim đan đại thành. Hiện tại hạt kim đan kia xoay quanh trong đan điện hắc, tinh khí trong thân thể theo kim đan xoay quanh mà tiến vào trong đó, lại từ trong kim đan tỏa ra, dung nhập vào huyết mạch nhục thân, hắc chỉ cảm giác máu huyết trong cơ thể mình đều chuyển động theo kim đan kia.

Cảm giác huyền diệu này, cảm giác huyết nhục liên thông, thể xác và tinh thần thông suốt này là vô pháp nói hết, huyền diệu khó giải thích, giống như trong thiên địa có một phiên diệu môn vô hình, chậm rãi mở ra, hiện lên tại trong lòng.

Một đêm trải qua mưa gió, mặt trời ửng lên ở phương đông, ánh sáng chiếu rọi, thiên địa thanh minh.

Đồ Nguyên đứng lên khỏi nóc nhà, Phạm Tuyên Tử vẫn cứ đứng ở phía dưới, nàng đang nói chuyện với người, tới là một ít thanh niên nhân, bọn họ là tới xem sư phụ của Phạm Tuyên Tử. Cho tới nay, bọn họ gặp gỡ Phạm Tuyên Tử, một là vì Phạm Tuyên Tử tuổi trẻ xinh đẹp, thứ hai là tính cách thẳng thắn, có người thích loại này.

Cho nên rất nhiều tu sĩ trẻ tuổi thích tìm đến Phạm Tuyên Tử, bất quá, bọn họ đối với sư phụ của Phạm Tuyên Tử cũng không có ấn tượng gì, còn có người đã từng nói muốn đem Phạm Tuyên Tử dẫn tiến làm môn hạ của sư phụ hắc.

Nhưng mà đêm qua, chuyện kết đan tại trong đông tổ lại khiến cho mọi người chú ý, nhân vật như thế, trước đây vậy mà lại bị coi thường.

Vì vậy từng người đều nhìn Đồ Nguyên trên nóc nhà, hỏi Phạm Tuyên Tử một ít chuyện về sư phụ của nàng. Trong lòng Phạm Tuyên Tử cao hứng, tự nhiên là nói không ngừng, không ngừng nói sư phụ của mình là thế nào thế nào lợi hại. Đem những gì trong lòng nàng cảm thấy là lợi hại nói ra hết, hơn nữa là tán dương theo góc nhìn của nàng. Làm những người kia phải sửng sốt.

"Lợi hại như vậy, vì sao trước đây không có phát hiện."

Đây là suy nghĩ trong lòng rất nhiều người, mãi cho đến khi Đồ Nguyên đứng dậy, xuống khỏi nóc nhà, trở vào trong phòng, sau đó những thanh niên kia, từng người đến trong phòng chính thức làm một cái lễ văn bái với Đồ Nguyên.

Bọn họ cũng rất thức thời, biết rõ thời điểm này, hai thầy trò người ta sẽ có lời muốn nói, hơn nữa lập tức sẽ có khách nhân tới, cho nên sau khi làm lễ liền ly khai.

Không bao lâu, có hai đạo nhân bùng hộp lễ đến, là hai vị đệ tử bên cạnh của Ngọc chân nhân ở Côn Ngọc quan, phân biệt là Trương Đình cùng Bác Minh.

Bọn họ dâng lễ lên, cũng chúc mừng Đồ Nguyên kết thành kim đan.

Đồ Nguyên cũng không có chuẩn bị thứ gì đáp lễ, lấy ra hai đạo Trừ Tà phù làm từ linh ngọc tặng bọn họ, tính là đáp lễ.

Ở gần đây, người giao hảo cũng không nhiều, thứ hai tới chính là các đệ tử của Thôi Thành Hoa, bọn họ là cùng tới, đưa lên mười khối linh ngọc.

Đồ Nguyên biết, dù cho là trong Hoa Dương động thiên kia có một cái linh tuyến có thể uẩn dưỡng linh ngọc, nhưng mười khối linh ngọc này đối với bọn họ hiện tại mà nói, cũng không dễ dàng.

Đồ Nguyên nhận, trái lại cũng không có đáp lễ, mà là nói với bọn họ rất lâu, rất nhiều, sau đó nói nếu như tại tu hành có vấn đề gì không hiểu, cứ việc tới hỏi hắc, tuy rằng hắc tu hành ó khác biệt với Thôi Thành Hoa, nhưng có lẽ có thể giải đáp một ít nan đề trên đường bọn họ tu hành.

Bọn họ tất nhiên là mừng rỡ, một người tu hành, mục đích căn bản nhất còn là tăng lên tu vi. Hơn nữa, có thể được đến Đồ Nguyên chỉ điểm, như vậy quan hệ giữa bọn họ cùng Đồ Nguyên sẽ càng tiến thêm một bước. Điều này đối với việc bọn họ đặt chân tại trên Vạn Thánh Sơn này thì càng nhiều thêm một phần bảo đảm.

Đồ Nguyên đã kết kim đan, đã có năng lực thu đồ đệ rồi.

Sau đó là Triệu Đồng mang theo con của nàng – Lý Truyền Tinh tới. Đưa lên hai bộ pháp bảo, một bộ cho Đồ Nguyên, một bộ cho Phạm Tuyên Tử.

Ngoại trừ bọn họ ra, cũng không có người nào đến đây chúc mừng rồi, một là người Đồ Nguyên giao hảo đều đang bế quan kết đan, mà những người

trước đây không có lui tới gì, tại thời điểm này cũng sẽ không phải người tới tặng hạ lễ.

Bất quá, tại mấy ngày sau, một ít gia tộc dưới núi trái lại là có người đến đây tặng hạ lễ rồi. Đồ Nguyên nhất nhất nhận lấy, cũng không có đáp lễ cái gì.

Cuộc sống tu hành có lúc bình tĩnh, có lúc hung hiểm ngay cả cơ hội thở một hơi cũng không có. Đồ Nguyên đã kết kim đan, có người thỉnh hắn đi giảng pháp, đương nhiên không phải tại trên Vạn Thánh Sơn, trên Vạn Thánh Sơn, người có thể đi giảng pháp đều là Thần anh tu sĩ, thỉnh Đồ Nguyên đi giảng pháp chính là một ít tiểu gia tộc dưới núi.

Nhất là loại người kết kim đan tại trong trời đông tổ như Đồ Nguyên, càng là được những gia tộc dưới núi kia ưu ái.

Một ít gia tộc kết hợp với nhau, thỉnh Đồ Nguyên hạ sơn giảng pháp.

Đồ Nguyên đồng ý rồi, gần nhất hắn muốn đem cái Hạt Vi châm kia luyện chế thành một kiện pháp bảo chân chính, nhưng còn thiếu một dạng tài liệu, mà hắn lại vô pháp mua được, cho nên phải kiếm nhiều chút linh thạch.

Lúc này đây hạ sơn giảng pháp, hắn là mang theo Phạm Tuyên Tử và Ngân giáp thi mị Xa Bì cùng xuống, mặc trên người cũng là pháp bảo do Triệu Đồng tặng.

Một thân pháp bảo lam nhạt, cộng thêm đồng quan hoàng sắc trên đỉnh đầu, làm cho hắn trở nên có vẻ tiên phong đạo cốt, trong tay cầm Thất Bảo Như Ý, gió thổi tới, pháp bảo phiêu phiêu, nhất phái cao nhân chi tướng. Ở bên cạnh, Phạm Tuyên Tử thì là pháp bảo màu đen trắng, mặc trên người giống như là đệ tử đại phái, cầm trong tay một thanh trường kiếm tua trắng, trong hình ảnh nữ tu sĩ thêm ra mấy phần anh khí.

Một đường đi xuống núi, Phạm Tuyên Tử phi thường cao hứng, có thể cùng sư phụ đồng thời hạ sơn giảng pháp, là một chuyện khí phách cỡ nào. Tại phía sau bọn họ thì là thi mị cao to lừng lững đi theo, thi mị một thân hắc bào, từ khí ý trên người nó đã như có như không, nhưng mà theo từng bước từng bước đi, loại cảm giác trầm trọng càng ngày càng thịnh, nó như là cùng thiên địa địa này có một loại liên hệ đặc biệt.

Trên đường dừng phải Tôn Đồng Tu, từ rất xa gã đã trông thấy Phạm Tuyên Tử, đầu tiên là ngẩn người, sau đó mới chạy tới đây, khi chạy tới thì đầu tiên là thi lễ với Đồ Nguyên, sau đó hỏi Phạm Tuyên Tử:

"Tuyên tử, ngươi đang đi đâu?"

"Có mấy cái gia tộc dưới núi thỉnh sư phụ ta đi giảng pháp, ta đi hộ pháp giúp sư phụ."

"Nga." Tôn Đồng Tu nhìn Đồ Nguyên, sau đó thấp giọng nói với Phạm Tuyên Tử: "Chuyện pháp bảo kia, ta đã nói với sư phụ là bị sét đánh hỏng, cũng không có nói là bị người phá."

"Nga." Phạm Tuyên Tử nhớ tới bộ dáng của gã lúc mình một kiếm đâm phá cái Độc hỏa trảo kia thì không khỏi muốn cười. tên cái pháp bảo kia quá dài, Phạm Tuyên Tử nhất thời không có nhớ kỹ, dù sao chính là nghe qua có vẻ đặc biệt lợi hại, nhưng mà công dụng cũng không phải là như vậy.

"Sư phụ ngươi nói như thế nào." Phạm Tuyên Tử nói ra.

"Sư phụ ta còn có thể nói cái gì, chính là mắng ta một trận, nói là nhân lực há có thể chống đỡ thiên uy, mấy ngày nay đều bị sư phụ cảm tức, học đạo kinh, không cho đi ra, những ngày qua ta đều suy nghĩ, Tuyên Tử, ngươi nói thật cho ta, ngươi là dùng bảo bối gì phá được pháp bảo do sư phụ ta truyền cho vậy." Tôn Đồng Tu nói ra.

Phạm Tuyên Tử đánh giá Tôn Đồng Tu ở trước mặt, nhìn vẻ mong đợi trong mắt gã, tựa hồ thật sự suy nghĩ rất lâu, cả cười nói: "Trước đó ngươi đã trông thấy rồi, là kiếm của ta a."

"Vậy ngươi là dùng kiếm quyết gì."

"Thái Âm trăm nhạc." Phạm Tuyên Tử nói.

"Chỉ một kiếm sao?"

"Chỉ một kiếm."

Tôn Đồng Tu từng sờ tại nguyên chỗ, sau đó xoa xoa mặt, đuổi theo bóng lưng Phạm Tuyên Tử chạy tới, nói: "Tuyên Tử, lúc này đây sư phụ ta lại ban thưởng một kiện pháp bảo."

"Pháp bảo gì?"

"Càn Khôn quyền."

"Nga, dùng như thế nào?"

"Ném ra, có thể kích vạn vật, không người có thể trốn, không người có thể trốn."

"Lợi hại như vậy?"

"Ừ, thật sự rất lợi hại."

"Phải không, người dùng với ta một cái đi, nhìn xem có thể hay không đánh tới ta!" Phạm Tuyên Từ nóng lòng muốn thử nói ra.

Tôn Đồng Tu có chút khó xử rồi, vừa rồi gã cũng định tìm lại thể diện từ Phạm Tuyên Từ, một lần trước bị một kiếm trăm phá pháp bảo, thực sự quá mức mất mặt rồi. Nhưng mà lúc này đây, nhưng là phải chủ động công kích, gã lại sợ tổn thương đến Phạm Tuyên Từ, không khỏi nói ra: "Pháp bảo Càn Khôn quyền này của ta thể nhưng là có thể kích vạn vật, dù cho là sư phụ người chỉ sợ cũng đỡ không được, ta sợ làm người bị thương."

Phạm Tuyên Từ hơi nhếch mày, nga một tiếng, cầm kiếm giương lên, nói ra: "Ta đây càng muốn thử xem rồi."

Tôn Đồng Tu khó xử nói ra: "Ta xem còn là không nên, cái Càn Khôn quyền này thật sự không như cái Độc hóa trảo lúc trước, dù cho là sư phụ của người cũng không nhất định tránh được."

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 65: Nhiếp hồn

Ra khỏi Tây môn Vạn Thánh Sơn liền tính là đã xuống Vạn Thánh Sơn rồi.

Khí trời sáng sủa, vạn dặm không mây, gió nhẹ hây hây, thổi pháp bảo bay bay, lá xanh hoa đỏ trên cây lay động, bướm lượn dập dòn, chim ca lạnh lạnh.

"Người lại làm hồng pháp bảo của người khác rồi?" Đồ Nguyên hỏi Phạm Tuyên Từ.

"Ta không phải cố ý, hẳn nói là pháp bảo của hắn lợi hại, ta sợ không tận lực sẽ không đỡ được, nào biết đâu, pháp bảo của hắn lại tệ như vậy, một kiếm đã hồng rồi." Phạm Tuyên Từ nói ra.

Đồ Nguyên muốn nói về sau cần hạ thủ lưu tình, rồi lại sợ vạn nhất ngày nào đó nàng hạ thủ lưu tình trái lại bị người khác tổn thương, như vậy thì càng không hay rồi, nên hắn cũng không có nói một câu nói này, chỉ nói ra: "Phải học nhận biết chân giả chi ý trong lời người khác nói, phải có thể nhìn ra được thần ý người khác mạnh hay yếu, như thế, mới có thể phán định tu vi hắn cao thấp như thế nào."

"Vậy phải làm thế nào để phán đoán thần ý mạnh yếu."

"Xem đôi mắt, như có kim đâm, đây là tu sĩ chủng hóa, xem quanh người, mơ hồ không rõ, cái này là tu sĩ kết Phù, trên thân như có sóng gió hoặc đám mây quấn lên, đó là đan đạo tu sĩ, lại thấy trên người giống như có bóng chống, thì là thân anh tu sĩ." Đồ Nguyên nói ra.

Nói tới, thời gian Đồ Nguyên dạy bảo Phạm Tuyên Từ tu hành tựa hồ không nhiều, kỳ thực thường thường hắn là tại bất tri bất giác mà tiến hành dạy bảo.

Liêu Thành cũng không tại dưới chân Vạn Thánh Sơn, mà cách Vạn Thánh Sơn hơn ba trăm dặm ngoài. Lúc này là những gia tộc trong Liêu Thành thỉnh Đồ Nguyên đi giảng pháp, phí mời khá cao.

Nghĩ năm đó, Đồ Nguyên từ Âm Hồn Cốc đi tới Hắc Chi lĩnh mất rất nhiều thời gian, mà lúc này đây mang theo Phạm Tuyên Từ lại không cần nhiều thời gian như vậy, cũng không vội mà đến Liêu Thành, một đường dẫn theo Phạm Tuyên Từ như du sơn ngoạn thủy đi tới, trên đường gặp gỡ một ít thành trì hoặc là trấn nhỏ đều sẽ vào xem, thưởng thức đặc sản địa phương một cái. Đối với mỹ thực, Đồ Nguyên cũng không loại bỏ. Tuy rằng từ khi tu hành, hắn đã rất ít ăn thứ gì, nhưng cũng không phải là không ăn.

Trong một cái tiểu thành, trên một cái đường phố chuyên kinh doanh ăn uống.

Đồ Nguyên mang theo đệ tử Phạm Tuyên Từ ngồi ở chỗ kia chờ ăn món Thâm đàm long nhục. Là một người từ địa cầu tới đây, đối với long hắn luôn có một loại kính nể, nhưng mà khi nhìn thấy tên món ăn này thì hắn liền gọi trước tiên, không cần suy nghĩ chút nào.

Phạm Tuyên Từ thì gọi một chén súp Thiên Diệp Trùng Hoa, Đồ Nguyên cũng không biết là thứ gì, trái lại Phạm Tuyên Từ biết rõ, nói là thường nghe người ta nói món này ngon.

Nàng hiển nhiên thật cao hứng, có gặp được món gì muốn ăn thì nhất định sẽ gọi lên một phần.

"Tiểu thư, lão gia muốn người nhanh một chút trở về, nói đã thỉnh một tu sĩ kim đan tới nhà giảng pháp, không thể bỏ lỡ."

Đột nhiên bên cạnh có thanh âm nói chuyện của một đôi chủ tớ truyền tới. Tiểu thư kia nhìn qua tuổi cũng không lớn, đại khái khoảng mười lăm mười sáu

tuổi, mà nha hoàn trái lại hơi lớn, cũng cao hơn một ít.

"Biết rõ rồi, phụ thân luôn luôn thỉnh tới một ít tu sĩ không hiểu ra sao. Ta nói, những tu sĩ trên núi kia nếu có bản lĩnh thật sự thì sẽ không hạ sơn đi kiếm chút linh thạch này a. Chỉ cần là người hạ sơn kiếm linh thạch đều là người tục, đều không phải người tu đạo chân chính."

"Tiểu thư, người nói nhỏ chút, không thì người ta nghe được." Nha hoàn kia khẩn trương nói ra, đồng thời nhìn nhìn về phía Đồ Nguyên cùng Phạm Tuyên Từ.

Tiểu thư kia căn bản không để ý tới, tiếp tục nói ra: "Cha luôn muốn chấn hưng gia tộc, cho nên luôn luôn thỉnh các loại tu sĩ tới trong nhà giảng pháp, nhưng mà cũng không nhìn xem mấy người trong gia tộc là những kẻ nào, đều là ngoan thạch lại tự cho là linh ngọc, tính tình cao ngạo."

"Tiểu thư. Không quản thế nào, đó cũng là nỗi khổ tâm của lão gia."

"Ta đương nhiên biết là nỗi khổ tâm của cha. Được rồi, không nói nữa, chút nữa về, bắt quá, ta nghe nói phía bên cậu cũng thỉnh người đến giảng pháp, không biết có phải cũng giống như nhà chúng ta hay không, chỉ là chút người không có bản lĩnh thực sự gì." Tiểu thư kia nói ra.

Nàng nói đến đây, đột nhiên nói: "Đúng rồi, để ta nói với cha, đến nhà cậu nghe pháp, như vậy thì không cần phải đối diện cái người chỉ giảng chút đạo lý trống rỗng kia rồi."

Món Long nhục của Đồ Nguyên đã được đưa lên, khẩu vị xác thực tươi mềm, vô cùng ngon miệng, mà Thiên Diệp Trùng Hoa thang của Phạm Tuyên Từ cũng đã dọn lên, ngửi qua có một mùi hương nhẹ nhàng.

Phạm Tuyên Từ ăn một ngụm, còn chưa có nuốt vào đã nhồm nhoàm nói ra: "Ăn ngon, sư phụ, ăn rất ngon."

Ăn một miếng, nàng gấp một ít đến trước miệng Đồ Nguyên, nói ra: "Sư phụ, người thử một miếng."

Đồ Nguyên cầm đũa gõ gõ lên bát mình, con mắt tròng lên, Phạm Tuyên Từ vội vàng thả Thiên Diệp trùng hoa vào trong bát của Đồ Nguyên.

Làm sư phụ của người, cần phải có uy nghiêm.

Đồ Nguyên gấp lên một miếng Thiên Diệp Trùng Hoa, xác thực mùi thơm vị ngon.

"Sư phụ, Long nhục của người có ngon hay không a."

Nhìn đôi mắt đỏ đê trông mong nhìn long nhục trong bát của mình, Đồ Nguyên nói ra: "Tự gấp đi."

Đồ đệ rất vui, liền vươn đũa gấp lấy một miếng Thâm đàm long nhục to nhất, sau đó cao hứng ăn vào.

"Thật ngon miệng a, Long nhục quả nhiên danh bất hư truyền." Phạm Tuyên Từ nói ra.

Đột nhiên, có một người cười nhạo: "Cái gì mà Long nhục, đó rõ ràng chỉ là một con rắn nước mà thôi."

Nói chuyện chính là một người tuổi còn trẻ, có hai người hầu theo bên cạnh. Thanh niên nhân cảm y áo bảo trắng, ăn mặc hoa lệ.

"Thiếu gia, phỏng chừng là người từ tiểu địa phương tới, chưa thấy qua việc đời, thị xà thịt long cũng phân không rõ." Hạ nhân bên người nói ra.

Đồ Nguyên nhướng mày. Hắn đương nhiên biết rõ đây không phải là long nhục thực sự, Long là thiên địa mãnh thú, không quản là một loại gì, vô luận là khi còn bé hay là thành niên, đều không có khả năng đem làm thức ăn.

Chỉ là thầy trò bọn hắn trong lòng cao hứng, coi nó như là thịt long mà thôi. Mà người này thì là làm mất hứng.

Khi thanh niên kia nhìn thấy Phạm Tuyên Từ thì con mắt tức thì sáng ngời, nói ra: "Vị cô nương này, nếu là muốn ăn long nhục, có thể tới phủ của ta, mặc dù không phải chân chính là Chân Long chi nhục, lại có thịt giao đê ăn, những thứ khác, cái gì cần đều có."

"Cút."

Phạm Tuyên Từ tức giận nói.

"Tặc tử muốn chết, biết rõ công tử nhà ta là người nào không?" Trong đó, một vị người hầu lập tức tức giận dữ nói ra.

"Cút." Một tiếng cút này là Đồ Nguyên nói.

Một cỗ uy nghiêm từ người Đồ Nguyên tỏa ra, trong hai mắt lộ ra dày đặc hàn quang.

"Thật can đảm, tại trong Khuê thành này, người dám nói chuyện như vậy với bản công tử còn không có, người tính là người đầu tiên." Vị công tử kia trên mặt tràn đầy tức giận, trong mắt chớp động sát cơ.

"Nếu người không cút, ta sẽ là người sau cùng nói với người rồi, bởi vì người không có cơ hội tiếp tục nghe rồi." Đồ Nguyên lạnh lùng nói ra.

"Người... Rất tốt, rất tốt..." Lời vị công tử kia còn chưa dứt, Đồ Nguyên đã ép hỏi: "Người không tin."

"Tại trong Khuê thành này không ai có thể làm khó ta." Lời công tử kia vừa mới xong. Đồ Nguyên đột nhiên vung tay lên, đưa tay chụp vào trong hư không, một trảo này nhằm thẳng vào mặt gã. Nhưng mà với khoảng cách này là tuyệt đối vô pháp chụp đến người gã.

Nhưng mà một trảo này ra, hư không liền ngưng tụ, ba đạo quang sáng xám mờ bị Đồ Nguyên bắt vào trong tay.

Đồ Nguyên lại lấy ra một khối linh ngọc, đem ba lữ quang sáng xám mờ kia phong nhập vào trong đó, sau đó nói: "Đi thôi."

Phạm Tuyên Từ tự nhiên biết rõ thời điểm này nhất định cần phải đi rồi.

Đứng dậy, sau đó cùng theo sư phụ, bước ra Khuê thành.

Cường long không áp địa đầu xà, nếu như đã hạ thủ, vậy thì không nên tiếp tục lưu lại nơi đây rồi, cái này tuy rằng chỉ là một cái thành rất nhỏ, nhưng mà khó tránh khỏi sẽ gặp phải cao nhân, nếu là ở ngoài thành, Đồ Nguyên tất nhiên là có thể chu toàn, nhưng mà tại trong thành, thường thường những gia tộc kia sẽ có một ít trăn tộc chi bảo, phối hợp với pháp trận trong thành, uy lực vô cùng cường đại.

Tại nơi Đồ Nguyên vừa mới ngồi ăn, có hai nữ tử tròn mắt há mồm nhìn tất cả chuyện này. Trước đó bọn họ nhìn thấy Đồ Nguyên cùng Phạm Tuyên Từ, cảm giác được hai người bọn họ không phải tu sĩ phổ thông. Sau đó khi mâu thuẫn với Thổ gia đại thiếu, các nàng còn ôm ánh mắt nhìn xem, nhìn sau cùng sẽ thế nào. Không nghĩ tới chỉ vài ba câu, Thổ gia đại thiếu đã té trên mặt đất, sinh tử không biết.

"Cái này, chỉ vài ba câu liền hạ sát thủ, loại tính tình này, thật sự là... Thật sự là, ... Quá mức hung thần rồi đi."

Nàng không có rời đi, bởi vì nàng rất rõ ràng, mình đã trở thành người thấy rõ một màn này. Dù cho mình rời đi, còn sẽ bị người của Thổ gia tìm tới cửa hỏi tình hình hiện tại.

Quả nhiên, không qua bao lâu, liền có Người Thổ gia vội vã đi đến, người tới là Thổ Đại Hữu, là phụ thân của Thổ Lỗi đang nằm trên mặt đất, Thổ Lỗi cũng chính là trưởng tôn một đời này của Thổ gia, địa vị không phải chuyện đùa.

Hiện tại, đích tôn của Thổ gia ngay tại trong Khuê thành bị người làm cho sinh tử không biết, Thổ gia tuyệt đối không có khả năng chịu để yên.

Có một văn sĩ tiến lên, đi tới bên cạnh Thổ Lỗi, đưa tay sờ sờ, sau đó lấy ra một tấm gương chiếu chiếu vào Thổ Lỗi, đứng dậy đi tới trước mặt Thổ Đại Hữu nói: "Lỗi thiếu gia bị câu hồn rồi."

"Xác định?" Trên người Thổ Đại Hữu nặng nề sát khí. Vậy mà có người dám tại Khuê thành động tới người Thổ gia, cái này đơn giản chính là nhỏ vào mặt Thổ gia, là tuyệt đối không có khả năng buông tha người kia.

"Xác định." Văn sĩ nói ra.

Thổ Đại Hữu đi tới nơi hai nữ tử đang ngồi.

"Đường gia cô nương, người có thấy được là ai động thủ." Thổ Đại Hữu nói ra.

"Hai người nơi khác tới." Đường Đường nói ra.

"Ra khỏi thành rồi?" Thổ Đại Hữu hỏi.

"Ra khỏi thành rồi." Đường Đường trả lời, nàng không có cố gắng đối gạt làm gì, tuy rằng nàng xác thực cảm thấy một đôi thầy trò kia phi thường có ý tứ, như là một đôi chim nhạn đi ngang qua, hạ xuống ăn uống một chút liền sẽ lại bay lượn lên trời xanh, mà Thổ Lỗi thì giống như là một con côn trùng, bị bọn họ thuận miệng ăn rồi, nhưng mà nàng dù sao cũng là người trong Khuê thành, giữa gia tộc và gia tộc có vi diệu quan hệ khiến nàng không thể giấu giếm cái gì.

"Ân, đa tạ Đường gia cô nương rồi." Thổ Đại Hữu xoay người rời đi, trong đám người tới có người khiêng ba người kia về Thổ gia, mà phần lớn người thì cùng theo lão ta đi ra ngoài thành, như một trận gió xoáy, cấp tốc đuổi theo một đôi thầy trò kia.

Rất nhanh, lại có người của Đường gia xuất hiện.

"Tiểu thư, lão gia gọi người trở về."

"Về cái gì mà về, không thấy được Thổ gia đang sắp đại chiến với người khác sao? Đang có đại sự phát sinh, há có thể không xem cho rõ."

"Tiểu thư, lão gia nói, Thổ gia trưởng tôn bị người tổn thương, sinh tử không biết, tiểu thư người có mặt tại đó, tốt nhất còn là không nên dính vào việc này, tránh cho Thổ gia giận chó đánh mèo." Người Đường gia kia nói ra.

"Giận chó đánh mèo, giận chó đánh mèo, sợ đến như vậy, không bằng Đường gia nhập vào Thổ gia là được rồi." Đường Đường không khỏi lại nghĩ đến một đôi thầy trò kia, Thổ Lỗi chỉ là vài ba câu đắc tội đối phương, liền trực tiếp bị câu hồn, đối phương phiêu nhiên rời đi, kiêu phong cách hành sự không quân nhà người mạnh thế nào, ngay mặt lấy mệnh người này, thật sâu hấp dẫn nàng.

"Nếu có thể như bọn họ một dạng khoái ý ân cừ, vậy thì tự tại bao nhiêu a." Đường Đường suy nghĩ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 66: Sát

Đường Đường cuối cùng cũng đi theo sau xem. Nàng rất muốn nhìn một chút sẽ có kết quả gì. Vị hạ nhân tới thỉnh nàng về nhà kia, cuối cùng không có cách nào, chỉ có thể đi theo.

Một chiếc xe ngựa ra khỏi cửa thành, trước mắt là một cái sơn đạo uốn lượn. Nhưng mà không bao lâu, liền đuổi kịp rồi, xa xa nhìn thấy có người ở chỗ ngoặt phía trước.

Một đôi thầy trò kia giống như đi cũng không nhanh, Đường Đường nhớ lại, đôi thầy trò này mặc dù rồi đi, nhưng mà xác thực là không thấy có gì e ngại.

Nàng theo cửa sổ nhìn phía trước, phía trước người của Thổ gia đã đuổi kịp một đôi thầy trò kia.

Con đường này chạy dưới chân núi, mà bên cạnh là núi đất đá, không có cây cối gì.

Nàng đỏ mặt hôi dùm đôi thầy trò kia, tuy rằng đôi thầy trò đó có lẽ thật sự lợi hại, nhưng mà tại nơi đây, sợ rằng không phải đối thủ của Thổ Đại Hữu. Thổ gia tu《Thổ Hành thiên địa quyết》, có một môn đạo pháp gọi là《Căn Sơn pháp (dọn núi)》, nghe nói lão tổ trước đây của Thổ gia có thể làm được dọn núi mà đi, trấn áp vạn vật.

Tuy nói hiện tại, đã hơn trăm năm Thổ gia không có người như vậy rồi, nhưng mà tu hành《Căn Sơn pháp》là đạo pháp căn bản của Thổ gia, mà tại dưới cái thổ sơn này, pháp thuật của Thổ Đại Hữu càng cường đại hơn ở địa phương khác.

Pháp thuật thường thường là cần kết hợp với hoàn cảnh cùng thế trong thiên địa để thi triển.

Khi xe ngựa của nàng đi tới phía sau người Thổ gia không xa thì, nghe sư phụ trong đôi thầy trò kia nói ra: "Đã như vậy, ta sẽ trả lại hồn cho các người, về sau bảo hần nói chuyện phải chú ý là được."

Trong lòng Đường Đường máy động, nàng không biết lúc trước Thổ gia là nói gì với đôi thầy trò kia, nhưng mà nàng biết rõ tuyệt đối không thể tùy ý trả hồn lại như thế, bởi vì Thổ gia căn bản không phải là người giữ lời gì, bây giờ lão ta lại nói chuyện hòa khí như vậy, đó là bởi vì trên tay đối phương có hồn của Thổ Lỗi.

Mà chỉ cần vừa trả, người Thổ gia nhất định sẽ trở mặt.

Nàng định nhắc nhở một cái, nhưng không thể lên tiếng, đưa tay tại cửa sổ hơi hơi lắc lắc, người sư phụ kia đã ném ra một khối ngọc, hóa thành một đạo ánh sáng, rơi vào trên tay Thổ Đại Hữu.

Xoay người liền đi.

"Hắc hắc." Thổ Đại Hữu cười một tiếng, biểu tình vốn trang nghiêm trong nháy mắt thay đổi, trở nên hung dữ độc địa, đằng đằng sát khí.

"Nhiep hồn của người Thổ gia liền định như vậy ly khai, người cho Thổ gia là cái gì?" Thổ Đại Hữu lạnh lùng nói ra.

Đôi thầy trò kia vốn đã xoay người định đi, nghe vậy, vị nữ tử đồ đệ tức giận nói: "Đã trả hồn cho các người, các người còn muốn làm trái, vừa mới rồi còn nói chỉ cần trả hồn, thì tùy ý chúng ta rồi đi."

"Hừ, mặt mũi của Thổ gia cần phải dùng máu tới cọ rửa." Thổ Đại Hữu lạnh lùng nói.

"Nga, người dự định cọ rửa thế nào?" Người sư phụ kia nói ra.

Đường Đường nhìn mặt hần vẫn như cũ không có vẻ gì sợ hãi, từ lúc trả hồn trong linh ngọc khai cho đến bây giờ, đều là nhàn nhạt như vậy, tựa hồ đã đoán được Thổ Đại Hữu sẽ làm như vậy.

"Các người ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, ta còn có thể lưu các người một cái mạng, nếu không như thế, ta rút hồn các người, phong nhập trong đất đá. Vĩnh viễn nghe tại chủ ngữ triệu hoán." Thổ Đại Hữu hung hăng nói ra.

Đường Đường biết, nếu như thúc thủ chịu trói thì đôi thầy trò này nhất định sẽ bị rút hồn ra phong nhập trong bùn đất, sau đó trở thành hộ gia thổ tinh cho Thổ gia bọn họ.

Đối với một tu sĩ mà nói, đây là đáng sợ nhất, từ lúc này sinh tử không do mình.

Đường Đường nhìn đôi thầy trò kia, chỉ thấy người sư phụ đột nhiên cười đùa cợt nói: "Sớm đã biết ngươi sẽ như vậy, còn dám trả hồn lại cho ngươi, sao lại sợ các ngươi."

Mắt hắn nhìn Thổ Đại Hữu, giống như đang nhìn thẳng hể làm trò vậy, cũng không đi, đứng ở nơi đó.

Thổ Đại Hữu giận dữ, trên mặt đặng đặng sát khí: "Vậy thì ngươi đi chết đi."

Theo lời lão ta mới dứt, chân đạp một cái, toàn bộ núi đều vì đó chấn động. Toàn bộ một mảnh đại địa này giống như đột nhiên bị đập tỉnh, hai tay lão ta vỗ ầm lên mặt đất, hai tay tung mạnh, con đường này giống như là tằm chần bị tung lên.

Tại trong nháy mắt đại địa bị nhấc lên, một tiếng rống trầm thấp vang lên, tựa như trong mặt đất có một con mãnh thú ngủ say bị thức tỉnh.

Một con hung trùng thổ hoàng sắc tung tới đôi thầy trò kia, cái miệng khổng lồ, như trăn như hổ. Chỉ thấy người sư phụ không chút hoang mang, như ý trong tay đột nhiên dâng lên thanh quang, lật đánh xuống, một mảnh hoàng thổ như cự trùng mãnh thú từ đất biến thành kia tại như ý lật đánh xuống liền tán đi, đất tan gió ngừng.

Lại thấy hắn giơ chân lên, đạp lên mặt đất, đại địa chấn động, con đường vốn giống như ma hóa trong nháy mắt liền an tĩnh lại.

Đại địa vẫn cứ là đại địa, vừa rồi hình ảnh mặt đường cuộn cuộn lên giống như là ảo giác, nhưng mà một đám đất lớn tung tóe, mặt đất nứt vỡ trước mắt đã chứng minh, tất cả vừa rồi đều là thật.

Trong mắt Thổ Đại Hữu hiện lên vẻ kinh ngạc, chỉ thấy hai tay lão ta đột nhiên cắm vào trong vách núi bên cạnh, như là muốn lật đổ ngọn núi lớn này, trực tiếp ép đôi thầy trò kia ở dưới chân núi.

Chỉ thấy tay lão mạnh động linh quang, trong miệng rất nhanh niệm động pháp chú.

Bên kia, Đồ Nguyên lạnh lùng nhìn một màn này, tay đột nhiên lật một cái, lòng bàn tay tuôn ra linh quang, một cái kim châm đỏ đậm đồng thời xuất hiện theo linh quang, vung tay lên, một đạo hồng quang lóe lên. Lại thấy hắn vẫy tay, đạo hồng quang kia bị hắn chụp về trong tay, sau đó xoay người rồi đi, đồ đệ của hắn theo tại bên người, đi vài bước quay đầu nhìn lại, ánh mắt nàng ta đảo qua phía Đường Đường.

Đường Đường nhìn bóng lưng đôi thầy trò bọn họ ly khai, lại nhìn về phía Thổ Đại Hữu, phát hiện lão ta đã tựa ở trên vách núi đá, từ từ trượt xuống.

Giữa mi tâm có một điểm đỏ, máu tươi đang từ trong điểm đỏ đó chảy ra.

Lão ta đã chết, con mắt vẫn còn mở thật to.

Những người Thổ gia khác khiếp sợ, chưa kịp phản ứng lại, bọn họ căn bản không biết đã phát sinh chuyện gì. Thổ Đại Hữu đã chết rồi.

Đường Đường cũng không có tiếp tục đuổi theo nhìn, mà là bảo xa phu quay đầu lại, trên đường trở về, trong lòng vẫn cứ là nhớ lại, vừa rồi như ý trong tay vị sư phụ kia chỉ lật xuống một cái đã phá pháp của Thổ Đại Hữu, một cái phát tay liền lấy mạng Thổ Đại Hữu, bản lĩnh của vị này tuyệt đối là có tu vi kim đan.

Phải biết rằng, Thổ Đại Hữu cũng là đã kết đan, tuy rằng là chỉ sắc đan, nhưng đã kết không ít năm, nghe nói sắp sinh ngân quang rồi.

Nhưng mà lại không có chút lực hoàn thủ nào, dù thấy đôi thầy trò kia bắt phạm.

Nàng không cảm thấy thủ đoạn của đôi thầy trò kia là tàn nhẫn, chỉ cảm giác hắn rất tiêu sái. Tại trước đó, còn cảm hồn đã nhiếp trả lại cho Thổ gia, là người Thổ gia không buông tha, tự tìm tử lộ.

Nàng về đến trong nhà, bị phụ thân mình giáo huấn một trận.

Tối nay, ánh trăng chính nồng.

Ngày hôm sau, đột nhiên nghe nói, Thổ gia bị mất trộm rồi, bản 《Căn Sơn pháp》kia bị trộm rồi.

Nàng nghĩ đến đầu tiên là đôi thầy trò kia.

Có thể trộm đồ ra khỏi Thổ gia, vậy cần có độn thuật phi thường cao minh.

Thổ gia đã hoảng rồi, khắp nơi tra tìm người khả nghi, có người đã đi tới Vạn Thánh Sơn thỉnh lão tổ tông Thổ gia hạ sơn.

Nhưng mà lúc này, Đồ Nguyên đã mang theo đồ đệ đi tới Liễu Thành.

Liêu Thành cũng không coi là đại thành, bất quá lớn hơn Khuê thành không ít, trong đó gia tộc to to nhỏ nhỏ cũng là hơn mười nhà. Người ra mặt gọi ý thỉnh Đồ Nguyên tới Liễu Thành giảng pháp là người Phương gia.

Thời gian giảng pháp tổng cộng là mười lăm ngày, Đồ Nguyên là lạng yên đến, trực tiếp đến phủ thượng của Phương gia.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 67: Nguyệt Nha cốc

Tại trong thành trì xung quanh Vạn Thánh Sơn này, mọi người đều là phụ thuộc vào mỗi cái gia tộc to to nhỏ nhỏ mà sinh sống, bọn họ đều là gia phó, trung với một nhà, mấy đời làm phó, đương nhiên, cũng có phản bỏ gia tộc, gia nhập vào nhà khác. Nếu xuất hiện loại tình huống này, đó chính là lúc hai gia tộc phải khai chiến rồi.

Đồ Nguyên gõ cổng Phương gia, cũng không có xảy ra chuyện người thủ vệ mắt cao hơn đỉnh nhìn người khác, hai thầy trò bọn họ, lại thêm thi mị ở phía sau, từ cách ăn mặc cùng khí tức trên người đủ để chấn nhiếp người trông cửa kia. Lập tức có người đi phi báo, sau đó đại quân gia của Phương gia cùng một vị phu nhân quý phái đi ra nghênh đón.

Hắn thâm sùng sốt, lẽ nào gia chủ Phương gia là nàng, một vị nữ tử làm gia chủ cũng không phải là không có, nhưng mà có thể duy trì danh đầu đệ nhất gia tộc tại trong tòa thành này thì đó chính là có điểm lợi hại rồi.

Bất quá, lời phu nhân kia nói ra làm hắn mất đi ý nghĩ này.

"Thì ra là Đồ chân nhân giá lâm, bởi vì không biết chân nhân khi nào đến, không thể nghênh đón từ xa, mong rằng thứ lỗi."

"Có gì đâu có gì đâu, ta tới giảng pháp, không phải tới hiển uy, cần gì nghênh tiếp, không biết phu nhân có phải là nhất gia chi chủ nhà này hay không?"

"Bởi vì không biết hôm nay chân nhân đến, cho nên sáng sớm hôm nay gia phu đã đến quãng mô cách hơn bảy mươi dặm ngoài kiểm tra rồi." Phu nhân nói.

Đồ Nguyên gật gật đầu, nói ra: "Đã vậy, thì chờ quý phu trở về."

"Ta chân nhân thông cảm, không biết chân nhân có yêu cầu gì về nơi ở lại?" Phu nhân lại hỏi.

"An tĩnh là được." Đồ Nguyên đáp.

"Chân nhân thanh nhã." Phu nhân nói: "Dẫn chân nhân tới Thu Thiền viện nghỉ ngơi."

Câu nói phía sau là nói với quân gia, nàng là phu nhân, tất nhiên là không tiện mang Đồ Nguyên đi, nếu nàng là gia chủ, tự nhiên sẽ làm loại việc này, nhưng mà nàng không phải.

Vị lão gia ở bên cạnh dẫn Đồ Nguyên đi. Đồ Nguyên hướng phu nhân gật gật đầu chào, sau đó đi theo lão gia kia.

Phu nhân lập tức phân phó người đi thỉnh lão gia Phương Dung trở về.

Đồ Nguyên theo vị quân gia đi tới Thu Thiền viện. Viện này không nhỏ nhưng rất an tĩnh. Lập tức có hạ nhân tiến vào phòng, thấp lên hương Khu Văn trừng, sau đó có người pha trà, bưng lên dưa, trái cây và món ngọt.

Đồ Nguyên đứng ở bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, trong viện có một cây đại thụ rụng lá, cao ngất, cành lá điêu linh, càng hiển lộ ra vẻ an tĩnh trong viện này.

Đồ Nguyên nói lão quân gia dẫn toàn bộ hạ nhân đi ra, chỉ lưu lại hai cô nương tại trong viện để trợ giúp.

Ngồi vào trước bàn, lập tức có một cô nương tiến lại rót trà cho Đồ Nguyên, Đồ Nguyên lấy ra một quyển sách, sách tên《Căn Sơn pháp》, sách cũng không dày.

Quyển sách này là hắn lấy trộm từ Thổ gia tại Khuê thành. Hôm đó, sau khi giết chết Thổ Đại Hữu, hắn xoay người liền đi theo cùng trở lại trong Khuê thành, đến đêm thì trộm lấy《Căn Sơn pháp》về. Từ khi lấy tới tay, hắn chỉ mới lật qua, cho tới bây giờ mới tính là chính thức xem.

"Sơn có linh, đuổi sơn mà đi."

Mở bản Căn Sơn pháp kia ra, câu đầu tiên là nói như vậy, có chút khí phách. Sơn là tĩnh vật, dù cho là tiểu sơn, đối với một nhân loại mà nói, cũng là đồ vật không lồ, nhưng mà lại có đuổi sơn mà đi, đây là một loại thủ đoạn huyền diệu.

Câu đuổi sơn mà đi trong này cũng không phải là thật làm cho sơn mọc ra hai chân chạy đi, mà là chỉ khu ngự linh lực trong sơn cho ta sử dụng, hoặc là bẻ gãy vào một sơn kia mà thi pháp.

Giống như là Thổ Đại Hữu kia, lúc trước khi thi pháp, tay lão ta cắm vào trong núi, đó là muốn lật đổ núi để trấn áp Đồ Nguyên. Núi kia là hơi có nghiêng về phía bên đường, giống như tùy lúc có thể lật đổ xuống. Cái này là sơn thế trong thiên địa tự nhiên, khi thi pháp hợp với thiên địa sơn hà chi thế.

Trong Càn Sơn pháp có linh quyết, Chú pháp cùng với một ít tiểu hành thổ đạo pháp.

Hắn ngồi ở đó xem Càn Sơn pháp, đến giờ cơm thì có người đưa thức ăn tới, mà mãi đến chiều tối, gia chủ Phuong Dung của Phuong gia cũng không có tới.

Hắn có chút kinh ngạc, nhưng cũng không có đi thúc giục cái gì, vẫn cứ là ở tại trong Thu Thiên viện, mãi cho đến sắc trời tối đi, ánh nến thấp lên.

Đột nhiên có một người trẻ tuổi đến, nói với Đồ Nguyên: "Chân nhân, phi thường xin lỗi, gia phụ vô pháp trở về gấp."

Đồ Nguyên nhìn nhìn thanh niên này, khoảng hai mươi tuổi, hắn là con trai của Phuong Dung, sau khi hỏi qua, quả nhiên là vậy, tên là Phuong Hạ Chương. Đồ Nguyên biểu thị không có việc gì, thanh niên kia rời đi.

Đồ Nguyên trong lòng lại suy nghĩ: "Phuong gia này tựa hồ đã xảy ra chuyện gì rồi."

...

Lúc này Phuong gia là như lâm đại địch, thậm chí có thể nói, có chút hoảng rồi, bởi vì gia chủ lão gia của bọn họ hôm nay tại lúc kiểm tra quảng mỗ thì bị một tốp phi bắt đi rồi, gia tộc họ về đi theo từ thương phần lớn, mà hiện tại Phuong gia đang thương nghị làm thế nào cứu gia chủ về.

Đám phi kia mở miệng là ba vạn linh thạch, còn cần một vị nữ nhi của Phuong Dung mới có thể đổi được Phuong Dung đem về.

Phuong gia có ba vị cung phụng, đều là đan đạo tu sĩ, nhưng mà lúc này đây, có một người đã chết ở trong quảng mỗ, còn có hai vị lúc này cũng sắc mặt nghiêm trọng ngồi ở đây.

Phuong gia là đệ nhất gia tộc trong Liêu Thành, gia tộc tự nhiên rất nhiều tu sĩ, nhưng thời điểm này, tu sĩ kết phù trợ xuống đều vô dụng, mà đan đạo tu sĩ thì có một vị, chỉ là đang lúc bế quan, đã có người đi gọi quan rồi.

"Nguyệt Nha cốc cũng không phải là thiện địa, lão gia bị bắt đến nơi đó, muốn cứu ra bình an, chỉ sợ là không thể dùng biện pháp cứng rắn, phải dùng trí." Một vị cung phụng nói ra.

"Vậy Tiền lão tiên sinh, có thượng sách gì a?" Phu nhân hỏi.

Vị cung phụng được xưng là Tiền lão tiên sinh vuốt chòm râu, nhắm mắt, nháy con mắt, lắc đầu, biểu thị không có kế sách. Phu nhân lại chuyển ánh mắt về phía một vị cung phụng khác, vị kia đồng dạng là thờ dài lắc đầu nói ra: "Từ Nguyệt Nha cốc ngẩng đầu nhìn trời, có một đường cong cong hình dạng như Nguyệt Nha, bởi vậy có tên đó. Bên trong cốc bố có một tòa Tam Muội Thần Phong đại trận, tu sĩ tiến vào trong đó, người dưới đan đạo thì thần hồn bị thời tan, tu sĩ đan đạo tiến vào trong đó, mặc dù có thể nhất thời không ngại, nhưng cũng vô pháp thi pháp, thời gian lâu, cũng có nguy hiểm thần hồn bị tán."

Phu nhân biết, hai bọn họ sợ Tam Muội Thần Phong đại trận kia.

Tại vùng này Nguyệt Nha cốc cũng là lừng lẫy đại danh, trong đó có một đám người xưng Nguyệt Chi Nhận đạo phi, thường xuyên làm một ít việc bắt cóc vợ vết, chỉ là mỗi một lần bọn họ đều trốn vào trong Nguyệt Nha cốc, người trong các thành phụ cận không thể làm gì, nghe nói từng có một vị Thần anh tu sĩ muốn diệt trừ đạo phi trong Nguyệt Nha cốc, nhưng tại đối diện Tam Muội Thần Phong đại trận thì cuối cùng vẫn cứ không biết làm sao.

Một tòa đại trận tinh diệu, bố trí tại một cái địa phương hiểm trở, đó là cực kỳ cường đại.

Nghe nói, ở chỗ sâu trong Nguyệt Nha cốc, có một loại sát phong bốc lên từ chỗ sâu trong đại địa, mà Tam Muội Thần Phong này chính là từ loại sát phong này diễn biến thành Tam Muội Thần Phong.

"Tam Muội Thần Phong đại trận này, dù cho là gia gia xuất quan, chỉ sợ cũng không dễ phá." Nói chuyện chính là Phuong Hạ Chương.

Hắn nói rất uyển chuyển, hiện đang bế quan là gia gia hắn, Phuong Thành Hùng đang trong lúc bế quan, một mực thù xung kích Thần anh cảnh giới.

"Năm đó khi vị Thần anh tu sĩ kia rời đi thì từng nói, nếu như muốn phá Tam Muội Thần Phong trận thì cần có Định Phong châu mới có thể phá vỡ, chỉ là Định Phong châu chính là dị bảo, có thể ngộ mà không thể cầu, phù pháp Định phong Ngự phong bình thường căn bản vô pháp ngừng lại Tam Muội Thần Phong kia."

"Từng có một vị tu sĩ, có một cái khôi lỗi luyện chế từ tinh kim, khu nhập vào trong Nguyệt Nha cốc, sau đó liền không còn có đi ra rồi, vị tu sĩ kia bởi hồi ngoài cốc ba ngày, cũng không dám nhập cốc." Một vị cung phụng khác nói ra.

Đồ Nguyên cũng không biết rõ Phuong gia phát sinh đại sự như vậy, hắn chỉ là cảm giác trong mắt người con trai của Phuong Dung có ưu sắc, hơn nữa Phuong phu nhân nói đã phái người đi gọi Phuong Dung trở về, chỉ là hơn bảy mươi dặm, một ngày đã sớm trở về rồi, nhưng vậy mà vẫn không có trở về, cho nên Đồ Nguyên mới có nghi đoán.

Nhưng không quản phát sinh cái gì, đều là chuyện của Phương gia, không quan hệ đến hắn, hắn tới nơi này là giảng pháp, không cần phải quản tới chuyện khác, cũng không định quản.

Một đêm trôi qua, ngày hôm sau, đột nhiên có người đến thỉnh hắn, nói là lão thái gia xuất quan rồi, muốn thỉnh hắn tới. Vì vậy Đồ Nguyên liền mang theo Phạm Tuyên Từ đi qua, thì mẹ đương nhiên cũng là cùng theo.

Hai người một thi đi tới trong Phương gia đại đường, trông thấy một vị lão giả tóc bạc, tinh thần quắc thước, sắc mặt hồng nhuận. Ông ta trông thấy Đồ Nguyên, tất nhiên là một phen khách sáo. Sau khi Đồ Nguyên ngồi xuống, đối phương mới mở miệng, nói: "Chỉ sợ lúc này đây phải hủy bỏ giảng pháp rồi."

Đồ Nguyên nhướng mày, đối phương lập tức giải thích nguyên nhân. Sau khi nghe bọn họ kể lại, Đồ Nguyên mới biết được.

Phương lão thái gia nói nếu đã là Phương gia định ra việc này, vậy thì tuy rằng Phương gia rút lui nhưng vẫn sẽ đi nói với các gia tộc khác, nếu như Đồ Nguyên nguyện ý thì chờ thêm mấy ngày, đợi Phương gia liên hệ xong với các gia tộc khác, sẽ đưa ra quyết định.

Đồ Nguyên nào còn không biết xấu hổ quấy rầy, Phương gia xảy ra chuyện lớn như vậy, ngay cả gia chủ đều bị người bắt giam, còn phải tốn tinh lực lo cho việc giảng pháp của mình, trong lòng có chút áy náy, liền hỏi Nguyệt Nha cốc có điểm gì đặc biệt.

Phương lão thái gia vì vậy liền kể về Tam Muội Thần Phong đại trận. Tại lúc nghe nói Định Phong châu có thể phá, trong lòng Đồ Nguyên liền hơi hơi động ý.

Phải biết rằng, Thất Bảo Như Ý trong tay hắn quả nhiên là thần diệu, chặn nước, tắt lửa, định phong, đều là có thể làm được, càng là có diệu dụng trấn thần trừ tà, còn phải nhắc tới một đạo Vạn Pháp Âm Dương phù trong Thất Bảo Như Ý, tại sau khi kết kim đan, Đồ Nguyên lĩnh ngộ tất nhiên là càng sâu thêm một tầng.

Trong lúc mơ hồ, đã chạm đến đến một chút cảm giác huyền diệu âm dương vạn pháp tại tay, tuy rằng hiện tại còn xa xa vô pháp làm được trong lúc tay lật chuyển âm dương biến ảo, vạn pháp sinh diệt, nhưng mà một thanh Thất Bảo Như Ý tại trên tay lại có thể làm được đánh tan rất nhiều đạo pháp rồi.

Chỉ ít, đến bây giờ còn chưa từng khiến hắn thất vọng. Chỉ cần là trong lòng hắn cảm thấy có thể được, vậy thì liền nhất định có thể làm được.

Phương lão thái gia thấy được Đồ Nguyên trầm tư, hỏi: "Chẳng lẽ Đồ đạo hữu có biện pháp phá Tam Muội Thần Phong trận kia?"

Đồ Nguyên chưa có gặp qua Tam Muội Thần Phong đại trận, cũng không biết Thất Bảo Như Ý trong tay mình có thể bảo vệ hay không, cho nên cũng không dám xác định cái gì, chỉ là nói: "Chưa thấy kỳ trận, không biết kỳ phong, không dám nói bừa."

Nhưng mà Đồ Nguyên vừa nói như vậy, lại đem tới chút hi vọng phá trận cho Phương gia.

"Chỉ cần đạo hữu có thể phá Tam Muội Thần Phong đại trận kia, Phương gia tất có thâm tạ." Phương lão thái gia nói ra.

Sau đó Đồ Nguyên nói, cần phải nhìn Tam Muội Thần Phong đại trận kia rồi mới dám quyết định.

Chỉ là còn chưa chờ hắn động thân đi tới Nguyệt Nha cốc, có một người tuổi trẻ đã tiến vào, nói là đã mời được Phong Thần tôn giả tới.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 68: Tróc phong

Phong Thần tôn giả?

Đồ Nguyên hơi hơi sững sờ, không có lên tiếng.

Ở bên cạnh, Phương lão thái gia nhìn Đồ Nguyên một cái, giải thích: "Phong Thần tôn giả là một vị tu sĩ thần bí ở Tuyết Ứng sơn, tu pháp lấy 'Phong' làm chủ, lão phu từng có gặp mặt một lần, vì vậy liền phái người đi thỉnh hắn tới."

Đồ Nguyên gật gù đầu, không có trả lời. Ánh mắt Phạm Tuyên Từ trái lại sớm nhìn về phía cửa vào.

Chỉ chốc lát sau, liền có một luồng gió xuất hiện từ trong hư vô, từ bên ngoài thổi vào.

Đồ Nguyên ngồi ở chỗ kia híp mắt lại, phía sau là Phạm Tuyên Từ cùng thi mị Xa Bi, bọn họ đều nhìn về phía cửa vào, nhìn xem phía sau gió là người gì người vào.

Kể cả người của Phương gia cũng đều nhìn về phía cửa vào, gió càng thổi càng lớn.

Nhưng mà gió này lại cũng không có tràn vào vào trong đại đường, chỉ có một luồng gió khuếch tán ra, thổi tung bay y giải (y phục và dây buộc) của một số người Phương gia, gió thổi tràn vào trong các phòng, các tranh chữ trên tường bị thổi tung lên.

Một cơn gió này như là có sinh mệnh, thổi lên thân người trong đại đường, như là tay đang vuốt ve.

Khi một luồng gió thổi đến trên người Đồ Nguyên thì trên người hắn đột nhiên nổi lên một tầng quang hoa, quang hoa mờ mờ, gió kia thổi đến bên người hắn tức thì tiêu thất.

Gió kia tựa hồ không cam lòng, lại có gió hóa sinh, xoay chuyển quanh người Đồ Nguyên, trên người Đồ Nguyên một sợi tóc góc áo không bay, kể cả Phạm Tuyên Từ tại phía sau hắn, mà thì mị thì phát ra gầm nhẹ, hai mắt nhìn tới phía gió kia, Phương lão thái gia thấy một màn như vậy, ánh mắt sáng lên.

"Nếu đã tới rồi, hà tất giấu đầu co đuôi." Đồ Nguyên đột nhiên mở miệng nói.

Hắn vốn không định mở miệng, thế nhưng là một luồng gió này lại cứ quẩn tại bên người, điều này làm cho hắn rất khó chịu.

Nhưng mà luồng gió kia tựa hồ không phục, nhất định phải thổi tới trên người Đồ Nguyên, lúc này đây gió không rời rạc tùy ý giống như ban nãy nữa, mà là biến thành u lãn, giống như gió trong đêm khuya trời đông giá rét cuốn tới mặt Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên hừ nhẹ một tiếng, ở trước mặt hắn đột nhiên có linh quang cuộn cuộn, một luồng gió u hàn kia tại trong tiếng hừ đó lập tức tán đi.

Nhưng mà chính là tại trong nháy mắt luồng gió kia tán đi, trong luồng gió xoay chuyển bên ngoài đại đường kia phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Cường phong rít gào, giống như mãnh thú.

Người Phương gia sắc mặt đại biến. Nhưng mà đều minh bạch, đây là Phong Thần tôn giả và Đồ Nguyên xảy ra mâu thuẫn. Trong đó vị thanh niên đi thỉnh Phong Thần tôn giả tới kia, mặt biến sắc, hô một tiếng: "Đồ chân nhân, không thể..."

"Không thể cái gì."

Đồ Nguyên không có trả lời, Phạm Tuyên Từ đã lớn tiếng chất vấn, từ trước đến nay nàng đều không phải là người tính cách mềm yếu. Tên Phong Thần tôn giả gì kia dùng gió tới trêu đùa sự phụ ta, chẳng lẽ còn muốn thấy trò chúng ta nên giận hay sao.

Vị người Phương gia kia còn chưa có nói ra câu thứ hai, gió xoay quanh tại bên ngoài đại đường đã cuốn mạnh vào, giống như một cơn mãnh hổ, từ cửa nhào đến.

Trong gió phát ra tiếng rít gào hung mãnh, cuộn cuộn nhào tới thầy trò Đồ Nguyên, trong mắt thì mị nổi lên hung ý, gầm nhẹ.

Đồ Nguyên ngồi ở chỗ kia không có động, chỉ là nhìn cuồng phong kia từ cửa đại đường cuốn đến, tại hắn cảm giác được, gió kia chính như là tàu lửa ở địa cầu kiếp trước vậy, gào thét xông vào trong đường hầm.

Mọi người đều nhìn một màn này, muốn cất tiếng cũng cất không ra, thân thể không động dậy được rồi, bị gió kia ép ngồi tại chỗ, không thể động dậy, ngoại trừ Phương lão thái gia, chỉ là Phương lão thái gia cũng không có động.

Đồ Nguyên hơi nhíu mày, tại lúc cự phong quay cuồng xông tới trước mặt, hắn nhắc tay phải lên, linh quang dâng lên, chụp về phía nơi gió mạnh nhất.

Khi tay phải hắn chụp xuống, bầu không khí bị cuồng áp đến nổi thở không được trong đại đường lập tức bị chụp phá rồi. Giống như là một người bị bịt kín miệng mũi, trong nháy mắt này được buông ra.

Theo tay hắn lướt qua, kia luồng cuồng phong này bị xé rách. Gió quẩn lấy tay Đồ Nguyên, muốn theo tay hắn mà lên, lại bị tay Đồ Nguyên rung một cái, trở tay cuốn lại, lại một trào chụp xuống, một luồng gió kia liền bị triệt để chụp vào trong tay, bóp nát, tán nhập hư không, hóa thành một mảnh thanh phong tán ra.

Một màn như vậy, làm cho người Phương gia có chút ngoài ý muốn, trong lòng không khỏi nghĩ: "Quả nhiên không hổ là người có can đảm kết đàn ở trong động tổ trên Vạn Thánh Sơn, xác thực có thủ đoạn."

Tại vùng này Phong Thần tôn giả phi thường nổi tiếng. So với Đồ Nguyên, danh tiếng cao hơn nhiều. Trong lòng rất nhiều người cũng là người rất có khả năng có thể phá được Tam Muội Thần Phong trận ở Nguyệt Nha cốc. Chỉ là cho tới nay không có người đi thỉnh y tới phá, bởi vì không bị ép buộc đến mức đó.

Mà lúc này đây, gia chủ Phương gia bị bắt, phải trả ba vạn linh thạch cùng một vị nữ nhi của Phương gia mới đổi được người trở về. Đối với gia tộc như bọn họ mà nói, người có thể chết, dù cho là gia chủ cũng có thể chết, nhưng mà tuyệt đối không có khả năng thừa nhận vũ nhục như vậy, nếu thừa nhận loại vũ nhục này, vậy thì toàn bộ gia tộc đều không ngừng nổi đầu, đến lúc đó nhân tâm hoán tán, như thế nào còn có thể đặt chân tại trong thiên địa này. Không cần nhiều bao nhiêu năm, sẽ suy sụp.

Chỉ là, người nào cũng không có nghĩ đến, có lẽ Phong Thần tôn giả là muốn hiển uy một cái, lại không có nghĩ đến trực tiếp bị Đồ Nguyên chính là phá bả lần pháp.

Lúc này, gió bên ngoài xoay chuyển, theo đó như muốn rời đi, người tuổi trẻ đi thỉnh Phong Thần tôn giả tới kia, kinh hãi, vội vàng đuổi theo.

Trong lúc nhất thời, trong đại đường an tĩnh, Phương lão thái gia ngồi ở chỗ kia, khép hờ trứ hai mắt đường thần.

Mà phương phu nhân ngồi ở chỗ đó, không biết đang suy tư cái gì, những người khác của Phương gia không dám lên tiếng.

Không qua bao lâu, cửa vào xuất hiện hai người, vị thanh niên kia đưa tay mời Phong Thần tôn giả đi ở phía trước.

Tướng mạo Phong Thần tôn giả thanh dật, tóc đen xõa tung, một thân trường bào xám trắng thả kéo trên đất, không ngừng tung bay, giống như là thân thể y lúc nào đều có gió từ trong ngũ tạng lục phủ thổi ra, cả người lộ ra vẻ ngạo nghễ.

Khi tiến vào, y không có nhìn Đồ Nguyên cái nào, đi thẳng về phía Phương lão thái gia.

Hướng lão thái gia nói ra: "Ta ngày gần đây tại Tuyết Ứng sơn ngộ pháp, rất có đạt được, nghe nói nhà đạo hữu gặp chuyện không may, liền đuổi tới, không biết đạo hữu có khỏe."

Phương lão thái gia, cười ha ha, nói ra: "Tôn giả có thể tới đây, Phương mỗ thật là vinh hạnh, ..."

Mặt sau đó là một phen khách sáo, chỉ là bầu không khí có chút cổ quái, bất quá, rốt cuộc cũng là gia chủ Phương gia bị bắt, cần phải mau chóng đi cứu, cho nên, không bao lâu liền nói đến phá trận.

Phong Thần tôn giả nói ra: "Ta phá trận, không được có người nào không liên quan tại đó, phương pháp của ta, không cho phép người khác nhìn trộm."

Phương lão thái gia sững sốt, còn không có trả lời, Đồ Nguyên đã đứng lên nói ra: "Lão thái gia, phu nhân, ta đây cáo từ rồi."

Phương lão thái gia há mồm muốn gọi Đồ Nguyên lại, nhưng mà cuối cùng lời nói đến bên mép lại nhịn xuống rồi, cũng không có gọi, nhìn Đồ Nguyên rời đi.

Thẳng đến Đồ Nguyên rời khỏi đại đường, bầu không khí vẫn còn là kiềm chế như cũ, vừa rồi, mọi người cũng nhìn thấy thực lực Đồ Nguyên, cũng có một loại cảnh tượng sâu không lường được, nếu là kiên quyết để bọn họ lựa chọn giữa Đồ Nguyên và Phong Thần tôn giả, bọn họ cũng là vô pháp lựa chọn, bất quá Đồ Nguyên chủ động rời đi, bọn họ coi như là thờ ra một hoi.

Đồ Nguyên mang theo đồ đệ cùng thi mị đi ra Phương gia, đi lên đường cái.

Phạm Tuyên Từ tức giận nói Phương gia không biết tốt xấu.

Đồ Nguyên cười nói: "Như vậy cũng hay, vì sư cũng không biết có thể phá được Tam Muội Thần Phong đại trận kia hay không."

"Sư phụ phá không được, tên Phong Thần tôn giả gì đó càng là phá không được." Phạm Tuyên Từ nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 69: Phương gia thượng tiểu

Hai thầy trò Đồ Nguyên và Phạm Tuyên Từ đi tới một nhà tửu lầu, chọn một cái vị trí sát cửa sổ, gọi mấy món ngon đặc sản trong tửu lầu, và một bầu rượu.

Phạm Tuyên Từ vẫn còn tức giận bất bình, nàng cho rằng không nên như vậy, cần phải nói Phương gia bồi thường, há có thể đến không.

Đồ Nguyên cười cười không có trả lời, Phạm Tuyên Từ truy vấn, Đồ Nguyên nói không bao lâu, người Phương gia tất sẽ tới.

Phạm Tuyên Từ không tin. Đồ Nguyên cũng không có nhiều lời, mà là thưởng thức món ngon và rượu, nghe bàn lân cận nói chuyện.

"Nghe nói, Phương Dung bị đám người Nguyệt Nha cóc bắt rồi."

"Người có biết, ta nói cho người nghe, ta nghe nói a, trong Phương gia có người gia nhập đám tặc tử kia."

"Thiệt hay giả a, người thế nào biết rõ."

"Điều này không phải đã rõ ràng rồi sao? Nếu như không có nội ứng, Nguyệt Nha cóc làm thế nào biết rõ hôm nay Phương Dung sẽ đi đâu, thế nào có thể dễ dàng bắt đi như vậy."

Ở bàn bên cạnh, có người nghe được bàn này nói chuyện, lập tức kinh ngạc hỏi: "Thiệt hay giả a, hiện tại Phương gia làm gì rồi?"

"Ta có một người vợ có con trai làm người hầu trong Phương gia, điều này là hẳn nghe người của Phương gia nói."

"Con trai của vợ người tên là gì a, ta cũng biết một ít người Phương gia, để xem ta có biết không?"

"Cái này há có thể nói ra, nếu là nói rồi, chẳng phải là hại con trai vợ ta." Người nói chuyện kia, về mặt nhìn người chất vấn như nhìn kẻ ngu. Người chất vấn cũng là về mặt lỗ lòi.

"Không quản là bị bắt vì nguyên nhân, cũng không biết lúc này đây Phương gia sẽ xử lý như thế nào, ta nghe nói Nguyệt Nha cốc ra giá mười vạn linh ngọc, còn phải đưa Phương phu nhân của Phương gia vào cốc."

"Cái gì, nhiều như vậy, còn phải có Phương phu nhân? Vậy Phương gia làm sao có thể nhịn."

"Đúng vậy, không thể nhịn. Dù cho là đổi ra được, vậy phu nhân của họ vẫn tại trong Nguyệt Nha cốc bị người..." Nói đến đây, hẳn nhìn nhìn bốn phía, nhìn xem có người Phương gia hay không, vạn nhất bị người của Phương gia nghe được, vậy thì hẳn có đại phiền toái rồi.

Tuy rằng, bọn họ ở phía sau nghị luận, lại cũng không dám trực tiếp nhục đến Phương gia, Phương gia tại trong Liêu Thành này thế nhưng là đệ nhất gia tộc.

Xung quanh cũng là an tĩnh một hồi, có người nói: "Cái này là không có khả năng, dù cho là Nguyệt Nha cốc thật có yêu cầu như vậy, Phương gia cũng không có khả năng đưa ra. Một cái gia chủ, Phương gia có là người đảm đương, mà đưa mười vạn linh ngọc cùng phu nhân của gia chủ ra, đó là sỉ nhục, Phương gia không có khả năng đưa."

"Đúng vậy, bất quá, ta nghe nói, Phương gia thỉnh một người đến phá trận."

"Người nào a?"

"Người nào a."

Không ít người hỏi, người kia dừng một chút, sau đó nói ra: "Ta nghe nói, Phong Thần tôn giả đã tới Phương gia, chính là đáp ứng Phương gia đến phá trận."

"Thật?"

"Thật."

"Vậy vụ này có trò hay xem rồi, nếu như Tam Muội Thần Phong trận của Nguyệt Nha cốc bị phá. Người bị Nguyệt Nha cốc mấy năm nay đắc tội đều sẽ tới."

"Không có một tên nào có thể chạy được."

"Then chốt ở chỗ Phong Thần tôn giả có thể phá được Tam Muội Thần Phong trận hay không."

"Vẫn luôn nói, Phong Thần tôn giả là người rất có khả năng phá Tam Muội Thần Phong trận kia, lúc này đây cuối cùng có thể chứng kiến rồi."

"Vị tất có thể phá."

...

Mọi người đều tại nơi đó tranh luận, Đồ Nguyên nghe lại có một loại cảm giác quen thuộc. Giống như là kiếp trước lên mạng, nghe được một chuyện gì đó, mọi người tụ vào nghị luận, dù loại đủ kiểu người đi ra nói một đồng, nghe qua rất có đạo lý, tựa hồ cũng rất gần sự thật, nhưng mà kỳ thực mọi người ngoài miệng nói như định đồng cột, trong lòng thì là không tin.

Phạm Tuyên Tử nghe bọn họ nói, cũng là cảm thấy nghe rất vui. Ở một bên nghe.

Đột nhiên, thanh âm bọn họ dừng lại, nhìn tới lối thang lầu, chỉ thấy một người tuổi trẻ đi lên, chính là con trai của Phương Dung- Phương Hạ Chương.

Rất hiển nhiên, mọi người đều nhận ra gã.

Trong lúc nhất thời, một ít người vừa mới nói không tốt về Phương gia đều sắc mặt không tốt rồi, im ắng, Phương Hạ Chương nhìn quét qua người ngồi trong lầu một cái, có người ngồi rất trấn định, có chút người cúi đầu.

Nhưng Phương Hạ Chương tới nơi này chẳng liên quan chút gì tới bọn họ, gã là tới tìm Đồ Nguyên. Đi tới trước mặt Đồ Nguyên, cung kính hành lễ.

"Thì ra chân nhân tại nơi đây, trái lại giúp ta dễ tìm." Phương Hạ Chương nói ra.

"Người tìm ta làm gì, phá trận đã có vị Phong Thần tôn giả kia, chẳng lẽ là muốn bồi thường linh thạch vì ta đã uống công hạ sơn một chuyến." Đồ Nguyên

nói ra.

"Chân nhân thứ tội, Phương gia tuyệt đối sẽ không để chân nhân uống công tới nơi này một chuyến." Phương Hạ Chương nói ra.

"Nga? Vậy lúc này người tới tìm ta là vì chuyện gì?" Đồ Nguyên hỏi.

Phương Hạ Chương nhìn nhìn người trong tửu lầu này, tựa hồ muốn nói nơi đây không thuận tiện nói chuyện, nhưng mà nhìn Đồ Nguyên ngồi ở đó không hề có ý di chuyển, liền thấp giọng nói ra: "Chân nhân có thể dời bước nói chuyện một chút hay không."

Đồ Nguyên cười cười nói: "Chờ đệ tử ta ăn xong rồi nói tiếp."

Phương Hạ Chương sừng sốt, nhìn khuôn mặt Đồ Nguyên cười khê, không giống giỡn chơi, vội vàng nhìn qua Phạm Tuyên Tử, chỉ thấy mặt Phạm Tuyên Tử có vẻ mất hứng.

Gã vội vàng nói ra: "Là Phương gia làm phiền cô nương, thỉnh chớ trách, tại hạ đã chuẩn bị yến tiệc, thỉnh cô nương cùng chân nhân tới dùng."

Phạm Tuyên Tử cũng không phải là một người biết kiềm chế lời nói, lập tức liền nói ra: "Người nói tới thỉnh là đi, các người nói không cần liền không cần, trên đời, có người nào lại dễ tính như vậy."

"Vâng vâng, cô nương nói rất phải." Phương Hạ Chương cũng không có bởi vì Phạm Tuyên Tử là đồ đệ của Đồ Nguyên mà có chút nào khinh thị, gã biết rõ, lời Phạm Tuyên Tử nói chính là ý của Đồ Nguyên.

"Các người luôn nói sẽ không để chúng ta thiệt thòi, chỉ là đến bây giờ, chúng ta chưa từng được đến chút gì mà các người đã đảm bảo, uống công tới đây một chuyến, thật cho thầy trò bọn ta là dễ khi nhục sao? Vị Phong Thần tôn giả kia, thật lớn oai phong, nếu không phải là tại trong Phương gia các người, sư phụ ta từ lâu đã cho hắn thấy cao thấp, dựa vào hắn cũng có thể sinh uy tại trước mặt sư phụ ta."

Đồ Nguyên ở bên cạnh bưng rượu, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, mới một tiếng 'Hảo tửu'.

Sắc mặt Phương Hạ Chương khê biến, sau đó nói ra: "Đều là chân nhân cho Phương gia mặt mũi, vậy không biết cô nương cần đảm bảo như thế nào?"

"Loại đảm bảo gì thì đương nhiên phải do Phương gia các người đưa ra." Phạm Tuyên Tử nói ra.

Trong lúc nhất thời Phương Hạ Chương trầm mặc xuống tới.

Mà người trong tửu lầu càng là thờ cũng không dám, nghĩ đến vừa rồi những gì mình nghị luận đều bị hai thầy trò Đồ Nguyên nghe hết, thì ra người biết được tất cả đang tại bên người.

Lúc này Đồ Nguyên mới mở miệng: "Các người là không dám xác định Phong Thần tôn giả kia có thể phá trận hay không, mới đến tìm ta đi, chính là nghĩ vạn nhất Phong Thần tôn giả phá trận thất bại, thì sẽ do ta đi phá."

Sắc mặt Phương Hạ Chương thoáng cái trở nên khó nhìn.

"Không quản các người như thế nào, ta tới nơi này là đáp lời các người mời tới giảng pháp, nhìn tại trong nhà các người đã phát sinh ra việc như thế, nghĩ các người đã vô lực lại mở giảng pháp đại hội, vậy liền quả qua, còn nếu như là các người có chủ ý khác, cho rằng có thể đem thầy trò chúng ta đùa bỡn tại trong lòng bàn tay, ta đây liền muốn nói với người một câu, Liễu Thành, Phương gia còn là hơi nhỏ chút."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 70: Uy hiếp

Phương Hạ Chương biến sắc, cắn răng, trong mắt hiện lên một chút sát khí, tay thu ở trước người nắm chặt quyền, gã cảm giác mình bị thật lớn nhục nhã, nhưng mà gã lại không có nghĩ tới, Đồ Nguyên mang theo đồ đệ tới nơi này một chuyến, cái gì cũng chưa có được, mà chính gã còn muốn Đồ Nguyên có thể đi giúp Phương gia bọn hắn phá trận, tuy rằng ngoài miệng nói nhất định có hậu báo, thế nhưng đến tột cùng hậu báo như thế nào lại không có đề cập tới một chữ.

"Đồ chân nhân muốn được thù lao trước, người nào lại biết được chân nhân có thể phá được trận hay không chứ."

"Không có người biết được, dù cho là bản thân ta cũng không biết."

"Nếu ngay cả chân nhân cũng không biết, vậy thì dựa vào cái gì? Trước hết muốn thù lao." Phương Hạ Chương lạnh hỏi.

Tại trong Liễu Thành này, gã nhưng không sợ người nào. Tuy rằng lúc trước tại trong Phương gia, Đồ Nguyên biểu hiện ra vẻ cao thâm khó lường, nhưng

mà gã phi thường rõ ràng. Đồ Nguyên này chỉ là vừa kết đan, dù cho là kết kim đan, cũng chỉ là vừa kết mà thôi, nếu thật sự cao thâm cũng có một cái mức độ.

Phương gia bọn họ cũng không e ngại, cũng không có khả năng sợ.

Phương Hạ Chương là người thừa kế đảm nhiệm Phương gia tiếp theo, gã không nguyện ý cúi đầu tại trước mặt một giới tán tu, Phương gia cũng không phải là loại mà tùy tiện người nào đều có thể khi dễ. Đồ Nguyên này cho rằng phụ thân mình bị người của Nguyệt Nha cốc bắt, liền cho rằng Phương gia là tùy tiện người nào đều có thể động sao?

"Phương công tử, nếu đã không hài lòng, vậy hà tất nhiều lời nữa, bản lĩnh của ta, có hiển lộ trên người người thì cũng không thể hiện được cao minh." Đồ Nguyên ngồi ở đó, bưng một chén rượu, ung dung uống, cũng không có liếc gã một cái.

Trong lòng Phương Hạ Chương có cảm giác tức giận, trong toàn bộ Liễu Thành, chưa từng có người đối nói chuyện với gã như vậy, chưa từng có người dám can đảm vũ nhục Phương gia ngay trước mặt gã.

Khóe mắt gã nhìn thấy từ góc đường có hai người đang đi lại đây, là hai vị cung phụng trong nhà mình. Gã là rất rõ ràng, hai vị cung phụng này tại Phương gia nhiều năm, tuy nói vô pháp phá Tam Muội Thần Phong trận kia, nhưng mà đấu pháp với người thì hai người bọn họ chưa từng sợ bất cứ tu sĩ cùng giai nào.

Là phải để cho Đồ Nguyên này biết rõ, Phương gia cũng không phải là tiểu gia tộc mềm yếu vô năng rồi, cũng phải để cho những người trong Liễu Thành này biết rõ, Phương gia cũng không có bởi vì chuyện như vậy mà đổ xuống. Phương gia y nguyên là đệ nhất gia tộc trong Liễu Thành này.

Tại trong lòng gã, tại những gì gã được dạy bảo, những ngày như vậy, thời điểm này là tuyệt đối không thể mềm yếu. Nhất là tại trước mặt công chúng như vậy, nếu là hôm nay mình cùng gia tộc mình nhận đến loại nhục nhã này, cuối cùng vẫn nén giận, ngày mai, chắc chắn truyền khắp toàn bộ Liễu Thành, địa vị Phương gia sẽ bị dao động.

Mỗi một đệ tử Phương gia, đều sẽ chiến vì hộ thanh danh gia tộc.

"Đồ chân nhân là cảm thấy Phương gia xảy ra chuyện, là có thể tùy ý nhục nhã sao?" Phương Hạ Chương nói ra.

Đồ Nguyên cầm chén rượu trong tay hơi hơi dừng lại, theo đó một hơi uống cạn, nói: "Nếu Phương công tử thực sự là nghĩ theo chiều hướng này. Vậy thì cứ như thế đi."

Công tử của một cái gia tộc, một tu sĩ kết phù lại có can đảm nói chuyện với một tu sĩ kim đan như thế, kim đan tu sĩ sao lại nói có thể nói lời thoái nhượng.

Đồ Nguyên không nguyện ý, tu hành tu đó là một cái đại tự tại, hướng chỉ tại trước mặt đồ đệ mình.

"Vậy được, đã như vậy, Đồ chân nhân cũng chớ có trách Phương gia ta không nói tình cảm rồi." Phương Hạ Chương lạnh lùng nói ra. Người trong toàn bộ tứ lâu đều biết rõ Phương gia công tử này sắp xuất thủ rồi.

Từng người đứng lên, lui qua một bên, chỉ là bọn họ chỉ vừa mới đứng lên. Bên kia đã vang lên một tiếng kiếm ngân, một vệt kiếm quang sáng như tuyết xuất hiện, một tiếng kêu khê vang lên theo kiếm quang.

"Người tính là thứ gì." Nói chuyện chính là Phạm Tuyên Tử vốn luôn ngồi ở tại chỗ không có nói chuyện. Kiếm quang ra khỏi vỏ liền đã đâm về phía cổ Phương Hạ Chương.

Đúng là sát ý đã quyết.

Phương Hạ Chương tại trước một vệt kiếm quang sáng như tuyết chiếu rọi, trong mắt tuôn sinh vẻ kinh hãi, gã còn đang chờ hai vị cung phụng của mình đi lên, nhưng mà không có nghĩ đến người đồ đệ của Đồ Nguyên lại đã xuất thủ, hơn nữa vừa ra tay đó là hạ tử thủ.

Tuy rằng gã kết phù không bao lâu, nhưng xác thực là tu sĩ kết phù chân chân thật thật, còn Phạm Tuyên Tử bất quá là tu sĩ chùng hóa mà thôi, dựa vào cái gì dám xuất thủ với ta như vậy.

Thế nhưng là đối diện một kiếm này, phản ứng đầu tiên của gã là trốn, là lui.

Y phục gã dâng lên một đoàn quang hoa, thân hình hóa thành mông lung thối lui ra sau, tung bay như gió vô hình, một đoàn linh hoa dâng lên trên y phục Phương Hạ Chương lập tức tán đi tại dưới kiếm.

Chỉ thấy Phạm Tuyên Tử biến đổi kiếm thế, kiếm trong tay giống như vẽ ra một mặt ánh trắng hướng tới Phương Hạ Chương.

Phương Hạ Chương đưa tay sờ vào bên hông, đúng là đồng dạng xuất hiện một thanh kiếm, trong nháy mắt kiếm xuất hiện ở trong tay, kim sắc kiếm quang đã sáng lên rồi.

Đó là một thanh kiếm do Thái Ất tinh kim luyện thành.

Ánh vàng xán lạn, trong nháy mắt vung lên, một đoàn kim mang tỏa ra chói mắt như mặt trời chói chang.

Một thanh kiếm như mặt trời chói chang lao xuống phía ánh trắng của Phạm Tuyên Từ.

Tại dưới kiếm quang như mặt trời chói chang kia ánh trắng có vẻ ảm đạm không ánh sáng, nhưng mà tại chớp mắt ánh trắng đụng vào mặt trời chói chang, linh quang phân tán, kiếm quang khí tỏa ra bốn phương tám hướng trong tử lâu.

Người trong tử lâu cả kinh, từng người hoảng loạn tránh né hoặc là lấy pháp phù bảo vệ thân hình.

Ánh trắng cùng liệt dương cơ hồ là cùng lúc tiêu thất, tất cả an tĩnh lại. Trên kiếm trong tay Phuong Hạ Chương có hóa điểm đen sẫm trời nổi, mà trên Băng Phách hàn quang kiếm của Phạm Tuyên Từ thì mặt ánh trắng nhàn nhạt chảy xuôi, đó là Thái Âm linh hóa của nàng.

Có bút ký linh ngộ Thái Âm linh hóa của Đồ Nguyên, nàng cũng là linh ngộ Thái Âm linh hóa rồi.

"Nếu đã muốn chết, vậy thì chớ có trách ta vô tình rồi." Phuong Hạ Chương lạnh lùng nói ra.

Nhưng mà gã cũng không có tiếp tục xuất thủ, bởi vì hai vị cung phụng của Phuong gia đã lên tới thang lầu.

Đồ Nguyên ngồi ở tại chỗ y nguyên không hề động, hần ngồi nghiêm chỉnh, tự rót cho mình một chén rượu.

Hai vị cung phụng đi lên tử lâu, đầu tiên là gật gật đầu với Phuong Hạ Chương, sau đó nhìn về phía Đồ Nguyên, cũng không có nhìn Phạm Tuyên Từ cái nào, tại trong mắt bọn họ, Phạm Tuyên Từ không đáng bọn họ quan tâm, một người trong đó chuyển ánh mắt lên người thi mị, hần ta cảm thấy thi mị này có chút không phải bình thường.

Thi mị của người khác thường thường tại lúc cảm thụ được địch ý thì nhất định sẽ nôn nóng bất an, sẽ phát ra tiếng kêu thị uy, mà nó thì không có.

Nó có vẻ có chút an tĩnh quá phận, hiển nhiên có chút quỷ dị.

"Lão thái gia chúng ta, muốn thỉnh chân nhân về Phuong gia một chuyến." Một cung phụng nói ra.

"Về Phuong gia, vì cái gì? Sẽ không là muốn dự định giết ta đi?" Đồ Nguyên nói ra.

"Nào có, chỉ là thỉnh chân nhân trở lại thương nghị làm thế nào phá trận mà thôi." Cung phụng nói ra.

"Phải không?" Đồ Nguyên cầm chén rượu trong tay ngửa đầu uống cạn, nói ra: "Nếu ta không đi thì sao chứ."

"Phuong lão thái gia nói rồi, cũng không định đắc tội chân nhân, hi vọng chân nhân có thể phối hợp, mọi người dễ tụ dễ tán, huống chi, chân nhân cũng không phải là đến đây một mình, cũng phải cân nhắc cho đệ tử mình một cái, không phải sao?"

Lời này chính là đang uy hiếp Đồ Nguyên còn có một đệ tử, dù cho chính mình đi rồi, đồ đệ cũng đi không được.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 71: Chiếu Ảnh Nhiếp Thần kính

"Người của Phuong gia đã đi tìm tán tu từ Vạn Thánh Sơn kia rồi?"

"Đúng vậy, tiểu thư."

"Rất tốt, đây là tiền thưởng của ngươi, người nhà của ngươi, gia tộc sẽ không bạc đãi bọn họ, đệ đệ cùng muội muội của ngươi đều sẽ được gia tộc bồi dưỡng, tương lai chấp chương một phượng, cũng không phải không có khả năng."

"Tiểu thư, còn là xem năng lực của họ đi, nếu là không có phần năng lực đó, để cho bọn họ làm nhà giàu phú ông càng tốt hơn chút."

"Ngươi trái lại cân nhắc lâu dài, lời ngươi nói ta nhớ kỹ, trở về đi, có tin tức gì lại đến truyền cho ta, đừng để tên tu sĩ từ Vạn Thánh Sơn kia làm hồng đại sự, chuyện đã đến thời khắc mấu chốt sau cùng, không thể lại xảy ra sai lầm gì ngoài ý muốn."

"Vâng, tiểu thư."

"Chờ chút, ngươi đã gặp qua vị tu sĩ Vạn Thánh Sơn kia, ngươi cảm thấy hần là người thế nào?"

"Tiểu thư là hỏi tu vi của hần hay là cái gì khác?"

"Nói một thứ một ít."

"Vâng, Đồ Nguyên kia xác thực thực lực sâu không lường được, không hổ là người tại dưới thời tiết đông tố lấy thiên địa làm lò luyện mà kết kim đan, bất quá, cũng có chút ngạo khí, tại Phuong gia, gặp gỡ Phong Thần tôn giả, không chút nào thoái nhượng, đánh nhau với hắn ba hiệp, đều là thắng, mặc dù là bởi vì bản thân Phong Thần tôn giả chưa tới gần, nhưng Đồ Nguyên kia chỉ hơi hốt liền phá rồi, dù thấy hắn cao minh. Hơn nữa, tựa hồ hắn còn muốn đi phá Tam Muội Thần Phong trận, chỉ là sau lại bởi vì Phong Thần tôn giả đến, xảy ra xung đột, cho nên Phuong gia bỏ qua hắn."

"Ừ, lúc này đây, Phuong gia khởi xướng thành một tu sĩ đặc biệt từ Vạn Thánh Sơn xuống, nhìn đến thật là không sai."

"Vâng, chỉ là, Phuong Hạ Chương đã đi thỉnh Đồ Nguyên kia rồi, có hay không...?"

Đúng lúc này, đột có người đến báo, theo đó một nữ tử bước nhanh đến, sau đó nói nhỏ tại bên tai tiểu thư kia.

Khóe miệng tiểu thư nổi lên nụ cười, nói ra: "Phuong gia an ổn quá lâu rồi, cũng nên thoái vị rồi."

"Tiểu thư. Ta đây đi trước."

"Người đi đi."

Người kia rời đi, không bao lâu, lại có một cái kiệu nhỏ được khiêng đi ra.

Hai người ở đối diện Đồ Nguyên phân biệt gọi là Cổ Đan cùng Trần Kiều. Hai người này ở tại Phuong gia đã hơn hai mươi năm rồi, khi bọn họ còn là tu sĩ kết Phù thì đã tại Phuong gia. Đương nhiên, lúc đó, Phuong gia còn có kim đan cung phụng khác, chỉ là đến khi bọn họ kết đan thì rời đi.

Tuy nói có chút đan đạo tu sĩ sẽ nguyện ý làm cung phụng cho một cái gia tộc, cầu cái hoàn cảnh an ổn để tu hành. Nhưng khi đến thời gian nhất định cũng là sẽ rời đi, trừ phi là loại người không nghĩ tiến thêm một bước mới sẽ làm một cái lão sư tại trong một cái gia tộc, khả năng còn sẽ thu một hai đệ tử, truyền thụ lại một thân bản lĩnh của mình.

Hai người này đều là đan đạo tu sĩ, tuy không phải kim đan, chỉ là ngân đan, nhưng mà là người đã tấn chức đan đạo nhiều năm, sao lại sợ một người mới kết đan như Đồ Nguyên, tuy rằng Đồ Nguyên kết chính là kim đan, nhưng trong lòng bọn hắn cũng không sợ, huống chi Đồ Nguyên chỉ một mình, dù cho là có thêm một cái thị nị ở bên cạnh, thì có sao.

Lúc tại Phuong gia, Đồ Nguyên ba lần phá pháp của Phong Thần tôn giả, mọi người đều cảm thấy khả năng đạo pháp hắn tu có loại pháp thuật gì đó khác chế 'Phong', cho nên mới sẽ có động ý phá Tam Muội Thần Phong đại trận kia. Nhưng nếu là đấu pháp với tu sĩ khác thì thường thường người tu hành càng lâu phân thắng càng lớn.

"Ta tới nơi này giảng pháp, trái lại thành trước phải mất mạng nơi này rồi?" Đồ Nguyên cười lạnh nói.

"Chỉ cần Đồ đạo trưởng hợp tác cùng chúng ta, ta tin tưởng, Phuong gia sẽ không bạc đãi người." Cổ Đan nói ra.

"Ha ha. Bạc đãi, ta thế nào sẽ chờ đến lúc họ có cơ hội bạc đãi. Các người là muốn động thủ trước hay là ta động thủ trước." Đồ Nguyên lạnh lùng hỏi.

"Người ở xa tới là khách. Để tránh để người khác nói chúng ta bất công, vậy thì để người ra tay trước đi." Cổ Đan nói ra.

"Ta xuất thủ, sợ các người không có cơ hội rồi." Đồ Nguyên nói ra.

"Hừ, khoát lác ngông cuồng." Ở bên cạnh, Trần Kiều lạnh lùng nói ra. Vị trí lão ta đứng là phong tỏa phương hướng Đồ Nguyên trốn đi, đồng thời có thể rất nhanh bắt lấy Phạm Tuyên Từ.

Đồ Nguyên đương nhiên nhìn rõ điều này, chỉ là từ khi hắn kết kim đan tới nay, nội ngoại thông suốt, so với lúc kết phù thì cũng không phải chỉ là cường hơn một chút, ngoại nhân không biết, chính hắn lại rất rõ ràng, sao có thể sợ hai người này.

Tại lúc lời Trần Kiều mới ra thì Đồ Nguyên đột nhiên động rồi. Thân hình hắn không hề dấu hiệu đột nhiên biến mất, xuất hiện tại trước mặt Trần Kiều, một ngón tay điểm xuống, linh quang nơi đầu ngón tay như ánh trắng đâm hướng Trần Kiều.

Lấy ngón tay thay kiếm.

Thái Âm Trảm Linh.

Linh quang đâm tới mi tâm Trần Kiều, thân hình người Đồ Nguyên mới từ trong hư vô hiện lộ ra.

Trần Kiều kinh hãi, tuy nói lão đã có phòng bị, nhưng mà lão không có nghĩ đến Đồ Nguyên vậy mà là động thủ với mình. Khóe mày lão giật một cái, thâm nghĩ, lẽ nào cho là ta dễ bị bắt nạt sao?

Trong lúc nghĩ ngợi, lửa giận tuôn sinh, đồng dạng nhấc tay liền đánh ra một quyền, trên quyền linh hoa như điểm, trong nháy mắt đánh ra, hư không đều như bị thiêu đốt.

Mỗi một tu sĩ khẳng định đều có một loại thủ đoạn như vậy.

Cái này là thuần túy muốn xem cá nhân lý giải đối với đạo cùng với trình độ ngưng luyện thần ý bản thân rồi.

Một ngón tay đâm vào trên quyền.

Trần Kiều chỉ cảm giác một quyền của mình đánh lên mũi kiếm, trực tiếp bị kiếm đâm thủng qua.

Một đạo khí tức âm lãnh xông vào linh hoa trên quyền, lão giống như nhìn thấy một vệt kiếm quang như ánh trăng chém tới phía mình.

Trong lòng kinh hãi, cái này là muốn chém thân hồn rồi, cái này là một loại tướng của ý chí hiển hóa tại tâm linh.

Nguyên bản lão cũng có loại pháp này, tên là Phá Nhạc quyền, chỉ là Phá Nhạc quyền bị Thái Âm Trảm Linh kiếm quyết của Đồ Nguyên đâm phá.

Đúng lúc này, Cổ Đan nhìn thấy dáng vẻ Trần Kiều như bị thiệt thòi lớn, bởi vì trên sắc mặt, trong ánh mắt Trần Kiều có sự kinh hãi, Cổ Đan không nói hai lời, bàn tay đã hiện ra một đạo phù, vung tay lên, đạo phù kia đã cực nhanh bay ra, rơi phía Đồ Nguyên.

Nhưng mà đúng lúc này, từ đầu ngón tay Đồ Nguyên bay ra ánh trăng linh quang, hóa thành vô số kiếm quang, lập tức đâm phá đạo pháp phù kia.

Thái Âm Trảm Linh kiếm lại một lần nữa chém tới hai người.

Thái Âm Trảm Linh, trăm không phải nhục thân, mà là thân hồn.

Trên thân Cổ Đan cùng Trần Kiều tuôn ra một mảnh linh hoa, linh hoa như sóng cuộn cuộn, trong đó có phù văn ẩn hiện.

Kiếm quang rơi vào trong đó, tiêu thất, tay phải Đồ Nguyên cũng đã chụp ra, hẳn không có hướng tới bất cứ người nào trong hai người bọn họ, mà là trực tiếp chụp vào chỗ hư vô giữa hai người.

Nhưng mà, phong vân tại một phiến hư không giữa hai người đều giống bị hấn xé động rồi, linh hoa ngưng kết trên người bọn họ đúng là bị xé tán rồi. Sắc mặt hai người sinh ra vẻ kinh hãi, bọn họ vừa mới chống lại Thái Âm Trảm Linh kiếm, liền phát hiện thân hồn bị lực lượng cường đại nào đó kéo ra bên ngoài.

"Hừ."

Cổ Đan hét lớn một tiếng, một đạo linh quang lao ra khỏi miệng lão, hóa thành một tấm cổ kính, trong nháy mắt cổ kính xuất hiện liền sáng lên ngân hoa, chiếu đến Đồ Nguyên.

Đó là bản mạng linh bảo của Cổ Đan —— Chiếu Ảnh Nhiếp Thần kính, cường đại vô cùng, nếu bị nó chiếu vào, thân hồn sẽ bị thu vào trong đó, đáng sợ mà quý giá.

"Kiệt ngạo như thế, vậy thì chớ có trách bọn ta thủ đoạn độc ác rồi." Cổ Đan hét lớn một tiếng, ngân quang trên kính chiếu tới Đồ Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 72: Ra Liêu Thành (thượng)

Kính này vừa ra, một mảnh ngân quang chiếu vào trên người Đồ Nguyên.

Trên mặt Phương Hạ Chương đã xuất hiện tiểu ý, một người khác - Trần Kiều đang đợi xuất thủ cũng không động thủ nữa. Đồ Nguyên xác thực rất cường, nhưng mà Chiếu Ảnh Nhiếp Thần kính của Cổ Đan nhưng không phải phẩm phẩm.

Nhưng là ý nghĩ mới sinh ra trong lòng bọn hắn, trên người Đồ Nguyên liền dâng lên lên một mảnh linh quang, linh quang như mây trắng lúc trời mới sáng, linh hoa vân quang này kết tại quanh thân, ngân sắc từ kính quang chiếu tới trên thân hắn, đúng là như ánh trăng bị che, căn bản vô pháp chiếu sáng.

Đó là linh quang hộ thân của hắn, lại gọi là Đan Hoa linh quang. Người kết phù cũng đã có loại thủ đoạn hộ thân này, chỉ là linh quang hộ thân của người kết phù khó mà rõ ràng như loại người đan đạo.

Mà linh quang hộ thân của tu sĩ đan đạo có cường đại hay không, thì phải xem là kết cái phù gì, phải xem tu vi bản thân.

Vân khí quanh thân Đồ Nguyên tỏa ra quang hoa cuộn cuộn.

Cổ Đan không có nghĩ đến Chiếu Ảnh Nhiếp Thần kính của mình ngay cả linh quang hộ thân của đối phương cũng chiếu phá không được.

Đúng lúc này, chỉ thấy Đồ Nguyên lại nâng tay, đưa tay chụp tới phía ngân kính đang giữa không trung. Tay Đồ Nguyên không có dài như vậy, nhưng là có một đoàn linh quang biến thành tay chụp tới ngân kính, chỉ thấy một đoàn vân khí biến thành vân quang nhảy lên từ trong tay Đồ Nguyên.

Vân quang quán quanh Chiếu Ảnh Nhiếp Thần kính, kính quang trong nháy mắt liền bị che lấp.

Cổ Đan chỉ cảm giác mặt trên cái gương của mình đột nhiên có một thứ gì đó quán lên, khiến mối liên hệ giữa mình và Chiếu Ảnh Nhiếp thần kính bị ngăn cách dày đặc.

Lão cả kính, đưa tay điểm tới Chiếu Ảnh Nhiếp Thần kính, quang hoa trên kính bùng lên, vân khí quán quanh trên kính nhanh chóng trở nên thưa thớt, bên kia, Trần Kiều đang định lại xuất thủ, đột nhiên, nghe đến một tiếng hét lớn, tâm thần thoáng cái hoảng hốt, cái gương đang lơ lửng giữa không trung kia đúng là bị kéo vào trong tay Đồ Nguyên rồi.

Lão hoảng hốt. Ở bên kia, Cổ Đan cũng là vẻ mặt kinh ngạc, vẻ mặt có khó mà tin nổi.

Lão không tin bảo kính của mình cứ như vậy bị người đoạt rồi, trên người Đồ Nguyên y nguyên có linh quang cuộn cuộn quán quất. Thoáng nhìn qua thì cũng không có gì khác với linh quang trên thân người khác, nhưng mà bên trong linh quang của mỗi người đều là bất đồng, nhìn chính là phù đã kết.

Đồ Nguyên kết chính là Thiên Cương thần phù, đương nhiên không phải lão có khả năng so.

Đồ Nguyên cầm cái gương trong tay liền một tay nhẹ tung chơi đùa. Trần Kiều tại một bên nhìn không được phần nộ quát: "Người dùng yêu pháp gì, nhanh chóng trả bảo kính còn có thể tha cho người một mạng, nếu không, khiến người ra không được Liêu Thành này."

Đồ Nguyên vừa nghe lời này, ánh mắt có chút cổ quái nhìn Trần Kiều với vẻ mặt phần nộ kia, nghĩ thầm hẳn là lão ta ở trong gia tộc người khác tại Liêu Thành này an ổn lâu, đã quên thế gian này hung hiểm, đã quên tu sĩ đấu pháp với nhau toàn bộ là nhìn tu vi, há nhận thức gia thế phía sau.

Khi luận tới gia thế phía sau thì thường thường là tại trước lúc chưa động thủ.

"Các người không phải muốn ta đi giúp các người phá trận sao? Ta trả lại kính này, lẽ nào sẽ không cần phải đi nữa?" Đồ Nguyên hỏi.

"Đương nhiên cần, lão thái gia thành tâm mời người phá trận như thế, người không chỉ không đáp ứng, còn tìm mọi cách nhục nhã, có thể nào tùy ý ly khai như thế, cần phải báo đáp ân lão thái gia không trùng trệ." Trần Kiều lớn tiếng nói ra.

Đồ Nguyên nhìn về phía lão ta, ánh mắt có phần cổ quái, hỏi: "Người kết đan nhiều năm, nhất định không hề tiến thêm đi."

"Người thế nào biết rõ."

"Nếu loại người như người còn có thể tiến thêm, đó chính là vũ nhục đối với người khác." Đồ Nguyên nói.

Trần Kiều nghe ra sự châm chọc trong lời Đồ Nguyên nói, giận dữ nói: "Vậy thì đi chết đi."

Dứt lời, trong tay xuất hiện một khối hắc thạch lớn, hắc thạch bất quy tắc, lại có quang vận màu đen hiện lên, tại trong tiếng chú, hắc thạch trong phút chốc biến thành thật lớn, trấn áp về phía Đồ Nguyên.

Bên kia, Cổ Đan hừ một tiếng, há mồm phun ra, trong miệng giống như ẩn chứa một nguồn nước. Những hơi nước kia hóa thành từng điểm linh quang, linh quang lại hóa thành từng con côn trùng, nhào tới Đồ Nguyên.

Đó không phải trùng, đó là một mảnh phù pháp.

Nói đến, loại thủ đoạn đem pháp phù luyện tại trong huyền khiếu này, Đồ Nguyên vẫn luôn không biết.

Vân quang trên người cuộn cuộn, hẳn cũng không để ý tới pháp phù linh quang, mà là bay thẳng đến chụp tới cự thạch, một đoàn linh quang từ trong tay Đồ Nguyên vấy ra bao phủ lấy hắc thạch to lớn kia, lại là sau một tiếng quát nhẹ, hắc thạch liền rơi xuống, rơi vào trong tay Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên lại chụp vào hư không, theo ba ngón tay chỉ ra, trên mỗi ngón đều có quán lên một缕 hơi khí, trong đó có hai đạo hơi khí mang theo một tia ngân sắc.

Cổ Đan, Trần Kiều, Phương Hạ Chương ba người tức thì đứng thẳng bất động, trong mắt tuôn sinh vẻ kinh sợ, nhưng mà tay Đồ Nguyên cũng không có định chỉ chút nào, dùng sức kéo một cái, ba缕 hồn kia liền bị rút ra, càng ngày càng dài, tựa như đai tơ xám được quấn trong một cái lỗ nhỏ, bây giờ được kéo ra, nó lay động tại hư không.

Thần hồn ly thể, trong nháy mắt ba người ngã xuống đất, Đồ Nguyên nhìn nhìn thần hồn trong tay, sinh tử của ba người đều là tại trong một ý niệm của hắn.

Hắn suy nghĩ một chút, cảm thần hồn trong tay chà xát một cái, ba đạo thần hồn tức thì tan thành mây khói.

Phạm Tuyên Từ vừa thấy bọn họ ngã xuống đất thì lập tức đến tháo phù túi của bọn họ ra, nàng rất rõ ràng, sự phụ của mình là một giới tán tu, kỳ thực thiếu rất nhiều thứ.

"Đi thôi, muộn rồi, chờ nữa thì phải giết chóc nhiều hơn rồi." Đồ Nguyên nói xong dẫn Phạm Tuyên Tử hướng ra phía ngoài cửa mà đi.

Chỉ là bọn hán mới xuống lầu, cả tòa thành liền nổi lên sát phong.

Đồ Nguyên biết, đại trận trong thành sắp phát động rồi, chỉ là để phát động đại trận trong thành cũng không có dễ dàng như vậy. Trong tay hắn đã xuất hiện Thất Bảo Như Ý, tay kia nắm bắt Hạt Vĩ châm, nói: "Nhớ theo sát, hôm nay thầy trò chúng ta để cho người trong Liêu Thành này biết rõ thầy trò chúng ta không phải dễ chọc."

"Hay lắm" Phạm Tuyên Tử lớn tiếng trả lời.

Nàng không sợ đụng chuyện, nhưng mà chính là không thích bị khi dễ, nhin không được, mình không nguyện ý bị khinh bỉ, cũng không thể gặp sự phụ mình bị khinh bỉ.

Trong lúc nói chuyện đó, gian nhà hai bên đường phố đã bắt đầu biến nhỏ, biến xa, hoặc là trở nên hư huyền.

"Đồ Nguyên, lão phu hảo tâm mời ngươi tới giảng pháp, ngươi vậy mà lại giết tôn nhi của ta, giết cung phụng của Phưong gia ta, hôm nay lão phu muốn ngươi nợ máu trả bằng máu." Thanh âm chấn động toàn thành của Phưong lão thái gia vang lên.

Đồ Nguyên cũng không biện luận cái gì, chỉ nói: "Chuyện đã đến nước này, hà tất nhiều lời."

"Vậy để lão phu xem ngươi đến tốt cùng có bản lĩnh gì." Theo lời lão ta nói, cả tòa thành đều bắt đầu chuyển động, chuyển hóa làm một vùng vòng xoáy màu hắc hồng, thành không còn là thành, mà là một cái vòng xoáy cực lớn.

Đồ Nguyên nói một tiếng 'theo sát', rồi sải bước đi tới trước, nơi đi qua, nguyên bản không thấy mặt đất, lại tại khi hắn đạp xuống mà hiển lộ ra, huy động Thất Bảo Như Ý trong tay, đuổi đi hắc quang tràn tới người mình.

Đồ Nguyên không có chút nào e ngại, đi tới thế giới này đã nhiều năm như vậy, hắn vẫn luôn luôn đều là làm việc cẩn thận, việc hôm nay, nếu là nhin một chút, cũng sẽ qua, nhưng mà hắn có đệ tử tại bên người, cũng không muốn nhin cái gì.

Có lẽ có người sẽ cảm thấy cũng không tính là chuyện gì, nhưng mà khi đã là kim đan thì hà tất phải kiềm nén như vậy.

Phá kén tái sinh, có thể thấy tân thiên địa.

Trong lòng Đồ Nguyên đột nhiên cảm thấy phấn chấn hăng hái, trên người mạnh động huyền quang, đúng là trở nên thanh thịnh hơn trước mấy phần rồi.

"Đồ nhi xướng một thủ khúc cho vi sư nghe một chút." Đồ Nguyên huy động Thất Bảo Như Ý trong tay, nói.

Phía trước không có đường, nhưng mà hắn đi vô cùng chắc chắn, Thất Bảo Như Ý tỏa ra quang hoa, khiến từng phiến sát khí hắc hồng kia vô pháp quán lên thân. Mà thi mị ở tại sau cùng có lúc bị khí kia quán lên khá nhiều, đưa tay vạch ra một cái, liền đem nó kéo tan.

"Sư phụ, ngươi muốn nghe khúc gì."

"Ra Liêu Thành."

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 73: Ra Liêu thành

Tại trên một cái thành lâu, có một cái nữ tử ngồi ở chỗ đó, nàng có thể nhìn thấy cảnh tượng trong thành, từ vị trí của nàng có thể rõ ràng nhìn thấy Đồ Nguyên mang theo đồ đệ của mình cùng một cái thi mị hướng phía thành ngoài mà đi, chỉ là cách cửa thành còn khá xa.

Lời Đồ Nguyên nói cũng là rõ ràng truyền tới trong tai nàng.

Nàng cười, nói với nha hoàn ở bên cạnh: "Đã rất nhiều năm Liêu Thành không có xuất hiện loại chuyện này rồi."

"Sát ra Liêu Thành, cũng không phải là người bình thường có thể làm được."

"Đúng vậy, mỗi một nhà đều có một cái đại án phòng thủ thành, có thể điều động pháp trận trong thành, Đồ Nguyên này muốn đi ra ngoài, tuy chỉ là một chút đoạn đường, nhưng không dễ dàng."

"Đúng vậy, Phurong gia mất mặt lớn như vậy, còn bị chết người, thế nào sẽ dễ dàng thả hấn đi như thế."

"Cái này cũng là Phurong gia hấn thường ngày nhìn người không rõ, Đồ Nguyên này rõ ràng chính là cái loại người không bị uy hiếp, có thể nhin nhất thời, lại không thể luôn nhin mãi. Phurong lão thái gia chỉ coi Đồ Nguyên kia như tán tu bình thường để đối đãi."

...

Đồ Nguyên ở phía trước mở đường, Thất Bảo Như Ý trong tay không ngừng huy động, phá vỡ màu đen huyền quang cuộn cuộn mà đến kia. Mà tại phía sau Phạm Tuyên Từ được hấn che chở chặt chẽ, cũng không bị pháp trận này thôn phệ vào.

Mà ở tại sau cùng, thì lại có một loại tựa như không dính pháp, những ánh sáng hắc huyền kia rơi vào trên thân nó, vô luận là nồng đậm bao nhiêu, chỉ cần nó lôi kéo một cái liền đem hắc huyền quang hoa kéo tan.

Phạm Tuyên Từ lúc đầu thì khấn tụng, nhưng mà tại sau khi nói một chút, nàng đột nhiên phi thường kích động, nàng nghe đến lời sư phụ nói, nhìn bóng lưng sư phụ, đột nhiên cảm thấy sư phụ của mình nhất định sẽ trở thành một cái tu sĩ vĩ đại, cảm thấy sư phụ của mình tương lai nhất định nổi danh thiên hạ, hiện tại chỉ là một bắt đầu.

Theo ngay từ đầu, Phạm Tuyên Từ đi theo Đồ Nguyên là bởi vì nàng là muốn học pháp, đến sau lại, nàng chậm rãi cảm thấy, sư phụ của mình kỳ thực rất khác biệt với người khác. Nhưng loại khác biệt này cũng không phải rõ ràng, thẳng cho tới hôm nay, nàng cảm thấy trên người sư phụ mình có một loại quang hoa, loại quang hoa này khiến nàng hoa mắt thần mê.

Nàng ngẩng đầu, nhìn bầu trời chỉ là một đường, huyền quang màu đen vô biên hóa thành sóng từ trên trần xuống, mà nàng thì là đang đi ở dưới đáy sóng lớn, giống như đang tại dưới biển sâu.

"Hắc sát hung lãng lên ngập trời. Ta theo sư phụ ra khỏi thành. Trời mờ mịt, ba nghìn vong hồn."

Phạm Tuyên Từ đã bắt đầu xướng lên, Đồ Nguyên không biết nàng đang xướng ca cái gì, lần điệu trái lại mềm mại, nhưng mà tại lúc này, trong hắc hồng sát lãng ngập trời kia vọt ra vô số người, như người cũng không phải người.

Đó là phù binh do Phurong gia nuôi dưỡng, không phải người sống. Mặc áo giáp như nhau, từng cái khuôn mặt đại ra mà lãnh sát, sắc mặt hôi hắc.

Lao tới từ trong sát lãng ngập trời, giống như ác quỷ đến từ âm phủ.

Chỉ là bọn chúng mới vừa xuất hiện, Hạt vi châm đỏ đậm trong tay Đồ Nguyên đã cực nhanh bay ta. Hóa thành một đạo hồng quang, xuyên thủng từng cái phù binh.

Trong nháy mắt xuyên thủng, chúng bốc cháy lên, trong nháy mắt hóa thành tro tàn.

"Sư phụ a, người dẫn ta ra Liêu Thành. Nhìn xa xa, không thấy cửa thành không đường đi. Hạt vi đỏ đậm, lưu quang hư không, chiếu rọi bóng lưng sư phụ, thì mị gằm khẽ...".

Tại trong mắt Phạm Tuyên Từ, phù binh dừng mảnh trần ra từ trong hắc sát huyền quang. Nhưng mà chỉ vừa đụng Hạt vi châm của sư phụ liền không chống nổi, căn bản vô pháp tới gần người. Một đạo lưu quang xuyên toa, phù binh vừa mới xuất hiện liền bị đâm tán.

"Đó là cái gì?"

Một cái pháp bảo Hạt vi châm chưa chân chính luyện thành.

Có người nhận thức ra, Hạt vi châm tính là một loại bảo vật đặc biệt, nhưng cũng phải nhìn là người nào sử dụng.

Phurong lão thái gia mang theo một chúng người Phurong gia đứng ở đầu tường, nhìn xuống nhóm người Đồ Nguyên và Phạm Tuyên Từ, mặt lão trang nghiêm, tại trong lòng, lão cũng không có nghĩ tới nhất định phải phân sinh tử cùng Đồ Nguyên này, nhưng vậy mà lại đã phát sinh loại sự tình này, vậy mà đã đổ máu, phải phân sinh tử, lão ta cũng là vừa kinh vừa giận.

Kính với việc sự tình không biết thế nào lại phát triển đến một bước này, giận tại chuyện Đồ Nguyên dám sát người của Phurong gia, còn là tôn nhi của Phurong gia.

Thế nhưng là bây giờ đại trận đã bày ra, khiến Đồ Nguyên này vô pháp bay độn ra Liêu Thành, nhưng mà cũng nhất thời vô pháp làm gì được hấn. Phù binh này đều là khổ cực luyện chế mới thành, bị hủy hoại như thế thật sự là đau lòng.

Phurong lão thái gia cầm lấy một cái hộp do người bên cạnh cầm, mở ra, bên trong có một vật không biết là thứ gì được vài vàng bao phủ.

Lão mở tấm vải ra, lộ ra một cái ấn khô vàng ở bên trong, ấn kia mặt dưới là vuông, mà mặt trên thì tròn, nếu như nhìn kỹ sẽ nhìn ra được chính là Phurong phù.

Lão nâng ấn trên tay, đột nhiên ném vào không trung, cái tiểu ấn này hiện ra tại trên trên không của thành, linh quang mạnh động trên ấn, đón gió tăng lên, hóa thành một cái ấn rất lớn, theo trong bầu trời rậm rạp mây đen, đen kịt đè xuống.

Phạm Tuyên Từ ngẩng đầu nhìn, bầu trời một màu hắc ám, một chút sáng mờ cũng không còn rồi, đồng thời trong nháy mắt, năng cảm giác được áp lực trầm xuống, giống như trên lưng bị một ngọn núi đè xuống, năng đột nhiên thờ không nổi.

Đồ Nguyên ngẩng đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy trong bầu trời có một ngọn núi thật lớn épp tại nơi đó, hướng thì mị ở phía sau, nói ra: "Che chỗ Tuyên Từ."

Thi mị kia nghe hiểu lời Đồ Nguyên nói, đột nhiên giơ hai tay lên, tại khi hai tay nó chống lên, trên bàn tay phủ một mảnh tử khí hắc quang, mà tại trên không bàn tay, đúng là kết xuất ra một cái hư ảnh như ngọn núi, hư ảnh kia nặng nề đặt ở trên hai tay cùng thân thi mị.

"Di, thi mị này không đơn giản a."

Tại trên một số lầu trong thành, người nhìn thấy một màn này kinh ngạc nói ra.

Sức ép lên thân Phạm Tuyên Từ trong nháy mắt tiêu thất đi, mà Đồ Nguyên y nguyên là ở phía trước mở đường, không thấy tường, nhưng con đường hẳn đi lại không có chút nào sai lệch.

Tại đầu tường, Phương lão thái gia thấy một màn như vậy, lão đã triệt thoái phù binh, những phù binh này không có chút sức kháng cự nào đối với Hạt vĩ châm, mà người Phương gia thấy một màn như vậy, không dám đi gần, sợ đi tới cũng sẽ như những phù binh kia, trong nháy mắt bị xuyên thủng, mà đối phương chỉ sợ còn coi mình như phù binh.

Phương lão thái gia lại một lần nữa theo trong một cái khay gỗ do một tử đệ Phương gia bung ở một bên mở ra một cái hộp, trong hộp vẫn là một vật được vải vàng bao phủ, mở ra, bên trong là một tiểu kiếm.

Lão cầm tiểu kiếm ở trong tay, trên tiểu kiếm phủ đầy phù chú dày đặc chi chít, sau khi lấy ra, tại trong tay lão liền dung hợp với sát quang của cả tòa thành, trên kiếm nổi lên sát quang.

"Đi."

Theo một tiếng quát này, kiếm liền hóa thành một đạo quang mang, cực nhanh bay về phía Đồ Nguyên.

Kiếm chui vào vô biên sát khí trong thành.

Đồ Nguyên đột nhiên cảm giác được cường liệt nguy hiểm, khoe mày nhảy lên, tâm đột nhiên có một loại cảm giác hoang mang rối loạn.

Cái này là dấu hiệu có đại hung hiểm sắp tới.

Bước chân Đồ Nguyên vốn đang đi về phía trước đột nhiên ngừng lại, ngẩng đầu, nhìn về phía cảm giác thấy có nguy hiểm tới gần, trong nháy mắt ngẩng đầu, một vết kiếm quang phản chiếu vào đôi mắt hắn.

Lưu quang cực nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 74: Ra Liêu Thành (hạ)

Từ bên người Đồ Nguyên có một vết phóng lên cao.

Đó là kiếm quang.

Băng Phách hàn quang kiếm.

Không phải Phạm Tuyên Từ bật kiếm, mà là Đồ Nguyên, Đồ Nguyên tại trong nháy mắt ngẩng đầu đã nắm lấy chuôi Băng Phách hàn quang kiếm của Phạm Tuyên Từ vào trong tay, mà khi trong mắt nhìn thấy một vết kiếm quang thì kiếm đã rút ra, đâm tới vết kiếm quang đang tới cực nhanh kia.

Không có chút hành động phòng thủ nào khác, một kiếm nghênh đón một đạo kiếm quang kia.

"Đình."

Một tiếng vang nhỏ, nhưng mà trong chớp mắt lại có gió bão nổi lên, thân hình Đồ Nguyên dừng lại nghiêng về phía sau, vết lưu quang kia lộ ra là một thanh tiểu kiếm, tiểu kiếm lại chấn động trong hư không, quang hoa tuôn sinh bao phủ cả thân kiếm, hóa thành một vết sáng, vết sáng linh động, rung động trong hư không, đúng là xuất hiện tại trước mặt Phạm Tuyên Từ, hướng phía Phạm Tuyên Từ đâm xuống.

Thị mị gầm nhẹ một tiếng, đại hắc thủ chụp tới, hắc căn bản không sợ sự sắc bén của kiếm, nơi tay đi qua, tử khí dâng lên như mây. Vệt sáng kia cũng không chọi với nó mà là nhiễu qua, nhằm đầu thị mị chém tới, thị mị há miệng, đúng là muốn cắn nuốt kiếm kia vào trong miệng.

Kiểm quang linh động, lại chuyển đi, đậm mạnh, đậm tới Phạm Tuyên Từ, tốc độ cực nhanh, giống như xuyên thấu hư không, chỉ là tại kiếm quang còn không có đụng tới đỉnh đầu Phạm Tuyên Từ thì một vệt kiếm quang đã trăm lên lưu quang kia.

Lưu quang bay ra, tiểu kiếm lộ ra tướng mạo vốn có, mặt sau là đại thủ của thị mị chụp tới, đúng là trực tiếp bắt kiếm vào trong tay.

Trong nháy mắt kiếm bị thị mị nắm, Phương lão thái gia đứng ở đầu tường sừng sốt, theo đó trên mặt sinh ra sự mất mát và vô lực.

"Phương gia, bại rồi."

Lão đột nhiên hướng lên trời than thở, mà dưới mặt đất, Đồ Nguyên mang theo đệ tử của mình y nguyên là sai bước đi tới trước, Phương lão thái gia không tiếp tục có hành động gì, bởi vì lão ta đã không còn thủ đoạn nào.

Hối hận, có lẽ đi, nhưng mà một cái gia tộc lại thế nào sẽ nghĩ đến, Đồ Nguyên sẽ cường đại đến như vậy, đều là Kim đan, Phương lão thái gia phát hiện mình bất lực rồi.

Lão ta ngẩng đầu. Mây đen giăng khắp bầu trời, không biết mưa đã hạ xuống khi nào.

Mưa tí tách, lặng lẽ rơi xuống.

Rơi vào trên mặt Phương lão thái gia, chảy xuống, không có người biết là lệ hay là mưa.

Đồ Nguyên đã ra khỏi thành, không có người mở miệng nói cái gì.

Tất cả những gì phát sinh hôm nay, đủ để chứng minh, đối diện một cái người cường đại, một gia tộc nếu như không có người mạnh hơn tọa trấn, tất cả đều chỉ là trò cười, căn bản vô pháp làm gì được người ta.

Thu hồi pháp ấn phòng thủ thành, nhìn thầy trò Đồ Nguyên cùng thị mị đi xa, Phương lão thái gia nói ra: "Trở về đi, ngày mai ta mang linh thạch đi Vạn Thánh Sơn một chuyến. Linh thạch này có thể tặng người, nhưng không thể đưa cho thổ phỉ."

Xa xa, Đồ Nguyên quay đầu lại nhìn thoáng qua người đứng trên đầu tường, Phạm Tuyên Từ ở bên cạnh nói ra: "Sư phụ, bây giờ chúng ta đi chỗ nào, một chuyến Nam Kinh sơn, cái gì cũng không có kiếm được."

Đồ Nguyên cười cười. Nói ra: "Nào phải không có kiếm được, ngươi không phải lục được hai cái phù túi sao? Hơn nữa, còn có mấy món pháp bảo, lại thêm lúc trước được đến《Căn Sơn pháp》, ngươi còn muốn được đến cái gì."

"Thế nhưng là, những thứ này đều không phải chính đáng được tới." Phạm Tuyên Từ nói ra.

Đồ Nguyên cười cười, nói: "Ngươi nghĩ như vậy là rất tốt, loại tài bảo có được bằng cách này không thể chủ động đi lấy, bắt quá, nếu như có đưa lên tới cửa, nhưng lấy cũng không sao."

Phạm Tuyên Từ hít một hơi, cười, lộ ra hàm răng trắng tinh, tóc theo đó lay động.

"Sư phụ, vậy bây giờ chúng ta đi đâu?" Phạm Tuyên Từ nói.

"Nếu đã hạ sơn, chúng ta đi Nguyệt Nha cốc một chuyến đi." Đồ Nguyên nói ra.

"Được a, sư phụ, nghe bọn họ nói Nguyệt Nha cốc có cái Tam Muội thần phong đại trận gì đó, sư phụ, ngươi phá được không?"

"Không thấy, sao có thể biết."

"Sư phụ, bộ đáng ngươi lúc tại Phương gia như là có thể chắc chắn phá trận, ta còn tưởng rằng ngươi có thể phá được trận chứ."

Đồ Nguyên không để ý đến nàng, hắc biết rõ, nếu như tiếp tục dây dưa vấn đề này với Phạm Tuyên Từ thì sẽ càng hỏi càng khiến người đau đầu.

Giọng hai người theo gió truyền lại phía sau, thị mị tại mặt sau, phía dưới ánh nắng, đập cái bóng ở dưới chân, giống như là đem vận mệnh vững vàng đập lấy vậy.

"Sư phụ, ngươi có việc gì rất muốn làm hay không a." Phạm Tuyên Từ hỏi sư phụ.

Ánh sáng mặt trời chiếu ở trên mặt nàng, gió thổi pháp bảo nàng tung lên.

"Ngô, vì sư sao, đương nhiên là hi vọng có một ngày có thể bước lên thiên nhân đại đạo." Đồ Nguyên đáp.

"Không tính cái này, tu sĩ nào mà không muốn bước lên thiên nhân đại đạo." Phạm Tuyên Từ nói ra: "Ngươi phải nói chuyện khác muốn làm a."

"Ngô, ngươi muốn hỏi cái gì?" Đồ Nguyên hỏi.

Phạm Tuyên Tử nháy con mắt, ra vẻ suy nghĩ một chút, sau đó nói ra: "Tỷ như nói, sư phụ có nghĩ tới tiếp tục thu đồ đệ hay không a."

"Có một mình ngươi đã đủ phiền rồi, nuôi cũng nuôi không nổi." Đồ Nguyên nói ra.

"Nào có a, sư phụ, đều là tự ta tìm ăn." Phạm Tuyên Tử lập tức biện luận: "Vì cái gì sư phụ không muốn tiếp tục thu đồ đệ a, không bằng về sau chúng ta rời Vạn Thánh Sơn, lập một cái môn phái, sau đó thu một đồng đồ đệ tử, bọn họ đều phải gọi ta là đại sư tỷ, như vậy thật tốt a."

"Ngô, tên gọi là gì?" Đồ Nguyên hỏi.

"Thượng Thanh a, đương nhiên gọi là Thượng Thanh môn, tên thật hay." Phạm Tuyên Tử nói ra.

"Thượng Thanh là thế nào?"

"Đại đạo ba nghìn, chúng ta làm Thượng, tà đạo, chúng ta làm Thanh, tên này thật hay."

Đồ Nguyên suy nghĩ một chút, phát hiện nàng suy nghĩ lý giải như vậy cũng là rất hay.

"Sư phụ, sư phụ..."

"Ngô."

"Sư phụ, ngươi có nghĩ tới lấy cái sư nương hay không a." Phạm Tuyên Tử hỏi.

"Hỏi cái này để làm gì?"

"Hỏi một chút mà, sư phụ, ngươi có nghĩ tới không a?" Phạm Tuyên Tử nghiêng đầu nhìn chăm chăm mặt sư phụ mình.

Đồ Nguyên tại lúc nàng hỏi đúng là nghĩ đến Diêu Dao, hần đột nhiên nghĩ, nếu là mình ly khai Vạn Thánh Sơn, hần là nên đi tìm Diêu Dao một cái, cũng không biết nàng hiện tại ở nơi nào, đang làm gì rồi.

Năm đó tại Tứ Thủy Thành bình tĩnh sinh hoạt mấy năm, cái loại ăn ý đó, lẫn nhau cổ vũ xúc tiến tu hành, hai người còn là trước sau chúng hòa, tọa trấn tại một tòa thành, cho dù đó chỉ là một tòa tiểu thành, nhưng mà hai người lại có một loại cảm tình cứu nhau trong lúc hoạn nạn.

"Sư phụ, trong lòng ngươi có người, là ai a." Phạm Tuyên Tử đúng là vừa nhìn liền nhìn ra được trong lòng Đồ Nguyên có suy nghĩ.

"Làm gì có người nào, rất tốt tu hành, không nên suy nghĩ nam nữ tư tình." Đồ Nguyên giận trừng Phạm Tuyên Tử một cái.

Phạm Tuyên Tử lại hoàn toàn không quản, tuyệt không sợ, truy vấn: "Sư phụ, ngươi thế nào có thể như vậy, thì ra ngươi còn có đại bí mật a."

Đồ Nguyên lại căn bản không để ý tới nàng, mặc cho nàng nói.

Phạm Tuyên Tử sau cùng không hỏi tiếp, chuyển qua nói nếu như về sau ly khai Vạn Thánh Sơn, vậy thì phải chọn một tòa núi lớn, cả tòa núi đều là Thượng Thanh môn, thu thật nhiều đồ đệ, sau đó gieo trồng thật nhiều linh quả thụ, mở được điền, dưỡng một con hộ sơn thần thú phi thường lợi hại, sau cùng, Thượng Thanh môn trở thành một trong những môn phái cường đại nhất trên đời này, còn phải cường đại hơn so với những Côn Ngô Phái, Long Trì Thiên Cung, Vạn Thánh Sơn kia.

Đồ Nguyên trái lại không có nghĩ đến, nàng vậy mà lại có ý nghĩ như thế, hi vọng mình có thể khai tông lập phái, chính hần tuy rằng thỉnh thoảng sẽ có ý nghĩ này, nhưng mà càng nhiều là muốn một mình lặng lẽ tu hành, nhìn khắp phong cảnh thiên hạ, nhiều hơn một chút chính là gặp hết cường giả thiên hạ.

Hơn nữa, không riêng gì trong một vực này, nếu có cơ hội thì nhất định phải đi tới vực khác, đủ loại đủ kiểu thần vực, đương nhiên là phải đi.

Trong thiên địa hiện nay, có rất nhiều cường giả đều đang lữ hành qua mỗi cái đại vực trong thiên địa.

Bất quá, tựa hồ khai tông lập phái cũng không sai. Đồ Nguyên trong lòng suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 75: Nguyệt Nha cốc

Cốc chủ Nguyệt Nha cốc tên là Lão Dao Lưu, tên họ chân thực không có người biết, càng là không rõ đến từ chỗ nào, về phần thần thông pháp thuật

của y, trái lại rất có hiển lộ, nhưng cũng thần bí, không thể nào nói hết đạo pháp của y.

Bất quá, người trong cốc đối với Lão Dao Lưu ấn tượng là một lần một vị Thần anh tu sĩ muốn phá Tam Muội Thần Phong trận, cốc chủ Lão Dao Lưu mượn nhờ Tam Muội Thần Phong đại trận, chính là cùng Thần anh tu sĩ kia đối chiến một hồi, cuối cùng kia Thần anh tu sĩ chỉ đành bắt đắc dĩ rời đi, để lại lời nói đe dọa, tốt nhất không nên đi ra, nếu đi ra, nhất định phải trăm đầu người treo tại trên vách núi.

Nhiều năm như vậy trôi qua, Lão Dao Lưu chưa từng có ra cốc, có người cho rằng y là sợ bị vị Thần Anh tu sĩ kia nắm cơ hội, bất quá, lúc này đây tại lúc tập kích tộc trưởng Phương Dung đệ nhất gia tộc Liêu Thành thì thần thông y biểu hiện ra khiến một chúng người đi theo đều tự mình cảm nhận được cốc chủ của mình cường đại.

Phương Dung đứng là tại trên tay cốc chủ mình không có lực hoàn thủ gì liền đã bị bắt, hơn nữa cơ hồ trong nháy mắt giết chết một vị cung phụng của Phương gia.

Điều này làm cho bọn họ minh bạch, dù cho là trong đan đạo tu sĩ, cũng là có cực lớn chênh lệch.

Trong bầu trời, có một mặt ánh trăng chiếu vào trong cốc.

Từ trong cốc ngẩng đầu nhìn trời, thì chỉ có thể tại lúc mặt trăng chính giữa mới có thể nhìn thấy ánh trăng, mỗi khi tới thời điểm này, người trong cốc đều sẽ dừng lại, ngồi ở chỗ kia, ngẩng đầu nhìn ánh trăng.

Trong Cốc kỳ thực cũng không nhiều người, nhưng mà nơi ở đều là dựng dựa vào vách cốc, nửa đá nửa gỗ.

La Hứa Mai đi tới cạnh giếng nước, trong giếng phản chiếu một vầng trăng sáng, ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhìn trăng sáng trong bầu trời, trong lòng suy nghĩ, thiên địa bên ngoài rộng lớn bao nhiêu, nếu có thể đi ra bên ngoài thì tốt rồi.

Nàng là sinh ra tại trong Nguyệt Nha cốc này, lớn đến như vậy, chỉ hai lần đi ra bên ngoài. Một lần là khi mười tuổi, một lần lúc mười tám tuổi, cũng chính là năm ngoái. Nàng muốn đi ra bên ngoài, không muốn như mẹ mình, luôn luôn không có cơ hội đi ra ngoài, không muốn như nữ nhân khác tại cái trong cốc này lập gia đình sinh con.

Nhưng mà, xuất nhập Nguyệt Nha cốc cũng không phải là nàng có thể tùy tiện làm được.

Cúi đầu, nhìn trong giếng, đột nhiên, giống như nhìn thấy trăng trong miệng giếng xuất hiện một nhân ảnh, cả kinh, nhìn chăm chú, lại cái gì cũng không có.

Quay người lại, phát hiện bên cạnh nhiều ra một người.

Nàng chưa có gặp qua người này, nếu như đã gặp qua, nàng nhất định sẽ nhớ kỹ, bởi vì người ở trước mặt này chỉ nhìn một lần sẽ không quên.

Người trước mặt, một thân lam sắc pháp bào, mang hoàng ngọc quan, cầm một thanh như ý trong tay, lẳng lặng đứng ở nơi đó, khi mình nhìn về phía hắn thì hắn hơi hơi cười cười, sau đó mở miệng nói: "Từ nơi này ngẩng đầu nhìn sắc trời, trái lại có một vẻ đẹp khác."

La Hứa Mai cảm giác đầu tiên chính là người này không phải người trong cốc, người trong cốc sẽ không nói như vậy. Cũng không có loại khí vận này.

"Nhìn lâu, chính là éch ngồi đáy giếng, chỉ có sâu khôn, không có cảnh trí." La Hứa Mai nói ra.

Người kia tựa hồ có chút ngoài ý muốn, lại một lần nữa quan sát La Hứa Mai một cái, nói ra: "Xác thực như thế, bên ngoài thiên địa rộng lớn, nếu như cả đời chỉ có thể nhìn thấy những thứ này, vậy thì thật là không đáng."

Trong lòng La Hứa Mai đột nhiên sinh ra rung động, thăm dò: "Người tại trong cốc này muốn đi ra ngoài, đều phải được cốc chủ đồng ý. Không có cốc chủ đồng ý, ai cũng ra không được."

"Có lúc, cũng không cần cốc chủ của ngươi đồng ý." Người mặc lam bào vừa cười vừa nói.

La Hứa Mai cảm thấy hắn cười có một loại tinh khiết, không giống những người khác lúc cười luôn luôn che giấu âm mưu gì đó. Nhưng mà lại y nguyên không dám nói ra miệng cái ý nghĩ đột nhiên toát ra trong lòng kia.

"Ngươi có thể ở chỗ này giúp ta thủ ánh trăng một cái không?" Người lam bào hỏi.

"Thủ ánh trăng?" La Hứa Mai không rõ.

Người lam bào chỉ chỉ ánh trăng trên bầu trời, nói ra: "Khi ánh trăng phải chuyển khỏi miệng cốc thì ngươi giúp ta kêu một tiếng."

"Gọi cái gì?"

"Gọi một câu ánh trăng sắp đi rồi."

La Hứa Mai ngẩn ra, trăm mặt gât gât đầu, mà người lam bào kia cũng không biết có nhìn thấy nàng gât đầu hay không, đã tiêu thất tại trong mắt nàng.

Người tiến tới kia đương nhiên là Đồ Nguyên, đi tới Nguyệt Nha cốc, theo ánh trăng độn vào bên trong này. Trong quá trình độn vào này, hắn minh bạch,

nếu là không có ánh trăng, mình căn bản không thể quay về.

Tuy nói Đạp nguyệt trực phong bộ giúp hần biết rõ, đạp cũng không phải là trăng kia, mà là âm linh khí trong âm dương, ánh trăng tinh khí lại thuộc về mặt trăng, cho nên gọi là đạp nguyệt. Bất quá, bản thân hần đã chứng ra Thái Âm hòa, cảm giác đối với ánh trăng càng sâu hơn người khác, mà cái đòn pháp đầu tiên của hần chính là trốn vào trong ánh trăng.

Ánh trăng có thể chiếu vào trong cốc này, vậy hần là có thể đi vào, nếu không còn ánh trăng, hần sẽ đòn ra không được rồi. Tại bên trong cốc này, Đồ Nguyên tuy rằng cảm thụ được trận pháp tồn tại, nhưng mà nó không có vận chuyển, hần là cần phải cốc chủ kia tới mở ra.

Hần nhìn nhìn, không biết cốc chủ là ở phương hướng nào.

Không khỏi quay lại đi tới hồi nữ tử bên cạnh giếng kia, La Hứa Mai nhìn thấy Đồ Nguyên đột nhiên xuất hiện từ trong hư không, bị làm cho hoảng sợ.

"Cốc chủ của ngươi là ở phía nào."

La Hứa Mai lấy tay chỉ chỉ, sau đó hỏi: "Ngươi chẳng lẽ không phải tới cứu người sao?"

Đồ Nguyên cười cười nói ra: "Có thể cứu thì tự nhiên sẽ cứu."

Hần trốn vào trong âm linh khí, hướng phía chỗ cốc chủ mà đi.

Đồ Nguyên tới trong cốc này đương nhiên sẽ không là vì cứu người, một là muốn kiến thức Tam Muội Thần Phong đại trận trong cốc này một cái, hai là muốn trông thấy trong cốc này là như thế nào, ba thì là muốn nhìn một chút trong cốc này có thứ gì tốt hay không.

Dám đến loại địa phương này, là có lòng tin đối với tu vi bản thân.

Nơi ở của cốc chủ là tại trong vách núi, dọc theo vách đá này có một cái đường nhỏ người bình thường không thể đi, nhìn qua là do nhân công đào ra.

Hần một đường đi tới, cũng không có cửa, hần trực tiếp tiến vào trong đó, bên trong đúng là có động thiên khác (thế giới khác), có đại đường, phòng ngủ, một đường đi vào, đúng là phát hiện bên trong này không có người.

Bên trong truyền đến một âm thanh tụng đạo kinh, Đồ Nguyên đi tới cạnh cửa, nhẹ nhàng đẩy ra, một nam hài đang ngồi ở đó cầm một quyển sách chăm chú đọc thuộc. Đồ Nguyên đi vào, nam hài nhìn thấy cửa mở ra, nhưng mà lại cũng không có nhìn thấy người, nó có chút nghi hoặc, sờ sờ đầu, sau đó tiếp tục tụng đạo kinh.

Phòng này hiển nhiên là một cái thư phòng, Đồ Nguyên tiến vào trong đó, đi tới bên giá sách, một quyển một quyển xem qua,

Phát hiện trên giá sách này đúng là có không ít đạo thư, có quyển hần đã xem qua cũng có chưa xem qua, bình thường mà nói, trong mỗi một bản đạo thư đều sẽ trình bày một cái pháp lý, mà một cái đạo lý này thường thường sẽ căn cứ vào cơ sở của đạo pháp nào đó phát triển ra. Cho nên, nếu là có thể đọc hiểu được quyển đạo kinh nào đó, thì có thể lĩnh ngộ đạo pháp này, tiếp đó tại trong thiên địa nếu có cảm ngộ, tự nhiên là có thể thi triển ra.

Tỷ như pháp mà hiện tại Đồ Nguyên thi gọi là nhật nguyệt vô ảnh, ẩn vào hư vô, cũng là hần nhìn nhiều đạo kinh, ngộ ra từ trên nguyên bản pháp thuật Thấy ta như hỡi.

Một quyển một quyển đạo thư, có xem qua hay không, hần đều rút ra, sau đó thu vào trong phù túi, thiếu niên kia dường như nghe được động tĩnh gì đó, lại một lần nữa quay đầu lại, nhưng là cái gì cũng không có nhìn thấy.

Đột nhiên, lòng Đồ Nguyên nảy lên kinh hãi, bởi vì hần nhìn thấy một quyển đạo pháp thư.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 76: Phong vận

Bản đạo pháp thư kia tên là 《Luyện phù nhập khiếu》，đây là một quyển sách giảng thuật làm thế nào đem một loại pháp phù luyện nhập vào trong khiếu huyết. Đồ Nguyên trong lòng vui vẻ, loại pháp môn này hần luôn luôn là muốn học, tuy rằng mình tìm tòi cũng biết đại khái, nhưng là bởi vì không được đến phương thức xác thực của loại pháp môn này, cho nên trong lúc nhất thời không hề động thủ ngưng luyện.

Hần đưa tay cầm lên, lập tức thu vào, tiếp tục tìm kiếm, đột nhiên, mắt lại nhìn thấy một quyển sách, chỉ là mặt trên một quyển sách này có lưu quang mờ tối, trên quyển sách này là có cảm pháp.

Chỉ hơi suy nghĩ một chút, hần liền đem một ít đạo pháp thư có quan tâm khác đều thu vào, sau đó vờn tay, đầu ngón tay có một điểm linh quang tràn ra, vạch một cái lên đạo thư kia, cảm pháp trên đạo thư tựa như da thịt bị bóc ra, cảm pháp vậy mà lại không có phát ra động tĩnh gì đặc biệt, nhưng

Đồ Nguyên biết rõ, chủ nhân bố trí cấm pháp nhất định đã biết rõ rồi.

Hắn cũng không có đi, mà là cầm lấy sách kia lên, trên bìa có mấy cái chữ —— Tam Muội Thần Phong đại trận.

Có một quyển sách như vậy, trong lòng Đồ Nguyên có chút cao hứng, lại có chút thất vọng, hắn cho rằng sẽ là thần thông đạo thuật gì đó, lại không có nghĩ đến đây là pháp trận, đối với pháp trận, nếu có thể học được, tự nhiên là vô cùng tốt, nếu là khai tông lập phái thì tự nhiên cần loại đại trận này, thế nhưng là trong lòng hắn kỳ thực còn là thiên hướng tại hành tẩu thiên hạ, tự do tự tại.

Có một cái môn phái, thì cần phải che chở bọn họ, phải tận tâm dạy bảo.

Quan trọng nhất chính là hắn cảm thấy mình còn chưa đủ cường đại.

Bất quá, có thể được đến pháp trận như vậy cũng là việc đáng giá cao hứng. Khi hắn cầm lấy sách khai lên xem thì ở cửa vào xuất hiện một người.

Một người nhìn qua khoảng hơn ba mươi tuổi, có hai chòm râu mép, con mắt đen bóng, một thân pháp bào màu nâu khiến y có vẻ có chút uy nghiêm.

"Cha."

Thiếu niên đang học thuộc đạo kinh nhìn thấy cha mình xuất hiện tại đó. Đứng lên gọi một tiếng. Nhưng mà nó phát hiện cha mình cũng không để ý đến mình mà là nhìn về phía bên kia, hắn theo ánh mắt cha mình nhìn qua. Chỉ thấy cách phía sau mình không xa, có một người đang đứng ở nơi đó lật xem sách.

Người này là nó chưa từng có gặp qua. Nó đầu tiên là sửng sốt, không biết người này tiến vào lúc nào, theo đó bưng bình muốn chạy về phía cửa, nhưng mà nó muốn động, thân thể lại trong nháy mắt không thể động rồi.

"Rất tốt, vì cái gì phải chạy."

Thiếu niên kia còn muốn giãy dụa, nhưng mà lại thoát ra không được, người có hai chòm râu mép đứng ở cửa vào không hề động, chỉ lạnh lùng nghiêm nghị nhìn Đồ Nguyên.

"Người, người là người xấu." Thiếu niên lớn tiếng nói ra.

"Đúng, ta là người xấu, người tốt nhất không nên loạn động, còn loạn động ta sẽ ăn người."

Thiếu niên bị hù dọa mặt tức thì trắng rồi, kinh sợ nhìn cha mình, chỉ là nó phát hiện cha mình cũng không có tiến vào, cũng không có đánh đuổi cái người xấu đột nhiên xuất hiện này.

Đồ Nguyên nói xong lời này lại đứng tại chỗ lật xem quyển sách trên tay.

"Trong Nguyệt Nha cốc đã thật lâu không có khách đến rồi." Vị trung niên nhân đứng ở cửa vào nói ra.

"Ta gần đây nghe nói phong cảnh trong Nguyệt Nha cốc vô cùng đẹp, cho nên tới nơi này nhìn xem." Đồ Nguyên nói ra.

"Nga, nếu đã là đến xem, vậy sao không cùng uống một chén, khó có được tới một chuyến."

Y nói chuyện với Đồ Nguyên, trái lại như là lão bằng hữu đã lâu không gặp mặt.

"Uống một chén thì không cần rồi. Ta tranh thủ thời gian đi ra ngoài, đạo thư nơi đây của người đều không tệ, mượn mấy bản về xem, về sau có cơ hội sẽ trả lại người." Đồ Nguyên nói xong, lại giờ giờ bản Tam Muội Thần Phong pháp trận thư trong tay lên, nói: "Bản này, càng tốt."

Nói rồi đem thư cất vào trong phù túi của mình.

"Người thích là được rồi, bất quá, khó có được tới nơi này một chuyến đi vội vã như thế làm cái gì?"

"Sợ ở lâu ra không được. Tiểu gia hỏa, người tên là gì?" Đồ Nguyên nói xong đột nhiên hỏi vị thiếu niên bên người.

Thiếu niên cơ hồ sắp khóc rồi. Nó chưa từng có kinh lịch như vậy, nó cũng rất rõ ràng, người trước mặt này tuyệt đối không phải bằng hữu của phụ thân mình.

Nó không dám trả lời, dẹp miệng, muốn khóc, Đồ Nguyên không khỏi cười nói: "Đễ khóc như thế, lại không nói tên mình, vậy ta gọi người là đồ nhút nhát đi."

Thiếu niên không dám đáp, nó cũng không động đậy rồi.

Trên vai đột nhiên bị vỗ vỗ, sau đó nó cảm giác được cái cổ mình bị nóp bóp.

Trong mắt trung niên nhân ở cửa vào nổi lên tinh quang, lại cũng không có làm cái gì. Đồ Nguyên nói ra: "Ta vốn định im ắng tới, im ắng đi, đáng tiếc, gặp gỡ cóc chủ người, còn thỉnh cóc chủ thối lui một chút, tránh cho mọi người phát sinh việc gì không vui."

Vị trung niên kia đứng ở nơi đó, nhìn chăm chăm con mắt Đồ Nguyên.

"Người không nghĩ mang theo bằng hữu của người cùng đi?" Trung niên nhân hỏi.

"Ta là tới một mình, sao có bằng hữu gì." Đồ Nguyên nói ra.

"Ngày hôm trước nghe nói trong Liêu Thành có người đại sát tứ phương, khiến cho Phương gia dùng tới pháp ấn thủ thành còn lưu không được người, không biết có phải là các hạ hay không?" Trung niên nhân hỏi.

"Nếu như không có người khác thì đúng là ta, bất quá, ta cũng không có đại sát tứ phương, chỉ là tự bảo vệ mình." Đồ Nguyên nói ra.

"Chúng ta cũng không có thù oán!" Trung niên nhân nói ra.

"Không có."

"Người cũng không phải loại người rảnh rỗi thích quản chuyện người khác."

"Cái này phải nhìn xem chuyện đó có lớn hay không."

Trung niên nhân nhìn Đồ Nguyên, cuối cùng nói: "Người không phải là một người sẽ hạ thủ với tiểu hài tử."

Đồ Nguyên cười cười, vỗ vỗ đầu thiếu niên, nói: "Đi, bồi thúc thúc đi ra ngoài đi, đợi chút nữa tặng người lễ vật."

Tuy rằng, Đồ Nguyên tuổi cũng không nhỏ, kinh lịch sinh tử cũng nhiều, nhưng có lúc vẫn cứ cảm thấy kỳ thực mình vẫn còn ở cái tuổi lúc đi tới thế giới này.

Thiếu niên hiển nhiên là không muốn đi, nhưng mà trong nháy mắt tay Đồ Nguyên khoác lên vai nó, nó cảm giác thân thể của mình không còn thuộc về mình rồi.

Đồ Nguyên cũng không có đi vội vã, mà là nhìn trung niên nhân ở cửa vào, khoác tay lên cổ thiếu niên, nói ra: "Có thể gặp mặt, cũng là có duyên, nếu như vạn nhất xảy ra tranh đấu, tuy rằng ta không nguyện ý thương tổn, nhưng sợ sẽ ngộ thương, đạo pháp vô tình."

Trung niên nhân chậm rãi thối lui, Đồ Nguyên mang theo thiếu niên hướng bên ngoài rời đi, giống như là một người trưởng bối dẫn văn bối đi ra ngoài chơi đùa vậy.

Trung niên nhân theo ở phía sau, không xa không gần, Đồ Nguyên cũng không có quay đầu lại, cứ khoác trên vai thiếu niên như vậy, nói ra: "Người đã từng đi ra ngoài chơi chưa?"

Thiếu niên không dám trả lời.

Lúc này, xa xa truyền đến thanh âm: "Ánh trăng sắp đi rồi."

Trung niên nhân nhướng mày, Đồ Nguyên nghe được, nhưng tốc độ cũng không có nhanh hơn, nơi đó tiếp tục truyền đến một câu: "Ánh trăng sắp đi rồi."

Sau đó lại truyền đến hai lần, Đồ Nguyên biết đại khái là nàng lo lắng mình nghe không được, hẳn cũng không để ý, bất quá, bước chân cũng nhanh hơn một ít.

Trong cốc không lớn bao nhiêu, mà người trong cốc tựa hồ đã nhận ra gì đó, không ít người đã đi ra, nhìn thấy Đồ Nguyên dẫn thiếu niên kia, không dám tới gần, nhìn cốc chủ cùng theo phía sau, trong lúc nhất thời, trong cốc lặng ngắt như tờ, bọn họ không biết Đồ Nguyên từ đâu tới đây, nhưng mà đều rõ ràng hiện tại là tình huống thế nào.

Phía trước, La Hứa Mai thấy một màn như vậy, sắc mặt tức thì trắng bệch, nàng cũng minh bạch cái này là đã xảy ra chuyện gì rồi.

Rất nhiều người đều chuyển ánh mắt tới người nàng, nàng không biết làm sao.

Nàng là muốn lén lút theo Đồ Nguyên cùng rời đi, nhưng mà nàng không có nghĩ đến khi Đồ Nguyên trở lại, cư nhiên thu hút nhiều người như vậy.

Xa xa có một người tức giận nói ra: "Người còn ở nơi đó làm gì, còn không lại đây cho ta, chờ chút thu thập người."

La Hứa Mai nhìn người đang tức giận ở xa xa, run rẩy cảm cập.

Tại trong lúc chần chừ này, người lam bào đã đến phụ cận, chỉ nghe hắn nói: "Thế giới bên ngoài lớn như vậy, hẳn là nên đi ra ngoài nhìn xem một chút đi."

"Thế nhưng là, chúng ta đi ra được sao?" La Hứa Mai hỏi.

Đồ Nguyên cười cười nói: "Ta nói rồi, ta có thể đi vào, là có thể ra."

Theo đó hắn nói với thiếu niên ở bên cạnh: "Cho người một đạo pháp phù tự ta ngộ được, tính là lễ vật lần đầu gặp mặt."

Đồ Nguyên lấy một đạo ngọc phù đưa cho thiếu niên, thiếu niên kim lòng không đợi nhận lấy, tại trong nháy mắt nó nhận lấy, Đồ Nguyên lôi kéo La Hứa Mai tung nhảy vào trong giếng.

Tự tại trong nháy mắt hắn chuyển động, vị trung niên nhân luôn luôn lạnh lùng đi theo kia cũng động rồi, chỉ thấy nhoáng lên một cái người đã bên giếng, nhìn thấy một cái bóng tựa hồ chui vào ánh trăng trong giếng. Y ngẩng mạnh đầu, hét lớn một tiếng, trong nháy mắt toàn bộ cốc dâng lên cuồng phong, gió vô hình màu khô vàng vẫn vũ quay cuồng tại miệng cốc.

Nhưng mà lại cũng không có ngăn cản được bất cứ người nào.

Từng người ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong lúc mơ hồ còn có thể nhìn thấy một vầng trăng cong.

Có người tới bên cạnh giếng, nhìn xuống giếng, lại nhìn nhìn bầu trời.

Thiếu niên ngẩng đầu, tay lại nắm chặt ngọc phù, trung niên nhân đưa tay cầm lấy ngọc phù nhìn nhìn sau đó nói ra: "Đây là người khác đưa cho người, ngày khác có cơ hội thì trả lại."

"Cha, hắn nói là hắn tự ngộ."

"Vậy người cũng tự ngộ một đạo pháp phù tốt hơn cái này để trả lại."

"Nga."

Rất nhiều năm sau, khi vị thiếu niên Nguyệt Nha cốc này hành tẩu thiên hạ, nghe đến chủ nhân pháp phù trong tay thì lại chỉ có thể ngưỡng vọng.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 77: Nguyệt Tướng kiểm phù

Đây là lần thứ ba La Hứa Mai đi ra bên ngoài, bất quá lúc này là đơn độc một mình nàng, không có người cùng theo, không bị người khác hạn chế.

Sau khi đi ra, nỗi lòng của nàng vẫn cứ phập phồng thấp thỏm, sinh hoạt tại trong cốc nhiều năm như vậy, nàng chưa từng bị người trong cốc nhìn chăm chú như một khắc vừa rồi kia.

Vừa rồi, nàng cảm thấy sợ hãi, lại có một loại xao động khó giải thích, nàng đột nhiên cảm thấy, cuộc sống như vậy mới là chính mình muốn.

Sau khi ra cốc, Đồ Nguyên lôi kéo nàng, một bước đạp lên hư không, trên chín tầng trời treo một vầng trăng sáng, đạp tại dưới chân là ánh trăng sáng trắng như sương, ánh trăng từng đợt tỏa ra như nước.

Mỗi một bước lại là đi được gần nửa dặm.

Tại từng bước một đó, thân thể hắn tại trong ánh trăng chỉ là một mảnh mờ lung không rõ.

La Hứa Mai cảm thấy linh hồn của mình phiêu diêu tại không trung, trong mắt là khung cảnh sơn hà đại địa mênh mông, sơn hà tráng lệ, đẹp không sao tả xiết.

Phạm Tuyên Từ ngồi ở trên một ngọn núi hoang, nàng ở chỗ này chờ sự phụ, khi sự phụ ly khai đã nói, lúc ánh trăng đi qua vị trí kia thì sẽ trở về. Nàng ngồi ở đó, một mực nhìn, yên lặng nhắm mắt, khi nàng đếm tới một nghìn ba trăm lẻ sáu, trong ánh trăng trên bầu trời xuất hiện một người, nhân ảnh nõn nà càng ngày càng rõ ràng, bay dần xuống, chính là sự phụ của mình.

Bất quá, sự phụ không chỉ trở về một mình, còn mang về một người.

Phạm Tuyên Từ đứng lên, nói thật đi, sự phụ tiến vào trong Nguyệt Nha cốc khiến nàng rất lo lắng, thẳng đến sự phụ trở về, tâm tình nàng mới ổn định lại, chỉ là sự phụ đi ra ngoài một hồi, vậy mà là mang về nữ nhân.

"Sự phụ, người đã tiến vào trong đó chưa?" Phạm Tuyên Từ trước tiên là hỏi cái này.

"Đương nhiên, nàng chính là người trong Nguyệt Nha cốc." Đồ Nguyên nói.

Phạm Tuyên Từ đánh giá Hứa Mai, rồi không có để ý tới, mà là hỏi: "Sự phụ, vậy trong cốc thế nào? Có gì vui không?"

"Nga, cũng được, về sau ngươi có cơ hội thì tự mình đi vào trong đó mà xem." Đồ Nguyên quay đầu lại nhìn nhìn phía Nguyệt Nha cốc, sau đó nói ra: "Đi thôi. Về Vạn Thánh Sơn."

La Hứa Mai cùng theo Đồ Nguyên đồng thời về Vạn Thánh Sơn, nhưng mà cũng không có đi theo Đồ Nguyên học pháp, bản thân nàng đã biết tu hành, Đồ Nguyên đưa nàng đến chỗ Bạch Thanh Ngôn, gia nhập vào môn hạ của Bạch Thanh Ngôn.

Vạn Thánh Sơn y nguyên nguy nga, sừng sững, khiến người không dám xâm phạm.

Thượng Thanh nhà gỗ nhìn qua y nguyên nghèo khó bản cùng.

Nhưng mà người bên trong lại đã có bất đồng so với lúc đầu dựng lên cái nhà gỗ này rồi.

Đồ Nguyên bắt đầu luyện phù nhập khiếu.

Hắn luyện chính là Ấn đường huyết ở mi tâm. Hắn từ lâu đã có ý nghĩ, luyện một đạo Nguyệt Tướng kiếm phù. Tại trong lòng hắn, Nguyệt Tướng kiếm phù là có thể hợp với thiên tướng, trong đó đại bộ phận phía trước là phương thức luyện kiếm phù, chỉ là thứ dung hợp vào sau đó là bất đồng.

Một đạo phù này là chính bản thân hắn nghĩ ra, cũng không phải là phù pháp tồn tại trong cái thiên địa này.

Một đạo khiếu phù, có lẽ nhìn qua chỉ là một cái hình dạng, kỳ thực bên trong là do rất nhiều đạo pháp phù ngưng luyện thành.

Mi tâm là Ấn đường ấn, nơi đó lại gọi là Thượng đan điền, là vị trí của thần thức.

Mỗi ngày, Đồ Nguyên đều xem trăng trên chín tầng trời, xem nó lên nó lặn. Khi trăng cong như ngà voi thì Đồ Nguyên luôn luôn sẽ cảm thấy, lúc đó mặt trăng thật sắc bén, nếu như từ bầu trời rơi xuống, không biết có thể cắt lấy mấy cái đầu người.

Đột nhiên, có một ngày Phạm Tuyên Từ nhìn thấy trên trán sư phụ mình có một cái ấn ký nhàn nhạt nhìn như trăng khuyết, vì vậy hưng phấn vui mừng hỏi sư phụ có phải đã luyện thành trong khiếu huyết rồi hay không.

Đồ Nguyên gật gật đầu, nói tính là sơ bộ ngưng luyện.

Một ngày này, Trần Vô Tuyệt tới trước Thượng Thanh nhà gỗ, Đồ Nguyên phát hiện hắn đã kết kim đan. Chúc mừng hắn, hắn thì cười lắc đầu, nói: "Ngươi cũng đã kết đan rất lâu rồi."

Đồ Nguyên nói đều là vận khí, mượn thiên địa chi lực để ngưng luyện, so không được với kim đan mà ngươi lấy thuần đan hóa dung luyện thành.

Trần Vô Tuyệt cũng không có phản bác, hai loại phương thức này cũng không cao thấp. Một loại càng an toàn, một loại càng hung hiểm mà thôi.

Lúc này hắn đây tới là muốn mời Đồ Nguyên đi tham gia hạ yến mừng hắn thành đan, hắn cũng là kết thành kim đan, Long Hồ Tịch Diệt Tự quyết định tổ chức một cái yến hội, mà Đồ Nguyên thì là bằng hữu do Trần Vô Tuyệt mời.

Ngày yến hội, Đồ Nguyên mang theo Phạm Tuyên Từ đúng hẹn đi đến. Hắn được an bài ở một bàn phía bên trong, nhìn tu sĩ tại nơi cửa vào nghênh tiếp người đến đây chúc mừng, trong lòng cảm khái, có một cái sư môn đại phái thật là tốt. Khi người đạp lên một bước thì sư môn sẽ trải đường cho người.

Trần Vô Tuyệt đã kết kim đan, người có giao hảo với Long Hồ Tịch Diệt tự đều tới rồi, từ nay về sau xuất ngoại hành tẩu, cũng là thừa nhận có qua lại với người tham gia yến hội này. Yến hội này kỳ thực chính là nói với mọi người, Trần Vô Tuyệt đã một mình đảm đương một phía.

Đồ Nguyên ngồi ở đó, nhìn từng người tới chúc mừng, Phạm Tuyên Từ cũng ngồi ở bên cạnh, hỏi: "Sư phụ, ngươi có sư môn hay không?"

Vấn đề này là Phạm Tuyên Từ luôn luôn cũng không có hỏi qua, hiện tại nhìn không được hỏi ra, bởi vì nàng cảm thấy có một cái sư môn thật tốt, đồng dạng là kết đan, sau khi sư phụ mình kết đan, chỉ có lúc lúc vài người đến chúc mừng, còn đều là hàng tiểu bối tới đưa lên một phần hạ lễ, mà Trần Vô Tuyệt kết đan, sư môn làm đại yến mời tân khách.

"Có, chỉ là rất nhỏ, đã bị người khác chiếm đoạt rồi." Đồ Nguyên trả lời.

"Nga." Phạm Tuyên Từ đáp lời, đột nhiên nói ra: "Sư phụ, không bằng ngươi khai tông lập phái đi, rộng rãi tuyển môn đồ, tương lai môn phái còn lớn hơn cái này."

Đồ Nguyên nhìn từng bàn từng bàn tân khách trong đại điện, rộn ràng nhộn nhạo, trong tai huyên náo, trong lòng đúng là xuất hiện tâm tình bình tĩnh.

Lời Phạm Tuyên Từ nói, Đồ Nguyên tựa như không có nghe đến, lại như nghe được mà không trả lời, ngồi cùng bàn trái lại có những người khác nghe đến lời Phạm Tuyên Từ nói, lập tức cười ra tiếng.

"Vị cô nương này, khai tông lập phái cũng không phải là dễ dàng như vậy, hiện nay trong thiên hạ, có môn phái nào khai phái tổ sư không phải là thiên kiều nhất thời, há là nói khai phái liền có thể khai được, dù cho là khai rồi, lại có gì khác biệt với hiện tại, ở trên Vạn Thánh Sơn này mua một khối đất, mở một tòa động phủ."

Người nói chuyện kia tuy là đang nói với Phạm Tuyên Từ, nhưng con mắt lại nhìn về phía Đồ Nguyên, gã chưa có gặp qua Đồ Nguyên, trong lòng đang

suy đoán Đồ Nguyên là ai.

"Ha ha, tiểu đồ nhất thời mơ mộng, đã kinh động đạo hữu rồi." Đồ Nguyên nói ra.

"Không có gì, chỉ là nói cho nàng biết khai tông lập phái khó khăn, nếu ngày nào cũng nghĩ như thế, không khác mơ mộng hão huyền vậy." Người kia lại một lần nữa nói ra.

Đồ Nguyên cười cười, không có trả lời. Phạm Tuyên Từ ở bên cạnh muốn nói, Đồ Nguyên đã kẹp lấy một miếng thịt cho nàng, nói ra: "Yến hội của Vô Tuyệt sư bá, ăn nhiều một chút, ít nói đi."

Phạm Tuyên Từ có chút giận, nhìn người kia một cái, không tiếp tục nói nữa.

Yến hội tổ chức rất lâu, nhưng mà Đồ Nguyên cùng Phạm Tuyên Từ chỉ là xong hết các nghi thức chính liền chào Trần Vô Tuyệt rồi cáo từ rồi đi.

Sau khi trở về, sinh hoạt lại một lần nữa trở lại bình tĩnh, Đồ Nguyên xem đạo kinh, ngưng luyện pháp phù nhập khiếu.

Nhân thì đi thăm Cổ Thụ Lâm, Cổ Thụ Lâm vẫn cứ là đang bế quan kết đan, tuy là có gặp người, nhưng mà Đồ Nguyên cũng không có tại nơi đó nói nhiều, sợ ảnh hưởng tâm tình đối phương.

"Tuyên Từ, năm nay, sắp đến ngày khai sơn hàng năm rồi, Thượng Thanh chúng ta có nên hay không cũng thu chút đệ tử." Đồ Nguyên đột nhiên hỏi Phạm Tuyên Từ.

Phạm Tuyên Từ vừa nghe lời này, rất vui, vội la lên: "Muốn a, sư phụ, ngày khai sơn còn có bao lâu?"

"Tháng sau, ngày mười lăm." Đồ Nguyên cười cười nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 78: Tuyển đồ

Vạn Thánh Sơn mỗi ba năm sẽ có một lần làm khai sơn, lúc đó, người dưới núi đều có thể đi lên Vạn Thánh sơn, mỗi cái động phủ nếu là muốn thu đệ tử thì chỉ cần tại trước động phủ của mình lập một khối bài chiêu đệ tử, như vậy người lên Vạn Thánh Sơn khi đi ngang qua động phủ, nếu là nhìn trúng liền sẽ tiến đến bài sư.

Cũng có thể tự mình đi ra tìm, có người mình nhìn trúng thì mang về tới.

Tại bốn hướng Đông Nam Tây Bắc của Vạn Thánh Sơn đều có một cái lầu trên đầu tường, từ nơi đó tiến tới, sẽ có rất nhiều động phủ muốn tuyển đệ tử thì sẽ đi tới nơi đó, bày một cái bàn, cấp một cây tấm phướn, viết lên tên môn phái động phủ của mình, người từ dưới núi đi lên, nhìn thấy liền sẽ chọn lựa.

Thường ngày Đồ Nguyên không có nghĩ tới muốn thu đệ tử, cho nên trước nhà gỗ không có dựng lên tấm phướn muốn tuyển đệ tử, cũng không có người đến trước Thượng Thanh nhà gỗ này.

Ngày mười lăm rất nhanh liền đến, Phạm Tuyên Từ phi thường cao hứng.

Nàng đã làm sẵn một cái phướn tuyển nhận đệ tử, cắm ở trên sườn núi, chờ người đến đây bài sư, tại trong lòng nàng, có thể bài làm môn hạ sư phụ mình là một chuyện phi thường may mắn, những năm qua, sư phụ không thu đệ tử, hiện tại cuối cùng đã thu, lúc này đây người có thể đi tới trước nhà gỗ Thượng Thanh, nhìn thấy cái phướn này đều là may mắn.

Mặt trời lên đến giữa không trung, cuối cùng có người tới một mảnh địa phương Thượng Thanh này, chỉ là đại đa số người chỉ nhìn một cái liền trực tiếp lướt qua, một ít người dừng lại nhìn một lát.

Người nhiều nhất là tại trước Côn Ngọc quan, trước Côn Ngọc quan có hai vị đệ tử Ngọc chân nhân tại đó, là Trường Đình cùng Bác Minh. Bọn họ là làm bước chọn lọc đầu tiên, nhìn được mới sẽ cho vào Côn Ngọc quan để sư phụ bọn họ nhìn.

Chỉ là khiến Phạm Tuyên Từ không nghĩ tới chính là chờ một mạch đến buổi trưa, cũng không có người tiến vào Thượng Thanh ốc hỏi một tiếng, rõ ràng có một số người tại dưới sườn núi thấy được tấm phướn tuyển đệ tử kia, nhưng sau khi quan sát Thượng Thanh nhà gỗ một phen thì rồi đi.

Nàng nhìn thấy những người kia xoay người rồi đi thì có chút giận, nhưng khẳng định cũng không đi gọi lại.

"Không có ánh mắt,... Ánh mắt thiên cận,..."

Phạm Tuyên Từ tại trên sườn núi nhìn những người chỉ chỉ trỏ trỏ kia, trở vào phòng, nói với Đồ Nguyên: "Sư phụ. Những người này quá không có ánh

mất rồi."

"Nga, nói như thế nào?"

"Tu vi của sư phụ ngài tại trong tu sĩ cùng giai là không người có thể địch, đủ thấy cao minh, nhưng là bọn hán lại chỉ nhìn thấy nhà gỗ này của chúng ta rách nát, lấy gia sản để định tu vi của người, người như thế, không cần cũng được."

"Một người suốt đời chỉ có thể tuyển một lần sư phụ, bọn hán không thể không cẩn thận, cái này là bình thường." Đồ Nguyên nói ra: "Tuy nói, cũng có người chuyển đổi môn phái khác, nhưng chung quy danh tiếng không tốt."

"Sư phụ, danh tiếng của người, ta xem bọn hán đều là biết rõ, tại dưới núi chỉ chỉ trò trò, đều là đang nghị luận sư phụ người."

"Tùy bọn họ nói." Đồ Nguyên nói ra.

Phạm Tuyên Từ không nói nữa, lại lần nữa ra cửa, đi thẳng xuống sườn núi. Một đám người nguyên bản còn ở dưới chân núi chỉ trò, lập tức tán đi.

Phạm Tuyên Từ giận mặt ửng đỏ, nhìn đám người rời đi kia, quay đầu lại nhìn ba gian nhà gỗ Thượng Thanh của mình, nghĩ thầm: "Đợi đến ngày khác dâng thiên thì tất phải nói sư phụ không nhận người, không thụ bái."

Nàng nhỏ tấm phướn tuyên đệ tử kia lên, thả đến dưới nhà, rút Băng Phách hàn quang kiếm ra ở tại khu đất trống bắt đầu múa.

Đồ Nguyên từng mua rất nhiều kiếm phổ cùng các loại chiêu thức thân pháp mà người thường hay luyện, Đồ Nguyên chỉ là hơi hơi luyện một chút, trái lại Phạm Tuyên Từ rất thích, luyện rất nhiều.

Kiểm tại tay, kiếm quang chấn động lên, một mảnh hàn quang như băng.

Chợt lên chợt hiện, đâm liên tục tới trước, như băng sơn xông tới.

Vũ động.

Băng chấn tan. Một mảnh hàn quang, giống như vô số băng kiếm đâm ra bốn phương tám hướng. Hàn quang dày đặc, trong lúc thân hình nàng tung lên chói xuống, toàn bộ sườn núi đều là thân ảnh của nàng, một thanh hàn quang kiếm vũ thối tuyết khắp trời.

Bổng nhiên thu, ngưng như băng sơn.

Chợt phóng ra, ánh trắng rơi vải.

Người bồi hồi dưới núi không đi, nhìn thấy Phạm Tuyên Từ múa kiếm trên sườn núi, từng người lấy làm kỳ, nói ra: "Thượng Thanh này, thoát nhìn rất lợi hại a."

"Lợi hại được cái gì? Người chẳng lẽ còn nghĩ là người thông thiên? Chúng ta không phải chính là muốn tìm một cái đại phái, tìm một cái núi dựa cho gia tộc của mình sao? Thượng Thanh này tổng cộng cũng chỉ có hai con mèo lớn nhỏ, vô dụng."

"Biết đâu về sau tu vi hán cao tuyệt, uy lăng thiên hạ thì sao chứ?"

"Ha ha, người chờ được đến lúc đó sao? Chờ một cái mấy chục năm, chúng ta cũng đã già yếu vô cùng, lúc đó còn quán được những thứ này?"

"Cũng đúng."

Đúng lúc này, một phụ nhân dẫn theo một thiếu niên đi tới dưới sườn núi. Phụ nhân nhìn thấy Phạm Tuyên Từ múa kiếm trên sườn núi, lôi kéo tay thiếu niên nói ra: "Đi, cùng mẫu thân đi bái sư."

Các nàng không quản những người còn đang nghị luận kia, đi thẳng lên trên sườn núi, nhìn thấy tấm phướn tuyên đệ tử đã bị nhò lên kia, sắc mặt khê biến.

Phạm Tuyên Từ thu kiếm lại, kiếm ý ngưng kết tại trên thân còn chưa tán, nàng đứng ở nơi đó, ngưng như núi, rồi lại có một loại phiêu linh mờ ảo như ánh trăng, nhìn một đôi mẫu tử kia.

Người mẹ nói ra: "Tuyên Từ cô nương, lẽ nào Đồ chân nhân không thu đệ tử nữa sao?"

"Thu." Phạm Tuyên Từ nói ra. Nàng không nhớ rõ nữ tử trước mặt này là ai, nhưng mà nhìn bộ dáng nàng đi thẳng đến đây, như là nhận biết mình cùng sư phụ mình vậy.

"Thu thì tốt rồi, ta nghe nói Đồ chân nhân năm nay thu đệ tử, cho nên dẫn hài tử tới đây bái chân nhân làm sư." Phụ nhân kia nói ra.

"Nga, muốn bái sư? Sư phụ ta không phải đại danh, chỉ có ba gian Thượng Thanh nhà gỗ, dọc theo đường đi này, nhiều môn đình động phủ như vậy, người vì sao trực tiếp đi tới đây?" Phạm Tuyên Từ hỏi lại.

Tuy nói nàng hi vọng có rất nhiều người đến bái sư phụ của mình làm sư, nhưng mà nàng cũng là muốn hỏi rõ ràng, cũng không phải ai cũng thu.

"Tuyên Tử không nhớ rõ ta rồi, mấy năm trước, Đồ chân nhân mang theo cô nương ở dưới chân núi, từng cứu mẫu tử chúng ta." Phụ nhân kia nói ra.

Lúc này Đồ Nguyên đi ra rồi, Phạm Tuyên Tử vẫn cứ không nhớ, Đồ Nguyên lại nói: "Mấy năm nay các người sống ổn đi?"

"Nhờ phúc chân nhân, mặc dù không cảm y ngọc thực, nhưng cũng bình an." Phụ nhân nói ra.

Đồ Nguyên lại nhìn nhìn thiếu niên được phụ nhân dắt tay, cười hỏi: "Người tên là gì?"

Phụ nhân không có nói chuyện, mà là nhìn về phía thiếu niên, thiếu niên nháy đôi mắt có chút hơi sợ, nhỏ giọng đáp: "Ta gọi là Khúc Nguyên Tuyên."

"Tiểu gia hóa, người đến đây làm cái gì?" Đồ Nguyên lại hỏi.

"Ta là tới học pháp thuật." Thiếu niên nói ra.

"Học pháp làm gì chứ?" Đồ Nguyên tiếp tục hỏi.

"Học pháp, bảo hộ mẫu thân." Thiếu niên nói ra.

"Không sai, cách nghĩ không sai." Đồ Nguyên khích lệ.

Thiếu niên nghe được khích lệ, trên mặt cũng nở nụ cười rồi. Đồ Nguyên sờ sờ đầu hắn, sau đó nói ra: "Có thể, nếu đã muốn học pháp, vậy thì lưu lại đi."

Sau đó lại hỏi phụ nhân kia sinh sống thế nào, phụ nhân nói nàng làm người ở trong một nhà Vương gia tại An Nhạc thành.

Có một lần Đồ Nguyên được người mời hạ sơn, mang theo Phạm Tuyên Tử, trên đường vừa lúc gặp gỡ một nhà phụ nhân này, vốn nhà bọn họ là làm chút buôn bán nhỏ, nhưng trên đường đi bị cướp, được Đồ Nguyên cứu, bất quá nam chủ nhà đã chết. Hiện tại nàng nói nàng là làm người hầu trong một gia tộc họ Vương tại An Nhạc thành.

Lúc này đây, cũng là cố ý mang theo con trai mình lên núi, cũng chính là Khúc Nguyên Tuyên đến tuổi rồi. Vừa rồi tại nơi khác, nàng nghe người ta nói, Thượng Thanh Đồ Nguyên lúc này đây cũng tuyên đệ tử, cho nên lập tức mang theo con mình tới nơi này.

Nghe Đồ Nguyên nói thu nhận con mình, nàng thật cao hứng.

Đột nhiên, dưới sườn núi truyền đến một tiếng cười nhạt.

"Hay a, thì ra người một mực trốn ở chỗ này, ta tìm người nhiều năm như vậy, nhìn chung là để ta tìm được người rồi."

Một người từ dưới núi đi tới, tại phía sau y cuộn cuộn một đoàn hắc vụ.

Phạm Tuyên Tử vừa nhìn thấy người này, lập tức liền nhận ra. Người này chính là lúc nàng cùng sư phụ mình vừa tới dưới Vạn Thánh Sơn này, đi ở trong thành thì bị y muốn gọi Xa Bì của sư phụ đi.

Bất quá, sau cùng trái lại bị sư phụ chiếm lấy ngân giáp thi mị của y đem đi, tới Vạn Thánh Sơn dùng nó đổi lấy một khối địa phương này, từ đó mới có Thượng Thanh.

Y không phải ai khác, chính là Dư Thành Nghệ.

Phạm Tuyên Tử vừa nhìn y, thấy quanh thân y bốc lên một đoàn hắc khí, ám vân, tà ý vô cùng. Nàng biết rõ, y đã kết đan rồi, về phần kết là loại đan gì thì nàng còn không rõ ràng lắm.

Còn không có tới gần, một mảnh hắc vụ theo tại phía sau y đột nhiên bùng lên, xông lên tận trời, đúng là che phủ bầu trời, trong lúc nhất thời, ba gian Thượng Thanh nhà gỗ có vẻ đặc biệt nhỏ bé.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 79: Thuấn sát

Mấy năm nay Dư Thành Nghệ không có xuất hiện tại trong tầm mắt của Đồ Nguyên và Phạm Tuyên Tử, nhưng mà cũng không có nghĩa là y không có tiến bộ. Y đã kết đan, hơn nữa đã có danh tiếng hiển hách rồi.

Trong đám người ở dưới sườn núi, có người nhận ra Dư Thành Nghệ, ngạc nhiên nói: "Đó là Dư Thành Nghệ, hán vậy mà lại có cừu oán với Đồ chân nhân."

"Dư Thành Nghệ chân nhân thế nhưng là tu sĩ nổi danh Giang Lư thành, trong đan đạo tu sĩ, không có bao nhiêu người có thể thắng hắn."

"Dư chân nhân có tu một loại Ma Mỹ hóa thân thuật, phía dưới cùng giai, cơ hồ không có địch thủ."

Có một người biết về Dư Thành Nghệ nói ra.

"Đúng vậy, đáng tiếc, Dư chân nhân không thu đệ tử, nếu có thu, ta nhất định phải bái làm môn hạ Dư chân nhân. Có người từng nói, Dư chân nhân khẳng định có thể tiến nhập Thần Anh cảnh giới."

Sau Thần Anh là nguyên thần, sau nguyên thần thì là thiên nhân.

Có người đem đan đạo định làm bước đầu tiên trên con đường tu hành chân chính, mỗi một bước sau đó đều là cần phải thời gian lâu dài đi cảm ngộ.

Đồ Nguyên nhìn một phiến mây đen tuôn lên trên bầu trời trước mặt mình, chỉ thoáng nhìn hắn liền nhận ra Dư Thành Nghệ là tu Ma Mỹ hóa thân thuật.

Loại pháp thuật này là tương tự với thi mị hóa thân thuật, chỉ là thi mị không giống Ma Mỹ ở chỗ thi mị là có nhục thân, Ma Mỹ thì không. Ma Mỹ tức là hóa thân của thần niệm Dư Thành Nghệ ở bên ngoài, cùng bản thân y phối hợp tu hành, tự thân có thể được đến một ít thần thông thủ đoạn của Ma Mỹ, nhưng mà cũng sẽ khiến y vô pháp tu Trì một ít pháp thuật khác, đồng thời đối với tâm tính cũng sẽ có ảnh hưởng nhất định.

"Mấy năm nay, hàng đêm ta đều nghĩ báo được cừu đoạt thi ngày ấy, bây giờ, cuối cùng đã để ta tìm được người." Trên người Dư Thành Nghệ cũng là tràn ngập hắc khí, trong hai mắt có vẻ điên cuồng ma tính, tại trên mặt y đã có hiện ma văn.

Hiển nhiên y đã bị Ma Mỹ kia ảnh hưởng cực trọng rồi.

Đồ Nguyên ra hiệu cho Phạm Tuyên Từ đưa Khúc Nguyên Tuyền bọn họ đến mặt sau, thi mị Xa Bì vốn luôn luôn ngậy ra tại mặt sau Thượng Thanh nhà gỗ đã bị kinh động rồi. Nó đi ra trước nhà, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gầm gừ, không hề sợ hãi.

"Nga. Hiện tại tìm đến rồi, người muốn như thế nào." Đồ Nguyên cảm như ý trong tay, lẳng lặng đứng ở đó.

Ngữ khí bình thản của Đồ Nguyên khiến Dư Thành Nghệ phần nộ, y tức giận nói: "Ta muốn bầm thây người vạn đoạn, đem thần hồn của người nuôi nấng ma linh."

"Ma linh bám người, người thực hồn, đã nhập ma." Đồ Nguyên nói.

"Hắc hắc, cái gì mà ma hay không ma tiên hay không tiên, trên đời này chỉ có là tu sĩ, tất cả xưng hô đều chỉ là một cách nói mà các người vì muốn nâng bản thân lên rồi áp đặt cho người khác. Bất cứ tu sĩ nào, chỉ cần đạo thông thiên nhân, dù cho là sát sinh hàng tỉ, cũng sẽ vạn tiên tới hướng." Dư Thành Nghệ lớn tiếng nói ra.

Hôm nay là ngày khai sơn, nếu tại Vạn Thánh Sơn có người trả thù, Vạn Thánh sơn sẽ không quản. Nói đến cùng, quy tắc trên Vạn Thánh Sơn là để ước thúc tu sĩ trên núi, nếu là tu sĩ trên núi bởi vì tu vi không đủ mà bị người ngoài núi giết chết, cũng sẽ không có người giúp người báo thù, chỉ có thân bằng quyến thuộc mới sẽ đi.

Đồ Nguyên nói: "Đã như vậy, vậy thì để ta nhìn xem, mấy năm nay người tu được chút thần thông thủ đoạn gì."

Lời hắn nói mới ra, ma linh như mây đen cuộn cuộn trên không liền nhào xuống. Trong mây đen đỏ sậm lửa ma, khi cuộn xuống thì phát ra một tiếng kêu chấn nhiếp linh hồn.

Hắn cầm Thất Bảo Như Ý vạch một cái, một mảnh thanh quang dâng lên, liền nâng ma linh kia lên, mặc nó làm thế nào cũng không thể phá tan.

Phạm Tuyên Từ cầm kiếm đưa ra, Khúc Nguyên Tuyền sợ hãi trốn ở phía sau mẫu thân mình, nhưng mà cũng không cần Phạm Tuyên Từ làm cái gì, thi mị Xa Bì tại trước người bọn họ đột nhiên đại há miệng, đưa tay chụp hư không phía trước. Ma linh kia liền bị nó chụp ở trong tay, sau đó nhét vào trong miệng.

Từng ngậm từng ngậm, đúng là đã đem ma linh kia ăn rồi. Ma linh muốn đào tẩu, kia ma hỏa cuộn trào bốc cháy, nhưng không cách nào thoát ra.

Dư Thành Nghệ kinh hãi, trong mắt rất nhanh liền lộ ra điên vẻ cuồng.

Trên tay y xuất hiện một cây cờ, mặt cờ đỏ tươi như máu.

Miệng y điên cuồng niệm động pháp chú, cờ hiện ra trong tay thì chỉ lớn cỡ bàn tay, theo âm thanh pháp chú, trong nháy mắt trở nên thật lớn, y cầm tại trên tay, bắt đầu lay động mạnh mẽ. Theo huyết kỳ lay động, một mảnh huyết quang từ mặt cờ dâng lên, như song máu ùn ùn cuốn về phía Đồ Nguyên.

Thất Bảo Như Ý trong tay Đồ Nguyên lại một lần nữa dung đưa, thanh quang bốc lên, huyết lãng kia vô pháp tới gần, hoa văn trắng khuyết nhàn nhạt trên trán Đồ Nguyên đột nhiên nổi lên linh quang, một hình ảnh trắng non nhỏ, mỏng lung bay ra trán hắn.

Nguyệt Nha xẹt qua hư không, quang hoa xẹt qua huyết vân, thiên địa yên tĩnh, lóe lên rồi biến mất chìm vào cái trăn Dư Thành Nghệ.

Khi một mảnh trăng khuyết rơi vào trên người Dư Thành Nghệ thì hắc quang trên thân y chuyển động, nhưng không thể ngăn cản trăng khuyết kia.

Mắt y nhìn thấy chính là một mặt trăng khuyết từ cửu thiên rơi xuống, sắc bén vô cùng, cắt nhỏ tất cả.

Huyết vân vô lực tức thì cuộn lại co rút vào trong huyết kỳ kia, rơi trên mặt đất, Dư Thành Nghệ đứng ở nơi đó thân thể chậm rãi đổ nhào xuống.

Ma linh trong bầu trời muốn chạy trốn, lại bị thi mị nắm lấy, không ngừng nhét vào trong miệng, xa xa có thể nhìn thấy ma linh giấy dựa muốn trốn ra khỏi miệng thi mị, nhưng mà một mảnh hắc quang trên tay thi mị chụp lấy nó, một mảnh hồng hắc quang xoay quanh, từng ngum từng ngum đem ma linh nuốt vào trong miệng.

Người ở dưới sườn núi xa xa thấy một màn như vậy, từng người trợn mắt há mồm, tuy rằng bọn họ cũng biết danh tiếng Đồ Nguyên nổi bật, nhưng mà không nghĩ tới dễ dàng chém giết một cái Dư Thành Nghệ như thế.

Dư Thành Nghệ cũng không phải là nhân vật không có danh gì, mà là đan đạo tu sĩ nổi danh trong Giang Lư thành.

Bản thân Đồ Nguyên cũng không có nghĩ đến luyện Nguyệt Tướng kiếm phù này lại cường như thế, tại trong lòng hắn, Nguyệt Tướng kiếm phù này còn chỉ mới sơ bộ thành hình mà thôi. Lúc này đây cũng chỉ là thử xem, không nghĩ tới vậy mà trực tiếp chém giết Dư Thành Nghệ.

Khúc Nguyên Tuyền đang trốn ở phía sau mẫu thân mình càng là vẻ mặt sùng kính nhìn bóng lưng Đồ Nguyên.

Đối với Đồ Nguyên hiện tại mà nói, giết một người không coi là cái gì, không quản hắn là người gì, cũng không ngại phía sau đối phương còn có sư môn gì hay không.

Phạm Tuyên Từ đi tới gần Dư Thành Nghệ, nhặt lấy lá huyết kỳ rơi trên mặt đất kia, sau đó lại dẫn theo thi mị đi xử lý thi thể Dư Thành Nghệ.

Đương thiên, mẫu thân của Khúc Nguyên Tuyền ở lại Thượng Thanh môn ăn một bữa cơm, sau đó đến tối thì được Phạm Tuyên Từ đưa về An Nhạc thành.

Ngày hôm sau, Đồ Nguyên bảo Phạm Tuyên Từ lại đem tám phướn tuyền đệ tử kia cầm ra ngoài, tức thì liền có người đến đây bái sư, chỉ là lúc này đây nhưng không dễ dàng bái sư như Khúc Nguyên Tuyền như vậy.

Đầu tiên là những người đã bắt đầu tu hành, Đồ Nguyên một mực không thu, người tâm tình không tốt cũng một mực không thu, tuổi lớn cũng không thu.

Cả ngày hôm sau tuy rằng có không ít người tới bái sư nhưng mà nhưng không có thu cái nào.

Ngày thứ ba cũng là như thế, đến sau, Đồ Nguyên liền bảo Phạm Tuyên Từ cất tám phướn kia vào, không tiếp tục thu đệ tử rồi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 80: Thế sự biến thiên, vật còn người không

Khúc Nguyên Tuyền chính thức bái sư, thời gian Đồ Nguyên theo sư phụ mình cũng không dài, không có người dạy hắn khi thu đệ tử thì phải làm gì.

Hắn biết cũng chính là những gì mà Khuất Thành đã làm lúc thu hắn làm đệ tử, hiện tại hắn cũng dùng cách thức không sai biệt lắm.

Bất quá, không như hắn năm đó bái thần tượng, lúc này đây, Đồ Nguyên vẽ một bức họa của Khuất Thành.

"Đây là sư phụ ta, thụ nghiệp ân sư, người dẫn đường trên đường ta tu hành, vốn là trưởng lão Âm Hồn Cốc ở Thương Minh châu, chủ nhân Bách Thảo Đường."

Đồ Nguyên nói với Khúc Nguyên Tuyền, cũng bảo Phạm Tuyên Từ cùng Khúc Nguyên Tuyền đồng thời lạy bái thần tượng Khuất Thành, sau đó ngồi xuống, nói Phạm Tuyên Từ kính trà.

Tuy rằng Đồ Nguyên đã thu Phạm Tuyên Từ làm đệ tử từ lâu, nhưng mà lại cũng không có làm những nghi thức này, nguyên bản Đồ Nguyên chỉ là nói năng cùng lạy bái bức họa Khuất Thành, bất quá Phạm Tuyên Từ cho rằng mình cũng chưa có kính trà, nên cũng muốn kính.

Sau khi hai người kính trà xong, Đồ Nguyên nói ra: "Ta xuất thân từ Âm Hồn Cốc, nhưng mà hiện tại Âm Hồn Cốc đã không tồn tại, cho nên các người không cần cho rằng mình là đệ tử Âm Hồn Cốc. Ngày sau nếu là gặp phải người tự xưng là đệ tử Âm Hồn Cốc trái lại phải cẩn thận một chút."

"Sư phụ, Âm Hồn Cốc là xảy ra chuyện gì a."

"Âm Hồn Cốc hiện tại đã bị Đoàn gia của Khổng Tước vương quốc chiếm cứ rồi." Đồ Nguyên nói ra.

"Khổng Tước vương quốc là nước nào?" Phạm Tuyên Từ hỏi.

"Ta cũng chưa có đi qua Khổng Tước vương quốc." Đồ Nguyên nói: "Nếu là có người hỏi môn phái các ngươi, các ngươi có thể nói là Thượng Thanh môn."

"Sur phụ, lúc nào chúng ta rời Vạn Thánh Sơn này a." Phạm Tuyên Từ hỏi.

"Vì sao phải rời đi?" Đồ Nguyên hỏi lại.

"Nơi đây quá nhỏ." Phạm Tuyên Từ nói ra.

"Chờ đi." Tại trong lòng Đồ Nguyên, mình còn chỉ là tu vi kim đan, còn không đủ để khai tông lập phái, nếu là tuyển một chỗ linh sơn để cư ngụ, khai phái lập tông, vạn nhất gặp gỡ yêu tà gì tới vậy núi. Mình không đủ để tọa trấn, làm không tốt thì đệ tử trước mặt đều phải chết.

Đồ Nguyên suy nghĩ trước tiên truyền cho Khúc Nguyên Tuyền một ít đạo kinh, hay là trực tiếp khai linh, giúp hắn có thể thực khí. Hay là chờ qua một đoạn thời gian, truyền hắn mấy bản đạo kinh, rồi sau đó giúp hắn có thể thực khí.

Suy nghĩ một chút, sau cùng còn là trước tiên truyền thụ đạo kinh, sau đó mới truyền pháp môn thực khí.

Truyền cho Khúc Nguyên Tuyền chính là 《 vạn linh bản ngã tính nguyên đạo kinh 》, bản đạo kinh này Đồ Nguyên từng đọc cho hầu tộc ở trong thâm sơn mật sau Âm Hồn Cốc.

Khi truyền đạo kinh này, Đồ Nguyên nhớ tới hầu tộc ở sau Âm Hồn Cốc kia, cũng không biết còn tồn tại hay không, cũng không biết con hầu tử môn đồ kia hiện tại thế nào rồi.

Năm đó chính là con khi kia dẫn mình đến chỗ sơn thần miếu đó bái sơn thần. Có cơ hội phải đi về nhìn xem.

Đồ Nguyên nghĩ, nếu là có thể trở lại gia hương đời kia của mình thì cũng phải đi nhìn xem còn có người nhà tồn tại hay không.

Trong lòng Đồ Nguyên cũng cảm thấy đã tại Vạn Thánh Sơn này thời gian khá lâu rồi.

Nhưng mà, bây giờ đã thu thêm một đệ tử, chí ít phải giúp đệ tử này bước lên đường tu hành.

Đôi khi tu hành cũng không phải chỉ cần tĩnh tu là được.

Phạm Tuyên Từ bắt đầu học họa Vạn Pháp Âm Dương phù, bất quá, Vạn Pháp Âm Dương phù mà nàng học cũng không phải là Vạn Pháp Âm Dương phù hoàn chỉnh, mà là phù pháp do Đồ Nguyên theo trong Vạn Pháp Âm Dương phù phân tách ra. Như Nguyệt Tướng kiếm phù, Âm Dương phong linh phù cùng với Âm Dương độn thân phù

So với tu sĩ khác mà nói, ưu thế lớn nhất của Đồ Nguyên chính là hắn có một đạo Thiên cương pháp phù, có thể từ trong ngộ ra rất nhiều thứ.

Đồ Nguyên không biết Phạm Tuyên Từ sau cùng có thể kết thành loại phù gì, hắn duy nhất có thể trợ giúp đệ tử của mình cũng chính là tận khả năng truyền cho nàng một ít phù pháp.

Mà dù cho là Vạn Pháp Âm Dương phù kia, hiện tại nói Đồ Nguyên tự vẽ ra, cũng là lực không đủ, cho nên cũng không truyền được cho Phạm Tuyên Từ.

Chỉ chớp mắt đã qua một tháng, Đồ Nguyên tại bên trong nhà, mà Khúc Nguyên Tuyền thì ngồi xếp bằng tại trước mặt.

Đồ Nguyên điểm một ngón tay ra, điểm tại mi tâm Khúc Nguyên Tuyền, ánh mắt Khúc Nguyên Tuyền hoảng hốt, dõi theo ngón tay hắn, tinh khí thần giống như bị đưa đến trong một cái ý cảnh huyền bí.

Ngoài cửa là Phạm Tuyên Từ dẫn theo thi mị thủ ở đó. Ước chừng một nén hương sau, Đồ Nguyên mở mắt. Theo đó Khúc Nguyên Tuyền cũng mở mắt ra.

Đồ Nguyên hỏi nó trông thấy cái gì.

Nó nói trông thấy mình trở thành một cái giếng cổ, giữa trong thiên địa không ngừng có tinh khí cuộn cuộn hội tụ đến trong miệng giếng này.

Loại thủ pháp khai linh này của Đồ Nguyên cũng không có người nào truyền thụ cho hắn, chỉ là tu vi bản thân hắn đạt đến thì tự nhiên mà lĩnh ngộ.

Loại khai linh này, là khai trong lòng người khác chi linh, có chút hàm ý tương tự làm phép. Đồ Nguyên biết, Khúc Nguyên Tuyền khẳng định là tại nơi nào đó gặp qua một cái giếng cổ như vậy, mà tại lúc trông thấy giếng cổ kia thì cũng từng có loại ý nghĩ này, lúc này đây được điểm linh, cho nên sẽ xuất hiện cảnh tượng như vậy.

"Nhớ kỹ cái loại cảm giác này, thân người là giềng, tụ nạp thiên địa linh khí." Đồ Nguyên nói ra.

Điểm linh là điểm mở một tia linh tính tu hành ở sâu trong tâm linh một người, nếu là người đó cho tới bây giờ chưa từng có cảm xúc như vậy, vậy thì làm phép không được, tự nhiên sẽ vô pháp thực khí luyện linh rồi.

Mà tại trong Âm Hồn Cốc, dùng chính là một đạo thực khí phù đồ, giúp đông đảo môn đồ đệ tử đi lên đường tu hành.

Bất quá, điểm linh cũng có một cái khả năng là điểm không ra được một tia linh tính trong lòng người đó, nếu là một cái người không có cái linh tính này thì căn bản thành không được.

Điều này cũng là nguyên nhân vì cái gì Đồ Nguyên trước tiên truyền một tháng đạo kinh.

Một ngày này, đột nhiên Cố Thụ Lâm đến, nói là mình kết đan không thành, chính là kém một chút, kết không được, chuẩn bị rời Vạn Thánh Sơn, lúc này đây chính là tới cáo biệt Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên rất ngoài ý muốn, nhưng cũng không có cách nào, kết đan là việc cá nhân, có chút người tại một cái cảnh giới nào đó nhìn qua vô cùng cường đại, nhưng mà chính là vô pháp vượt qua, mà có chút người nhìn qua bình thường lại có thể thuận lợi tấn chức cảnh giới kế tiếp.

Đồ Nguyên kết đan thành công, cũng có mấy phần vận khí cho phép.

Cố Thụ Lâm rời đi, mấy năm nay, trên Vạn Thánh Sơn này, bằng hữu mà Đồ Nguyên quen biết lại rời đi một người. So với Thôi Thành Hoa mà nói, tự nhiên là tốt hơn không ít, chỉ hy vọng có thể có ngày tái kiến.

Một tu sĩ bởi vì vô pháp đột phá mà du lịch thiên hạ, vậy mục đích là ngay cả chính hắn đều không thể xác định.

Sau khi Cố Thụ Lâm rời Vạn Thánh Sơn không bao lâu, La Hứa Mai đột nhiên đến, nói là sư phụ Bạch Thanh Ngôn đã kết đan thành công, muốn bày tiệc yến trong nhà, mời Đồ Nguyên tới, thời gian thì là định tại ngày mai.

Mấy năm trước, những người cùng chuyện trò vui vẻ tại trong Hoa Dương Động Thiên của Thôi Thành Hoa, hiện tại đúng là đã sinh ly tử biệt rồi. Thôi Thành Hoa chết rồi, Cố Thụ Lâm rời núi, Bạch Nhãn yêu lang thì chưa từng qua lại.

Ngày hôm sau, Đồ Nguyên dẫn theo hai vị đệ tử đi tới chỗ Bạch Thanh Ngôn.

Diệu Ngọc bà bà cũng tới, trông thấy Đồ Nguyên, trái lại thân thiết gọi Đồ Nguyên ngồi ở bên cạnh. Nói chuyện về việc cùng đi tới cái bí cảnh Âm hắc chi nguyên lần trước, hỏi Đồ Nguyên sau đó có có lại đi vào hay không. Đồ Nguyên lắc đầu nói không.

Bà ta gật gật đầu, nói không tiến vào cũng tốt, bà ta nói cảm thấy nơi đó vẫn cứ còn có một cỗ tà ý chưa tán.

Bà ta và Đồ Nguyên nói chuyện rất nhiều, còn nói tới việc hóa sinh Thần Anh, bà ta biết Đồ Nguyên là không có sư phụ, nói bà ta có một quyển sách tâm đắc do chính mình viết, có thể cho Đồ Nguyên mượn xem.

Đồ Nguyên cảm tạ, hắn xác thực cũng rất muốn xem.

Kết thúc một ngày, về đến nhà, hắn lại phát hiện có người đang chờ mình tại trong nhà gỗ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 81: Dương đạo nhân

Trong nhà gỗ có phù trận, nhưng mà Đồ Nguyên cũng không có cảm giác được phù trận của mình bị phá, tất cả đều còn rất tốt, mà tại trong phòng, thì mị là bị người dùng một đạo phù chế ngự đứng ở đó không chút động dẩy.

Đồ Nguyên đứng ở cửa, không có đi vào. Phạm Tuyên Tử ở phía sau lập tức xiết chặt kiếm trong tay, mà Khúc Nguyên Tuyên thì là không biết gì, hắn cho rằng đây này là bằng hữu của sư phụ mình.

"Trong một cái nhà gỗ nhỏ, vậy mà có phù trận tinh diệu như thế, thực là ngoài dự đoán."

Đồ Nguyên nhìn người trước mặt này, tại trong mắt hắn, người trước mặt chông chênh cái bóng. Trước mặt chính là Thần Anh tu sĩ.

"Các hạ là ai?" Đồ Nguyên hỏi.

"Ta là người phương nào, ngươi không cần quan, ta tới đây là muốn hỏi ngươi, có phải ngươi đã giết chết một người gọi là Dư Thành Nghệ hay không?"

Tu sĩ bên trong nhà nói ra.

Lão ta đứng ở trong nhà gỗ phía trước thần tượng, tại sau khi Đồ Nguyên trở về thì chỉ quay đầu lại nhìn thoáng qua, liền tiếp tục tỉ mỉ nghiên cứu tiểu thần tượng kia. Lão ta như là đang nghiên cứu tướng mạo của thần tượng, lại như là đang nhìn kỹ phù văn ở phía trên.

"Đứng." Đồ Nguyên trả lời không chút nào phủ nhận.

Lão ta tựa hồ có chút ngoài ý muốn với việc Đồ Nguyên trực tiếp thừa nhận như thế, liền nói: "Xác thực thật can đảm, thảo nào dám kết đàn ở khí trời đông tố."

"Đó bất quá là vô pháp viên dung kết đàn mà phải bắt đắc dĩ quyết định mà thôi." Đồ Nguyên nói ra.

"Không kiêu không nóng."

Đồ Nguyên mỉm cười.

Đối phương lại một lần nữa nói: "Dur Thành Nghệ có một vị sư bá, hẳn nghe nói sư diệt Dur Thành Nghệ của mình chết ở trên Vạn Thánh Sơn này, nên nhờ ta giúp hắn tìm xem là ai giết."

Đồ Nguyên nói ra: "Vậy không biết Đạo trưởng tới đây là ý gì."

"Ha hã, ngươi không cần sợ, trước tiên ta hỏi ngươi, cái thần tượng này từ đâu mà có?" Đạo nhân hỏi.

Phạm Tuyên Từ nhìn nhìn sư phụ của mình, Đồ Nguyên nhàn nhạt cười, nói ra: "Đạo trưởng xưng hô thế nào."

Người kia cũng không có tính toán chuyện Đồ Nguyên không trả lời, mà là nói: "Mọi người đều gọi ta là Dương đạo trưởng."

Đồ Nguyên vừa nghe tới tên này lập tức nghĩ đến một người, hẳn không nghĩ tới Dương đạo trưởng này chính là người đó. Dương đạo trưởng có một cái tên càng thêm làm người quen thuộc, gọi là Phần thành(đốt thành) Ma quân.

Tuy rằng lão ta cũng là Thần Anh tu sĩ, nhưng mà thành danh cực sớm. Từng có điểm tích đốt cháy một thành, khiến người khiếp sợ. Mà sau khi lão ta làm ra sự kiện đó thì từng bị truy sát, nhưng mà lại đều trốn thoát được, về sau lại một mực trốn ở trên Vạn Thánh Sơn này, tại Vạn Thánh Sơn có Thanh Huyền tán nhân, không có người ngành phá Vạn Thánh Sơn do Thanh Huyền tán nhân trấn thủ.

"Thì ra là Dương đạo trưởng đến, thực sự là ngưỡng mộ đã lâu." Đồ Nguyên nói ra.

Dương đạo trưởng tên thật là gì, ít có người biết rõ, nói tới lão ta thì đều là nói Phần thành Ma quân, cho dù dễ nghe hơn một chút thì là Phần thành chân nhân.

"Không cần ngưỡng mộ, ngươi còn chưa có trả lời ta thần tượng này từ đâu mà có."

Dương đạo trưởng xoay người lại, hai mắt nhìn chăm chăm Đồ Nguyên, trong đôi mắt tựa như có hai điểm kim sắc hỏa diễm đang bốc cháy, bị lão nhìn chăm chú vào liền có một loại cảm giác mình sắp bốc cháy.

Đồ Nguyên biết, trong đôi đồng tử của lão cũng là đã ngưng kết pháp phù.

"Nếu như nói là nhất, không biết Đạo trưởng tin không?" Đồ Nguyên nói ra. Hẳn biết rõ, Dương đạo trưởng này sợ là đã nhận ra thần tượng này đến từ Long Trì Thiên Cung rồi.

Đồ Nguyên không biết lão ta vì sao nhất định phải hỏi điều này, cũng không biết lão ta có quan hệ gì với Long Trì Thiên Cung hay không, cừu hay là cái gì khác.

"Ngươi cảm thấy sao chứ? Cái thần tượng này không phải ngươi nên có được. Nếu như ta không có nhìn lầm mà nói, cái này là cung phụng thần tượng của Long Trì Thiên Cung, là tượng tổ sư bọn họ thờ phụng tại trong tháp. Hương nguyện ngưng kết, bị ngươi mang đến nơi đây dùng để bày trận, ngươi không thuộc Long Trì Thiên Cung, cái thần tượng này là từ đâu mà có?" Dương đạo trưởng hỏi.

Đồ Nguyên nghe lão ta nói như thế, đúng là nói rất rõ ràng, cái thần tượng này xác thực là ôm ra từ trong một tòa tháp. Trong lòng suy nghĩ lão ta có quan hệ gì với Long Trì Thiên Cung, nếu là chưa có đi tới Long Trì Thiên Cung thì tuyệt đối không có khả năng biết rõ những điều này.

"Đạo trưởng tới nơi này, lẽ nào chính là đến vì cái thần tượng này?" Đồ Nguyên cũng không có trả lời.

"Ngươi không nói ta cũng có thể đoán ra được. Long Trì Thiên Cung từng có hai lần đại kiếp nạn, một lần trước là bị Thánh Linh giáo đánh lên công phá sơn môn. Cái thần tượng này của ngươi đại khái là bị người trộm ra vào lúc đó." Dương đạo nhân nói đến đây, ánh mắt đột nhiên trở nên nóng cháy. Đồ Nguyên cảm giác đôi mắt hơi hơi chói mắt, giống như là nhìn thái dương vậy.

"Hoặc là nói, ngươi kỳ thực chính là người của Thánh Linh giáo." Thanh âm Dương đạo trưởng đột nhiên biến đổi, lạnh lùng hỏi.

Phạm Tuyên Từ chưa bao giờ biết rõ cái gì Thánh Linh giáo, nghi hoặc nhìn sư phụ của mình, bất quá, rất nhanh liền cảm thụ được địch ý từ Dương

đạo nhân, nắm thật chặt kiếm trong tay, đối với nàng mà nói, không quân sư phụ của mình có lai lịch gì, đều là sư phụ của mình, không quân sư phụ đi nơi nào, đều cùng theo đến đó, cho dù là đi tới Cửu U chi địa đáng sợ nhất kia, nàng cũng sẽ không chút do dự cùng theo đi vào.

"Đạo trưởng nhưng là nói thật hay nói giỡn." Đồ Nguyên nói ra.

Khỏe miệng Dương đạo nhân hiện lên nét cười, cười có chút quái, có chút lỉnh, lại mang theo một chút tà. Sau đó lão ta không có hỏi tiếp, mà là nói: "Sư bá của Dư Thành Nghệ muốn gặp ngươi."

"Đi đâu gặp?" Đồ Nguyên hỏi.

"Giang Lưu thành." Dương đạo trưởng nói ra.

"Nếu như không đi thì sao chứ?" Đồ Nguyên hỏi.

"Có người đưa ta một ít đồ chơi, hi vọng ta có thể giúp hắn đem người đưa đến trước mặt hắn." Dương đạo trưởng nói ra.

"Vậy ý của đạo trưởng là?" Đồ Nguyên hỏi.

"Ta cho ngươi thời gian ba ngày." Dương đạo trưởng đột nhiên nói đến đây liền chuyển đề tài, nói: "Có lẽ ngươi sẽ nhớ tới lai lịch của cái thần tượng này."

Lúc dứt lời, toàn bộ người lão đột nhiên nổ tung, hóa thành điểm điểm hỏa diễm, tán tại hư không, lại đột nhiên kết vào nhau, gào thét hướng phía cửa mà đi, hóa thành một vệt hỏa quang, tiêu thất tại trong tâm mắt.

Phạm Tuyên Từ nghi hoặc vì cái gì lão ta lại đi như thế, Đồ Nguyên nhìn chằm chằm hư không mà hỏa quang kia tiêu thất, cau mày suy nghĩ, tiến vào trong nhà gỗ, trong tay xuất hiện Thất Bảo Như Ý.

Một mảnh thanh quang dâng lên từ Thất Bảo Như Ý, chỉ thấy hắn đem Thất Bảo Như Ý điểm lên thần tượng, thần tượng giống như sống lại, trong toàn bộ nhà gỗ chấn động mạnh, giống như có một cái nhân ảnh xuất hiện, một cỗ khí tức cường đại xuất hiện, theo đó rất nhanh tiêu thất.

"Sư phụ, Thánh Linh giáo?" Phạm Tuyên Từ ở bên cạnh hỏi.

"Thánh Linh giáo là một cái giáo phái tàn ác." Đồ Nguyên nói ra.

"Vậy vì cái gì lão ta đột nhiên nói tới cái này, còn nói sư phụ là." Phạm Tuyên Từ hỏi.

"Bởi vì Thánh Linh giáo đã từng công phá Long Trì Thiên Cung." Đồ Nguyên nói ra: "Lão ta cho rằng cái thần tượng này là đến từ Long Trì Thiên Cung."

"Vậy, cái thần tượng này có phải là xuất từ đó hay không." Phạm Tuyên Từ cẩn thận hỏi.

Mấy năm nay, từng có một đoạn thời gian, khắp nơi đều nói về việc Long Trì Thiên Cung gặp tai kiếp gì gì đó, nàng cũng từng hỏi qua người khác chuyện Long Trì Thiên Cung bị tập kích, chỉ là những người kia đều nói như lọt vào trong sương mù, nói không rõ ràng. Nàng nhưng không có hỏi qua sư phụ của mình, bởi vì nàng cảm thấy sư phụ của mình cũng sẽ không biết những điều này. Nhưng mà, lúc này nàng đột nhiên phát hiện sư phụ của mình như đã biết rõ, không chỉ biết rõ, tựa hồ còn cất dấu đại bí mật gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 82: Bày trận

Phạm Tuyên Từ nhìn sư phụ của mình, cho tới nay, nàng cảm thấy mình đã lý giải sư phụ của mình rồi, nhưng mà nàng phát hiện về những gì sư phụ mình đã trải qua y nguyên có rất nhiều điều mình không biết.

Bất quá suy nghĩ lại, phát hiện tu vi sư phụ của mình luôn luôn đều là cực cường trong cùng giai, nàng cũng không biết sư phụ mình là kết cái phù gì, sư phụ cũng không có nói, hơn nữa phù pháp mà mình học cũng là cực kỳ phức tạp huyền diệu.

Nhưng mà tại thời điểm tính là chính thức bá sư trước đây vài ngày, sư phụ lại nói hắn bắt đầu bước lên con đường tu hành là tại một cái tiểu phái ở Thương Minh châu, tên là Âm Hồn Cốc. Thế nhưng, đó là từ rất nhiều năm trước, khi ly khai Âm Hồn Cốc tu vi sư phụ lúc đó cũng không cao. Trong thời gian đó đã phát sinh chuyện gì?

Phạm Tuyên Từ ngẩng đầu nhìn sư phụ thì liền nghĩ đến những điều này.

"Phải." Đồ Nguyên nhàn nhạt nói ra một chữ này, lòng Phạm Tuyên Từ lại nhảy dựng lên.

Cái thần tượng này thật đúng là đến từ Long Trì Thiên Cung, vậy,...

Phạm Tuyên Từ đột nhiên có chút không dám nghĩ tiếp rồi.

"Người đang nghĩ cái gì vậy?" Đồ Nguyên đột nhiên gõ đầu Phạm Tuyên Từ, nàng bị đau liền kêu lên một tiếng, quay nhìn sư phụ mình.

"Cái thần tượng này xác thực là của Long Trì Thiên Cung, nhưng vì sư không phải người của Thánh Linh giáo, Dương đạo trưởng kia cho rằng vì sư là người Thánh Linh giáo, cho nên lão ta nói để ba ngày gì gì đó. Nếu vì sư không đoán sai thì vị Phần Thành Ma quân kia mới chân chính là người của Thánh Linh giáo." Đồ Nguyên nói ra.

"A, lão ta, vậy, sư phụ, làm sao bây giờ?" Phạm Tuyên Từ hỏi.

Đồ Nguyên chỉ suy đoán Dương đạo trưởng có hiệu Phần Thành Ma quân này là người của Thánh Linh giáo, sau khi lão thấy được cái thần tượng này của mình có nguồn gốc từ Long Trì Thiên Cung, mà lão nhận ra mình cũng không phải là đệ tử của Long Trì Thiên Cung, vì vậy cho rằng mình cũng tham dự trận xâm lấn Long Trì Thiên Cung năm đó, hoặc là nói mình có sư trưởng có tham dự, cho nên lão muốn dùng loại phương thức mật mờ này để xác định mình có đúng là người của Thánh Linh giáo hay không.

Đồ Nguyên cũng đang suy nghĩ ba ngày sau nên làm gì. Đến lúc đó xác định được mình không phải người của Thánh Linh giáo, Phần Thành Ma quân kia có trực tiếp bắt mình đem đi Giang Lư thành hay không.

Thực giác nói cho hắn, Phần Thành Ma quân nhất định là người của Thánh Linh giáo, mà hắn không dám đem tính mạng của mình và hai vị đệ tử ra làm trò chơi.

Sư bá của Dư Thành Nghệ mời Phần Thành Ma quân này tới bắt mình đi Giang Lư thành, như vậy bản thân lão là vô pháp tiến vào, hoặc là cố kỵ Thanh Huyền tán nhân của Vạn Thánh Sơn này.

Nếu người ở dưới Vạn Thánh Sơn có thể tiến vào Vạn Thánh Sơn giết người lại có thể toàn thân thối lui, Vạn Thánh Sơn cũng không có thể làm gì hắn, nhưng mà một người nếu không phải là tu sĩ của Vạn Thánh Sơn, khi vào Vạn Thánh Sơn chỉ cần là đan đạo tu sĩ đều sẽ bị đặt phù pháp ấn ký lên người.

Cho nên, nếu là muốn từ bên ngoài vào Vạn Thánh Sơn giết hoặc bắt người đi thì đó là một chuyện rất nguy hiểm. Đây cũng là nguyên nhân người ngoài núi thường nhờ người trên Vạn Thánh Sơn dẫn người đi ra ngoài.

Đồ Nguyên nhìn nhìn hai vị đệ tử ở bên cạnh, bây giờ cũng không phải còn là đơn độc lẻ loi một mình rồi, hiện tại đã có hai đệ tử, không thể thấy tình thế không ổn liền tự mình bỏ chạy.

Hiện tại Đồ Nguyên thì phải suy nghĩ làm sao bây giờ.

Hắn trên không có sư môn che chở, dưới không có gia tộc trường bối trông nom, hắn chỉ có chính mình một thân cây, trên cây có hai cái tổ chim, trong tổ có chim non, còn cần thời gian phát triển.

Hắn đi lui đi tới, trong lòng suy nghĩ làm sao bây giờ.

Dẫn đệ tử rồi đi sao? Không được, nếu rồi đi, trong ba ngày cũng nhất định sẽ bị đuổi kịp, đến lúc đó sẽ không có bất cứ phần thắng nào.

Đi theo tới Giang Lư thành gặp người sư bá kia của Dư Thành Nghệ sao? Người có thể nói chuyện cùng Dương đạo nhân này thì nhất định cũng là Thần Anh tu sĩ. Thậm chí Đồ Nguyên cảm giác được đối phương có thể có cũng là người của Thánh Linh giáo.

Nếu như mình thật là người của Thánh Linh giáo thì như vậy có thể liên hệ với sư trưởng trong giáo, hóa giải một đoạn ân oán này, nhưng mình không phải, cho nên không có khả năng đi Giang Lư thành.

Còn có một phương thức khác chính là tìm tới nơi một người mình quen để trốn, tỷ như tìm Bạch Thanh Ngôn, trốn ở chỗ Diệu Ngọc bà bà, hoặc là thông qua Trần Vô Tuyệt trốn ở trong Long Hồ Tịch Diệt tự, nhưng đây chỉ là kế nhất thời, sẽ không thể ẩn núp lâu dài, rồi sẽ đến lúc phải đối diện.

Nhìn nhìn hai đệ tử ở bên cạnh, một người theo mình nhiều năm, một người vừa mới thu làm đệ tử, lúc này bọn họ đều ngược đời mắt trông mong nhìn mình, các nàng cũng cảm thụ được cảm giác nặng nề và áp lực này.

Hắn cười cười, nói: "Không cần sợ, Phần Thành Ma quân tuy mạnh nhưng sư phụ cũng không sợ hắn. Còn có thời gian ba ngày, ba người chúng ta bày một cái Thiên môn trận, để hắn ba ngày sau có đến mà không có về."

Đồ Nguyên vừa nói xong, vẻ lo lắng trên mặt hai vị đệ tử liền giảm đi không ít.

Thiên môn trận này cũng không phải Đồ Nguyên thuận miệng nói ra, bởi vì trong lòng xác thực có một cái trận pháp, là học được từ trong cái bí cảnh trang viên kia, tới hôm nay, hắn đã đem pháp trận trong đó hiểu rõ, lại có thêm một vài thứ chính mình ngộ được. Tuy rằng hắn cũng không chưa từng bố trí qua, nhưng trận kia đã ở trong lòng hắn.

Cái trận pháp Đồ Nguyên muốn bố trí kia là chuẩn bị để bố trí lên phù trận cơ sở ở cái nhà gỗ này của mình.

Thiên môn trận, là do hắn đặt tên.

Hắn nói Phạm Tuyên Từ đi lên núi lấy bảy mươi hai cây thanh trúc về. Bảo Phạm Tuyên Từ khắc lên Âm Dương đột thân phù, sau khi thanh trúc trượng khắc lên Âm Dương đột thân phù, chỉ chốc lát sau liền biến mất khỏi trong mắt. Khúc Nguyên Tuyền nhìn một màn này, vẻ mặt kinh ngạc, nàng còn chưa có trông thấy loại thần kỳ như vậy.

Mà Đồ Nguyên thì khắc lên bảy mươi hai đạo ngọc phù, phong vào trong trúc trượng, sau đó đâm chìm vào trong đất xung quanh nhà gỗ, Phạm Tuyên Từ cũng không biết sư phụ phong ngọc phù gì vào trong trúc trượng.

Đồ Nguyên từ trong phù túi lấy ra một cái cờ huyết sắc, cái tiêu kỳ này chính là cái cờ mà Dur Thành Nghệ đã dùng tới khi đến đây, trên cán cờ có một hàng chữ, tên là Huyết Vân ma kỳ.

Bất quá, Đồ Nguyên biết rõ, Huyết Vân ma kỳ này cũng chưa hoàn toàn thành hình, còn cần một thứ chính yếu gì đó mới có biến hóa về chất, trong đó thiếu phần "Ma" kia, mà Đồ Nguyên có một con quý yêu, chỉ cần đem quý yêu phong nhập vào trong đó, Huyết Vân ma kỳ này liền sẽ thành hình.

Nếu như là bản thân Đồ Nguyên luyện chế thì sẽ không luyện pháp bảo như vậy, bởi vì luyện chế Huyết Vân ma kỳ cần phải dùng sinh hồn máu huyết (máu người sống) để tế luyện. Điều này cũng là vì sao, hắn thu một con quý yêu nhưng vẫn không có làm cái gì, bởi vì pháp bảo dùng thân thể quý yêu để luyện chế, đa số đều là loại giống như Huyết vân ma kỳ vậy.

Bình thường có mấy loại phương thức luyện chế pháp bảo, một loại là đan hỏa, một loại dùng thiên địa âm dương chi hòa luyện.

Đến đêm, Đồ Nguyên bưng một chậu nước ở bên ngoài, sau đó lấy ra chín đạo phù, án theo phương vị cửu cung đặt vào trong bồn, những phù này gọi là Thái Âm tụ linh phù.

Tại trong mộc bồn ngưng khắc phong linh phù.

Trên bầu trời hiện lên một vầng trăng, giữa thiên địa, ánh trăng như sương.

Trong thiên địa này, tuy có thái dương, nguyệt lượng mặc dù mọc lên ở phương đông chìm phương tây, cũng có trăng tròn và trăng khuyết, nhưng rồi khác với cái thế giới trước kia.

Trên bầu trời, khi trăng lên tới chính giữa thì vĩnh viễn là tròn, mà lúc hạ xuống thì chậm rãi biến thành khuyết.

Ngay khi ánh trăng hiện lên, trong chậu nước liền bắt đầu tụ tập linh khí, Phạm Tuyên Từ đứng ở bên cạnh nhìn, nàng nhìn nhìn bầu trời, nhìn nhìn sư phụ của mình, lại nhìn nhìn toàn bộ sườn núi, cùng với Vạn Thánh Sơn ở phía sau, nàng cảm thấy, trên Vạn Thánh Sơn tuy nhiều người, nhưng mình cùng sư phụ lại như là cô thủ nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 83: Huyết Vân ma kỳ

Nước trong chậu nguyên bản là trong veo, chậm rãi bắt đầu có mây mù, theo ánh trăng hiện lên, mây mù càng ngày càng đậm.

Thấy một màn như vậy, Đồ Nguyên biết một bộ Tụ Âm phong linh phù trận đã bố trí tốt rồi. Sau đó hắn lại lấy ra một miếng ngọc màu đen, ngọc này chính là khối ngọc phong ấn quý yêu kia, hắn để ngọc vào chính giữa chậu.

Đột nhiên, dưới núi truyền đến âm thanh "Tuyên Từ" la gọi, là Tôn Đồng Tu tới rồi.

Gã một đường đi tới dưới núi gọi một tiếng, cúi đầu, khi nhấc đầu lên lại, phát hiện trên sườn núi đã có trùng điệp sương mù dày đặc, huyền ảnh trùng điệp, lại như có một rừng trúc tại nơi đó.

Hắn lắc đầu, dụi dụi mắt, dụi mắt xong, hắn nhìn thấy Phạm Tuyên Từ và sư phụ của nàng đứng ở nơi đó.

"Tuyên Từ, các ngươi đang làm gì?"

Tôn Đồng Tu đi tới trước nhà gỗ quay nhìn xung quanh sườn núi, gã luôn cảm thấy có chút không bình thường. Bầu trời vốn thanh thanh dễ chịu, thời điểm này gã chỉ cảm giác huyền ảnh trùng điệp, luôn có một loại cảm giác như mơ hồ chìm đắm tại trong nước, tuy rằng loại cảm giác này rất nhạt.

Phạm Tuyên Từ không có để ý tới gã, gã cũng không thèm để ý, bởi vì từ khi tới Phạm Tuyên Từ đều là tâm tình tốt để ý tới gã một hai câu, gã liền sẽ rất cao hứng.

Gã lại nhìn thấy trước mặt có một cái chậu, trong chậu có ánh trăng tinh khiết, gã nhìn nhìn Đồ Nguyên, hỏi: "Sư phụ ngươi là muốn luyện khí sao?"

Sư phụ của hắn tuy rằng không thể nói cường đại bao nhiêu, nhưng cũng đã nhiều tuổi, cho nên kiến thức rất không tệ, biết cũng nhiều.

Đồ Nguyên nhìn gã một cái, gã vội vàng nói ra: "Ta tuyệt đối không quấy rầy, ngài luyện khí, ta ở bên cạnh xem."

Người khác nhìn mình luyện pháp bảo, Đồ Nguyên trái lại không có gì, chỉ cần đến lúc đó không ồn ào là được rồi.

Trong chậu, âm linh khí càng ngày càng đậm, chậm chậm, bắt đầu có âm linh khí tràn ra, một chậu lượn lờ yên ả, cũng đúng lúc này, Đồ Nguyên đột nhiên đưa tay vào trong chậu.

Chậu bùng cháy lên.

Đó là Thái Âm linh hỏa đang thiêu đốt, chỉ là hỏa điểm này chỉ bùng lên một cái, đốt sạch âm linh khí trong chậu, chỉ thấy nước trong chậu chỉ còn một nửa, nhưng chậu nước lúc này lại không như lúc trước, ngọc trong nước đã không thấy, chỉ nhìn thấy trong nước trôi nổi điểm điểm bạch sắc điểm quang.

Tôn Đồng Tu cúi tới nhìn, chỉ thấy trong chậu giống như thông với như một chỗ địa phương khác, sâu không thấy cuối, không thấy đáy chậu.

Gã lại nhìn nhìn Đồ Nguyên, gã biết rõ, trong chậu này có một cái phù trận.

Trong lúc nhất thời, nơi đây yên tĩnh.

Tôn Đồng Tu không biết bọn họ đang chờ cái gì, muốn nói chuyện, lại nghĩ tới lời mình vừa mới nói nên không dám lên tiếng.

Ngẩng đầu, trăng trên bầu trời đã sắp tròn rồi, mà trong chậu đúng là chậm rãi xuất hiện một vầng trăng, theo một vầng trăng xuất hiện trong chậu, ánh sáng trắng vốn có trong nước đều hội tụ vào một chỗ, nhìn không thấy, chỉ nhìn thấy hình chiếu của trăng, bình tĩnh như một mặt gương.

Nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện đó không chỉ là hình chiếu mà là một chậu hỏa điểm.

Một chậu ánh trắng một chậu điểm.

Mặt trăng linh điểm luyện huyết kỳ.

Đồ Nguyên lấy ra một cái huyết kỳ lớn cỡ bàn tay, đâm vào trong chậu, chỉ nghe một tiếng răng rắc, giống như có thứ gì đó vỡ vụn.

Trong nháy mắt, một đạo huyết quang vọt lên, nhưng cũng chính là trong nháy mắt này, một mảnh linh phong bao bọc chậu lại, đạo huyết ảnh kia vô pháp chạy ra, theo đó linh quang trong chậu bắt đầu bốc cháy lên.

Đạo huyết ảnh loạn quay cuồng khắp nơi, không chỗ có thể trốn, cuối cùng quán tại trên cán thanh huyết kỳ.

Huyết kỳ đâm vào trong chậu liền đứng yên tại nơi đó, không chút động đậy, bị Thái Âm linh hỏa trong chậu thiêu đốt, đạo huyết ảnh kia quán tại trên huyết kỳ, không ngừng luồn chui vào bên trong, chậm rãi, hòa hợp nhất thể cùng huyết kỳ.

Đồ Nguyên chính là muốn bức quý yêu kia luồn chui vào trong huyết kỳ, trong huyết kỳ có thể giúp nó cảm thấy rất thoải mái, cho nên theo bản năng nó sẽ chui vào bên trong, nhưng mà sau khi đi vào thì sẽ không ra được rồi.

Đỉnh cán Huyết kỳ có một khối bảo thạch trôi nổi huyết quang, tản ra ánh sáng nhạt, Đồ Nguyên phun ra một ngụm linh khí, lên bề mặt cò, hướng về phía viên bảo thạch màu đen trên huyết kỳ kia, chỉ cần ở trong đó gieo vào một lũ thần niệm liền có thể tự nhiên điều khiển cái Huyết Hồn ma kỳ này rồi.

Một đoàn tinh khí rơi vào trên huyết kỳ, chui vào trong đó, tại trong ý thức của Đồ Nguyên thấy trong một mảnh không gian huyết sắc đen tối này có một cái bóng mờ lung không rõ ngồi ở chỗ đó, hắn biết rõ, đó là một lũ thần hồn của chủ nhân trước đây cây huyết kì. Bất quá, thần hồn này chỉ là bởi vì tại nơi đây mới không có bị tán đi.

Thần niệm của hắn xông tới, hóa sinh một đạo kiếm quang, trong nháy mắt trùm vỡ nó.

Một người có thể tế luyện rất nhiều pháp bảo, nhưng trong mỗi một kiện pháp bảo đều phải ký thác một lũ thần hồn ở trong đó, điều này sẽ có một chút ảnh hưởng tới bản thân, cho nên đa số tu sĩ cũng chỉ hai ba kiện pháp bảo, cũng sẽ không có quá nhiều.

Bất quá sẽ có chút tu sĩ có công pháp đặc biệt, khi thần hồn cường đại, sau đó sẽ tế luyện rất nhiều linh bảo.

Phạm Tuyên Tử chỉ chỉ tới phía sau Tôn Đồng Tu, ý bảo hắn lui ra phía sau một ít, liền tại nơi đó chờ.

Theo thời gian trôi qua, hỏa quang trong chậu biến mất, chỉ có âm linh khí hội tụ, đột nhiên, trên huyết kỳ trong chậu tỏa ra huyết quang, huyết vân kỳ động, âm linh khí trong chậu trong nháy mắt bị nuốt hết.

Tôn Đồng Tu cảm giác được một luồng khí tức cường đại mà tàn ác tỏa ra, lại trong nháy mắt tiêu thất. Gã chỉ thấy được Đồ Nguyên đưa tay phải chụp một cái, trong tay chợt lóe linh quang, huyết kỳ liền đã biến mất tại trong lòng bàn tay hắn.

Gã biết rõ, đó là sư phụ của Tuyên Tử lòng bàn tay cũng là luyện phù nhập khiếu, chỉ là gã không biết luyện phù gì. Tại trong ấn tượng của gã, bản thân tay phải Đồ Nguyên đã có ngưng khắc Cẩm phù đạo văn, có được một loại thần thông nhiếp cảm thần hồn, mà bây giờ lại tiếp tục luyện phù nhập khiếu,

vậy thần thông đó lại sẽ là dạng gì?

Lúc này Đồ Nguyên mới quay đầu nhìn Tôn Đồng Tu, hỏi gã có chuyện gì.

Tôn Đồng Tu nhìn vào mắt Đồ Nguyên, đột nhiên phát hiện người này vốn chính mình cũng không phải quá để ý, hai mắt lại là thâm thúy như vậy, gã đột nhiên như là tỉnh ngộ đến người trước mặt mình này phi thường cường đại.

Trong lòng đột nhiên sinh ra một phần sợ hãi, giọng có chút lắp bắp: "Không, không có gì, ta chính là đến thăm Tuyên Tử."

"Thời gian này Tuyên Tử không có rảnh rồi, người còn là về trước đi, chờ qua đoạn thời gian lại đến."

"Ngà, được, được, Tuyên Tử, ta về đây, về sau lại đến."

Tôn Đồng Tu rời đi, Đồ Nguyên nói ra: "Trận cơ đã định ra rồi, chúng ta tiếp tục hoàn thiện pháp trận này, để Phần Thành Ma quân biết rõ, Thượng Thanh chúng ta tuy là nhà gỗ, nhưng cũng không phải có thể tùy ý ra vào."

"Đúng, Thượng Thanh chúng ta tuy người ít, nhưng cũng không phải người nào đều có thể tùy ý khi dễ." Phạm Tuyên Tử nói ra.

Thời gian ba ngày rất nhanh liền trôi qua.

Một đạo hỏa quang từ đỉnh núi xẹt qua, trực tiếp rơi xuống trước Thượng Thanh nhà gỗ, nổ tan ra, một hỏa quang hóa thành một người.

Một thân hắc bào, trong hắc bào có hỏa điểm hoa văn, trong lúc pháp phối theo gió, có thể nhìn thấy trên hắc bào có hình ảnh hoa văn hỏa điểm lật chuyển, mới nhìn như là âm hỏa đang bốc cháy.

Lão nhìn nhìn bốn phía, lạnh lùng cười, nói ra: "Cư nhiên ở trước mặt ta bày trận, hắc hắc, nhìn đến, nhìn đến ta đối với các người thật sự là quá mức ôn hòa rồi."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 84: Thượng Thanh Âm Dương triệu thần đại trận

Khúc Nguyên Tuyên đối với chính mình còn không có một cái định nghĩa và nhận biết, hắn cũng không biết sự phụ của mình lợi hại cỡ nào, cũng không biết người khác so với sự phụ của mình là lợi hại hay là không lợi hại.

Hắn chỉ biết sự phụ dạy mình làm cái gì thì làm cái đó.

Ngày hôm trước, đột nhiên có người đến nhà nói một đồng gì đó, hắn không biết là có ý tứ gì, hình như là nói muốn sự phụ đi gặp sự bá của người bị sự phụ đánh chết kia.

Sự phụ không muốn đi, lại lo lắng cái người gọi là Phần Thành Ma quân gì đó không vừa lòng không buông tha, cho nên quyết định bố trí một cái pháp trận để chống lại. Hắn không biết pháp trận có ích lợi gì, hắn chỉ biết sự phụ bảo mình ngồi ở trên bàn, mỗi mười cái mấy lay động chuông một lần.

Sự phụ nói lay động cái chuông đồng này âm thanh phát ra có khả năng đăng hồn.

Hắn không biết đăng hồn là cảm giác gì, nhưng mà từ khi cầm cái chuông đồng này, trong lòng hắn liền phi thường chăm chú đợi sự phụ cất lời.

Sự phụ cũng ngồi ở bên cạnh trên bàn, tại trong lòng Khúc Nguyên Tuyên, Thượng Thanh là thật sự rất bần hàn, ba gian nhà gỗ, bên trong cũng rất ít gia cụ, so với nhà Vương Viên ngoại là kém rất xa. Sự tử cũng ngồi ở trên bàn, phía bên kia của sự phụ, trước người sự tử đặt Bổng Phách hàn quang kiếm.

Kiểm ra khỏi vỏ, hàn quang lóng lánh.

Mà tại trên giá kiếm, sự phụ bố trí phù trận, sự phụ nói, tất cả chúng ta, người và pháp bảo trong tay đều là một bộ phận của pháp trận này.

Mà tại trước mặt sự phụ thì là xếp đặt một cái thần tượng, trên thần tượng cầm Thất Bảo Như Ý. Đối với Thất Bảo Như Ý, Khúc Nguyên Tuyên luôn luôn muốn sờ sờ, nhưng mà không dám mở miệng.

Hắn không biết sự phụ của mình vì sao muốn đem Thất Bảo Như Ý đặt tại trên thần tượng kia.

Tại trên xà nhà có treo một cái gương đối diện với cửa vào. Phía trên cái gương, mặt sau có khảm một phiến ngọc phù ở trong. Trên xà nhà có phù dày

đặc, hẳn không nhận thức, chỉ cảm giác phi thường quý dị.

Khúc Nguyên Tuyền không phải làm cái gì, nhưng nhìn thấy hai người sư phụ và sư tỷ của mình ba ngày qua không có dừng lúc nào, mà sau khi tất cả đều dừng lại, trên mặt có vẻ nghiêm trọng, như lâm đại địch.

Khi hẳn được sư phụ phân phó ngồi tại bên cạnh thì yên tĩnh vô cùng. Khí tức nghiêm trọng.

Hắn đột nhiên nghe được sư tỷ hỏi sư phụ: "Sư phụ, trận pháp này của chúng ta có thể chống đỡ được Phần Thành Ma quân không?"

Khúc Nguyên Tuyền không nghĩ tới sư tỷ của mình cũng không có lòng tin. Tại trong lòng hẳn, cho tới bây giờ sư tỷ Phạm Tuyền Từ đều là tràn đầy tự tin, cho tới bây giờ cũng không có sợ cái gì.

"Nếu như chống đỡ không được, đến lúc đó, các người hãy đến chỗ Bạch Thanh Ngôn đạo hữu tránh một cái."

Lời sư phụ nói, khiến Khúc Nguyên Tuyền phi thường kinh ngạc.

Sư tỷ không có trả lời, Khúc Nguyên Tuyền cũng không biết trả lời thế nào.

Đúng lúc này, trước nhà có một đạo hỏa quang vạch xuống, nổ tan ra, một người đứng ở nơi đó. Thân thể Khúc Nguyên Tuyền đột nhiên bắt đầu run.

Hắn không có chú ý tới sư phụ của mình nhìn thoáng qua mình.

Ngoài phòng Dương đạo nhân cười lạnh, đối với lão mà nói, một cái pháp trận do đan đạo tu sĩ bố trí như thế nào có thể vây được chính mình, vọng tưởng lấy phương thức này chống lại, đó chính là người si nói mộng.

"Cũng không biết là các người quá mức vô tri, hay là ta những năm này không đi ra, mà khiến người quên rồi." Phần Thành Ma quân Dương đạo nhân lạnh lùng nói ra.

Lão nhìn nhìn bốn phía sườn núi, cũng không có thứ gì đặc biệt, nghĩ thầm, chính là một tên đan đạo tu sĩ, thời gian ba ngày ngay cả là bày ra pháp trận lại có thể có pháp trận gì, lại có thể làm khó ta sao.

Lão hừ lạnh một tiếng, nhìn ba người ngồi trong phòng, nói ra: "Cùng đệ tử thủ tại chỗ này, là muốn bị diệt môn sao? Ta đây sẽ thành toàn người."

Thân thể lão nổ tung ra, hóa thành một mảnh hỏa diễm lao về phía nhà gỗ.

Tại trong mắt lão, không quản là pháp trận gì, tại trước mặt thần thông liệt diễm của mình đều sẽ bị đốt cháy phá diệt.

Một mảnh hỏa diễm kia không chỉ là xông vào bên trong nhà, mà còn là đánh tới cả tòa nhà gỗ.

Lão muốn tại trong nháy mắt hóa thân làm hỏa diễm này, đem cả cái nhà gỗ đều đốt thành tro tàn.

Cũng tựa tại trong nháy mắt đó, trong tay Đồ Nguyên một đạo linh quang cực nhanh, một đạo phù quang chìm vào trên thân thần tượng ở trước mặt, trong chớp mắt, trong nhà gỗ phát sinh biến hóa lật trời lật đất.

Thượng Thanh Âm Dương triệu thần đại trận lên rồi.

Nguyên bản một cái thần tượng nho nhỏ kia trong nháy mắt sống lại, tại trong hỏa diễm nhà gỗ giống như trong nháy mắt hóa thành tro tàn, nhưng mà rồi lại có một tòa đại điện nguy nga xuất hiện.

Từng cây thanh ngọc trụ đột ngột từ mặt đất mọc lên, ngẩng đầu, một mảnh hoa quang, trong hoa quang là phù quang tung hoành, như điện đình lộng che, mà ba người thầy trò Đồ Nguyên vốn ngồi ở chỗ đó thì lại không thấy rồi, chỉ có một đạo nhân mặc thanh bào ngồi ở đó, vẻ mặt uy nghiêm, đại bào phiêu phiêu, cầm Như ý trong tay, hai mắt thần quang lạnh lạnh trang nghiêm, tựa như một cái tu giả thông thiên.

Thần tượng này, là thần tượng trong Long Trì Thiên Cung, không biết được đèn nhang nguyện lực tế bao nhiêu năm rồi, được đòi đòi Long Trì Thiên Cung đệ tử thờ phụng, đã nhiễm lên một tia đạo ý, đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc đó Đồ Nguyên lại một mực đem theo cái thần tượng này.

Chỉ là, sau khi tòa pháp trận này dùng xong, nguyện lực ở trên cũng sẽ dùng hết, không còn có thể sử dụng.

Trong nháy mắt khi đạo nhân này xuất hiện, chỉ thấy Như ý trong tay hắn lật đề một cái, hỏa diễm tràn đến kia liền bị trấn diệt đuổi đi.

Phần Thành Ma quân Dương đạo nhân hiển lộ ra thân hình, lão nhìn đạo nhân ngồi ở chỗ kia, sắc mặt khê biến.

Chỉ thấy lão đưa tay vuốt ngang qua mắt một cái, trong mắt nổi hỏa quang, nếu nhìn kỹ hỏa quang sẽ phát hiện hỏa quang đó kỳ thực là phù văn.

Lão cười lạnh một tiếng, sải bước tiến lên.

Trong thanh trụ đại điện này, cứ như vậy triệu đi ra một vị thần ngồi ở đó, tự nhiên chi cần trấn diệt đánh tan nó, vậy thì trận pháp này tự nhiên bị phá rồi.

Không cần ngôn ngữ.

Chỉ là khi tiến lên một bước, đạo nhân kia động rồi, Như ý trong tay dâng lên linh quang, đồng thời trên người lật chuyển thần quang, giờ lên Như ý liền hướng phía Dương đạo nhân đánh xuống.

Không có bất cứ mê hoặc kỹ xảo gì, nhưng chính là cú nện xuống này, tại trong mắt Dương đạo nhân, trước đầu Như ý lại là như là một ngọn núi trấn áp đè xuống.

Lão căn bản không tránh, nhấc tay liền ấn ra một chuông, như chống trời, lòng bàn tay một mảnh hỏa quang.

Lúc này, trong hư không đột nhiên vang lên một chuỗi tiếng chuông.

Đồng thời, trong hư không đột nhiên có một đạo kiếm khí từ mặt bên đâm tới, kiếm khí u lãnh mà băng hàn.

Hỏa diễm trên thân Dương đạo nhân nhảy lên một cái, kiếm khí đâm vào trong hỏa diễm lập tức bị hòa tan tiêu thất.

Mà trong nháy mắt tay lão tiếp xúc với Như ý thì linh quang bay ra, hỏa quang mạnh động, Dương đạo nhân chỉ cảm giác một luồng lực lượng cực lớn ép xuống, cái Như ý nhìn qua cũng không lớn kia nện tại trên tay, vô cùng trầm trọng, hơn nữa pháp minh ngưng kết trên tay đều trong nháy mắt bị đánh tan.

Như ý là trực tiếp xuyên thấu qua da thịt đánh vào xương cốt.

Trong lòng lão cả kinh, nhìn Như ý kia, minh bạch cái Như ý này không phải bình thường. Đưa tay chụp một cái, một mảnh hỏa quang dâng lên, hóa thành một con trường xà liền kéo dài quấn lấy Như ý, chỉ là mới vừa quấn lên Như ý, liền bị thanh quang trên Như ý chấn tan, vị đạo nhân thanh bào kia vẻ mặt uy nghiêm.

Đột nhiên có một tiếng hét lớn: "Tà ma ngoại đạo, nhận lấy cái chết."

Theo tiếng hét lớn này vang lên, vị thanh bào đạo nhân kia cất bước bước ra liền đã tại trước người Dương đạo nhân, lại là Như ý nện xuống.

Thần quang như kiếm khí.

Như ý tại trên tay thanh bào đạo nhân giống như là một thanh cự chùy, đập thẳng tới. Mà trước mặt lão, thần nhân và Như ý trong tay đó đều là thứ không dính pháp.

Thân thể Phần Thành Ma quân Dương đạo nhân đột nhiên hóa thành một mảnh hỏa diễm, tán làm từng đóa, hướng ra bốn phương tám hướng, có chút thì hóa thành một con tiểu hỏa xà, có chút thì hóa thành hỏa điều, có chút thì hóa thành thú trên mặt đất chạy nhanh.

Chỉ trong nháy mắt này, liền đã vô pháp tìm kiếm đến chân thân của Phần Thành Ma quân ở nơi nào, tìm không được.

Đột nhiên, một bóng người hỏa hồng xuất hiện, trong tay hắn đột nhiên hiện ra một tấm phiên, phiên hỏa hồng, trên phiên đằng đằng liệt diễm, tại lúc phiên xuất hiện trên tay, hắn liền huy động.

Một mảnh hỏa diễm cuộn cuộn như sóng triều, một sóng một sóng tràn tới phía trước.

Nơi Hỏa diễm tràn qua, những thanh ngọc trụ kia trở nên mơ hồ, toàn bộ đại điện đều như bị tách ra.

Trên Côn Ngọc quan, Ngọc chân nhân xuất hiện tại nơi đó, lão ngạc nhiên nhìn Thượng Thanh trên sườn núi môn.

Tại trong mắt lão, trên phiên sườn núi kia cuộn cuộn linh vụ. Trong vụ mơ hồ nhìn thấy một tòa điện thật lớn, có thanh trụ thật lớn hoặc ẩn hoặc hiện, mà nhà gỗ ở đó đã không còn thấy rồi.

Mà tại trong điện như ẩn như hiện kia lại có từng sóng từng song hỏa diễm dâng lên.

Ngọc chân nhân không biết chuyện gì xảy ra, nhưng mà lão biết rõ, Đồ Nguyên của Thượng Thanh bày ra đại trận cùng người đầu pháp.

Ai có thể khiến Đồ Nguyên bày ra đại trận như thế, là hàng xóm, lão là biết rõ tình hình Đồ Nguyên kết đàn tại giữa trời đông tổ lúc đó. Tại trong long lão, Đồ Nguyên này nhưng không đơn giản như nhà gỗ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 85: Rời núi

Rất nhanh, người ở xung quanh liền bị kinh động rồi.

Pháp trận mà Thượng Thanh bày ra, tàn sát một mảnh linh quang, linh hoa trận trận, cuộn cuộn trong hư không.

Đầu tiên là người ở xung quanh, sau đó mới là một ít người ở xa. Bọn họ chỉ là nhìn, hoặc là đứng ở đỉnh ngọn cây, hoặc là đạp tại trên núi đá, hoặc ẩn lập tại dưới cây.

Cũng không có một người nào tới xem, một là bọn họ sợ ngộ thương, rơi vào trong pháp trận cũng không phải là trò đùa, thứ hai là cũng không muốn nước lấy phiền phức.

Bạch Thanh Ngôn cũng đến rồi, nàng kinh ngạc nhìn một màn này, tính tình Đồ Nguyên là như thế nào, nàng rất rõ ràng, tại trong lòng nàng, Đồ Nguyên là sẽ không dễ dàng phát sinh mâu thuẫn với người khác, nhưng mà một màn nhìn thấy trước mắt này lại rõ ràng là bày ra pháp trận, đang đấu pháp với người, về phần có phải là tranh đấu sinh tử hay không, nàng không biết, bất quá nàng có thể khẳng định, nhất định là không đơn giản.

Nàng muốn tiến đến hỗ trợ, nhưng rồi lại sợ làm loạn pháp trận của Đồ Nguyên, nàng nhỏ giọng nói vào bên tai đệ tử của mình mấy câu, đệ tử của nàng rất nhanh rời đi.

Nàng bảo đệ tử đi mời bà bà của mình tới. Bởi vì nàng không biết, tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì.

Tòa trận pháp này phi thường cường đại, chỉ ít nàng nhìn không thấu, trong trận hàng hàng thanh trụ tỏa hào quang kia rập rập phù pháp, tạo thành một cái pháp điện thật lớn. Mà tình hình trong pháp điện như thế nào thì bên ngoài căn bản không biết được.

Tại trong Thượng Thanh nhà gỗ, Đồ Nguyên y nguyên ngồi ở đó, trong tay hắn đã xuất hiện một cái tiểu kỳ huyết sắc, trong nháy mắt tiểu kỳ xuất hiện, liền biến lớn thành một cây đại kỳ, trên cờ cuộn cuộn huyết vân, chỉ thấy hắn cầm Huyết Vân kỳ lay động, một mảnh huyết vân cuộn cuộn nổi lên.

Huyết vân cấp tốc tràn ngập, huyết kỳ biến mất không thấy, một cái huyết nhân từ trong huyết vân gãy dựa xuất hiện, to lớn vô cùng, nửa cái thân tại trong huyết vân, nửa thân thể lộ ra ngoài, chộp tới Dương đạo nhân.

Dương đạo nhân kinh hãi, vùng đại kỳ trong tay lên, một mảnh liệt hỏa diễm quang ngăn cản cự thủ của huyết nhân.

Chỉ là đạo nhân tòa nhẹ thần quang ở phía dưới đã cầm Như ý trong tay đánh tới người lão, một mảnh hỏa diễm tách ra, một thanh Như ý tản ra thanh quang nhẹ nhàng giống như thiên ý đánh tới.

Lại có một luồng kiếm quang từ trong hư không đâm ra, đồng thời trong điện luôn luôn tràn ngập tiếng chuông dang dòn.

Dương đạo nhân giận dữ, lão chưa từng bị Kim đan tu sĩ áp chế như thế, hét lớn một tiếng, phiên trong tay lật cuốn, hỏa diễm vô biên lập tức thu lại, phụ tại trên thân phiên thiêu đốt, hóa thành một thanh thương thiêu đốt hỏa diễm, trong tay phiên thương run lên, tỏa ra ra diễm diễm thương diễm.

Một thương đâm vào trên người huyết thân, hỏa diễm bùng tỏa ra, nửa cái huyết nhân bị nổ tan, chỉ là huyết vân cuộn cuộn, huyết nhân kia lại khôi phục rồi.

P phía dưới, Như ý trong tay đạo nhân không hề dấu hiệu đánh vào trên người lão, lão không kịp trốn, thân thể còn chưa kịp hóa thành hỏa diễm độn đi, liền bị Như ý kia đánh vào trên vai.

Thân thể lão trong nháy mắt hóa thành một mảnh hỏa diễm, chỉ là một phiên thương kia lại quật tới Thần quang đạo nhân kia, Như ý trong tay đạo nhân cùng nó chạm vào nhau, trên Như ý mạnh động thanh quang.

Một tiếng ‘đang’ vang lên, một mảnh hoa quang tuôn sinh.

Dương đạo nhân vậy mà trực tiếp từ trong lúc độn đi bị chấn động hiện ra.

Đột nhiên, lúc này, trong hư không một cái gương tựa như vàng trắng sáng nhảy ra, mặt kính lóe lên quang hoa, cái bóng Dương đạo nhân bị chiếu vào trong gương.

Thân thể Dương đạo nhân chỉ là hơi hơi bị kiềm hãm, liền thoát ra loại trói buộc này. Nhưng mà, trong hư vô một vệt lưu quang đỏ đậm cực nhanh lao ra, Như ý bên kia lúc này tỏa ra vô tận thần quang, đem toàn bộ đại điện đều chiếu sáng trong veo, thanh quang nhẹ nhàng như bạch diễm bạch triều tách ra.

Hỏa diễm vừa sinh ra trên người Dương đạo nhân liền lại tán đi, lão đúng là nhất thời vô pháp hóa hỏa diễm độn đi, nhìn thấy một vệt lưu quang đỏ đậm cực nhanh lao đến, lão phun ra một ngụm hỏa diễm, diễm quang hóa thành một con chim.

Chim là bắt từ đâu.

Đó không phải chim thật, mà là lão luyện ra một lũ bản mạng đạo hỏa táng sinh, tại dưới một đạo bản mạng chân hỏa này, vô số người đã chết.

Con chim nho nhỏ kia bay ra, trong nháy mắt hóa thành một con Phượng Hoàng thật lớn, một mảnh liệt diễm đặng đặng, hỏa diễm pháp cuộn động.

Thất Bảo Như Ý trực tiếp đánh vào trên thân Phượng Hoàng, thân Phượng Hoàng bay ra hỏa diễm, như một mảnh mưa Phượng Hoàng đỏ đậm rơi.

Mà vết lưu quang đỏ đậm kia tại bay đâm tới trên thân Phượng Hoàng thì đột nhiên thâm nhập hư không, lúc lại hiện ra, đúng là trực tiếp tại trước mặt Dương đạo nhân rồi.

Dương đạo nhân hoảng hốt, trong hai mắt toát ra hai điểm hỏa quang, hai điểm hỏa điểm nhỏ nhỏ lóng lánh xuất hiện, hóa thành hai đạo hỏa điểm nhào vào trên đỏ đậm lưu quang.

Trên không, trong mảnh huyết vân tay huyết nhân sờ tới, đúng là nhào ôm tại trên người Dương đạo nhân.

Huyết nhân há mồm liền cắn, muốn thôn phệ cả đầu Dương đạo nhân.

Trên thân Dương đạo nhân tuôn sinh hỏa quang, hét lớn một tiếng, thân thể huyết nhân rất nhanh tán đi, mỏng manh, hóa thành hơi mây huyết sắc.

Trong mặt đất đột nhiên chui ra một đôi tay vững vàng nắm chặt hai chân lão.

"Trần."

Đúng lúc này, một tiếng hét lớn vang lên.

Cả tòa đại điện đều như là sụp đổ, toàn bộ phù quang hội tụ, tại trên tay thất bảo Như ý, từ trong bầu trời trần đánh xuống.

Trực tiếp đánh vào đỉnh đầu Dương đạo nhân.

"Răng rắc..."

Hỏa quang trên thân Dương đạo nhân liền bị trấn diệt, Thiên Linh cái trên đỉnh đầu bị đánh nát.

Huyết nhân vốn sắp bị thiêu tán kia lại một lần nữa ngưng tụ, theo Thiên Linh chui vào trong thân thể Dương đạo nhân.

...

Pháp trận cũng không có tán đi, chỉ là linh quang trong đó không còn tiếp tục cuộn cuộn như mạch nước ngầm nữa, mà là yên ổn bình lặng, như một mảnh hư ảnh đại điện.

Trong đó đột nhiên có một người đi ra, là một nữ tử, mi thanh mục tú, có phần anh khí, nàng hướng phía bốn phía nhìn nhìn, sau đó cao giọng nói: "Gia sư nói, cảm tạ chư vị quan tâm." Theo đó lại hướng Bạch Thanh Ngôn ở bên kia nói: "Bạch sư thúc, sư phụ mời người vào nhà nói chuyện."

Xa vời một đạo ô quang vạch roi xuống bên cạnh Bạch Thanh Ngôn, hóa thành một lão bà tóc bạc, chính là Diệu Ngọc bà bà. Nàng nhìn nhìn đại trận trên sườn núi Thượng Thanh, trong mắt thần quang trầm tĩnh, lập tức than thở: "Có đại trận như vậy hộ thân, ngay cả có cường địch, cũng đủ để tự bảo vệ mình rồi."

"Bà bà ngài cũng tới rồi, mau vào ngồi đi." Phạm Tuyên Từ nói ra.

"Ha ha, tiểu nha đầu người không có việc gì là tốt rồi, đi vào cũng được, nhìn xem đại trận mà sư phụ người bố trí." Diệu Ngọc bà bà nhìn thấy Phạm Tuyên Từ xuất hiện, liệu định Đồ Nguyên đã không có việc gì, về phần cường địch đã trừ khử hay là rút lui, thì bà ta không biết.

Phạm Tuyên Từ lại hướng bốn phía nhìn nhìn, người đã đi gần hết rồi, trái lại Ngọc chân nhân chính ở chỗ này nhìn không có rời đi, Phạm Tuyên Từ hướng Ngọc chân nhân gọi: "Chân nhân, nếu không có việc gì, sao không vào trong nhà nói chuyện."

Ngọc chân nhân khẽ ngược cằm nói: "Người cái cô nương này, sư phụ người nhưng không có mở miệng, người lại dám mời ta."

"Chân nhân là長輩 của chúng ta, sư phụ đã sớm căn dặn, nếu chân nhân ngài tại, nhất định phải mời ngài vào chơi." Phạm Tuyên Từ nói ra.

Ngọc chân nhân gật gật đầu, nói: "Nếu không phải là Đồ đạo hữu đã bày ra đại trận như thế, bản đạo, nhất định đã sớm xuất thủ tương trợ, Thượng Thanh các người tuy nhỏ, nhưng cũng là bạn Côn Ngô Phái chúng ta, há cho phép người khác ức hiếp."

Lão chấp tay sau đít đi tới trên sườn núi, ở gần nhìn qua một tòa đại điện này hư huyền vô cùng, trong lòng lại có một loại cảm giác kinh tâm động phách, phía trước chính là cửa vào, lão có một loại trực giác, mình chỉ cần một bước bước vào, như vậy chính là thủ bị giam nhốt vào lồng sắt, vô pháp chạy thoát.

Đây là một tòa đại trận, không phải một tòa phù trận đơn giản, là pháp trận chân chính.

Diệu Ngọc bà bà cùng Bạch Thanh Ngôn đã tiến vào trong đó, Ngọc chân nhân thì là vẫn cứ đánh giá, vừa bước đi vào trong, tức thì có một loại cảm giác thân tại một thế giới khác.

Đưa tay khua khua trong hư không, pháp trên tay cũng không được như ý giống khi ở bên ngoài, thần niệm phóng xuất, đúng là trong nháy mắt tán đi, lão biết rõ, mình ở bên trong này, chỉ sợ đối diện Đồ Nguyên kia thì cũng không có sức gì phản kháng.

Trong lòng lão rất khó chịu, mình là một đệ tử Côn Ngô Phái, cũng không thể bố trí ra pháp trận như vậy, mà một cái Đồ Nguyên xuất thân đã lộ số, lại

bày ra được pháp trận như thế.

Phía trước, nhà gỗ lại một lần nữa xuất hiện rồi, lão biết rõ, Đồ Nguyên đã tán đi hơn phân nửa pháp trận, bộ phận then chốt đã vô pháp thấy được.

Đồ Nguyên chiêu đãi Bạch Thanh Ngôn, Diệu Ngọc bà bà cùng Ngọc chân nhân.

Ngọc chân nhân là từ Côn Ngô Phái đi ra, đối diện Thần Anh tu sĩ như Diệu Ngọc bà bà vậy, cũng không có chút nào luống cuống, nhưng cũng giữ chu đáo cấp bậc lễ nghĩa.

Diệu Ngọc bà bà nhìn pháp trận còn chưa có tan hết, nói: "Pháp trận này của người đích xác tinh diệu, là từ nơi nào mang tới?"

"Cái gì cũng trốn không được pháp nhãn của bà bà." Đồ Nguyên nói.

"Thanh niên nhân các người chính là lực lĩnh ngộ tốt, bà bà ta già rồi, cũng chỉ có thể nhìn xem mà thôi." Diệu Ngọc bà bà nói ra.

Bên cạnh Bạch Thanh Ngôn cũng cười khen pháp trận này tinh diệu.

Trong lúc mấy người đàm tiếu, đột nhiên có người đến.

Một trung niên nhân tướng mạo uy nghiêm, lão nhìn thấy Diệu Ngọc bà bà tại nơi đây, có chút ngoài ý muốn nói ra: "Thì ra Diệu ngọc đạo hữu tại nơi đây."

"Ừ, không biết Hồ Thần đạo hữu tới đây là có chuyện gì?" Diệu Ngọc bà bà hỏi.

"Ta nghe nói nơi này có người đấu pháp, tổn thương đến tính mệnh, cho nên tới đây nhìn xem." Vị kia gọi là Hồ Thần đạo nhân nói ra.

Diệu Ngọc bà bà nhìn Đồ Nguyên, cười cười nói: "Ta vẫn một mực tại nơi đây, cũng không có nhìn thấy có người nào đấu pháp."

Tên kia Hồ Thần đạo nhân nhìn người khác, lại nhìn Đồ Nguyên, sau đó nói ra: "Xác thực như thế?"

Đồ Nguyên gật gật đầu.

Ở bên cạnh, Ngọc chân nhân mở miệng nói: "Bên cạnh là đạo quan của Côn Ngô Phái chúng ta, ta cũng không nhìn thấy có người đến đây."

Lời lão nói có chút kiên cố, nhất là khi nói đến Côn Ngô Phái, điều này làm cho vị Hồ Thần đạo nhân kia nhìn hẩn nhiều chút, sau đó hướng Diệu Ngọc bà bà nói: "Trên Vạn Thánh Sơn, tuyệt không cho phép máu tanh giết chóc." Lão thật sâu nhìn Đồ Nguyên một cái, sau đó rời đi.

Đồ Nguyên hơi hơi cúi đầu biểu thị kính ý, nếu chỉ có Đồ Nguyên và đệ tử tại đây, chỉ sợ còn là tiếp thu rất nhiều vận hội. Mà hiện tại có Diệu Ngọc bà bà cùng Ngọc chân nhân tại đây, vậy người của Linh Tu minh liền không giải quyết được gì.

Tuy nói trên Vạn Thánh Sơn không cho phép loại giết chóc này, nhưng nếu là có thể làm một cách im hơi lặng tiếng, liền sẽ như bây giờ vậy.

Vài ngày sau, trận pháp của Thượng Thanh trên sườn núi triệt hồi rồi. Chỉ là theo trận pháp triệt hồi, thầy trò Thượng Thanh ba người cũng biến mất.

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 1: Ngẫu văn

Đồ Nguyên dẫn hai vị đệ tử rời Vạn Thánh sơn, hẩn cảm thấy mình không thể tiếp tục ở lại Vạn Thánh sơn rồi, không phải kẻ lâu dài. Xa có liên quan tới việc mình là kết kim đan với Hương Nguyên chi pháp, đó là một đại cấm kỵ, gần thì có sự bá của Dư Thành Ngộ. Cho nên Đồ Nguyên lựa chọn dẫn theo hai vị đệ tử rời đi.

Hắn đầu tiên là dẫn theo Khúc Nguyên Tuyền đi tới Vương gia của An Nhạc thành.

Dẫn Khúc Nguyên Tuyền đi gặp mẫu thân của hẩn, tại trong lòng Đồ Nguyên, kỳ thực hẩn cũng không định đi vào lúc này. Trong đó có một nguyên nhân chính là Khúc Nguyên Tuyền còn nhỏ, mẫu thân của hẩn nhất định rất muốn nhìn thấy ngày Khúc Nguyên Tuyền tu vi thành công, mẫu thân của hẩn là một phẩm nhân, hơn nữa là sinh sống một mình, nàng cũng rất cần có con mình ở phụ cận.

Vì vậy, khi hẩn dẫn Khúc Nguyên Tuyền đến An Nhạc thành Vương gia tìm mẫu thân của Khúc Nguyên Tuyền thì trong lòng hẩn có phần xấu hổ, bởi vì đối phương đưa con mình tới bái mình làm sư, mà mình lại không cách nào giúp hẩn an tâm tu hành.

Mẫu thân của Khúc Nguyên Tuyền đích gọi là Lục Tứ Cô, tại An Nhạc thành Vương gia là một đại gia tộc, hơn nữa An Nhạc thành cũng là đại thành.

...

"Tứ Cô, bên ngoài có người tìm."

Một phụ nhân đang quét dọn nhà, nghe nói có người tìm, nghi hoặc hỏi: "Là ai?"

"Nhóc Tuyền, còn có hai người, theo lời người nói thì hẳn là sư phụ và sư tỷ của nó."

"A, bọn họ hạ sơn rồi." Lục Tứ Cô kinh hi nói ra. Tuy rằng Khúc Nguyên Tuyền cũng không có lên núi bao lâu, nhưng đối với nàng thì đã tại trên núi thật lâu rồi.

Nghe đến con mình hạ sơn rồi, tự nhiên là cực kỳ cao hứng.

Nàng lập tức hướng quản sự xin nghỉ. Quản sự là một lão mục hơn năm mươi tuổi, nàng ở bên cạnh cũng nghe được, nhìn nhìn Tứ Cô, sau đó gật gật đầu, nói: "Cho người một ngày nghỉ, rất tốt ở cùng con mình. Chiều đãi sư phụ của con người một cái."

"Ai, cảm tạ Bàn cô."

Vị Bàn cô kia cười cười, phát phát tay. Sau đó phân phó những người khác tới tiếp nhận công việc của nàng. Hôm nay, là ngày Vương gia tiểu công tử tròn một tuổi. Phải bày yến tiệc, hơi có chút thân bằng đi tới.

Bất quá, Bàn cô đối với Lục Tứ Cô vẫn là có đồng cảm, nàng rất rõ ràng, một mình một người nuôi con không dễ dàng. Nhưng cũng may là hài tử đã lạy được tu sĩ trên Vạn Thánh sơn làm sư, tuy rằng, có lẽ tu sĩ kia không có gì, nhưng tốt xấu cũng đã bá sư rồi. Nhìn chung là một cái lối ra.

Lục Tứ Cô rửa mặt, sau đó phui phui bụi trên người, cúi đầu nhìn nhìn, cảm thấy y phục cũng không bẩn, liền một mạch đi ra cổng Vương phủ.

Đi tới cổng, vừa nhìn liền thấy trước cổng Vương phủ khoảng mấy trượng ngoài đứng ba người.

Con trai mình còn có sư phụ, sư tỷ của nó cùng đứng chờ ở đó. Khi nhìn thấy bọn họ, nàng nhìn thấy bọn họ cười.

Con mình là trông thấy thân nhân mà vui sướng, sư phụ của nó là kiểu thân thiết nhàn nhạt, trong thân thiết lại có vẻ ôn nhu. Mà nụ cười trên mặt sư tỷ của nó là nụ cười lễ phép. Là bởi vì nàng ta là sư tỷ của con mình.

"Mẫu thân." Khúc Nguyên Tuyền hô.

Lục Tứ Cô xoa xoa nắm tay Khúc Nguyên Tuyền, lại hướng Đồ Nguyên nói: "Sư phụ tới rồi. Tuyền Tử cô nương."

Đồ Nguyên gật gật đầu: "Đã hạ sơn, dẫn Nguyên Tuyền về thăm nhà."

Lục Tứ Cô dẫn Đồ Nguyên và Phạm Tuyên Tử đi tới nơi nàng ở. Nàng ở một mình, tự nhiên nơi ở sẽ không có rộng rãi bao nhiêu, nàng đưa Đồ Nguyên đến nơi nàng ở, còn nhìn nhìn sắc mặt Đồ Nguyên. Đồ Nguyên ngồi ở trong phòng nàng, không có chút cảm giác nào là không chịu được, giống như là tại nhà mình vậy, phi thường tự nhiên.

Điều này làm cho long Lục Tứ Cô không còn thấp thỏm. Tại Vương gia tự nhiên là gặp qua không ít tu sĩ, tu sĩ của Vương gia cũng rất nhiều, tại trong ấn tượng của nàng, những tu sĩ kia đều có một loại khí tức không bình thường.

Loại khí tức này cùng người thường không hợp nhau. Tự như Thiên nga đứng giữa đàn gà. Trên người bọn họ đều có một cỗ ngạo khí, ngạo khí này là tự nhiên phát ra đối với những người thường như bọn nàng.

Kỳ thực trên người Đồ Nguyên cũng có, nhưng lại có vẻ càng thêm hòa đồng.

Lục Tứ Cô mời Đồ Nguyên ngồi, nàng đi mua đồ về làm cơm. Đồ Nguyên bảo Khúc Nguyên Tuyền cùng đi theo, Lục Tứ Cô vốn là muốn con mình ở lại tiếp sư phụ của nó, nhưng nghe Đồ Nguyên nói như vậy thì cũng để cho con mình cùng theo.

Đồ Nguyên hi vọng để bọn họ có nhiều chút thời gian ở cùng nhau.

Đến trưa, Đồ Nguyên và Phạm Tuyên Tử tại đó ăn cơm trưa, cũng không có gì đặc biệt, đều là chút đồ ăn bình thường, hầm một con gà mái già, mấy nhà thường ăn.

Đồ Nguyên ăn rồi, vị rất ngon.

Gian phòng này tuy nhỏ, lại sắp đặt bày biện chỉnh tề có trật tự, có thể nhìn ra được Lục Tứ Cô là một nữ nhân làm công việc quản gia.

Đồ Nguyên để Khúc Nguyên Tuyền ở lại nói chuyện với mẫu thân, dẫn Phạm Tuyên Tử đi ra cửa.

An Nhạc thành khá lớn, cũng thật là thành như kỳ danh, trong thành có phần ổn định. Có lúc, Đồ Nguyên sẽ nghĩ, nếu như định cư tại một tòa đại thành như vậy kỳ thực cũng là không tệ.

Bất quá, người tu hành sinh mệnh lâu dài, rất nhiều chuyện rất nhiều loại sinh hoạt đều có thể chậm rãi cảm thụ thể hội.

Bọn họ đi vào trong một quán trà, bên trong không ít người, nhưng cũng không ồn ào. Hần và Phạm Tuyên Từ ngồi một chỗ, gọi một bình trà, nghe một cô nương đàn tỳ bà, xướng tiểu khúc.

Bình thường trong quán trà từ lâu đều là nơi tập trung tín tức, nơi đây bình thường sẽ có Thuyết thư tiên sinh kể về các chuyện xảy ra khắp nơi.

Kết thúc một khúc, Phạm Tuyên Từ nhìn chăm chăm vào tay vị cô nương đàn tỳ bà kia, nàng đột nhiên sinh ra một ý nghĩ rất có ý tứ.

"Sư phụ, ta đi học nhạc khúc có được hay không?"

"Vì sao đột nhiên muốn học nhạc khúc?"

"Êm tai a."

"Êm tai nhưng không dễ học."

"Ta muốn học tự nhiên là có thể học được."

"Vậy ngươi muốn học cái gì?"

"Ta muốn học đàn tỳ bà."

Phạm Tuyên Từ rõ ràng là nhìn thấy tay cô nương kia đẹp, gãy gãy đàn, xướng tiểu khúc, trong hành động nhả ý đó hiện ra vẻ đẹp.

Đồ Nguyên trong lòng suy nghĩ, tại thế giới trước đây, trong điện ảnh và kịch truyền hình, những nữ tử đàn tỳ bà tựa hồ đều không phải người nghiêm chỉnh, hoặc là tỳ bà tinh, hoặc là hạt tử tinh, hoặc là lưu lạc phong trần bán rẻ tiếng cười.

Tỳ bà lộ ra yêu khí.

"Nếu muốn học thì còn là học cầm đi." Đồ Nguyên nói ra.

Phạm Tuyên Từ suy nghĩ một chút, sau đó nói cầm quá lớn, đánh xong còn phải đặt lên giá, không thuận tiện. Hơn nữa, cầm quá chính, ta không muốn, ta muốn một đường đánh tỳ bà, một đường rút kiếm sát nhân.

Đồ Nguyên trong lòng tưởng tượng ra bộ dáng đệ tử của mình lấy tỳ bà làm vũ kiếm, một tay cầm kiếm, một tay tỳ bà đại chiến với người, cảnh tượng đó càng nghĩ càng thấy quái.

Nhưng mà nhìn nàng có phần muốn và lại vui thích, liền cũng không có ngắt lời, nhạc khúc cũng không phải là dễ học như vậy.

"Ngươi muốn học có thể, nhưng mà kiếm thuật không thể hạ xuống, thực khí luyện thần, không thể có phần buông lỏng." Đồ Nguyên nói ra.

"Đã biết rõ, sư phụ." Phạm Tuyên Từ hơi nũng nịu nói ra.

Cô nương đánh đàn cất xướng rồi đi rồi, lên trên là lão nhân, người mặc trường bào trắng. Lão kể một số chuyện vui đùa, kể những việc được chú ý xảy ra các nơi, cũng kể một số chuyện phát sinh trong bản thành, thậm chí có thể là chuyện cười nhạo xảy ra sát vách.

Dẫn tới người uống trà người dưới sân khấu phát ra từng tràng cười, dù cho là không cười, khoe miệng cũng là hiện lên nét vui vẻ.

"Gần đây có một tin tức truyền đến, Tà An Lan tướng quân ở Thông Minh quan của Không Tước vương quốc bị buộc tội, đã bị lột bỏ chức tướng quân, đang bị áp giải về Không Tước vương đô, tục truyền, lần này khả năng kiếp số hần khó thoát."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 2: Đồn đãi

Tà An Lan tướng quân, Đồ Nguyên còn là ấn tượng khắc sâu, nói lên tới, kỳ thực cùng với hần giao tiếp cũng không nhiều, lần đầu tiên khi hai người gặp mặt, ý nói mời Đồ Nguyên làm tây tịch.

Nhưng mà về sau bởi vì hai con gái của y báỉ nhập Long Trì thiên cung, hấn mới rời đi.

Nói đến cùng, vị phu nhân kia còn là có ân cứu mạng mình, một điểm này Đồ Nguyên luôn luôn nhớ kỹ.

Có người hỏi Tạ An Lan phạm tội gì, người thuyết thư uống một ngụm trà, nói ra: "Đừng nóng vội, tục truyền, Không Tước vương có một lần trông thấy phu nhân của Tạ An Lan tướng quân, tâm động, vì vậy liền muốn tuyền vào cung, tiếc rằng đó là phu nhân của thần tử nhà mình, cho nên, người bên cạnh Không Tước vương biết rõ tâm tư của Không Tước vương, đưa chủ ý cho Không Tước vương, khép cho Tạ An Lan một cái tội danh."

...

"Tội danh gì, các vị nghe quan, bình tĩnh - đừng nóng, tội danh này a, chính là cấu kết cùng Phục Đồ phái."

Đồ Nguyên chân mày cau lại, tuy rằng không rõ ràng lắm về Phục Đồ phái, nhưng hấn biết rõ Tạ An Lan hấn sẽ không cấu kết với Phục Đồ phái, bởi vì khi hấn ở đó, Phục Đồ phái từng muốn thông qua mình để âm thầm tấn công tướng quân phủ, về sau tấn công ngầm không thành, thay đổi làm mình công, sau cùng bị Tạ An Lan tướng quân phá phách.

"Không Tước vương này nhưng thật là loạn, ngay cả phu nhân của thủ hạ thần tử cũng nghĩ cách." Phạm Tuyên Tử nói ra.

Đồ Nguyên không lên tiếng, tiếp tục nghe người thuyết thư nói: "Còn có một lời nói khác, nói Tạ An Lan chính xác là cấu kết với Phục Đồ phái, sự tình phát sinh, bị bắt lại, nghe nói, lúc bắt hấn thì hấn đang tại trong mật thất cùng Phục Đồ phái mưu đồ bí mật."

Tức thì, phía dưới truyền đến âm thanh nói nhỏ, dù cho là Phạm Tuyên Tử cũng không khỏi kinh ngạc: "Sẽ không là thật đi." Theo đó nàng hỏi sư phụ của mình Phục Đồ phái kia rất tàn ác sao?

Đồ Nguyên không quen thuộc Phục Đồ phái. Mặc dù từng có giao tiếp với một người của Phục Đồ phái, gọi là Mã Lão Tam. Hơn nữa phương pháp Hương nguyên tế khí cũng là hấn từ nơi đó suy nghĩ ra, nhưng đối với toàn bộ Phục Đồ phái đều chỉ là tin nghe được, vô pháp xác định.

"Tà ác hay không tàn ác vì sư cũng không hiểu rõ lắm, bắt quá, nếu là người gặp gỡ, cần phải chú ý cẩn thận." Đồ Nguyên nói ra.

Bên cạnh tức thì có một người đại khái là nghe Đồ Nguyên nói, đột nhiên đáp lời: "Phục Đồ phái cũng không phải là giáo phái lương thiện gì. Bọn họ thờ phụng Phục Đồ ma, người trong giáo hành sự âm quỷ, cực kỳ ngoan độc."

"Như vậy a." Phạm Tuyên Tử hỏi đáp.

Đồ Nguyên cũng không có đáp lại, chỉ hướng đối phương cười cười. Tiếp tục nghe người thuyết thư nói: "Cũng có lời truyền khác, nói là Tạ An Lan tướng quân bởi vì tại theo Đại tướng quân của Không Tước vương quốc khai mở một chỗ khu vực thì đắc tội Phục Đồ giáo rất dữ, người của Phục Đồ giáo cùng tướng quốc của Không Tước vương cấu kết với nhau, hãm hại Tạ An Lan tướng quân."

"Nếu nói tới vùng đất Thông Minh quan mà Không Tước vương quốc khai mở ra kia, đó thế nhưng là binh của đại tướng quân lĩnh. Thế nào lại trả thù Tạ An Lan." Phía dưới có người mở miệng hỏi.

"Đại tướng quân là người ra sao, đạo thông thiên nhân, Phong hỏa liệu thiên đánh xuống, người nào dám đối đầu." Dưới đài có người lập tức hỏi đáp.

Đồ Nguyên cũng không biết đại tướng quân kia là ai, chủ yếu là chưa có gặp qua, nhưng mà nhân vật như Tạ An Lan vậy cũng chỉ là một viên tướng thủ hạ của hấn mà thôi.

"Nếu là như vậy, đại tướng quân khẳng định sẽ bảo vệ hấn đi." Lại có người nói.

"Đại tướng quân nhất tâm ngô pháp, đã rất nhiều năm không quản chuyện thiên hạ rồi."

Mặt sau Đồ Nguyên không có tiếp tục nghe được cái gì, rời quán trà, trở lại nơi Lục Tử Cô ở. Về đến nơi, phát hiện chỉ có Khúc Nguyên Tuyền tại trong phòng.

Đồ Nguyên hỏi mẫu thân của nó đi đâu rồi, nó nói bị gọi về Vương gia rồi, nói là hôm nay bận quá, không thể xin nghỉ rồi.

Đồ Nguyên hỏi nó có nói với mẫu thân sẽ phải rời Vạn Thánh sơn đi xa hay không. Khúc Nguyên Tuyền nói còn chưa kịp nói. Đồ Nguyên biết rõ. Đại khái nó là định chờ muộn một chút mới nói, muốn để tâm tình của mẫu thân mình tốt hơn. Chỉ không nghĩ tới, tới chiều lại bị gọi trở về.

"Vậy người là nghĩ thế nào, hay là, người ở lại với mẫu thân, vì sư lưu lại công pháp tu hành, về sau vì sư lại trở về đón người, như thế nào?" Đồ Nguyên hỏi.

Khúc Nguyên Tuyền nhìn nhìn sư phụ của mình, trong lúc nhất thời nó vô pháp quyết định, tại trên đường hạ sơn, Đồ Nguyên đã nói chuyện này, chính nó cũng không biết phải lựa chọn thế nào.

Bởi vì mẫu thân chỉ một mình, nó cũng muốn ở bên cạnh chiếu cố mẫu thân, hơn nữa Đồ Nguyên đã nói qua rồi, cũng không biết khi nào mới có thể trở về.

Đồ Nguyên suy nghĩ một chút, quyết định ở chỗ này chờ một chút, chỉ là hấn không có nghĩ đến chờ một chút lại chờ đến đêm, mà hết cả đêm cũng không

có trở về.

Ngày hôm sau đột nhiên có người tới nhà Tứ Cô gia, nói là ngày hôm qua Tứ Cô va chạm với khách nhân, hiện đang bị phạt.

Khúc Nguyên Tuyền tức thì khấn trương, Đồ Nguyên vỗ vỗ vai nó, hỏi nữ tử tới báo tin kia, bị phạt thế nào?

Nữ tử tới báo tin nói là bị phạt hầu hạ vị khách nhân bị đụng kia, cho đến khi người nọ rời đi.

Đồ Nguyên lại hỏi người bị va chạm kia là ai. Nữ tử có chút khó xử, bối rối nói, Tứ Cô không cho ta nói, nàng chỉ là nhờ ta tới nói cho các người nàng có việc không thể trở về.

Nàng cũng là nghe Tứ Cô nói qua con trai của nàng lấy tu sĩ của Vạn Thánh sơn làm sư phụ, bây giờ đã trở về rồi.

Nhưng mà nàng làm việc tại Vương gia, lại biết Vương gia cường đại, một tiểu tu sĩ tại trước mặt Vương gia cũng không tính là cái gì. Tứ Cô nói qua với nàng không nên chuyện nàng bị phạt, việc này chỉ cần người kia hết giận, mọi chuyện sẽ qua, vạn nhất sư phụ của con mình phải ra mặt vì mình, đó không phải điều nàng muốn, nàng sợ hại tới sư phụ của con mình.

Vị nữ tử này cũng là biết rõ điều Tứ Cô lo lắng, cho nên nàng hảo tâm tới báo tin, sợ vạn nhất làm hại sư phụ của con trai Lục Tứ Cô xảy ra chuyện, vậy cũng không phải điều nàng muốn.

"Người yên tâm, không có việc gì, lui tới Vương phủ các người đều là cao minh tu sĩ, ta bất quá là một giới tiểu tu, thế nào sẽ cùng bọn họ nảy sinh xung đột." Đồ Nguyên nhìn ra điều nàng lo lắng.

Nàng kia nhìn Đồ Nguyên xác thực không giống như là có vẻ gì tức giận, lúc này mới nói: "Va chạm chính là bằng hữu của Ngũ gia."

"Nga, có lai lịch gì?"

"Là Bích Ba Hồ Quân."

"Yêu?"

Nàng kia gật gật đầu.

Tại trên đời này Đồ Nguyên còn chưa có gặp qua yêu, ngoại trừ quý yêu cùng một cái thụ mị kia, nghe đến đó thì sờ sờ cằm.

Hắn kỳ thực là nghĩ đi qua hỏi một cái, nhưng mà tính tình của yêu thường quái dị, hắn sợ mình vừa tới hỏi, trái lại sẽ hại Lục Tứ Cô.

Hơn nữa, hắn cũng không quá thuận tiện đi hỏi, mình là một ngoại nhân, nếu đi tới hỏi, đối với Vương gia mà nói cũng là chuyện tổn hại thể diện, dù sao cũng là chuyện của người trong gia phủ, trong phủ cũng là có quy củ.

Bất quá, có lúc, quy củ chính là dùng để phá bỏ, quy củ là lập ra cho người hạ tầng. Nhưng hiển nhiên, tại trước mặt Vương gia, Đồ Nguyên còn vô pháp làm được loại chuyện phá hư quy củ của Vương gia.

Sau khi nữ tử báo tin rời đi, Khúc Nguyên Tuyền đôi mắt trông mong mà nhìn sư phụ của mình, Đồ Nguyên có thể lý giải tâm tình của nó.

"Sư phụ, ta muốn đi xem mẫu thân của ta." Khúc Nguyên Tuyền nói ra.

Đồ Nguyên suy nghĩ một chút, gật đầu, nói được, vì vậy dẫn theo Khúc Nguyên Tuyền và Phạm Tuyên Từ hướng Vương phủ đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 6 - Chương 3: Bích Ba Hồ Quân

Khi sắp đến Vương phủ, Phạm Tuyên Từ đột nhiên hỏi có nên gọi Thi mị vào thành hay không.

Tại lúc tiến vào An Nhạc thành, đã để thi mị ở trong núi ngoài thành. Thi mị Xa Bi là có trí tuệ, hơn nữa Đồ Nguyên cảm thấy trí tuệ của nó càng ngày càng cao.

Hắn để Thi mị Xa Bi ở trong núi lớn ngủ say, mà hắn thì là dẫn theo Tuyên Từ cùng Khúc Nguyên Tuyền vào An Nhạc thành.

Đi tới trước cổng Vương phủ, không ngừng có người ra vào, đây là thời điểm đại yến, hắn dẫn theo hai vị đệ tử đi vào trong.

Vương phủ gia đại nghiệp lớn, Vương lão thái gia trở xuống có năm người con, mỗi người con đều có bằng hữu, mà lúc này đây năm chính là đứa con thứ sáu của Vương lão thái gia, năm vị trước sớm đã là hữu giao tứ phương rồi.

Cho nên lần này mới có nhiều người đến như vậy. Mà bằng hữu của năm vị kia cũng là tới vào những lúc khác nhau.

Cổng vào cũng không có người ngăn, nhưng Vương phủ lại có không ít người thủ tại cổng vào, ánh mắt bọn họ cực kỳ nhạy cảm, không có ai trong bọn họ nhận biết Đồ Nguyên, bất quá có một người giúp việc tuổi còn trẻ nói nhỏ vào tai một vị lão giả tuổi hơi lớn mấy câu.

Trong đó lão giả nhìn qua khoảng hơn năm mươi tuổi tiến tới, lão hỏi: "Đạo trưởng, tìm người?"

Đồ Nguyên nhìn thấy người lúc trước nói nhỏ với lão giả này chính là người mình gặp trong lần tới trước đây, hắn đáp: "Đúng vậy, ta tìm Lục Tứ Cô."

"Nga, đạo trưởng đợi chút."

Lão vội gọi người trẻ tuổi nói nhỏ lúc trước, bảo gã đi tìm Lục Tứ Cô tới. Tuy nói Vương phủ cường thịnh, nhưng cũng tuyệt đối sẽ không phát sinh loại chuyện môn đồ hung hăng không coi ai ra gì, gia tộc như vậy là vô pháp lâu dài.

Người giúp việc trẻ tuổi kia chạy đi không bao lâu liền trở lại, nhìn nhìn Đồ Nguyên, lại nhỏ giọng nói vào bên tai vị lão giả kia một hồi, dựa vào đạo hạnh của Đồ Nguyên, dù cho là giun bò trong lòng đất hắn cũng có thể nghe rõ ràng.

Người giúp việc kia nói Lục Tứ Cô đang bị Ngũ gia phạt, lão giả cũng sửng sốt, theo đó nhíu nhíu mày, tựa hồ đang suy nghĩ nên nói như thế nào với Đồ Nguyên. Đồ Nguyên dù sao cũng là tu sĩ, hắn cũng không muốn bỗng dưng nước tới cừu địch cho chủ nhà.

Đồ Nguyên cũng không có chờ lão nói, mà nói ra: "Có thể dẫn kiến ta gặp Ngũ gia không."

Lão giả suy nghĩ một chút, gật gật đầu, lão cảm thấy việc này còn là để chính Đồ Nguyên nói với Ngũ gia mới tốt, nhìn Ngũ gia nói như thế nào, Ngũ gia mới có thể quyết định việc này.

Lập tức lão giả kia liền dẫn theo Đồ Nguyên đi gặp Ngũ gia.

Vương gia này xác thực rất lớn, đại viện bao bọc tiểu viện, đình đài lầu các, giả sơn hồ sâu. Hắn một mực đi theo vào, đi tới trước một tòa đại viện. Tại trước viện liền đã nghe được âm thanh ti trúc ở bên trong. Nơi đây lại có người đi vào bẩm báo, lúc này mới có người dẫn thầy trò Đồ Nguyên đi vào.

Tiến vào trong viện, đi thẳng tới hậu viện.

Một cây đại thụ như ô xòe tán ở phía sau viện, bên cạnh có một đình, cách không xa còn có một tùng thanh cây trúc, cùng với một ít linh quả thụ, trong đình có ba người ngồi. Bên cạnh thì là một ít nữ tử mặc lụa mỏng đang nhảy múa, lại có một số nữ tử thân mặc thanh lương ở cách đó không xa đàn tấu, có đàn, có hoa cổ, có tỳ bà, có địch, có tiêu, còn có một thiếu nữ đôi mắt sáng hàm răng trắng đang nhẹ xướng.

"Dám hỏi. Lang quân có nguyện ý không, có nguyện ý không, tiểu nữ từ ngồi thuyền đánh cá, trôi a trôi a. trôi a trôi a,..."

Kia thiếu nữ tại đó nhẹ xướng, thanh âm trong trẻo thuần khiết, nhưng lại có một loại mê hoặc khó mà nói rõ.

Khi Đồ Nguyên đi vào tới, cũng không có người để ý tới hắn.

Đồ Nguyên ở chỗ đó chờ. Hắn biết rõ những người trong đình đều biết hắn đến rồi, đang ở cách không xa, Đồ Nguyên cũng nhìn thấy Lục Tứ Cô đang quỳ gối phía sau một kẻ mặt vảy đỏ, bụng bình rượu. Nàng cũng đã nhìn thấy Đồ Nguyên và con trai mình, trong mắt có vẻ lo lắng.

Một vài nữ tử đánh cảm nhảy múa cũng nhìn thấy Đồ Nguyên xuất hiện, vốn tưởng rằng Đồ Nguyên là bằng hữu của Ngũ gia, nhưng mà khi thấy hắn đứng ở đó bất động, Ngũ gia cũng không chào hỏi, cho nên các nàng biết rõ người này không phải là bằng hữu của Ngũ gia.

Đồ Nguyên đứng ở đó, lẳng lặng, nhìn không ra có gì tức giận, nửa híp mắt, tựa hồ đang lắng nghe những từ khúc kia.

Phạm Tuyên Từ nhìn ba người ngồi ở trong đình kia, trong lòng tức giận, nhưng sự phụ của mình không có lên tiếng, nàng cũng biết, không thể xung động, bởi vì tới nơi này là vì giúp mẫu thân của Khúc Nguyên Tuyên.

Bên kia, thiếu nữ còn đang xướng: "Ca ca nha, người tới hay không, muội muội trong lòng ta đoán nha đoán, đoán nha đoán, ta thỉnh con cá đi hỏi người rớt cuộc yêu hay không yêu,..."

Khúc Nguyên Tuyên há miệng mấy lần, lại cũng không có phát ra âm thanh, nó nhìn thấy mẫu thân mình quỳ tại nơi đó nâng bầu rượu, tại kẻ mặt đầy hồng lân kia uống xong một chén, nàng liền sẽ quỳ tiến lên giúp hắn rót đầy. Tuổi nó tuy nhỏ, lại có một loại nhục nhã cường liệt tuôn ra trong lòng.

Nó muốn động, nhưng đột nhiên không thể động được, ngẩng đầu nhìn sự phụ của mình, nhìn thấy sự phụ mình nhìn qua, lắc lắc đầu với mình.

Nó hi vọng sự phụ có thể lớn tiếng trách cứ, hi vọng sự phụ có thể giúp mẫu thân mình không tiếp tục bị nhục.

Một khúc kết thúc, nhạc khúc dừng lại.

Bên trong đình, Ngũ gia mới quay qua nhìn tới Đồ Nguyên.

"Đạo trưởng, mặt rất lạ, không biết tới Vương phủ có gì phải làm sao?" Ngũ gia hỏi.

Tuổi Ngũ gia cũng không lớn, nhìn qua khoảng ba mươi, trên môi có một lú râu ngắn, trên người trái lại có một khí chất nho nhã, chỉ là trong vẻ nho nhã này lại lộ ra vẻ hẹp hòi nóng nảy.

Đồ Nguyên cũng không dự định vòng vo gì với y, trực tiếp làm một động tác chào mới gặp gỡ, nói ra: "Ta có một đệ tử có mẫu thân làm việc tại quý phủ, nghe nói năng không cẩn thận va chạm bằng hữu của Ngũ gia, bị phạt, cho nên đến xem."

Ngũ gia đánh giá Đồ Nguyên. Kê mặt đầy hồng lân kia quay đầu lại, một đôi con mắt nhỏ đỏ trắng đan xen nhìn tới. Đồ Nguyên chỉ cảm giác có một loại ớn lạnh.

Trên người Đồ Nguyên nổi lên một tầng linh song nhàn nhạt, cười nói: "Bằng hữu của Ngũ gia rất không tầm thường."

Ngũ gia còn chưa có nói chuyện, kê mặt đầy kim lân kia cười to nói: "Ta là yêu, uống chính là Bích hồ thủy, nơi ở chính là thủy phủ, cũng mặc kệ tục lệ của nhân loại các ngươi."

Đồ Nguyên nhìn đối phương, hẳn không cười, nói ra: "Mẫu thân của đệ tử ta va chạm ngươi, không biết Hồ quân có bằng lòng nê ta, bỏ qua không."

"Ha ha, ngươi là ai, ta không biết, bất quá nếu ngươi đã mở miệng nói như vậy, không quản ngươi là tự đại hay là có đại bản lĩnh, ta đây đều chỉ có một cái điều kiện, chỉ cần ngươi có thể làm được, vậy thì việc này ta sẽ nói với Ngũ gia."

"Được, mời nói." Đồ Nguyên đáp.

Kê mặt đầy kim lân từ sườn lấy ra một cái bình, nói: "Nếu như ngươi có thể uống hết nước trong cái bình này của ta, đó chính là bản lĩnh của ngươi."

Ngũ gia ngồi ở bên cạnh cười cười nói: "Đạo hữu tới phủ thượng của ta, gặp mặt tức là duyên, vốn không nên làm khó đạo trưởng, chỉ là trong tộc không quy củ không thành gia, mong rằng đạo trưởng thứ lỗi. Bích Ba huynh đã nói ra như vậy rồi, nếu đạo trưởng không nguyên ý, vậy liền mời ly khai, Lục Tử Cô là người của phủ thượng ta, ta cũng sẽ không quá mức làm khó nàng, qua mấy ngày tự nhiên có thể gặp lại."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 6 - Chương 4: Tinh kim

"Ha ha, hảo ý của Ngũ gia ta tâm lĩnh rồi, chỉ là làm sư của người, cần phải có chuyện nên làm, nếu Hồ quân đã đề xuất yêu cầu, ta đây liền chỉ có thể đi làm." Đồ Nguyên trả lời.

"Ha ha... Thật can đảm, vậy thì uống đi." Bích Ba Hồ Quân nói ra.

Bên cạnh còn có một người, lúc này đột nhiên nhắc nhở: "Cái bình này của Hồ quân tên là Bích Ba Sơn Hải bình, có thể chứa một hồ nước, nếu ngươi là thật muốn uống, nhưng phải cân nhắc rõ ràng."

Người kia là một nữ tử, một thân pháp bào bích sắc, trên pháp bào có thêu hoa văn hình hoa mai màu đỏ son, nhìn qua có vẻ diễm lệ.

Đồ Nguyên cười nói: "Đa tạ nhắc nhở."

Bên kia, Bích Ba Hồ Quân lại không kiên nhẫn nghe bọn họ nói chuyện, vung tay lên, cái bình màu xám nâu đặt trên bàn liền bay về phía Đồ Nguyên.

Trên bình cuộn cuộn linh quang, nhìn tại trong mắt Đồ Nguyên, là một vùng sóng gió động trời lật ép xuống.

Đây là Bích Ba Hồ Quân thăm dò.

Chỉ thấy Đồ Nguyên vươn tay phải ra, trên tay tuôn sinh một đám linh hoa, trong nháy mắt tiếp xúc đến Bích Ba Sơn Hải bình, tay liền thò vào trong linh lăng trên bình, linh lăng rất nhanh biến mất. Lần bắt này giống như là bắt một con rôi do người thường ném tới, bắt lấy Bích Ba Sơn Hải bình vào trong tay.

Bích Ba Sơn Hải bình vào tay, thân bình thô ráp mà trầm trọng, mặt trên có một ít hoa văn quái dị.

Đồ Nguyên ngửa đầu uống liền, thủy pháp trong bình cuộn cuộn chảy vào trong miệng Đồ Nguyên, tại trong nháy mắt miệng mở ra, trong miệng mơ hồ trôi nổi âm dương hắc bạch sắc quang hoa.

Linh hoa đem nước trong bình cuốn vào trong miệng không sót một giọt.

Thực linh pháp lúc đầu Đồ Nguyên tu hành tên là Chu Cáp Thôn Nguyệt pháp, pháp ý ẩn chứa trong đó có một cái chữ "Nuốt". Thân thể Chu cáp nhỏ nhỏ có thể nuốt nguyệt. Loại ý cảnh này Đồ Nguyên làm không được, nhưng mà lại cũng không phải là một chút linh ngộ cũng không có.

Dù cho là hiện tại, lúc hần tu hành thì cũng mỗi ngày đều còn phải đối với nguyệt thôn thổ, chỉ là hiện tại không còn là thực luyện linh khí, mà là luyện loại pháp ý thôn nguyệt này. Đó là một loại pháp.

Tại lúc Đồ Nguyên rất nhẹ nhàng tiếp được Bích Ba Sơn Hải bình thì trong mắt Ngũ gia hiện lên vẻ kinh ngạc. Y nhưng phi thường rõ ràng phân lượng của Sơn Hải bình này của Bích Ba Hồ Quân.

Y từng đánh cuộc với Bích Ba Hồ Quân, đánh cuộc chính là có thể giơ lên Bích Ba Sơn Hải bình của gã hay không.

Khi còn là hai người mới quen thì chơi đùa, Ngũ gia rõ ràng nhớ kỹ lúc đó Bích Ba Sơn Hải bình nặng như nghìn cân, lúc y dời đi, tựa như đang dời một tòa núi lớn.

Sau lại y mới biết được, Sơn Hải bình có thể chứa một hồ nước. Một hồ nước nặng bao nhiêu, long y rất rõ ràng, nếu không có thủ đoạn ngự pháp đặc biệt, sẽ tuyệt đối dời không nổi cái Sơn Hải bình này. Thế nhưng Đồ Nguyên đúng là có thể trực tiếp đưa tay tiếp được.

Phải biết rằng, y rất nhiều lần nhìn thấy Bích Ba Hồ Quân đấu pháp với người. Trực tiếp ngự bình tại bầu trời, dùng như pháp ấn trấn áp xuống, cũng không nhiều người có thể ngăn.

Nhất là tại khi nhìn thấy Đồ Nguyên ngửa đầu uống nước, trong miệng Đồ Nguyên nổi lên quang hoa Âm Dương hắc bạch sắc, trong lúc mơ hồ là kết thành phù.

Trong đan điền một giọt kim đan tản ra quang hoa mờ nhạt, nhưng linh quang này xuyên qua ngũ tạng, tại lúc trôi nổi sinh ra trong miệng thì lại hiện ra màu âm dương.

Màu đen vòng xoáy lấy yết hầu làm trung tâm, nước trong bình ồ ạt vào yết hầu, cuộn cuộn chảy xuống.

Mà khi Bích Ba Hồ Quân nhìn thấy Đồ Nguyên thoải mái tiếp được Bích Ba Sơn Hải bình này, chỉ là hơi hơi sững sốt, nhưng nhìn thấy Đồ Nguyên không chút do dự ngửa đầu uống, khoe miệng của gã hiện lên nét tươi cười.

Trên mặt gã tràn đầy lân giáp màu đỏ thật nhỏ, vô luận là mới nhìn hay là nhìn kỹ đều có một loại kinh khủng. Khi khoe miệng gã hiện lên nét tươi cười nhạt thì càng lộ vẻ yêu quý.

Nước trong bình cũng không phải là nước bình thường, mà là kim thủy đến từ trong Bích Ba hồ.

Tinh hoa của Nước. Người thường một giọt vào bụng cũng căng chết, khó mà tiêu hóa, dù cho là tu sĩ cũng không phải dễ dàng có thể đem kim thủy hóa đi, nếu là vô pháp hóa đi, kim thủy sẽ tại trong bụng kết hóa thành một khối kim thạch, ngũ tạng lục phủ đều sẽ bị căng nứt, huyết mạch cũng sẽ bị kim thủy thấm vào làm đông kết.

Chỉ thấy trong quá trình nước rơi vào trong miệng Đồ Nguyên, trong hư không sóng nước không ngừng cuộn sinh màu vàng nhạt.

Phạm Tuyên Từ không có nhìn sự phụ của mình, nàng nhìn Bích Ba Hồ Quân và Ngũ gia kia, mỗi khi tại thời điểm như vậy, nàng luôn luôn hi vọng mình có thể cũng có tu vi cảnh giới như bọn họ, sau đó không cần nói nhiều như vậy làm gì, trực tiếp đi tới một kiếm một cái trăm đầu họ, treo trên đỉnh, để gió thổi thành khô lâu.

Khúc Nguyên Tuyên thì là vừa nhìn sự phụ của mình, vừa nhìn mẫu thân mình, lại đưa mắt nhìn Bích Ba Hồ Quân kia một cái, trong lòng nó thấp thỏm bất an, rất sợ. Sợ sự phụ của mình đánh không thắng bọn họ, sợ vạn nhất không giúp được mẫu thân mình, còn làm phiền hà sự phụ, sự tỷ.

Ba người trong đình, Ngũ gia, Bích Ba Hồ Quân còn có một vị phụ nhân diễm lệ, đều nhìn chăm chăm Đồ Nguyên, ngoại trừ bọn họ ra, còn có những người lúc trước đánh đàn luận khúc ca hát nhảy múa, đều đáng hiếu kỳ nhìn xem.

Đối với các nàng mà nói, vô luận ai thua ai thắng, một màn phát sinh hôm nay cũng đủ để các nàng trở về kể một hồi.

Tại trong miệng các nàng, Đồ Nguyên là không có tên, sẽ chỉ là một tu sĩ tướng mạo có phần tuấn thiện, đi tới Vương phủ ra mặt vì đệ tử của mình, đấu pháp cùng bằng hữu Bích Ba Hồ Quân của Ngũ gia.

Nếu như thắng, thì sẽ nói, nghe nói cái bình của bằng hữu Bích Ba Hồ Quân của Ngũ gia có thể chứa một hồ nước, bị tu sĩ kia uống sạch rồi, tu sĩ kia thật là lợi hại.

Mà nếu tu sĩ kia thua, thì sẽ là một phen đáng tiếc, sau đó chậm rãi chôn ký ức vào trong bụi bặm.

Trong nháy mắt nước chảy vào trong miệng, Đồ Nguyên liền biết nước này không đơn giản.

Chỉ là hần cũng không có ngay lúc đó ngừng lại chịu thua, bởi vì hần cho rằng mình có thể hóa đi loại nước này. Một tu sĩ đã kết kim đan, tại tiếp xúc đến một sự kiện, cho rằng mình có thể làm được, vậy đại khái chính là thật có thể làm được.

Tại trong mắt thường, một kim đan tu sĩ ngũ tạng lục phủ y nguyên là tồn tại, nhưng mà tại tu sĩ chính mình nội thị, ngũ tạng lục phủ đã thay đổi.

Kim thủy từ yết hầu lao xuống, tựa như thác nước cọ rửa tràn xuống, chảy qua ngũ tạng lục phủ, kim thủy không ngừng biến ít, sau đó xông tới trên kim đan tản ra kim quang hoa nhàn nhạt kia, nước xối lên kim đan quang hoa, vậy mà trong nháy mắt hóa thành vụ rồi.

Trong đan điền nguyên bản đan hỏa như có như không trong nháy mắt tuôn sinh, tại phía dưới cùng đan điền, đan hỏa như địa mạch chi hỏa ở chỗ sâu trong mặt đất, dâng trào, những vụ khí kia rất nhanh trở thành nhạt, sau đó linh khí trong đó tại lúc kim đan vận chuyển, đứng là cùng xoay quanh theo kim đan, rất nhanh bị quán tại trên kim đan.

Nước trong bình không ngừng tràn vào trong miệng Đồ Nguyên, chậm rãi, trong đan điền của Đồ Nguyên nồng nặc linh khí, một mảnh linh vụ che khuất kim đan rồi.

Mà tại một góc đan điền lại xuất hiện một đoàn kim dịch.

Đó không phải là kim đan chi dịch, mà là Kim linh ẩn chứa trong kim thủy, Tinh kim, là một thứ cực khó có được, sau khi Đồ Nguyên luyện hóa ra nó thì trong lòng rất vui.

Bởi vì thứ này là tài liệu luyện khí tuyệt hảo. Không chỉ có thể dung nhập trong pháp bảo, còn có thể dung nhập khiếu phủ.

Đồ Nguyên há lớn miệng uống, bên kia, sắc mặt Bích Ba Hồ Quân lại có phần thay đổi.

Quanh thân, đỉnh đầu Đồ Nguyên đã là một mảnh vụ khí cuộn cuộn, đó đều là hơi nước từ trong thân thể hần bốc ra.

Khi Bích Ba Hồ Quân nhìn thấy quanh thân Đồ Nguyên cuộn cuộn hơi nước, nhưng lại y nguyên không có chút ý nào dừng lại, già biết rõ, Đồ Nguyên khẳng định có pháp môn đem Kim linh chi khí trong kim thủy phân chia ra.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 6 - Chương 5: Thoái nhượng

Trong mắt Bích Ba Hồ Quân hiện lên sát khí, già cũng không muốn Kim thủy mà mình thật vất vả tích góp được cứ như vậy mất đi.

Tuy nói bình có thể chứa một hồ nước, đó là cách nói khoa trương, nhưng kim thủy cực nặng lại là sự thực.

Đột nhiên già niệm động pháp chú, nước đang tuôn ra Bích Ba Sơn Hải bình không chỉ không còn chảy ra, trái lại cuộn ngược quay về, Đồ Nguyên đang tại phía dưới miệng bình, đôi diện miệng bình đen mù kia.

Một luồng lực hút cường liệt từ trong bình toát ra, ở bên cạnh, Ngũ gia như rồng mảy, y rất không muốn tại trong phủ viện của mình này sinh báo thù, hơn nữa hôm nay là ngày đãi khách, nếu phát sinh loại chuyện giết chóc này, bị lão thái gia biết, lão thái gia nổi giận thì y cũng không muốn đối diện.

Bất quá, muốn ngăn cản đã không còn kịp rồi. Trong lòng y chợt hiện lên ý niệm là hi vọng Bích Ba Hồ Quân có thể tốc chiến tốc thắng, đem tên tu sĩ không biết lai lịch này thu vào trong bình.

Chỉ là Đồ Nguyên tựa hồ đã có chuẩn bị, trên mặt đất cát bay đá chạy, bị cuốn nuốt vào trong bình, nhưng quanh thân Đồ Nguyên linh quang kết vân, hộ hai vị đệ tử vào trong đó, vậy mà đứng ở đó không chút động đậy, chỉ có tóc bay lượn, bào tung bay.

Đồ Nguyên đứng ở đó, giống như là một cây cột chôn sâu vào trong mặt đất, gió bão có lớn cũng vô pháp đem nó cuốn lên.

Cỏ và đất đều bị cuốn lên từng tầng, đột nhiên, lực thôn phệ trong bình tản mát, một vùng nước trôi nổi kim lăng tuôn ra, quán hướng thầy trò Đồ Nguyên. Bích Ba Hồ Quân muốn dùng phương thức này đem Đồ Nguyên cuốn vào trong bình, Đồ Nguyên đưa tay sờ tìm bên hông một cái, một thanh Như ý xuất hiện trên tay.

Trên Như Ý nhẹ thanh quang, vạch một cái vào hư không phía vùng nước, một mảnh thanh quang lướt qua, kim thủy bay ra, thoát ly Bích Ba Sơn Hải bình không chế.

Một mảnh bọt nước rải rác tại trong viện.

Tay phải bấm quyết, tư thế là lập tức bắt lấy Bích Ba Sơn Hải bình trong không trung, mà con mắt nhưng là nhìn về phía Ngũ gia, nhãn thần hần thay đổi sự thanh tĩnh lúc trước, đột nhiên biến thành sắc bén. Nếu như nói lúc trước như là một tòa núi xanh chìm trong mây mù, vậy hiện tại chính là một ngọn núi tùy thời đều sẽ sụp đổ, giữa núi các loại góc cạnh sắc bén, mỗi một chỗ đều như muốn hóa thành kiếm.

"Bằng hữu của Ngũ gia thật khách khí, một bình nước không đủ, càng muốn thu ta vào trong bình, không biết Ngũ gia có cùng ý nghĩ như vậy hay không."

Đồ Nguyên không hỏi Bích Ba Hồ Quân, mà hỏi Ngũ gia, bởi vì nơi này là nơi của Ngũ gia.

Ngũ gia tay niết chén rượu, ánh mắt lại có phần phiêu hốt. Y cũng là đan đạo tu vi, nhưng mà y tự nhận vô pháp thoải mái làm được tất cả như Đồ Nguyên vậy, hơn nữa, thanh Như ý trong tay Đồ Nguyên kia tựa hồ có điểm khác biệt với những Như ý khác.

Y đương nhiên không muốn rượu lấy đại địch cho Vương gia, vừa rồi Bích Ba Hồ Quân thay đổi chủ ý, y chưa kịp ngăn cản, liền nghĩ nếu là có thể trực tiếp thu lấy tên tu sĩ không biết lai lịch này vào trong bình cũng tốt.

Chỉ là Bích Ba Sơn Hải bình của Bích Ba Hồ Quân không có làm được, bây giờ trái lại Đồ Nguyên hỏi y, vậy y chính là cân nhắc được rồi. Ở bên cạnh, lúc này phụ nhân điểm lệ kia đột nhiên nói ra: "Ngũ gia. Nhiều thêm bằng hữu nhiều thêm phần duyên, khởi nguyên chẳng qua là hạ nhân vô ý một lần va chạm mà thôi, Bích Ba huynh sao sẽ một mực ghi hận một giới phẩm nhân mạo phạm chứ."

Ngũ gia nhìn thoáng qua Bích Ba Hồ Quân, Bích Ba Hồ Quân một đôi con mắt trời nổi đỏ kia híp lại, trong mắt có một phần sát khí nhìn thoáng qua phụ nhân điểm lệ kia.

Ngũ gia biết, Bích Ba Hồ Quân không nguyện ý chịu để yên như thế.

Lúc này, mọi người đều đang nhìn Ngũ gia, Đồ Nguyên đứng ở đó, tay trái cầm Như ý, tay phải bấm quyết thủ tại trước bụng, linh quang trên người dày đặc, trên trán một đạo Nguyệt Nha ấn ký ẩn hiện quang hoa, trong ánh mắt có một loại tự tin cùng hung ý, tựa hồ đã sẵn sàng đại khai sát giới.

Ngũ gia đột nhiên cảm thấy rất khó xử lý tốt, hồi hận lúc trước không có ngăn cản đánh cuộc, vốn tưởng rằng người tu sĩ không biết tên này là một người nết nài, chỉ là trong nháy mắt liền khí tức đại biến, biến thành sắc bén một bước cũng không nhường, tuy rằng ngôn ngữ nhìn qua cũng không phải đáng đáng sát khí, nhưng khí tức biểu hiện ra ngoài khiến Ngũ gia không dám có chút nào khinh thị cùng sơ suất.

Y có thể tưởng tượng được, nếu như mình tán đồng với cách làm của Bích Ba Hồ Quân, như vậy nơi đây lập tức sẽ có một trận đại chiến, tuy nói y dẫn theo hai người đệ tử, nhưng mình cũng không có nắm chặt giữ lại được hẳn, chỉ cần hấn chạy thoát, vậy thì một cái tu sĩ thần bí mà cao minh lập quyết tâm muốn đối địch cùng một cái gia tộc, sẽ đem tới cho gia tộc phiền phức rất lớn.

Một cái gia tộc, là tuyệt đối không nguyện ý trêu chọc những hạng người liều mạng đó.

Mà Bích Ba Hồ Quân tại trong lòng Ngũ gia, tuy là yếu tính nặng, chút thù cũng phải báo, nhưng gã sống lâu dài ở Bích Ba đáy hồ, đã an ổn với hiện trạng, cũng không có loại liều mình bỏ mạng đánh nhau, tại trước mặt gia tộc mình, gã cũng không dám có câu oán hận.

Trong chốc lát, y nghĩ đến những điểm này, lập tức liền có chủ ý.

"Ha ha..."

Ngũ gia đầu tiên là cười, sau đó nói ra: "Chính như Hoa Mai tiên cô nói, gặp mặt tức là duyên, Lục Tứ Cô và chạm Bích Ba huynh, là Vương phủ chúng ta không phải, về sau ta sẽ bồi tội với Bích Ba huynh."

Bích Ba Hồ Quân sững sốt, nhìn về phía Ngũ gia, chỉ thấy Ngũ gia đã giơ chén rượu lên, nói ra: "Bích Ba huynh thích mỹ tửu, mấy ngày trước, Viên Thiên Quân đưa tới ba đàn Bách Linh rượu trái cây cho lão thái gia chúng ta, đợi một hồi ta sẽ lên lấy tới cho Bích Ba huynh một bình, như thế nào?"

Bích Ba Hồ Quân nhìn thấy Ngũ gia nói như vậy, ngẩn người, cúi đầu trầm mặc một lúc lâu, ngẩng đầu lên lại thì sát khí trong mắt đã biến mất, cười nói: "Nơi này là nơi của Ngũ gia người, người cứ định đoạt."

"Được, Bích Ba huynh thông khoái." Ngũ gia nói xong hướng Đồ Nguyên hỏi: "Không biết tên họ Đạo trưởng là?"

"Đồ Nguyên."

Ngũ gia suy nghĩ một chút, cảm giác như đã nghe qua, nhưng lại nghĩ không ra, lập tức cười nói: "Thì ra là Đồ chân nhân, người đã đứng ra, vậy chuyện của Lục Tứ Cô đã xong, đạo trưởng nếu là không có chuyện gì, không bằng lưu lại uống chén rượu, như thế nào?"

Đồ Nguyên nhìn nhìn Bích Ba Hồ Quân, cũng không có lưu lại, mà là nói đề Lục Tứ Cô về cùng nàng hải tử của nàng thân cận nhiều một chút, Ngũ gia cười đáp ứng rồi.

Đồ Nguyên mang theo Lục Tứ Cô và hai vị đệ tử đi ra Vương phủ, tâm tình vốn khẩn trương cũng buông lỏng xuống. Đối với hấn mà nói, có thể không đầu đường Nielsen là tốt nhất.

Hắn hỏi Lục Tứ Cô có muốn ly khai Vương gia hay không, Lục Tứ Cô lắc đầu, nói ra: "Lúc này đây xác thực là mình không cần thận."

Hơn nữa, nàng nói Vương gia đối với nàng có ân, lúc đó mình cùng đường thì được Vương gia thu lưu, tại Vương gia, nàng còn có một bà con xa, chỉ là bây giờ xảy ra chuyện này, thân thích của nàng cũng không thể giúp được cái gì, lại thêm kỳ thực việc này qua hai ngày sẽ không có gì rồi.

Chỉ vì Khúc Nguyên Tuyền tại nơi đây, cho nên Đồ Nguyên cần phải làm điều đó.

Lục Tứ Cô về đến nhà, tất nhiên là thiên ân vạn tạ Đồ Nguyên. Đồ Nguyên lại nói tới chuyện mình phải rời Vạn Thánh sơn, hỏi nàng có muốn cho Khúc Nguyên Tuyền ở lại bên cạnh chiếu cố hay không.

Khúc Nguyên Tuyền vô pháp làm ra quyết định, vì vậy Đồ Nguyên hỏi Lục Tứ Cô.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 6 - Chương 6: Sao thừa, địch từ trời giáng

Đối với Đồ Nguyên mà nói, vô luận Khúc Nguyên Tuyền ở lại hay là cùng theo mình, mình đều sẽ tận tâm. Nếu lưu lại, hắn sẽ để lại công pháp bí quyết, đi cùng mình, tự nhiên là chính tay dạy bảo.

Lục Tứ Cô nghe Đồ Nguyên nói, chỉ là sững sốt, lập tức trả lời, nói đương nhiên là đi theo chân nhân, ta tại Vương gia áo com không lo, không có việc gì, a Tuyền cùng theo chân nhân mới có thể học được bản lĩnh thật sự.

Nàng nói đến đây, nhìn nhìn Khúc Nguyên Tuyền, nói ra: "Ta biết, kỳ thực a Tuyền cũng không thông minh, khi nó còn bé học nói đã chậm hơn người khác, lại bị sợ hãi, so với những đứa nhỏ khác thì càng thêm nhát gan, ngại có thể nhận lấy nó làm đệ tử cũng là thương cảm chúng ta cô nhi quả phụ, cả đời này của ta, sẽ sống tại nơi đây, chỉ chờ tới ngày ta già, a Tuyền có thể trở về tiền ta, ta đã cảm thấy mỹ mãn rồi."

Đồ Nguyên nhìn Lục Tứ Cô, nhìn nhìn Khúc Nguyên Tuyền, trong lòng cảm khái.

Hắn thu Khúc Nguyên Tuyền làm đệ tử, xác thực có thể yếu tố thương cảm, bất quá nếu đã nhận vậy thì nhất định sẽ dụng tâm dạy bảo.

Quyết định sau cùng là mười năm sau, Khúc Nguyên Tuyền nhất định phải trở về, bởi vì lúc đó, Lục Tứ Cô cũng đã lớn tuổi, mà Khúc Nguyên Tuyền cũng cùng cố chắc nên tang rồi, có thể không cần phải lúc nào cũng đi theo bên cạnh Đồ Nguyên.

Đến đêm, Đồ Nguyên dẫn theo Khúc Nguyên Tuyền rời đi rồi.

Khúc Nguyên Tuyền còn có phần lưu luyến không nỡ.

Đồ Nguyên đợi một hồi, nói ra: "Một tu sĩ, tâm tồn hiếu đạo là chuyện tốt, nhưng hành sự cần phải quyết đoán, bất chấp tại tình, cũng không lấy bất cứ cái gì chứng đạo làm lí do trăm cắt tình cảm trong lòng, người bây giờ còn nhỏ, chờ về sau lớn rồi, mình cần phải có quyết đoán."

Đây là cảm ngộ mà Đồ Nguyên có được sau khi đi tới trên thế giới này lâu như vậy, tại trong lòng hắn, rất nhiều chuyện là như xuân phong tới, hoa tự nở, sương tuyết hạ xuống, bầu trời tuyết trắng. Hắn không dám nói điều mình lĩnh ngộ chính là đại đạo chân lý, nhưng xác thực chính là thứ trong lòng mình. Nếu không phải là đệ tử của mình, sao có thể nói những điều này.

Những điều như vậy, thường thường là kinh lịch qua, mới có cảm ngộ.

Đồ Nguyên sở dĩ sẽ có những cảm ngộ này là bởi vì linh hồn hắn không phải thuộc thế giới này, cho nên khi đi tới thế giới này, hắn có một loại cảm giác phân li ra ngoài thế giới, tại trên đời này, người có thể lưu lại dấu ấn trong lòng hắn là không nhiều.

Vì vậy hắn mới có loại ý cảnh ‘thanh tuyền thạch thượng lưu, trắng sáng từng gian chiếu’ đó. (khung cảnh thanh tịnh an nhàn, người thuận theo bản tính, điềm nhiên bình thản)

Hắn cơ hồ không có điều gì hận. Mà nếu nói tưởng niệm thì là có một người cùng sinh sống mấy năm - Điều Dao và sư phụ Khuất Thành, còn có những bằng hữu kết giao trên Vạn Thánh sơn kia.

Mỗi người tồn tại tại trên đời này, đều là một cái giao điểm trong lưới đạo, lúc ban đầu chỉ có phụ mẫu thân nhân của mình, chậm rãi kết giao bằng hữu, cuối cùng kết ra một cái lưới thật lớn.

Có người tại trong cái lưới này dây dưa giãy dụa, bị tấm lưới đó quấn chặt lấy, giãy dụa không ra. Loại này là hồng trần quán thân, mà có một số người thì cuộc đời mặc dù cũng đan bện một tấm lưới, nhưng lại như con nhện, không bị cái lưới này của mình cuốn lấy.

Đến đêm, Đồ Nguyên dẫn theo hai vị đệ tử ra khỏi thành, hướng về phía tòa núi có thi mị ẩn độn mà đi. Nhưng vừa ra An Nhạc thành, trong lòng hắn liền có một loại cảm giác như bị thứ gì đó quấn lấy.

Hắn biết, mình đã bị người theo dõi, hơn nữa còn là kèm theo sát cơ.

Tại nơi này, có sát cơ với mình thì chỉ có một người, đó chính là Bích Ba Hồ Quân. Hắn biết, Bích Ba Hồ Quân bởi vì tại Vương phủ có Ngũ gia mở miệng, gã mới nhẫn nhịn lại con tức, nhưng mình vừa ra khỏi thành, gã nhất định sẽ tìm đến.

Hơn nữa, hơn nữa sở dĩ Đồ Nguyên đi ngay trong đêm cũng chính là vì không để gã chờ quá lâu, nếu mình đi mà gã không biết, Lục Tử Cô tại nơi đó, gã nhất định sẽ không buông tha cho Lục Tử Cô, vì vậy nếu Bích Ba Hồ Quân không đến tìm hấn, hấn cũng sẽ đi tìm Bích Ba Hồ Quân kia.

Hấn cũng không có nhắc nhở Phạm Tuyên Từ và Khúc Nguyên Tuyền, y nguyên là cứ như vậy mà đi. Hấn đi ở phía trước, hai người theo ở phía sau, trong bầu trời lác đác ngôi sao, chiếu không ra bóng của họ.

Con đường đá dưới chân, đập vang lách cách.

Khúc Nguyên Tuyền có phần lưu luyến, tâm tình suy sụp, tâm tình Phạm Tuyên Từ không tệ, rồi Vạn Thánh sơn là một chuyện năng rất cao hứng, năng từ lâu muốn hành tẩu thiên hạ, không nguyện ý một mực ngồi tại trên Vạn Thánh sơn.

Tuy nói đối với việc sư phụ giết chết người của Thánh Linh giáo rồi suốt đêm hạ sơn, năng rất không đồng tình, nhưng năng biết, sư phụ làm như vậy chính là vì tốt cho mình và sư đệ.

Sư phụ nói Phần Thành Ma quân là người của Thánh Linh giáo, nơi đó còn có một người của Thánh Linh giáo theo dõi sát sao, nhưng Phạm Tuyên Từ cảm thấy cũng không cần phải sợ, nếu như tới chỉ là loại người như Phần Thành Ma quân Dương đạo nhân kia thì tới một tên giết một tên là được rồi.

Chỉ là, ý nghĩ của Đồ Nguyên không giống năng, Đồ Nguyên là đã chứng kiến sự cường đại của Thánh Linh giáo, hấn nói dù cho giết được một tên, cũng vô pháp lâu dài phòng bị được người của Thánh Linh giáo.

Cho nên hấn quyết định rời đi, dù sao đều là phải rời đi, chỉ là sớm đi mà thôi.

Đột nhiên, lòng năng sinh ra cảm giác bức mình, giống như bị một lực lớn nào đó đè ép lên ngực. Năng còn chưa kịp phản ứng lại trên người bị gì, sư phụ ở phía trước, trên người bỗng tuôn sinh cường liệt quang hoa.

Ngẩng đầu, chỉ thấy trong bầu trời có một viên đá tròn đen thui thật lớn như thốt đề xuống.

Từ phía dưới ngẩng đầu nhìn lên, Phạm Tuyên Từ căn bản vô pháp thấy rõ ràng đó là cái gì, chỉ có gió mạnh phô thiên cái địa ép xuống.

"A..."

Phạm Tuyên Từ ý nghĩ đầu tiên chính là trốn, năng biết mình tuyệt đối vô pháp chống lại, nhưng vào lúc này, năng nghe được sư phụ của mình hét lớn một tiếng.

Chỉ thấy sư phụ tay phải vung mạnh lên bầu trời, tại giờ phút này Phạm Tuyên Từ cảm thấy sư phụ vô cùng cao to, cảm giác sư phụ tựa như một ngọn núi.

Trên người Đồ Nguyên dâng lên linh quang, vung tay đẩy lên.

Năng nhìn thấy tay sư phụ tại trong nháy mắt tiếp xúc với cái thốt tròn cực lớn kia, một mảnh linh quang như sóng triều bay ra.

Trên mặt đất bụi bặm bung bay như sóng, cả người Phạm Tuyên Từ đều bị tung bay ra ngoài, chò năng định thần nhìn lên, chỉ thấy đặt ở trên hai tay sư phụ mình không phải là đá mài gì, mà là một cái bình đá thật lớn, trên thạch bình có một người đứng ở đó.

Đầy mặt hồng lân thật nhỏ, không phải Bích Ba Hồ Quân thì là ai chứ.

Chỉ thấy quanh thân gã hơi nước như sóng, cuộn cuộn trong hư không như sóng cuộn, trên Bích Ba Sơn Hải bình càng là linh quang từng trận từng trận, trấn áp sư phụ mình.

Mà hai chân sư phụ đã chìm vào trong mặt đất, pháp bào trên người căng phồng tung bay.

Năng quay nhìn qua hướng khác, thấy được Khúc Nguyên Tuyền người đẩy bụi đất bò dậy. Năng rút kiếm ra, liền muốn đi giúp sư phụ. Còn chưa có động thân liền nghe sư phụ trầm thấp nói: "Người không nên động."

Theo lời hấn nói xong, hấn như là bởi vì thoát hơi, chống không được cái Bích Ba Sơn Hải bình thật lớn như núi kia, thân thể mềm nhũn, bị cự bình trấn áp xuống.

Bình cùng mặt đất kín kẽ, không có chút khe hở nào.

"Ha ha ha ha..." Bích Ba Hồ Quân cười to.

Khúc Nguyên Tuyền thấy một màn như vậy, trên mặt đầy hoảng loạn, Phạm Tuyên Từ tốt hơn một chút, Băng Phách hàn quang kiếm trong tay rung lên tỏa ra kiếm quang, liền xông đi tới, lại thấy trong thiên không đột nhiên có một bóng người từ trong hư không bước ra, một vệt thanh quang xẹt qua hư không, một thanh Như ý nện xuống Thiên Linh cái cửa Bích Ba Hồ Quân.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 6 - Chương 7: Mênh mông cát vàng nay lại đi

Điểm bất phàm lớn nhất của Thất Bảo Như Ý trong tay Đồ Nguyên là ở chỗ phá pháp, hộ thân linh pháp bình thường căn bản vô pháp phòng hộ được Thất Bảo Như Ý.

Bích Ba Hồ Quân kinh hải quay đầu lại, há mồm liền có một cái bong bóng từ trong miệng gã phun ra.

Cái bong bóng này là pháp thuật thành danh của gã, tên là Huyền Mộng Phao Ảnh (ảo ảnh trong mơ), nếu là bị cái bong bóng này bao trùm, liền bị khốn nhập trong đó, có lẽ cả đời không thoát được, tại trong Bích Ba thủy phủ có rất nhiều bong bóng như vậy, trong bong bóng đều có từng cái người.

Thời gian lâu dài, người trong những cái bong bóng này tự nhiên sẽ chết đi, mà nếu là gã không muốn nhìn thấy người nào thì trực tiếp đâm vỡ, sinh linh bên trong sẽ đồng thời vỡ nát cùng bong bóng khí đó, tan làm một mảnh vụn, không còn tồn tại trên thế gian này.

Chỉ thấy cái bong bóng này của gã phun ra đón lấy Như ý trong tay Đồ Nguyên, trong nháy mắt bọt khí ra khỏi miệng, mặt trên hiện ngũ sắc lưu quang, đó là bản mạng thần thông của gã, vô số người đổ tại dưới cái bọt biển này.

Nhưng mà trong nháy mắt Thất Bảo Như Ý xẹt qua bọt khí kia, bọt khí trong nháy mắt vỡ nát.

Bích Ba Hồ Quân thoáng sửng sốt, Thất Bảo Như Ý đã đánh tới Thiên Linh cái, một mảnh thanh quang tỏa ra chói mắt lóa mắt.

Đình đầu một mảnh vân hoa cuộn kết.

Trên Như ý có một luồng khí tức ngưng trọng như núi, đánh xuống. Trong nháy mắt này, thân thể Bích Ba Hồ Quân hóa thành một bãi nước.

Nếu như nói năm đó khi vừa tới trên đời này, trông thấy người kia hóa một bãi nước đổ vào trong tuyết phủ khiến Đồ Nguyên cảm thấy khiếp sợ và khủng hoảng, vậy thì hiện tại thấy lại chỉ ở trong lòng hiện lên ý nghĩ thủy độn thuật của người nào càng cao minh hơn.

Hiển nhiên, thủy độn thuật của Bích Ba Hồ Quân cao minh giống như bản năng, Thất Bảo Như Ý nhìn như đánh trúng đầu gã, kỳ thực cũng không có đánh trúng, Đồ Nguyên rất rõ ràng.

Trong nháy mắt, Bích Ba Hồ Quân trốn vào trong bình, theo đó toàn bộ Bích Ba Sơn Hải bình dâng lên một đoàn thi phong cuốn hướng Đồ Nguyên. Chỉ là quanh thân Đồ Nguyên cuộn cuộn linh quang, sừng sững bất động trong gió, Thất Bảo Như Ý vạch động, trong bình một vùng nước ẩn hiện kim quang cuốn ra.

Nước như tám bố, cuốn tới Đồ Nguyên, lúc trước tại trong Vương phủ đã có một màn này. Lúc đó vô pháp làm gì được Đồ Nguyên, chỉ là lúc đó Bích Ba Hồ Quân cũng không có tận lực, nước trong bình cuốn tới Đồ Nguyên, gã chỉ cho rằng lúc trước tại trong Vương phủ mình không có tận lực, nhưng Đồ Nguyên cũng làm gì đã tận lực.

Như Ý dựng đứng trước người, một mảnh thanh quang tỏa ra, kim thủy tới gần thanh quang liền tan thành hơi nước, trong hơi nước lại có kim sắc hào quang điểm điểm lờ lờ.

Phạm Tuyên Từ nhìn thấy sự phụ của mình tại không trung, quanh thân bị một đám vụ khí kim quang bao vây lấy.

Đúng lúc này, trong bình truyền đến một tiếng cười nhạt: "Người cho là có một kiện tịch thủy như ý là có thể khắc chế pháp bảo pháp thuật của ta. Hắc hắc..."

Đồng thời với tiếng cười nhạt, đám vụ khí và kim hà bao vây lấy Đồ Nguyên kia trong nháy mắt kết hóa thành một cái bọt khí thật lớn.

Theo đó truyền đến âm thanh pháp chú của Bích Ba Hồ Quân.

Bọt biển không ngừng thu nhỏ lại, cuối cùng bọt biển thu nhỏ lại đến chỉ có nắm tay, tại miệng bình chui ra một đám nước, hóa thành một người.

Bích Ba Hồ Quân đắc ý cười ha ha, đưa tay nâng lên, ngũ sắc bọt khí nho nhỏ đã được gã nâng ở trên tay. Gã nhìn bọt khí cười ha ha, nhìn người tí hon trong bọt khí, cười lớn nói: "Bản quân tung hoành Bích Ba hồ nhiều năm, há cho phép tên đã tu nho nhỏ nhà ngươi dương oai."

Nói xong, đưa mắt nhìn Phạm Tuyên Từ và Khúc Nguyên Tuyên.

Khúc Nguyên Tuyên về mặt khủng hoảng, ngược lại thì Phạm Tuyên Từ giờ phút này lại bình tĩnh rất nhiều, nàng chỉ là nhìn. Nàng không tin sự phụ của mình cứ như vậy bị pháp thuật của gã vây khốn.

Nàng nhớ kỹ sự phụ từng nói qua với mình, hẳn không sợ hải pháp thuật của người khác, chỉ sợ những linh bảo đặc biệt của họ. Dù cho là thật bị vây khốn lại nhất thời, nàng tin tưởng sự phụ của mình có thể thoát được.

"Sư tỷ, làm sao bây giờ, sư phụ, sư phụ."

"Sư phụ không có việc gì." Phạm Tuyên Từ nói ra.

Bích Ba Hồ Quân nghe được lời Phạm Tuyên Từ nói, cười nói: "Vậy bản quân để người nhìn xem, sư phụ của các người là như thế nào bị bản quân ăn."

Bích Ba Hồ Quân dứt lời, đưa bọt khí dứt vào trong miệng, đứng là trực tiếp nuốt xuống. Phạm Tuyên Từ sững sốt, nàng không có nghĩ đến Bích Ba Hồ Quân này vậy mà lại làm như vậy. Nàng biết, nếu đó là bản mạng thân thông của gã, vậy thì sau khi gã ăn, sư phụ của mình muốn trở ra nhưng sẽ không dễ dàng rồi.

Sau khi ăn xong, Bích Ba Hồ Quân y nguyên cười to, đứng ở trên thạch bình thật lớn kia.

Đột nhiên, gã ngừng cười, sau đó, thân thể bắt đầu căng lên. Một điểm thanh quang từ trong thân thể gã lao ra.

"Phanh..."

Trong nháy mắt hóa thành một mảnh nước nổ tung.

Nước chui vào trong cái bình thật lớn kia, Thủy bình lại hóa thành một vệt lưu quang, hướng phía xa xa cực nhanh vụt đi.

Đồ Nguyên xuất hiện, nói: "Các người đi tìm Xa Bì thì."

Dứt lời, sai bước vượt hư không, đuổi theo phương hướng Bích Ba Hồ Quân thoát đi.

Mỗi một bước hắn đều biến mất trong hư không, khi lại hiện ra thì đã ở cực xa.

Một đường truy đuổi, đứng là đuổi tới bên cạnh một cái hồ lớn, chỉ thấy trong hồ sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, thủy văn sâu đen, sâu không thấy đáy.

Đồ Nguyên nhìn thấy Bích Ba Hồ Quân chìm vào trong hồ này, hắn suy nghĩ một chút, cuối cùng còn là không có xuống nước, tại trong nước, bản lĩnh của Bích Ba Hồ Quân phóng đại nhân lên, hắn cũng không có nắm chắc có thể chiến thắng. Dù cho là có thể chiến thắng, tại trong hồ khẳng định cũng giết không được gã, gã vốn là sinh linh sinh trưởng tại trong nước này, trốn đến một cái xó xỉnh nào đó, làm sao tìm được.

Cuối cùng hắn quyết định buông tha, tên Hồ Quân này tuy rằng thoát giữ được tính mạng, nhưng mà bị trọng thương như vậy, không có mười mấy năm là vô pháp khôi phục.

Hắn một đường trở về, trên đường gặp được tu sĩ, cũng không có chào hỏi, trực tiếp cất bước mà đi. Lúc tại trên đường, vừa lúc gặp gỡ Phạm Tuyên Từ và Khúc Nguyên Tuyền, bọn họ đã tìm được Xa Bì thì mị.

Họ hướng phía tây đi tới.

Một đường đi, giờ phút này Đồ Nguyên đã không còn như lúc đầu mới tới, lúc đó hắn chỉ là kết phù, mà hiện tại đã kết đan, tuy rằng chỉ là một cái cảnh giới, nhưng lại khác biệt vô cùng.

Đan đạo tu sĩ là tại bất cứ địa phương nào đều có thể trở thành thượng khách, mà kết phù thì không. Phạm Tuyên Từ cũng thường thử kết phù rồi.

Đi không thể nói là nhanh, bởi vì có Khúc Nguyên Tuyền tại.

Xác thực như mẫu thân nó đã nói, Khúc Nguyên Tuyền không có thông tuệ lắm, so với Phạm Tuyên Từ có nhiều điểm không bằng, từ đạo thuộc lòng đạo kinh đến khả năng lý giải, Đồ Nguyên đều cần phải nói mấy lần.

Bất quá, chỉ cần nó có thể kiên trì, nếu nỗ lực, khi đến kết phù, còn là có hi vọng có thể kết một đạo pháp phù hợp với nó.

Một đường đi tới, lại một lần nữa đi vào trong vùng cát vàng kia, cát vàng mênh mông, mênh mông vô bờ.

Khi màn đêm buông xuống, ba người ngừng lại, tìm một cái cồn cát tránh gió nghỉ chân, Phạm Tuyên Từ phản phô Khúc Nguyên Tuyền làm đồ ăn. Tuy nói Đồ Nguyên cũng không cần ăn cái gì, uống gió thực sương là được rồi, nhưng mà hắn vẫn là thích tại lúc rảnh rỗi thì ăn một chút gì đó, không phải vì để ăn, mà là vì thả lỏng, tại thời gian như vậy, hắn sẽ cảm thấy mình vô cùng thoải mái.

Nhìn hai vị đệ tử bận rộn nơi đó, Đồ Nguyên đột nhiên có cảm giác vui mừng khó giải thích, cuộc đời hai người kia cong ngoặc đều là bởi vì mình mà thay đổi, đổi càng tốt rồi, từ một người thường đi lên con đường phi phàm.

Tuy nói trên con đường này có vô số hung hiểm, nhưng cũng có vô tận kỳ tích.

Đó là một con đường để rắn hóa long, trùng biến điệp.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 6 - Chương 8: Thiên ngoại đạo trường

Có người nói trên con đường tu hành là tỉnh mạch, là cô độc.

Tựa như ngôi sao lơ lửng trong không trung kia, lấp lóe, không quân trên mặt đất có bao nhiêu người đang ngược nhìn. Bọn chúng, theo tình trạng nào đó, cũng là cô độc tỉnh mạch.

Nhưng Đồ Nguyên không cho rằng như thế, từ khi hắn đi tới trên đồi này, từ giống như đập trên băng mỏng đến bây giờ đã kết kim đan, cũng đã nhận lấy hai vị đệ tử.

Hắn không cảm thấy cô độc, bởi vì hắn có đệ tử, có bằng hữu, trên con đường tu hành không phải một mình, hắn có trách nhiệm, hắn cần phải làm rất nhiều chuyện.

Đứng ở trên cồn cát nhìn cát vàng mênh mông vô bờ. Trong mắt, mảnh đại địa này phi thường an tĩnh, nhưng tại trong tai hắn, trong phiên cát vàng này có rất nhiều tiểu sinh mệnh tồn tại.

Đối với người thường mà nói đây là vùng tử vong, kỳ thực có rất nhiều sinh mệnh tồn tại.

"Sư phụ, đến lúc ăn cơm rồi." Phạm Tuyên Từ gọi.

Khúc Nguyên Tuyên đương nhiên sẽ không nấu cơm, bọn họ nấu cũng không phải cơm, mà là một nồi canh. Những nguyên liệu nấu ăn kia đều là Khúc Nguyên Tuyên mang theo, thời gian vừa nấu canh, Phạm Tuyên Từ vừa dạy Khúc Nguyên Tuyên nấu như thế nào. Phạm Tuyên Từ múc cho Đồ Nguyên một chén, Đồ Nguyên nôi xuống, nhận lấy, uống một ngụm, sau đó nhắm mắt lại, thưởng thức: "Thơm, Sa hạt thang này rất không tệ."

"Đúng vậy, bên trong này thế nhưng là bỏ thêm không ít nguyên liệu nấu ăn, sư phụ có thể nhận biết không?"

Đồ Nguyên trầm mặc một hồi, nói: "Không nắm ra." Đối với nấu ăn hắn xác thực không có nghiên cứu gì, vốn đối với luyện đan hắn cũng không nhiều hứng thú, cho nên đối với những nguyên liệu nấu ăn được liệu này hắn cũng không thể nào quen thuộc.

Phạm Tuyên Từ ở bên cạnh có phần đắc ý: "Trong này có bỏ Tuyết nhung, có nắm mào gà, Diêm Thiết thảo, Long nha mễ..."

Phạm Tuyên Từ nói một tràng nguyên liệu, ở bên cạnh Khúc Nguyên Tuyên ngây ra nhìn, giờ phút này, nó cảm thấy người sư tỷ này của mình thật là lợi hại, sư tỷ biết cả những thứ ngay cả sư phụ cũng không biết.

"Sư phụ, ta nghe nói những ngôi sao kia đều là thần vực?" Phạm Tuyên Từ hỏi.

"Cũng không phải tất cả đều là thần vực. Cũng có là Thiên ngoại đạo trường do chính các tu sĩ khai mở." Đồ Nguyên trả lời.

"Thiên ngoại đạo trường a, nếu như có một ngày chúng ta cũng có thể khai mở Thiên ngoại đạo trường thì tốt rồi." Phạm Tuyên Từ nói ra.

Đồ Nguyên nhìn nhìn điểm điểm ngôi sao trong bầu trời, sau đó nhìn vàng trắng trên bầu trời.

"Sư phụ, vàng trắng kia cũng là thần vực của người khác sao?" Phạm tuyên hỏi.

"Truyền thuyết là vậy." Đồ Nguyên nói.

"Vậy mặt trời thì sao?" Phạm Tuyên Từ lại hỏi.

"Truyền thuyết cũng là vậy." Đồ Nguyên trả lời.

Phạm Tuyên Từ nhìn ánh trắng chiếu rọi khắp thiên hạ, nói ra: "Nếu có một ngày, đạo trường của chúng ta có thể như ánh trắng này, chiếu khắp thiên hạ, hàng ngàn hàng vạn sinh linh ngưỡng vọng, vậy thì cảnh tượng sẽ như thế nào a."

"Có thể là thế nào? Còn không phải là vẫn sinh hoạt như thế này sao?" Đồ Nguyên nói.

"Sao có thể như thế này, chúng ta đứng ở trên chín tầng trời. Người lui tới đều là người của mỗi cái thần vực đạo trường, nhìn xuống chính là hàng tỉ chúng sinh." Phạm Tuyên Từ nói nhanh, sau đó lại hỏi Khúc Nguyên Tuyên.

"A Tuyên, ngươi nói, có đúng hay không?"

Khúc Nguyên Tuyên nhìn nhìn ánh trắng trên bầu trời, ngây ngẩn gật gật đầu, nó có phần khó mà lý giải.

Những ngôi sao kia không phải là sao sao? Trăng kia không phải là trăng sao? Thế nào còn sẽ là thứ khác chứ?

"Tại thiên ngoại khai mở đạo trường, vậy cũng không phải là một chuyện dễ dàng làm được." Đồ Nguyên nói.

"Ta tin tưởng sư phụ nhất định có thể làm được.... Đúng hay không, a Tuyên?" Phạm Tuyên Từ hỏi.

Khúc Nguyên Tuyên vội vàng gật đầu. Tuy rằng nó không biết sư tỷ của mình cụ thể đang nói về chuyện gì, nhưng mà nó biết, thời điểm này gật đầu tuyệt đối không có sai.

Đồ Nguyên nhìn ánh mắt hai vị đệ tử, cảm giác được người khác mong đợi cũng không tệ.

Đến đêm. Tại trong biển cát trống trải này, Đồ Nguyên giải đạo kinh cho Khúc Nguyên Tuyên, Phạm Tuyên Từ thì ở tại một bên quan tưởng một đạo Âm Dương Thái Cực phù.

Đạo Âm Dương Thái Cực phù này là Đồ Nguyên kết hợp một ít lý niệm ở kiếp trước sáng lập ngộ mà ra. Đây là một đạo pháp phù chuyên dùng để kết đan. Đạo pháp phù này không có tác dụng cụ thể nào khác, nhưng nếu là để kết phù, Đồ Nguyên tin tưởng tuyệt đối không đơn giản.

Trong đồng cát cách không xa, một con Sa Tích dịch (rắn mối) to lớn lặng yên nổi lên, lẳng lặng nghe Đồ Nguyên giảng.

Một đêm trôi qua, sau hừng đông, thầy trò ba người đi tiếp, đến đêm tối, y nguyên là giảng đạo cho Khúc Nguyên Tuyên, mà con Sa tích dịch to lớn kia lại một lần nữa hiện ra, lẳng lẽ từ trong cát chui ra, nằm tại trên cát xa xa, yên lặng nghe Đồ Nguyên giảng đạo.

Liên tiếp mấy ngày, họ chậm rãi đi vào chỗ sâu trong biển cát.

Đồ Nguyên không khỏi nhớ tới năm đó mình xuyên qua nơi này, đi tới Vạn Thánh sơn, Tổ thần nữ đại chiến cùng Biển cát thận ma, cả phiến sa mạc đều lật tung lên trời, uy thế loại thần thông đó, dù cho là bây giờ nhớ lại cũng vẫn là đáng sợ, đó là có thể hướng tới mà không thể đạt.

Hắn nhìn nơi càng sâu trong biển cát, suy nghĩ không biết thần sơn thần nữ hơn mười năm trước thận ma đại chiến rốt cuộc là ai thắng rồi. Lúc tại Vạn Thánh sơn, hắn trái lại nghe được có người đàm luận về thần nữ cùng thận ma đại chiến, chỉ là không có người biết rốt cuộc là ai thắng.

Lúc đó cát vàng khắp trời, cuốn tại trên chín tầng trời như một mảnh biển cát, mà dịch âm của thần nữ thì một mực cũng không có biến mất qua.

"Sư phụ, người nói thần nữ kia nàng chính ở chỗ này sao?" Phạm Tuyên Từ đột nhiên hỏi Đồ Nguyên.

"Không biết."

"Tiếng dịch của nàng thật là dễ nghe." Phạm Tuyên Từ nói ra.

Đồ Nguyên đột nhiên nghĩ đến ý nghĩ học tỷ bà kia của nàng chỉ sợ không phải là bởi vì nhìn thấy người trong trà lâu kia đánh tỷ bà mới muốn học, mà bởi vì tại trước đó nghe được tiếng dịch của Tổ Sơn thần nữ, trong lòng từ lâu đã muốn học rồi.

"Về sau tìm cho người một vị nhạc công dạy người nhạc khúc." Đồ Nguyên nói ra.

"Được." Phạm Tuyên Từ nói ra.

Đêm đã khuya, từng người tu hành.

Đột nhiên, từ xa xa, có một người hướng phía này chạy tới, linh quang trên thân người kia nổi bật trong cảnh đêm, mà tại phía sau y thì hình như có người đuổi theo.

Người chạy phía trước nhìn thấy nơi này có ánh lửa, hướng chạy hơi chệch đi, chạy về phía mấy người Đồ Nguyên nơi này. Phạm Tuyên Từ cũng nghe được động tĩnh, đứng lên nhìn về phía đó.

Rất nhanh, người kia liền đã chạy tới cách không xa trước mặt Đồ Nguyên. Đó là một người tuổi còn trẻ, theo linh quang trên người y, Đồ Nguyên có phần quen thuộc.

Đó là một tu sĩ kết Phù, chưa kết kim đan.

Chỉ là khi y chạy đến cách Đồ Nguyên không xa, đột nhiên từ trong cát chui ra một người.

Người này nhếch miệng hướng người kia cười.

Đây không phải người thuần túy, mà là mọi người đã nói nửa yêu. Miệng của gã là nhọn, tại lúc há miệng, đầu lưỡi cũng như là lưỡi rắn vậy, phân nhánh, con mắt cũng như là mắt rắn mối, có lân giáp ở phía trên. Nhìn qua phi thường đáng sợ.

Người bị truy đuổi kia nhìn thấy kẻ vừa chui từ trong cát ra thì lập tức kinh hãi, lui về sau, chỉ là người ở mặt sau lại đã đuổi theo.

Lúc này, y nhìn về phía Đồ Nguyên, vẻ mặt kỳ vọng ôm tay nói: "Tại hạ là đệ tử của Long Hồ Tịch Diệt tự, không biết Đạo trưởng có thể viện thủ một lần hay không, ngày sau tất báo đáp ân đạo trưởng viện thủ."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 9: Phía dưới Tổ Sơn

Những người truy đuổi tới cũng đều hiển lộ ra dung mạo, cũng không phải đều là nửa yêu, trong đó người cầm đầu là một nhân loại chân chính, ánh mắt già ta có phần âm trầm, loại âm trầm này không phải loại vẻ bề ngoài, mà là loại u tối thâm nhập trong xương cốt.

Người tâm chí không kiên định, bị loại ánh mắt này nhìn vào, đêm tối phải gặp ác mộng.

Xung quanh mắt già có một vòng màu đen, tựa như rất nhiều ngày chưa ngủ, nhưng Đồ Nguyên biết rõ tuyệt đối là không phải, bởi vì trên thân người này mơ hồ tản ra một loại bệnh khí. Đồ Nguyên biết, trên đời này có người khi thôn thực thiên địa linh khí thì đốt ăn chính là loại linh khí mang theo độc, cuối cùng pháp thuật của hắn cũng sẽ có khác biệt rất lớn với tu sĩ khác.

Một loại âm lãnh độc khí như có như không tại trong hư không chậm rãi lan tới gần Đồ Nguyên, chưa nói gì trước tiên đã động thủ, có thể thấy người này tuyệt đối không phải người lương thiện.

Đồ Nguyên vung tay áo lên, một mảnh thanh quang tuôn ra như gió, thổi tan những độc khí xám đen kia đi, chỉ là sau khi những độc khí đó bị thổi tan ra lại bay về phía hai vị đệ tử ở phía sau hắn. Hắn giật dử, tay xòe ra, một cái tiểu kì màu máu từ lòng bàn tay hiện ra, một mảnh linh quang bao phủ, tiểu huyết kỳ kia lớn lên theo gió, trong nháy mắt hóa thành một cái đại huyết kỳ, trên mặt cờ cuộn cuộn huyết vân, mơ hồ nghe được có tiếng rít gào như ác.

Những người đuổi theo mặt biến sắc, nhìn thấy Huyết Vân ma kỳ trong tay Đồ Nguyên thì trong lòng kinh khủng, phát hiện người mình định đánh lén giết chết căn bản cũng không phải là loại người lương thiện.

Người trên mặt tràn đầy bệnh khí kia nói ra: "Tôn giả, chúng ta không có ý mạo phạm"

Đồ Nguyên cười lạnh một tiếng, hắn rõ ràng đã động thủ đánh lén, lúc này lại nói vô ý mạo phạm.

Nghe thấy Đồ Nguyên cười nhạt, người kia lại nói tiếp: "Chúng ta là người của Thánh Linh giáo, chủ thượng là Liên Vân tôn giả, không biết vị tôn giả này có nhận biết không."

Đồ Nguyên nghe đến 4 chữ "Liên Vân tôn giả" đó, trong lòng sùng sốt, hắn cảm thấy bất khả tư nghị, Liên Vân tôn giả kia vậy mà đã nhiên thành một vị chủ thượng trong Thánh Linh giáo. Hiện tại Đồ Nguyên cũng không phải là đối với Thánh Linh giáo hoàn toàn không biết gì cả.

Thánh Linh giáo có rất nhiều tông, mỗi một tông lấy tông chủ làm tôn. Nhưng mà tại phía dưới tông chủ lại có rất nhiều chủ thượng, mỗi một chủ thượng đều là có một nhóm người nghe lệnh tại mình.

Đồ Nguyên thế nào cũng không có nghĩ đến, vậy mà sẽ có một ngày gặp gỡ người của Liên Vân tôn giả. Liên Vân tôn giả cũng chưa có tiến nhập Thánh Linh giáo bao lâu, nhưng lại đã trở thành chúa tể một phương rồi.

Nghe đến Liên Vân tôn giả, hắn lại nghĩ đến Khuyển thủ nhân Khuyển Sinh kia, ân oán giữa hai người bọn họ cũng không biết bây giờ thế nào rồi, còn có Diêu Dao, gồm cả bốn người là từ trong Tử thành trốn ra, Diêu Dao thì là đã mất đi ký ức. Đồ Nguyên thì không có chuyện gì, nhưng Liên Vân tôn giả và Khuyển Sinh thì có biến hóa lớn.

Cách Đồ Nguyên không xa trên mặt vị đệ tử Long Hồ Tịch Diệt tự kia cũng có vẻ kinh ngạc, y vốn tưởng rằng Đồ Nguyên là một vị chính khí tu sĩ, nhưng mà sau khi Đồ Nguyên xuất ra một cây huyết kỳ như vậy, y kinh hãi nghĩ lẽ nào mình gặp phải một vị tà tu.

Chỉ thấy huyết kỳ trong tay Đồ Nguyên lay động, một mảnh huyết vân cuộn ra, bốn người tới cùng vị nửa yêu chặn đường kia muốn chạy trốn, nhưng huyết vân như hồng quang cực nhanh, trong nháy mắt liền đã quấn lên những người kia.

Vị đệ tử Long Hồ Tịch Diệt tự muốn chống lại, thì phát hiện mảnh huyết quang vậy mà vòng qua mình. Ngay sau đó, liền nhìn thấy những người truy đuổi mình bị huyết quang bao vây lại, sau đó nhanh chóng khô héo, trở thành một đồng xương khô. Pháp thuật và pháp bảo trên người căn bản không có thể chống được.

Đào nhất đã thấy huyết vân thu về trong kỳ, huyết kỳ lại một lần nữa thu nhỏ, biến mất trong lòng bàn tay Đồ Nguyên.

Vị đệ tử Long Hồ Tịch Diệt tự có phần sợ, nếu như y không có đoán sai thì trong cây huyết kỳ kia có huyết ma rất đáng sợ.

Y nhìn ba người trước mặt, còn nhìn thấy trong bóng tối phía sau bọn họ có một vị nam tử đứng đó, đôi mắt ẩn hiện hồng quang. Không phải người, đó là thi mi, là một cái thi mi cường đại. Không giống thi mi khác dễ nóng dễ giận, mà như là đã có thần trí đã có phán đoán của chính mình.

"Người không phải sợ, pháp bảo là pháp bảo, người là người." Đồ Nguyên nói ra.

Đệ tử Tịch Diệt tự kia vẫn có phần không tin, Đồ Nguyên nói tiếp: "Nói tới, ta và Long Hồ Tịch Diệt tự các ngời cũng là có chút sâu xa."

"Nga, không biết Đạo trưởng cùng Long Hồ Tịch Diệt tự chúng ta có sâu xa gì?"

"Ngời có nhận thức Trần Vô Tuyệt?" Đồ Nguyên hỏi.

"Ngời biết Vô Tuyệt sư huynh?"

"Trước lúc ta kết đan, còn từng tới Long Hồ Tịch Diệt tự các ngời mượn đọc đạo thư." Đồ Nguyên mới nói xong, hần rõ ràng thở ra một hơi.

Y lại hỏi một số chuyện về Đồ Nguyên tại Long Hồ Tịch Diệt tự. Đồ Nguyên thuận miệng trả lời, sau khi y xác định Đồ Nguyên thật từng lưu lại tại trong chùa thì lại một lần nữa cảm tạ ân cứu mạng của Đồ Nguyên. Đồ Nguyên hỏi tên họ của y, y nói mình gọi là Hoàng Tinh, sau đó Đồ Nguyên lại hỏi tình hình gần đây của Trần Vô Tuyệt, y nói mình hạ sơn đã lâu không biết, nhưng mà lúc hạ sơn thì Vô Tuyệt sư huynh còn tại trên núi.

Đồ Nguyên liền nhờ y tiện thể nhắn cho Trần Vô Tuyệt, nói mình đã rời Vạn Thánh sơn, về phần đi nơi nào thì chưa định, có thể đi Thương Minh châu nhìn xem, cũng có thể sẽ đi Khổng Tước vương quốc.

Đồ Nguyên hỏi tiếp vì sao y bị người của Thánh Linh giáo truy sát, y nói là bởi vì không cẩn thận trêu chọc chúng. Đồ Nguyên cũng không có hỏi kỹ.

Đến đêm, Hoàng Tinh liền rời đi, thầy trò ba người Đồ Nguyên dẫn theo một thi mị tại lúc hùng đông lại lần nữa lên đường.

Cây Huyết Vân ma kỳ Đồ Nguyên xuất ra đi khi tối, trên huyết kỳ cuộn cuộn huyết quang, trong huyết kỳ là có một con huyết ma do quỷ yêu biến thành, nó là có thể một mực phát triển.

Đó cũng chính là điểm làm cho loại ma kỳ này trở nên đáng sợ.

Hắn đã đem Huyết Vân ma kỳ phong nhập vào trong lòng bàn tay, hiện tại hắn đang tại suy nghĩ làm thế nào đem huyết kỳ và Nhiếp Linh kỳ cảm pháp hợp vào nhau để cùng sử dụng.

Pháp thuật, pháp bảo vĩnh viễn không có phương thức sử dụng cố định nào. Nhiếp Linh Cầm Nã pháp lúc trước đến bây giờ sử dụng đã có phần lực không như mong muốn, sau này địch nhân gặp phải đều sẽ là tu sĩ kim đan trở lên.

Trong đêm tối, hắn ngồi ở đó, bàn tay xòe ra, huyết quang màu đỏ bốc lên từ lòng bàn tay hắn, huyết quang như điểm.

Thụ mị phong ấn trong lòng bàn tay trước đây kỳ thực đã sớm hóa thành đạo văn dung nhập trong tay, không còn có sinh mệnh.

Huyết quang ở lòng bàn tay nhấp nhô, hắn không ngừng khống chế, cảm thụ, đột nhiên vùng tay lên, một mảnh huyết quang chênh lệch không đồng đều, xa xa một con sa hạt bị huyết quang ảnh hưởng đến, trong nháy mắt khô, huyết quang cuộn ngược về, chìm vào trong bàn tay, biến mất không thấy.

Nhìn về phía nam, đó là Tổ Sơn, cao to hùng hồn, liên miên một mảnh.

Hắn nghĩ, có một ngày nhất định phải đi lên Tổ Sơn nhìn xem, phong cảnh ở đó nhất định cực đẹp.

Y nguyên đi tới trong biển cát, hắn không ngừng luyện cách dùng Huyết Vân ma kỳ ở trong lòng bàn tay, đêm tối thì dạy đạo thư cho Khúc Nguyên Tuyền.

Chậm rãi, bọn họ đi ra biển cát, cát vàng mênh mông kia, một mảnh khô vàng kia biến mất trong mắt, lại một lần nữa đi dọc theo Tổ Sơn, lại một lần nữa đi tới dải bờ lạc dưới chân Tổ sơn này.

Tại Đồ Nguyên nhìn đến, bộ tộc ở dưới chân Tổ Sơn này phi thường có đặc sắc, tựa như những dân tộc thiểu số ở kiếp trước vậy, bọn họ tôn thờ Thần Nữ của Tổ linh sơn, không quản lui tới là những người nào, nơi đây luôn luôn cuộc sống yên tĩnh, mà pháp thuật cũng có đặc sắc của riêng mình.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 6 - Chương 10: Khuyển Thủ nhân - Khuyển Sinh

"Lúc đó, khi Đạo trưởng đi ngang qua đây thì Tuyền Tử cô nương còn chỉ là một nữ hài, bây giờ đã là một cô nương rồi. Tối, uống chén Khổ Dữu trà."

Lúc này Đồ Nguyên đang ngồi ở trong một tòa nhà Thiết thụ mộc thật lớn. Đây tuy tuy là gỗ, nhưng mà loại cây gọi là cây Thiết Thụ này vô cùng cứng rắn, người vùng này dựng nhà đều là dùng loại cây này, con kiến cũng cắn không được.

Khổ Dữu trà là một loại trà đặc biệt ở nơi đây. Vừa uống thì thấy cay đắng, nhưng mà uống xong một chén sẽ thấy có một mùi thơm ngát và mát mẻ dâng lên trong thân thể.

"Uống trà này, muối tại vùng này sẽ không tới gần."

Nói chuyện chính là một trung niên nhân, tại nhiều năm trước, khi Đồ Nguyên đi ngang qua nơi đây thì hắn còn là một người trẻ tuổi đi theo bên người tộc trưởng, hiện tại hắn đã là tể tự trong bộ tộc rồi.

Lúc đó Đồ Nguyên chính là tại nơi đây nói chuyện với lão tể tự kia, bây giờ lại đến, lão tể tự đó đã không còn rồi.

Khi đó Phạm Tuyên Từ từng uống qua, nhưng lúc đó nàng chỉ uống một ngụm đã ói ra, bây giờ uống, tự nhiên sẽ không giống như năm đó, một hơi uống hết một chén.

Niếp ả sĩ nhìn Phạm Tuyên Từ một ngụm uống hết, cười nói với Khúc Nguyên Tuyền, người cũng uống một chút, rồi nơi đây rồi nhưng sẽ không được uống.

Khúc Nguyên Tuyền nhắc lên uống một ngụm, sau đó trán lập tức nhũn lại, mặt nó cũng nhả hỏ, năm đó Phạm Tuyên Từ vừa uống vào trong miệng lập tức phun ra.

Niếp ả sĩ nhìn Khúc Nguyên Tuyền, lại nhìn nhìn Đồ Nguyên nói ra: "Hai người đệ tử của Đạo trưởng không giống nhau."

Khúc Nguyên Tuyền tuy rằng thấy đắng, nhưng vẫn là nuốt được xuống, sau đó tại trước mặt sư phụ và sư tỷ còn có Niest ả sĩ, nó y nguyên là bụng chén trà uống tiếp một ngụm, sau đó giống như uống thuốc từng ngụm uống hết. Năm đó Phạm Tuyên Từ vừa uống vào trong miệng lập tức phun ra, còn khiến Đồ Nguyên và tể tự năm đó có phản bối rồi.

Năm đó Niest ả sĩ đã thấy qua, bây giờ gặp lại. Cho nên hắn nói Đồ Nguyên thu hai đệ tử có khác biệt.

Đồ Nguyên cười cười, nói: "Chẳng qua là nghe lời mà thôi."

Niếp ả sĩ cười: "Trên đời này ít nhất chính là người nghe lời, rất nhiều người mặt ngoài nghe lời, kỳ thực trong lòng cũng không nghe lời. Lần này đạo trưởng lại đi ngang qua nơi đây, là muốn về Thông Minh quan sao?"

"Xác thực là định đi vào đó nhìn xem." Đồ Nguyên nói ra.

"Vậy cầu chúc đạo trưởng thuận buồm xuôi gió." Niest ả sĩ nói ra.

Đồ Nguyên dẫn theo đệ tử đi ra. Rồi đi, ra khỏi trại này, mang theo thi mị rồi đi.

Lúc ra cửa trại, hắn nhìn thấy một người tuổi trẻ vội vã đi vào.

Y quay đầu lại nhìn nhìn, rồi đi thẳng về phía Niest ả sĩ. Hắn chỉ quay đầu lại nhìn một cái, cũng không có dừng, một đường đi tới trước, chỉ là tại đêm tối, khi bọn hắn muốn tá túc lại một cái bộ tộc ở ven đường thì phát hiện bộ tộc này như sắp gặp đại địch.

Bộ tộc này năm đó Đồ Nguyên cũng từng ở lại qua, cũng may những người năm đó gặp qua hắn còn sống, nhận ra hắn, đem hắn mời vào trong.

Đồ Nguyên hỏi có chuyện gì, trại chủ nói cho hắn, có người của Thánh Linh giáo sống ở vùng này, nghe nói người của Thánh Linh giáo bị giết rồi, một vị chủ thượng của Thánh Linh giáo tới.

Đồ Nguyên nghĩ đến mấy cái nửa yêu và người bị mình giết kia, suy nghĩ người khả năng xuất hiện có phải hay không là Liên Vân tôn giả.

"Vị kia của Thánh Linh giáo có phải làm gì với nơi này hay không?" Trại chủ trái lại không lo lắng, nói ra: "Dưới Tổ Sơn, không có người dám tùy ý giết chóc, tùy ý sát hại con cháu của Tổ Sơn, Thánh Linh giáo cũng không dám, thần nữ không cho phép người khinh nhờn Tổ Sơn."

Đến đêm Đồ Nguyên ở lại nơi đây, chỉ là nghỉ ngơi đến nửa đêm, đột nhiên có người đến gõ cửa tại.

Đồ Nguyên đứng trước cửa sổ phòng, nhìn ở cửa trại đứng một người với hắc bào trùm thân, nhìn qua y rất nhỏ gầy, trên mặt cũng có vải đen che khuất, chỉ lộ ra đôi mắt, hơi cúi đầu, con mắt cũng không rõ lắm.

Khi Đồ Nguyên nhìn thấy người này, trong nháy mắt liền nghĩ đến một người. Khuyển Thủ nhân Khuyển Sinh kia.

Y thế nào lại xuất hiện ở đây, tuy rằng Đồ Nguyên thấy không rõ mặt y, nhưng mà cảm giác đầu tiên lại chính là y. Hắn không biết Khuyển Thủ nhân vì cái gì lại đến đây.

Hắn nhìn thấy Khuyển Thủ nhân kia cũng không có được cho vào. Lai lịch thần bí như thế, người che mặt giấu tên, người trong trại là sẽ không để tiến vào, dù cho là ban ngày cũng sẽ không cho vào.

Chỉ là tại lúc bọn hắn đang nói chuyện, thì ở trong trại, trại chủ đột nhiên nhìn về phía Đồ Nguyên, mà Khuyển Thủ nhân kia cũng nhìn tới. Trong đêm tối, mắt Đồ Nguyên cũng không có bị bất cứ ảnh hưởng gì, hắn nhìn thấy hai mắt người kia là màu nâu mờ, xác thực là hai mắt của Khuyển Thủ nhân.

Y là tới tìm mình, Đồ Nguyên suy đoán, tuy rằng đối với việc Khuyển Thủ nhân biết rõ mình đang tại nơi đây thì hẳn có phần ngoài ý muốn, nhưng hẳn cũng không khó lý giải. Hẳn biết, thường thường loại nửa người nửa yêu này sẽ có một ít thần thông quý dị.

Không đợi trại chủ sai người tới mời, Đồ Nguyên đã tự đi đến cổng trại.

Trại chủ tại nơi đó.

"Hắn nói là tìm người." Trại chủ nói ra.

Đồ Nguyên gật gù đầu, đi tới trước mấy bước, hỏi: "Người tìm ta?"

"Người cùng ta đi giết hắn." Khuyển Thủ nhân nói.

Đồ Nguyên cau mày, có khả năng Khuyển Thủ nhân này là bởi vì không giao tiếp nhiều, nên khi cất lời thì có phần không rõ ràng.

Bất quá, Đồ Nguyên từng tại trong Tử thành thấy y bị Liên Vân tôn giả dùng dây xích trói lại, tại dây xích được buông lỏng liền lập tức chạy trốn, hơn nữa còn tại Long Trì thiên cung thấy y muốn giết Liên Vân tôn giả, cho nên Đồ Nguyên khẳng định y là nói giết người, và người y nói giết là Liên Vân tôn giả, hơn nữa Liên Vân tôn giả phòng chừng cũng tại vùng này.

"Vì sao ta phải đi theo người?" Đồ Nguyên hỏi.

"Hắn, sẽ, giết người." Khuyển Thủ nhân nói ra.

Đồ Nguyên sững sốt, suy nghĩ một chút lời y nói, lại nghĩ tới Liên Vân tôn giả, thầm nghĩ, lẽ nào Liên Vân tôn giả thật là muốn giết chết hết cả ba người còn lại?

"Hắn ở đâu?" Đồ Nguyên hỏi.

"Người đi theo ta." Giọng Khuyển Thủ nhân rất quái lạ, không giống như là giọng nói nhân loại. Trước đây Đồ Nguyên cũng chưa từng nghe qua y nói chuyện, nếu là người không biết chỉ sẽ cảm thấy giọng người này quý dị, nhưng Đồ Nguyên biết rõ, bởi vì bản thân y cũng không phải là thuần nhân loại, hơn nữa đại khái là rất ít nói chuyện.

Ở bên cạnh, trại chủ nhìn thấy Đồ Nguyên tựa hồ có dao động, kéo Đồ Nguyên kéo đến một bên, nói: "Người này thần bí, trên người có khí tức không phải người, người phải cẩn thận, tốt nhất không nên đi."

Người ở đây tuy rằng rất bài xích ngoại nhân, nhưng nếu đã được bọn họ tiếp nhận, bọn họ sẽ coi người là bằng hữu.

"Không sao, người này ta đã gặp, ta biết rõ y muốn đi làm chuyện gì, sau hừng đông ta sẽ trở về." Đồ Nguyên nói ra. Hắn đã quyết định đi cùng Khuyển Thủ nhân này. Bởi vì hắn cũng muốn đi nhìn xem Liên Vân tôn giả kia đã trở thành nhân vật dạng gì, nếu như có dịp, nhân cơ hội giết chết, cũng không phải không thể.

Hắn đi nói mấy lời với Phạm Tuyên Tử và Khúc Nguyên Tuyền, sau đó để thi mị Xa Bì ở lại, hắn theo Khuyển Thủ nhân đi ra trại.

Khuyển Thủ nhân ra khỏi trại liền hướng một phương hướng chạy đi, thân thể mềm mại, nhưng mà lại quái dị, không có chút tiếng động, như là dung nhập trong bóng tối.

Thân ảnh Đồ Nguyên cũng là chìm vào hắc ám, lặng yên không một tiếng động đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 6 - Chương 11: Thiếu nữ

Khuyển Thủ nhân ở phía trước, thân hình như có như không. Đồ Nguyên bám sát theo sau, hiện tại, trên trời mây rất dày, lúc này cũng không có ánh trăng.

Giữa núi rừng côn trùng kêu vang, có dã thú thường lui tới. Chúng không phát hiện ra có hai người lướt qua cạnh mình, dù cho là phát hiện cũng là đi qua rồi mới phát hiện, giật mình nhảy tránh, nhanh như chớp chui vào chỗ sâu trong rừng rậm, hù dọa cho một đám sâu bọ dọc đường không dám lên tiếng.

Một đường đột đi, Khuyển Thủ nhân ngừng lại, y chồm hổm tại dưới một thân cây, trong nháy mắt liền biến mất không thấy, giống như là một tảng đá đen ở đó, dù cho là mắt Đồ Nguyên cũng không nhìn thấy, nhưng hẳn biết rõ, Khuyển Thủ nhân ngồi xổm ở đó.

Hắn đi tới bên cạnh, dựa vào bên cạnh thân cây, rất nhanh dung nhập vào trong cảnh đêm, không chút dấu vết, như là chưa từng có xuất hiện qua, hắn trốn vào trong âm dương.

Khuyển Thủ nhân nhìn nhìn Đồ Nguyên, trong tai đột nhiên nghe được tiếng Đồ Nguyên: "Người là làm thế nào biết được ta ở đó?"

"Ta, có thể... Người được..... Mùi của ... người." Khuyển Sinh nói ra.

Đồ Nguyên lúc này mới biết được, đó hẳn là thiên phú của y. Hắn nghĩ, Khuyển Thủ nhân có thể một mực đuổi theo Liên Vân tôn giả, đại khái cũng là bởi vì có thiên phú này.

"Người, còn nhớ rõ chuyện trước đây không?" Đồ Nguyên hỏi: "Ta là nói tới, chuyện xảy ra trước khi đi ra Từ thành."

Đồ Nguyên không có nghe được trả lời, qua một lúc lâu sau, khi Đồ Nguyên cho rằng y sẽ không trả lời thì y lại trả lời rồi.

"Ta không nhớ rõ, nhưng ta biết, ta nhất định phải giết chết hắn." Khuyển Thủ nhân trả lời.

Mong muốn đó của y là không hề có lí do, giống như là dấu ấn từ trong sinh mệnh, là sứ mệnh, là cừ hận thâm nhập trong xương cốt, Đồ Nguyên kỳ thực là biết rõ vì sao, có thể tưởng tượng năm đó y bị Liên Vân tôn giả lấy hắc thiết liên xích lại thì trong lòng cừ hận cỡ nào, thế cho nên tại mắt đi ký ức vốn có, nhưng vẫn không cách nào quên loại cừ hận này.

"Vậy vì sao người lại tìm đến ta. Trên đời này có nhiều người như vậy." Đồ Nguyên hỏi tiếp.

"Ta không biết." Khuyển Thủ nhân lại một lần nữa trầm mặc rất lâu mới nói.

Đồ Nguyên suy đoán có thể là tại trong Thần Điện ở Từ thành kia, mình trong lúc vô ý giúp y thoát thân, tại trong lòng y lưu lại vết tích, loại nửa yêu như thể này, tâm linh là yếu đuối mà mẫn cảm.

Đồ Nguyên hướng phía trước nhìn tới, tại phía trước có một cái trại, an tĩnh vô cùng, bất quá, Đồ Nguyên đoán được đại khái là Liên Vân tôn giả khả năng ở tại trong trại này.

Đồ Nguyên cũng không quen thuộc trại này, bất quá hắn cũng biết, trại này tên là Bạch Ly trại, trong trại sở trường nuôi dưỡng một loại tà vật tên là Bạch Ly, Bạch Ly đó không phải sinh linh, mà là tử linh, do người đem bắt sống chôn sống dưới đất, sau đó dùng phương thức đặc biệt chế thành một loại tà linh chuyên môn che chở trại.

Ngoại trừ người của Bạch Ly trại tiến vào trong đó, nếu như không chủ nhân của nó cho phép, rất khó tiến vào.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao sau khi đến đây Khuyển Thủ nhân không tiếp tục hành động. Y là đang đợi.

"Xác định hắn ở bên trong này sao?"

"Xác định."

"Người có thể vào hay không?" Đồ Nguyên hỏi.

Nếu như Khuyển Thủ nhân không thể đi vào, vậy thì một mình Đồ Nguyên tất nhiên sẽ không đi vào, Bạch Ly trại này cũng không phải là một nơi thiện, hơn nữa khi tiến vào nếu tìm đến Liên Vân tôn giả thì phải làm sao bây giờ, hắn không xác định mình nhất định có thể im ắng thoát khỏi Liên Vân tôn giả.

Khi Liên Vân tôn giả tại Long Trì thiên cung đã cường đại như vậy, nhiều năm trôi qua rồi, tuy rằng mình cũng đã kết kim đan, nhưng hắn vẫn không tin Liên Vân tôn giả sẽ kém hơn mình, hơn nữa khí tức mà Khuyển Thủ nhân hiện tại thể hiện ra ngoài cũng không yếu hơn mình.

"Có thể." Khuyển Thủ nhân rất khẳng định.

Nghe Khuyển Thủ nhân trả lời khẳng định, hắn có phần ngoài ý muốn. Hắn cũng sẽ không cho rằng Khuyển Thủ nhân không rõ ràng lắm tình huống của Bạch Ly trại kia, y khẳng định đã xem qua Bạch Ly trại rồi mới đến tìm mình.

"Chúng ta đi vào đi." Đồ Nguyên nói.

"Người có thể đi vào?" Khuyển Thủ nhân hỏi ngược lại một câu.

Một câu này có thể khẳng định Khuyển Thủ nhân biết rõ tình huống của Bạch Ly trại.

"Có thể." Đồ Nguyên đồng dạng đáp lại, rất khẳng định.

Sau đó thân thể Khuyển Thủ nhân đột nhiên động rồi, chỉ thấy y ngay tại chỗ lăn một cái, đúng là trực tiếp hóa thành một con cự khuyển màu đen mờ, cự khuyển nhào vào hư không liền biến mất.

Đồ Nguyên cũng không có bị bỏ rơi chút nào, một bước bước vào hư vô.

Đi tới trước Bạch Ly trại, trong mắt hắc, bên ngoài phía dưới trại có một vòng hoa lớn màu trắng, những hoa này nhiều năm không tàn, tại trong mắt người thường đó là hoa, mà tại trong mắt Đồ Nguyên thì đó là từng con Bạch Ly, biết thực người hồn phách, vô cùng tàn ác đáng sợ, những xà trùng thú kiến kia căn bản là vào không được Bạch Ly tộc này.

Đồ Nguyên nhìn thấy Khuyển Thủ nhân biến thành cự khuyển, như khói nhẹ trực tiếp nhảy vào hàng rào Bạch Ly trại, hắc cũng không muốn bị tụt lại sau.

Thân thể chìm vào âm dương hư vô, xuyên qua hàng rào, vô thanh xuất hiện tại trong Bạch Ly trại.

Tại vùng này, Bạch Ly trại tính là tương đối tách biệt, hắc trước sau hai lần đi ngang qua, cũng không có tiến vào trại này.

Nhưng Liên Vân tôn giả lại vào ở lại nơi đây.

Sau khi tiến vào trại, nhìn thấy phía xa xa Khuyển Thủ nhân đang tại trong góc ngách một cái nhà gỗ, hắc xuất hiện ở bên cạnh, cự khuyển lại một lần nữa hóa thành một người. Y đưa tay chỉ chỉ phía trước.

Nơi đó đang có một cái nhà gỗ cao to. Sau đó Đồ Nguyên nhìn thấy trong tay y xuất hiện một sợi cự liên màu đen, so sánh với trước đây, Đồ Nguyên thấy hắc liên này rõ ràng thô to hơn rất nhiều, hơn nữa mặt trên có màu đen hỏa điểm thiêu đốt.

Sau khi y lấy ra hắc liên, không có dừng lại chút nào liền đi về phía nhà gỗ kia.

Chỉ là y cũng không có trực tiếp vào nhà, mà lay động hắc liên trong tay, vung mạnh về phía nhà gỗ, hắc liên vậy mà trực tiếp xuyên thấu nhà gỗ, đâm vào trong nhà gỗ, hắc liên rung rẩy thẳng tắp.

Hắc liên này không đơn giản, Đồ Nguyên không biết y làm thế nào luyện chế được, tựu tại trong nháy mắt y vung thẳng thiết liên, Đồ Nguyên cảm ứng được người trong phòng.

Trong tay hắc liên xuất hiện một cây châm đỏ đậm, vẩy ra.

Đó là Hạt Vĩ châm.

Một vệt quang hoa đỏ đậm từ thiết liên chìm vào bên trong phòng.

Tại trong phòng, một thiếu nữ bị một cây hắc liên khóa lại, vẻ mặt nàng kinh sợ, tại trên tay nàng đang cầm một con rối. Phía dưới ánh sang ngọn đèn, thấy khuôn mặt ngạc nhiên và sợ hãi của thiếu nữ kia.

Đúng lúc này, một vệt quang hoa đỏ đậm cực nhanh lao tới mi tâm nàng.

Đây căn bản không phải là Liên Vân tôn giả kia.

Tại trong chớp mắt hồng quang sẽ đâm vào mi tâm thiếu nữ thì vệt hồng quang kia lại bẻ quặt vòng qua thiếu nữ kia, biến mất theo phương hướng lao tới.

Tại ngoài phòng, Đồ Nguyên đưa tay chụp một cái, Hạt Vĩ châm đã trở về trong tay, thấp giọng mà hấp tấp nói: "Đi mau."

Vừa nói xong liền xoay người cất bước sải bước vào không trung, cả người trong nháy mắt tiêu thất.

Đúng lúc này, toàn bộ trại nổi lên sương mù, một mảnh sương mù trắng xóa, trong sương mù xuất hiện từng con bạch ly (báo trắng) xuất hiện, nhảy ra hư không, đúng là bay thẳng đến Đồ Nguyên, tấp tới.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 6 - Chương 12: Trở lại Long Khê cốc

Tại nơi đây, trong mỗi một trại đều có trận pháp quỷ dị.

Khi từng con Bạch Ly quỷ dị theo trong hư vô lao ra nhằm mình cán tới thì hắc biết rõ mình và Khuyển Thủ nhân đã trúng mai phục. Trúng mai phục của Liên Vân tôn giả kia, nếu như mình thất thủ (lỡ tay) với thiếu nữ kia thì sự tình sẽ càng thêm phiền phức.

Trong tay hắc đã hiện ra một thanh Như Ý. Như Ý xẹt qua hư không, mặt mờ sương trắng vô pháp tới gần, mà những Bạch Ly nhào về phía hắc thì bị biến mất trong thanh quang của Như Ý. Hắc nhìn xuống dưới, chỉ thấy hắc y trên người Khuyển Thủ nhân đã bị Bạch Ly xé thành từng sợi, tuy rằng nơi hắc liên đi qua, những Bạch Ly kia đều trong nháy mắt vỡ tan, nhưng Bạch Ly trong sương trắng lại như là vô tận vô hạn vậy.

Thiếu nữ trong nhà gỗ đã đi ra, trong tay nàng còn cầm một con rối, trên mặt tràn đầy vẻ nghi hoặc, nhìn Khuyển Thủ nhân bị vô số Bạch Ly vây công, lại

nhìn nhìn Đồ Nguyên đang tại không trung.

Một chỗ khác, một người đi ra, lạnh lùng nhìn Khuyển Thủ nhân, lại nhìn Đồ Nguyên.

Mà từ trong trại cũng có người đi ra, nhưng chỉ một ít người.

"Tới." Đồ Nguyên lớn tiếng nói.

Ở phía dưới, Khuyển Thủ nhân nghe được lời này, hắc liên trong tay đột nhiên vấy về phía Đồ Nguyên, trên hắc liên bùng bùng hắc diễm, như xuyên thấu hư vô. Đồ Nguyên đưa tay chụp vào hư vô, đã bắt được hắc liên kia, tiếp đó cất bước bước lên không trung phía trên. Lôi kéo Khuyển Thủ nhân trong nháy mắt biến mất trong hư vô, dù cho là Bạch Ly không ngừng nhào ra từ trong sương trắng hư vô cũng vô pháp ngăn cản.

Trong Bạch Ly trại, thiếu nữ kia nhìn nơi Đồ Nguyên biến mất, vẻ mặt suy tư, mà theo trong sương trắng, có một lão già đi ra. Tại cạnh lão cùng theo một hắc bào nhân.

"Diệu Linh. Ngươi không sao chứ?" Lão già hỏi.

Thiếu nữ lắc đầu, nằng nhìn nhìn con rối trong tay, nói: "Con rối của tôn giả rất có ý tứ."

Tôn giả kia cười cười, nói: "Một cái con rối thể thân, tay nghề này nếu như Diệu Linh muốn học, có thể truyền cho ngươi."

"Vậy thì cảm tạ tôn giả." Thiếu nữ tên là Diệu Linh nói ra.

Lão nhân bên cạnh tôn giả kia thì nói với Diệu Linh: "Diệu Linh, không có việc gì là tốt."

"Không có việc gì gia gia, hai người vừa rồi là người nào?" Thiếu nữ Diệu Linh hỏi.

Liên Vân nói: "Là hai cừu gia của mẫu, các ngươi không cần để ý."

"Bọn họ là người gì a?" Thiếu nữ Diệu Linh hỏi tiếp.

"Một cái là yêu khuyển ta nuôi, còn một người kia thì là có cừu giết con ta." Liên Vân trả lời.

Thiếu nữ Diệu Linh nhú nhú mày, tiếp đó nhìn sương trắng trong trại. Sau khi lên tiếng chào, nàng trở lại trong phòng, bỏ con rối xuống. Nàng biết, đây là một con rối thể thân chân chính, vừa rồi mình xem một chút đã chính thức chết thay người khác rồi.

Nàng đi tới bên cạnh cửa sổ, mở ra, một màn vừa rồi kia còn hiện trong mắt, nàng chưa từng có nghĩ tới cái chết cách mình gần như thế. Là người kia sau cùng thu tay, cho nên mình mới không có chết.

Gia gia có biết Liên Vân tôn giả này muốn để mình làm thể thân không? Thiếu nữ Diệu Linh suy nghĩ.

Nàng nhìn bầu trời, đột nhiên, từ trong hư vô, có một con cự khuyển nhảy ra, nhảy thẳng tới người Liên Vân tôn giả.

Liên Vân tôn giả hiển nhiên không có đoán tới Khuyển Thủ nhân vậy mà đã đi còn quay lại, đen mò cự khuyển tựa như mảnh hổ, trực tiếp đem Liên Vân tôn giả đánh gục, há miệng cắn lên trên cổ Liên Vân tôn giả.

Chỉ là sau khi bị cắn, cổ lại không có máu chảy ra, trái lại là hóa thành một cái con rối.

Cự khuyển phát hiện mình không có cắn được chân thân, lập tức nhào vào hư không, nó muốn rời đi.

Chỉ là vào thời điểm này, phía trước bay xuống một đám người giấy, tại trong hư không trong nháy mắt biến hóa, người giấy ban đầu mỏng manh tàn nát ra linh quang, nhanh chóng trưởng lớn, hóa thành người.

Trong tay nâng một hạt châu màu đen, hạt châu tỏa ra hắc quang, vọt về phía cự khuyển kia.

Đúng lúc này, trong bầu trời vút ra một vệt thanh quang, một thanh Như Ý đánh thẳng tới Liên Vân tôn giả. Tại Thất Bảo Như Ý nện xuống, trong nháy mắt lại một lần nữa hóa thành một cái người giấy, vỡ vụn lơ lửng tại không trung. Thân thể Đồ Nguyên hiển lộ, vung tay lên, một vệt quang hoa đỏ đậm chìm vào hư không, trong không trung cách không xa, một bóng người giống như chột lóe rồi biến mất, phát ra một tiếng kêu đau đớn.

"Các ngươi thật to gan, còn dám tiến vào Bạch Ly trại." Trại chủ Bạch Ly trại giận dữ, tay đánh ra pháp quyết, trong toàn bộ trại tuông sinh sương trắng, một con Bạch Ly lao ra khỏi hư không.

"Trại chủ, chúng ta không có ý đối địch với Bạch Ly trại, chỉ là người vừa rồi kia là người của Thánh Linh giáo Tà Linh tông, tàn ác vô cùng..." Đồ Nguyên nói ra.

"Ta không quản hắn là người nào, nhưng các ngươi đã hai lần tiến vào trại của ta, vậy thì đừng nghĩ ra đi rồi." Trại chủ Bạch Ly trại giận dữ nói.

Nhưng Đồ Nguyên cũng không để ý đến lão. Hắn phát hiện mình vô pháp lại tìm được Liên Vân liền xoay người mang theo Khuyển Thủ nhân rời đi.

Đi lại tự nhiên, xuất nhập không ngại.

Đồ Nguyên mang theo Khuyển Thủ nhân đi ra Bạch Ly trại. Khuyển Thủ nhân nói y muốn đuổi theo Liên Vân, Đồ Nguyên một mình trở về.

Đối với chuyện này đột nhiên hành sự, hẳn cũng không có gì hối hận hoặc là nghĩ gì khác, giết không được cũng không quan trọng.

Trở lại trong trại đang tá túc, trực tiếp gọi Phạm Tuyên Từ dậy, sau đó hướng trại chủ cáo từ rồi đi.

Một đường ly khai vùng Tô Sơn này, tại lúc hừng đông, hẳn nghe được trên Tô Sơn truyền đến tiếng địch du dương và không linh.

Vô luận là Đồ Nguyên hay là Phạm Tuyên Từ, tại giờ phút này nhìn về phía trên núi, chỉ thấy ở đỉnh núi rất xa có một nữ tử đứng ở ngọn cây, thổi địch.

Bộ váy hai màu hắc bạch kia tại trên nền núi xanh thùy mặc này, hiển ra vẻ không linh, mỹ lệ.

Dù cho Xa Bỉ thi mị cũng có phần lắng nghe nhập thần.

"Đi thôi." Sau khi nghe một hồi, Đồ Nguyên kêu bọn họ khởi hành.

Từ sáng sớm đi tới đêm tối, trong tai bọn họ luôn đều có địch âm kia. Đã nhìn không thấy bóng hình Tô Sơn thần nữ, nhưng địch âm vẫn còn. Đồ Nguyên cũng phân không rõ là địch âm nhiều tâm, y nguyên không tiêu tan, hay là địch âm còn đang thổi.

Khúc Nguyên Tuyền hỏi Đồ Nguyên, vì sao địch âm có thể truyền xa như vậy, Đồ Nguyên nói chờ khi tu vi của nó đến trình độ nhất địch, nói một câu lời nói, khắp thiên hạ đều có thể nghe.

Nó trùng lớn mắt, cảm giác bất khả tư nghị, sau đó nói sự tỷ có thể, nó không thể.

Đồ Nguyên hỏi vì sao.

Khúc Nguyên Tuyền nói giọng sự tỷ lớn, thiên phú tốt, hẳn là có thể tu thành pháp thuật như vậy.

Phạm Tuyên Từ nghe xong, vỗ lên đầu nó một cái, nói điều này không quan hệ với giọng nói to hay không.

Tiếp tục đi hai ngày, đi tới một nơi làm Phạm Tuyên Từ rất cao hứng, bởi vì nàng là được điểm linh ở nơi đây, từ đó bước lên con đường tu hành, tại nơi đây nàng học được phương pháp thực khí.

Bọn họ đến Long Khê cốc, nơi đây có một vị Nghệ Vân tôn giả.

Rất xa liền nhìn thấy trên không trung Long Khê cốc đoá đoá tường vân thùy khí thiên điều, cảnh tượng bình hòa.

Đi tới trước Long Khê cốc, có một người từ trong cốc đi ra, là một người tuổi còn trẻ.

"Mấy vị tới Long Khê cốc ta có chuyện gì?" Thanh niên nhân hỏi.

"Đi qua nơi đây, đặc biệt tới bái phỏng tôn giả." Đồ Nguyên nói ra.

"Tôn giả thân du thiên địa, không gặp khách, chư vị mời trở về đi." Thanh niên kia nghiêm trang nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 6 - Chương 13: Chuyện cũ như gió

Năm đó Đồ Nguyên dẫn theo Phạm Tuyên Từ tới nơi này thì cũng bị người ngăn cản ở bên ngoài, dùng lý do cũng là như thế. Chỉ là năm đó cũng không phải người này. Hẳn minh bạch, người thích thanh tĩnh như Nghệ Vân tôn giả, đệ tử của hắn tự nhiên sẽ giúp hắn ngăn cản người đến đây bái phỏng.

Đồ Nguyên rất rõ ràng, nếu như mỗi một người lai lịch bất minh đều nhận lời gặp gỡ, vậy thì Nghệ Vân tôn giả không còn thời gian để tu hành rồi. Người thân du thiên ngoại là không nguyện ý luôn bị quấy rầy.

"Vậy không biết khi nào tôn giả có thể tĩnh lại?" Đồ Nguyên hỏi.

"Tôn giả thân du thiên ngoại, hoặc là một năm, hoặc là mấy năm, không nhất định, chư vị, còn là mời trở về đi."

Hiển nhiên, bọn họ cũng chưa có gặp qua đám người Đồ Nguyên, nhìn qua giống như có gia đình phải nuôi, cũng không biết gặp sư tổ làm gì, nhưng mà lấy kinh nghiệm của gã cùng lời dặn dò của sư phụ, chỉ cần là người không nhận biết, không có bái thiếp tới gặp sư tổ, thì đều phải ngăn cản ở bên ngoài.

"Vậy xin hỏi, khi nào tôn giả tỉnh lại?" Đồ Nguyên hỏi.

Đồ Nguyên biết rõ, người như Nghê Vân tôn giả vậy, mỗi một đoạn thời gian đều sẽ tỉnh lại một hồi, hồi mấy câu có chuyện gì hay không, mà thời điểm đó thì cơ bản đã định sẵn, mọi người đến bái phỏng tại lúc hắn tỉnh lại sẽ đến bái kiến. Đây cũng là nguyên nhân vì sao Đồ Nguyên hỏi như vậy.

Tu sĩ trẻ tuổi kia nhìn nhìn Đồ Nguyên, gã quan sát một hồi, nói: "Mười lăm tháng này, tôn giả sẽ tỉnh lại."

Gã nhìn ra khí chất Đồ Nguyên bất phàm, trên người có một loại khí tức mà tu sĩ khác không có. Tuy rằng Đồ Nguyên không có hiện lộ ra tu vi, nhưng người tu sĩ trẻ tuổi này vẫn theo trong ánh mắt Đồ Nguyên, thấy được loại bình thần mà chỉ có trên người tu sĩ cảnh giới đan đạo mới có.

Gã không thể nói ra được, giống như là ánh nắng sáng sớm chiếu lên giọt sương trên lá xanh, cảm giác đặc biệt thuần tịnh mà lại sinh động. Đây là cảm giác gã nhìn thấy được trong mắt Đồ Nguyên, hoặc là nói một loại cảm giác gã cảm nhận được từ trên người Đồ Nguyên.

"Mười lăm tháng này, còn có ba ngày, vậy ta ở đây chờ vậy." Đồ Nguyên nói ra.

"Không biết tên họ chân nhân là?" Tu sĩ trẻ tuổi kia hỏi.

"Đồ Nguyên." Đồ Nguyên đáp, tiếp đó lại chỉ chỉ Phạm Tuyên Tử: "Hơn mười năm trước, ta đưa nàng tới đây gặp qua tôn giả. Là tôn giả giúp nàng khai linh dẫn lên con đường tu hành."

Tu sĩ trẻ tuổi kia kinh ngạc nhìn về phía Phạm Tuyên Tử, lui về phía sau một bước, hành lễ nói: "Thì ra là bạn bè của tổ sư và sư thúc tới, đệ tử không biết."

Nói xong, tu sĩ trẻ tuổi dẫn họ vào cốc. Trong Long Khê cốc có khách phòng chuyên cấp bằng hữu của sư môn ở lại.

Sau khi vào cốc, gặp được một người. Chính là tu sĩ năm đó ngăn cản Đồ Nguyên vào cốc. Y tên là Sư Bá Vũ, coi như là đệ tử của Nghê Vân tôn giả.

Nghê Vân tôn giả là không thu đệ tử. Nếu có thể được đến ông ta chấp nhận liền có thể ở lại bên cạnh ông ta. Tuy rằng bọn họ đối ngoại xưng là đệ tử của Nghê Vân tôn giả, nhưng Đồ Nguyên biết, bọn họ không phải, cũng giống như Phạm Tuyên Tử, nhiều nhất chỉ là một đệ tử ký danh, thậm chí còn không bằng Phạm Tuyên Tử, Phạm Tuyên Tử còn là được Nghê Vân tôn giả khai linh.

Sư Bá Vũ nhìn thấy Đồ Nguyên thì rất ngoài ý muốn, đối với y mà nói, Đồ Nguyên là một cái hồi ức phi thường không tốt.

Bất quá, sự tình trôi qua nhiều năm, trái lại cũng không có cừu hận gì. Nhưng y cũng không nghĩ hoan nghênh thầy trò Đồ Nguyên, trực tiếp để tu sĩ trẻ tuổi trước mặt mình dẫn Đồ Nguyên tới khách phòng ở lại.

Long Khê cốc y nguyên là giống như thường ngày như vậy, quanh quẩn. Người trong cốc cũng không có nhận biết thầy trò Đồ Nguyên, bất quá, chỉ có một ít người chú ý tới Đồ Nguyên, càng nhiều ánh mắt là đặt ở Xa Bi thì mị.

Đồ Nguyên ở lại nơi đây. Ba ngày sau, Nghê Vân tôn giả thân du trở về. Ông ta rất cao hứng gặp được Đồ Nguyên và Phạm Tuyên Tử. Đồng thời khảo giáo chuyện tu hành của Phạm Tuyên Tử một cái.

Phạm Tuyên Tử trái lại không sợ chút nào, biểu diễn hết bản lĩnh của mình cho Nghê Vân tôn giả xem.

Nghê Vân tôn giả có phần ngoài ý muốn, không ngừng gật đầu, nói Đồ Nguyên dạy tốt.

Sư Bá Vũ cũng rất kinh ngạc, y biết Phạm Tuyên Tử là bắt đầu tu hành từ lúc nào, mà hiện tại, nhìn Phạm Tuyên Tử như là tu kiếm đạo, nhưng trong đó cũng ẩn chứa rất nhiều thứ.

Ở một bên, vị tu sĩ trẻ tuổi kia nhìn Phạm Tuyên Tử, càng là ngoài ý muốn, gã vốn đã cảm thấy Đồ Nguyên rất lợi hại, nhưng bây giờ mới phát hiện Phạm Tuyên Tử thì ra cũng đặc biệt.

Hiện tại gã mới tỉ mỉ nhìn Phạm Tuyên Tử, chỉ thấy Phạm Tuyên Tử tại đó vũ động kiếm trong tay.

Kiểm quang tung hoành, hàn quang dày đặc. Hoặc là, kiếm quang đao đao như núi lớn người nứt vỡ, lại có, kiếm quang phiêu phiêu, đầy phòng hoa tuyết phiêu phiêu, những đóa đóa hoa tuyết kia không phải kiếm quang, là phù pháp dùng kiếm họa phù mà vẽ ra.

Bên trong phòng một vùng kiếm quang, mà Phạm Tuyên Tử thì ở giữa nó, đúng là như ẩn như hiện, mờ ảo thì như khói, ngưng thì như núi cao.

Từ trên người Phạm Tuyên Tử, có thể thấy được tu vi và điểm cường đại của sư phụ nàng.

Sau khi Phạm Tuyên Tử thu kiếm, Nghê Vân tôn giả hướng Đồ Nguyên nói ra: "Năm đó ngươi tới thì ta vẫn chưa từng thấy qua pháp thuật của ngươi, bây giờ từ trên người Phạm Tuyên Tử có thể nhìn ra được một chút. Người tọa hạ nghe pháp tại ta hàng nghìn hàng vạn, không một ai có thể so với ngươi."

Ở bên kia, sắc mặt Sư Bá Vũ có phần không tốt, y cũng là một người trong số hàng nghìn hàng vạn kia. Năm đó, y còn là chưa từng để Đồ Nguyên này ở trong lòng, nhưng khi nhìn thấy Phạm Tuyên Từ, lại nhìn Đồ Nguyên, chỉ cảm giác trên người Đồ Nguyên có một loại ý cảnh khó lường.

Đồ Nguyên này kết nhất định là Kim đan.

Sau đó, Đồ Nguyên và Nghê Vân tôn giả đàm đạo luận huyền, ba ngày sau, Đồ Nguyên dẫn trò rời đi.

Một đường đi tới, cuối cùng tới Thông Minh quan, đi tới nơi năm đó mình đã ly khai.

Thông Minh quan vẫn là như thế, hấn lại đến nơi đây, đi tới trước cổng Tạ phủ kia, nơi đó đã đổi môn đình (đổi chủ).

Trong Môn phủ tuy rằng còn có người ra vào, nhưng chữ trên phủ cũng đã đổi thành Đoạn phủ.

Nhìn thấy Đoạn phủ này, Đồ Nguyên trước tiên nghĩ đến vị Đoạn gia công tử trong Âm Hồn Cốc kia.

Tại Thông Minh quan này hấn cũng không có người quen. Sau đó hấn vây quanh vốn là Tạ phủ đi một vòng, tìm một cái tửu lầu ngồi xuống, nhưng khi tiểu nhị đi tới thì, gã đột nhiên hướng Đồ Nguyên hỏi:

"Người là Đồ tiên sinh?"

Đồ Nguyên nhìn người trước mặt, trên mặt tràn đầy nếp nhăn.

"Người là?"

"Ta là lão Trần a."

Đồ Nguyên suy nghĩ một chút, thật sự là không nhớ rõ người trước mặt này là ai.

Lão Trần có phần gấp gáp, nói ra: "Năm đó khi tiên sinh giảng mình trong mộng thần du dị vực thì ta còn từng đến chỗ người nghe qua."

Gã thốt ra lời này, Đồ Nguyên liền biết người trước mặt này hấn phải là người của Tạ phủ. Bởi vì hấn chỉ kể những chuyện này tại trong Tạ phủ.

Trong nháy mắt ký ức của hấn bị kéo đến thời gian lúc còn làm khách tại Tạ phủ. Lúc đó không chỗ đặt chân, được Tạ phu nhân giải cứu, làm khách tại nơi đó, kỷ thực hấn cũng không biết mình có thể dạy cái gì.

Bây giờ hồi tưởng lại, đảo mắt đã là hơn hai mươi năm, người trẻ tuổi năm đó hiện tại ở trước mặt mình đã hiện ra tuổi già.

"Nhất thời không có nhận ra, xin lỗi." Đồ Nguyên nói ra.

"Nhận không ra là phải, tiên sinh là tu sĩ, trường sinh bất lão, những phạm nhân chúng ta tự nhiên là phải già."

Chuyện cũ như gió, dĩ vãng như bụi mù, vui lắp đi rất nhiều, có sinh mệnh, có ký ức.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 6 - Chương 14: Đoàn gia

Đồ Nguyên cảm khái.

Có rất nhiều chuyện nếu chưa trải qua thì căn bản vô pháp cảm nhận được, những cổ sự nghe người ta nói tới hoặc là nhìn thấy, chung quy là chuyện của người khác, chỉ có khi chính mình trải qua, một tiếng thở dài, trong đầu óc nhớ lại, thì là những lời nói kia chính mình đã từng nghe qua.

Nhưng lúc này nghĩ lại những lời đó, rồi nói ra miệng lại có một cảm giác nặng trĩu.

Năm đó đồng dạng là thanh niên nhân, bây giờ cũng đã hiện ra vẻ già nua, nếu như Tạ phủ vẫn còn, hấn nhất định là quản sự rồi, nhưng hiện tại lại vẫn cứ là làm chuyện bưng thức ăn cho người.

"Người thế nào lại ở chỗ này."

Đồ Nguyên vừa hỏi, lão Trần liền thở dài một hơi: "Có thể sống sót đã không sai rồi."

"Thế nào?"

"Tạ phủ đồ rồi, ngay cả tướng quân và phu nhân đều khó thoát kiếp nạn này, những người chúng ta đây tự nhiên chỉ có tan rã giữ mình rồi." Lão Trần nói.

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, nguoi thế nào lại ở đây?" Đồ Nguyên hỏi.

"Tiên sinh có đi xem qua Tạ phủ hay không."

"Đi nhìn thoáng qua, đã là Đoàn phủ rồi."

"Đúng, chính là Đoàn phủ, người của Đoàn gia hại tướng quân."

"Đoàn gia? Ta thế nào nghe nói là Không Tước vương của các nguoi?"

"Nào có a, đó đều là tin đồn, đều là Đoàn gia, người của Đoàn gia hại tướng quân." Lão Trần khẳng định, không chỉ nói, còn nhìn khắp nơi.

"Lão Trần, nguoi ở đó làm gì, lè lè mè mè, không được lười biếng, nói chuyện với khách nhanh lên một chút." Ổ xa xa, chuông quỹ gọi to.

"Được rồi, chuông quỹ, nguoi xem, đây là ai?" Lão Trần trả lời chuông quỹ, chuông quỹ đã khá già, con mắt híp lại, nhìn về phía Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên nghe hần nói như thế, liền nhìn về phía lão già kia, nhận ra, lão đúng là vị quân gia lúc trước của Tạ phủ. Nghĩ không ra lão cũng đã lưu lạc đến nơi đây làm một chuông quỹ rồi.

Quân gia kia đi tới trước mặt Đồ Nguyên, híp mắt đánh giá Đồ Nguyên, rồi nhận ra, vỗ đùi. "Ui, đây không phải là Đồ tiên sinh sao, mấy năm nay đã đi đâu rồi, nhìn tu vi nguoi hiện tại, nhất định đã kết phủ rồi đi."

Đồ Nguyên cười cười, không có trả lời vấn đề này, mà hỏi lão thế nào lại ở đây.

Lão nói Tạ gia bại rồi, than thở, nói có thể tìm việc làm ở đây đã là chuyện may mắn ở cái tuổi này rồi.

Đồ Nguyên hỏi trong phủ còn có ai ở nơi đây?

Quân gia nói đại bộ phận nguoi đều rời đi rồi, Cẩn Thu cô nương chết rồi.

Đồ Nguyên sững sốt, hần nhớ rõ Cẩn Thu kia, lúc hần tại Tạ phủ thì nữ tử đó từng lạnh lùng chất vấn mình, nghe nói nàng là Tạ phu nhân mang đến từ nhà mẹ đẻ, là từ nhỏ đã cùng Tạ phu nhân lớn lên.

Nàng cũng đã chết rồi, như vậy khẳng định đã phát sinh chuyện gì, trong Tạ tướng quân phủ khẳng định đã xảy ra tranh đấu, tuyệt không phải nhẹ nhàng đem Tạ tướng quân áp giải tới Không Tước vương đô thành.

"Thế nào lại chết? Đã xảy ra chuyện gì?"

"Ai. Không nói nữa, nói ra cũng không có tác dụng gì, mệnh lệnh của Không Tước vương, không ai có thể cãi lời được."

"Vậy, mấy nguoi Tạ Tấn Chi, Tạ Uyển Dung đâu chứ?" Đồ Nguyên hỏi.

"Công tử và tiểu thư đều tại Long Trì thiên cung, ta cũng không biết tin tức bọn họ hiện nay."

Đồ Nguyên cuối cùng cũng không nói gì thêm, Long Trì thiên cung, hần khẳng định sẽ không đi. Bất quá nghe nói còn tại nơi đó, vậy một cái ý nghĩ của hần trước giờ cũng khả dĩ bỏ đi được rồi. Cho tới nay, hần đều suy nghĩ hai tỷ đệ bọn họ có hay không đã chết ở trong lần kiếp nạn kia tại Long Trì thiên cung.

Nếu bây giờ còn tại, vậy thì lần đó, hần là bọn họ và sư phụ của họ không tại Long Trì thiên cung đi.

Tuy nói năm đó Tạ Uyển Dung và hần luôn luôn không hợp nhau, nhưng Tạ Tấn Chi lại là rất tôn trọng mình, mà Tạ Uyển Dung kia cảm Kinh Thi do mình chép ra đi đọc cho những bằng hữu của nàng ta nghe, hần cũng là rất rõ ràng. Nói lên tới, giai đoạn sau, Tạ Uyển Dung đối với mình cũng đã rất tôn trọng rồi, tuy rằng ngoài miệng không nói gì, nhưng so với lúc trước thì có thay đổi rất lớn.

Đồ Nguyên lại một lần nữa than thở, nói ra: "Thế sự vô thường."

Lão Trần và đã từng là quân gia kia cũng than thở, sau đó tiếp tục nói chuyện với Đồ Nguyên, lại có nguoi tiến vào, bọn họ chuyển sang nói chuyện với những nguoi khác.

Đồ Nguyên gọi chút đồ ăn, một bầu rượu, suy nghĩ sự tình.

Ngay cả Phạm Tuyên Từ len lén rót một chén rượu uống cũng không biết. Phạm Tuyên Từ không chỉ rót cho mình, còn rót cho Khúc Nguyên Tuyên một chén. Khúc Nguyên Tuyên không dám uống, Phạm Tuyên Từ trừng nó một cái, sau đó đem chén rượu kia uống luôn.

Ngồi tại nơi đây, Đồ Nguyên nhìn cảnh đường, đột nhiên nghe đến bàn bên cạnh có nguoi nói: "Năm nay lại là thời điểm các phái thu đệ tử, không biết có

ai có thể may mắn tiến nhập Long Trì thiên cung và Cự Linh thần tông."

"Long Trì thiên cung trải qua hai lần đại kiếp nạn, lại y nguyên sừng sững không ngã, y nguyên là thế gian đại phái, thực sự là nội tình thâm hậu."

"Đúng vậy, trong thời gian nấn như thế lại trải qua hai lần đại kiếp nạn."

"Bất quá, có người nói, Long Trì thiên cung kiếp số trùng điệp, tuy rằng môn phái không sụp đổ, nhưng người trong đó lại luôn phải trải qua kiếp hỏa."

"Người tu hành mà sợ những chuyện này thì còn tu hành làm cái gì, chỉ có trải qua kiếp hỏa mới có thể chân chính phát triển."

...

Đồ Nguyên nghe nói năm nay cư nhiên là năm các phái khai sơn thu đồ đệ thì lại một lần nữa cảm khái. Hắn đột nhiên phát hiện gần đây mình cảm khái hơi có chút nhiều, nhưng cũng không có biện pháp, bởi vì hiện tại là trở về chốn cũ, khó tránh khỏi cảm khái một ít chuyện vật còn người không.

Năm đó hắn cũng là muốn thông qua phương thức này tiến vào một cái môn phái, nhưng tại thời điểm hắn mong đợi, bị Chu Thanh của Long Trì thiên cung đưa đến Long Trì thiên cung, giam cầm bốn năm, gặp được Thánh Linh giáo đánh vào Long Trì thiên cung, lúc đó mới chạy thoát ra ngoài.

"Sư phụ, cái gì là mở rộng sơn môn a, có phải là giống như Vạn Thánh sơn chúng ta khai sơn môn tuyển đệ tử?" Phạm Tuyên Tử hỏi.

"Cũng tương tự, nhưng đồ sộ hơn nhiều. Chúng ta đều là chờ tại chỗ hoặc là tự mình đi tìm đệ tử, mà các thời gian phái khai sơn thu đệ tử này lại là một loại thể hiện danh vọng thực lực, pháp thuật của bản thân môn phái." Đồ Nguyên nói ra.

"Thời điểm hiển lộ pháp thuật và thực lực của môn phái sao?" Phạm Tuyên Tử chưa có gặp qua, nàng không biết, Đồ Nguyên kỳ thực cũng chưa có gặp qua, nhưng đã nghe người ta nói qua.

Bất quá, nếu đã đi tới nơi đây, vậy thì lúc này liền đi nhìn xem đi, dù sao cũng không có chuyện gì phải vội vã đi làm.

Lập tức, thầy trò Đồ Nguyên liền ở lại tại Thông Minh quan này.

Mỗi một lần các phái mở rộng ra sơn môn thu đệ tử đều là một tràng thịnh hội.

Các phái mở rộng ra sơn môn, môn phái càng là cường đại, thì càng là nhiều người có thể nhìn thấy, cảnh tượng môn phái của bọn họ sẽ xuất hiện tại trong hư không, nếu như có người có thể nhập phái, sẽ trực tiếp tại trước ánh mắt vạn người chú ý được tiếp dẫn lên trong cảnh tượng trên không trung kia, trực tiếp tiến vào môn phái. Môn phái bình thường thì căn bản vô pháp làm được điểm này.

Lại một lần nữa đi tới tử lâu, trước mặt một phụ nhân đi thẳng ra, trong nháy mắt khi phụ nhân kia nhìn thấy Đồ Nguyên, nàng đầu tiên là sững sốt, theo đó kinh hi hô lên: "Tiên sinh, ngài trở về rồi."

Đồ Nguyên nhìn phụ nhân trước mặt, nhìn mặt nàng có phần quen thuộc, hơi chần chừ hỏi: "Người là Thụy Hoa?"

"Đúng, tiên sinh còn nhớ rõ ta." Phụ nhân nói ra.

Chính là nữ tử năm đó tại Tà tướng quân phủ, khi lần đầu tiên Đồ Nguyên tỉnh lại thì nhìn thấy, nàng là người hầu hạ hắn, tên là Thụy Hoa.

"Người đang tìm ta sao?"

"Đúng vậy tiên sinh, nghe nói tiên sinh trở về, cho nên ta định mời tiên sinh giúp ta." Thụy Hoa gấp gáp nói ra.

"Có chuyện gì sao? Đừng nóng vội, người chậm rãi nói." Đồ Nguyên nói.

"Tiên sinh, là như vậy, ta có một người con, định tại lúc các phái khai sơn thu đồ đệ này bá nhập sơn môn, không biết tiên sinh có biện pháp gì giúp ta hay không."

Đồ Nguyên sững sốt, không nghĩ tới Thụy Hoa này qua nhiều năm như vậy lần đầu tiên gặp mặt, chuyện thứ nhất cầu mình hỗ trợ chính là chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 15: Phàm nhân

"Chuyện này ta không có biện pháp giúp a." Đồ Nguyên nói.

Hắn vừa nói ra như vậy, Thụy Hoa liền khóc rồi, Đồ Nguyên còn nhớ rõ năm đó Thụy Hoa cô nương này còn là một cô nương khá là xinh đẹp, cũng không giống như bây giờ vậy.

Tại trên mặt Thụy Hoa, Đồ Nguyên thấy được rất rõ vết tích năm tháng lưu lại.

"Được rồi, người trước tiên đừng khóc, người chậm rãi nói, trước hết vào trong ngồi đi, đi nào..."

Đồ Nguyên gọi Thụy Hoa đi vào trong tửu lâu, tìm một cái bàn lớn ngồi xuống. Khi đi ngang qua lão Trần thì lão Trần có phần bối rối nói ra: "Hôm qua, ta nói tiên sinh trở về rồi, cho nên Thụy Hoa ở chỗ này chờ người."

Đồ Nguyên phẩy phẩy tay ý bảo không sao. Hắn trước tiên ngồi xuống, ra hiệu cho Thụy Hoa cũng ngồi xuống. Thụy Hoa không dám ngồi, năm đó tại Tạ phủ nàng là nha hoàn người hầu, Đồ Nguyên không biết mấy năm nay nàng tại Tạ phủ là có tấn chức, cũng không biết nàng lập gia đình lúc nào, cuộc sống trong nhà thế nào!

Năm đó tại Tạ phủ tuy rằng Đồ Nguyên không có địa vị gì, nhưng mà thân phận cũng tương đối thanh quý, lại thêm hiện tại có thân phận tu sĩ, cho nên vô luận là Thụy Hoa hay là lão Trần kia đều đối với hắn có phần e dè và sợ hãi.

"Trước ngồi xuống đi, chậm rãi nói, không nôn nóng," Đồ Nguyên nói ra.

Lúc này Thụy Hoa mới ngồi xuống, kể rõ ra chuyện của nàng.

Thì ra tại mấy năm trước nàng gả cho người, chỉ là người nàng lấy cũng không phải rất tốt, trọng phu là con ma bài bạc. Đồ cưới nàng đem ra từ Tạ phủ rất nhanh bị nướng sạch rồi, còn ép nàng đi về Tạ phủ mượn. Tạ phủ nhìn tại nàng là người nhà mình gả ra, cho nên thường có tiếp tế.

Chỉ là, cho dù như thế, nàng cũng bởi vì một phần bất mãn phu quân của mình cùng với việc thường xuyên xấu hổ với cũ chủ, lại không thể không thường tới cầu kiến, mà tâm thần mệt mỏi, già đi rất nhanh.

Bây giờ Tạ phủ sụp đổ rồi, nàng không có người tiếp tế, thường xuyên bị phu quân đánh chửi, càng là không người có thể giúp, mà năm nay chính là thời điểm các phái khai sơn môn tuyển nhận đồ đệ, nàng hi vọng con của mình có thể tiến vào một môn phái nào đó, nếu được như vậy, nàng cũng có thể sống thoải mái một ít.

Điều này khiến Đồ Nguyên có phần khó xử rồi, có thể được những môn phái kia nhìn trúng hay không, điều hoàn toàn là từ chính mình, hoặc nói là phải xem những môn phái kia lấy cái gì làm tiêu chuẩn.

Bên cạnh, lão Trần tiến lại, cũng nói Đồ Nguyên giúp nàng, nói trọng phu kia của nàng thật sự là không giống như lời nói, những đứa nhỏ kia ở lại đây, sớm muộn gì sẽ bị bán.

Nhưng với việc này, cũng không phải Đồ Nguyên có thể giúp được, hắn không thể tự mình thu con của nàng làm đồ đệ, bởi vì hắn không có dự định thu tiếp rồi. Tại hắn nhìn đến, mình tiếp tục thu thì không thể dạy bảo tốt bọn họ, trừ phi là mình định cư tại một nơi nào đó, thu nhiều mấy người đệ tử cũng không có gì.

Nhưng hắn là dự định đi mỗi nơi một chút, thật sự là không muốn tiếp tục thu đệ tử.

Thế nhưng là, Thụy Hoa chợt lại khóc rống lên.

Đột nhiên, bên ngoài tửu lâu có người gọi to Thụy Hoa tẩu.

"Thụy Hoa tẩu, Thụy Hoa tẩu từ..."

Một phụ nhân chạy vào, nhìn qua còn phải trẻ hơn Thụy Hoa một ít. Về mặt lo lắng chạy tới.

"Chuyện gì." Thụy Hoa gấp gấp đứng lên, nàng giống như đã cảm giác được cái gì.

"Thụy Hoa tẩu, Hình Danh hắn dẫn a Hạp đi rồi, nói là muốn bán vào Xuân Cúc lâu rồi."

"A...." Thụy Hoa vội vàng chạy đi ra ngoài.

Phụ nhân tới báo tin kia cũng chạy theo ra.

Đồ Nguyên vừa nghe có chút khó giải thích, nhưng mà có thể tưởng đích đến.

A Hạp kia chính là con của nàng, còn Hình Danh kia phỏng chừng chính là trọng phu. Lão Trần ở bên cạnh cũng than thở, nói: "Súc sinh a, con của mình cũng bán, Thụy Hoa là một cô nương thật tốt, cả đời này lại cứ thế bị hắn gây tai họa rồi."

Đồ Nguyên đứng dậy, nói: "Đề ta đi xem."

Lão Trần liên tục nói lời cảm tạ, lại nói Xuân Cúc lâu kia không đơn giản, là một người thân thích của thành chủ Thông Minh quan mở ra, trong đó có tu sĩ tọa trấn.

Đồ Nguyên nghe, cũng không có trả lời, mà hướng hẳn hỏi thăm vị trí của Xuân Cúc lâu rồi đi ra cửa.

Hắn vốn là định để đệ tử của mình ở lại đây, nhưng sau cùng cũng không có nói ra miệng, hẳn nghĩ, các đệ tử cũng phải trải qua những chuyện này, vô luận tương lai bọn họ có đồng ý với cách mình làm hiện tại hay không, chỉ ít hiện tại cần phải gặp qua những người này, thì về sau nếu bọn họ đụng phải những chuyện như vậy mới có thể lập tức có phán đoán của chính mình.

Mang theo Phạm Tuyên Từ Khúc Nguyên Tuyên bọn họ đi tới Xuân Cúc lâu.

Nhưng mà trước Xuân Cúc lâu cũng không có nhìn thấy người, vòng ra mặt sau Xuân Cúc lâu cũng không nhìn thấy người, điều này làm cho Đồ Nguyên rất ngoài ý muốn, thời gian mới có bao lâu a, lẽ nào Thụy Hoa không có đến nơi đây.

Hắn hỏi Phạm Tuyên Từ, lúc này nên làm thế nào?

Phạm Tuyên Từ nói đi thẳng vào.

"Vào từ nơi nào?"

"Từ cửa sau."

Đồ Nguyên lắc lắc đầu, nói như vậy không được, cái này là tại thành trung, cái này Xuân Cúc lâu hậu trường không đơn giản.

Phạm Tuyên Từ chu miệng, không có phản bác, Đồ Nguyên lại hỏi Khúc Nguyên Tuyên thời điểm này làm sao bây giờ.

Khúc Nguyên Tuyên nghe Đồ Nguyên hỏi, gấp gáp muốn khóc, trán nhỏ nhăn lại tít.

Đồ Nguyên suy nghĩ một chút, cuối cùng còn là trực tiếp tiến lên đi gõ cửa.

Mở cửa là một người tuổi còn trẻ, chỉ là đáng vẻ có phần lưu manh. Gã nhìn Đồ Nguyên, khép hờ cửa, hỏi: "Muốn chơi đùa, vào từ cửa trước."

"Không phải muốn chơi đùa."

"Không phải muốn chơi đùa tới Xuân Cúc lâu làm cái gì?"

"Tìm người."

"Muốn tìm cô nương cũng phải vào từ cửa trước. Nói cho các người, vào từ cửa hậu này hoặc chính là những người cao quý, người khác, chính là có vào không có ra."

Con mắt gã nhìn về phía Phạm Tuyên Từ, con mắt hơi sáng lên.

Tại trong viện đột nhiên có người hỏi: "Nói chuyện với ai đó?"

"Có mấy người muốn tìm người."

"Đừng quản hẳn tìm ai, muốn vào Xuân Cúc lâu chỉ có thể vào từ cửa trước."

Đồ Nguyên nghe đến, thanh niên kia trừng trừng mắt, cộp một tiếng đem cửa đóng lại rồi.

Đồ Nguyên nhìn nhìn hai đệ tử của mình, hai đệ tử cũng nhìn hắn, hắn nói: "Các người ở chỗ này chờ ta."

Sau đó thân hình thối lui đến cạnh cửa, quay người lại, thân thể nhanh chóng nhặt đi, sau cùng dung nhập vào trong cửa, lại giống như cửa là bằng nước, trực tiếp xuyên qua.

Hắn trực tiếp tiến vào hậu viện của Xuân Cúc lâu. Trong hậu viện rất an tĩnh, cũng không có người nào. Sau đó hắn tìm từng gian phòng, đều là một ít thứ lung tung, sau đó hắn tìm được nơi có người ở.

Trong một gian phòng có người nói: "Tiểu thư, con hồ ly đáng ghét kia lại đoạt khách nhân của ngài."

"Để nó đoạt đi, chúng ta hà tất quan tâm những chuyện đó."

"Nhưng mà tiểu thư, ta rất tức."

"Người nha, qua mấy tháng chúng ta sẽ đi, tức mấy chuyện đó làm cái gì, chúng ta tới đây cũng không phải là để đoạt nam nhân với người khác."

"Biết rõ, tiểu thư, ta chính là chịu không nổi bộ dáng của cô ta, như là gà mái đẻ trứng vậy."

Đồ Nguyên nghe hai người trong phòng kia nói chuyện, hắn lặng lẽ lui về phía sau, hai người trong phòng này tựa hồ thân phận không đơn giản.

Hắn tìm một vòng, cũng không có tìm được cái gì, sau cùng đi ra, hướng đệ tử của mình lắc lắc đầu.

Không có tìm được, vậy thì không có cách nào rồi.

Chỉ là, khi hắn trở lại từ lâu thì Thụy Hoa đã tại nơi đó lo lắng chờ hắn.

Hắn vừa xuất hiện, Thụy Hoa thùm thụp một tiếng quỳ trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 6 - Chương 16: Chu gia

Đồ Nguyên không thích người khác quỳ cầu mình như vậy. Nếu là mình vô pháp giúp đỡ đối phương, đối phương sẽ cho rằng mình đã cầu xin như thế nhưng người lại không giúp ta, như vậy, có một số người trong lòng sẽ sinh ra oán hận.

Đồ Nguyên hỏi nàng đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

Nàng nói con của mình bị trượng phu bán.

Đồ Nguyên hỏi bán đến đâu, nàng nói không phải bán cho Xuân Cúc lâu, mà là trực tiếp bán cho một người.

...

Chu phủ tại Thông Minh quan cũng không phải là nơi đơn giản, Đồ Nguyên thế nào cũng không có nghĩ đến sẽ là người của Chu phủ mua con của nàng.

Chu phủ, Đồ Nguyên có biết, đại gia tộc ở Thông Minh quan này, trong đó Chu Thanh chính là xuất thân từ Chu phủ.

Chu Thanh là ai? Chính là người đem Đồ Nguyên vào Long Trì thiên cung, là đệ tử thân truyền của Tô Cảnh Ngọc.

Tô Cảnh Ngọc là người nào? Là nhân vật sang ngời như mặt trời ban trưa tại Thương Minh châu. Lúc đó Đồ Nguyên vừa tới trên đời này thì liền nghe sư phụ của mình nói tới Tô Cảnh Ngọc. Thời điểm đó, hắn được công nhận là người chạm đến Thiên Nhân đại đạo.

Tô Cảnh Ngọc có thể nói là loại nhân vật vương giả trên một mảnh đại địa này, như mặt trời ban trưa, là đệ tử thân truyền hắn, tất nhiên là địa vị Chu Thanh cực cao, mà Chu phủ, tại vùng này nhưng không có người nào dám trêu.

Đồ Nguyên rất khó xử, bởi vì hắn cũng không biết mình có thể giúp Thụy Hoa đòi lại đứa con này hay không, bất quá, nhìn thấy Thụy Hoa khóc lóc đau khổ như vậy, hắn còn là đáp ứng rồi.

Hắn một mình một người đến trước Chu gia, bảo đệ tử của mình và thi mị chờ mình ở ngoài Thông Minh quan.

Hắn sợ vạn nhất gặp được Chu Thanh, Chu Thanh muốn báo cừ năm đó vậy thì chỉ sợ mình cũng chỉ có thể bỏ đi xa rồi. Bất quá, trong lòng hắn mơ hồ có một tia mong đợi. Mong đợi gặp được Chu Thanh. Năm đó tại trên tay nàng, hắn không hề có sức phản kháng, mà khi chạy trốn ra Long Trì thiên cung, hắn gặp phải Chu Thanh, chỉ là lúc đó Chu Thanh bị trọng thương, bị hắn dựa vào một thanh pháp phù chế ngự rồi.

Bất quá, vô luận như thế nào, trước tiên hắn phải biết rõ người của Chu phủ mua con của Thụy Hoa làm cái gì.

Hắn không có giống như lúc trước độn thẳng vào Xuân Cúc lâu. Xuân Cúc lâu có thể không có cấm chế, nhưng Chu phủ tuyệt đối sẽ không đơn giản.

Hắn trực tiếp đi tới trước Chu phủ đưa tay gõ cổng.

Tay gõ lên cổng, một cảm giác tê tê từ khớp ngón tay truyền đến, hắn biết, đó là do cấm pháp trên cổng.

Nếu trên tay hắn không chứa chút linh khí nào thì sẽ không có bất cứ cảm xúc gì, vừa rồi trên tay hắn có ẩn chứa linh khí. Hắn phải thử một chút trên cửa này có cấm pháp hay không, cũng muốn suy đoán một cái là cấm pháp gì.

Âm thanh gõ cửa là bộp bộp bộp. Tuy rằng không lớn, nhưng lại có sức xuyên thấu, truyền đi cực xa.

Chỉ chốc lát sau liền có người đến mở cửa.

Là một người tuổi trẻ, gã hỏi Đồ Nguyên tìm ai, Đồ Nguyên nói tìm Chu Minh.

Gã nhìn Đồ Nguyên từ trên xuống dưới, sau đó hỏi Đồ Nguyên là ai. Đồ Nguyên nói ra tên của mình. Đối phương tự nhiên là chưa từng nghe qua. Nhưng mà gã có thể nhìn ra được Đồ Nguyên bất phàm, biết Đồ Nguyên không phải người thường. Bình thường loại người như Đồ Nguyên tới nhà, bọn họ là sẽ không tùy tiện đắc tội.

Bất quá, từ phía sau truyền đến một giọng nói hơi có vẻ già cả hỏi gã, thanh niên nhân trả lời nói là có người tìm công tử.

Lão giả đi tới, nhìn nhìn Đồ Nguyên, sau đó nói thanh niên nhân đi thông báo cho công tử, mình thì là đứng đó nói chuyện với Đồ Nguyên.

Lão hỏi tên của Đồ Nguyên, Đồ Nguyên nói lại một lần.

Lão nhân tựa hồ cảm thấy tên này đã nghe qua, nhưng nhất thời nghĩ không ra. Lão mời Đồ Nguyên vào trong phòng khách ngồi chờ.

Tiếp đó hỏi Đồ Nguyên tìm công tử Chu Minh của mình có chuyện gì, Đồ Nguyên cũng không có nói công tử nhà người mua con của người khác. Nếu như chỉ là buôn bán bình thường thì Thụy Hoa cũng sẽ không nóng nảy như vậy, chủ yếu là ở bên ngoài đều nói Chu Minh thích làm nhục trẻ nhỏ.

Đồ Nguyên cũng không biết người của Chu gia có biết chuyện của Chu Minh hay không, hắn là muốn trước tiên gặp Chu Minh rồi nói tiếp.

Không bao lâu, người thủ vệ trẻ tuổi lúc trước theo một người trẻ tuổi quần áo hoa lệ đi vào phòng khách.

"Người tìm ta, có chuyện gì sao?" giọng Chu Minh hơi lạnh lạnh, hai mắt rất đẹp, mắt đào hoa, nhưng Đồ Nguyên cảm thấy trên người y có một cỗ âm lệ chi khí.

Khi y nhìn thấy Đồ Nguyên thì nhân thần tựa hồ có chút sang lên.

Trên người Đồ Nguyên có một loại tươi mát như ánh nắng sáng sớm chiếu lên sương mai.

"Ta muốn nói chuyện riêng với mình Chu công tử." Đồ Nguyên cười nói.

"Được a." Chu Minh cũng là cười trả lời, khóe miệng của y tựa hồ có vẻ kinh hi.

Chu Minh phát phát tay, ra hiệu cho hai người kia rời đi, lão giả còn định nói gì, cuối cùng lại nhin xuống, sau đó nhìn Đồ Nguyên một cái thật sâu.

Lão nhân ra cửa, trán luôn nhăn, người trẻ tuổi ở bên cạnh hỏi lão nhân đang nghĩ cái gì. Lão nhân nói tên Đồ Nguyên này tựa hồ đã nghe qua, nhất thời nghĩ không ra.

Trong phòng khách, Đồ Nguyên đứng lên, thả bộ hai bước, cân nhắc một chút, sau đó hỏi: "Chu công tử, người có phải vừa mua một đứa nhỏ hay không?"

Lời Đồ Nguyên vừa ra, nguyên bản mặt Chu Minh đang tươi cười lập tức âm trầm xuống.

"Người là có ý gì?" Chu Minh lạnh lùng hỏi.

"Cũng không có ý gì khác, mẫu thân đứa nhỏ kia và ta từng có liên hệ sâu xa, hôm nay đúng lúc cầu ta hỗ trợ tới đây hỏi công tử một chút, nếu công tử đã mua rồi, vậy thì muốn thỉnh công tử nói ra một cái, để mẫu thân gặp hài tử một lần."

"Ha ha, người cho Chu gia là chỗ nào?"

"Chu công tử..."

"Há cho phép người dương oai!"

Lời Đồ Nguyên còn chưa có nói xong, Chu Minh đã giận dữ đứng to lên.

"Chu công tử..."

"Cút!" Chu Minh lạnh lùng nói, trong hai mắt đằng đằng sát khí, lệ khí mạnh động, một đôi con mắt đào hoa ảm đờ.

Đồ Nguyên thầm hít một hơi, hắn không muốn sinh sự tại Chu gia này, cho nên cố gắng nén giận.

Tiếng Chu Minh hét to làm kinh động hai người bên ngoài, hai người kia vội vàng chạy vào, nhìn thấy công tử giận dữ như thế, vội vàng đi tới bên cạnh Đồ Nguyên, nói ra: "Mời Đạo trưởng rời đi đi."

Đồ Nguyên chấp tay sau đít đứng ở nơi đó, quay đầu lại nhìn nhìn bảng hiệu mặt trên phòng khách, trên biển có ba chữ "Nghinh Phong đường".

"Nếu như, ta không đi thì sao chứ." Đồ Nguyên đột nhiên hỏi.

"Ha ha... Không đi." Chu Minh cực giận trái lại cười: "Không đi, vậy thì vĩnh viễn đi không được, môn đình của Chu gia, yêu ma bị trấn giết đếm không hết, người còn xếp không được danh hào."

"Phải không? Nếu Chu công tử đã cố ý như thế, vậy để cho ta kiến thức một cái, uy thế của Thông Minh quan đệ nhất gia tộc là không chỉ biết mua nhĩ nữ nhà người, còn có Trấn Ma đại pháp."

Chu Minh xanh cả mặt, đó là phần nộ. Người biết rõ y đều biết, tại thời điểm này nghìn vạn lần không nên lên tiếng trước mặt y, bởi vì y muốn giết người, nếu là lên tiếng, y không phân địch ta.

Chỉ thấy y đưa tay ở tại hư không chụp một cái.

Tay đúng là theo trong hư không chụp ra một mảnh linh quang chói mắt. Linh quang nho nhỏ từng sợi, như kiếm quang hướng Đồ Nguyên tuôn đến.

Như băng, như nghìn vạn thanh kiếm.

Nơi này là Chu gia, trong Nghinh Phong đường này tự nhiên là có cấm pháp của Chu gia.

Mà Chu Minh là công tử của một đời này, sao lại không có bản lĩnh nắm giữ cấm pháp chứ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 17: Trận chiến Nghinh Phong đường

Tại địa bàn của người khác, Đồ Nguyên không dám sơ sẩy. Trên tay hắn đã xuất ra Thất Bảo Như Ý.

Thất Bảo Như Ý xét qua hư không, lại được Đồ Nguyên đưa lên đỉnh đầu, hướng linh quang đè ép xuống. Thất Bảo Như Ý tuôn sinh một đám thanh quang, tại trong nháy mắt Đồ Nguyên đánh úp xuống, thanh quang ngưng kết thành một phiến, tầng tầng lớp lớp như hình ảnh từng vùng núi non chồng xếp lên nhau.

Thanh quang chồng nhau, kết thành sơn ảnh, hộ Đồ Nguyên vào trong đó, phiến linh quang như kiếm quang kia ở phía dưới Thất Bảo Như Ý lại như là bị trấn áp lại.

Tựa như kiếm bị chặn đứt, lại như dòng nước chảy xiết bị một ngọn núi lớn chặn đứng lại con đường phía trước.

Một phiến linh quang y đâm ra trong nháy mắt bị chặn đứt tán loạn.

Chu Minh mặt biến sắc, tại trong ký ức của y, không có người nào dám dương oai ở Chu gia, những người y gặp trước đây, đi tới Chu gia đều phải tuân quy củ. Dù cho là những người có danh vọng cũng phải dành cho Chu gia mặt mũi, đối với y đều là khuôn mặt tươi cười, chưa từng có người lên mặt với y.

Không chỉ bởi vì một thế hệ này của Chu gia chỉ mình y là con trai, còn có một nguyên nhân y là cháu trai của Chu Thanh, từ nhỏ được Chu Thanh sủng ái, mỗi một lần Chu Thanh từ Long Trì thiên cung trở về đều dẫn y du ngoạn khắp nơi, người ở Thông Minh quan đều biết rõ.

Chỉ có loại người như Đồ Nguyên, thoáng dừng chân tại Thông Minh quan rồi vội vã mà đi thì không biết.

Khi cấm pháp trong tay Chu Minh bị trấn diệt thì mặt y biến sắc, cảm giác tức ngực ập tới trong lòng, y liên tục lui về phía sau, đột nhiên yết hầu chợt ngọt, phun ra một búng máu, ngực đau nhức.

Y ấn ngực, trong mắt không có chút sợ hãi nào.

"Người dám tổn thương ta, người, dám đã thương ta."

"Ta muốn, giết chết ngươi, ta muốn ngươi chết."

Chu Minh ấn ngực, trong mắt đầy vẻ điên cuồng. Y cũng không có nghĩ tới việc mình không phải là đối thủ của Đồ Nguyên, không có nghĩ tới trước tiên cần thoát đi rồi mới người tới. Trong lòng y vẫn cứ có một cái ý nghĩ, Đồ Nguyên không dám giết mình.

Cho nên, trên toàn thân y tuôn sinh ra linh quang, đưa tay lại chụp vào hư không, chỉ là một chụp này của y lại chỉ bắt được một chút linh hoa. Không còn như lúc trước một chụp liền là một đám linh quang, vậy ra tựa như kiếm quang, một chụp này giống như là y chụp vào trong nước, chụp không được nước, chỉ làm tay dính nước rồi.

Trong hư không có linh hoa theo tay y mà sinh ra, nhưng không cách nào ngưng kết, y không có loại lực lượng đó. Nếu như nói lúc trước y là nắm một tảng đá một thanh kiếm đâm tới Đồ Nguyên, vậy thì bây giờ nhiều nhất là nắm một sợi tóc hoặc là một dải lụa, vậy ra liền tiêu tán.

Đồ Nguyên lẳng lẳng đứng ở đó. Quanh thân tản ra một tầng linh hoa nhàn nhạt, tay trái nâng một thanh Như Ý dài cỡ cánh tay, thanh quang trên Như Ý như lửa.

Hắn một mình đứng ở đó, liền như một ngọn núi, đem cấm pháp trong gian Nghinh Phong đường này chế ngự lại rồi.

Có người vừa đứng lại, nơi đó liền là một vùng núi cao giữa thiên địa. Sống thì hô phong hoán vũ, chết hóa núi cao cự thạch.

Đứng ở giữa trong thiên địa, hoặc là vạn pháp tùy theo, hoặc là chư pháp không sinh.

Loại cảnh giới này là trong thiên hạ một mực truyền lưu - Thiên Nhân cảnh giới.

"Người, được, tu được một chút bản lĩnh, liền tới Chu gia dương oai, cho là Chu gia ta không người." Chu Minh phẫn nộ. Y phi thường tức giận, cũng không biết là tức giận bởi Đồ Nguyên đứng ở trong phòng này không coi Chu gia công tử y ra gì, hay là tức giận bởi Đồ Nguyên không sợ hãi Chu gia.

Tại trong Nghinh Phong đường, hai người một già một trẻ kia bị hù dọa trợn mắt há mồm, bọn họ không có nghĩ đến thật sự có người dám ở tại Chu gia, đánh cho Chu gia công tử thổ huyết.

Có hai người xuất hiện tại cửa Nghinh Phong đường, mỗi người mặc một thân pháp bào. Chu Minh vừa nhìn thấy bọn họ, liền khàn khàn hô lớn: "Giết chết hắn, giết chết cho ta, ta phải đem hắn băm cho chó ăn."

Y gào thét, hai người kia lại một tiếng không thốt ra.

Xông thẳng tới liền muốn trấn bắt Đồ Nguyên.

Một người trong đó từ bên hông cỡi xuống một cái túi màu xám, nhảy người tại không trung, túi lớn há ra, trong nháy mắt phồng lên thật lớn, căng đầy gian nhà này, hướng phía Đồ Nguyên chụp xuống.

Đồ Nguyên không hề động, đứng ở nơi đó, đỉnh đầu dâng lên một mảnh linh hoa, cự túi liền vô pháp hạ xuống.

Một vị tu sĩ khác nhìn thấy một màn như vậy, hơi kinh, đột nhiên há mồm phun ra, một đạo kiếm quang từ trong miệng hắn ta cực nhanh bay ra, vọt thẳng tới mi tâm Đồ Nguyên.

Hai mắt Đồ Nguyên tỏa ra linh quang, linh quang như than, rồi đột nhiên biến vô cùng lợi hại, nhắm thẳng vết kiếm quang kia. Tại vết kiếm quang cực nhanh đến trước mặt Đồ Nguyên thì, đâm vào trong linh hoa quanh thân Đồ Nguyên, tốc độ đột nhiên chậm lại. Tại Đồ Nguyên nhìn chăm chú vào mũi kiếm, chỗ đó liền có thêm linh quang như vòng xoáy tầng tầng lớp lớp đem mũi kiếm bao bọc lại.

Kiểm rung động, cuối cùng đứng là lơ lửng tại trong hư không vô pháp nhúc nhích, giống như là đụng vào trong mạng nhện.

Người miệng phun phi kiếm kia, sắc mặt ứng hồng, ngón tay chỉ vào vết kiếm quang, muốn triệu hồi nó, nhưng không cách nào làm được.

Đồ Nguyên chỉ là đứng ở đó, hai người này liền bắt lực với Đồ Nguyên. Đó là chênh lệch, Đồ Nguyên kết chính là kim đan, hai bọn họ kết bất quá là Thảo hôi (tro rơm) chi đan.

Nhìn thấy công kích của hai người căn bản vô pháp tới gần Đồ Nguyên, Chu Minh giận dữ cắn chặt răng, mắng to: "Phế vật, phế vật."

Đúng lúc này, trước cửa Nghinh Phong đường xuất hiện một vị trung niên nhân, lão ta hừ lạnh một tiếng, trong Nghinh Phong đường vang lên, giống tựa như tiếng sấm rền, linh hoa trên người Đồ Nguyên bị ảnh hưởng dao động, bập bùng lên.

Hai vị tu sĩ kia nhân cơ hội lui ra, kiếm vốn vô pháp thu hồi, lúc này cũng nhân cơ hội thu trở lại.

"Cha, người này muốn giết hài nhi, người mau giết hắn, cho hắn biết, Chu gia không phải dễ chọc."

Chu Minh nhìn thấy trung niên nhân xuất hiện tại cửa vào, lập tức hô lớn.

"Kêu la cái gì, đã nói qua bao nhiêu lần rồi, làm việc không được nôn nóng, muốn giết ai, ta còn cần người dạy?" Trung niên nhân trừng mắt với Chu Minh, giận dữ hỏi.

Chu Minh đứng là nhất thời không dám tranh luận.

Mà trung niên nhân kia nói xong lời này thì quay qua nhìn Đồ Nguyên. Hắn giống như nhìn thấy một đôi mắt của chim ưng, lộ ra sự lãnh khốc và lợi hại.

"Chu gia và các người có vương mắc?" trung niên nhân hỏi.

"Không có."

"Vậy Chu gia từng vô ý đắc tội người?"

"Không có."

"Vậy người tới Chu gia, tổn thương người của Chu gia ta, là cho rằng Chu gia dễ khi dễ "

"Không phải."

Đồ Nguyên mới vừa đáp xong chữ không phải này, trung niên nhân kia liền lạnh lùng nói: "Không quản người có lý do gì, nếu đã làm bị thương người của Chu gia, vậy thì không có đạo lý còn êm đẹp đứng ở đây."

Lời lão ta mới xong, pháp bảo trên người căng động, như là quái thú phát ra âm thanh gầm nhẹ, trên người dâng lên tử sắc quang hoa, tay chop thẳng tới Đồ Nguyên. Một chụp này của lão ta, hư không tựa như bị xé rách rồi.

Ngón tay lướt qua, hư không trong Nghinh Phong đường trong nháy mắt bị vạch ra năm cái dấu vết, dấu vết rất nhanh khuếch tán, hóa thành năm vết bạch sắc điểm quang, chói mắt, giống như tại phía sau hư vô kia cảm cố vô biên bạch quang, lúc này xuất hiện năm cái vết nứt, vì vậy tất cả đều vọt ra, trong nháy mắt vết rách nứt vỡ mở rộng, hóa thành một phiến bạch quang, mà trung niên nhân thì ở trong bóng râm của phiến bạch hoa chói mắt, vẻ mặt lãnh khốc.

Lão ta đem cấm pháp của Nghinh Phong đường tụ tập tại thân, hướng phía Đồ Nguyên phủ đầu chụp xuống.

Đây không phải một cái chụp, mà là toàn bộ Nghinh Phong đường trấn áp.

Vừa rồi, Đồ Nguyên đứng ở đó, Chu Minh căn bản vô pháp dẫn động cấm pháp của Nghinh Phong đường, mà trung niên nhân này thì lấy một loại phương thức bá đạo xé vỡ sự trấn áp của Đồ Nguyên, dẫn tới cấm pháp của Nghinh Phong đường phản công, như nước thủy triều lật úp xuống.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 18: Không hện mà gặp

Nếu như nói toàn bộ Nghinh Phong đường này nguyên bản là an tĩnh, an tĩnh giống như là một tấm bố che phủ tất cả, mà lúc này, trung niên nhân kia là đem tấm bố che lấp toàn bộ Nghinh Phong đường này xé ra nhấc lên, hất ngược tới Đồ Nguyên.

Pháp bảo của Đồ Nguyên bị gió vô hình thổi lên, linh hoa xung quanh thân giống như hỏa diễm trong cuồng phong, như muốn tắt.

Nhưng Đồ Nguyên cũng không có lui một bước, hai mắt hấn lộ ra vẻ nghiêm trọng lại không có chút vẻ sợ hãi nào.

Đã trải qua kết đan, như vậy về sau mỗi bước một bước đều cần phải khắc sâu cảm ngộ. Mà để lý giải thiên địa đại đạo, một loại phương thức trực tiếp nhất thì là đến từ việc ứng dụng pháp. Mà ứng dụng và loại suy pháp, thường thường đến từ một ý nghĩ chợt lóe lên nào đó, mà trong những ý nghĩ chợt sinh ra đó lại có rất nhiều lúc mọi người có được tại thời điểm nguy hiểm tranh đấu.

Đồ Nguyên không có lui, trái lại tại lúc này còn hướng phía trước bước tới một bước.

Theo một bước này, Thất Bảo Như Ý trong tay vẽ ra một đường ưu mỹ, nghênh đón cự thủ đang chụp xuống mình.

Từ khi hấn kết đan tới nay, chính hắn có lẽ cũng không có phát hiện, kỳ thực khi hấn đấu pháp với người thì đa số ý nghĩ lần trực tiếp đón đánh ngang phá.

Thất Bảo Như Ý hấn luôn luôn mang ở trên người, mỗi ngày đều lấy linh khí bản thân bồi luyện tế luyện.

Phương thức tế bảo này là một loại nguyên thủy nhất, cũng là phương thức thông dụng nhất. Phương thức dùng hương nguyên chi lực tế luyện kia chỉ là giúp Đồ Nguyên mở ra bước khởi đầu để tế luyện Thất Bảo Như Ý này.

Toàn bộ cấm pháp của Nghinh Phong đường kết tại trên người trung niên nhân kia, Đồ Nguyên không tránh không né, cảm Thất Bảo Như Ý nện tới.

Một phiến thanh quang, kích động như núi cao sụp đổ, theo phương hướng Thất Bảo Như Ý chỉ đến lật úp xuống.

Như Ý và chạm với cự thủ kia.

Bùng..

Một phiến quang mang kịch liệt bùng lên.

Trong hư không truyền đến tiếng giòn vang, âm thanh nổ vỡ, cả cái Nghinh Phong đường đều chấn động rồi. Nguyên bản trong Nghinh Phong đường có một loại khí tức năm tháng lắng đọng, tại trong nháy mắt này tất cả đều lật chuyển.

Cầm pháp quang hoa bao phủ trên người trung niên nhân kia trong nháy mắt bay tán.

Người ở tại cửa vào Nghinh Phong đường giờ phút này trợn mắt há mồm, bởi vì cái động tĩnh này là cầm pháp trong Nghinh Phong đường bị phá rồi.

Chu Minh nhìn nhìn nóc nhà Nghinh Phong đường, lại nhìn chăm chăm ba tấm bảng hiệu nơi Nghinh Phong đường, chỉ thấy mặt trên bảng hiệu đã xuất hiện vết rạn nứt, mà chữ ở mặt trên cũng mất đi cái loại thần vận lợi hại lúc trước.

"Người đã phá cầm pháp của Nghinh Phong đường, người vậy mà dám phá cầm pháp của Nghinh Phong đường, người chết chắc rồi, người không muốn còn sống đi ra công Chu gia."

Chu Minh chỉ vào Đồ Nguyên lạnh lùng lớn tiếng nói ra, Y có cảm giác điên cuồng, giống như là con mèo bị chụp lấy đuôi nhấc bổng lên, điên cuồng phản công lại.

Trung niên nhân kia cũng là vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Đồ Nguyên. Lão ta không có nghĩ đến ngay tại trong Nghinh Phong đường này mình vậy mà cũng không thể làm khó ễ gì được Đồ Nguyên. Hơn nữa cầm pháp của Nghinh Phong đường còn bị phá.

"Người là người nào?"

Lúc này, lão ta mới hỏi.

"Ta gọi là Đồ Nguyên." Đồ Nguyên đáp. Giọng hắn không sắc bén không yếu nhược, có một loại thần tin nhàn nhạt, giống như lúc đầu tiến đến, trên người hắn không có vẻ thịnh khí lăm lăm bởi thắng liên tiếp hai người, cũng không có sự phòng bị và sợ hãi phải cúi đầu vì bị dè dặt.

"Đồ Nguyên?" Trung niên nhân trầm tư, lão ta mơ hồ cũng cảm thấy mình từng nghe qua tên này, nhưng ngẫm nghĩ lại rồi lại nghĩ không ra.

"Người tới Chu gia ta là để trả thù?" Trung niên nhân lại hỏi.

"Không."

"Đã không là tới trả thù, vì sao tổn thương người của Chu gia ta."

Hiển nhiên, lão ta cũng muốn lý giải lai lịch của Đồ Nguyên. Có thể như Đồ Nguyên vậy, có loại tu vi và bản lĩnh này, lai lịch tuyệt đối sẽ không đơn giản, Chu gia cũng không phải mù quáng tự đại.

Cũng chính là bởi vì Đồ Nguyên biểu hiện ra thủ đoạn không phải bình thường, cho nên Chu gia trở nên cẩn thận rồi, muốn lý giải lai lịch của Đồ Nguyên.

"Người vì sao không hỏi xem vì sao ta lại tổn thương hắn, như người vừa rồi có từng muốn nghe ta giải thích gì không, tới liền trực tiếp động thủ. Nếu như bản lĩnh của ta không tốt, hiện tại đã nằm xuống rồi, lại có tư cách gì tiếp tục nghe người tới hỏi những điều này."

Sắc mặt trung niên nhân có chút thay đổi, miệng giật giật, người quen thuộc đều biết rõ đó là biểu hiện khi phẫn nộ đến cực điểm. Người làm việc lâu năm tại Chu gia đều biết rõ, người Nhị gia hiện tại không chế mọi việc trong ngoài của Chu gia này kỳ thực rất giống Chu Minh công tử, chỉ là Nhị gia càng già dặn, kiến thức cũng càng thêm sâu xa hơn, nhưng mà bản chất, tính cách của lão ta cũng không khác Chu Minh bao nhiêu, bởi vì là phụ tử truyền thừa.

"Rất tốt, rất tốt..." Lão ta còn định nói thêm, Đồ Nguyên lại đã mở miệng: "Ta có một bằng hữu có con bị quý công tử mua đi, nhưng mẫu thân của nó chưa có đồng ý. Chu gia là đại gia tộc, nói vậy không muốn có lời đồn đãi không tốt xuất hiện, Chu gia cũng không phải là loại bất nhân như vậy, nghĩ đến hẳn là nguyện ý để cho hài tử kia trở về bên mẫu thân của nó đi."

Chu gia nhị gia quay đầu lại nhìn thoáng qua Chu Minh, Chu Minh cúi đầu, lão ta lập tức minh bạch đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà lão ta cũng không trả lời ngay cho Đồ Nguyên, bởi vì danh tiếng của Chu gia xác thực không cho phép vấy bẩn, nhưng nếu thừa nhận thì Chu gia thực đã hình thành sự thực mua nữ tử từ người.

Tại trên đời này, mua bán người cũng không phải việc gì đáng ngạc nhiên, nhưng Chu gia cũng không muốn dính tới loại chuyện này. Chu gia tại nơi đây đã mấy đời, tận hưởng thanh quý, không cần phải làm mấy chuyện kia.

Mà một điều lão ta lo lắng cũng là đem trả lại hài tử kia, Đồ Nguyên trước mặt này có truyền việc này ra hay không, lại cho dù hắn không nói, vậy mẫu thân của đứa nhỏ thì sao chứ, điều đầu tiên lão ta nghĩ đến là sát nhân diệt khẩu.

Chu gia có thể sát nhân như ma, có thể tại trong Chu gia này chất chồng thi cốt, nhưng đi ra ngoài, tại trong mắt người khác lại nhất định cần phải là mỗi người trong sáng có đạo.

Đồ Nguyên có thể nghĩ đến lão ta đang suy nghĩ điều gì, nói ra: "Bất quá là quý công tử nhất thời bị người lừa bịp, thương cảm hài tử kia mới mua lấy, điều này ta rất rõ ràng, nếu là Chu gia trả lại hài tử kia, không chỉ sẽ không gây ra tổn hại cho danh tiếng Chu gia, trái lại còn có thiện danh."

Lời Đồ Nguyên nói làm ánh mắt Chu gia nhị gia sáng lên, lão ta minh bạch ý của Đồ Nguyên là đem tất cả chuyện này đều đẩy lên kẻ bán hài kia.

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến một giọng nói.

"Hài tử kia có thể để nó trở về, nhưng ngươi không thể đi."

Đó là một giọng nữ, khi Chu Minh nghe được giọng nói này thì rất vui, mà Chu gia Nhị gia cũng là hơi hơi thờ ra một hơi.

Đồ Nguyên thì là sắc mặt khê biến, hẳn đã nghe ra được người này là ai.

Một cái thân ảnh thon dài hiện ra, một thân đạo bào màu xanh, đôi mắt như ngôi sao.

Nàng là Chu Thanh, vị đệ tử thân truyền của Tô Cảnh Ngọc - Long Trì thiên cung kia.

"Cô cô, ngươi trở về rồi."

Chu Thanh nhìn Chu Minh một cái, sau đó nói: "Ngươi khiến ta quá thất vọng, đi đưa hài tử kia đến đây."

Sau đó nàng ta hướng phía Chu gia Nhị gia gọi một tiếng nhị ca, tiếp đó mới quay sang Đồ Nguyên nói ra: "Ngày trước một lần từ biệt, khi gặp lại, ngươi đã kết đan rồi."

"Đúng vậy, đã lâu không gặp, ta tới Chu gia lo lắng sẽ gặp phải ngươi, nhưng cũng muốn gặp ngươi."

"Lo lắng thì ta biết, nhưng vì sao lại muốn gặp ta, ngươi hẳn là biết rõ, nếu như gặp ta, ta là sẽ không thả ngươi đi."

Không hẹn mà gặp, thị phi đã kết.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 6 - Chương 19: Thị phi đã kết

Bất luận năm đó ai đúng ai sai, kỳ thực đã không quá trọng yếu.

Nhưng là Đồ Nguyên vẫn nói ra suy nghĩ của mình, hẳn cũng không phải muốn giải thích cái gì, mà là muốn nói một tiếng cảm tạ.

"Tuy rằng năm đó ngươi đưa ta đến Long Trì thiên cung, giam giữ ta bốn năm, nhưng Tô tiên sinh đã truyền Thái Âm chuyển linh kiếm quyết, một điểm này, ta phi thường cảm kích." Đồ Nguyên nói ra.

"Ha ha." Chu Thanh cười lạnh, nói: "Thái Âm Trảm Linh kiếm quyết cũng là ta muốn thu hồi, pháp môn của Long Trì thiên cung không thể lưu lạc bên ngoài."

Đồ Nguyên nhấp nhấp miệng, không nói gì thêm.

Mà Chu Thanh cũng không có động, chỉ lạnh lùng nhìn Đồ Nguyên, nói ra: "Năm đó, sư phụ cố tình thu ngươi làm đệ tử, cho rằng nếu là ngươi có thể dựa vào nghị lực của mình chém giết Tà Thần chi niệm giấu tại trong thần hồn, tương lai chắc chắn là người tài có thể đào tạo, ánh mắt sư phụ quả nhiên không sai, ngươi tại trong quãng thời gian không dài đã kết đan, hơn nữa còn là kim đan."

Đồ Nguyên cũng không có nói may mắn, hẳn không muốn tại trước mặt Chu Thanh thể hiện khiêm tốn gì, tuy nói lúc đó tại trời đông tổ mọn ngoại lực kết đan có phần đi hiểm, nhưng kỳ thực hẳn còn là có bảy tám phần nắm chắc.

Hắn nhìn ra được, Chu Thanh cũng là tu vi đan đạo, quanh thân nàng có quán quanh một cỗ pháp ý như có như không, phi thường lợi hại, giống như là kiếm khí.

Tô Cảnh Ngọc Tô tiên sinh chính là tu kiếm đạo, đã từng ngoài mấy nghìn dặm một kiếm trảm lên trên Tử thành, khiến đỉnh tường Tử thành xuất hiện một cái vết rách thật lớn.

Chu Thanh là đệ tử của hắn, tự nhiên là được truyền thừa.

"Ngươi cũng là kim đan." Đồ Nguyên nói ra.

"Ngươi nói qua ngươi cũng mong đợi gặp được ta, ta nghĩ, ngươi nhất định là bởi vì kết kim đan, cho nên muốn thử xem thủ đoạn của ta đi?" Chu Thanh hỏi.

"Không sai, năm đó tại trên tay ngươi ta không hề có sức phản kháng bị mang vào Long Trì thiên cung, bị giam bốn năm, tuy rằng Tô tiên sinh truyền cho ta Thái Âm Trảm Linh kiếm, nhưng ta vẫn là muốn nói, ngươi dẫn ta đi Long Trì thiên cung, không hỏi qua ta có nguyện ý hay không. Tô tiên sinh nói có

dự định thu ta làm đệ tử, không có nói cho ta, ta cũng không có cô phụ người nào, thỉnh người không cần nói tới ta tựa như người vong ân phụ nghĩa." Đồ Nguyên nói tới đây cũng không có dừng, cuối cùng hẳn có cơ hội đem lời trong lòng nói ra.

"Người có từng nghĩ tới, một người đột nhiên bị nhốt tại một chỗ bốn năm có cảm thụ gì không, ta tại bên trong đó, cũng không phải là tu hành, bởi vì không có nói cho ta sẽ bị giam bao lâu. Ta chỉ cảm thụ bị giam cầm. Khi tại trong đó, ta từng cho rằng mình sẽ bị giam cả đời, cuối cùng chết già ở đó."

Thời điểm này, Chu Minh đi đưa một hài tử tới đây. Mặt hài tử kia rõ ràng là đã khóc, là bị Chu Minh ôm lại đây.

Chu Thanh nhìn nhìn hài tử kia, nói ra: "Những chuyện dĩ vãng, không cần nói nữa, thị phi đúng sai, cũng không cần tranh luận, hôm nay gặp lại, ta chỉ muốn thu hồi thứ của Long Trì thiên cung ta, bất quá, nhìn tại việc của hài tử này, ta có thể để người đưa nó về bên cạnh mẫu thân của nó."

"Tam muội, chúng ta có thể đưa đi thay." Ở bên cạnh, Chu gia nhị gia nói ra.

Chu Thanh cũng không có trả lời, mà nhìn Đồ Nguyên. Đồ Nguyên đồng dạng nhìn Chu Thanh, nói: "Được, ta đưa nó về với mẫu thân nó. Nói đến mẫu thân của nó, người mặc dù không nhận thức, nhưng cũng hẳn là lý giải một cái, mẫu thân của nó là một nha hoàn xuất thân từ Tà tướng quân phủ, có lẽ người không nhận biết, nhưng người của cô nhân, hẳn là chiếu cố nhiều chút đi."

"Việc này người yên tâm, ta lấy danh tự của mình thế, Chu gia sẽ không có thêm bất cứ chuyện gì gây bất lợi cho hài tử này." Chu Thanh nói ra.

Chu Minh ở bên cạnh sắc mặt tầm tối, cũng không dám hé răng.

"Vậy ta đưa nó trở về, rồi sẽ chờ người tại trên ngọn núi từng bị người đem đi." Đồ Nguyên nói ra.

"Chúng ta dựa vào cái gì tin tưởng người." Lúc này Chu Minh cuối cùng tìm được cơ hội chen lời.

"Không cần người tin tưởng," Đồ Nguyên nói.

"Người, cô cô, hẳn..." Lời Chu Minh mới ra, Chu Thanh đã nói một tiếng được.

"Người chịu vì một hạ nhân cũng không quen biết bao nhiêu mà ra mặt tới Chu gia, vậy lời của người đủ để cho người tin tưởng." Chu Thanh nói ra.

Đồ Nguyên không có nói gì nữa, mà ôm lấy hài tử trên tay Chu Minh, sau đó một đường đi ra cổng nhà Chu gia, dọc theo đường đi đều có người nhìn Đồ Nguyên, không có người dám to nhỏ cái gì, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra các loại hàm ý.

Đi ra Chu gia, liền thấy được Thụy Hoa. Thụy Hoa nhìn thấy trong tay Đồ Nguyên có ôm hài tử, vội vàng chạy lại, khóc gọi: "Tiểu Trí, tiểu Trí, mẫu thân ở đây, người không sao chứ?"

Đồ Nguyên nói ra: "Không có việc gì, nó chỉ bị ngất đi."

"Vậy, tiên sinh có thể giúp tiểu Trí tỉnh lại hay không."

"Đương nhiên."

Đồ Nguyên sờ sờ đầu của tiểu hài tử kia, chân mày tiểu hài tử kia liền rung động, sau đó tỉnh lại.

Đồ Nguyên nhìn đôi mẫu tử này ôm nhau khóc lớn, lòng có chút chua xót, bởi vì người như bọn họ, nếu như không có đại sự phát sinh thì thôi, nếu có đại sự gì phát sinh, vậy thì sinh tử không do mình, giãy dụa trong thế gian, hóa thành một cái làn điệu trong hàng ngàn hàng vạn bi khúc tại hồng trần.

Có người sẽ cảm thấy bé nhỏ không đáng kể, có người nhìn thấy sẽ đau lòng vô cùng.

Đồ Nguyên hỏi Thụy Hoa còn có muốn sống chung cùng với trượng phu kia của mình hay không, Thụy Hoa ôm con không biết lựa chọn như thế nào, không biết phải trả lời thế nào.

"Hắn có lại lần nữa đem con người bán đi không?" Đồ Nguyên hỏi tiếp.

Thụy Hoa chỉ là khóc, ôm hài tử khóc.

"Ta giúp người giết chết hắn." Đồ Nguyên nói ra.

"Không, không nên." Thụy Hoa vội vàng nói, đúng là có vẻ kinh sợ, nhìn Đồ Nguyên: "Cảm tạ tiên sinh, tiểu Trí, tới tạ tiên sinh."

Tiểu hài tử kia không có nói chuyện, chỉ hơi sợ nhìn Đồ Nguyên, trên mặt còn có vết nước mắt.

"Tiên sinh, ta định cầu tiên sinh thu tiểu Trí làm đệ tử, chỉ cần tiên sinh thu tiểu Trí làm đệ tử, tiểu Trí sẽ không có việc gì rồi." Thụy Hoa nói ra.

Đồ Nguyên cười cười, nói ra: "Bọn ta một hồi liền sẽ cùng tiểu thư Chu Thanh của Chu gia đầu pháp ở trên núi ngoài thành, có thể sống sót hay không còn không biết, như thế nào có thể thu hài tử của người làm đệ tử?"

Thụy Hoa nghe xong ngẩn ngơ, sau đó ôm con mình, không có nói gì nữa.

Đồ Nguyên sờ sờ đầu tiểu hài tử kia, nói ra: "Người đều có vận, vậy nhìn lựa chọn của chính mình, không quản gặp gỡ cái gì, kiên cường một chút, tất cả đều sẽ qua đi."

Nói xong Đồ Nguyên xoay người rời đi, hần hướng ngoài thành mà đi, hướng về phía ngọn núi mà hần từng bị Chu Thanh dẫn đi.

Ngọn núi kia gọi là Khẩu Tiên sơn, bởi vì mỗi khi tới thời điểm các phái mở rộng sơn môn thì mọi người đều sẽ chờ ở đó, tụ tập ở đó. Bao nhiêu năm rồi, có rất nhiều người tại đó được các phái tuyển chọn vào sơn môn, mà tại trên ngọn núi kia cũng có rất nhiều người nhìn cảnh tượng các phái xuất hiện trên chín tầng trời.

Loại tình huống Thế ngoại tiên sơn này, tương đương với một lần thịnh hội.

Lúc này, trên núi đã có rất nhiều người, cũng giống như năm đó Đồ Nguyên đi tới trên núi này.

Hần đi bộ lên núi, ôn lại cảm giác đi lên núi này năm đó, nhưng lại có tin tức đã sớm truyền khắp cả tòa núi.

Chu Minh đã đem tin tức tản ra ngoài, gã muốn mọi người đều nhìn thấy bộ dáng Đồ Nguyên bị cô cô của mình phế bỏ tu vi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 20: Không nợ

Chu Minh ngồi một mình trong phòng, gã càng nghĩ càng giận, tức đến nỗi toàn thân phát run, xanh cả mặt, vì vậy gã cũng không nhịn được nữa rồi, một mình đi ra Chu gia, tại trong một cái ngõ hẻm, tìm đến mẫu tử Thụy Hoa lúc này còn chưa biết có nên trở về hay không.

Trong nháy mắt Thụy Hoa nhìn thấy Chu Minh, nàng bị hù dọa nói không ra lời, hài tử của nàng về mặt kinh sợ, nó cả kinh kêu lên một tiếng ôm chặt tay mẫu thân mình.

Chu Minh không nói chuyện mà trực tiếp vươn tay ra, chậm rãi chụp tới bọn họ, trên tay vây quanh linh quang, nhìn trong mắt mẫu tử Thụy Hoa tràn đầy sự kinh khủng.

Gã muốn giết người, chỉ có khoái cảm giết người mới có thể đè xuống nỗi bức bối và xung động trong lòng, về phần những chuyện khác, cái gì gã cũng không nghĩ quản cũng không muốn nghĩ.

Chu gia, không phải của một mình gã, cho nên gã chưa từng có nghĩ tới giữ gìn cái gì vì Chu gia. Gã chỉ biết, mình là công tử một đời này của Chu gia, vậy mà lại bị một tên dã tu sĩ khi dễ mất mặt.

Điều này làm cho gã về sau còn có mặt mũi gì gặp người, cho nên, càng nghĩ gã càng giận, cuối cùng xuất hiện tại nơi đây.

Chỉ là khi tay của gã sắp chạm đến hai người mẫu tử Thụy Hoa thì gã đột nhiên xoay người, cả kinh quay đầu lại, sau đó nhìn thấy được một người.

Chu Thanh.

Gã nhìn thấy Chu Thanh, cô cô của mình, người cô cô từ nhỏ đến lớn sùng ái mình nhất. Chỉ là lúc này đây, từ trong mắt cô cô gã nhìn thấy sự thất vọng và thương tiếc.

Trong lòng gã có sự e sợ, nhưng rất nhanh liền bị loại bức bối kia nhấn chìm, gã không thích người khác dùng loại ánh mắt này nhìn mình. Gã không cho là mình sai cái gì, gã không rõ, mình mua một đứa nhỏ về chơi đùa, thế nào lại từng người đều nói mình sai rồi, trước đây cũng chưa từng có qua chuyện như vậy.

"A Minh, người khiến cô cô quá thất vọng."

"Cô cô, ta sai rồi sao? Ta đã làm sai cái gì? Ta đã trả tiền, ta không có đi cướp đoạt, là hần đưa tới chỗ ta nói bán cho ta." Chu Minh lớn tiếng nói ra.

"Ta sai rồi." Chu Thanh có phần thương cảm nói ra: "Người đã lớn rồi, ta mấy năm không có trở về, người đã hoàn toàn thay đổi. Là ta không có thay mẫu thân người chiều cố tốt người, nhị ca thường ngày lại bận bịu việc trong việc ngoài, ta tại trên núi lại không thường xuống, đều là ta sai."

Sau khi Chu Minh nghe thấy cô cô mình nói đều là bản thân nàng sai, gã biết rõ mình không có việc gì rồi, cô cô rất hiểu mình, tuyệt đối sẽ không xử phạt mình, càng sẽ không tự trách mình.

Vì vậy gã nở nụ cười, nói ra: "Cô cô. Sao người lại tới đây, còn không đi giết chết người kia, ta đã cho người truyền tin tức ra rồi, ta muốn cho mọi người

đều biết rõ, đặc tội Chu gia chúng ta là sẽ không có kết cục tốt. Ta muốn hấn tại trước mặt mọi người bị cô cô phế bỏ tu vi, như chó vẫy đuôi mừng chủ vậy."

Chu Minh không có nhìn thấy sâu trong đôi mắt cô cô mình có một tia bi thương, tại chỗ sâu trong sự bi thương đó lại có một phần quyết tuyệt. Tại trong lòng nàng, cháu của mình đã chết rồi, chết ở mấy năm trước. Chết ở khoảng thời gian mình không có về nhà, bây giờ đã không còn là cháu trai của mình rồi.

"Lời nói của ta người không có nghe." Giọng Chu Thanh không lớn, nghe vào trong tai Chu Minh chính là một loại sùng ái, là một loại ôn nhu. Trong lòng gã càng thêm yên tâm rồi.

"Cô cô, ta sai rồi, bất quá, lưu lại những người này đối với danh tiếng Chu gia chúng ta thật không tốt, ta biết cô cô cũng là đang giải quyết việc này, không cần cô cô phải động thủ, tay cô cô không cần phải nhiễm phải những thứ này. Cháu đã lớn rồi, những thứ này cứ giao cho cháu làm là được rồi." Chu Minh nói.

Chu Thanh cười cười, nàng nhìn Chu Minh, Chu Minh phát hiện có điểm không thích hợp. Ánh mắt cô cô có phần dọa người, cô cô chưa từng có dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, chưa từng có, gã không nghĩ tới ánh mắt cô cô có một ngày lại lạnh lùng như thế.

"Cô cô..."

"Cô cô..."

Chu Minh bắt đầu lui về phía sau, Chu Thanh đứng đó không hề động, nhưng không bao lâu sau, gã liền nhìn thấy Chu Thanh chậm rãi đưa tay xòe ra, tại trong nháy mắt xòe ra, trong bàn tay một phiến kiếm quang xoay chuyển lên, như chuỗi xích kiếm từ ngón tay triển khai.

"Không, không, cô cô..."

Từ trong tay Chu Thanh triển khai kiếm quang trong suốt, nhưng cũng không nhanh, xoay quanh trong hư không, tiến về phía Chu Minh.

"A... Cô cô, ta sai rồi, ta biết rõ sai rồi..."

Nhưng lời gã nói cũng không hữu dụng, phiến kiếm quang kia chụp xuống gã, kiếm quang tung bay, thân thể Chu Minh trong nháy mắt tiêu tán trong kiếm quang, thanh âm vẫn còn quanh quẩn trong hư không, người đã hóa thành bụi bặm.

Bàn tay Chu Thanh duỗi trong hư không chậm rãi thu hồi, bàn tay đang xòe ra nắm chặt lại, sau đó phiến kiếm liền kia lấy bàn tay nàng làm trung tâm hội tụ lại, sau đó biến mất trong lòng bàn tay.

Nàng nhìn mẹ con Thụy Hoa sợ ngây người tựa ở bên tường, nói: "Chu gia không nợ các người cái gì rồi."

Nàng ly khai, hướng phía cuối ngõ hẻm, từng bước một, chìm vào hư vô, hóa thành một vệt kiếm quang, trong nháy mắt xuyên thấu thiên địa, đi về phía phương xa không biết tên.

...

Đồ Nguyên đi trên sơn đạo Khấu Tiên sơn, dọc theo đường đi đều là những người thêm muốn tiên đạo.

Cái gọi là tiên đạo, cũng không có định nghĩa gì, bất quá là sự mong mỏi hướng tới tự do trong lòng mọi người mà thôi.

Mà có thể báii nhập thiên hạ các phái sơn môn, mới là bắt đầu bước trên con đường tu hành. Lúc này đây hấn đi lên ngọn núi này, tâm tình hoàn toàn bất đồng so với năm đó.

Năm đó hấn muốn báii nhập sơn môn, nhưng mà lại cảm ứng được có người nhìn chăm chăm mình, cho nên hấn trở lại núi này, kỳ vọng có thể tiến vào một phái nào đó, từ đó thoát khỏi Long Trì thiên cung truy sát mình.

Hiện tại thì bất đồng, hấn dùng một loại ánh mắt khác nhìn đám người tiến lên núi này cầu đạo, chờ đầu pháp sắp đến.

Hấn không hãi sợ, lại có gì phải sợ.

Từ sau ngày kết đan tại dưới đông tổ kia, sinh tử đã vô pháp khiến tâm linh hấn rung động, khi trong lòng không còn cảm thấy e sợ tử vong, hai mắt nhìn thiên địa này lại có cảm giác mỹ lệ khác.

Hấn đứng ở đó, nhìn ánh nắng chói chang trong bầu trời. Tại trong mắt người thường, mặt trời chính là một đám sang trắng, chói mắt, mờ mắt nhìn không được, mà tại trong mắt hấn thì là sắc thái sắc sỡ, không ngừng biến hóa, từng cái vòng xoáy nhiều màu.

"Nếu như, trong mặt trời kia, xác thực là thần vực của người nào đó, vậy thì vị thần linh này phải cường đại cỡ nào a?" Trong lòng Đồ Nguyên đột nhiên nghĩ.

Bất quá, trong tai hấn lại nghe được có người đang đàm luận cái gì mà Chu gia tam tiểu thư Chu Thanh, sẽ tại đây cùng người đầu pháp. Hấn không biết tin tức là thế nào truyền ra, nhưng hấn có thể đoán được.

Hắn nhắm mắt lại, nhưng trong cảm giác hóa sinh từng cái vòng xoáy ánh sang mặt trời, màu sắc sắc sỡ. Trong lòng hắn, người trên núi này đều biến mất, chỉ có một vầng thái dương, giờ phút này, tâm thần hắn giống như liên thông với thiên địa này, gió kia, ánh nắng kia, núi kia, thiên địa vô biên mênh mông kia đều ở trong lòng.

Hắn cảm thụ được một vệt kiếm quang từ trong thành vụt đến.

Hắn chưa từng có qua cảm xúc rõ ràng như thế.

Kiểm quang đó không chỉ là kiếm quang, mà là một người, là Chu Thanh.

Khí tức đột nhiên phát ra từ trên người Đồ Nguyên khiến người trên núi đều chú ý tới hắn.

Một người đứng giữa núi, tay chấp say lưng ngược nhìn bầu trời, xa xa một vệt kiếm quang cực nhanh vụt đến.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 6 - Chương 21: Kiếm tên Lạc Hà

Từ trong kiếm quang kia, Đồ Nguyên cảm thụ được sát khí.

Sát khí đó rõ ràng mà lợi hại. Trong cảm giác của hắn, lúc trước trên người Chu Thanh không có loại sát khí lợi hại mà đằng đằng này.

Tại hắn cảm nhận, trong kiếm quang kia lộ ra mùi máu tươi.

Hắn biết rõ, nếu tinh khí thần của một người phát sinh biến về chất thì tâm linh nhất định sẽ trải qua một loại tẩy lễ cực lớn.

Lúc trước, Chu Thanh nhìn qua rất cường đại, nhưng hiện tại Đồ Nguyên cảm ứng chính là đáng sợ.

Một vệt kiếm quang từ Thông Minh quan xa xôi bay lên, đi tới đỉnh Khẩu Tiên sơn, trong nháy mắt chói mắt mà lợi hại, hóa thành một vệt kiếm quang thật lớn.

Kiểm quang chói mắt từ xa xa cắt tới, tại Khẩu Tiên sơn tỏa ra, một phiến kiếm quang hướng một người trên đỉnh núi chém xuống, nhưng không có người thấy một màn như vậy, bởi vì người ở trên núi đều đang tránh né kiếm quang, tại phía dưới kiếm quang cường liệt như thế, từng người đều phải tránh né, vô biên kiếm mang bay ra.

Nơi kiếm quang thịnh nhất là tại đỉnh đầu Đồ Nguyên. Như Ý trong tay Đồ Nguyên vạch ra, không có người nhìn thấy nơi Như Ý nơi đi qua tỏa ra thanh quang, thanh quang đem hư không chiếu sáng trắng, mang theo một vùng linh triều vòng xoáy.

Quang hoa vỡ tan.

Một phiến chói mắt, thiên địa yên tĩnh.

Đồ Nguyên vẫn đứng ở đó, chỉ là trên tay xuất hiện một thanh Như Ý, trên người bao phủ một mảnh thanh quang nhàn nhạt, đứng ở đó giống như dung nhập vào trong thiên địa.

Mà tại cách hắn không xa thì có một nữ tử đang đứng, đầu tóc đen tung bay, lay động trong gió, nhưng từ người nàng lại cho người khác cảm giác lợi hại, dù cho sợi tóc đen tung bay kia cũng như từng đạo kiếm màu đen.

Đồ Nguyên nhìn nàng, chỉ cảm giác cả người nàng đều tản ra kiếm ý.

Kiểm ý tung bay. Tại quanh thân Chu Thanh bao phủ tầng tầng kiếm quang. Kiếm quang như liên hoa (chuối hoa).

Nàng đứng ở đó, cả phiến thiên địa đều không hợp nhau, kiếm quang quanh thân tung bay, hai mắt lợi hại, trong mắt linh hoa chói mắt.

Hai người tạo cho người khác cảm giác hoàn toàn bất đồng, nhưng rồi vẫn có một loại cảm giác tương đồng dị dạng.

Quang hoa trên người Đồ Nguyên mờ hồ kết làm mây, lộ ra vẻ nhu hòa. Mà quanh thân Chu Thanh thì kiếm khí tung bay, xoay quanh như liên hoa. Nhưng, vô luận là loại nào, hai người đứng ở nơi đó, đều khiến người ta có một loại cảm giác áp bách cường liệt, không nguyện ý tới gần.

Cảm giác về Đồ Nguyên là kèm theo uy áp thiên địa mà đến, còn Chu Thanh thì như ngay cả trời cũng đâm phá.

Bọn họ không có nói gì, cũng không cần lời nói gì.

Một phiến kiếm quang màu xanh dâng lên quanh thân Chu Thanh, nàng biến mất trong kiếm quang. Chỉ thấy một phiến kiếm mang xoay chuyển tỏa ra.

Trong hư không, mỗi một luồng gió đều tựa hồ biến thành kiếm ý vô hình, cuộn cuộn hướng tới Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên đứng thẳng bất động, nhưng tay niết quyết, cầm Thất Bảo Như Ý. Hắn không có chút ý né tránh nào, tại khi kiếm quang tới thân thì Thất Bảo Như Ý trong tay tuôn sinh thanh quang.

Người là Như Ý. Như ý là người.

Hướng phía kiếm quang thịnh nhất vùng đánh tới. Tại nơi Thất Bảo Như Ý khua đánh qua, kiếm quang phiến phiến vỡ tan, lộ ra người phía sau kiếm quang.

Chu Thanh, ngón tay như kiếm, trên đầu ngón tay có kiếm mang màu xanh bập bùng, nhắm thẳng Thất Bảo Như Ý đâm tới.

Kiếm quang tan hết, linh hoa tiêu thất.

Đồ Nguyên chỉ cảm giác có một luồng kiếm ý xuyên thấu Thất Bảo Như Ý, trực tiếp thuận theo cánh tay, lan tới trái tim mình. Nơi đâm tới chính là thần hồn của mình.

Hắn từ bầu trời rơi xuống.

Nhưng ngón tay Chu Thanh cũng đang rung động, móng tay bị phá vỡ, có máu tươi chảy ra. Mu bàn tay của nàng vốn óng ánh giờ trở thành bầm tím.

Vừa rồi trong nháy mắt tiếp xúc đến Thất Bảo Như Ý, nàng có cảm giác, cảm giác cả người mình sắp bị thanh Như Ý kia đánh cho cốt nhục chia lìa.

Nàng rất ngoài ý muốn, nhưng cũng không bất ngờ.

Ngoài ý muốn với việc Đồ Nguyên có thủ đoạn như vậy, không bất ngờ chính là người từng được sư phụ của mình âm thầm quyết định muốn thu làm đồ đệ này quả nhiên bất phàm.

Trong lúc nhất thời, nàng đúng là vô pháp điều động linh lực trong cơ thể. Linh lực trong cơ thể đang ở vào trạng thái nửa hỗn loạn.

Nàng rơi xuống phía dưới núi, tại trong một tràng tiếng kinh hô, khi thân thể nàng sắp rơi xuống dưới núi thì bật thẳng lên, cả người tỏa ra kiếm quang, thân hình biến mất trong đó.

Một vệt kiếm quang từ dưới núi vọt lên, xẹt qua đỉnh núi, hướng phía Đồ Nguyên cũng đang rơi xuống chân núi đâm tới.

Lưu quang cực nhanh, như kinh hồng (con hạc bị kinh động giật mình bay vọt lên).

Ngay tại trong nháy mắt kiếm quang tới người, Đồ Nguyên đột nhiên cuộn người trong hư không, sau đó biến mất.

Kiếm quang xuyên qua hư không, xoay chuyển rơi tại đỉnh núi, thân hình Chu Thanh hiển lộ ra. Hai tay nàng giao nhau một cái, một thanh kiếm lỏng lánh đỏ liền xuất hiện trong tay nàng. Thân kiếm đỏ đậm, chuôi kiếm cũng là màu đỏ, rồi lại ẩn chứa cảm giác phong cách cổ xưa.

Mũi kiếm chỉ ra, một vệt linh quang trong trẻo nổi lên trên kiếm. Kiếm chỉ hướng một chỗ đất trống, một người hiển lộ ra.

"Kiếm tên Lạc Hà, là từ tinh huyền xích thiết ở sâu trong mặt đất luyện thành, có thể trăm chur thiên sinh linh." Âm thanh của Chu Thanh như gió sau thu, mang theo cảm giác mát lạnh ớn lạnh.

Đồ Nguyên đưa Thất Bảo Như Ý trong tay ra, nói: "Thất Bảo Như Ý, phàm ngọc luyện thành, chỉ có thể hộ thân."

Kiếm quang chợt ánh lên, giống như một mảnh rặng mây đỏ tung bay.

Thân hình Chu Thanh đã không còn thấy rồi, chỉ thấy được một rặng mây đỏ mênh mông vẫy vẫy rơi về phía Đồ Nguyên, đẹp không sao tả xiết.

Người ở trên núi nhìn thấy một màn như vậy, không khỏi tán thán.

Kiếm đạo lợi hại vô cùng, nhưng một kiếm này của Chu Thanh lại mất hết sự sắc bén, như là ánh nắng chiều rơi vãi, trong nhu hòa có một phần thê mỹ.

Nhưng chỉ có những người trực giác nhạy cảm mới có thể cảm thụ được phía sau vẻ mỹ lệ và thê mỹ kia ẩn dấu cực sâu sự nguy hiểm.

Nhất phát kiếm ý có thể nhập hồn.

Người đứng xem không biết mình có biện pháp nào có thể ngăn cản một kiếm nhìn ôn nhu như ánh nắng chiều này, cho nên ánh mắt bọn họ gắt gao nhìn chăm chăm Đồ Nguyên.

Thất Bảo Như Ý trong tay Đồ Nguyên dâng lên linh quang, bản nhân hấn thì đột nhiên trở nên như có như không trong mắt mọi người, hấn như đã dung nhập vào trong âm dương của thiên địa này.

Thất Bảo Như Ý trong tay hấn vạch một cái vào hư không. Một phiến thanh quang linh sóng cuộn lên, về ra một cái cô tuyến, giống như thủy triều lao hướng một mảnh kiếm quang màu đỏ kia.

Trong linh hoa, vô số phù văn đan xen sinh ra, hóa thành sóng triều, đụng vào mảnh hồng sắc hào quang kia. Từ rất xa nhìn tới, giống như là tại đường chân trời trên mặt biển, ánh nắng chiều và sóng biển nổi tiếp vào nhau.

Kiểm quang nhảy vào trong linh hoa, không ngừng tiêu tán, mà linh hoa tại trong hồng sắc kiếm quang, đồng dạng không ngừng thừa thốt.

Đột nhiên, hào quang đầy trời vụt tắt, Chu Thanh cũng không thấy rồi.

Một âm thanh lạnh lạnh từ trong hư vô vang lên.

"Thái Âm Trảm Linh."

Từ phía chân trời cao cao, một vệt hồng quang như trăng khuyết màu đỏ vọt tới Đồ Nguyên đang trên đỉnh núi.

Thiên địa tĩnh lặng, vệt kiếm quang như trăng khuyết kia hấp dẫn tâm thần ánh mắt mọi người.

Ánh mắt Đồ Nguyên cũng là bị hấp dẫn rồi, hấn giống như thấy được một vầng trăng đỏ từ phía chân trời hạ xuống, hóa thành loan đao, rồi tới mình, mà vô luận mình tránh né hướng nào đều sẽ bị vệt trăng khuyết kia cắt qua thân thể.

Không chỗ có thể trốn, không thể nào tránh né.

Đây là Thái Âm Trảm Linh kiếm quyết hoàn chỉnh.

Mỹ lệ có thừa, lại vô cùng cường đại và đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 6 - Chương 22: Hóa long kiếm quyết

Thái Âm Trảm Linh kiếm quyết, nửa bộ trước gieo đạo kiếm trong lòng, có thể trăm tà ma trong tâm. Mà nửa bộ dưới thì là pháp kiếm, chính là như Chu Thanh sử dụng hiện tại, kiếm ra, giống như Thái Âm vạch rồi.

Một kiếm từ trời giáng xuống.

Đồ Nguyên cảm thấy đáng sợ, đồng thời cũng có ý nghĩ muốn tìm tòi kiếm quyết kia đến tột cùng.

Đồ Nguyên chỉ được truyền nửa bộ trước của Thái Âm Trảm Linh kiếm quyết, nhưng thông qua phương thức của mình, hấn suy luận ra Trảm Nhạc kiếm quyết, truyền cho Phạm Tuyên Tử, mà Nguyệt Tướng kiếm phù của hấn cũng dung nhập phần trước của Thái Âm Trảm Linh kiếm quyết.

Ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Đồ Nguyên và vầng trăng khuyết màu đỏ từ trên trên vọt xuống kia.

Đúng lúc này, Đồ Nguyên vẫn cầm Thất Bảo Như Ý đưa ra, Thất Bảo Như Ý đã siêu thoát phạm trù Thất Bảo Như Ý vốn có. Đã dung hợp Vạn Pháp Âm Dương phù vào trong, đã biểu hiện ra hết sự tinh diệu trong việc phá pháp, trấn thần.

Đồ Nguyên thu Như Ý vào trước ngực, ngẩng đầu, Thất Bảo Như Ý lại có vẻ nghiêm trọng vô cùng, cùng cả người hấn hòa hợp nhất thể, như là một ngọn núi.

Thanh quang trên Như Ý thượng trái lại không còn chói mắt, chỉ là một phiến cô động như nước, đột nhiên, hấn cất bước xông lên không trung, một bước một huyền, từng bước lưu ảnh.

Thất Bảo Như Ý trong tay đột nhiên giơ lên cao ngắt, tại nháy mắt giơ lên, trong hư không liền huyền sinh ra hư ảnh Như Ý thật lớn.

"Trần."

Một âm thanh vang lên át hết âm thanh trong bầu trời.

Trong nháy mắt đó, trên mảnh thiên địa này, người, sâu bọ cảm thú đều bị cầm âm, trong tâm linh mọi người chỉ có quanh quẩn một chữ "Trần", tất cả ý

niệm khác đều biến thành trống rỗng.

Chỉ thấy một vầng trăng khuyết màu đỏ, và một cái hư ảnh Như Ý thật lớn va chạm vào nhau.

"Vù..."

Một mảnh quang hoa trắng đỏ bùng lên.

Tại thời điểm ánh sáng đỏ trắng lóe lên, cuồng phong từ trong bầu trời cuộn trào mãnh liệt bốc lên.

Vầng loan nguyệt màu đỏ vỡ tan, kiếm khí tỏa ra, quanh núi, cây cối cành lá bị kiếm khí màu đỏ xẹt qua, trở thành một vùng ngổn ngang tro bụi, ngọn cây bị kiếm khí vô biên cắt đứt, thậm chí có người còn bị kiếm khí này gây thương tích, cũng may mọi người đều cách khá xa.

Thân hình Chu Thanh bay ngược lên thiên không, như điều giấy, tung bay theo gió.

Khi nàng ngừng lại trong bầu trời, giống như một bức họa mỹ nhân treo tại bầu trời, chỉ thấy nàng đưa tay chậm chậm vuốt qua Lạc Hà kiếm, nơi tay đi qua, rặng mây đỏ khắp trời.

Kiểm nổi tại trước người nàng, bắt đầu du tẩu quanh thân, kiếm hóa thành một vệt xích quang, mà hai tay nàng thì không ngừng đánh ra pháp quyết, ngón tay biến ảo. Người ở mặt đất chỉ nhìn thấy trên tay nàng có từng vệt linh quang chìm vào trong hư không, hòa hợp nhất thể với một thanh hồng quang đang bay quanh thân nàng.

"Hóa long."

Một tiếng xướng lanh lảnh vang lên, vệt kiếm quang màu đỏ quay quanh người Chu Thanh liền phát ra một tiếng kêu như long ngâm như kiếm ngân vang.

Vệt kiếm quang kia vụt nhấc lên, một cái đầu hồng long hiện ra từ trong hồng quang, tiếp đó xoay thân, một cái thân rồng từ trong hư vô chui ra. Trên thân rồng lân giáp rõ ràng, hai mắt hung lệ, như một thanh huyết kiếm tùy thời sẽ uống máu người.

"Một kiếm hóa long, phê linh đoạt nguyên."

Theo âm thanh đó vang lên, con hồng long liền hướng một chỗ phía bầu trời bay vút tới. Tại trong nháy mắt nó bay vút lên, thân thể xoay chuyển, lập tức chui thẳng vào hư không.

Chỉ thấy trong hư không chấn động, xuất hiện sóng gợn vô hình, mọi người không nhìn thấy sóng gợn, nhưng lại có thể cảm nhận được, bởi vì vùng hư không kia trở nên mơ hồ.

Vô hình sóng gợn tràn tới Đồ Nguyên. Nơi nó đi qua, giống như tất cả đều bị tan biến trong sóng gợn.

Trong nháy mắt này, ý nghĩ đầu tiên của rất nhiều người chính là Đồ Nguyên có thủ đoạn gì có thể ngăn cản được một kích đó.

Thái Âm Trảm Linh kiếm là một loại kiếm quyết của Long Trì thiên cung, nhưng rất ít người biết, mà càng nhiều người rõ ràng biết thì là Hóa Long quyết của Long Trì thiên cung.

Đối diện Hóa Long quyết, Đồ Nguyên còn có thủ đoạn gì có thể đối kháng.

Chu Thanh là đến từ Long Trì thiên cung, Long Trì thiên cung là thiên hạ đại phái. Chu Thanh là đệ tử thân truyền của Tô Cảnh Ngọc, vốn bọn họ cho rằng Chu Thanh sẽ rất nhẹ nhàng chiến thắng trận đấu pháp này, nhưng không có nghĩ đến chính là vậy mà lại đấu ngang nhau. Tuy nói không thấy Đồ Nguyên có pháp thuật hoa lệ đặc biệt gì, nhưng thanh Như Ý trong tay hắn lại là có thêm một loại cảm giác mặc thiên địa biến ảo bản thân ta sừng sững bất động.

Chỉ thấy Đồ Nguyên đưa Như Ý dựng thẳng hướng lên trời. Trên Như Ý xuất hiện trùng điệp huyền ảnh, tiếp đó tại trước người quấy nhiễu, trong hư không xuất hiện vòng xoáy, mà trong vòng xoáy là một thanh Như Ý đang quấy quanh.

Vòng xoáy vừa xuất hiện, chỉ thấy Đồ Nguyên đưa hai tay xuất ra từng chuỗi pháp quyết, niệm động pháp chú, theo linh quang của pháp quyết và âm thanh pháp chú rơi vào trong vòng xoáy kia, vòng xoáy liền chậm rãi phát sinh biến hóa, sinh ra hai màu âm dương. Hai màu âm dương chậm rãi bình tĩnh lại, chỉ nhìn thấy một mảnh mơ hồ mông lung, Như Ý dung nhập trong đó, biến mất không thấy.

Trong nháy mắt khi toàn bộ pháp quyết đình chỉ, hai tay Đồ Nguyên vòng ở trước người, trước người là một vòng xoáy mông lung hai màu âm dương.

Đúng lúc này, trong sóng gợn ở hư vô phía trước lao ra một con cự long màu đỏ, rít gào.

Rít gào như tiếng kiếm ngân vang, hư không vỡ nát như mặt nước.

Cự long màu đỏ nhào về phía Đồ Nguyên. Cũng đúng lúc này, Đồ Nguyên đem cái vòng xoáy ở trước người đẩy tới phía trước, nhắm về phía cự long màu đỏ kia.

"Vù..."

Trong một vùng quang hoa màu đỏ, đen, trắng, cự long đứng là gãy dựa phân tách ra, lại một lần nữa hóa thành một thanh kiếm, mà trong vòng xoáy hai màu âm dương cũng lộ ra một thanh Như Ý. Như Ý vừa lúc va chạm vào mũi kiếm, phát ra một tiếng vang giòn.

"Đình..."

Đồ Nguyên cảm giác ngực mình như là bị đâm một kiếm, linh hoa trên Như Ý trong nháy mắt ảm đạm, rơi xuống, được Đồ Nguyên bắt lại trong tay, đúng là đã phủ đầy rạn nứt, nếu tiếp tục dùng thì sẽ vỡ tan. Hắn một trận đau lòng, cái Như Ý này tế luyện đến bây giờ nhưng không dễ dàng.

Hắn chỉ đành thu hồi, mà trong thiên không, một vệt sang đỏ đậm xẹt qua thiên địa.

Chu Thanh lại đã một kiếm đâm tới, toàn bộ người nàng đều bao phủ trong kiếm quang, theo kiếm đồng thời đâm ngược xuống.

Chu Thanh cũng biết Thất Bảo Như Ý của Đồ Nguyên không thể tiếp tục dùng, nàng cũng muốn nhìn một chút Đồ Nguyên còn có bản lĩnh gì ngăn cản được một kiếm này của mình.

Đồ Nguyên thu hồi Như Ý, đứng yên trong hư không.

Tại trong chớp mắt này, cơ hồ mọi người đều cho rằng, Đồ Nguyên sắp bại rồi, thua ở dưới kiếm Chu Thanh cũng không mất mặt, tu sĩ cùng cảnh giới, bại bởi đệ tử của Tô Cảnh Ngọc, không chỉ không mất mặt, trái lại có thể xưng được là vinh quang rồi.

Nhưng mà cũng không phải mọi người đều cho rằng như thế, chỉ ít Phạm Tuyên Tử không cho là như thế. Khúc Nguyên Tuyền xem không hiểu, nhưng lại biết rõ Như Ý của sư phụ chỉ dùng phạm ngọc tế luyện thành, có thể có thần diệu như vậy, hoàn toàn ở chỗ Thất Bảo Như Ý phù và một đạo đan phù của sư phụ nằm trong ngọc dung hợp vào nhau.

Hiện tại Như Ý được thu hồi, đó chính là không thể dùng tiếp rồi, nhưng nàng rất rõ ràng, sư phụ của mình cũng không phải chỉ có Thất Bảo Như Ý tại tay mới có thủ đoạn có thể thi triển.

"Hắn sắp chết rồi."

"Đáng tiếc."

"Dưới kiếm của Chu Thanh ít có người sống."

...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 6 - Chương 23: Huyết Vân thủ

Tại nơi xa xôi, có người nhìn bên này đấu pháp.

Trong đó, một người vừa nhìn đã nhận ra ngay là Chu Thanh, là pháp thuật của Long Trì thiên cung.

"Chu Thanh? Đệ tử của Tô tiên sinh, nghe nói Thái Âm Trảm Linh kiếm quyết tu tập thành công, Hóa Long kinh cũng đã tu đến tầng thứ năm rồi."

"Trong số tu sĩ đồng lứa, có thể thắng nàng ta chỉ sợ không có mấy người rồi."

Lại có người khác nói: "Cái gì mà không có mấy người, chưa có so qua ai cũng không dám nói có thể thắng nàng."

"Có cơ hội, ta trái lại phải thử một chút Hóa Long quyết của Long Trì thiên cung."

"Luôn có cơ hội, hơn nữa lúc này đây mở rộng ra sơn môn, cơ hội càng là nhiều."

"Cũng phải, bắt quá, lúc này đây trái lại có thể nhìn xem."

"Có thể xem được sao? Bắt quá là một tu sĩ không biết tên, lại như thế nào có thể thử ra được bản lĩnh chân chính của Chu Thanh chứ."

"Hắn là có thể thử ra một chút đi."

...

"Người này là ai, vậy mà lại cùng Chu Thanh đấu cân sức ngang tài." Người nói chuyện con mắt lóe sáng, tập trung tinh thần nhìn Đồ Nguyên.

"Không biết, đợi lát nữa kết thúc đi hỏi thăm một cái."

"Thái Âm Trảm Linh kiếm quyết quả nhiên thần diệu, chỉ là tu sĩ kia lại có thể dựa vào một thanh Như Ý ngăn cản, Như Ý của hắn từ đâu mà có?"

"Cái Như Ý đó tuyệt không phải phàm vật."

"Hóa Long quyết ra rồi, vậy mà lại có thể làm cho Chu Thanh thi triển Hóa Long quyết, một kiếm hóa long, phế linh đoạt nguyên, cường, cường, phi thường cường."

"Người xem..."

"Đi, đó là cái gì, đã từng gặp qua chưa?"

"Chưa, thủ đoạn như thế, một giới đã tu như thế nào có thể thi triển ra."

"Ồm âm dương tại lòng, tụ pháp tại trên Như Ý, thủ đoạn như thế, nếu như nói là chính hắn ngộ ra, vậy thì người kia có phần đáng sợ rồi."

...

"Ngăn cản được rồi, hắn vậy mà lại ngăn cản được Lạc Hà kiếm của Chu Thanh Hóa Long quyết, bất quá, Như Ý của hắn tựa hồ đã không thể dùng tiếp rồi."

"Nhìn xem hắn còn có thủ đoạn gì?"

"Nếu là không có thủ đoạn khác, chỉ sợ hắn sẽ chết tại dưới một kiếm này rồi."

...

Tại lúc mọi người cho rằng Đồ Nguyên sắp bại thì một tay Đồ Nguyên đột nhiên chụp ra.

Nghênh đón vết kiếm đỏ đậm của Chu Thanh, tay xòe ra chụp ra, tại trong nháy mắt bàn tay xòe ra, trong lòng bàn tay hắn dâng lên huyết quang.

Nhiếp Linh Cầm Nã thủ đã không đủ để cầm nã được một kiếm này, nhưng lúc này lòng bàn tay Đồ Nguyên còn phong một thanh Huyết Văn ma kỳ, hơn nữa hắn luôn luôn luyện phương thức sử dụng khi Nhiếp Linh Cầm Nã thủ dung hợp Huyết Văn ma kỳ.

Huyết quang trong tay lao đến Chu Thanh, huyết quang hóa thành một cái Huyết Thủ thật lớn, chụp tới Chu Thanh.

Trên mặt Chu Thanh lần đầu tiên lộ ra vẻ kinh sợ, lúc trước nàng là ngoài ý muốn, nhưng cũng không có khiếp sợ, mà lúc này đây nàng nghĩ được một tia mùi máu tươi, nghĩ được nguy hiểm.

Lúc trước đều là nàng tiến công, còn Đồ Nguyên thì là phòng thủ, mà giờ phút này, nàng không dám để tơ máu kia dính lên người.

Nhìn Huyết thủ hướng phía mình chụp tới, nàng thu kiếm lại, thân thể lật chuyển, một mảnh kiếm quang bao bọc nàng lật chuyển nhập vào trong hư không. Một mảnh hồng quang quán trên người Chu Thanh, cái Huyết Thủ chụp tới nàng, tại trong mảnh kiếm quang đó hóa thành từng sợi tơ máu.

Chỉ là tơ máu kia cũng không có tan, mà Chu Thanh thì được kiếm mang màu đỏ bao bọc hóa thành một vết kiếm quang, độn đến hư không xa xa.

Kiếm quang tàn nát, một người xuất hiện ở đó, tóc đen tung bay. Chỉ là nàng vừa mới hiện lộ ra chân thân, đã có một vết huyết quang như tơ hướng nàng quán tới.

Nàng biến sắc, Lạc Hà kiếm rung lên, trầm lên tơ máu, tơ máu tan trong hư không. Lại thấy ở xa xa, Đồ Nguyên đưa tay vẫy một cái, tơ máu kia lại trở xuống trong tay hắn biến mất không thấy rồi.

"Nghĩ không ra ngươi vậy mà lại luyện pháp thuật tà môn như thế." Chu Thanh nói ra.

"Tùy ngươi nghĩ như thế nào."

"Đáng tiếc, nếu là sư phụ biết rõ, chắc chắn cảm thán."

"Ta cũng không cần người khác thương hại." Đồ Nguyên nói ra.

"Ha ha, cũng tốt, may là năm đó sư phụ không có nhận lấy ngươi." Chu Thanh nói ra.

Đồ Nguyên nhìn nàng, nói: "Hà tất nhiều lời, nếu như muốn chiến, liền tiếp tục chiến, nếu không chiến, vậy thì liền tiếp ta một pháp."

Đồ Nguyên đã không phải là người năm đó vừa trông thấy nàng đã muốn chạy trốn rồi. Hắn cũng muốn nhìn một chút Chu Thanh này có thể tiếp được

pháp thuật thần thông của mình hay không.

Dứt lời, hấn khoát tay, lại hướng phía trong hư không chộp tới. Năm vệt huyết quang hóa thành tia, giống như có sinh mệnh, luồn hướng Chu Thanh.

Mắt Chu Thanh hơi nhú, sắc mặt nhẹ ngưng, kiếm cương hiện lên trên thân, Lạc Hà kiếm trong tay một kiếm huyền đâm tới năm đạo kiếm quang, kiếm kiếm đều đâm vào trên tơ máu. Tơ máu vỡ tan, tại trong hư không đúng là kết thành huyết vân. Huyết vân lại hóa thành một cái đại thủ chụp tới nàng.

Kiểm trong tay nàng đâm về phía Huyết Thủ kia. Huyết Thủ trong nháy mắt tan ra, nhưng hóa thành từng cái huyết tuyến quấn lên người Chu Thanh. Trên người nàng quang ảnh kiếm nhấp nhô, đem tơ máu ngăn cản ở bên ngoài, mà người nàng thì không ngừng hướng phía hư không xa xa độn lui.

Nàng rất rõ ràng, nếu là mình bị tơ máu kia dính lên người thì hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Hơn nữa, từ trong Huyết Thủ nàng còn cảm giác thấy thần hồn mình có một phần bất ổn.

Trên mặt đất, mọi người nhìn trợn mắt há mồm, bọn họ không có nghĩ tới sau cùng lại là Chu Thanh tại một cái Huyết Thủ tụ tán vô hình kia bỏ chạy đi.

Đệ tử thân truyền của Long Trì thiên cung Tô Cảnh Ngọc Tô tiên sinh vậy mà lại bại trong tay một dã tu sĩ không biết tên, điều này là điều không có ai nghĩ đến.

Huyết quang từ hư không xa xa cuốn ngược quay về. Đồ Nguyên đưa tay chụp vào hư không, một đám huyết quang kia liền bị bắt nhập trong tay, biến mất không thấy.

Tuy rằng mọi người nhìn một tay kia của hắn cũng không có gì bất bình thường, nhưng từ trong lòng lại cảm thấy sợ hãi.

Lúc trước, Thất Bảo Như Ý tại tay, hắn tuy cường đại, lại sẽ không khiến người cảm thấy kinh khủng, bởi vì Thất Bảo Như Ý là đường đường chính chính, mà Huyết Thủ này lại quỷ dị vô cùng, dính nó thì khó mà thoát khỏi, dù cho là không chết, chỉ sợ cũng bị mất hết máu huyết.

Tại trong không khí yên tĩnh vô thanh, Đồ Nguyên cất bước bước vào hư không, trốn vào âm dương, biến mất trong mắt mọi người.

Đồ Nguyên một bước xuất hiện tại bên cạnh Phạm Tuyên Từ và Khúc Nguyên Tuyên. Phạm Tuyên Từ cao hứng hô lớn: "Sư phụ, người thật lợi hại, Chu Thanh gì kia quá tự đại rồi, người của Long Trì thiên cung cũng bắt quá như thế."

Đồ Nguyên vỗ vỗ đầu nàng, nói ra: "Không thể coi thường người trong thiên hạ."

Bên cạnh, Khúc Nguyên Tuyên ngẩng cao đầu nhìn sư phụ, giống như sư phụ mình không còn là sư phụ của mình, đã trở thành phi thường lợi hại, đã thành sư phụ của người khác vậy.

Ở một bên, đôi mắt Xa Bi phấp phấp màu máu, phát ra một tiếng gầm nhẹ. Đồ Nguyên mới vừa đại chiến cùng Chu Thanh xong, trên người còn có một cỗ cảm giác áp bách cường đại, khiến thi nị Xa Bi cảm thụ bị áp bách và uy hiếp.

"Đi thôi."

Nói xong Đồ Nguyên hướng mấy cái phương hướng nhìn nhìn, Phạm Tuyên Từ cũng nhìn qua, lại không có nhìn thấy cái gì.

Nhưng Đồ Nguyên lại rõ ràng cảm ứng được mấy nơi kia có người đang nhìn chăm chú vào mình.

Hắn muốn xem cảnh tượng xuất hiện tại trên chín tầng trời khi các phái mở rộng sơn môn, nhưng lại không muốn ở tại thời điểm một ít người đang nhìn kỹ này. Từ trong những ánh mắt kia hắn có thể cảm nhận được một ít chiến ý hoặc là căm hận.

Hắn có thể tưởng tượng được, những căm hận kia đại khái là bởi vì mình thông qua Huyết Vân ma kỳ thi triển ra thần thông pháp thuật mà đưa tới.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 6 - Chương 24: Hoa Diệp chú

"Thì ra không phải tu sĩ đơn độc lẻ loi, mà là có gia đình phải nuôi a."

Tại trước mặt Đồ Nguyên có một hồng phần tu sĩ, một thân y phục màu hồng phần, trên trán nhưng không có chút nào kiêu ngạo, y là một nam nhân, lại ăn mặc màu hồng phần, khuôn mặt sạch sẽ, trán thanh minh. Y chỉ đem tới cho người khác một loại cảm giác phi thường dễ nhìn mà không có người nào cảm thấy y không giống nam nhân.

"Nga."

"Lúc trước thấy người đầu pháp cùng Chu Thanh, lòng ta ngứa khó nhịn, muốn thử xem thủ đoạn của đạo hữu."

Phạm Tuyên Từ cả giận nói: "Sư phụ ta mới vừa cùng nữ nhân kia đại chiến một trận, thời điểm này người tới tìm sư phụ ta, không cảm thấy lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn sao?"

Phân y tu sĩ kia nhìn Đồ Nguyên, nhếch nhếch mi, ý tứ là hỏi có cần phải nghỉ ngơi hay không, sau đó Đồ Nguyên cười cười nói: "Không có gì, như người ta loại này, chỉ cần không phải tổn thương đến bốn nguyên, tất cả đều không là vấn đề."

"Hay, không hồ là người có thể bức lui Chu Thanh, quả nhiên dũng cảm, tất cả đều không là vấn đề." Tu sĩ mặc y phục phân hồng nói ra.

Đồ Nguyên không nói tiếp cái gì, hiện tại hắn nhạy cảm phát hiện được, có không ít ánh mắt nhìn chăm chú vào mình, hắn biết rõ mình muốn bình an ly khai là không có khả năng, chỉ ít phải chiến bao nhiêu trận thì hắn không biết, nhưng hắn minh bạch, mình không cần phải sợ hãi tránh lui.

Hắn không có lý do gì sợ, cũng đã không còn e sợ.

"Ta gọi là Uyên Hạo, còn không biết người tên gì?" Phân hồng y phục tu sĩ hỏi.

"Đồ Nguyên." Đồ Nguyên đáp.

Tu sĩ tự xưng là Uyên Hạo kia suy nghĩ một chút, biểu thị chưa từng nghe qua. Lại hỏi Đồ Nguyên từ môn phái nào tới, Đồ Nguyên báo hai chữ Thượng Thanh.

Đối phương y nguyên là chưa từng nghe qua, y thậm chí hoài nghi là môn phái ẩn dấu nào đó, nhưng khi y hỏi Đồ Nguyên môn phái này truyền từ người nào thì Đồ Nguyên nói thẳng là mình lập ra, từ sau khi rời đi Vạn Thánh sơn sau, đây là lần đầu tiên Thượng Thanh phái hô tên lên trong thiên hạ, hơn nữa không phải tại nhà gỗ trên Vạn Thánh sơn. Lúc này người nghe được Đồ Nguyên báo ra tên môn phái Thượng Thanh này đều không phải là tu sĩ phổ thông.

Nếu như, về sau Thượng Thanh của Đồ Nguyên có thể dương danh, vậy thì bọn họ nhất định sẽ giảng cho hậu bối đệ tử của mình tình hình khi lần đầu tiên nghe tiếng về môn phái "Thượng Thanh" này, bọn họ sẽ nói, có một vị tên là Đồ Nguyên, đột nhiên xuất hiện tại Thông Minh quan, chiến Chu Thanh của Long Tri thiên cung, chiến người nào người nào đó.

Nếu Đồ Nguyên có thể một đường chiến với những thân truyền đệ tử của những đại phái kia thì hắn khẳng định sẽ rất nổi danh vang tiếng. Loại tu sĩ tu vi kim đan như hắn đều là đệ tử trung kiên của mỗi cái đại phái. Có lẽ mấy chục năm sau, bọn họ đều là nhân vật đỉnh quân của mỗi cái đại phái.

Đồ Nguyên không hỏi y thuộc môn phái nào, cũng không để ý, tay phải đưa ra, lòng bàn tay xòe ra, giống như chỉ dẫn, nói: "Mời."

"Được. Ta có một pháp, tên là Hoa Diệp chú." Kia Uyên Hạo nói ra.

"Mời." Đồ Nguyên nói thẳng.

Uyên Hạo dứt lời, y đứng ở đó, đưa tay hái lấy một mảnh lá xanh, nâng tại lòng bàn tay, bắt đầu niệm chú, theo tiếng pháp chú của y vang lên, là xanh trong lòng bàn tay đúng là hóa thành một con bướm lục sắc. Tại lúc bướm bay lên, một con hóa hai con, hai con hóa ba con, ba con đúng là trong nháy mắt hóa thành mấy chục con.

Theo bướm lục sắc xuất hiện, cả phiến hư không bắt đầu trở nên mơ hồ, trong hư không bóng điệp trùng điệp, nhìn tại trong mắt Phạm Tuyên Từ, đúng là vô cùng vô tận.

Phạm Tuyên Từ không biết những con bướm lục sắc đó có điểm gì đáng sợ, nhưng nàng thấy được vẻ thận trọng trên mặt sư phụ mình, nàng lại nhìn tới. Bầu trời đã không thấy rồi, chỉ có một vùng điệp đang bay lượn, mà Uyên Hạo tại giữa trong bầy bướm giang ra hai tay, vẻ mặt hạnh phúc, hướng phía bầu trời, lớn tiếng niệm tụng pháp chú, núi ở bên cạnh cũng thấy rồi.

Thiên địa trở nên hư huyền, tất cả đều không còn chân thực, nàng lại nhìn tay mình, đúng là phát hiện tay mình đã biến thành một đôi cánh.

Lại thoáng nhìn, nàng phát hiện mình trở thành một con bướm, một con bướm giống như đực ngan vạn con bướm khác, bay lượn trong bầu trời. Uyên Hạo một thân y phục phân hồng kia, lúc này hóa thành một đóa hoa, một đóa hoa cực thơm cực đẹp, nàng làm bướm, bắt đầu bay lượn quanh hoa.

Quan người Đồ Nguyên là một mảnh thanh quang, Phạm Tuyên Từ ở bên cạnh lại là vẻ mặt giả dựa, nhưng sự giả dựa đó là phí công, nàng đã rơi vào trong ảo giác, còn Khúc Nguyên Tuyền thì trực tiếp rơi vào si mê. Một bên khác, thi mị Xa Bi hướng phía Uyên Hạo rít gào, Đồ Nguyên biết, thi mị Xa Bi không có rơi vào ảo giác.

Thi mị Xa Bi sẽ không rơi vào ảo giác, hắn biết, dù cho là mình có thể bởi vì tinh thần không phấn chấn mà bị mê thất, nhưng thi mị Xa Bi thì sẽ không, bởi vì hai mắt thi mị Xa Bi có pháp phù do chính tay mình khắc vẽ.

Tại giờ phút này, hai mắt Xa Bi hóa thành hai màu âm dương, một đen một trắng nhìn chăm chăm Uyên Hạo. Xa xa có người nhìn, thấy một màn như vậy, không khỏi kinh ngạc nói ra: "Thi mị kia không đơn giản."

Nếu Đồ Nguyên còn Như Ý trên tay thì hắn có thể phá pháp, nhưng hiện tại Như Ý gần như đã ở ranh giới nghiền nát, hắn không thể tiếp tục dùng, nhưng dù cho là như thế, hắn cũng có tự tin có thể phá được Hoa Diệp chú gì đó này.

Hắn trực tiếp đưa tay chụp tại trong hư không, một mảnh huyết quang hiện lên, huyết quang xuyên thấu hư không, trong nháy mắt quán lên trên người Uyên Hạo, chỉ thấy thân thể Uyên Hạo tại huyết quang quanh liên cấp tốc tán loạn, biến mất.

Trong bầu trời, một con điệp đột nhiên hóa thành linh quang mạnh động, trong linh quang hóa thành một người, chính là Uyên Hạo, một ngón tay điểm về phía Đồ Nguyên, tại đầu ngón tay linh hoa mê huyền.

Con mắt Đồ Nguyên hơi nhú lại, đồng dạng một ngón tay điểm ra, linh quang đầu ngón tay mơ hồ. Một ngón tay của hắn ẩn chứa Phong Linh phù pháp ý.

Tại thời điểm tiếp xúc cùng ngón tay Uyên Hạo, tại dưới Phong Linh pháp chỉ Uyên Hạo trong nháy mắt liền biến mất, như là căn bản chưa từng tồn tại.

Đột nhiên, lại có một con bướm bay đến trước mặt Đồ Nguyên hai mắt đột nhiên phát sinh biến hóa, hai mắt con bướm kia đúng là biến thành kim sắc yêu dị.

Cắt gao nhìn chăm chăm hai mắt Đồ Nguyên, trong nháy mắt đó, thần hồn Đồ Nguyên như là bị nhìn chăm chăm vậy.

Tại trong tâm hắn, một vệt kiếm quang chém qua, chém đến con mắt kim sắc yêu dị xuất hiện trong lòng kia. Tại trong không trung, lại một lần nữa xuất hiện một người, từ trong điệp biến ảo ra.

Y lại một lần nữa hướng phía mi tâm Đồ Nguyên điểm xuống. Tại lúc vừa sắp đụng đến mi tâm Đồ Nguyên thì, ánh mắt hắn vốn hơi có vẻ thất thần nhanh chóng thanh minh.

Tay phải cấp tốc chộp tới hư không phía trước, lúc này đây bàn tay hắn không còn có huyết quang hiện lên, nhưng cả phiến hư không đều như vỡ nát tại dưới một trào này của hắn.

"Nhiếp."

Quát khê một tiếng, bướm ở trước mặt đúng là toàn bộ bị hắn chụp bắt bỏ vào trong lòng bàn tay. Nhưng dù một đám điệp biến mất trong lòng bàn tay thì vẫn cứ có vô số điệp diễn biến ra.

Đồ Nguyên không biết đây là pháp thuật gì, hắn chỉ biết, nếu là mình vô pháp tìm được đến một phiến là hóa thành điệp kia thì vô pháp phá vỡ pháp thuật này.

Pháp thuật này có điểm như là "Nghĩ linh pháp thuật" kia, nhưng tựa hồ càng thêm quý dị khó lường.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 6 - Chương 25: Hoa Điệp công tử

Trong bầu trời, không biết từ khi nào xuất hiện từng cái cảnh tượng huyền ảo, đó là từng tòa sơn môn.

Chỉ thấy một ngọn núi hoặc là cao to hùng kỳ, hoặc là thanh tịnh, hoặc là quý dị, âm trầm xuất hiện tại trên chín tầng trời, từng cái tản ra khí tức khác nhau, khí tức kia từ trên chín tầng trời hạ xuống.

Có một số môn phái khí tức thanh chính, một mảnh thanh quang óng ánh, mà có một số môn phái thì tản ra khí phách huy hoàng, thu hút vô số ánh mắt, càng có một số môn phái thì một mảnh tối tăm, chỉ nhìn thấy từng điểm u quang, giống như có một mảnh ma khí từ trên chín tầng trời tỏa xuống.

Trong đó, có cảnh tượng một tông môn là một mảnh nham thạch hỏa hồng, môn đình thô kệch. Đó là Cự Linh thần tông.

Tại trong một òa diện của Cự Linh thần tông có một cái giếng trời (thiên tinh), trong giếng trời là dung nham thạch liệt điểm thiêu đốt, nhưng lúc này lại có không ít đệ tử của Cự Linh thần tông đang vây quanh thiên tinh kia nhìn xem.

Có một đệ tử đi tới, nói: "Hôm nay là ngày Cự Linh thần tông chúng ta hiển tại trên chín tầng trời, chính là ngày khai sơn môn, các người thế nào từng người đều ở đây nhìn cái gì?"

"Sư huynh, tại Thông Minh quan Khẩu Tiên sơn xuất hiện một nhân vật lợi hại."

"Nhân vật lợi hại? Phái nào?" Vị sư huynh kia hỏi.

"Nghe nói là không môn không phái."

"Không môn không phái?" Vị sư huynh kia cười nói: "Không môn không phái có thể có nhân vật gì lợi hại."

"Thực sự là lợi hại, ngay cả Chu Thanh của Long Trì thiên cung cũng không phải đối thủ."

"Cái gì? Chu Thanh không phải là đối thủ? Bọn họ đã đấu pháp rồi?"

"Đấu xong rồi, tại trên Khấu Tiên sơn, thật đặc sắc. Chu Thanh dùng Thái Âm Trảm Linh kiếm quyết và Hóa Long kiếm quyết cũng không có thắng được, sau cùng bị tu sĩ kia bức lui rồi."

Vị sư huynh kia có chút không thể tin được, nhưng các sư đệ đều đã nói như vậy, lại không phải do gã tin hay không, lập tức liền nói ra: "Nhìn đến Chu Thanh kia cũng chỉ có chút kiếm được hư danh rồi, hoặc là nói Long Trì thiên cung cũng bất quá như thế, lại nổi danh cùng Cự Linh thần tông chúng ta, lúc này đây, mở rộng ra sơn môn, ta trái lại muốn đi thử một lần pháp thuật của Long Trì thiên cung rồi."

"Sư huynh. Mau đến xem, là Uyên Hạo."

"Cái gì, hắn cũng xuất hiện rồi?" Vị sư huynh kia có phần kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy, hắn ngăn cản tu sĩ kia, đang đấu pháp, coi được."

"Đúng vậy, coi được."

Chỉ thấy trong thiên tinh đúng là rõ ràng hiện ra thân ảnh Đồ Nguyên, mà quanh thân Đồ Nguyên thì là một phiến điệp ảnh trùng điệp.

Đồ Nguyên không nhận biết Uyên Hạo, nhưng người của Cự Linh thần tông thế nhưng là biết rõ. Là người đồng lứa với bọn họ, đối với tu sĩ đồng lứa không sai biệt lắm tự nhiên đều phá lệ quan tâm, bởi vì mình nếu là có thể một mực phát triển, những người nổi danh đồng lứa kia, khả năng sẽ nhường theo mình suốt đời.

Nếu là địch, sẽ suốt đời là địch, mà về sau hành tẩu thiên hạ, khả năng kết giao hoặc tạo thành hận thù là cực lớn. Cho nên, đối với tu sĩ đồng lứa bọn họ đều sẽ lý giải và hỏi thăm về nhiều mặt.

Uyen Hạo này thực sự xuất từ môn phái nào thì bọn họ cũng không rõ ràng lắm, nhưng tên tuổi Uyên Hạo lại sớm tại hơn mười năm trước bọn họ cũng đã nghe nói qua rồi.

Mà người của Cự Linh thần tông ở bên ngoài chuyên tổ chức tìm hiểu tin tức phân tích suy đoán, Uyên Hạo khả năng sẽ là người của Vạn Hóa tông Thánh Linh giáo.

Từ hơn mười năm trước, sau khi Thánh Linh giáo lại một lần nữa đánh lên Long Trì thiên cung, càng là danh tiếng đại chấn, đã nghiêm nhiên trở thành giáo phái đáng sợ nhất trong thiên hạ, nhưng người trong thiên hạ cũng biết rõ, bên trong Thánh Linh giáo, đấu đá giữa các tông môn cũng cực kỳ nghiêm trọng.

Uyen Hạo này thời điểm lần đầu tiên nổi danh là tranh phong cùng người tại trong một tòa đại thành nhân gian. Lúc đó y chỉ là tu sĩ kết phù liên đã chém giết một tu sĩ đan đạo, điều này làm cho y danh tiếng đại chấn.

Hơn nữa, lúc đó khi bằng hữu của vị tu sĩ đan đạo kia muốn tìm kiếm Uyên Hạo thì lại phát hiện y biến mất một cách thần bí.

"Đó là Hoa Diệp chú. Từ khi Uyên Hạo kết thành kim đan tới nay, chưa từng bại lần nào, một trận chiến đấu nổi danh nhất chính là ba năm trước đây, Uyên Hạo này từng tìm tới Tinh Nhất của Côn Ngô Phái. Từ ngày Tinh Nhất kết kim đan liền được xưng là đệ nhất nhân trong kim đan. Uyên Hạo không phục, cho nên tìm tới Tinh Nhất, sau đó hai người đánh nhau. Tuy rằng cuối cùng Uyên Hạo bị thua, nhưng lại giữ được tính mạng thoát khỏi tay Tinh Nhất. Bởi vì lúc đó Tinh Nhất đã nghe nói Uyên Hạo là người của Thánh Linh giáo Vạn Hóa tông nên đã có sát tâm."

Những điều vị sư huynh Cự Linh thần tông kể ra này, kỳ thực các sư đệ khác đều đã nghe qua, chỉ là gã vẫn cứ nhin không được nói lại một lần.

Bởi vì một trận đấu kia là cực kỳ đặc sắc, cũng là một lần đấu pháp truyền lưu cực rộng trong giới tu sĩ kim đan. Pháp thuật được sử dụng trong trận so đấu đó tự nhiên là điều mọi người muốn lý giải.

Trong đó, Hoa Diệp chú được Uyên Hạo sử dụng, cũng là tại thời gian đó truyền khắp thiên hạ, bởi vì lúc đó y cũng biết Tinh Nhất sẽ giết mình, nhưng y vẫn cứ muốn đến, đồng thời mở miệng nói mình có pháp tên Hoa Diệp chú, muốn biết một lần người – người được xưng là đệ nhất nhân trong kim đan thì thế nào.

Nhưng tại tình huống Côn Ngô Phái Tinh Nhất nổi lên sát tâm, Uyên Hạo vẫn là từ dưới tay hắn toàn thân rời đi. Tuy rằng, mọi người đều thấy Tinh Nhất cường hơn Uyên Hạo, nhưng Hoa Diệp chú của Uyên Hạo cũng là làm cho Uyên Hạo có được một cái danh hiệu, tên là Hoa Diệp công tử.

Hiện tại, Hoa Diệp công tử Uyên Hạo này lại xuất hiện, lại sử dụng Hoa Diệp chú đối với một người chưa có ai biết này.

Các đệ tử Cự Linh thần tông đều tập trung tinh thần nhìn xem.

"Lúc trước một thanh Như Ý trong tay người này quả nhiên là thần diệu công chính, có Như Ý tại tay, tựa như chư pháp sinh chư pháp diệt, đáng tiếc, tựa hồ bị Lạc Hà kiếm của Chu Thanh làm hỏng rồi."

"Lạc Hà kiếm của Chu Thanh thế nhưng là chính tay sư phụ nàng luyện chế, tặng cho nàng tại lễ kết đàn." Vị sư huynh của Cự Linh thần tông nói.

Trong đám chư vị sư huynh đệ này, địa vị của gã là cao nhất.

Đúng lúc này, bọn họ đột nhiên nhìn thấy hình ảnh Đồ Nguyên trong thiên tính, trong tay xuất hiện một cái còi. Cờ đón gió liền lớn lên, trong nháy mắt hóa thành thật lớn, một mảnh huyết vân tuôn sinh, một con huyết ma từ trong huyết vân chui ra, thò tay tại bên ngoài, hướng lên trời rít gào.

"Đó là Huyết Vân ma kỳ. Kỳ này luyện pháp tà dị, không phải chính đạo, nhưng lại là một trong mấy món tà pháp pháp bảo cực kỳ lợi hại, sau khi kỳ thành, phệ máu huyết, nuốt thần hồn, không ngừng phát triển, quỷ dị và cường đại. Người này vậy mà lại có tà môn pháp bảo như vậy."

"Đúng vậy, lúc trước hắn chụp ra một chuông, một mảnh huyết quang quán quanh, tất nhiên không phải thông qua Huyết Vân ma kỳ này bức Chu Thanh lui."

"Tà bảo như thế, trong thiên hạ có cực ít thứ có thể khắc nó."

Trong lúc nói chuyện, huyết ma kia giống như có thể ngửi được mùi máu huyết nhân loại, có thể ngửi được hương khí tinh hồn, nửa cái thân thể của hắn chìm trong huyết vân, nhưng lại thò người ra chụp một trảo vào trong vùng bóng điệp khắp bầu trời kia. Trong hư vô đúng là có một cái thân ảnh xuất hiện dưới tay huyết ma.

"Cái gì, Uyên Hạo sắp bại rồi."

"Là sắp chết rồi."

"Thế nào khả năng."

"Bị huyết ma bắt bỏ vào trong huyết vân, nhất định hữu tử vô sinh."

...

Giờ phút này, trong tay Đồ Nguyên xuất hiện Huyết Vân ma kỳ, khiến rất nhiều người đều kinh ngạc vạn phần, thân thể Uyên Hạo bị bắt ra từ trong hư vô, y càng là sắc mặt đại biến.

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 6 - Chương 26: Lưu lạc giữa thiên địa

Tại thời điểm Hoa Diệp công tử Uyên Hạo bị huyết ma chụp ra, bướm khắp trời liền tán đi, chỉ là biểu tình ngạc nhiên của y trong nháy mắt động lại, sau đó khuôn mặt Hoa Diệp công tử rất nhanh biến thành một cái lá cây.

Con mắt Đồ Nguyên nhìn về phía một thân cây cách không xa. Tại trong thân cây đó có một người hiện lên trên vỏ cây, một bước đi xuống.

"Không tệ, xác thực không tệ, ngươi có bằng lòng bán cây huyết kỳ này cho ta hay không?" Hoa Diệp công tử cười hỏi.

Đồ Nguyên cười cười, nói ra: "Vật giữ nhà hộ viện, ngươi cảm thấy sao chứ."

Hoa Diệp công tử Uyên Hạo gật gật đầu, sau đó nói ra: "Vật giữ nhà hộ viện xác thực sẽ không bán, bất quá thứ ta nhìn trúng cho tới bây giờ đều là trực tiếp cầm lấy là được."

"Đã có ý, vậy thì tới lấy đi." Đồ Nguyên nói.

Trên người mình có bảo vật, người khác muốn cướp giật, vậy nếu người không thể đánh tan ý nghĩ của người khác, để cho đối phương xuất thủ, sau đó trực tiếp chém đi cái tay đó của đối phương là được rồi.

Lúc trước Hoa Diệp công tử Uyên Hạo khả năng còn chỉ là muốn so pháp với Đồ Nguyên, nhưng mục đích hiện tại của y đã thay đổi, biến thành muốn đoạt đồ của Đồ Nguyên.

Đối với Đồ Nguyên mà nói, cũng không có khác biệt gì, bởi vì khi đấu pháp, nếu mình thua, hắn không cho là thầy trò mình còn có thể an ổn ly khai nơi này.

Nhìn Đồ Nguyên nhàn nhật trả lời, Hoa Diệp công tử Uyên Hạo khẽ nhủ thầm, cười nói: "Có ý tứ, từ khi nhập đan đạo tới ta, còn là lần đầu tiên có người không coi ta ra gì."

Trong mắt y chợt lóe sát khí, đột nhiên, nhìn về phía một chỗ, sắc mặt khẽ biến, sau đó y đột nhiên cười nói: "Vận khí người không tệ, bản công tử phải đi trước một bước rồi."

Hoa Diệp công tử Uyên Hạo xoay người liền dưng vào một phiến lá cây. Thân thể cấp tốc dung nhập vào trong phiến lá cây kia, trong nháy mắt biến mất không thấy rồi.

Đồ Nguyên hơi hơi sững sốt, quay đầu lại, trong từng cơn gió nhẹ thổi qua, trong một lần gió có một nữ tử hiện dần lên từ nhạt đến rõ. Nữ tử kia người mặc y phục lam sắc nhẹ, váy màu như lá liễu, eo nhỏ như cành liễu, mi như lá liễu.

Nàng vừa xuất hiện liền nhìn nhìn xung quanh, sau đó hỏi: "Người vừa mới nói chuyện cùng người đầu rồi chứ?"

"Từ nơi đó bỏ chạy rồi."

Đồ Nguyên chỉ vào một phiến lá xanh nơi Hoa Diệp công tử bỏ chạy. Nàng kia đi thẳng tới cạnh phiến lá cây, há miệng, sau đó khép phiến lá trong lòng bàn tay, miệng lẩm bẩm, khi tay nàng mở ra thì trong hư không xuất hiện một đoàn lục quang, hướng về phía một cái phương hướng bay đi, ngược gió. Rất nhanh liền đi xa, mà nàng kia thì lại lần nữa hóa thành một làn gió, biến mất.

Tới vội vã đi cũng vội vã.

Đồ Nguyên không có đi quản chuyện ân oán của người khác, dẫn theo hai vị đệ tử lập tức rời đi, một đường đi về phía trước, nhưng mà trong bầu trời lại có một người phiêu nhiên hạ xuống, trong bầu trời vốn không có cái gì, vào lúc này lại đột nhiên xuất hiện người rồi.

Người tới không có báo họ tên, gã đưa tay chụp một cái tiểu đồng chung xuống, sau đó cái tiểu chuông trong tay gã nhanh chóng biến lớn, trong nháy mắt hóa thành một cái hắc động chụp xuống.

Chỉ thấy Xa Bi, vẫn luôn đi theo bên cạnh Đồ Nguyên, thì đột nhiên xông lên không trung, bay thẳng đến đồng chung thật lớn kia, đánh ra.

"Đương..."

Tiếng chuông vang rung trời, Khúc Nguyên Tuyền bật lấy hai tai, Phạm Tuyên Tử ngẩng đầu nhìn, còn Đồ Nguyên lại đưa tay chụp tới một khối tảng đá lớn ở một bên. Huyết quang từ bàn tay bao phủ khối nhám thạch kia, huyết quang lướt qua, một cái nhân ảnh trực tiếp bị kéo ra.

Khi huyết quang được Đồ Nguyên thu về trong lòng bàn tay thì trên phiến đá xuất hiện một cái mặt người, giống như có một người bị ấn vào trong đá, trên tảng đá xuất hiện vết rách.

Người trong bầu trời thấy một màn như vậy, sắc mặt đại biến, bi phẫn mắng: "Người vậy mà lại hạ độc thủ như thế, cừu này ngày khác ta tất báo."

Đồ Nguyên căn bản không có lý tới bọn họ, chỉ nói với hai người Phạm Tuyên Tử với loại người đánh lén này thì không cần hạ thủ lưu tình.

Người trong bầu trời kia tại tiếp mấy quyền của Thi mị Xa Bi liền kéo đồng chung trong tay bay ngược đi, hóa thành một vết lưu quang độn đi.

Tại thời điểm người kia bỏ chạy, trong mặt đất dưới chân Đồ Nguyên đột nhiên có một người ngồi dậy, là một thổ nhân (người đất), vô cùng lớn, sau đó thân cây ở bên cạnh đột nhiên sống động, hóa thành một cái thụ nhân, đi về phía Đồ Nguyên. Bọn họ nhìn như đi chậm, nhưng mỗi một bước đều lớn vô cùng, đúng là chỉ hai ba bước thì đã đến trước mặt thầy trò Đồ Nguyên.

Trên người thụ nhân mọc ra vô số cành, cuốn tới Đồ Nguyên, đồng thời, thổ nhân ngồi dậy từ mặt đất kia cũng giậm chân một cái, bùn đất trên mặt đất liền tràn tới thầy trò Đồ Nguyên.

Bọn nó đều là không có sinh mệnh, là thứ do người dùng phù pháp triệu hoán mà đến. Tuy Huyết Vân thủ của Đồ Nguyên có khả năng cảm linh cảm nã thôn phệ máu huyết, nhưng đối với thứ không có sinh mệnh khí tức này thì lại có phần vô lực.

Nếu là Thất Bảo Như Ý tại tay, tất nhiên là lật tay liền có thể phá vỡ chúng, bất quá hiện tại hấn tựa hồ cũng không có biện pháp gì tốt, điều này đại khái cũng là người ở chỗ tối nhìn trộm phát hiện được Đồ Nguyên tựa hồ không thể tiếp tục dùng Thất Bảo Như Ý.

Nhưng bọn chúng cũng không biết kỳ thực Đồ Nguyên còn được truyền Thái Âm Trảm Linh kiếm của Long Trì Thiên Cung, tuy rằng chỉ được nửa bộ, nhưng cũng vừa lúc có thể đem một chút linh tính được tu sĩ kia gửi trong thụ nhân, thổ nhân chém đứt.

Chỉ thấy linh quang ở đầu ngón tay hấn như kiếm mang, đâm vào trên thân thụ nhân, trong nháy mắt thụ nhân liền bất động rồi, sau đó hình thái vốn sống động như người cấp tốc trở thành cứng ngắt, tuy rằng vẫn còn hình thái con người nhưng cũng đã không còn có linh tính, không còn động nữa.

Chân dẫm một cái lên mặt đất, bụi đất vốn đang quần tới bọn họ đúng là trong nháy mắt bị đập xuống, một chút bụi cũng không bay lên, lại bước tới một bước, đi tới bên cạnh thổ nhân kia, một ngón tay điểm ra, trong nháy mắt thổ nhân kia đổ nát, hóa thành một đồng đất nâu xám.

Từ bầu trời, thi mị Xa Bi hạ xuống sau người, trong tay Đồ Nguyên trôi nổi huyết quang, sau khi nhìn quanh hoang dã bốn phía, hấn lại dẫn theo hai vị đệ tử cất bước rời đi.

...

Bọn họ một đường đi về phía Không Tước vương đô. Tại dọc theo đường đi, bọn họ nghe được không ít ngôn luận kể lại sự tích tại bên ngoài Thông Minh quan có một người dẫn theo hai vị đệ tử cùng một thi, truyền đi cực kỳ hư huyền, bất quá không qua bao lâu đồn đãi về bọn họ liền biến mất, mà càng nhiều thì là chuyện các phái mở rộng ra sơn môn, cùng với việc một nhóm tu sĩ đan đạo mới nhất của các phái so đấu.

Từng tên mỗi người truyền khắp thiên hạ, những đệ tử của các đại phái mà tương lai có thể đơn độc chống đỡ một phương đều vào lúc này bộc lộ tài năng, mà tên của Đồ Nguyên vẫn không người biết rõ, trong thời gian ngắn, còn có người nhớ được từng có một người chiến đấu bức lui Long Trì Thiên Cung Chu Thanh, lại cùng Hoa Diệp công tử đại chiến một trận.

Nếu như nói Đồ Nguyên trước đó chiến cùng Chu Thanh và sau đó chiến với Hoa Diệp công tử, mọi người còn sẽ cho rằng vì hai người bọn họ không quá lợi hại. Nhưng sau lại Chu Thanh và Hoa Diệp công tử đấu pháp cùng người của các phái, lại không có bại trận nào, càng có một số người tại trước mặt bọn họ chống không được một cái, điều này làm cho mọi người nghĩ đến người từng chiến một trận cùng hai người bọn họ kia - Đồ Nguyên, cũng nhận thức được sự cường đại của bọn họ.

Chỉ là tại thời điểm này, đã không ai có thể tìm được bọn hắn rồi.

Đồ Nguyên dẫn theo các đệ tử đi tới Không Tước vương đô, dọc theo đường đi, bọn họ kiến thức sự phồn vinh của các thành thị trong vương quốc nhân loại, so với sự dã man và hoang vắng ở bên ngoài Thông Minh quan, không biết cường đại hơn bao nhiêu, so với những tiểu thành xung quanh Vạn Thánh sơn thì thành trì và nhân loại nơi đây càng là nhiều hơn không biết vô số kể.

Khi Đồ Nguyên dẫn đệ tử của mình đi tới thành đô của Không Tước vương thành thì đã là lúc cuối năm. Bọn họ tìm một cái miếu thờ tên là Tây Ân tự để ở nhờ.

Sau đó hỏi thăm một cái, Tạ An Lan tướng quân có còn sống hay không, được biết Tạ An Lan tướng quân bị nhốt tại trong thiên lao.

Hắn suy nghĩ ước lượng bản thân mình một cái, mình xác biết mình cũng không có nắm chắc có thể đột vào trong thiên lao cứu người, chỉ đành cất tiếng cảm thán, năm đó vị Tạ tướng quân kia để lại cho mình ấn tượng rất tốt, lúc này đúng là đã sinh tử không thể do mình.

Chỉ là hắn mới ở tại Tây Ân tự này mấy ngày, đột nhiên có một ngày có tin tức truyền ra nói là Tạ An Lan tướng quân đã thoát khỏi thiên lao. Đồ Nguyên phi thường kinh ngạc, sau đó khi nghe ngóng, lại biết đúng là được người của Thánh Linh giáo cứu ra. Người đẩy đường đều đang thảo luận việc Tạ An Lan tướng quân thì ra là người của Thánh Linh giáo phái.

Đồ Nguyên triệt để không biết nên nói cái gì. Hắn không biết mấy tin tức này có thật hay không, nhưng hắn mình bạch mình cần phải dẫn đệ tử rời đi cái Không Tước vương đô này rồi. Tại sau khi bọn họ rời đi Không Tước vương đô, cấm quân khắp nơi chụp bắt tu sĩ, nhất là những tu sĩ lai lịch bất minh.

Cũng may Đồ Nguyên rời đi sớm, nếu không thế thì có lẽ đã bị những cấm quân kia bắt.

Những cấm quân kia cũng không phải là người phổ thông, mà là Cẩm Vệ quân do tu sĩ chân chính hợp thành, phi thường cường đại.

Đồ Nguyên lại một lần nữa dẫn theo các đệ tử của mình lưu lạc giữa thiên địa, dùng chân bước đến mỗi một tác đại địa, nhìn phong thổ bất đồng ở các nơi, kiến thức tu sĩ ở các nơi.

Cũng từng ghé qua các môn phái khác nhau để nghe pháp, cũng từng bởi vì một lời không hợp mà chiến đấu quyết liệt, cũng từng vì giúp người báo thù mà thâm nhập trong thâm sơn trảm yêu trừ ma, lại từng bởi vì giúp người đem lời nhắn đến một chỗ khác mà rơi vào trong âm mưu, cuối cùng trợ giúp người đoạt được vị trí gia chủ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 6 - Chương 27: U Giới sơn

Một lần này, bọn hắn đi một mạch ước chừng năm cái xuân thu, đi qua rất nhiều địa phương, nhưng vẫn cứ có rất nhiều nơi chưa có đi qua. Phạm Tuyên Tử và Khúc Nguyên Tuyên cũng đã có phần không muốn tiếp tục đi rồi.

Vì vậy Đồ Nguyên dẫn hai đệ tử tìm một ngọn núi, rồi an cư tại đó.

Tại trong một vùng sơn mạch cách quốc gia nhân loại rất xa, bọn hắn tìm đến một ngọn núi, sau đó bắt đầu dựng phòng lập ốc, phí mấy ngày thời gian, dựng lên mấy cái nhà gỗ. Từ đó ba thầy trò bọn hắn liền an cư tại nơi đây.

Mà thi mị Xa Bi thì thành hộ sơn linh vật, tại trong những ngày này, thỉnh thoảng có yêu vật đến đây quấy rầy, đa số đều bị thi mị Xa Bi đuổi đi hoặc là nuốt sống làm thức ăn rồi.

Sau khi Đò Nguyên tại trên ngọn núi này ổn định ở lại, vào một ngày, tại trước nhà, hắn bày ra một cái đại lò (lò lớn), lại dẫn tới thái dương thiên hỏa, rồi đặt vào trong đan lò mấy thứ, có một khối tang đá lớn cỡ nắm tay, có một khối sắt cỡ móng tay lại tẩn ra quang sáng như ngôi sao, còn có một số dược thảo.

Đò Nguyên bày trận dẫn tới thái dương tinh hỏa, đồ vật trong đan lò bị tinh hỏa nung đốt chậm rãi hòa tan. Hắn không ngừng theo trong miệng phun ra từng ngụm đan hỏa, cho tới khi đồ vật bên trong đều đã hòa tan, hắn mới từ trong một cái phù túi cẩn thận lấy ra một cái Như Ý phù đầy vết rạn.

Năm năm qua, cuối cùng Đò Nguyên đã tìm được mấy dạng tài liệu rất tốt có thể dùng để dung hợp với thanh Như Ý này, cuối cùng có thể tế luyện lại thanh Thất Bảo Như Ý đã làm bạn với hắn nhiều năm kia.

Thất Bảo Như Ý chìm vào trong đám dịch thể tản ra linh quang, những dịch thể tản ra ngân tinh quang nhàn nhạt kia bao vây lấy Thất Bảo Như Ý.

Từ giữa ngọ đến chiều muộn, lại đến lúc ánh trăng hiện lên, trên đan lò bốc cháy lên Thái âm tinh hỏa, dịch thể trong đan lò càng ngày càng ít, đến sau cùng, Như Ý tỏa nhẹ một quang sáng bạc. Trong ngân quang lại hình như có điểm điểm lam sắc tinh quang trùng điệp.

Hai tay Đò Nguyên đột nhiên đánh ra từng chuỗi pháp quyết, trong hư không có từng đạo linh quang dung nhập vào trong Như Ý.

Trong bầu trời, Thái âm tinh hỏa thành phiên thành phiên dung nhập vào trong Thất Bảo Như Ý, linh quang trên Thất Bảo Như Ý càng ngày càng thịnh, chậm rãi chiếu lên trên bầu trời. Tại lúc tay Đò Nguyên đình chỉ linh quyết, quang hoa ngưng tụ trên Thất Bảo Như Ý đều dung nhập vào trong Như Ý.

Hắn đưa tay chụp một cái, Như Ý liền rơi vào rôi trong bàn tay hắn. Như Ý được tế luyện lại một lần nữa, vết rách bên trên đã hoàn toàn không thấy rồi, nhìn qua phi thường phong cách cổ xưa, mặt trên có một ít phù văn, nhưng lại tròn vẹn một khối.

Đò Nguyên cầm Thất Bảo Như Ý lên, vạch vào trong hư không một cái. Một phiến thanh quang tràn ra, tiếp đó đột nhiên ném Như Ý vào trong bầu trời, Như Ý đúng là hóa thành thật lớn, đánh tới vách đá ở ngọn núi đối diện.

"Oanh..."

Từ đỉnh đến chân vách núi to lớn kia vậy mà trực tiếp bị đánh ra một cái vết nứt thật lớn.

Một quang sáng xám mờ lao ra, có kẻ tóc xanh mượt vọt ra, hô lớn: "Người nào, người nào, là ai dám đánh lên động phủ của bản lão tổ."

Người đầu tóc lục ngồn ngang kia nhìn Như Ý trong bầu trời, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi, xông thẳng lên không trung, đưa một tay chụp tới Như Ý.

Nhưng còn chưa bắt được Như Ý, trên Như Ý tỏa lên thanh quang. Một cái Như Ý hư ảnh đánh thẳng vào ngực người kia.

"A."

Y bị Như Ý hư ảnh va chạm, đúng là từ bầu trời rớt thẳng xuống.

Đò Nguyên đưa tay chụp một cái, Như Ý liền đột nhiên biến mất khỏi bầu trời, xuất hiện tại trên tay Đò Nguyên.

"Sư phụ, giống như có người bị người đánh rơi xuống núi rồi." Khúc Nguyên Tuyên qua năm năm cũng đã lớn lên rất nhiều, trở thành một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, tuy rằng đi qua không ít địa phương, gặp qua không ít người và chuyện nhưng vẫn cứ khó thay đổi loại tính cách nhu nhược đó.

"Nga. Có sao không?"

"A, giống như có. Rơi đến trong sơn cốc rồi."

"Ừ."

Khúc Nguyên Tuyên ngây ra, không biết sư phụ có ý tứ gì. Ở bên cạnh, Phạm Tuyên Từ trừng Khúc Nguyên Tuyên một cái, nói ra: "Người nhìn thấy, sư phụ lẽ nào lại không có nhìn thấy. Đi, chúng ta đi nhìn xem"

Đò Nguyên đứng ở đó không có vào nhà, chỉ chốc lát sau liền nghe đến trong sơn cốc truyền đến âm thanh oa oa la to.

"Ai, ai, là ai, ai đánh lên động phủ của lão tổ ta, còn đánh lên cả bản lão tổ."

Âm thanh kia cạc cạc, thô ráp, đó không phải người, là yêu, Đò Nguyên đã biết, bất quá, cụ thể là yêu gì thì Đò Nguyên không biết.

Đò Nguyên sớm tại lần đầu tiên trông thấy y thì đã đặt cho y một cái tên, là Lục Mạo quái.

Bởi vì tóc lục trên đầu y nhìn rất giống một cái mũ màu lục trên đỉnh đầu.

Chỉ nghe Lục Mạo quái kia ở trong sơn cốc kêu to, nhưng là không đến chỗ ngọn núi của Đò Nguyên.

Một vùng núi này, xung quanh có rất nhiều yêu quái chiếm cứ các núi, xa một chút có lẽ không biết trên núi này có thầy trò Đò Nguyên tới, nhưng là

người ở ngay ngọn núi đối diện, Lục Mạo quái là người đầu tiên biết rõ, y còn từng tìm đến gây phiền phức, chỉ là trực tiếp bị Xa Bi thi mị đánh lui, cho nên y mới không dám lên núi đến trước mặt Đồ Nguyên.

Một vùng núi này có một cái tên, gọi là U Giới sơn, tại phần cuối, ở phía bên kia vùng núi non này chính là một vùng đất thâm u, nơi đó không phải tu sĩ bình thường có thể thường lui tới, nơi đây được coi là biên giới hoạt động của nhân loại rồi, vì vậy được xưng là U Giới sơn.

Cũng là bởi vì có người cói phía bên kia như Cửu U chi địa, tuy nói cách Cửu U chi địa chân chính còn kém xa, nhưng cũng có thể thấy được sự đáng sợ ở phía bên kia.

Đồ Nguyên ẩn ở đây tu hành, cũng không có dụng ý gì đặc biệt, bất quá là vừa lúc đi đến nơi đây thì hấn và các đệ tử đều rất không muốn đi tiếp rồi, vì vậy liền dừng lại an cư tại đây.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong tay lại xuất hiện một cái Hạt Vĩ châm đỏ đậm, ngấm ngấm, hấn luôn luôn muốn đem Hạt Vĩ châm này luyện thành một kiện cường bảo chân chính. Pháp văn thiên nhiên ở trên Hạt Vĩ châm này có khả năng xuyên thủng hư vô, xác thực có khả năng trở thành loại pháp bảo công kích đỉnh cấp.

Mà trong phổi của Đồ Nguyên cũng cất giấu Kim tinh chi linh thu được khi luyện hóa kim thủy hút của Bích Ba Hồ quân, lúc này Tinh kim chi linh vẫn dưỡng đã rất nhiều năm trong phổi hấn đã hoàn toàn có thể dùng để tế luyện cái Hạt Vĩ châm này rồi, chỉ là thủy chung hấn cảm thấy còn thiếu chút gì đó.

Còn kém một thứ có thể dung nhập vào trong Hạt Vĩ châm này, giúp Hạt Vĩ châm thoát thai hoá cốt, chân chính trở thành pháp bảo công kích đỉnh cấp.

Bất quá, dù cho chỉ dùng linh khí của hấn ngày đêm ôn dưỡng Hạt Vĩ châm, hiện tại nó cũng đã là một kiện bán thành phẩm pháp bảo rất cường rồi.

Tai nghe tiếng Lục Mạo quái ở trong sơn cốc la hét ồn ào, hấn cũng không có để ý.

Mấy năm nay hành tẩu các nơi trong thiên hạ, hấn thường thường nghe đến một ít tin tức về Diêu Dao. Tại trong năm năm này, Ngự Thú môn đúng là đã xây dựng lại rồi, hơn nữa là vừa dựng lại đã là thiên hạ đại phái, mà Diêu Dao thì trọng nhập Ngự Thú môn, trở thành điện chủ Tế Trùng điện của Ngự Thú môn. Người của Tế Trùng điện xưng năng là điện hạ, ngoại nhân thì y nguyên gọi năng là Trùng Ma tiên tử.

Bất quá, năm năm qua, hấn luôn luôn chú ý tin tức về Tạ An Lan Tạ tướng quân thì lại căn bản không có gì, trái lại hai người Tạ Tấn Chi và Tạ Uyển Dung học pháp trong Long Trì Thiên Cung thì thỉnh thoảng có một chút tin tức truyền ra.

Về phần những chuyện khác, hấn cũng không có dốc sức quan tâm rồi.

Bất quá, vẫn cứ có một số chuyện của một số người truyền vào trong tai, tỷ như Chu Thanh, với Thái Âm Trảm Linh kiếm quyết, dưới Lạc Hà kiếm của nàng đúng là ít có tu sĩ đồng lứa có thể chống lại.

Còn có Liên Vân của Thánh Linh giáo Tà Linh tông thỉnh thoảng xuất hiện một lần tin tức liền là đại sự, tỷ như trong một đêm khiến một cái thế gia biến mất, linh hồn của cái thế gia kia đều bị rút đi.

Nghe đến tin tức về Liên Vân, hấn lại không khỏi nghĩ đến Khuyển Thủ nhân, cũng không biết y còn có một mực đuổi theo Liên Vân hay không.

Mà trong năm năm này, hấn cũng không có về qua Vạn Thánh sơn, cũng không biết những bằng hữu trên Vạn Thánh sơn có mạnh khỏe hay không. Không biết Cổ Thụ Lâm đã kết đan hay chưa, các đệ tử của Thôi Thành Hoa tại Vạn Thánh sơn có bình yên không. Bất quá, lúc hấn rời đi thì có đến chỗ Bạch Thanh Ngôn nói Thôi Thành Hoa không tại, tận lực trông nom các đệ tử của hấn một cái.

Hành tẩu năm năm, không quản là hấn hay là các đệ tử của hấn đều cần phải tĩnh tu một lần rồi.

Đột nhiên có một ngày, hấn nghe nói có hai người tới núi, muốn bái phỏng, Đồ Nguyên rất ngoài ý muốn, tại hoang sơn dã lĩnh này, vậy mà còn có người đến bái phỏng hấn.

Lập tức liền bảo Phạm Tuyên Tử xuống núi dẫn người lên. Bởi tại ngọn núi này có thi mị Xa Bi, bất cứ ngoại nhân nào muốn lên núi đều trước tiên phải trải qua một cửa của Xa Bi thi. Nếu là cưỡng ép lên núi thì sẽ bị Xa Bi thi tấn công.

Nhưng mà khi hai người kia lên được tới núi thì Đồ Nguyên ngăn cả người, bởi vì trong số hai người kia có một người hấn vừa nhìn liền nhận ra.

Tuy rằng người kia nhìn qua đã già hơn rất nhiều nhưng hấn vẫn nhận ra, đó chính là đã từng tại trong Âm Hồn Cốc dạy bảo hấn tu hành - sư phụ Khuất Thành.

Lúc này, Khuất Thành đã tóc tai trắng xóa, nhưng khuôn mặt vẫn còn nhìn ra, ngay khi lão ta nhìn thấy Đồ Nguyên, trong mắt cũng lộ ra vẻ bất khả tư nghị.

"Sư phụ?" Đồ Nguyên hô lên trước.

"Ha ha ha..."

Khuất Thành đột nhiên phá lên cười, nói ra: "Một năm trước từng thỉnh người dự ngôn, nói là ta cứ đi theo hướng Tây Nam, có thể ngộ cố nhân, không nghĩ tới cư nhiên là gặp phải ngươi."

"Sư phụ, thật là nguoi, có thể gặp gỡ nguoi thật sự là quá tốt." Đồ Nguyên rất vui nói ra, sau đó hướng hai vị đệ tử của mình nói: "Mau tới ra mắt sư phụ của thầy."

Phạm Tuyên Từ và Khúc Nguyên Tuyền đều hiếu kỳ nhìn Khuất Thành, nghe được Đồ Nguyên nói vậy, lập tức tiến tới bái kiến.

Mà Khuất Thành cũng đưa tay chỉ vị tu sĩ có một chòm râu đen ở bên cạnh, nói: "Đây là Lý Mộc. Lý Mộc ra mắt sư huynh của nguoi."

"Lý Mộc bái kiến sư huynh."

Năm đó, khi Đồ Nguyên tại Hắc Chi Linh thi đã từng nghe nói sư phụ của mình lại thu hai vị đệ tử, chỉ là thời điểm này chỉ nhìn thấy Lý Mộc, còn có một vị đâu chứ? Đồ Nguyên cũng không có vội vã hỏi, mà mời sư phụ mình vào trong phòng, sau đó bảo Khúc Nguyên Tuyền chuẩn bị đồ ăn.

Phạm Tuyên Từ ngậm trà, bùng lên cho Khuất Thành và Lý Mộc.

Khuất Thành đánh giá Phạm Tuyên Từ, nói ra: "Từ biệt nhiều năm như vậy, khi gặp lại, đã là vật sự đổi thay, ta thấy trong mắt nguoi ẩn có kim quang chớp động, nói vậy từ lâu đã kết kim đan, thiên hạ tu sĩ, đạt giả làm sư (người thông đạt làm sư), nguoi đã xuất sư, không cần tiếp tục xưng ta là sư rồi."

Đồ Nguyên vội vàng nói ra: "Sư phụ lĩnh ta nhập môn, một ngày làm sư, cả đời là sư."

Khuất Thành mỉm cười gật gật đầu, nói: "Ta quả nhiên không có nhìn lầm nguoi."

Trong lúc nhất thời, từ sư phụ nói lời tạm biệt, chủ yếu là Đồ Nguyên kể về những gì mình đã trải qua, khiến Lý Mộc ở bên cạnh quý dị liên tục, sách sách lấy làm kỳ, cảm thán nói: "Ta vốn cho rằng mấy năm nay chuyện ta trải qua đã được coi là nhiều, không nghĩ tới sư huynh nguoi kinh lịch càng kỳ lạ."

Mà Khuất Thành thì mỉm cười gật đầu, nói: "Chỉ có trải qua mưa gió, mới có thể có không khí tươi mát."

Sau đó, Đồ Nguyên lại hỏi Khuất Thành vì sao lại đến nơi đây.

Khuất Thành thờ dãi, cũng không có nói.

Đồ Nguyên nghi hoặc, nhìn nhìn Lý Mộc ở bên cạnh. Lý Mộc nhìn nhìn sư phụ của mình, sau đó nói ra: "Sư phụ từng bị thương bốn nguyên đan phù, biết được nơi này có một vật có thể trị tổn thương, cho nên liền tới nơi đây."

Đồ Nguyên nghe xong rất cao hứng nói: "Có thứ có thể trị tổn thương của sư phụ, vậy thì không thể tốt hơn rồi, nếu là đệ tử không tại bên cạnh sư phụ cũng thôi, lúc này đã gặp nhau, vậy sư phụ cứ việc phân phó, đệ tử tất sẽ dốc hết toàn lực giúp sư phụ giành được."

Khuất Thành trầm ngâm một hồi, nói ra: "Ta là đã là người sắp hủ nát, chỉ là chút năm trước biết có vật này tồn tại, không chỉ có thể giúp ta khỏi hẳn bốn nguyên, càng là có thể giúp ta một lần kết đan, cho nên mới có ý niệm này."

"Sư phụ, đến tột cùng là vật gì?"

"Nguoi tại nơi đây lẽ nào chưa từng nghe qua?" Khuất Thành hỏi ngược lại Đồ Nguyên.

"Đệ tử tới đây không bao lâu, chưa từng nghe nói tới có bảo vật gì."

Khuất Thành gật gật đầu, sau đó nói ra: "Cái này cũng khó trách, nguoi không biết cũng là bình thường, ta cũng là ngẫu nhiên từ trong một bộ điển tịch tra tìm suy đoán, về phần có thật hay không thì vô pháp xác định."

Không đợi Đồ Nguyên hỏi tiếp, Khuất Thành tiếp tục nói: "Tại thật lâu trước đây, nơi này từng có một con Phượng Hoàng ngã xuống, mà nội đan của Phượng Hoàng kia bị Phượng Hoàng phun ra, rơi xuống trong vùng núi non này, hóa thành một viên đá phổ thông. Nếu có thể tìm được, phụ với linh được, cùng ăn, liền có thể trị đan phù suy sụp tổn thương."

Đồ Nguyên nghe xong, liền nói ra: "U Giới sơn này lớn như thế, như thế nào có thể tìm được."

"Tại trong núi này có một con linh thú tên là Tầm Bảo thú, nội đan của Phượng Hoàng biến thành châu thạch thường nhân khó phân biệt, nhưng Tầm Bảo thú kia nhất định có thể tìm được, nếu có thể tìm được hang động của Tầm Bảo thú, vậy thì Phượng Hoàng nội đan liền có khả năng ở trong đó." Ở bên cạnh, Lý Mộc nói ra.

Đồ Nguyên suy nghĩ một chút, cảm thấy trái lại rất có loại khả năng này.

Lập tức liền nói: "Việc tìm kiếm hang động của Tầm Bảo thú thì để đệ tử làm đi."

Khuất Thành gật gật đầu.

Hôm đó, Đồ Nguyên làm cơm mời Khuất Thành, sau đó liền quyết định đi tìm Tầm Bảo thú kia.

Tầm Bảo thú là một loại linh thú, muốn tìm đến nó rất khó, mà hang động của nó càng là tại ở chỗ sâu trong mặt đất, hơn nữa, tại trong vùng U Giới sơn

này, nhưng là có những thành phần cường đại, Đồ Nguyên cũng không dám giống trống khua chiêng đi tìm.

Từ chỗ Khuất Thành, Đồ Nguyên biết được tập tính của Tầm Bảo thủ, bất quá, Đồ Nguyên biết, với phương thức này tìm kiếm Tầm Bảo thủ là rất khó. Cho nên, hắn nói Phạm Tuyên Tử đi tìm những yêu quái khai linh ở xung quanh hỏi thăm một cái.

Nhưng căn bản không có hỏi thăm được gì, tại thời điểm này, hắn nghĩ đến một người - Điều Dao, nếu như có Điều Dao ở đây, hắn cảm thấy muốn tìm được Tầm Bảo thủ sẽ rất dễ dàng, tuy nói nàng chủ yếu tu là Ngự Trùng thuật.

Chỉ là, khiến hắn vạn lần không ngờ tới là tại lúc hắn nghĩ tới Điều Dao, một đêm này, hắn đúng là thật sự nghe được giọng Điều Dao.

Tại trong bầu trời, một mảnh côn trùng bay qua, mà tại trên côn trùng kia thì có một nữ tử mặc mấy màu xanh đậm đứng thẳng, tại phía trước nàng thì có một người kinh sợ bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 6 - Chương 28: Tái ngộ cố nhân

Người đang bay độn kia hướng phía núi hạ xuống, đúng là bay thẳng đến đỉnh núi chỗ Đồ Nguyên, còn chưa có hạ xuống đã gọi lớn: "Vị đạo hữu trên núi, thỉnh trợ giúp bản đạo một tay."

Mà người theo sát phía sau cất tiếng cười to tràn đầy ma tính:

"Không ai có thể cứu được ngươi, ha ha ha..."

Người hạ xuống có một chòm râu đen, vừa rơi trên mặt đất liền hướng phía nhà gỗ của Đồ Nguyên chạy tới.

Đồ Nguyên đứng ở cửa vào, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Hắn phi thường kinh ngạc, không nghĩ tới hai ngày này lại gặp đến hai vị cố nhân, một vị là sư phụ, một vị đã một nữ tử từng sống chung mấy năm.

Khi nữ tử đáp tại trên một phiến trùng vân ở bầu trời nhìn xuống dưới này, trong nháy mắt nhìn thấy Đồ Nguyên, nàng cũng ngạc nhiên rồi, nàng không có nghĩ đến tại nơi đây cư nhiên sẽ gặp phải người mình một mực tìm kiếm.

Những năm gần đây, nàng luôn luôn tìm kiếm người biết rõ quá khứ của mình này, nhưng vẫn không có tìm được, dần dần, đến bây giờ nàng đã chấp nhận cuộc sống hiện tại. Nàng lần nữa nhập Ngự Thú tông môn, trở thành Điện chủ của Tế Trùng điện, trở thành Trùng ma trong miệng mọi người.

Trùng vân kết thành phiến kia đều là màu xanh, mà trên cánh màu xanh mờ hồ lại có kim sắc.

Tại sau khi nàng nhìn thấy Đồ Nguyên ngẩn người thì người nàng giống như đều hóa thành một đám côn trùng, hướng phía Đồ Nguyên vọt tới.

Tại bên cạnh Đồ Nguyên, Khuất Thành khẽ nhíu hai mắt. Lão cũng không biết Đồ Nguyên quen biết nữ nhân này, bên kia, kiếm đã xuất hiện trong tay Phạm Tuyên Tử rồi. Chỉ thấy một đám trùng vân (mây trùng) cuốn một cái bên cạnh Đồ Nguyên, một nữ tử xuất hiện tại trước mặt hắn.

Đám trùng vân kia đúng là hóa thành váy của nàng.

"Ngươi thế nào lại ở nơi đây a, ta tìm ngươi đã lâu." Điều Dao nói ra.

Nàng vừa thốt lên xong, vô luận là Khuất Thành hay là Phạm Tuyên Tử ở bên cạnh đều kinh ngạc nhìn Đồ Nguyên.

Mới một khắc trước còn là ma tính đằng đằng sát khí, lúc này Điều Dao lại như là cô nương nhà nhà bên vậy, thanh mai trúc mã ân cần thăm hỏi, không có bởi vì tìm kiếm quá lâu cuối cùng gặp được thì mất đi lòng mong lung hoặc là khàn khàn khóc rống, càng không có sự nổi giận nuông chiều.

Giống như rất nhiều năm qua tìm kiếm chỉ là tìm mấy canh giờ.

"Đúng vậy, ta cũng nghe nói rồi." Đồ Nguyên đáp.

"Vậy vì sao ngươi không tới tìm ta?" Điều Dao lúc này mới như có phần tức giận hỏi.

"Ta nghe nói ngươi tại Ngự Thú môn rồi, đồng thời đã trở thành Điện chủ của Tế Trùng điện nên không đi tìm ngươi nữa." Đồ Nguyên nói ra.

"Ngươi không thích ta làm a. Vậy ta không làm nữa."

Đồ Nguyên nói một câu, Diêu Dao lập tức nói không làm Điện chủ Tế Trùng điện của Ngự Thú môn nữa, điều này làm cho những người khác tại đây đều lại một lần nữa ngạc nhiên, bởi vì điều này cũng không phải là quan hệ bằng hữu bình thường rồi.

"Đừng, nếu đã làm rồi, thì tiếp tục làm đi, chỉ cần không tùy tiện sát nhân là được rồi." Đồ Nguyên nói ra.

"Ngươi là nói hấn sao?" Diêu Dao chỉ chỉ tên tu sĩ đang kinh nghi bất định kia, tay ngọc vung lên nói: "Vây được, ta không giết hấn."

Đồ Nguyên không hỏi nàng là vì sao truy sát người này. Diêu Dao cũng không có giải thích tại sao người này đáng chết hoặc là lý do gì khác, tại sau khi Đồ Nguyên nói một câu, nàng lập tức biểu thị buông tha người này.

"Không riêng gì hấn, về sau cũng đừng dễ dàng sát nhân." Đồ Nguyên nói.

Tại Phạm Tuyên Từ nhìn đến, sư phụ của mình đã có phần được vui đời tiên, nhân gia vừa tới chính là khuôn mặt tươi cười, mà sư phụ thì là giáo huấn người ta. Bày ra dáng vẻ trưởng bối giáo huấn người, quá mức rồi.

Quả nhiên, sắc mặt Diêu Dao không còn thần thiết giống như lúc trước nữa, nàng nghiêng đầu nhìn Đồ Nguyên, đánh giá từ trên xuống dưới, sau cùng dừng lại tại con mắt Đồ Nguyên. Đồ Nguyên không có né tránh chút nào.

Nàng ngưng thần nhìn Đồ Nguyên, sau đó nói ra: "Trong nhiều người như vậy, ngươi là người ta gặp được thì rất thoải mái, từ trên người ngươi ta cảm thụ được sự thần thiết chân chính. Ngươi cũng là người biết rõ quá khứ của ta, tên của ta cũng là ngươi nói cho ta, cho nên..."

Nàng nói đến đây chuyển qua một vòng, hai tay chấp sau lưng, lưng thon dài và mảnh khảnh bởi vì vậy bị bên trong lay động mà có vẻ eo càng nhỏ, giống như gió thổi qua liễu, rồi lại không có chút nào mềm yếu, vậy trên người tràn đầy đồ án côn trùng, nhìn qua quý dị nhưng nếu như không nhìn kỹ, chỉ nhìn qua một cách đơn thuần về sắc điệu, chỉ cảm thấy trên người nàng có sự tươi mát thần bí.

Nàng đảo qua một vòng, sau đó xoay người lại, nhìn Đồ Nguyên nói tiếp: "Cho nên, trừ phi ngươi nói cho ta trong quá khứ, giữa ngươi và ta có quan hệ gì. Bằng không thì, hừ hừ..." Nàng nói xong lời cuối cùng giờ giờ lên đôi bàn tay trắng như phấn.

Đồ Nguyên nở nụ cười, hấn chính là muốn nhìn một chút nàng có thay đổi hay không, khi vừa mới nhìn thấy nàng tại không trung truy sát người, lòng hấn nhưng là quặn lại.

Cũng may, nàng cũng không có biến thành cái loại người tà ác.

Đồ Nguyên cũng không trả lời nàng ngay, mà quay về phía sư phụ mình, nói: "Sư phụ, đây là một vị bằng hữu của đệ tử tại nhiều năm trước, bất quá, đã mất đi ký ức."

Khuất Thành gật gật đầu, nói: "Các ngươi có chuyện cứ nói, không cần quản ta."

Đồ Nguyên gật gật đầu, lại bảo Phạm Tuyên Từ: "Gọi sư thúc."

Phạm Tuyên Từ và Khúc Nguyên Tuyền hai người đều gọi một tiếng sư thúc, bất quá Khúc Nguyên Tuyền gọi nhanh, Phạm Tuyên Từ gọi chậm, tựa hồ có phần rất không tình nguyện.

Bất quá, tựa hồ Diêu Dao cũng không quan tâm những điều này, nàng rất cao hứng, sau đó tìm tìm trên người, cầm lên một cái phù túi tìm kiếm, nhưng tựa hồ cũng không có tìm được thứ gì hợp ý nàng, sau cùng nàng cầm lên hai cái trùng túi, nói ra: "Lúc này đây không mang thứ gì tốt trên người, hai cái túi côn trùng này đưa cho các ngươi làm lễ gặp mặt đi."

Phạm Tuyên Từ vừa nghe nói là trùng túi thì liên tục xua tay, xua tay xong còn dẩu tay ra sau lưng. Nàng cũng không muốn trùng túi như vậy, đầu Khúc Nguyên Tuyền cũng là lắc như trống bỏi.

"Vây, là không cần đi, không cần vậy thì lần sau cho các ngươi thứ khác." Diêu Dao cũng không khách khí, lại thu về.

Đồ Nguyên cười cười, dẫn Diêu Dao đi tới một bên, hỏi: "Thế nào không thấy Thôn Thiên Thanh Văn trùng của ngươi chứ?"

Diêu Dao nhìn vào mắt Đồ Nguyên, cười nói: "Ta tặng cho người rồi."

"Cái gì? Tặng người?" Đồ Nguyên không thể tin được vội hỏi.

Thôn Thiên Thanh Văn trùng kia nhưng không chỉ là một con côn trùng, đó còn là linh trùng có huyết nhục thần hồn của gia gia nàng hiến tế ra, đã thoát ly ý nghĩa trùng loại bình thường.

"Tặng người nào rồi?" Đồ Nguyên lại một lần nữa truy vấn, hấn biết rõ, Thôn Thiên Thanh Văn trùng kia cũng không phải là tùy tiện có thể đưa đi, nó chỉ nhận thức Diêu Dao.

Nhìn thấy dáng vẻ Đồ Nguyên khản trương như thế, nàng cười hề hề, nói ra: "Lừa gạt ngươi đó."

Đồ Nguyên hơi hơi thở ra một hơi, sau đó nói nàng gọi Thôn Thiên Thanh Văn trùng ra xem, nhưng nàng cũng không có gọi ra, trên mặt lộ ra vẻ thương cảm.

Từ khi gặp lại nàng tới nay, đây là lần đầu tiên Đồ Nguyên nhìn thấy nàng toát ra vẻ thương cảm như vậy. Đồ Nguyên biết, loại thương cảm này là toát ra từ trong xương cốt nàng, hẳn suy đoán Thôn Thiên Thanh Văn trùng kia khả năng thật đã xảy ra chuyện.

"Thôn Thiên Thanh Văn trùng bị người đoạt rồi." Diêu Dao thấp giọng nói ra.

"Người nào?" Giọng Đồ Nguyên đột nhiên biến lạnh lùng.

"Tông chủ Ngự Thú tông môn." Diêu Dao trả lời. Đồ Nguyên rất ngoài ý muốn, nhưng lại cảm thấy không bất ngờ, Thôn Thiên Thanh Văn trùng kia đã không còn là Thôn Thiên Thanh Văn trùng phổ thông nữa rồi, hơn nữa, dù cho là Thôn Thiên Thanh Văn trùng bình thường cũng là dị trùng cực kỳ ít ỏi trong thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 29: Ta có chỗ ở hóa ngôi sao...

Khi Đồ Nguyên nghe nói là bị Tông chủ Ngự Thú môn đoạt rồi, trong lúc nhất thời hẳn cũng không biết nói như thế nào, bởi vì hẳn biết rõ, dựa vào năng lực hai người hẳn và với Diêu Dao là vô pháp đoạt lại.

Bất quá, cũng may Thôn Thiên Thanh Văn trùng kia là có trí tuệ.

"Chờ về sau chúng ta đi đoạt lại." Đồ Nguyên an ủi.

"Thế nhưng là, ta sợ, sợ về sau gặp lại, nó không còn nhận biết ta." Diêu Dao nói ra.

"Sẽ không, không quản thế nào, Thôn Thiên Thanh Văn trùng kia đều sẽ nhớ kỹ người, nó chỉ nhận một mình người." Đồ Nguyên nói ra.

"Thật sao? Làm sao người biết rõ?" Trong mắt Diêu Dao chớp động quang mang linh động, nàng có thể khẳng định, người trước mặt này cùng mình khả năng không chỉ là bằng hữu đơn giản như vậy.

Có quan hệ gì chứ? Nàng đánh giá Đồ Nguyên trên dưới.

Người nhìn cũng rất được, nhãn thần thanh minh, khí chính, như một ngọn núi xanh, lại có một loại cảm giác thần bí.

Đồ Nguyên suy nghĩ có nên đem chuyện gia gia nàng tự mình hiển tế cho Thôn Thiên Thanh Văn trùng kia nói cho nàng hay không. Hẳn suy nghĩ một chút, còn là quyết định không nói cho nàng.

Dù cho là muốn nói cho nàng, cũng không phải hiện tại. Hiện tại nếu nói cho nàng, hẳn sợ nàng sẽ không biết tự lượng sức mình đi làm chút chuyện gì đó.

"Đó không phải là chuyện gì vui vẻ, chờ pháp thuật của chúng ta mạnh hơn Tông chủ Ngự Thú tông thì ta sẽ nói cho người."

Diêu Dao miệng nguyền một cái, nói ra: "Không thoải mái, người biết pháp thuật của hẳn lợi hại cỡ nào không?"

"Lợi hại cỡ nào?"

"Thiên nhân ngũ trọng, có lẽ tại nơi đây, mỗi con chim, mỗi con thú, sâu bọ hoặc là con kiến đều chính là hóa thân của hẳn, là con mắt và lỗ tai của hẳn, hoặc là, mỗi con phù trùng mà ta tỉ mỉ tế luyện ở trong trùng túi này cũng không phải là của ta, mà ẩn chứa một đạo phân thân của hẳn." Diêu Dao nói.

Đồ Nguyên nghe nàng nói như vậy, không khỏi quay nhìn rừng núi bốn phía, lại nhìn nhìn một đàn kiến bò ở không xa. Thiên nhân ngũ trọng, đối với bọn họ hiện tại mà nói, xác thực là cao độ có thể vọng mà không thể bằng, dù cho bọn họ hẳn đều là kim đan tu sĩ cũng vẫn cứ là như phạm nhân ngược nhìn tuyết sơn cao ngất vậy.

Đồ Nguyên ngẩng đầu nhìn bầu trời, giống như trong bầu trời cao ngất kia có một người đang chăm chú nhìn mình, mà Diêu Dao thì nhìn Đồ Nguyên, nàng muốn từ trên mặt Đồ Nguyên nhìn ra nội tâm của hẳn. Hoặc là nói, nàng muốn nhìn một chút khi Đồ Nguyên nghe được cảnh giới tu hành của Tông chủ Ngự Thú tông thì có nhụt chí hay không, có loại thẹn thùng, xấu hổ vì mình nói mạnh miệng hay không.

Bất quá, theo trong mắt Đồ Nguyên nàng thấy được một loại mong mỏi, thấy được một loại dã vọng.

"Đã từng trước đây, khi lần đầu tiên ta nhận thức thế giới này, nhìn thấy có người tại trước mặt ta hóa nước độn đi, hóa chim mà bay, ta cảm thấy bất khả tư nghị, ta sợ hãi với sự thần kỳ của thế giới này, cảm thấy người trên đời này đều là đáng sợ."

Đồ Nguyên đột nhiên chậm rãi nói ra, giọng hẳn rất bình tĩnh, giống như chút sợ hãi và kinh ngạc trên mặt hẳn trong lời nói đều tại giờ phút này lắng đọng

đến chỗ sâu trong, biến thành ngạnh thổ nham thạch, tích thành núi, mà hần thì đứng ở đỉnh núi, làm hần và mây trên bầu trời kéo gần lại khoảng cách.

"Nhưng mà, bây giờ ta cũng có thể bước trên mây, đi lại như gió, bước âm dương vô ảnh, xem nhật nguyệt son hà mà diễn pháp." Đồ Nguyên nói ra.

Điều Dao mở to con mắt trong veo như nước nhìn Đồ Nguyên, tiếp tục nghe Đồ Nguyên nói: "Lúc đó, khi tại Tứ Thủy Thành, ta và ngươi, đều là chúng hỏa chưa thành, phù pháp không kết, dù cho là diệt trừ một con Rắn mối yêu cảnh giới kết phù cũng cần phải hai người liên thủ, còn mạo hiểm trùng điệp. Bây giờ, ngươi là Trùng Ma tiên tử đại danh鼎鼎, là Điện chủ Tế Trùng điện, những đệ tử đại phái mà chúng ta đã từng ngược nhìn kia, giờ chúng ta không cần phải e sợ và ước ao rồi, chúng ta cũng đã không kém bọn hần rồi."

Đồ Nguyên nói rất bình thản, nhưng cách đó không xa len lén nghe Đồ Nguyên nói chuyện, trong lòng Phạm Tuyên Từ lại có một cảm xúc khác, trong mắt nàng tựa hồ nhìn thấy được một người đã từng cẩn thận từng li từng tí tu hành giữa thiên địa, khắc phục từng tầng từng tầng hiểm trở, cuối cùng trở thành một kim đan tu sĩ hiện tại, không sợ những đệ tử thân truyền đại phái kia.

Đối với Phạm Tuyên Từ mà nói, lúc nàng gặp gỡ sư phụ, sư phụ chỉ là một tu sĩ kết Phù, tuy nói hiện tại cũng chỉ là tu vi kim đan nhưng từ kết phù đến kim đan là chênh lệch một trời một vực.

Chỉ là Phạm Tuyên Từ biết rõ tất cả những chuyện sau khi sư phụ kết phù, lại không biết rõ trước lúc sư phụ mình kết phù thì như thế nào, đã trải qua cái gì.

Phạm Tuyên Từ đặc biệt muốn biết, từ khi bá sư tới nay, nàng biết rõ mỗi một chuyện mà sư phụ đã trải qua, bây giờ cũng có thể lý giải sư phụ, một cái tu sĩ kết Phù mang theo mình từ nơi xa như vậy đi đến Vạn Thánh sơn là không dễ dàng cỡ nào.

Hiện tại, cuối cùng nàng nghe được sư phụ nói tới quá khứ của hần, tuy rằng, là nói cho nữ nhân khác.

"Tứ Thủy Thành?" Điều Dao mơ hồ cảm thấy mình đã nghe qua nơi đó, giống như mình còn từng đến qua, nhưng ngẫm đi ngẫm lại thì lại không thể nhớ được.

Đồ Nguyên tiếp tục: "Chúng ta đã từng ở tại Tứ Thủy Thành, tại trong Tứ Thủy Thành khai quan giảng kinh, cho đến khi Từ Thành từ trên trời giáng xuống, đối diện tòa Từ Thành kia, đối diện Thần linh Thần niệm trong Từ Thành thì bất lực, nhưng ta tin tưởng, chỉ cần cho chúng ta thời gian, cuối cùng có một ngày, chúng ta có thể sánh vai cùng bọn họ, Thiên nhân ngũ trọng cũng không phải cao không thể bấu víu."

Nếu như là những người khác nghe đến Đồ Nguyên nói như vậy, nhất định sẽ cười nhạt, sẽ cười nhạo hần không biết trời cao đất rộng. Nhưng Phạm Tuyên Từ nghe vào trong tai lại chỉ cảm giác trong giọng nói bình thản của sư phụ mình có một loại hào khí, một loại tinh thần phấn chấn.

"Thôn Thiên Thanh Văn trùng trước cứ đặt ở chỗ tông chủ của ngươi, chờ chúng ta tu vi đủ rồi, lại đi lấy về." Đồ Nguyên nói ra.

Điều Dao nhìn Đồ Nguyên, nghe đến một đoạn lời nói này, nàng nghe phi thường tập trung, đứng ở trước mặt Đồ Nguyên, nhìn chăm chú vào đôi mắt Đồ Nguyên, thẳng đến sau khi Đồ Nguyên dứt lời một lúc lâu, mặt nàng mới đột nhiên giãn ra, bật cười nói: "Lúc trước ta luôn luôn cảm thấy ngươi phi thường ngoan ngoãn, bây giờ mới biết được, ngươi là thật kiêu ngạo. Ta không có tại trong mắt ngươi nhìn thấy chút lệ khí và cừu hận nào, đó là bởi vì trong lòng ngươi cũng không có đem bất cứ kẻ nào nhìn thành địch nhân."

Đồ Nguyên nở nụ cười, hần rất ít cười như vậy, đối với Phạm Tuyên Từ và Khúc Nguyên Tuyền đó đa số là nụ cười sư phụ quan tâm cùng cô vũ đệ tử, mà lúc trước khi trông thấy Khuất Thành, đó là nụ cười gập lại, mà Phạm Tuyên Từ cảm thấy đối với người sư thúc không biết từ nơi nào toát ra tới kia, nụ cười này của sư phụ mình là với tri kỷ, là nụ cười bởi gặp được người hiểu mình, còn có khả năng là ẩn chứa hàm ý khác.

Nàng biết rõ, trong lòng sư phụ kỳ thực luôn luôn đều có nữ nhân này, nàng đột nhiên có phần chua xót. Nàng từ thiếu nữ nhìn thấy sư phụ từ trên đường cái đầy bụi đất đi tới, mọi người đều cảm thấy hần là tên khát cái, mà lúc đó nàng liền thấy quanh thân sư phụ có thanh quang nhẹ nhàng, thần tú tuấn đạt.

Lúc đầu tại trên Vạn Thánh sơn, thấy sư phụ tại phía dưới đông tổ thiên kết đan, phần đại gan dạ cùng kiên nghị kia, tại trong lòng nàng là độc nhất vô nhị.

Qua nhiều năm như vậy, sư phụ Đồ Nguyên đã là thân nhân của nàng, một người thân đặc biệt.

Nàng nhấp nhấp miệng, cảm giác gió trong núi này có phần nhiều, khiến mình khó thở.

Bên kia Điều Dao nhìn vào mắt Đồ Nguyên, Đồ Nguyên nói: "Ta không muốn tranh đấu với người, trừ phi là bất đắc dĩ, bởi vì, chỉ cần qua một đoạn thời gian quay đầu nhìn lại bọn hần, ngươi sẽ phát hiện, kỳ thực những người lúc trước tranh chấp với ngươi kia đều không đáng nhắc tới."

Điều Dao cười, chỉ vào Đồ Nguyên cười, nói: "Mới nói ngươi kiêu ngạo, còn chưa đủ, thời gian đối với bất cứ kẻ nào đều là công bình, ngươi cảm thấy trong cùng một thời gian, ngươi nhất định đi xa hơn người khác sao?"

"Quay đầu trăm năm, bao nhiêu thương hải tang điền, dù cho chỉ là quay đầu nhìn những người gặp gỡ trên đường tu hành kia, những người đã từng gặp qua, hiện tại đa số cũng đều đã đầu bạc khô khan, hoặc là bị năm tháng tiêu ma." Đồ Nguyên nói ra.

"Ngươi cảm giác được phần cuối thời gian, chúng ta còn tồn tại sao?" Điều Dao đột nhiên hỏi.

Nói lên tới, từ khi nàng mất đi kỷ ức tới nay, đây là lần thứ hai gặp mặt Đồ Nguyên, nhưng trong lòng nàng lại cảm thấy Đồ Nguyên là người thân thiết nhất, dù cho là trôi qua nhiều năm như vậy cũng không có ai có thể làm nàng cảm thấy thân thiết, chỉ có nam tử trước mặt này.

Cho nên tại lúc này, nàng nhìn không được hỏi ra lời nói đó. Đó là một loại e sợ đối với thiên địa, sự sợ hãi đối với năm tháng vĩnh hằng vô tình cọ rửa tất cả sinh mệnh trên thế gian.

Đây là nỗi sợ hãi lớn nhất trong lòng mỗi tu sĩ, chỉ có tại đối diện với người đặc biệt mới sẽ biểu lộ ra.

"Còn, chúng ta nhất định sẽ tồn tại." Đồ Nguyên trầm mặc một cái, rất khẳng định trả lời. Sau đó hắn ngừng đầu nhìn bầu trời, nói: "Trong thiên không nhiều ngôi sao như vậy, có một ngày, chỗ ở của chúng ta cũng sẽ hóa thành ngôi sao, khiến thế nhân ngưỡng vọng, có người tham bái cầu khẩn."

"Thật biết nói mạnh miệng, bất quá, người nói lời này cảm giác giống như thật có thể làm được, nếu như chỗ ở của người hóa thành ngôi sao, lo lắng ngoài cửu thiên, long lánh quang mang, người nguyện ý mời ta đến ở lại không?"

"Đương nhiên có thể." Đồ Nguyên vừa cười vừa nói.

"Hi hi, vậy thì quyết định như vậy rồi, bất quá, người còn chưa có nói cho ta, người và ta trước đây có quan hệ gì, là thế nào quen biết?" Diêu Dao đột nhiên chuyển đề tài.

Đồ Nguyên nhìn dáng vẻ truy vấn của nàng, trong mắt nàng chớp động sự hiếu kỳ, đột nhiên không muốn nói cho nàng biết sớm như vậy.

"Chờ đến ngày ta mời người ở lại sẽ nói cho người."

"Như vậy a." Diêu Dao chấp tay sau lưng, giả bộ suy nghĩ, hơi nghiêng đầu, tùy ý cho gió và ánh nắng lướt qua mặt, tóc đen hơi bay lên, lộ ra vành tai như ngọc, tươi mới, gáy cổ thon dài, cảm xinh đẹp hơi nhếch, mỗi căn nhẹ, mà con mắt giấu dưới bờ lông mi dài ẩn chứa một loại tiểu ý.

"Ta đây sẽ chờ ngày đó rồi, người cũng không thể nuốt lời."

Nàng mỉm cười nói, thân thể hơi nghiêng tới trước, vươn ra ngón tay ngọc thon thon chỉ vào Đồ Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 6 - Chương 30: Hai nữ nhân

Nước trong núi thường thường phá lệ mát mẻ, dù cho là mùa hè đều có cảm giác hàn ý, bất quá, nếu là mùa đông thì lại sẽ có loại ấm áp đặc biệt.

Suối nước trong núi, đầu nguồn thường thường có hồ sâu.

Suối nước uốn lượn, chảy róc rách, một con lươn không biết từ nơi nào ngược dòng lên tới luồng lách trong nước bùn, cuối cùng, nó cảm thụ được phần linh khí trong nước đầu nguồn, nó hạnh phúc ra sức hướng phía trước trườn đi, cuối cùng một đầu chui vào trong hồ sâu.

Nó không phát hiện tại thời điểm mình chui vào trong hồ, kích động sóng gợn lên làm khuấy vỡ một khuôn mặt phản chiếu trong nước.

Bất quá, mặt nước rất nhanh yên tĩnh lại, khuôn mặt phản chiếu trong nước kia lại lần nữa trở nên rõ ràng. Chỉ là khi hình ảnh phản chiếu rõ ràng lại thì một cái lá cây rơi vào trong nước.

Lá xanh là bị người hái xuống, bay xuống mặt nước, kích lên song gợn, còn chưa yên tĩnh, lại có một mảnh lá cây bay xuống, hình ảnh phản chiếu trong nước bị che khuất phần lớn, lại một cái lá cây rơi xuống, vừa lúc đem con mắt còn lại che khuất.

"Sư tỷ, sư tỷ..."

Xa xa truyền đến tiếng Khúc Nguyên Tuyền gọi.

Phạm Tuyên Từ đứng lên, phúi phúi y phục vừa mới ngồi trên mặt đất, chỉnh sửa tóc mai bên tai, trước đây nàng vốn không có để ý những thứ này.

Vừa rồi nàng nhìn mình trong nước, so sánh với vị sư thúc tên là Diêu Dao kia, nàng tự nhận tướng mạo mình cũng không kém hơn cô ấy, hơn nữa, còn cao hơn, lại cúi đầu nhìn nhìn ngực mình, nơi này cũng lồi nhiều hơn một ít.

Nhưng mà nàng lại cảm thấy trên người sư thúc kia có một sức hấp dẫn khó nói rõ, dù cho là mình cũng luôn nhìn không được nhìn cô ấy nhiều mấy lần.

Những năm qua, nàng theo sư phụ hành tẩu thiên hạ, gặp qua rất nhiều rất nhiều nữ nhân tướng mạo xuất sắc, nhưng mà sau đó có thể để người nhớ kỹ thì lại không có ai, mà Diêu Dao sư thúc này, nàng không thể không thừa nhận, chỉ nhìn một lần sẽ nhất định không quên được nàng.

Có một số người là đẹp chói mắt như thái dương, có người thì đẹp đậm tính như ánh trăng. Nhưng cũng có một số người thì đẹp như ngôi sao mê ly ở

chỗ sâu trong hắc ám, như ẩn như hiện, lại như hoa trong núi vô cùng điểm lệ nhưng có độc, luôn khiến người nhìn không được nhìn nhiều mấy lần, nhưng không dám tới gần.

Tỷ như đồ án trên váy của Diêu Dao, tất cả đều là sâu bọ dữ tợn, một tu sĩ nữ tính sẽ rất ít muốn có loại quần áo này.

"Sư tỷ... Sư tỷ..."

Khúc Nguyên Tuyền lớn tiếng gọi.

Phạm Tuyên Từ không để ý đến, mà bay thẳng đến chỗ Khúc Nguyên Tuyền.

"Chuyện gì?"

"Sư tỷ. Người ở đây a, sư phụ tìm người, nói là đã tìm được hang động của Tầm Bảo thử." Khúc Nguyên Tuyền nói ra.

Phạm Tuyên Từ phi thường kinh ngạc, Diêu Dao sư thúc kia mới đến hai ngày mà thôi, vậy mà đã tìm được Tầm Bảo thử.

Tầm Bảo thử còn có một cái tên là Thực Kim thử, nó không chỉ có thể nhận ra bảo vật, hơn nữa còn lấy kim loại làm thức ăn, bài tiết ra phân và nước tiểu là tài liệu luyện khí rất tốt.

Nhưng Thực Kim thử thì là trời sinh thần thông có thể tại trong mặt đất đi lại tự nhiên, tựa như cá bơi ở trong nước vậy.

Khi Phạm Tuyên Từ trở lại trong phòng trên núi, nhìn thấy sư phụ đang cùng sư công cao hứng nói chuyện.

Không biết vì sao, từ ngày đầu tiên trông thấy sư công thì Phạm Tuyên Từ luôn cảm thấy phía dưới lớp tóc tai bạc phơ kia tựa hồ che giấu một cái linh hồn tàn ác.

Nàng luôn luôn không dám nói ra cho sư phụ loại cảm giác này, nhưng loại cảm giác kỳ quái này tích tụ trong lòng khiến nàng rất khó chịu.

Cách không xa, Diêu Dao tựa ở cạnh cửa, không có vào nhà, dùng ngón tay cuộn cuộn mái tóc mềm mại.

Nàng nhìn người ở trong nhà, tựa hồ đang nhìn chăm chú vào Khuất Thành, khi sóng mắt chuyển động, lại nhìn vẫn luôn đi theo bên cạnh Khuất Thành - Lý Mộc, trong miệng hiện lên nét cười nhàn nhạt, không biết đang suy tư cái gì.

Phạm Tuyên Từ tiến vào phòng, mới biết được Thực Kim thử tuy rằng đã tìm được rồi, nhưng Thực Kim thử là sủng vật thuộc về một vị đại yêu trong U Giới sơn này.

Đại yêu kia nguyên thân là Kim Mao Hồng, có tu vi Thần Anh.

Mà bảo vật do Thực Kim thử kia tìm thấy rất có khả năng đều rơi vào trong tay Kim Mao Hồng kia. Bất quá, một điểm này còn vô pháp xác định, nhưng đã qua nhiều năm như vậy, nếu là thật sự tồn tại tại trong vùng núi non này, vậy thì nhất định tại trong động phủ của Kim Mao Hồng kia.

Kim Mao Hồng là nguyên thân của nó, nó có một cái tên nhân loại, tên là Khổng Thần Phong, nghe nói tên này là chính nó lấy, họ là lấy nửa chữ trong chữ Hồng, Thần Phong là bởi vì hắn thích ngủ tại đỉnh núi, mỗi ngày tỉnh lại đều là thời điểm bị ánh sáng mặt trời chiếu ở lên người, lúc đó chính là sáng sớm, cái nhìn đầu tiên chính là ngọn núi phía dưới thần quang (năng sớm).

"Đồ Nguyên a, các người nghìn vạn lần không nên đi, quá nguy hiểm rồi, Kim Mao Hồng kia đã hóa hình, là tu vi Thần Anh, tu vi các người tuy rằng không tệ, nhưng kém một cái cảnh giới, căn bản sẽ không là đối thủ." Khuất Thành nói ra.

Đồ Nguyên cúi đầu, như là nghĩ đến cái gì. Mà Lý Mộc ở tại phía sau Khuất Thành, nhìn nhìn Đồ Nguyên, lại nhìn nhìn Diêu Dao, nhưng không dám nhìn Diêu Dao nhiều, chỉ là con mắt liếc qua, liền lại dời đi.

"Sư phụ, việc này cứ giao cho đệ tử đi, người yên tâm, không có việc gì."

"Đồ Nguyên, người nghe ta nói, sư phụ đã là người sắp sửa hủ nát, không đáng, người và Diêu Dao cô nương đều còn trẻ, các người có thiên phú, chỉ cần có thời gian, ngày sau nhất định nhập Thần Anh cảnh giới, thậm chí khả năng chạm đến Thiên Nhân đại đạo, nhưng hiện tại nếu là bởi vì tranh đấu với Kim Mao Hồng mà bị thương, tổn hại đạo hạnh, vì sư lại có mặt mũi nào gặp lại các người."

"Sư phụ yên tâm, cũng không là chuyện gì đều cần phải tranh đấu mới có thể làm được, hơn nữa, cũng không phải chỉ hai chúng ta đi, ta có một thi mị, sư phụ cũng trông thấy nó rồi, nó đã đạt được tu vi kim đan."

Đồ Nguyên nói đến đây, Diêu Dao trái lại hiếu kỳ nhìn về phía đầu lối đi dưới núi, chỉ thấy trên mặt đất ở đó đột nhiên có một người ngồi dậy.

Nguyên bản nơi đó trống tuếch, cái gì cũng không có, nhưng mà tại ánh mắt Diêu Dao nhìn tới thì nơi đó liền có một cái thi mị ngồi lên.

Diêu Dao hóa thân thành một mảnh trùng phong (đám gió trùng), đám như bầy trùng kia bay qua, nhìn kỹ lại không không phải trùng, mà là một mảnh phù quang, bầy trùng tại bên cạnh thi mị kết hóa thành người.

Diêu Dao đánh giá thi mị, nhìn thi giáp trên người thi mị đã ẩn ẩn toát ra kim sắc, đối với Phạm Tuyên Tử ở cách không xa nói: "Trong thủ pháp ngự thi của sư phụ người cư nhiên còn có pháp môn độc hữu của ta a, trước đây ta vậy mà đem cái pháp môn Ngự Linh độc hữu này cũng dạy cho hấn, quan hệ thật rất không đơn giản, không phải bằng hữu bình thường a."

Nàng nói lời này thì, như là lẩm bẩm, nhưng mà âm thanh lại không nhỏ, Phạm Tuyên Tử hoàn toàn có thể nghe được, con mắt nàng liếc Phạm Tuyên Tử một cái, khóe miệng mỉm cười, có một vẻ đẹp mang theo chút tà ý.

Phạm Tuyên Tử không có trả lời, đối với nàng mà nói, Diêu Dao là sư thúc, mình tựa hồ ở vào hoàn cảnh xấu tự nhiên, hơn nữa, nàng muốn nói cái gì đó, lại phát hiện mình kỳ thực cũng không có gì để nói.

Đồ Nguyên cũng không có nghe đến bên ngoài đang nói cái gì, dù cho là nghe được cũng chỉ là như từng cơn gió nhẹ thổi qua bên tai, sẽ không nghĩ nhiều cái gì, trong lòng hấn lúc này đang suy nghĩ chuyện khác, có chút nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 31: Trấn Thần phủ

Có lúc, người cho là mình nhận thức rất rõ ràng một sự kiện hoặc một người nào đó, qua rất nhiều năm sau, người đột nhiên phát hiện, kỳ thực hấn không phải như vậy, sau đó người liền sẽ suy nghĩ năm đó mình đã nhìn lầm rồi, hay là mấy năm nay hấn có thay đổi.

Gió trong núi, không có phương hướng, chợt đông, chợt bắc,

"Sư phụ của người, trước đây ta có quen biết không?"

"Không."

"Nga, vậy ta yên tâm rồi."

...

Ngon núi chỗ Kim Mao Hồng cũng không có tên, nhưng Kim Mao Hồng lại vì ngọn núi này đặt cho nó một cái tên, gọi là Trấn Tây sơn. Về phần vì sao đặt tên này thì Đồ Nguyên cũng không rõ ràng lắm, mà Diêu Dao đương nhiên càng không rõ rồi, nàng bắt quá là vừa mới tới nơi này giúp Đồ Nguyên tìm đến tung tích Thực Kim thử mà thôi.

Hai người bọn họ đi tới Trấn Tây sơn, để Phạm Tuyên Tử và Khúc Nguyên Tuyền lưu lại nơi ở.

Đồ Nguyên hỏi Diêu Dao vì sao truy đuổi đạo nhân kia, nàng nói thẳng đuổi theo chơi đùa, nhìn hấn quá tiên phong đạo cốt, muốn nhìn một chút tại lúc hấn bị người truy sát thì còn có thể tiên phong đạo cốt hay không.

Khi Đồ Nguyên nghe đến cái lý do này thì trong lúc nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

Tới Trấn Tây sơn, Đồ Nguyên đi tới trước một ngọn núi, lúc trước hấn cũng không có tới nơi này, hiện tại đến đây nhìn thấy một ngọn núi này, cuối cùng biết rõ vì sao ngọn núi này có tên là Trấn Tây sơn rồi, bởi vì ngọn núi này như là cái ẩn, đối diện trực tiếp với hoang nguyên u ám ở phía Tây kia.

Từ dưới núi nhìn lên, chỉ nhìn thấy màn trời phía tây đều là một quảng u ám màu tím, mà tại phía bên này núi thì quang cảnh sáng sủa.

Ngoài Đồ Nguyên dự liệu chính là, trên ngọn Trấn Tây sơn này đúng là quang cảnh thanh minh. Không phải như trong Đồ Nguyên tưởng tượng yêu khí hoành hành, hoặc là thi cốt khắp nơi.

Không giống như là động phủ của yêu quái, trái lại có loại như tĩnh tu đạo tràng của đạo chân tu.

Bọn họ một đường hướng lên núi mà đi, không có tiểu yêu nào tới ngăn cản, cũng không có tới đón tiếp, điều này làm cho Đồ Nguyên cảm thấy rất ngoài ý muốn, bắt quá, khi bọn họ đi tới trên núi thì mới phát hiện, kỳ thực trên núi này có trận pháp, là không đơn giản, từ trên núi nhìn ra ngoài, giống như mình đã biến thành vô cùng lớn.

Hấn và Diêu Dao hai người nhìn nhau, từ trên mặt Diêu Dao Đồ Nguyên cũng thấy được sự nghiêm trọng.

Nhưng mà đến khi bọn họ đi tới đỉnh núi, đi tới trước một tòa điện lộng lẫy, cũng không có người nào ngăn cản, trái lại có một đồng tử xuất hiện ở đó nghênh tiếp.

Đồng tử kia ước chừng mười hai mười ba tuổi, tóc búi cuốn, hướng phía Đồ Nguyên và Diêu Dao nói: "Đại vương nhà ta không có nhà, khi hấn rồi đi thì từng nói hôm nay sẽ có khách nhân tới cửa, bảo ta ở đây nghênh đón, hai vị xin đi theo ta."

Đồ Nguyên và Diêu Dao phi thường ngoài ý muốn, bọn họ không biết là hành tung của mình bị người nhìn tại trong mắt hay bởi vì cảnh giới của Không Thần Phong quá cao, đã có thể dự tính tương lai, tính đến mình sẽ đến?

Đồ Nguyên và Diêu Dao cũng không có đi thẳng vào mà nhìn tòa quan điện có phong cách kiến trúc khác biệt với đạo quan nhân loại này.

Đạo quan của nhân loại, nhìn qua tổng thể thì đại khí, có một loại thiên nhân hợp nhất diệu cảnh, mà quan điện này thì có thêm một loại bá đạo, giống như là một con cự thú độc nằm đỉnh núi, dung hợp cùng quần núi non này, giống như vương trong núi.

Tại hai bên quan điện kia có một bức liễn, mặt trên viết: "Nằm ngủ Thiên Tây trần U giới. Thần du tinh hải (biển sao) sát đạo tặc."

Mà trên bảng hiệu thì viết ba cái chữ lớn Trấn Thần phủ.

Đồ Nguyên nhìn cái đạo liễn này có khí phách đặc biệt đồng dạng lại có một loại mạnh mẽ không e sợ gì. Đây là lòng dạ của một cái yêu, hẳn không khỏi nảy sinh một phần hảo cảm.

Hắn được đồng tử kia mời vào trong Trấn Thần phủ, sau đó có đồng tử bùng lên các loại linh quả.

Khi vị đồng tử kia đi qua bên người thì Đồ Nguyên nghe thấy được một hương thơm, tinh thần không khỏi rung lên, hẳn có thể khẳng định, đồng tử này nhất định là thiên tài địa bảo gì đó hóa hình ra.

Đồ Nguyên hỏi đồng tử kia, lúc nào Không Đại vương trở về.

Đồng tử nói lâu thì hai ba ngày, chậm thì một ngày sẽ về.

Đồ Nguyên, Diêu Dao quyết định ở lại đây chờ. Trong Trấn Thần phủ có phần quanh quẽ, đồng tử sắp xếp chỗ ở cho bọn hắn. Bọn họ ở lại, không biết Kim Mao Hống Không Thần Phong kia có mục đích gì, nhưng bọn hắn ở lại đây, không dám tùy ý đàm luận cái gì.

Tại đỉnh núi, nhìn khung cảnh dãy núi non này.

Một bên là núi xanh xoay quanh, mây trắng đông đưa, bên kia thì là một vùng u ám, có thể nhìn thấy rất nhiều ma vật quái dị xuất hiện ở trong đó, nhìn trộm bên này.

Đột nhiên, phía sau truyền đến âm thanh, nhìn lại, một con chuột cả người đều là kim sắc ở cách không xa hiểu kỳ đánh giá mình.

Con chuột cả người đều là kim sắc kia lớn cỡ con mèo nhỏ. Đôi đồng tử nhỏ như đậu đen kia xoay chuyển linh động đánh giá hai người Đồ Nguyên và Diêu Dao.

Đồ Nguyên nhìn thấy con chuột kim sắc này thì đầu tiên nghĩ đến là Tầm Bảo thử, cũng chính là Thực Kim thử kia.

Cư nhiên cứ đơn giản như vậy gặp gỡ rồi, nó nhìn nhìn Diêu Dao, Diêu Dao cũng là trừng mắt, sau đó ra hiệu cho Đồ Nguyên động thủ, Đồ Nguyên biết rõ ý của nàng, chính là bắt lấy con Thực Kim thử này rồi lại đi tìm Kim Mao Hống để đổi.

Đồ Nguyên lắc đầu, hẳn không nói gì thêm, nhưng Diêu Dao lại định không quản đến Đồ Nguyên trực tiếp động thủ, Đồ Nguyên bắt lấy tay nàng, rất nghiêm túc lắc đầu.

Về tà tính sáng lên trong mắt nàng nhanh chóng ảm xuống.

Đồ Nguyên rất rõ ràng, sau khi đi ra Từ Thành, nàng thay đổi quá lớn, tuy rằng nàng không có bị Bà La thần linh kia đoạt xá nhưng lại bị câu dẫn ra ma tính, hoặc nói là bị tà niệm xâm nhập thần hồn, khiến nàng mất ký ức. Diêu Dao hiện tại so với lúc Diêu Dao tại Từ Thủy Thành là có khác biệt cực lớn.

"Được, nghe lời ngươi."

Đồ Nguyên cười, hẳn không muốn Diêu Dao này trở thành loại người nhìn sinh mệnh như rom rác, trong lòng mỗi người đều có ma tính nhưng có một số người triệt để thả ra, sau đó không thể vãn hồi. Sau khi phóng túng liền sẽ không muốn bị trói buộc, giận dữ sát nhân, tùy tâm sở dục, cảm thấy rất thống khoái.

Nhưng mà tại trong lòng Đồ Nguyên, loại phóng túng này tựa như lười biếng, buông thả dục vọng, nhục mạ người khác vân vân. Những thứ này đều là một loại phóng túng bản thân, đó là sự phóng túng của người thường, còn người tu hành phóng túng nhiều nhất chính là nhìn sinh mệnh khác như rom rác, chỉ một điểm này, tại trong mắt Đồ Nguyên, là đã rơi vào trong bóng tối. Mà có lẽ có người cho rằng đó là rất tự tại, nhưng Đồ Nguyên không cảm thấy như thế.

Thực Kim thử cũng không có rời đi, trái lại gan lớn, di chuyển quanh Đồ Nguyên và Diêu Dao, cũng phát ra âm thanh xèo xèo, nó đột nhiên chúi vào trong đất, đá núi giống như là nước, trong nháy mắt không thấy rồi, sau đó rất nhanh lại xuất hiện, đôi móng vuốt kim sắc ôm một viên tròn như viên đá, tựa hồ là muốn tặng cho bọn họ.

Trong lòng Đồ Nguyên không khỏi nảy sinh ý nghĩ, bởi vì hắn nghe nói Phượng Hoàng nội đan chính là hóa thành một viên đá tròn tròn, lẽ nào nó lại đưa tới rồi?

Thực Kim thử lại chúi người xuống đất, nửa cái thân thể chìm trong đất, nền đá đối với nó không hề có trở ngại.

Nó lại lườn một cái, đột nhiên xuất hiện tại trước mặt Đồ Nguyên và Diêu Dao, đem tảng đá tròn tròn kia đặt trước mặt bọn họ, sau đó rứt vào trong đất, trong nháy mắt biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 6 - Chương 32: Sư và đồ

Thực Kim thử chui vào trong mặt đất, xuất hiện tại nơi khác, sau đó nhìn bọn họ, Đồ Nguyên nhặt viên đá lên, trong lòng vậy mà lại có phần kích động và mong đợi.

Chỉ là sau khi nhặt lên, hắn lập tức phát hiện đây chỉ là một viên đá bình thường, căn bản không phải là Phượng Hoàng nội đan gì. Lại nhìn Thực Kim thử ở xa xa, phát hiện nó đang cất tiếng cười chít chít, nó như là đang cao hứng vì đã lừa gạt được Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên trừng trừng mắt, cũng là bất đắc dĩ, không có khả năng đi trừng mắt tức giận với một con chuột. Ở bên cạnh, Diêu Dao cũng đang cười.

Đúng lúc này, có một âm thanh truyền đến: "Tiểu Kim đùa giỡn, hai vị đạo hữu thỉnh chớ tức giận a."

Theo âm thanh này cất lên, một cái nhân ảnh từ trong hư vô đi ra, một đám quang hoa màu kim nhật quán quanh, giọng của hắn ta là từ nơi cực xa truyền đến, nhưng âm thanh vừa dứt thì đã đến trên núi này, từ trong hư vô đi tới, một mảnh kim quang quán quanh.

Một nam tử mặc đạo phục kim sắc trẻ tuổi đi ra từ trong hư vô.

Với con mắt thẩm mỹ của Đồ Nguyên mà nói, đây là một nam nhân cực kỳ xinh đẹp nhưng lại thiếu dương cương chi khí. Hắn ta đưa tay vẫy một cái, con Thực Kim thử kia liền nhảy đến trên tay, hắn vuốt tay vuốt ra, tiện tay ném tới trên vách tường của quan điện, Thực Kim thử như là bị ném vào trong nước, trong nháy mắt biến mất.

"Nào có, hôm nay mạo muội tới chơi, mong rằng đại vương thứ lỗi." Đồ Nguyên nói ra.

"Ta thích nhất kết giao bằng hữu, không quản là ai, chỉ cần có thể tới chỗ ta, nếu không ôm mục đích gì khác thì đó liền là bằng hữu của ta." Kim Mao Hồng Không Thần Phong nói ra.

Đồ Nguyên sắc mặt bất biến, nhưng mà trong lòng lại máy động.

"Ha ha ha..." Không Thần Phong đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to, nói đùa. không nên cho là thật. Thỉnh hai người Đồ Nguyên và Diêu Dao trở lại quan điện ngồi chơi.

Chỉ là khi bọn họ mới ngồi xuống, Không Thần Phong liền nói: "Hai vị có phải đến đây vì Phượng Hoàng nội đan kia?"

"Đại vương như thế nào biết rõ?" Đồ Nguyên hỏi.

"Tại trong U Giới sơn này, không có chuyện gì có thể giấu giếm được ta." Không Thần Phong ngồi đó, một con chuột kim sắc từ trong hư vô chui ra, bò lên bàn, giành uống trà với hắn.

Không Thần Phong cũng không để ý, Đồ Nguyên thấy như vậy, trái lại thật không có lo lắng như trước rồi, bởi vì loại tính tình này sẽ tương đối ôn hòa.

"Vậy đại vương có Phượng Hoàng nội đan không?" Đồ Nguyên hỏi.

"Tại mấy năm trước, từng có một người khác hỏi qua ta câu hỏi tương tự." Không Thần Phong nói ra. Hắn ta nhìn Đồ Nguyên, lại như là không có nhìn Đồ Nguyên vậy.

"Là người nào?" Đồ Nguyên hỏi.

"Chính là người đang ở chỗ của ngươi." Không Thần Phong nói ra.

Đồ Nguyên sắc mặt khẽ biến, sư phụ nhưng không có cho mình biết ông ấy từng tới nơi này, hơn nữa ông ấy còn nói là lần đầu tiên đến đây.

Trong lúc nhất thời hắn đúng là không biết nên tin người nào, theo lý thuyết, khẳng định là tin sư phụ của mình. Không có đạo lý đi tin cái yêu vương lần đầu gặp mặt này.

"Ông ấy là sư phụ ta, ông ấy từng tới nơi đây?"

"Không chỉ đã tới qua, hơn nữa còn cùng ta đại chiến một trận." Khổng Thần Phong trả lời.

"Không có khả năng, sư phụ ta nhiều năm trước đã bị bị thương phù chủng căn cơ, hiện tại ngay cả phù pháp cũng không thể kết lại." Đồ Nguyên nói ra.

"Ha ha..." Khổng Thần Phong cười to, đột nhiên xé mở y phục nơi ngực mình. Chỉ thấy ngực hắn ta có một khối đen tối. Nơi ngực màu đen còn có hắc khí nhẹ nhàng quanh, trong đó giống như có giòi bọ đang nhuyển động.

"Đây là Trớ Chứ thuật của sư phụ ngươi, bây giờ trở lại, không phải là muốn nhìn xem thương thế của ta như thế nào rồi đi?" Khổng Thần Phong nói.

Đồ Nguyên nhất thời trầm mặc không nói gì. Hắn không biết nên phản bác như thế nào, nếu như đây thật là do sư phụ mình thi pháp, như vậy thì sư phụ...

Đồ Nguyên suy nghĩ, có một loại cảm giác vô cùng lo sợ.

Cũng đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên có một người đi đến, tại phía sau y còn đi theo một người. Đồ Nguyên vẫn cứ ngồi, nhưng mà thân thể lại ngồi thẳng tắp.

Đối với hắn mà nói, sư phụ của mình cho tới nay đều vẫn là hình tượng như vậy, nhưng hiện tại hắn phát hiện sư phụ mình không phải là bộ dáng trong lòng mình kia.

Người tiến vào chính là Khuất Thành và Lý Mộc. Lúc này, Khuất Thành tuy rằng vẫn cứ là tóc trắng xóa, lại có một loại cảm giác yếu tà. Lão ta không còn có loại nhìn qua tùy thời đều phải chết, mà là một loại giống như dù có già thể nào cũng sẽ không chết. Nét hiền lành vốn có cũng đã hóa thành vẻ yếu tà đáng sợ.

"Đồ nhi của ta, còn không cùng vi sư cùng trăm tên yêu nghiệt này thì còn đợi khi nào." Khuất Thành nói ra.

Đồ Nguyên đứng dậy, nhìn Khổng Thần Phong, sau đó hỏi: "Sư phụ, ngươi từng tới nơi đây?"

"Hắc hắc, không có nghe vi sư nói sao, giết chết hắn, chỉ cần lấy nội đan trên người hắn là có thể trị được tổn thương trên người vi sư, cũng không uổng vi sư thu ngươi làm đồ đệ, giáo ngươi một hồi." Khuất Thành âm thanh ý lạnh.

Diêu Dao ngồi ở bên cạnh, ánh mắt của nàng trái lại tại giờ phút này biến thành lợi hại, trên người có một loại hưng phấn khó giải thích.

"Ha ha ha... Thì ra là thầy trò, ngay cả đồ đệ của mình cũng muốn gạt, nếu như ta không có liệu sai mà nói, ngươi hắn là người của Thánh Linh giáo Tà Linh tông đi." Khổng Thần Phong tuy rằng an cư nơi hẻo lánh, nhưng mà lại biết việc thiên địa.

Hơn nữa, dù cho là hiện tại cũng không có chút sợ hãi nào.

"Hắc hắc, ngươi cho là bằng hữu của ngươi đều đang trên đường sao? Bán tọa có thể nói cho ngươi, bọn họ sẽ không tới." Sắc mặt Khuất Thành đã thay đổi, trong mắt ẩn hiện lục quang, tà khí thể hiện ra hết, người đứng ở đó, lộ ra vẻ quý dị mà Đồ Nguyên chưa bao giờ gặp qua.

Sắc mặt Khổng Thần Phong có chút thay đổi, hắn ta đứng lên, nhìn chằm chằm Khuất Thành, nói: "Không quản là ai muốn nội đan của ta, đều phải để mạng lại đổi."

"Hắc hắc." Khuất Thành cười lạnh, nhìn chằm chằm Khổng Thần Phong, nhưng mà lại nói với Đồ Nguyên: "Đồ Nguyên đồ đệ ta, còn chưa động thủ, lẽ nào ngươi không muốn tính mạng đồ tôn kia nữa sao?"

Sắc mặt Đồ Nguyên trở nên rất khó nhìn, nhìn chằm chằm Khuất Thành, nói ra: "Sư phụ, ngươi đã làm gì?"

"Điều này không phải điều ngươi nên hỏi, ngươi chỉ cần biết, không động thủ giết chết Kim Mao Hống này, vậy thì đồ tôn xinh đẹp của ta sẽ chết, một mạng đổi một mạng, một bên là đệ tử theo mình nhiều năm, một bên là yêu vật chỉ mới gặp mặt, phải lựa chọn thế nào, không cần sư phụ ta phải dạy ngươi đi." Khuất Thành lạnh lùng nói với Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên lại chậm rãi ngồi xuống, hắn nhìn Khuất Thành, nhìn Lý Mộc phía sau lão ta, lúc này, Lý Mộc cũng không còn có sự mặc mạc lúc trước, cảm hơi đài, con mắt nửa híp lại, có một loại từ trên cao nhìn xuống.

Đồ Nguyên hành tẩu thiên hạ rất nhiều năm, gặp qua rất nhiều ánh mắt như vậy, đó là một loại ánh mắt không coi sinh mạng người khác ra gì.

"Sư phụ, ngươi làm như vậy là không đúng." Đồ Nguyên nói ra.

"Ta làm thế nào còn phải cần ngươi dạy." Trong mắt Khuất Thành chớp động tà quang: "Ta chỉ hỏi ngươi một câu, có nghe lời hay không, động thủ hay không động thủ?"

Đồ Nguyên không có trả lời, ở bên cạnh Diêu Dao cũng đã vỗ bàn, cười lạnh nói: "Động thủ cũng được, nhưng trước tiên để bản điện hạ nhìn xem lão già nhà ngươi có bản lĩnh gì."

Điều Dao đứt lòi, một mảnh trùng phong màu xám cuốn tới Khuất Thành.

Ánh mắt Khuất Thành ngưng tụ (tập trung nhìn), đưa tay chụp tới trước, một mảnh quang sáng xám mờ lan tràn, trùng phong đang bay về phía lão ta đứng là trong nháy mắt bị lão ta một tay thu vào lòng bàn tay, dùng sức nặn một cái, một mảnh trùng quang màu xám tại trong tay lão ta nháy mắt vỡ tan.

Sắc mặt Điều Dao bất biến, một bước vượt tới. Trong nháy mắt nàng hóa thành một bầy sâu bọ tràn về phía Khuất Thành. Sâu bọ toát ra kim sắc, nhìn kỹ đó không phải trùng, mà là từng đạo phù quang, mỗi một đạo phù đều hóa thành hình dáng các loại trùng khác nhau.

Một phiến trùng phong kim thanh sắc kia tại trong Trần Thần phủ này hóa thành một cái cự thủ, hướng phía Khuất Thành chụp xuống.

Sắc mặt Khuất Thành cũng trở nên nghiêm trọng, lạnh lùng nói: "Thì ra là dư nghiệt Ngự Thú tông."

Bên kia, Không Thần Phong thấy như vậy, đột nhiên khoát tay, toàn bộ linh khí trong Trần Thần phủ cuộn cuộn.

Linh vân trên ngọn núi này ngưng kết, trong bầu trời bốc lên mây mù, kết hóa thành án. Đồ Nguyên chỉ cảm giác trong mộng lung có một cái ấn hướng phía Khuất Thành trấn áp xuống.

Hắn cảm giác tại trong sự trấn áp nồng đậm này, thần hồn có một loại cảm giác áp bách cường liệt, Đồ Nguyên biết Không Thần Phong này không phải thi pháp đối với mình.

Chỉ thấy đang ở vào trung tâm vòng xoáy pháp thuật, Khuất Thành nhấc tay, đưa tay quấy chụp vào hư không, theo tay lão ta chuyển động, một vùng phong vân linh khí kia đúng là bị tay lão tác động rồi.

"Hắc hắc."

Hai mắt Đồ Nguyên nhìn chăm chăm vào tay Khuất Thành, hắn có thể cảm thụ được pháp ý của Nhiếp Linh Cầm Nã pháp, không, so với Nhiếp Linh Cầm Nã pháp càng thêm cường đại. Nguyên bản hắn cho rằng sư phụ Khuất Thành của mình chỉ biết Nhiếp Linh Cầm Nã, bây giờ mới biết được, thì ra mình học được cũng không phải là Nhiếp Linh Cầm Nã hoàn chỉnh.

Lão ta tại trong hư không quấy nhiễu một cái sau đó chụp ra, Đồ Nguyên không hề động thủ, cũng không có trực tiếp đối diện, nhưng lại cảm giác một trào kia muốn đem tim mình cũng chụp ra ngoài, một trào đó giống như muốn đem toàn bộ thiên địa đều nắm chặt vào lòng bàn tay.

Đồ Nguyên rõ ràng cảm thụ được, Nhiếp Linh Cầm Nã pháp mà mình học được so với Nhiếp Linh Cầm Nã pháp mà Khuất Thành thi triển ra lúc này thiếu đi một sức xâm lược, thiếu đi cái lực đạo cường đại này.

Chỉ thấy tay lão ta chậm rãi nắm chặt, sau đó kéo về phía dưới người mình, trong vô hình giống như lôi kéo một cái lưới, mà trong lưới là cá.

Trong bầu trời có một cái quang hoa trùng phù thật lớn kết hóa thành cự thủ, dường như sắp bị một tay của lão ta bóp nát. Toàn bộ Trần Thần phủ cuộn cuộn linh quang, nhưng mà, tại một tay của Khuất Thành chậm rãi nắm chặt, ánh mắt Đồ Nguyên bị một tay kia hấp dẫn rồi.

Một vùng linh vân trong điện đều bị tay lão ta chụp vào trong tay, mà cái kim sắc trùng thủ đang chụp tới lão thì tại trong nháy mắt tay nắm chặt, kim thanh sắc trùng thủ liền tan rồi, thân thể Điều Dao từ trong hư vô đi ra, mà toàn bộ linh hoa trong Trần Thần phủ thì bị tay lão chụp ở trong tay, kết tại lòng bàn tay, một mảnh linh quang chói mắt cuộn cuộn ném bay về phía Điều Dao vừa mới xuất hiện từ hư vô.

Tại trong mắt Đồ Nguyên, một đoàn linh quang này tựa như ra đạn pháo ra nòng vậy, xông về phía Điều Dao.

Trong nháy mắt khi Điều Dao bị phá vỡ pháp thuật, linh quang liền đã vọt tới, trong lúc nhất thời nàng vô pháp bỏ chạy.

Sự cường đại của Khuất Thành, ngoài Đồ Nguyên dự liệu, cũng ngoài Điều Dao dự liệu, tại lúc một đoàn linh quang kia sắp va chạm lên người Điều Dao thì trong hư vô xuất hiện một thanh Như Ý thanh quang dịu dịu, theo Như Ý xuất hiện còn có một người, Như Ý điểm lên đoàn linh quang, linh quang trong nháy mắt tán đi.

Đồ Nguyên và Điều Dao từ không trung bay xuống, Điều Dao nhìn nhìn Như Ý trong tay Đồ Nguyên, rồi mới nhìn về phía Khuất Thành, nàng cũng có một loại cảm giác vô cùng lo sợ, vừa rồi nếu không phải Không Thần Phong dùng linh khí trong cả tòa Trần Thần phủ đi trấn áp Khuất Thành, Điều Dao là vô pháp thoát khỏi Nhiếp Linh Cầm Nã thủ vô hình kia.

"Ngươi như vậy là muốn phản sư sao?" Khuất Thành lạnh lùng hỏi.

Đồ Nguyên không có trả lời, hắn nhìn vào mắt Khuất Thành, từ trong mắt Khuất Thành, hắn không có nhìn thấy vẻ gì như là bị phản thống hận hay là tức giận, lão chỉ lạnh như băng nhìn nhìn Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên cuối cùng lắc đầu, nói ra: "Sư phụ, có một số việc ta sẽ làm, nhưng có một số việc, ta tuyệt đối không thể làm."

"Ngươi cũng không cần đồ đệ của ngươi nữa rồi?"

"Sư phụ, từ khi ta chủng hóa chưa thành liền đã ly khai ngươi, những năm gần đây, ta đi khắp thiên địa, kinh lịch nhiều, hai đồ đệ cùng ta gặp gỡ nguy hiểm và ăn nổi khổ cũng nhiều, cho nên, tự bọn họ sẽ biết chỗ nào có nguy hiểm, nên làm như thế nào, sư phụ, bọn họ cũng không tại trên tay ngươi."

Tại lúc Đồ Nguyên dứt lời, dưới núi Trần Thần phủ có một nam tử từng bước một đi lên tới, nam tử kia một thân hắc bào trùm đầu, trong tay xách theo một cái đầu người, theo y đi tới, một mảnh hắc vụ cuộn cuộn tại phía sau y.

Y đạp lên mặt đất, một bước một cái sóng gợn, như sóng nước tỏa ra, tại từng bước một, bước chân y cũng không dài, nhưng mỗi một bước lại đều đi được cực xa, bước đầu tiên ở dưới chân núi, bước thứ mười thì đã đến trước Trần Thần phủ ở đỉnh núi.

Người tới thân hình cao to, trên mặt tràn đầy hoa văn, trong một đôi mắt từ khí trầm trọng toát ra kim sắc.

Y không phải người khác, mà là Xa Bì thi, cũng chính là Thi mị của Đồ Nguyên.

Khuất Thành quay đầu lại nhìn thi mị đứng ở cửa, xách theo một cái đầu người, con mắt híp lại, sau đó quay đầu lại nhìn Đồ Nguyên, nói ra: "Nghĩ không ra trên tay ngươi còn có không ít thứ tốt, Thi mị này đã tấn chức Kim giáp, phủ văn trên người nó cũng không đơn giản, càng làm cho ta không nghĩ tới chính là, ngươi cư nhiên có đầu quý Dạ xoa, hơn nữa còn để cho Thi mị này chấp chương, tài sản so với người làm sư phụ là ta còn phải giàu có hơn."

"Sư phụ, nếu là lúc này ngươi rời đi, chúng ta sẽ quên đi chuyện này, một thời thầy trò, ta không muốn trở mặt thành cừu." Đồ Nguyên nói ra.

"Hắc hắc, ngươi cũng xứng nói với ta những lời này, ta muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, há cho phép ngươi xen vào." Khuất Thành nói: "Lý Mộc, ngươi trước ngăn cản thi mị kia, đợi ta trước hết giết chết tên khi sư diệt tổ này."

Lời nói mới dứt, trên người lão tỏa ra tà quang, một tay chụp tới Đồ Nguyên.

Một cái tay thật lớn mà dày đặc tà ý trống rỗng hiện ra.

Đồ Nguyên nhìn cái tay tràn đầy lực quang kia, cái tay lực khí vô cùng từ hư vô chộp tới. Hắn nhấc tay, đồng dạng là một tay chụp ra, một mảnh huyết quang tuôn ra, huyết quang hóa thành một cái Huyết Thủ thật lớn, nghênh đón cái tà thủ toát ra lực quang kia.

Huyết quang và lực sắc tà quang tung bay, Đồ Nguyên chỉ cảm giác một lực hút cường đại muốn đem Huyết Vân ma kỳ trong lòng bàn tay mình kéo đi.

Tay Khuất Thành chụp lại kéo về, đứng là lôi kéo theo một mảnh huyết quang, huyết quang là Huyết Vân ma kỳ trong tay Đồ Nguyên.

Ma kỳ bị kéo ra, linh quang trên tay Đồ Nguyên cuộn động, Huyết Vân ma kỳ trong nháy mắt trưởng lớn, một mảnh huyết vân tuôn sinh, trong đó một cái huyết ma đúng là sắp bị Khuất Thành kéo ra Huyết Vân.

Đồ Nguyên lay động Huyết Vân ma kỳ, nhưng không thể thu hồi Huyết ma. Cho tới nay, Huyết ma này đều là muốn thôn phệ huyết nhục thần hồn người khác, nhưng lúc này bị Khuất Thành nắm thành một mảnh huyết quang, đúng là thoát ra không được.

Khuất Thành cười lạnh nói: "Thứ của ngươi là ta dạy cho ngươi, một điểm thủ đoạn này lại muốn thi triển ở trước mặt ta."

Xin lỗi mọi người, gần đây lại kẹt quá, nên chương ra không đều.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 6 - Chương 33: Động Uyên

Trong điện của Trần Thần phủ, một mảnh huyết vân cuộn cuộn, trong đó một con huyết ma đang rít gào, chỉ là huyết ma kia nửa người bị lôi kéo thành một phiến huyết quang, kéo tại trong tay Khuất Thành.

Đột nhiên, Khuất Thành quay đầu lại, phát hiện Lý Mộc đã ngã xuống trên mặt đất.

Chỉ vừa mới đó, Xa Bì thi mị cầm đầu quý Dạ xoa nhấc lên, hai mắt trên đầu quý Dạ Xoa chợt lóe quang hoa, Lý Mộc đã ngã ra ngã xuống đất.

Gã đúng là căn bản không có chút sức kháng cự, ngã thẳng xuống đất, chết rồi.

Đúng lúc này, đầu quý Dạ Xoa trong tay Xa Bì thi mị lại một lần nữa nhấc lên, giống như là xé rách lòng, giơ lên, trên đầu quý Dạ Xoa nổi lên lực quang, quang hoa như là gỉ sét, đôi con mắt từ cơ nặng nề mở ra, nhìn chăm chăm hai mắt Khuất Thành.

Ánh mắt hung lệ như kiếm xông thẳng vào thần hồn Khuất Thành, giống như là một mũi kiếm đâm vào trong thần hồn. Giờ phút này, lạo ta biết rõ vì sao Lý Mộc ngay cả một chút sức phản kháng cũng không có liền chết ngay rồi.

Lý Mộc có tu vi đan đạo, nhưng lại không có chút sức hoàn thủ.

Tại thời điểm lão ta nhìn thấy thì mị xách theo đầu Phi Thiên dạ xoa này thì trong lòng đã có cũng đủ cảnh giác, nhưng mà lão ta vẫn còn đánh giá thấp sự cường đại của cái đầu quỷ Dạ Xoa trong tay Thi mị.

Cái đầu quỷ Dạ Xoa kia là pháp khí phù hợp nhất với thi mị, nếu là do nhân loại dùng, có lẽ có thể phát huy ra mười phần tác dụng của nó, mà do thi mị này dùng thì lại có thể phát huy ra toàn bộ uy lực, hơn nữa, đầu quỷ Dạ Xoa này còn có thể phát triển cùng với thi mị, bởi vì là đồng chất đồng căn.

Cả người Khuất Thành đều đột nhiên cứng lại, lão ta đang chống lại cái đầu quỷ Dạ Xoa kia, mà tại trong nháy mắt đó, Không Thần Phong đột nhiên phát ra âm thanh rống to, Y hướng mặt đất bổ nhào xuống, hóa thành một con Kim Mao Hồng thật lớn và dữ tợn. Kim Mao Hồng vừa xuất hiện liền trong nháy mắt nhào đi.

Kim phong kéo theo, toàn bộ cái điện đều như đang lật chuyển, linh khí trong núi kéo theo cú bổ nhào đó. Tại thời điểm Kim Mao Hồng nhào tới người Khuất Thành, cả người Khuất Thành liền vỡ tan ra như một đám lục sa màu lục.

Hai mắt Đồ Nguyên nổi lên linh quang, hướng phía bốn phía nhìn qua, chỉ thấy sảnh đường tràn đầy khói lục, từng tia từng sợi nhẹ đều như là do Khuất Thành biến thành.

Đồ Nguyên lay động Huyết Vân ma kỳ trong tay, lúc này Huyết ma đã thoát khỏi bị lôi kéo, một đám huyết quang lan tràn ra toàn bộ Trần Thần phủ, trong Huyết vân có một con Huyết ma rít gào.

Huyết ma này có thể cảm nhận được khí tức sinh hồn, nhưng đối diện với lực quang đầy sảnh đường thì lại có một loại không thể nào hạ thủ, đúng là không thể tìm được vị trí chân thân Khuất Thành.

Đúng lúc này, Kim Mao Hồng lại một lần nữa rống to lên. Tiếng rống trầm thấp vô cùng, tựa như sấm rền, cuộn cuộn vang lên, nhưng cũng không phải là cái loại nổ tung như sấm.

Tại trong tiếng gầm đó, đột nhiên, có một cái nhân ảnh chộp về phía Đồ Nguyên, Đồ Nguyên vùng Thát Bảo Như Ý trong tay lên, trong một mảnh thanh quang, nhân ảnh nọ cấp tốc đi xa.

Đi lại vô tung, Đồ Nguyên phát hiện dù cho là mình có thể hộ được thân, nhưng cũng bất lực. Không chỉ hấn, dù có thêm Điều Dao và Kim Mao Hồng.

Kim Mao Hồng là tu vi Thần Anh, nhưng y trúng trớ chú, thực lực đại hàng, mà Khuất Thành có tu vi gì thì Đồ Nguyên không biết. Hấn đã không dám xác định, trước đây hấn cảm thấy Khuất Thành chỉ là tu vi kết phù trở xuống, còn là phù chủng bị phá, thụ trọng thương, là người tùy thời đều có thể chết già, nhưng hiện tại hấn mới biết được, Khuất Thành không phải gỗ mục, mà là một người cao thâm khó lường.

Bất quá, hấn có thể khẳng định Khuất Thành nhất định là bị trọng thương, nếu không thì cũng sẽ không ẩn tại nơi Âm Hồn Cốc nhỏ bé như vậy, đương nhiên, tu sĩ như lão ta, ẩn dấu ở bên trong không ai có thể biết rõ phát hiện được.

Hơn nữa, Đồ Nguyên hoài nghi, lúc đầu làm bằng hữu với cốc chủ Âm Hồn Cốc đầu tiên kỳ thực cũng là lão ta, về phần thu đệ tử đương nhiên cũng có thể là chính bản thân lão, thu một đệ tử, sau đó mình chết đi, bản thân lại hóa thành người đệ tử kia thay vào đó, như vậy cũng sẽ không khiến cho người nào hoài nghi.

Lão ta đang trốn người nào?

Đồ Nguyên không biết, tại Thánh Linh giáo Tà Linh tông lão ta có thân phận gì? Đồ Nguyên cũng không biết.

Một trận chiến đấu bất thành linh này, tới cũng nhanh đi cũng nhanh.

Chỉ có một cái thi thể ở cửa vào kia là dấu hiệu cho thấy tỏ tất cả đều là thật. Đồ Nguyên thậm chí nhất thời còn vô pháp tiếp nhận sự thực này. Lúc trước Khuất Thành bảo hấn động thủ với Kim Mao Hồng Không Thần Phong, hấn thậm chí còn không có suy nghĩ rõ ràng đã đưa ra quyết định, mà Điều Dao thì là giúp hấn làm ra quyết định.

Điều này cũng làm hấn không cần phải tiếp tục băn khoăn, cũng chính là Điều Dao động thủ làm hấn cảm thụ được, kỳ thực sư phụ Khuất Thành đối với mình cũng không có chút tình thầy trò nào, e rằng đối với lão ta mà nói, Đồ Nguyên chỉ là một con mèo, con chó thuận tay nhặt về mà thôi.

"Như vậy liền đi rồi?" Điều Dao hỏi.

Điều Dao ngoài ý muốn, Đồ Nguyên và Không Thần Phong cũng là ngoài ý muốn.

Phạm Tuyên Tử và Khúc Nguyên Tuyên tới rồi, Đồ Nguyên thở ra một hơi. Hỏi bọn nó trốn ở nơi nào, Phạm Tuyên Tử nói, ta vốn luôn cảm thấy trên người lão ta có một loại tai khí, sư phụ ngài vừa đi, ta liền không có trở về núi, mà dẫn sư đệ và Xa Bì thì núp đi.

Thần thông độn địa của Xa Bì thì là thiên hạ nhất tuyệt, hấn cũng tìm không được.

Đồ Nguyên nhìn nhìn Xa Bì thì đứng ở cửa vào, xách theo đầu người, trong lòng có chút cảm khái, nhiều năm qua Xa Bì thì này trầm mặc đi theo, tuy nói có cảm pháp không chế, nhưng Đồ Nguyên rõ ràng cảm giác được linh trí của nó đã càng ngày càng cao, mà những năm gần đây hành tẩu thiên địa, gặp đến rất nhiều nguy hiểm, cuối cùng đều là có nó chuyển nguy thành an.

Đồ Nguyên ở lại trên Trần Tây sơn này mấy ngày, y nguyên không có chuyện gì phát sinh.

Mấy ngày nay trái lại dần trở nên quen thuộc với Không Thần Phong, từ ông ta, hẳn biết rõ, mấy năm trước, Khuất Thành đột nhiên xuất hiện tại nơi đây, đánh lên ông ta, nhưng mà vùng núi này là nơi ông ta tu hành lớn lên, hai người đại chiến một ngày đêm, cuối cùng được mấy vị bạn tốt tới hỗ trợ lão ta mới rút đi.

Chỉ là Không Thần Phong lại trúng phải trở chú, mấy năm nay thực lực không tăng trái lại hạ xuống.

Lúc này đây, bạn tốt của ông ta cũng không có tới hỗ trợ, tuy nói lúc trước ông ta đã truyền tin ra ngoài, nghĩ đến hẳn là đã bị Khuất Thành chặn lại rồi.

Đồ Nguyên và Điều Dao rời đi, Không Thần Phong cũng không dám rời núi, ông ta sợ Khuất Thành còn ở bên ngoài chờ, hiện tại thực lực của ông ta giảm xuống rồi, nguyên bản còn không sợ, lúc này đây đối diện Khuất Thành mới phát hiện mình khả năng không phải là đối thủ, nếu như rời khu vực núi này, ông ta sợ mình sẽ bị Khuất Thành chặn gýt.

Bất quá, ông ta tin tưởng, những bạn tốt kia của ông ta không có việc gì, bởi vì dù cho bọn họ không phải là đối thủ của Khuất Thành, nhưng cũng thừa sức tự bảo vệ mình.

Đồ Nguyên và Điều Dao trở lại chỗ ở. Hẳn cũng không sợ, nói tới, lúc này đây đại chiến cùng Khuất Thành, nếu không phải là lão ta bỏ chạy nhanh chỉ sợ đã phải té ngã trong tay đám người Đồ Nguyên Điều Dao, không quản là hẳn hay là Điều Dao kỳ thực cũng chưa dốc hết toàn lực.

Hơn nữa, sự cường đại của Xa Bỉ thí mị khi nắm giữ đầu Phi Thiên dạ xoa cũng không phải chỉ đơn giản như một kích thể hiện ra tại trong Trần Thần phủ trên Trần Tây sơn như vậy.

Nói tới, kỳ thực Đồ Nguyên tại nơi đó cũng không có ý muốn cùng Khuất Thành phân sinh tử.

Điều Dao ở lại trên núi vui chơi, một lần vui chơi chính là hơn tháng, sau đó mới rời đi. Đồ Nguyên không hỏi nàng đi làm cái gì, hiện tại nàng đã không phải là người thời tại ngoài Tứ Thủy Thành, một lần ở lại trong Bạch Đầu quan trên sườn núi chính là mấy tháng, nàng đã vô pháp tiếp tục an tĩnh ở tại một chỗ tĩnh tu rồi.

Không qua bao lâu, Không Thần Phong tới chơi, sau đó mời Đồ Nguyên đi làm khách, Đồ Nguyên vui vẻ đi tới, mang theo hai vị đệ tử. Sau khi đến, hẳn mới phát hiện những bằng hữu của ông ta cũng đã tới, không ít, là những yêu tại những ngọn núi ở phụ cận nơi này, có một số ẩn tại nhân thế, sống như cuộc sống người thường, có một số thì làm quan lớn trong nhân thế, hoặc là tại nhân gian được người xưng tụng, làm một ít đại đức đạo hoặc là hiền giả.

Bọn họ tới Trần Thần phủ, ăn mặc khác nhau. Có kẻ nhìn qua như công tử tốt, có kẻ nhìn qua như là hiền đạt trưởng giả, còn có kẻ nhìn qua khí phách lộ ra ngoài.

Khi Đồ Nguyên dẫn theo hai vị đệ tử tiến đến ngồi xuống, từng người bọn họ hướng Đồ Nguyên kính rượu. Cảm tạ Đồ Nguyên viện thủ, nhưng cũng không có hỏi nhiều về chuyện Khuất Thành, bởi vì bọn họ biết được Đồ Nguyên là đệ tử của Khuất Thành, không quản là nguyên nhân gì đều không muốn bởi vì vậy mà gọi lên tâm sự của Đồ Nguyên.

Cùng những yêu này ăn cơm uống rượu đương nhiên sẽ không giống phạm nhân ngồi nửa ngày, mà bọn họ tụ cùng một chỗ, uống liền là mấy ngày. Uống cho hứng khởi, có người hát vang có người đệm nhạc, còn có người múa kiếm, có người diễn pháp, hoặc là cao đàm khoát luận.

Hai người Phạm Tuyên Từ Khúc Nguyên Tuyên lúc đầu xem rất có hứng thú, về sau, bọn họ đều tự mình đi ra ngoài chơi đùa.

Đồ Nguyên đương nhiên cũng là bị ép biểu diễn chút gì đó, hát ca khiêu vũ gì gì đó là hẳn không biết, sau cùng chỉ đành niệm một thủ văn của Tô đại học sĩ, khiến những yêu này cả kinh, tuy nói bọn họ từng người đều sống đã lâu năm, cũng có ở tại nhân gian, nhưng so với nhân loại thuần túy thì bọn họ luôn kém một điểm như vậy.

Cho nên Đồ Nguyên đọc ra một thủ văn, làm bọn họ thấy rất hay. Kêu gọi Đồ Nguyên làm tiếp, Đồ Nguyên nhất thời hứng khởi, cũng là liên tiếp làm mấy đoạn, lần này, từng người bọn họ đều đối với Đồ Nguyên tán dương không thôi.

Bọn họ tổng cộng bốn người, thêm Đồ Nguyên nữa là năm người, đến đêm, liền kéo Đồ Nguyên vào nhóm kết bái của họ, cộng xưng là U Giới ngũ thánh.

Đồ Nguyên đương nhiên không để ý, cái danh hiệu này hẳn nghe thế nào cũng thấy như là danh hiệu Mai Sơn thất thánh gì gì đó trong Phong Thần diễn nghĩa ở kiếp trước, là đặt tên cho hoành tráng a.

Lúc trở về, Không Thần Phong đưa cho Đồ Nguyên một vật, tên là Phượng Nhãn thạch. Nói cái này là nội đan của Phượng Hoàng sau khi chết biến thành, bất quá, không huyền bí như Khuất Thành đã nói. Khuất Thành muốn kỳ thực là nội đan của Không Thần Phong, Không Thần Phong nguyên hình là Kim Mao Hồng, cũng là thiên địa dị chủng, nội đan tự nhiên không phải bình thường, nếu dùng để làm thuốc thì cũng là có kỳ hiệu.

Bất quá Phượng Nhãn thạch này nhưng cũng là tài liệu tuyệt hảo để luyện khí, màu xanh ngọc, giống như là màu một con mắt, mà đồng tử của con mắt là màu đỏ thẫm, từng vòng, giống như là một con mắt.

Ngay khi cầm lấy Phượng Nhãn thạch, hẳn lập tức minh bạch, Hạt Vĩ châm của mình có thể tế luyện thành linh bảo rồi.

Trở lại nơi mình tu hành, sau khi chuẩn bị một phen, hẳn liền bắt đầu luyện chế pháp bảo. Mấy năm nay hành tẩu thiên hạ, hẳn cũng có được rất nhiều tài

liệu.

Y nguyên vẫn là giống như luyện chế Thất Bảo Như Ý, tại trước cửa chuẩn bị lò luyện khí, bất quá so với luyện chế Thất Bảo Như Ý thì hơi có bất đồng. Hạng Vĩ chiêm trải qua Đồ Nguyên nhiều năm bồi luyện và đan hóa nung đốt đã hóa thành một thứ nửa hư nửa thực.

Lúc này, trong phổi hắn, một đoàn kim khí vẫn luôn giữ lại kia đã cùng Hạng Vĩ chiêm bắt đầu đan kết vào nhau. Hắn cùng phun ra, tiến vào trong lò, Thái Dương tinh hỏa được Đồ Nguyên dẫn tới thiêu đốt.

Mãi cho đến trời trở tối, hắn mới đưa Phượng Nhãn thạch ném vào trong đó.

Ban đêm, ánh trăng như là thủy ngân chảy xuống mặt đất, tràn vào trong lò, Đồ Nguyên đánh ra từng chuỗi pháp quyết, tại khi pháp quyết dừng lại, một vệt hồng quang vọt ra, tiếng phượng minh vang lên, trong hư không mơ hồ như là có hình ảnh phượng ảnh cùng âm thanh phượng vang.

Phượng ảnh kia nhắm hướng xa xa độn đi.

Cái này là bảo vật đã có linh tính, tự bỏ chạy. Đồ Nguyên trong lòng rất vui, lại đã có đề phòng, đưa tay chụp một cái, một mảnh huyết quang từ trong tay tuôn ra, đuổi theo vệt hồng quang kia, vừng vàng cuốn lấy nó, chỉ là nhất thời vô pháp thu nó lại.

Đồ Nguyên khẽ quát một tiếng, một vệt linh quang từ trong tay cực nhanh bay ra, xông vào trên vệt hồng quang, hồng quang chậm rãi biến mất, hiện lộ ra vật trong hồng quang, hình như là một cây trâm.

Đồ Nguyên thu cây trâm kia vào trong tay, vào tay hơi trầm xuống. Đồ án hoa văn mặt trên cây trâm đã trở nên rõ ràng. Bởi vì kim tinh đã hóa thành đồ án pháp văn, lại không biết vì sao, có một số đồ án là màu đen, có một số thì màu vàng đất, nhìn qua sắc sỡ, những pháp văn kia tựa như từng đám hỏa điểm nhỏ, các loại đồ án quấn quanh vào nhau hình thành một hình bán vế quái dị, hoặc là chia lìa, hoặc là quấn kết.

Mà ở đỉnh thì có một cái bảo thạch cỡ ngón út hoàn mỹ dung nhập vào trong đó. Bảo thạch có màu xanh lam, mà chỗ trung tâm lại như một cái đồng tử con mắt, mắt như là phượng, đang có sinh mệnh nhìn chăm chú vào tất cả.

Đồ Nguyên thưởng thức cây trâm, trông vẻ tron bóng và mỹ lệ của nó mang theo một nét yêu dị. Trong lòng hắn kinh hãi, nguyên bản trên Hạng Vĩ đã có một loại bẩm sinh phá không pháp phù, sau đó hắn lại gia nhập vào những gì mình ngộ được và phù pháp, vì vậy hình thành cái "Động Uyên" địa sát cấm phù hiện giờ này.

"Sư phụ, thật là đẹp mắt." Phạm Tuyên Từ ánh mắt chớp động nhìn cây trâm trong tay Đồ Nguyên. Nếu như dùng cây trâm này thì, tuy nói nam nhân cũng được, nhưng đương nhiên nữ nhân đeo sẽ càng đẹp mắt.

Đồ Nguyên thì như là nghĩ đến cái gì, cây trâm lật chuyển giữa các ngón tay, múa ra một đám rang màu kim hồng sắc. Đột nhiên hắn vùng tay lên, cây trâm cực nhanh bay ra, trong nháy mắt biến mất, trong hư không đúng là xuất hiện một cái lỗ động nhỏ nhỏ tối như mực, cây trâm là chui vào trong lỗ này rồi biến mất. Tại xa xa một đám quang hoa xuất hiện, Đồ Nguyên đưa tay vẫy một cái, cây trâm liền tại trong hư không xoay quanh cực nhanh bay về, rơi vào trong tay hắn.

"Sư phụ, hẳn là bảo bối tốt đều phải đặt cho nó một cái tên, cây trâm này sư phụ định gọi là gì?" Phạm Tuyên Từ hỏi.

Đồ Nguyên suy nghĩ một chút, nói ra: "Người cảm thấy sao chứ?"

Phạm Tuyên Từ suy nghĩ một chút, nói ra: "Phượng Nhãn Hạng Vĩ trâm được không?"

"Từ Nhân làm cho người vừa nghe liền biết đây là chất liệu gì luyện thành, rất không hay." Đồ Nguyên nói ra.

"Vậy gọi là gì?"

"Gọi là Động Uyên đi."

Đồ Nguyên mới nói xong, đưa tay cầm cây trâm Động Uyên liền tiếp đám mười lần vào trong hư không, động tác rất nhanh, mắt người chỉ nhìn thấy một đám bóng tay, nhưng giữa hư không xuất hiện hơn mười cái điểm đen, tựa như mười cái điểm mực được chấm ra, những điểm đen kia chợt lóe lướt qua, theo đó hóa thành một mảnh gió khuếch tán ra.

Nghe tên Động Uyên này, lại tưởng tượng, trong nháy mắt cây trâm xuyên thủng hư không, Phạm Tuyên Từ nghĩ cũng có loại cảm giác không rét mà run.

"Ngày mai đem những pháp bảo linh tinh của người lấy ra nấu chảy, luyện lại một lần." Đồ Nguyên nói với Phạm Tuyên Từ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 6 - Chương 34: Tái chiến

Mấy năm nay, Đồ Nguyên cũng không biết đã đấu pháp cùng bao nhiêu người, hoặc nhiều hoặc ít đều có sát sinh, sau đó có thu được pháp bảo, những pháp bảo này đủ loại đủ kiểu, có kính, ấn, phiên, kiếm, côn, châu, châm, đăng, chuông, xù, cùng với các loại pháp khí kỳ quái khác.

Những pháp bảo đó tuy nói có diệu dụng nhất định, nhưng so với tu vi hiện nay của Đồ Nguyên thì đã không đủ tác dụng rồi.

Dù cho là Phạm Tuyên Tử cũng dùng rất không phù hợp, trên tay nàng một thanh Băng Phách hàn quang kiếm đã có thể giải quyết đại bộ phận vấn đề, nếu là có địch nhân mà dùng Băng Phách hàn quang kiếm cũng không thể chiến thắng thì lấy ra những pháp bảo khác cũng không có tác dụng.

Ngày hôm sau, Đồ Nguyên đem những thứ kiếm, côn, xù linh tinh kia ném hết vào lò, lại dẫn tới Thái Dương Tinh Hỏa, nung đốt bảy ngày bảy đêm, Thái dương, Thái âm chi hỏa thay nhau nung đốt, những thứ kia đã hòa tan thành nước màu đen.

Hắc thủy trong lò bay lên trong hư không, sau đó Đồ Nguyên bắt đầu tại mặt trên phác họa pháp phù, một đám hắc thiết thủy không ngừng biến ảo, chậm rãi ngưng kết.

Đồ Nguyên đánh ra từng đạo pháp quyết, pháp quyết hóa thành từng đạo linh quang chìm vào trong nước hắc thiết kia.

Trên nước hắc thiết tỏa quang hoa, linh khí giữa thiên địa đều lao về phía nó, từng đạo linh quang phóng vào trong ấn hóa thành từng đạo phù ngân.

Dần dần, đám nước thép chậm rãi hóa thành một cái ấn, khi linh khí thu hết thì một cái đại ấn đen kịt phong cách cổ xưa, đại ấn có hình núi, mà tại trên sơn hình đại ấn thì có thêm những hình ảnh hoa điều ngư trùng.

Đồ Nguyên nâng đại ấn trên tay, đột nhiên đưa tay ném đi, đại ấn đón gió liền lớn lên, hóa thành một cái ấn lớn như tòa núi nhỏ.

"Roi."

Đại ấn trấn ép xuống." Rầm..."

Cái ấn như núi lớn kia hạ xuống, đem cái sơn cốc san bằng.

Khúc Nguyên Tuyền nhìn tròn mắt há mồm, nó vốn thấy pháp thuật đều là huyền bí khó lường, mà một cái hắc ấn này thì là dã man cứng cáp.

Đưa tay vẫy một cái, ấn kia liền lại trở về đến trên tay Đồ Nguyên, hắn nói ra: "Cái ấn này tuy thiếu mấy phần huyền bí diệu dụng, lại nhiều ra mấy phần bá đạo uy mãnh. Nguyên Tuyền, ngươi còn chưa có pháp bảo nào xứng tay. Vậy cho ngươi cái pháp bảo này đi. Mặt khác, nơi đây còn có một cái Độn thể pháp cảnh, ngươi cũng cầm đi, tính là bù đắp sự thiếu hụt của cái pháp ấn này."

Khúc Nguyên Tuyền rất vui, hỏi: "Sư phụ, cái ấn này tên gọi là gì a?"

"Ngươi muốn tên gì thì đặt tên đó đi." Đồ Nguyên nói.

"Cái ấn này là một tay sư phụ luyện thành, còn thỉnh sư phụ ban thưởng tên." Khúc Nguyên Tuyền nói.

Đồ Nguyên suy nghĩ một chút nói: "Cái ấn này giống như núi, lúc thi pháp thì ngươi cần phải có sơn pháp ý, liền gọi là Hắc Sơn ấn đi."

"Vâng, Sư phụ." Khúc Nguyên Tuyền vui rạo rức nhận lấy đại ấn, ấn vừa vào tay thiếu một chút hắn đã cảm không được, nhìn qua ấn tuy nhỏ, lại phá lệ nặng nề.

"Ngươi cần phải ngày đêm bồi luyện câu thông cùng ấn, mới có thể điều khiển tự nhiên."

"Vâng, sư phụ."

Đồ Nguyên nhìn người thiếu niên vốn rất sợ người lạ, lúc này vẫn y nguyên là thích an tĩnh, trong lòng có phần vui mừng, tuy nói thiên phú tu hành của nó không tốt như Phạm Tuyên Tử, nhưng lại hơn ở điểm nghe lời và nỗ lực, tâm không nghĩ nhiều thứ, học cái gì thì học đến cùng, không tham nhiều.

Với cái Hắc Sơn ấn này, Khúc Nguyên Tuyền tự nhiên là vô pháp phát huy ra toàn bộ uy lực của nó. Nhưng có được một cái Hắc Sơn ấn như vậy cũng đủ để cho hắn hộ thân, với pháp thuật từ đan đạo trở xuống, nếu không có pháp thuật đặc biệt gì thì vô pháp áp sát được hắn. Phù pháp của cái Hắc Sơn ấn này có thể trấn tan những pháp thuật kia.

Về phần một ít pháp bảo có chút diệu dụng đặc biệt khác, Đồ Nguyên cũng không có đem dung luyện, mà giữ lại.

Thầy trò ba người bọn họ ở trên núi tu hành, đột nhiên có một ngày, hắn cảm giác được một cảm giác nguy hiểm cường đại, nguy hiểm cực hạn, như là kim đâm vậy. Hắn mở bừng mắt, trong phút chốc mắt mở ra, chỉ thấy trong hư vô, một cái nhân ảnh càng ngày càng gần, một tay chộp tới, trong mắt toàn là băng lãnh.

Hắn như là từ trên chín tầng trời mà đến, kèm theo một mảnh thiên địa chi uy, cái tay chụp xuống kia như là một vùng thiên địa, đại biểu cho thiên uy, đại biểu cho ý chí của thiên địa, nhưng Đồ Nguyên có một loại cảm giác không thể nào phản kháng.

Đồ Nguyên biết, đó là loại uy hiếp đến từ Thần Anh tu sĩ đối với đan đạo tu sĩ.

Hắn ngồi ở đó cả người vô pháp động, mắt nhìn thấy một tay kia càng ngày càng gần, càng lúc càng lớn, vô hạn tiếp cận, cả người hắn lại như là bị toàn bộ cái thiên địa này trói buộc lại rồi.

Thiên địa vô thanh.

Một trào này, liền có thể bắt đi thần hồn của Đồ Nguyên.

Đúng lúc này, trong đại địa đột nhiên chui ra một cái đầu người, đầu người được người nhắc lên.

Là đầu quý Dạ Xoa.

Tại trong nháy mắt xuất hiện, trong hai mắt của đầu quý Dạ Xoa liền có hai đạo tà quang bay ra, tà quang xuyên thấu hư vô, trực tiếp nhìn chăm chú Khuất Thành.

Cái tay từ hư vô chụp xuống kia đột nhiên thoáng mơ hồ một cái, hơi hơi dừng lại rồi. Cũng ngay trong nháy mắt đó, thân thể Đồ Nguyên có thể động dậy rồi, tay hắn lật một cái, một thanh Như Ý xuất hiện trong tay, điểm tới cái hư ảnh Khuất Thành.

Thất Bảo Như Ý, trấn thần, phá pháp.

Một đám thanh quang tỏa ra.

Hư ảnh Khuất Thành nhanh chóng nhạt đi rồi xa trong thiên địa, như là cho tới bây giờ cũng chưa từng xuất hiện qua.

Nhưng Đồ Nguyên lại phát hiện cả người mình đầy mồ hôi, chuyện này đã rất nhiều năm chưa có xảy ra rồi, sinh tử chỉ tại trong nháy mắt, giống như cõi mộng.

Hắn nhìn nhìn Xa Bi thì có chút thô, đang từ mặt đất đi ra, gật gật đầu, nói: "Đa tạ."

Xa Bi thì cũng không có đáp lại, trực tiếp chìm vào trong mặt đất.

Hắn nhìn nóc nhà, nơi đó hoàn hảo như vốn có, Khuất Thành kia giống như từ ở ngoài cửu thiên một trào chụp xuống rồi thân hình tiêu thất, nhưng lại vẫn cứ rõ ràng tại trong đầu óc hắn, loại cảm giác vô pháp nhúc nhích, vô pháp tự khống chế cùng vô pháp phản kháng kia, lúc này hắn ý nguyên vô cùng rõ ràng.

Hắn không biết sự phụ Khuất Thành của mình còn có thể thi triển thủ đoạn như vậy bao nhiêu lần, nhưng hắn minh bạch, mình không thể cứ một mực như vậy ngồi đợi chết.

Nói thật, hắn thật không muốn cùng sự phụ của mình sinh tử mặt đối mặt, tuy rằng hắn không ủng hộ những gì Khuất Thành làm, nhưng dù sao Khuất Thành đã từng dạy mình tu hành, nếu không phải lão ta thu mình làm đệ tử thì không biết hiện tại mình là như thế nào rồi.

Bây giờ nghĩ lại ngày đó nếu như không phải Điều Dao động thủ trước, sau cùng có lẽ sẽ là chính hắn phản bội sự phụ.

Chỉ là, Điều Dao động thủ trước rồi, nàng biết mình rất khó làm ra lựa chọn, cho nên nàng giúp mình đưa ra lựa chọn.

Dẫn đệ tử đi tới chỗ Không Thần Phong, nói ra việc mình bị tập kích, Không Thần Phong liên tục xin lỗi, nói nếu không phải bởi vì mình, người cũng sẽ không cùng sự phụ người trở mặt thành cừu.

Đồ Nguyên lắc đầu. Hắn không có nói gì.

Không Thần Phong lại hỏi Đồ Nguyên nghĩ như thế nào?

Đồ Nguyên nói là muốn tìm được sự phụ của mình, hi vọng có thể để hai đệ tử ở tạm nơi đây. Không Thần Phong biểu thị đương nhiên có thể, nhưng ông ta muốn đi tìm cùng Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên nói không cần, để hắn và thi mị đi.

Không Thần Phong không yên tâm, vì vậy phát tin mời mấy vị huynh đệ khác đến.

Rất nhanh, mấy vị yêu thường cùng một chỗ uống rượu mua vui kia đều tới rồi, mọi người đều nổi giận đùng đùng, biểu thị nhất định phải tìm được Khuất Thành.

Cuối cùng là Đồ Nguyên cùng hai người đi tìm, Không Thần Phong và một vị khác cố thủ Trấn Tây sơn.

Chỉ là bọn hắn đi ra ngoài tìm một khu vực rất xa nhưng không có bất cứ tung tích gì.

Ước chừng nửa tháng sau, mọi người tản đi, nhưng khi Đồ Nguyên dẫn đệ tử của mình trở lại nơi ở, liền có một đạo linh quang bay xuống đỉnh núi. Đồ Nguyên đưa tay chụp lấy, bắt đạo linh quang bỏ vào trong tay, liền có một cái thanh âm truyền đến.

"Nhanh tới Trần Tây sơn, đã xảy ra chuyện."

Đồ Nguyên trong lòng cả kinh, có một loại dự cảm không tốt, đứng dậy đi ra cửa, định đi ngay tới Trần Tây sơn, chỉ là khi hắn vừa định đi thì trong lòng căng thẳng, sau đó gọi Phạm Tuyên Tử và Khúc Nguyên Tuyền cùng đi.

Đương nhiên khi đi tới Trần Tây sơn thì phát hiện không chỉ có Khổng Thần Phong, ba vị khác cũng có mặt, chỉ là bọn hắn mặt đầy phần nộ và bi sắc.

Đồ Nguyên vừa hỏi liền biết được, thì ra sau hi bọn họ trở lại, đệ tử và người nhà ở nhân gian đều đã chết, bị người tàn sát không còn, máu chảy đầy đất, đồng thời còn có chữ viết, nói là thích quan việc người khác, chắc chắn chết không có chỗ chôn.

Đồ Nguyên biết rõ, từng người bọn họ ở tại nhân gian, kỳ thực là rất để ý thân phận ở nhân gian, hơn nữa, bọn họ tại nơi đó cưới vợ sinh con, đều là dốc hết tâm lực, là đang thể hội nhân gian tình đời, bọn họ là dốc cảm tình thật sự, chứ không chỉ là trò chơi nhân gian.

Đồ Nguyên không có nghĩ đến cư nhiên sẽ là kết quả như vậy, đầu tiên lão ta đánh lên mình, sau đó mình muốn tìm đến lão mà tụ tập mấy người bọn họ lại, lão ta thì đi đánh lên người nhà của họ. Đồ Nguyên có thể khẳng định, nếu như mình không dẫn Phạm Tuyên Tử và Khúc Nguyên Tuyền theo thì khẳng định lão ta sẽ hạ thủ, hơn nữa là trực tiếp hạ tử thủ.

Lần này đi ra, hắn cũng có phần may mắn, bởi vì khi rời đi, hắn mơ hồ có cảm giác không thỏa đáng, tuy rằng chỉ là cảm giác nhưng hắn vẫn là lo lắng mà dẫn Phạm Tuyên Tử và Khúc Nguyên Tuyền theo bên người.

Nếu lần này hắn không dẫn theo Phạm Tuyên Tử và Khúc Nguyên Tuyền thì hiện tại hắn hẳn đã phải vội vã quay về.

"Hiện tại làm sao bây giờ?"

"Đương nhiên là tìm đến lão ta."

"Đúng, nhất định phải tìm đến lão."

Đó là ý kiến của mọi người, cũng là ý nghĩ của Đồ Nguyên.

Bọn họ lại một lần nữa đi tìm, phân tán ra theo hình quạt. Đồ Nguyên biết rõ, sư phụ Khuất Thành của mình nhất định đang tại nơi nào đó nhìn chăm chú vào đây.

Hắn một mình một người đứng trên đỉnh một ngọn núi sát biên giới U Giới sơn, hắn đang đợi, chờ sư phụ của mình xuất hiện. Hắn biết, sư phụ Khuất Thành là một người xảo trá, nhưng đồng dạng cũng là người tự tin và cuồng vọng.

Mình phản bội, lão ta nhất định phi thường phần nộ, lão ta không cho phép có người dám phản bội lão. Chỉ cần mình đơn độc xuất hiện, lão ta nhất định sẽ đến giết chết mình.

Tại phía trước hắn là một vùng bình nguyên, bình nguyên tự nhiên có người tụ cư, nơi đó có một tòa thành, thành mặc dù không lớn, nhưng cũng phồn vinh an tường.

Đứng ở trên đỉnh núi cao ngất, lòng hắn dần dần bình tĩnh lại.

Cảm thụ cuồng phong trên đỉnh núi này thổi ra, đưa tay có thể chạm đến đến hơi mây, trong tai nghe được tất cả đều là khúc nhạc của thiên địa tự nhiên.

Đúng lúc này, hắn cảm thụ được một đạo ánh mắt, nghiêng đầu nhìn qua, chỉ thấy có một người đứng ở dưới cây một đỉnh núi khác, lạnh lùng nhìn sang phía bên này.

Trong lòng căng thẳng, hắn tỉ mỉ nhìn, rồi lại không có nhìn thấy gì. Hắn biết, sư phụ Khuất Thành là ẩn ẩn ở nơi đó, hắn hơi hơi nhắm mắt, lại một lần nữa tiến vào trong loại cảm giác bình tĩnh vừa rồi. âm thanh gió ngấm xướng trong thiên địa lại một lần nữa vang lên trong tai. Hắn xoay đầu nhìn qua nơi đó, vẫn không có nhìn thấy cái gì. Nhưng hắn cảm thụ được một sự nguy hiểm cường liệt.

Hắn không có nhìn thấy Khuất Thành, nhưng cũng biết Khuất Thành đã đến gần bên mình.

Đột nhiên mở miệng nói: "Sư phụ, ta vẫn cứ nhớ kỹ, tình hình nguoi thu ta làm đồ đệ lúc đó, ta không nguyện ý cùng ngài trở mặt thành cừu."

"Hắc hắc."

Theo âm thanh kia vang lên, một người xuất hiện cách không xa, trước đó, Đồ Nguyên cảm thấy lão có khả năng ở tại bất cứ nơi nào quanh mình, nhưng chính là vô pháp xác định, cho tới bây giờ, nhìn thấy Khuất Thành xuất hiện và nghe đến giọng lão.

"Không muốn phản bội, vậy nguoi đi cầm lấy nội đan của Kim Mao Hống kia đến đây cho ta." Khuất Thành nói ra.

Đồ Nguyên lắc đầu, hắn không có khả năng làm như vậy. trước không nói hắn và Khổng Thần Phong đã tính là quen biết, dù cho là không quen biết, hắn

cũng không có khả năng vì Khuất Thành đi đoạt nội đan của người khác, đối với một yêu mà nói, nội đan là thứ trọng yếu nhất, lấy là tương đương với phê đi tu vì nhiều năm của hắn, thậm chí có khả năng trực tiếp lấy mạng của hắn.

Điều này giống như có người muốn đoạt lấy kim đan của mình vậy, Đồ Nguyên sẽ không nguyên ý bị người đoạt lấy kim đan ở đan điền, cho nên hắn cũng không muốn đi đoạt của người khác.

"Nếu đã không muốn làm, vậy thì cầm lấy của người tới bồi thường đi, ta muốn luyện một lò đan, đang cần mấy vị chủ dược, kim đan của người cũng khá dĩ tính một loại ở trong đó rồi." Khuất Thành lạnh lùng nói ra.

Đồ Nguyên nhìn Khuất Thành.

Khuất Thành một đầu tóc bạc, nhìn qua rất gầy rất già, nhưng là già như một cái yêu nghiệt. Đáy mắt lão ẩn hiện lục quang, một đôi tay khép lại tại dưới áo, mơ hồ có thể nhìn thấy móng vuốt sắc bén như kiếm.

Trong hai mắt không có chút tình cảm nhân loại nào, có chỉ là loại lãnh khốc và tàn ác.

Hắn không biết hiện tại mới là khuôn mặt chân chính của Khuất Thành, hay là mấy năm nay lão ta thay đổi, biến thành khác hoàn toàn với lúc ở Âm Hồn Cốc năm đó.

"Người không phải là sư phụ của ta, sư phụ Khuất Thành của ta không phải là người." Đồ Nguyên nói. Tại trong lòng hắn, Khuất Thành ở Âm Hồn Cốc mới là sư phụ của mình, mà trước mặt thì không phải, vì vậy hắn xuất thủ rồi.

Một tay chụp ra, một phiến tơ máu quang hoa cuốn hướng Khuất Thành.

Huyết Vân thủ.

Khuất Thành cười lạnh một tiếng, âm thanh tà lãnh. Mặc dù lão ta không để Đồ Nguyên vào trong mắt, nhưng trên tay lại cũng không có sơ ý, đưa tay một trào, huyết quang cơ hồ vô hình vô chất kia vậy mà bị lão ta chụp vào trong tay, sau đó cuốn lại, giống như là cuốn đai tơ thừng đỏ, đúng là muốn đem Huyết ma trong Huyết Vân kỳ kéo ra.

"Không ghi nhớ như thế, làm sư phụ thì lại cho một lần giáo huấn đi."

Lần đầu tiên, Huyết quang trong Huyết Vân kỳ là bị lão ta bắt bỏ vào trong tay, mà lúc này đây, y nguyên là như thế. Chỉ là Đồ Nguyên sao lại đúng như lão đã nói như vậy.

Chỉ thấy hắn đột nhiên một bước bước tới, trong nháy mắt đã đến trước mặt Khuất Thành, trong tay trái không biết khi nào đã xuất nhiều một thanh Như Ý, ngưng trọng như núi, loang loáng một mảnh thanh quang, đánh tới Thiên Linh cái của Khuất Thành.

Tại trong mắt Đồ Nguyên, Khuất Thành thì triển chính là Nhiếp Linh Cầm Nã pháp, cho nên hắn lại một lần nữa tùy ý để Khuất Thành bắt huyết quang. Tuy rằng Nhiếp Linh Cầm Nã pháp của lão có thể chụp lấy Huyết quang mà người khác e sợ, nhưng lão cũng không dám dễ dàng buông ra, bởi vì khi huyết quang lật chuyển cũng là có thể đem thôn phệ huyết nhục thần hồn trên người lão.

Vì vậy Đồ Nguyên liền nghiêng người tiến lên, trực tiếp dùng Như Ý đánh xuống.

Như Ý trấn thần, phá pháp. Trước đầu mũi Như Ý, ngưng trọng như núi.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 6 - Chương 35: Truy Sát

Thanh quang (ánh sáng xanh) trên Thất Bảo Như Ý cô đọng, pháp ý như núi đánh xuống.

Khuất Thành hừ lạnh một tiếng, nhắc tay liền chụp tới Thất Bảo Như Ý, trên tay bao phủ lục sắc tà quang, nhưng tại thời điểm vừa bắt đến, trong lòng lão ta hiện lên cảm giác ngạc nhiên, đối với lão mà nói, trên đời này cũng không phải không có bảo vật mình không thể bắt được, nhưng tại trong lòng lão Đồ Nguyên hiển nhiên là không có thứ như vậy. Thế nhưng là lúc này tại Như Ý đánh xuống, Khuất Thành lại có cảm giác mình không thể nhiếp bắt được.

Một người thường có thể cảm nhận được gió nhưng tại lúc gió thổi qua thì vô pháp bắt giữ lại, vô pháp ngăn cản. Cũng như là một ngọn núi lớn đổ nhào xuống, người nhìn thấy, dùng tay chống lại, nhưng cũng sẽ không có tác dụng gì.

Như Ý đánh xuống.

Một vùng thanh quang mê mắt.

Một tiếng răng rắc vang lên.

Tay ngăn cản tại đỉnh đầu, Như Ý đánh vào trên tay, Khuất Thành cảm thấy đau nhức, tay của lão ta giống như là bị Như Ý đánh nát, một phiến linh quang và pháp ý cô đọng trên tay lão tại dưới Như Ý liền trong nháy mắt tán đi.

Một pháp ý trầm trọng thâm nghiêm thẳng thấu tâm linh lão, đánh vào linh hồn, lão phát hiện mình đã sợ ý rồi. Cái Như Ý này không phải tầm thường, tại lúc trước lão đã từng thấy Đồ Nguyên dùng qua hai lần, chỉ cảm giác cái Như Ý này có phần huyền diệu, lúc này lão mới biết được, Như Ý thực sự bá đạo vô cùng.

Cái Như Ý này cũng không như những cái Như Ý khác chỉ đơn thuần để trừ tà, phía dưới một phiến thanh quang của Như Ý này, là có thêm một loại vị đạo chư pháp đều sẽ bị đánh tan.

Khuất Thành biết mình sợ ý rồi, Như Ý không phải đánh vào tay, mà là đánh lên Thiên Linh cái của lão, cho nên đánh tới trên tay lão vẫn chưa có kết thúc, uy thế của Như Ý không có giảm chút nào.

Thân thể Khuất Thành tại phía dưới Như Ý một kích, đúng là trong nháy mắt nổ tung ra, nổ thành một đám sương mù như hạt cát lục sắc, tung đầy đỉnh núi, mà Đồ Nguyên thì vươn tay ra, trong lòng bàn tay tuôn ra một mảnh huyết quang, một cái đầu Huyết ma từ trong lòng bàn tay hất lao ra, nó ngược mặt lên trời rít gào.

Huyết ma không có khuôn mặt. Nửa cái thân hình người, nhìn không thấy hai mắt, tay nó cũng chỉ là mơ hồ phân ra năm ngón, mà trên thân cang là một mảnh huyết nhục mơ hồ.

Tay Đồ Nguyên đã được một mảnh huyết vân bao phủ, mà nửa người dưới của huyết nhân thì tại trong bàn tay Đồ Nguyên, thân thể Huyết ma tại trong không trung vô hạn trương lớn, đưa tay chụp vào sương mù màu lục đầy đỉnh núi kia.

Nó có thể cảm thụ được thần hồn của Khuất Thành nhưng không thể bắt được. Đồ Nguyên một tay cầm Như Ý, một tay giơ lên cao. Mắt hắn khép hờ.

Nguyên bản tại trong lòng Đồ Nguyên, chỉ cần là cảnh giới tu vi chênh lệch không lớn, vậy thì không ai có thể dễ dàng trốn khỏi mắt mình mà độn đi, nhưng Khuất Thành lại làm được. Đồ Nguyên biết lão ta ở đây, nhưng cũng không biết là ở nơi nào.

Mà đó còn là Khuất Thành sau khi bị thương, trước lúc bị thương lão ta có tu vi gì, Đồ Nguyên vô pháp tưởng tượng, tại trong Thánh Linh giáo Tà Linh tông lại là địa vị gì.

Hắn ngưng thần phòng bị. Tuy rằng thời gian đấu pháp cùng Khuất Thành quá ngắn, nhưng mỗi một kích đều là mạo hiểm nhất trong cuộc đời hắn từ trước tới nay, chỉ cần sai một điểm hắn sẽ thân tử đạo tiêu, thần hồn bị kéo ra khỏi thân thể, từ đó vô luận nhục thân hay là thần hồn sinh tử đều không do mình.

Xa xa truyền đến tiếng huýt gió, ba vệt linh quang cực nhanh bay đến. Đồ Nguyên nghe được tiếng huýt gió, hắn biết, chỉ cần bọn họ vừa đến, Khuất Thành khẳng định sẽ rút lui, mình cần tại thời điểm lão ta rút đi, tìm được lão, quần lấy lão là được, nếu để lão ta đi rồi, muốn tìm được sẽ rất khó.

Cũng đúng lúc này, trong hư vô đột nhiên có một người lao ra, trong nháy mắt khi hắn phát hiện được, người kia đã trực tiếp xông tới người hắn.

Đồ Nguyên đúng là trở tay không kịp bị đụng vào, hất bay lên, thần hồn đều như là rời thân thể. Một kích này, hắn không có ngăn cản được, quá nhanh, hắn thậm chí không có phát hiện, cũng không có chút báo động nguy hiểm nào.

Một lần trước bị Khuất Thành đánh lén, dùng cũng là thủ đoạn tương tự, lúc đó hắn cảm thụ được nguy hiểm, nhưng không cách nào tránh thoát.

Người từ xa xa bay độn đến, chỉ nhìn thấy Đồ Nguyên vốn đang đứng ở đỉnh núi đột nhiên bị một cái chưởng từ trong hư vô lao tới vỗ lên người, thân thể trong nháy mắt bay ngược lên.

Theo đó nhìn thấy một cái người như một đoàn lục vụ hóa thành một cái cự trảo, chụp xuống Đồ Nguyên, nếu là bị tay kia bắt lấy, chỉ sợ trong nháy mắt sẽ bị bóp bùng nổ, huyết nhục thần hồn không còn tồn tại.

Hắn hướng phía dưới núi rơi đi, lại có thể dự kiến, hắn rơi đến chân núi sẽ bị chết. Nhưng đúng vào lúc này, tại lưng chừng chân núi đột nhiên xuất hiện một người, người kia tay nhấc một cái đầu người, phát tay ném ra đầu người, đầu người đầu hóa thành một quả cầu bốc cháy hắc điểm, đánh thẳng tới cái đại thủ kia.

Đồ Nguyên cũng không phải là đến một mình, hắn nghĩ đến sự phụ Khuất Thành của mình khẳng định sẽ cực hạn mình, cho nên để Xa Bì thi mị trốn vào trong mặt đất, đi theo mình. Tại thời điểm then chốt này, nó đã xuất hiện rồi.

Trên đầu quý Dạ Xoa giống như có hỏa diễm đang thiêu đốt, trực tiếp đánh vào đại thủ, đúng là đem cái đại thủ do lục vụ ngưng đọng thành kia đánh tan rồi.

Nhưng mà đám hắc vụ kia cũng không có tán đi, mà lục vụ thì cuốn một cái, bọc lấy đầu quý Dạ Xoa liền muốn rời đi, cũng đúng lúc này, vốn đang rơi hướng mặt đất som cốc, Đồ Nguyên đột nhiên lật người, hơi mây quanh thân theo động tác của hắn mà cuốn động theo, linh khí từ trong som cốc dâng lên, lại có một vệt hồng quang cực nhanh lao ra.

Vết hồng quang kia trực tiếp đâm vào trong đám lục vụ, tại nháy mắt đâm vào, giống như có con phượng giương cánh, liệt điểm thiêu đốt.

Đám lục vụ kia nguyên bản pháp ý như sẽ lồi cuốn đi xa trong nháy mắt bị loạn rồi, đầu quý Dạ Xoa trong nháy mắt vọt ra, Đồ Nguyên sai bước đạp tại hư không, hai ba bước liền đã đến chỗ đám lục vụ, thế nhưng lục vụ lại theo gió mà tán đi.

Đồ Nguyên đưa tay vẫy một cái, vết hồng quang kia liền rơi vào trong tay hắn, hóa thành một cái cây trâm, chính là Động Uyên trâm.

Mà đầu quý Dạ Xoa thì rơi trở xuống trong núi, được Xa Bi thi mị nhấc tại trên tay, nó đứng ở nơi đó, một mảnh tĩnh mịch khí tức xuất hiện, trong núi chìm bay cả nháy mạnh động, hoặc hướng bầu trời bay, hoặc phân tán bỏ chạy.

Mà mặt khác ba đạo linh quang bay đến thì hạ xuống trước mặt Đồ Nguyên.

Bọn họ nhìn Đồ Nguyên, hỏi: "Thế nào, có bị thương hay không?"

"Khuất Thành xuất hiện rồi?"

Đồ Nguyên đầu tiên là lắc đầu, sau lại gật gật đầu.

Hắn nhìn nhìn cây trâm, tại trước mũi cây trâm đúng là nhiễm lên một điểm huyết nhục, Đồ Nguyên có phần ngoài ý muốn, hắn cho rằng mình tổn thương không được sư phụ Khuất Thành, không khỏi đối với Động Uyên trâm trong tay mình nhiều ra mấy phần tự tin, lại cảm thấy có thể là sư phụ Khuất Thành quá mức muốn đoạt đầu quý Dạ Xoa kia đem đi.

"Các vị đại ca, lão đã bị thương, ta muốn đuổi theo, hai đệ tử của ta đành nhờ cậy ba vị đại ca chiếu cố rồi."

Mấy ngày nay, bọn họ tuy rằng không có nghi thức kết bái, nhưng lại đã sớm xưng hô huynh đệ, Đồ Nguyên vốn không phải loại người này, nhưng ngại là mỗi người bọn họ đều cực kỳ nhiệt tình.

Tuổi bọn họ đều lớn hơn Đồ Nguyên, cho nên, Đồ Nguyên tự nhiên sẽ bị bọn họ xưng là Ngũ đệ.

"Ngũ đệ muốn một mình đuổi theo? Vậy thì quá nguy hiểm rồi."

"Ta có thi mị, cũng không sợ hắn, chỉ có hai đệ tử cần phải chăm sóc." Đồ Nguyên nói ra.

"Nếu lão đã thoát đi, lúc này đây nói vậy đã có giáo huấn, không dám lại đến."

"Không, sư phụ ta chỉ cần tổn thương khỏe chút khẳng định sẽ lại đến, hơn nữa thủ đoạn nhất định càng thêm bí ẩn." Đồ Nguyên nói ra.

Hắn có thể khẳng định sư phụ của mình còn sẽ lại đến, đến lúc đó sư phụ tìm không phải mình, mà là hai người đệ tử của mình, hắn không muốn đến lúc đó đau thương, cho nên quyết định chủ động đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 6 - Chương 36: Huynh muội

Mấy vị yêu kia nhìn nhau một cái, nói ra: "Chúng ta cũng muốn theo Ngũ đệ cùng đi truy đuổi lão, chỉ là thành trì nhân loại các ngươi, chúng ta không tiện tiến vào."

"Đúng vậy, thành trì nhân loại, là không cho phép yêu chúng ta tiến vào, nếu là bị phát giác, chỉ e chúng ta cũng rất khó đi ra."

Những điều bọn họ đã nói này, Đồ Nguyên biết rõ, nhân loại và yêu có phần chia rất rõ ràng, nhân loại rất đông, nhưng đều ở giải đất bình nguyên, lập thành cư ngụ, mà yêu thì ở trong thâm sơn đại trạch, chiếm núi xưng vương, có một số yêu thích nhân gian phồn hoa thì sẽ hóa thành người, lên vào trong đó, sống cuộc sống nhân loại, lúc trước bọn họ liền là như thế.

"Ba vị đại ca không cần như vậy, hai đệ tử của ta đan đạo chưa thành, lần này đi không biết khi nào ta mới có thể trở về, mong rằng ba vị huynh trưởng có thể chiếu cố."

"Ngũ đệ cứ việc yên tâm, đệ tử của ngươi cũng là đệ tử của chúng ta, việc tu hành của chúng sẽ do chúng ta dạy bảo."

"Được, đợi khi ta trở về, sẽ cùng mấy vị huynh trưởng uống rượu ngon hoan." Đồ Nguyên nói xong, sai bước vượt hư không rồi đi, chỉ thấy thân thể ở trong hư không như ẩn như hiện bay đi, mà tại trên mặt đất, bọn họ cũng nhìn thấy có một người sai bước đi trên mặt đất.

Đó chính là Xa Bi thi mị, thi mị xách theo một cái đầu người, cùng đi theo, vậy mà có thể bám sát cùng theo Đồ Nguyên.

...

Trời dần dần trở xuống, bầu trời đầy sao điểm điểm, trên mặt đất núi non sóng nước, thành trì thôn trang nguyên bản ồn ào náo động dần tĩnh lặng lại, nhưng sự ồn ào náo động trong mắt người thường kỳ thực cũng không có kết thúc, rất nhiều sinh linh tại ban ngày không hiện ra linh lúc này đều xuất hiện rồi.

Hai huynh muội Ngô Trân, Ngô Bảo vào núi này hái thuốc, thuốc bọn họ hái đều được đưa về thành để bán. Bất quá, người có can đảm ở ngoài này qua đêm đều là có tu vi tại thân, hai huynh muội bọn họ đã chủng hóa, nhưng chưa có kết phù, không phải là không muốn, mà là muốn mua một đạo đan phù.

Cũng không phải bất cứ pháp phù gì đều có thể tại trong đan điền kết làm đan phù, bọn họ cần kiếm được linh thạch. Cho nên cần phải mạo hiểm tiến vào trong nơi thâm sơn này.

Lửa, có lúc sẽ khiến một ít dã thú e sợ sợ hãi không dám tới gần, nhưng cũng sẽ thu hút một vài thứ tới.

Trong bóng tối, đột nhiên có một lão nhân đi ra.

Hai huynh muội tức thì trở nên khẩn trương, tại nơi hoang sơn dã lĩnh này gặp đến người như vậy là cực độ nguy hiểm.

Bất quá cũng may nhìn qua lão nhân này phi thường hiền lành.

"Thanh niên nhân, các ngươi khỏe a." Lão nhân kia hỏi.

"Lão gia gia, người khỏe a." Bọn họ không dám nói cái gì khác, tuy rằng lão gia gia này nhìn qua là hiền lành, nhưng bọn họ y nguyên không dám tùy tiện hỏi cái gì.

"Thanh niên nhân hái thuốc a."

"Đúng vậy."

"Ha ha. Thanh niên nhân, cầu các ngươi giúp một việc có được hay không?" Lão nhân nói ra.

"Lão gia gia, người nói."

"Phía sau có một cái người tà ác đang truy đuổi ta, chờ chờ lát, khi hắn đuổi tới, nếu như hắn hỏi các ngươi thì các ngươi cứ nói ta đi về hướng đông rồi." Lão nhân nói ra.

"Được, lão gia gia." Ngô Trân đáp. Giọng nàng rất ngọt rất nhu nhược, có tiền bối từng nói qua với nàng, nếu như ở bên ngoài gặp phải nguy hiểm, nhất định phải có vẻ nhu nhược một ít, không nên cùng người khác trực diện nổi lên tranh chấp.

"Được, được." Ngô Trân liền vội trả lời.

Lão nhân cười cười, nói: "Thực sự là hai hài tử tốt."

Nói xong, lão ta hướng mặt nam rồi đi. Hai huynh muội Ngô Trân và Ngô Bảo nhìn lão nhân kia chìm vào bóng tối, cây cối trong núi như là không có gây ra chút trở ngại nào với lão ta.

Lão nhân đi được một lúc lâu sau, hai bọn họ còn không dám dễ dàng nói chuyện. Lại một hồi sau, Ngô Bảo mới dám mở miệng hỏi: "Tỷ tỷ, lão gia gia này rất cường đại đi."

"Ừ, rất cường đại."

"Vậy địch nhân của lão phả cường đại cỡ nào a." Ngô Bảo nói ra.

Ngô Trân lắc đầu, Ngô Trân biết rõ kỳ thực Ngô Bảo là muốn nói rồi đi, nhưng nàng biết, tại thời điểm này không thể đi, trước không nói mặt sau thật sự có người tới có hay không, chỉ nói tới lão nhân lúc trước nói bọn họ hỗ trợ, nếu như mình đi rồi, còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Vị lão nhân kia nhìn qua hiền lành, nhưng nàng cũng biết, trong cái thiên địa này, không thể lấy vẻ ngoài mà định nhân tâm, hơn nữa rất nhiều pháp thuật khó lòng phòng bị, chuyện đã đáp ứng với người khác, nếu như không làm, thường thường sẽ có trở chú phụ cốt mà đến.

Đồng thời, bọn họ còn đang suy nghĩ, đến lúc đó nếu thật có người tới hỏi, mình sẽ phải trả lời thế nào, là theo như lão nhân lúc trước đã nói, trả lời nhắm hướng đông mà đi sao, nếu vậy, đó chính là lừa dối, nếu như bị phát hiện, vậy hai huynh muội mình còn mạng sao?

Đối với hai huynh muội bọn họ mà nói, đây là một cái tai kiếp trời giáng, bất quá, đối với một tu sĩ mà nói, đây cũng là chuyện tất nhiên sẽ gặp phải.

Bọn họ cũng không có ăn con chim trĩ đã nướng, trong bóng tối, có động tĩnh truyền đến, hai huynh muội trong lòng căng thẳng.

Người tà ác kia tới rồi sao?

Trong khu rừng hắc ám, có tiếng bước chân truyền đến.

Hai huynh muội kinh khủng nhìn, chỉ thấy trong bóng tối có một người đi ra, người mặc pháp bào xanh ngọc, đầu đội pháp quan thanh lam.

Khi bọn họ nhìn thấy người này xuất hiện thì chỉ cảm giác người này tuổi còn trẻ, có vẻ như cũng không lớn hơn mình bao nhiêu, người như vậy là loại tàn ác sao?

Tại trong mắt Ngô Trân, người từ trong bóng tối đi ra không chỉ nhìn qua còn trẻ tuổi, hơn nữa còn có đó là một loại phong phạm đạo gia ôn nhuận như ngọc.

Người như vậy sẽ rất tàn ác sao? Nhưng mà khi bọn họ nhìn thấy phía sau người này đi ra một cái người thì, tức thì toàn thân đều cứng lại rồi.

Người đi theo ở phía sau, thân hình cao to, đi tại nơi đó, đen kịt, chỉ vừa nhìn qua, liền là tử cơ nặng nề.

Chủ yếu nhất chính là bọn họ nhìn thấy trên tay người đó xách theo một cái đầu người, trên mặt đầu người kia chằng chịt vết thương, càng khiến cho bọn họ cảm thấy đáng sợ và tàn ác.

Người kia tựa hồ nhìn ra được bọn họ e sợ, cười cười nói ra: "Không phải sợ, ta hỏi một cái, vừa rồi các người có trông thấy người nào không?"

Hai người còn chưa có trả lời, hần như là đã nhìn ra được họ có trông thấy, liền lại cười cười, hỏi: "Hắn đi phía nào đi rồi?"

Ngô Trân còn chưa kịp trả lời, Ngô Bảo đã đưa tay chỉ phía đông.

"Đa tạ."

Hai huynh muội Ngô Trân, Ngô Bảo nhìn hai người hướng phía đông rồi đi.

Qua một lát, hai huynh muội mới bắt đầu nói chuyện: "Tỷ tỷ, hẳn là không có việc gì đi, người đó là người sao?"

"Không biết, người trước cũng không tàn ác, nhưng mà người sau lại phi thường tàn ác." Ngô Trân nói ra.

"Tỷ tỷ, ta thế nào cảm thấy toàn thân phát lạnh, ta sợ." Ngô Bảo nói ra.

Ngô Trân suy nghĩ một chút, nói: "Chúng ta đi thôi."

Tuy rằng đêm tối đi lại trong núi rất nguy hiểm, nhưng nàng vẫn là quyết định rời đi. Nàng cảm thấy việc này phi thường quái, hơn nữa, đệ đệ nói lạnh nói sợ, trực giác của đệ đệ từ trước đến nay nhạy cảm, vậy thuyết minh nguy hiểm này còn chưa có trôi qua.

"Đi phía nào?" Ngô Bảo hỏi.

Phía nam không thể đi, phía đông không thể đi.

"Hướng tây, chúng ta có thể vòng trở về." Ngô Trân nói.

"Được."

Hai huynh muội lập tức đứng dậy, hướng phía tây rời đi.

Nhưng bọn họ không biết, tàn ác luôn luôn xoay quanh bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 6 - Chương 37: La Sát thành

Hai huynh muội đi trong bóng tối, thế nhưng là khi đi tới đi tới, bọn họ lại cảm thấy càng chạy càng lạnh, hơn nữa càng chạy càng mệt, Ngô Trân nghe được đệ đệ của mình thở dốc.

"A Bảo, thế nào rồi, mệt?"

"Đúng vậy, tì, không biết vì sao luôn cảm thấy rất mệt mỏi, không thở nổi."

Đột nhiên, Ngô Trân quay đầu lại nhìn trên lưng đệ đệ mình, chỉ thấy không biết khi nào, trên lưng đệ đệ đúng là nằm úp một người, một lão nhân, không phải là lão già vừa rồi rõ ràng đã đi phía nam sao? Thế nào lúc này lại xuất hiện tại trên lưng A Bảo.

"Tỷ tỷ, thế nào rồi?" Ngô Bảo lau lau mồ hôi trán, hỏi.

"Không có việc gì, không có việc gì, không có việc gì..." Giọng nàng càng ngày càng nhỏ, chỉ là nhìn chăm chăm trên lưng Ngô Bảo. Ngô Bảo thế nào lại không phát giác được sự quái lạ của tỷ tỷ mình, quay đầu lại nhìn phía sau mình, cái gì cũng không có nhìn thấy.

Nàng biết mình và đệ đệ thật đã gặp phải phiền phức rồi, lão già già này, chính là mượn tỷ đệ hai người mình để tránh nạn, hễ là loại chuyện như thế, nếu giúp một cái lương thiện chỉ linh trái lại xong thì thôi, bọn họ không cầu có báo ân gì, chỉ cầu không có lợi dụng xong tỷ đệ mình mà đem chém giết là được.

Nàng biết rất nhiều yêu ma loại này mượn nhân loại tránh kiếp, thường thường nhân loại đều sẽ bị chết. Nàng không dám nói cho đệ đệ mình, bởi vì nàng nhìn thấy đôi mắt lão già trên lưng đệ đệ lạnh như băng, nào còn có vẻ hiền lành vừa rồi.

Ngô Trân chỉ cảm giác toàn thân băng lãnh, nàng sợ hãi.

"Tỷ tỷ, chúng ta nghỉ ngơi một hồi đi." Ngô Bảo nói.

"Được."

Nhưng mà sau khi bọn họ ngồi xuống, Ngô Bảo lại cảm thấy có phần thờ không nổi, liền nói: "Tỷ tỷ. Ta thờ không được."

Ngô Trân nhìn thấy sắc mặt đệ đệ mình đã đỏ, mà tại nơi cổ đệ đệ có một cái tay siết chặt, con mắt đối phương thì âm trầm nhìn chăm chăm mình, nàng nhìn thấy trong hai mắt người kia trôi nổi lục quang, con mắt này không giống của người, mà như ánh mắt của ma quỷ.

Nàng thùm thụp quỳ trên mặt đất, nói: "Van cầu các ngươì, buông tha chúng ta đi. Van cầu ngươì, buông tha chúng ta."

Nhưng mà nàng cầu xin căn bản không hữu dụng, Ngô Bảo tựa hồ cũng nghĩ đến cái gì, sắc mặt đã từ đỏ chuyển thành xanh. Nàng vội vàng lôi kéo đệ đệ mình đứng dậy, sau đó phát hiện, sau khi đệ đệ đứng dậy đi về phía trước, tuy rằng mặt mày đã không còn không thờ được.

Nàng biết, lão ta là muốn tỷ đệ mình một mạch đi về phía trước.

Ngô Trân không biết hai tỷ đệ mình có thể còn sống sót trở về hay không. Hoặc là sống trở về rồi cũng sẽ chết. Nàng không cho là cái người dùng mình né qua kiếp nạn này sẽ cảm tạ hai tỷ đệ mình.

Nàng nhớ tới cái người nhìn qua cũng không lớn hơn hai tỷ đệ mình bao nhiêu kia, nhìn qua hần trái lại không có tà như thế này, bất quá, nàng cũng rất rõ ràng, tuyệt đối không thể nhìn về ngoài để cảm giác một người tốt hay xấu.

Lúc trước nhìn thấy lão già này, cũng cảm thấy lão ta có phần hiền lành.

Ngô Bảo đã mồ hôi chảy thành dòng. Hắn nhìn tỷ tỷ mình nói không ra lời, nhưng hắn biết rõ, trên lưng mình nhất định có thứ gì đó, chỉ là mình nhìn không thấy, mà tỷ tỷ có thể nhìn thấy.

Ngô Trân đã tuyệt vọng, nàng không biết, nàng cảm thấy mình và đệ đệ chính là đang đợi chết, có lẽ tại lúc hùng đông sẽ chết, mà ngày mai, mình và đệ đệ chỉ còn lưu lại một đồng xương cốt trên thế gian này. Nhục thân sẽ bị dã thú trong núi gặm cắn sạch sẽ.

Cũng tại lúc nàng tuyệt vọng, khóc không ra nước mắt thì, đột nhiên phát hiện phía trước có người đứng đó, trong bóng tối, trên người hắn có thành quang nhàn nhạt, tại dưới thanh quang, thấy phía sau bên phải hắn có một cái bóng người đen kịt như tháp sắt tay nhắc một cái đầu người đứng ở đó.

Khi nàng thấy một màn như vậy, trong lòng đúng là kịch liệt nhảy lên, không phải sợ, mà là có một loại ý nghĩ cuối cùng đã có chuyển cơ, nàng đột nhiên cảm thấy có lẽ mình và đệ đệ có thể sống sót.

Người nhìn qua rất trẻ tuổi kia đứng ở nơi đó, lẳng lặng nhìn, trên người tỏa ra thanh quang, lại như kết hóa thành đóa đóa linh vân.

Hai tỷ đệ nàng không hề động, nàng biết rõ, vận mệnh của mình như thế nào phải nhìn người trước mặt này.

"Sự phụ, để bọn họ đi thôi, chuyện giữa chúng ta hà tất tổn thương đến người vô tội." Đồ Nguyên nói ra.

Từ khi ly khai U Giới sơn đã hơn tháng, hắn một mực đuổi theo Khuất Thành, thẳng đến lúc này mới tính là đuổi kịp, hắn không muốn tiếp tục để cho lão ta chạy thoát.

"Hắc hắc, người rồi đi, ta tự nhiên sẽ thả bọn họ, nếu như bọn họ bị chết, vậy cũng là người khiến bọn họ chết." Khuất Thành nói ra.

Sắc mặt Ngô Trân thay đổi, chuyện nàng lo lắng nhất cuối cùng đã phát sinh rồi, đây cũng là chuyện nàng lo lắng nhất, nếu như cả hai người đều không quan tâm đến tính mạng mình, như vậy mình và đệ đệ nhất định sẽ chết.

Nàng nhìn thấy người chặn đường phía trước lắc đầu, nói ra: "Sự phụ, ta biết rõ, dù cho là ta nhường đường, người cũng sẽ không bỏ qua bọn họ."

Đồ Nguyên không nói gì thêm, trong tay đã xuất hiện một thanh Như Ý, một bước bước tới, biến mất khỏi chỗ, trong hư không giống như có bóng dáng của hắn bay qua.

Ngô Trần chỉ nhìn thấy một cái bóng thật lớn xuất hiện tại trước mặt mình, cảm Như Ý đánh xuống phía Ngô Bảo.

Nàng đã nói không ra lời, trong nháy mắt này nàng đã mất đi ý thức.

Trong mắt nàng chỉ có một thanh Như Ý vô cùng lớn, nhìn thấy Như Ý đánh thẳng vào đỉnh đầu đệ đệ Ngô Bảo của mình, sau đó nàng nhìn thấy lão già tà tính vô cùng trên lưng đệ đệ kia tại trong nháy mắt Như Ý đánh xuống rồi đi, nàng không biết là biến mất như thế nào.

Ngay sau đó một cái đầu người bay tại trong bầu trời, hình như có hai đạo lực quang lao vào hư vô.

Trong hư vô nàng nhìn thấy bóng người chợt hiện chợt mất, lực vụ kết từng phiến, nàng căn bản xem không hiểu đấu pháp nơi đây, vội kéo đệ đệ mình muốn đi.

Ngô Bảo đã khôi phục, chỉ là tinh thần uể oải, trong lòng nàng kinh hãi, vội kéo Ngô Bảo liền đi ra ngoài.

Nàng không biết người nào sẽ thắng, chỉ muốn dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi nơi đây, rời khỏi khu vực này, quay đầu lại nhìn thoáng qua, chỉ thấy một phiến huyết vân, nhìn thấy một người to lớn xách một cái đầu người, đầu người kia giống như đèn lồng vậy, ánh mắt như lợi kiếm.

Mà người nhìn qua rất trẻ tuổi kia thì một tay cầm Như Ý, một tay cầm một cái huyết kỳ thật lớn, có cảm giác như nửa tiên nửa ma.

Nàng dẫn đệ đệ mình bỏ chạy thực mạng, nàng biết, nếu bỏ lỡ cơ hội như vậy, có lẽ sẽ bị cuốn vào trong trận đấu pháp kinh khủng kia.

Rất nhiều năm sau, khi đã trở thành một đôi huynh muội tu sĩ rất có danh vọng tại vùng này thì hai huynh muội bọn họ vẫn cứ giăng cho đệ tử của mình về tào ngộ đêm nay. Bất quá, lúc đó, bọn họ đã biết rõ đôi thầy trò mà họ gặp đêm nay là người nào.

Bởi vì, bọn họ đã sớm danh chấn thiên hạ, thiên hạ không người không biết, không người không hiểu.

Mà lần này đây, cố sự Đồ Nguyên truy sát sư phụ Khuất Thành của mình cũng được mọi người đào móc ra, chỉ là cũng không có người nào cho rằng Đồ Nguyên khi sư diệt tổ, cũng có rất nhiều người đáng tiếc. Trận truy sát này của Đồ Nguyên giăng co ba năm, không thể giết được Khuất Thành.

Nhoáng cái ba năm, Đồ Nguyên một mực truy sát Khuất Thành nhưng tại hai tháng trước, hắn đã để mất tung tích Khuất Thành. Hắn hoài nghi, Khuất Thành có bí phủ ở vùng này. Chính là nghĩ như vậy, hắn tại nơi đây tìm hai tháng nhưng vẫn cứ là không có tìm được. Cuối cùng hắn chỉ có thể bắt đắc đi bỏ qua rồi.

Ba năm qua, có thể nói là hắn truy sát, cũng khá dĩ nói là hai thầy trò làm một trận phân sát và tính kế. Cho tới bây giờ đều không phải là chiến sự nghiêng về một bên nào. Nếu như hơi không cẩn thận, Đồ Nguyên cũng có khả năng bị chết rồi, hơn nữa, trong ba năm qua, có qua mấy lần bị nguy hiểm.

Một tòa thành này không phải thành của nhân loại, mà là một cái yêu ma chi thành, tên là La Sát thành. Người trong thành này đều không phải nhân loại. Đồ Nguyên là một cái nhân loại tại trong thành, trái lại hiển lộ rất đặc biệt.

Bởi vì nhân loại ở trong thành này, đa số là người hầu hoặc là quản gia của một ít yêu ma.

Bất quá, cũng may khí tức hắn bắt phàm, bình thường không có yêu ma nào tới trêu chọc, hơn nữa có Xa Bi thì mị theo phía sau hắn, giáp trên người đã tỏa ánh vàng xán lạn, hai mắt nếu là trừng lên, càng là sẽ phóng ra kim sắc đồng tử quang, tại ngoài viên mắt thì là phân biệt là bố trí pháp phù Âm Dương lưỡng sắc, nhìn qua nó còn phải yêu dị hơn cả yêu ma.

Hắn ngồi ở trong một cái tửu lầu, nhìn qua lại trên đường đều là các loại yêu ma, hoặc là thân thú mặt người, hoặc là thân người đầu thú, có một số âm khí dày đặc, lại có một số tràn ngập yêu khí.

Mà Khuất Thành chính là biến mất tại trong thành này, hắn thật sự là tìm không được rồi.

"Ba ba..."

Đột nhiên, ở đối diện bên kia đường đột nhiên có một con ngưu yêu cầm roi quát một người.

Bị quát chính là một nam tử nhân loại. Nam tử nhân loại kia nhìn qua hơi có phần cao to, trung niên nhân, nhưng mà tại trước mặt ngưu yêu thì chỉ giống như tiểu hài tử, không dám phản kháng. Ngưu yêu kia vừa đánh vừa mắng, Đồ Nguyên nghe không hiểu nó đang mắng cái gì.

Đột nhiên ở bên cạnh có người nói: "Trong nhân loại chúng ta, người thường khả năng cả đời cũng vô pháp tưởng tượng được, tại địa phương xa xôi này lại có nơi như vậy, nhân loại ở đây tựa như gia súc trong thế giới nhân loại vậy."

Đồ Nguyên nghe nói như thế, quay đầu nhìn, là một nhân loại, nhìn qua rất trẻ tuổi, nhưng Đồ Nguyên biết rõ, đối phương tuyệt đối sẽ không còn trẻ. Nhìn qua còn trẻ, nhưng kỳ thực mình coi như cũng có tuổi rồi, nếu không phải có tu hành thì hiện tại đã là mặt đầy tang thương năm tháng rồi.

Đồ Nguyên còn chưa có trả lời, đối phương lại đã nói: "Tại trong cái thiên địa này, còn có rất nhiều thành trì như vậy, có rất nhiều nhân loại bị bán đến

loại địa phương này."

Đồ Nguyên suy nghĩ một chút, vẫn không có trả lời, đối phương tiếp tục nói: "Lúc sinh thời, cũng không biết có thể thanh trừ sạch sẽ những địa phương như thế này hay không."

"Khó."

"Đúng vậy, khó. Nghe nói Không Tước vương quốc lại sắp mở rộng lãnh thổ rồi, chỉ là phía mở rộng là tại khu vực Thương Minh châu. Tuy rằng trên vùng đó cũng có rất nhiều yêu vật tà ma nhưng dù sao nơi đó có hai cái đại phái, cũng không có đại yêu ma gì, mà muốn giải cứu hết những người trong La Sát thành này"

"Muốn những vương quốc kia phát binh giải cứu, còn không bằng chính mình nỗ lực tu hành, sau khi đạo thông thiên nhân lại tới đây."

"Đạo thông thiên nhân, là mộng tưởng xa xôi cỡ nào, nhưng trong những yêu ma này cũng có đạo thông thiên nhân, lúc đó, thân phận bất đồng, nếu là tới đây, sẽ rút dây động rừng." Người kia nói tiếp.

Đồ Nguyên trầm mặc một hồi, nói ra: "Nói đến cùng, bất cứ điều kiện kỳ và do dự lưỡng lự gì đều chỉ là bởi vì thực lực không đủ. Nếu như là có thần thông đáp phá tất cả, định quy tắc thiên hạ, lại có người nào dám nói."

Người kia nghe xong trầm mặc, sau đó cảm thán nói: "Xác thực, tất cả kiêng kỵ và do dự lưỡng lự đều là bởi vì thực lực không đủ, chỉ là trong thế gian này, lại có ai có thể độc tôn thiên địa, không có người như vậy, trước đây không có, về sau cũng đại khái sẽ không có."

Xác thực như y đã nói, trong thiên hạ tuyệt đối không có xuất hiện người như vậy, thái dương độc chiếu tại trong thiên địa, đồng dạng có ánh trăng cùng tranh phát sáng, càng có quần tinh sáng chói.

"Không biết huynh đài vì sao tới La Sát thành này?" Người kia hỏi.

"Truy tìm một người."

"Nga, không biết là truy tìm người nào, ở nơi đây, ta trái lại nhận biết một ít người, không biết có thể giúp được người hay không."

Đồ Nguyên lắc đầu, nói ra: "Người ta truy tìm, không phải bình thường, chỉ sợ người không thể giúp được."

"Huynh đài không nói lại như thế nào biết ta không thể giúp người."

"Ta đang truy tìm một người tên là Khuất Thành, hai tháng trước đi vào thành này, sau đó thì biến mất." Đồ Nguyên nói ra.

Người kia nhíu nhíu trán, nói: "Tên này, ta cũng chưa từng nghe qua, nếu như huynh đài là một đường truy tìm, đến khi tới thành này mới biến mất, vậy thuyết minh tại trong này hẳn có nơi ở bí mật. Chỉ là, trong La Sát thành này yêu ma chi khí vẫn đục và dày đặc, muốn tìm đến một người cũng không dễ dàng."

"Xác thực không dễ, hẳn là người của Thánh Linh giáo Tà Linh tông, ở chỗ này có nơi ở cũng là vô cùng bình thường."

"Người của Tà Linh tông? Nếu quả thật như vậy thì ta nghĩ tốt nhất huynh đài còn là nhanh lên một chút rồi đi nơi đây, bởi vì nơi này khẳng định có không ít người của Thánh Linh giáo. Nếu huynh đài không lý khai, cẩn thận bị bọn họ vây giết ở đây."

Đồ Nguyên trong lòng hơi run, âm thầm cảnh giác, nói ra: "Đa tạ nhắc nhở, còn không biết huynh đệ xưng hô thế nào, lại vì sao tới đây?"

"Ta gọi là Vương Trác, tới đây là làm một chút việc cho trong nhà." Người kia trả lời.

Đồ Nguyên cũng không có tiếp tục truy hỏi, bình thủy tương phùng mà thôi, bất quá hẳn vẫn là cảm tạ đối phương đã nhắc nhở.

Đồ Nguyên định lý khai, Vương Trác đột nhiên nói ngày mai tại trong thành sẽ có một trận đấu giá hội, huynh đệ sao không đi xem một lần, loại đấu giá hội như vậy, rồi nơi đây sẽ không thấy được ở nơi khác.

"Nga, vậy không biết nơi đây mua bán có gì đặc biệt?" Đồ Nguyên hỏi.

"Ngày mai Đồ huynh xem sẽ biết." Vương Trác nói ra.

Đồ Nguyên nghe y nói như thế, trái lại cũng thật muốn nhìn xem, lập tức liền hỏi địa chỉ, rồi rời đi.

Hắn dẫn theo Xa Bì thì mị đi quanh trong thành, nhìn xem có thể hay không tìm được Khuất Thành.

Hắn chuyên chọn những ngõ hẻm yên lặng mà đi, đi đi, đột nhiên, trên vách tường một bên đột nhiên hiện lên một cái mặt người.

Đôi tròng mắt trên mặt người kia xoay chuyển theo bước chân Đồ Nguyên, Đồ Nguyên vẫn y nguyên đi tới trước, như là không có cảm giác được,

Sắc trời đột nhiên tối sầm xuống, Đồ Nguyên ngừng lại, nhìn bầu trời, không có trăng, tựa như tòa thành này không thuộc về thiên địa này vậy.

Đây là điểm đặc biệt của La Sát thành, nếu không phải là đuổi theo Khuất Thành mà đến đây, chỉ sợ chính hắn muốn tìm cũng tìm không được nơi đây.

Trước mặt có một lão nhân xách theo một cái đèn lồng đi tới. Hắn không có dừng lại, giữ nguyên tốc độ đi tới, chỉ là đi tới đi tới trên người hắn bắt đầu nổi lên linh quang, trên tay đã xuất hiện Thất Bảo Như Ý.

Mà tại phía sau Đồ Nguyên, nơi cổng ngầm hắn vừa đi qua, không biết khi nào đã có đồ vật bò ra, đen mù mịt, dính sền sệt, lại có sinh mệnh.

Bất tri bất giác hắn đã trung rơi vào bị bao vây.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 6 - Chương 38: Lương Tu Nghi, Vương Trác

Đồ Nguyên đứng thẳng bất động. Hắn nghĩ đến lời lúc trước Vương Trác nói. Những kẻ xuất hiện này đại khái chính là người của Thánh Linh giáo Tà Linh tông ở trong La Sát thành này.

Hắn cầm Thất Bảo Như Ý trên tay, phía sau, Xa Bỉ thi mị xách đầu quý Dạ Xoa tỏa ra tà quang, đôi mắt kia giống như sống lại, tại trong hư không chuyển động.

Lão nhân xách đèn lồng phát ra tiếng ho khan, nói: "Người khi sư diệt tổ, vậy mà một mực đuổi theo sư phụ của mình truy vào trong La Sát thành, quá càn rỡ quá kiêu ngạo rồi."

Đồ Nguyên không có nói chuyện, lão nhân xách đèn lồng tiếp tục nói: "Người quá coi thường Thánh Linh giáo, hôm nay để cho người biết, Thánh Linh giáo không phải người có thể trêu chọc."

Theo lời lão nói xong, đèn lồng trong tay lão đột nhiên hóa thành một đám lửa thật lớn cuộn cuộn hướng đến Đồ Nguyên. Trong cái ngõ hẻm này, hỏa diễm tựa như con lũ, cuộn cuộn xông đến. Đồ Nguyên không lui về phía sau, tại thời điểm hỏa diễm cuộn trào mãnh liệt xông đến thôn phệ mình, Thất Bảo Như Ý trong tay đã điểm ra.

Một mảnh thanh quang điểm thẳng lên đám hỏa diễm cuộn cuộn kia. Tại phía dưới Thất Bảo Như Ý, hỏa diễm đứng là trong nháy mắt bay tán, mà ở sau người, Xa Bỉ thi mị cầm đầu quý Dạ Xoa ném đi. Yêu ma quỷ quái bò lên từ trong mương nước âm u liền bị đầu quý Dạ Xoa ăn rồi.

Khuôn mặt người trên vách tường cũng rất nhanh biến mất, lần nữa hóa thành một mặt cái vách tường hắc ám.

Những người này đến đột nhiên, biến mất lại tuyệt không đột nhiên, bởi vì Đồ Nguyên biết mình đã không còn tại nơi vừa rồi nữa rồi.

Hắn nhìn thấy chính là một vùng u ám, không ngừng đi tới, lại chỉ là tại trong cái ngõ hẻm này, căn bản đi không ra.

Thi mị cũng là bám sát phía sau, hắn tựa hồ cũng không có nghĩ đến mình rơi vào một chỗ như vậy.

Đi tới đi lui, Đồ Nguyên phát hiện mình chỉ quanh quẩn trong cái ngõ hẻm này, hắn không tiếp tục di chuyển rồi.

Hắn biết rõ bị vây khốn vào trong thứ gì đó rồi.

...

Vương Trác ngồi ở trong gian phòng, nhìn một cái Thủy tinh cầu u ám trong tay, cười nói: "Thực sự là không tệ, hắn là có thể bán cái giá tốt."

Tại trong thủy tinh cầu có hai cái bóng người mơ hồ.

Trong La Sát thành có một cái nơi bán đấu giá, bên trong không chỉ bán đấu giá các loại trân bảo, hơn nữa, càng nhiều là bán đấu giá người của các phái các nơi, hơn nữa có tư cách bị bán tại nơi đây đều là các loại mỹ nhân, hoặc là đệ tử các phái, đệ tử các phái bị bắt đều có khả năng xuất hiện tại nơi đây.

Nơi bán đấu giá này gọi là nhà bán đấu giá La Sát thành. Hôm sau, buổi sáng khoảng tám giờ, trước nhà bán đấu giá này liền có nhiều loại người đến.

Có người quanh thân bao phủ hắc khí, căn bản thấy không rõ tướng mạo, có nữ tử che hắc sa, đúng là khiến một đám tu sĩ đều không thể nhìn thấu, còn có người trực tiếp là hóa thành một đám u quang đi vào, còn có một số thì như là hình chiếu trong nước đi vào.

Bên trong rất lớn, nhưng người ngồi đây đều khí tức khác nhau, chia làm hai tầng trên dưới. Một tầng phía trên tất cả đều là từng cái gian phòng, mà tại trên cái đài nửa tròn thì là một cái bình đài.

Trong mỗi một gian phòng đều có trận pháp ngăn cách, người bên ngoài không thể dò xét bên trong.

Tại một cái phòng trong số đó, có một người nhìn qua uy nghiêm sâu nặng đang ngồi, phía sau có hai vị tu sĩ, một nam một nữ, nhìn qua đều rất trẻ tuổi nhưng khí tức lại không đơn giản, nam ngưng đọng như núi cao, nữ linh hoạt như nước. Hai người này đặt ở bất cứ một chỗ nào đều là ngồi thượng khách, đều sẽ được người cung kính.

Chỉ là hiện tại bọn họ đều đứng tại phía sau đạo nhân kia. Đạo nhân đang ngồi nhìn về bình đài, hai mắt nhìn chăm chú vào phía trước, hai mắt lão tán ra một đám quang vận bạch mang mang.

Nếu là nhân vật thượng tầng của các phái tại nơi đây thì đều sẽ nhận biết hai người đứng, bởi vì một nam một nữ này cực nổi danh, bọn họ là Côn Ngô Phái Hắc Bạch song kiếm, từ lâu đã là Thần Anh tu vi, mà ngồi ở đó chính là sư phụ của họ. Nếu như có người biết rõ, nhất định sẽ khiếp sợ, bởi vì sư phụ của họ từ rất lâu đã không ra sơn môn.

Nhưng lúc này lại đột nhiên xuất hiện tại nơi đây, nếu là để người biết, nhất định sẽ khiếp sợ.

"Sư phụ, người kia sẽ xuất hiện tại nơi đây sao?". Bạch Kiếm trong Hắc Bạch song kiếm hỏi.

"Có xuất hiện hay không, nhìn sẽ biết."

Côn Ngô Phái là đại phái trong thiên hạ, nhưng lại có một vị đệ tử sắp thiên nhân bị người ám toán mà chết. Côn Ngô Phái truy tra rất nhiều năm cũng không có tra được. Người trong thiên hạ đều đem một chuyện này coi như câu chuyện để bàn tán, cho rằng Côn Ngô Phái tra xét trăm năm không có tìm được hung thủ nên đã bỏ qua rồi, dù cho là đệ tử của Côn Ngô Phái cũng không biết, kỳ thực Côn Ngô Phái vẫn còn truy tra việc này, mà người truy tra việc này tên là Lương Tu Nghi, ông ta là trưởng lão của Côn Ngô Phái, là đã thông Thiên nhân.

Vị đệ tử của Côn Ngô bị ám toán mà chết kia tên là Lương Khánh Hồng, là cùng một thôn với ông ta, hai người cùng lúc bái nhập Côn Ngô, nếu là không bị chết, vậy coi như là đồng thời đạo thông Thiên nhân, nhưng bây giờ một người đã chết rồi. Nếu như muốn hỏi Lương Khánh Hồng chết vì bị người ám toán thì người nào đau lòng nhất, tự nhiên chính là Lương Tu Nghi, hai người cùng vào Côn Ngô, cùng tu hành nhiều năm như vậy, cùng chung ngộ địch trăm yêu trừ ma, mắt thấy sẽ đạo thông Thiên nhân, lại bị người ám toán mà chết.

Đến nay ông ta vẫn còn nhớ rõ những lời Lương Khánh Hồng đã nói với mình tại mấy ngày sau cùng trong quá trình càng ngày càng già nua, còn có chuyện hai người khi còn bé cùng nhau chăn trâu và sự hung phấn khi đồng thời bái nhập Côn Ngô Phái.

Trải qua nhiều năm tra tìm như vậy,, cuối cùng Lương Tu Nghi tòa định một người của Thánh Linh giáo, tên là Vương Trác. Vương Trác từng cùng xuất hiện với Lương Khánh Hồng, Lương Tu Nghi cũng từng gặp qua Vương Trác một lần, lúc đó danh tiếng Vương Trác cũng không lớn, còn không bằng bọn họ, nhưng mà tu vi Vương Trác lại phi thường cao, đó là một việc rất kỳ quái, khi đó bọn họ đều là Thần Anh tu sĩ, đã sắp kết nguyên thần rồi, nhưng bọn họ lại căn bản chưa từng nghe qua tên Vương Trác này.

Sau đó, bọn họ kết nguyên thần, chuẩn bị đạo thông Thiên nhân, thế nhưng là, lại y nguyên không có nghe được Vương Trác kia dương danh.

Nguyên bản là không có khả năng hoài nghi đến y, chỉ là trong một lần ngẫu nhiên ông ta nghe đến một cái tin tức không xác định.

Nghe nói bên trong Thánh Linh giáo là có một cái nhiệm vụ, mỗi một người muốn kế tục tông chủ trước đó đều cần phải có được tư cách tranh cử, mà tư cách này thì là giết một vị tu sĩ nổi danh trong thiên hạ, hoặc là đi làm một chuyện rất khó thành công.

Lương Tu Nghi hoài nghi Lương Khánh Hồng chính là bị người của Thánh Linh giáo coi như mục tiêu để hoàn thành nhiệm vụ nên ám sát rồi.

Hỏi thăm nhiều năm như vậy, cuối cùng tại trong La Sát thành này ông ta tìm được tung tích Vương Trác kia. Người thần bí như thế, nếu là tra rõ ràng, cuộc sống hàng ngày sẽ khó an.

Bọn họ ở chỗ này chờ, chờ đến bắt đầu bán đấu giá, bán vậy mà đều là người, hơn nữa còn là đệ tử các phái, đều mô tả rất rõ ràng.

"Đệ tử Long Trì Thiên Cung, hòn ngọc quý trên tay Thông Minh quan tướng quân phủ Tạ An Lan, tu vi kết phù..."

Sau một hồi giới thiệu, một nữ tử từ trong phòng đi ra, mặt nàng ta có phần cứng ngắc nhưng thân thể vẫn cứ đi tới trước, đi tới trước đài, con mắt nàng ta có thể nhìn thấy những quái vật yêu ma ở dưới đài, trong mắt tràn đầy kinh sợ, nhưng thân thể lại như là căn bản không động đậy được, hoặc nói là khó mà tự chủ chuyển động.

Ở trong gian phòng, đứng ở phía sau Lương Tu Nghi, Hắc kiếm trong Hắc Bạch song kiếm nói ra: "Nghĩ không ra ngay cả đệ tử của Long Trì Thiên Cung cũng gặp phải bất trắc này. Côn Ngô Phái chúng ta cũng từng có đệ tử thất tung, nếu không phải đã chết, vậy thì có khả năng là bị bán tới loại địa phương này rồi."

Lương Tu Nghi không có lên tiếng, chỉ nhìn một màn này, đối với ông ta mà nói, những tiểu bối này vô pháp khiến cho ông ta chú ý, dù cho là đồ tôn của ông ta, ông ta cũng chỉ là chú ý một chút mà thôi.

Phía dưới có người ra giá. Phần nhiều là dùng trân bảo để đổi.

Mỹ nhân như ngọc.

Sau cùng, một vị dùng một pho tượng ngọc mỹ nhân đổi lấy Tạ Uyển Dung, nếu như nói tới tác dụng của Ngọc mỹ nhân kia, thì kỳ thực cũng không có lớn bao nhiêu, nhưng là coi được. Toàn thân như dương chỉ, không có chút tạp chất nào, chạm sờ càng là hoàn mỹ, thân thể hình dáng tương mạo cũng là ưu nhã.

Người cạnh tranh với y thì lấy ra một kiện linh bảo, nhưng mà người bán lại chọn cái Ngọc mỹ nhân này.

Tạ Uyển Dung bị dẫn đi, tiếp theo có người lấy ra một viên thủy tinh châu u ám.

"Hạt châu này gọi là U Tinh Tu Di châu. Là tài liệu tuyệt hảo để bày trận. Bất quá, nếu chỉ là hạt châu này, thì bất quá cũng là vật chết, người ở bên trong hạt châu này mới là vật chính để bán."

Người trên đài đấu giá lớn tiếng giới thiệu. Người trên đài là một lão già nhưng nghe giọng thì trung khí mười phần, thanh âm to lớn.

"Bên trong là cái gì? Lẽ nào lại là một mỹ nhân."

"Dù cho là mỹ nhân, nếu như không thể vượt quá người vừa rồi, vậy sẽ chẳng có gì hay rồi."

"Ta xem khó được như vậy, người vừa rồi vô luận là tư thái hay là khuôn mặt đều là cực phẩm, chủ yếu nhất chính là thân phận của nàng, đó mới là trọng điểm, bằng không, thiên hạ rất nhiều mỹ nhân thì hà tất mua nàng về."

"Mọi người không cần nôn nóng." Lão già trên đài đưa tay đề đề hư không, sau đó nói: "Bên trong hạt châu này không có mỹ nhân, nhưng lại có một cái nô bộc tuyệt hảo."

"Nga, nô bộc tuyệt hảo, nói nghe một chút."

"Bình tĩnh - đừng nóng." Lão nhân nói tiếp: "Bên trong viên Tu Di châu u ám này xác thực mà nói là giam cầm một người một thi. Một người một thi này nói qua thì đơn giản, nếu chư vị nghe ta nói xong thì sẽ biết không đơn giản cỡ nào."

"Đừng thừa nước đục thả câu, nhanh lên nói ra nghe một chút, bản vương còn phải trở về bồi vợ ta dật vài a."

"Đại vương chớ nôn nóng, trước nói về người, tên người này không cần nói tới, đến lúc các người mua về đổi tên cho hắn là được rồi, nói tới thân phận của hắn đi, một giới tán tu, sau khi mua về, tuyệt không có nỗi lo về sau." Lão già trên đài lớn tiếng nói ra.

"Nếu là tán tu, vậy thì còn có cái gì mà tốt." Có người lớn tiếng nói ra, đứng dậy liền muốn rời đi.

Lại có người lớn tiếng nói: "Khinh thường tán tu, mấy năm trước còn không phải là bị một vị tán tu đánh cho chạy trốn chết."

"Chư vị chớ vội... Chư vị..., nghe ta nói xong đã, tán tu này nhưng không tầm thường, tu hành chẳng qua hơn ba mươi năm, liền đã là tu vi đan đạo, đan đạo có lẽ không tính là gì, nhưng mà kết đan lại là kim đan, thiên hạ nhưng không có nhiều."

"Thiên phú hình như là không tệ." Có người nói.

"Người nói tiếp về cái thi kia đi, là thế nào?" Có người hỏi.

"Được, vậy ta kể về thi này. Thi này đã là kim giáp, hoa văn trên người đã lên pháp văn, đa số pháp văn đều không phải là những pháp văn mọi người đã biết, đây mới là điểm đáng giá nhất, còn có một điểm, trên tay thi mị này còn có thứ đồ vật, chư vị tại đây nhất định sẽ động tâm."

"Đồ vật gì? Nói nhanh lên một chút."

"Đừng thừa nước đục thả câu."

"Được, không biết mọi người có thấy qua Phi Thiên dạ xoa?" Lão già hỏi.

"Phi Thiên dạ xoa tuy khó thành, nhưng cũng không phải không có gặp qua." Có người nói.

"Tại trên tay Kim giáp thi mị này có một cái đầu Phi Thiên dạ xoa, Thi mị và đầu của Phi Thiên dạ xoa, các người nói xem, cái này có phải là một nhân tuyển làm nô bộc tuyệt hảo hay không?" Lão nhân hỏi.

Lời lão mới dứt, toàn bộ đấu giá đứng là đột nhiên an tĩnh lại, nếu đơn thuần chỉ có một cái Đồ Nguyên, vậy bất quá cũng là một Kim đan tu sĩ mà thôi nhưng có thêm thi mị kia, vậy thì không đơn giản rồi.

Trong gian phòng, hai người Hắc Bạch song kiếm cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, tại họ nhìn đến, Kim giáp thi mị kia nếu là có đầu của Phi Thiên dạ xoa thì ngay cả mình cũng không nhất định có thể bắt được.

Mà tán tu kia có thể tại thời gian hơn ba mươi năm đã tu đến cảnh giới kim đan, đủ thấy thiên phú của hắn bất phàm.

Bọn họ cũng là cảm thấy đáng sợ với tán tu này nhưng không thể xuất thủ đi cứu, tại lúc đệ tử của Long Trì Thiên Cung bị bán đấu giá, bọn họ cũng

không có nhảy ra, lúc này thì càng sẽ không ra rồi.

"Bán thế nào?" Đột nhiên có người lớn tiếng hỏi.

"Nếu bán thì là bán luôn cả cái U Âm Tu Di châu này, bởi vì người và thi ở trong châu này chưa có mất đi ý thức, nếu không có phong ấn của các người, thì nếu các người thả nó ra, ta nhưng không bảo đảm các người còn có thể bắt được hẳn."

"Điều này không nhọc người hao tâm tốn trí, có thể mua về, tự nhiên có thể thuận phục được hẳn." Phía dưới có người nói.

Nhưng, đột nhiên tại thời điểm này, một gian phòng trên lầu hai mở ra rồi, một trung niên nhân diện mạo uy nghiêm đi ra, người mặc tử bào hoa lệ, nhìn lão già trên đài, cất tiếng quát: "Vương Trác người còn nhận ra ta?"

Lão già trên đài khẽ nhíu mắt, theo đó cười nói: "Vị chân nhân này, có phải người nhận sai người rồi hay không?"

"Ha ha, người khác ta sẽ nhận sai, người, ta tuyệt đối không sai, tuy rằng biến hóa thuật của người rất thần dị, nhưng nhiều năm như vậy trôi qua, nhãn thần của người luôn luôn không có biến đổi, nhãn thần của người vẫn là kiêu căng như vậy, không để người trong thiên hạ vào mắt."

Xuất hiện tại nơi đó chính là Lương Tu Nghi, có người tại đây nhận ra Hắc Bạch song kiếm phía sau Lương Tu Nghi, từng người đều đứng lên, tại bọn họ nhìn đến, như vậy là sắp có chuyện người trả thù rồi.

Trong La Sát thành, loại chuyện này mặc dù không gặp nhiều, nhưng cũng tuyệt không hiếm thấy.

Tại nơi đây, tất cả đều dựa vào thần thông để nói chuyện.

"Vương Trác, người có còn nhớ rõ Lương Khánh Hồng, người bị người ám hại hay không?" Lương Tu Nghi vẫn lớn tiếng quát hỏi.

Theo lời ông ta vừa dứt, trên người lão già kia liền đột nhiên cuộn cuộn linh quang, vốn là lão già, tại trong linh quang giống được nước trong cuộn đi bụi bặm, trở thành một người nhìn qua rất trẻ tuổi.

"Lương Khánh Hồng? Là ai, ta không nhận biết những người không có danh tiếng," Vương Trác vừa cười vừa nói.

Năm đó, Lương Khánh Hồng từng nói qua lời như vậy với Vương Trác, bởi vì lúc đó, Lương Khánh Hồng đã thành danh, mà Vương Trác không có danh tiếng, cho nên Lương Khánh Hồng mới nói qua một câu như vậy.

Lời Vương Trác nói gọi ra hồi ức của Lương Tu Nghi, con mắt ông ta hơi nhíu, trong hai mắt nổi lên bạch quang, con người tựa như không có, chỉ nghe ông ta lạnh lùng nói: "Nhìn đến, Khánh Hồng thật là bị người ám hại rồi."

"Ha ha, thì như thế nào, là chính hắn ngu xuẩn, chẳng lẽ còn trách ta?"

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 6 - Chương 39: Ước chiến

Sau khi Vương Trác hiển lộ ra khuôn mặt thật, cũng không có người nhận biết y, bởi vì khuôn mặt này thoát nhìn rất trẻ tuổi, cũng không có chút nổi danh nào, nhưng khí tức mà y hiển lộ ra lại đủ để cho lòng người kinh sợ, tại đây không có người nào là yếu, bọn họ có thể từ khí tức phát ra trên người Vương Trác mà cảm thấy đáng sợ.

Nhưng đến tột cùng cao bao nhiêu, cũng không ai có thể nói rõ ràng, bởi vì khí tức trên người y quá mức mờ mịt, người tu vi càng cao thì càng cảm giác thấy đáng sợ, mà người tu vi thấp trái lại không có cảm nhận trực tiếp như vậy. Bất quá bọn họ có thể nhìn thấy người tu vi cao ở bên cạnh giờ phút này đều cảm như hèn, cho nên bọn họ cũng không cất tiếng rồi, toàn bộ phòng đấu giá một mảnh yên tĩnh.

Người có tu vi cao đang suy đoán Vương Trác này đã là tu vi nguyên thần.

Bất quá, đối với người ở trên lầu mọi người càng thấy ngạc nhiên. Mọi người không nhận biết trung niên nhân kia, nhưng rất nhiều người đều nhận ra được Hắc Bạch song kiếm đang đứng phía sau.

Hắc Bạch song kiếm của Côn Ngô Phái đại biểu thế nhưng là sắc mặt của Côn Ngô Phái. Bọn họ từ lâu đều đã là u vi Thần Anh, nhập nguyên thần là ở trong tâm tay, chỉ cần vừa vào nguyên thần, thọ nguyên nghìn năm, vậy liền có cơ hội nhập thiên nhân đạo.

Lúc này, Hắc Bạch song kiếm lại đứng ở phía sau một người, có thể thấy địa vị và tu vi của người kia.

Về phần chuyện ông ta nói là cái gì, thì không có mấy người minh bạch, trái lại cũng có người biết rõ, bởi vì từ tên Lương Khánh Hồng này mà nghĩ đến

người trong cổ sự kia. Đại đa số người nghe cổ sự đó, đều không biết tên của vị sắp Thiên nhân đạo mà bị ám sát đến chết của Côn Ngô Phái kia.

Đạo nhân đứng ở trên lầu là ai, mọi người đều đang suy đoán, mà có người nhận ra thì lặng lẽ không lên tiếng, tim lại đang đập điên cuồng, thời khắc nào cũng sẵn sàng rời đi nơi đây, bọn họ không muốn xem nào nhiệt, chỉ có những người không biết lai lịch người này mới sẽ muốn xem nào nhiệt.

Có một số nào nhiệt không phải tùy tiện người nào đều có thể xem.

Ở trên lầu, Lương Tu Nghi không có cất tiếng, chỉ lạnh lùng nhìn Vương Trác, bất cứ kẻ nào đều có thể cảm nhận được ông ta đang phẫn nộ. Sự phẫn nộ của ông ta hóa thành hỏa diễm, theo quanh người ông ta mà lan tràn ra.

Người ở trong phòng đấu giá đột nhiên nghe được tiếng tim đập, sau đó phát hiện hỏa diễm theo tiếng tim đập mà bập bùng theo, mỗi một cái bùng lên đều quy dị lan tràn ra ngoài.

Có người đột nhiên chết đi, bởi vì có hỏa diễm từ ngực hấn bùng ra.

Toàn bộ phòng đấu giá xuất hiện từng đóa hỏa diễm quỷ dị. Cẩm pháp ở nơi đây không có chút tác dụng nào, chỉ trong nháy mắt, toàn bộ phòng đấu giá đã hóa thành tro tàn tại trong hỏa diễm.

Có người kinh sợ muốn rời đi, nhưng lại phát hiện thân thể của mình bắt đầu toát ra hỏa diễm. Hỏa diễm này là từ trong đan điền cháy đi ra, chỉ trong nháy mắt, liền đã đốt xuyên đan điền, sau đó lan tràn toàn thân.

"Không!"

"A..."

Lúc hỏa diễm vừa mới xuất hiện, toàn trường im tiếng, mà giờ phút này, cuối cùng bọn họ biết rõ tiếng tim đập kia không phải tiếng tim người khác đập, mà là nghe được tiếng tim của chính mình đang đập.

Có người, tim trực tiếp nổ tung, máu huyết hóa thành huyết diễm.

Lương Tu Nghi của Côn Ngô Phái khi giết người đứng là không có chút nương tay nào, người tại đây có một số tu vi cao thì lập tức lấy bảo vật hộ thân, thủ chặt hiểm yếu.

Những người nguyên bản ở bên ngoài không có tư cách tiến vào phòng đấu giá, đang ở bên ngoài uống rượu, nghe nhạc, đột nhiên, gian phòng đấu giá kia như bọt khí biến mất trong hư không, chỉ nhìn thấy một vùng hỏa diễm, mà tại trung tâm đám hỏa diễm thì có ba người đứng đó, hỏa diễm như cái bàn nâng bọn họ lên.

Thấy một màn như vậy, đầu tiên là mọi người ngẩn ngơ, tiếp đó là bị hỏa diễm xông tới, hóa thành một đám xương khô, người ở xa có thời gian phản ứng, lập tức dùng pháp thuật hộ thân chạy trốn chết.

Nhưng mà trong thành rất nhanh liền có đạo đạo quang hoa vọt lên, xông về phía hỏa diễm ở phòng đấu giá.

Mà tại chỗ trung tâm, sắc mặt Vương Trác có phần thay đổi, y tựa hồ không có đoán tới Lương Tu Nghi này đã thông Thiên nhân.

Đối diện một phiên lửa này, dù cho là y có tu vi nguyên thần cũng không dám coi nhẹ uy lực của nó.

Chỉ thấy thân thể y tung hướng bầu trời, hóa thành một đạo u quang, nhưng mà tại trong phiên lửa này đạo u quang đó tựa hồ vô pháp trong nháy mắt độn ra, đúng là tả xung hữu đột, nhất thời không thoát được.

Đột nhiên, hỏa diễm khắp trời kia hóa thành một cái hỏa diễm cự thủ chụp lấy đạo u quang vào trong tay. U quang trong nháy mắt vỡ đi, hiển lộ ra một người.

Chính là Vương Trác, chỉ thấy y bị cái hỏa diễm cự thủ kia chụp lấy, trên mặt lộ ra sự kinh hoàng.

"Hôm nay, ngươi chết rồi, vậy cũng là ngươi ngu xuẩn, giết người không nên giết." Lương Tu Nghi lạnh lùng nói ra.

Đúng lúc này, Vương Trác đột nhiên hô lớn: "Giáo chủ cứu ta."

Theo tiếng y la lên, trong bầu trời La Sát thành trong nháy mắt liền có mây đen xuất hiện. Mây đen cuộn cuộn sinh ra, phủ thiên cái địa, che khuất toàn bộ La Sát thành, hóa thành một cái khuôn mặt do mây đen kết thành.

Trong nháy mắt mặt người bằng mây đen xuất hiện, liền có âm thanh vang lên: "Người của Côn Ngô Phái, đã lâu rồi."

Dứt lời, khuôn mặt do mây đen biến thành kia bay thẳng đến Lương Tu Nghi, tấp xuống.

Về mặt Lương Tu Nghi nghiêm trọng, tung người bay lên, hóa thành một phiên hỏa diễm ngập trời, đánh ngược lên phía bầu trời.

Mà Vương Trác thì nhân cơ hội thoát ra liệt diễm cự thủ, xông về phía Hắc Bạch song kiếm, hai tay vạch ra từng đạo quang hoa tím sậm, thành phiên

đánh ra, như thác nước màu tím sậm.

Hắc Bạch song kiếm không có chút nào sợ hãi, bọn họ đều là người sắp ngưng hóa nguyên thần, hơn nữa bọn họ được xưng song kiếm là bởi vì hai người cùng nhau có thể diễn luyện một bộ pháp trận, uy lực to lớn.

Chỉ thấy trong tay mỗi người xuất hiện một thanh kiếm, tung người hướng lên không trung, mỗi người hóa thành một vệt hắc bạch quang hoa, hai vệt quang hoa đan xen vào nhau, xoắn vào trong hư không, hóa thành một cái kéo đen trắng thật lớn, cắt tới Vương Trác, đem phiến tử hoa như thác nước kia cắt vỡ.

Vương Trác dường như trở tay không kịp vậy, đánh ra một mảnh tử quang, tại bị cái kéo cắt vỡ, chớp mắt đó, cái kéo kia liền đã cắt đến thân, sắc mặt y hơi lộ ra vẻ kinh sợ, dốc sức xoay người, lật chuyển trong hư không, hóa thành một đạo u quang, chỉ là u quang lại bị cái kéo màu trắng đen kia cắt qua.

Chỉ thấy đạo quang hoa tím sẫm xoay chuyển một cái trong hư không, lại một lần nữa hóa thành một người, chỉ là trong mắt có vẻ kinh nghi.

Mà trong hư không, hắc bạch cự tiễn (kéo) kia căn bản không có đình chỉ chút nào, y nguyên hướng y cắt tới.

Hắc bạch cự tiễn như là có thể xuyên qua âm dương, trực tiếp xuất hiện tại trước mặt y, y không có chống lại chút nào, trực tiếp hóa thành một vệt sáng tím sẫm bỏ chạy.

Trong bầu trời, hỏa diễm thiêu đốt mây đen, không có người biết rõ người nào sẽ thắng, người nào sẽ thua, nhưng nhìn phiến mây đen kia đem hỏa diễm bao vây lại, có thể nhìn ra được là ai chiếm thượng phong.

Không có người chú ý tới, trên mặt đất có một viên hạt châu u ám lúc này đang rung động.

Đột nhiên, trên mặt viên châu u ám kia có một cái bóng càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng rõ, sau đó nổi ra tại mặt ngoài, giống như là phù điêu vậy. Đột nhiên, trong hạt châu chợt lóe, linh quang nổi lên, một người từ trong châu đi ra, theo sát sau đó chính là một nam tử xách theo một cái đầu người.

Nhìn khung cảnh hỗn loạn này, người kia nhặt lên hạt châu trên mặt đất, sau đó cũng không quay đầu lại hướng phía bên ngoài rời đi. Hắn đọng tại trong âm dương, chợt lóe chợt tắt liền đã biến mất.

Mà người xách đầu người kia thì sai bước đuổi theo ở mặt sau. Gã không có trốn vào trong mặt đất, nơi đây vẫn còn trong La Sát thành, tại trong thành là vô pháp động địa mà đi.

Chỉ nhìn bầu trời, Đồ Nguyên liền biết, đó là có người cực kỳ cường đại đang đấu pháp, không phải mình có thể tham dự, dù cho là ở gần nhìn xem cũng có khả năng trở thành cá trong chậu, cho nên hắn lập tức rời xa.

Đột nhiên, phía trước có một vệt u quang nổ tung trong hư vô, hiển lộ ra một người, chính là Vương Trác.

Tại ngay khi nhìn thấy y, Đồ Nguyên hơi hơi sững sốt, ngay sau đó liền cất bước bước vào hư không, lúc hiện ra thì Như Ý trong tay đã bao phủ thanh quang, hướng phía Vương Trác đánh đến.

Vương Trác thoáng sững sốt, y không có nghĩ đến Đồ Nguyên vậy mà lại sẽ trực tiếp đánh tới y, lúc này y nhưng đã hiển lộ ra khí tức tu vi nguyên thần, còn Đồ Nguyên chẳng qua là kim đan tu sĩ mà thôi.

Y tiện tay vẫy ra một đạo tử quang như roi vút tới.

"Ba..."

Đồ Nguyên chỉ cảm giác có một luồng linh lực cường đại quật xuống, trong nháy mắt Thất Bảo Như Ý chạm vào nó, dường như muốn thoát tay bay đi.

Hắn vội vàng xoay người, Như Ý trong tay lại bùng lên thanh quang, xoay thân liền trốn vào hư vô, nhưng cái roi tím kia vẫn y nguyên quật lên người hắn, quang hoa trên Thất Bảo Như Ý đứng là bị quật tan rồi, roi đánh lên trên người. Hắn từ trong hư vô rút ra, nửa người nóng rát, chỗ vết roi như là bị lửa thiêu đốt qua, hơn nữa còn đáng sợ hơn cả hỏa diễm thiêu đốt, bởi vì đang hư thối.

Một cơn gió mạnh cuốn xuống, một cái kéo hai màu đen trắng thật lớn cắt xuống, Vương Trác không có quan tâm tới Đồ Nguyên nữa, lại muốn trốn vào hư không thì tựa hồ có phản chậm rồi, tay y vẫy ra một cái roi màu tím, đồng thời thân thể rất nhanh trốn vào hư không, chỉ thấy tại dưới cái kéo đen trắng lớn kia, roi tím trong nháy mắt vỡ tan, không có nửa diễm chậm chạp hướng phía tử quang hình thành do Vương Trác động hóa cắt đến. Lúc này đây tựa hồ y đã trốn chạy chậm, lại một lần nữa bị cự tiễn cắt qua.

U tử quang hoa hóa thành hai đoạn, tại trong hư không xoay quanh kết vào nhau, hướng phía xa xa độn đi, đúng là không dám dừng lại khắc nào.

Hắc bạch cự tiễn cũng không có tiếp tục truy đuổi, linh quang hợp thành hắc bạch lưỡng đạo tiễn nhận tán ra, hóa thành hai người, chính là Hắc Bạch song kiếm, chính thấy bọn họ cũng là có chút thở hồng hển, tiêu hao thật lớn, dù sao đó là một cái nguyên thần tu sĩ, mà bọn họ chỉ là Thần Anh tu sĩ.

Bọn họ không có nhìn Đồ Nguyên, đối với bọn họ mà nói, lúc này cần quan tâm nhất chính là chiến đấu trên bầu trời. Bọn họ không có nghĩ đến giáo chủ của Thánh Linh giáo lại xuất hiện ở nơi này.

Mà Đồ Nguyên cũng không có thời gian để suy nghĩ, hắn đang dồn sức ổn định lại thần hồn đang không hợp thể. Một roi kia không chỉ khiến nhục thân hắn như bị tan nát, ngay cả thần hồn cũng như muốn ly thể, điều này còn là nhờ thông qua Thất Bảo Như Ý ngăn cản quá nửa uy lực.

Trong nháy mắt vừa rồi đó, hắn đã minh bạch nhất định là Vương Trác giam cầm mình. Tuy rằng vừa rồi từ trên người Vương Trác hắn cảm nhận được khí tức đáng sợ, nhưng mà hắn vẫn lựa chọn động thủ với y. Hắn chỉ muốn làm chậm bước của y mà thôi, cũng may dụng tâm của hắn không có uổng phí, Vương Trác bị hắc bạch cự tiễn kia cắt một cái, tất nhiên đã bị thương nặng.

Đồ Nguyên nhắm mắt lại, nỗ lực ổn định thần hồn của mình, ở bên cạnh, Xa Bi thi mị đứng ở đó, nhìn Đồ Nguyên nằm nghiêng trên mặt đất, trong mắt tựa hồ đang có suy tư.

Nó giống như nghĩ đến muốn giết chết Đồ Nguyên, nhưng tại thời điểm này con mắt Đồ Nguyên mở ra rồi, hắn nhìn Xa Bi thi mị, chỉ là đối diện, không có cất tiếng.

Xa Bi cũng nhìn hắn, một người một thi đối mắt nhau. Không có người biết rõ, nơi đây nếu là một bên hải sọ, cũng sẽ có người mất đi tính mạng.

Cuối cùng Xa Bi thi mị chậm rãi xoay người sang chỗ khác, Đồ Nguyên âm thầm thở ra một hơi, bò đứng lên, bước chân có phần phập phều cất bước đi về phía trước.

Đồ Nguyên tại Xa Bi thi mị hộ vệ, một đường hướng phía thành ngoài rồi đi. Trên đường có kẻ gặp gỡ Đồ Nguyên nảy sinh ý đồ, đều bị Xa Bi thi mị cầm đầu quý Dạ Xoa trong tay đánh giết rồi.

Hắn đi ra khỏi thành. Tại trong rừng núi âm u ngoài thành điều tức ba ngày mới tính là ổn định thương thế.

Nhưng tại trong cái thiên địa này lại phát sinh một sự kiện thật lớn, Côn Ngô Phái Lương Tu Nghi và giáo chủ Thánh Linh giáo đại chiến, cuối cùng không địch lại mà chạy, nhưng bản thân bị trọng thương, mắt thấy sẽ bị các loại tà ma từ trong La Sát thành tràn ra quần giết thì Hắc Bạch song kiếm hóa thân thành Hắc bạch tiễn, giết địch vô số, tiêu hao thật lớn, đến lúc ngăn cản không được thì đột nhiên có một đạo cầu vòng xuất hiện tại trước mặt bọn họ.

Từ đỉnh núi Côn Ngô Phái xa xôi, có một cái cầu vòng kéo dài qua mấy châu, trực tiếp xuất hiện tại trước mặt Hắc Bạch song kiếm và Lương Tu Nghi.

Đó là pháp thuật Thái Hồng kim kiều (cầu vòng) nổi danh của Côn Ngô Phái, nghe nói có thể đến bất cứ nơi nào trong thiên địa, từ thiên ngoại thần vực cho tới nơi hỗn loạn nhất - Cửu U.

Theo Thái Hồng kim kiều xuất hiện, đồng thời có một thanh âm truyền đến: "Thánh Linh giáo giết môn đồ của ta, nuông chiều người, bản đạo cho người chuẩn bị một tháng, sau một tháng, bản đạo sẽ chính tay lấy tính mạng người."

Âm thanh này vang khắp thiên địa, tựa hồ mỗi một cái góc ngách trong thiên hạ đều nghe được. Xa xa có một đám mây đen từ trong hư vô diễn sinh ra, đồng dạng có thanh âm chấn động: "Thiên Côn Tử, người cho là đạo pháp của người thiên hạ đệ nhất, bản tọa trái lại muốn xem người có thủ đoạn gì."

Không có người nói nữa, Hắc Bạch song kiếm và Lương Tu Nghi đã bước lên Thái Hồng kim kiều, theo Thái Hồng kim kiều trong nháy mắt nhảy vượt mây châu, trở lại Côn Ngô sơn.

Côn Ngô Phái từ trước đến nay đều là đại phái trong thiên hạ đại phái, mà chương môn Thiên Côn Tử của nó càng là người đại thần thông trong thiên địa, với cường giả như bọn họ, ngoại nhân là vô pháp phân biệt cao thấp.

Cho nên có người xưng ông ta là thiên hạ đệ nhất nhân, nhưng cũng có người cảm thấy chỉ ít còn có mấy người có tu vi không chênh lệch ông ta lắm, mà giáo chủ Thánh Linh giáo là một trong số đó.

Loại cường giả như bọn họ đã có thể vượt nhảy thần vực, chém giết thần linh rồi.

Chiến đấu giữa bọn họ, đối với Đồ Nguyên mà nói là giống như nhật nguyệt trong bầu trời tranh nhau phát sáng, có thể vọng mà không thể đạt.

Vốn bởi vì kết đan mà sinh ra phản tự mãn tự ngạo tức thì biến mất, hắn phát hiện trên đời này, trong những đại phái kia còn có bao nhiêu là thần thông pháp thuật cường đại, chỉ nói tới Hắc Bạch song kiếm, đều là Thần Anh tu sĩ, nhưng lại có thể làm cho Vương Trác bị thương nặng, có thể khiến y không có sức hoàn thủ.

Sau khi Vương Trác hiển lộ ra hình dáng và thực lực, tự nhiên là có người bàn luận thân phận của y, tự nhiên cũng có người nói ra thân phận y là tông chủ của Tà Linh tông Thánh Linh giáo.

Y có thể được vị trí tông chủ này, là bởi vì sử dụng Hoa Nuy thuật giết chết đạo trưởng Lương Khánh Hồng của Côn Ngô Phái, từ đó mới được ngôi vị tông chủ.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 6 - Chương 40: Trở lại Vạn Thánh sơn

Đồ Nguyên cũng không có vội vã trở về, mà ở lại đó chờ. Chờ đến một tháng sau, hắn thấy được đại chiến, chỉ là căn bản vô pháp thấy rõ, bởi vì đại chiến kia là ở trên chín tầng trời.

Dựa vào tu vi của hắn, căn bản là nhìn không thấy. Chỉ thấy được ngày đó mây đen rậm rạp, sấm rung chớp giạt, lại có hỏa diễm bùng cháy trong bầu trời, nhưng không nhìn thấy người. Đồ Nguyên biết, cảnh giới đó so với mình là cao hơn quá nhiều rồi.

Hắn không có tiếp tục đợi đến kết quả,, trực tiếp ly khai rồi, về chuyện truy đuổi Khuất Thành, tự nhiên cũng là không giải quyết được gì. Ước chừng sau ba tháng, hắn trở lại U Giới sơn, sau đó liền tại U Giới sơn dạy bảo đệ tử, chính mình cũng yên lặng tu hành. Khoảng một năm sau, hắn dẫn đệ tử rời đi.

Trước lúc rời đi, U giới năm thánh tất nhiên là tụ tập lại, đại yến ba ngày, nhấn nhủ về sau nhất định phải trở lại, sau đó Đồ Nguyên dẫn hai đệ tử rời núi rồi.

Năm đó, khi dẫn Khúc Nguyên Tuyền rời An Nhạc thành dưới Vạn Thánh sơn, hắn từng nói với mẫu thân của nó, mười năm sau nhất định dẫn Khúc Nguyên Tuyền trở về. Bây giờ thời gian đã không sai lệch lắm rồi.

Lại lần nữa một đường hướng Vạn Thánh sơn mà đi. Lúc này đây so với lúc đi ra thì nhanh hơn rất nhiều, phí không đến một năm đã trở về rồi. Bất quá, trước lúc trở lại Vạn Thánh sơn, bọn họ trước tiên trở về gia hương của Phạm Tuyên Từ một chuyến. Tại trước lúc ly khai Vạn Thánh sơn, cũng từng đi qua gia hương của nàng, bây giờ trở về, lại đi qua nơi đó.

Năm đó khi nàng trở về thì phụ mẫu của nàng đã già rồi, đệ đệ thì đã sớm thành gia lập nghiệp. Trôi qua mười năm, khi trở lại, phụ mẫu nàng y nguyên còn khỏe mạnh, chỉ là đã rất già.

Trông thấy Phạm Tuyên Từ trở về, họ vẫn là có thể nhận ra. Họ phi thường cao hứng, nhìn đứa con gái này của mình vẫn như tuổi thanh xuân, lại nhìn nhìn Đồ Nguyên cũng không thay đổi tướng mạo, lôi kéo tay Đồ Nguyên nói: "Thực sự là trường sinh bất lão a, năm đó khi ngươi đi qua nơi này thì đáng vẻ như vậy, bây giờ vẫn là như vậy, Giám sát sứ ở trấn chúng ta cũng đã già không ít. Ngươi vẫn là như cũ."

Chỉ có mẫu thân của Phạm Tuyên Từ là dám đến lôi kéo tay Đồ Nguyên nói chuyện, người khác là không dám, đặc biệt là những văn bối kia. Những người chứng kiến Đồ Nguyên thu Phạm Tuyên Từ làm đệ tử năm đó, lúc này đa số đã mất đi, chỉ để lại những thế hệ sau của bọn họ.

Đa số những văn bối này đều là nghe chuyện Phạm Tuyên Từ bái tiên sư mà lớn lên, hoặc là nói lỡ tai nghe đã chai luôn rồi, lúc này gặp được Đồ Nguyên, lại không có một người nào dám tới gần nói chuyện, chỉ ở một bên nhìn. Trái lại có người đánh bạo nói chuyện với Phạm Tuyên Từ. Có người gọi Phạm Tuyên Từ là cô cô, có người gọi nàng là tỷ tỷ, có lớn hơn nàng cũng không dám gọi nàng là muội muội, dù cho là gọi tên Tuyên Từ cũng không dám gọi.

Ngày đó khi Phạm Tuyên Từ rời nhà, nhà Phạm Tuyên Từ mở tiệc thì nhà nàng là rất nghèo, mà hiện tại đã được coi là phú quý rồi. Một là đệ đệ của nàng cần cù, tâm tư linh hoạt, tự nhiên cuộc sống tốt lên, hơn nữa, còn có một muội muội tu hành. Cái trước trái lại thì thôi, chủ yếu là trong quá trình mười năm này, Phạm gia là phát triển nhanh nhất, bởi vì Phạm Tuyên Từ đã từng trở về. Tại trước đó, người trong trấn cũng không biết Phạm Tuyên Từ có thể sống sót hay không, có không ít người nói Phạm Tuyên Từ có khả năng đã chết ở bên ngoài.

Đồ Nguyên ngồi cùng với Phạm phụ Phạm mẫu một bàn. Tại trong yến tiệc, mọi người dần nói nhiều lên, thân hữu của Phạm gia đều tới kính rượu Đồ Nguyên, ai đến Đồ Nguyên cũng không cự tuyệt.

Đến đêm, sau yến tiệc, có người tìm tới Phạm Tuyên Từ, hỏi sư phụ nàng có còn thu đệ tử hay không. Nàng đương nhiên biết rõ tình huống của sư phụ mình, cho nên đều cự tuyệt tất cả, nói sư phụ của mình không thu đệ tử, sau đó bọn họ lại hỏi bản thân Phạm Tuyên Từ có thu đệ tử hay không, bản thân Phạm Tuyên Từ là càng sẽ không thu, tại nàng nhìn đến, mình còn kém xa lắm, ngay cả sư phụ của mình còn không thu, cảm thấy chiếu cố không nổi, nàng lại biết rõ sư phụ mình y nguyên không có ở cố định, đi lại khắp nơi, càng không thể thu rồi.

Chỉ là, ngày hôm sau đến lúc phải đi, Đồ Nguyên lại bảo Phạm Tuyên Từ ở lại, nói nàng ở lại nhà, không cần cùng đi theo.

Sau khi suy nghĩ một chút nàng cũng quyết định lưu lại, bởi vì nàng cũng nhận ra được phụ mẫu mình chỉ sợ không còn sống mấy năm rồi, Đồ Nguyên nhìn ra điểm này, cho nên nói Phạm Tuyên Từ lưu lại.

Ngày hôm sau Đồ Nguyên dẫn theo Khúc Nguyên Tuyền rời đi. Lúc ly khai, nhìn thấy vị Giám Sát sứ trong trấn, người của Sơn Thủy tông, y nguyên còn là kết Phù tu sĩ. Gã đứng ở trên lầu nhà mình nhìn Đồ Nguyên ly khai, trong mắt tràn đầy ước ao. Năm đó gã chính là được người người vây quanh, tại trấn này nói một không hai, nhưng sau nhiều năm như vậy, nhìn người năm đó cùng cảnh giới với mình giờ đã vượt mình một cái đại cảnh giới, còn nhóc con năm đó trở về thì đã ngang với mình rồi.

Từ chuyện này, gã cảm nhận được sự tàn khốc của thời gian, cảm nhận được năm tháng vô tình, thật sâu cảm nhận được, đối với một tu sĩ mà nói, chỉ có tu vi mới là căn bản chân chính.

Nhưng mà lúc này hồi hận đã không còn kịp nữa, tuy rằng nhìn qua gã cũng không có quá già, nhưng kỳ thực đã đang già yếu rồi. Chính gã phi thường rõ ràng.

Đồ Nguyên dẫn theo Khúc Nguyên Tuyền lại một lần nữa đi qua Tổ Linh sơn. Lại ngang qua dải bộ lạc kia, hắn dừng lại nghỉ chân trong các bộ lạc quen thuộc.

Nghi chân đương nhiên không phải vì dễ nghi chân, mà là gặp gỡ những người quen cũ kia.

Làm là một người tu hành, tại Đồ Nguyên nhìn đến, chỗ tốt lớn nhất của tuổi thọ lâu dài chính là qua đi hơn mười năm hai mươi năm trở lại, bằng hữu trước đây y nguyên vẫn còn, tình hữu nghị trước đây sẽ theo thời gian lắng đọng càng ngày càng sâu. Đi ngang qua nơi này, ghé mỗi cái bộ lạc đều sẽ hỏi thăm Phạm Tuyên Từ đâu rồi.

Tự nhiên, làm tu sĩ du tẩu giữa trong thiên địa, khẳng định là có nguy hiểm, khi nghe nói Phạm Tuyên Từ ở lại quê hương bồi phụ mẫu quăng thời gian sau cùng, từng người đều biểu thị đó là điều nên làm.

Đệ tử hoặc là truyền nhân của họ cũng đều nhận biết Phạm Tuyên Từ và Đồ Nguyên, thấy Đồ Nguyên lại đến đây thì chủ động chào hỏi. Đối với Đồ Nguyên mà nói, bọn họ là kỉ ức của một chuyến đi. Mà đối với bọn họ thì Đồ Nguyên là bằng hữu của bọn họ, có thể cách mỗi một đoạn thời gian trở về là rất tốt.

Là bằng hữu, biết rõ lẫn nhau mạnh khỏe, vậy liền đủ rồi.

Đối với những hậu bối của bọn họ mà nói, giữa Đồ Nguyên và bọn họ được tính là thế giao rồi. Dù cho có một ngày Đồ Nguyên chết đi, Phạm Tuyên Từ và Khúc Nguyên Tuyên đi tới nơi đây thì cũng sẽ được tiếp đãi, nếu như có điều gì cần, bọn họ cũng sẽ hỗ trợ. Đương nhiên, nếu có một ngày, Đồ Nguyên gặp đến tình huống tương tự, cũng sẽ giúp bọn họ. Điều này là quan hệ bằng hữu qua rất nhiều năm mà chậm rãi thành lập.

Khi bọn họ lại xuyên qua cát vàng mệnh mông, lại một lần nữa gặp gỡ một đám người.

Nhóm người này hỗn chiến trong cát vàng, đều là tu sĩ kết phù, kỳ thực cũng có hai cái đan đạo tu sĩ. Khi nhìn thấy Đồ Nguyên đi ngang qua, từng người đều nhìn chăm chú vào, bởi vì lúc này khí tức trên người Đồ Nguyên nhưng không như một đan đạo tu sĩ phổ thông. Trên người hần mơ hồ đã có bóng chồng.

Chờ Đồ Nguyên dẫn theo Khúc Nguyên Tuyên đi qua, bọn họ lại tiếp tục đánh.

Đồ Nguyên không để ý đến những kẻ này. Một ngày sau, trở lại dưới Vạn Thánh sơn, đi tới An Nhạc thành, tìm đến Vương gia. Sau đó gặp mẫu thân của Khúc Nguyên Tuyên. Sau khi lại cùng ăn một bữa cơm, Đồ Nguyên lại một lần nữa rời đi.

Khúc Nguyên Tuyên cũng muốn lưu lại chiếu cố mẫu thân. Vương gia mời Đồ Nguyên đến Vương phủ, Đồ Nguyên lấy lí do không tiện để từ chối, không có đến. Năm đó hần ra vào cái phủ này mấy lần, Vương phủ không có mời qua hần ngồi chơi hoặc uống chén trà, hôm nay, bọn họ tới gọi, Đồ Nguyên tự nhiên cự tuyệt rồi.

Nhiều năm như vậy trôi qua, luôn luôn có đệ tử theo bên người, mà hiện tại, cuối cùng lại lần nữa một mình, hần quyết định đi một ít nơi vốn muốn đi, lại bởi vì có đệ tử tại bên người mà không có đi.

Lúc này đây, hần đã dặn dò hai vị đệ tử, chờ hần trở lại tìm bọn họ.

Hần trở lại Vạn Thánh sơn, đi tới Thượng Thanh nhà gỗ, nơi đó nhà gỗ đã đổ rồi, nhưng miếng đất kia vẫn còn.

Ngọc chân nhân trong Côn Ngọc quan biết được Đồ Nguyên trở về, trái lại phi thường nhiệt tình, mời hần vào quan nghỉ chân, Đồ Nguyên cũng không có cự tuyệt.

Cùng Ngọc chân nhân hàn huyên trò chuyện về những nơi mình đi qua những năm gần đây, lại hỏi ông ta trên Vạn Thánh sơn có đại sự gì phát sinh. Ngọc chân nhân nhìn qua có phần ước ao về việc hần có thể du tẩu khắp nơi, sau đó nói trên Vạn Thánh sơn bình tĩnh, lại có thể có chuyện gì phát sinh.

Ông ta là đệ tử của Côn Ngô biệt phủ, đương nhiên không có người dám trêu chọc, cuộc sống của ông ta tự nhiên là bình tĩnh.

Đồ Nguyên hỏi Cổ Thụ Lâm có trở về hay không, ông ta nói không có, nếu như trở về tìm Đồ Nguyên thì ông ta đã có thể thấy rồi. Đồ Nguyên suy nghĩ cũng không biết Cổ Thụ Lâm đi nơi nào. Sau cùng nói đến đại sự phát sinh năm ngoái, chính là chương giáo của Côn Ngô Phái đại chiến cùng giáo chủ Thánh Linh giáo, là ai thắng ai bại.

Nói tới chuyện này, Ngọc chân nhân cũng là có phần sắc mặt nghiêm trọng, ông ta nói ông ta cũng không biết.

Đồ Nguyên suy nghĩ cũng phải, tuy nói ông ta coi như là đệ tử của Côn Ngô Phái, nhưng cũng khả dĩ nói là đệ tử ngoài rìa của Côn Ngô Phái, tự nhiên là không biết.

Đồ Nguyên nói lúc đại chiến thì mình có ở tại đó. Ngọc chân nhân lập tức mở to hai mắt nhìn, hỏi hần tình huống như thế nào, Đồ Nguyên nói Thiên Ngô chân nhân và giáo chủ Thánh Linh giáo đại chiến, căn bản nhìn không được cái gì, chiến tại trên chín tầng trời, chỉ thấy sấm rung chớp giật, mây đen rậm rạp, hỏa diễm thiêu đốt nửa bầu trời, những cái khác căn bản không nhìn thấy.

Tuy nói là như thế, Ngọc chân nhân cũng là về mặt ước ao nói ra: "Còn là giống như đạo hữu như vậy mới là thật sự tự tại. Tuy nói cái gì cũng nhìn không được, nhưng có thể thấy thiên tượng lúc đó thì đã là một đại diệu cảnh trong đời, đủ để về sau kể lại cho người rồi."

Sau đó khi Đồ Nguyên nói tới một trận chiến đấu trước đó thì ông ta càng là mở to hai mắt nhìn.

Một trận trước là Lương Tu Nghi muốn giết tông chủ Vương Trác của Tà Linh Tông. Tại lúc sắp sửa giết chết thì dẫn ra giáo chủ Thánh Linh giáo. Chiến đấu giữa các thiên nhân, Đồ Nguyên nhìn không được, nhưng chiến đấu giữa Hắc Bạch song kiếm và Vương Trác thì hắn lại thấy được, Hắc Bạch song kiếm người hóa thành một cái Hắc bạch cự tiễn, tình hình cường đại như vậy, Đồ Nguyên kể cho Ngọc chân nhân nghe. Sau khi Ngọc chân nhân nghe xong thì vẻ mặt mong mỏi.

Hắn nói: "Công pháp mà hai người Hắc Bạch song kiếm tu hành là đem phối hợp, hợp thì uy lực tăng gấp bội, dù cho là nguyên thần tu Vương Trác cao hơn bọn hắn một cái đại cảnh giới cũng không có sức phản kháng mà chạy, quả thật là danh bất hư truyền."

Tuy nói ông ta cũng là đệ tử của Côn Ngô Phái, nhưng cũng chưa có gặp qua Hắc Bạch song kiếm hóa thân thành Hắc Bạch cự tiễn.

Sau khi rời Côn Ngọc quan, Đồ Nguyên đi tìm Bạch Thanh Ngôn. Bạch Thanh Ngôn có ở nơi ở, sau khi hai người ôn chuyện, Đồ Nguyên lại đi đến động phủ của Thôi Thành Hoa, Hoa Dương Động Thiên, đi xem những đệ tử của ông ta. Cũng may, đều còn tại, hành sự cẩn thận từng li từng tí, trái lại cũng bình an, điều này cũng có được nhờ Bạch Thanh Ngôn chiếu cố.

Bất quá nghe bọn hắn nói, Bạch Nhãn yêu lang cũng có xuất hiện trợ giúp bọn họ, điều này làm cho Đồ Nguyên có phần ngoài ý muốn. Nhớ tới Thôi Thành Hoa, càng cảm thấy ánh mắt ông ta năm đó thật không sai, kết giao bằng hữu, đều có thể giúp ông ta chiếu cố đệ tử.

Sau cùng hắn đến Long Hồ Tịch Diệt tự, vào đó tìm Trần Vô Tuyệt. Trần Vô Tuyệt vẫn không tại, trái lại người khi ly khai lần trước Đồ Nguyên đã giải cứu thì có mặt. Y rất nhiệt tình, nhưng Đồ Nguyên cũng không có ở lại đó bao lâu, sau đó hắn đến đỉnh núi, hắn muốn từ nơi này đi tới ngoại vực, muốn đi ngoại vực dò xét tìm tòi.

Đi tới những nơi đó là rất nguy hiểm, đại đa số người đều là kết bạn để đi. Đồ Nguyên vốn nghĩ nếu như có Trần Vô Tuyệt thì có thể kéo cùng hắn cùng đi, nhưng Trần Vô Tuyệt không có mặt, cho nên chỉ có thể đi một mình rồi.

Tại đỉnh núi có một cái truyền tông pháp trận thật lớn, nghe nói là do chính tay Thanh Huyền tán nhân bố trí, có thể cố định đi tới mấy cái địa phương. Lúc này nơi Đồ Nguyên muốn đến tên gọi là Ngục Hải Ma Vực.

Nghe nói, nơi đó từng có một vị thần linh, vô cùng cường đại, từng có hóa thân nhập phiên thể giới này, nhưng sau khi đám người trên phiên đại địa này bắt đầu chém giết thần linh, hắn ta phần nộ, hắn ta vô pháp khoan dung việc bị mạo phạm bởi đám người mà trong mắt hắn ta chỉ là loại hèn mọn, hắn ta không thể khoan dung việc hóa thân của mình bị chém giết, vì vậy chân thân hắn ta phủ xuống, nhưng khi chân thân phủ xuống, hắn ta phát hiện chờ đợi hắn ta chính là vô số tu sĩ phổ thiên cái địa vây giết, cuối cùng hắn ta không thể trở về, chân thân ngã xuống tại Vạn Thánh sơn này.

Cái pháp trận thông tới Thần vực này chính là dùng khung xương của thần linh kia lại thêm thông qua phương thức khác xếp đặt ra truyền tông pháp trận.

Trong tay cầm một cái ngọc phù, sau khi quán nhập linh lực, quanh thân bắt đầu mơ hồ, một cái vòng xoáy thật lớn xuất hiện tại đỉnh đầu, hút hắn vào trong đó. Hắn vô pháp khống chế thân thể của mình, giống như là người thường bị quán vào trong vòng xoáy. Tại lúc hắn sắp chịu không nổi thì cảm giác hít thở không thông và mê muội biến mất, hắn phát hiện mình rơi xuống ở trong một cái đại điện không có nóc.

Chín cây cự trụ đứng ở đó, phía dưới là một cái bàn tròn thật lớn, Đồ Nguyên biết rõ đây cũng là một pháp trận dùng để truyền tông.

Hắn không có rời đi, trái lại bắt đầu nghiên cứu pháp trận kia. Hư không một trận mơ hồ, một phiên linh quang cuộn động, trong bàn tròn lại xuất hiện ba người.

"Nơi đây hảo thật kiêu ché a." Trong ba người, một nữ tử nói ra.

"Đúng vậy, Tuấn Huy còn nói nơi đây xinh đẹp, xinh đẹp chỗ nào chứ, chỉ thấy hoang vắng." Ở bên cạnh, một nam tử nói ra.

Một nam tử khác thì nói: "Cũng được đi, chỉ ít cảnh trí có khác biệt với bên kia."

Nữ tử nhìn thấy Đồ Nguyên, lúc này Đồ Nguyên đang tập trung tinh thần nghiên cứu phù pháp, nàng ta chỉ Đồ Nguyên cười nói: "Các người nhìn người kia."

"Một tên xuất thân nhà nghèo mà thôi, đại khái chưa từng gặp qua trận pháp." Nam tử bên trái nói ra.

"Như muội, chúng ta đi thôi, đi hái Hoàng Hạch hoa rồi trở về, loại địa phương này còn là không nên lưu lại quá lâu mới tốt." Nam tử bên phải nói.

"Ngạ." Nữ tử hồi đáp.

"Nếu Như muội muốn ở lại đây chơi đùa thì ta có thể dẫn người đi chơi, ta từng tới nơi đây, ta có một bằng hữu tại khu doanh địa biên giới nơi đây."

"Hay a." Nữ tử cao hứng nói.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 41: Ngồi xem Thần vực sụp đổ

Đồ Nguyên tại nơi đây nghiên cứu trận pháp đó, là trận pháp di chuyển. Hắn rất muốn biết cấu trúc chính thể của nó, nhưng mà trừ phi cảm được trận đồ, bây giờ hắn chỉ có thể tự mình tại chỗ nghiên cứu.

Tuy rằng vô pháp lý giải cấu trúc chính thể, nhưng còn là có thể nhìn xem từng cái phù văn tổ hợp với nhau. Tại đó xem rất lâu, thỉnh thoảng có người vào vào ra ra, tuy rằng người ra vào ít, nhưng mỗi một người ra vào đều sẽ nhìn Đồ Nguyên. Bất quá, mọi người cũng có thể lý giải, nếu như là tán tu thì mỗi một cái cơ hội có thể tăng lên bản thân đều sẽ không bỏ qua.

Người như vậy, tại trong cái thiên hạ này chỗ nào cũng có.

Nhưng tại mấy ngày sau, đột nhiên có một người đi tới bên cạnh Đồ Nguyên. Gã là từ trong đất chui ra, cũng may, khi tại trong đất không bị thi mị trực tiếp trấn giết rồi.

Tuy nói cũng là có tu vi đan đạo, nhưng tại trong mặt đất, tại trước mặt Kim giáp thi mị, tựa như người ở trong nước bị sinh linh trong nước cuốn lấy, đa số tình huống là không có sức phản kháng.

Đồ Nguyên nhìn gã từ trong mặt đất chui ra, sau đó liền nghe gã nói: "Người có muốn phát tài hay không?"

Đồ Nguyên nhưng có phần khó xử rồi, phát tài thì người nào đều muốn a, then chốt là khoản tài này là làm thế nào để phát.

"Tài gì?" Đồ Nguyên hỏi.

Tại trong mắt đệ tử các phái, tán tu là loại cái gì cũng có thể làm, chỉ cần ra đủ giá, hơn nữa, nhìn gã trực tiếp xuất hiện tới nơi đây để hỏi, tựa hồ gã đã làm loại chuyện này không chỉ một lần hai lần rồi.

Gã nhìn Đồ Nguyên từ trên xuống dưới, nói ra: "Tài của người chết, phát hay không phát?"

"Người nào?" Đồ Nguyên hỏi.

"Còn nhớ rõ tên tu sĩ cùng tới với ta ngày đó không?"

"Nam?"

"Đương nhiên là nam."

"Thế nào?"

"Giúp ta giết chết hắn."

"Ách..."

"Sau khi giết chết hắn, ta cho người một quyển sách trận pháp, như thế nào?"

Đồ Nguyên nhìn nhìn gã, nói: "Sách đâu?"

"Đương nhiên là chờ sau khi người giết chết hắn mới đưa người."

"Ha ha, người cảm thấy ta rất giống loại người ngu sao?" Đồ Nguyên hỏi.

"Hiện nay, tán tu các người cũng không có uy tín, ta đường đường là đệ tử đại phái, chẳng lẽ còn sẽ lừa người sao?"

"Lừa gạt hay không lừa gạt thì chưa biết, tuy rằng ta không làm loại sinh ý này, nhưng mà người muốn người khác giúp người giết chết người rồi mới đưa đồ vật, cách làm này căn bản không phải phương thức hợp tác bình thường."

Khi đối phương nghe Đồ Nguyên nói không làm loại sinh ý này, sau đó còn nói một tràng dài, tức thì sắc mặt không tốt rồi, tức giận nói: "Nếu đã không làm loại sinh ý này, hà tất nhiều lời rác rưởi như thế."

Đồ Nguyên không làm loại sinh ý này, nhưng mà gã đã nói ra, điều này làm cho gã cảm thấy không yên tâm. Gã sợ Đồ Nguyên nói cho vị tu sĩ kia, sắc mặt gã âm tình bất định nhìn Đồ Nguyên.

Mà Đồ Nguyên thì cũng không để ý tới gã nữa, cứ như chuyện lúc trước chưa từng có xảy ra vậy, y nguyên ở đó tỉ mỉ nhìn pháp trận. Trong lòng của gã động rồi, lòng bàn tay bắt đầu có linh quang nổi lên, trong mắt hiện lên sát khí.

Chỉ là khi sát khí mới biểu thị thì đột nhiên cảm thấy phía sau lưng phát lạnh, gã cả kinh quay đầu lại, chỉ thấy cách không xa phía sau không biết khi nào đã đứng một nam tử, trên người nam tử nặng nề tử khí, trong hai mắt không có chút sinh cơ nào.

Gã cảm giác được sát cơ nồng đậm, trong lòng đột nhiên máy động, gã cảm thấy nếu như mình liều lĩnh hành động thì chỉ sợ phải chết ở chỗ này rồi.

Linh hoa nơi lòng bàn tay trong nháy mắt tán đi, sau đó gã nở nụ cười với nam tử kia. Gã nhìn ra được kẻ đó không phải sinh tử, mà là tử linh, cho nên quay đầu lại hướng Đồ Nguyên cười cười, nói: "Nếu đạo hữu đã không nguyên ý, vậy thì cáo biệt rồi."

Nói xong xoay người đi liền, không dám lại độn địa rồi đi. Nhìn thấy thi mi đó, lại nghĩ tới lúc này mình mới độn địa đến, sống lưng gã phát lạnh.

Đồ Nguyên ở tại pháp đàn này hơn nửa tháng, sau khi cảm thấy mình tiếp tục dừng lại cũng sẽ không có thu hoạch gì nữa, lúc đó mới ly khai.

Phần sau trong tên Ngục Hải Ma Vực là do mọi người cho thêm, vốn nó tên là Ngục Hải. Nghe nói, trước lúc cái Thần vực này chưa bị chinh phục, từ bên ngoài nhìn thấy phiên bản vực này giống như là biển rộng, bên trong sóng lớn cuộn trào mãnh liệt.

Về sau bởi vì người tới đây nhiều, mà rất nhiều người ra không được, bị chết ở đây nên mặt sau tên Ngục Hải mới có thêm hai chữ Ma Vực. Nói lên tới, những Thần vực này mỗi cái đều là nơi kinh khủng, không có chỗ nào an toàn và bình thường.

Bất quá, cho đến ngày nay, phiên bản Thần vực này đã hoang vu rồi, tựa hồ đã có xu thế đổ nát.

Thần vực vốn là là Thần linh khai mở, bọn họ lấy đại thần thông khai mở, dùng chúng sinh tín ngưỡng xây dựng duy trì một phương thiên địa này. Thần linh đã ngã xuống lâu như vậy rồi, phương thiên địa này tự nhiên sẽ chậm rãi đổ nát, bất quá, tại trước lúc đổ nát, nơi đây y nguyên là không ngừng có người tới, không chừng vận khí tốt tìm được một ít thứ tốt chứ.

Đồ Nguyên ở bên trong này đi lại khắp nơi, chỉ thấy hoang vắng, nơi đây đã không có núi xanh nước biếc rồi, bất quá, trái lại có không ít sinh linh đang ngoan cường sinh tồn, tựa như cỏ dại trong phiên bản thiên địa này vậy.

Trong cái thiên địa này có cái sinh linh nào đặc biệt hay là sinh linh nào có thể làm thuốc thì Đồ Nguyên không biết, hắn cũng không quan tâm, tại phương diện đó hắn không sở trường, trời sinh không thích điều phối mấy thứ đó.

Hắn đi tới, Xa Bì thì cùng theo phía sau.

Đi tới trên một ngọn núi cao, nhìn ra bốn phía, phát hiện bên kia núi nơi cán gió cư nhiên có một cái doanh địa. Hắn biết, có rất nhiều người hạ trại ở lại đây, tại đó đào tạo độc hữu linh dược hoặc là linh thú ở đây, sau đó cầm ra thế giới bên ngoài để bán.

Đồ Nguyên nhìn, cũng không dự định đi đến, loại doanh địa này thường thường đều không chào đón người xa lạ.

Hắn chỉ là nhìn một hồi, liền lại bắt đầu đi. Đi ở trong thế giới này, sau đó, hắn đi tới sát biên giới. Nơi sát biên giới là một phiên bản hắc ám, khí như song biển hắc ám, bốc cuộn lên, hắn đứng ở trên ranh giới, mặt đất dưới chân thừa nhận sóng khí kia bao mòn, hắn biết, sẽ có một ngày toàn bộ địa phương này sẽ đổ nát.

Hắn không biết ngay lúc ban đầu cái ranh giới này là thế nào, có lẽ chỉ là một cái động, chậm rãi mở rộng đến bây giờ.

Hắn đứng ở đó, nhặt lên một viên đá ném ra. Tại trong song khí hắc ám kia, viên đá trực tiếp tan đi như bụi bặm.

Đó là cương phong, không phải gió phổ thông.

Theo mép bên kia động khẩu, có thể nhìn thấy ánh sáng ngôi sao, chỉ là ánh sáng ngôi sao đó nhìn hoàn toàn không giống với ở nguyên bản thế giới. Nơi đây nhìn thấy quang hoa là từng mảnh từng mảnh, mà tại trong nguyên bản thế giới, từ mặt đất nhìn thấy thì là từng điểm từng điểm. Theo quang hoa đào qua từ những ngôi sao kia vọng lại, đột nhiên, Đồ Nguyên nhìn thấy một con Côn ngư sinh sống tại nơi ngoài cửu thiên này, nó bơi ngang qua miệng động, thân thể thật lớn, giống như là xe lửa vậy.

Nhưng sau khi con Côn ngư kia bơi qua cương phong, Đồ Nguyên lại nhìn thấy một cái người ba đầu sáu tay đuổi theo ở phía sau.

Sau khi bọn họ lướt qua miệng động, có cự phong dũng mãnh tràn vào, thổi cho Thất Bảo Như Ý trong tay Đồ Nguyên không ngừng lay động. Hắn có thể đứng vững nơi động khẩu này là nhờ có Thất Bảo Như Ý.

Hắn tại đây cảm thụ cương phong, ở tại nơi biên giới này nhìn một phiên bản thiên địa chậm rãi nghiền nát, cảm xúc trong lòng rất nhiều. Hắn ngồi xuống nơi đó, nhìn tất cả những thứ này, cảm thụ chúng.

Tu hành, học thiên địa, đó mới là cảnh giới học tập cao nhất, bất cứ pháp thuật nào ngay từ đầu đều là từ các hiện tượng trong thiên địa này mà ngộ ra được.

Hắn một lần ngồi xuống này chính là mấy năm. Dung mạo vốn chỉ khoảng hơn hai mươi một chút, thế nhưng ngồi trong cương phong này nhìn xem mấy năm, dung mạo của hắn đúng là đã như hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, mặt không còn non trẻ mà đã có vẻ trưởng thành và một loại thần thái đặc biệt.

Ngọn núi hắn ngồi, phía dưới chân đã bị gió thổi tan, mà mép ranh giới thì chỉ còn cách khoảng ba trượng nhiều.

Đột nhiên, từ miệng động theo gió thổi tới một thứ khô vàng. Đây là lần đầu tiên Đồ Nguyên nhìn thấy có đồ vật bị thổi vào. Đưa tay chụp lấy, một đạo huyết quang quán lên đồ vật như hạt cát khô vàng kia.

Đặt đồ vật như hạt cát khô vàng kia trên tay, hần ngửi thấy được một mùi thơm nhàn nhạt, đó là hương vị của một mầm móng. Hần nhìn kỹ, đồ vật như hạt cát này xác thực giống mầm móng, mặt trên còn có hoa văn.

Hần nhìn rất lâu, không rõ đây là mầm móng gì liền thu cất đi. Mầm móng có thể bình yên trong cương phong thiên ngoại nói vậy sẽ không quá kém, dù cho chỉ với hoa văn trên hạt giống này cũng đã đáng để nghiên cứu.

Hần rời đi nơi này, sau đó bay thẳng đến chỗ pháp đàn, hần muốn ly khai nơi đây. Có thể tại nơi đây quan khán lý giải thiên địa này nhiều năm như vậy, thể ngộ như vậy đã đủ rồi.

Chỉ là khi hần lại băng qua doanh địa kia thì phát hiện doanh địa đã thành một vùng đổ nát rồi. Sau đó khi hần đi tới pháp đàn thì phát hiện có người thủ ở đó, trên người có bóng chổng chất, không thấy được chân thực, là một vị Thần Anh tu sĩ.

Khi lão ta nhìn thấy Đồ Nguyên thì hai mắt như chim ưng, lợi hại vô cùng.

"Hắc hắc, quả nhiên còn có cá lọt lưới, trốn đi thời gian thật dài, chỉ là còn chưa đủ, bản tọa thủ tại nơi này, há cho phép ngươi chạy thoát."

Người nói chuyện, mặc áo bào trắng, đầu tóc bạc, mặt hồng hào như trẻ con, nhưng da lại tràn đầy nếp nhăn, khoe miệng có nét cười lãnh khốc đặc thù của người tu hành lâu dài.

Đồ Nguyên không biết mình tu hành lâu thì có hay không khi muốn giết người thì cũng sẽ lộ ra loại tươi cười như vậy.

"Tiền bối có khả năng hiểu lầm rồi, mấy năm nay ta một mực tu hành tại nơi ranh giới vỡ nát, không biết ý tiền bối muốn nói gì." Đồ Nguyên nói ra.

"Hắc hắc, phải không, đợi sau khi bản tọa bắt lấy ngươi, có thời gian sẽ nghe ngươi nói." Lão già tóc bạc đột nhiên chuyển động, chỉ thấy bóng trắng khắp nơi bao trùm xuống. Đồ Nguyên không tránh không né, giờ Thất Bảo Như Ý lên, đánh lên phía bầu trời.

Một phiến thanh quang chói mắt tỏa ra, thanh quang chổng chất, ngưng đọng nặng nề như núi. Một phiến bóng người kia tại trước thanh quang này liền rất nhanh tán đi.

Cảnh tượng hư huyền biến mất, chỉ có chân thân lão già kia xuất hiện. Lão lại một chương hướng phía đỉnh đầu Đồ Nguyên vỗ tới, mà Thất Bảo Như Ý cũng đúng lúc đánh vào lòng bàn tay lão ta.

Tay lão ta chuyển thành chụp, có linh quang bao phủ, đúng là muốn bắt lấy Thất Bảo Như Ý vào trong tay. Chỉ là khi Thất Bảo Như Ý đánh vào lòng bàn tay lão, linh quang trong bàn tay liền bay tán, hư ảnh một thanh Như Ý thật lớn đột nhiên chấn động nổi lên, lão ta đứng là tung bay lên.

Chỉ thấy tại lúc tung bay trên không trung, lão ta vung tay lên, một cái bạch ấn xuất hiện trong hư không, quay tròn xoay chuyển. Cái bạch ấn theo gió trường lớn lên, hóa thành một cái ngọc sơn (núi bằng ngọc), nhằm Đồ Nguyên ấn xuống.

Đồ Nguyên duỗi tay xòe ra, một cái Huyết kỳ từ lòng bàn tay lao ra, hần nắm trong tay lay động, một phiến sóng huyết cuộn cuộn bay lên, huyết vân nâng ngọc ấn như núi kia lên, khiến nó vô pháp hạ xuống.

Trong bầu trời, tóc bạc đạo nhân sắc mặt khế biến, hừ lạnh một tiếng, trong hai mắt có hai vệt bạch sắc kiếm quang cực nhanh bay ra, mỗi cái đi một bên, xoay chuyển vòng tránh phiến huyết vân, thẳng tới Đồ Nguyên.

Cũng đúng lúc này, trong mặt đất đột nhiên lồi lên, Xa Bi xách theo một cái đầu người, còn chưa có động thủ, giữa trán Đồ Nguyên đã có một cái ấn ký hình trăng khuyết tỏa ra ánh sáng, một hình trăng khuyết từ trán hần cực nhanh bay ra, nghênh đón một đạo kiếm quang trong đó, với một vệt kiếm quang khác, hần trực tiếp cảm Như Ý đánh tới.

Nguyệt Tướng (hình mặt trăng) kiếm phù va chạm vào vệt bạch sắc kiếm quang kia, quang hoa lóe lên, Nguyệt Tướng kiếm phù cực nhanh bay về, mà đạo kiếm quang kia cũng là không có chiếm được tiện nghi.

Bên kia, một đạo kiếm quang tại bị Thất Bảo Như Ý khua đánh, đúng là kém một chút liền tán đi.

Tóc bạc đạo nhân biến sắc, lão ta đột nhiên lạnh lùng hỏi: "Ngươi không phải là tên chạy thoát kia, đến tốt cùng ngươi là ai?"

"Muốn hỏi ta là ai, sao không thu pháp bảo của ngươi." Thanh âm Đồ Nguyên truyền đến.

Nhưng mà, tóc bạc đạo nhân kia tự giữ thể diện tu vi, mình là một Thần Anh tu sĩ lại nhất thời không làm gì được một tên đan đạo tu sĩ, điều này làm cho trong lúc nhất thời lão ta không bỏ xuống được thể diện. Ở bên kia, Xa Bi thì mỉa cảm thụ được ý niệm của Đồ Nguyên, giờ lên đầu quý Dạ Xoa trong tay, chỉ thấy con mắt của đầu quý Dạ Xoa đột nhiên mở ra, hai đạo ánh mắt như lục sắc kiếm quang nhìn chăm chú vào tóc bạc đạo nhân.

Trên người tóc bạc đạo nhân tỏa ra linh quang, ngăn cản nhân thần của đầu quý Dạ Xoa, nhưng ngọc ấn lại đột nhiên trở nên bất ổn, bị huyết quang bao vây lấy, sau đó Đồ Nguyên lay động Huyết Vân ma kỳ, một con Huyết ma rít gào lao ra, ôm lấy ngọc ấn, kéo vào trong huyết vân, sau đó rút về trong Huyết Vân ma kỳ, cuối cùng bị phong ấn vào bên trong cờ.

Trong hư không, tóc bạc đạo nhân sắc mặt biến đen, nhìn Đồ Nguyên ở phía dưới, Đồ Nguyên cầm một cây Huyết Vân ma kỳ trong tay, huyết quang cuộn cuộn, mà ở bên cạnh thì là một vị thi mị cầm trong tay một cái đầu người, lão ta phát hiện gặp nguy hiểm chính là mình rồi, đột nhiên lão hóa thành một vệt độn quang, xoay người nhảy vào trong pháp đàn, trong nháy mắt đã biến mất không thấy rồi.

Đồ Nguyên cũng không định nán lại tại địa phương này thêm nữa, không quản có phải là hiểu lầm hay không, mình muốn đi ra ngoài, đương nhiên phải theo sát đi ra ngoài mới là tốt nhất.

Hắn liền cùng theo đi ra ngoài rồi. Trờ lại Vạn Thánh sơn, chỉ thấy tóc bạc đạo nhân kia vẫn còn chưa có rời đi. Ngay khi lão ta nhìn thấy Đồ Nguyên, vừa sợ vừa giận nói: "Người cư nhiên dám đuổi theo ra."

Đồ Nguyên chỉ đành nói: "Ta vốn là muốn đi ra, tại sao lại nói truy người chứ, người là người phương nào, ta không biết, ta cùng với người cũng không oán cừu, người đi đi."

Nói xong, Đồ Nguyên trực tiếp hóa thành một đạo độn quang từ đỉnh núi bay xuống chân núi, để lại tóc bạc đạo nhân kia ở nơi đó.

"Ấn của ta."

Trong lúc đó mơ hồ, Đồ Nguyên nghe được tiếng la như vậy.

Lần này tiến vào trong Ngục Hải thần vực mấy năm mới đi ra, tu sĩ là có một điểm chỗ tốt, bởi vì bằng hữu qua lại đều là tu sĩ cho nên không cần lo lắng mấy năm sau bởi vì năm tháng mà bằng hữu thay đổi có biến hóa lớn.

Vạn Thánh sơn vẫn là an tĩnh như cũ. Hắn vốn định trở lại Thượng Thanh của mình, nhưng suy nghĩ nơi đó không còn cái gì, liền trực tiếp đi tới động phủ của Bạch Thanh Ngôn.

Nàng là nhất định có ở nhà. Đồ Nguyên đến làm cho Bạch Thanh Ngôn rất cao hứng, lập tức gọi đệ tử bùng lên tiên linh quả mới nhất, sau đó nói là phải đón gió tẩy trần cho Đồ Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 6 - Chương 42: Sơn Thủy tông

Bạch Thanh Ngôn đón gió tẩy trần cho Đồ Nguyên, tự nhiên là muốn mời bạn tốt, bất quá cũng may nàng cũng là người vui thích thanh tĩnh, bằng hữu cũng không nhiều, chỉ mời một vị sư huynh đồng sư với môn mình, mời đệ tử của Thôi Hoa Thành tới, còn có Ngọc chân nhân ở Côn Ngọc quan, cùng với hai người mà Đồ Nguyên không nhận biết, là bằng hữu mà Bạch Thanh Ngôn giao hữu mấy năm qua, phân biệt gọi là Hồng Thần cùng Vạn Dương, đều là tu sĩ nhìn qua tuổi tác không lớn.

Trong yến hội, Ngọc chân nhân nhìn khuôn mặt Đồ Nguyên nói: "Mới mấy năm thời gian, khuôn mặt đạo hữu trái lại đã nhiễm lên phong sương năm tháng rồi."

"Đúng vậy, tại dưới Thiên ngoại cương phong kia, vạn linh héo rụi." Đồ Nguyên nói ra.

Hồng Thần nhìn Đồ Nguyên, nói: "Đạo huynh hà tất đến nơi hung hiểm hoang vắng như vậy, cảm ngộ thiên địa, gửi gắm tình cảm sơn thủy, khắp nơi non sông trong thiên hạ này đều có thể đến, đi địa phương như vậy không chỉ tổn hại dung nhan, hao tổn tinh thần, không đáng."

Ở bên cạnh, Vạn Dương gật gật đầu, biểu thị tán đồng.

Đồ Nguyên cũng không có giải thích cái gì, chỉ là cười nói "Hai vị đạo hữu nói chính phải." Dù sao hắn không có quen thuộc bọn họ.

Bất quá, Đồ Nguyên không có giải thích, nhưng Ngọc chân nhân thì giải thích: "Nếu như ta không có nghĩ sai thì Đồ đạo hữu hẳn phải là muốn cảm thụ cái loại mai một chi ý kia, loại pháp ý như vậy, sơn thủy phong quang trong khắp thiên hạ này nhưng không chỗ có thể xem."

"Thế nhưng là, mới nghe nói, nhục thân của Đồ đạo hữu có tổn hại, như vậy chung quy là ảnh hưởng tới thọ nguyên." Hồng Thần nói ra.

"Ha ha, nếu như có cơ hội thể ngộ thiên địa đại đạo, chỉ là hơn mười năm thọ nguyên có được tính là gì." Nói lên tới, Ngọc chân nhân còn là rất ước ao như Đồ Nguyên vậy muốn đi nơi nào liền đến nơi đó.

Ông ta ước ao nhưng chính ông ta lại một mực không hạ được quyết định đi ra ngoài, cho nên ngày qua ngày, năm lại năm cứ ở trong quan, sau đó nhìn Đồ Nguyên tới lại đi, đi lại về, mỗi một lần đi về tại trong mắt ông ta đều là có biến hóa rất lớn. Ông ta tận mắt nhìn thấy Đồ Nguyên kết đan, thế nhưng là hiện tại ông ta có thể rõ ràng cảm thụ được khí tức trên người Đồ Nguyên đã cường đại hơn mình.

Trong lòng ông ta vừa ước ao vừa đố kị, ông ta muốn như Đồ Nguyên, đi tới các nơi trong thiên hạ. Có lúc ông ta nghĩ, bây giờ trong thiên hạ này Đồ Nguyên chưa có danh tiếng, có lẽ có một ngày, mình sẽ nghe đến tên của hắn, nhưng theo một đại sự nào đó mà nghe đến tên của hắn, chỉ cần trong quá trình đó hắn không bị đi. Cho nên, ông ta rất lý giải những gì Đồ Nguyên đã làm, bởi vì đó cũng chính là điều ông ta muốn làm.

Hồng Thần không có nói tiếp, Bạch Thanh Ngôn đã mở miệng: "Hôm nay không nói chuyện những chuyện này, chỉ luận phong hoa tuyết nguyệt."

"Đồ đạo hữu, ngươi là dự định trở lại trên núi này định cư, hay là vẫn cứ dẫn hai vị đệ tử đồng thời du tẩu thiên hạ?" Bạch Thanh Ngôn hỏi.

"Chuyện này chờ khi gặp lại hai vị đệ tử của ta rồi mới có thể xác định." Đồ Nguyên đáp.

"Nhìn đạo hữu như vậy, hẳn là sắp hóa sinh Thần Anh rồi đi?" Ngọc chân nhân hỏi.

"Đại khái cũng sắp rồi." Đồ Nguyên trả lời.

"Ài, thực sự là nhanh." Ngọc chân nhân cảm thán.

Bạch Thanh Ngôn cũng là cảm thán nói: "Đúng vậy, nghĩ lúc đó, khi chúng ta quen biết thì chỉ là kết Phù tu sĩ, hiện tại đã là Thần Anh ngay trước mắt rồi."

"Ngươi ta cũng phải nỗ lực rồi, nếu không, thì sẽ bị bỏ ra quá xa, bỗng dưng ném đi mặt mặt của sư tôn hai nhà chúng ta. Chúng ta đều có sư tôn dạy bảo, lại bị một tán tu siêu việt, điều này là không được." Ngọc chân nhân nói ra.

Bạch Thanh Ngôn cười đáp phải, Đồ Nguyên cười to: "Nếu như cần ta đợi thì ta đây trước tiên không hóa anh rồi, ở chỗ này chờ các ngươi mười năm tám năm."

Ngọc chân nhân chỉ vào Đồ Nguyên, cười nói: "Trái lại không nhìn ra được, thì ra ngươi cũng là người dạng này."

Một ngày này bọn họ phi thường hài lòng, tại Đồ Nguyên nói chuyện cũ, lại quen biết bằng hữu mới, nếu như không có chuyện phát sinh sau đó thì chính là hoàn mỹ rồi.

Bởi vì tại lúc sắp kết thúc thì đột nhiên có người đến.

Bạch Thanh Ngôn dù sao cũng là xuất thân từ Lôi Vân động thiên, người tới nhìn thấy ấn khắc Lôi Vân động thiên, trái lại cũng không có xông thẳng vào. Đệ tử của Bạch Thanh Ngôn thông báo nói bên ngoài có ba người, nói những lời bất thiện vân vân.

Đồ Nguyên nghe đệ tử của Bạch Thanh Ngôn miêu tả, liền biết rõ là ai, lập tức nói ra có thể là người mình không hiểu ra sao và chạm ở trong Ngục Hải Ma Vực. Hắn liền kể lại chuyện tại lúc mình đi ra thì đột nhiên bị người ngăn cản, đại chiến một trận, đoạt một cái ngọc ấn.

Qua lời kể này của hắn, Hồng Thần và Ngô Dương nói chỉ là đoạt một cái ấn của người ta mà thôi, không có gì ghê gớm, lại không có giết chết người, lại nói tiếp, tại tình huống như vậy, là chính hắn không phân rõ ràng đã động thủ, coi như là bị đạo hữu giết chết cũng không có gì.

Nhưng mà ở bên kia, Ngọc chân nhân nghe Đồ Nguyên miêu tả, trong lòng ông ta đã minh bạch người kia là ai, cảm khái nói ra: "Nếu như ta không có đoán sai thì người này hẳn là Bạch Kinh Thiên, là người của Thái Huyền Môn, Thần Anh tu vi. Nghĩ không ra, đường đường là Thần Anh tu sĩ, cũng bị đạo hữu đoạt lấy pháp bảo. Tu vi của đạo hữu quả nhiên là sâu không lường được rồi."

Ngọc chân nhân vừa nói như vậy, Hồng Thần và Ngô Dương tức thì tròn mắt há mồm nhìn Đồ Nguyên, bọn họ còn tưởng rằng nhiều nhất là kết đan tu sĩ bị Đồ Nguyên đoạt lấy pháp bảo, bây giờ tụ tập môn đồ tìm tới cửa, không nghĩ tới vậy mà lại là Thần Anh tu sĩ.

Tới cùng Bạch Kinh Thiên là hai vị đan đạo tu sĩ.

Bọn họ đi vào trong phủ của Bạch Thanh Ngôn, nhìn thấy mọi người đang ngồi tại đây, sắc mặt Bạch Kinh Thiên có phần bất thiện, lão ta cũng không muốn chuyện của mình đều bị mọi người biết rõ, nhưng mà hiện tại nhìn ánh mắt những người đang ngồi ở đây, lão ta cảm thấy mọi người đều đã biết rồi. Điều này làm cho lòng lão ta rất phần nộ.

Vì vậy lão ta chỉ vào Đồ Nguyên nói: "Tại trong Ngục Hải, ngươi không chỉ ám toán ta, còn lấy nhiều người chiến mình ta, không chỉ đoạt pháp bảo của ta, còn muốn giết người diệt khẩu, bây giờ ngươi còn có lời gì để nói."

Đồ Nguyên có phần ngạc nhiên nhìn lão, sau đó lấy ra một khối ngọc nói ra: "Vậy trả cái ngọc ấn này lại cho ngươi."

Đối với việc Đồ Nguyên rất trực tiếp lấy ngọc ấn ra trả cho mình, Bạch Kinh Thiên hiển nhiên không có nghĩ tới, tròn mắt há mồm đứng ở nơi đó, giống như dốc sức đánh ra một quyền lại đánh vào trong khoảng không.

Mọi người đều đang nhìn, Bạch Kinh Thiên nhìn nhìn mọi người đang ngồi, tuy rằng lão ta không nhận biết, nhưng lại có thể thấy được khí vũ bất phàm, mặc trên người đều không vật gì là bình thường, lão ta có thể nhìn ra được, sư môn của những người này đều hẳn là không tệ, phía sau có người nhẹ nhàng ho một tiếng, như nhắc nhở lão cái gì.

Bạch Kinh Thiên nắm tay ở một bên, cũng nhẹ nhàng khụ một tiếng, sau đó nói ra: "Đã vậy thì việc này bỏ qua, lần sau nếu còn làm loại việc như vậy, thì chớ có trách ta không nói tình cảm."

Dứt lời, lão ta vung tay lên thu ngọc ấn kia trở về, sau đó xoay người liền đi, nửa khắc cũng không có dừng lại.

Tại sau khi bọn lão đi ra, trong động phủ Bạch Thanh Ngôn vốn đang im ắng đột nhiên bùng lên tiếng cười to, thật lâu không nghĩ.

Trong tiếng cười, Hồng Thần nói: "Kỳ thực dù cho Đồ đạo hữu không trả lại ngọc án kia, lão ta cũng không có thể làm được gì người. Thái Huyền Môn mặc dù còn không tệ, nhưng bọn ta còn chưa từng có đề nó vào trong mắt. Toàn bộ Thái Huyền Môn, ngoại trừ lão ta ra, cũng chỉ có sư huynh của lão là Thần Anh tu sĩ mà thôi, không đủ để sợ hãi."

Vạn Dương thì nói: "Đồ đạo hữu đại khái là không muốn có tranh đấu vô vị đi."

Đồ Nguyên gật đầu, nói ra: "Một cái ngọc án mà thôi, trả thì trả đi, cũng không có gì ghê gớm."

"Ngọc án trái lại không có gì, chỉ là tại nơi đó đầu tiên là lão ta có sát tâm, muốn giết người, người cứ như vậy bỏ qua?" Ngọc chân nhân hỏi.

"Vậy phải như thế nào? Lại chiến một trận? Nhưng không giết được, hà tất làm ra vẻ, đã như vậy, chi bằng trả cho lão. Nếu lão lại tới tìm ta, có thể đoạt pháp bảo của lão một lần, ta tự nhiên có thể lại đoạt lần thứ hai." Đồ Nguyên nói ra.

Ngọc chân nhân không khỏi cảm thán, nói: "Ta là nghĩ, giết địch cần phải giết hết, không thể lưu cừu địch tại thế gian. Nghĩ như thế là sợ sẽ có người tìm đến mình báo thù. Đạo hữu nghĩ như thế, là không sợ người đến, tâm tình và tự tin như vậy, thảo nào trong thời gian ngắn liền sắp nhập Thần Anh chi cảnh rồi."

Đồ Nguyên là thật sự không hãi sợ, đồng thời cũng là không có cảm giác được trên thân lão ta có sát ý gì. Lão ta tại nơi đây nói những lời đó, chẳng qua cũng chỉ vì thể diện bản thân mà thôi. Đồ Nguyên không quan tâm, cũng không có đi lột mặt người ta làm gì.

Sau một ngày đó, hắn lại đi Long Hồ Tịch Diệt tự một chuyến. Lần này, Trần Vô Tuyệt có mặt, hắn rất cao hứng, tại Long Hồ Tịch Diệt tự ở lại ba ngày, sau đó mới hạ sơn, đi tới An Nhạc thành.

Một đường đi tới An Nhạc thành, gặp Khúc Nguyên Tuyền. Ở lại An Nhạc thành, dạy bảo Khúc Nguyên Tuyền tu hành, sau đó hắn lại rời đi. Khúc Nguyên Tuyền cũng không có đi theo, nó còn cần chiếu cố mẫu thân đã càng ngày càng già. Tại lúc hắn ở tại nhà Khúc Nguyên Tuyền, kiểm tra dạy dỗ Khúc Nguyên Tuyền tu vi, Vương gia trái lại tới mời Đồ Nguyên mấy lần. Đồ Nguyên nghĩ Khúc Nguyên Tuyền còn cần ở lại trong thành này không ít năm, liền đồng ý lời mời đi tới Vương gia.

Vương gia bày một bàn tiệc thịnh soạn, mời mấy vị tu sĩ tham dự ăn mừng, đồng thời, coi như là xin lỗi về việc Bích Ba Hồ quân năm đó. Qua một phen hỏi thăm, Đồ Nguyên biết được, thì ra Bích Ba Hồ quân đã chết rồi.

Đến đêm, Vương gia có người biểu diễn pháp thuật trợ hứng. Đồ Nguyên cũng thuận thế biểu diễn một phần pháp thuật, bất quá, pháp thuật của hắn từ trước đến nay đều là thực dụng, cho nên hắn ném Như Ý tại hư không, nói cái Như Ý này của ta không dính pháp, mọi người có thể dùng đủ mọi pháp thuật thử xem.

Lập tức, trong số tu sĩ Vương gia mời tới dự tiệc có người trong lòng không phục, liền từng người đi thử, nhưng mà không có pháp thuật của người nào có thể áp sát tầng quang hoa trong cùng trong ba tầng quang hoa của Như Ý. Mỗi người sắc mặt có phần thay đổi.

Vốn Đồ Nguyên không muốn hiển lộ pháp, nhưng nghĩ tới đệ tử của mình tại nơi đây, liền cũng thể hiện một lần, tránh cho người khác khinh bạc đệ tử của mình.

Khúc Nguyên Tuyền phi thường cao hứng. Vốn một ít người của Vương gia không coi trọng sư phụ của Khúc Nguyên Tuyền, sau khi thấy một màn như vậy thì ánh mắt chớp động. Đến đêm liền có người của Vương gia nói muốn bái Đồ Nguyên làm sư. Đồ Nguyên cũng không quản có phải là Vương gia an bài hay là thật sự có con cháu Vương gia muốn cùng mình học pháp, hắn liền cự tuyệt rồi.

Với hai đệ tử này hắn đã cảm thấy có phần chiếu cố không nổi, thế nào nguyện ý tiếp tục thu đệ tử.

Vài ngày sau, hắn rời An Nhạc thành. Sau đó tiến về phía một đệ tử khác của mình. Một đường lại lần nữa trải qua những con đường kia, chỉ là lúc này đây hắn đi rất nhanh, tại ngoài Tô Linh sơn hơi dừng lại một chút thời gian ra, hắn chỉ tốn nửa tháng liền đi tới thị trấn có Phạm Tuyên Từ.

Chỉ là khi hắn đi vào trấn, tìm đến nhà Phạm Tuyên Từ thì không có gặp được nàng, chỉ gặp em dâu và cháu trai của nàng. Các nàng trông thấy Đồ Nguyên, tuy rằng ban đầu không có nhận ra, nhưng tại sau khi Đồ Nguyên mở lời, nàng lập tức kinh hãi, theo đó vội vã nói Phạm Tuyên Từ đã một mình đi Sơn Thủy tông.

Hỏi nàng đi Sơn Thủy tông làm cái gì, nàng ta nói là đi vào trong đó giết người, nói là muốn tiêu diệt Sơn Thủy tông.

Đồ Nguyên sững sờ, dựa vào một mình nàng muốn tiêu diệt Sơn Thủy tông, thế nào có thể. Sơn Thủy tông tuy là tiểu môn tiểu hộ, nhưng cũng là có đan đạo tu sĩ, dựa vào nàng nào đi được.

Lập tức Đồ Nguyên hỏi nàng ta Sơn Thủy tông ở đâu, rồi lập tức chạy đi.

Một đường nôn nóng độn đi, đi tới một chỗ dựa núi gần nước, nhìn thấy trên núi có một quần thể kiến trúc, nhưng bầu không khí bình tĩnh, không thấy có tranh đấu gì.

Hắn đi tới trước sơn môn gỗ công, lập tức có đệ tử xuất hiện hỏi.

Đồ Nguyên nói mình có đệ tử tên là Phạm Tuyên Từ, hỏi gã có từng tới nơi này hay không. Vị đệ tử kia nhìn khuôn mặt Đồ Nguyên, vẻ mặt kinh nghi. Từ sắc mặt gã, Đồ Nguyên có thể nhận ra, Phạm Tuyên Từ nhất định đã tới.

"Nàng giết chết đệ tử của Sơn Thủy tông chúng ta, đã bị giam giữ tại trong cấm lao. Ít ngày nữa sẽ tể điện cho đệ tử Sơn Thủy tông chúng ta đã chết ở trên tay nàng." Vị đệ tử kia nói ra.

Đồ Nguyên nhướn mày, hỏi: "Vậy không biết tông chủ các người có tại đây?"

"Tông chủ tất nhiên là có tại, nhưng không biết người là tới Sơn Thủy tông trả thù hay làm cái gì?" Đệ tử kia hỏi.

"Ta tới nơi này làm cái gì, tự sẽ nói với tông chủ các người, người hỏi nhiều làm cái gì?" Đồ Nguyên hỏi ngược lại.

"Người không nói, ta có thể nào để người lên núi." Đệ tử kia trái lại càng quật cường, Đồ Nguyên không để ý tới gã nữa, trực tiếp vung tay lên đem gã hất sang một bên, tự mình sải bước hướng Sơn Thủy tông trên núi mà đi. Chỉ là khi hắn đi được hơn mười bước thì có người hô lớn: "Có người xông sơn môn."

Theo cái này thanh âm hô lên, tự kia đỉnh núi liền có lũ quét cuộn cuộn mà xuống, như là sơn thể đất lở, nước bùn hòn đá, cuộn cuộn trứ, hướng phía Đồ Nguyên lăn xuống tới, Đồ Nguyên trong tay xuất ra Thất Bảo Như Ý.

Trên Như Ý tỏa ra thanh quang, tại ngay khi lũ quét cuộn cuộn xuống kia đến bên người thì hắn khua Như Ý đánh ra. Con lũ kia đứng là tại Thất Bảo Như Ý khua đánh liền trực tiếp tan đi, một cái hạt châu lộ ra, rơi tại bậc thang trên núi.

Đây là pháp trận trên núi, chỉ là một hạt châu, dung hợp với trận trong núi liền có uy thế như vậy, nếu không phải Đồ Nguyên đem pháp ý đánh tan, muốn chống lại pháp ý cuộn cuộn tràn xuống đó sẽ không dễ dàng.

Hắn sải bước đi về phía trước, trong tai đột nhiên truyền đến tiếng chim, có hai con chim bay ra, chỉ thấy chim kia càng bay càng lớn, nguyên bản là chim nhỏ biến đổi trở nên dữ tợn đáng sợ. Trong đó có một con mỏ nhọn biến thành như lợi kiếm màu đen vậy, móng nó như móc, vô tới Đồ Nguyên. Một con chim khác thì miệng cong như móc câu, sắc bén vô cùng.

Hai con chim không lồ kẻ trước người sau bay tới Đồ Nguyên, gió mạnh tràn ra hai bên núi.

Đồ Nguyên vẫn là cầm Thất Bảo Như Ý trong tay khua đánh, các cú đánh đều trúng, hai con chim tại sau khi Thất Bảo Như Ý đánh trúng, linh quang trên thân bay tán, trong nháy mắt hóa thành hai con chim phổ thông.

Hắn y nguyên đi về phía trước. Đột nhiên, một pho tượng đá lớn hình người ở bên sơn đạo bỗng sống lại, một quyền đập hướng Đồ Nguyên.

...

"Khởi bẩm tông chủ, dưới núi có một đạo nhân tới, tự xưng là sư phụ của Phạm Tuyên Tử kia, đã một đường phá trận, đến sườn núi rồi."

Tại trong đại điện của Sơn Thủy tông, có đệ tử bẩm báo với tông chủ của họ.

Trong đó có một vị tu sĩ chấp tay sau lưng đứng nhìn phương hướng dưới núi, sắc mặt nghiêm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 43: Tứ Thủy vẫn như trước

"Mau, đi lối phía sau núi, mời Độc Nhãn Tôn Giả tới đây, nói là chỉ cần lão đồng ý đến, sẽ cho lão mười viên Khôn linh kim đan."

Tông chủ Sơn Thủy Tông vừa nhìn xuống dưới chân núi, liền quay sang ra lệnh cho mấy người đệ tử bên cạnh, lập tức có một người tiếp nhận mệnh lệnh, sau đó lui ra phía cửa sau, ngự khí bay thẳng lên trời.

Ngay khi người đệ tử kia vừa mới rời khỏi, trước cổng Sơn Thủy Tông đã xuất hiện một người, Tông chủ Tông Lập đưa tay chỉ về phía trước, một tia linh quang lóe ra dung nhập vào hư không, hóa thành ánh kiếm chém về phía Đồ Nguyên.

Đồ Nguyên cầm Thất Bảo Như Ý trong tay vung lên, ánh kiếm liền tan vỡ.

Lần trước vị Phạm Tuyên Tử kia đã rất khó chơi, vậy mà bây giờ sư phụ nàng còn đến, Tông chủ Sơn Thủy Tông hoàn toàn không dám ra, dù y cũng tu vi Đan đạo, nhưng thực sự không dám tới gần Đồ Nguyên một bước.

Đứng bên cạnh là vị giám sát sư trên trấn, nơi Phạm Tuyên Tử từng sinh sống, chân cũng đang run rẩy, nói ra: "Tông chủ, chúng ta vẫn nên thả Phạm Tuyên Tử ra thì hơn, dù sao chúng ta cũng còn chưa gây thương tổn đến nàng."

Tông chủ Sơn Thủy Tông quyết định chờ thêm một chút, dù gì y cũng là Tông chủ một môn phái, liên tiếp bị thầy trò hai người này đánh đến tận cửa, nếu cứ buông tha như vậy, cũng rất mất mặt.

Vì vậy y đi ra ngoài, hô lên về phía Đồ Nguyên: “Ta là tông chủ Sơn Thủy Tông, vì lý gì đạo hữu xông vào Sơn Thủy Tông của ta?”

Đồ Nguyên nhìn vị tông chủ Sơn Thủy Tông phía trước, mặt nhẵn trắng trẻo, râu ria không để, nói ra: “Nghe nói đệ tử của ta tiến vào Sơn Thủy Tông, tiểu đồ đệ không ra gì, đành phải nhọc công đến đây đưa nàng trở về, không biết nàng bây giờ đang ở chỗ nào?”

Đồ Nguyên đưa mắt nhìn hỏi, đám đệ tử Sơn Thủy Tông đều cúi đầu không dám lên tiếng.

Chính vì uy thế của Đồ Nguyên tiến thẳng lên núi trấn trụ bọn họ, một thanh Như Ý trên tay, tất cả pháp thuật trong nháy mắt đều tan biến, nhìn trông linh quang trong trẻo, không ngờ bá đạo như vậy.

Bị Đồ Nguyên nhìn thẳng, tông chủ Sơn Thủy Tông cũng đứng một hồi không nói được lời nào. Còn đang đắn đo, lại nghe Đồ Nguyên nói tiếp: “Tu hành không dễ, cũng không cần phải làm điều bất lợi cho cả đôi bên. Vị kia đứng cạnh ngươi hẳn cũng biết được, ta không đến đây một mình.”

Bên cạnh Sơn Thủy Tông tông chủ là vị Giám sát sứ trên trấn, lão vội vàng ngó về phía sau Đồ Nguyên quan sát, nhưng không thấy được gì, liền nói nhỏ bên tai vị tông chủ: “Hắn còn có một tên thi mị, đã thành Kim giáp, phi thường cường đại, ngoài ra, còn có bảo vật Đầu lâu dạ xoa, vô cùng đáng sợ.”

Vị tông chủ biến sắc. Trợn mắt nhìn tròn trọc lão, sau đó quay về phía Đồ Nguyên nói: “Tất cả đều là hiểu lầm, quý đồ đệ đang nghỉ ngơi phía sau núi bốn tông. Các ngươi còn không mau mời Phạm cô nương tới đây!”

Đồ Nguyên thấy một màn này, cười cười, không nói gì nữa, tông chủ Sơn Thủy Tông mời Đồ Nguyên vào điện ngồi, Đồ Nguyên cũng không tiếp tục đứng đó.

Cho đến lúc Phạm Tuyên Từ thấy sư phụ mình, sư phụ đang nhàn nhã uống trà.

“Sư phụ, ngài phải báo thù cho ta a.” Vừa thấy Đồ Nguyên Phạm Tuyên Từ liền hô to.

Tông chủ Sơn Thủy Tông còn đang bung trà, sợ đến run hết cả tay. Vị Giám sát sứ bên cạnh vội vàng nói: “Tuyên Từ a, đều là hiểu lầm, nói thế nào chúng ta cũng là hàng xóm nhiều năm. Ngươi bình tĩnh nói chuyện, từ từ nói, ta trả ngươi là được chứ.”

Đồ Nguyên vẫn chưa rõ chuyện gì, hỏi Phạm Tuyên Từ, Phạm Tuyên Từ ương ngạnh, còn chưa mở miệng, vị Giám sát sứ liền nói tiếp: “Đều do lỗi của ta, cách đây khá lâu, ta có cưới thêm một nàng thiếp, đầu thế ngờ rằng, nàng lại có họ hàng với Tuyên Từ, nàng nói với Tuyên Từ rằng ở đây ta không đối tốt với nàng. Vì vậy Tuyên Từ đã tìm đến tận cửa.”

Phạm Tuyên Từ không phản bác lại, Đồ Nguyên đã đoán được có lẽ mọi chuyện cũng gần như những gì lão nói. Hắn còn tưởng có chuyện lớn gì xảy ra, không ngờ lại là như vậy, chẳng qua, có lẽ một phần vì Tuyên Từ đã không ưa vị này từ lâu, nếu không thì cũng không cần vì chuyện ... nhỏ như vậy mà trực tiếp đuổi lên tận Sơn Thủy Tông.

Cũng không phải chuyện lớn lao gì, đó là việc gia đình nhà người ta, nói đi cũng phải nói lại, Đồ Nguyên trông lão tuổi đã cao vậy rồi, lại vẫn còn cưới vợ bé, bèn nói rằng: “Nhân sinh khổ mà ngắn ngủi, phong cảnh khắp thiên hạ lại khó diễn tả thành lời, đầu phải chỉ có yêu đương luyện ái mới đem lại vui vẻ.”

“Cũng chính vì phong cảnh thiên hạ phong phú, xem bao nhiêu cho đủ, không bằng theo đuổi một thứ.” Vị Giám sát sứ cẩn thận trả lời.

Đồ Nguyên nghe vậy, ngược lại cũng thấy có đạo lý, gật đầu nói ra: “Lại nói quá xa, thực tình mấy năm nay, đều nhờ đạo hữu và Sơn Thủy Tông thủ hộ, mọi người nơi đây mới có thể bình an, công lao của Sơn Thủy Tông há có thể bỏ qua.”

“Ha ha, không dám, đây là nghĩa vụ, nếu Sơn Thủy Tông đã ở đây, tất nhiên là phải thủ hộ địa phương nơi này.”

Đột nhiên, Đồ Nguyên nhìn về phía ngoài cổng Sơn Thủy Tông, trên bầu trời có một đạo linh quang vòng qua rồi hạ xuống, sau đó có thanh âm hô lớn: “Vương tông, kẻ địch của Sơn Thủy Tông các ngươi còn ở đây sao?”

Lời vừa dứt, một đạo linh quang tan biến ở cửa đại điện, một vị đại hán chợt mất đứng nơi đó, tay cầm một thanh đại chùy.

Trong giây lát, đại điện lạng ngắt như tờ, mọi ánh mắt đổ dồn về phía Đồ Nguyên, ngoại trừ vị đại hán đứng ngoài cửa kia, người của Sơn Thủy Tông đều mang vẻ mặt lo lắng, nhưng là cũng có người hưng phấn.

Một vị đệ tử đứng ra nói: “Tôn giả, kẻ địch chính là hắn.”

Đó chính là vị đệ tử được phái đi mời Độc Nhãn Tôn Giả, y như cảm thấy vừa lập được công lớn, chỉ vào Đồ Nguyên, Độc Nhãn Tôn Giả cũng không quản, ngay lập tức hét lớn: “Đan dược thiếu một viên cũng không được.”

Tiện tay vung chùy, trong nháy mắt thanh đại chùy biến to khổng lồ, gần như chiếm trọn cả tòa đại điện, nhưng mà Đồ Nguyên chỉ lật tay, nắm lấy một thanh Như Ý, vung về phía trước, một chùm ánh sáng hiển hóa, như cô đọng thành mây, hình dáng lơ mơ như một thanh Như Ý, dù chỉ là ảo ảnh không phải thực chất, nhưng mà cũng vô cùng lớn, chặn lại cả thanh cự chùy.

Vị độc nhãn đại hán kia trợn trừng con mắt to trên trán, linh lực vận chuyển, không ngờ trong một lúc lại không thể nào lấn át được ảo ảnh thanh Như Ý,

bỗng thấy một ánh sáng lóe lên trong mắt y, một tia sáng vàng chói từ con mắt duy nhất đó bắn ra cực nhanh, nhưng tay phải Đồ Nguyên cũng giơ lên, một đám mây máu bao phủ, chặn lại tia sáng, tia sáng xuyên qua mây máu, lòng bàn tay Đồ Nguyên chợt đau xót, tia sáng đã bắn trúng vào bàn tay hắn.

Chẳng qua, dù bắn trúng lòng bàn tay nhưng cũng không thể nào xuyên thủng, tay này của hắn không chỉ ngưng khắc pháp phù, mà còn có một cây Huyết vân ma kỳ trong đó.

Đồ Nguyên há miệng phun ra, một tia sáng đỏ ngầu lao ra như chớp, vị độc nhân cự nhân sợ hãi hét lớn, lăn một vòng tại chỗ, hóa thành một con gió cuốn ra phía ngoài đại điện, trong nháy mắt đã biến mất.

Đồ Nguyên cũng không có ý định giết y, nếu thật sự muốn giết, ngay vừa rồi Động Uyên Trâm hoàn toàn làm được, cho dù giết không được cũng phải trọng thương.

Đấu pháp trong ngăn gối, cũng khiến tông chủ Sơn Thủy Tông cảm thấy may mắn vì đã không định quyết tử đến cùng với Đồ Nguyên. Y tròn mắt, quay về phía vị đệ tử đi báo tin nói: “Còn không mau nhận sai với Đồ chân nhân, ai cho ngươi tự ý đi mời kẻ nào. Đồ chân nhân là ai? Chân nhân là tu giả chân chính, sao có thể đánh đồng với những kẻ tà tu kia.”

Vừa mừng chửi đệ tử này, vừa sợ Đồ Nguyên, vị đệ tử kia cũng là tinh ý, nghe thấy lời sư phụ liền hiểu vấn đề, quỳ rạp đầu gối xuống trước mặt Đồ Nguyên, nói lớn: “Đều do ta bị ma sai quỷ khiến, mới làm ra chủ ý này, mong rằng chân nhân ngài đại đức đại lượng, không nên làm khó Sơn Thủy Tông, muốn chém muốn giết, nhằm vào ta là được.”

Phạm Tuyên Từ trừng hai mắt, người khác cũng đang nhìn Đồ Nguyên, Đồ Nguyên tất nhiên cũng biết bọn họ đang diễn, điều này không khó nhận ra, dù sao, hắn cũng không định xử lý gì, là một tu sĩ ở môn phái người khác, chèn ép người một môn phái phải cảm như hèn, ép đệ tử người khác quỳ xuống đã rất quá phận. Nếu sau này bản thân thành lập môn phái, tuyệt đối không cho phép chuyện như này xảy ra.

Hắn nghĩ, một người chết, rất đơn giản, giết một người dễ, nhưng ép một người mất hết sự tự tôn, thực sự là không cần phải như vậy, tay hắn phát lên, linh khí nổi lên nâng vị đệ tử kia, nói ra: “Không cần như vậy, ta với Sơn Thủy Tông của người cũng không có thù oán gì. Chỉ là chút hiểu lầm mà thôi, cũng may Tuyên Từ còn chưa bị thương gì. Như vậy chúng ta xin cáo từ.”

Đồ Nguyên tin chắc, tuy nhìn bọn họ vô cùng cung kính, nhưng thật ra vẫn mong hắn nhanh chóng rời đi.

Hắn cũng không phải loại người thích thể hiện uy thế, vì vậy liền đứng dậy mang Phạm Tuyên Từ rời đi, người Sơn Thủy Tông đều nhìn Đồ Nguyên cùng đệ tử rời khỏi, đến khi bọn họ thấy Đồ Nguyên xuống đến chân núi thì, từ lòng đất có một vị đại hán nhô đầu ra nhìn bọn họ, hai mắt tăm tối vô thần.

Trong giây lát đó, tông chủ Sơn Thủy Tông như rơi vào hầm băng, toàn thân lạnh ngắt.

Hóa ra, tên thi mị kia vẫn luôn ở đây, khoảng cách gần như vậy, nhưng bản thân y lại không hề cảm nhận được, cảm pháp hộ sơn cũng không có cách nào ngăn trở được nó.

Thi mị chỉ nhô đầu ra nhìn thoáng qua, sau đó lại chìm vào lòng đất, phẳng phất như chưa từng xuất hiện.

Đồ Nguyên cùng Phạm Tuyên Từ trở về trấn, dọc đường cũng biết thêm được cha mẹ nàng đã sớm quy tiên, Phạm Tuyên Từ đưa Đồ Nguyên đến mộ phần cha mẹ nàng cúng tế một lần.

Nhìn hai tòa phần mộ, Đồ Nguyên đột nhiên cảm thấy thốn thức, sinh mệnh sao mà yếu đuối, lại có khi ngoan cường đến khó ngờ. Nhớ năm đó, bản thân đi khi qua nơi đây thì, trông bọn họ tuổi tác chừng đó, trai đỉnh lực tráng, cũng không biết ngày bản thân hắn gần đất xa trời liệu sẽ là lúc nào.

Hiện tại thì chỉ thấy mình tuổi trẻ sung mãn, liệu có hay không đến lúc nào đó bản thân già yếu, đi không được, nhúc nhích không được, ăn cũng chẳng xong, chỉ có thể chứng kiến những người trẻ tuổi nhón nháo, khi đó thì thế nào chứ.

Đồ Nguyên nhắm mắt lại, tưởng tượng thân thể mình đã héo rũ, thành một khúc gỗ không sinh mạng, nhưng mà hắn lại chưa chết, hắn thấy thân thể chính mình đứng đó trước mộ phần, hắn cảm giác thiên địa này thật ảm áp, cảm nhận thiên địa này thật rõ ràng, trước đó nhìn thiên địa này sao mà giống nhìn cách một tầng hơi sương, hoặc như cách một tầng gương nhìn trông thế giới, hiện tại mới là cảm thụ chân chân thực thực cái thế giới này.

Đây là Thần Anh cảnh giới sao?

Phạm Tuyên Từ thấy đỉnh đầu sư phụ có một nguồn sáng nhỏ như hình người, lại giống như đứa bé mới ra đời, vô cùng nhỏ, không quá rõ ràng, nhưng ánh sáng vàng chói, vô cùng thuần khiết.

Nàng biết, đây coi như là sư phụ lột xác, hóa sinh Thần Anh, tu vi nâng cao một bước, nàng vui mừng vô cùng, nhưng không dám lên tiếng, sợ kinh động đến sư phụ.

Qua một hồi lâu, Thần Anh của Đồ Nguyên mới trở lại trong thân thể, hắn lo bản thân vì lưu luyện cảm giác Thần Anh xuất khiếu, cái cảm giác tự do không gì sánh được này, ngược lại có thể tổn thương Thần Anh, vì Thần Anh mới sinh không thể rời thân thể quá lâu.

Ngoảnh đi ngoảnh lại, hình ảnh năm đó vừa tới nơi này, vẫn còn ngay trước mắt, cũng chỉ chớp mắt lại qua, bản thân đã đạt tu vi Thần Anh.

Các loại thủ đoạn huyền diệu của Thần Anh tu sĩ, Đan đạo tu sĩ không có cách nào so sánh cùng.

Hắn mang theo Phạm Tuyên Từ ly khai thôn trấn này, Phạm Tuyên Từ cũng không có nhiều lưu luyến đối với nơi đây, những năm tháng sau này, nàng cũng chỉ trở lại hai lần mà thôi, một lần là qua đường, một lần là mang theo một người đệ tử rời đi từ đây, từ sau cũng không còn trở lại nữa, nhưng thực ra vị đệ tử được nàng thu nhận kia lại thường hay trở về.

Nhưng mà, vị đệ tử của nàng khi trở lại, cũng không phải giống như hiện tại, sư phụ và sư tổ còn chưa hề có tiếng tăm gì, mà là mang danh Thượng Thanh tiên tử trở về, khiến cho đệ tử trẻ tuổi các phái nhao nhao theo đuổi.

Đồ Nguyên cùng Phạm Tuyên Từ đi xuôi về phía nam, thẳng hướng Âm Hồn Cốc, khi ngang qua Tứ Thủy Thành trước kia, nơi đó dân cư đã tụ tập đông đúc, năm đó tòa thành nhỏ trải qua kinh biến, đã trùng tu lại một lần, tuy không thay đổi nhiều, cũng coi như mới mẻ, ngoài thành vẫn có một tòa Bạch Đầu Quan, hắn đi tới trước quan thì thấy người, nhận ra trong quan không chỉ đã trùng tu, mà bên trong còn có người.

Không nhận được liên tiếp về phía trước quan, nhìn vào phía trong.

Thấy được không ít nam nam nữ nữ đồng tử (bé trai bé gái) đang bận rộn sự việc.

"Có phải Đạo trưởng muốn bái phỏng gia sư?" Đột nhiên có một nữ đồng hỏi.

Đồ Nguyên hỏi: "Sư phụ ngươi là ai?"

"Tục danh gia sư đệ tử không dám gọi, nhưng mà, bằng hữu của gia sư đều gọi gia sư là Dao Tiên Từ."

Nữ đồng tuy tuổi không lớn lắm, nhưng giọng điệu lại rất có vẻ chín chắn.

"Dao Tiên Từ?" Đồ Nguyên lẩm nhẩm cái tên này, nhũn mảy.

"Hôm nay là ngày sinh của gia sư, có cử hành thọ yến, bằng hữu của gia sư đều sẽ tới, nếu như đạo trưởng không có việc bận, không bằng ở lại uống chén rượu mừng, gia sư thích nhất kết giao bằng hữu."

Nữ đồng nói ra.

"Hào, vậy gặp sư phụ Dao Tiên Từ ngươi xem một chút."

Đồ Nguyên theo nữ đồng đi vào trong quan, phát hiện dáng dấp đạo quan này và năm đó không ngờ giống nhau như đúc, không hề có chút khác biệt, lập tức liền hỏi nữ đồng kia: "Ta nghe nói năm đó Bạch Đầu Quan này đã từng bị phá hủy, bây giờ trùng tu không gọi lại giống hệt trước đây?"

Nữ đồng trả lời: "Đạo trưởng chắc là quay trở lại chốn cũ a, nếu không cũng sẽ không biết Bạch Đầu Quan này từng bị phá hủy, gia sư nói, nơi này có cảm giác quen thuộc, cho nên, trùng tu như lúc ban đầu, không được thay đổi một chút nào, một lần sửa tòa đạo quan này đã qua mấy năm, mỗi lần sửa một chút đều do gia sư nghĩ xem sửa thế nào."

Trong lòng Đồ Nguyên cảm xúc ngổn ngang, hắn nghĩ tới một người, lập tức liền hỏi: "Sư phụ của ngươi có phải gọi là Diêu Dao?"

Nữ đồng kia kinh ngạc nhìn Đồ Nguyên, sau đó cười nói: "Đó không phải tục danh của gia sư."

"Nếu không là gì?"

"Không thể nói." Nữ đồng nói rằng.

Đi thẳng vào nội điện, phát hiện bên trong đã sắp xếp không ít bàn nhỏ, trên bàn đã dọn sẵn linh quả và rượu.

Đột nhiên, nữ đồng nói: "Ta nghe nói, ngày hôm nay có một vị chân nhân sẽ cầu hôn sư phụ, không biết là thật hay giả."

Đồ Nguyên vừa nghe, sắc mặt có chút không tốt, hỏi lại: "Ngươi nghe ai nói."

"Tất cả mọi người truyền miệng như thế."

"Sư phụ ngươi biết không?"

"Biết a."

"Vậy sư phụ ngươi đâu?"

"Sư phụ đi nơi nào đó, nàng nói chỗ đó chắc là khi nàng tu vi thấp đã từng cùng người khác tranh đấu, thi thoảng cách một đoạn thời gian gia sư đều sẽ đến đó nhìn một lần."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 6 - Chương 44: Độc chiếm ngôi trong Quan

Đồ Nguyên chợt nghĩ tới ngọn núi phía tây, khi đó hắn cùng Diêu Dao hai người đại chiến với Thần lữ yêu, tuy nói muốn chém giết Thần lữ yêu cũng không khó, nhưng lúc đó Diêu Dao lại muốn thu phục nó, sau lại gặp phải người của Liên Vân trại, xảy ra xung đột, mọi chuyện lúc bấy giờ thực sự nguy hiểm.

Hắn ra khỏi Bạch Đầu Quan, sau đó đi tới ngọn núi phía tây, muốn xem xem đó có phải là Diêu Dao hay không. Khi hắn tới nơi, lại không thấy ai, nhưng mà hắn cũng đứng đó thật lâu, đứng là ở đây thường xuyên có người đến, vết tích vẫn còn đó.

Hắn cảm nhận trong không gian vẫn còn lưu lại mùi thơm thoang thoang, đoán rằng vừa có một nữ nhân ở chỗ này, lại nghĩ đến mình đi từ Bạch Đầu Quan tới đây, vậy mà không chạm mặt, có thể thấy được tu vi người này tuyệt không thua kém mình.

Hắn không vội quay về Bạch Đầu Quan, tiếp tục đi tới đỉnh núi, trên đường gặp một con tiểu yêu, nó nhìn thấy Đồ Nguyên, bốn chân liền run rẩy, phủ phục sát mặt đất, không dám động dấy.

Đứng trên đỉnh núi, đưa mắt nhìn bốn phía, trong trí nhớ của hắn, vùng này so với năm đó đã không còn như vậy, năm đó ở đây núi non trùng điệp, sương mù mịt mờ quanh năm, hiện tại tuy không khác nhiều, nhưng lại có thêm nhiều nhân khẩu, không khí thêm một phần náo nhiệt, thiếu một phần yên lặng.

Cũng bởi Khổng Tước vương quốc muốn khai phá vùng này, đưa vùng này vào bản đồ lãnh thổ Khổng Tước vương quốc.

Cảnh khác, người khác, cho dù địa hình vẫn chưa biến đổi bao nhiêu, thế nhưng đã không còn là Tứ Thủy trong lòng hắn.

Lại quay trở về Bạch Đầu Quan, lúc này, ở đây đã có tiếng người ồn ào, hắn vừa xuất hiện, vị nữ đồng kia lập tức tiếp đón, mời đến vào trong.

Xa Bi thì mị đã sớm ẩn vào lòng đất, không có người nhận ra. Hắn và Phạm Tuyên Từ hai người vào trong quan, tiến vào ngồi với đám tu sĩ xa lạ chỗ kia.

Hắn muốn tìm vị trí để ngồi, vị nữ đồng khó khăn nói ra: "Đạo trưởng, những vị trí này đã an bài cho người khác. Ngài không thể ngồi bên này."

"Vậy sao, như vậy ta phải ngồi đâu?"

"Chỗ đó." Nữ đạo đồng chỉ tay về phía bên cạnh ghế chủ tọa. Đó là chỗ cao nhất và cũng gần nhất với chủ tọa, mà bên cạnh cũng còn một ghế khác, vừa hợp cho Phạm Tuyên Từ ngồi.

Đồ Nguyên cười cười, nói: "Rất tốt."

Hắn đi một mạch xuyên qua đám người, thẳng đến bên cạnh ghế chủ tọa rồi ngồi xuống, Phạm Tuyên Từ cũng ngồi xuống ngay phía sau hắn, hắn vừa ngồi vào chỗ này, lập tức khiến mọi người nhìn tới. Đối với đám người đang ngồi quanh đây, Đồ Nguyên là một kẻ xa lạ, bọn họ chưa từng gặp Đồ Nguyên, thế nhưng hắn lại có thể ngồi vào vị trí mọi người muốn ngồi mà lại không thể ngồi.

"Rầm..."

Đột nhiên có người vỗ bàn một cái, giận dữ quát hỏi: "Kẻ bé nhỏ kia, ngươi dựa vào cái gì dám ngồi chỗ đó, mau mau đi xuống, bản vương còn có thể cho ngươi ra về lành lặn, bằng không, ngươi phải ăn của ta một cước."

"A... Quá thô lỗ rồi. Phải học nhũ nhận, xem đám nhân loại kia kia, có ý gì muốn nói thì phải giấu đi. Hơn nữa, cũng không cần hùng hổ dọa người như vậy, nhìn ta mà xem." Trong đám yêu có một vị đứng lên nói, quay về phía Đồ Nguyên nói tiếp: "Vị trí đó của ngươi, rất nhiều người đều muốn ngồi, nhưng mà cũng không có ai đi ngồi, ngươi biết tại sao không?"

Đồ Nguyên đương nhiên không trả lời, hắn không quan tâm, dùng một câu truyền miệng kiếp trước là, xin lỗi phải nói thẳng, không ai đủ năng lực tự nhiên không ai dám ngồi chỗ này, các ngươi nói, ta không muốn nghe, lại càng không cần phải trả lời.

Nhưng mà, Phạm Tuyên Từ thân là đệ tử, lại làm được rất tốt, khi Đồ Nguyên thấy không cần nói chuyện, nằng đứng ra tiếp lời.

"A, vì sao? Nói nghe chút đi."

Từ lúc Phạm Tuyên Từ thấy sư phụ kết hóa Thần anh, tự dung cảm thấy có chỗ dựa vô cùng vững chắc, hành tẩu thiên hạ, cũng có nhiều phần bản sự, cho dù nằng thấy những kẻ ngồi quanh đây không một ai có ý tốt, phần lớn lại càng không phải nhân loại, nhưng nằng tuyệt đối không sợ.

"Ngày hôm nay Dao Tiên Từ tổ chức yến tiệc đãi khách, các ngươi biết tại sao không?"

"Vì sao?"

"Đương nhiên là vì chọn lựa vị hôn phu."

Phạm Tuyên Từ vô cùng kinh ngạc, thực ra nàng cũng đang đoán vị Dao Tiên Từ ở đây có hay không phải là vị Diêu Dao từng gặp tại U Giới Sơn, nhưng mà, vị Diêu Dao kia rõ ràng có quan hệ với sư phụ không hề đơn giản, mặt khách, với tu vi cảnh giới và tầm mắt nàng ta, sao có thể để ý đám chút chút này.”

Thấy được vẻ mặt kinh ngạc không chỉ của Phạm Tuyên Từ, mà đến sắc mặt Đồ Nguyên cũng không tốt hơn, bọn họ cười phá lên, nói tiếp: “Người đã ngồi vị trí đó, vậy thì tất nhiên phải tiếp nhận khiêu chiến của chúng ta.”

Bàn có có rượu trà, có linh quả, Đồ Nguyên tự rót cho mình một chén rượu, đưa lên, dùng ngay sát mũi thưởng thức rượu thơm, cũng không có ý uống nó.

Hắn nhắm mắt lại, gò má nhìn qua có chút lạnh lùng nghiêm nghị, mi tâm giữa trán có một đạo ấn ký hình trăng khuyết, khiến hắn có vẻ vô cùng thần bí, pháp bảo nhàn nhạt sắc xanh, nhẹ nhẹ pháp phối, riêng mình ngồi nơi đó, đám bọn họ đột nhiên cảm nhận được trên thân hắn tỏa ra khí thế không như trước, tiếng cười không tự chủ được cũng nhỏ dần, sau đó im bật

Phạm Tuyên Từ lột vỏ quả trên bàn mà nàng cũng chẳng biết tên, bắt đầu ăn, cắn một miếng, nói một câu: “Chúng ta a, chẳng qua tới nơi này ăn một bữa cơm, đi ngang qua đây, xung quanh cũng không có điểm nào dừng chân, chợt thấy nơi đây nhiều người, liền muốn vào ăn chút gì đó, không ngờ tới nữ đạo đồng kia đưa chúng ta vào đây.”

Tất cả đương nhiên sẽ không tin lời của nàng, khí tức Đồ Nguyên hiển lộ ra có chút bá đạo, một đám dù thấy kinh hãi, nhưng mà cũng không chịu thần phục, trong góc tối âm u có một con độc xà trườn trên mặt đất tiến về phía Đồ.

Đồ Nguyên giống như không phát hiện, kẻ thi triển pháp thuật kia cười nhạt, khi độc xà trườn tới bên cạnh Đồ Nguyên thì, dần dần trở nên mờ nhạt, như bóng ma dưới ánh mặt trời, còn chưa kịp chạm đến Đồ Nguyên, độc xà đã tan biến trong vô hình.

Người nọ gương mặt ngạc nhiên, hắn không rõ vì sao.

Một người khác đột nhiên nhỏ xuống một sợi tóc trên đầu, sau đó đưa vào miệng ngậm lại, rồi nhẹ nhàng thổi ra, sợi tóc như chìm lặn vào hư vô.

Đây là thuật Tóc Ma Đoạt Hồn, chỉ cần sợi tóc này trong lúc thần không biết quỷ không hay rơi xuống đầu đối phương, sau đó đâm vào đầu của kẻ đó, biến thành vô số sợi tóc trên đầu, như vậy kẻ đó sẽ bị người thi triển pháp thuật khống chế được.

Một sợi tóc kia khinh khinh phiêu phiêu, so với độc xà trước đó càng khó phát hiện, hầu như đã hòa vào không gian. Mắt thấy sợi tóc sắp sửa rơi trên đầu Đồ Nguyên, khóe miệng y lộ ra vẻ cười đắc ý, y đã tưởng tượng từ nay về sau người này sẽ bị y khống chế, trở thành nô bộc, càng tỏ ra đắc ý, gần như muốn cười thành tiếng.

Chỉ là ngay lúc thấy sợi tóc hắn phải rơi trên đầu Đồ Nguyên thì, sợi tóc đột nhiên bốc cháy, không thể rõ vì sao.

Đồ Nguyên vẫn ngồi nơi đó nhắm mắt lại, thưởng thức mùi rượu.

Người thi pháp ngạc nhiên, những người khác tại đây, bọn họ tất nhiên đều thử thi pháp dò xét hắn, lại phát hiện ra không làm gì được Đồ Nguyên, ánh mắt nhanh chóng trao đổi.

Đột nhiên có một người trực tiếp tế xuất một món pháp bảo.

Pháp bảo là thanh đỉnh ba sắc loáng. Khi hắn tế xuất đỉnh ba thì những người khác cũng nhao nhao tế xuất pháp bảo, hoặc là phun ra từ trong miệng, hoặc là lấy ra từ trong túi, có người lại còn lấy ra từ trong mắt.

Những pháp bảo này hóa thành một màn ánh sáng lao về phía Đồ Nguyên, một đám linh quang, cho dù tu vi cao hơn nữa cũng không kịp trở tay, đây là ý nghĩ của bọn họ, người thứ nhất tế xuất pháp bảo hết lớn. Y đoán không sai, chỉ cần y tế xuất pháp bảo đầu tiên, mọi người nhất định sẽ theo sau tế xuất pháp bảo.

Y tin tưởng, cho dù người kia cường đại hơn nữa, trong tình huống bất chợt, nhiều người tế xuất pháp bảo đánh ra như vậy, hắn không cách nào phòng thủ được, chỉ cần có một món pháp bảo đánh trúng, y tin chắc, với sự thâm độc của đám người này, người nọ tuyệt đối sẽ thiệt thòi lớn.

Nhưng mà, y phải thất vọng rồi, không riêng gì y, tất cả mọi người thất vọng rồi, không những thất vọng, mà còn sợ. Bọn họ chỉ thấy người nọ ngồi ở chỗ kia nâng tay về phía trước rồi nắm lại, một đám pháp bảo hợp thành màn ánh sáng thực sự bị hắn chộp vào tay, từng cái từng cái, đều bày ở trên bàn, đạo thương kiếm côn ấn... một đồng tụ lại nơi đó.

Lúc này, mọi người nhìn Đồ Nguyên với ánh mắt kinh hãi, lúc trước thi pháp chỉ là thử, để cho bọn họ không có một trực quan nhận thức, hơn nữa bọn họ cũng cảm giác mình không có tận lực, hoặc cũng có thể pháp thuật bị khắc chế, thế nhưng hiện tại pháp bảo rơi rụng, trực tiếp bị người nọ nắm lấy, hơn nữa khi bị nắm bắt rồi, ngay cả câu thông với pháp bảo cũng không được, trực tiếp bị phong ấn.

Đồ Nguyên ngửa đầu một cái, uống chén rượu này giờ hắn thưởng thức, như là hắn vẫn chờ mọi người động thủ, rốt cục đã chờ xong, cho nên hắn uống.

Đúng lúc này, một làn gió lạnh thổi vào, một mảnh hắc vụ, trong hắc vụ phảng phất có ngựa hí người la, như một đạo quân đang tiến đến, mà không phải là một người.

"Âm sơn quỷ vương tới."

Có người thấp giọng nói nhỏ, giọng điệu mang theo vài phần hưng phấn, sau đó nhìn Đồ Nguyên với ánh mắt như có chút hà hê. Tựa hồ muốn nói, cho người ngồi chỗ đó, cho người thị uy với chúng ta, người có thể đánh bại người đã tới.

Theo một mảnh âm phong quý vụ cuốn vào trong quan, một âm hồn mặc y phục đen xuất hiện, đám hắc vụ đều thu lại tiến vào trong y phục, phân không rõ y phục là do hắc vụ biến thành hay hắc vụ do y phục hóa ra nữa.

Đây là một người nhìn trông vô cùng trẻ tuổi, mặt gầy thon gọn thư sinh, sắc mặt lạnh lùng, đôi mắt lại tràn đầy ma tính, y nhìn Đồ Nguyên, đánh giá một phen, sau đó nói: "Ta cho phép người được đi ra Bạch Thủ Quan, nhưng sống hay không thì phải dựa vào bản lĩnh của người."

Đồ Nguyên cười cười, tuy rằng hắn không biết ngày hôm nay rốt cuộc Diêu Dao có ở trong Bạch Thủ Quan này hay không, thế nhưng nếu mình ngồi ở vị trí này, uống xong rượu, trước khi ăn no tận hưởng sẽ không rời đi.

"Nhưng ta không có ý định đi." Đồ Nguyên nói rằng.

"Không đi cũng có thể, nhưng vị trí đó không dành cho sinh linh còn sống ngồi."

"Nhưng ta là sống."

"Người lập tức sẽ phải chết."

Âm son quý vương cười lạnh, đột nhiên há mồm phun ra, một đám sương đen từ miệng y trào ra, như là y khiến cho cả đầu lưỡi, cùng với lục phủ ngũ tạng bên trong đều phun ra, một mảng sương đen kia lao về phía Đồ Nguyên, trên không trung tụ lại thành hình như cái bát, ụp xuống bao trùm Đồ Nguyên.

"Phệ hồn ma công."

Trong quan có người biết đến là lên, bọn họ sợ, thế nhưng Đồ Nguyên cũng không sợ, trong quan hoàn toàn âm u, đột nhiên một đạo thanh quang sáng lên.

Thanh quang mềm mại mà nhanh chóng xẹt qua hư không, đâm vào trong cái bát không lồ kia.

Trong thoáng chốc, mọi người tựa hồ cũng nghe được một tiếng gào thét khỏ, giống như có người há miệng muốn ăn một miếng thịt ngon, ngò đầu lại cắn vào một thanh kiếm.

Chỉ thấy một mảng sương đen kia vậy mà lại trực tiếp quay ngược ra Bạch Thủ Quan, cứ thế đi ra, căn bản không hề quay đầu lại, không dám chút dừng lại.

Hắn vậy mà cứ như vậy đi.

Làm sao có thể như thế mà đi.

Tại sao thế được.

Lúc này, mọi người nhìn Đồ Nguyên với ánh mắt không còn là kinh hãi, mà là một loại bất khả tư nghị, là một loại không có khả năng, đã vượt ra khỏi bọn họ phạm vi hiểu biết, đối với bọn hắn mà nói, âm son quý vương, đây chính là một trong những người mạnh nhất vùng này, ngay cả y còn không thể đánh quá một chiêu, vậy còn ai có thể.

Còn Khiếu Nguyệt Thiên Quân thì sao?

Có người nghĩ tới Khiếu Nguyệt Thiên Quân, ngoài quan liền vang lên một tiếng gầm gừ, rồi một tiếng rít gào vang lên, theo đó, một con thanh lang trực tiếp vọt vào, vừa mới xuất hiện trước cửa Bạch Thủ Quan, vò một cái như xuyên qua hư không cách xa ngàn dặm, mới chỉ mượn lực nhẹ một cái, đã nhảy đến trước mặt Đồ Nguyên.

Mọi người lại thấy Đồ Nguyên chỉ vung Thất Bảo Như Ý, đối với bọn họ mà nói, động tác của Đồ Nguyên vô cùng giản đơn, không có chút huyền ảo, cứ như vậy chém ra, quanh thân Như Ý tỏa ra ánh sáng chói mắt, sau đó đánh thẳng về phía trên đầu con sói kia.

Thanh lang vừa mới xuất hiện trước cửa Bạch Thủ Quan một chút, sau đó liền nhảy vào hư không biến mất, thế nhưng Thất Bảo Như Ý trong tay Đồ Nguyên đánh về phía trước, vừa vặn đứng vị trí, thanh lang hiện ra, đánh thẳng vào trán nó.

Bị Thất Bảo Như Ý đánh trúng, thanh lang trực tiếp biến mất, lông sói tán loạn trong không trung, kèm theo một tiếng sói tru đau đớn.

Mọi người đã chẳng biết nói cái gì, bọn họ không cách nào tiếp thu, trong lòng mình hai vị cường giả, giao thủ với một người tự dung xuất hiện một cách kỳ lạ, lại không chống đỡ nổi quá một chiêu.

Hơn nữa đều bại dưới một thanh Như Ý nhìn qua không chẳng có tí huyền diệu nào.

Bọn họ nhìn thanh Như Ý xen lẫn sự sợ hãi, lại ẩn giấu một tia khao khát.

Đột nhiên, trước Bạch Đầu Quan xuất hiện hai người, một thanh niên mặc y phục xanh, nhác trông cao to rắn rỏi, một vị khác mặc pháp bào đen, nhìn qua thanh mảnh mà nghiêm nghị lạnh lùng.

Bọn họ chính là Âm Sơn Quý Vương và Khiếu Nguyệt Thiên Quân vừa mới thua dưới tay Đồ Nguyên.

Ánh mắt hai người nhìn Đồ Nguyên không có chút hảo cảm, nhưng lại đều vô cùng kiêng kỵ, tuy nói vừa rồi hai người họ không toàn lực xuất thủ, nhưng ít ra phải tám phần thực lực, nhưng dưới thanh Như Ý của Đồ Nguyên, căn bản là không chống nổi một kích, điều đó khiến bọn họ sợ.

Lúc này, trong quan truyền đến một hồi tiếng chuông.

Theo đó một giọng nói vang lên mang theo ba phần vui, bảy phần giận: "Thế nào, đánh nhau tốt đẹp như vậy, thiếp thân chuẩn bị tiệc rượu thịnh soạn như vậy, thế nào lại đều không ăn, đến đến, mọi người ngồi xuống."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 6 - Chương 45: Người trên giường trùg

Theo thanh âm mà đến đi tới một nữ tử, một thân mặc tử ngọc pháp bào.

Khi Đồ Nguyên thấy nữ tử này thì, gương mặt khiếp sợ, những năm này việc có thể khiến hấn khiếp sợ đã không còn nhiều lắm, cho dù là có một tòa thành nữa tương tự với Tử Thành - thần vực chi thành phủ xuống cũng không đủ làm cho hấn khiếp sợ. Nhưng khi hấn nhìn thấy nữ tử này là lúc, chấn kinh rồi, bởi vì nàng và Diêu Dao trông giống nhau như đúc, thế nhưng Đồ Nguyên có thể xác định, nàng tuyệt đối không phải là Diêu Dao.

Tuy rằng giống nhau như đúc, nhưng khí tức trên người so với Diêu Dao hoàn toàn bất đồng.

Diêu Dao trên người có một loại thần bí linh động, mà trên người của nàng thì có thêm chút khí tức yêu dị.

Nàng nhìn Đồ Nguyên, cũng không có phản ứng gì đặc biệt, mà là nói rằng: "Ta nghe nói có một vị cổ nhân đến, cho nên liền để nữ đồng tử cho ngơoi vị cổ nhân này ngồi trên thủ tọa, không nghĩ tới ngơoi đạo pháp cao thâm như vậy."

Đồ Nguyên ngồi ở chỗ kia không hề phản ứng, chỉ nhìn nàng chăm chăm, hấn muốn nhìn thấu nữ tử này đến tận cùng là cái gì. Phạm Tuyên Tử cũng ở đó nhìn, nàng từng gặp qua Diêu Dao, xem nữ tử trước mặt, nàng cũng biết được không có khả năng, trên đời sao có thể có người giống hệt nhau.

Mà đứng ở cửa, hai vị Âm Sơn Quý Vương và Khiếu Nguyệt Thiên Quân nhìn nữ tử đi ra, sắc mặt lại càng khó coi.

"Dao Cơ, người này là ai vậy?"

"Người này, ta cũng không biết, thế nhưng nghe khẩu khí của hấn với vùng này rất quen thuộc, chắc hấn từng là người ở nơi này." Nàng kia nói.

Đồ Nguyên nghe Dao Cơ mở miệng nói chuyện, cũng không còn nhìn nàng chăm chăm, mà tiếp tục rót một chén rượu, sau đó uống một hơi cạn sạch. Hấn cũng không có hỏi lại, mà là đứng dậy đi ra.

Nữ tử tên Dao Cơ biến sắc, nói ra: "Ta Bạch Đầu Quan không phải là nơi ngơoi nói đến là đến, nói đi là đi."

"Âm Sơn, Khiếu Nguyệt, giết hấn."

Hai người đang canh giữ ở cửa Âm Sơn Quý Vương cùng Khiếu Nguyệt Thiên Quân sắc mặt khê biến, nhưng mà đồng thời đều nhường đường. Đứng là không dám động đến Đồ Nguyên.

"Ngơoi, hai người các ngơoi quá vô dụng, các ngơoi chẳng có chút tác dụng gì." Dao Cơ tức giận nói.

Trong đó Âm Sơn Quý Vương nói ra: "Dao Cơ. Ngơoi coi chúng ta là cái gì, là thủ hạ của ngơoi sao?"

Đồ Nguyên cũng không có ở lại nghe thêm chút gì. Trực tiếp đi ra Bạch Đầu Quan, sau đó một đường xuống núi, rồi hai thầy trò đi thẳng qua Tử thủy, tiến về phía Tử thành năm xưa, khi đi tới vùng đã từng bị khống chế bởi Long Trì Thiên Cung và Cự Linh Thần Tông, Phạm Tuyên Tử lúc này mới hỏi: "Su phụ, người này thế nào lại giống vị bằng hữu kia của ngài như vậy?"

Đồ Nguyên lắc đầu, hấn cũng không rõ ràng lắm. Thế nhưng hấn có một loại dự cảm xấu, bởi vì hấn nghĩ Diêu Dao khả năng đã xảy ra chuyện.

"Su phụ, nếu vậy làm sao bây giờ, hay đợi lát nữa chúng ta lên quay về nhìn xem thế nào?" Phạm Tuyên Tử nói.

"Không, cái này Dao Cơ nhìn qua như là không biết ta, thế nhưng nếu bây giờ lại trở về, nhất định sẽ rơi vào bẫy rập của nàng, trước đó ta đột nhiên đến, khiến cho nàng không có cách nào chuẩn bị thật tốt, hơn nữa an bài Âm Sơn Quý Vương cùng Khiếu Nguyệt Thiên Quân cũng không phải là đối thủ của ta. Cho nên vừa rồi nàng không có cách nào giữ ta ở lại."

"Vậy bây giờ trở về, nàng dựa vào cái gì giữ lại được sư phụ?" Phạm Tuyên Từ nói.

"Vi sư không rõ ràng lắm, chẳng qua, vừa mới rời khỏi đạo quan, vi sư cảm nhận được nguy hiểm, chắc chắn có người nào tới."

"Vậy chúng ta có hay nên hay không rời xa nơi này một chút?" Phạm Tuyên Từ hỏi.

"Cũng không cần." Đồ Nguyên nói rằng: "Vẫn là muốn tìm cơ hội quay trở lại một hồi, sơn môn tông đồ Ngự Thủ Tông ở nơi nào, chúng ta cũng không biết, hơn nữa, Diêu Dao cũng không nhất định đang ở Ngự Thủ Tông."

"Sư phụ, ngài nghĩ người này sẽ là ai?" Trực giác Phạm Tuyên Từ mách bảo, sư phụ biết một ít gì đó, chỉ là bản thân không biết, nhưng sư phụ nhất định biết.

"Nếu như ta không có đoán sai, có thể có quan hệ với tòa Từ Thành này. Mấy năm nay, quả thực cũng không có nghe thấy tin tức liên quan đến nàng."

Hai người vào trong Từ thành. Đúng là Từ Thành chỉ còn một mảnh phế tích, nghĩ đến một tòa từ thành từ trên trời giáng xuống, xuyên qua vô tận lời đanh sấm sét rơi xuống, uy thế như vậy, cho dù là Đồ Nguyên bây giờ hơi chút nhớ lại, vẫn thấy tràng diện đó kinh tâm động phách như vậy.

Mà bây giờ mảnh Thần thành phế tích này quanh năm có người ra vào, đều là một ít người muốn học tập thần văn trong thành.

Hắn cùng với Phạm Tuyên Từ hai người đi tới, dẫn tới không ít người chú ý, nhưng ứng với tu vi hắn hiện tại, chỉ có người sợ hãi, lúc đám bọn họ thấy hai thầy trò, trước đó xung quanh còn có tiếng nói chuyện, nhất thời yên tĩnh lại.

Đối với bọn hắn mà, trên người Đồ Nguyên thi thoảng vô tình tỏa ra một tia khí tức đều vô cùng đáng sợ. Hắn ở bên trong này dạo qua một vòng, đi tới căn phòng bản thân từng ở lại kia, gian nhà chứa phòng này cũng coi như vẫn bảo trì hoàn hảo, hắn đi tới cái ao phía sau kia, trước đó ở đây từng xích lại một con ác long, hiện tại đã không thể thấy được nó.

Hắn không biết cuối cùng nó trốn đi bằng cách nào, cũng có thể là bị người Long Trì Thiên Cung mang đi, đến nơi này, cũng chỉ là tiện đường nhìn mà thôi, con rồng này bây giờ ở đâu, hắn cũng không quan tâm.

Bọn họ ra khỏi Từ Thành, sau đó tiến đến một ngọn núi phụ cận, nói với Phạm Tuyên Từ: "Có người dùng thuật theo dõi chúng ta."

Đồ Nguyên vừa dứt lời, đột nhiên, lật bàn tay, trong lòng bàn tay xuất hiện một cây trâm, trâm gọi Động Uyên.

Ngay lúc Động Uyên Trâm xuất hiện trên tay, hắn chỉ vào hư không một cái, hư không chỗ đó giống như bị mực đổ ra loang lổ.

Đó không phải là mực, đó là bị Động Uyên Trâm trong tay Đồ Nguyên mở ra âm dương.

Ở trong Bạch Đầu Quan, trước mặt Dao Cơ trước có một đoàn ánh sáng, trong quang hoa chính là Đồ Nguyên cùng Phạm Tuyên Từ thầy trò đệ hai người, đột nhiên cùng lúc Đồ Nguyên xuất ra một cây trâm chỉ về phía hư không, trông bọn họ tựa như chỉ về phía bản thân, nháy mắt bắt đó, kia một đoàn ánh sáng như gương bị nghiền nát, hư không đột ngột mở rộng, lỗ hồng khuếch tán lan tràn đến trần của nàng. Dao Cơ biến sắc.

Ngón tay búng một cái, một điểm kim quang chui vào trong lỗ đen, trong nháy mắt lỗ đen tiêu thất, như bị lấp đầy, điểm kim quang kia cũng tan biến.

Dao Cơ cau mày, trong mắt thất tối tăm đi qua đi lại, đột nhiên nói ra: "Chuẩn bị một chút, người thù hắn không thể dễ sống, lưu lại sẽ gây họa."

"Rõ."

Trong bóng tối có người đáp trả, thanh âm trầm thấp khàn khàn, khiến người vừa nghe liền có cảm giác khủng hoảng.

Đồ Nguyên cũng thu hồi cây trâm, nói với Phạm Tuyên Từ: "Chúng ta đi."

"Đi đâu, sư phụ."

"Từ Thủy Thành."

Đồ Nguyên thực sự mang theo Phạm Tuyên Từ về trong Từ Thủy Thành, chẳng qua, lúc này đây bọn họ sử dụng pháp thuật, không hiện thân mà lên vào trong Từ Thủy Thành.

Bọn họ tìm một quán tửu lâu, sau đó đi vào, đợi cho đến buổi tối, Đồ Nguyên mới mở mắt, dừng việc tĩnh tọa, nói ra: "Vừa rồi có người dùng loại pháp thuật như Thiên thị địa thính tìm chúng ta, chẳng qua, hắn là tìm nhầm chỗ khác, ngay khi tiến vào Từ Thủy Thành, vi sư đã chuẩn bị xong."

"Hiện tại, người ở trong phòng không được ra ngoài, ta đã bày ra cấm pháp ở đây, chỉ cần người không đi ra, không ai tìm được người, vì sư đi nơi đó nhìn một lần bên trong Bạch Đầu Quan."

"Được, sư phụ, ta ở chỗ này chờ người trở về."

Đồ Nguyên gật đầu, đi về phía bức tường, chìm vào bên trong rồi biến mất.

Đồ Nguyên rời Tứ Thủy Thành, bên ngoài thành, nhìn một vùng kia do người khai khẩn ruộng đất tươi tốt, trong lòng có chút cảm khái, năm đó, toàn bộ người trong thành đều vô cùng tôn kính mình, hơn nữa khi đó, bản thân dạy bọn họ một môn đạo kinh, giúp bọn họ khai linh tuệ, thông suốt tư tưởng, đáng tiếc, Tứ thành kia phá rồi tất cả, cũng nuốt sống những người trước đó được hắn giảng dạy.

Xa Bì thì mị vẫn chìm trong đại địa, hắn đi về phía trước, chỉ bước vài bước đã ẩn vào hắc ám, vô thanh vô tức, đã xuất hiện trước Bạch Đầu Quan, trực tiếp đi vào cổng chính, đi qua từng cánh cổng.

Đồ Nguyên không muốn trốn vào từ vách tường Bạch Đầu Quan, trong đó nhất định đã bố trí cấm pháp tất cả vách tường, hắn lo trong lúc sơ suất có thể bị phát giác.

Trong quan đã vắng lặng hơn nhiều, chỉ còn đồng nam đồng nữ vẫn đang làm việc. Hắn trực tiếp tiến đến nội quan, tìm được trong Bạch Đầu Quan, một nơi có lẽ Diêu Dao từng ở đó tu hành, Đồ Nguyên dù ít khi đi vào, thế nhưng hắn biết, chỗ đó không chỉ là nơi tu hành, còn là mật thất để tế trùng, chủ yếu hắn muốn vào trong này nhìn, nếu như Bạch Đầu Quan này do Dao Cơ kia trùng tu, nếu cũng có một mật thất tế trùng ở đây, vậy nhất định cùng có dính líu liên quan đến Diêu Dao.

Vì mật thất đó là Diêu Dao và gia gia của nàng hai người tự tay tu kiến, bên trong chứa đầy cấm pháp, không chỉ linh trùng trong này vô pháp chui vào lòng đất trốn đi, người khác cũng không thể từ lòng đất tiến vào.

Đồ Nguyên xuyên người qua khe cửa, thân thể hóa mỏng như sợi chỉ, tiến vào trong tinh thất tu hành này, Đồ Nguyên bay thẳng đến xem khoảng đất giữa tinh thất, chứng kiến phù văn khắc chằng chịt trên mặt đất.

Đồ Nguyên tìm được một góc vuông phù văn dày đặc nhất, đến bên cạnh, cúi người quan sát, như thực sự có người khác khắc những phù văn này, vậy thì hắn ắt phải tìm được một vài điểm khác biệt.

Hắn phân vân nên mở ra, tiến vào mật thất xem một chút, hay là hiện tại liền rời đi. Bởi vì nếu hắn vào có thể gặp nguy hiểm, còn nếu bây giờ rời đi, muốn lần nữa đến đây sẽ không dễ dàng như vậy, hôm nay nếu không vào trong tìm hiểu một lần, chắc chắn sẽ phải hối hận.

Hắn đắn đo một lát, cuối cùng vẫn quyết định đi vào, nhưng trước đó, hắn liên lạc với Xa Bì thì mị đang ẩn trong lòng đất một phen.

Đưa tay đặt lên cấm phù, mặt đất đột ngột mở ra, hiện lộ đoạn bậc thang u ám thông thẳng xuống dưới, thân thể hắn nhoáng lên, đã biến mất khỏi lối vào.

Khi Đồ Nguyên tiến vào mật thất trong lòng đất thì, thấy một cảnh tượng làm cho hắn chấn kinh rồi, vì hắn thấy được vô số những con trùng vàng óng ánh, sau đó tít bên trong vòng vây của đám trùng tử, có một người lẳng lặng nằm ở nơi đó, chính là Diêu Dao, tuy rằng Diêu Dao và Dao Cơ tướng mạo hầu như y hệt, thế nhưng Đồ Nguyên khi mới gặp liền biết không phải, mà đến khi thấy người nằm ở nơi này, lập tức chắc chắn nàng là Diêu Dao.

Diêu Dao đang nằm trong vô số trùng tử, vô cùng quý dị, Đồ Nguyên không biết đây là nàng tự nguyện như vậy, hay còn là bị người âm toán, hoặc do bản thân xảy ra vấn đề gì, cho nên Đồ Nguyên nhìn thấy tràng cảnh này, không dám tùy tiện động vào nàng.

Nhưng dù hắn không động vào Diêu Dao, Diêu Dao lại đột nhiên mở hai mắt ra, đôi mắt lạnh băng quý nhìn chăm chăm Đồ Nguyên, cặp mắt kia giống như là ánh mắt của loài trùng, bên trong con ngươi còn ẩn giấu rất nhiều ánh mắt.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 6 - Chương 46: Hình chiếu trong tâm

Trong căn phòng, đám trùng tử vàng óng kết hợp cũng với người như thành một cái sàng, người nằm trên giường mở to đôi mắt như mắt trùng cực quý dị, đúng là khiến toàn thân Đồ Nguyên ớn lạnh.

"Diêu Dao?" Đồ Nguyên có chút chần chờ hô.

Vị kia Diêu Dao nằm trên giường trùng không trả lời, nàng cứ như vậy nhìn chăm chăm Đồ Nguyên.

Bất chợt, con ngươi màu vàng trong hai mắt tan biến, khôi phục màu đen như thường, sau đó nàng nở nụ cười, nụ cười này khiến Đồ Nguyên biết nàng chính là Diêu Dao.

"Người đi mau." Diêu Dao nhìn qua vô cùng suy yếu, thế nhưng nàng vừa thấy Đồ Nguyên liền muốn Đồ Nguyên mau chóng rời đi.

"Ta mang người đi." Đồ Nguyên nói.

"Mang không được." Diêu Dao nói ra.

"Người ngoài kia là ai?"

"Ta không biết." Diêu Dao nói: "Ta sơ suất quá, vị thần linh kia lớn dần ở trong người ta, giờ lại biến ra cái kẻ kia, ta cũng không biết là gì, người đi mau, hiện tại ta tỉnh, nàng đã biết, người đi mau."

"Không cần."

"Người không phải là đối thủ của nàng."

"Cũng chưa chắc, ta cũng muốn thử một lần." Đồ Nguyên tự tin nói.

Vừa dứt lời, nữ nhân gọi Dao Cơ xuất hiện, nàng từ trên bước xuống từng bậc từng bậc.

"Muốn thử thì thử a, rất tốt, rồi sau đó, người và nàng có thể vĩnh viễn trăm miền cùng nhau ở chỗ này được rồi." Dao Cơ nói.

"Người đến tột cùng là ai?" Đồ Nguyên hỏi.

"Ta là người như thế nào, nàng không phải là đã nói qua sao!" Dao Cơ nói.

Đồ Nguyên mất híp một cái, nói ra: "Người là Bà La thần linh trong tòa thành kia."

Dao Cơ nở nụ cười, cười có chút tà tính.

"Không sai, chính là ta, năm đó, ta chọn bốn người, quả nhiên mỗi người đều không tệ. Hiện tại, chỉ còn thiếu người." Dao Cơ có chút đắc ý nói: "Đáng tiếc, số phận an bài cho người trở lại trước mặt ta. Cho dù đã chém được ta trong người người, nhưng từ khi người tiến nhập thần thành của ta thì, trên người người đã tồn tại dấu vết của ta, người không trốn được."

"Nói khoác mà không biết ngượng, ta thật muốn nhìn người có bản lĩnh gì." Đồ Nguyên dứt lời, dẫm lên trước một bước, đại địa vang lên một âm thanh trầm thấp, vung tay thành trào về phía trước, ngón tay vừa co, huyết quang từ lòng bàn tay tràn ra, hóa thành một bàn tay máu chộp tới Dao Cơ, nhưng mà thân thể Dao Cơ lại phiêu khởi trong hư không.

Giống như là ảo ảnh vô hình, biến ảo.

Trong sóng máu cuộn cuộn, thân ảnh hư ảo kia cứ phiêu đảng như vậy, cứ như vậy một hồi, bàn tay máu cũng không làm gì được. Tay máu đột nhiên cuộn trở về, trên tay Đồ Nguyên có thêm một cây huyết kì, huyết kì lay động, một thân ảnh toàn máu từ trong lá cờ bay ra, gầm thét, chồm về phía Dao Cơ.

"Khanh khách..." Dao Cơ không ngừng phát sinh tiếng cười, trong lúc cười, nàng đột nhiên bị huyết ma bắt được. Thế nhưng Diêu Dao đang nằm trên giường trùng đột nhiên thét lên chói tai vô cùng thống khổ.

"Ha ha ha ha... Người hẳn là không biết, bản thân có thể bắt từ hay không? Trừ phi, người giết nàng." Dao Cơ đắc ý nói.

Đồ Nguyên không cho huyết ma buông tha, nhưng nhìn Dao Cơ không hề sợ hãi, mà thân thể Diêu Dao lại đang run rẩy, giống như nàng đang vô cùng đau đớn.

Đồ Nguyên không cần hỏi Diêu Dao, cũng biết nàng ta nói thật.

"Người cho là người không chết, ta sẽ không làm gì được người sao?" Đồ Nguyên nói, đột nhiên thi triển một đạo pháp quyết. Cùng lúc đó, ánh sáng hùng hực lan tỏa, miêng niệm pháp chú.

Nhưng mà, đúng lúc này. Nơi lối vào mật thất, có một người chậm rãi đi xuống.

Người nọ toàn thân áo đen, đầu tóc bạc phơ, từ từ tiến vào tầm mắt Đồ Nguyên, Đồ Nguyên nhận thức lão, lão không phải ai khác, chính là Liên Vân Tôn Giả.

Liên Vân tôn giả từng bước từng bước đi xuống, hần nhìn Dao Cơ đang bị Huyết Vân Ma Kì của Đồ Nguyên cuốn chặt, nói ra: "Người không thoát được."

Đồ Nguyên cũng không để ý đến lão, mà vẫn tiếp tục tìm cách hoàn thành đạo linh quyết kia, Liên Vân tôn giả sải bước đi xuống, đột nhiên, lão ngừng lại, trong lòng đất có một bàn tay nhô ra, tiếp đó một người từ trong lòng đất chui lên.

Đó là Xa Bi thi mị, trong mật thất này hiện đầy cấm pháp, nhưng vừa nãy Đồ Nguyên thi pháp để vào đây, đồng thời tác động khiến cho cấm pháp buông lỏng, khiến cho Xa Bi thi mị có thể tìm được đến đây, Xa Bi thi mị nhô đầu ra từ trong lòng đất, đôi mắt nó nhìn chăm chú Liên Vân Tôn Giả.

Dù cho nửa người nó vẫn còn kẹt trong lòng đất, Liên Vân Tôn Giả cũng chần chừ không dám ra tay. Như trước kia, thi mị ở trong lòng đất giống như cá

boi trong nước, nhưng lúc này nó muốn chui ra ngoài lại có vẻ chật vật.

"Thì khí thật mạnh mẽ, thảo nào dám một thân một mình tới đây." Liên Vân Tôn Giả vừa dứt lời, trong tay nhiều ra một viên hạt châu u ám, ngay khi hạt châu xuất hiện, cả mật thất chìm vào hắc ám.

Loại này u ám Đồ Nguyên từng trải qua một lần, ở Long Trì Thiên Cung, khi đó vì cướp giật tượng Bà La thần linh, lão từng tể xuất viên hạt châu u ám này, lúc đó Đồ Nguyên suýt chút nữa không thoát được, mà thần tượng còn bị đoạt mất.

Thì mị đưa Thủ cấp Dạ Xoa trong tay giờ lên, chỉ thấy Thủ cấp Dạ Xoa tỏa ra lục quang tà dị, đôi mắt như hai ngọn lửa xanh biếc bập bùng, rọi sáng không gian hắc ám này.

Đồ Nguyên không để ý đến Liên Vân Tôn Giả, lấy ra một khối linh ngọc từ trong người, ném vào đám huyết vân, hét lớn một tiếng "Phong".

Một khối linh ngọc rơi vào tay Đồ Nguyên, cũng vào lúc này, bóng tối co rút lại, Liên Vân Tôn Giả đã biến mất.

Đồ Nguyên nhìn khối linh ngọc trong tay, miếng ngọc trong treo có hư ảnh một người.

Sau đó hấn lại Diêu Dao, chỉ thấy Diêu Dao đang vô cùng suy nhược nhoen miệng cười.

"Người vừa phong ấn nàng?"

"Đúng vậy."

"Ta đã biết nàng từ đâu xuất hiện." Diêu Dao nói rằng.

"Nàng là hình chiếu của ta, tồn tại ở thế giới này, tương tự như hình chiếu của thần linh trong thần vực của họ." Diêu Dao nói rằng.

"Thế nhưng, ai cũng biết thần quốc của Bà La thần linh đã bị diệt, bản thể cũng bị chém, hơn nữa, hình chiếu sao lại giống người?" Đồ Nguyên hỏi.

"Nàng không có chết, nàng ẩn sâu trong người ta, ban đầu ta tưởng đã trăm trử được nàng, không ngờ lại bị nàng lừa, nàng ẩn sâu trong nội tâm ta, từ thần hồn của ta tạo ra một tia hình chiếu, chỉ cần ta không chết, nàng sẽ không chết. May là người không phong ấn nàng trở về thân thể của ta, nếu là như vậy, cũng chẳng khác gì thả nàng ra."

Diêu Dao hư nhược nói, nhưng trông nàng lại vô cùng cao hứng.

"Người ở nơi này mấy năm?"

"Ta không biết, cũng phải nhiều năm rồi."

"Tòa Bạch Đầu Quan này là ai xây?"

"Là ta, ta nghe người nói trước đây ta sinh hoạt ở chỗ này, cho nên mới tới đây, nơi này cũng thật xinh đẹp, vì vậy ta cho tu sửa Bạch Đầu Quan." Diêu Dao nói.

"Người không nghĩ có thể là ta lừa người à." Đồ Nguyên vừa cười vừa nói.

Nàng cũng chỉ cười, không có trả lời, Đồ Nguyên chợt cảm thấy, bây giờ nàng và Diêu Dao khi đó vô cùng giống nhau, an tĩnh, bớt đi một phần tà khí, như là toàn bộ tà ý đã bị phong ấn bên trong Dao Cơ, bây giờ đã bị phong ấn bên trong linh ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 6 - Chương 47: Chốn cũ, bấy khi

Diêu Dao ngồi dậy, trong thoáng chốc, kim trùng bay lượn khắp phòng.

Thấy nàng chỉ một ngón tay, tất cả đám kim trùng bay vòng vòng rất có trật tự quanh nàng.

Đám kim trùng này vốn là do nàng huấn luyện, tất nhiên sẽ bị nàng điều khiển. Đồ Nguyên đưa linh ngọc trong tay cho nàng.

Đồ Nguyên ra lệnh cho thì mị đưa Phạm Tuyên Từ trở về, hấn không dám để Phạm Tuyên Từ tự do một mình đi khắp nơi, không may gặp phải vị kia Liên Vân Tôn Giả, vậy thì nguy rồi.

Khi Đồ Nguyên cùng Điều Dao từ trong quan đi ra, những đệ tử kia của nàng đều kinh ngạc nhìn Điều Dao, các nàng mặc dù được Điều Dao thu nhận, thế nhưng sau đó không lâu, Điều Dao bị nhốt trong mật thất, vì vậy thực tình bọn họ quen thuộc với Dao Cơ hơn.

Lúc thấy Điều Dao, lại không nhận ra.

Chẳng qua, mặc kệ các nàng có chấp thuận hay không, các nàng đều cần phải tuân theo, mà phần lớn thời gian ở đây Điều Dao đều một mực dưỡng thương, còn Đồ Nguyên thì cũng chưa có rời đi, hẳn cần phải bảo vệ Điều Dao trong thời gian dưỡng thương một chút, vì vậy vị nữ đồng trước kia liền đến hỏi Đồ Nguyên, hỏi xem đến tốt cùng thì quan chủ của chúng ta là ai?

Đồ Nguyên nói cho nàng biết, Quan chủ hiện tại chính là người ban đầu đã thu nhận các nàng, sau đó các nàng ngạc nhiên hỏi, vậy về sau vị Quan chủ kia lại là ai?

Đồ Nguyên đứng dưới ánh mặt trời, chỉ vào cái bóng dưới chân, nói trước kia chính là cái này.

Nữ đồng nửa hiểu nửa không gật đầu, đối với nàng, Đồ Nguyên là một người thần bí mà cường, vị Âm Sơn Quý Vương kia mấy ngày nay luôn luôn tới nơi này, đã cường đại đến đáng sợ, nhưng người đứng trước mặt này nhìn qua không có gì cường đại, càng không phải là một người đáng sợ, lại làm cho Âm Sơn Quân Vương và Khiếu Nguyệt Thiên Quân đều bại trận mà trốn, dù cho khi hắn rời đi, Âm Sơn Quý Vương và Khiếu Nguyệt Thiên Quân cũng không dám ngăn cản.

Cho nên, trong mắt nữ đạo đồng này, Đồ Nguyên mới là người đáng sợ nhất, cũng may tuy rằng vô cùng đáng sợ, lại như một thanh tuyết thể kiếm khí ẩn mình trong vỏ.

Đồ Nguyên thanh thoi ở nơi này hơn nửa năm, trong thời gian này, cả ngày Điều Dao đều bế quan dưỡng thần. Nàng thử mọi cách chém trừ Dao Cơ, nhưng hiệu quả không tốt lắm. Đồ Nguyên truyền Thái âm trăm linh kiếm quyết cho nàng, nhưng mà hiện tại tà niệm thần linh ẩn nấp trong thần hồn nàng, muốn chém trừ là một chuyện không hề dễ dàng.

Hướng chi, năm đó bản thân Đồ Nguyên chém trừ thần niệm, là bị khóa trong tháp Long Trì Thiên Cung bốn năm, bốn năm đó hắn không có làm gì, chỉ tu thái âm trăm linh kiếm, mới chém được thần niệm.

Mà bây giờ Điều Dao càng phiền phức hơn. Cần thời gian sẽ lâu.

Chẳng qua, cũng may Đồ Nguyên có thời gian, khi đó hắn từng muốn rời đi, lại cảm thấy tâm huyết sôi sục, đã đến tu vi Thần Anh, tự thân bắt đầu cảm ứng được người khác có ý đồ với bản thân.

Thần Anh tu sĩ, đã bước lên con đường cảm ngộ thiên địa.

Trong nửa năm này, mọi việc lớn bé đều do Phạm Tuyên Tử xử lý, nàng mới càng giống chủ nhân Bạch Đầu Quan, đệ tử trong quan cũng đều nghe lời nàng.

Nơi này cách Âm Hồn Cốc không xa. Năm đó lúc tu vi hắn còn thấp, nghĩ thấy xa, trên đường đi phải trải qua nhiều núi sông như vậy, rất là nguy hiểm, mà bây giờ hắn chỉ cần không ẩn dấu tu vi của mình, những nơi đi qua, trùng trùng điệp điệp đều phải tránh né.

Trước tiên hắn đến trong sương mù hạp cốc, đây là phủng thị cho tu sĩ đầu tiên mà Đồ Nguyên đến, lúc đó đi vào trong, thấy tất thấy nơi này thật kỳ lạ, hiện tại lại tới nơi này thấy nó thật nhỏ, niệm động trong đầu là có thể thấy hết toàn bộ hạp cốc.

Giữa sương mù hạp cốc, Âm Hà vẫn như cũ còn có người ở nơi này câu cá. Còn có người đi vào trong đó tìm vớt một ít linh thạch. Hắn chỉ qua nơi này một vòng, bởi vì che giấu tu vi, cũng không ai ngờ vừa rồi có một vị Thần Anh tu sĩ đi qua chỗ này.

Ra khỏi đó, hắn lại tới Hắc Chi Lĩnh. Thần không biết quỷ không hay giáng xuống nơi này, thế nhưng Hắc Chi trên núi đã tuyệt tích hầu như không còn.

Đồ Nguyên không biết tại sao lại như vậy, không rõ nơi đây có còn thuộc về Âm Hồn Cốc Đoàn gia hay không, nếu đúng, vậy thì Đoàn gia cũng quá vị lợi trước mắt rồi, còn nếu không thuộc về Âm Hồn Cốc Đoàn gia, vậy thì do mọi người quanh đây lấy hết Hắc Chi, ngay cả những gốc nhỏ cũng không tha.

Hắn đi qua dưới chân núi, hai thôn trại phụ cận đã trở nên tiêu điều, người ở bên trong thưa thớt, thoạt nhìn cũng không phải người của bộ tộc năm đó, có lẽ bọn họ đều đã rời đi. Đồ Nguyên xuất hiện trước mặt một người, hỏi người nọ bộ tộc ở đây đã chuyển đến đâu rồi, đối phương bị uy thế Đồ Nguyên chấn nhiếp, trả lời rằng mấy năm nay, ở đây từng phát sinh mấy trận đại chiến, làm cho người nơi này đều cảm thấy không yên bình, cùng nhau dời đến Ngự Thành rồi.

Nhắc đến Ngự Thành, Đồ Nguyên lại hồi tưởng đến linh tướng Ngự Thành - Lộc Hàm Chân, trên tay Trương Thủy Kiếm đại chiến cùng mình một trận trên Hắc Chi Lĩnh, lúc đó bị bản thân dùng Triệu thần đại trận đánh bại.

Nhớ tới, tuy nói so với tu vi hiện tại thì thật là thô thiển, nhưng cũng chính cái loại này thô thiển, khiến cho đấu pháp khi đó lại càng hung hiểm, lúc đó ngay cả phương pháp chạy trốn bảo mệnh cũng không có.

Hắn lại rời đi, đi về Âm Hồn Cốc, ngang qua bến đò Hoa Gian.

Bến đò Hoa Gian vậy mà so với trước càng thêm phồn vinh, càng thêm hỗn tạp. Năm đó hắn đi tới nơi này, không biết nơi này có cái gì, vì vậy sợ hãi, thế

nhưng hiện tại hần tới nơi này lần nữa, cảm thụ được bến đò Hoa Gian chỗ này, giữa sông phía trước có một con mãnh thú tiềm phục.

Hần vẫn như cũ không biết đó là loài mãnh thú gì, tu vi đáng sợ nhường nào, hần chỉ biết là, lúc này mình vẫn đang không phải là đối thủ của nó.

Hần không lại tìm một khách sạn bình dân để ở như năm đó, cũng không tìm yêu quái kia để tìm hiểu cái gì, mà đi tiếp về Âm Hồn Cốc.

Hần đi thẳng tới Thảo đường Âm Hồn Cốc, lúc tới nơi này, phát hiện ở đây náo nhiệt hơn rất nhiều, hơn nữa, linh điền cũng nhiều hơn.

Ban đầu ở đây chỉ là một mảnh linh điền coi như cho có, mà bây giờ cũng đã mở rộng đến tận chân núi, chân núi lớn như vậy mà đâu đâu cũng có, toàn bộ đều là linh điền.

Đồ Nguyên đi qua nơi đó, người xung quanh đều không thấy được hần. Sau đó, hần tiến vào vùng núi kia, tìm đám linh hầu năm đó cư trú dưới gốc đại thụ, coi như may mắn, bây giờ vẫn còn ở đó.

Năm đó lão vượn nhìn trông vô cùng già nua, thể mà vẫn còn sống, nhiều năm đã trôi qua, già như vậy rồi, khi đó Đồ Nguyên còn cho rằng lão có thể chết đi bất cứ lúc nào, mà bây giờ vẫn sống.

Khi hần xuất hiện ở chỗ đó, hiển lộ thân hình, hai mắt lão vượn lộ ra hung quang nhìn chằm chằm Đồ Nguyên, sau đó như là nhận ra Đồ Nguyên, hung quang trong mắt thu hồi, khuôn mặt trở nên tươi cười, phát ra tiếng cười nghe vô cùng ghê rợn.

Chẳng qua, nhận ra Đồ Nguyên đầu tiên cũng không phải lão vượn, mà là một con khỉ lông trắng, con khỉ đó vung tay múa chân loạn cào cào trước mặt lão vượn, sau đó chạy đến chỗ Đồ Nguyên, trông nó vô cùng cao hứng.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 6 - Chương 48: Di chuyển

Khi khỉ con lông trắng chạy đến chỗ Đồ Nguyên, hung quang trong mắt lão vượn mới từ từ phai nhạt. Ngay vừa rồi, không ngờ Đồ Nguyên lại cảm nhận được hung ý và nguy hiểm.

Lấy tu vi Thần Anh như hần hiện tại, có thể khiến hần cảm thụ được nguy hiểm và hung ý mấy thứ này, đứng ra mà nói thì không còn nhiều, thể nhưng lão vượn trước mặt lại làm được, thực sự không hề đơn giản.

Đồ Nguyên giờ mới hiểu, năm đó bản thân tới nơi này đọc đạo kinh cho đám hầu tử, còn tưởng đây chỉ là bây giờ có chút đặc biệt, không ngờ còn có một lão vượn đáng sợ như vậy, mắt hần lóe lên chớp động, lại vẫn không thể nhìn thấu cảnh giới của lão vượn.

Đạo mắt đã trôi qua nhiều năm, khỉ con lông trắng vẫn nhỏ như vậy. Chú khỉ ôm chân hần, miệng kêu chi chi, như đang hỏi hần những năm vừa rồi đi những nơi nào, vì sao không đến thăm nó.

Đồ Nguyên đưa nó bé lên, nó cũng không ồn ào nữa, đưa tay chỉ trở về phía lão vượn kêu chi chi, như muốn Đồ Nguyên chào hỏi gì đó với lão vượn.

Đồ Nguyên hướng về phía lão vượn hành lễ như gặp trưởng bối, lão vượn vậy mà gật đầu đáp lại, Đồ Nguyên nhớ rõ năm đó, bản thân cho dù lúc tới tụng kinh hay lúc rời đi cũng đều hành lễ, nhưng lão vượn lại chưa từng liếc mắt nhìn hần một lần, lúc này vậy mà đáp lại. Điều này khiến Đồ Nguyên có chút kinh ngạc, cũng khiến hần tin rằng, trước kia hần còn chưa đủ tư cách để lão phải đáp lại.

Thảo nào lúc đó hần lại nhận được nhiệm vụ đến đây tụng kinh cho cho đám khỉ con nghe. Dưới cây cổ thụ che kín bầu trời, hần nhìn bây giờ con trước mặt, chợt cảm khái, chỉ chớp mắt đã nhiều năm như vậy.

Chẳng qua, hần nghĩ, trong nhóm hầu tử này, có linh tính tốt nhất chính là trong lòng ngực mình, khỉ con lông trắng còn chưa trưởng thành này, đương nhiên, không tính lão vượn, với Đồ Nguyên lão vượn đã là yêu, không phải là tiểu yêu tiểu quái. Mà là chân chính đại yêu.

Khi con ở nơi này chi chi nha nha nói với Đồ Nguyên, thể nhưng Đồ Nguyên một câu cũng nghe không hiểu. Cho dù là đoán cũng đoán không ra, rồi khi con nhảy vọt xuống trước mặt Đồ Nguyên.

Bên cạnh, lão vượn đột nhiên nói với thanh âm khàn khàn: "Tộc của chúng ta lập tức sẽ phải rời khỏi nơi này."

"Rời khỏi, vì sao?"

"Gặp nguy hiểm." Lão vượn nói.

"Đến từ đâu?" Đồ Nguyên hỏi.

"Đến từ chính bên kia." Lão vợn đưa tay chỉ một cái phương hướng, hướng kia chính là hướng Đò Nguyên đi tới, cũng chính là hướng của Khổng Tước Vương quốc. Lê nào lão cảm nhận được nguy hiểm đến từ Khổng Tước Vương quốc đang mở mang lãnh thổ, cho nên sớm rời khỏi, nếu thực sự là vậy, không thể không nói, lão thật vô cùng nhạy cảm với nguy hiểm.

Đò Nguyên cúi đầu nhìn khi con mông trắng, nói ra: "Người muốn nói, các người muốn rời khỏi nơi này sao?"

Khi con mông trắng ngừng phát đầu lên, ánh mắt khuôn mặt phản ứng lại, như thể hiện ý "Người cuối cùng đã hiểu", "ta thật là một mồi a".

Đò Nguyên nhìn không được vỗ vỗ cái đầu nhỏ của nó, nhưng nó cũng không hề cam tâm tình nguyện, liền nhảy tránh ra.

Đột nhiên, lão vợn lại mở miệng nói: "Người lại vì chúng nó giảng một lần những thứ người đã trải qua a."

Đò Nguyên suy nghĩ một chút, gật đầu.

Trên người của hắn không có cái gì đạo kinh. Thế nhưng đối với hắn lúc này, muốn giảng cho đám khi con một chút chuyện trải qua thì vô cùng đơn giản, cho dù trước mặt là đàn đạo tu sĩ, hắn cũng có thể ngồi trên pháp đàn giảng giải.

Xa cách nhiều năm, một lần nữa Đò Nguyên lại vì đám khi con giảng về những thứ hắn trải qua, chẳng qua lúc này không phải giảng về những kỷ niệm, sự kiện, mà về cảm ngộ tự thân.

Hắn giảng không phải thứ gì xa lạ, mà chính là cảm ngộ khi kết đàn của bản thân, hắn nghĩ điều này đối với đám hầu tử, sẽ có nhiều trợ giúp, vì bọn chúng muốn hóa yêu thì cần kết nội đan.

Nhất là kinh nghiệm như hắn, kết đàn giữa trời đêm giông tố, có thể nói là trợ giúp rất lớn với đám linh hầu, bởi vì phần lớn yêu loại phải phun ra nội đan, lấy thiên địa âm dương tế luyện nội đan của chúng.

Hôm nay phương thức Đò Nguyên giảng cũng rất khác biệt, năm đó chỉ là thuần túy tụng đọc, mà bây giờ hắn dùng phương thức đọc bằng chân ngôn, nhưng mà, trước đó hắn còn phải hỏi ý lão vợn, vì phương thức này có thể khiến thanh âm của hắn in sâu vào tâm linh người nghe, sẽ khắc sâu vào ký ức, cho dù bọn chúng nghe không hiểu ngôn ngữ nhân loại, cũng có thể cảm thụ chân ý trong đó.

Nói như vậy, nếu không phải người thân quen, nếu là người đã đắc đạo dùng chân ngôn truyền dạy, tốt nhất vẫn là không nên nghe, bởi vì đó là cách dễ nhất để trông ma chùng (*chùng: mồm mồm*) trong tâm, hoặc cải biến tâm linh người khác trong vô hình.

Vì thế trước khi Đò Nguyên quyết định dùng chân ngôn giảng giải kinh lịch, cần phải được lão vợn đồng ý, hai mắt lão vợn chớp động tràn đầy suy tính, Đò Nguyên không biết lão vợn đã sống bao nhiêu năm, đã trải qua những gì.

Hắn bắt đầu giảng, giảng một mạch qua đêm.

Mãi đến lúc mặt trời nho cao, hắn mới dừng lại, bấy khi đều rất nghiêm túc lắng nghe, không hề như năm đó đang nghe liền ngủ hay chạy đi chơi, có khi lại đánh nhau.

Đến khi hắn dừng lại, lão vợn đột nhiên nói: "Chúng ta sẽ dời đến thần sơn, người có muốn đi cùng chúng ta hay không?"

"Cảm tạ ý tốt của tộc trưởng, nơi này ta còn có bằng hữu, còn có việc trên người, không đi được."

Đò Nguyên không biết lão nói Thần sơn là ở đâu, nhưng bất kể nơi nào, hắn cũng không thể đi cùng nhóm hầu tử này, có lẽ lão vợn cũng thấy được cảm ngộ của mình đáng coi trọng, cho nên có ý muốn biến hắn thành lão sư miễn phí a.

Hắn không đồng ý đi, khi con mông trắng lôi kéo y phục của hắn, rất muốn hắn đi cùng, Đò Nguyên chỉ có thể xoa xoa đầu nó, sau đó nói nếu có cơ hội sẽ đến thăm.

Như vậy khi con mông trắng mới ngừng lại, không tiếp tục quấy nữa, lão vợn đột nhiên đưa cho Đò Nguyên một nhánh cây nhỏ, nói ra: "Nếu người đi đến Thần sơn, có thể nhờ tới nó, đây là thần thụ trên Thần sơn, nó có thể chỉ dẫn người đến."

Đò Nguyên tiếp nhận, cảm trên tay có cảm giác nóng rực, hơi có chút phồng tay, cũng nặng vô cùng.

Lão vợn gật đầu, liền dẫn đám khi rời đi. Chúng nó cứ như vậy trực tiếp rời đi, không mang theo bất kỳ vật gì, cũng không để lại cái gì, trong nháy mắt, liền biến mất trong thâm sơn rừng rậm, từ rất xa Đò Nguyên vẫn có thể nghe được tiếng kêu của khi con mông trắng, hắn bay vút lên đỉnh ngọn cây đại thụ che trời, mơ hồ có thể nhìn thấy trong dãy núi liên miên, có một đầu lão vợn theo một bầy khi xuôi về phía nam.

Hắn vẫn đứng ở chỗ này đưa mắt nhìn, mãi cho đến khi không còn nhìn thấy chúng nó, núi non trùng điệp, chỉ còn lại chim chóc xoay quanh trên chín tầng trời, mây mù dang dặc, chúng nó nhìn chăm chú vào chúng sinh xoay vần trên đại địa mệnh mông.

Đột nhiên, Đò Nguyên nhận thấy được khí tức khác thường, hắn tăng cường cảm ứng, quay đầu lại, chẳng biết từ lúc nào, nơi cửa cốc có một người đang đứng.

Thế nhưng Đò Nguyên xác định, vừa nhìn là biết đây y không phải người, ở trên mặt của y có hoa văn, giống người chuyên hát hí kịch mới có loại hoa văn mặt nạ đen trắng như này, nhưng của y càng thêm quý dị đáng sợ.

Đồ Nguyên đứng trên ngọn cây nhìn y, y cũng nhìn Đồ Nguyên, trong ánh mắt y Đồ Nguyên chỉ thấy được sự lãnh khốc.

Sau đó, Đồ Nguyên thấy y đột nhiên động, theo đó chợt cảm thụ được nguy hiểm mãnh liệt, hấn không chút suy nghĩ, bay thẳng lên không trung, trong nháy mắt thân hình đã biến mất.

Ngay lúc hấn vừa mới bay lên biến mất, ngọn cây nơi hấn vừa đứng có một đám sương xanh biếc tuôn ra, đông kết lại hóa thành một người, chính là người vừa mới đứng kia, khuôn mặt khắc đầy pháp văn.

Chỉ thấy y co tay nắm lại, không gian xung quanh đông kết lại, vốn đã trốn vào hư không Đồ Nguyên lại đột nhiên hiện ra, hư ảnh một bàn tay chộp về phía hấn.

Trên mặt Đồ Nguyên đã xuất hiện vẻ hoảng sợ, tay vung Thất Bảo Như Ý, thanh quang trào ra, muốn chống lại bàn tay khổng lồ kia, hư ảnh bàn tay chỉ hơi khựng lại một chút, thanh quang từ Như Ý biến ra vừa chạm vào đã tan vỡ.

Hấn biến sắc, xoay người chạy trốn, nhưng thân thể hấn đã ở dưới phạm vi bao phủ của bàn tay kia, không cách nào thoát được, tốc độ bay lên cũng rất chậm, mắt thấy bàn tay sắp ập xuống, tâm tình khẩn trương tột độ.

Người này đáng sợ xa xa nằm ngoài dự liệu của hấn, hấn biết mình không phải là đối thủ, loại cảm giác này vừa thấy liền biết, nhưng mà hấn không muốn thúc thủ chịu trời.

Hấn cắn răng một cái, chợt xoay người, lại lao thẳng về phía bàn tay, trên thân thể tán xuất linh quang, linh quang phòng lớn, lại có hư ảnh từ trên người hấn vọt lên, cầm Thất Bảo Như Ý, đánh về phía bàn tay khổng lồ.

Thanh quang trên Thất Bảo Như Ý vô cùng mãnh liệt, lại vừa trầm trọng sắc bén.

"Hô..."

Trong nháy mắt Như Ý và hư ảnh bàn tay chạm vào nhau, bàn tay to kia tắc tắc vỡ vụn, hóa thành một con gió. Thân thể Đồ Nguyên rơi rụng thẳng xuống đại địa, một đạo hư ảnh vung tay nắm lấy thân thể hấn, chìm vào hư không biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 6 - Chương 49: Trận chiến kinh thiên

Người nọ đứng trên cây không hề có ý định xuất thủ, vì ánh mắt y đang nhìn chăm chú vào một hướng khác, nơi đó có một lão vườn đang soi xét y.

Đồ Nguyên hiện thân ở phía xa, hấn chưa từng thấy lão vườn trông đáng sợ như vậy, đôi mắt lão âm tà như quỷ mị, hắc điểm (*diễm: lửa*) quanh thân bốc lên hừng hực.

Kẻ yêu ma vừa mới xuất hiện đã đáng sợ như vậy, nhưng lão vườn vừa hiện thân lại khiến y lập tức dừng tay, có thể thấy lão vườn mang đến cho y áp lực không nhỏ.

Đồ Nguyên không hề rời đi, lúc này hấn đã khẳng định, tu vi hai người họ đều là Nguyên Thần.

Hấn không biết giữa họ có ân oán gì, hấn chỉ là người ngoài cuộc, nhưng hấn biết, lão vườn quay về vì cứu mình.

Thân hình kẻ kia bắt đầu phiêu phù lơ lửng, như không hề có trọng lượng, nếu không phải Đồ Nguyên đang nhìn, căn bản không cảm giác được sự hiện hữu của y.

Y vượn tay ra.

Lắc mình một cái đã đến sát người lão vườn, tay y vung hời hợt về phía cổ lão vườn như không có chút lực.

Lão vườn chợt nhảy lên, tay người nọ xẹt qua một cây đại thụ, trong nháy mắt toàn bộ thân cây hóa thành bụi mù, không có gì kinh thiên động địa, chỉ có thông thả mà phiêu phiêu như vậy, thế nhưng chỉ một cái vung tay, Đồ Nguyên lạnh cả sống lưng.

Hấn nghĩ nếu vừa rồi một kích đó đánh về phía mình, bản thân vẫn có thể thoát được bàn tay của y chăng?

Chớp mắt lão vườn đã nhảy lên thật cao, như nhảy thẳng lên chín tầng trời, hóa thành một chấm đen nhỏ, nhưng kẻ trên mặt đầy hoa văn đen trắng kia lại huơ tay một cái, cũng chỉ chớp mắt, chấm đen nhanh chóng mở rộng, hạ xuống.

"Àm..."

Trong lúc đó, Đồ Nguyên đã chạy lùi lại phía sau một quãng, quay đầu, quanh vùng vừa mới đứng đã bị lão vượn biến thành đồng đỏ nát.

Lúc này lão vượn không còn là lão vượn từng ngồi trên đại thụ trông coi bấy khi nữa, mà là một con vượn đen to lớn khổng lồ, lớn như một quả núi vậy, vung tay nện một cái là sơn băng địa liệt.

Lão ngửa mặt lên trời gầm thét, vang chấn cửu thiên.

Đồ Nguyên ngẩng đầu nhìn lên, trên chín tầng trời, một bóng ma khổng lồ áp xuống, không thấy tay, chỉ thấy bóng ma với khuôn mặt quỷ dị tràn đầy hoa văn đen trắng.

Tựa như một người đang đứng, nghiêng người chậm chậm cúi xuống.

Lão vượn vung bàn tay huy động, như muốn lật trời, tóm lấy bóng ma kia. Ngay khi cánh tay vượn qua, bóng ma mờ nhạt dần như tan biến, sau đó lại hiện ra rõ ràng.

Cứ như vậy, không có tiếng va chạm phát sinh, chỉ có âm thanh lão vượn đang rít gào.

Sinh linh quanh đây đều bị kinh động, vốn chúng đều ẩn cư trong núi, lúc này đều phải từ trong núi trốn ra, sợ hãi trốn chạy tứ phía.

Chim bay cá nhảy, hoàn toàn hỗn loạn.

Vùng này vốn chẳng có người, bây giờ lại từng người lục tục xuất hiện trên trời, sau đó thấy tràng cảnh này, cả đám kinh hãi không gì sánh được.

Bọn họ ẩn tu nơi này, thế nào cũng không ngờ tới ở đây lại có kẻ tồn tại mạnh mẽ như vậy.

Xa xa truyền đến từng đợt tiếng gào khóc của đám linh hầu, Đồ Nguyên quay về phía đó nhìn, một đám khi đang nhảy nhót trong rừng cây, chính là bấy khi kia, chúng nó đã quay về.

Đồ Nguyên thấy một con khi đi đầu quanh thân tán xuất linh quang, chính là khi con móng trắng.

Đồ Nguyên thấy vậy, hẳn không muốn bấy khi này trở về, căn bản là chúng nó không giúp được gì, vì vậy hắn bước ra, thân hình biến ảo, xuất hiện trước đám chúng nó, sau đó vung tay tóm khi con móng trắng ôm vào trong ngực.

Khi con kêu chi chi loạn xạ, giãy nảy, muốn lao ra phía trước, Đồ Nguyên nói nhỏ: "Ngươi không thể qua đó được, để cho ta."

Khi con vẫn giùng giàng, nhưng không mạnh mẽ như cũ, rốt cục nó cũng bình tĩnh lại, Đồ Nguyên nói tiếp: "Yêu ma kia cùng tộc trưởng của các ngươi đại chiến, không biết tự lượng sức, ta coi như còn có lực giúp một tay, ngươi phải chờ chỗ này, không được vọng động."

Nói xong Đồ Nguyên liền đặt khi con hạ xuống, phóng người lên, ném Thất Bảo Như Ý về phía xa.

Thất Bảo Như Ý bay ra hóa lớn, thanh quang dâng lên, một vùng trời lóng lánh, lao thẳng về phía bóng ma đánh tới. Thất Bảo Như Ý không gặp trở ngại chút nào, nhưng đánh ra một kích này lại có vẻ vô lực, lúc Thất Bảo Như Ý đánh trúng bóng ma, lại cứ thế xuyên qua, chỗ xuyên qua đã chẳng còn gì.

Đồ Nguyên niệm động, Thất Bảo Như Ý xoay tròn bay lên cửu thiên, tiếp tục biến lớn, chém về phía đỉnh đầu bóng ma.

Kẻ mặt quỷ kia rốt cuộc cũng ngẩng đầu nhìn lại về phía Thất Bảo Như Ý, y vừa liếc mắt, Đồ Nguyên như bị điện giật, toàn thân phát lạnh.

Nhưng trên bầu trời, Thất Bảo Như Ý chỉ hơi ngừng một chút, vẫn tiếp tục mạnh mẽ đánh tới, cùng lúc đó trên tay hắn xuất hiện một cây trâm, hoa văn đen, vàng, đỏ xen kẽ quấn quanh thân trâm, phần cuối có một viên tinh thạch xanh nhạt, ẩn bên trong lại có con người màu đỏ.

Đây là Động Uyên Trâm, ngay khi Động Uyên Trâm xuất hiện trên tay, từng đợt từng đợt ánh sáng đen đỏ quấn quanh.

Bóng ma giờ tay chop về Thất Bảo Như Ý, Động Uyên Trâm trong tay Đồ Nguyên lao ra, nhanh như ánh sáng, xuyên thủng hư không.

Phía trước Động Uyên Trâm xuất hiện một lỗ hồng, cây trâm nháy mắt đã biến mất, khi hiện lại thì đã đến trước mặt bóng ma kia, so với Thất Bảo Như Ý còn đến trước, trong thoáng chốc đó, lại có hư ảnh mờ ảo một con phượng hoàng.

Một tiếng phượng hót, vang vọng mây trời.

Đó là toàn bộ thực lực của Đồ Nguyên có thể xuất ra từ khi tu vi đạt đến Thần Anh.

Một vùng biển lửa hùng hục đến từ hư vô, đen đỏ hai màu quấn quanh, Động Uyên trâm đâm xuống bóng ma sừng sững giữa thiên địa.

Bóng ma vung tay lên, thiên địa âm u, hóa phượng hoàng được biến ra từ Động Uyên Trâm trong nháy mắt bị dập tắt, nhưng cây trâm vẫn đâm vào bóng ma, Thất Bảo Như Ý cũng đánh xuống, hai mặt bóng ma xuất hiện về ngưng trọng, tay còn lại đánh ra một chưởng, Thất Bảo Như Ý cứ như vậy không thể tiếp tục đánh xuống.

Nhưng mà không phải chỉ có Đồ Nguyên, còn có một con vượn khổng lồ như núi, lão vượn rống to một tiếng, hắc điểm quanh thân bốc lên hùng hực, hai tay đâm thẳng về phía bóng ma, sau đó hai tay dùng sức xé ra, không phải lão chỉ xé rách bóng ma, còn như xé toạc thiên địa.

Ngay lúc đó giữa hai tay lão, một con lốc sấm sét lan tràn.

"Rống.."

Một tiếng rống to, hai tay lão vượn xé mở, bầu trời mây đen dày đặc, sấm chớp rền vang, mưa to tầm tã hạ xuống, dưới cú xé này bóng ma kia liền biến.

Vốn một vùng thiên địa này, như có như không cảm giác trầm trọng áp bách và đen tối đã biến mất.

Thế nhưng vào lúc này Đồ Nguyên lại mở ra Huyết Vân Ma Kì trong tay, một màn sáng màu máu che khuất bầy khi, một con huyết ma lao về phía bầu trời rít gào, đưa tay nắm lấy từng tia u ám bỏ vào miệng.

Kẻ mặt hoa văn kia tất nhiên chưa chết, Đồ Nguyên không biết y từ đâu mà đến, nhưng thứ ma khí thuần túy nơi y biến mất lại rất béo bở cho huyết ma.

Lão vượn đưa mắt nhìn bốn phía, khí thế hung tà dựng thẳng lên trời.

Không người dám đối mặt, từng người từng người lùi xa phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 6 - Chương 50: Xâm lược

Lão vượn ngắm nhìn bốn phía, khí thế như quân vương, một vùng này hoàn toàn yên tĩnh, vạn linh thần phục, cho dù là Đồ Nguyên cũng có chút cảm giác muốn quỳ xuống cúng bái.

Tay vung Thất Bảo Như Ý, một màn sáng xanh bao trùm, một đám mây máu bốc lên từ đỉnh đầu, từ xa nhìn lại, tay phải Đồ Nguyên nắm một cây huyết sắc đại kì, mây máu lan tràn lên trời, hóa thành một rừng mây máu, một con huyết ma thò nửa người ra phía ngoài mây máu, đưa tay nắm từng đám ma khí bỏ vào miệng.

Thân mình lão vượn như ngọn núi tung bay trong gió, toàn thân lão nhanh chóng thu nhỏ lại, sau đó hóa thành dáng vẻ như trước kia Đồ Nguyên từng gặp.

Khi con móng trắng cao hứng chạy tới, nhảy vào lòng lão vượn, lão vượn nhếch miệng cười, đây là lần đầu Đồ Nguyên thấy lão cười, hần đột nhiên nghĩ đến trước kia từng nghe được một câu: "Cho dù là ác ma, trong lòng nó cũng có nơi yếu mềm."

Mặc kệ lão vượn tính tình ra sao, vô luận lão cường đại dường nào, thế nhưng lão rất tốt với khi con móng trắng.

Lão vượn ôm khi con, gật đầu với Đồ Nguyên, lại lần nữa rời đi, rất nhanh, bầy khi đã ẩn vào rừng núi.

Lão cứ thế rời đi, hần nhìn theo hướng đám khi đến khi biến mất.

Chưa từng có ai ngờ tới, nơi này ẩn giấu một bầy khi như vậy, dù cho có biết, nhưng lại không người biết được lão vượn đáng sợ như thế.

Nhìn lại một mảnh núi non này, liệu còn có bao nhiêu sinh linh ẩn giấu trong đó.

Đồ Nguyệt hươ huyết kì lên, huyết ma bị cuốn lại, hần quay người biến mất trong hư không. Hần trở về Tử Thủy, nhìn thấy Diêu Dao, Diêu Dao vẫn đang bề quan như trước, chưa từng đi ra.

Còn Phạm Tuyên Tử mang theo Xa Bì thi mị canh giữ trước cửa quan, bọn họ cũng thấy trận đấu pháp trước đó. Thấy được Đồ Nguyên trở về, Phạm Tuyên Tử như trút được gánh nặng, thở dài một hơi. Trận chiến lúc đó, Thất Bảo Như Ý của Đồ Nguyên xuất hiện trên chín tầng trời, Phạm Tuyên Tử đương nhiên chỉ liếc mắt là nhận ra.

Không cần Phạm Tuyên Tử hỏi, Đồ Nguyên đã nói cho nàng nghe tất cả mọi chuyện vừa xảy ra.

"Sur phụ. Kẻ kia là ai a?" Phạm Tuyên Tử hỏi.

Đồ Nguyên lắc đầu, nói rằng: "Vi sư cũng không rõ ràng lắm, không phải thần linh, có thể là Cửu u ma vật."

Đối với bọn hần mà nói, tuy có nhiều kiến thức, thế nhưng đối với những loại sinh linh cao tầng giữa thiên địa này, hiểu biết vẫn còn chưa đủ. Ngay cả lai

lịch lão vượn, hần cũng không hề nhận biết.

Thần sơn ở nơi nào, Đồ Nguyên càng không biết. Thậm chí đây còn là lần đầu tiên nghe đến.

Thời gian trôi mau, Đồ Nguyên cứ thế ngẩn ngơ ở lại Tứ Thủy hai năm, trong hai năm đó, phần lớn thời gian Diêu Dao đều bế quan, một mực tìm cách diệt trừ ý niệm thần linh đã ăn sâu trong linh hồn.

Đồ Nguyên nhưng lại nhận ra, chẳng mấy khi có được một quãng thời gian yên tĩnh như vậy, ngay ngoài Tứ Thủy Thành, lại tuyệt không yên tĩnh, Không Tước vương quốc đã mở rộng đến đây, xung quanh Tứ Thủy Thành đã nằm trong bản đồ lãnh thổ Không Tước vương quốc.

Người dẫn binh xâm lược tên Đoàn Khải Minh, là người của Đoàn gia. Đồ Nguyên nghe được tin này, chợt nhớ tới Tạ An Lan tướng quân năm đó, y đột nhiên bị kết tội, Đồ Nguyên luôn cảm thấy chuyện này có liên quan đến việc xâm chiếm lãnh thổ mở mang bờ cõi, phía sau màn nhất định có suy tính âm mưu từ trước.

Lại nghĩ đến năm đó trong La Sát thành, Tạ Uyển Dung bị người nơi đó đem bán, hần không biết nàng có còn sống hay không, lúc đó hần cũng bị trọng thương, sau đó lại không tìm được nàng, nàng đi nơi nào, không cách nào biết, có lẽ bây giờ đã chết, cũng có thể đang lưu lạc phong trần.

...

Trước Tứ Thủy thành. Binh mã chỉnh tề, thế trận sâm nghiêm, sát khí đằng đằng.

Toàn bộ Tứ Thủy Thành nom nớp lo sợ, người trong thành không hé nửa câu.

Đồ Nguyên cùng Phạm Tuyên Tử đứng trước Bạch Đầu Quan. Nhìn dưới chân núi một đoàn quân khí tức sát phạt. Trong đoàn quân có một người tiến đến, là một vị tướng quân, vận y phục nho sĩ, đi tới chân núi, lớn tiếng nói: "Phụng mệnh Không Tước Vương, mở mang Thương Minh Châu, kể từ hôm nay, Tứ Thủy thuộc về giang sơn Không Tước vương quốc..."

Thanh âm kia từ dưới chân núi truyền lên, chấn động hư không, chấn run từng nhà trong Tứ Thủy Thành, có nhà người đang ăn, sợ hãi đánh rơi cả đĩa.

Theo đó là một tiếng đáp lại từ trên núi truyền xuống, từ Bạch Thủ Quan:

"Người tới có phải tướng quân Đoàn Khải Minh?"

"Lớn mật, tên của tướng quân không phải người có thể gọi." Dưới núi một vị Thiên tướng quát lớn.

Vị kia Đoàn Khải Minh tướng quân khoát tay chặn lại, cười nói: "Không cần để ý tới, người tu đạo không câu nệ lễ tiết, không phải bận tâm."

Một hồi không thấy trên núi có hồi đáp, lại có một người quát hỏi: "Muốn chiến hay hàng, nhanh chóng quyết định, tốt nhất biết tự lượng sức, đừng để sau phải hối hận."

Lại một lát sau, trên núi có tiếng truyền xuống: "Tứ Thủy không phải vật của ta, tướng quân phụng mệnh Không Tước Vương tới Thương Minh mở mang bờ cõi, cứ lấy là được."

"Chiếm Tứ Thủy cần gì hỏi người, Không Tước vương quốc mở rộng đến Thương Minh Châu, tất cả tu sĩ địa phương đều phải quy thuận, theo quân chinh chiến, các ngươi muốn làm trái phải không?"

"Thứ cho việc này khó có thể tuân theo." Sau một lúc, từ trên núi truyền xuống một câu.

Dưới chân núi, Đoàn Khải Minh tướng quân dựng thẳng tay, cả đoàn quân đen kịt lao tới. Trong nháy mắt đó, cả đoàn quân đã không còn là mỗi người một ngựa, mà là một dòng nước lũ đen như mực. Không thấy người, không thấy ngựa, chỉ có một dòng lũ đen sát phạt, sâm nghiêm.

Đối diện dòng nước lũ này, như không người có thể ngăn cản.

Trận pháp như thế, đối diện quân trận này, rất nhiều tu sĩ đều lực bất tòng tâm.

Đột nhiên, trên núi truyền đến một tiếng rống to.

Sóng âm kéo đến, dòng lũ giống như cũng chậm lại, nhưng vẫn như cũ tràn hướng đỉnh núi, đột nhiên, đỉnh núi rực lên một màn sáng xanh lỏng lánh, một thanh Như Ý không lồ bay lên, đánh vào dòng lũ đen đã kéo đến sườn núi.

Trong chớp mắt, dòng lũ đen đã tan rã, hóa thành người ngựa từng cái từng cái.

Chỉ một kích của Thất Bảo Như Ý, người ngã ngựa đổ.

Người dưới chân núi kinh hãi, có thể đánh tan quân trận do một quân đoàn bọn họ hóa thành tất không phải kẻ vô danh. Trước đó bọn họ mới chỉ nghe nói nơi này có một tu sĩ, lại không ngờ là một vị cường giả.

Dưới chân núi, Đoàn Khải Minh nheo mắt một cái, lớn tiếng hỏi: "Người trên núi có thể xưng danh?"

"Một kẻ sơn dã mà thôi, Đoàn tướng quân, cần gì phải động binh đao." Trên núi truyền xuống lời nói.

"Tốt, lên cho ta, san bằng ngọn núi này." Đoàn Khải Minh giận dữ nói.

Theo hấn vung tay lần này, một vị tướng lĩnh bên người lao ra, tay giơ lên cao, từ phía sau xuyên qua đoàn quân, cánh tay huy vũ một cây đại kỳ in hình một con Khổng tước giương cánh, đại kỳ phát lên, hắc điểm bùng cháy, theo sau đó, đám người đi lên từ phía sau y trong nháy mắt đều hóa thành một ngọn lửa đen.

Hỏa điểm hóa thành Khổng tước đập cánh phản phật, khổng tước xòe dựng hai cánh, từ sườn núi vọt thẳng lên trời, bầu trời trong xanh, có một con Khổng tước trần ngập lửa đen bay qua vùng trời Bạch Đầu Quan, một tiếng hót vang lên, Khổng tước nhào xuống.

Vẫn như cũ, một màn sáng xanh dựng lên, một thanh Như Ý khổng lồ đánh về phía Khổng tước.

Ngọn lửa tan rã, một đám nhân mã từ bầu trời rụng xuống.

Đoàn Khải Minh giận dữ, bay vọt lên, vung tay, một cuộn giấy màu xanh biển lớn, cuốn toàn bộ đám nhân mã kia vào trong đó, cuộn tròn lại, không ngờ lại hóa thành một thanh trường thương ghim thẳng xuống Bạch Đầu Quan.

Trong nháy mắt đó, lam thương lao xuống, sấm sét sinh ra, ngập tràn không gian.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 51: Khổng Tước Vương

Đồ Nguyên chưa từng gặp qua đấu pháp như vậy, không giống với các tu sĩ lấy thân chế ngự thiên địa, đây là y dùng đấu pháp lấy thân ngự nhân.

Lam thương ghim xuống, nơi đi qua hư không sinh điện.

Nhưng mà đột nhiên, trên đỉnh núi xuất hiện một rặng mây máu, trong mây máu có một con huyết ma khổng lồ, giơ cánh tay đỏ quạch đưa lên, tay nắm lấy được thân thương.

Lam thương trực tiếp đâm vào trong mây máu, sau đó không còn thấy lao ra.

Lại sau đó, rặng mây máu từ đỉnh núi cuộn xuống, một con huyết ma như ngồi trên sóng máu lao đến, hươu bàn tay khổng lồ chộp lấy đám quân dưới núi, đem cả đoàn quân bao phủ dưới bàn tay.

Trong bầu trời, Đoàn Khải Minh biến sắc: "Các ngươi dám giết quân đội Khổng Tước vương quốc, đây là ngươi muốn chết."

Trong lúc đó, bàn tay khổng lồ đã tóm gọn đoàn quân dưới núi, huyết quang lập lòe, mây máu như sóng nhám chìm toàn bộ, chỉ còn Đoàn Khải Minh trên bầu trời còn đang mang vẻ mặt không dám tin, nhìn tràng cảnh này.

"Ngươi, thật to gan."

Y vừa dứt lời, một bàn tay máu che khuất bầu trời chộp tới, Đoàn Khải Minh không hề chạy trốn, lại ngửa mặt lên trời quát to:

"Thần, Đoàn Khải Minh có bản tấu."

Vừa dứt lời, quanh thân y bùng lên một ngọn lửa lông lánh hoa lệ, trên đỉnh đầu, bầu trời xuất hiện một lỗ hồng, hỏa điểm bao trùm, một vị quân vương ngồi trên ngai vàng, ngai vàng khắc hình một con Khổng tước, từ nơi đó nhìn chăm chú về nơi này.

"Thương Minh Châu, nơi Tứ Thủy, có tà tu cản trở quân ta mở mang bờ cõi, thỉnh Đại vương phủ xuống hàng ma." Đoàn Khải Minh vừa dứt lời, từ trong lỗ hồng không gian, một ngọn lửa xanh từ trên thân vị quân vương kia bay ra, hóa thành một con Lam vũ Khổng tước (vũ: lông, lam: xanh lam), lao tới vùng thiên địa này.

Trong nháy mắt đó, thiên địa nhuộm một màu lam.

Huyết quang khắp bầu trời kia, dưới đôi cánh Lam vũ khổng tước, bị che lấp đổi, Khổng tước cất tiếng hót lên, bầu trời rung động, lao thẳng xuống Bạch Đầu Quan. Mây máu bị Lam vũ khổng tước lao lên mà tán loạn, huyết quang vừa hết, một màn sáng xanh bốc lên, cùng lúc đó, một thanh Như Ý trong màn sáng dựng vào.

Lại một tiếng Khổng tước hót lên. Ngay khi thanh Như Ý khổng lồ vừa đụng vào Khổng tước đang lao xuống, thanh quang trên thân Như Ý biến mất, rồi

xuống đại địa, con Không tước kia mang theo khí thể hung lệ bá đạo ập xuống.

Như thế đã vượt ra khỏi phạm vi pháp thuật Đồ Nguyên có thể lý giải, đây chắc chắn là Thiên nhân đạo pháp. Thảo nào ngay cả lão vượn cùng phải rời đi.

Tay trái nắm lại, Như Ý rơi vào tay, tay phải cầm Huyết Vân Ma Kì, trên trán nổi lên Nguyệt văn (văn: hoa văn, hình xăm; Nguyệt: mặt trăng, hình mặt trăng), đại địa dưới chân hần tràn ra hào quang, nhộn nhạo như ngọn sóng. Lấy hần làm trung tâm tràn ra, vùng đại địa này đã hòa với hần làm một thể, linh lực trong lòng đất đã do hần điều động.

Hần biết mình trốn không thoát, hần thật không ngờ đối phương có thủ đoạn như vậy, lại mời được Không Tước Vương vị kia phủ xuống, hần càng không ngờ Không Tước Vương lại cường đại đến mức đáng sợ.

Chợt trên người hần xuất hiện một ảo ảnh mơ hồ, sau đó ánh sáng từ đại địa dâng lên, lao vọt về phía Đồ Nguyên, ảo ảnh trên người hần hóa to, biến thành người khổng lồ, ánh sáng kết thành y phục, một vùng trời long lánh. Tay trái một thanh Như Ý, ánh sáng thánh khiết lập lòe, tay phải một cây Huyết Sắc Kỳ, huyết quang như lửa, nhuộm đỏ cả vùng trời, một con huyết ma trong đó đang gặm thết.

Trên trán cái người do linh khí tụ kết mà thành này, có một ấn ký màu vàng như đao, long lánh.

Trên bầu trời Không tước bay lượn từng vòng, nó gột rửa một vùng trời đất này, như thiên địa chỉ tồn tại duy nhất nó, cánh vỗ đập xuống, một màn sáng màu lam như thác nước đổ xuống cạo rửa đất trời, một vùng hỗn độn xen lẫn ánh lửa xanh cháy hừng hực

Trên đại địa, linh khí cả vùng đất ngưng kết thành một người, tay cầm Như Ý và Huyết Kỳ, đánh về phía Không tước kia đang lao xuống.

Thanh quang lấp lánh, sóng máu ngập trời.

Như Ý vung đánh như cây gậy, Huyết Kỳ biến ra huyết ma lao vào Không tước cuốn lấy.

Trong khoảng thời gian ngắn, một vùng thiên địa nhuộm ánh lam quang (*lam: xanh, quang: ánh sáng*), trong lam quang, một con Không tước đang bay lượn, quanh thân Không tước quấn theo từng vết huyết quang, thỉnh thoảng lại có một thanh Như Ý đánh tới.

Bốn phía đều có người xuất hiện chứng kiến, bọn họ không biết trong Bạch Đầu Quan có Đồ Nguyên, cho dù có biết, cũng không ngờ Đồ Nguyên mạnh mẽ như vậy, bọn họ chỉ biết ở đây có một vị tu sĩ cường đại, thế nhưng cường đại đến trình độ nào thì không ai hay.

Đồ Nguyên cảm giác bản thân như đang đấu tranh với thiên địa, Lam vũ không tước như hóa thân của trời xanh, là Đồ Nguyên cảm nhận được, đây là Thiên nhân - phân thân hóa thân thuật.

Nếu là thiên nhân tự mình tới, Đồ Nguyên sẽ chết trong nháy mắt, thế nhưng đây chỉ là một hóa thân, Đồ Nguyên lại muốn đấu thử một trận.

Đúng lúc này, có một vết kiếm quang từ chỗ xa xoi lao tới, xuyên qua hư không, cùng đó là tiếng kiếm ngân vang vọng, vết kiếm quang đến từ phía Tây, một vết kiếm này chém thẳng vào mảnh bầu trời lam sắc.

Bầu trời rực cháy ngọn lửa xanh trong chớp mắt bị nghiền nát, vốn Không tước cùng vùng thiên địa này như đã hòa làm một thể, khí tức bất chợt suy yếu đi, hóa thành một bóng người, một thân vận y phục lam, Không Tước quốc Vương.

Theo đó, ánh kiếm hạ xuống, kiếm quang hóa thành một người, vận y phục nho sĩ, trên tay cầm một thanh kiếm, vẻ mặt nghiêm nghị, xuất hiện đứng đó trong hư không.

Đồ Nguyên liếc mắt liền nhận ra y, lúc trước khi ánh kiếm đó xuất hiện, hần cũng đã biết ánh kiếm đó của ai.

Người tới là Tô Cảnh Ngọc.

Y nhìn trong bầu trời kia, nơi hóa thân Không Tước quốc Vương, nói ra: "Người muốn mở mang lãnh thổ quốc gia, chúng ta không có ý kiến, thế nhưng người muốn giết hết tu sĩ một Châu này, như vậy Long Trì Thiên Cung chúng ta sẽ không đồng ý, trừ phi người đồng thời muốn chinh phạt ngay cả Long Trì Thiên Cung chúng ta."

Hóa thân Không Tước quốc Vương quốc Quân Vương vị kia, hai mắt lóe lên lam quang, thanh âm phát ra chấn động hư không.

"Người đang rước lấy họa cho Long Trì Thiên Cung." Hóa thân Không tước quốc Vương phát ra tiếng.

"Long Trì Thiên Cung từ khi khai phái tới nay, trải qua thiên tai họa loạn đếm cũng không hết, thế nhưng Long Trì Thiên Cung vẫn như cũ tồn tại sừng sững giữa thiên địa, mà Không Tước vương quốc các người chẳng qua lập quốc hơn ba trăm năm, người không cảm thấy lời của người quá phách lối sao?"

Hóa thân Không tước quốc Vương biến mất, cũng không đáp lời Tô Cảnh Ngọc nói, mà trong bầu trời Đoàn Khải Minh vị kia cũng rời đi.

Tô Cảnh Ngọc không có ý ngăn cản, y nhìn Đồ Nguyên đã khôi phục nguyên thân, không hề nói gì thêm, ngay lúc chuẩn bị rời đi, Đồ Nguyên lớn tiếng nói: "Ta từng ở La Sát Thành thấy được Tà Uyển Dung."

Tô Cảnh Ngọc quay đầu lại liếc mắt nhìn Đồ Nguyên, nói ra: "Nàng đã trở về chỗ cha nàng,... tốt nhất vẫn là người mau chóng rời khỏi nơi này, Không Tước Vương sẽ không dừng lại."

Nói xong, thân thể y trong hư không hóa thành một vệt kiếm quang biến mất, nhìn theo y rồi đi, Đồ Nguyên suy đoán y đã bước vào Thiên nhân đại đạo, so với trước đây mình từng gặp y có sự khác biệt.

Lúc này đây, y cùng với thiên địa này như hòa làm một thể.

Đồ Nguyên nghe được sau lưng truyền tới động tĩnh, là Diêu Dao đi ra.

"Chuẩn bị một chút, chúng ta rời khỏi nơi này."

"Đi nơi nào?"

"Tìm một nơi thanh tĩnh."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 6 - Chương 52: Thiên Cung, Tô Cảnh Ngọc

Đời trước chỉ gọi là Long Trì, về sau mới gọi thêm Thiên Cung.

Long Trì Thiên Cung tổ sư tên là Diệp Tổ Minh, một mình lên long trì, thu phục một con ác long khi đó chiếm giữ long trì. Cũng chính là hiện tại bức tượng người đứng ngay sau tượng Long Trì Thiên Cung tổ sư.

Nếu như nói đôi mắt Diệp Tổ Minh luôn nhìn chăm chú vào mệnh mông thiên địa, phảng phất nhìn hướng tương lai, mà người đứng sau y, hai mắt sắc bén như kiếm, tỏa ra hung ý đời đời bất diệt, chăm chăm nhìn về cái tượng trước mắt.

Tô Cảnh Ngọc chăm một nén nhang, vái một vái, nhìn một cái, lại vái một vái, động tác của hắn rất chậm, rất nhẹ, rồi lại ẩn chứa trầm trọng, không gian xung quang lay động theo từng động tác của.

Đại điện to lớn, trong điện có một đại đỉnh, mình y đứng nơi này, trong đại điện trống trải và thâm nghiêm, không hề có cảm giác đơn độc, mà trái lại, quanh thân y tràn ra khí tức ngập tràn đại điện.

Nơi đây, trên cửa đại điện và hai bên vách tường đều có dấu vết đao kiếm hằn in, thậm chí trên sàn còn có vết tích của đạo pháp đánh lên.

Đó là từ khi Long Trì Thiên Cung thành lập tới nay, trải qua mấy lần đại kiếp nạn, bị người dùng đạo pháp đánh vào đây lưu lại vết tích. Khi lần đầu tiên Long Trì Thiên Cung bị người đánh đến chỗ này, có đệ tử nói muốn tu sửa, nhưng ngay lúc đó chương môn Thiên Cung nói không cần, muốn để lại cho hậu nhân đến xem, từ sau đó mỗi một vị đệ tử mới được thu nhận đều phải tới nơi này chứng kiến, muốn cho bọn họ biết, con đường tu đạo cầu trường sinh không hề yên ổn, cho dù cả đời không rời Long Trì Thiên Cung nửa bước,, chỉ ở trên núi, cũng có kiếp số phủ xuống đầu.

Tô Cảnh Ngọc vẫn nhớ khi bản thân mới lên Long Trì Thiên Cung, bị đưa đến tòa Thiên Cung đại điện này, thấy bên trong tràn đầy vết tích đạo pháp tàn phá thì vô cùng khiếp sợ. Y còn nhớ rõ khi đó sư phụ nói: "Con phải nhớ kỹ, sư môn vĩnh viễn không phải là nơi che chở cho con. Đây chỉ là nơi dẫn con bước lên con đường tu hành, mọi thứ trong tương lai đều chỉ có thể dựa vào đôi tay của chính con dựng nên, con phải nhớ kỹ những vết tích nơi này, cho dù là thần linh cũng phải gục ngã. Có thể trong tương lai, nửa đường con sẽ ngã xuống, cũng có thể bước đến Thiên nhân đạo, nếu thực có một ngày như vậy, con phải nhớ kỹ, khi con truy tìm con đường của chính mình, không nên quên nơi con rời đi là Long Trì Thiên Cung."

Mà bây giờ, sư phụ đã chết, y đã bước lên Thiên nhân đạo.

Quay đầu lại, chậm rãi ra khỏi đại điện. Đứng trước cửa đại điện nhìn xuống toàn bộ sơn môn, trong mắt là bình nguyên bao la, những ánh nắng ấm áp hạ xuống trước cửa, chiếu rọi tòa Thiên Cung đại điện này trông càng thêm hoang vắng.

Thiên Cung điện tọa trên ngọn núi hướng chính Đông, hiện tại, y chính là Điện chủ Thiên Cung điện, men theo quanh điện, đi đến phía sau đại điện, có thể trông thấy Long trì nằm giữa Long Trì Thiên Cung. Trong mắt y, linh khí trên long trì hóa thành từng đầu rồng cuộn mình, lao thẳng trên trời, rồi lại chui vào long trì.

Trong những năm tháng y tự mình trải qua, Long Trì Thiên Cung vượt qua một lần đại kiếp nạn, bốn lần tiểu kiếp. Ba mươi năm trước, sư phụ bị người chặn giết trên núi Thương Lăng, sau đó Long Trì Thiên Cung phái ra hai vị Nguyên Thần đi báo thù, thế nhưng hai vị này cùng rời đi, lại chỉ có một vị quay trở về, mà còn là trọng thương trở về.

Một lần mất ba vị Nguyên Thần tu sĩ, coi là một kiếp với Long Trì Thiên Cung. Ở bất kì môn phái nào, mất ba vị Nguyên Thần tu sĩ đều là một sự tổn thất nghiêm trọng.

Còn có một lần, chính là y và hơn mười vị Đan đạo đồng môn sư huynh xuống xúi lịch lẫn. Nhưng khi trở về cũng chỉ có ba người, một người trong đó là y. Đó cũng là vì sao đồng môn cùng lứa với y chẳng có mấy người.

Y từng hỏi Chương môn của mình vì sao Long Trì Thiên Cung có nhiều kiếp nạn như vậy, Chương môn nói cho y biết, bất cứ môn phái nào thực ra cũng đều phải thế, giữa thiên địa, hàng tỉ sinh linh tranh giành mạng sống, tất nhiên là kiếp nạn trùng trùng.

Lần gần đây nhất là Thánh Linh giáo đánh vào sơn môn, phá trận pháp trong phái, một lần đó, là một đại kiếp nạn với Long Trì Thiên Cung.

Hơn nữa, chính y trải qua, cũng phát sinh trước mắt y. Vốn dĩ, khi y tu vi thấp thì cho rằng, đợi đến một ngày tu vi bản thân cao hơn, sẽ để cho người trong thiên hạ không dám tiếp tục mạo phạm Long Trì Thiên Cung, nhưng mà hiện tại y đã thành Thiên nhân, lại chuẩn bị phải đối mặt với một lần đại kiếp nạn.

Khổng Tước Quốc Vương hay còn gọi là Khổng Tước Đại Minh Vương, tuy thời gian thành lập Khổng Tước quốc chỉ hơn ba trăm năm, nhưng tu vi Khổng Tước Đại Minh Vương cực cao, khi lập quốc đã đạo thông Thiên nhân, mà ba trăm năm trôi qua, lại càng tụ tập toàn bộ tín ngưỡng, khí vận quốc gia vào thân, luyện thành Pháp thân Khổng Tước Đại Minh Vương, thế gian hiện nay, có thể trở thành địch thủ của hắc lạc đác chẳng được mấy người.

Khổng Tước vương quốc của hắc xâm chiếm đến đâu, vô luận yêu ma quỷ quái hay tu sĩ chính đạo, đều phải thần phục. Trong Thương Minh Châu có Cự Linh Thần Tông và Long Trì Thiên Cung, nhưng mà Long Trì Thiên Cung đứng mũi chịu sào.

Nhìn dãy núi liên miên trước mắt, nhìn các đệ tử trên các ngọn núi tu hành, nhìn mọi thứ an bình như vậy, trong lòng y bốc lên chiến ý bất tận.

Đây không phải vì mình mà chiến, mà vì toàn bộ Long Trì Thiên Cung, vì các đệ tử đang an tĩnh tu hành.

"Sư phụ." Chu Thanh từ phía sau đi tới gọi Tô Cảnh Ngọc.

Tô Cảnh Ngọc không quay đầu lại, y đứng nhìn trong long trì một đầu rồng đang du động. Con rồng đó chính là đến từ tòa Tử Thành trên Bà La thần vực rơi xuống.

Có con rồng này tiến vào long trì, như vậy trận pháp toàn bộ Long Trì Thiên Cung sẽ không còn sơ hở.

Long Trì Thiên Cung hộ sơn đại trận tên là "Thiên long nhập Cung môn", có một đầu chân long ở long trì, hộ sơn đại trận mới tính là chân chính hoàn mỹ.

"Tạ An Lan tướng quân muốn gặp ngài." Chu Thanh nói ra.

"Con dẫn người đến đây." Tô Cảnh Ngọc nói.

Y biết Tạ An Lan tới gặp mình có mục đích gì, tuy y không có giao tình với Tạ An Lan, nhưng y cũng nghe đến từ lâu, trước đây, Tạ An Lan trong lòng y là một vị nhân phẩm và danh tiếng như một, chỉ cho đến khi hắc gặp chuyện không may, hắc bị bắt vào kinh đô Khổng Tước vương quốc, nhưng đến lúc gần bị đưa vào kinh thì được người cứu thoát, người khác có thể còn đang suy đoán ai cứu Tạ An Lan, nhưng y biết chính người của Thánh Linh giáo cứu Tạ An Lan.

Mà lần này Tạ Uyển Dung bị người bắt đi, người của Thánh Linh giáo lại cứu được nàng.

Hiện tại y chỉ không rõ ràng việc Tạ An Lan vốn là người của Thánh Linh giáo, hay là từ sau khi Tạ Uyển Dung được Thánh Linh giáo cứu ra, Tạ An Lan mới đầu nhập vào Thánh Linh giáo.

Năm đó Đồ Nguyên gặp được Tạ An Lan, Tạ An Lan là một vị nho tướng, ngồi trong phủ Tạ tướng quân, Tạ An Lan không giống một vị tướng quân, trái lại càng như một vị sĩ tử, nếu mà bây giờ Đồ Nguyên gặp lại Tạ An Lan, vậy thì hắc nhất định sẽ ngạc nhiên, bởi vì hiện tại, toàn thân Tạ An Lan tỏa ra khí tức sát phạt, dù trên người không còn khôi giáp, chỉ vận y phục nho sĩ, thế nhưng khí thế lại hào hùng.

"Không biết Tạ tướng quân đến đây thay mặt ai?"

Trong Thiên Cung điện, Tô Cảnh Ngọc nói với Tạ An Lan đang ngồi phía đối diện, sau lưng Tạ An Lan là Tạ Uyển Dung cùng Tạ Tấn Chi, còn sau lưng Tô Cảnh Ngọc là Chu Thanh.

Vốn trên người Tạ Uyển Dung mang theo phong thái tiểu thư đài các, lúc này đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một sự lạnh nhạt, hoàn toàn khác so với sự lạnh nhạt trên người Chu Thanh, Chu Thanh lạnh nhạt là kiểu thiên địa này chỉ có mình ta, là tu sĩ tu hành thời gian đủ lâu, tự nhiên mà hình thành một loại lạnh nhạt.

Mà nàng không giống vậy, nàng là lạnh nhạt vì mang theo cừ hận.

Cừ hận của nàng không phải đối với Long Trì Thiên Cung, mà là hận ý sâu tận tâm can, đối với Khổng Tước vương quốc.

"Ta thay mặt Thánh Linh giáo mà đến." Tạ An Lan nói ra.

"Như vậy ta nề mặt Uyển Dung và Tấn Chi không lấy đầu ngươi trên cổ, ngươi đi đi." Tô Cảnh Ngọc trực tiếp mời Tạ An Lan rời đi.

Y nói không lấy Tạ An Lan đầu, làm cho sắc mặt hai người Tạ Uyển Dung cùng Tạ Tấn Chi cứng đờ, nhưng Tạ An Lan mặt không đổi sắc, trái lại còn cười, nói ra: "Nếu như Tô tiên sinh muốn lấy đầu trên cổ Tạ mỗ, Tạ mỗ nguyện đưa hai tay dâng lên, chỉ mong Tô tiên sinh có thể để cho tại hạ nói hết."

"Người không tin ta dám giết người chăng?" Tô Cảnh Ngọc nói.

"Tô tiên sinh tu đạo hơn bảy mươi năm liền đạo thông thiên nhân, thiên hạ ít có, dưới Ngọc Cảnh iếm, không mấy người có thể địch, dùng một kiếm phá tan Ma quật, ba bước vào Yêu vực, ba bước lại đi ra, còn từng vào Thần vực chém giết Thần Linh, Tạ mỗ chỉ là một kẻ lưu vong giữ lại được tính mệnh, lại có tư cách gì để Tô tiên sinh không dám giết."

"Vậy người nên biết, Thánh Linh giáo cùng Long Trì Thiên Cung ta có thù không đội trời chung." Tô Cảnh Ngọc nói ra.

"Tạ mỗ tới đây, cũng không phải muốn phá bỏ cừu hận giữa Long Trì Thiên Cung và Thánh Linh giáo, cũng không hề liên quan đến việc Tạ mỗ vào Thánh Linh giáo, mà chỉ nghĩ, đôi lúc có một số việc có thể tạm thời buông tha, mà có một số việc lại phải ngay lập tức thực hiện."

"Vậy người nói điều gì phải thực hiện ngay lúc này?"

"Giết Không Tước Đại Minh Vương."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 6 - Chương 53: Đại kiếp nạn

Không tước Đại Minh vương là ai?

Ai cũng biết, nhưng cũng không ai biết.

Không Tước Đại Minh Vương là Không Tước vương quốc - khai quốc Hoàng đế, hơn ba trăm năm, hần một mực ở trong Không Tước vương quốc, như một vị thần linh, tọa trên kia, ngàn vạn chúng sinh bảo vệ xung quanh, mắt dõi xuống thiên địa này, hần như chân chính thần linh trên đời này, là người được chúng sinh khắp đại địa này ngưỡng vọng, ở Không Tước vương quốc, không có bất kì tu sĩ nào dám làm càn.

Thế nhưng nói tới lai lịch Không Tước Đại Minh Vương, lại không có ai biết, mọi người chỉ biết hần gọi là Không Minh, từ nơi nào đến, không người biết được, có người nói là hần đến từ tận Cửu U chi địa, lại có người nói hần thực ra chính là một vị thần, nhưng không có ai có minh chứng rõ ràng.

"Thiên nhân chín tầng, người có biết hiện tại hần tu đến tầng thứ mấy?" Tô Cảnh Ngọc hỏi.

"Bất kể hần thế nào, lẽ nào với pháp lực Chương môn quý phái cùng Thánh Linh giáo chủ hợp lại chẳng lẽ còn không thắng được hần?"

"Thắng thì thế nào, giết không được, cũng chỉ phí công." Tô Cảnh Ngọc nói.

"Vậy nếu như thêm một người nữa cùng cấp thì sao?" Tạ An Lan nói.

"Hừ, thêm một người nữa? Nếu như người có thể tìm thêm được một người nữa, vẫn không nói trước được, nhưng bất kể là ai, hiện tại chắc chắn hần đã cảm nhận được sát ý."

"Hần sẽ không để ý, ba trăm năm qua, kẻ sinh ra sát ý đối với hần đêm còn không hết, ta tin chắc hần nhất định nghe không được những thứ chúng ta nói ở nơi này."

Tô Cảnh Ngọc ngồi trên kia, một thân bạch y, như một thanh kiếm băng lãnh sắc bén, treo cao trên tường, không rời vỏ, chỉ cần ra khỏi vỏ, thiên hạ phong cảnh thêm mỹ lệ.

Y vung tay một cái, dưới tay, thanh quang như tuyết lại như kiếm.

"Không có ai biết hiện tại tu vi hần thế nào, chẳng qua, nếu các người thực sự có ý như vậy, vậy thì để Triệu Du đến đây đi."

Lại nói tiếp, Triệu Du người này, tuy không có bao nhiêu người biết, thế nhưng nếu nói đến câu truyền miệng này, thiên hạ không người không hay, không người không hiểu: "Triều Du Bắc Hải, Mộ Thương Ngô. Ngọc Cảnh Hồng Nham Phong Vô Ngân, Thần Nữ một khúc tri âm"

Câu nói này là chỉ thế gian trăm năm qua các vị cường giả. Tô Cảnh Ngọc chính là một vị như vậy. Trong đó, Triệu Du là người Thánh Linh giáo, Bắc Hải khi tu vi chỉ là Thần Anh, du tẩu thiên hạ, người khác hỏi tên hần, hần chỉ nói mình đến từ Bắc Hải, từ đó có tên Bắc Hải.

Mộ Thương Ngô là hai người, trong đó Mộ đến từ U Giới Sơn phía tây, nơi địa giới u ám nồng nặc nhất, có người nói hần là quỷ mị thành hình; Thương Ngô là yêu. Ngọc Cảnh và Hồng Nham chính là Tô Cảnh Ngọc cùng Cự Linh Thần Tông Đoạn Hồng Nham, Phong Vô Ngân là Côn Ngô Phái đệ tử,

câu còn là nói tỏ son Thần nữ.

"Đã như vậy, Tạ mỗ xin cáo từ." Tạ An Lan đứng dậy nói.

Tạ An Lan đứng dậy rồi đi, mà trong hai người con đi cùng, Tạ Uyển Dung cũng rời theo, nhưng Tạ Tấn Chi lại đang do dự, nó vốn ở đây, trên núi, có thể được gặp lại phụ thân và tỷ tỷ nó đã vô cùng cao hứng, nhưng cùng đi với phụ thân và tỷ tỷ tới nơi này, nó nghe được rất nhiều. Tuy nó không nghe được quá rõ ràng, nhưng cũng đoán được đại khái một hai.

Nó đang lo lắng, nó vẫn luôn không giống tỷ tỷ Tạ Uyển Dung thích xông pha lịch lãm như vậy, nó thích an tĩnh, như từng ở Tạ phủ thích nghe Đồ Nguyên giảng cổ sự.

Lúc này đây Tạ An Lan cùng Tạ Uyển Dung lên núi, nó còn chưa kịp nói với bọn họ chút gì đó, bọn họ bây giờ đã phải ly khai, nó muốn đi theo bọn họ để được nói nhiều hơn, lại cảm thấy có chút khó khăn.

"Tấn Chi, người theo phụ thân cùng trò chuyện đi, nếu như, người muốn rời đi cùng phụ thân, vậy thì từ nay không được tự xưng là đệ tử Long Trì Thiên Cung."

Tạ Tấn Chi sững sờ, đúng là không biết phải làm sao. Nó có thể lên Long Trì Thiên Cung, là Chu Thanh đưa lên. Chu Thanh là đệ tử thân truyền của Tô Cảnh Ngọc, địa vị nàng ở Long Trì Thiên Cung rất cao.

Tạ An Lan vốn đang rời đi đột nhiên ngừng lại, sau đó hướng về phía Tạ Tấn Chi nói: "Tấn Chi, từ nay về sau, bất kể con nghe được tin tức gì về ta và tỷ tỷ, cũng không cần con bận tâm, phải nhớ kỹ con là đệ tử Long Trì Thiên Cung, không phải là con trai của Tạ An Lan ta."

Nói xong hần bước nhanh rời đi, căn bản là không cho Tạ Tấn Chi có cơ hội nói lời nào, Tạ Tấn Chi sắc mặt trắng nhợt, sau đó Tạ Uyển Dung nhìn đệ đệ của mình, nói ra: "Người ở nơi này thật tốt, việc này cứ để chúng ta làm thôi."

Mất Tạ Tấn Chi hơi đỏ lên, hần biết điều mà tỷ tỷ và phụ thân muốn, cũng biết vì sao họ phải làm vậy.

Nhìn tỷ tỷ cùng phụ thân xuống núi rời đi, nó nhìn một hồi rồi cũng chạy đuổi theo, nhưng mà không đi cùng, vẫn chỉ theo phía sau nhìn, mãi cho đến Tạ Uyển Dung và Tạ An Lan biến mất, nó biết, lần tới khi bản thân nghe được tin tức của phụ thân và tỷ tỷ thì, hoặc là tin tức tốt, hoặc là tin tức xấu.

Chu Thanh xuất hiện sau lưng Tạ Tấn Chi, nói ra: "Người là nơi an bình cuối cùng của bọn họ, người phải tự chăm lo bản thân cho tốt, nếu như người đi cùng bọn họ, là chính tay người đẩy bọn họ vào vô tận bóng tối, chỉ cần người vẫn sống thật tốt, vậy người chính là ngọn đèn dẫn lối bọn họ quay về."

Tạ Tấn Chi không nói gì, thế nhưng nó đang tự nhủ trong lòng.

Chu Thanh quay trở lại Thiên Cung điện, đi tới Tô Cảnh Ngọc nói ra: "Sư phụ, lẽ nào mọi chuyện đã thực sự nghiêm trọng đến mức này?"

"Mọi thứ so với con nghĩ càng thêm đáng sợ." Tô Cảnh Ngọc nói.

Tô Cảnh Ngọc nhìn bầu trời, như nhìn thấu hư không vô tận, trong hư không đột nhiên có linh quang hạ xuống, tán ra trước mặt y, sau đó một gương mặt xuất hiện, nếu đệ tử Long Trì Thiên Cung thấy được, tất nhiên sẽ nhận ra, đây là Chương giáo chân nhân.

Tô Cảnh Ngọc bước một bước vào hư không, vượt qua bầu trời, phía dưới là hồ nước và quần sơn bao quanh, bất chợt nơi đó xuất hiện một tòa cung điện.

Năm đó Long Trì Thiên Cung bị Thánh Linh giáo đánh vào thì, tòa cung điện này cũng chưa từng xuất hiện.

Tòa cung điện tên gọi là Chân Linh Long Cung, không tồn tại giữa thiên địa này, nhưng lại bị thiên địa vây giữ.

Đồ Nguyên và đệ tử Phạm Tuyên Từ mang theo Diêu Dao xuất hiện trong một tòa thành, tòa thành này gọi là Thương Hà Thành, là một trong những tòa thành phụ cận Âm Hồn Cốc.

Đồ Nguyên từng ở Âm Hồn Cốc một đoạn thời gian dài, thế nhưng số lần tới Thương Hà vô cùng ít, khi đó, hần một lòng muốn có được tự do, có thể thoát ly Âm Hồn Cốc, vì vậy mọi thứ trong Thương Hà Thành mà nói đều tương đối xa lạ đối với hần.

Lúc này hần đang ngồi trong một tòa lầu, sắc mặt Diêu Dao có chút không tốt lắm, nàng thật không ngờ bản thân bế quan lâu như vậy, chỉ chút nữa thôi là chém được thần niệm Tà Thần trong lòng, đột nhiên bị gạt mình tỉnh giấc, ngay một khắc kia, vốn đã bị nàng chém chỉ còn lại một tia ý niệm Tà Thần, trong thanh âm Không tước hót vang, một lần nữa tái sinh như cỏ dại sinh sôi trong gió.

Sau đó, nàng muốn Đồ Nguyên phong ấn hoàn toàn tu vi của nàng.

Phạm Tuyên Từ nhìn một tòa thành khá lớn này, nói ra: "Sư phụ, năm đó ngài chính là tu hành ở Âm Hồn Cốc phụ cận nơi này sao?"

Đồ Nguyên gật đầu, bên cạnh đột nhiên có một người bàn khác quay sang bàn này ngó một cái.

Trong đó có một người chỉ về phía bàn Đồ Nguyên hỏi: "Người kia nói là trước đây tu hành ở Âm Hồn Cốc, người từng nghe thấy không?"

"Không có a." Một người hơi lớn tuổi ngồi cùng bàn tỏ ra nghi hoặc nhìn về phía bàn Đồ Nguyên nói ra. "Bây giờ còn nói Âm Hồn Cốc cái tên này, vậy hẳn là đệ tử Âm Hồn Cốc từ trước kia rất lâu rồi, còn chúng ta..." Thanh âm càng nói càng thấp, mắt nhìn về phía Đồ Nguyên, như muốn tự hiểu ý.

Những người khác đều hiểu gã có ý gì, bởi vì bây giờ tuy Âm Hồn Cốc vẫn giữ tên Âm Hồn Cốc, nhưng tất cả mọi người đều xưng là 'Đoạn Hồn Cốc', 'đoạn' ở đây là ý đoạn tuyệt tất cả, điều này cũng phần nào thể hiện sự đáng sợ của Đoàn gia.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 6 - Chương 54: Ân Bá Nhữ

Long Trì Thiên Cung chuông giáo tên là Ân Bá Nhữ, cường giả đương thời. Mỗi một môn phái, nếu viết về mỗi vị cường môn, đều sẽ trở thành một bộ truyền kỳ, muốn nói đến những chuyện liên quan đến cường môn Ân Bá Nhữ, nói ba ngày ba đêm cũng không hết, nhưng có một điều rõ ràng, hẳn cùng với Không Tước Quốc Không Tước Đại Minh Vương là người cùng thời đại.

Chẳng qua những người cùng thời đại với Không Tước Đại Minh Vương, phần lớn đều bị y chiếm hết sự nổi bật, nhưng vẫn có số ít người bất chấp người khác cường đại đến nhường nào, vẫn vĩnh viễn không bị người lấn át sự hiện diện của họ.

Ở thời điểm Không Tước Đại Minh Vương chinh phạt thiên địa, mở mang giang sơn, cường giả trong thiên hạ, mỗi người đều không dám lên tiếng, những kẻ không chịu im lặng đều đã chết dưới Đạo pháp thông thiên của y, hoặc thân phục dưới trướng, trở thành thủ hạ giúp y mở mang bờ cõi.

Trong thời đại Không Tước Đại Minh Vương xâm chiếm vạn dặm lãnh thổ, lại vẫn có thể dương danh lập vạn đều là những người không hề đơn giản, trong đó có đương nhiệm cường môn Long Trì Thiên Cung – Ân Bá Nhữ.

Để nói về hẳn thì thứ đáng nói nhất không phải là đạo pháp huyền diệu thế nào, mà là hẳn từng vượt vạn dặm xa xôi, tiến vào một Thần vực, cứu được hảo hữu của mình, cũng hóa thành một con Thanh long, trực tiếp lao ra từ Thần vực, khi hẳn trở lại thế gian này, tiếng rồng ngâm vọng khắp thiên địa.

Lần trước Thánh Linh giáo tiến đánh Long Trì Thiên Cung, hẳn không ở môn phái, hẳn mang theo phần lớn đệ tử đi trấn áp Ma uyên, cũng vì vậy khiến cho Thánh Linh giáo tận dụng được cơ hội.

Một lần đó đã là sự đả kích vô cùng lớn với danh tiếng của Long Trì Thiên Cung, đệ tử Long Trì Thiên Cung tử thương vô cùng nghiêm trọng, rất nhiều đệ tử có tiềm lực lúc đó cũng đều ở lại Long Trì Thiên Cung.

Chẳng qua, mỗi lần Long Trì Thiên Cung gặp phải đại kiếp nạn, đều sẽ có đệ tử phá kén thành điệp, kinh diệu thế nhân.

"Thiên long nhập cung môn" là một đại trận, mà khi đại trận này viên mãn, liền có Chân Linh Thiên Cung. Một tòa cung điện màu vàng xuất hiện trên bầu trời Long Trì Thiên Cung, trong nháy mắt trông như những tia sáng vàng kết thành cung điện, đệ tử Long Trì Thiên Cung ai cũng có thể thấy được.

Hồ nước phía dưới sóng xô cuộn cuộn, dựng lên hóa thành một đoạn bậc thang, bên trong hình như có một đầu kim long nơi đầu sóng bay lên.

Tô Cảnh Ngọc bước lên bậc thang như đạp trên những đóa sóng hoa, một bước, hai bước, ba bước đã đứng trước ngoài cửa cung điện.

Vào Chân Linh Long Cung, trong mắt chỉ là một vùng hư không. Đệ tử bình thường đều không được phép tiến vào nơi đây, vì vậy vốn cũng chẳng biết bên trong Chân Linh Long Cung thế nào.

Nơi này, chỉ có một vùng hư không, như trong tin không mịt mờ.

Ngẩng đầu, có thể thấy lốm đốm ánh sao, dưới chân như có từng đóa hoa nở rộ, bốn bức tường bao quanh lơ lửng ẩn hiện những vệt sáng vàng uốn lượn lan tràn. Ở giữa có một đám mây nửa vàng nửa xanh kết thành giường mây, một vị đạo nhân ngồi bên trên.

Ánh sáng quanh thân vị đạo nhân kết thành đạo y (y: y phục, đạo: đạo sĩ).

"Sư phụ."

Đạo nhân kia mở mắt, hai mắt vô thần như tinh không, tỏa ra những tia sáng chói mắt, qua một lúc lâu mới thu liễm, nhìn Tô Cảnh Ngọc, nói: "Con có suy nghĩ gì về Thánh Linh Giáo?"

"Sinh từ đại địch." Tô Cảnh Ngọc nói ra.

Ân Bá Nhữ nói: "Vậy con nghĩ có thể hợp tác được cùng với Thánh Linh Giáo không?"

"Hợp tác cùng Thánh Linh không khác đi cùng với yêu ma." Tô Cảnh Ngọc trả lời.

"Vậy là con không đồng ý?" Long Trì Thiên Cung chương giáo Ân Bá Nhữ nói.

"Không, sư phụ, con đồng ý." Tô Cảnh Ngọc nói rất chân thành.

"A? Vì sao?" Ân Bá Nhữ nói.

"Bởi vì Không Tước Đại Minh Vương có thể sẽ xóa sổ hoàn toàn Long Trì Thiên Cung." Tô Cảnh Ngọc đáp.

"Vậy con nghĩ có thể giết được y sao?" Ân Bá Nhữ hỏi.

"Đệ tử không dám chắc, sư phụ ngài từng giao thủ với y, ngài chắc hẳn càng hiểu rõ hơn." Tô Cảnh Ngọc đáp.

Ân Bá Nhữ nhắm mắt lại: "Nếu như là hơn mười năm trước, muốn giết Không Tước Đại Minh Vương có lẽ còn có thể, hiện tại hầu như không thể nào."

Tô Cảnh Ngọc hơi nhíu mày. Hắn biết sư phụ mình mạnh mẽ cỡ nào, hơn bốn mươi năm trước, nếu không phải sư phụ toàn lực trấn áp Ma uyên, thì Thánh Linh giáo giáo chủ Thiên Nhân Ma Quân không có khả năng trốn ra được, cho dù trốn được, nếu sư phụ ở đây, cũng có thể một lần nữa trấn áp.

Thiên Nhân Ma Quân người này thế nhưng cũng là nhân vật cùng thời với Ân Bá Nhữ, chẳng qua bị nhốt tại Long Trì Thiên Cung hơn năm mươi năm, hơn bốn mươi năm trước trốn thoát khỏi Long Trì Thiên Cung. Hơn nữa tu thành ma công Huyết Thần Phệ Nguyên.

Sâu dưới Long Trì Thiên Cung, có một hồ dung nham huyết sát. Lúc đó Thiên Nhân Ma Quân chính là bị trấn áp phía dưới này, nhưng mà Thiên Nhân Ma Quân lại mượn cơ hội này luyện thành ma công Huyết Thần Phệ Nguyên.

Khi đã luyện thành ma công Huyết Thần Phệ Nguyên, Thiên Nhân Ma Quân thân thể gần như bất tử, nếu không nhờ Ân Bá Nhữ lúc đó kịp trở về, sợ rằng toàn bộ Long Trì Thiên Cung cũng sẽ bị y tàn sát không còn một mống.

Vì vậy, Long Trì Thiên Cung có huyết cừu với Thánh Linh Giáo. Thế nhưng bây giờ người Thánh Linh giáo muốn cùng Long Trì Thiên Cung hợp tác, hợp lực giết Không Tước Đại Minh Vương.

Không Tước Đại Minh Vương xâm lấn Thương Minh Châu là một hồi đại kiếp nạn đối với Long Trì Thiên Cung, hiện tại trong Không Tước vương quốc, hầu như không còn sự tồn tại của bất kỳ một đại môn phái nào, những môn phái từng tồn tại đều đã bị tận diệt, cho dù còn sót lại cũng sẽ phải thần phục dưới trướng Không Tước Đại Minh Vương.

"Vậy là nên không đáp ứng?" Tô Cảnh Ngọc nói rằng.

"Không, chúng ta đáp ứng chúng." Ân Bá Nhữ nói: "Trên đời này, không có kẻ nào không thể chết."

Vừa mới câu trước hắn nói cách đây mười năm còn có thể giết Không Tước Đại Minh Vương, hiện tại thì gần như không thể, nhưng câu này lại nói trên đời không ai có thể không chết.

"Vậy, sư phụ có kế hoạch gì sao?"

"Không thể nói, ta nói ra khỏi miệng, nhất định có người khác nghe thấy, người đi đi, tùy ý mà làm, lúc này y xâm lấn Thương Minh Châu chắc chắn vì Long Trì Thiên Cung mà đến, chẳng qua Long Trì Thiên Cung chúng ta, từ khi tổ sư thành lập tới nay, cũng chưa từng phải e sợ thứ gì."

"Rõ, sư phụ."

...

Đồ Nguyên đang ngồi chỗ kia, bất chợt phát hiện có ánh nhìn về phía này, còn có người tới.

"Ai trong các người là Âm Hồn Cốc đệ tử?"

Người này căn bản không nhìn được tu vi Đồ Nguyên, chỉ coi Đồ Nguyên là một tu sĩ bình thường.

Đồ Nguyên nhìn người trước mặt, dáng dấp trung niên, thế nhưng Đồ Nguyên biết y cũng mới chỉ ngoài năm mươi, y phục trên người có một chữ "Đoàn".

"Không có." Đồ Nguyên hỏi đáp, ngồi ở chỗ kia không hề động.

Người nọ nhướng mày, nói ra: "Lẽ nào ngay cả điều này cũng không dám thừa nhận sao?"

Đồ Nguyên cười cười, nói: "Các người là người Âm Hồn Cốc?"

"Đoàn thị biệt viện." Đối phương nói rằng.

"A, vậy không biết Đoàn công tử của các người có còn ở đó?"

"Cái gì mà Đoàn công tử, phải gọi Đoàn viện chủ."

"Nga, đã là Đoàn viện chủ." Đồ Nguyên nói.

"Ở đây ta có một phong thư muốn các người thay ta đưa cho Đoàn viện chủ." Đồ Nguyên nói tiếp.

Đồ Nguyên lấy ra một tờ giấy, loạt xoạt viết lên đó một hàng chữ.

"Tôi nay, đương sẽ có phong cảnh mỹ lệ, giờ Tý, thỉnh quân ngược nhìn ánh trăng rằm, tất có hậu lễ ban tặng."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 55: Kiểm phù như trăng

Đoàn Ngọc phong thư trên tay, hỏi: "Ai nhờ người mang tới?"

"Một kẻ lạ mặt, nhưng từ một số điều hắn nói, chắc đã từng là đệ tử Âm Hồn Cốc."

"Đã từng là đệ tử Âm Hồn Cốc sao?" Đoàn Ngọc hơi hí hóp mắt, mặt y để râu, nhưng vẫn có mị lực khó tả, đôi mắt đào hoa kia của y đối với nữ nhân mà nói, tràn đầy dụ hoặc.

Âm Hồn Cốc này phần lớn nhờ công của y mới chiếm được, nên y cũng trở thành chủ nhân nơi này, ở đây cách xa Đoàn gia của Không Tước vương quốc, cách xa hoàng đế, không ai quản y. Vì thế, thân phận của y ở đây không có nhiều ưu thế, nhưng vẫn không có người dám chọc đến y, mặt khác Không Tước vương quốc đã xâm chiếm đến Thương Minh Châu, càng không có người dám dây dưa với y.

Y thoáng nhìn bầu trời, mặt trời vẫn treo cao, phong thư có viết giờ Tý, thỉnh quân ngược nhìn ánh trăng rằm, tất có hậu lễ đưa tặng.

Hậu lễ gì, y đang suy tư.

Trước khi cầm lấy phong thư này, đã có người kiểm tra thử, bên trong không hề có chú pháp.

Y đưa tay ném phong thư, nói: "Đêm nay mở yến tiệc, đi mời chủ nhân Đào Sơn và Thương Hà Phủ Quân tới đây, đêm nay ta muốn uống rượu ngắm ca kỹ."

Nửa đêm, trong Âm Hồn Cốc cử hành yến hội, trăng sáng treo cao, ca múa mừng quãng thời gian thái bình, yến hội tổ chức ngay vùng trung ương Cốc, vài người vốn là đệ tử Âm Hồn Cốc đều đã gia nhập Đoàn gia, cùng ngồi chỗ kia, nhìn ca múa trên đài, uống rượu, phẩm nhạc.

Trái phải hai bên Đoàn Ngọc có hai nữ tử, xinh đẹp như hoa, tư thái thướt tha.

Trên bầu trời, ánh trăng từ từ đi lên, giờ Tý gần tới, ca múa dần dần yên ắng.

Cho đến khi vàng trăng đã đến đỉnh đầu, trăng tròn thành khuyết, giờ Tý đã điểm, ca má dừng lại.

"Ngọc viện chủ, thực sự sẽ có người tới hay không?" Một vị nam tử bên cạnh hỏi.

Nam tử ngồi chỗ đó, bên cạnh cũng có một nữ tử, tiếp bên cạnh còn có một người. Nếu Đồ Nguyên ở đây, tất sẽ nhận ra gã. Gã chính là khi hắn ở Đào Sơn so đấu sinh tử với Đồ Tu, gã là trọng tài phán định – Chung Xuyên. Mà vị trung niên ngồi chỗ kia, chính là chủ nhân Đào Sơn ngày trước. Bên này lại có một nữ tử xinh đẹp, nằm thườn ra đấy, kế bên là một vị nam tử vô cùng anh tuấn đang bóc vỏ hoa quả giúp nàng, rồi đưa vào miệng nàng cho ăn.

"Ngọc viện chủ, người ta chỉ tùy tiện viết một phong thư mà ngài liền tin là thật."

Bên người Đoàn Ngọc có kẻ lên tiếng quát, mà y chỉ dựa trên ghế, liếc nhìn bầu trời, nói: "Trực giác nói cho ta biết, tối nay nhất định có chuyện phát sinh, năm đó ta tiến vào Âm Hồn Cốc nơi đây, lòng ngực ta nóng lên, ngày hôm nay lại cũng như vậy."

"Giờ Tý đã đến." Nữ tử kế bên Đoàn Ngọc cẩn trọng nói:

Nàng vừa dứt lời, trăng sáng đã khuyết, bất chợt, ánh trăng trên bầu trời bắt đầu mờ long, sau đó như biến thành một bức họa. Trăng đột nhiên rơi từ chín tầng trời, cùng lúc đó, trăng khuyết như hóa thành lưỡi thanh liên đao. Cứ thế rơi xuống từ chín tầng trời, tất cả mọi người cùng chứng kiến tràng cảnh này.

Đoàn Ngọc như chợt nghĩ tới điều gì, gương mặt hiện vẻ kinh hãi, quanh thân dâng lên linh quang, nhưng mà linh quang mới lóe lên, mặt trăng khuyết đã đến ngay trước mặt bọn họ, sau đó tất cả đều thấy ánh trăng xẹt qua cổ Đoàn Ngọc, đầu y từ trên cổ rụng xuống.

Mọi người kinh hãi.

"A..."

Được Đoàn Ngọc mời tới, chủ nhân Đào Sơn và Thương Lăng Phủ Quân sợ hãi nhìn một màn này, sau đó nhìn lại lên trời. Bầu trời thanh minh, ánh trăng vẫn treo cao ngoài cửa thiên.

...

Đệ tử Đoàn gia ở biệt viện biệt viện chủ bị chém đầu ngay trong lãnh địa của mình, hồn bay phách lạc, một đám kinh hãi không biết thù phạm là ai. Chỉ có thể suy đoán là đệ tử trước đây của Âm Hồn Cốc gây ra.

Khổng Tước vương quốc, Đoàn gia.

Một vị quân gia bước vội vào trong phủ.

Quá ba dãy biệt viện, bảy lần đẩy cửa, đi tới một đại viện.

"Phu nhân, thiếu gia, thiếu gia ở Thương Minh Châu bị người giết."

Quân gia nói với một vị lão phu nhân cùng sự bi thương.

"Cái gì?"

Vị phu nhân kia sắc mặt cứng đờ, giận dữ hỏi: "Có biết là kẻ nào làm hay không?"

"Không biết." Quân gia lắc đầu trả lời.

Sắc mặt vị lão phu nhân biến thành dữ tợn, trong mắt tỏa ra sát khí, nói: "Nhất định là người của Long Trì Thiên Cung, không ngờ tới chúng lại bị ồ ồ đến vậy, ta muốn đi gặp Minh Vương, nhất định sẽ diệt sạch toàn bộ đám tu sĩ ô hợp và môn phái ở Thương Minh Châu."

Nói đến đây, nước mắt chậm chậm lăn, nói tiếp: "Năm đó khi nó rời nhà ta đã từng nói, cái vùng đất man hoang đó, không có ai kính nể, uy danh Đoàn gia tuy có thể uy hiếp rất nhiều người, nhưng chỉ cần trong vạn người có một kẻ chán sống, thì nó sẽ chẳng còn cơ hội trở về, nhiều năm trôi qua nó vẫn bình an vô sự, chút nữa thôi nơi đó cũng đã là giang sơn Khổng Tước vương quốc, vậy mà lại bị người giết."

Quân gia đứng cạnh cẩn thận nói: "Phu nhân, loại chuyện như này cũng không thể do Long Trì Thiên Cung làm được."

"Mặc kệ chúng có dám làm hay không, Ngọc nhi của ta chết ở địa bàn bọn chúng, vậy chúng sẽ phải chịu trách nhiệm." Lão phu nhân nói. Giọng nàng cứng rắn, lạnh lẽo, vẻ lãnh khốc như vậy thường ít thấy trên một vị phu nhân đã nhiều tuổi như nàng. Trên mặt, từng nếp nhăn không quá rõ ràng, nhưng vẻ quyền lực phú quý lại thể hiện vô cùng nổi bật.

Hai mắt nàng nhìn về phía xa, phảng phất thấy được Long Trì Thiên Cung, nhìn chăm chú vào toàn bộ vùng đại địa Thương Minh Châu.

...

Trong thiên cung.

Chu Thanh đến bên cạnh Tô Cảnh Ngọc, nói: "Su phụ, Âm Hồn Cốc Đoàn Ngọc bị người giết."

Tô Cảnh Ngọc nhướng mày, hỏi lại: "Là ai giết?"

"Có thể là cố nhân trước đây từ Âm Hồn Cốc."

Tô Cảnh Ngọc hơi ngẩng đầu nhìn bầu trời, nói ra: "Xem ra, trận chiến này không phải cứ muốn tránh là được, đến còn nhanh hơn so với tưởng tượng."

"Đoàn Ngọc chết ở Thương Minh Châu, Đoàn gia nhất định đổ lên đầu chúng ta, hiện tại thế lực Đoàn gia ở Khổng Tước vương quốc rất lớn, coi như bọn họ có cơ để chuẩn bị." Chu Thanh nói tiếp.

Tô Cảnh Ngọc gật đầu, nói: "Là họa thì tránh không khỏi, nếu không thể tránh kiếp, vậy cũng chỉ có thể đối mặt, để chúng ta so với Khổng Tước vương quốc bọn họ một lần, bọn hấn mượn hồng trần cuộn cuộn quần thân càng trở nên cường đại, hay là người như chúng ta tu thiên đạo càng tiêu dao."

"Su phụ, vậy bây giờ chúng ta phải làm gì." Chu Thanh nói.

"Người hiện tại đến đỉnh Nhĩ Sơn, nơi đó có một người, người mời hấn tới Long Trì Thiên Cung, nếu như hấn không tới, người liền nói với hấn, vì sự có biện pháp chữa trị cho hảo hữu của hấn." Tô Cảnh Ngọc nói tiếp.

"Vâng, su phụ." Chu Thanh rời Long Trì Thiên Cung, bước lên hư không, cười mây vượt gió, chỉ chớp mắt đã đến đỉnh Nhĩ Sơn.

Nàng không biết trên đỉnh Nhĩ Sơn có ai, nhưng nàng tin tưởng sự phụ của mình.

Khi nàng đến được đỉnh Nhĩ Sơn, liếc mắt đã thấy ba người trong cốc, trong nháy mắt nàng đã hiểu ra rất nhiều chuyện. Ba người trong cốc cũng thấy nàng.

Một vị nam tử trong đó nói với nàng: "Thật có duyên, đến đây cùng chúng ta ăn chân gà."

Chu Thanh lại hỏi: "Là người giết Đoàn Ngọc."

"Đúng vậy."

"Theo ta biết, người cũng không có nhiều tình nghĩa với Âm Hồn Cốc như vậy, vì sao người lại báo thù vì Âm Hồn Cốc?"

"Thực đúng là như vậy, chẳng qua, khi ta về tới đây, có nghe nói y khinh nam hại nữ, lạm sát, hơn nữa, năm đó y từng phái người truy sát ta, không trêu chọc đến ta thì không sao, nhưng nếu đã cho ta một cơ hội, vậy ta cũng tiện tay xử lý."

"Không có môn phái, quả nhiên người càng ngày càng tà." Chu Thanh nói rằng.

"Có lẽ a."

Nam tử nói tiếp: "Người muốn tru tà?"

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 6 - Chương 56: Mọi nhử

Khuôn mặt Chu Thanh chợt lạnh như băng, nàng chăm chú quan sát Đồ Nguyên, trong nhận thức của nàng, Đồ Nguyên có ba bộ dạng, một là năm đó bị nàng chỉ chạm nhẹ một cái liền tóm gọn, mang về Long Trì Thiên Cung với bộ dạng mềm yếu vô lực, một là khi Long Trì Thiên Cung bị tập kích, Đồ Nguyên chạy chối chết, còn lại là lúc trước tu vi Kim đan, đại chiến với Đồ Nguyên bộ dạng khi đó một trận.

Trận chiến lần đó Chu Thanh thất bại, dù nói nàng không hề chịu chút tổn thương nào, nhưng cuối cùng vẫn là nàng chủ động dừng chiến, trong mắt kẻ khác chính là nàng thất bại.

Nhiều năm đã trôi qua, trận đó, mỗi chiều, mỗi thức vẫn thường dừng lại trong hồi ức của nàng, không phải vấn đề kết quả, không như tranh đấu như thế gian phàm tục, cũng không phải chiêu thức thế nào, mà là đấu pháp.

Những năm gần đây, nàng nỗ lực tu hành kiếm thuật, nhất là Thái Âm trảm linh kiếm quyết đã vọt tới tầng thứ sáu, cách cảnh giới 'Trảm thiên linh' chỉ một đường tơ, cảnh giới như thế, pháp bảo đã không còn khả năng có thể ngăn cản được.

Nàng nhìn Đồ Nguyên, rất muốn dùng Đồ Nguyên để thử kiếm, nhưng nhớ đến lời sư phụ phân phó, bây giờ chính là thời khắc tồn vong của Long Trì Thiên Cung, nàng vội áp chế ý niệm trong đầu kia, nói: "Yêu tà tất sẽ bị trời tru, nếu có cơ hội, trời muốn mượn tay ta giết người, ta sẽ không buông tha, hôm nay tới đây, muốn thỉnh người đến Long Trì Thiên Cung một chuyện."

"Nga, vì sao?" Đồ Nguyên có chút bất ngờ, hỏi lại. Hắn vốn tưởng Chu Thanh vì biết hắn xuất hiện nơi này, nên muốn đến trả thù, không thể ngờ nàng vậy mà tới thỉnh hắn đi Long Trì Thiên Cung.

Nàng không hề đáp lời hắn, mà nhìn về phía Diêu Dao, nói tiếp: "Vị này hẳn là một trong bốn người năm đó trốn ra từ Tử Thành, Trùng Ma Tiên Tử a?"

Mí mắt khẽ rung, Diêu Dao đáp: "Không so được đại môn đại phái thanh danh, Long Trì Thiên Cung – Kiếm tiên tử."

Nếu có người thấy vậy, có khi lại tưởng hai người là cố nhân, nhưng cũng có người vừa thấy sẽ nhận ra sự thù địch, Diêu Dao và Chu Thanh dù chưa đến mức thấy nhau như thấy địch, nhưng cũng chẳng khác là bao.

"Trên người người có thần niệm Tà Thần. Mấy năm nay, người bừa bãi phóng túng, sát sinh đã thành tính. Cả đời này người cũng không chém được thần niệm Tà Thần, bởi vì nó đã ăn sâu vào tâm linh chính người, dù đó không phải người nhưng cả hai cũng đã như một."

"Không đến lượt người quan tâm." Diêu Dao nói.

Thế nhưng bên cạnh Đồ Nguyên lại hỏi: "Nghe ý của người có vẻ người có biện pháp giúp nàng chém được thần niệm Tà Thần."

"Vậy phải xem ý các người thế nào." Chu Thanh đáp.

"Người nếu tới nơi này, chắc không chỉ muốn nói những điều này với chúng ta." Đồ Nguyên hỏi.

Chu Thanh nhìn Diêu Dao, đợi đến lúc Đồ Nguyên dứt lời mới quay sang nói: "Đi Long Trì Thiên Cung với ta, sự phụ ta muốn gặp các người."

So với lần đầu y muốn đưa Đồ Nguyên đến Long Trì Thiên Cung, nàng chẳng hề phải thích một lời, trực tiếp bắt đi, mà bây giờ muốn thỉnh Đồ Nguyên bọn họ đến Long Trì Thiên Cung, trước đó còn nói mấy lời câu dẫn, khiến Đồ Nguyên không thể cự tuyệt.

"Không đi." Đồ Nguyên chưa nói gì, Diêu Dao đã mở miệng cự tuyệt, vô cùng thẳng thắn. Thế nhưng Đồ Nguyên lại nói: "Tô tiên sinh thực sự có biện pháp giúp nàng chém thân niệm Tà Thần sao?"

"Tin hay không tùy người." Chu Thanh đáp.

"Hảo, chúng ta theo người gặp Tô tiên sinh." Đồ Nguyên nói.

Diêu Dao ở bên cạnh không nói, bọ đáng nàng rất tức giận, Chu Thanh cũng không thấy Đồ Nguyên nói gì với Diêu Dao, nhưng cuối cùng Đồ Nguyên vẫn mang theo Diêu Dao và đệ tử Phạm Tuyên Từ cùng đi Long Trì Thiên Cung.

Đây không phải lần đầu Đồ Nguyên tới Long Trì Thiên Cung, nhưng lại là lần đầu tiên thả lỏng tâm tình chứng kiến toàn bộ Long Trì Thiên Cung, tại đây, trên núi, nhìn khắp bốn phía, bầu trời từng đám từng đám mây đen chen chúc, linh quang từ Long Trì Thiên cung xông thẳng lên cao, xua đẩy đám mây đen. Không có tí gì Tà ý nào tồn tại, lại nhìn phương xa khắp nơi, núi non bất tận, yên lặng ngủ đông.

Lại nhìn những ngọn núi ngay xung quanh, phát hiện chúng như xoay quanh một chỗ giống đài sen, giữa đài sen là một hồ nước xanh thẳm trong veo.

Bầu trời trên hồ nước, thanh quang bao trùm, thanh quang tương tự như Thất Bảo Như Ý trên tay hán từng tán phát.

Đồ Nguyên thấy được Tô Cảnh Ngọc, thấy vô cùng rõ ràng. Lần đầu gặp Tô Cảnh Ngọc, y như mây trên trời, thấy y, nhưng chỉ thấy mờ ảo. Lần gần đây nhất thấy kiểm chém phân thân Không Tước Đại Minh Vương, khi đó trông y như vách đá sừng sững, vô luận trải qua bao nhiêu mưa gió, y vẫn ở nơi đó.

Mà lần này gặp lại y, lại thấy y như một người chân chân thật thật, một người cùng thiên địa này hòa thành một thể.

"Tô tiên sinh có thể giúp nàng chém thân niệm Tà Thần trong thân hồn?"

Đây là chuyện Đồ Nguyên quan tâm nhất, cũng là mục đích hán muốn tới Long Trì Thiên Cung.

"Không ai có thể giúp được nàng, chỉ có nàng ta mới có thể giúp chính mình." Tô Cảnh Ngọc thần nhiên nói.

"Vậy lời Tô tiên sinh nói là có ý gì?" Đồ Nguyên hỏi.

"Mặc dù ta không thể giúp nàng chém được Tà niệm, nhưng có một pháp có thể trao tặng nàng, nếu nàng có đủ nghị lực, vậy thì có thể." Tô Cảnh Ngọc đáp.

"Vậy Tô tiên sinh muốn hán làm gì?" Diêu Dao đứng cạnh lên tiếng hỏi.

"Ta không cần hán giúp ta làm gì." Tô Cảnh Ngọc đáp.

Mí mắt khẽ giật, nàng cũng không tin lời y, cho dù đối mặt Tô Cảnh Ngọc, đối mặt vị này nhân vật danh khắp thiên hạ cũng không hề sợ hãi mây may. Theo nàng nghĩ, việc Tô Cảnh Ngọc muốn Đồ Nguyên làm khẳng định không đơn giản.

"Vậy người gọi hán tới để các người làm cái gì?" Diêu Dao hỏi.

Tô Cảnh Ngọc cười cười, nói về phía Đồ Nguyên: "Người giết người của Đoàn gia, Đoàn gia nhất định đẩy chuyện này lên đầu Long Trì Thiên Cung chúng ta."

"Ý của Tô tiên sinh là?"

"Đoàn gia ở Không Tước vương quốc có thế lực rất lớn, nếu Đoàn gia toàn lực tấn công Thương Minh Châu, Thương Minh Châu sẽ rất khó chống lại, cho nên, ta muốn đoạt thế tấn công của Đoàn gia, làm chậm lại sự tiến công của Không Tước vương quốc."

"Ta phải làm gì?" Đồ Nguyên hỏi.

"Ta có tu một pháp, muốn mượn thân người phủ xuống." Tô Cảnh Ngọc trả lời.

Y vừa nói ra, dù là Diêu Dao hay Đồ Nguyên đều hiểu ý, muốn đưa hán làm mồi.

Đồ Nguyên đang nghĩ, làm mồi dù không có gì khó, vấn đề là sau khi làm mồi như liệu hán có thể còn sống mà trở về hay không.

"Không được." Diêu Dao trực tiếp bác bỏ.

Tô Cảnh Ngọc chấp tay sau lưng nhìn Diêu Dao cười cười, hiển nhiên y không cảm thấy tức giận vì Diêu Dao chen lời, mà tiếp tục nói với Đồ Nguyên: "Nếu như ngươi nguyện ý làm, ta có thể truyền cho nàng Thái Âm Trảm Linh kiếm quyết bản hoàn chỉnh, còn có thể cho ngươi tùy ý chọn học một loại pháp thuật của Long Trì Thiên Cung."

Trong giây lát đó Đồ Nguyên suy tính rất nhiều, nhưng hắn biết, muốn Diêu Dao thực sự chém trừ thần niệm Tà Thần trong cơ thể, với năng lực của hắn thì không còn cách nào, nhất là hiện tại Diêu Dao cũng không còn là Diêu Dao của trước kia, hiện tại nàng được gọi là Trùng Ma Tiên Tử.

Diêu Dao nhìn Đồ Nguyên, không nói gì, nàng chỉ lắc đầu.

Nhưng Đồ Nguyên cũng lắc đầu, quay lại hỏi Tô Cảnh Ngọc: "Chẳng biết Tô tiên sinh muốn giết ai?"

"Đoàn gia có một vị lão phu nhân rất cưng chiều Đoàn Ngọc, nếu ngươi bị người của Đoàn gia bắt, nhất định sẽ đem ngươi đến trước mặt lão phu nhân đó, người ta muốn giết là nàng."

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 6 - Chương 57: Rung động

Khổng Tước vương quốc dù chỉ mới thành lập hơn ba trăm năm, nhưng uy thế Khổng Tước Vương hay Khổng Tước vương quốc, không người trong thiên hạ dám khinh thị, danh uy lướt qua, người người ghé mắt.

Có thể nói, từ khi Khổng Tước Vương ở thế gian này dương danh đến nay, uy thế trùm khắp thiên hạ, những kẻ trước và cùng thế hệ với y, đều âm thầm thất sắc.

Mãi đến khi Khổng Tước vương quốc tiến vào thời ổn định, Khổng Tước Vương ít hiện thân ở thế gian, mọi người chỉ có thể thấy y trong triều đình, nhưng những người biết y đều hiểu, trong triều đình chỉ là pháp thân đang không ngừng thu nạp khí vận quốc gia, hơn ba trăm năm, thụ hưởng tín nguyện hàng vạn dân, cảm thụ vương triều sừng sững khí khách, từ lâu đã thâm bất khả trắc.

Mà dưới trướng Khổng Tước Vương, toàn bộ tu sĩ đi theo xây dựng Khổng Tước vương triều, cũng đều đặt pháp thân trong triều đình, theo như Tô Cảnh Ngọc nói, sợ rằng Khổng Tước Vương muốn thành lập một thần triều, trở thành chân chính thần linh trên thế gian này.

Những người đó, con cháu bọn họ có gặp thực ra cũng đều là pháp thân, hồng trần luyện thân, năm tháng càng dài, pháp thân bọn họ càng cường đại.

Đồ Nguyên ở Long Trì Thiên Cung học một loại pháp thuật tên là 'Vô tàng tu di thân thông thuật', đây là pháp môn đặc biệt, là pháp môn có thể ẩn tàng thiên địa trong thân thể, cũng có thể dung nạp pháp thân người khác phủ xuống trên người, nếu để tranh đấu, thân hòa trong trời đất, linh lực thiên địa mặc ta dùng.

Đồ Nguyên tu hành môn pháp quyết này cũng không khó, rất nhanh đã nhập môn, mặc dù không cách nào đạt đến cảnh giới cao nhất thân hòa trời đất, điều động linh lực thiên địa, nhưng cũng đủ để dung nạp người khác phủ xuống thân mình.

Đồ Nguyên từng hỏi Tô Cảnh Ngọc, nếu ở nhân gian chỉ là pháp thân, phá hủy pháp thân của bọn họ thì có ích lợi gì?

Tô Cảnh Ngọc nói cho Đồ Nguyên biết, nếu như y đoán không sai, những người đứng trong triều đình, chân thân đều phong ấn trên thần thượng, đặt trong Tử đường (*tuong tự nhà thờ tổ*) ở gia tộc, tuy không thể giết nàng, nhưng có thể khiến nàng bị thương nặng.

"Chỉ sợ ngươi muốn giết cũng không chỉ là nàng." Đồ Nguyên hỏi Tô Cảnh Ngọc, Tô Cảnh Ngọc không hề tỏ ra ngạc nhiên, vẫn bình tĩnh cười nói: "Đôi khi, tất nhiên một người càng thông minh càng tốt, có thể lý giải mọi chuyện thế gian, nhìn thấu bên trong mọi sự, nhưng cũng có đôi lúc, không biết gì lại thật là chuyện tốt, giống như hiện tại. Nếu ngươi không biết gì, như vậy ngươi cũng sẽ không lộ ra sơ hở, Đoàn gia lão phu nhân chỉ cần liếc ngươi một cái là có thể nhìn thấu suy nghĩ sâu trong nội tâm ngươi, cũng biết mục đích của ngươi"

Tô Cảnh Ngọc cau mày, y lo lắng Đồ Nguyên sẽ bị nhìn thấu, đã từng rất lâu, có việc ngươi không biết, ngươi cũng chẳng cần quan tâm đến những thứ liên quan, nhưng nếu đã biết, vậy thì thường dễ bị người khác phát giác, mặc dù tu vi Đồ Nguyên là Thần Anh, nhưng tu vi Đoàn gia lão phu nhân là Nguyên thần pháp thân.

Tuy nhìn qua không cách biệt bao nhiêu, nhưng nếu phải đấu pháp, vậy khác biệt sẽ rất lớn.

"Tô tiên sinh lại không dám tin ta sao? Lẽ nào ngay đến năng lực che giấu tâm ý mình ta cũng không có hay sao?" Đồ Nguyên vừa cười vừa nói.

Tô Cảnh Ngọc nhìn phía kia, từng tia long tức hóa thành linh khí bay lên bầu trời Long Trì Thiên Cung, một hồi lâu mới nói tiếp: "Chuyện này rất quan trọng, đến mức nếu thất bại, vậy thì Long Trì Thiên Cung cũng không tồn tại nữa." Tô Cảnh Ngọc sắc mặt ngưng trọng.

Đồ Nguyên càng khẳng định lần này tuyệt đối không chỉ giết Đoàn gia lão phu nhân đơn giản như vậy, Tô Cảnh Ngọc nếu mượn thân hân phủ xuống trong đô thành (kinh đô) Không Tước vương quốc, vậy thì hân muốn còn sống mà thoát ra ngoài là rất khó, bởi đối với phần lớn tu sĩ trong thiên hạ, đô thành Không Tước vương quốc hầu như được coi là cấm địa.

"Lẽ nào. Lần này hân không phải muốn giết Đoàn gia lão phu nhân, mà thực sự là Không Tước Vương?" Đồ Nguyên vừa nghĩ đến ý này, ngay lập tức bỏ qua.

Không Tước Vương vừa thần bí vừa cường đại, như mặt trời ban trưa, chiếu khắp thế gian, tu sĩ thiên hạ chỉ có thể lu mờ, tránh còn không kịp, nào có ai dám đến để đô Không Tước vương triều giết Không Tước Vương, ở đó, Không Tước Vương là thiên (thiên: trời, ý là: ông trời, thần thánh. . .), là vô địch bất bại.

"Tin ta hay không, tất cả do Tô tiên sinh quyết định." Đồ Nguyên nói.

Tô Cảnh Ngọc xoay đầu lại nhìn Đồ Nguyên, nói rằng: "Có thể hay không lừa được ánh mắt của Đoàn gia lão phu nhân, trước tiên để ta thử ngươi một lần."

"Tô tiên sinh cứ việc thử." Đồ Nguyên đáp. Hân không muốn y cảm thấy mình không thể lừa được ánh mắt của Đoàn gia lão phu nhân.

Tô Cảnh Ngọc nhìn ánh mắt Đồ Nguyên, Đồ Nguyên không né tránh, bất chợt, Tô Cảnh Ngọc hỏi: "Ngươi cho rằng ta muốn giết ai?"

Đồ Nguyên không trả lời, thoáng chốc, thân thể hân thả lỏng, như không tồn tại, như một căn phòng trống, mất vô hồn không có chút cảm xúc.

Tô Cảnh Ngọc nhìn chằm chằm Đồ Nguyên, y cũng không cách nào nhận ra bất cứ suy nghĩ gì trong lòng Đồ Nguyên, nhưng lại lắc đầu nói: "Một người, không thể không có cảm xúc, nếu không thể nhìn được một ít suy nghĩ của ngươi, người khác sao lại không nghi ngờ."

Y vừa nói xong, Đồ Nguyên đã hiểu ý y, trong một căn phòng, rõ ràng có người ở, không thể không có đồ vật, như một người đang sống, tất phải có suy nghĩ.

"Ta đã hiểu ý Tô tiên sinh." Đồ Nguyên nói.

"Lúc này đối mặt với Đoàn gia lão phu nhân, ngươi không phải là một chiếc bình trống rỗng, mà phải là một chiếc bình đầy kín, nếu là người có suy nghĩ vậy thì trong cái bình sẽ phải chứa đựng nhiều thứ, nhưng nếu biết cách thì cái bình sẽ chỉ có toàn đá và cát, không phải là những thứ có thể làm ảnh hưởng đến ngươi." Tô Cảnh Ngọc nhàn nhạt nói, Đồ Nguyên biết y đang rất nghiêm túc, biết y vẫn đang đánh giá.

Dù y đã truyền 'Vô tằng tu di thân thông thuật' cho hân, hay là đã truyền hoàn chỉnh Thái Âm Trảm Linh kiếm quyết cho Điều Dao, y vẫn chưa hoàn toàn đưa ra quyết định cuối cùng, y vẫn đang suy tính, có hay không dùng đến hân, từ đó có thể nhìn ra, việc này tất nhiên không phải chuyện đùa.

Ngươi như y, đương thời trong thiên hạ không người chưa từng nghe danh, vẫn phải nghĩ lại cùng một vấn đề, tuyệt đối là đại sự, bước vào thiên nhân đạo, chuyện có thể khiến tu sĩ Thông Thiên Nhân đều phải đắn đo chần chờ, nhất định là sự kiện kinh thiên.

Suy đoán từng bị Đồ Nguyên bỏ qua lại lần nữa xuất hiện.

Nghe Tô Cảnh Ngọc nói, hân biết ý của Tô Cảnh Ngọc, là muốn sau khi bị bắt phải để cho người khác biết được ý định của mình, nhưng không đến mức để lộ vấn đề đã trao đổi hôm nay.

Chợt hân cảm thấy phản kích, nếu thực sự là chuyện như vậy, rất nhiều năm sau nữa, khi có người nhắc đến chuyện hôm nay, nhất định có tên ta Đồ Nguyên trong đó, bởi vì khởi nguồn mọi thứ đến từ ta, nên nếu nói đến, tất sẽ phải có một gã tên là Đồ Nguyên.

Hân muốn chính mắt chứng kiến, chính tay chạm đến, tự mình cảm thụ, trở thành một nhân tố trong chính sự kiện này, mà rất có thể sau này nó trở thành một phần của thiên địa lịch sử được lưu truyền hậu thế.

Trước đó hân chỉ nghĩ muốn cùng Điều Dao mang theo các đệ tử đến một nơi u tĩnh ẩn cư, nhưng trong giờ khắc này cảm xúc của hân như sóng xô cuộn mãnh liệt.

Hân hiểu, tuy bản thân luôn truy cầu sự thanh tịnh, đến lúc gặp phải sự tình thế này, sợ hãi đối với hân chẳng có bao nhiêu, nếu có chỉ là cái loại mười năm tu hành, mong một lần thấy được phong thái của những nhân vật thần thoại đứng đầu trong thiên hạ.

Cũng có lẽ bởi tu vi hân đã đạt tới Thần Anh cảnh, tâm hân đã không còn chấp nhận sự mờ nhạt.

Một người tu hành đến thế nào đi nữa, khi hân đi tới độ cao nhất định, chứng kiến phong vân tế hội, long tranh hổ đấu cũng sẽ khao khát chạm đến gần hơn nữa.

Cuối cùng Tô Cảnh Ngọc vẫn quyết định dùng Đồ Nguyên là mối nhử, hân bị Đoàn Khải Minh bắt được, áp giải thẳng về để đô Không Tước vương quốc.

Phạm Tuyên Từ không ở lại Long Trì Thiên Cung, nàng đứng trên đỉnh một ngọn núi, dõi mắt nhìn theo sư phụ bị giam trong xe kéo đi về phương xa, nàng biết sư phụ chắc chắn thấy được mình, nàng không khuyên sư phụ điều gì, vì nàng biết đã nhiều năm như vậy, sư phụ tu hành chưa từng sợ điều gì, nhưng luôn tận lực không mua việc vào thân, nhưng lúc này, dù nguyên nhân đến từ Điều Dao nữ nhân kia, nhưng kỳ thực sư phụ cũng mong muốn như

thể.

Sư phụ luôn dạy rằng, làm mọi thứ không được quá nổi bật, khiến người khác để ý, chỉ nên âm thầm, lặng lẽ, nhưng lúc này sư phụ đến Không Tước vương quốc, chưa chắc có thể còn sống trở về hay không, nàng chỉ có một thứ muốn làm, vì nàng biết rõ, nàng không thể đi cùng sư phụ.

Nếu sư phụ không thể trở về, vậy phải thay sư phụ báo thù, thù này là Không Tước vương quốc, là Long Trì Thiên Cung, là Diêu Dao.

Thân ảnh sư phụ đã biến mất khỏi tầm mắt, bất chợt nàng há mồm phun ra, một đám khí ngưng thành hạt đan, sáng chói trong thiên địa, dưới ánh mặt trời chói chang, đây là nàng muốn mượn thiên địa chân hỏa để luyện đan.

Nơi này, ngọn núi không biết tên, vùng thiên địa chẳng biết đến, khi nàng chứng kiến sư phụ phải đi đến nơi nguy hiểm nhất thế gian, lựa chọn phương thức kết đan cực kỳ nguy hiểm này.

Đan vừa hiện ra trước mặt nàng, hỏa diễm bốc lên đốt cháy hừng hực.

Sau lưng nàng, một con Thi mị cầm Thủ cấp dạn xoa, nó đứng dưới ánh mặt trời, nhưng không hề có bóng dưới chân, ánh sáng chiếu lên người nó như một vùng hư không, giống như vốn không hề tồn tại.

Khi Phạm Tuyên Từ muốn ở đây kết đan giữa không trung, tinh mị yêu quái xinh quanh bắt đầu rục rịch.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 58: Tàng thần nhập Thánh thành

Từ khi đến thế gian này mấy chục năm, những việc thực sự khiến Đồ Nguyên cảm thấy sợ hãi, không tính quãng thời gian trước kia sống ở Âm Hồn Cốc, cho đến giờ vẫn chưa có chuyện gì có thể khiến hắn khủng hoảng, bao gồm cả việc đi tới Đô thành Không Tước vương quốc.

Hiện tại Đồ Nguyên đang bị nhốt trong một lồng giam, đan điền bị phong cấm, nếu quan sát đan điền, hắn có thể thấy Thần Anh trong đan điền đang bị nhốt trong tám lưới bạc.

Hắn nửa nằm nửa ngồi trong xe tù, nhìn trông vô cùng suy sụp, như gà bị dìm nước, những kẻ áp giải xe chờ tù, đều là người của Đoàn gia, từ cách bọn họ nói chuyện là có thể biết.

Đoàn Khải Minh không tự mình áp giải, dù rằng gã cũng là người của Đoàn gia, nhưng là một vị tướng quân của Không Tước Vương tiến đánh Thương Minh Châu, gã không thể tự tiện trở về.

Đồ Nguyên vẫn đang nghĩ lần này Tô Cảnh Ngọc chắc chắn không chỉ muốn giết Đoàn gia lão phu nhân, mọi chuyện không đơn giản như vậy. Một vị Nguyên Thần Pháp lão phu nhân còn chưa xứng để y hao tâm tổn sức đến thế, ở Đô thành Không Tước vương triều, liệu còn có ai đáng giá để y giết đây? Dù điều này hắn cảm thấy rất không có khả năng, nhưng tên của người kia vẫn luôn hiện lên trong đầu hắn.

Là người của một đại phái đứng đầu trong thiên hạ, sắp đi vào Thiên Nhân Đạo, kế hoạch của y tuyệt đối không thể tầm thường. Hắn cảm nhận được trong thần hồn bản thân ẩn giấu ý thức của người khác, chứng tỏ Pháp Thân của Tô Cảnh Ngọc đã ẩn giấu trong thần hồn, hoặc cũng có thể là người khác.

Hắn biết rất rõ, cho dù là Chân Thân hay là Pháp Thân của Tô Cảnh Ngọc, muốn đi vào Không Tước vương triều, cho dù chưa đến gần Đô thành cũng sẽ bị phát hiện.

Từ lúc Đồ Nguyên đáp ứng trở thành vật chứa, mang Pháp Thân Tô Cảnh Ngọc tiến vào Đô thành Không Tước vương triều đã qua được một năm, một năm này hắn ở Long Trì Thiên Cung một mực quan khán kinh thư đạo điển như đói như khát. Đây là vì từ khi đến thế gian này lâu như vậy, hắn cũng chưa từng được chứng kiến nhiều đạo kinh như thế.

Mà một năm này Tô Cảnh Ngọc có kế hoạch cụ thể gì, Đồ Nguyên chỉ có thể suy đoán

Thời gian một năm, hắn chưa từng hối hận với quyết định khi đó của bản thân.

Thần Anh đến Nguyên Thần dù chỉ khác biệt một cánh giới, nhưng muốn đột phá lại cần thăng hoa từ trong ra ngoài.

Từ khi đến thế gian này mấy chục năm, chân chính khiến Đồ Nguyên cảm thấy khủng hoảng sự, không tính lúc trước ở Âm Hồn Cốc cái kia đoạn cuộc sống tới nay, về sau chưa từng có lần nào khiến hắn chân chính khủng hoảng qua, bao gồm cả việc đi đến Không Tước vương quốc Đô thành.

Hiện tại Đồ Nguyên đang bị nhốt trong một lồng giam, đan điền bị phong cấm, nhìn vào đan điền, hắn có thể chứng kiến đan điền của mình thần trong phòng có một trương ngân sắc võng.

Hắn bán nằm ở trong tù xa, từ bên ngoài nhìn qua phi thường suy sút, như bị chìm nước gà giống nhau, nhìn thấy xe chở tù phía ngoài áp giải nhân viên, áp vận người là Đoàn gia người thì, theo bọn họ nói chuyện có thể nghe được đi ra.

Đoạn khai mình cũng không có tự mình áp giải, tuy rằng hắn cũng là Đoàn gia người thì, nhưng là làm như Không Tước vương triều mở mình châu một vị tướng quân, hắn là không thể tùy tiện trở về.

Đồ Nguyên trong lòng nghĩ lần này tô Cảnh Ngọc muốn giết người thì tuyệt đối không một Đoàn gia lão phu nhân rất đơn giản như vậy. Một vị Nguyên Thân Pháp Thân lão phu nhân còn không đáng được hắn động can qua lớn như vậy, ở Đô thành Không Tước vương triều bên trong, còn có ai đáng giá hắn đi giết đây? Tuy rằng hắn cảm thấy được thực không có khả năng, nhưng là kia tên của một người luôn trong đầu hiện lên.

Làm vì thiên hạ đứng đầu đại phái trong sắp đi vào Thiên Nhân Đạo người thì, bút tích của hắn tuyệt đối không có khả năng nhỏ. Hắn có thể cảm nhận được chính mình thần hồn bên trong cất giấu một đạo khác ý thức, này tỏ về Pháp Thân của Tô Cảnh Ngọc đã muốn giấu vào chính mình thần hồn, đương nhiên cũng có thể là người khác.

Hắn biết rõ, tô Cảnh Ngọc bất kể là chân thân vẫn là Pháp Thân muốn đi vào Không Tước vương triều, căn bản là không đến gần được Đô thành cũng sẽ bị phát hiện.

Theo Đồ Nguyên đáp ứng lấy thân là đồ đệ, mang theo Pháp Thân của Tô Cảnh Ngọc tiến vào Đô thành Không Tước vương triều trung thì đã qua một năm, này trong vòng một năm hắn đang Long Trì Thiên Cung trong như đối như khát nhìn lên này đạo tặc. Đây là hắn ở trên đời này qua nhiều năm như vậy đều không nhìn thấy đã từng.

Mà một năm nay tô Cảnh Ngọc cụ thể có kế hoạch gì, Đồ Nguyên chỉ có thể tự chính mình đoán.

Một năm trong thời gian, hắn không có đối với chính mình ngay lúc đó quyết định hối hận.

Thần Anh đến Nguyên Thần mặc dù chỉ là một vị cảnh giới khác biệt, có thể tưởng tượng muốn đột phá cũng cần từ trong ra ngoài thăng hoa.

Trước tiên là tâm linh, ở Long Trì Thiên Cung trong thư viện đạo điển, có rất nhiều hồi ký ghi lại tu sĩ trong thiên hạ đột phá Thần Anh đến Nguyên Thần Pháp Thân sự tích, trong đó phần lớn đều do đã trải qua một vài đại sự sau đó mới đột phá.

Nguyên Thần cửu trọng, nhất trọng nhất thiên kiếp, mà Thần Anh đến Nguyên Thần tất yếu phải tự phá bản thân, hình thành lại bản ngã chính mình, này một lần đột phá còn gọi là Tâm kiếp Thần biến, có người thì chủ động đón kiếp có người thì bị động.

Đồ Nguyên đã rõ ràng đây là của hắn một lần Tâm kiếp Thần biến.

Người khởi nguồn Diêu dao, nếu như mình biết được có người có thể đủ giúp Diêu dao thoát khỏi thần niệm Tà linh kia, nhưng lại vì chính mình phải trả giá không dám làm thì, chuyện này sẽ luôn dày vò tâm can, cuối cùng trở thành Tâm Ma.

Khởi nguyên của kiếp là tình hoặc là nghĩa, kết thúc cũng vẫn là nó.

...

"Người đang nghĩ gì?"

Đặt câu hỏi là một vị thân vận ngân sắc khôi giáp tuổi trẻ tiểu tướng, không đội mũ giáp, tóc đen buộc lại, nữ giả nam trang. Trên tay nàng nửa con gà rừng đã nướng chín.

"Nghĩ chính mình sẽ chết như thế nào." Đồ Nguyên nói.

Nữ tử mặc ngân giáp trở nên trầm mặc, nói: "Người là đệ tử Âm Hồn Cốc, có lý do để giết Đoạn Ngọc, nhưng người không nên trốn vào Long Trì Thiên Cung bên trong, sinh tử mặc cho người khác, không phải hành vi của bậc trí giả."

Đồ Nguyên hít nửa mắt, đáng vẻ uể oải. Ngân giáp cô gái cầm trong tay nửa con gà rừng đưa về phía hắn, Đồ Nguyên hữu khí vô lực tiếp nhận, nói: "Ai có thể ngờ Long Trì Thiên Cung lại muốn lấy lòng Đoàn gia các người."

"Bối bọn họ vì tương lai mà lo lắng, hiện tại có người nào không biết, chiếm lấy Minh Châu không ai có thể ngăn cản, Long Trì Thiên Cung nếu hồ đồ ngu xuẩn mất linh, kết cục chờ đợi bọn họ chỉ là cái chết, biết vì cái gì một năm qua Thương Minh Châu hoàn cảnh bình tĩnh không "

"Vì cái gì?"

"Bối bọn họ đều âm thầm liên hệ Đại Minh vương cung."

Đồ Nguyên cúi đầu, cắn một miếng thịt gà rừng, trong tâm hắn nhưng có thể khẳng định, Long Trì Thiên Cung lên một kế hoạch trọng đại.

"Long Trì Thiên Cung nhưng là đại phái trong thiên hạ."

"Người chẳng lẽ không biết mấy chục năm trước, Long Trì Thiên Cung được Thánh Linh giáo tiến đánh bị tổn thất nặng nề, hiện tại vẫn còn chưa hoàn

toàn khôi phục? Bất người đưa cho Đoàn gia, đây là thành ý của Long Trì Thiên Cung đối với Đại Minh vương triều, là muốn đổi lấy trong tương lai Đoàn gia sẽ mở lời nói giúp Long Trì Thiên Cung bọn họ."

Đồ Nguyên nhắm lại hai mắt, hẳn không muốn đối phương từ trong mắt nhìn được suy nghĩ bản thân.

"Kỳ Kỳ, người nói với hẳn những thứ này làm gì, dám người của Đoàn gia chúng ta, hẳn sắp bị ghim lên trong Từ đường chịu Âm Hỏa thiêu hủy, thân thành tro bụi, thân hồn sẽ mãi bị ghim ở nơi đó, với tu vi của hẳn, dùng Âm Hỏa từ từ thiêu đốt hẳn là có thể kéo dài năm mươi năm."

Vừa nói là đi cùng ngân giáp nữ tử, huynh muội bọn họ hai người, lần này xâm chiếm Thương Minh Châu Đoàn gia thực sự cũng xuất vốn lớn, nếu không vị Đoạn Ngọc kia cũng không cần tới sớm như vậy, hơn nữa còn chiếm đoạt Âm Hồn Cốc.

Khổng Tước vương triều thuộc chế độ phân đất phong hầu, Đoàn gia vẫn muốn nhận được một vùng lãnh địa, nếu không cũng chẳng cần tích cực như vậy.

Đoạn Kỳ không nói gì nữa, rồi sau đó áp giải Đồ Nguyên một mạch đến Khổng Tước vương triều.

Trên quảng đường này, Đồ Nguyên không hề được một bữa cơm, cũng may dù hẳn bị phong cấm pháp lực, nhưng là thân thể qua nhiều năm như vậy được thiên địa linh khí tắm bổ, đã sớm nóng lạnh bất xâm, chỉ là đói khát còn chưa phải vấn đề lớn.

Mỗi một lần đưa cho Đồ Nguyên ăn gì đó đều là nữ tử được gọi là Đoạn Kỳ kia, thỉnh thoảng ca ca của nàng cũng cùng qua nhìn một chút, chủ yếu muốn xem Đồ Nguyên tình trạng thế nào, có hay không bị bệnh, lo Đồ Nguyên chết rồi.

Nếu Đồ Nguyên mà chết, bọn họ cũng có phiền toái lớn, vì lão thái phu nhân yêu cầu nhất định phải bắt sống Đồ Nguyên đưa đến trước mặt của nàng.

Một chuyến đi này ước chừng đi được một tháng, Đồ Nguyên rốt cuộc được đưa đến Đô thành Khổng Tước vương triều — Thánh kinh.

Đồ Nguyên còn chưa phải là một nhân vật nổi danh, hẳn được giải vào Đô thành Khổng Tước vương triều cũng không ai chú ý.

Đô thành Khổng Tước vương triều không có tường thành, nhìn từ phía xa chỉ là mấy ngọn núi lớn.

Lúc trước Đồ Nguyên du lịch thiên hạ cũng chưa từng đi qua Đô thành Khổng Tước vương triều, hiện tại thấy được trong lòng hoàn toàn rung động, hẳn đến thế gian này mấy chục năm, đã từng chứng kiến nhiều thành trì muôn hình vạn trạng, nhưng thành trì rộng lớn như vậy vẫn là lần đầu tiên chứng kiến.

Bốn ngọn núi đá khổng lồ như vệ tinh xoay vần, quanh một ngọn núi phía trung ương, còn chưa tiến vào trong đó, đã cảm nhận được áp lực trầm trọng, đây là một tòa pháp trận khổng lồ.

Núi lớn sừng sững, nặng nề, giống như trấn áp thiên địa này.

Trên bầu trời tòa Thánh kinh nổi danh thiên hạ này một vùng mơ hồ, như có như không ngọn lửa vô hình thiêu đốt.

Khi cách Thánh kinh càng ngày càng gần là lúc, Đồ Nguyên cảm giác như mình tiến nhập trong nước, hư không quay cuồng, sóng xô cuộn cuộn vô hình, một cỗ cường đại áp lực dồn thẳng từ đỉnh đầu, đó cũng là vì sao Pháp Thân Tộc Cảnh Ngọc căn bản là vào không được nguyên nhân.

Tòa Thánh kinh Khổng Tước vương triều này chính là một tòa pháp trận khổng lồ, mà thân ở trong đó Đại Minh Vương lại càng cường đại đến mức nào, khó trách được xưng là vô địch đương thời.

"Đây là Thánh kinh, nơi đó là Đại Minh vương cung." Đoạn Kỳ chỉ về phía một tòa cung điện khổng lồ trên đỉnh ngọn núi cao chính giữa, nói.

Đồ Nguyên có thể từ trong mắt nàng thấy được một sự kính sợ.

...

Đoàn gia gia chủ là người trong đám thủ hạ ban đầu theo Khổng Tước Đại Minh Vương chinh chiến thiên hạ, tuy rằng lúc ấy lão chỉ là nhân vật phụ, đã sớm chết cách đây hơn hai trăm năm, nhưng gia tộc lão truyền thừa xuống cho đến nay cũng đã là Khổng Tước vương triều một thế lực cường đại, chân chính đại gia tộc.

Một ngày này rất nhiều người của Đoàn gia ở Thánh kinh cùng trở về Đoạn phủ, vì mọi người đều nghe nói kẻ giết Đoạn Ngọc đã bị bắt về. Người của Đoàn gia cũng biết Lão phu nhân rất quý Đoạn Ngọc.

Mà Lão phu nhân là trụ cột chống trời của Đoàn gia, tất cả mọi người muốn lấy lòng, ngày trước Đoạn Ngọc đã chiếm được vị trí đó, hiện tại già không còn, điều này khiến cho đám người cùng thế hệ với Đoạn Ngọc hoặc so với Đoạn Ngọc còn thấp hơn một thế hệ sớm chờ ở nơi đó.

Ngoài Từ đường Đoàn gia, một vị lão phu nhân tóc trắng xóa, nhưng sắc mặt lại hồng hào đang dâng hương, người khác đều đứng bên ngoài chờ, không người nào dám lớn tiếng huyền não, cùng lắm chỉ dám thì thầm nói nhỏ.

Đúng lúc này, một đôi huynh đệ mặc khôi giáp áp giải một người tiến vào.

Đoạn Kỳ, Đoạn Phong hai huynh muội đi theo Đoạn Khải Minh xâm chiếm Thương Minh Châu, mọi người đương nhiên là biết, mà đi giữa người kia

trông rất lạ mặt nhất định là kẻ giết Đoàn Ngọc.

Chỉ thấy người này tóc tai bù xù, giữa mi tâm trên trán có khắc một đạo Nguyệt Nha phù văn, vóc người khá cao, y phục lem luốc đã chuyển màu xám, ngay cả giày cũng không có, bộ dáng bần thủ, tinh thần uể oải.

"Người trông bộ dáng thế này lại giết được Đoàn Ngọc?"

Có người ở nói nhỏ lên.

"Thực là không đáng a."

"Đúng vậy a, bị một tên hoang dã tu sĩ giết, cho dù giết được hắn rồi cũng là không đáng giá."

"Dùng ngọc đổi lấy gạch vụn, đương nhiên không đáng giá."

Đồ Nguyên ngược mắt lên, nhìn thấy này cái cự đại sân, thật lớn Từ đường ngay trước mặt, trong Từ đường một vị lão phu nhân đầu đã bạc trắng đang vãi lạy từng dãy bài vị.

Đây là Đoàn gia vị kia lão phu nhân sao? Trong đầu hắn hiện lên những điều nghe được về lão phu nhân từ khi xuất giá.

Ngụy Hồng Ảnh, Thanh châu Ngụy gia thứ nữ, mười bảy tuổi gả vào Đoàn gia, người mang Thanh châu Ngụy gia tu hành công pháp, lại tu Đoàn gia pháp môn, Đoàn gia chỉ có ba người con trai, tư chất chưa thể tính là hàng đầu nhưng từ khi trưởng phu nàng qua đời, vốn tu vi đã đình trệ dặm chân tại chỗ, lại đột phá bước vào Thần Anh, sau đó vài chục năm lại trở thành Nguyên Thần Pháp Thân.

Ngụy Hồng Ảnh một thân hắc y, y phục dài che khuất cả bàn chân, mặt trên thêu kim văn, khiến nàng trông vô cùng nghiêm nghị, chắc hẳn đây là một bộ lễ phục.

Lúc xoay người lại, Đồ Nguyên chứng kiến hai mắt của nàng.

Đó là một đôi mắt đáng sợ, không hề có chút sát khí, nhưng là Đồ Nguyên lại cảm thấy được nàng muốn nghiền hắn thành tro.

"Nãi nãi."

"Thái nãi nãi."

...

Một đám người cúi đầu hô, chỉ có Đồ Nguyên vẫn đứng im nhìn, Ngụy Hồng Ảnh cũng không để ý tới, mà đi từng bước một đến bậc thang cạnh Từ đường, nhìn chằm chằm Đồ Nguyên xem.

"Ngọc nhi của ta chính là chết ở trên tay của ngươi?" Thanh âm Ngụy Hồng Ảnh có chút khàn khàn, nhưng phần khí độ nghiêm nghị cũng đủ khiến người biết, nàng là người nói một là một, hai là hai, một lão phu nhân cường thế bảo thủ.

"Đúng vậy." Đồ Nguyên không hề phủ nhận, đáp, đôi huynh muội đứng cạnh hắn cảm thấy kinh ngạc, trên quảng trường này cũng có người từng hỏi hắn như vậy, nhưng Đồ Nguyên chưa từng trả lời dứt khoát, lần này đối mặt với lão phu nhân, hắn lại dám trực tiếp trả lời như thế?

"Ánh mắt của ngươi nói cho ta biết, ngươi không hề đơn giản, ngươi rất ưu tú, nhưng bất kể ngươi tài giỏi thế nào, cũng chẳng bằng một đầu ngón tay của Ngọc nhi, cho nên, ta chắc chắn sẽ không để ngươi được chết thoải mái." Thanh âm Ngụy Hồng Ảnh lộ ra sự căm hận rét lạnh thấu xương.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 59: Tia sáng từ mắt xuyên qua

Tô Cảnh Ngọc vận một bộ lam sắc pháp bào, bạch ngọc thanh thiên quan, bên hông là thanh Thủy Lam Trường Kiếm.

Hắn đứng ở trên một ngọn núi cao xa trông Thánh kinh Không Tước vương triều, đứng bên cạnh là đệ tử hắn Chu Thanh.

"Sự phụ, lần này có thể thành công sao?" Chu Thanh hỏi.

"Thành công hay không thực ra cũng không quá quan trọng, chúng ta người tu hành, tất cả đều phải vì sự tu hành của chính mình, việc lần này cũng là tu hành, người tu hành không nên để ý kết quả, mà phải để ý chính mình có làm hay không, có thực sự để tâm thực hiện hay không." Tô Cảnh Ngọc nói.

"Đồ Nguyên liệu sẽ sống hay chết?"

"Hắn có thể sống hay chết còn phụ thuộc vào chính hắn." Tô Cảnh Ngọc nói: "Thế gian này chưa từng có người dễ dàng đạt được Pháp Thân, hắn vừa muốn cứu bằng hữu, lại cũng muốn thành tựu Pháp Thân, đương nhiên phải mạo hiểm."

"Nhưng sau này hắn chắc chắn sẽ có cơ hội, việc này quá nguy hiểm với hắn."

"Thế gian này có bao giờ không tồn tại nguy hiểm, gặp được đại sự kinh biến như vậy mà thân không thể tham dự, có lẽ cả đời sẽ luôn tiếc nuối." Tô Cảnh Ngọc nói.

Thanh quang quanh người hừng hực, ánh dương quang chiếu lên người bọn họ, cái bóng trên mặt đất vụn vụn mơ hồ, một cơn gió thổi tới, y phục và tóc tung bay, nhưng lại mơ hồ, một phương hư không này đã trở nên thần bí như mộng như ảo.

"Vậy đệ tử cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này." Chu Thanh nói.

Tô Cảnh Ngọc cũng không nói gì, mà hơi hơi nhắm mắt lại, như đang cảm thụ động tĩnh từ nơi rất xa, chợt nghe hắn nói: "Bắt đầu rồi."

...

"Ta sẽ ghim ngươi lên vách tường, lấy Âm Hóa thiêu hủy, ta sẽ không để cho ngươi được cái chết nhanh chóng, mười năm, hai mươi năm, với tu vi của ngươi, muốn chết cũng không có dễ dàng như vậy." Ngụy Hồng Ảnh không nhanh không chậm nói, nhưng trong tiếng nói kèm theo sự thống hận vô cùng vô tận như âm phong thổi tận xương tủy.

Nhưng Đồ Nguyên lại chợt cười, chỉ thấy hắn nói: "Đáng tiếc, ngươi không có cơ hội này, kẻ giết người lúc nào cũng có thể bị người giết lại, năm đó hắn diệt Âm Hồn Cốc cần phải biết trước điều này, có lẽ một ngày nào đó ta sẽ chết, nhưng tuyệt đối không phải hôm nay."

Đồ Nguyên vừa dứt lời, toàn bộ Đoàn gia hậu môn trong trạch viện lặng ngắt như tờ, mà Ngụy Hồng Ảnh sắc mặt kinh nghi.

"Thật to gan, lại dám nói lời như vậy." Đoàn gia có một người giận quát lên.

Đồ Nguyên hướng hắn nhìn lại, cười cười, sau đó lại quay đầu nhìn về phía Ngụy Hồng Ảnh, hai mắt của hắn bên trong nổi lên ngân vận, ngân vận theo đáy mắt ở chỗ sâu trong xuất hiện, càng ngày càng vượt thịnh.

Ngụy Hồng Ảnh chợt sắc mặt đại biến, hô: "Thật can đảm, dám đến Đoàn gia giương oai."

Hiển nhiên là, nàng đã nhìn ra có cường giả Pháp Thân mượn thân thể Đồ Nguyên tiến vào Đoàn gia.

Vừa dứt lời, ngân quang trong mắt Đồ Nguyên thoáng hiện rồi lóe ra.

Như là kiếm quang, phá toái hư không, vừa ra đã tới, mục tiêu chính là Ngụy Hồng Ảnh.

Toàn bộ người của Đoàn gia căn bản cũng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ thấy Ngụy Hồng Ảnh chợt nâng tay chụp về phía ngân quang.

Thân thể của nàng là Pháp Thân.

Pháp Thân người, tùy tâm mà biến hóa, tụ tán vô thường, hóa lớn có thể thành mây mù, sinh mưa gió, gọi lôi đình, hóa nhỏ có thể ẩn trong sóng nước, giấu trong khe.

Ngụy Hồng Ảnh từ Ngụy gia học một môn Nguyên Thần pháp thuật tên là Thanh Ma Thủ, Nguyên Thần pháp thuật chính là Nguyên Thần Pháp Thân mới có thể chân chính thi triển đi ra.

Chỉ thấy Ngụy Hồng Ảnh vùng tay chụp về phía hư không, trong nháy mắt cả cánh tay biến thành màu xanh.

Thanh Ma Thủ có thể có thể nhiếp lấy âm hồn, không úy kỵ đao kiếm, chủ yếu bởi vì bên trong ẩn chứa kỳ độc, có thể ăn mòn Nguyên Thần.

Ngân sắc quang mang cùng Thanh Ma Thủ nháy mắt va chạm, bắt được.

Xuyên thủng.

Thanh Ma Thủ không chút trở ngại bị một tia ngân mang xuyên thủng, Ngụy Hồng Ảnh sắc mặt đại biến, thế nhưng còn chưa đợi nàng kịp phản ứng, ngân mang đã xuyên qua mi tâm nàng.

Một vị tu vi Nguyên Thần Pháp Thân muốn giết một vị Nguyên Thần Pháp Thân khác, chỉ cần song phương không phải đang liều mạng, vậy thì rất khó, nhưng nếu cảnh giới kém xa nhau, vậy thì dễ nói.

Đồ Nguyên biết tia kiếm quang đó là Nguyên Thần Pháp Thân của ai biến thành, nên hắn biết Ngụy Hồng Ảnh sẽ phải chết rồi, nhưng người của Đoàn gia thì không biết, khi bọn họ chứng kiến lão phu nhân trong tíc tắc đó bị tia ngân quang xuyên thủng mi tâm, cả đám đều trợn mắt há hốc mồm, không dám tưởng tượng lão tổ tông như thần linh trong lòng bọn họ vậy mà không hề có lực chống cự.

Đồ Nguyên không biết Ngụy Hồng Ảnh đã vượt qua mấy trọng thiên kiếp, nhưng hắn biết Tô Cảnh Ngọc là Nguyên Thần cửu trọng, kém một bước thành tựu Thiên Nhân.

Xuyên thủng Ngụy Hồng Ảnh mi tâm đạo ngân mang kia ở trên hư không vòng lại, hóa thành một người, thân vận ngân bạch pháp bào, một tầng quang vận bàng bạc quanh thân, đầu đội thanh quan, đứng nơi đó, hắn liếc mắt đến đâu, người người cảm thấy hai mắt như bị xuyên thủng.

"Đây là một vị Pháp Thân, lão phu nhân bị vị Pháp Thân kia ám toán."

Lúc này mọi người mới định thân lại, từng cái ở trong lòng gào thét.

"Các ngươi lại dám ở Thánh kinh làm ra việc như vậy, các ngươi xong rồi, các ngươi xong rồi, Đại Minh vương sẽ không bỏ qua cho đám các ngươi, môn phái của các ngươi cũng sẽ bị diệt vong." Trong Đoàn gia có người chỉ vào Đồ Nguyên la to.

Mà Đồ Nguyên vẫn còn đang choáng ngợp, thì ra uy thế Pháp Thân là như vậy, khó trách thường có người nói, không bước vào Pháp Thân, tất cả chỉ là hư ảo.

Chỉ có thành tựu Nguyên Thần Pháp Thân, mới là sự khởi đầu của một con đường tu hành khác.

Ngụy Hồng Ảnh như bị thương nặng, Nguyên Thần Pháp Thân đang từ từ tán loạn, như mây mù tan dần, lại vừa như dòng nước tràn trên mặt đất.

Vì đây chỉ là Pháp Thân năng, không phải chân thân, nhưng thực sự Tô Cảnh Ngọc một kiếm này gây tổn thương quá nặng.

"Không cần diễn trò, chịu ta một kích này, ngươi còn không đến mức như thế, nếu ngươi cho là như vậy có thể đã lừa gạt ta chạy trốn, vậy cũng quá coi thường ta." Đứng ở nơi đó Tô Cảnh Ngọc chợt mở miệng nói.

Tô Cảnh Ngọc vừa dứt lời, vốn đang chảy xuôi trên mặt đất, dòng nước kia lại lần nữa ngưng kết thành người, vẫn là bộ dáng lúc trước của Ngụy Hồng Ảnh, nhưng hiện tại đôi mắt nàng ẩn giấu sợ hãi cùng cực.

Nàng đương nhiên có thể nhận ra được trước mặt cũng là một vị Pháp Thân, chỉ không rõ kẻ này là ai? Nàng tự nhủ mình cũng chưa từng đắc tội với nhân vật cường đại như thế, thiên hạ đương thế, kẻ mạnh như vậy cũng không được mấy người.

"Ngươi là ai?"

"Ngụy phu nhân, ngươi không nhận biết ta, nhưng ta lại nghe danh ngươi từ lâu rồi."

"Ngươi rốt cuộc là ai, ta Ngụy Hồng Ảnh cũng chưa từng đắc tội ngươi."

"Không, ngươi đắc tội ta, ngươi muốn Long Tri Thiên Cung của ta từ nay xóa tên, ta sao có thể cho phép ngươi làm vậy."

"Ngươi, ngươi là Tô Cảnh Ngọc?" Ngụy Hồng Ảnh kinh hãi nói.

"Đúng vậy, ta là Tô Cảnh Ngọc."

"Ngươi không sợ Đại Minh vương sao? Sao ngươi dám lên vào Thánh kinh, không sợ bị hủy diệt Pháp Thân, kết cục là không thể trở về sao?"

"Không phiền Ngụy phu nhân lo lắng." Nói tới đây, hắn ngừng đầu nhìn khoảng không trên bầu trời, chỉ thấy trên bầu trời chẳng biết lúc nào xuất hiện một đám hồng vân, không, đây không phải là hồng vân, là huyết vân.

Ngụy Hồng Ảnh xoay người hóa thành một cơn gió trong không trung nhanh chóng biến mất, nàng biết mình không phải Tô Cảnh Ngọc đối thủ, nếu vừa rồi không trải qua giao thủ, có lẽ nàng còn cảm thấy không phục, thế nhưng chỉ cách đây vài khắc, nàng hoàn toàn rõ ràng bản thân không thể là đối thủ, chỉ có thể chạy thoát thân.

Nhưng mà nàng hóa thân thành phong trào muốn chạy trốn là lúc, chỉ thấy Tô Cảnh Ngọc nhảy vọt lên trời, ngân quang tán xạ dày đặc, thân thể hắn hóa thành một mặt gương ngọc, mặt gương tán xuất chỉ chít ngân quang.

Đồ Nguyên chỉ cảm thấy phiền hư không này dưới ngân quang bị chiếu rọi thấu triệt, vốn Nguyên Thần Ngụy Hồng Ảnh đã sắp chui vào hư không, dưới ánh ngân quang lại bị hiện ra.

Ngụy Hồng Ảnh nhận ra nàng đã không thể ẩn vào trong âm dương nữa rồi, sợ hãi hét toáng lên.

Dưới ánh ngân quang, chợt có vài tia ngân mang lóe ra, ngân mang như lửa, bám vào thân thể Ngụy Hồng Ảnh mà thiêu đốt, mặc cho Ngụy Hồng Ảnh biến hóa thế nào đều không tránh được.

Người của Đoàn gia vừa kinh vừa sợ, có người thò tay muốn cứu lão tổ tông, nhưng lại phát hiện không cách nào câu thông thiên địa âm dương, pháp lực bản thân vừa rời khỏi người đã tiêu tán trong ngân mang.

Đồ Nguyên ngừng đầu nhìn kia ngọc kính trên bầu trời, thấy được viền ngoài ngọc kính hiện lên phù văn rậm rạp chằng chịt, như cỏ cây hoa lá, xinh đẹp

mà thần bí.

Hắn biết, đây là Long Trì Thiên Cung bên trong nổi danh Độn Thiên Kinh.

Một môn Nguyên Thần pháp thuật, lúc ấy nếu Đồ Nguyên muốn lựa chọn môn pháp thuật này cũng không phải vấn đề, chẳng qua cần đạt tới Nguyên Thần sau đó mới có thể tu hành.

Một đại môn phái so với tiểu môn phái khác biệt lớn nhất từ sau khi thành tựu Nguyên Thần, một người xuất thân thấp cho dù đạt tới Nguyên Thần tu vi, hắn cũng chẳng có nổi Nguyên Thần pháp thuật để tu luyện. Mà những đại phái này thì có, đó cũng là vì sao trong thiên hạ vẫn có người tu vi cao như Nguyên Thần Pháp Thân vẫn bái nhập vào một môn phái.

Đồ Nguyên lại thấy đám huyết vân trên bầu trời càng lúc càng lớn, như dòng sông máu trào lên không trung, bao phủ toàn bộ bầu trời Thánh kinh.

Bầu trời Thánh kinh vốn trong trẻo không mây, chợt mơ mơ hồ hồ, như có gì đó vẩn vơ.

"Thiên nhân Ma Quân, ngươi muốn chết." Từ trong Thánh kinh chợt vang lên một tiếng hùng hổ, chấn vang ừ ừ hư không.

Thanh âm vừa truyền đến trong tai Đồ Nguyên, liền thấy đầu choáng mắt hoa, thần hồn chao đảo.

Hắn không biết ai vừa lên tiếng, nhưng biết đó nhất định là người trong Không Tước vương triều, cũng rất có khả năng chính là Không Tước Đại Minh vương.

Hắn chỉ là thoáng khiếp sợ liền phục hồi tinh thần lại, hắn biết rõ, mình nhất định phải nhanh chóng rời khỏi nơi này, tốt nhất tìm một chỗ trốn đi, vì tuy rằng Pháp Thân Ngụy Hồng Ảnh bị diệt, nhưng Chân Thân của nàng vẫn còn tại đây. Mà chính hắn lại không thể luôn đi theo bên cạnh Tô Cảnh Ngọc.

Ngân hoa trên trời chợt tán xuất mảnh liệt, Độn Thiên Kinh biến hóa vẩn vơ, hóa thành một người mặc pháp bào trắng bay vút về phía xa, ngay lúc đang bay đi, ngón tay chợt lóe một tia ngân mang vút ra, như ánh kiếm xuyên thấu hư không, vượt qua đình, xuyên màn che, ẩn vào trong một căn thạch ốc.

Trong thạch ốc có một bức tượng đá, trước tượng đá là bàn thờ nhỏ, có nhang đèn cúng tế, kia tượng đá dung mạo cùng Ngụy Hồng Ảnh cơ hồ giống nhau như đúc, ngân quang đi qua, phá vỡ mí tâm tượng đá, ở mí tâm chợt có máu tươi chảy ra.

Tô Cảnh Ngọc chưa cùng Đồ Nguyên nói cái gì, nhưng Đồ Nguyên thấy vậy liền hiểu, đây coi như là Tô Cảnh Ngọc giúp mình trừ bỏ mối nguy hiểm lớn nhất, rồi sau đó có thể sống được hay không phải xem chính mình rồi.

Ngay lúc Tô Cảnh Ngọc vừa rời đi, áp lực chèn ép bọn họ biến mất, mọi người đã có thể thi triển pháp thuật, có người vẫn còn chưa hết hoảng hốt, nhưng cũng có ánh mắt tràn đầy phần nộ cùng với cừu hận nhìn chằm chằm vào Đồ Nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 6 - Chương 60: Mật thất giấu pháp thư Đoàn gia

Đồ Nguyên thoáng nhìn bầu trời, giờ khắc này tim hắn đang sôi trào.

Đến thế gian này nhiều năm như vậy, vẫn chỉ luôn nghe kể chuyện xưa về người khác. Từ sau hôm nay, hai chữ Đồ Nguyên cũng đã thành một người trong những câu chuyện xưa, cũng không uống một chuyến đến thế gian này.

Ấn ấn trong lúc đó, liên hệ giữa hắn với thế giới này lại tiến thêm một bước, thần hồn như vì chuyện này mà đang thiêu đốt, thiêu rụi tất cả tạp chất thành tro bụi.

Thiên địa làm lò, tạo hóa là công, âm dương là than, tôi luyện ý chí và thần hồn của mình.

Ngoảnh lại, Đồ Nguyên nhìn thấy từng đôi mắt hung ác.

Cũng không thể trách, dù sao mình vừa mới khiến lão tổ tông của bọn họ chết. Nhưng nếu có ai muốn cho mình chôn cùng, vậy thì không thể rồi. Nếu tất cả mọi người đều trốn, tẩu tán không đi chọc đến mình, vậy chính mình cũng không có tìm bọn hắn gây phiền phức làm gì, dù sao bất kể là ai, chẳng có người nào thích sát sinh.

Nhưng nếu bọn họ chủ động gây chuyện, vậy sẽ khác rồi, nếu là chỗ khác có lẽ có thể tha cho bọn họ một mạng, nhưng ở nơi đây không thể dung chứa sự nhân từ và trì hoãn.

Đồ Nguyên cất bước đi ra phía ngoài, mặc dù Ngụy Hồng Ảnh đã chết, nhưng người có tu vi Thần Anh trong Đoàn gia cũng không ít, bản thân cũng không đem theo pháp bảo, đưa hết cho đệ tử duy nhất, dùng tay không đấu pháp với người khác tất phải chịu thiệt thòi.

"Chạy đi đâu."

Một tiếng rống to, như dã thú bị thương.

Theo tiếng này phát ra, có người chỉ tiện vung tay hào quang liền tràn ngập không gian, trong hào quang có một đạo linh phù, linh phù hòa với thiên địa, hóa thành một tấm linh võng trùm về phía Đồ Nguyên.

Trong đan điền Đồ Nguyên cũng có một tấm linh võng như vậy, đó là Linh Cẩm Thuật đặc thù của Đoàn gia, có thể phong cấm tu vi người khác.

Song Đồ Nguyên cả người như chợt biến thành ảo ảnh.

Như trăng trong nước, tấm linh võng kia vừa chụp xuống, liền xuyên qua Đồ Nguyên, như thật lại như ảo, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì Đồ Nguyên đã tới trước cửa trạch viện.

Mất thấy Đồ Nguyên muốn biến mất, rất nhiều người từ lúc Tô Cảnh Ngọc giết Ngụy Hồng Ảnh kia trong sợ hãi tột cùng giật mình tỉnh lại, cũng càng có nhiều người đuổi theo, trong đó có cả hai huynh muội Đoàn Kỳ.

Chẳng qua là khi đến khi mọi người đuổi tới trước cửa, thân ảnh Đồ Nguyên lại đã sớm biến mất trong gió.

Đồ Nguyên trốn vào âm dương, hắn cũng không rời khỏi Đoàn gia, hiện tại Đoàn gia lão tổ tông vừa chết, khẳng định chút nữa sẽ rất loạn, đoán chừng mấy vị tu sĩ Thần Anh cũng sẽ không ngay lập tức quay lại, vì vậy hắn quyết định đi thử tìm bí pháp gia truyền của Đoàn gia.

Hắn dựa vào trực giác của mình, đi về phía địa phương bí ẩn nhất Đoàn gia.

Ngay đó, cách Từ đường Đoàn gia một quãng không xa có một căn nhà to, không có chút đặc điểm nổi bật, vô cùng u tĩnh, xung quanh chỉ toàn mấy cây đại thụ, u tĩnh âm trầm.

Đoàn gia đã rối loạn, nhưng trong này vẫn an tĩnh, rất đáng ngờ.

Hơn nữa, Đồ Nguyên phát hiện hắn không thể nhìn thấu tòa phòng ốc này. Từ ngoài không thể nhìn thấu, vậy chỉ còn cách đi vào trong.

Từng được xem tường tận cấm pháp bên trong Long Trì Thiên Cung, cấm pháp nơi khác đối với hắn đã chẳng có chút tác dụng nào.

Hắn vừa tới trước phòng, lập tức có một luồng khí tức lạnh lẽo âm u dội thẳng lên đầu.

Đi tới trước cửa, đẩy cửa.

Nếu có người nhìn về phía này, sẽ thấy cánh cửa chợt mở toang, xung quanh không một bóng người.

Thế nhưng khi Đồ Nguyên bước vào bên trong, thân ảnh hắn liền hiện ra, hắn cảm nhận được trong căn phòng này cùng phía ngoài có sự khác biệt.

Nếu nói thiên địa bên ngoài và Đồ Nguyên như nước cùng với cá, khe vung vẩy liền khuấy động mặt nước, nổi lên bọt sóng. Mà ở chỗ này, như bơi trong đầm lầy.

Căn phòng hoàn toàn u ám, nhưng không hề ẩm ướt.

Hai mắt Đồ Nguyên trong bóng đêm tỏa ra linh quang nhẹ nhẹ, hắn đứng đó quét mắt qua từng góc căn phòng này.

Đây là một tòa thánh đường chiêu đãi khách nhân, hai ghế chủ vị, trái phải mỗi bên sáu chiếc ghế tựa, cách mỗi một ghế đều có bàn nhỏ, trên mỗi chiếc bàn đều bày biện một ly trà, cùng một bình lư hương, trong lò hương còn có một nén nhang, nhưng lư hương đã dập tắt.

Không biết tại hôm nay vẫn chưa có người đến châm hương, hay là kỳ thực đã từ rất lâu không có người đến châm hương.

Phía sau mỗi chỗ ngồi đều có một bức họa, mỗi một bức họa đều là tranh chân dung, trông rất sống động.

Đều là vài lão nhân, hơn nữa đều là nam, thần thái mỗi người trong các bức họa đều khác nhau.

Đồ Nguyên đi từng bước một tới, sàn gỗ phát ra thanh âm kéo kẹt. Đang đi phía trước Đồ Nguyên chợt ngoảnh lại, chẳng biết lúc nào, cửa phòng vậy mà đã đóng, như là chưa từng mở ra.

Hắn không hề phát hiện khi nào thì cửa phòng đóng, một chút cảm giác cũng không có, cấm pháp ở căn phòng này, ảnh hưởng cảm giác của hắn.

Trên vách tường phía sau ghế chủ vị có một trương thật lớn bức họa, từng nét trên bức họa dài hẹp như sợi, lại giống như một tấm võng lớn. Thoáng dùng niệm cảm xúc, chỉ thấy được kim quang chói lọi trên bức họa.

Hắn liếc mắt liền nhận ra đây đúng là đạo cấm chế phong cấm pháp lực của mình lúc trước.

Thế gian này phù vân cảm pháp phần lớn, nhưng phần lớn đều là bất truyền bí mật. Phù cảm là pháp thuật căn bản, vì vậy phần lớn phù cảm thuật đều cực kỳ trân quý.

Đồ Nguyên cẩn thận quan sát, nhưng hắn cũng không định dùng thần niệm để cảm ứng, đây là đang chỗ của người khác, mặc dù hắn tu thành 《 vô tằng tu di thân thông thuật 》, cảm chế thông thường vốn không làm gì được hắn, nhưng hắn cũng không dám ở chỗ này tùy tiện cảm ứng bất kỳ một đạo cảm phù, sợ bị chân chính cảm nhập trong đó ra không được.

Hắn đi vào dọc theo phía bên trái, có một phòng lớn phía bên trong, trong phòng bốn mặt tường bày biện giá sách, trên giá sách bày biện đủ thứ tạp nham, có chút là hộp, có chút là thư, có chút là quyền trục, hoặc là nghiên mực, còn có chút là hạt châu cùng ngọc giản, đủ loại.

Nhưng Đồ Nguyên đứng ở cửa cũng không định đi vào, vì trên giá sách những thứ bày biện lộn xộn này đều là từng đạo phù cảm.

Từng đạo cảm phù đó lại liên kết lẫn nhau, kết thành một tòa đại trận.

Đồ Nguyên nếu tiếp tục đi vào còn có thể thoát ra được hay không, không biết tòa đại trận phù cảm này uy lực đến tột cùng thế nào.

"Chàng trai, sao còn không tiến vào đây?"

Chợt có thanh âm vọng lại từ phía sau, khiến Đồ Nguyên cả kinh, lạnh dưng tóc gáy.

Nhưng hắn không có hành động gì, chỉ hơi nheo mắt lại, nghiêng đầu ngoảnh sang, chẳng biết lúc nào bên người có một vị lão nhân đang đứng, trên tay lão nhân cầm một ngọn đèn dầu.

Lão nhân này thân thể mơ hồ, như cái bóng, chân không chạm đất, không có nhục thân.

"Chàng trai, đi vào a." Thanh âm lão nhân kèm theo chút ma mị, lọt vào trong tai, Đồ Nguyên chợt thấy tâm thần hoảng hốt.

"Không, lão bá, ta muốn nhìn chút đã." Đồ Nguyên nói.

"Chàng trai, ở chỗ này làm sao thấy được rõ ràng a, tốt hơn hết vẫn là tiến vào xem a." Lão nhân tiếp tục nói, mũi Đồ Nguyên chợt ngửi thấy có mùi hương, là từ trên ngọn đèn phát ra.

Không tốt! Đồ Nguyên trong tích tắc dâng lên cảnh giác, ở nơi thế này tuyệt đối sẽ không có cái gì tốt hương. Tu sĩ dùng hương phần lớn là để mê hoặc tâm thần.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 6 - Chương 61: Vào Âm Lâu đoạt thư

Một đại gia tộc có thể truyền thừa không dứt, nhất định phải có căn cơ vững chắc, Đồ Nguyên cho rằng Đoàn gia có thể truyền thừa không ngừng, hơn nữa không ngừng lớn mạnh, căn phòng này là nơi nắm giữ vận mệnh Đoàn gia, hắn tin tưởng, cho dù người của Đoàn gia ở bên ngoài đều chết sạch, chỉ cần căn phòng này vẫn còn, như vậy Đoàn gia cuối cùng có một ngày vẫn có thể đông sơn tái khởi.

Đồ Nguyên xoay người lại, nhìn thẳng lão nhân này, trong mắt có cảnh giác, nhưng là không có nửa điểm sợ hãi.

"Nếu đã chết rồi, sao không tán đi, lay lắt đến hậu thế để làm gì chứ?" Đồ Nguyên nói.

Lão nhân sắc mặt không có biến hóa, nhưng vốn ánh mắt hiền lành chợt biến thành âm u lạnh lẽo.

Đoàn gia người thủ hộ căn phòng này chính là người chết từ các thế hệ trước, sau khi chết thần hồn bọn họ tiến vào nơi này.

Đây là một tòa không nên tồn tại ở thế gian Âm Lâu.

"Hắc hắc, tiểu tử, ngươi nếu đã vào, vậy không cần phải rời đi nữa, lưu lại đi theo chúng ta." Lão nhân buồn bực nói.

Lão vừa dứt lời, trong hành lang đứng là xuất hiện mười mấy người, đám bọn họ đều đốt một ngọn đèn dầu tương tự.

Lối thoát hai bên đều bị chặn lại, Đồ Nguyên liếc mắt đảo qua, phát hiện bọn họ chính là mấy người trên vài bức họa khi nãy.

Lúc này thì bọn hắn không hề giống như bức họa mặt mũi hiền lành, mỗi người âm trầm, quý dị u lãnh.

Một đám người đã chết đáng ra phải biến mất khỏi thế gian, thông qua phương thức đặc thù mà vẫn tồn tại trên thế gian này, người như vậy được xưng là

Âm Linh, ở trên đời này kỳ thực không ít, nhất là những đại gia tộc như này, đều giữ lại một số ít người không muốn tiêu vong.

Còn có vài môn phái, càng có thể khiến một số người chuyển sang kiếp khác, sau đó lại một lần nữa dẫn dắt về môn phái tu hành.

Đồ Nguyên còn từ ánh mắt của bọn hắn thấy được tham lam.

Thần hồn của một tu sĩ với bọn hắn là món béo bở, thần hồn Đồ Nguyên là tu vi Thần Anh, bọn họ ăn được lúc sau ít nhất cũng khiến họ ở trên đời này tồn tại thêm tối thiểu mười năm.

Đám bọn họ lao đến từ phía sau, như từng làn khói trắng, chẳng qua là khi bọn họ nhào vào Đồ Nguyên trên người thì, cứ thế xuyên qua thân thể Đồ Nguyên.

《 vô tằng tu di thân thông thuật 》 đặc điểm pháp môn này tất cả giống như tên gọi, vô, tằng, tu di, thân thông, giờ khắc này Đồ Nguyên biến "vô", không hề tồn tại, như cái bóng.

Vô tằng tu di thân thông thuật trông thì không có thủ đoạn đối chiến trực diện, nhưng cực kỳ ảo diệu.

Thân thể Đồ Nguyên như cái bóng, hoặc như là giấy màu rực rỡ tung bay trong gió, hắn không thèm để ý này đó Âm Linh, trực tiếp bay vào trong.

Phập phù phiêu đảng trong phòng, khi cao khi thấp, lại không hề chạm đến cấm pháp trong phòng.

Hắn bỗng nhiên dừng lại trước một bộ giá sách, ở nơi này có một quyển sách, sách màu hồng đỏ, trên bìa có viết Thanh Ma Thủ, trên quyển sách này nhưng lại có từng tia khí đen vờn quanh, những tia khí đen kết thành một bàn tay dày đặc tà khí, phía trên có cấm pháp.

Hắn liếc sang từng món từng món bên cạnh, thầm tiếc hận trong lòng, nghĩ Thất Bảo Như Ý của mình ở đây, có thể phát huy đại tác dụng, thậm chí có thể thử một lần phá cấm pháp nơi này.

Mặc dù vậy đã đến đảo giàu vàng há có thể tay không mà về, hắn trực tiếp đưa tay cầm lên.

Kia trên cuốn pháp thư bìa đỏ cũng có một bàn tay vung ra, cùng tay hắn va chạm, tích tắc đó, Đồ Nguyên chợt cảm thấy xung quanh âm u lạnh lẽo. Đồng thời, khắp phòng âm phong nổi lên bốn phía.

Vốn trước đó ngoài hành lang mấy cái Âm Linh, chẳng biết lúc nào đã vào bên trong, hơn nữa hoàn mỹ dung nhập vào trong phù cấm đại trận, từng bộ mặt người, trong không trung lập loè há miệng cười.

Mà ở những khuôn mặt người không gian xung quanh cũng vẩn vèo mơ hồ, từ những chỗ vẩn vèo đó, có từng con âm phong lùa ra.

Đó là U Minh âm phong, là một loại cực kỳ âm độc ác phong, nếu thân thể bị thổi tới thì biến thành màu đen thối rữa, thần hồn bị thổi tới, thì sẽ quay cuồng, suy nhược thần hồn.

U Minh âm phong rít gào, trong phòng âm u lạnh lẽo.

Đồ Nguyên vì muốn lấy vị kia Thanh Ma Thủ pháp thư nên không thể rảnh tay, vì vậy lúc này thân thể hắn lại biến hóa thành dạng "vô".

Ngay trong nháy mắt, Đồ Nguyên chợt lật ngửa bàn tay.

Nhiếp Linh Cầm Nã Pháp, chuyên bắt các loại Âm Linh thần hồn.

Bàn tay xanh phía trên pháp thư vậy mà bị hắn nắm ra ngoài, tóm được trong nháy mắt, pháp quang quanh cuốn pháp thư biến mất, Đồ Nguyên đưa tay chop lấy nhét vào tay áo thì ngay lúc đó, một con âm phong thổi qua thân, thân thể hắn lại lần nữa biến thành cái bóng.

Đúng lúc này, một người xuất hiện ở cửa, người này một thân áo dài, cảm có chòm râu ngắn, vẻ mặt tràn đầy phẫn nộ.

Đồ Nguyên là bay về phía cửa, thể nhưng lối ra bị chặn lại, trong mắt người nọ sát khí tỏa ra tứ phía.

Chỉ tay về phía mi tâm Đồ Nguyên lao tới, linh quang chói lọi trên đầu ngón tay, như mặt trời rực cháy.

Mi tâm Đồ Nguyên thoáng hiện một tia kiếm quang như vàng trắng khuyết xẹt qua mặt trời, mặt trời tan vỡ.

Trong mắt người nọ hiện lên vẻ kinh ngạc, liền lùi lại hai bước, bóng người đến ngay trước mặt chợt nhoáng lướt qua, vừa định nhìn kỹ lần nữa, đã biến mất trong không trung u ám.

Người nọ cắn chặt răng, cũng không có ý định đuổi theo, mà tiến vào trong phòng.

Lão tổ tông đã bị giết, đây là sự tình hắn vạn lần không dám nghĩ tới. Một vị Nguyên Thần Pháp Thân, cứ như vậy mà chết, chết vô cùng gọn gàng, chuyện như vậy trong thiên hạ rất khó xuất hiện, thể nhưng chuyện cũng xảy ra rồi, vậy giờ phải làm sao, vì vậy trước tiên hắn chạy tới căn nhà cổ ở Đoàn gia.

Điều hấn lo lắng quả nhiên đã xảy ra, có người tới nơi này trộm pháp thư. Hấn rất muốn bắt vị kia khiến cho Đoàn gia chịu trận tại kiếp này Đồ Nguyên giết, thế nhưng đề Đồ Nguyên thoát được ra ngoài, hấn không hề đuổi theo, vì trong lòng hấn, Đoàn gia căn phòng cổ càng quan trọng hơn.

Chỉ có thủ hộ tốt nơi này, Đoàn gia truyền thừa mới có thể bắt diệt.

Đoạn Mạc Thần từ túi đeo bên hông lấy ra một lệnh bài, vung lệnh bài ra, rơi vào trong phòng, quang hoa nhộn nhạo, âm phong chợt ngừng.

Hấn vội vàng muốn xem có những thứ gì bị trộm rồi, bước nhanh đi tới trước đồng giá sách, nhìn kỹ từng chút một.

Bỗng nhiên, hấn kinh hãi ngoảnh đầu lại, chỉ thấy vốn đã sớm biến mất trong u ám Đồ Nguyên chẳng biết khi nào đã xuất hiện trong phòng, lại còn vừa mới đưa thứ gì đó vào ông tay áo.

"Người lại dám trở về." Đoạn Mạc Thần giận dữ, đôi mắt ngập tràn lửa giận.

Đồ Nguyên chỉ khẽ cười, phất phất tay, bước ra một bước, thân thể lại chìm vào hư vô.

"Người! Chớ đi." Đoạn Mạc Thần thật không ngờ Đồ Nguyên lại dám trở về, nhưng Đồ Nguyên rời đi hấn đã không kịp ngăn lại.

...

Không Tước vương triều năm thứ ba trăm bảy mươi, trên vùng trời Thánh kinh, Huyết hải che khuất mặt trời.

...

Lúc Đồ Nguyên ra khỏi Đoàn gia thấy được tràng cảnh này, trong Huyết hải, một con Huyết nhãn nhìn chăm chú vào Thánh kinh.

Thánh kinh, trước Đại Minh vương cung, có một người giương cung kéo tên.

Người nọ vô cùng cao to, cung không lồ, mũi tên to dài.

Cung được kéo như trăng tròn, thân cung có sấm sét vờn quanh.

Ở ngay phía dưới Đồ Nguyên quan sát một màn này, một cỗ khiến người cảm giác hít thở không thông áp tại trong lòng, hấn đứng đó quan sát mà cũng cảm thấy mũi tên kia như nhắm về phía mình.

"Tà ma ngoại đạo, cũng dám đến Thánh kinh giương oai."

Thanh âm người cao to như chuông vang, toàn bộ Thánh kinh đều có thể nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 6 - Chương 62: Thù oán đã kết, không có ngôn từ, chỉ có pháp thuật

Một tiếng sét đánh kinh thiên vang.

Một đạo ánh sét từ trên tường thành Đại Minh Vương cung phóng thẳng lên trời, đâm thẳng Huyết nhãn.

Người trong Thánh kinh đều biết, đây là Đại Minh Vương cung đệ nhất hộ vệ, tên là Hồ Phệ, trên tay của hấn có một cây Kinh Lôi Cung, từng với một mũi tên bắn chết Nguyên Thần Pháp Thân.

Pháp Thân biến hóa tùy tâm, nếu không ngoài ý muốn, gần như có thể vĩnh viễn tồn tại giữa thiên địa, vậy mà bị hấn bắn một tên giết chết, ngay cả Pháp Thân cũng không kịp đào thoát, có thể thấy Kinh Lôi Cung đáng sợ thế nào.

Mũi tên sét bắn vào trong Huyết nhãn, lôi điện vờn quanh, nhưng Huyết nhãn chỉ hơi nhắm lại, lôi đình ánh chớp vờn quanh Huyết hải liền biến mất, Huyết nhãn lại mở ra.

Trong nháy mắt Huyết nhãn mở ra, một tia máu lao xuống cực nhanh, dưới sự chứng kiến của người trong Thánh kinh, như dải lụa đỏ cuốn xuống vô cùng quý dị và mờ ảo.

Mới xuất hiện thì vẫn còn trên tít trời cao, bỗng nhiên ngoặt hướng, như xuyên qua âm dương hư không, bất chợt xuất hiện trước mặt Hồ Phệ.

Từ sau khi Thiên Nhân Ma Quân tu thành Huyết Thần Phệ Nguyên Ma Công, cũng từ trong Long Trì Thiên Cung trốn ra, về sau, những năm gần đây cũng chưa từng một lần xuất thủ trước mặt bàn dân thiên hạ, nhưng bất kể là ai, đều cho rằng hắn tuyệt đối đáng sợ, đáng sợ chỉ dưới Không Tước Đại Minh Vương.

Vốn Thánh Linh Giáo đã chia năm xẻ bảy, từ khi hắn trở về lại lần nữa thống nhất. Dù là những kẻ không biết trời cao đất dày, từ sau Thiên Nhân Ma Quân trở về, cũng không dám quản việc Thánh Linh Giáo.

Mọi người còn đang nghĩ rằng Long Trì Thiên Cung và Thánh Linh giáo cuối cùng sẽ có một trận đại chiến, vậy mà Thiên Nhân Ma Quân trước tiên lại đến Không Tước Đại Minh Vương cung.

Hỏi những người thế hệ trước trong các đại môn phái sẽ biết, giữa Thiên Nhân Ma Quân và Không Tước Đại Minh vương có một hồi ân oán sâu xa.

Mấy môn phái nhỏ, tư cách còn chưa đủ thì cũng chẳng thể biết, Thiên Nhân Ma Quân có một vị sư muội cùng nhau lớn lên, cùng nhau học nghệ, trong một lần tai kiếp không thể không đầu thai chuyển thế, Thiên Nhân Ma Quân chịu thiên tân vạn khổ để bảo hộ sư muội thuận lợi hoàn thành chuyển thế.

Trong thời gian hộ tống sư muội chuyển thế, rất nhiều cừu địch của hắn đều đến ngăn trở, khi đó giết đến máu chảy thành sông, cùng từ trận chiến ấy, Mã Thiên Quân có được ma danh Thiên Nhân Ma Quân.

Lúc đó thân hắn toàn là mắt, mỗi con mắt đều tỏa ra màu sắc khác nhau.

Có người coi hắn là yêu ma, nhưng kỳ thật hắn là chân chính nhân loại, tất cả con mắt trên người hắn đều là cướp lấy từ các loại yêu ma rồi dung nhập vào chính thân thể mình.

Nhưng vượt ra khỏi dự đoán của mọi người, về sau sư muội của hắn chuyển thế lại quen được Không Tước Vương, giữa Không Tước Vương và Thiên Nhân Ma Quân, nàng lựa chọn Không Tước Vương, từ đó, Thiên Nhân Ma Quân Mã Thiên Quân và Không Tước Đại Minh Vương kết thù kết oán, nhưng dù vậy khi đó Không Tước Đại Minh Vương đi trước một bước tiến vào Thiên Nhân Đạo, mà Thiên Nhân Ma Quân không thể làm gì được hắn, vì vậy hắn mới liều lĩnh mạo hiểm làm một chuyện, dòm ngó Huyết Sát Liệt Viêm Trì dưới đáy Long Trì Thiên Cung, muốn thử dùng nó tu thành Huyết Thần Phệ Nguyên Ma Công.

Môn ma công này trong lịch sử Thánh Linh Giáo trừ bỏ người sáng lập môn ma công này, Thiên Nhân Ma Quân là người thứ hai luyện thành, mà lúc này chứng kiến, hắn chẳng những tu thành Huyết Thần Phệ Nguyên Ma Công, huống chi đem chính hắn tự nghĩ ra 《 thiên nhân thông u pháp 》 càng tiến một bước rồi, đã trở thành Thiên Nhân diệu pháp.

Một tia máu nhọt nhạt từ trên trời giáng xuống, không người nào dám khinh thường.

Cho dù là Không Tước vương triều Đại Minh Vương cung đệ nhất hộ vệ, cũng không dám có chút khinh thường, dù là Nguyên Thần Pháp Thân đã vượt qua cửu trọng thiên kiếp, đối mặt Thiên Nhân Đạo Thiên Nhân Ma Quân, hắn có thể khiêu chiến, có thể bị xem thường, nhưng tuyệt không thể khinh thường.

Kinh Thần Cung trên tay đã lại buông dây, mang theo ánh chớp, đầu mũi tên sắc như lưỡi câu, lao về phía tia máu.

Cây cung này của Hồ Phệ từng bắn chết rất nhiều yêu ma và người, nhưng lần này kể cả khi mũi tên vừa xẹt qua tia máu, hắn cũng không có chút tin tưởng.

Vì tia máu sau khi bị ánh chớp xẹt qua cũng không hề biến mất, mà còn lao về phía Kinh Lôi Cung quán lấy.

Hồ Phệ kinh hãi, miệng niệm tụng, Kinh Lôi Cung trong tay chấn động, phát ra tiếng ông ông, không gian xung quanh cũng bị chấn động mơ mơ hồ hồ.

Tia máu đang quán lên Kinh Thần Cung bị chấn rơi xuống, nhưng không bị chấn vỡ, lại vô cùng quý dị tiếp tục chui vào hư không, quán về phía tay Hồ Phệ.

Nếu không vì đây là người trong Thiên Nhân Đạo thì triển pháp thuật, hắn vốn chẳng cần để ý, vì phương pháp hắn tu là linh khí nhục thân hợp nhất, không biến ra Nguyên Thần Pháp Thân, thân thể đã sớm đạt cảnh giới vạn pháp không dính, nhưng dù vậy hắn không dám để tơ máu này dính vào thân.

Tay phải vung quyền, nắm đầm lập lòe ánh bạc, khí kinh mạnh mẽ.

Hư không rung chuyển, vỡ nát, không gian nhộn nhạo từng trận gọn sóng.

Tia máu chịu một quyền đã tan vỡ, đốm đốm máu nhỏ như sương đậm đặc, rơi trên tường thành Đại Minh Vương cung.

Nhưng ánh mắt Hồ Phệ chợt biến đổi, vì làn sương máu rơi xuống tạo thành những vệt máu, mà vệt máu lại có hình con mắt.

Con mắt quý dị nhìn chăm chú vào hắn.

Hồ Phệ chấn kinh rồi, năm này qua năm khác đều đối mặt với Không Tước Đại Minh Vương Hồ Phệ cho tới bây giờ cũng chưa từng xem nhẹ Thiên Nhân Đạo, bởi vì hắn phi thường rõ ràng chênh lệch giữa cửu trọng Nguyên Thần Pháp Thân và Thiên Nhân Đạo. Tại hắn xem ra pháp thuật của vị này Thiên Nhân Ma Quân quá mức quý dị đáng sợ.

Đa số mọi người trong Thánh kinh đều đang nhìn lên trời, nhưng cũng có người không làm thế.

Đồ Nguyên đi trên một con hẻm nhỏ trong thành, hắn thi thoảng nhìn lên bầu trời, từ nơi này, có thể chứng kiến Đại Minh Vương cung tít trên núi cao, trận chiến trên tường thành, nhưng dù vậy hắn chỉ nhìn lướt qua rồi thu hồi ánh mắt.

Hắn đã phát hiện, cả tòa Thánh kinh đã bị phong tỏa, không thể ra vào qua lại, hắn có muốn ra ngoài cũng không ra được.

Từ trên đỉnh đầu hắn, mỗi thời mỗi khắc đều chịu cảm giác nguy hiểm áp bách, vì vậy hắn không dám nghỉ lại một chỗ, bất tri bất giác đi vào một con hẻm nhỏ trong ngõ như vậy.

Trong khi không cách nào tránh được cảm giác nguy hiểm kia, hắn cũng đang quan sát tòa Thánh thành này.

Quan sát và cảm thụ trong khoảng thời gian này, hắn nhận ra không chỉ năm ngọn núi kia là trận pháp, kết cấu trong thành cũng có đường nét của cảm phù, chẳng qua chồng chéo trên nhiều mặt phẳng không gian. Kiến trúc trong thành tạo thành cảm văn, và năm ngọn núi lớn phía ngoài dung hợp hoàn mỹ với nhau.

Hắn đoán, năm ngọn núi lớn có thể là phong trấn ngũ hành.

Bất chợt, hắn ngừng lại.

Ngay lối ra hẻm nhỏ phía trước, không biết từ lúc nào đã có một người đứng chặn nơi đó.

Một thanh niên mặc y phục hoa lệ, thoáng trông mảnh khảnh yếu ớt, nhưng Đồ Nguyên vừa nhìn thấy hắn liền biết chắc, đây là một vị tu sĩ cảnh giới Nguyên Thần Pháp Thân.

"Chuyện Đoàn gia vốn ta không muốn quản, nhưng bọn hắn lại tìm ta, nói có một người tên Đồ Nguyên, không chỉ giết Đoạn Ngọc, còn giết lão phu nhân kia, lại còn vào Âm Lâu cướp đi một ít pháp thư, những điều này đều là những chuyện ta muốn làm nhưng chưa thể thực hiện, một mình ngươi làm được tất cả, rất tốt, rất có ý tứ."

Vị kia thân mặc hoa lệ y phục, như đang uống rượu xem ca kỹ, người thanh niên phe phẩy bàn tay, động tác của hắn trông như rất thưởng thức và cô vũ.

Đồ Nguyên lại từ trong mắt hắn không thấy được nửa phần ý tốt.

Hắn biết, đây chính là kiếp nạn sinh tử của mình.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 63: Triệu linh dẫn pháp

Người đời từng nói: "Vạn linh đều có kiếp, do trời tạo ra, người phải gánh chịu, khởi nguồn do tâm, thất tình lục dục, liên miên vô tận."

Đồ Nguyên hiện tại gặp phải một kiếp.

Khi Long Trì Thiên Cung Chu Thanh tìm được hắn, có thể nói để cứu Diêu dao, cần hắn phải trả giá, đó thực ra là một lần thử thách tâm linh với Đồ Nguyên.

Một người từ nhỏ đến lớn, nếu có thể sống vài trăm năm thậm chí hơn ngàn năm, nhưng thực tế, thời kỳ trưởng thành nhanh nhất là trước một trăm năm. Mà mỗi sự lựa chọn trong thời điểm đó, đều là một lần tâm linh thăng hoa và biến đổi.

Đồ Nguyên lựa chọn lấy thân mình tiến vào Thánh kinh Khổng Tước vương triều để được Long Trì Thiên Cung cứu Diêu dao, đây là nội tâm hắn lựa chọn.

Đến khi Thánh kinh gặp nguy, hắn rất rõ ràng, một người tu hành, mỗi một lần thử thách, mỗi lần trải qua đại nguy hiểm đều là độ kiếp.

Trong Thánh kinh không biết từ lúc nào đã nổi lên sương mù.

Hai đầu hẻm nhỏ hoàn toàn mù mịt, đã không thể thấy rõ rồi.

Có người nói Thánh kinh Khổng Tước vương triều là thần quốc giữa thế gian, trước kia Đồ Nguyên còn không tin, nhưng giờ khắc này, hắn nhận ra nhận định như vậy cũng không hề sai.

"Có lẽ chúng ta có thể ngồi xuống uống một chén, dù sao thêm một vị bằng hữu cũng không phải là chuyện xấu." Đồ Nguyên cười cười nói.

Dưới tình huống như vậy hắn còn có thể cười mở miệng, tâm thái thật trấn định.

Từ lúc quyết định tới Đô thành Khổng Tước vương triều Thánh kinh đến giờ, hắn phát hiện mình đối với chuyện sinh tử không còn quá để ý.

"Đúng vậy, rất không tệ, thật sự rất có ý tứ." Thanh niên mặc y phục hoa lệ nói: "Ta tên là Đoàn Loan, coi như nể mặt một kẻ thù vị như ngươi, trước khi chết cho ngươi được biết tên của ta."

Đoàn Loan là một người vô cùng có thiên phú trong đám trẻ tuổi Đoàn gia, chỉ bởi tính tình hắn cổ quái, không nghe chịu Ngụy Hồng Ảnh quản thúc, vì vậy quanh năm suốt tháng rất ít khi trở về Đoàn gia, cũng không thay mặt Đoàn gia đi tông quân, chuyện thích làm nhất vẫn là uống rượu xem ca kỹ trong thanh lâu, từng có lần qua đêm ở Vạn Hoa Lầu nửa năm không ra khỏi cửa, mỗi đêm đổi một cô nương.

Mà những cô nương kia, có thể được Đoàn Loan sủng ái là một chuyện rất đáng mừng.

Đồ Nguyên không nói thêm gì nữa, quan sát Đoàn Loan, trông như còn chưa tỉnh ngủ, nhưng ánh mắt của hắn đang sáng rực.

Đoàn Loan vươn tay, năm ngón tay chậm chậm xòe ra, đưa lên từ ngực, qua mặt, vượt qua tầm mắt, khi năm ngón tay hoàn toàn xòe ra, lòng bàn tay lấp lánh ngân quang.

Ngân quang có từng vết hoa văn, đan như mạng nhện, từ lòng bàn tay bay lên, hơi chút nhấp nháy đã hóa to lên.

Đó là Đoàn gia truyền thừa Cẩm Linh Vồng, lúc này do Nguyên Thần Cảnh giới người thi triển đi ra, Đồ Nguyên chợt cảm thấy hư không bị khóa chặt lại rồi.

Hắn này một trương Cẩm Linh Vồng là do Nguyên Thần biến thành, hòa cùng thiên địa, so với pháp thuật cảnh giới Thần Anh hoàn toàn khác biệt.

Trong mắt Đồ Nguyên chỉ nhìn thấy một vùng ngân quang chói lọi, hắn là Thần Anh tu vi, kém một cảnh giới, căn bản là không nhìn thấu được vùng ngân quang đang chụp xuống.

Nhưng hắn cũng không định trốn, lùi lại một bước, đưa tay chạm vào vách tường trong hẻm.

Mặt tường có cấm văn, khi Thánh kinh lập thì vách tường này cũng nằm trong bố trí. Ngay khi Đồ Nguyên đưa tay đặt lên vách tường, trong tức khắc tức trên thân hắn chợt biến đổi.

Khi Đồ Nguyên còn chưa kết Kim Đan, từng thủ hộ Hắc Chi Lĩnh, lúc đó hắn bày ra một tòa pháp trận triệu hồi thần linh.

Về sau hắn cũng không còn dùng nữa, vì hắn luôn không ở cố định một nơi, cho dù khi ở Vạn Thánh Sơn, hắn cũng không bố trí trận pháp này, vậy không có nghĩa hắn không tiếp tục nghiên cứu trận pháp đó.

Ngược lại, hắn đã từng nghiên cứu thấu triệt, mà từ sau lần nghiên cứu đó, hiện tại khiến cho hắn ở trong Thánh kinh có gan đối đầu một vị Nguyên Thần Pháp Thân, dù là Nguyên Thần Pháp Thân mới chỉ vượt qua nhất trọng thiên kiếp, cũng đủ chứng minh sự tự tin của Đồ Nguyên.

Trong Long Trì Thiên Cung hắn lựa chọn "vô tằng tu di thân thông thuật", có một lý do khác là vì hắn đối với trận pháp triệu hồi thần linh từng có lý giải riêng.

Hai thứ hợp lại, khiến hắn lúc này có thể triệu tập được linh ý của Thánh kinh.

Đoàn Loan chỉ cảm thấy Đồ Nguyên trong lúc đó chợt biến thành trống rỗng, như muốn thoát khỏi cầm chế của mình, hư không rung động, thân thể Đồ Nguyên đột nhiên như nối liền với tòa thành làm một.

Hắn cảm giác đang đối mặt với Thánh kinh thành.

Trong Thánh kinh không có thần linh, nhưng lại có linh ý, cho tới nay, Thánh kinh được ý thức Khổng Tước Đại Minh Vương bao phủ thấm vào, khi Đồ Nguyên kết nối với vách tường này, hắn như thấy được một vùng quang hoa, quang hoa màu hoàng kim, lộ ra khí thế bá đạo, uy nghiêm mà cao quý.

Khi linh ý tràn vào trong tim, lúc đầu Đồ Nguyên cảm giác mình như tảng đá ngay bờ biển, gát gao thủ hộ một điểm ý thức trong lòng, mặc kệ sóng xô ập vào.

Trước đó Tô Cảnh Ngọc Pháp Thân ẩn nấp trong thân thể hắn, Đồ Nguyên chỉ hơi chút cảm giác, mà lúc này Đồ Nguyên dùng chính mình liên kết, nhập vào.

Một đợt sóng linh ý ập qua, ý thức Đồ Nguyên không vì thế mà tán đi, nhưng hắn nhận ra ý thức của mình đã đến bên bờ sụp đổ.

"Ngươi cho rằng ngươi có thể mượn dùng Đại Minh Vương linh ý hay sao? Thật là khờ dại, ngươi sao có thể chịu nổi Đại Minh Vương linh ý." Đoàn Loan cười cợt.

Nhưng mà đang ở hắn dứt lời, Đồ Nguyên bất chợt đưa tay lên chỉ vào hắn, một vết linh quang từ ngón tay lao ra cực nhanh, nhanh như ánh kiếm.

Đây không phải pháp thuật gì đặc biệt, chỉ là pháp lực ẩn chứa ý chí của chính Đồ Nguyên và linh ý Thánh Kinh biến thành mà thôi.

Nhưng Đoàn Loan sắc mặt lại thay đổi, vì vết linh quang này vậy mà xé tan Cẩm Linh Vồng của hắn.

Hơn nữa uy lực không hề giảm lao cực nhanh về phía mình, phương thức đấu pháp cơ bản nhất của một vị tu sĩ tất nhiên là trực tiếp sử dụng linh lực bản thân, chỉ vì dùng phương thức này so với các loại pháp thuật thì quá mức thô thiển.

Thế nhưng bên trong đạo linh lực này của Đồ Nguyên, ẩn chứa linh ý Thánh kinh Khổng Tước vương triều, vì lẽ đó, đạo linh lực này đã biến thành một thanh kiếm vô kiên bất tồi.

Vết sáng cực nhanh, Đoàn Loan vùng tay lên, một mặt gương xuất hiện trước mặt của hắn. Mặt gương phát ra quang hoa ngũ sắc, toàn bộ con hẻm lấp lánh sắc màu.

Trong tích tắc mặt gương xuất hiện, đã biến thành một dải ánh sáng ngũ sắc.

Vết linh quang Đồ Nguyên xuất ra đâm vào trên mặt kính.

"Anh..." phảng phất tiếng kiếm ngân vang.

Dải ánh sáng bay ra, lại hóa thành mặt gương, dù vẫn tràn đầy quang hoa đủ loại màu sắc, nhưng rõ ràng đã nhạt hơn rất nhiều.

"Muốn chết." Đoàn Loan giận dữ, mặt gương này là Bảo Kính hắn tế luyện nhiều năm, cực kỳ trân trọng, thế nhưng lại bị Đồ Nguyên làm tổn thương linh tính.

Mặc dù mặt ngoài trông không có hư hao gì, nhưng tâm thần Đoàn Loan tương liên với mặt gương này, biết rõ linh tính Bảo Kính của mình đã bị tổn thương, cần phải lại tế dưỡng một khoảng thời gian rất dài mới được như lúc đầu.

Nhưng còn chưa đợi hắn động thủ lần nữa, Đồ Nguyên đã động, bước một bước đã đến ngay trước mặt hắn.

Đột ngột xuất hiện, đưa tay chụp về phía mặt Đoàn Loan.

Lòng tàn tay có những tia khí đen vờn quanh, như mơ hồ nghe được tiếng khóc của vô số oan hồn.

Đây là Nhiếp Linh Cẩm Nã Pháp được Đồ Nguyên tu luyện ngay từ khi mới bắt đầu tu hành.

Chẳng qua lúc này Nhiếp Linh Cẩm Nã Pháp và trước đây hoàn toàn khác biệt, Đoàn Loan cảm nhận được hung ý phô thiên cái địa ập đến.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 6 - Chương 64: Sát ý trong màn trường

Nhiếp Linh Cẩm Nã Pháp, môn thần thông Đồ Nguyên đã nỗ lực tu luyện từ khi còn chưa kết Kim Đan, chuyên nhiếp tất cả linh loại, gồm cả thần hồn.

Lúc này, chiêu chức ấy hắn dùng mang theo vô tận uy nghiêm và hung ý.

Đoàn Loan cảm giác được một trào này của Đồ Nguyên rất đáng sợ, nhưng đồng thời sự giận dữ trong hắn cũng đang sôi trào mãnh liệt. Người ngoài cho rằng hắn luôn lưu luyện Vạn Hoa lâu, cho rằng hắn chẳng quan tâm đến bất cứ thứ gì, không thêm để ý ánh người khác nhìn vào, nhưng thực ra hắn vô cùng kiêu ngạo.

Phần lớn những người kiêu ngạo, thường thường làm gì có thứ đáng để họ phải để tâm.

Đoàn Loan là một người như vậy, ngày thường luôn trong bộ dạng bất cần đời, thấy ai cũng chỉ cười cười, bởi vì nội tâm hắn chân chính kiêu ngạo, không thứ gì đáng để tâm, cái gì cũng không cần.

Nhưng khi hắn gặp chuyện này, hắn lại càng giận dữ, Đồ Nguyên lại dám chủ động ra tay với hắn, hắn cảm thấy nhục nhã.

Hắn không hề né tránh, nâng tay tung chưởng nghênh đón, là một tu sĩ Nguyên Thần Pháp Thân, hắn không cho phép bản thân tránh né.

Bàn tay hắn sáng lên, nhấp nháy ánh bạc, tay trông như ngọc.

Va chạm với bàn tay Đồ Nguyên.

Một chương này không phải Đoàn gia Cẩm Linh Vồng, mà là pháp môn hán tìm thấy trong một khu thần vực, tên là Thần Ngọc Thủ.

"Hô..."

Trong hẻm nhỏ, gió lớn nổi lên.

Đồ Nguyên cảm giác như ngón tay găm vào ngọc đá, không có sinh mệnh, căn bản là không bắt được nửa điểm thần hồn linh ý.

Có chút cảm tưởng, cái kia Ngọc thủ, như vạn pháp không dính.

Đoàn Loan nửa bước cũng không lùi, nhưng vì vậy hán lại cảm nhận được uy áp linh ý như sóng xô cuộn cuộn ập đến.

Tu sĩ Nguyên Thần Pháp Thân, tiến một bước là độ một kiếp, mỗi kiếp là một tầng, mỗi tầng một tầng, chủ yếu là ý niệm tăng lên, mà Đồ Nguyên mượn nhờ linh ý Thánh kinh, khiến thần niệm Đoàn Loan tán loạn, trong thoáng chốc không cách nào tiếp tục thi triển pháp thuật.

Bản ngã ý thức của Đồ Nguyên, dưới một chương này cũng lung lay sắp đổ. Nhưng hán biết, ngay lúc này nếu hán có chút buông lỏng, hán sẽ không thể nào tiếp tục liên kết với tòa Thánh kinh thành này.

Vì vậy hán tiếp tục thu liễm tâm thần, tập trung ý niệm

Trong lòng nghĩ: "Ta không thể buông lỏng, chỉ hơi chút buông lỏng sẽ phải chết ở chỗ này, còn rất nhiều địa phương ta còn chưa được đến xem, thần quốc bên ngoài bầu trời kia, ta không thể cứ như vậy chết..."

Trong tích tắc đó, hai mắt hán nhắm lại, mi tâm bùng sáng.

Đỉnh đầu phía trên con hẻm bất chợt xuất hiện một vầng trắng khuyết.

Ánh trắng chói lọi, xuất hiện trong nháy mắt đó, toàn bộ hẻm nhỏ sáng trưng, sương mù dưới ánh trắng cũng bị xua tan.

Người xung quanh còn đang kinh ngạc không biết ánh trắng xuất hiện từ bao giờ, vừa mới ngẩng đầu nhìn, đã thấy ánh trắng rụng xuống.

Ánh trắng rơi vào hẻm nhỏ, lập tức có người đuổi theo nhìn, chỉ chứng kiến một bộ thi thể.

Thi thể kia đầu một nơi thân một nẻo, máu tươi lênh láng trên mặt đất.

Trừ những thứ đó ra, không còn ai khác.

Người kia là ai, bị ai giết?

Vầng trắng vừa nãy là thể nào, trong đám bất chợt có người chỉ vào cái đầu lăn trên mặt đất nói: "Đây không phải là vị kia, Đoàn Loan của Đoàn gia sao?"

"Đúng vậy a, thật sự là hán, nhưng mà hán là Nguyên Thần Pháp Thân, ai giết hán?"

Không có ai biết, có người đang ánh trắng vừa nãy từ đâu xuất hiện, lại đã đi nơi nào.

Lúc này Đồ Nguyên đầu đau như búa bổ, như sắp nổ tung.

Hán rất muốn ngủ một giấc, nhưng hán biết, hán phải tránh xa con hẻm kia càng xa càng tốt.

Trước mắt hán là một cánh cửa, hán đẩy cửa đi vào, sau đó liền ngất đi.

Khi hán tỉnh lại, đã là ba ngày sau, hán phát hiện mình nằm trên giường. Trong mắt chứng kiến, thấy một cái màn, một cái chăn đỏ, gối dưới đầu có hương thơm nhàn nhạt.

Xuyên qua màn chứng kiến căn phòng nhỏ thật tinh xảo.

Bàn, ghế dựa, trên bàn một bộ ấm sứ vân vân, vách tường treo một bức họa, bức họa vẽ hoa cỏ, còn có một bức họa vẽ một nữ tử ngồi dưới tàng cây gầy đàn.

Cạnh bức họa treo một cây sáo, một cánh cửa sổ, cửa sổ được chống bởi một thanh gỗ xanh, hơi mờ, có thể nhìn được bên ngoài là một cái sân, nắng chiếu trên sân tươi sáng, hoa cỏ rậm rạp.

Mất nhắm lại, cảm thụ thân thể chính mình, trừ bỏ tinh thần vô cùng suy yếu, thân thể không có vấn đề gì. Mặc dù như thế, nếu lúc này muốn tranh đấu với người khác, Đồ Nguyên lại không cách nào thi triển pháp thuật, cho dù miễn cưỡng thi triển, pháp thuật cũng sẽ vô cùng yếu ớt.

Tiếng bước chân vang lên, hai tiếng bước chân, từ phía xa đến gần, từ ngoài sân, cửa gian phòng mở ra, hai nữ tử đi vào.

Một người bung mâm gỗ trên tay, người còn lại đem theo y phục.

Nữ tử bung mâm gỗ đặt tại trên bàn, sau đó đi tới bên giường, vén màn lên.

"Ô, tỉnh, tiểu thư, hân tỉnh."

"Tỉnh?"

Thanh âm của nha hoàn thật giòn, có vẻ vội vàng. Thanh âm của vị tiểu thư nhẹ nhàng, từ tốn.

"Đúng vậy a, tiểu thư, mau đến xem." Nha hoàn ngoắc ngoắc tay gọi tiểu thư tiến đến, thoạt nhìn quan hệ các nàng vô cùng thân mật.

Đồ Nguyên không nhớ rõ sao mình được mang đến đây, tất nhiên sẽ không biết hai nữ tử này.

Hắn ngồi dậy, nha hoàn lập tức định đỡ, đương nhiên, Đồ Nguyên cũng không cần, hắn không đến mức yếu ớt đến vậy.

Vị tiểu thư kia đi đến bên giường, nàng cũng không phải quá xinh đẹp, làn da rất đẹp, đôi mắt hơi nhỏ, trên mặt còn có vài vết sẹo.

Trên đời này, người bình thường có sẹo thì không có gì đặc biệt, nhưng nếu là một vị tu sĩ trên mặt còn có vết sẹo thì rất là bất thường. Hơn nữa, Đồ Nguyên còn nhận ra vết sẹo kia cũng không bình thường, mà hắn là một loại nguyên rủa.

"Người đã tỉnh?" Vị tiểu thư nói, âm thanh vẫn như cũ, nhẹ nhàng, từ tốn.

"Cảm ơn, cảm ơn các người đã cứu ta." Đồ Nguyên nói.

Vị tiểu thư mỉm cười, Đồ Nguyên phát hiện nàng có hàm răng rất đẹp, trắng tinh, gọn gàng.

"Người cũng không có tổn thương gì, chỉ có tinh thần suy yếu mà thôi, nghỉ ngơi một chút là sẽ tốt lên, việc này chẳng đáng gì." Tiểu thư ôn nhu nói.

"Xin hỏi cô nương phương danh?" Đồ Nguyên hỏi.

"Người vừa tỉnh dậy đã hỏi tên người khác, đây là thực không lễ phép nha." Nha hoàn nói oang oang.

Đồ Nguyên thấy được trong mắt hai nữ tử đều có ý cười, dưới ánh nhìn chăm chú như vậy, hắn không khỏi vuốt vuốt lông mày.

"Ta gọi là Đoàn Thanh Lôi, nàng kêu Tiểu Trúc." Vị tiểu thư nói.

Đồ Nguyên gật đầu định hỏi thăm, nhưng lại nghĩ đến họ Đoàn. Hắn không biết mình có nên giới thiệu tên mình cho họ hay không, vạn nhất bọn họ người Đoàn gia, vậy tên mình có lẽ bọn họ cũng có biết.

Thế nhưng lúc họ đang nhìn chăm chú vào hắn, hiển nhiên đang chờ Đồ Nguyên giới thiệu tên mình.

"Ta, ta gọi là Phạm Tuyên." Đồ Nguyên cuối cùng quyết định không nói cho nàng biết tên thật mình.

"Nha." Nha hoàn giống như cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Phạm tiên sinh, người đói bụng không, ăn một chút gì đi." Đoàn Thanh Lôi nói: "Tiểu Trúc, đi bưng cháo đến."

Tiểu Trúc rất nhanh rời đi, chuyện Đồ Nguyên muốn biết nhất chính trận chiến trên bầu trời Thánh kinh thế nào.

"Phạm tiên sinh, chắc người không phải người trong Thánh kinh a." Đoàn Thanh Lôi từ tốn hỏi.

Đồ Nguyên gật gù đầu, nói: "Ta không phải người ở Thánh kinh."

"Hơn nữa, Phạm tiên sinh người hắn cũng không phải người của Khổng Tước vương triều." Đoàn Thanh Lôi lại hỏi.

Đồ Nguyên có chút ngoài ý muốn, hắn nghĩ người khác nhận ra hắn không phải người Thánh kinh là bình thường, nhưng không ngờ tới lại bị người nhận ra không phải người của Khổng Tước vương triều.

"Như thế nào nhận ra được?" Đồ Nguyên hỏi.

"Cái này cũng không khó đoán, bởi vì người giết Đoàn Loan, hơn nữa người cũng không phải Phạm Tuyên, người là Đồ Nguyên, Đoàn Loan là ca ca của ta."

Thoáng chốc, Đồ Nguyên thấy được sát khí trong mắt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 6 - Chương 65: Ánh đèn trong đêm tối

Dịch giả: Cyn

Đồ Nguyên ngồi ở nơi đó không nhúc nhích, hần chỉ im lặng nhìn vào đôi mắt của Đoàn Thanh Lôi.

"Nếu đã muốn giết ta thì cần gì phải đợi đến bây giờ?" Đồ Nguyên hỏi.

"Bởi vì trước kia chưa xác định."

"Không, ngươi đã sớm biết rồi." Đồ Nguyên nói.

Đoàn Thanh Lôi đột nhiên nở nụ cười, nụ cười của nàng vô cùng rực rỡ, vốn dĩ trong đôi mắt kia chứa đầy sát cơ giờ đây lại như ánh mặt trời ngày đông chiếu xuyên qua mây trắng.

"Không phải." Đoàn Thanh Lôi đáp lại.

Trong lòng Đồ Nguyên thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng thần niệm hần bị tổn thương, nhưng nếu thật sự muốn liều mạng cũng không phải là không thể.

Lúc này, cô gái tên Tiểu Trúc kia bưng đến một bát cháo, Đồ Nguyên cũng không khách sáo mà ăn hết.

Đây là một loại cháo rất đặc biệt, lần đầu tiên dùng hần đã phát hiện ra nó có công dụng tẩm bổ thần hồn.

Sau khi ăn hết bát cháo kia thì Đồ Nguyên không đợi được nữa mà hỏi nàng tình huống bên ngoài. Thế nhưng đáp án nhận được lại khiến cho hần bất ngờ, bởi vì Đoàn Thanh Lôi cũng không biết, nàng nói kể từ ba ngày trước đã không thấy bầu trời đâu nữa rồi.

Tuy bên ngoài vẫn có ngày sáng đêm tối thế nhưng đó cũng không phải là bầu trời thật sự.

Sau khi Đồ Nguyên nghe xong thì lập tức đứng lên, bước nhanh tới bậc thang phía trước, nhìn về phía bầu trời, chỉ thấy trên trời ánh dương rực rỡ, mây trắng nhẹ trôi, cảnh sắc an lành.

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Đồ Nguyên chau mày trầm tư.

Hần muốn dùng thần niệm để thăm dò thế giới này, thế nhưng trong đầu bỗng đau nhói.

"Lúc trước ngươi có nhìn thấy huyết nhãn trên bầu trời không?" Đồ Nguyên hỏi.

"Ta thấy."

"Rồi sau đó?"

"Sau đó thì biến mất rồi!"

"Biến mất? Tại sao lại biến mất chứ?"

"Ta cũng không biết."

Đồ Nguyên chợt nhớ lại trong Thánh Kinh thành đột nhiên xuất hiện sương mù.

"Những thứ khác đều bình thường sao?"

"Bình thường a, ngoại trừ Lão tổ của Đoàn gia và Đoàn Loan chết thì những thứ khác đều rất bình thường."

Đồ Nguyên càng lúc càng mơ hồ. Hần đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, kinh hãi hỏi: "Thánh kinh có thể ra được không?"

Đoàn Thanh Lôi suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu, nàng nói: "Ta cũng không biết."

Sắc mặt Đồ Nguyên không tốt lắm, hần nhìn về phía Đoàn Thanh Lôi nói: "Chẳng hay Đoàn cô nương có nhìn thấy một chiếc gương?"

"Tiểu Trúc, mau mang chiếc gương của Đồ tiên sinh ra đây."

Tiểu Trúc ở bên cạnh nghe xong cũng không nói gì, nhưng về mặt nàng có chút không vui vẻ. Nàng đi vào trong phòng lấy ra một tấm gương có ánh sáng ngũ sắc vờn quanh, phía sau gương có khắc một đóa hoa năm màu.

"Chỉ là một chiếc gương thôi, còn sợ bọn ta trộm của người à." Tiểu Trúc nói.

Đồ Nguyên cười cười, cũng không đáp lại nàng mà là nhìn về phía Đoàn Thanh Lôi nói: "Được người giúp đỡ, không gì báo đáp, tấm gương này là bảo vật mà tu sĩ Pháp Thân từng sử dụng, sẽ mang tặng cô nương."

Sắc mặt Đoàn Thanh Lôi có chút kỳ lạ nhận lấy chiếc gương bảo kia, Đồ Nguyên xoay người nhanh chóng rời đi, hẳn muốn rời khỏi nơi này nhanh một chút.

Rời khỏi căn nhà này, đi đến trên phố.

Trong mắt hắn là một mảnh yên bình, người đến người đi như dệt cửi.

Tìm được một phương hướng, đi nhanh về phía ngoài thành.

Thế nhưng hắn đi một lúc vẫn không thể tìm được cổng thành, hắn có cảm giác mình cùng người trong tòa thành này hoàn toàn xa lạ...

Từ sáng đến tối hắn vẫn không thể đi đến cửa thành, lại cảm thấy người trong thành dường như cũng không muốn rời khỏi thành.

Trong bóng tối, người bên ngoài càng lúc càng ít, mãi đến khi hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có những kẻ đánh canh với tuần đêm vẫn đang đi lại.

Đồ Nguyên không khỏi nhớ lại ngôi viện kia, trong lòng càng thêm ớn lạnh.

Lúc hắn nhớ lại sân viện kia thì đột nhiên phát hiện, phía trước mình chính là sân viện kia rồi. Trước sân treo một cái lồng đèn, lồng đèn đỏ chói trong đêm tối trông vô cùng bắt mắt.

Trong ngõ hẻm tối đen bên cạnh có một người bước ra, người này quanh thân phát ra linh quang nhàn nhạt.

Lúc Đồ Nguyên nhìn thấy hắn, kinh ngạc vạn phần, bởi vì kẻ này không phải ai khác mà chính là Tô Cảnh Ngọc.

Tô Cảnh Ngọc đi tới phía trước Đồ Nguyên, nhìn nhìn đánh giá Đồ Nguyên rồi hướng mắt về phía ngôi viện treo lồng đèn đỏ kia.

"Lúc trước ta thấy ngươi từ trong đó đi ra." Tô Cảnh Ngọc lên tiếng.

"Tô tiên sinh, nếu ngươi nhìn thấy ta từ nơi đó đi ra có sao không gọi ta lại." Đồ Nguyên hỏi.

"Ngươi biết đây là nơi nào không?" Tô Cảnh Ngọc không hề trả lời, ngược lại tiếp tục hỏi.

"Xin Tô tiên sinh cho biết."

"Nếu như ta đoán không lầm thì người trong đó hẳn là Đoàn Thanh Lôi - một nữ quan dưới trướng của Không Tước Đại Minh Vương."

"Đoàn Thanh Lôi?" Đồ Nguyên không khỏi lặp lại cái tên này.

"Không sai, phải chăng trong kia cũng có người mang cái tên này?" Tô Cảnh Ngọc hỏi.

"Ngươi biết à Đoàn Thanh Lôi này hình dáng ra sao không?" Đồ Nguyên hỏi.

"Nghe nói, Đoàn Thanh Lôi này lúc nhỏ từng có một vị tình nhân, nhưng vị tình nhân đó lại yêu một kẻ khác, về sau Đoàn Thanh Lôi biết được liền giết cả hai người bọn họ, nhưng trước khi chết tên tình nhân kia dùng mạng sống để triển khai thuật nguyên rủa, trên mặt nàng vẫn luôn luôn mang theo vết sẹo đó." Tô Cảnh Ngọc nói.

Trong lòng Đồ Nguyên rất phức tạp, bởi vì lúc trước hắn nhìn thấy Đoàn Thanh Lôi đã cảm giác được vết sẹo trên mặt nàng hẳn là thuật nguyên rủa.

"Vậy không biết Tô tiên sinh định tìm nàng làm gì?" Đồ Nguyên hỏi.

"Đương nhiên là giết nàng." Tô Cảnh Ngọc nói thẳng.

Đồ Nguyên ngẩng đầu nhìn sắc trời, cả một vùng tầm tối, không hề có ánh sao.

"Ngay bây giờ, lập tức giết sao?" Đồ Nguyên hỏi.

Tô Cảnh Ngọc cũng như hắn nhìn lên bầu trời một lúc, nói rằng: "Sắc trời vừa lúc, chậm nữa e không kịp."

Nói rồi lại quay sang nhìn Đồ Nguyên, nói: "Nếu như ngươi từng tiến vào ngôi nhà này, vậy ngươi lại vào một lần nữa đi."

Đồ Nguyên biết ý của hắn, hắn muốn trốn vào cơ thể mình một lần nữa, sau đó vào trong ngôi nhà này giết Đoàn Thanh Lôi.

Trong lòng Đồ Nguyên không hề dễ chịu chút nào, bởi vì Tô Cảnh Ngọc căn bản cũng không hỏi mình tại sao lại đi ra khỏi ngôi viện này, cũng không hề hỏi mình với Đoàn Thanh Lôi kia có quan hệ gì hay không đã thẳng thắn tỏ ý muốn ẩn thân trong cơ thể mình để giết người.

Hắn biết, có lẽ Tô Cảnh Ngọc cũng không quan tâm suy nghĩ của hắn, cũng cho là mình sẽ không từ chối.

Đồ Nguyên trầm mặc, Tô Cảnh Ngọc trước tiên là nhìn ngôi viện kia, sau đó lại quay đầu nhìn Đồ Nguyên, đôi mắt kia, khiến cho Đồ Nguyên cảm giác như quay trở lại thời điểm ở Long Trì Thiên Cung, nó thâm thúy đến đáng sợ, phảng phất như mỗi một đóa hoa sóng cũng có thể hóa thành pháp thuật.

Loại áp lực này, kẻ không đôi mắt qua sẽ không bao giờ biết được.

Tô Cảnh Ngọc chỉ thiếu chút nữa sẽ lập tức bước vào Thiên Nhân Đạo, mỗi một suy nghĩ của hắn đều trở thành một loại Đạo pháp.

Đồ Nguyên lắc lắc đầu.

"Nàng đã cứu mạng ta." Đồ Nguyên nghiêm túc nói.

"Trong tòa thành này, ngươi cảm thấy những chuyện ngươi làm có thể che giấu được ánh mắt của nàng sao? Tại sao nàng lại cứu ngươi? Nàng để cho ngươi ra ngoài, chẳng qua bởi vì ngươi căn bản không thể đi khỏi tòa thành này mà thôi." Tô Cảnh Ngọc nói.

"Cách rời khỏi đây ta sẽ tìm được, nếu ngươi muốn giết nàng ta cũng không quản được, thế nhưng ngươi muốn thông qua cơ thể ta để làm điều đó thì xin thứ lỗi, ta không thể." Đồ Nguyên nói.

Tô Cảnh Ngọc nhìn hắn không rời mắt, ánh nhìn kia khiến cho Đồ Nguyên cảm giác mình như bị một ngọn núi đè bẹp.

"Con đường tu hành chính là không ngừng vứt bỏ và chém bỏ, mà không phải là thu nhận, ngươi sẽ bị nhốt trong đó mãi mãi không thoát được." Tô Cảnh Ngọc nói xong, nhanh chân đi về phía sân viện kia, đẩy cửa ra.

Cửa theo tay mà mở, bên trong có ánh đèn chiếu ra.

Đồ Nguyên bước theo vào, đến trước cửa, trong viện là một mảnh rừng hoa, dưới mái hiên kia vẫn có một chiếc lồng đèn treo đó, Tô Cảnh Ngọc đi về phía bậc thang.

Trong căn phòng lạnh lẽo này, có hai người phụ nữ đang ngồi thêu dưới ngọn đèn le lói...

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 66: Tuyết bay đầy trời Pháp thân chiến

Dịch giả: Cyn

Dưới ánh đèn nhìn mỹ nhân, càng nhìn càng mê hoặc.

Đoàn Thanh Lôi cũng không tính là mỹ nhân thật sự, thế nhưng lúc này bộ dáng nàng ngồi thêu dưới ánh đèn kia lại vô cùng xinh đẹp.

Có đôi khi vẻ đẹp của một người con gái không chỉ ở bên ngoài, mà càng phải mang theo ý vận từ trong ra ngoài, trên người Đoàn Thanh Lôi có loại ý vận đó, thứ nàng đang thêu là một chiếc khăn tay màu đỏ, giống như thiếu nữ khuê phòng đang tự tay thêu đồ cưới cho mình vậy.

"*Triêu du Bắc Hải, mộ Thương Ngô, ngọc cảnh hồng nham phong vô ngân, thần nữ nhất khúc vô tri âm.*" Dưới ngọn đèn mờ ảo Đoàn Thanh Lôi đột nhiên cất tiếng, kim khâu trong tay nàng vẫn đang liên tục qua lại.

"Ai cũng bảo các ngươi bất kể là dung nhan hay tài năng đều hiếm thấy trên thế gian, ta vẫn luôn mong gặp các ngươi một lần, để xem coi rốt cuộc có phải như lời mọi người đồn hay không." Giọng nói của Đoàn Thanh Lôi chợt truyền tới, hoa đèn nhảy nhót.

"Lời đồn đa phần là không thật." Tô Cảnh Ngọc đứng ở ngay trước lối ra.

"Người ta nói Tô Cảnh Ngọc người cũng như tên, tính như Cảnh, hành như Ngọc, thế nhưng lúc này ta xem ra, nghe danh không bằng gặp mặt." Đoàn Thanh Lôi nói không nhanh không chậm, giọng nói của nàng thật ra vẫn luôn dịu dàng, thế nhưng Đồ Nguyên lại cảm thấy giọng nói kia so với lúc nàng nói chuyện với mình lại hoàn toàn khác hẳn.

Lúc này, nàng giống như là nữ vương, từ tốn dịu dàng, lại khiến cho người khác có cảm giác bị chèn ép đến ngạt thở.

Tô Cảnh Ngọc lại nở nụ cười, hần nói: “Nữ quan đứng đầu trong Khổng Tước Vương Triều, một bước Thiên Nhân, cần gì ở trước mặt ta dùng công kích tâm linh, xem ra, thương thế của Đoàn cô nương người vẫn chưa lành nhĩ.”

Tuy Đoàn Thanh Lôi có người tình, nhưng cả đời lại chưa gả, thế nên mặc cho nàng sống rất nhiều năm nhưng mọi người vẫn gọi nàng là cô nương.

“Thương thế của ta đã hơn trăm năm, nào có dễ lành như vậy, vẫn luôn trốn trong Thánh kinh dưỡng thương, ngược lại người, Long Trì Thiên Cung bị người khác tấn công hết lần này tới lần khác, ấy vậy mà còn cùng kẻ địch uống rượu vui cười, chạy tới nơi này, gan người cũng lớn nhĩ. . .” Đoàn Thanh Lôi nói tiếp: “Nói dễ nghe một chút là không mang thù, nhưng nếu bị thế nhân biết được, mọi người sẽ chỉ nói rằng Tô Cảnh Ngọc người không yêu sự môn, không tiếc đệ tử, vô tình vô nghĩa, đường đường là một môn phái truyền thừa xa xưa, cứ như thế lụi bại trên tay của người.”

“Đoàn cô nương nói chuyện vẫn cay nghiệt như thế, ta nghe nói năm đó vị tình nhân kia của người bởi vì không chịu nổi cái tính tình này nên mới tìm cách trừ khử người, đã qua nhiều năm như vậy rồi mà vẫn không thay đổi.” Tô Cảnh Ngọc nói.

Đoàn Thanh Lôi đột nhiên cười, nàng cười vô cùng ngọt ngào, càng ngọt, lại càng lộ ra sát cơ nồng đậm trong ánh mắt.

Đồ Nguyên đứng ở phía sau nghe bọn họ nói chuyện, cảm thấy trong đó đều là ánh đao bóng kiếm.

Ánh đèn trong căn phòng đột nhiên trở nên âm u theo tiếng cười của Đoàn Thanh Lôi, không có gió, thế nhưng đèn kia lại nhanh chóng trở nên yếu ớt.

Kim thêu trên tay nàng dừng lại, nhưng Tiểu Trúc bên cạnh nàng lại ngẩng đầu lên, lúc này nàng luôn cúi đầu thêu vá, giờ đây đứng lên rồi, cả người cũng thay đổi, sự xinh đẹp thanh thuần lúc đầu cũng biến mất, cả người nàng đột nhiên phồng lên.

Thân thể non nớt lúc đầu nhanh chóng trở nên trắng xám, nhiệt độ cả căn phòng cũng tụt xuống thấp, bàn ghế cửa sổ mặt đất đều bắt đầu kết sương.

Cơ thể của Tiểu Trúc kéo dài ra, nàng hóa thành một con rắn trắng, rắn kia không ngừng phồng lớn lên, mọc ra vảy trắng, mọc ra móng vuốt, hóa thành một con Băng Long.

Băng Long há miệng phun ra một hơi, trong hư không toàn bộ là một mảnh trắng mờ.

Đồ Nguyên ở trong viện chỉ cảm thấy một luồng hơi lạnh phả vào mặt, căn phòng u ám kia trong nháy mắt đã biến thành trắng xám, cả căn phòng đều bị đóng băng.

Nhìn thấy cảnh này Đồ Nguyên vô cùng kinh ngạc, bởi vì nha hoàn Tiểu Trúc lúc nào cũng đi bên cạnh nàng hóa ra chính là Pháp thân của nàng.

Linh quang trên thân thể Tô Cảnh Ngọc bay lên, hần trước giờ vẫn đứng ở lối ra chứ không hề bước vào phòng, thân thể hần hóa thành linh quang mang hình dáng một thanh kiếm, chém về phía Băng Long, phảng phất như muốn chém cho cả căn phòng này nổ tung vậy.

Kiếm quang bay lên, chỉ thấy kiếm quang không ngừng lùi về sau, hư không đóng băng.

Đồ Nguyên liên tục lui lại, chỉ thấy Tô Cảnh Ngọc vẫn đang hóa thành kiếm quang chẳng biết từ lúc nào lại biến thành một con rồng, chẳng qua rồng này cùng với con Băng Long kia hoàn toàn khác nhau, rồng là màu xanh lam, tựa như nước trong Long Trì Thiên Cung hóa thành vậy.

Đồ Nguyên biết rõ, trong Long Trì Thiên Cung có Long Ngâm Chú, đây chính là pháp thuật cấp độ Nguyên Thần, chỉ thấy trên bầu trời hai con rồng một xanh một trắng đang quấn lấy nhau, cắn xé lẫn nhau.

Bất kể là Băng Long hay Lam Long, lân giáp đều hiện rõ ràng, thoạt trông như hai con rồng thật đang cắn xé nhau vậy.

Mảnh hư không đen kịt lúc đầu bởi vì hai con rồng kia bay qua bỗng xuất hiện từng khối băng trắng.

Chẳng bao lâu thiên địa đã là một mảnh băng tuyết, cả tòa Thánh Kinh Thành bắt đầu có tuyết rơi.

Tuyết từng hạt từng hạt bỗng bành rơi xuống, rơi trên mặt đất, mái nhà, đưa tay lên chạm vào một đóa hoa tuyết, lạnh lẽo thấu xương. . .

Hai tu sĩ Pháp thân cừu kiếp đánh nhau, nào có thể xem như bình thường được.

Chẳng qua hần biết rõ, bất kể cuối cùng hai người bọn họ đánh nhau kết quả ra sao cũng không liên quan đến mình. Chuyện hần cần làm nhất chính là rời khỏi tòa Thánh Kinh Thành này, rất hiển nhiên, tòa Thánh Kinh Thành này chính là một tòa đại cấm trận.

Đồ Nguyên biết rõ mình bị vây khốn ở bên trong, muốn đi ra ngoài nhất định phải tìm được lối ra, hần hoài nghi lối ra kia kỳ thật ở ngay căn phòng của Đoàn Thanh Lôi, thế là hần trở lại căn phòng kia một lần nữa.

Thời điểm hần bước vào sân viện, trông thấy Đoàn Thanh Lôi đứng trên bậc thang ngẩng đầu trầm mặc nhìn bầu trời.

Ngay khi Đồ Nguyên đi tới, đôi mắt nàng nhìn lại, cả người Đồ Nguyên lạnh lẽo.

Đây mới hình dáng thật sự của nàng, mặc dù đáng vẻ của nàng không hề biến hóa, nhưng ánh mắt nàng, khí chất toàn thân nàng lại băng lãnh kiêu ngạo như thế.

“Người muốn đi ra ngoài?” Đoàn Thanh Lôi nói.

Đồ Nguyên gật đầu.

Đoàn Thanh Lôi liếc qua, nói: “Ra ngoài cũng được, đợi bọn cung chém tên Tô Cảnh Ngọc này rồi nói sau.”

Đồ Nguyên lắc đầu, từ tốn nói: “Ngoài kia còn có người đang chờ ta, ta nhất định phải ra ngoài.”

Đoàn Thanh Lôi đột nhiên cười nói: “Làm gì vội vã như vậy, nơi này còn rất nhiều thứ đáng nhìn đấy.”

Đồ Nguyên cũng không đáp lại nàng, mà là chậm rãi bước về phía trước.

Ánh mắt Đoàn Thanh Lôi híp lại, trong mắt lộ ra sát cơ.

Thế nhưng Đồ Nguyên không dừng lại, cũng không phải là Đồ Nguyên không sợ hãi, mà hắn buộc phải tìm được lối ra.

“Người muốn chết.” Đoàn Thanh Lôi lạnh lùng nói.

“Đoàn cô nương, có lẽ lối ra ở ngay trong căn phòng kia đúng không?” Đồ Nguyên nói.

Đoàn Thanh Lôi đột nhiên vùng tay lên, một luồng gió lạnh chợt nổi, gió lạnh như kiếm, băng hàn thấu xương.

Đồ Nguyên lại quay lưng lập tức đi, nhanh chóng biến mất trong đêm tối.

Trên bầu trời, hai con rồng vẫn đang đánh nhau rất kịch liệt, cả tòa thành này, nơi ánh mắt quét qua đều là một mảnh tuyết trắng, hoa tuyết bay bông bành khắp trời.

Sau lưng không có ai đuổi theo, Đồ Nguyên càng thêm khẳng định, căn phòng kia chính là lối ra.

Vẫn còn một cách rời khỏi khác, đó chính là đánh vỡ đại trận này. Nhưng hắn không tin Đoàn Thanh Lôi hay Tô Cảnh Ngọc có thể làm được, mặc dù bọn họ đều là Cửu Kiếp Nguyên Thần thể nhưng đại trận trong tòa Thánh Kinh Thành này do chính Không Tước Đại Minh Vương đã đặt đến cảnh giới Thiên Nhân bày ra.

Đột nhiên, đúng lúc này, dưới bầu trời đêm đầy tuyết Đồ Nguyên nhìn thấy có một người đang đứng trên mái nhà.

Người kia một thân áo đen, trên đầu hắn tóc đen theo gió tung bay.

Người kia là ai??

Đồ Nguyên chưa từng gặp hắn, chỉ cảm thấy hắn rất mạnh, không hề dưới Đoàn Thanh Lôi và Tô Cảnh Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 6 - Chương 67: Thành trì sụp đổ

Dịch giả: Cyn

Vùng hư không trước mặt Phạm Tuyên Từ có một viên nội đan đang bốc cháy trong ngọn lửa.

Lửa kia ban ngày là lửa mặt trời, ban đêm lại do tinh hoa mặt trăng biến thành, ở ngay bên cạnh nàng có một bóng người to cao, tay xách theo một cái đầu người.

Cả cơ thể người này đều bao bọc trong giáp sắt cứng rắn, trong ngân giáp có ánh vàng ẩn hiện.

Đây là Thi Mị, trên tay Thi Mị mang theo một cái đầu người, đầu người đó hai mắt xanh biếc, phát ra hung ý ngập trời.

Yêu ma ở những ngọn núi lân cận rục rịch muốn di chuyển, thế nhưng lại không dám tới gần.

Khoảng thời gian nửa tháng nay nàng vẫn luôn đứng trong sơn cốc này, cũng giống như Đồ Nguyên năm đó, dùng linh hóa thiên địa để luyện đan, nội đan lúc đầu mờ ảo từ từ thu nhỏ lại, trở nên mượt mà tinh khiết, cuối cùng biến thành một viên đan màu vàng óng, phản chiếu một mảnh hào quang giữa sơn cốc.

Một hơi nuốt vào bụng, Phạm Tuyên Từ lại ở trong son cốc đợi ba ngày, sau đó mới rời đi, nằng đi về phía Thánh Kinh của Không Tước Vương.

Dù cho tu vi của nằng chỉ là Kim Đan, nhưng phía sau nằng, Thi Mị và cái đầu Phi Thiên Dạ Xoa mà nó mang theo cũng không phải là thứ người bình thường dám trêu chọc.

Nhưng lúc nằng đi được nửa đường thì đột nhiên bầu trời biến đổi rồi.

Vốn dĩ trời xanh mây trắng bỗng biến thành một mảnh biển máu, trước đó còn nhìn thấy có người tung mây mà đi, giờ đây ngay cả chim chóc cũng không dám bay lên bầu trời.

Ngoại trừ huyết vân không ngừng sôi trào Phạm Tuyên Từ còn nhìn thấy trong biển máu phát ra từng trận hào quang, dựa vào đôi mắt nằng thì căn bản nhìn không thấu, vậy nên nằng cũng không nhìn lâu, nằng đang đi về phía Thánh Kinh. Mà trên đường những người nằng gặp gỡ, bọn họ đều vội vã chạy khỏi Thánh Kinh.

Mang nhà mang người, kết bè kết đội, không khác gì đi chạy nạn. Mỗi người nhìn thấy Phạm Tuyên Từ đều rất cẩn thận, trong mỗi đám người đều có tu sĩ, bất kể tu vi cao thấp đều sẽ quan sát Phạm Tuyên Từ một cách cẩn thận.

Kẻ có tu vi cao đương nhiên nhìn ra tu vi của Phạm Tuyên Từ không vượt Kim Đan, nhưng bọn họ luôn dè chừng Thi Mị đi phía sau Phạm Tuyên Từ, quan trọng hơn là nhìn đầu Dạ Xoa mà tên Thi Mị kia xách trên tay.

Bình thường nơi Phạm Tuyên Từ đi qua, người mà nằng thấy trên đường đều sẽ dừng lại bên cạnh, nhìn Phạm Tuyên Từ tràn đầy cảnh giác.

Lúc đầu Phạm Tuyên Từ cũng rất cảnh giác, sợ có người đoạt thi quý của mình, cướp pháp bảo của mình. Thế nhưng sau khi nằng phát hiện thật ra những kẻ đó càng sợ mình hơn thì nằng liền yên lòng. Tốc độ bước đi cũng nhanh hơn rất nhiều.

Người trốn chạy mỗi lúc một đông, càng lúc càng tỏ ra vội vàng, trong lòng nằng hơi hoảng sợ, kéo một người lại hỏi xem phía trước xảy ra chuyện gì, bọn họ từ đâu chạy ra.

Địa danh mà bọn họ nói không hề có Thánh Kinh, nằng càng khẩn trương hơn, bởi vì chẳng có ai từ Thánh Kinh trốn ra vậy thì hẳn là Thánh Kinh xảy ra chuyện lớn rồi.

Thật vất vả mới gặp được một người biết tin tức Thánh Kinh, không ngờ lại là một tin dữ.

Thánh Kinh đã không còn nữa.

Không còn là sao chứ, Phạm Tuyên Từ truy hỏi, đối phương chỉ một mực nói không thấy nữa, biến mất rồi, đồng thời khóc lớn, khóc vì mẹ cha lẫn vợ con mình đều kẹt ở trong kinh.

Phạm Tuyên Từ hỏi cũng không được gì đành phải mang theo tâm trạng khẩn trương mà tiếp tục đi ngược hướng biển người, trên đường đi không ngừng hỏi, đáp án nhận được đều không khác nhau mấy, ai cũng bảo Thánh Kinh biến mất rồi, hoặc nói không biết.

Người có lòng tốt thì khuyên ngàn vạn đừng đi nơi đó, khu vực mà Thánh Kinh từng tồn tại nay đã sơn hà biến sắc, lòng sông khô cạn, núi non sụp đổ, thiên băng địa liệt.

Trong lòng Phạm Tuyên Từ vừa gấp vừa hoảng sợ. Bởi vì sự phụ mình ở trong Thánh Kinh chưa hề đi ra.

Dần dần, người trở nên ít, mà tiến về phía trước cũng càng lúc càng gian nan, đường phía trước đã không có nữa, thậm chí có thể nói ngay cả bầu trời cũng không còn nữa.

Cuồng phong gào thét khắp đất trời, gió là gió đen...

P phía trên mặt đất hiện ra nhiều khe nứt, lửa đang bốc cháy bùng bùng.

P phía trên bầu trời mây đen dày đặc, thỉnh thoảng lại có huyết quang lóe ra từ trong tiếng sấm.

Phạm Tuyên Từ cảm thấy mình thật sự không cách nào đi tiếp nữa, thế nên dừng chân ở một nơi cao ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Dựa vào tu vi của nằng chỉ có thể nhìn thấy đủ loại ánh sáng lưu chuyển, thỉnh thoảng có người rơi xuống từ trên chín tầng trời, hoặc là từng luồng kiếm quang, pháp thuật va chạm nhau ở nơi chân trời xa xăm.

Thiên Nhân đánh nhau, trời long đất lở, chúng sinh bỏ mạng.

Chân của Phạm Tuyên Từ đứng ở nơi đó cũng không vững nữa, nên nằng liên tục lùi về sau.

Một trận chiến này đánh liên tục hơn ba tháng, đánh đến nỗi trời đất u ám thì cảnh tượng kinh khủng kia mới từ từ ngừng lại, nhưng những trận chiến quy mô nhỏ vẫn còn diễn ra khắp nơi.

Để tránh bị người ngộ thương, Phạm Tuyên Từ cũng vô cùng cẩn thận. cuối cùng nàng gặp được một vị tu sĩ bị trọng thương, hẳn là tu sĩ trong Không Tước Vương triều, lúc Phạm Tuyên Từ hỏi hẳn Thánh Kinh thành ở đâu thì hẳn bỗng bị phần khóc nức nở, gào thét: “Hủy rồi, hủy rồi, đều hủy hết cả rồi.”

Phạm Tuyên Từ truy hỏi hẳn hủy như thế nào thì hẳn đã chết.

Nơi xa có một ánh lửa rơi xuống, đập xuống đất phát ra một tiếng vang thật lớn, tạo ra một cái hố to, Phạm Tuyên Từ đi tới bên cạnh nhìn nhìn, phát hiện đó là một đoạn tường thành.

Lần này Phạm Tuyên Từ có chút hoảng rồi, Thánh Kinh kia vậy mà lại từ trên trời rơi xuống, ngẩng đầu nhìn bầu trời, trên chín tầng mây đúng là lóe quang như biển, giữa thiên địa đều là một vùng sáng chói.

Mà bên trong biển sét đỏ dường như có một ngọn núi chìm nổi. lúc ẩn lúc hiện, Phạm Tuyên Từ nhìn thấy ngọn núi kia hóa thành tro bụi tán ra giữa thiên địa, theo đó nàng lại nhìn thấy một tòa thành hiện hiện, thành trì kia từ từ nứt vỡ, một nửa rơi xuống mặt đất, một nửa biến mất ở bên trong biển sét.

Nửa tòa thành từ trên trời rơi xuống, lửa bùng cháy, sét lan tràn.

Trong lòng Phạm Tuyên Từ khẩn trương, bước nhanh về phía tòa thành vỡ nứt vừa rơi xuống kia, nàng không biết sư phụ mình có ở trong đó hay không, cũng không biết người trong thành có còn sống hay không.

Nàng vừa đi chuyển, Thi Mị sau lưng cũng xách theo đầu Dạ Xoa bước nhanh theo nàng.

Nửa tòa thành đó rơi xuống một nơi cách đây ngoài trăm dặm, thời điểm nàng chạy qua thì nơi đó đã có không ít tu sĩ, nhưng chẳng ai đi vào cả.

Vùng đất này đã cháy đen một mảnh, trên nửa tòa thành vẫn đang bốc khói, đất đai xung quanh cũng không hề có một cọng cỏ ngọn cây, một vùng hoang vu tiêu điều.

Phạm Tuyên Từ không đợi được mà phóng nhanh vào trong thành.

Thành kia không phải rơi thẳng xuống mà bị lật úp.

Lúc Phạm Tuyên Từ chạy vào trong thành, những người xung quanh nhìn theo Phạm Tuyên Từ không rời mắt, bọn họ nghĩ Phạm Tuyên Từ chỉ là một tên tu sĩ Kim Đan nhỏ bé, vậy mà lại không biết sống chết xông vào thành.

Bất quá, cũng chẳng ai mở miệng nói bên trong rất nguy hiểm, những lâu tường kia đều còn nóng, có thể khiến người bỏng chết, bọn hắn đang chờ đợi Phạm Tuyên Từ đi mở đường.

Thậm chí lúc này có kẻ còn suy tính, chờ đến khi Phạm Tuyên Từ chết nhất định phải đoạt con Thi Mị kia của nàng, Ngân Giáp Thi Mị còn dễ thấy, mà Kim Giáp lại rất hiếm có khó tìm, huống hồ trên tay Kim Giáp Thi Mị còn xách theo một cái đầu Dạ Xoa.

Mà lúc này, trong đầu Phạm Tuyên Từ chỉ có một ý nghĩ: “Sư phụ... người nhất định phải sống sót...”

Bạn đang đọc truyện *Huyền Môn Phong Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.